

Trì
Huyền
Giả
Mạo

Mộc
Đạt

Dịch giả:
lanhdiendiemla

TRI HUYỆN GIẢ MẠO

Tác giả: Mộc Dật

Thể loại: Cổ Đại, Xuyên Không, Trinh Thám

Nguồn: bachngocsach.vip

DTV-EBOOK.COM.VN

Một cảnh sát hình sự trong lúc chấp hành nhiệm vụ không may xuyên việt tới những năm đầu thời Tống. Ở đây vì bề ngoài khác lạ, y bị người ta xa lánh, đề phòng, xua đuổi, thậm chí bộ khoái muốn bắt giữ. Khi lâm vào bước đường “bần cùng sinh đạo tặc” thì y gặp một viên tri huyện không rõ lý do gì lại treo cổ tự tử. Phát hiện tướng mạo hai người giống nhau, y nảy ra ý nghĩ táo bạo, giả mạo thành vị tri huyện này, đồng thời thề chiêu cố tốt cho người nhà của hắn để báo đáp. Nhưng y không ngờ rằng cái huyện mình quản lý là nơi đi đầy sơn cùng thủy tận, chờ đợi y không chỉ có ánh mắt hồ nghi của thế tử tri huyện chung giường sẻ gối, còn có vụ án giết người quý dị, sau vụ án ẩn chứa bí mật lớn hơn nữa. Chết người nhất là, có một tổ chức thần bí thế lực nhắm vào y, không ngại giết người đạt được mục đích chúng muốn, y thì còn chẳng biết người ta muốn gì mà đưa. Y phải làm sao tồn tại ở nơi hoàn toàn xa lạ này đây? Hãy theo bước chân Lãnh Nghê bằng bộ óc thông minh, tính cách quyết đoán, từng bước xua đi từng đám sương mù ở giai đoạn lịch sử đặc sắc để lại đời sau rất nhiều nghi án này.

Chương 001: Viên cảnh sát gặp nạn.

Mùa thu đã qua, mùa đông vừa tới, thời tiết cứ như thay đổi hẳn chỉ sau một đêm. Mấy ngày trước trời mưa to, ào ào như muốn nhấn chìm cả đất trời, bây giờ phủ thành Ba Châu vẫn còn nhiều chỗ nước đọng, hiện mưa đã giảm đi rất nhiều, nhưng không chịu tạnh hẳn, mặt đất ướt át lầy lội, bấp bênh. Không gì tệ bằng đi đường ở thời tiết này, người làm ăn thờ dài, bắt đầu một mùa khó khăn rồi, chắc chỉ có chủ mấy khách sạn là cười toét miệng thôi, ít ra có thể xỏ khách thêm vài ngày mà.

Trời chưa quá lạnh, nhưng cái rét đầu mùa luôn khó chịu nhất, người lớn nhìn trời thờ dài sườn sượt, mỗi đám trẻ con vẫn tinh thần bừng bừng, chạy khắp nơi nô đùa, mấy vũng nước bùn nhờ có chúng mà càng thêm be bét. Người đi đường cứ phải cẩn thận, nếu không bỗng dưng đâu ra có cục đá ùm một cái, làm vũng nước bên cạnh bắn lên là thảm ...

Đến chập tối, trời lại càng lạnh, mặt trời uể oải chiếu ánh chiều tà lơ lửng như lớp sương, phóng mắt nhìn tới phủ thành Ba Châu chìm trong sắc màu xám xịt ảm đạm.

Mưa lại rơi, nước mưa xen lẫn trong gió lạnh, li ta li ti làm ướt tóc người, tới khi lạnh tới tận tim.

Trong màn mưa như có như không ấy, có một nam tử ngồi co ro ở góc tường con ngõ nhỏ sau khách sạn, tướng mạo cũng được lắm, đôi mắt dài sắc bén, mũi thẳng lại cao, vàng trán rộng, nếu không phải là tóc thì lởm chởm, râu mọc mất trật tự thì cũng có thể coi là bất phàm. Còn bây giờ, thêm đáng ngồi

kia, ánh mắt kia chỉ khiến người ta nghĩ tới kẻ gian đang tìm còn môi.

Nói thế cũng chẳng sai, người này là Thành Tường, từ khi làm hình cảnh, y nhớ không rõ số lần mình phải đi cắm chốt trong mưa gió thế này, nhưng lần này khác không chỉ bởi vì y đang định làm chuyện xấu... Quan trọng hơn đây là cái ngõ nhỏ trong tòa thành đầu thời Bắc Tống.

Đúng là Bắc Tống đấy, vừa nghĩ tới là y lại rùng mình, nhưng hoàn toàn không phải do cái lạnh.

Thành Tường vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, y vốn đang chấp hành nhiệm vụ ở vùng ngoại ô, nhiệm vụ hoàn thành, trên đường trở về đội thì y tụt xuống một cái hố sâu. Vật vạ lẫm mới trèo ra được, sau đó y lang thang ở nơi hoang dã không một bóng người suốt năm ngày, Thành Tường trải qua hành trình thống khổ gian truân nhất cuộc đời.

Hai ngày đầu hoàn toàn dựa vào quả đại nước lã lót dạ, dựa vào thể lực trác việt trải qua huấn luyện nghiêm ngặt mới tồn tại được.

Từ chỗ y mai phục về nơi đội ngũ tập kết chỉ vài km thôi, cứ coi như y nhất thời ngớ ngẩn đi lạc thì huyện thành gần đó chỉ mười hai mươi ba cây số, y hiểu rõ phương hướng. Vậy mà đi miệt mài hai ngày không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của cuộc sống, khi y nghĩ sắp về tới nơi rồi thì nơi đáng lẽ là huyện thành tấp nập lại là ngọn núi lớn, nhìn thấy vách đá dựng đứng không thể trèo được, chỉ đành đi vòng qua. Nào ngờ đi theo hơn ba ngày nữa vẫn quanh quẩn trong dãy núi kéo dài vô tận đó. Tới khi ra khỏi vùng núi thì sức cùng lực kiệt, đang lúc cảm thấy tuyệt vọng thì phát hiện một con đường ở ngoài rừng. Tức thì mừng rỡ không sao tả xiết, theo đường mà đi.

Trên đường đi Thành Tường gặp hai nhóm người, bọn họ ăn mặc kỳ lạ, giống thương lữ thời xưa, khi y hoang mang tiếp

cận hỏi chuyện thì đám người đó nhìn y đầy cảnh giác, thậm chí có người tuốt kiếm đe dọa. Thành Tường phải rút lui, sau đó lén lút tiếp cận, nghe được họ nói chuyện với nhau, toàn thân y lạnh toát ... Vì theo lời họ bàn tán, y đang ở thời Tống.

Thành Tường không tin, tiếp tục bám theo họ, càng đi người càng nhiều lên, hầu hết đều mặc vải thô màu sắc xám xịt, đội mũ rơm, hoặc gánh đồ đạc, hoặc đẩy xe nhỏ, nhiều người còn dẫn theo đàn gia súc đi lại tấp nập trên đường.

Cứ nhìn cách ăn mặc của bọn họ thì có thể thấy có nhiều tộc người, ví như có nam nhân mũ màu xanh, áo xanh từ đầu tới chân, mang nhiều hoa văn lạ. Trong khi đa phần nữ nhân ở đây mặc váy dài rườm rà lại có cô gái mặc quần cộc, cổ chân đeo vòng. Bất kể nhìn thế nào cũng không thấy giống người hiện đại.

Đến khi y tới dưới bức tường thành cao sừng sững, có cây cầu treo bắc ngang qua, có binh sĩ cầm thương đứng gác trong phim cổ trang thì hai chân Thành Tường muốn khụy xuống.

Vào thành không được, vì y không những chẳng có một xu dính túi, còn như một kẻ ăn mày, nạn dân, không binh sĩ nào cho y qua.

Thành Tường phải mai phục mãi, đến khi thấy đoàn xe chờ hàng lớn mới tranh thủ trốn lên xe đột nhập thành công. Từ trên xe nhảy xuống y liền xuất hiện trên đường phố cổ đại tấp nập, không phải là phim trường, là cảnh sát hình sự ánh mắt phân biệt thật giả phải có. Khi đang ngơ ngác đi loanh quanh thì phát hiện nhiều người chỉ trỏ mình, cái trang phục cảnh sát ở thời đại này rõ ràng thuộc loại “kỳ dị”, lại còn cắt tóc ngắn, thế là bị người ta chú ý, lúc đó y biết thế nào cũng có rắc rối rồi.

Quả vậy, rốt cuộc có hai tên ăn mặc như bộ khoái thời xưa đi về phía y, hai người này tay lăm lăm gậy chia làm hai

hướng từ từ áp sát. Linh cảm bị người ta bắt được sẽ không hay ho gì, y nhanh chóng chui vào ngõ bên đường, luồn lách một hồi, cắt đuôi được hai tên bộ khoái.

Đêm hôm đó Thành Tường ôm cái bụng đói meo ngủ ngoài trời lạnh, tủi thân, hoang mang, sợ hãi, y co gập trong góc nhỏ như chó hoang mất nhà, khóc thút thít, y biết mình không quay về được nữa rồi.

Đến sáng Thành Tường bị đánh thức bởi tiếng huyền náo, y thức dậy, bây giờ y không còn ngô nghê nữa mà đã cẩn thận hơn, nấp trong ngõ quan sát lắng nghe cho tới tận khi trời tối, trải qua cú sốc ban đầu, y dần bình tĩnh lại rồi. Y biết thế này không xong, mình phải nhanh chóng hành động thôi, y nhịn đói hơn một ngày rồi, nếu không ra tay, y không còn sức lực nữa.

Bụng thì đói, người thì lạnh, tình trạng này không thể kéo dài, mình phải “mượn” một bộ quần áo đã, sau này kiếm được tiền, sau đó trả cho người ta.

Dù sao cũng là một cảnh sát, có ở trong hoàn cảnh tồi tệ, y cũng không muốn ra tay với người bình thường, muốn kiếm kè giàu bất nhân ra tay. Vì thế y lẩn trốn len lỏi trong những con ngõ nhỏ tìm mục tiêu.

Chương 002: Tri huyện treo cổ.

Tìm kiếm dê béo để xẻo không dễ dàng, Thành Tường đâu hiểu có hiểu cuộc sống nơi này, y chẳng biết nhà giàu sống ở đâu, hoặc hay tụ tập chỗ nào, rình mò mãi toàn thấy người nhìn cái biết ăn chẳng đủ, muốn tìm người béo tốt đã khó nói gì tới nhà giàu.

Đã thế vì phải né tránh ánh mắt người khác Thành Tường chỉ có thể di chuyển ở nơi vắng vẻ, hạn chế đi cơ hội của y. Lúc đi ngang qua ngõ phía sau khách sạn này, y nhìn thấy một viên quan trên tầng 2 cửa sổ khách sạn.

Chẳng biết là quan gì, nhưng đầu đội mũ có hai cái cánh dài thì không cần biết ở cái triều đại nào, đội kiểu mũ đó chắc chắn là quan.

Viên quan này khả năng vừa làm công sự nào đó vừa mới ở ngoài về, mặc nguyên bộ quan phục đi qua đi lại ở trong phòng, thở ngắn than dài, sau đó ngồi một bình bên cửa sổ uống rượu giải sầu. Mới đầu còn có ông già ở bên cạnh, về sau đi rồi, không biết là đi làm việc hay bị đuổi đi.

Xem ra cũng là một tên quý xui xẻo, thôi bỏ đi, Thành Tường nghĩ tới cảnh ngộ của bản thân, không ngờ có chút đồng bệnh tương lân, tên này đã đáng thương lắm rồi, nếu mình còn trộm đồ của hắn thì không hay lắm. Vì thế sau khi ẩn nấp theo dõi hồi lâu, phát hiện đó là người đáng thương, Thành Tường đứng dậy, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu khác.

Thế nhưng đi loanh quanh nửa ngày trời vẫn không tìm được mục tiêu thích hợp, trời mưa nên ai nấy đi lại vội vã, dù nhà giàu ra đường chắc cũng có kiệu? Thành Tường ôm cái bụng đói meo quay trở về chỗ cũ, một phần vì cái chỗ y nấp theo dõi viên quan kia ít ra còn che được mưa gió, thứ tới là vì y đã ... Túng quá hóa liều rồi.

Viên quan kia uống rượu hân ngủ say, Thành Tường tính, lợi dụng hân ngủ say, mình vào lục hành lý kiếm một bộ quần áo, kiếm chút đồ thừa trong khách sạn lót dạ đã.

Ngõ nhỏ phía sau khách sạn, khi trời tối càng không ai qua lại, chỉ có ít ánh sáng hắt ra lác đác vài ngôi nhà xa, người ở đây ngủ sớm, nên cả thành một màu tối đen, rất an toàn. Chỉ là khi Thành Tường trở lại chỗ cũ nhìn thấy một cảnh làm y bàng hoàng Viên quan uống rượu giải sầu kia, treo cổ rồi!

Mặc dù cửa sổ đóng lại, nhưng trong phòng còn sáng đèn, khiến cái bóng người trong phòng lay động trên cửa sổ một cách ám ảnh, người thẳng tắp, cổ còn buộc một sợi dây thừng.

Mau cứu người, đó là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Thành Tường, nhanh như cắt, y phi thân qua tường bao hậu viện khách sạn, đi thật nhanh tới dưới lầu. Tầng 2 không phải quá cao, động tác y nhanh nhẹn như con báo, linh hoạt tóm lấy lan can, leo tới cửa sổ ngoài tầng hai, cửa sổ chỉ khép hờ, đẩy ra một cái liền thấy viên quan kia dùng cái đai lưng to bản của mình treo cổ.

Y chui qua cửa sổ, ôm chân viên quan đó nâng lên trên, đưa đầu hân ra khỏi đai lưng treo ở xà nhà, đặt người nằm xuống dưới sàn.

Đặt tay lên cổ viên quan đó, chẳng những không có mạch lại còn lạnh buốt.

Xác lạnh rồi.

Con người sau khi chết nhiệt độ thân thể giảm xuống rất nhanh, nhất là khi nhiệt độ môi trường còn khá thấp thế này thì lạnh nhanh hơn. Thành Tường đi rồi về cũng phải chùng hai tiếng, rất có khả năng viên quan này treo cổ ngay sau khi y rời đi.

Xác lạnh chứng tỏ đã tử vong, có điều Thành Tường vẫn cẩn thận kiểm tra con người của viên quan này, sau khi ấn vào không thể khôi phục, đúng là chết rồi.

Ôi anh bạn, trên đời có chuyện gì nghĩ không thông mà phải tự sát chứ? Dù anh bạn gặp chuyện gì chẳng nữa thì có tệ hơn tôi được không? Tội gì mà phải nghĩ quẩn như thế.

Thành Thành buồn bã vì cái chết một người không quen biết.

Đột nhiên theo thói quen nghề nghiệp, trong đầu y nảy ra suy nghĩ ... Khoan đã nào, không phải là bị người ta mưu hại rồi nguy trang thành tự sát chứ?

Nghĩ vậy Thành Tường kiểm tra dấu vết trên cổ thi thể, mặc dù vết siết khá mờ, nhưng phù hợp với đặc trưng của người tự sát. Lại nhìn trang trí ở trong phòng, bàn ghế đều ngay ngắn, đồ uống rượu vẫn còn nguyên, không có dấu vết va chạm.

Trên bàn, mặt đất đều không có di thư, người thường tự sát sẽ để lại vài dòng, huống hồ còn là một văn nhân, hơi kỳ lạ.

Thành Tường nhìn viên quan đó, chỉ chùng trên 20 giống y thôi, vậy mà đi vào đường cùng thế này, chẳng biết gặp phải chuyện gì khiến hắn thấy sống tiếp cũng là chuyện gian nan.

Ôi cuộc sống dù là thời đại nào thì cũng chẳng dễ dàng, Thành Tường thở dài đứng dậy muốn bỏ đi, trước khi đi tất nhiên tranh thủ ăn nốt số thức ăn thừa còn lại trên bàn, ngụi ngất rồi, nhưng cũng vỗ về phần nào con sâu trong bụng. Chợt

mắt liếc qua bọc hành lý đầu giường liền nhớ ra chuyện mình muốn kiếm một bộ quần áo. Cẩn thận kiểm tra cửa phòng, thấy đã cài rồi, y mở cái bọc, không ngờ thấy cái hộp sơn đen mạ vàng. Khẽ mở ra, bên trong có 10 đỉnh bạc trắng phau phau xếp đều tăm tắp.

Viên quan này giàu quá nhỉ? Thành Tường cảm thán, len lén nhìn viên quan trên mặt đất, lẽ nào là một tên quan tham, vì tham ô hối lộ bị phát hiện rồi sợ tội tự sát? Không phải, triều Tống nổi danh không giết sĩ đại phu viên quan này dù có tham ô hối lộ cũng không tới mức bị giết, cho nên chắc không phải tự sát vì nguyên nhân này đâu.

Y lại tìm thấy cái bọc nhỏ bên trong, có hai bộ trường bào thường phục, tuy cũ nhưng giặt rất sạch sẽ. Kỳ, thế này thì đâu giống người có tiền? Cũng tốt, đường phố toàn là người nghèo cả, mặc vào không bắt mắt.

Thành Tường chỉ lấy một bộ quần áo cũ chứ không lấy hộp bạc, y không phải ăn trộm, vì cải trang nên phải bắt đắc dĩ mượn một bộ quần áo đã là sai rồi, sao còn có thể trộm tiền chứ? Nhất là của người chết nữa, như vậy thất đức quá.

Tạm thời bỏ bộ quần áo xuống, Thành Tường tới bên thi thể, định treo lên như cũ rồi đi, hết thấy chuyện xảy ra ở đây không liên quan tới mình.

Đến khi bế thi thể lên, đột nhiên giật mình, cái mặt này quen quen, hình như gặp qua ở đâu rồi thì phải.

Nhưng mà vô lý, y mới vừa tới đây, sao quen ai được?

Chắc là giống người mình từng gặp trước kia, định gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu rồi lại sực tỉnh trong khoảnh khắc, người kia giống mình.

Lông tóc toàn thân tích tắc dựng đứng lên, viên quan treo cổ kia không ngờ lại giống mình.

Chương 003: Tri huyện nợ ngập đầu. (1)

Thành Tường là cảnh sát hình sự, tiếp xúc với xác chết nhiều lắm, khối hiện trường án mạng còn kinh khủng buồn nôn hơn thế này cơ, nên y không sợ. Thế nhưng chứng kiến một cái xác chết giống hệt mình lại là phạm trù khác hoàn toàn, làm y rùng mình, một cơn ớn lạnh chạy dọc từ chân lên đỉnh đầu, toàn thân nổi hết da gà da cóc, kinh hãi nhảy lùi ra sau loạng choạng chạm phải cái gì đó, thế là oạch một cái làm y ngồi xuống giường.

Bốn bề im ắng, tiếng động nhỏ này làm Thành Tường dọa sợ bản thân, nhất thời nín thở không dám phát ra một tiếng động nào.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có ngọn đèn dầu len lét chiếu sáng không qua ba mét, có hai người, một ngồi trên giường, một nằm dưới đất, một sống, một chết.

Quý dị nhất là, hai người này giống hệt nhau, chỉ khác mỗi bộ trang phục mặc trên người.

Làm sao có thể?

Thành Tường ngồi đó chưa hết hoảng sợ, cảnh tượng này làm y có cảm giác có một khuôn mặt trắng bệnh vô hồn đang nở nụ cười đáng sợ sau lưng.

Cút!

Lòng thăm quát khẽ, tay vung lên xua đi hình ảnh tưởng tượng, tay vô tình quét phải bọc hành lý, làm đồ đạc trong đó văng ra, trước mắt y xuất hiện một tấm bái thiếp.

Chỉ thấy ngoài tám bài thiếp ghi mấy chữ bằng tiếng phồn thể, rất nhiều nét, y lảng máng nửa đọc nửa đoán ra là “Quyền tri Âm Lăng huyện Lãnh Nghệ cần điệp”.

Tuy không hiểu hết chữ trên đó, nhưng nếu tám thiếp này của viên quan kia, vậy thì tên hắn là Lãnh Nghệ, quan chức không tề, là tri huyện Âm Lăng. Tri huyện là cái chức quan nhỏ xiu, chẳng đáng kể, nhưng đứng đầu một huyện, coi như cũng là vua một cõi.

Không biết nguyên do gì thúc đẩy, mắt Thành Tường đảo qua đảo lại giữa thi thể và phong bài thiếp, sau đó rút ra xem, chỉ thấy viết “Cần chi hậu tham Ba Châu tri phủ phục thính tài chi. Cần phụ ngân 10 lượng. Mộc ân văn sinh Lãnh Nghệ khấu đầu.”

Mặc dù thử cổ văn kỳ quái cùng chữ phồn thể phức tạp làm y đọc chữ hiểu chữ không nhưng cũng đủ thông tin, người tên Lãnh Nghệ kia là tri huyện, chuẩn bị đi bài phỏng tri phủ Ba Châu, bài thiếp chưa đưa đi, hoặc là người ta không chịu gập nên trả lại. 10 lượng bạc trong cái hộp sơn đen kia là lễ vật.

Lúc này đã bình tĩnh lại, Thành Tường quan sát viên quan kia, tướng mạo thực sự rất giống, mới đầu vì kiểu tóc khác hẳn nhau nên y không chú ý. Thực sự là càng nhìn càng giống, không chỉ vóc dáng tương đương, ngay cả độ dài râu cùng độ dày cũng không nhau... Bởi vì công tác quá bận rộn nên một thời gian dài rồi Thành Tường chưa cạo râu, rồi thêm bảy tám ngày qua lang thang đồi núi hoang vắng. Với lại y còn có tính hời hợt qua loa, thường xuyên quên cạo râu mà bị lãnh đạo phê bình, nói y diện mạo không chỉnh tề.

Thành Tường cũng có mấy người bạn gái, người cuối cùng vì y sống lười thôi quá mà chia tay.

Thế nào mà khiến y và viên quan này giống hệt nhau, nếu mà đội cái mũ lên, từ phần mai trở xuống không thể nhận ra

được.

Đúng, chỉ cần đội mũ lên, sẽ không ai nhận ra khác biệt giữa bọn họ.

Không ai nhận ra đâu.

Hay là ... hay là mình ...

Một ý nghĩ cực kỳ táo bạo nảy ra khiến tim Thành Tường đập mạnh, hồi hộp kích thích, ngồi ngây ra, lúc này trong đầu y có đấu tranh giằng xé, có dằn vặt, cuối cùng Thành Tường quyết đoán hành động. Mau chóng cởi cảnh phục của mình ra, cởi quan phục của thi thể, trang phục của người xưa rườm rà, lớp trong lớp ngoài rất rắc rối, nhưng nếu chỉ lấy phần áo ngoài cùng thôi thì y vẫn ứng phó được.

Sau khi thay đổi xong trang phục, Thành Tường đẩy thi thể xuống dưới bàn che đi, sau đó tới bên cửa, áp tai vào cánh cửa ngõ nghe ngóng. Bên ngoài không có động tĩnh gì, rút then cửa ra, mở một khe hẹp, hành lang tối mù mù cái đèn lồng treo đầu kia chỉ đủ nhìn đường, y hắng giọng uy nghiêm gọi: “Này, điểm tiểu nhị, điểm tiểu nhị đâu?”

Dưới lầu có người đáp ” tới đây!”, sau đó nghe thấy tiếng rầm rầm ở cầu thang, Thành Tường cẩn thận khép cửa lại. Tiếng bước chân dừng ở ngoài cửa, sau đó có người gõ cửa gọi:” Đại lão gia, có chuyện gì ạ?”

Hay, có vẻ giọng mình và viên quan kia giống nhau, tên điểm tiểu nhị không nhận ra, đây là bài kiểm tra nhỏ của Thành Tường thôi. Thật ra y sợ nhất là giọng khác nhau, hành vi cử chỉ khác nhau thì có nhiều cách lý giải, ví dụ như do hoàn cảnh, do cảm xúc tác động, nhưng giọng nói cũng khác thì không ai tin.

Thành Tường nghe ngóng người nơi này nói chuyện cả ngày rồi, bọn họ dùng tiếng địa phương, khác xa với tiếng phổ

thông của y, mặc dù y nghe hiểu được người ta nói gì, nhưng y không thể nói được bằng kiểu giọng đó. May mà có vẻ tên này cũng nói giống mình, thật trùng hợp.

Kỳ thực Thành Tường không biết là, bất kể người người ở đâu, nói tiếng gì, muốn làm quan thì phải dùng loại tiếng nói chung ở kinh thành, chính là thứ phát triển thành tiếng phổ thông sau này.

Thành Tường không hiểu điều ấy, nhưng lại phát hiện chuyện lạ, vì sao một tên điểm tiêu nhĩ lại dám dùng giọng điệu gắt gỏng này nói chuyện với quan viên? Dù là nửa đêm bị đánh thức cũng không thể có thái độ này chứ? Thành Tường hừ một tiếng: “ Mang cho ta một chậu nước nóng, kiếm thêm con dao cạo.”

“ Vâng.” Điểm tiêu nhĩ đáp lời muốn đi, chợt nhớ ra:” Dao cạo ạ? Ở đây không có dao cạo.”

“ Thì mau đi tìm.”

“ Lúc tối lửa tắt đèn thế này đi đâu mà tìm, thứ đó chỉ chùa miếu mới có.”

Cũng đúng, thời xưa trừ hòa thượng và ni cô ra, tất cả mọi người đều để râu tóc, vì râu tóc máu thịt đều do cha mẹ ban cho, tùy tiện tổn hại là bất hiếu. Thế nên không ai có dao cạo, chỉ chùa miếu mới có là hợp lý.

Thành Tường nhanh chóng hiểu ra sai lầm của bản thân, sửa lời:” Vậy kiếm cho ta một cái kéo.”

“ Vâng.” Điểm tiêu nhĩ trước khi đi còn làu bàu:” Tiền phòng không trả nổi lại lắm trò.”

Hắn nói tuy nhỏ, nhưng Thành Tường đang căng thẳng áp tai vào cửa lắng nghe vẫn nghe thấy hết, không khỏi ngẩn người, tên tri huyện này không trả tiền phòng à? Trong buồng có một cái hộp đầy ắp bạc cơ mà.

Chương 004: Tri huyện nợ ngập đầu. (2)

Rất nhanh điểm tiểu nhị bê một chậu nước và cái kéo đi lên, đứng trước cửa phòng, uể oải dùng chân đá cửa:” Mang tới rồi, mở cửa.”

“Đặt ở cửa là được rồi.”

Rầm! Điểm tiểu nhị đặt mạnh chậu nước xuống sàn gỗ, ném kéo vào chậu đi luôn, thái độ không ra gì, cũng phải thôi, đã nợ tiền, nửa đêm lại còn yêu cầu nợ kia, người ta bực chứ.

Thành Tường nghe bên ngoài không có âm thanh nào nữa mới khẽ khàng mở cửa ra, bê chậu và kéo vào. Cài cửa cẩn thận, sau đó cắt hết tóc thi thể, sau đó cũng cắt lờm chờm tóc của mình.

Cửa sổ mở ra, đêm tối mùa đông chỉ có từng cơn gió lạnh thổi vù vù, đến bóng người cũng không có.

Thành Tường ngồi ngoài nửa buổi tối rồi nên biết, tuyệt đối không lo có người qua lại, thế nên y dùng chính cái đai lưng to bản chắc chắn kia buộc viên quan đó, thả từ từ qua cửa sổ. Sau đó bản thân leo xuống, lại trèo qua tường, từ từ kéo thi thể lên, đặt xuống.

Thể lực của Thành Tường rất tốt, làm một loạt việc này không tới mức quá mệt, nhưng hồi hộp khẩn trương, làm giữa đêm đông mà toát mồ hôi.

Cuối cùng công thi thể tới dưới cái cây cong queo cách đó không xa, y cũng chẳng dám đi xa, càng đi xa thì tỉ lệ bị phát hiện càng cao, quá nguy hiểm.

Thành Tường vốc một nắm bùn bôi bừa lên mặt thi thể, nhắm mắt quay đầu sang bên lẩm bẩm vài câu xin lỗi, lại đâm vào mặt thi thể mấy cái, phá hỏng dung mạo. Tiếp đó kiếm một tảng đá to đứng lên trên, so sánh độ cao cổ viên quan, buộc đai lưng lên cành cây, bế thi thể lên tròng đầu vào, khẽ buông tay, chỉnh vết xiết cổ thật khóp, sau đó đá đổ hòn đá.

Nơi này rất kín đáo, nếu không tới gần sẽ không thấy được, ít nhất không thể bị phát hiện trong đêm nay.

Nhìn cổ thi thể lủng lẳng trên cây, người không phải do mình giết, nhưng làm chuyện này thấy rất thất đức, day dứt, đứng đó một hồi, mắt hơi ướt, Thành Tường quỳ xuống khấu đầu một cái: “ Người anh em, đắc tội với anh rồi, tôi làm vậy là vạn bất đắc dĩ mà thôi ... Anh yên tâm, tôi thề với anh, tôi đã mượn cái thân phận này thì nhất định sẽ giúp anh sống tốt quãng đời còn lại, nếu anh có thân nhân, tôi sẽ giúp anh chiêu cô, thay anh tận hiếu. Anh ở trên trời có linh thiêng thông cảm cho tôi, phù hộ tôi.”

Nói xong cung kính lạy cái nữa.

Dù trong lòng cảm xúc ngổn ngang, Thành Tường biết chỗ này không thể ở lại lâu, người lom khom lần mò trong bóng đêm trở về nơi mình nấp trước đó, trèo lên cây đại thụ, lấy một cái vali bằng da. Đây là thứ y mang theo khi tới đây, vì chuẩn bị trộm quần áo nên giấu ở nơi này. Y đeo vali da, lại lần nữa quay về căn phòng trong khách sạn.

Trong phòng vẫn thế, ngọn đèn dầu bị gió thổi lay qua lay lại tựa hồ có thể tắt bất kỳ lúc nào, Thành Tường ngẩng đầu nhìn xà nhà mông lung nơi từng treo một cổ thi thể, nói thêm một câu “xin lỗi” rồi đóng cửa sổ lại.

Đây là một chuyện đầy tính mạo hiểm, bất trắc, nhưng làm thì cũng làm rồi, Thành Tường nhắm mắt lại, đứng im tại chỗ

hồi lâu ổn định cảm xúc, khi mở mắt ra lẩm bẩm như tự ám thị:” Từ giờ trở đi, mình là Lãnh Nghệ.”

Cho cái vali da xuống dưới gầm giường, kéo then cài cửa ra, ngồi trở lại bàn, nhìn tóc tai vương vãi khắp nơi, tay chấm vào chén trà, sau đó há miệng khóc.

Tiếng khóc này thực sự kinh thiên động địa, tuy là khóc giả, nhưng bi thương là thật, mấy hôm nay vì sinh tồn mà y phải đè nén cảm xúc xuống, giờ nghĩ tới tình cảnh bản thân, nghĩ tới thế giới mình không thể về, nghĩ tới tương lai mù mịt, nghĩ tới chuyện khốn kiếp mình vừa làm. Lãnh Nghệ càng khóc càng nhập tâm, càng khóc càng thương tâm ... Cuối cùng thành khóc thật.

Rất nhanh cửa phòng bị đẩy ra, xông vào trước tiên là một người trung niên tuổi chừng trên bốn mươi, hẩn nhìn Lãnh Nghệ ngồi đó khóc, mặt lộ vẻ kinh ngạc không sao tin nổi, như thấy chuyện khó tin nhất trên đời. Lãnh Nghệ tuy đang khóc rất thảm thiết, nhưng vẫn không quên quan sát phản ứng của người khác với vị tri huyện mình.

Về mặt của người trung niên đó chẳng lẽ là mình đóng giả có chỗ nào thất bại rồi? Lãnh Nghệ lòng lo thon thót.

Tiếp ngay đó lại có thêm một người, y phục xộc xệch, rõ ràng đi rất gấp, chín là ông già mà Lãnh Nghệ nhìn thấy ở cùng vị tri huyện kia. Ông già chừng 50, râu tóc hoa râm, hiền từ như bậc trưởng bối, đi vào phòng thấy Lãnh Nghệ tay cầm kéo đang cắt tóc, tóc đã bị cắt vương vãi khắp nơi, lúc này đầu đã thành con chim cút trọc đầu rồi.

Ông già thất kinh, cuống quýt chạy tới đoạt cái kéo, dậm chân đau lòng kêu: “ Đông ông! Làm cái gì thế này?”

Hay, Lãnh Nghệ mừng thầm, ông già này từ đầu tới cuối chỉ chán kinh vì mình cắt tóc mà không hề có chút nghi hoặc

nào với tướng mạo của mình, tảng đá lớn trong lòng Lãnh Nghệ liền đặt xuống. Xem ra mình đóng giả thành công lắm, ngay cả người bên cạnh cũng không phát hiện ra điều gì.

Có điều người trung niên xông vào đầu tiên kia vì sao lại cứ nhìn mình kinh ngạc như thế? Chẳng lẽ nhìn ra sơ hở gì rồi chẳng? Có vẻ không giống, Lãnh Nghệ vừa khóc vừa nhìn, ngoài cửa có thêm vài vị khách tới xem náo nhiệt, còn người trung niên đó thì lại đi mất rồi.

Thật khả nghi.

Lãnh Nghệ không dám nhìn ngang ngó dọc tìm kiếm người trung niên kia, cúi đầu lau nước mắt làm ra vẻ thương tâm, mà y cũng thương tâm thật nên chẳng ai nhìn ra sơ hở gì. Không vội vàng lên tiếng, cứ quan sát động tĩnh trước tính sau, dù sao người này cũng đi theo vị tri huyện kia, nói linh tinh không khéo lộ tẩy.

Tới tận khi chuông quây, điểm tiểu nhị của khách sạn cũng tới, Lãnh Nghệ mới làm ra vẻ đã kìm nén được, ngược đầu lên nuốt nước mắt vào trong: “Lãnh mẫu sống uống hơn hai mươi năm, không ngờ ...”

Ông già hơi khom người xuống:” Đông ông, đâu cần thế, chẳng qua nhất thời không thuận lợi thôi.”

Giọng ông già không có nửa phần nghi ngờ, Lãnh Nghệ yên tâm hơn nữa, đúng là giọng nói xem ra cũng không khác mấy vị tri huyện kia rồi, nắm một ít tóc trên bàn giờ lên cho nó rơi lả tả:”Đâu chỉ nhất thời không thuận lợi, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có cách cắt tóc làm sư, quy y cửa Phật cho rồi.”

Ông già vội nói: “Đông ông, vụ án này được ra hạn ba ngày, chắc gì đã không phá được. Với lại dù không phá được thì cũng chỉ cách chức hoàn hương thôi, đâu tới mức phải xuất gia?”

Chương 005: Tri huyện nợ ngập đầu. (3)

Gì, phá án sao? Cái này là sở trường của mình, lại còn ba ngày nữa, tuy không nhiều, nhưng đúng là không thể, khoan, khoan, không phải lúc nghĩ chuyện đó, Lãnh Nghệ lúc này đầu óc vẫn hơi rối, cố điều chỉnh lại cách tư duy. Nếu theo lời ông già kia thì mất chức về quê là cùng, vị tri huyện kia làm sao tới mức phải treo cổ?

Tên điểm tiểu nhị đưa nước và kéo cho y mặt dài như ngựa, má thì hóp, mắt lác liên, thấp giọng nói với chương quây khách sạn và người xung quanh:” Bảo sao trước đó y sai tiểu nhân đi kiếm dao cạo, tiểu nhân còn lấy làm lạ, đang yên đang lành kiếm thứ đó làm cái gì? Té ra là muốn xuất gia.”

Một hỏa kế nói:” Muốn xuất gia thì cũng phải mời phương trượng trong chùa cạo đầu chứ, sao lại tự cắt thế này?”

Chương quây mắng:” Người thì biết cái gì, đây gọi là cắt tóc tỏ ý, chứng minh mình đã quyết quy y rồi. “

Tên mặt ngựa nhìn Lãnh Nghệ với vẻ ghét bỏ:” Y có xuất gia hay không chúng ta chẳng quản được, mấy tháng qua y nợ nhà chúng ta bao nhiêu tiền phòng tiền cơm rồi. Phải khiến y kết toán rõ ràng, nếu không y lục căn thanh tịnh rồi, chúng ta lỗ nặng.”

Đây là lý do khiến Mặt Ngựa thái độ không tốt với Lãnh Nghệ, ăn dầm ở dễ chỗ người ta bao lâu không trả tiền, tôn trọng hay sợ hãi thì cũng hao mòn hết rồi, nếu không có bộ

quan phục kia, bọn họ sớm cầm gậy đuổi đi ấy chứ. Huống hồ đây là phủ thành, tri huyện nhỏ xíu còn chưa quản nổi đâu.

Ở trong phòng, ông già kia tiếp tục khuyên:” Đông ông không nên nghĩ quẩn như thế, hiện giờ ngài là quan phụ mẫu, là huyện lệnh thất phẩm, là bao nhiêu năm miệt mài đèn sách mới có được, sao có thể phẩy tay một cái bỏ đi? Phụ mẫu của ngài ở quê nhà sẽ nghĩ thế nào? Thê tử của ngài thời khắc này còn đứng cửa ngóng trông ngài trở về, nếu ngài xuất gia, bọn họ sẽ thương tâm lắm, đông ông xin hãy nghĩ lại.”

Vậy là vị tri huyện này còn có cha mẹ ở quê, có thê tử ở huyện nha đang chờ? Nguy rồi, ai còn lừa được, chứ lừa người sinh thành, lừa người chung giường sẽ gỏi thì lừa làm sao? Cha mẹ ở quê, hiện chưa phải vấn đề, còn thê tử phải làm sao đây, Lãnh Nghệ lòng đánh trống rồi.

Đợi mãi không thấy Lãnh nghệ trả lời, cứ ngồi ngây ra đó hai mắt thất thần, trông không giống có vẻ muốn hỏi tâm chuyển ý, ông già không biết phải làm sao nữa, tự trách:” Chỉ trách học sinh vô năng, trừ biết kiểm kê gạo tiền, luật pháp hình danh, chứ còn ở phá án lại chẳng hiểu, vào lúc quan trọng không giúp được gì cho đông ông, hổ thẹn hổ thẹn.”

Ồ, hiểu tiền lương rồi hình danh, lại gọi tri huyện là đông ông, vậy ông già này phải là sư gia phụ tá mà tri huyện thuê để giúp mình.

Ông ta nói tới không biết phá án, vậy là chính vì vụ án ấy mà tri huyện kia xuất gia? Vụ án này hẳn phải là liên quan tới tiền đồ vận mệnh, cho nên hẳn nhất thời nghĩ quẩn treo cổ tự sát?

Rốt cuộc là vụ án gì nhỉ? Làm khó tri huyện vậy thì chắc là vị tri phủ mà hẳn muốn gặp.

Lãnh Nghệ bi thương nói:” Chuyện này không trách sư gia được, thế nhưng phía tri phủ ... Ài.”

Y cố ý chỉ khơi lên đề tài, đợi vị sư gia kia tiếp lời để thăm dò thêm thông tin.

Quả nhiên vị sư gia kia cũng thở dài:” Đông ông nếu vì tri phủ đại nhân không chịu tiếp kiến mà vô vọng, thoái chí xuất gia thì quá lo rồi. Ngay cả Liêu tri phủ cũng bất đắc dĩ thôi, ở nơi địa bàn quản lý xuất hiện án mạng không phá được sẽ ảnh hưởng tới chính tích, nên gây áp lực cho đông ông.”

Nói tới đó liền đi tới hạ thấp giọng xuống:” Với lại lễ vật của đông ông quá nhẹ, chẳng trách Liêu tri phủ không chịu gặp. Nhưng không sao, chúng ta quay về nghĩ cách góp tiền, cùng lắm thì vay tiền đại hộ trong huyện. Chỉ cần đông ông lên tiếng, bọn họ sao có thể không nể mặt.”

À, ra là thế, đi lo lót mà ít tiền quá người ta không để vào mắt. Vậy có nghĩ mình là tri huyện Âm Lăng dưới sự quản hạt của Ba Châu (Tứ Tứ Xuyên).

Đám chương quây và tiểu nhị không dám tùy tiện tới gần vây xem, đứng ở gần cửa hóng chuyện, loáng thoáng nghe được cái gì mà “trở về”, lòng liền cuống cả lên, chương quây ho khế một tiếng, cười nịnh nói: “ Đại lão gia, ngài xem, nếu muốn cắt tóc xuất gia, vậy thì tiền phòng tiền com ... À ... Ừm Chuyện này, ừm, nên kết toán chứ ạ?”

Sư gia già nổi giận:” Ngươi là loại người gì thế, lúc này phải khuyên đại lão gia nghĩ cho bách tính một phương, không nên xuất gia, ngươi không khuyên đã đành, lại còn đòi nợ, đó là ý gì? Chẳng lẽ đường đường tri huyện đại lão gia lại nợ chút tiền của ngươi.”

Chương quây có chút sợ hãi, vâng dạ không nói, nhưng điểm tiểu nhị Mặt Ngựa ít hiểu biết nên chẳng biết sợ, còn

ngọt nhạt: “ Cũng chưa chắc, đại lão gia mấy tháng rồi chưa kết toán, nợ hơn 10 lượng, còn nợ nữa thì cái quán nhỏ này của bọn tiểu nhân chỉ còn đường đóng cửa.”

Người ta nói chẳng sai, sự gia xấu hổ, mặt già đỏ lên.

Chưởng quầy tái mặt giờ tay dọa tát, quát:” Không được nói bừa, trước mặt đại lão gia mà ngươi dám vô lễ, còn không mau tạ lỗi.”

Mặt Ngựa cũng biết mình nhất thời nóng giận lỡ mồm, vội tát mình mấy cái, song vẫn không quản được cái mồm:” Tiểu nhân có tội, tiểu nhân có tội, chẳng qua vì đại lão gia nợ tiền phòng tiền cơm quá nhiều, tiểu nhân ngày ngày thấy chưởng quầy thở ngắn than dài, nhất thời mau miệng đắc tội với đại lão gia, mong đại lão gia thứ tội.”

Kẻ làm quan ăn uống nợ tiền là cái chuyện thường ở xã hội hiện đại, không ngờ thời xưa cũng có chuyện ấy à? Có điều hiện giờ xem ra không phải vị tri huyện kia không chịu trả, mà là trả không nổi. Lãnh Nghê lên tiếng:” Được rồi, tổng cộng ta nợ các ngươi bao nhiêu.”

“ Tiền phòng mỗi gian một ngày 150 đồng, tiền cơm ...” Mặt Ngựa là tên mồm mép nhanh nhẩu, nói như đã học thuộc lòng, không biết đề bụng chuyện này bao lâu, tính đến cuối cùng, hần nói:” Tổng cộng là 17200 đồng, còn chưa tính lần này.”

Lãnh Nghê giật nảy mình, y cũng biết thời xưa 1 lượng bạc tương đương với 1000 đồng, 17200 đồng tức là hơn 17 lượng bạc. Mà tri huyện này đem biểu tri phủ chỉ có 10 lượng bạc thôi, còn không đủ kết toán tiền cơm.

Thôi xong, mình vốn một xu dính túi, giờ đóng giả vị tri huyện này liền gánh một đống nợ, thế này biết làm sao đây?

Biết làm sao đây? Đúng là hai bàn tay trắng làm nên cả đồng nợ mà.

(*) Tôi tiếp tục.

Chương 006: Cẩn thận thăm dò.

Vị sư gia kia không uống bỏ tiền thuê về, thấy đông ông lo lắng thì vội nói:” Đông ông, trời không phụ người có lòng, chỉ cần mọi người đồng tâm hợp lực, nhất định mã đáo thành công.”

Rồi nở nụ cười làm ra vẻ nhẹ nhàng:” Với lại dù không phá được án thì trời cũng không sập được, đông ông giờ tới huyện Âm Lăng, cái nơi sơn cùng thủy tận, nghèo khó rách nát, lại là chỗ đi đầy sung quân, dù thành tích có không tốt thì cũng có sao, làm gì còn nơi nào tệ hơn nữa?”

Thế này nghe có giống an ủi không? Khuyên cứ tệ đi từng chút một, Lãnh Nghê cười khỏ trong lòng, té ra cái huyện y cai quản là chỗ đi đầy, xưa nay nơi đi đầy luôn là chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi, chẳng ma nào thềm ngõ tới. Cơ mà nghĩ ở góc độ khác thì làm tri huyện ở nơi như thế càng khó lộ tẩy.

Phát huy chút tinh thần AQ, Lãnh Nghê cổ vũ bản thân như thế, bề ngoài vớ được cái cơ này vỗ đùi nói ngay như thể đã bị thuyết phục:” Sư gia nói có lý, ta cũng chỉ vì nhất thời uống nhiều nghĩ quẩn, giờ ông nói thế, ta nghĩ thông rồi. Chính như ông nói, rơi vào cảnh này rồi thì làm sao còn tệ hơn được nữa? Thường có câu, người chết thì chim chông lên trời là cùng, có gì mà sợ? Con mẹ nó, lão tử không xuất gia nữa, không tặng quà nữa, làm gì được lão tử.”

Nghe đường đường là tri phủ mà lại nói tục, đám người xung quanh đều cười.

Sư gia mừng rớt nước mắt, nghĩ mình đã khuyên được đông ông đổi ý rồi, vui vẻ nói:” Thế mới đúng, đông ông mau tắm rửa, trên người có nhiều tóc lắm.”

“ Không cần.” Lãnh Nghệ thuận tay phủi tóc trên vai, đứng dậy đi tới bên giường, mở hộp sơn đen, bê lên đưa cho chương quây khách sạn:” Số bạc này trước tiên trả tiền cho người, không đủ bản huyện sẽ mau chóng nghĩ cách kết toán.”

Viên chương quây vừa mừng vừa sợ, không dám nhận ngay:” Đa tạ đại lão gia, thế này thì tạ ơn ngài quá.”

Lãnh Nghệ đặt tiền vào tay hắn:” Nói cái gì thế, nợ người bao nhiêu tiền như thế, ta mới là người cần cảm tạ, còn chuyện thiếu nợ phải trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có gì mà cảm tạ.”

Sư gia bên cạnh nhìn hành động của Lãnh Nghệ mà cười khổ không thôi, muốn can mà không được. Ai ngờ tri huyện vừa mới bỏ ý định xuất gia, lại lập tức tán tài, đâu là lúc cần dùng tiền nhất. Mặc dù nói thiếu nợ phải trả tiền là điều nên làm, nhưng cũng phải biết phân nặng nhẹ chứ? Nhìn chương quây mặt tươi roi rói ôm khư khư cái hộp trong lòng, làm sao mà đòi lại được nữa. Đúng là người trẻ tuổi, không đủ trầm ổn, làm việc tùy hứng quá.

Chương quây vốn không hi vọng gì đòi được số tiền này, ai ngờ người ta hào phóng thế, liền một lúc trả 10 lượng, đây là khoản tiền lớn, quát tiểu nhị Mặt Ngựa:” Còn đứng ngây ra đó làm cái gì, mau mau bảo nhà bếp làm vài món ăn, hâm một bầu rượu cho đại lão gia trấn tĩnh lại.”

Rồi quay sang Lãnh Nghệ cung kính nói:” Cái này tiểu nhân mời khách, không tính vào tiền cơm, xin đại lão gia yên tâm.”

Lãnh Nghệ mới ăn một chút cơm thừa canh cặn của người ta, chẳng bỏ bèn gì, còn đang đói meo đây này, tất nhiên không từ chối.

Đám người xung quanh thấy hết chuyện vui thì sớm tự động giải tán rồi, dù sao đêm khuya trời lạnh, ai nấy chạy vội ra đây có mặc đủ ấm đâu, đứng một lúc lạnh phát run rồi.

Viên chương quây vốn định lui ra, Lãnh Nghệ nói:” Chương quây đã tặng rượu thịt, sao không ở lại cùng uống một chén, cả sư gia nữa, đêm hôm giá lạnh thế này làm mọi người thức dậy, uống ít rượu cho ấm người.”

Mặc dù Lãnh Nghệ nợ tiền, nhưng nói cho cùng người ta vẫn là quan lão gia, còn hẳn chỉ là thương cổ mở quán, cả đời này e chẳng có tư cách ngồi ăn uống cùng huyện lão gia. Bây giờ huyện lão gia còn chủ động mời nữa chứ, thế này nở mày nở mặt quá, vội nói về phòng thay y phục rồi tới, tránh thất lễ.

Hỏa kế nhanh nhẹn dọn chén bát thừa trên bàn, lấy thêm ba bộ bát đĩa sạch sẽ, rượu thịt cũng mau chóng đưa lên, chương quây đổi sang bộ quần áo mà dịp trọng đại lắm như Tết mới mặc ... Cùng ăn cơm với huyện lão gia đây, không tùy tiện được.

Ba người ngồi xuống, chén qua chén lại, vừa uống vừa tán gẫu, hai người kia tửu lượng bình thường, nhưng uống rượu với huyện lão gia, không uống cũng phải uống, thế là dần dà rượu uống nhiều, nói cũng nhiều hơn không giữ ý giữ kẽ như ban đầu nữa.

Thông qua miệng hai vị đó, Lãnh Nghệ thăm dò được không ít thông tin, ví như biết vị tri huyện mà mình giả mạo rất nghèo, không có tiền lo lót quan hệ, cho nên sau khi đề danh bảng vàng thì được chia tới vùng khỉ ho cò gáy làm quan. Dẫn theo nương tử tới huyện Âm Lăng làm quan mới được ba bốn tháng thôi. Điều này làm Lãnh Nghệ càng thêm

yên tâm, mới tới có bốn tháng, tức là còn nhiều chuyện chưa rõ, như thế mình có hỏi han cũng thuận tiện hơn, không đến nỗi gây nghi ngờ.

Lại biết y chưa có con, thê tử họ thì họ Trác, tên là gì thì không hỏi được, đoán chừng sư gia cũng không biết. Đây là chuyện hết sức bình thường, khuê danh của nữ nhân thời xưa không dễ lộ ra với người ngoài. Còn vị sư gia này họ Đồng, do tri huyện tiền nhiệm giới thiệu cho, trước kia cũng là sư gia, chuyên quản tiền lương và hình danh, rất hiểu tình huống đương địa. Bọn họ tới phủ thành Ba Châu đã ba ngày, đi bằng xe ngựa của huyện nhà, trừ hai người bọn họ còn có một mã phu, hãnh ở dưới nhà. Vị chương quỳ khách sạn họ Giả.

Sau khi nắm được thông tin cơ bản rồi Lãnh Nghệ lại tìm hiểu vài tình huống của huyện Âm Lăng và Ba Châu, rồi một vài nhân vật chủ chốt trong huyện nha, ít hương thân đại hộ.

Nói chuyện tới tận canh ba Đồng sư gia và Giả chương quỳ đều say tới đổ gục xuống bàn ngáy khò khò, Lãnh Nghệ mới gọi hỏa kế dìu người đi.

Cái tên Mặt Ngựa khi này đổi thái độ hoàn toàn rồi, chẳng cần sai bảo cũng mang nước nóng tới cho Lãnh Nghệ rửa ráy, lại pha một ấm trà nóng để giải rượu, hết sức niềm nở.

Chương 007: Thân thể không đơn giản.

Mấy ngày rồi mới được bữa no nê thế này, thể lực tức thì khôi phục không ít, ăn no đâm uể oải, Lãnh Nghê thỏa mãn vắn người, lên mặt quan lão gia nói:” Lấy đèn lồng, soi đường cho bản huyện, bản huyện muốn đi nhà xí.”

“ Vâng, vâng.” Tiểu nhị Mặt Ngựa mau mắn đi lấy đèn lồng, tay cầm đi trước chiếu sáng cùng Lãnh Nghê xuống lầu, đi ra hậu viện:

Lãnh Nghê vừa được tiểu nhị Mặt Ngựa soi đèn dẫn xuống dưới thì có một người cúi đầu đi nhanh qua, Lãnh Nghê tránh đường, thuận miệng nói một câu:” Nơi này trời tối, để ý.”

Không ngờ đó là người trung niên từng xuất hiện ở trong phòng kia, hắn ta hơi ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Nghê, cứ như muốn xác nhận điều gì đó, sau đó lại rảo bước đi nhanh qua bên người y, không nói không rằng.

Người này đi tới đại sảnh, kiểm cái bàn trong góc ngồi xuống, trên bàn bày một đĩa thịt trâu chín, một đĩa đồ tương, một chén nhỏ, một chén rượu và đôi đũa.

Mặc dù hắn ta gấp từng hạt đồ tương cho vào miệng, nhai rôm rốp, nhưng tâm trí lại ở chỗ khác, chẳng hề giống hưởng thụ món ngon, khéo mắt dùng chén rượu che đậy, nhìn về phía hậu viện.

Cuộc sống về đêm thời Tống không kém, do không có giới nghiêm, đêm xuống còn náo nhiệt không thua gì ban ngày, có chợ đêm suốt mở tới sáng, rộn ràng nhộn nhịp. Tất nhiên sự

náo nhiệt đó cũng chỉ diễn ra ở phạm vi rất rất nhỏ, thành Ba Châu chia thành mười phần thì quá chín phần là tối thui chẳng có một ánh đèn. Cái khách sạn này cũng có thể coi là loại lớn ở Ba Châu rồi, đại sảnh phía dưới cũng kiêm luôn kinh doanh chợ đêm, mặc dù là nửa đêm canh ba nhưng khách không ít, một nửa số ghế ngồi có khách, lớn tiếng nói chuyện, phần đông đã uống say.

Không bao lâu sau Mặt Ngựa dẫn Lãnh Nghệ từ hậu viện về, Lãnh Nghệ đi qua đại sảnh, dậm chân nói:” Ài, mưa tuy không to, nhưng rơi cả ngày, mặt đất toàn là bùn, các người cũng phải dọn dẹp đi chứ, xem chân bản huyện toàn bùn.”

Mặt Ngựa cười nịnh:” Vâng vâng, đại lão gia nói đúng ạ, mai tiểu nhân sẽ nói với chương quây.”

Lãnh Nghệ hừ mỗi một tiếng, bắt chước mấy vị quan lão gia ở trong phim cảnh, phát ống tay áo, đi khuynh chân bệ vệ, tới cầu thang nhắc vạt áo lên, vững vàng lên lầu.

Người trung niên ở đại sảnh mặt đầy hoang mang, tựa như gặp một vấn đề không hiểu, hắn ta nhìn theo bóng lưng của Lãnh Nghệ suốt. Tay cầm chén rượu hồi lâu lưng không uống, cuối cùng cầm bầu rượu lên uống cạn rồi hô tính tiền.

Tính tiền xong người trung niên cũng đi lên lầu, thì ra hắn ta cũng sống ở nơi này.

Tới tầng hai người trung niên men theo hành lang dài đi vào sâu vên trong, qua từng gian thượng phòng vẫn không ngừng, cho tới khi đứng trước cửa phòng Lãnh Nghệ ở cuối hành lang, căn phòng rẻ tiền nhất ở tầng hai. Liếc mắt sau lưng không có ai, gõ gõ cửa.

Bên trong có tiếng bước chân, sau đó cửa mở ra.

Lãnh Nghệ đứng ở cửa, nhìn thấy người trung niên thì mặt lộ vẻ sợ hãi:” Là người.”

Người trung niên đi thẳng vào phòng không khách khí gì, đóng cửa lại, thần sắc rất phức tạp, nghi hoặc xen lẫn cả vui mừng:” Trước đó người giả chết à?”

Lãnh Nghê chỉ nhìn hấn ta, không nói gì cả.

Người trung niên chấp tay sau lưng, đi tới cái bàn tròn ngồi xuống, chẳng thèm để ý tới Lãnh Nghê, như một con báo săn đi qua một con dê đáng thương đã định sẵn không còn đường để chạy.

“ Xem ra người cũng là người thông minh đấy, nếu như đã giả chết qua mắt được ta, vậy thì nên tranh thủ thời gian mà chạy đi, vì sao còn ở lại đây? À, người cho rằng đã lừa được ta, nghĩ rằng ta tin người chết thật, cho nên đi rồi không quay về nữa chứ gì? Nếu thế người ở lại đây lại thành nơi an toàn nhất, đúng không? Không ngờ ta không đi, ha ha, ta vốn định đi ngay đấy, nhưng trời mưa rét thế này, ở thêm một đêm, mai đi nhanh không sao, xem ra ở lại là đúng, đây gọi là người tính không bằng trời tính, ha ha ha.”

Lãnh Nghê vẫn không nói gì cả.

Người trung niên lại nói:” Được rồi, nếu như người đã chưa chết, vậy chúng ta tiếp tục đi, người đã ném thử thủ đoạn của ta rồi đấy, muốn sống không được muốn chết không xong đúng không? Mặc dù người rất cứng cỏi, sống chết không nói, có điều ta tin người nhất định sẽ thay đổi chủ ý thôi.”

“ Người muốn ta nói cái gì?” Lãnh Nghê rút cuộc cũng lên tiếng, giọng hơi run:

Người trung niên nhíu mày:” Tội gì phải thế, chẳng nhẽ người muốn tiếp tục ném thử thủ đoạn bức cung của ta? Nói cho người biết, thủ đoạn trước đó chỉ là mở đầu thôi, còn nhiều trò hay chưa dùng lắm.”

Nói rồi tới trước mặt Lãnh Nghệ, giơ ngón trở lên chìa vào huyết thiên trung:” Lần trước ngươi nhận một chỉ của ta vào đây không chịu nổi giả chết, giờ chúng ta tiếp tục ở đó nhé ... Ta hỏi ngươi lần cuối ... Thứ đó ở đâu?”

Lãnh Nghệ càng hoảng sợ, không ngờ người mình giả mạo lại có thân thể phức tạp tới mức này, lão đảo lùi về sau, lưng dựa vào cửa, không còn đường lui nữa rồi.

Người trung niên thấy y đã sợ hãi tới mức này mà còn không chịu nói gì thì gật gù:” Ngươi cứng cổ lắm, không nói gì hết, ta bội phục đấy, thực sự bội phục! Có điều đây là chức trách của ta, ta không còn cách nào khác, đành tiếp tục tra tấn ngươi thôi .. Á ...”

Đột nhiên trong miệng hắn phát ra tiếng kêu nhỏ, ngắn và gấp, vì ngón tay hắn như đâm phải đá, thiếu chút nữa gãy luôn.

Gần như cùng lúc mạng sườn của hắn trúng cú đâm móc cực mạnh của Lãnh Nghệ, đau tới ngạt thở không kêu được tiếng nào.

Người trung niên không ngờ rằng cách đó không lâu tên huyện lệnh trẻ tuổi bị hắn hành hạ như một con chó lại dám phản kích lại mình, hơn nữa vừa nhanh vừa mạnh như thế. Hắn không có bất kỳ chút phòng bị nào, không kịp vận khí kháng cự thì người đổ gục xuống đất, người co quắp nôn ọe. Những món ăn chưa kịp tiêu hóa, thịt trâu, đồ tương rang nôn ồng ọc ra ngoài.

Chương 008: Lại giết thêm người nữa.

Lãnh Nghê là cảnh sát hình sự chuyên xông pha tuyến đầu, y lại thích vận động, trừ võ tự do ra còn mê leo núi, môn thể thao cực hạn đó mới nổi lên ở Trung Quốc, y nghe thấy là hứng thú tham gia ngay, còn khá tiếng tăm trong cộng đồng vừa phát triển đó.

Leo núi không chỉ giúp Lãnh Nghê có thân thủ nhanh nhẹn, còn có đôi tay sức lực kinh người, có thể bóp vỡ quả óc chó, đâm xuyên ván gỗ. Cho nên một cú đâm bất ngờ này của y chẳng khác gì người thường cầm khúc gỗ húc thẳng vào bụng. nội tạng lệch vị trí cũng không có gì lạ.

Người trung niên kia chỉ lực cũng hết sức kinh người, nhưng không làm gì nổi Lãnh Nghê, vì trong quan bào của y còn mặc áo giáp chống đạn kiểu lắp tấm thép đặc chủng. Trước khi tới đây, Lãnh Nghê đang chấp hành nhiệm vụ giải cứu, vì đối phương có mang súng, nên toàn bộ cảnh sát tham gia giải cứu đều mặc giáp chống đạn.

Khi nói chuyện với Đồng sư gia và Giả chương quỳ, Lãnh Nghê biết người trung niên kia không phải người mình, chỉ là một khách trọ ở đây, vậy mà lại là người đầu tiên xông vào phòng, lại dùng ánh mắt không sao tin nổi nhìn y. Ngay từ khi đó Lãnh Nghê đã đề phòng rồi, lúc đối phương tới phòng, y giả vờ sợ hãi để đối phương lơ lửng, thành công không chế hấn.

Lãnh Nghê nhìn đối phương co quắp như con sâu đáng thương trên mặt đất, y chỉ lạnh lùng lần lượt nắm lấy chân rồi

tay người trung niên, những tiếng rắc rắc không ngừng vang lên, bóp trật khớp toàn bộ.

Đối phương không có chút sức phản kháng nào, Lãnh Nghê mới ngồi xuống soát người, tìm được ít bạc vụn, một thanh đoản đao, không có bất kỳ thứ gì để nhận ra thân phận của hắn, có vẻ cũng là dân chuyên nghiệp.

Lãnh Nghê cầm đoản đao đặt lên cổ người trung niên:” Người là ai? Rốt cuộc tìm cái gì từ ta?”

Người trung niên thều thào:” Thì ra các hạ là cao nhân ẩn mình, ta nhìn nhầm rồi, nếu đã rơi vào tay người thì không phục không được. Có điều người đừng mong moi được một lời từ ta.”

Nói tới đó toàn thân co giật mạnh mấy cái, rồi không nhúc nhích nữa, hai mắt nhìn trừng trừng về phía trước chẳng còn chút sinh khí nào.

Lãnh Nghê thất kinh, nhanh tay bóp khớp hàm của hắn, chỉ thấy trong miệng có thứ chất lỏng màu đen từ từ tràn ra mang theo mùi gắt mũi. Kiểm tra mạch, con người, đúng là chết rồi. Xem ra kẻ này có ngậm thuốc chứa kịch độc trong miệng, vào lúc cần cần nát thuốc tự tận.

Đây là chuyện Lãnh Nghê hoàn toàn không ngờ tới, sững sờ tại chỗ, đầu treo một đống câu hỏi lớn.

Người này rốt cuộc là ai? Hắn muốn tra hỏi thứ gì từ vị tri huyện kia? Từ trong lời của người trung niên kia thì vị tri huyện mình mạo danh không phải treo cổ tự sát, mà bị kẻ này tra tấn bức cung dẫn tới tử vong, sau đó là kẻ này mới ngụy tạo hiện trường tự sát.

Bảo sao vết treo cổ rất mờ, ra là chết rồi mới treo lên, lúc đó phòng tới, mà Lãnh Nghê không suy nghĩ nhiều nên bỏ

qua, bất cần rồi, đáng lẽ mình đã có thể phát hiện nguyên nhân tử vong chân chính mới đúng.

Nếu lúc đó phát hiện ra thì tất nhiên cho tiền y cũng không nhảy vào mớ bong bóng này.

Người trung niên đó dám bức tử mệnh quan triều đình, sau đó còn thản nhiên ở lại khách sạn chứ không chịu chạy ngay, chắc chắn không phải người tầm thường. Chuyện gì thế không biết, người anh em mà mình thay thế rốt cuộc dính vào chuyện kinh người gì chứ?

Vốn tưởng rằng mạo danh một quan viên, ít ra cũng dễ sống hơn ở thời đại này, ngờ đâu còn đâm đầu vào nguy hiểm bất trắc lớn hơn nữa, mỗi nguy hiểm có thể khiến y mất mạng bất kỳ lúc nào.

Lãnh Nghệ không rét mà run, nhưng là một hình cảnh tuyến đầu, tố chất tâm lý phải rất tốt, hướng hồ y còn là người thích môn thể thao mạo hiểm, dọa được y không phải chuyện đơn giản.

Chuyện tới mức này rồi, Lãnh Nghệ quyết định tiếp tục, dù sao y cũng đã thề với người ta rồi.

Giờ phải nhanh chóng xử lý thi thể.

Thời cổ đại không có kiểm tra dấu vân tay, không có biện pháp kỹ thuật hiện đại khôi phục xương sọ, phương tiện thông tấn lại lạc hậu, muốn tìm được thân phận một cái xác vô cùng khó khăn, nên muốn tạo ra một vụ án không thể phá giải rất dễ. Dù sao đây cũng là phủ thành Ba Châu, không phải huyện thành Âm Lăng của mình, xảy ra án mạng cũng chẳng thể đổ lên đầu mình.

Lãnh Nghệ bình tĩnh dùng nước rửa thứ trong miệng người trung niên, cởi sạch quần áo hần ra, kiểm tra thân thể khắp một

lượt, đúng là không có bất kỳ dấu vết nào nhận ra thân phận kiểu như vết bớt, hình xăm, thế là y liền yên tâm.

Dùng y phục bọc lấy đầu hấn, Lãnh Nghê liên tục vung nắm đấm đập liên tục, y có thể nghe thấy cả tiếng xương gò má vỡ vụn, cái đầu bọc bên trong đã biến hình. Bị bọc trong lớp y phục dày, lại đã chết, máu không chảy nữa, cho nên máu chảy ra rất ít, không thấm qua được y phục.

Đầu biến dạng rồi thì ở thời đại này đừng mong ai nhận ra được.

Lãnh Nghê đem người trung niên đó vận chuyển ra khỏi hậu viện, đã làm một lần rồi, lần này thuận thực hơn rất nhiều. Chỉ mĩa mai một điều là, với nghề nghiệp của mình mà trong một đêm hết giả mạo lại phi tang xác chết, hơn nữa còn phi tang hai lần, Lãnh Nghê không khỏi thấy bi ai.

Dù cảm xúc trong lòng rất không ổn định, Lãnh Nghê làm việc vẫn dứt khoát, ném cái thi thể đó xuống cái cống nước thải, đoán chừng khi thi thể thối rữa thu hút người khác tới thì càng không thể nhận ra nữa rồi.

Lại một đường lấm lét như trộm trở về, lúc này mưa đã ngừng rơi, đường xá vẫn ướt, y chọn chỗ vắng vẻ mà đi, bốn bề tối om om, xa xa vắng vắng lại âm thanh huyền não của chợ đêm như tạo thành hai thế giới biệt lập.

Trong ngõ nhỏ không có người, chỉ có từng cơn gió lạnh rét buốt và một bóng đen cô độc như u linh lướt đi.

Thuận lợi về tới khách sạn, còn cẩn thận quan sát dấu vết để xóa đi trước khi leo lên phòng, Lãnh Nghê ngồi bệt xuống sàn, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cảm giác của y lúc này là, muốn khóc không khóc nổi ... Y vẫn cưỡng ép mình đi ngủ, đây là thói quen tốt tạo thành mấy năm rồi, nếu không làm một hình cảnh tuyến đầu tiếp xúc không biết bao nhiêu sự

kiện đột phát khó lường, càng không ít vụ án dã man, nếu không ngủ nổi thì sức đâu ra phá án.

Nhiều ngày leo núi băng rừng, qua một tối đầy biến cố, cả thể xác lẫn tinh thần đều kiệt quệ, vì thế chẳng mấy chốc Lãnh Nghê đã ngủ say.

Chương 009: Mua một cái trâm.

Một đêm yên bình trôi qua, ngày hôm sau Lãnh Nghê dậy khi trời còn tờ mờ sáng, vận động ở trong phòng nhưng không ra ngoài, vờ như còn ngủ đợi xem hai cái thi thể có bị phát hiện không.

Quả nhiên khi đang tập chống đẩy thì nghe thấy ở hậu viện có những tiếng ồn ào, tựa hồ tụ tập rất đông người, nhưng y không có phản ứng gì. Tới khi có người gõ cửa, bấy giờ Lãnh Nghê mới đứng dậy mở cửa phòng ra, là Đồng sư gia, ông ta cấp thiết nói:” Không hay rồi đồng ông, cái ngõ nhỏ sau khách sạn có người treo cổ.”

Vậy là người đó được phát hiện rồi, có lẽ trời an bài không muốn thi thể hắn bị dầy vò lâu, Lãnh Nghê giả bộ giật mình:” Treo cổ à, ai thế?”

“ Không biết, có điều theo bộ khoái khám xét hiện trường nói thì là một tên điên không biết từ đâu ra, xuất hiện trong thành mấy hôm rồi, ăn mặc rất kỳ quái, tóc ngắn, chạy lung tung khắp nơi, còn ăn cắp bánh. Bộ khoái muốn bắt nhưng hắn trốn rất giỏi. Không ngờ là lại treo cổ ở trong góc yên tĩnh như thế, bị người dậy sớm phát hiện.”

“ Quan phủ tới chưa?”

“ Tới rồi ạ, Liêu tri phủ đích thân tới, đã cho ngỗ tác kiểm tra, nói là treo cổ mà chết, không có dấu hiệu mưu sát. Không biết là tên điên ở đâu tới, chết đâu không chết lại chết ở nơi này, tri phủ mang ra ngoài thành thiêu.”

“ Thiêu à? Sao lại thiêu?” Lãnh Nghê giật mình, y còn đang tính cách nào đem cái xác đó đi chôn cất tử tế:

“ Đông ông, họ cẩn thận vậy là đúng, lỡ tên điên đó có bệnh dịch thì sao?”

Kỳ thực Đông sư gia không muốn nói, hỏa thiêu tránh bệnh dịch gì đó chỉ là cái cớ nói cho đường hoàng thôi, quan phủ không muốn phiền phức. Nếu người trong thành chết không nói, chứ tên điên ở đâu tới cứ thiêu là tốt nhất, không còn thi thể thì có là giết người chẳng nữa cũng không có vụ án nào hết.

Lãnh Nghê mới tới nơi này, còn nhiều bờ ngõ làm sao hiểu được mảnh khoe đó, ngồi xuống giường bụi ngủi gật đầu lẩm bẩm:” Thật đáng thương.”

Đông sư gia cũng thở dài một tiếng đồng tình.

Lãnh Nghê đi ra cửa sổ người xem náo nhiệt rất đông, tụ tập suốt từ chỗ y giấu xác vị huyện lệnh đáng thương kia cho tới tận ngoài ngõ. Ánh mắt y lại nhìn về phía cái cổng kia, nếu trong thời gian ngắn phát hiện ra những hai cỗ thi thể, khả năng cao sẽ có chuyện ngoài dự liệu, không nên ở lại đây, Lãnh Nghê quay người lại:” Chúng ta mau về huyện đi, còn có chuyện khó cần xử lý.”

Đông sư gia vâng lời đi sai phái mã phu chuẩn bị ngựa, sau đó giúp Lãnh Nghê mặc y phục, xách hành lý. Đối với việc đông ông có thêm một cái túi da và một bọc y phục, ông ta không hỏi gì cả.

Xe ngựa rời khỏi khách sạn, cái chết của một tên điên cũng chỉ gây xôn xao ở phạm vi nhỏ, không ảnh hưởng tới tòa phủ thành này, xe đi trên phố có thể cảm nhận được sự phồn vinh thanh bình nơi đây.

Ấn tượng đầu tiên của Lãnh Nghệ là bách tính nơi này có vẻ thích treo đèn lồng, nhìn đâu cũng thấy, đèn lồng lớn treo ở các cửa tiệm, đèn lồng nhỏ hơn treo ở nhà dân, còn có cả xâu đèn lồng từ trên lầu cao. Nếu lúc này là buổi tối đèn thắp lên ắt tạo thành cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Một số thậm chí có vẻ là làm bằng giấy chống nước, có thể treo hẳn ngoài trời.

Ngoài đường phố, bọn trẻ nhỏ kết thành từng đám chạy nhảy nô đùa, đây là dấu hiệu rõ ràng nhất cho thấy cuộc sống nơi này không hề bị tác động bởi cái chết kia.

Chiếc xe ngựa men theo con đường lớn lát đá rời khỏi thành, trên con phố chật người, tiếng rao bán hàng, tiếng chào hỏi, cười nói rộn rã khắp toàn thành. Trên đường phố có không ít nữ tử dân tộc, rất dễ nhận ra, vì y phục của họ hoa lệ sắc sỡ, không ngần ngại khoe dung mạo xinh tươi như hoa của mình.

Lãnh Nghệ nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu, đột nhiên hô:” Dừng.”

Xe ngựa lập tức dừng lại, Lãnh Nghệ nhảy xuống xe, đi tới một hiệu trang sức bên đường, Đồng sư gia theo sau.

Chưởng quầy nhanh nhẹn chạy tới:” Không biết khách quan muốn mua gì ạ?”

Lãnh Nghệ lúc này đã mặc một bộ trường bào bình thường, cho nên vị chưởng quầy kia không biết trước mắt mình là một vị huyện lão gia, thấy y ăn mặc bình thường nói chuyện không quá niềm nở.

Cửa hiệu này hai tầng, hơn bình thường bán bánh bán đồ lật vặt chút, không cao cấp gì, song cũng là nơi bán đồ trang sức nên khang trang. Lãnh Nghệ xem qua các loại trang sức trên quầy, cuối cùng ánh mắt dừng ở một cái trâm bạc:” Thứ này bán bao nhiêu?”

“ 3600 đồng, không mặc cả.”

“ Lấy cho ta xem.”

Chưởng quầy lấy ra đưa cho Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê xem rất kỹ, cái trâm bạc này chế tác khá tinh tế, y thích nhất là trên trâm còn khắc một đôi uyên ương sống động, rất thích. Mò trong người lấy ra mấy mẫu bạc vụn lục được trên người tên sát thủ, đặt lên quầy.

Chưởng quầy không ngờ vị khách ăn mặc bình thường vậy mà ra tay hào phóng, mặt tươi cười tức thì, khen nức nở:” Đại gia thật có nhãn quang, cái trâm bạc này là hàng tới từ kinh thành, cả Ba Châu này chỉ có một cái, không có cái thứ hai cùng kiểu dáng. Tặng cho nương tử hoặc ý trung nhân là vô cùng thích hợp.”

Vừa nói vừa chân tay thoăn thoắt lấy ghế, đứng lên trên cân bạc, sau đó dùng cái kéo hình dạng kỳ dị cắt phần bạc dư trả cho Lãnh Nghê, lại lấy một cái hộp gấm cất trâm, còn dùng tấm lụa bọc trâm, cẩn thận đặt vào trong, đóng nắp, hai tay đưa lên.

Lãnh Nghê được chưởng quầy tiễn ra tận xe, còn đỡ y lên xe ngựa. Lên xe rồi Đông sư gia mới hỏi:” Đông ông mua cho phu nhân sao?”

“ Ừ.” Lãnh Nghê đặt hộp gấm vào trong bọc, y không biết tính cách của vị huyện lệnh kia ra sao, làm việc này có phù hợp không, nhưng đã hứa sẽ chiều cố thật tốt người nhà của hần rồi, lần đầu gặp nàng, nên có món quà chứ, hơn nữa đi xa về mua một món quà cũng là hợp lý:

Chương 010: Vụ án mạng kỳ lạ.

Quãng đường từ Ba Châu về huyện thành Âm Lăng nếu đi xe ngựa thì mất chừng một ngày rưỡi, tối hôm đó bọn họ tá túc ở trấn nhỏ giữa đường, sáng hôm sau lại lên đường sớm.

Nửa đêm mưa dừng đến sáng lại bắt đầu rả rích rơi, cảnh tượng náo nhiệt bị cơn mưa làm lắng xuống nhiều, không ít người bán hàng rong nấp dưới mái hiên mà thở dài.

Gió thổi qua dù ở trong xe Đồng sư gia vẫn không ngừng rung mình, Lãnh Nghệ sức khỏe tốt, lại quanh năm dầm mưa dãi nắng nên chịu được, có điều nghĩ tới vị kia hẳn là văn nhân yếu ớt, đóng giả làm cho giống, nhất là từ chi tiết vụn vặt thế này mới dễ bị bại lộ, xoa xoa tay lắm bầm:” Thời tiết quý quái này sao mà lạnh thế?”

Thực ra là Lãnh Nghệ hơi lo xa rồi, Đồng sư gia không phải không nhìn ra vài hành vi lạ của y, nhưng ai đang yên đang lành lại đi nghi ngờ người bên cạnh mình là một kẻ giả mạo cho được, chỉ cho rằng y gặp biến cố lớn nên thất thường thôi, cười nói:” Ba Châu chúng ta mưa nhiều, một năm bốn mùa đều có mưa, mùa đông có khi mưa liên một lúc nửa tháng, mưa không lớn, cứ tí ta tí tách thế này thôi, lúc nào cũng âm thấp, không dễ chịu.”

Cũng chỉ nói để gọi chuyện, Lãnh Nghệ đi vào chủ đề:” Đúng là không thoải mái ... Chỉ là so với vụ án kia có là gì, phá án ra sao đâu, sư gia đã có ý tưởng gì chưa?”

Nhắc tới vụ án Đồng sư gia cũng chỉ biết cười khỏ mà thôi.” Học sinh không biết phá án, hay là chúng ta tăng thêm áp lực cho đám Vũ bộ đầu, đại lão gia ra uy, đánh đòn họ một trận, có khi họ nghĩ ra cách phá án đấy.”

Sao giống nhau quá vậy, lãnh đạo chỉ giỏi gây áp lực cho bên dưới, chiêu này không thể dùng, Lãnh Nghệ cười méo miệng:” Ta chỉ muốn nghe ông nói cái nhìn của mình thôi, ông thấy do ai gây ra? Cứ nói đi, sai không sao cả.”

Đồng sư gia vân vê chòm râu dê, ngẫm nghĩ rất lung mới nói:” Tiểu thiếp của Lại viên ngoại bị người ta giết chết trong nhà xe ở nha môn, váy đã cởi, hạ thân bị đâm một dao. Theo học sinh nghĩ, hẳn là cướp sắc. Kẻ này dám cướp sắc giết người ở nha môn, hơn nữa lại dùng dao đâm vào hạ thân, đúng là to gan lớn mật vừa vô sỉ lại tàn bạo, hành vi này ắt phải là kẻ phạm tội thành thói, hoặc là thứ giang dương đại đạo bất mãn với triều đình.”

Lãnh Nghệ hỏi ông ta là để thăm dò tình hình cơ bản của vụ án, nghe xong đã có nhận thức khái quát về vụ án rồi.

Không ngờ lại gặp vụ án quái dị đáng tởm thế, tiểu thiếp của một phú hào lại bị gian sát ngay trong nhà xí nhà môn, ý đồ là gì? Khiêu chiến quyền uy của quan phủ à? Hành vi này ở đời sau khác nào nhảy vào đồn công an giết người đầu, cảnh sát xối tung cả thành phố lên ấy chứ. Bảo sao tri phủ lại ra hạn phá án, không chịu nhận hồi lộ.

Đồng sư gia không thấy huyện lão gia đánh giá gì về suy đoán của mình, cẩn thận hỏi:” Không biết đông ông có cao kiến gì không?”

“ Sư gia nói hung thủ là kẻ to gan lớn mật, điểm này không sai, ta rất tán đồng.” Lãnh Nghệ khen ngợi trước:

Đồng sư gia được đại lão gia khen thì cao hứng lắm.

Có điều ông ta không biết, đằng sau những câu như vậy thường có một chữ “nhưng”, Lãnh Nghệ nói.” Có điều ông cho rằng nghi phạm là một tên giang dương đại đạo gây án vì bất mãn với triều đình thì ta không đồng ý lắm. Vì giang dương đại đạo là tội phạm mà nha môn truy nã, bản năng của chúng là tránh xa những nơi này, trừ khi là muốn cướp ngục, giết quan, nếu không bọn chúng chẳng tới nha môn.”

“Nếu gian sát một nữ tử yếu ớt, một tên giang dương đại đạo có thể làm ở bất kỳ đâu, vì sao mò tới nha môn mà gây án? Giết người thì nhanh, nhưng dâm ô người khác cần thời gian, hơn nữa một nơi như nhà xí không phải là nơi gây án lý tưởng. Cho nên người gây án không phải là giang dương đại đạo.”

Đồng sư gia gật đầu lia lịa, tấm tắc khen:” Nghe một buổi nói chuyện của đông ông, học sinh ngộ ra rất nhiều.”

“ Ta muốn đích thân tra xét vụ án này, tỉ mỉ cân nhắc từng chi tiết, từng manh mối.”

“ Đông ông đích thân phá án, nhất định dễ như trở bàn tay.”

Lão già này, chưa thấy bản lĩnh gì, nịnh bợ lãnh đạo lại không kém, xem ra bàn bạc vụ án với ông ta chẳng thu được nhiều hiệu quả, thôi về hẵng hay. Lãnh Nghệ cười mỉa ra, sờ cái đầu như chó gặm:” Về rồi nương tử của ta chắc chắn sẽ hỏi chuyện này là sao, ông phải giúp ta giải thích, tránh nàng lo lắng.”

Đồng sư gia rồi rít gập đầu, trong bụng lại cười thầm, sớm biết thế sao lúc đầu còn làm, nào khóc nào cắt tóc đòi xuất gia, giờ tóc cắt rồi lại lo nương tử biết. Đúng là người trẻ tuổi xử sự thiếu thỏa đáng mà.

Huyện Âm Lăng cách phủ thành Ba Châu không quá xa, đường đi không gặp chuyện gì, sáng hôm trước khởi hành,

chiều hôm sau đã tới nơi rồi. Nói thì đơn giản vậy chứ, đi đường một chuyến, đa phần đi qua nơi đồng không mông quạnh, có rất nhiều chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Núi non là địa hình chủ yếu của Ba Châu, rừng núi chiếm tới ba phần tư diện tích, chỉ có một vùng bồn địa duy nhất chính là nơi đặt phủ thành Ba Châu. Lúc này xe ngựa đi ở lưng chừng núi, từ trên cao có thể thấy hết huyện thành, diện tích không lớn, tường thành thì đổ nát. Có vài con đường thông tới thành, còn có một con sông nhỏ uốn lượn xuyên qua thành.

Nhìn từ mặt giao thông, nơi này có thể có là nút giao thông thủy lục trọng yếu trong vùng, nhưng đó là cái nhìn đời sau của Lãnh Nghệ, chứ ở đây giao thông chủ yếu dựa vào sức ngựa, trâu thì lại là nơi sơn cùng thủy tận.

Đi xuống núi liền tiền tới con đê sông bằng đất, xây dựng mấp mô, xe ngựa không có giảm xóc, đi ê cả mông. Phải nói đi xe ngựa vào thời đó đúng là hành xác, cơ mà cuộc đời hình cảnh của Lãnh Nghệ đâu có khá hơn, có những lần truy bắt tội phạm ngoại tỉnh, liền cả tuần không tắm rửa, bốn năm người sinh hoạt trên cái xe tiết kiệm kinh phí, nên sống trong điều kiện khổ cực thiếu thốn với y cũng quen rồi.

Chương 011: Nha môn cũ nát.

Cổng thành đã ở trước mặt, ra vào thành đa phần là người trong núi, nhìn là nhận ra ngay, đầu họ quấn khăn trắng, người đeo gánh, người đeo sọt mây lớn, y phục đều dùng dây thừng bó chặt ống tay áo, ống quần, như thế tiện đi đường, có lẽ vì buổi chiều rồi nên ai nấy bước chân đều vội vã.

Ở cổng thành có hai tên binh sĩ, lười biếng nấp trong cổng tránh mưa, hai cây trường thương vút bừa bên cạnh, chẳng biết trâu nhà ai đi qua phệt cho một bãi phân lớn. tên binh sĩ ngồi trên cái ghế xiêu vẹo chẳng hề hay biết, vẫn đầu ngó ra ngoài, tán phét với tên còn lại, kệ người ta ra ra vào vào thoải mái, chẳng kiểm tra, khác hẳn với thành Ba Châu canh phòng nghiêm ngặt.

Có điều xe ngựa của đám Lãnh Nghê vừa tới, hai binh sĩ liền nhận ra xe của huyện thái gia ngay, vội vàng đứng dậy, sau đó nhớ tới trường thương định lấy thì mới phát hiện con trâu khốn kiếp nhà ai tưng một bãi lớn lên trên rồi. Miệng thì chửi bới vẫn phải nhặt, rũ cho rơi phân trâu bên trên, kệ mùi thối, đặt dựa vào vại, lưng uốn thẳng tắp.

Lãnh Nghê vén rèm xe lên, khẽ gật đầu với họ.

Xe ngựa đi vào thành, lúc này mới thấy được mức độ tệ hại của huyện thành vùng bán sơn địa này, nhà thấp lè tè, cái nào cái nấy xập xệ, lợp ngói thì ít, lợp cỏ thì nhiều, có vài cái nhà hai tầng nhưng là kiểu nhà sàn gỗ, họa hoằn lắm mới thấy được một hai đại trạch, tức là loại nhà có tường bao quanh.

Một chữ thôi, nghèo, nghèo không tả nổi.

Điều duy nhất làm Lãnh Nghệ thấy an ủi là rất nhiều cây, mà cây to phải hai người ôm cũng không ít, như từng cái ô cực lớn che chở cho những căn nhà cũ nát phía dưới, trông bớt thê thảm.

Đường chính xuyên qua thành được lát đá hẵn hoi, có điều xếp không chỉnh tề cho lắm, viên đá cái cao cái thấp, có chỗ thì đập nát tàn khuyết không được tu bổ, có chỗ lõm sâu xuống phải đặt ván gỗ qua đi tạm. Nhà cửa sát đường chính có khá hơn, đều là nhà gỗ hai tầng, tầng dưới là cửa hiệu, đơn sơ lắm, lấy luôn cánh cửa với hai cái ghế kê thế là thành quầy hàng rồi. Bên ngoài bày hàng hóa, trên lầu và sân sau là nơi ở chủ quán.

Từng ô cửa sổ sát đường được dùng những đoạn trúc xanh dựng lên, không biết có lúc nào đó một đoạn trúc xanh rơi xuống, đập vào đầu công tử ca đi trên đường, vì thế lại xuất hiện câu chuyện Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên không?

Xe ngựa đi chòng chành đi trên con đường mấp mô, kéo xe là hai con ngựa vừa gầy vừa nhỏ, chẳng to hơn con lừa là mấy, ấy vậy mà mã phu oai hơn cả đang lái Mercedes, cầm roi quát tháo người đi đường:” Tránh đường, tránh đường, xe của đại lão gia tới, mau tránh đường.”

Cảnh này trong phim ảnh thấy nhiều rồi, toàn là nha dịch cầm côn đi trước mở đường, oai phong lắm liệt lắm, đến lượt mình lại chỉ có một tên mã phu tướng mạo không tốt, thái độ như ác nô là giàu bất nhân, nói khí thế chẳng bằng nói là chướng mắt.

Ấy thế mà tên mã phu tướng thế là hay ho lắm, quát tháo nhiệt tình, người đi đường vội vã né tránh, không ai dám tỏ vẻ bất mãn, cung kính cúi đầu đứng bên đường, làm Lãnh Nghệ cảm giác được quyền uy của quan phủ.

Gần rồi, gần lắm rồi, từ xa xa Lãnh Nghệ đã thấy kiến trúc mái cong xây cao hơn hẳn nơi khác, tim y không tự chủ được đập mạnh hơn, y sắp phải đối diện với rất nhiều người nhận biết mình, thành bại sắp được quyết định. Qua mặt được họ, từ nay trở đi y sẽ là tri huyện, không khác gì thổ hoàng đế một cõi, nếu mà bị lộ ...

Cảm giác môi khô hơn mấy phần.

Xe ngựa đỗ trước một cái đại môn cũng cũ nát nốt, Lãnh Nghệ thăm hít sâu một hơi vén rèm lên nhìn, chỉ thấy trên đại môn treo tấm biển gỗ đào cũ kỹ, dùng kiểu chữ Lệ viết “Huyện nha Âm Lăng”. Bậc đá sỏi sứt nứt vỡ, nhưng mặt đá lại mài nhẵn bóng, niên đại chắc là phải xa xưa lắm rồi.

Hai bên đại một là hai tạo đài (sai dịch) áo đen, hông đeo đao, lười nhác ngồi trên lan can đá của bậc thềm. Nhìn thấy xe ngựa tới mới chạy ra khom lưng chào hỏi:” Đại lão gia đã về ... Hả tóc của ngài ...”

Đồng sư gia trừng mắt quát át đi:” Chuyện của lão gia, tới lượt người hỏi à?”

“ Dạ dạ.” Tạo đài không dám lẩm lời nữa, vội vàng nhận lấy hành lý của đại lão gia và sư gia do mã phu đưa cho:

Bình tĩnh nào, nhất định phải bình tĩnh, chỉ cần qua được cửa này thôi, sau này dù có người nảy sinh nghi ngờ với mình cũng không dám tùy tiện nhận định. Người nha môn không nghi ngờ, người khác tất nhiên chẳng có gì phải nghi ngờ rồi.

Nhớ, mình là Lãnh Nghệ, mình chính là Lãnh Nghệ, tri huyện Âm Lăng.

Lãnh Nghệ lòng còn cào liên tục thẳm nhủ với bản thân như thế, đứng đỉnh xuống xe ngựa, y cũng chẳng nhìn ngang ngó dọc, tổ chức tâm lý của một hình cảnh rất cao, nên y dù

lòng hồi hộp muốn chết, y vẫn kiểm soát tốt cơ mặt bản thân, không để lộ ra chút sơ hở nào.

Sải bước vững vàng đi qua đại môn, cứ như mình chính là chủ nhân nơi này. Bên trong là tấm tường chắn, trên dán ít văn thư cáo thị, có vài bách tính mặc áo vải thô tối màu đang đứng đó chỉ trỏ, còn có người cầm giấy chép lại thông báo của nha môn dán ở trên tường, bọn họ vừa thấy nguyên thái gia tới liền không dám ồn ào, khom người tránh sang bên.

Không biết viên quan mà mình thay thế trước kia đối đãi với bách tính ra sao, thân thiện hay hà khắc? Nhưng dù thế nào người đọc sách thời xưa luôn cao hơn người khác một bậc, nên Lãn Nghệ không làm bất kỳ hành vi nào gây chú ý, đầu hơi ngẩng lên đi vòng qua tường chắn như không nhìn thấy bọn họ.

Sau tường chắn là một cái sân rất lớn, hai bên có hai dãy phòng, ở cửa treo sáu tấm biển ” Lại, hộ, lễ, binh, hình, công”, chính là nha môn lục bộ trong truyền thuyết rồi, bọn họ phụ trách toàn bộ chính vụ tương quan toàn huyện. Trong các phòng lúc này có các thư lại đang bận bịu, có người dân tới nha môn làm việc, xem ra công việc vẫn đều vào đó.

Người phụ trách các phòng là ti phòng, biết huyện thái gia đã về, vội vàng ra nghênh đón, khom người nói đại lão gia vất vả rồi, thư lại ai không bận việc cũng đi theo ra sân nghênh đón.

Chương 012: Án mạng ở nha môn. (1)

Một ti phòng ngó quanh, có vẻ thấy thiếu người, khom người lưng:” Thuộc hạ đi gọi chủ bạ đại nhân.”

Khi ở khách sạn Lãnh Nghệ đã nghe ngóng cả rồi, nha môn của họ không lớn, quan viên triều đình chỉ có hai người, một là tri huyện, một là chủ bạ. Chủ bạ tên là Khâu Hồng, là một học giả hủ nho.

Chủ bạ đang làm việc trong quan thự của mình, biết tri huyện về liền không cần ti phòng gọi đã ra tới nơi. Đó là ông già trông khó đoán tuổi, gày khô quắt queo như đói ăn lâu ngày, bảo ông ta sáu bảy mươi thì có vẻ hơi quá, bảo bốn năm mươi thì lại cảm giác ông ta còn già hơn thế.

Bước chân vị chủ bạ này có phần tập tễnh, ông ta tới trước mặt Lãnh Nghệ vài dài:” Ti chức cung nghênh tri huyện đại nhân.”

Mặc dù Lãnh Nghệ đội mũ, nhưng tóc mai cụt ngắn vẫn khiến chủ bạ chú ý, ngay cả ông già mờ mắt cũng nhận ra rồi, nhưng quả nhiên là tuổi già từng trải, dù thất kinh nhưng không hỏi mà quay đầu sang phía Đồng sư gia. Đồng sư gia làm như không hiểu mặt thần nhiên đứng đó, nhưng cũng mang hàm ý, ta không nói, vậy thì ông đừng hỏi.

Toàn bộ kinh nghiệm làm quan của Lãnh Nghệ đến từ mấy bộ phim truyền hình đời sau, y cũng chẳng biết làm thế là đúng không, cơ mà thể hiện chút quan uy chắc không sai đâu,

lên giọng hỏi:” Thế nào? Thời gian qua ở nhà không xảy ra chuyện gì chứ?”

“ Hồi bẩm đại nhân, không có ạ, chỉ là chuyện trưng thu thuế, tri phủ lại gửi văn thư thúc giục.” Chủ bạ đáp, người hơi cong xuống, lễ nghi chu đáo:

“ Ừ biết rồi, giờ ta muốn tra cái án mạng kia, ông về làm việc của ông đi, các người nữa, về cả làm việc của mình, không thể cứ kéo hết vào vụ án, còn nhiều việc phải làm, chủ bạ phải vất vả hơn đây.” Lãnh Nghệ nói một câu khách khí, ngoài phá án thì y đâu biết gì, tất nhiên là phải trông cậy vào người ta rồi:

Quan trọng hơn là Lãnh Nghệ lúc này rất sợ đối diện với “thê tử” của mình, nàng chắc chắn là người khó qua mặt nhất rồi, cho nên muốn trì hoãn thời gian, tranh thủ thu thập thêm thông tin xung quanh.

Câu này làm chủ bạ Khâu Hồng vui vẻ, khom người xuống:” Không dám ạ, vậy ti chức xin cáo từ.”

Nói rồi thì lễ quay về quan thự của mình ngay, xem ra là người cần mẫn.

Lãnh Nghệ không quen biết ai trong số này, nhưng y cũng nhận ra bọn họ cung kính với mình theo một cái kiểu rất hơi hợm đối phó, không biết là nguyên do gì. Tạm thời bỏ đó chỉ ghi nhớ tướng mạo mấy ti phòng thôi, nghiêm giọng hỏi:” Vũ bộ đầu đâu?”

Một ti phòng đáp:” Chắc là trong ban phòng ạ, thuộc hạ đi gọi.”

Lãnh Nghệ phát tay:” Ừ, gọi hết lại đây.”

Ti phòng không hiểu Lãnh Nghệ bảo gọi hết cả tới là có ý gì, lại không tiện hỏi nhiều, vâng dạ chạy đi.

Lãnh Nghệ nhìn theo hướng hấn chạy, đó là một cửa nhỏ bên đại môn, nói thế xem ra đó chính là ban phòng nơi các bộ khoái ở rồi. Thuận miệng hỏi:” Trong mấy ngày ta không ở nhà, không có chuyện gì chứ?”

Mấy ti phòng đồng loạt khom lưng:” Không có việc gì ạ.”

Qua rồi, không ai nghi ngờ gì, Lãnh Nghệ giờ vững tâm hơn nhiều, chấp tay sau lưng, thông thả đi về phía trước, lưng thẳng, đầu thẳng, chỉ có đôi mắt là chú ý bốn phía. Ngay đối diện là một đại đường có vài bậc đá, xây cao hơn các nhà khác một chút, đi lên tới nguyệt đài (sân hiên). Bên đại đường có một cái trống lớn, chính là trống kê oan trong truyền thuyết rồi, trong đại đường có hai giá gỗ hai bên cắm thủy hỏa côn, còn có ít dụng cụ tra tấn.

Nói chung là không xem phim thì đi du lịch cũng thấy cả rồi, chẳng có gì xa lạ lắm, chỉ khác đời sau mấy thứ này được sơn bóng bẩy, lại còn có đèn điện, chứ nơi này tù mù như hoàng hôn, lại có mùi mốc nữa, chẳng thoải mái gì.

Vậy ra đây là đại đường mà huyện thái gia xử án đây, cái gì trông cũ kỹ, được cái sạch sẽ, Lãnh Nghệ đi lên nguyệt đài đứng lại, quét mắt nhìn qua phía dưới một lượt, cau mày, giọng trầm quát:” Vũ bộ đầu sao tới giờ còn chưa tới?”

Đằng xa liền có một đại hán dẫn theo mười mấy bộ khoái hô lên:” Đại lão gia, thuộc hạ tới rồi ạ.”

Lãnh Nghệ quan sát Vũ bộ đầu, người này tuổi tác chừng tứ tuần, vóc người tầm thước, nhưng đậm người, có thể cảm giác được cơ bắp cuộn cuộn của hấn dưới trang phục bộ khoái, mặt vuông vức, da màu đồng, trông có vài phần uy hiếp.

Theo Đông sư gia đánh giá thì người này ở nha môn lâu năm, tính hơi thô lỗ, nhưng sáng khoái bộc trực. mắt Lãnh Nghệ nhìn lướt qua mười mấy người đứng dưới thềm khom

lưng thì lễ hừ một tiếng.” Lần này bản huyện tới phủ nha diện kiến tri phủ đại nhân, vốn là đi thỉnh cầu gia hạn phá án. Nhưng bản huyện lại nghĩ, đã là án giết người thì không nên trì hoãn dù chỉ một ngày, trì hoãn thêm ngày nào thì khổ chủ thêm đau khổ ngày đó, hơn nữa hung thủ gây án ngay trong nha môn, đó là hành vi khiêu chiến quyền uy quan phủ.”

“Thỉnh cầu trì hoãn là nhận thua đầu hàng! Cho nên bản huyện lập chí, nhất định phải phá án này trong kỳ hạn, đem tội phạm về chịu tội trước pháp luật, lấy lại công bằng cho người chết, để chúng ta nở mày nở mặt.”

Đây là lời động viên tiên chiến mà Lãnh Nghê nghe lãnh đạo nói nhảm tai, nhưng đó là thời đại của y bị lãnh đạo lừa quá nhiều rồi, chứ thời này cứ tưởng những lời hùng hồn, kích động ấy sẽ được tiếng vỗ tay rào rào. Dè đâu tiếng vỗ tay lác đác, rõ ràng ứng phó cho có, Lãnh Nghê thầm nghĩ, vị tri huyện mà mình mạo danh uy tín chẳng ra sao.

Nhưng kệ đã, Lãnh Nghê chỉ Vũ bộ đầu râu ria lồm chồm như cường đạo, nếu đi giữa đường mà gặp tên này bất ngờ nhảy ra thì ai cũng nghĩ là cướp chứ chẳng nghĩ là người của quan phủ.” Người dẫn theo bộ khoái tham dự phá án, theo bản huyện kiểm tra lại hiện trường, cùng nghiên cứu vụ án, những người khác tiếp tục làm việc của mình ... đi đi.”

Vũ bộ đầu đáp lời, nghiêng người sang bên dẫn đường, đi tới nơi xảy ra vụ án.

Chương 013: Án mạng ở nha môn. (2)

Đội bọn họ đi xa rồi, ti phòng hộ phòng cười lạnh:” Lời hay ho thì ai chả nói được, phải xem bản lĩnh thật thế nào.”

Ti phòng lễ phòng tiếp lời, khinh bỉ ra mặt:” Bản lĩnh thật à? Y mà có bản lĩnh thật đã chẳng khiến nha môn loạn thế này, cũng không thiếu tiền công của chúng ta không trả được.”

Ti phòng hình phòng lắc đầu:” Các vị, không thể nói như thế được, đại lão gia bất đắc dĩ thôi mà, ai mà ngờ được ngài ấy chỉ nhậm chức có vài tháng thôi mà như gặp phải ma ấy, chuyện xúi quẩy cứ nối tiếp nhau, các vị tự hỏi bản thân, mình mà gặp những chuyện đó sẽ thế nào?”

Đây là lời nói thật, cũng là lời công bằng, đầu tiên là đám đại hộ trong huyện sống chết không chịu nộp thuế, chuyện này đổ lỗi cho huyện lão gia là vợ vắn, người ta vừa chân ướt chân ráo tới nơi, rõ ràng là đại hộ muốn liên kết với nhau để đàn áp.

Tiếp đó tiền thuế thu được từ bách tính lại bị lấy trộm, đây là lỗi của bộ khoái nha môn. Đại lão gia không tính toán, bỏ tiền túi ra đền, vậy mà không ngờ tiền mang từ quê nhà tới cũng bị trộm luôn. Không nộp được thuế bị tri phủ gọi tới chửi mắng té tát, phải đem hết đồ đạc đi bán góp tiền bồi thường, nghe nói tiêu hết sạch hồi môn của nương tử, đến váy áo đẹp một chút cũng bán hết, mà trong nhà cũng có giàu có gì cho cam, phụ mẫu không giúp gì được.

Sút đầu mẻ trán mới xử lý xong mớ bong bong thuế vụ thì lại gặp phải án mạng, không chỉ ngay trong nha môn, còn là ái thiếp của danh lưu đương địa. Vì khai thông quan hệ, rồi gia hạn phá án, đi vay nặng lãi của phút thương, vì đám đại hộ trong huyện cứ như giao hẹn trước, không ai chịu cho vay tiền.

Bởi thế cho nên mấy tên ti phòng đang định vào hùa chỉ trích Lãnh Nghệ đều không nói nữa, đổi lại là bản thân gặp tai bay vạ gió thế này, có khi không chịu nổi mà treo cổ ấy chứ.

Nhưng người ta chỉ đồng cảm thanh cao khi lợi ích của mình không bị đụng chạm thôi, ấy ti phòng không nói, nhưng thư lại phía dưới thì chẳng quan tâm, làu bàu:” Thư lại nhà người ta theo huyện thái gia có bản lĩnh thì ăn sung mặc sướng, chúng ta thì sao? Nói gì tới mấy thứ xa vời, ngay cả thực ngân (lương) cũng bị y cắt xén.”

“Từ lúc y tới đây, chưa từng phát thực ngân, cứ luôn mồm nói là tháng sau phát, tháng sau phát, rồi tháng nào cũng chẳng phát. Tiểu nhân mặc kệ, tiểu nhân tới nhà đòi, dù sao cùng lắm không làm nữa chứ gì, làm cũng có tiền đâu.”

Thư lại khác hùa vào:” Nói đúng lắm, y lấy thực ngân của chúng ta đi bù vào khoản thuế bị trộm rồi, không còn tiền mà phát đâu.”

Ti phòng công phòng nói:” Y đương nhiên là phải bù vào, án mạng không phá được, cùng lắm là chính tích không tốt, thậm chí là giáng chức, sẽ không mất bát cơm. Nhưng thuế bị mất thì nhất định phải bù, nếu không theo luật coi là tham ô cách chức. Nhà y thì nghèo, không sao giúp được, đành phải dùng thực ngân của chúng ta.”

Tên thư lại đầu tiên hung hăng:” Y làm mất tiền thuế đó là chuyện của y, liên quan gì mà dùng thực ngân của chúng, chúng ta cũng phải ăn cơm chứ!”

Thêm tên khác lắm lắm.” Y nói tiền thuế bị trộm, ai mà biết có phải là bị trộm không, có khi dùng vào việc khác rồi, kiểm có tham ô thực ngân của chúng ta.”

Càng nói bất mãn càng dâng cao, nhất là đám thư lại, đám này ỷ mình có ít chữ nghĩa, tầm mắt cao, không coi tri huyện trẻ ra gì. Thế là chuyện nọ sinh chuyện kia, suy đoán ác ý kiểu nào cũng có, chưa chắc là nghĩ thế thật, nhưng cứ nói cho sượng mồm, bỏ ghét.

Chớ coi thường mấy điều này, lời nói xói vàng mà, một người nói, hai người nói rồi nhiều người nói, chuyện không thật cũng thành thật. Đừng nói người ngoài không biết gì, bản thân người nói, nói nhiều không tránh khỏi nảy ra suy nghĩ, có khi là thật đấy, chẳng oan gì đâu.

Ti phòng lễ phòng vuốt râu trầm ngâm, hắng giọng mấy tiếng:” Các vị nên khoan thứ nhiều một chút, vừa rồi lão phu lén hỏi Đồng sư gia, tóc đại lão gia là làm sao? Đồng sư gia nói, tri phủ không đồng ý gia hạn, cũng không nhận lễ vật của đại lão gia, làm đại lão gia quần bách tới phát khóc, còn bảo hỏa kế khách sạn lấy kéo, cắt tóc của bản thân, chuẩn bị tìm chỗ xuất gia. May có Đồng sư gia hết lời khuyên can mới bỏ đi ý nghĩ này, người ta tới mức đó rồi, nên ít lời tích đức là hơn.”

Mọi người nghe vậy nhìn nhau, vừa tội lại vừa buồn cười, nhưng muốn cười lại cười không nổi, xem ra huyện thái gia bị ép tới bước đường cùng rồi, nếu không đường đường mệnh quan triều đình mà nghĩ tới chuyện xuất gia.

Ti phòng hình phòng chính là người lên tiếng cảm thông thở dài, xua tay:” Được rồi, đừng ai nói thêm gì nữa, về làm việc cả đi.”

Đám đầu im lặng ai về nhà nấy, chán nản tới chẳng buồn chửi mắng nữa.

Đồng sư gia thấy Lãnh Nghệ về tới nhà môn, tới y phục chưa thay, mặt chưa rửa, thậm chí chưa về nội trạch một chuyến đã trực tiếp tra án, lòng thấy xót xa lẫn bội phục. Ông ta sai hai tên tạo đãi mang hành trang của đại lão gia vào hậu viện trước, mình theo tới nhà xí ở tiền viện nha môn tra án.

Nhà xí nằm trong góc bên cạnh đại môn nha môn, ở đó dùng tường vây thành viện lạc riêng, bên trong chỉ có một gian nhà xí, nam nữ dùng chung, vào đó đóng cửa lại là được.

Hiện trường đơn giản, nhìn một cái là thấy hết rồi.

Lãnh nghệ theo Vũ bộ đầu tới cửa viện lạc, nhìn thấy một con chó vàng mắt khép hờ, tai cụp xuống, cổ đeo xích, nằm bẹp trong bụi cỏ bên đường. Thấy bọn họ tới, con chó héch mũi lên phát ra tiếng gừ gừ uy hiếp, nhưng không rời vị trí.

Một vị phó bộ đầu thân hình khôi vĩ quát một tiếng, con chó im re, vẫy vẫy đuôi chạy tới, vòng quanh chân hắn lấy lòng.

Con chó này là thế nào, của người trong nha môn nuôi à? Lãnh Nghệ không biết, nói một câu lấp lửng, tựa đang lằm bằm:” Đúng là chó không đòi tính ăn phân, nằm sẵn bên nhà xí đợi.”

Vũ bộ đầu vội nói:” Đại lão gia, con chó này không ăn phân, Đình bộ đầu mỗi ngày đều lấy cơm thừa cho nó.”

“ Thế à?” Lãnh Nghệ nhìn con chó vàng quẩn quanh người cao lớn kia, hắn là vị phó bộ đầu họ Đình rồi, người này trẻ hơn Vũ bộ đầu một chút, trông khá tuấn lãng, cao lớn hơn người bình thường một cái đầu, đặc điểm khá dễ nhớ:” Yêu động vật thật đấy.”

Đình bộ đầu cười, ngồi xuống xoa đầu con chó, con chó ngẩng đầu lên, miệng kêu gừ gừ ra chiều thoải mái lắm.

Chương 014: Án mạng ở nhà môn. (3)

Lãnh Nghệ đã sai Đồng sư gia đi lấy hồ sơ vụ án mạng tới, đứng trong viện lạc xem. Hồ sơ không nhiều, chỉ viết tình hình khám nghiệm thi thể, hình vẽ hiện trường, còn có ghi chép vấn đáp đơn giản của người thân nạn nhân. So với hồ sơ vụ án đòi sau thì quá mức sơ sài, đọc cũng không giúp gì được nhiều, mà thực ra y cũng chẳng hiểu hết, mười chữ đoán tới ba bốn.

Viện lạc này không rộng, ba mặt là tường cao, xây dựa vào mé đại môn, mà ban phòng của bộ khoái lại dựa vào một mặt của nhà xí, ngay sau cửa sổ phía sau ban phòng, nhưng có lẽ vì sợ mùi thối bay vào phòng, cửa sổ khép chặt.

Trong viện lạc ngoại trừ nhà xí còn có ruộng rau nhỏ, trồng ít cải trắng, đã bị sương tuyết đầu đông làm sắp chết rét rồi. Ở góc tường bên cạnh ruộng rau có hố phân, bên cạnh đặt một đồng thùng phân. Ngoài ra không có kiến trúc nào khác.

Nhà xí có một cái cửa gỗ là lối ra vào duy nhất, bên trong có then cài, hố phân là cái thùng gỗ lớn, một nửa chôn dưới đất, bên trên mặt ván gỗ, chỉ có một chỗ ngồi, không gian khá rộng rãi.

Lãnh Nghệ đối chiếu hiện trường với hình vẽ trong hồ sơ, hình vẽ hiện thị khi đó then cửa được cài từ bên trong, thi thể người chết dựa vào sau cửa, quần bị kéo tới gối, hạ thân bị thương, trong hố xí mò ra được một thanh chùy thủ.

Hay cho vụ giết người trong phòng kín.

Cửa nhà xí dùng từng ván gỗ ghép thành, giống cái cái nha môn này, tuy cũ kỹ, nhưng rất chắc chắn, Lãnh Nghê kiểm tra rồi, không thể gỡ ván gỗ ra chui vào giết người, có vài khe hở cũng rất nhỏ, đến tay cũng không thể đưa vào.

Khi Lãnh Nghê đi ra phía sau nhà xí, Vũ bộ đầu úi một tiếng, y quay đầu nhìn, chỉ thấy Vũ bộ đầu chửi mắng nhắc chân lên, trên dính đầy nước phân. Té ra là nước phân bị đóng băng, lại bị cò dại che khuất, Vũ bộ đầu không chú ý nên dẫm phải.

Hai phó bộ đầu không dám cười, cái mặt như táo bón.

Lãnh Nghê xua tay bảo người khác lui về phía trước, bản thân đứng đó nhìn nước phân tới xuất thần.

Rốt cuộc thủ phạm giết người như thế nào? Lãnh Nghê không đoán ra được, y thấy tiếc mình xuyên việt khi đang chấp hành nhiệm vụ giải cứu con tin, chứ không phải là đi phá án, không mang theo vali khám nghiệm hiện trường, nếu không lấy vân tay trên then cửa, có khi phát hiện ra điều gì đó. Giờ không có lấy một món thiết bị công cụ hiện đại nào, kiến thức được học quá nửa không thể dùng, chỉ đành dựa vào cái đầu suy luận thôi.

Lãnh Nghê suy nghĩ nửa ngày trời không có kết quả, quay lại đứng chuyên môn, bất tri bất giác nhập vai rồi, lệnh:” Đi gọi người phát hiện thi thể tới đây, ta có điều muốn hỏi.”

Vũ bộ đầu vội nói:” Bẩm đại lão gia, phát hiện ra thi thể là nha hoàn Hạnh Hoa của người chết, sống ở thôn Khổ Lý, cách 30 dặm, bây giờ không cách nào đi gọi.”

Lãnh Nghê lại xem kỹ lời khai của người báo án, khi đó nha hoàn Hạnh Hoa đợi ở trước nhà xí, đợi mãi không thấy ra liền đi xem. Kết quả phát hiện cửa nhà xí đẩy không ra, gọi không đáp, liền chạy tới ban phòng gọi người. Đinh bộ đầu

dùng dao chém ván gỗ bên cạnh bảo nha hoàn Hạnh Hoa đưa tay vào rút then cài. Mở cửa ra phát hiện tiểu thiếp chết trong nhà xí rồi.

“Bản huyện cần hỏi lại nhân chứng quan trọng, cũng chính là nha hoàn Hạnh Hoa, các người sáng mai theo ta tới thông Khổ Lý.”

Hai vị phó bộ đầu không nói gì, Vũ bộ đầu lại lẩm bẩm như không muốn.” Chẳng phải lần trước đại lão gia đã hỏi ả ta rồi sao?”

Lông mày rậm của Lãnh Nghệ nhướng lên:” Bản huyện đã nói rõ ràng rồi, vụ án này ta muốn tra lại, tất cả nhân chứng cũng phải hỏi lại, kiểm tra từng manh mối một. Chưa nghe rõ sao?”

“Thuộc hạ rõ rồi.” Vũ bộ đầu không dám nói gì thêm:

“Thi thể người bị hại đâu?”

“Đã trả cho Lại viên ngoại, giờ nhiều ngày trôi qua, hẳn đã an táng rồi.”

Tổng phó bộ đầu ở bên bất ngờ nói vào:” Khả năng là chưa đâu, nghe nói Lại viên ngoại rất yêu thương tiểu thiếp này, có lẽ linh cữu sẽ để một thời gian.”

Vũ bộ đầu tỏ ra khó chịu với phó bộ đầu nói trái ý mình, trừng mắt lên:” Người nhìn thấy rồi à?”

“Không, thuộc hạ chỉ nghĩ thế thôi.”

“Người nghĩ ra? Đây là án mạng, biết không hả? Người lại dùng suy nghĩ của mình mà phán bừa phán bậy à?”

Tổng phó bộ đầu Tổng không nói nữa.

Lãnh Nghệ hơi nheo mắt nhìn Tổng bộ đầu, người này cao gầy, mặt có phần khắc khổ, gần mang tai có vết sẹo giống đao

chém, xem ra là người từng trải, nghiêm giọng nói.” Hấn có ý nghĩ, đương nhiên có thể nói ra, ai có cái nhìn khác về vụ án đều có thể nói.”

“ Dạ dạ.” Vũ bộ đầu hậm hực cúi đầu, mắt lườm viên phó bộ đầu kia:

Lãnh Nghệ phát tay:” Đi nào, tới ban phòng của các người ngồi, thuận tiện thảo luận vụ án này.”

Đám Vũ bộ đầu liền mời Lãnh Nghệ tới ban phòng bộ khoái, ban phòng này có mấy gian nhà trệt, trong đó gian lớn nhất là để các bộ khoái làm việc, hai gian nhỏ hơn thì Vũ bộ đầu một mình một gian, hai vị phó bộ đầu chung một gian.

Lãnh Nghệ không để mất nhiều thời gian, ngồi xuống là nói luôn với ba bộ đầu:” Hiện giờ vụ án đã phát sinh nhiều ngày, ta nghĩ các người hẳn là cũng đã có cái nhìn của mình. Nói đi, để bản huyện nghe xem sao, sai nói trước nào?”

Vũ bộ đầu hắng giọng:” Để thuộc hạ nói trước, thuộc hạ thấy không phải người của nha môn chúng ta làm. Tuy vụ án xảy ra ở trong nha môn, nhưng thuộc hạ ở nha môn huyện Âm Lăng này 20 năm rồi, dù người trong nha môn đã thay hết người này tới người khác, thuộc hạ đều biết rõ từng người, không ai tàn ác như thế ... Đây là hành vi chỉ thứ súc sinh mới làm ra được! Nếu là có thì thuộc hạ đã nhìn ra, không thể qua được đôi mắt của thuộc hạ.”

Lãnh Nghệ khe khẽ lắc đầu, không tán thành lời này:” Người tốt người xấu không khắc trên mặt, phá án coi trọng chứng cứ, không nên dựa vào cảm tính bỏ sót vấn đề.”

Chương 015: Án mạng ở nha môn. (4)

Vũ bộ đầu không phục, ưỡn ngực lên:” Đại lão gia, nếu lần này thuộc hạ sai, sẽ dập đầu nhận lỗi trước mặt mọi người!”

“ Không cần làm thế.” Lãnh Nghê nhẹ nhàng đối diện với sự hùng hổ của hắn, tiếp tục hỏi:” Người nghĩ không phải là người của nha môn, vậy hung thủ là ai?”

Vũ bộ đầu cố chấp nói:” Chuyện này thuộc hạ không biết, có điều thuộc hạ khẳng định tuyệt đối không phải người nha môn làm.”

Lãnh Nghê cũng thông cảm cho hắn, đổi lại là bản thân, không ai muốn nghi ngờ chiến hữu của mình, song vẫn nói:” Người thân là bộ đầu, phá án thuộc chức trách của người, đối với vụ án, đặc biệt là án mạng cần phải có phương pháp để thao tác, chứ không phải dùng miệng nói chung chung hời hợt. Chẳng những cần biết không thể là nhóm người nào, còn phải biết khả năng là nhóm người nào, như thế mới khoanh vùng được hiềm nghi, như vậy điều tra mới có mục tiêu.”

“ Thì huyện Âm Lăng của chúng ta là nơi đi đầy, dân phong hung hãn. Chuyện ẩu đả giết người không phải hiềm hoi gì. Thuộc hạ cũng xử lý không ít hung án ngay giữa đường xá, có điều trước kia cơ bản đều là ẩu đả dẫn tới giết người, hung thủ ở ngay đó, dù có bỏ trốn thì cũng biết rõ là ai. Còn cái chuyện giết người trong phòng thể này quá cổ quái, thuộc hạ lần đầu gặp được. À, đừng nói là gặp, trước kia còn chưa từng nghe thấy.” Vũ bộ đầu bao biện:

Hai phó bộ đầu lần này cũng gật đầu biểu thị tán đồng, chuyện ly kỳ cổ quái thế này ra quán rượu ba hoa có khi chả ai tin.

Thế thì lạ thật, Lãnh Nghê vô thức đưa tay nhéo cằm:” Vụ án này vô cùng kỳ quái, nhưng nếu đã gặp phải rồi thì cần nghĩ cách phá. Cho nên cứ nói ý kiến của người với vụ án đi, nên phá thế nào, nghĩ sao nói vậy, không cần quan tâm tới đúng sai.”

“ Nếu bảo thuộc hạ nói thì hẳn là đám lưu manh vô lại giả vờ tới nha môn làm việc, nghe nha hoàn đi cùng người chết nói, hôm đó bọn họ tới nha môn tìm đại lão gia ngài cầu xin. Năm nay thu hoạch không tốt, tiền tô không được là bao nên muốn xin giảm thuế. Đại lão gia không đồng ý, họ liền ra về. Khi đi qua đây tiểu thiếp kia nói muốn đi nhà xí. Hẳn là bị bọn lưu manh nhìn thấy, thêm khát dung mạo xinh đẹp của ả liền bám theo, lừa mở cửa, dùng dao uy hiếp. Sau khi cưỡng gian xong liền giết người bịt miệng rồi bỏ trốn.” Vũ bộ đầu trả lời lưu loát:

Lãnh Nghê hỏi:” Vậy người đã điều tra trong đám lưu manh bản huyện chưa?”

“ Thuộc hạ tra rồi, con mẹ nó, không một đứa nào thừa nhận, thuộc hạ bắt một đám về tra khảo, có hai đứa thừa nhận, nhưng thuật lại quá trình gây án thì râu ông nọ cắm cằm bà kia. Đồng sư gia không cho lấy chúng ra gán tội, nên thuộc hạ thả rồi. “ Vũ bộ đầu trước mặt huyện thái gia cũng vẫn chửi bậy không kiêng dè gì:

Tuy làm bừa làm bãi một chút, ít nhất thì cũng làm rồi, không ngồi chơi, cho thấy đây là người có trách nhiệm. Lãnh Nghê tán thưởng, song vẫn cảnh cáo:” Bản huyện cảnh cáo người, sau này không được tra tấn bức cung phạm nhân! Nếu không bản huyện đuổi người, nghe rõ chưa?”

Vũ bộ đầu sững sốt:” Vì sao ạ?”

Ở cổ đại, tra tấn bức cung là hợp pháp, thậm chí là được cổ vũ, vì thế mà vô số dụng cụ tra tấn cổ quái ra đời, lao ngục tự hào vì có phương pháp tra tấn khác người. Vậy mà sao ở đây lại không cho, còn lấy cả đuôi việc ra uy hiếp? Vũ bộ đầu thực sự không hiểu nổi.

“ Chẳng vì sao cả.” Lãnh Nghệ không rảnh nói tới văn minh chấp pháp với hắn, người thời xưa chưa tiếp nhận nổi khái niệm đây, lạnh lùng nói:” Địa bàn của ta, ta định đoạt, ai không muốn làm có thể đi ngay.”

Câu nói này làm Vũ bộ đầu sắc luôn lời trong miệng không nói được gì, quay đầu sang bên.

Lãnh Nghệ không nói chơi, quay sang Đồng sư gia:” Sư gia thay ta đem lời này truyền cho toàn bộ mọi người ở nha môn, nếu phát hiện ra ai tùy tiện tra tấn phạm nhân, toàn bộ khai trừ! Tuyệt không khoan dung.”

Đồng sư gia vội đứng dậy nhận lệnh.

Hai vị phó bộ đầu thì một họ Đinh, một họ Tống, nếu họ Đinh là người cao lớn nuôi chó, vậy người tướng mạo hết sức bình thường có vết xẹo gần mang tai kia hẳn là họ Tống rồi, Lãnh Nghệ điểm danh:” Tống bộ đầu có ý kiến gì không?”

Quả nhiên đúng người rồi, Tống bộ đầu khom người thấy:” Thuộc hạ cho rằng nếu hung thủ không thể vào nhà xí gây án thì chỉ có một khả năng.”

Một thám tử trừ danh đã nói “khi đã loại bỏ những điều không thể thì điều cuối cùng còn lại, dù khó tin đến đâu, cũng chính là sự thật. ” Lãnh Nghệ tiếp lời luôn:” Tự sát phải không?”

Tống bộ đầu gật đầu:” Vâng, thuộc hạ thực sự không nghĩ ra có cách nào vào phòng kín giết người, sau đó rời đi được.

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại thì khả năng này hợp lý nhất.”

Vũ bộ đầu giở cái giọng điệu quái gở:” Thế thì đơn giản rồi, cứ báo lên trên tự sát là xong. Ha ha, có điều Lại viên ngoại không nghĩ thế, Liêu tri phủ cũng không tin đâu.”

Nãy giờ chỉ có Đinh bộ đầu chưa nói gì, Lãnh Nghệ quay sang hẳn:” Còn ý kiến của người thì sao?”

Đinh bộ đầu cao rao, dù ngồi cũng hơn hẳn người khác nửa cái đầu, chấp tay một cái.” Thuộc hạ đồng ý với Tổng bộ đầu, không ai có thể vào được thì chỉ có thể là tự sát, còn vì sao lại chọn cách tự sát như thế thì chỉ cô ta mới biết.”

Lãnh Nghệ gật đầu, tiếp nhận ý kiến này, đây là một khả năng không thể loại bỏ.

Vũ bộ đầu mắt đảo trái phải, hỏi:” Vậy đại lão gia có cao kiến gì?”

Lãnh Nghệ không quan tâm hẳn có ý gì khi hỏi câu này, y coi đây là buổi thảo luận nghiên cứu vụ án thông thường:” Hiện giờ ta cũng khuynh hướng cô ta bị giết, vì tự sát thì có quá nhiều chỗ không giải thích trọn vẹn được. Còn nếu là bị giết, vậy chỉ cần coi bỏ một câu đó ... Làm sao có thể vào mật thất giết người? Giải được câu đó này, mọi nghi vấn đều được coi bỏ.”

“ Vậy đại lão gia đã nghĩ ra chưa?”

“ Nếu ta nghĩ ra rồi còn gọi các người tới đây thảo luận làm cái gì? Ài, thật đau đầu ... Được rồi, hôm nay tới đây thôi, sáng mai chúng ta tới thôn Khổ Lý.”

Ba người kia vâng lời.

Tìm hiểu vụ án vậy là xong, Lãnh Nghệ quay sang Đồng sư gia:” Sư gia theo ta tới nội trạch một chuyến.”

Đồng sư gia biết vì sao Lãnh Nghệ muốn mình đi cùng, chuyện này ông ta đã đồng ý rồi.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 016: Thôn cô phu nhân

Lúc này mặt trời ngả về phía tây, ánh kim quang yếu ớt của mùa đông chiếu lên phòng ốc cũ kỹ, toát ra một vẻ đẹp thê lương.

Lãnh Nghệ không cách nào tỏ ra bình thường được nữa, bước chân chậm tới khả nghi mà trong lòng thì lộn tung phèo, y không biết phải đối diện với “thê tử của mình” thế nào? Đồng thời cũng tò mò nữ tử sẽ là bạn lữ cả đời của mình, ít nhất y đã hứa chiếu cố nàng cả đời, nàng sẽ là người thế nào?

Câu hỏi lớn hơn cả, liệu y có qua mặt được ngôi đầu kê vai áp không? Nếu bị nàng phát hiện rồi phải làm sao? Lấp liếm, hay là bỏ trốn?

Càng đi thì câu hỏi càng nhiều, tim Lãnh Nghệ đập thành thịch, một nhịp đập như muốn vọt lên tận cổ, bay luôn ra ngoài.

Tại sao y không về nhà ngay mà ở lại nha môn lâu thế, là để trì hoãn, thích ứng, kiến thiết tâm lý, nhưng tới giờ mới nhận ra, toàn bộ chuẩn bị đều là vô nghĩa.

Đồng sư gia ở bên đương nhiên thấy hết, nhưng không thấy hành vi của y có gì khác thường, còn an ủi vài câu.

Phía sau nha môn là nhị đường, được ngăn cách bởi nghi môn, ở đây xử lý vụ án dân sự hoặc là liên quan tới bí mật, đòi tư.

Bên trái nhị đường là hoa sảnh để tiếp khách, bên phải là thêm áp phòng, chính là nơi tri huyện và sư gia làm việc.

Sau nhị đường chính là nội trạch, được ngăn cách hẳn ra bằng tường bao, hai cánh cửa lớn bình thường đều khóa chặt, chỉ có cánh cửa nhỏ đi vào.

Qua đó chính là nội trạch, nơi tri huyện cùng gia quyến sinh sống.

Nội trạch nha môn trông khá hơn phần còn lại không ít, ngói đen tường trắng, tường viện cao cao, mái cong thấp thoáng, không đến nỗi quá tệ.

Lãnh Nghệ theo Đồng sư gia đi vào cửa nhỏ, tạo đãi giúp chuyển hành lý không thể đi qua, đã giao đồ cho nha hoàn lão mục ở hậu trạch đợi ở nơi này.

Tới rồi, tới rồi, Lãnh Nghệ hồi hộp tới cảm giác cảnh vật bốn bề như xa xăm thế nào, đầu óc tỉnh táo mà chân như bước trên mây tới khi có một giọng nói mang chút thẹn thùng gọi:” Quan nhân.”

Thế là Lãnh Nghệ rơi từ trên trời xuống đất, ngơ ngơ đưa mắt nhìn tới. Ấn tượng đầu tiên của y là còn nhỏ quá, chỉ thấy một cô gái tuổi đôi tám, vóc người nhỏ nhắn, tóc hơi rối, chắc là đang bận bịu làm việc, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, vài lọn tóc rủ xuống bị mồ hôi dính ướt dán vào má. Tướng mạo nàng đoan trang thanh tú, làn da hơi đen một chút, khi cười lộ ra hai cái răng nanh nhỏ. Nàng mặc váy vải thô, hai tay nắm góc áo, ngón tay thô ráp sừng đỏ, khẳng định phải làm không ít việc chân tay.

Trong lòng Lãnh Nghệ giật đánh thót, đầu giống phu nhân một tri huyện, rõ ràng là một nông phụ thôn quê chuyên làm việc nặng mả.

Trác thị vừa nhìn một cái là lập tức phát hiện tóc Lãnh Nghệ không bình thường, chiếc miện nhỏ biến thành hình tròn, ngạc nhiên nhìn y.

Lãnh Nghệ đang căng thẳng, với lại y không dám mạo hiểm lên tiếng, đánh mắt sang bên, Đồng sư gia chủ động bước lên một bước, cười nói:” Phu nhân, đông ông chuyển này vì tra án phải đóng giả hòa thượng nên cần cắt tóc, chỉ là lúc cắt tóc không có dao cạo, lâm thời dùng kéo, nên thành thế này ... Ha ha ha ...”

Đứng bên cạnh, Lãnh Nghệ cười gượng gạo phụ họa, giờ đã xác định rồi, thiếu phụ này chính là thê tử của mình, lòng ngóng nói:” Không sao, tóc dài nhanh lắm, đừng lo.”

Trác thị bây giờ mới bình thường lại, nhận lấy một bọc hành lý, mắt cứ nhìn Lãnh Nghệ.

Nàng ấy nhìn mình làm cái gì? Tim Lãnh Nghệ vọt lên tận cổ, nàng ấy nghi ngờ gì sao? Cẩn thận quan sát thiếu phụ, gương mặt chưa thoát hết non nớt kia không giống đang nghi ngờ, có vẻ đang chờ đợi? Hình như nghe nói chuyện này rồi, đại khái là nữ tử không dám đi trước nam nhân, nên nàng đợi mình đi trước. Nhưng Lãnh Nghệ làm gì biết phải đi đâu, may mà đầu óc y linh hoạt, nói:” Nàng mang hành lý vào phòng ngủ của chúng ta trước đi, ta còn có chuyện muốn nói với Đồng sư gia. Đồ đạc đừng đựng vào vôi, đợi ta về hẵng nói.”

Trác thị gật đầu, cùng nha hoàn bà tử xách đồ đi.

Lãnh Nghệ thở phào, người nhẹ đi tới cả chục cân, ít nhất ải đầu tiên thế là thuận lợi, nhìn bọn họ đi vào một căn nhà lớn ba gian, thế là xác định được rồi. Đi tới bên cạnh Đồng sư gia, ghé tai thì thầm vài câu, Đồng sư gia liên tục gật đầu, sau đó chấp tay cáo từ.

Chỉ còn lại một mình, sắp phải đơn độc với đối diện với thê tử, Lãnh Nghệ hít thở sâu mấy hơi, tự nhắc bản thân, không nên căng thẳng, càng chú ý, càng cẩn thận thì càng dễ khiến người ta sinh nghi. Đây là nhà mình, phải tỏ ra tự nhiên, nàng

dù thấy mình có gì khác thường cũng chẳng thể nào liên tưởng tới chuyện giả mạo gì đó được.

Sải bước đi vào phòng ngủ, đồ đạc bừa bộn trên mặt đất, trên giường đặt ít y phục, Trác thị đang cho y phục vào chậu gỗ còn nha hoàn, bà tử đứng cạnh nhìn.

Cảnh này làm Lãnh Nghệ tức thì cau mày:” Nàng đang làm gì thế?”

Trác thị cười:” Thiếp chuẩn bị giặt y phục thì chàng về.”

“ Giặt y phục?” Lãnh Nghệ nhìn nha hoàn, bà tử bên cạnh:” Sao không để họ làm?”

Bà tử kia hơi hột nói:” Bọn nô tỳ muốn làm, phu nhân không cho.”

Lãnh Nghệ nghi hoặc, từ nét mặt hai người họ, tựa hồ có vẻ tức giận, khiến y càng thấy lạ. Chỉ là tình hình không rõ ràng, y không tỏ thái độ vội, phát tay:” Các người ra ngoài đi.”

Nha hoàn và bà tử đi ngay.

Lãnh Nghệ đi tới ghé ngồi xuống, không thể hỏi thẳng vì sao không để nha hoàn bà tử làm, chẳng may bọn họ từng thảo luận vấn đề này, vậy dễ gây ra nghi ngờ. Nên y chỉ ngồi đó nhìn nàng bận rộn không nói gì.

Vì trước đó Lãnh Nghệ nói đừng đụng vào hành lý, cho nên Trác thị để nguyên trên bàn, nàng chuẩn bị xong y phục đem giặt, bê cái chậu gỗ lên cười với y một cái, sau đó ra ngoài.

Chương 017: Múc nước cũng có thành tựu.

Lãnh Nghệ đợi một lúc, nghe ngóng xung quanh không có động tĩnh gì mới leo lên xà nhà không cao, đem va li da của mình và bọc y phục đặt ở một góc kín đáo trên xà nhà. Nhẹ nhàng thả người xuống, cài chốt cửa sổ rồi ra khỏi cửa, từ xa nhìn thấy Trác thị đi vào một cái cửa nhỏ nên cũng đi theo, thì ra phía sau là hậu hoa viên, không rộng lắm, nhưng có giả sơn, có chiếc ao nhỏ, trồng ít hoa sen. Chỉ là giờ là lúc đầu đông, lá sen khô héo, bên bờ ao còn phủ lớp băng mỏng.

Cái ao này dùng nước thông với một cái kênh, rồi chảy qua kênh khác, nước lưu thông không lo bị thối.

Cách chỗ nước chảy ra kênh không xa có một cái giếng, bên giếng lấy những tảng đá chất thành một đài giặt quần áo. Dưới đài có rãnh nước nhỏ thông với kênh, dẫn nước bắn ra ngoài.

Trác thị đặt chậu gỗ xuống bên giếng, lấy từ trong chậu ra cái hộp gỗ đựng bột bồ kết, đi tới bên giếng, một chân quỳ trên miệng giếng hình tròn, nắm dây thừng thả thùng nước xuống giếng.

“Đề ta làm cho.” Lãnh Nghệ đứng nhìn này giờ, hai người mới lần đầu gặp, ấn tượng có một chút, cảm xúc chưa thể nói tới, nếu có thì chỉ là thương cảm giành cho nàng, trượng phu chết rồi, nàng không hay biết gì cả. Nhìn vóc dáng nhỏ nhắn ấy bần bịu, lòng y nặng trĩu, lúc giả mạo người ta, y chỉ lo tới bị phát hiện hay không, giờ mới hiểu đó còn là gánh nặng tội lỗi lẫn trách nhiệm.

Trác thị không biết Lãnh Nghê theo phía sau, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng y, làm nàng giật mình run tay, thùng nước rơi xuống giếng, theo bản năng với tay tóm lại.

Lãnh Nghê sợ nàng rơi xuống, nhảy vọt tới giữ lấy tay nàng.

Trác thị quay đầu, thấy là y mới cười nhẹ:” Quan nhân.”

Lãnh Nghê chỉ “ừ” một tiếng nhận lấy dây thừng, giúp nàng lấy nước. Trác thị kinh ngạc nhìn y, có vẻ bất an ngó quanh quất, nhìn thấy ở cửa hậu viện có hai bà tử đang đứng nhìn họ, không khỏi luống cuống. Nàng đưa tay ra muốn lấy lại dây thừng, lại không dám.

Giếng nước này khá sâu, đứng trên nhìn không thấy được mặt nước, mà Lãnh Nghê thì chưa bao giờ lấy nước từ giếng, chuyện này không ngờ chẳng dễ dàng. Mặc cho y làm đủ trò, cái thùng gỗ cứng đầu kia cứ nổi bập bềnh trên mặt nước, không chịu chìm xuống cho y lấy nước.

Nhìn động tác lóng ngóng của Lãnh Nghê, khóe miệng Trác thị hiện ra nụ cười:” Quan nhân, để thiếp làm cho.”

Lãnh Nghê xấu hổ, nhưng y lắc dây thừng toát mồ hôi rồi mà không xong, đành đưa trả nàng.

Trác thị chỉ lắc cổ tay một cái, thế là thùng nước ngoan ngoãn chìm xuống, đôi tay mảnh mai thoăn thoắt kéo lên cả gàu nước đầy.

Lãnh Nghê đỏ mặt khen:” Tay phu nhân thật khéo.”

Trác thị kỳ quái nhìn y.

Lãnh Nghê tim đập lộp bộp, biết mình nói có gì đó sai rồi, hắng giọng che giấu:” Sao thế?”

“ Quan nhân trước kia đều gọi khuê danh Xảo Nương của thiếp mà ... Sao hôm nay khách khí thế?”

Xảo Nương? Vậy nàng tên là Trác Xảo Nương, Lãnh Nghệ phản ứng nhanh, chỉ chỉ.” Có người ngoài mà, gọi nàng là phu nhân tôn trọng hơn một chút.”

Người ta đâu có nghe thấy, nhưng Trác Xảo Nương không phản biện, chỉ cười rồi lại lấy nước.

Lãnh Nghệ quan sát, thấy động tác của Trác Xảo Nương rất nhẹ nhàng, tựa hồ trọng lượng của thùng nước không ảnh hưởng gì tới nàng, thả xuống kéo lên như không. Có điều sao có thể đứng trơ ra như vậy, khi Trác Xảo Nương định lấy thêm hũ nước nữa thì y nhận lấy thùng, nói:” Để ta làm.”

Vừa xong y quan sát động tác của Trác Xảo Nương rồi, cũng bắt chước theo nàng, làm không xong. Tồn nửa ngày trời còn được Trác Xảo Nương chỉ dẫn, mướt mồ hôi mới lấy được thùng nước đầu tiên, đổ vào chậu gỗ.

Trác Xảo Nương thật ra luống cuống hơn cả Lãnh Nghệ mức nước ấy chứ, chuyện chân tay này sao có thể dễ dàng công làm, tương công là đại lão gia, phải làm việc lớn. Nàng rất muốn nhận lấy cái thùng gỗ lại không dám, đôi tay đỏ ửng cứ mãi vào váy vải thô, thấy Lãnh Nghệ không hề có ý đưa thùng nước cho mình, đành ngồi xuống, mở hộp bột tạo giác, cho một ít vào chậu, mông đặt lên cái đôn đá, bắt đầu giặt quần áo.

Lãnh Nghệ lấy được thùng nước giếng đầu tiên trong đời, ai ngờ cảm giác rất có thành tựu, hơn nữa tìm ra yếu quyết rồi, lại hăm hở mức thêm thùng nữa, rồi lại thùng nữa ...

Trác Xảo Nương phát hoảng, rốt cuộc cũng phải nói:” Nước đủ rồi quan nhân.”

Đúng là quá đủ rồi, đầy tới tràn ra ngoài, Lãnh Nghệ dừng mức nước, xắn tay áo ngồi xuống, cầm lấy y phục trong chậu:” Để ta giúp nàng.”

“Đừng.” Trác Xảo Nương cứ như mèo bị dẫm phải đuôi, gần như hét lên, đồng thời mắt lại liếc về phía cổng hậu viện, hai bà tử kia đang thì thầm gì đó. Dứt khoát cướp lấy y phục từ tay Lãnh Nghệ, Trác Xảo Nương gần như khản cầu:” Quan nhân, chàng đi vất vả rồi, mau về nghỉ đi.”

“Ta không mệt.” Lãnh Nghệ sao không thấy Trác Xảo Nương này giờ mấy lần nhìn hai bà tử kia, hừ lạnh một tiếng, cao giọng nói:” Muốn xem thì tới đây mà xem, đừng lén lén lút lút đứng đó.”

Hai bà tử xoay người trốn nhanh như chuột.

Vừa rồi cho tay vào nước giặt y phục, Lãnh Nghệ nhận ra nước rất lạnh, bảo sao hai tay Trác Xảo Nương lại sưng đỏ như thế, không biết là phải giặt bao nhiêu y phục rồi, lửa giận nhen nhóm, từng thấy chuyện ác nô bắt nạn chủ trên phim, ai ngờ giờ tận mắt chứng kiến:” Đám nha hoàn bà tử đó giỏi thật, không làm việc thì cần họ làm gì? Đợi thờ như Bồ Tát à?”

Tác Xảo Nương khó xử nói:” Cũng không thể trách họ, họ không phải phó tòng nhà ta, chúng ta lại dùng tiền lương mấy tháng của họ, sao có thể trách họ không làm việc? Không sao, dù gì cũng chẳng có bao việc, một mình thiếp có thể làm được.”

Nghe nàng giải thích Lãnh Nghệ tức thì hiểu ra, đám nha hoàn bà tử này hẳn là thị tòng mà triều đình phân phối cho quan viên rồi, nói cách khác là triều đình bỏ tiền mời họ phục vụ quan viên. Chi phí do triều đình gánh, đây là một ưu đãi của triều Tống với sĩ đại phu. Chỉ là số tiền công mà đáng lẽ phải trả cho họ bị tri huyện dùng vào việc khác rồi, những người đó không phò thực sự, mà là kiểu nhân viên gia chính đời sau, không trả tiền cho họ, họ tất nhiên chẳng nề mặt mình.

Bảo sao viên tri huyện kia ngay tiền phòng tiền cơm của khách sạn cũng nợ nhiều như thế, hẳn thực sự thiếu tiền tới

phát điên rồi. Nhưng không biết hấn dùng số tiền đó vào việc gì, vì đấng quan viên thời Tống nổi tiếng là cao nhất lịch sử. Đời sau vẫn còn lưu truyền câu thơ “Tam niên thanh tri phủ, thập vạn tuyệt hoa ngân”, ý là làm quan phủ thanh liêm ba năm cũng có mười vạn lượng bạc, câu này có phần khoa trương, song cho thấy quan viên Đại Tống sống dư dả, không thể nghèo thành thế này.

Chương 018: Đốt bếp làm cơm. (1)

Hiểu ra vấn đề rồi, lửa giận của Lãnh Nghê cũng dịu xuống một chút, có điều sự lạnh lùng của đám phó tông vẫn khiến y khó chịu. Lòng tính toán, mình đã thề với vị tri huyện đã mất phải sống hộ hấn thật tốt, phải chiều cô thân nhân của hấn, nhất định phải làm được, phải nhanh chóng kiếm ra tiền, không để Trác Xảo Nương phải vất vả thế này.

Lãnh Nghê lại cầm lấy y phục trong chậu giặt.

Trác Xảo Nương thấy mặt y âm trầm, không dám tranh giành, cúi đầu xuống.

Lãnh Nghê từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ giặt quần áo, khi còn nhỏ ở nhà có cha mẹ, đi học đại học thì chất đống rồi mang ra phòng giặt công cộng cho máy giặt tự động giặt, khi đi làm càng thế, máy giặt lo hết, quần áo được xấy thơm tho, cất đi là xong. Chuyện ngồi bên chậu gỗ dùng tay giặt quần áo thế này hoặc là ký ức xa xăm từ thời còn nhỏ xíu, hoặc là chỉ nhìn thấy trên phim ảnh, cho nên hoàn toàn không biết giặt, cứ nhìn động tác Trác Xảo Nương rồi bắt chước theo.

Đột nhiên Lãnh Nghê nghe thấy tiếng thút thít rất nhỏ, từ phía Trác Xảo Nương truyền tới, dừng tay nhìn, mới thấy thi thoảng có những giọt nước mắt long lanh rơi vào chậu, luống cuống hoang mang hỏi:” Nàng sao thế, sao lại khóc?”

Trác Xảo Nương quay đầu sang bên, quệt mặt vào bả vai, lau đi nước mắt, lúc quay đầu lại, nước mắt không còn, nhưng

mí mắt chưa khô. Nàng cười với Lãnh Nghê, lắc đầu ý bảo mình không khóc, lại cúi đầu tiếp tục giặt giũ.

Động tác của Trác Xảo Nương rất nhanh nhẹn, chẳng bao lâu đã giặt xong mấy bộ y phục. Lãnh Nghê thì chưa giặt xong nổi lấy một cái. Trác Xảo Nương cũng không tranh với y, nhìn y giặt xong mới nhận lấy, đặt lên phiến đá lớn, đứng dậy định đi lấy nước. Lãnh Nghê vội giành lấy:” Để ta làm.”

Lãnh Nghê lấy nước, Trác Xảo Nương giữ y phục, căng ra treo lên thùng phơi. Lãnh Nghê cũng thấy sao học vậy, xong xuôi rồi hai người nhìn nhau, bê chậu gỗ về.

Có lẽ vừa rồi Lãnh Nghê nổi giận, đám nha hoàn bà tử không dám tới gần, trốn xa xa nhìn bọn họ. Cả hai không thèm để ý, cùng nhau vào phòng.

Trác Xảo Nương cất chậu gỗ đi, thấy mấy cái bọc hành lý, nhìn Lãnh Nghê hỏi ý.

Lãnh Nghê gạt đầu:” Ừ, nàng thu dọn đi.”

Trác Xảo Nương đem từng bọc để lên bàn, mở ra, quần áo thì cho vào tủ, ít sách vở giấy tờ thì nàng để lên bàn, chặn cẩn thận. Khi nàng mở cái bọc thứ hai thì nhìn thấy cái hộp gấm.

Lãnh Nghê mở hộp gấm ra, lấy cái ngân châm có hoa văn uyên ương giỡn nước đưa cho Trác Xảo Nương:” Thích không?”

Đôi mắt Trác Xảo Nương như sáng lên, đưa bàn tay sưng đỏ cẩn thận nhận lấy, lật qua lật lại xem, ngón tay vuốt ve khẽ đôi uyên ương, đôi mắt to tròn long lanh ngẩng lên nhìn Lãnh Nghê.

“ Tặng nàng đây.”Lãnh Nghê cầm cái trâm giúp nàng gài lên tóc, lại lấy cái gương đồng tới cho nàng xem:

Trác Xảo Nương một tay nắm chặt gương đồng, tay kia sờ bản thân trong gương, nhìn tới ngậy người, thế rồi đôi mắt ầng nước, một giọt lệ châu trào ra lăn xuống gò má. Bên mắt kia cũng có giọt khác còn vương lại ở bờ mi chực rơi, trong giọt nước mắt ấy phản chiếu bóng dáng Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ nhẹ nhàng nói:” Đang yên lành sao lại khóc nữa rồi, nữ nhân đúng là làm bằng nước.”

Trác Xảo Nương xịt mũi một cái, dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, giọng nghèn nghẹn:” Quan nhân, quan nhân lần đầu ... Mua quà cho thiếp.”

Nhìn nàng cảm động tới phát khóc, Lãnh Nghệ thấy quyết định của mình chính xác nhường nào, nữ nhân dù thời đại nào cũng có điểm giống nhau:” Cái này đơn giản một chút, đợi sau này ta có tiền rồi, sẽ mua cho nàng cái tốt hơn.”

“ Không.” Trác Xảo Nương như bỗng nhớ ra điều gì, rút nhanh cây trâm trên đầu xuống, đặt vào hộp gấm:” Chúng ta nợ bao nhiêu tiền như thế, chàng trả lại cây trâm này đi, lấy tiền trả nợ quan trọng hơn.”

Nợ bao nhiêu tiền như thế? Rốt cuộc là nợ bao nhiêu chứ? Tên tri huyện đó làm sao sống nát thành thế này? Nghèo chút cũng đành đi, nhưng lại nợ cả đồng, làm lão bà vì một cây trâm mà mừng thế này.

Lãnh Nghệ mở hộp gấm ra, lấy chiếc trâm gài lại lên tóc Trác Xảo Nương, ôn tồn nói:” Nàng đừng nghĩ nhiều, quan nhân ta có cách trả hết nợ, để nàng có cuộc sống tốt đẹp.”

Trác Xảo Nương còn muốn nói gì, Lãnh Nghệ đã nghiêm giọng nói “nghe lời”, nàng liền không nói nữa.

Cất dọn đồ trong phòng xong, Trác Xảo Nương nhìn thấy mặt trời đã lặn sau núi, liền nói:” Thiếp thân đi làm cơm.”

Chuyện này kỳ thực rất bình thường, nhưng Lãnh Nghệ biết phu nhân của tri huyện phải tự xuống bếp làm cơm thì có nghĩa vị tri huyện đó quá bất lực rồi.” Để ta giúp nàng.”

Trác Xảo Nương xua tay:” Không cần, không cần, rất nhanh thôi mà.”

Kết quả Lãnh Nghệ vẫn cứ theo nàng tới nhà bếp đối diện với chính phòng.

Trác Xảo Nương ngồi trước cái bếp đắp bằng đất váy chạm sát đất, bên dưới ống váy lấp ló một đôi hài thêu hoa mũi vênh, mái tóc đen nhánh thắt thành hai bím buông dài tới eo, cả người toát ra vẻ thanh nhã thuần khiết. Nàng dùng dao chẻ cành tùng để làm môi lửa, Lãnh Nghệ tất nhiên là cũng không có kinh nghiệm dùng bếp đất nấu ăn rồi, trong nhà toàn dùng đồ điện. Cơ mà y thấy cũng đơn giản thôi, chẳng qua là châm lửa chứ gì, có gì khó nào. Thế là không nói hai lời cướp ngay lấy dao chẻ củi, bắt đầu làm việc.

Mặc dù Trác Xảo Nương rất muốn nói với Lãnh Nghệ “người quân tử tránh xa nhà bếp”, nhưng nhìn vẻ mặt chăm chú của y, nàng không nói ra, chút ầm áp len lõi trong tim, bước chân nhẹ nhàng đi lấy gạo.

Đợi tới khi Trác Xảo Nương lấy gạo quay về bếp thì phát hiện bên trong khói đen bốc lên cuồn cuộn như xảy ra hỏa hoạn, nàng không thấy bóng dáng Lãnh Nghệ đâu, không khỏi phát hoảng chạy vào, bị sặc khói ho liên hồi, run giọng gọi:” Quan nhân, quan nhân ...”

Liền nghe Lãnh Nghệ ở trước bếp đáp:” Khụ, khụ ... Châm lửa mãi mà không cháy, chỉ bốc mỗi khói, làm sao ... Khụ khụ ...”

Chương 019: Đốt bếp làm cơm. (2)

Trác Xảo Nương nghe tiếng Lãnh Nghê trả lời liền yên tâm, đặt gạo lên trên bếp, ngồi xuống nhìn củi trong bếp, nhét tới chặt kín cửa bếp rồi, vậy làm sao mà cháy chứ. Nàng rút ra vài cây, lại dùng một cái ống trúc to, phồng má lên thổi phù phù, chỉ vài cái liền thấy phùng một tiếng, ngọn lửa màu quất bốc lên.

Lãnh Nghê ngượng nghịu bao biện:” Nàng biết nhiều thật, nó chẳng chịu nghe lời ta gì cả.”

Trác Xảo Nương chỉ cười, trượng phu là quan lão gia, biết làm thứ này mới là lạ đó, đứng dậy đi mở cửa sổ sau nhà bếp, mở rộng cửa, chẳng mấy chốc khói đã bị hút hết khỏi phòng. Nàng lấy gạo đã vo cho vào cái đỉnh sắt tròn tròn, cho thêm nước thích hợp đóng nắp, tiếp tục ngồi xuống châm lửa bếp bên cạnh.

Lãnh Nghê lại xung phong nhóm lửa, nói là lần này tìm được yếu quyết rồi, vỗ ngực đảm bảo lần này không thành vấn đề, nhất quyết đẩy Trác Xảo Nương ra ngoài. Trác Xảo Nương hết cách, đành bê chậu gỗ rửa rau, tay cầm xẻng xúc, ra hậu viện hái rau, vừa đi thi thoảng còn quay đầu nhìn, có vẻ chưa yên lòng lắm.

Mặc dù biết mình trước đó không nhóm được lửa là do nhét quá nhiều củi, không đủ không gian, không đủ dưỡng khí để lửa bùng lên. Thế nhưng, hiểu lý luận không tương ứng với thực tế thao tác được. Kết quả lại lần nữa Lãnh Nghê thành

công làm nhà bếp mù mịt khói, vậy mà lửa thì kiên quyết không lên.

Tại sao lại thế nhỉ? Lãnh Nghệ cố chấp ở lại trong bếp, bị khói hun cho nước mắt chảy ròng ròng, mặt len nham khói, y không cam lòng, cũng lấy ống trúc mà Trác Xảo Nương ra thổi. Dung lượng phổi của y thì ăn đứt Trác Xảo Nương rồi, nhưng không được vẫn hoàn không được, thổi mấy phát không thấy lửa bốc lên, tức mình lấy hơi thổi phù một cái thật mạnh, thế là tro bếp bay tá lá làm y cuống cuống lùi lại.

Thế quái nào mà không được chứ, lão tử có mấy nghìn năm tri thức, không tin không trị nổi cái bếp nguyên thủy này.

Chỉ có điều trong phòng lúc này khói bếp mù mịt rồi, Lãnh Nghệ đành phải rút lui chiến thuật trước tính kế lâu dài sau, chuồn vội khỏi bếp, đứng dưới hành lang dụi mắt. Đợi lấy lại tinh thần, xốc lại ý chí, đang lúc sẵn tay áo lên chuẩn bị tìm lại danh dự của người hiện đại thì Lãnh Nghệ nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, hình như là đám nha hoàn bà tử.

Từ góc hậu viện có giọng lão bà tử mát mẻ:” Phu nhân, phu nhân bằng lương tâm mà nói đi, chúng tôi mệt sống mệt chết làm việc ở đây, mấy tháng trời không có được một đồng. Tiền đều bị quan nhân nhà phu nhân tiêu sạch rồi, nói cái gì mà bù vào tiền thuế bị mất, chúng tôi chẳng thể nói gì. Nhưng bây giờ quan nhân nhà phu nhân có thể mua cho phu nhân ngân trầm đất thế này, e là tiền của chúng tôi đều bị các vị tiêu sạch rồi nhỉ?”

Một tiểu nha hoàn chanh chua:” Chứ sao, có tiền mua trầm cho nướng tử, lại không có tiền phát tiền công cho chúng ta, đều là người cả, phải sống chứ.”

Trác Xảo Nương mặt đỏ rực đối diện với năm người, hai bà tử to béo, hai nha hoàn lớn tuổi hơn nàng với một thiếu phụ mặt dài, bọn họ cứ sấn sổ tới làm nàng lui dần. Tay cầm cây

trâm bạc kia, bao niềm vui biến thành tủi hờn, đối diện với đám người mồm mép ngoa ngoắt, nàng không biết biện giải ra sao, hướng hồ phía đuôi lý thực sự là nhà mình, đầu hơi cúi, nước mắt hoen mi chực rơi xuống:” Xin mọi người, nhỏ giọng thôi, đừng để quan nhân nhà ta nghe thấy ... cái trâm này không phải như mọi người nghĩ đâu.”

Bà tử khác thấy nàng sợ được thể làm tới, cổ tình hô hào:” Nói làm gì vô ích, đi tìm đại lão gia đòi tiền.”

Trác Xảo Nương càng cuống, sợ họ đi tìm trượng phu, giang tay ngăn cản:” Đừng, đừng, chàng không có tiền đâu ... Mọi người đừng tìm quan nhân nhà ta, ta sẽ ta sẽ làm việc, ta có thể may vá ... đúng rồi, ta nhận việc may vá, ta sẽ làm việc lấy tiền trả nợ cho mọi người ...”

Đám người kia nào có nghe nàng nói, một cô gái nhỏ chẳng thể ngăn cản được, đến khi họ hùng hổ xoay người, nhìn thấy Lãnh Nghê mặt âm trầm đứng đó. Vốn đang khí thế bừng bừng bất gặp ánh mắt như điện của y, tức thì dồn lại thành cục, người nọ đẩy người kia lên.

Lãnh Nghê chẳng làm gì họ, mặt lạnh tanh hỏi:” Nợ các người bao nhiêu? Có chứng từ không?”

Một lão bà tử lấy can đảm nói, dù sao phu thê nhà này trước nay đều nhu nhược, dù là quan, không có uy thì ai sợ được:” Không có văn tự, nhưng sổ sách đều ở chỗ Đồng sư gia.”

Lãnh Nghê không nhiều lời:” Đi gọi Đồng sư gia lại đây, mang theo sổ sách và cân bạc.”

“ Nô tỳ đi.”Tiểu nha hoàn chanh chua nhanh nhẩu nói rồi chạy ngay:

Số còn lại không ai nói gì nữa, tất cả chờ đợi trong bầu không khí ngột ngạt, cũng may rất nhanh, Đồng sư gia đã tới,

chân đi gập gáp, nách kẹp cuốn sổ, tay cầm cái cân dùng cân bạc.

Lãnh Nghệ lấy toàn bộ số bạc vụn còn lại trong lòng ra, đưa cho Đồng sư gia:” Sư gia xem xem có đủ trả nợ cho họ không?”

Đồng sư gia chuyên lo chuyện tiền lương, đại lão gia nợ đám người này bao nhiêu, ông nắm rõ trong lòng bàn tay, ước chừng số bạc kia rồi gật đầu:” Hẳn là đủ ạ.”

“ Thế thì tốt, ta có thể khai trừ bọn chúng được chứ?”

“ Đương nhiên có thể ạ, đã bỏ tiền mời về tất nhiên có thể đuổi đi.”

“ Được.” Lãnh Nghệ nói với đám nha hoàn bà tử:” Kết toán xong lập tức mang đồ của các người rời đi.”

Đám kia cả kinh, thời buổi này kiếm một công việc đâu dễ dàng gì. Công bằng mà nói, mấy tháng qua tuy không được trả tiền công, nhưng bọn họ ở trong nha môn không lo thiếu cái ăn, phu thê huyện thái gia đều hiền lành, chưa bao giờ lớn tiếng với họ. Đừng nói là cả tháng trời họ không làm việc, dù có phải làm thì đâu bao nhiêu việc, đâu sống nhàn nhã thoải mái như thế.

Mà nói thật ra, bọn họ còn nhận việc ở ngoài trốn trong nhà môn để làm kia, tiền vẫn kiếm đầy, ai muốn đi. Chưa kể ở trong nha môn an toàn, ra ngoài cũng có thể diện, chứ sợ về nhà thế này, e khó tránh khỏi trận đòn.

Chương 020: Bất kể là ai!

Gọi là mấy tháng không trả lương, thực ra có tháng đầu thôi, vì sau đó bọn họ không làm việc nữa, ăn ở miễn phí.

Cả đám đang trốn trong phòng ẩm áp tán phét kia, đột nhiên thấy Trác Xảo Nương đi qua, vui vẻ ngâm nga gì đó, lại thấy trên đầu nàng gài một cái trâm bạc. Ma xui quỷ khiến thế nào cả đám ghen tỵ, chạy ra làm khó nàng, dẫn tới cơ sự này.

Không ai muốn đi cả, thế nên một bà tử đi tới cười nhỉnh:” Đại lão gia, sau này chúng tôi sẽ làm việc thật tốt, chúng tôi còn muốn ở lại đây hầu hạ đại lão gia.”

Số còn lại thay đổi thái độ nhanh như chớp, như quên hết thái độ trước đó, nối nhau cầu xin.

Lãnh Nghệ không tức giận, không nhiều lời, chỉ lạnh lùng nói một câu:” Nhưng ta không muốn thuê các người nữa.”

Đồng sư gia rất nhanh đã cân xong bạc, chia ra thành từng phần nhỏ, trả cho đám người kia, bảo họ có thể đi rồi. Đám nha hoàn bà tử tuy lấy được tiền, nhưng mất đi công việc, nghĩ tới về nhà rồi phải làm việc nặng nhọc, bị đánh chửi, hối hận không để đâu cho hết.

Nếu là đi hầu hạ quan lão gia khác, gặp chuyện thế này, chỉ đành nhin, đâu dám nói gì, còn không phải ở trong nhà môn ngày ngày nghe người ta nói xấu Lãnh Nghệ, bất giác trong lòng bất giác coi khinh y. Ý mình là người bản địa bắt nạt phu thê trẻ mới tới.

Giờ nói gì cũng muộn, nấn nấn ná ná mãi, khi Đồng sư gia thúc giục mới mang hành lý theo ông ta ra ngoài, đi một bước

quay đầu ba lần

Khi Lãnh Nghệ nói, Trác Xảo Nương không dám xen lời vào. Đợi mấy người kia về phòng thu dọn đồ đạc mới dè dặt lên tiếng:” Quan nhân, hay là chúng ta giữ họ lại đi.”

“ Ta không cho phép ai ức hiếp nàng, không cần biết nguyên nhân là gì, cũng không cần biết là ai!” Lãnh Nghệ dứt khoát nói:

Trác Xảo Nương ngậy ra nhìn y, đôi mắt dần trở nên ôn nhu, cả đời nàng chưa từng nghe lời nào cảm động như vậy.

Lãnh Nghệ hạ giọng xuống:” Số tiền chúng ta nợ, e không chỉ thế này à? Sau này ai mà biết còn tiền trả công cho họ không? Với lại chỉ hai người chúng ta, đâu bao nhiêu việc, tạm thời không cần mời nhiều phó nhân như vậy, đợi sau này có tiền hẵng nói nhé!”

Trác Xảo Nương nhoẻn miệng cười, cái đầu nhỏ khẽ gật một cái, rất kiên định.

“ Đi nào, chúng ta về làm cơm.”

Được Trác Xảo Nương giúp đỡ, Lãnh Nghệ rút cuộc cũng nhóm được cái bếp còn lại. Trác Xảo Nương dùng cái bếp đó làm món ăn, chuyện này thì Lãnh Nghệ không giúp gì được rồi, chỉ có thể ở bên nhìn, trò chuyện cùng nàng. Trác Xảo Nương rất thẹn thùng, chỉ vừa bận rộn vừa nghe Lãnh Nghệ nói, thì thoảng cười với y thể hiện mình vẫn đang nghe.

Cơm nước rất đơn giản, chỉ có một đĩa rau xanh, một đĩa đậu hũ, ngay cả món ăn mặn cũng không có.

“ Không có thịt à?” Lãnh Nghệ nhìn thức ăn chỉ có vậy thì chán nản buột miệng, nói xong mới nhận ra không ổn, đang nợ đầm nợ đĩa thì đâu có tiền mua thịt. Quả nhiên thấy Trác Xảo Nương mím môi bất an, cứ như đây là lỗi của nàng, Lãnh

Nghệ vội sửa lời, thoải mái nói:” Ăn thanh đạm chút tốt cho sức khỏe, ăn đi, ăn đi.”

Trác Xảo Nương miễn cưỡng cười, cầm bát cơm lên ăn.

Lãnh Nghệ là động vật ăn thịt, không có thịt nuốt không trôi cơm, nhưng lần này làm ra vẻ ăn ngon lành, đến hạt cuối cùng trong bát cũng không tha. Còn làm ra vẻ thèm thuồng, khiến Trác Xảo Nương không nhìn được cười.

Nụ cười đó khoe ra hàm răng nhỏ trắng đều đặn, lại còn hai cái nanh hổ nữa, được làn da hơi ngăm đen của nàng tôn lên, trông rất đẹp, rất đáng yêu. Trong đầu Lãnh Nghệ tự động hiện lên mấy chữ “sài ốc xuất giai nhân”, thê tử của y cũng xứng với hai chữ giai nhân lắm. Lại còn rất đơn thuần nữa, tới giờ nàng chưa hề có chút mảy may nghi ngờ nào, thế là chuyện tốt, nhưng cũng khiến Lãnh Nghệ nhói trong lòng, dù y có đóng giả tốt tới mấy, cũng không phải là trượng phu thật sự của nàng.

Trác Xảo Nương phát hiện đang nhìn mình không chớp, dù là phu thê, bị trượng phu nhìn như thế, nàng vẫn hơi xấu hổ, cúi đầu xuống thu dọn bát đĩa.

Đúng lúc này ngoài cửa có người gọi:” Đông ông, đông ông.”

Nghe ra giọng Đông sư gia, sao không có gác cửa vào bẩm báo mà lại phải đứng ngoài gọi như thế? Lãnh Nghệ tức thì nhớ ra, toàn bộ người ở nội trạch đều bị mình đuổi đi rồi. Đáp lời một câu rồi đi ra nói:” Sư gia cứ vào đi.”

Đông sư gia bây giờ mới nhanh chân đi tới, khom người nói:” Đông ông, toàn bộ sổ nợ của phó tông trong nội trạch đã thay toán xong, học sinh cũng đã đuổi họ khỏi nha môn. Đây là tiền còn lại, một lượng hai phân.”

“Tốt lắm.” Nhận lấy bạc vụn, cất vào trong lòng, Lãnh Nghệ thấy ông ta ngập ngừng, e không chỉ có mỗi chuyện này.” Còn chuyện gì nữa?”

Đồng sư gia cẩn thận nói:” Vừa rồi học sinh thanh toán tiền với đám nha hoàn bà tử, bộ khoái và thư lại nhìn thấy ... Nên, nên Chuyện này, họ nhờ học sinh nói với đông ông một tiếng, chuyện này ...”

Lãnh Nghệ nghe ông ta ấp a ấp úng mãi không nói tròn câu, chẳng nghĩ cũng đoán ra:” Bọn họ cũng đòi nợ hả?”

Đồng sư gia ngại ngần nói:” Học sinh đã nói với họ rồi, đại lão gia bắt đắ dĩ mới phải dùng tiền của mọi người, về sau nhất định sẽ trả lại, bảo bọn họ đừng sốt ruột. Bọn họ cũng thông tình đạt lý, không nói thêm gì cả.”

Lãnh Nghệ hỏi:” Số tiền ta nợ có ghi chép đầy đủ hả?”

Đồng sư gia hai tay đưa sổ tới:” Đều có ở trong đây ạ.”

Lãnh Nghệ cầm sổ đi vào phòng, ngồi xuống từ từ lật ra xem, càng xem càng chỉ biết cười khổ, vị tri huyện mình thay thế đem sổ tiền có thể dùng trong nha môn dùng sạch rồi. Bao gồm cả tiền thuê vị sư gia phía trước, đã mấy tháng rồi không trả được. Chưa kể nợ không ít ở ngoài, thậm chí là vay nặng lãi, toàn bộ cộng lại là con số trên trời.

Lần đầu tiên Lãnh Nghệ tức giận với người y thể thân, không phải giận tên đó khiến mình nợ è cổ, mà không biết hấn dùng tiền làm gì? Hại thê tử bị người ta xỉ nhục.

Chương 021: Lại thêm vấn đề mới.

Rốt cuộc thì tiền đi đâu cả rồi, Lãnh Nghệ đang tính phải làm sao để hỏi vấn đề này từ Đồng sư gia mà không bị nghi ngờ thì ông ta đã than thở nói trước:” Đông ông, số tiền thuế bị mất, chúng ta mới bù đắp được một khoản nhỏ, phủ nha lại gửi công văn xuống thúc giục rồi, nói nếu không bù lại được khoản thiếu hụt, đành phải báo lên trên, bọn họ không che giấu thêm được nữa.”

Cái gì? Lại còn đánh mất tiền thuế?

Lãnh Nghệ giật mình đánh thót, mất tiền thuế ư, cứ tưởng khoản nợ kia đã kinh khủng lắm rồi, thế mà lại còn tiền thuế nữa. Hông rồi, với triều đình mà nói, cái gì cũng dễ nói, riêng tiền thuế này, là tiền của quốc gia, cũng là tiền của hoàng đế, vạn vạn lần không thể thiếu. Mà vay bao nhiêu tiền như thế, mới chỉ trả được một phần nhỏ.

Tên tri huyện khốn kiếp đó, rốt cuộc ăn ở kiểu gì, người chết một cái sung sướng rồi, lão tử làm sao đây?

Ở thời đại kia Lãnh Nghệ cũng là cảnh sát sống bằng đồng lương, bảo thiếu thôn thì không đến nỗi, bảo đầy đủ chưa tới, quan trọng là y cũng chẳng biết kiếm tiền.

Đồng sư gia nói nhỏ:” Đông ông, theo tính toán của học sinh, còn 7 thành thuế nữa chưa thu được. Hiện cách năm nói không còn xa, phải nghĩ cách mới được.”

Lãnh Nghệ như nhìn thấy một tia sáng cuối đường hầm tối tăm, vậy là số tiền đánh mất chỉ có ba thành thôi sao, nếu thu

được phần còn lại, ít ra cũng ứng phó qua được, vội hỏi:” Sư gia có chủ ý gì hay không?”

Đồng sư gia lắc đầu:” Những kẻ chây ì không chịu nộp thuế tuyệt đại đa số là đại hộ địa chủ hương thân, cầm đầu là Lại viên ngoại, chỉ cần ông ta nộp thuế, những người khác sẽ nộp theo.”

Lại viên ngoại? Lãnh Nghê suýt buột miệng hỏi có phải là Lại viên ngoại có tiểu thiếp chết ở nhà môn không? May kìm lại được. Bằng vào linh cảm, Lãnh Nghê cảm giác khả năng cao là tên Lại viên ngoại đó, vậy hắn không chịu nộp tiền thuế là do ái thiếp bị chết, hay trước đó đã không chịu nộp?

Đầu rà soát lại tất cả dữ liệu đã biết, nhớ ra, là trước đó! Không phải tiểu thiếp kia đến gặp mình thương lượng khoản thuế à?

Chuyện này không đơn giản rồi.

Lãnh Nghê trả sổ sách cho Đồng sư gia:” Sáng mai chúng ta tới thôn Khổ Lý, rồi nói chuyện tử tế với Lại viên ngoại.”

“ Vâng.” Đồng sư gia biết ý công việc đã xong, đứng dậy:

Lãnh Nghê nghĩ một lúc nói thêm:” Sư gia nói với các huynh đệ, ta đem dùng tiền thuộc về họ, ta rất xin lỗi, đảm bảo trong vòng 10 ngày, ta nhất định nghĩ cách đem tiền lương trả lại cho họ.”

Nợ quá nhiều rồi, nếu chỉ dựa vào bổng lộc của tri huyện, chẳng biết ngày tháng năm nào mới trả hết. Lãnh Nghê hạ quyết tâm, phải dùng thời gian nhanh nhất phá vụ án mất tiền thuế, đồng thời tìm lại. 10 ngày, là cái hạn y tự đặt ra để gây áp lực cho bản thân, Lãnh Nghê chưa quên đâu, ngoài kia còn có kẻ khác đang nhắm vào y, chỗ dựa duy nhất có lẽ là cái chức quan này, phải đoàn kết lực lượng xung quanh rồi mới đối ngoại được.

Đồng sư gia cười khan, thâm nghĩ, ngài nói lời này không biết bao lần rồi, có thực hiện nổi đâu. Song ông ta là người biết rõ nhất cảnh ngộ của huyện thái gia, lòng thương hại, nên không bóc trần, chỉ gật đầu cầm sổ đi.

Mặt trời chẳng buồn nỗ lực chiếu ánh sáng chẳng đủ sưởi ấm nhân gian nữa, chui xuống sau núi, ngủ rồi.

Trời đã tối.

Trác Xảo Nương thắp một ngọn đèn lồng dưới hành lang, ánh sáng tù mù đó chỉ giúp người ta nhận ra phương hướng chứ công dụng chiếu sáng rất ít. Trời lại mưa rồi, nước mưa lẫn trong gió lạnh, đem giá buốt truyền khắp nơi.

Lãnh Nghệ vẫn đứng dưới hành lang suy nghĩ, Trác Xảo Nương chẳng biết đứng sau y từ bao giờ, một cơn gió lớn bất ngờ ập tới, gió mang theo cả nước mưa hắt vào hành lang, khiến nàng rùng mình.

Động tác tuy nhỏ vẫn làm Lãnh Nghệ từ trong trầm tư tỉnh lại, xoay người bảo Trác Xảo Nương:” Nàng vào phòng đi, ta đi đóng cửa.”

Toàn bộ nội trạch chỉ có hai người họ, mọi chuyện phải tự làm, Lãnh Nghệ bước nhanh qua màn mưa nhỏ, đóng cửa nội trạch về hành lang.

Trác Xảo Nương vẫn đứng đó đợi y, đợi y vào phòng ngủ rồi mới đi theo.

Lúc này trên mặt đất có một cái chậu nước nóng, bên cạnh còn có một cái thùng gỗ, chứa nửa thùng nước nóng. Té ra trong thời gian Lãnh Nghệ cùng Đồng sư gia nói chuyện, Trác Xảo Nương đã chuẩn bị nước nóng rồi.

Trời vừa mới tối mà đã rửa chân đi ngủ rồi à? Thế cũng sớm quá đi. Có điều Lãnh Nghệ cũng biết, người xưa sống theo quy luật mặt trời, trời sáng lao động, trời tối đi nghỉ. Lãnh

Nghệ ngồi xuống muôn cởi giày, không ngờ Trác Xảo Nương ngồi xổm xuống đất, muôn cởi giày cho y. Chuyện này sao Lãnh Nghệ chịu.” Để ta làm, nàng cũng rửa đi, chúng ta cầm rửa.”

Trác Xảo Nương lắc đầu:” Quan nhân rửa rồi thiếp mới rửa.”

Lãnh Nghệ không rõ tri huyện trước kia xử lý vấn đề này ra sao, nếu mình quá kiên quyết e là không giống người trước kia, tốt nhất là quan sát trước, làm rõ rồi tính sau. Nghĩ thế Lãnh Nghệ cũng không kiên tri nữa, cứ để nàng làm. Rửa chân xong là đi ngủ, tìm Lãnh Nghệ bắt đầu đập rốn lên.

Y từng có bạn gái, cùng từng cãi vã chia tay, từng ăn cơm trước kẻng, chuyện đó ở thời đại của y không còn gì đáng nói nữa. Thế nhưng thiếu phụ trước mắt lại là lão bà của người khác, trượng phu của nàng bị người ta bức cung tới chết. Mình mạo danh hấn là chỉ vì muốn có cái thân phận ở nơi lạ nước lạ cái này, tuy thế chiếu cố cho người nhà của hấn, nhưng bao gồm cả ngủ với lão bà của người ta sao?

Khi đó tình huống khẩn cấp, không nghĩ nhiều, giờ nhận ra, đây là vấn đề lớn.

Đúng lúc ấy Trác Xảo Nương đi tới nói:” Thiếp cởi áo cho quan nhân.”

Lãnh Nghệ nghe mà giật mình, không biết có phải đây cũng là quy củ không, hết thấy thuận theo tự nhiên đi, đứng dậy để nàng cởi áo.

Rất nhanh trường bào được cởi ra.

Chợt Lãnh Nghệ lại nhớ tới vấn đề nữa, lúc y thay quần áo với vị tri huyện kia có để ý, mặc dù vóc dáng hai người không khác nhau nhiều, nhưng vị tri phủ kia hơi béo, còn y thì rõ ràng là cơ bắp nở nang hơn hẳn chắc hơn. Tên đó da thịt nhẽo

nhoét, chẳng có tí cơ bắp nào, rõ ràng ít vận động, làm sao so với thân thể cơ bắp phát triển của y, lúc mặc quần áo rộng rãi thì không bị phát hiện, chứ cởi ra một cái thì ...

Chương 022: Người tới giữa đêm.

Vừa nhận ra vấn đề nghiêm trọng sắp đối diện, Lãnh Nghệ quyết định nhanh, giữ tay Trác Xảo Nương lại:” Trời lạnh lắm, mặc nhiều quần áo chút ngủ cho ấm.”

Trác Xảo Nương hơi ngạc nhiên, song không nói gì, ngồi xuống giúp y cởi quần.

Lại, lại còn cởi quần nữa à? Mặc dù cơ bắp ở chân đùi thì khó nhận ra hơn, nếu không dùng sức thì cơ bắp không hiện lộ. Có điều khi Trác Xảo Nương định cởi quần mình, Lãnh Nghệ vẫn có cảm giác phạm tội, lần nữa giữ tay nàng:” Trời lạnh, không cần cởi quần đâu.”

Chưa đợi nàng kịp phản ứng đã chui tọt vào trong chăn.

Trác Xảo Nương ngây ra đó nhìn y, không biết nghĩ gì.

Không ổn, đừng nói là nàng nhìn ra sơ hở gì rồi chứ? Lãnh Nghệ lòng lo thon thót, vẫn không chê cơ mặt thật tự nhiên, hỏi như không biết gì:” Sao thế?”

“ Không, không có gì ạ.” Trác Xảo Nương bê chậu gỗ ra ngoài đổ nước, rồi lại tự lấy nước rửa chân, lấy khăn vải lau chân, bê chậu thùng đặt ở góc phòng, cài then cửa. Xoay lưng về phía Lãnh Nghệ cởi áo.

Lãnh Nghệ này giờ kỳ thực vẫn len lén quan sát hành động của nàng, lúc này còn đang nghĩ chân của Xảo Nương rất xinh xắn, không thô như bàn tay, năm ngón chân tinh xảo khếp vào nhau, mu bàn chân mềm mại, mắt cá chân tròn trịa êm dịu, da tuy hơi đen nhưng rất mịn. Vậy mà thất thần khoảnh khắc

ngắn thôi đã thấy nàng từ từ cởi áo trên, lập tức lộ ra vai thơm gầy gò, sống lưng mượt mà ở cổ buộc giây áo lót màu đỏ. Từ mé bên có thể nhìn thấy một phần bầu ngực tròn trịa lấp ló.

Không nhỏ đâu, vừa nghĩ thế, Lãnh Nghệ nổi lên cảm giác phạm tội mạnh mẽ, nhắm mắt lại, vờ như lạnh lắm, rúc đầu vào trong chăn.

Rất nhanh, đèn trong phòng thối tắt, có tiếng loạt xoạt, Lãnh Nghệ cảm giác được nàng bò qua chân mình, sau đó bò vào mé trong giường.

Hết thấy trở nên tĩnh lặng.

Lãnh Nghệ cố gắng khiến mình đừng nghĩ linh tinh, bởi vì trong hoàn cảnh này từ ý nghĩ chuyển sang hành động chỉ là một khoảnh khắc. Trước kia dù là ở nơi ồn ào, dù là nằm trên nền đất cứng, dù ngồi, Lãnh Nghệ sớm luyện được bản lĩnh, muốn ngủ là ngủ. Thế mà chả hiểu sao lần này lại khác, càng muốn mau chóng ngủ lại càng ngủ không nổi.

Đột nhiên trong bóng đêm có tiếng gọi nhỏ:” Quan nhân.”

Lãnh Nghệ có tật giật mình, ngáp ngừng không biết có nên vờ ngủ không, mất một lúc mới ừ một tiếng.

Giọng Trác Xảo Nương cứ như đứa bé làm sai chuyện gì, vừa sợ sệt vừa tủi thân, làm người ta nghe mà thương:” Có phải quan nhân giận thiếp không?”

“ Ta, ta ... Ta giận nàng gì chứ? Vì sao nàng lại hỏi thế?”

“ Vậy vì sao quan nhân không cởi hết quần áo như trước kia, cũng không ôm thiếp ngủ?”

Thì ra phu thê họ có thói quen này à, Lãnh Nghệ toát mồ hôi lạnh, đối phó:” Ta, ta hôm nay đi đường hơi mệt, với lại không phải đã nói rồi sao, hôm nay hình như đặc biệt lạnh, cởi hết quần áo ra lạnh lắm.”

“ Nhưng chàng nói, khi càng lạnh ôm thiếp càng ấm mà.”

Mồ hôi mẹ mồ hôi con ướt trán Lãnh Nghê rồi, qua lời Trác Xảo Nương nói, Lãnh Nghê có thể cảm thụ được phu thê vị tri huyện đã chết vô cùng ân ái. Nếu như chép miệng một cái, bảo đã sai rồi cho sai luôn, chà đạp lão bà của người ta thực sự quá đốn mạt rồi, chỉ cần là người còn lương tri, đây là chướng ngại tâm lý không nhỏ.

Hơn nữa thân thể của y quá trạng kiện, khác vị tri huyện kia quá lớn, tin chắc nếu ôm nàng một cái thôi là lộ tẩy ngay. Đành để nàng thương tâm còn hơn là bại lộ, vì thế Lãnh Nghê cắn răng quay lưng về phía nàng, cố ý nói dứt khoát:” Ta mệt rồi, ngủ sớm đi.”

Trác Xảo Nương có chút ủy khuất vâng một tiếng, chốc lát sau khẽ nói:” Đa tạ quan nhân.”

Dỗi rồi, Lãnh Nghê nghe ra, nhưng cũng đành, chẳng thể dỗ nàng, vấn đề này cần từ từ:” Đa tạ cái gì?”

“ Đa tạ quan nhân mua trâm cho thiếp, đây là món quà đầu tiên quan nhân mua tặng thiếp.”

“ Không có gì, ngủ đi.”

Trác Xảo Nương không nói nữa, không bao lâu sau nghe thấy hơi thở đều đặn của nàng, Lãnh Nghê biết, nàng ngủ rồi.

Lãnh Nghê dần dần bình tĩnh lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm có tiếng rắc cực khẽ, Lãnh Nghê tỉnh ngay tức thì, lại nghe tiếng rắc nữa, nhận ra là tiếng băng động ở hành lang rơi xuống. Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng Lãnh Nghê biết nguy hiểm của mình chưa qua, y cực kỳ cảnh giác.

Không biết tên nam nhân trung niên kia bức cung mình tìm cái gì, nhưng chắc chắn phải là thứ vô cùng quan trọng, quan

trọng tới mức không sợ giết hại quan viên triều đình, tới mức không ngại hi sinh tính mạng để bảo mật. Một thứ quan trọng tới mức đó, chắc chắn không thể chỉ liên quan tới một mình hắn, tên trung niên đó thất bại rồi, cho nên chắc chắn còn đồng bọn của hắn tới tìm mình.

Hôm nay Lãnh Nghệ đổi toàn bộ phó nhân đi, trừ lý do bọn họ ức hiếp Trác Xảo Nương, còn vì loại bỏ bớt nguy cơ tới từ người lai lịch không rõ, tạo ra hoàn cảnh đơn giản hơn, dễ dàng phát hiện kẻ địch.

Bây giờ y nghe thấy trong sân đáng lẽ không có người lại có tiếng bước chân, trạng thái tinh thần liền đẩy lên mức cao nhất, sẵn sàng đối phó với bất kỳ biến cố gì.

Nương theo bóng đêm lơ mờ, Lãnh Nghệ quay đầu sang, nhìn thấy Trác Xảo Nương ngủ rất say rồi, nàng lại còn cho một ngón tay vào miệng, bất giác hơi buồn cười. Khẽ kháng vén chăn, đi chân đất tới cột nhà, trèo lên xà, đu xà xoay vòng cung đu lên nhẹ như không. Mười đầu ngón chân bám chắc lấy xà, lấy vali cất giấu bí mật ra.

Đây là cái va li bề ngoài bằng da, nhưng bên trong là loại thép đặc biệt, có dùng búa đập cũng không mở ra nổi, khi cần thiết có thể dùng như khiên chắn đạn, đỡ được đa phần các loại đạn thông thường.

Va li mật mã sáu số, Lãnh Nghệ nhắm mắt cũng có thể mở được.

Tay mở va li, tai vẫn giỏng lên quan sát cửa sổ, lặng lẽ mở vali.

Bên trong chiếc vali đặc chế đặt gọn gàng ... một khẩu súng bắn tỉa cảnh sát 5.8 ml, sản xuất trong nước. Loại súng này có gắn ống nhòm đêm, có thể chấp hành nhiệm vụ bắn tỉa trong đêm, y chính là một tay súng bắn tỉa.

(*) Tôi tiếp!

Chương 023: Không thể bỏ đi.

Lãnh Nghệ lấy súng, nhẹ nhàng mà chuẩn xác lắp ghép trong đêm, lắp băng đạn vào ... Trong băng còn tròn 10 viên đạn bắn tia. Lúc đó y chấp hành nhiệm vụ giải cứu con tin bị giam giữ trong biệt thự xây dựng giữ vùng rừng núi, qua nỗ lực của chuyên gia đàm phán, những kẻ bắt cóc đã đầu hàng, cho nên y chưa bắn viên đạn nào. Có điều y cũng chỉ có đúng 10 viên đạn này thôi, không có đạn, khẩu súng tốt đến mấy cũng chẳng ích lợi hơn một khúc gỗ vừa tay. Cho nên chỉ có thể dùng vào lúc cần thiết nhất.

Ngoài ra khẩu súng này có nòng giảm thanh, cho dù trong đêm khuya như thế này, tiếng súng cũng không gây kinh động.

Lãnh Nghệ lên đạn, rắc một tiếng, vô số người nghe âm thanh này sẽ bất giác hoảng sợ, tim đập mạnh. Còn tay súng bắn tia thì cần thiết nhất phải giữ trạng thái thật bình ổn, giảm thiểu ảnh hưởng tới ngắm bắn, dù là nhịp tim đập. Y đã không nhớ hết bao nhiêu lần lắp đi lắp lại động tác lên đạn, sau đó điều chỉnh trạng thái, liên trở thành thói quen, nhịp tim y dần bình ổn lại.

Tiếp đó là lắp nòng giảm thanh, lại lắp ống nhòm đêm, xuyên qua khe cửa sổ quan sát bên ngoài. Không thấy ai cả, tiếng bước chân cũng biến mất.

Lãnh Nghệ êm ru thả mình xuống đất, vẫn đi chân đất trên sàn đá lạnh buốt mà sắc mặt không thay đổi, lom khom người đi tới bên cửa nghe ngóng, cũng không thấy động tĩnh. Tiếp tục di chuyển tới cửa sổ phía sau, quan sát không thấy ai, đeo

súng bắn tia lên vai, đu người ra khỏi cửa sổ, gió lạnh thấu xương, hai mắt y như chim ưng nhìn quanh như không có cảm giác gì. Vù một cái, bóng người như mèo hoang chạy qua đường, tới bên cây hoa quế cực lớn, nhanh nhẹn trèo lên trên.

Mưa đã ngừng, gió càng thêm lạnh, Lãnh Nghê mặc quần áo đơn, song y trải qua huấn luyện rồi, không phải không thấy lạnh, mà y chịu đựng được. Lãnh Nghê dựa lưng vào cành cây, chân chia ra đứng trên hai cành cây ổn định thân thể, nâng súng bắn tia, ra soát toàn bộ nha môn.

Nha môn ban ngày rất náo nhiệt, người qua kẻ lại, nhưng tới đêm chỉ còn lại nhà tri huyện, sư gia mà y mời tới cùng cả trông cửa, những người khác đều đi rồi. Thêm vào truyền thống quan không sửa nha môn, cho nên nha môn nào cũng sập xệ đổ nát, khung cảnh khủng bố, vì vậy xưa nay trong nha môn thường có câu truyện ma ám.

Trong ống nhòm đêm xanh mờ mờ của Lãnh Nghê, không thấy một ai.

Bản lĩnh lớn nhất của tay súng bắn tia là sự kiên nhẫn, chờ đợi mục tiêu xuất hiện, đợi cơ hội bắn tón nhất, lúc đó chỉ một viên đạn là đủ.

Không gian tĩnh mịch, bóng đêm dày đặc, chỉ có tiếng gió ù ù xuyên qua tán cây, hành lang. Lãnh Nghê như con cú mèo đợi chuột đồng xuất hiện, toàn thân tập trung cao độ, nhưng không nhúc nhích mảy may.

Rốt cuộc y cũng thấy rồi, một bóng người đang trèo tường cao của nội trạch ra ngoài. Khi kẻ đó ngồi trên tường quay đầu lại, khuôn mặt của hắn hiện lên rõ ràng trong ống ngắm của Lãnh Nghê, đáng tiếc hắn buộc chiếc khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt tam giác như rắn độc, rất âm u lạnh lẽo.

Lại đợi thêm lát nữa, người áo đen đã vượt tường rời nha môn.

Lãnh Nghệ không rời vị trí ông ngấm chằm chằm lia qua từng tắc đất trong nhà môn một lượt, không phát hiện ra điều gì mới lại đeo súng lên lưng, leo xuống, về phòng ngủ.

Đóng cửa sổ, leo lên xà nhà, trong bóng đêm thuần thực tháo súng bắn tĩa, cho vào va li, rồi tụt xuống về giường.

Lãnh Nghệ biết mình phoi gió hơn nửa tiếng, người rất lạnh, sợ hơi lạnh đó đánh thức Trác Xảo Nương, vì thế nằm ở mép giường.

Nằm im trên giường lắng nghe lần nữa, không có âm thanh nào lạ, song vẫn chưa yên tâm. Tình hình nguy hiểm hơn y dự liệu ban đầu rất nhiều, quả nhiên là tên trung niên ở khách sạn còn đồng bọn, không biết hấn biết đồng bọn chết chưa, có nghi ngờ gì mình không?

Dù thế nào thì mình cũng bị chúng giám thị chặt chẽ rồi, cảm giác này không tốt chút nào.

Mới đầu Lãnh Nghệ chỉ muốn kiếm một bộ quần áo thời đại này, tiện thể “mượn” ít tiền là tốt nhất, đóng giả vị tri huyện kia là ý tưởng đột xuất, lúc đó còn thấy sao mà may mắn thế, có người giống hệt mình, ai mà ngờ chuốc lấy rắc rối cỡ bự thế này, đúng là làm gì có bánh ngon từ trên trời rơi xuống chứ, pho mát miễn phí chỉ có ở bấy chuột.

Thực ra bây giờ mình bỏ đi, thiên hạ lớn như thế, chẳng lo đám người kia tìm được, y có khối cách ngụy trang, nhất là khác biệt hình thể nữa. Cùng lắm thì chạy khỏi Đại Tổng, còn phải sợ à?

Ý nghĩ đó thoáng hiện ra trong đầu đã bị Lãnh Nghệ gạt phắt đi, chưa nói cái gì khác, nếu bây giờ mình đi rồi, chắc

chấn mọi phiền toái sẽ đổ vào “cô vợ nhỏ” nằm bên, chẳng nói cái gì khác, riêng khoản nợ kia đã đủ đè chết nàng.

Sao y có thể làm thế được!

“Mình là Lãnh Nghệ! Mình là Lãnh Nghệ.”, trong lòng thầm nhủ mấy lần như thế rồi nhắm mắt lại ngủ rất nhanh.

Trời tờ mờ sáng, đồng hồ sinh học đánh thức Lãnh Nghệ, dựa theo thói quen giờ này y bắt đầu rèn luyện 45 phút tới 1 tiếng. Nhưng y không biết thói quen của vị tri huyện kia là gì, nên nằm im không dám tùy tiện thức dậy.

Đợi thêm chừng một tiếng nữa, trời sáng hơn, Trác Xảo Nương cũng đã dậy, mắt lim dim nhìn người bên cạnh, Lãnh Nghệ đã nhắm mắt lại khi nàng trở mình, vờ ngủ say, có điều lộ một khe hở quan sát nàng.

Thế là được chứng kiến cảnh Trác Xảo Nương tay chống nửa người, hơi cúi xuống nhìn y, áo lót màu hồng thêu một cành mai, một bên dây đeo áo lót lơ lửng, y bắt gặp làn da trơn mượt của bầu ngực, quả đào kia đã tạo thành đường cong tuyệt mỹ chuyển dần từ đào non sang đào chín, vô cùng mời gọi.

Ngửi thấy mùi thơm thân thể nàng truyền tới, Lãnh Nghệ thấy cổ họng khô rang, muốn nhắm hắt mắt lại, nhưng lại muốn quan sát xem nàng định làm gì, đưa tầm mắt chệch lên, tập trung vào mặt nàng, chứ không phải là chỗ mê người kia.

Y nhìn thấy Trác Xảo Nương khẽ cắn môi, từ từ đưa tay tới ngực mình.

Chẳng lẽ nàng ấy đã nhìn ra điều gì khác thường rồi sao?

Lòng Lãnh Nghệ trầm xuống, khi tay Trác Xảo Nương sắp chạm vào mình, y cố tình trở mình về phía nàng.

Trác Xảo Nương giật bắn mình rút tay lại, ngây ngốc nhìn y, chốc lát sau lại nhẹ nhàng từ dưới chân Lãnh Nghệ bò qua.

Mau chóng mặt quần áo, bắt đầu bận bịu. Lúc đó Lãnh Nghệ lén thở ra một hơi, trong lòng không khỏi hiện lên cảnh xuân vừa rồi, lẫn lộn suy nghĩ, rốt cuộc hành động vừa rồi của nàng có ý gì? Có phải nàng phát hiện điểm gì bất thường nên muốn kiểm tra không?

Chương 024: Nàng đi theo ta.

Cho tới tận khi tiếng keng điểm canh của nha môn từ xa xa truyền vào nội trạch, Trác Xảo Nương mới tới bên giường gọi khẽ:” Quan nhân, nên rời giường rồi, quan nhân!”

Lãnh Nghệ âm ừ một tiếng như lúc này mới tỉnh ngủ, thông thả rời giường. Trác Xảo Nương bận bịu xung quanh y, nào là giúp y mặc quan bào, nào là đưa nước súc miệng đã pha ấm, rồi rửa mặt. Trong quá trình đó giả vờ ngáp ngáp ngáp đại mặt nàng bài bố, lên quan sát nàng, trừ chớp mũi hơi ửng đỏ vì sáng sớm ra ngoài gió lạnh thì không có gì khác thường.

Lúc đó, có lẽ nàng chỉ vì muốn gần gũi trượng phu sao? Lãnh Nghệ thâm thở dài, nhưng mình lại không phải ...

Ra tới gian ngoài thì bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, Lãnh Nghệ rất ngạc nhiên, động tác của nàng thật mau lẹ, có chút thời gian mà đã làm được bao việc. Có điều trên mặt y chẳng lộ ra chút nào, cứ như đã quen rồi, thản nhiên ngồi xuống ăn, Trác Xảo Nương cũng ngồi xuống bên cạnh, chăm chú ăn không nói gì.

Hai bát cháo, một đĩa rau muối vừa đen vừa mặn, đơn giản thôi, Lãnh Nghệ không hỏi câu ngớ ngẩn “không có thịt à?” như hôm qua nữa, lại thâm thở dài, dù y không phải là người kén ăn gì, vẫn khó nuốt trôi, cố lắm mới ăn hết mà không lộ ra có gì khác thường.

Trác Xảo Nương ăn rất nhanh, còn có vẻ ăn ngon lành lắm, cơm canh tuy đậm bạc, nhưng trượng phu ở bên cạnh, thế là nàng mãn nguyện và vui mừng rồi. Khi Lãnh Nghệ ăn xong thì nàng cũng đã đặt bát xuống, chuẩn bị cho y một cốc trà.

Lãnh Nghệ ngồi trên ghế gấp, thông thả nhấm trà, đắng nghét mồm, nhưng không thể không uống, từ việc làm của Trác Xảo Nương thì chứng tỏ đây là thói quen của y.

Mắt đảo quanh, phòng ốc cũng được, cao lớn, rộng rãi khí thế, dù sao cũng là nhà quan mà, nhưng mà bốn vách trống trơn, đến một bức tranh họa trang trí cũng chẳng có, chắc là đem cầm cổ hoặc bán hết sạch để bù khoản thuế rồi. Lãnh Nghệ lại thở dài, không biết từ khi đóng giả vị tri huyện này y đã phải thở dài bao nhiêu lần, vừa nãy nhìn Trác Xảo Nương cầm bát cháo xương mà húp ngon lành, thậm chí lén giấu y liếm sạch mép trong bát, như có kim đâm vào tim.

Nàng chừng khoảng mười bảy mười tám đi, hoặc ít hơn một chút, nếu ở thời của y chỉ là cô bé học cao trung, ăn chưa no, lo chưa tới còn đang làm nũng cha mẹ kìa.

Mặc dù ở thời đại này chuyện như thế là bình thường, nhưng ít nhất nó không xảy ra trước mặt Lãnh Nghệ.

Đợi Trác Xảo Nương dọn bàn xong, Lãnh Nghệ mới nói:” Hôm nay ta phải tới tôn Khổ Lý cách thành 30 dặm tra án. Hiện giờ nội trạch không có ai cả, để nàng ở nhà một mình, ta không yên tâm. Nàng đi theo ta đi.”

Trác Xảo Nương ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ, kiềm chế lắm mới không reo lên:” Thiếp, thiếp có thể theo quan nhân đi tra án à?”

“ Tạm thời thôi, đợi mua được nha hoàn, nàng không cần theo ta nữa.” Lãnh Nghệ lâm thời đưa ra quyết định này, vì tối qua có khách không mời vào nhà môn, y không yên tâm để lại Trác Xảo Nương một mình ở lại nội trạch trống không. Bây giờ thấy vẻ vui sướng đó, Lãnh Nghệ thấy đây là quyết định đúng đắn:

Trác Xảo Nương hưng phấn gật đầu, đối với nàng mà nói, còn có chuyện gì vui sướng hơn là được theo trượng phu du sơn ngoạn thủy chứ? Mặc dù là tra án, nhưng trong mắt nàng, đương nhiên là du sơn ngoạn thủy rồi.

Thế là nàng mau mắn về phòng, thay bộ y phục đẹp nhất của mình, một chiếc quần hoa, bên ngoài mặc thêm váy màu lam, thân trên là áo hồng nhạt có dải lụa buộc dưới ngực một chút. Eo thon nhỏ nhắn, mép váy đung đưa, thanh thuần hoạt bát.

Xoay người trước gương đồng một vòng, Trác Xảo Nương gài trâm bạc lên, còn lấy ít phấn mỏng xoa xoa lên mặt. Nàng nhìn trái phải, cảm thấy hài lòng rồi, hai tay nhấc váy chạy ra phòng ngoài tới trước mặt trượng phu, bẽn lẽn nói:” Quan nhân, thế này được không?”

Có câu nói thế này, nữ nhân vì yêu mà mỹ lệ, nhìn gò má hồng hào, đôi mắt long lanh vì hưng phấn, điệu bộ đáng yêu, Lãnh Nghệ gật gù, Trác Xảo Nương đúng là một tiểu mỹ nhân làm người ta động lòng.

Đặt cốc trà xuống, Lãnh Nghệ chấp tay song lưng, chân bước hơi khuynh, thông thả bệ vệ đi ra đại đường, qua giếng trời, tới cửa nội trạch. Vừa mở cửa ra thấy chủ bà Khâu Hồng, Đồng sư gia, Vũ bộ đầu và mấy tạo đãi đứng đợi ở đó. Không xa có một tạo đãi đặt ngựa đứng đợi.

Lãnh Nghệ phán đoán tình hình rất nhanh, nhìn thế này thì có vẻ nơi họ đi không thể ngồi xe ngựa, mà phải cưỡi ngựa, khả năng cao là đi đường núi rồi, liền bảo Đồng sư gia:” Chuẩn bị một thớt ngựa nữa, ta muốn đưa nương tử theo cùng.”

Đám Đồng sư gia đều kinh ngạc, mặc dù quan viên đưa thiếp ra ngoài thành du sơn ngoạn thủy là chuyện bình thường thôi. Có điều hiện giờ đang làm việc công, tra án gấp lại dẫn

theo thê thiếp không ổn. Đồng sư gia lập tập hiệu ra, chắc chắn là huyện thái gia hôm qua đuổi hết nha hoàn bà tử trong nội trạch, không yên tâm thê tử ở nhà một mình đây mà, không nói nhiều mau mắn sai chuẩn bị thêm một thớt ngựa.

Chẳng mấy chốc ngựa đã chuẩn bị xong, Lãnh Nghệ chưa từng cưỡi ngựa, nhưng không thành vấn đề vì có tạo đãi dắt ngựa, hơn nữa ngựa Ba Châu là loại tương đối thấp bé, sức chịu đựng tốt, lành tính. Vì thế cưỡi lên cũng không khác gì cưỡi một con lừa.

Lãnh Nghệ trước tiên đỡ Trác Xảo Nương lên ngựa trước, rồi mới lên ngựa sau. Trải qua một ngày tiếp xúc Lãnh Nghệ đã hiểu phần nào tính tình vị tri huyện kia rồi, làm ra vẻ sợ hãi, còn lên mặt quan bảo tạo đãi cẩn thận một chút, đừng để họ ngã ngựa.

Vì Yên Vân Thập Lục Châu bị vua Hậu Tấn là Thạch Kính Đường đã cắt cho nhà Liêu của người Khiết Đan để trả ơn việc nhà Liêu đã phái đại quân giúp ông ta lật đổ nhà Hậu Đường và giành được ngai vàng. Bởi thế nhà Tống mất đi vùng nuôi ngựa rộng lớn phía bắc, ngựa thiếu hụt, trong nha môn của bọn họ chỉ có 2 con ngựa duy nhất dùng kéo xe, vì phải đi đường núi cho nên mang ra cưỡi.

Lãnh Nghệ ngồi trên ngựa dặn dò chủ bạ Khâu Hồng vài câu, sau đó dẫn sư gia, tạo đãi xuất phát.

Trước đó khi Lãnh Nghệ trở về thì ngồi xe ngựa, chỉ có mã phu quát tháo mở đường. Lần này rời thành đội ngũ đông đúc, nha dịch chạy trước gõ chiêng la, người dân vội vàng né tránh, đứng sang bên nhường đường.

Lãnh Nghệ ưỡn ngực ngẩng cao đầu, quan uy mười phần, nhìn đám bách tính cúi đầu hai bên đường, thầm nghĩ chẳng trách thời cổ đại người ta gọi quan lão gia là quan phụ mẫu.

Chương 025: Nữ nhi của núi rừng.

Hai tên binh sĩ trông cổng thành vẫn uể oải như cũ, Âm Lăng tuy là nơi dân phong hung dữ đấy, cơ mà họ chỉ đánh nhau thôi, chứ còn tấn công quan phủ hay huyện thành à? Cho mười lần mười cái gan chả dám, công việc trông coi cổng buồn tẻ thấy mẹ, đôi khi rảnh quá họ còn nghĩ, đột nhiên trên núi có đám sơn đại vương xông tới hô hào đòi đánh thành có lẽ còn về già còn có chuyện kể với con cháu.

Vừa nghe tiếng chiêng la, hai tên binh sĩ lập tức lấy tinh thần đứng thẳng tắp như cán thương, tới khi đoàn người Lãnh Nghê đi qua rồi vẫn chăm chú nhìn theo, sự tôn kính giành cho đại lão gia của huyện tuyệt đối không phải chỉ là ở trước mặt.

Bởi thế có thể nói, vị trí huyện kia ở trong nha môn tới mức bị cả nha hoàn bà tử bắt nạt thì thực sự làm mất lòng người lắm rồi.

Rời khỏi thành một cái, cảnh tượng khác hẳn, đường xá thưa thớt, không cần gõ chiêng dọn đường nữa.

Đi một đoạn thì rời quan đạo, đoàn người bọn họ đi xuống dốc, rồi lại lên dốc. Đường xá quanh co, càng đi càng cao, tới khi chui vào mây mù, mây trắng đã ở dưới chân.

Nơi này ngoại trừ không khí trong lành ra thì chẳng có gì thu hút Lãnh Nghê cả, phong cảnh đẹp thì y chưa đi thì cũng nhìn thấy nhiều rồi. Trác Xảo Nương thì khác, nàng hết nhìn đông lại ngó tây, tuy không nói gì cả, nhưng hai chữ phấn khích đã viết rõ lên mặt. Thật kỳ lạ, Lãnh Nghê thầm nghĩ

nhìn nàng làm việc nhà thuần thục như thế thì hẳn là xuất thân nghèo khổ, sao lại giống như đại tiểu thư khuê phòng, hứng thú với sông núi như thế?

Lãnh Nghệ thi thoảng quay đầu nhìn nàng, đi một quãng xa rồi mà hưng phấn của nàng chưa giảm, cười hỏi:” Vui không?”

“ Quá vui ạ, thiếp lâu lắm rồi chưa lên núi.” Trác Xảo Nương vốn ngại ngùng ít nói, vậy mà lúc này lại nói cả một tràng dài, líu lo như chim sẻ:” Khi còn nhỏ, thiếp theo các ca ca muội muội mỗi ngày lên núi lấy củi. Khi đó thiếp ghét núi lắm, thấy nó cao như thế, leo lên mệt ơ là mệt, chỉ mong được sống ở bình nguyên bằng phẳng ... Thiếp nghe nói phía kinh thành là một bình nguyên, rộng ơ là rộng, cưỡi ngựa chạy cả ngày không gặp một con dốc nào. Chặt củi cũng ngay ở trên đất bằng, không phải leo núi, sướng hơn nhiều. Về sau gả cho quan nhân, được ở trong thành rồi, nhưng thế là không lên núi nữa, chẳng hiểu sao đâm ra nhớ.”

Lãnh Nghệ cũng bị niềm vui của nàng cảm nhiễm:” Không có gì lạ, từ nhỏ nàng sống trong núi, mặc dù gian khổ nhưng đã quen, có tình cảm rất sâu với nó mà không nhận ra. Con người kỳ thực là thế, khi mất đi rồi mới biết quý trọng.”

“ Quan nhân nói thật hay, chắc là vậy. Nếu sau này có thể thường xuyên lên núi chơi thì tốt quá.”

“ Nếu nàng thích, sau này ta thường dẫn nàng đi leo núi là được.”

“ Thật sao?”

“ Đương nhiên là thật rồi, nàng không biết hả, ta cũng thích núi lắm.”

“ Thiếp biết chứ, chàng cũng là trẻ con từ trong núi ra, tất nhiên là quyến luyến rừng núi rồi.”

Lãnh Nghệ cười ha hả, y chẳng biết chuyện trước kia của mình thế nào, càng không biết Trác Xảo Nương biết bao nhiêu, cho nên không dám nói tiếp, chỉ cười đối phó, sợ lộ tẩy. Có điều trong lòng cũng cao hứng lắm, vì Trác Xảo Nương cũng thích núi, vậy thì sau này mình có cơ lên núi tiếp tục sự nghiệp vận động viên leo núi rồi, đam mê này y không muốn bỏ. Có điều không cần vội đợi mình đứng vững chân đã, rồi sau đó thay đổi từng chút một mới không gây chú ý.

Đi suốt từ sáng sớm tới buổi trưa bọn họ tới được thôn Khô Lý.

Lúc này mặt trời đã lên cao, xa xa là ngọn núi thấp thoáng tuyết trắng xen lẫn thảm cỏ cây xanh mướt. Khói sương mờ ảo vờn quanh như một sợi thắt lưng ngọc, uốn lượn quanh sườn núi. Từng bờ ruộng bậc thang dọc triền núi phản xạ ánh sáng chập chờn hết sức đẹp mắt.

Đây đúng là vùng thôn quê thanh bình, ngay cả Lãnh Nghệ cũng không kìm được hít sâu một hơi, sinh ra ý nghĩ xa vời nếu có thể xây dựng căn nhà ở đây, vụ mùa làm ruộng, mùa đông tới thì an nhàn nhìn cảnh núi non thì hay biết mấy.

Đã có nha dịch chạy vào thôn, báo cáo cho lý trưởng, cũng chính là Lại viên ngoại. Cho nên Lại viên ngoại dẫn một đoàn hương dân đợi ở cổng thôn rồi.

Lãnh Nghệ cẩn thận y thà không nói còn hơn là lộ sơ hở, ngồi ngay ngắn trên ngựa, chỉ lạnh nhạt nhìn người tới đón mình.

Đi đầu là một tên béo, người mặc gấm lụa, mặt Trư Bát Giới bóng nhầy nhầy, khó khiến người ta có thiện cảm, khom người chấp tay:” Tiểu nhân tham kiến đại lão gia.”

Lãnh Nghệ gật đầu, vuột chòm râu lụa thưa:” Bản huyện lần này tới đây là để tra án, người biết chứ?”

Tên béo lập tức khúm núm đáp:” Tiểu nhân biết ạ, đại lão gia không ngại vất vả, vì làm rõ cái chết thảm của ái thiếp tiểu nhân, tới thôn nhỏ để tra án, hết sức khổ cực. Tiểu nhân vạn phần cảm kích, đã chuẩn bị rượu nhạt ở hàn xá, tẩy trần cho đại lão gia, mong đại lão gia nể mặt.”

Vậy có nghĩa đây là Lại viên ngoại cả gan trốn thuế không nộp đầy, Lãnh Nghê dùng chút thủ đoạn nhỏ liền thăm dò ra ngay, thùng thẳng nói:” Cũng được, hiện giờ là trưa rồi, thế nào cũng phải ăn cơm, vừa vặn bản huyện hỏi người vài câu. Đi trước dẫn đường đi.”

Thế là đoàn người tiền hô hậu ủng xúm quanh tri huyện đại lão gia tới trạch viện của Lại viên ngoại. Trạch viện này diện tích rất lớn, được xây theo triền núi, tầng tầng lớp lớp đi lên, tường trắng ngói đen, hết sức hùng vĩ. Xét về quy mô thì lớn hơn cả huyện nha, nhưng nhà cửa không to lớn bằng, trông thấp bé không hề tương xứng, hẳn không phải do thiếu tiền, có lẽ quy củ không cho phép.

Lại viên ngoại dẫn đám Lãnh Nghê tới đại đường, nơi này đã bày một chiếc bàn tròn lớn, ê hề những món sơn hào hải vị.

Lãnh Nghê giới thiệu Trác Xảo Nương, Lại Viên Ngoại có vẻ đã biết rồi, phái mấy thê thiếp đợi sẵn là vì chiếu cố nàng, tức thì đón nàng vào nội trạch.

Chương 026: Chính là người.

(1)

Hai bên khách sáo vài câu, phân chia chủ khách ngồi xuống, Lãnh Nghê ngồi ở chủ vị, lên tiếng cảnh cáo: “ Bản huyện nói trước, ăn cơm thì ăn cơm, thu thuế là thu thuế, lần này bản huyện tới tra án, còn muốn thu thuế nữa. Nếu viên ngoại người muốn thông qua mời cơm mời khách mà miễn trừ khoản nợ thuế lớn kia thì sai rồi, bọn ta sẽ không ăn.”

Lại viên ngoại vội khom người nói:” Tất nhiên rồi ạ, chuyện nào ra chuyện nấy, tiểu nhân sẽ không lấy chuyện này ra kiếm ân tình.”

Lãnh Nghê ừ một tiếng, lúc này mới cầm bát đưa lên bắt đầu ăn, cơm nước quả thật không tệ, nhất là với người cả tuần chẳng được ăn bữa cơm tử tế, thịt thà tuy chế biến hơi đơn giản, nhưng số lượng đầy đủ. Khổ nỗi Lãnh Nghê chẳng thể ăn cho thỏa thích, dùng đỉnh món này một ít, món kia một chút. Thèm lắm đấy, nhưng bề ngoài lại làm ra cái kiêu, bắt quá chỉ đến thế mà thôi.

Lại viên ngoại và mấy hương thân đợi Lãnh Nghê ăn chút cơm canh rồi mới tới mời rượu.

Không ngờ Lãnh Nghê lại đổ rượu đi, úp ngược chén xuống:” Khi bản huyện phá án, không bao giờ uống rượu.”

Đồng sư gia và Vũ bộ đầu vốn đã nâng chén lên, thấy thế vội vàng đặt chén xuống, tất nhiên họ không dám đổ rượu đi như Lãnh Nghê làm.

Lại viên ngoại và mấy hương thân đưa mặt nhìn nhau, thái độ của Lãnh Nghệ cứng rắn ngoài dự liệu của bọn họ. Thử thăm dò khuyên nhủ vài câu, Lãnh Nghệ căn bản không thềm đề ý, bát cơm ăn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hết.” Bản huyện ăn xong rồi, các người thông thả mà ăn.”

Sau đó đi ra phía hai cái ghế ở đại đường, ngồi xuống ghế khách.

Mọi người đều rất lúng túng, tri huyện đã không ăn thì làm sao bọn họ dám ăn tiếp, từng người nói đã ăn xong, đứng dậy ngồi ở hàng ghế bên cạnh.

Lại viên ngoại vội sai người dâng trà, cười nịnh liên tục xin lỗi, nói cơm nước không hợp khẩu vị đại lão gia, xin được thứ tội.

Lãnh Nghệ không quanh co với ông ta, xua tay:” Bản huyện bắt đầu tra án, mời viên ngoại và người không liên quan lui ra khỏi phòng, đem nha hoàn Hạnh Hoa đi theo người bị hại tới đây. Bản huyện có một số vấn đề phải hỏi.”

Lại viên ngoại hôm nay vốn đã chuẩn bị rất nhiều kế hoạch, ai ngờ bước đầu tiên đã hỏng rồi, ông ta có linh cảm không lành, thái độ huyện lão gia kiên quyết như thế đành vâng dạ, ra hiệu cho mấy hương thân lui ra, chốc lát sau Lại viên ngoại dẫn một nha hoàn đi vào, cười nịnh:” Đại lão gia, Hạnh Hoa tới rồi.”

Nha hoàn Hạnh Hoa này còn rất trẻ, dung mạo tốt, tới nơi liền quỳ xuống khấu đầu:” Nô tỳ khấu kiến đại lão gia.”

Lãnh Nghệ ra hiệu:” Ngẩng đầu lên.”

Hạnh Hoa từ từ ngẩng đầu, mắt lúng liếc liếc Lãnh Nghệ một cái, nhìn điệu bộ này rõ ràng tuy thân phận thấp kém, nhưng đối diện với tri phủ mà không hề e sợ.

Lãnh Nghệ đợi Lại viên ngoại đi rồi, giọng không có tí cảm xúc nào:” Bản huyện điều tra lại vụ án nãi nãi của các người bị giết ở huyện nha, người đem toàn bộ quá trình nói lại một phen đi, càng tỉ mỉ càng tốt.”

“ Nô tỳ biết rồi.” Hạnh Hoa thở thê:” Tối ngày hôm trước lão gia nói với nãi nãi của bọn nô tỳ, năm nay thu hoạch không tốt, nhưng thuế vẫn phải nộp nhiều như thế, thực sự là không nộp được, bảo nãi nãi tới huyện nha tìm đại lão gia cầu xin, xem xem có thể giảm miễn được một chút không? Sáng sớm ngày hôm đó, nô tỳ cùng nãi nãi, được hai gia đình hộ tổng xuống núi tới huyện thành. Hai gia đình đợi ở cổng nha môn, nô tỳ và nãi nãi đi vào gặp đại lão gia ... Có cần kể lại chuyện cầu kiến đại lão gia không ạ?”

“ Không cần, nói tiếp đi.”

“ Dạ, sau khi nô tỳ và nãi nãi từ phòng đại lão gia đi ra, nãi nãi liền khóc, vừa khóc vừa đi ra ngoài. Đi một lúc thì đau bụng Mấy ngày hôm đó bụng nãi nãi không tốt, thường bị đau. Nãi nãi nói muốn đi nhà xí, nô tỳ liền cùng nãi nãi tới nhà xí nha môn, lúc đó đã là buổi trưa rồi, rất nhiều người tới nha môn làm việc đã rời đi, cho nên trong viện tử không có ai.”

“ Người khăng định không có ai chứ?”

“ Vâng ạ.”

Lãnh Nghệ không bình luận gì:” Nói tiếp đi.”

Đôi mắt Hạnh Hoa cứ đơng đưa, nhìn cho mấy bộ đầu tạo dáng đều nhìn trộm mình cười như bọn ngọc rồi mới đắc ý thu hồi ánh mắt tiếp tục kể:” Nô tỳ ở trong sân đợi, đợi một lúc có con chó vàng đột nhiên chạy ra kéo theo một cái dây xích ...”

“ Kể rõ hơn.”

“ Dạ, khi đó nó từ trong sân vòng qua góc phòng lao ra, khiến nô tỳ giật cả mình ấy.”

“Ừ, tiếp.”

“ Khi đó nô tỳ hình như nghe thấy giọng nãi nãi, nhưng mà không nghe kỹ, đến khi nghe kỹ lại không thấy gì nữa. Nô tỳ cho rằng mình nghe nhầm, lại qua một lúc nào vẫn không thấy nãi nãi ra liền sốt ruột, đi vào gọi không thấy nãi nãi trả lời. Nô tỳ hoảng lên, đẩy cửa không được, cửa bị cài bên trong. Nô tỳ ngửi thấy mùi máu, nên càng sợ liền chạy ra gọi bộ khoái đại ca ... Khi đó vị đại ca này ở đó.” Hạnh Hoa chỉ Đinh bộ đầu:

Đinh bộ đầu liền khẽ gật đầu xác định lời nàng.

“ Các bộ khoái đại ca khác đều tới bếp ăn cơm, nô tỳ nói nãi nãi ở trong nhà xí không có động tĩnh gì, sợ là xảy ra chuyện rồi. Vị bộ khoái đại ca này liền theo nô tỳ, huynh ấy cũng không đẩy ra được, liền sai nô tỳ đi gọi người. Nô tỳ chạy ra ngoài hô hoán lung tung. Lúc này có mấy bộ khoái đại ca và thư lại đại ca đại thúc nữa nghe thấy chạy tới, họ đều theo vào sân, tới đẩy cửa mà không được, nói then cái từ bên trong rồi. Mọi người thương lượng xong, vị bộ khoái đại ca này dùng đao chém một tấm ván gỗ bên cửa.”

Lãnh Nghệ hỏi ngay:” Chém một cái là ra sao?”

“ Không ạ, phải chém mấy phát mới nát, bộ khoái đại ca bảo nô tỳ thò tay vào kéo then cửa mới mở ra được. Chỉ đẩy ra được một nửa, bị thứ gì đó ngăn lại. Nô tỳ lách qua khe hở nhìn vào, liền thấy nãi nãi nằm sấp bên trong, toàn là máu, đã chết rồi. Thì ra nãi nãi chết ngay sau cửa, cho nên cửa chỉ đẩy được một chút. Nô tỳ nhìn thấy thế thì ngất tại chỗ. Chỉ có thế.” Hạnh Hoa kể lư loát từ đầu tới cuối:

“ Hết rồi chứ?”

“ Vâng, hết rồi ạ.”

“ Người nói dối.” Lãnh Nghệ bất thành linh quát:

Chương 027: Chính là người. (2)

Hạnh Hoa đột nhiên bị Lãnh Nghê quát như thế, tức thì mặt tái nhợt, bò ra đất khấu đầu:” Nô tỳ nói câu nào cũng là thật ạ.”

“ Bản huyện hỏi người, khi người cùng nãi nãi người đi nhà xí, người nói là người đợi ở công viện tử, còn nãi nãi người tự đi vào, đúng không?”

“ Vâng ạ.”

“ Thế từ công viện tử có thể nhìn thấy nhà xí không?”

“ Bị góc của ban phòng che khuất nên không thấy ạ.”

Lãnh Nghê hừ một tiếng:” Vậy sao người biết trong viện tử không có ai khác.”

Mặt Hạnh Hoa trắng càng thêm trắng, theo tiềm tức nhìn ra ngoài cửa trước, sau đó mới nói:” Nô tỳ về sau vào tìm nãi nãi, phát hiện trong viện tử không có ai khác mới nói thế.”

“ Được lắm, tạm thời tin người, bản huyện lại hỏi người, người một mình chạy vào, gọi nãi nãi của người, không ai đáp, người liền đẩy cửa, đẩy không ra, người nói là bị cài bên trong rồi. Khi đó cửa còn chưa bị phá, chưa thò tay vào được, sao người khẳng định là bị cài then bên trong? Người không nói dối thì là gì? Đừng nói với bản huyện là về sau người nghe nói.” Lãnh Nghê dồn tới:

Hạnh Hoa lắp ba lắp bắp, ai cũng nhận ra ả đang hoảng, nhưng cái mồm thì vẫn liến thoắng:” Nô tỳ không nói dối, khi

đó nô tỳ không nhìn thấy, nhưng cửa bị đóng chặt thế, hẳn là bị cài ở bên trong rồi. Đó là do nô tỳ đoán thôi.”

Lãnh Nghệ nhìn xoáy vào ả, cười nhạt:” Bản huyện sẽ không hàm oan cho một người tốt nào. Người đứng sang một bên trước, đợi bản huyện điều tra rõ ràng rồi lại hỏi người.”

Hạnh Hoa vội bò dậy, đứng sang bên, mắt liên tục lăm lét nhìn sắc mặt Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ chỉ một tạo đãi nha môn:” Đi mời Lại viên ngoại vào đây.”

Rất nhanh Lại viên ngoại vẫn bộ dạng khúm núm kia khom người đi vào, mắt hơi đưa sang liếc Hạnh Hoa mặt tái me tái mét, nhanh chóng vờ không biết gì, đi tới chấp tay:” Đại lão gia gọi tiểu nhân ạ.”

“Ừ, bản huyện hỏi người, ái thiếp bị hại của người đã được an táng chưa?”

“An táng rồi ạ.”

“Ồ, vậy hả!” Lãnh Nghệ trầm ngâm chốc lát:” Vừa rồi bản huyện tra hỏi nha hoàn Hạnh Hoa của người, ả nói dối trăm bề, mâu thuẫn trước sau. Bản huyện hoài nghi ả mưu hại chủ nhân, là hung thủ của vụ án. Cho nên bản huyện muốn đưa ả về nha môn, dùng hình phạt tra khảo, không sợ ả không khai.”

“Đại nhân oan quá” Hạnh Hoa không khác gì bị sét đánh giữa đỉnh đầu, tức thì lăn ra đất kêu gào:

Vũ bộ đầu ở bên ngó người, không phải hôm qua tri huyện nói không cho tra tấn bức cung à? Sao chính bản thân lại làm thế? ... Khả năng, khả năng đại lão gia có tính toán khác.

Lại viên ngoại thờ dài:” Hạnh Hoa nếu đúng là hung thủ, tiểu nhân không dám bao che, đại nhân muốn làm gì, tiểu nhân không có gì để nói.”

Lãnh Nghệ nhìn ông ta rồi cười lớn, đứng dậy chấp tay sau lưng:” Lại viên ngoại đúng là không bao che chút nào hết, được ... Chuyết kinh đâu? Mời chuyết kinh của ta ra đây, bản huyện tra án xong rồi, phải về rồi.”

Đám Vũ bộ đầu lại một phen mắt tròn mắt dẹt, sao nói đi là đi rồi, đại lão gia không ngại đường xá xa xôi vất vả tới đây để ăn bữa cơm chẳng đủ no rồi về à?

Lại viên ngoại vội vàng sai nha hoàn đi mời Trác Xảo Nương, không lâu sau Trác Xảo Nương đi ra, sau lưng nàng có mấy thê thiếp của Lại viên ngoại, còn có mấy phó dịch tay gồng tay gánh.

Trác Xảo Nương đỏ mặt lúng túng nói với Lãnh Nghệ:” Quan nhân, họ nhất định tặng số lễ vật này, thiếp đã nói là không cần rồi ...”

Lại viên ngoại sán tới, mặt xun xoe hết mức:” Đây chỉ là chút ý tứ thôi à, có ít gấm lụa ấy mà. Phu nhân lần đầu tới bỉ trang, tiểu nhân có chút tâm ý, nếu không sao yên lòng? Xin phu nhân nhận cho.”

Một kẻ đi đầu chống đối nộp thuế, lại nịnh bợ lấy lòng kiều này, chẳng lẽ bản thân ông ta không thấy hành vi của mình mâu thuẫn, Lãnh Nghệ nhìn mấy gánh lớn, mỉa mai:” Xem ra viên ngoại gia đạo cũng dư dả, hoàn toàn có thể nộp thuế, sao lại nói không có tiền?”

Lại viên ngoại có vài phần xấu hổ:” Chút lễ vật này của tiểu nhân đáng là gì, vẫn lấy ra được, nếu là khoản thuế lớn thì tiểu nhân chịu thua.”

“ Thế hả, ha ha ha, ra là thế.” Lãnh Nghệ đột nhiên ngửa mặt cười rộ lên, vừa cười vừa nhìn Lại viên ngoại làm ông ta sờn hết da gà, rồi lại bất ngờ kéo Trác Xảo Nương giấu sau lưng mình:

“Được rồi, chuyết kinh đã an toàn trở về, chúng ta nói thẳng với nhau đi, không cần cố kỵ gì nữa ... Người đâu ...”

Vũ bộ đầu, Tổng bộ đầu và Đinh bộ đầu đồng loạt đi tới khom người hô:” Có thuộc hạ.”

“Bắt Đinh bộ đầu cho ta.” Lãnh Nghệ trầm giọng quát:

“Vâng!” Ba người đồng thanh, chuẩn bị bắt người, sau đó sững sờ nhìn sang Đinh bộ đầu, Vũ bộ đầu lắp bắp:” Đại lão gia, bắt, bắt ... Đinh bộ đầu ạ?”

“Người không nghe nhầm.”

“Vì sao ạ?”

Lãnh Nghệ lạnh lùng nói:” Bản huyện bảo các người chấp hành mệnh lệnh còn cần nói rõ lý do nữa à?”

“Không, không, thuộc hạ tuân lệnh.” Vũ bộ đầu đưa tay ra, hấn rất có kinh nghiệm, hành động đầu tiên không phải là bắt người, mà là muốn tước đao của Đinh bộ đầu:

Thế nhưng Đinh bộ đầu cũng không phải hạng vừa, lập tức nhảy lùi lại, giữ chuôi đao, kinh hoàng hét lên:” Đại lão gia, vì sao bắt thuộc hạ?”

Lãnh Nghệ ung dung nói:” Bắt trước đi, bản huyện sẽ nói cho người biết vì sao.”

Vũ bộ đầu mắt như điện nhìn chăm chăm Đinh bộ đầu, gằn giọng:” Buông tay ra, huynh đệ, chúng ta đều là người nhà cả, ta đảm bảo nếu người oan khuất, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Đinh bộ đầu một mực kêu:” Ta muốn biết vì sao bắt ta, ta phạm tội gì?”

Vũ bộ đầu rút đao như chớp chém xả vào ngực Đinh bộ đầu, chiêu này vừa nhanh vừa mạnh. Đinh bộ đầu biết cho dù

hắn cao lớn hơn Vũ bộ đầu, nhưng luận võ công thì mình không phải đối thủ, nào dám đỡ, phi thân ra phía sau đồng thời tuốt đao chắn trước ngực.

Cheng! Một chiêu đơn giản không hoa mỹ gì, nhưng lực cực mạnh, Đinh bộ đầu bị chém lùi ra sau, nhưng vừa vận tính toán của hắn, mượn đà định xoay người lao ra cửa.

Vũ bộ đầu không đuổi, gầm lớn:” Ngươi thực sự muốn chạy?”

Chương 028: Chính là người!

(3)

Đinh bộ đầu nghe tiếng quát đã hãi hùng, hắn biết câu này là lời cảnh báo cuối cùng rồi, đao vừa rồi tuy nhanh, kỳ thực Vũ bộ đầu đã nương tình, xoay ngược đao để chém, dù trúng đòn cũng không khác gì bị đánh một gậy. Nếu thực sự chống đối, đao tiếp theo là thật.

Hướng hồ lúc này Tổng bộ đầu và các bộ khoái khác đã rút đao ra cả rồi, Đinh bộ đầu rụng rời chân tay, buông đao rơi keng xuống đất, còn chưa cam tâm, hướng về phía Lãnh Nghê:” Đại lão gia, vì sao bắt thuộc hạ? Thuộc hạ không phục.”

“ Trói lại.” Vũ bộ đầu không nhiều lời, mấy bộ khoái hùng hồ xông lênбет tay ấn xuống đất, xích sắt bên hông lấy ra khóa người:

Lãnh Nghê về chỗ ngồi xuống, bảo Trác Xảo Nương đứng bên cạnh, đợi bộ khoái đem cả hai người ấn quỳ trước mặt mới nói:” Giờ bản huyện nói cho người biết vì sao bắt người, vì người giết ái thiếp Lại viên ngoại ... Người là hung thủ.”

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều bàng hoàng, hết nhìn Đinh bộ đầu lại nhìn Lãnh Nghê, còn chưa thích ứng được với diễn biến quá bất ngờ.

“ Oan, oan, thuộc hạ không làm.” Đinh bộ đầu nhồm dậm kêu, lập tức bị ấn xuống:” Thuộc hạ không phục.”

“ Thế thì ta làm người phục.” Lãnh Nghê nhìn vào hắn, nói rành rọt:” Người lộ ra sơ hở đầu tiên là theo người theo ả nha

hoàn vào viện tử, sau khi phát hiện ra cửa không đẩy ra được, người bảo nha hoàn đi gọi người.”

“Ồ loại tình huống này, thân là một bộ đầu, phản ứng bình thường là người phải lập tức phá cửa xông vào chứ không phải đi gọi người, bản thân người là bộ đầu rồi, đây là chức trách của người, vì sao lại còn phải đi gọi người? Cho dù là trong lúc hoảng loạn sai người đi thì người cũng phải phá cửa ngay xem tình hình, chứ không phải đợi người khác tới rồi mới nghĩ cách làm thế nào.”

Đinh bộ đầu cãi:” Nha hoàn đó nói nãi nãi ả bên trong, thuộc hạ thấy mình đột ngột xông vào không ổn.”

“ Người có thể phá cửa rồi bảo nha hoàn vào xem mà.”

“ Thuộc hạ, thuộc hạ ... Khi đó hoảng quá không kịp nghĩ nhiều.”

“ Người thường có thể hoảng, nhưng người là bộ đầu cơ mà. Vũ bộ đầu từng nói với bản quan, huyện Âm Lăng dân phong hung hãn, vụ ẩu đả giết người không có gì hiếm. Hãn và các người xử lý không biết bao nhiêu hung án, vậy mà người đối diện với chuyện chưa biết là gì đã hoảng rồi à? Lúc đó chưa mở cửa, chưa biết ai thiếp Lại viên ngoại bị giết, thi thể chưa thấy, người hoảng cái gì? Có gì mà hoảng? Người làm thế là có nguyên nhân khác ...” Lãnh Nghệ nói tới đó dừng lại, cũng là để mọi người ngấm dần:

“ Khi tiểu thiếp đó dẫn nha hoàn tới thì thuộc hạ đang cùng các huynh đệ nói chuyện trong phòng. Sau đó tới giờ ăn cơm, mọi người đi ăn, thuộc hạ muốn đi nhà xí nên ở lại, tới viện tử gặp tiểu nha hoàn kia, ả nói nãi nãi mình khả năng xảy ra chuyện, nên cùng vào xem. Từ khi họ tới đến khi xảy ra chuyện, thuộc hạ đều ở cùng đám huynh đệ, họ có thể làm chứng.” Đinh bộ đầu trán toát mồ hôi, quay đầu nhìn xung

quanh:” Mọi người nói đi, đúng không, ta đâu có thời gian gây án.”

Đám bộ khoái vừa rồi nghe đại lão gia nói có lý, giờ nghe Đinh bộ đầu nói cũng gật.

Lãnh Nghệ cười nhạt:” Không sai, khi đó ngươi không có ở hiện trường, vì ngươi bố trí một cái bẫy, không cần có mặt cũng có thể giết người.”

“ Thuộc hạ không làm, bẫy gì? Thuộc hạ không hiểu.”

“ Ngươi sẽ hiểu ngay thôi, đợi lát nữa ta sẽ nói ra bố cục của ngươi. Trước tiên ta nói sơ hở thứ hai của ngươi, đó là ngươi chém ván gỗ bên cạnh nhà xí ... Thứ hỏi dưới tình huống biết bên trong khả năng có người xảy ra chuyện, không phải sẽ đá thẳng vào cửa à? Nha môn cũ nát rồi, hướng hồ là cái nhà xí, một đại hán lực lưỡng như ngươi chỉ đá một cái là cửa bật ra, vậy mà ngươi lại rút đao, thông thả chém từng nhát vào tấm ván bên cạnh, sau đó lại bảo người thò tay kéo then, để làm gì? Vì ngươi muốn tắt cả chứng kiến, đó là căn phòng kín.”

Đinh bộ đầu mặt thoáng cái không còn tí máu nào, nhìn Lãnh Nghệ đầy sợ hãi, thấy xung quanh ồ lên như hiểu ra, hần muốn cãi, nhưng miệng như bị khâu lại, không cãi nổi.

Lãnh Nghệ tiếp tục:” Sơ hở thứ ba của ngươi, đó chính là bảo nha hoàn Hạnh Hoa thò tay kéo then cửa ... Chính ngươi chém vỡ ván gỗ, ngươi cho tay vào rút then cửa là nhanh nhất, tiện nhất, vì sao lại bảo một tiểu cô nương rút? Cũng vẫn là để có người giúp ngươi chứng minh, cửa bị gài từ phía bên trong, không ai vào được.”

“Cũng chính nhờ điểm này mà ta biết Hạnh Hoa vô tội, không phải đồng bọn của ngươi, nếu không ngươi thì chuyện rút then cài này sẽ giao cho người không liên quan gì làm.”

“Vừa rồi bản quan lợi dụng những mâu thuẫn trong lời ả để nói ả là hung thủ, kỳ thực đều là điều ả suy đoán về sau thôi, có thể thông cảm. Ta cố ý vu oan cho ả để xem phản ứng của các người, nếu như ả là đồng phạm, tất nhiên có kẻ giết mình, sợ ả khai ra. Nhưng người không phản ứng gì cả, vậy lần nữa khẳng định, Hạnh Hoa không phải đồng bọn.”

Hạnh Hoa đang quỳ dưới đất lần nữa òa khóc, lần này là tiếng khóc sung sướng, mấy bộ khoái không chế ả cũng lỏng tay, ả đập đầu liên hồi:” Đa tạ đại lão gia rửa oan khuất cho tiểu nữ.”

Đại đường ở trang viên Lại gia lúc này có mấy chục người, bầu không khí lại yên lặng khác thường, ngoài tiếng khóc vui sướng của nhà hoàn Hạnh Hoa thì không còn âm thanh nào khác.

“ Thả người đi, Hạnh Hoa không liên quan tới chuyện này”

Lãnh Nghệ ra lệnh cho bộ khoái đang không chế Hạnh Hoa, tiếp tục nói với Đinh bộ đầu:” Người lộ ra sơ hở thứ tư là dấu chân, sau nhà xí có dấu chân rất lớn ... Bản huyện kiểm tra hiện trường thì đã phát hiện cỏ phía sau nhà xí rất thẳng, không bị gãy, mọc tươi tốt, chứng tỏ nơi này không ai qua lại, chỉ có một dấu chân lớn duy nhất, vậy hẳn là của hung thủ. Hung thủ hoặc là người có chân to khác thường, hoặc là người cao lớn ... Tính toán trăm bề thì cũng có sơ xảy, đây là sơ xảy thực sự của người.”

Chương 029: Ai đứng sau màn? (1)

Đột nhiên Lại viên ngoại nghi hoặc bước tới xen lời:” Đại lão gia, nhưng Hạnh Hoa nói khi đó cửa cài bên trong, nếu là Đinh bộ đầu làm, thì sao hắn có thể vào đó giết người được? Đại lão gia có nhầm không?”

“ Đương nhiên là không nhầm.” Lãnh Nghê liếc mắt về phía ông ta:” Ta đang định nói tới đó thì người cắt lời, xem ra người sốt ruột quá nhỉ?”

Lại viên ngoại cười giả lả:” Tiểu nhân đúng là sốt ruột muốn biết rốt cuộc là ai giết ái thiếp của mình thôi mà.”

“ Người sẽ biết ngay thôi.” Lãnh Nghê chỉ tay:” Lùi xuống cho bản huyện.”

“ Dạ, dạ.” Lại viên ngoại rồi rút lùi liên mấy bước, sau đó khựng người, không phải đại lão gia đã nhận định Đinh bộ đầu là hung thủ rồi à? Sao lại còn nói ” Người sẽ biết ngay thôi”, chẳng lẽ cái mặt phì nộn ông ta tức thì tái dại, quay đầu nhìn dáo dác.

Không có ít người cũng nghe ra hàm ý này, không khỏi hoang mang, Đinh bộ đầu cũng không phải hung thủ sao, vậy ai là hung thủ?

Vũ bộ đầu dù gì cũng làm nghề này lâu năm, kinh nghiệm là có, nói:” Đại lão gia, nếu muốn bố trí cơ quan, không phải không thể, nha môn cũ nát thật, song thuộc hạ đã quan sát kỹ rồi, nhà xí có khe hở, còn không đủ cho một bàn tay vào thì có thể làm gì?”

“VẬY MỘT CÁI ĐÒN GÁNH THÌ SAO?” LÃNH NGHỆ HỎI:

“ĐÒN GÁNH Ạ?” VŨ BỘ ĐẦU LẬP TỨC LIÊN TƯỜNG TỚI BÊN CẠNH NHÀ XÍ CÓ RUỘNG RAU, HỒ PHÂN, MỘT ĐÓNG THÙNG, VÀ ĐÒN GÁNH, GẬT ĐẦU NGAY, NHÌN ĐÌNH BỘ ĐẦU:” VỪA VẶN Ạ.”

ĐÌNH BỘ ĐẦU MẶT KHÔNG PHẢI TRẮNG BỆCH NỮA MÀ LÀ VÀNG NHƯ ĐẤT RỒI.

LÃNH NGHỆ ĐIỂM DANH:” VŨ BỘ ĐẦU XEM RA ĐOÁN RA GÌ ĐÓ RỒI, MẠNH DẠN NÓI RA XEM NÀO.”

VŨ BỘ ĐẦU MẶT TỔ RA KINH TỎM, BẢN THÂN NÓI MÀ CÓ VẼ CÒN KHÔNG TIN LỜI MÌNH:” CHỈ CẦN BUỘC MỘT THANH CHÙY THỦ Ở ĐẦU ĐÒN GÁNH, CHÔN PHÍA DƯỚI THÙNG PHÂN, VÌ THÙNG PHÂN MỘT NỬA LỘ TRÊN MẶT ĐẤT, GỜ VỪA VẶN LÀM ĐIỂM TỰA. NẾU CÓ NGƯỜI NGỒI XUỐNG, Ở NGOÀI DÙNG LỰC ĐỀ MẠNH, CHÙY THỦ SẼ Ở DƯỚI ĐÂM LÊN ...”

NÓI CHƯA HẾT DỪNG, VÌ NÓ QUẢ KINH TỎM QUÁ BIẾN THÁI, NHỮNG NGƯỜI XUNG QUANH CHỈ TƯƠNG TƯỢNG RA ĐÃ KHÔNG CHỊU NỔI LẠI CÓ KẼ NGHĨ RA CÁCH GIẾT NGƯỜI NHƯ THẾ.

LẠI VIÊN NGOẠI MẮT ĐẢO TRÒN LẠI XEN VÀO:” NHƯNG MÀ VŨ BỘ ĐẦU, CHO MỘT CÁI ĐÒN GÁNH VÀO NHƯ THẾ, AI CHẢ NGHĨ.”

“TẮT NHIÊN LÀ SẼ HOÀI NGHĨ, NHƯNG TIỂU THIẾP CỦA NGƯỜI SẼ KHÔNG ĐỂ Ý ĐÂU, VÌ NÀNG ĐANG ĐAU BỤNG, MỘT NGƯỜI ĐAU BỤNG VỘI VÀNG NHƯ THẾ CÒN NGHĨ TỚI GÌ NỮA CHỨ ... ĐÚNG KHÔNG LẠI VIÊN NGOẠI, NGƯỜI BIẾT ÁI THIẾP CỦA MÌNH ĐAU BỤNG CHỨ NHÌ?” LÃNH NGHỆ ĐÁP THAY, TỰA CƯỜI TỰA KHÔNG HỎI:

LẠI VIÊN NGOẠI LIÊN TỤC GẬT ĐẦU:” ĐÚNG, ĐÚNG, ĐÚNG Ạ, MẤY NGÀY QUA NÀNG ẤY THƯỜNG ĐAU BỤNG, MỖI NGÀY ĐI NHÀ XÍ MƯƠI MẤY LẦN ... NHƯNG ĐẠI LÃO GIA, ĐÌNH BỘ ĐẦU CŨNG ĐÂU CÓ THỜI GIAN TỚI ẮN ĐẦU KIA ĐÒN GÁNH XUỐNG, KHI ÁI THIẾP CỦA TIỂU NHÂN XẢY RA CHUYỆN THÌ NHÀ HOÀN HẠNH HOA MỚI ĐI GỌI NGƯỜI MÀ.”

“ Hấn không cần tự mình làm, ta nói rồi, chỉ cần một cái bẫy đơn giản ... một đầu đòn gánh treo cái thùng phân, sau đó dùng thùng khác chống lên, xích của con chó có một cái móc, móc vào gờ thùng. Con chó đó nghe lời Đinh bộ đầu lắm, bảo nó nằm im ở đó, đợi có người vào, hấn sẽ gọi con chó, con chó lập tức chạy đi.” Thế là kéo đổ cái thùng trống, đầu đòn gánh sẽ bị thùng phân nặng kéo xuống, chúi thủ đâm lên ...” Cái bẫy thực ra rất đơn giản, Lãnh Nghệ không cần giải thích nhiều mọi người vẫn hiểu.” Lời khai của Hạnh Hoa đã làm chứng cho lời này, con chó chạy ra và tiếng kêu cả tiểu thiếp người gần như cùng lúc .. Nếu hấn không dùng thùng phân làm vật nặng, e là ta khó đoán ra cãi bẫy như vậy.”

Vũ bộ đầu sức tỉnh, nhà xí tuy có vài cái khe hở thật nhưng mà ba mặt kín, người lấy phân chỉ có thể đi vào từ cửa trước, chứ không phải ở phía sau. Hôm đó hấn kiểm tra hiện trường, tất nhiên phát hiện ra phân vương vãi ở sau nhà xí, bản thân còn dẫm phải, khi đó không nghĩ gì cả, nhưng bây giờ nghe đại lão gia nói mới sức tỉnh. Chỗ khác không có phân, vậy thì đồng nước phân đóng băng ở đâu ra? Vương vãi lung tung như vậy chỉ có thể là đổ từ trên cao xuống mà ra thôi. Song hấn vẫn còn thắc mắc.” Đại lão gia thế chưa thể nói là Đinh bộ đầu làm ạ, con chó đó do mọi người cùng nuôi, có thể người khác cũng có thể sai bảo nó.”

Biết suy nghĩ, cũng không quá tệ, Lãnh Nghệ nhìn về hướng Vũ bộ đầu và Tống bộ đầu.” Khi vụ án xảy ra, các người ở đâu?”

Cả hai cùng chấp tay nói:” Bọn thuộc hạ cùng vài huynh đệ ở nhà bếp ăn cơm.”

“ Điều này trùng khớp với lời của nha hoàn Hạnh Hoa, khi ả phát hiện ra chuyện không ổn liền tới ban phòng gọi người, chỉ thấy một mình Đinh bộ đầu đang đi về nhà xí. Đinh bộ đầu

đã dùng một câu mập mờ để đánh lừa mọi người, đó là hấn ở cùng các huynh đệ khác, không sai, hấn đúng là cùng người khác ở ban phòng, nhưng phòng của các bộ đầu tách rời phòng của các bộ khoái khác, tức là hấn chỉ có một mình thôi, chỉ hấn mới có lời thời gian gây án. Với lại ta nói rồi, hấn lộ ra sơ hở thứ tư ...” Lãnh Nghệ không nói hết.” Các người còn nhớ không?”

“ Là dấu chân to kia ạ?” Vũ bộ đầu vỗ trán bồm bộp, như tự trách mình.” Thuộc hạ hiểu rồi, hiểu làm sao hấn lại phải bảo Hạnh Hoa đi gọi người rồi, không chỉ là làm chứng là nhà xí vẫn còn đóng chặt, mà còn để chạy ra phía sau nhà xí rút cái đòn gánh ra để phi tang. Mà khi đó do thùng phân đổ vương vãi khắp nơi, cho nên hấn để lại dấu chân trên đồng phân ... Đúng đúng, thuộc hạ nhớ ra rồi, dấu chân rất lớn, lún sâu, hấn phải dùng sức không ít.”

Đinh bộ đầu nghe tới đây lòng như tro tàn, hấn cứ nghĩ là mình bố trí kín kẽ, không có một sơ hở gì, không ngờ lại sơ hở đầy rẫy như thế, đến cả loại tứ chi phát triển như Vũ bộ đầu còn đoán ra được, đã kích quá mạnh, lắm bầm cười thảm:” Ha ha ha, ha ha ha ...”

“ Thực sự là người sao?” Tống bộ đầu còn chưa dám tin, dù sao là huynh đệ sát cánh bên nhau, ai muốn hoài nghi người bên cạnh:

“ Phải, là ta, tới nước này nếu không thừa nhận, chẳng phải Đinh mỗ kém cỏi sao ..”

Chương 030: Ai đứng sau màn? (2)

“ Ác tặc.” Lại viên ngoại gào lên một tiếng cắt ngang lời Đinh bộ đầu, thỉnh linh nhào tới, đâm đá Đinh bộ đầu, miệng la hét cuồng loạn:” Đồ ác tặc, người giết ái thiếp của ta, ta phải giết người đền mạng cho nàng.”

Vũ bộ đầu vội vàng kéo ông ta ra, ông ta còn rướn người đập thêm một cái vào mặt Đinh bộ đầu, Đinh bộ đầu trúng cú đập này giữa mặt, máu mũi trào ra.

Lãnh Nghê bàng quan không can thiệp vào vụ ồn áo đó, mà lại hỏi Đinh bộ đầu:” Người không thấy lạ à, nếu ta đã biết là người làm, vì sao không vạch trần người tại chỗ, vì sao vất vả tới thôn Khô Lý mới nói?”

Đinh bộ đầu hoảng loạn cúi đầu, Lại viên ngoại đang bị Vũ bộ đầu giữ tay thì run lên, không quấy đập nữa.

“ Đồng sư gia, Vũ bộ đầu, lời hấn ra ngoài lấy khẩu cung, hỏi rõ ai sai phái hấn làm, hấn chắc chắn không thể vô duyên vô cớ giết tiểu thiếp của Lại viên ngoại. Nhất định là có kẻ sai phái, nói ra thì còn có đường sống, không nói chỉ có chết mà thôi.” Lãnh Nghê trầm giọng ra lệnh:

Vũ bộ đầu và Đồng sư gia đáp vang, vụ án coi như xong rồi, kẻ cả không tìm ra ai sai phái, chỉ cần tìm ra kẻ trực tiếp ra tay là đủ ăn nói với bên trên rồi. Ánh mắt nhìn đại lão gia thêm phần kính phục.

Lãnh Nghê quay sang nhìn Trác Xảo Nương, tiểu cô nương dừng cảm lắm, nghe chuyện giết người mưu mô như vậy

không như đám thê thiếp của Lại viên ngoại sợ chết khiếp ôm nhau thành đông. Lại còn nắm chặt tay, gò má ngăm đen hây hây đỏ, hàng lông mày đậm, chiếc mũi xinh xắn thẳng tắp, cặp môi đầy đặn, đôi mắt to đen láy, rõ ràng hưng phấn nhiều hơn sợ.

Thật đáng yêu.

Lãnh Nghệ nháy mắt với nàng:” Nàng ra ngoài thôn ngắm phong cảnh đi, nhưng đừng đi xa quá nhé, ta giải quyết nốt chút chuyện, lát nữa chúng ta phải về rồi.”

Rồi quát đám bộ khoái:” Bảo vệ phu nhân cho tốt.”

- Thuộc hạ tuân lệnh, tuyệt đối không để xảy ra chút sơ xuất nào.

Tổng bộ đầu đáp, giọng rõ ràng vang hơn hẳn trước đó nói chuyện với đại lão gia:

Trác Xảo Nương ngoan ngoãn theo Tổng bộ đầu ra ngoài, Lãnh Nghệ lại đuổi đám thê thiếp của Lại viên ngoại đi.

Vậy là trong phòng chỉ còn lại y và Lại viên ngoại.

Lãnh Nghệ nhìn Lại viên ngoại đầy thâm ý, thông thả nói:” Viên ngoại hình như có vẻ khấn trương quá nhỉ? Tìm ra hung thủ rồi, không vui sao?”

Lại viên ngoại giật mình, cười không thật tẹo nào:” Không, không, sao lại thế chứ ạ, tiểu nhân mong tìm được hung thủ quá ấy chứ! Chỉ là tiểu nhân cũng không muốn người tốt bị oan ạ.”

“ Người tốt bị oan à?” Lãnh Nghệ gật gù, dựa hẳn người vào ghế:” Thế thì chúng ta đợi xem, rốt cuộc ai là người tốt nhé.”

Lại viên ngoại mồ hôi giọt lớn giọt nhỏ đua nhau rơi, chân tay bủn rủn, thấy đứng không nổi nữa, rờ rẫm tay vịn ghế ngồi

xuống.

“Trà nguội rồi.” Lãnh Nghệ không ngờ còn rảnh rồi cầm trà lên nhấp một ngụm, sau đó chê bai: “Trà lạnh rồi, người còn chưa đi sao trà đã lạnh rồi?”

“Đề, đề tiểu nhân gọi người pha trà mới.” Lại viên ngoại vừa ngồi xuống đã đứng lên ngay, cuống quýt chạy ra cửa phòng, quát phó tòng đợi ở sân: “Mau mau, mau dâng trà cho tri huyện lão gia, trà nóng, mau.”

Đám phó tòng rồi rít chạy đi, chẳng mấy chốc không chỉ trà nóng, còn có bốn đĩa bánh khác nhau, cái nào cũng làm vừa vặn cho vào miệng, không cần cắn.

Lãnh Nghệ cầm chén trà lên nhưng không uống ngay mà nhìn kỹ, nói đùa: “Trà này chắc không có độc đâu nhỉ?”

“Sao, sao có thể thế ạ.” Trò đùa này Lại viên ngoại chơi không nổi:

“Ừ, ta cũng nghĩ là không có đâu, hại mệnh quan triều đình là tội mưu nghịch.” Lãnh Nghệ cầm cốc trà đưa lên miệng rồi lại dừng, tựa đang ngẫm nghĩ cái gì: “Người nói xem, ai có thể sai phái Đình bộ đầu giết ái thiếp của người?”

“Tiểu nhân không biết.” Lại viên ngoại đáp mà muốn khóc tới nơi.

Lãnh Nghệ gật đầu, không uống giọt trà nào, đặt xuống bàn, đan hai tay vào nhau nhìn Lại viên ngoại mà chẳng nói gì. Lại viên ngoại bị nhìn tới nỗi gai ốc, không dám đối diện với y, vờ vụt quay đầu đi chỗ khác.

Trong phòng không ai nói gì, vì thế nhận ra cả đại trạch viện như vậy cũng im ắng khác thường, không khiến người ta bình tâm, mà áp lực bội phần. Thế nên đến khi có tiếng bước chân bất ngờ vang lên, Lại viên ngoại giật nảy mình, quay

sang thấy Đồng sư gia chạy vào, ho với Lãnh Nghệ một tiếng, đứng bên không nói.

Lãnh Nghệ sớm đoán được nguyên nhân, cố tình nói:” Có chuyện gì, sư gia cứ nói đi.”

Đồng sư gia có vẻ khó xử lắm, ấp a ấp úng không chịu nói ra.

Lãnh Nghệ cau mày:” Có phải là Đinh bộ đầu đã khai ra kẻ sai phái phía sau rồi không?”

Đồng sư gia gật đầu.

“ Ai?”

Đồng sư gia hơi đưa đầu nhìn Lại viên ngoại, ho một tiếng, ông già này tính tình hiền lành, không thích đắc tội với người khác, nên ngại ngần không nói.

Lại viên ngoại vô cùng khấn trương, nếu hai tay không nắm chặt ghế e bỏ chạy rồi.

“ Cứ nói không sao cả.” Lãnh Nghệ nghiêm mặt nhìn về hướng Lại viên ngoại:” Ta tin Lại viên ngoại cũng rất muốn biết kết quả.”

Đồng sư gia tới gần hơn:” Đinh bộ đầu khai nhận rồi, hần nói là ... Là do Lại viên ngoại Lại viên ngoại sai phái! Cụ thể sai phái thế nào, vì nguyên nhân gì thì đang thẩm vấn. Học sinh tới đây bẩm báo cho đông ông một tiếng.”

Lại viên ngoại toàn thân run bần bật, muốn nói nhưng lại không nói ra lời.

Lãnh Nghệ không có phản ứng gì nhiều, điềm tĩnh dặn:” Biết rồi, chuyện này đừng nói với bất kỳ ai.”

“ Vâng, hiện giờ chỉ có Vũ bộ đầu và học sinh biết mà thôi.” Đồng gia sư ngay lúc Lãnh Nghệ hỏi Đinh bộ đầu vì sao

không vạch trần sớm hơn mà đợi tới nơi này mới nói là ông đã chú ý rồi, thế nên khi thẩm vấn đuổi người khác ra cảnh cửa, trong phòng chỉ có ông và Vũ bộ đầu.

“Rất tốt, dặn dò hẩn, không được nói với ai hết.”

“Vâng.”

Chương 031: Ai đứng sau màn? (3)

Lãnh Nghệ bảo Đồng sư gia ngồi bên ghi chép, sau đó thông thả cầm cốc trà lên, nước trà để này giờ rất vừa vặn, uống liền mấy ngụm mới nói:” Lại viên ngoại, chuyện này ngươi định làm thế nào đây?”

Lại viên ngoại cứ tưởng phen này xong rồi, đang ngồi như người chết trên ghế, nghe thấy mấy lời an bài vừa rồi của Lãnh Nghệ, giờ lại nghe y hỏi thế, như thấy sinh cơ, vội quỳ sụp xuống:” Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, nếu đại lão gia tha cho tiểu nhân một lần, tiểu nhân kết cỏ ngậm vành, cả đời không quên.”

Lãnh Nghệ lười nhác nói:” Bản huyện vốn nghi ngươi rồi, hôm nay cố tình dẫn Đinh bộ đầu tới đây, vạch trần hấn trước mặt ngươi, là muốn xem phản ứng của ngươi ra sao? Kết quả rõ ràng.”

Nguyên nhân khiến Lãnh Nghệ nghi ngờ là việc tiêu thiếp kia bị đau bụng, Lại viên ngoại biết tiêu thiếp của mình đã đau bụng mấy ngày rồi, mỗi ngày đi ngoài mười mấy lần. Vậy mà còn sai đi làm một công việc trọng yếu như thế, chẳng may đang thương lượng thì đau bụng phải làm sao? Điểm này quá đáng nghi. Còn về phần làm sao khiến một người đau bụng không ngừng lại quá dễ dàng.

Lại viên ngoại dập đầu, không dám kêu khóc quá lớn:” Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, xin đại lão gia thứ tội.”

Lãnh Nghệ nhìn ông ta không chút thiện cảm, khó chịu phẩy tay như xua con ruồi, tỏ ra rất mất kiên nhẫn:” Được rồi, trước tiên nói chuyện chính, kể đầu đuôi bản quan nghe, bản quan tự có cân nhắc.”

Lại viên ngoại rồi rít nói:” Vâng, vâng ạ, thực ra ả tiểu thiếp đó là giống dê tiện, giấu diếm tiểu nhân vụng trộm với người khác, tiểu nhân không nhìn nổi mới có ý đồ giết ả ... Đình bộ đầu có chút giao tình với tiểu nhân, lại nợ tiểu nhân không ít, cho nên mới đề hấn giúp tiểu nhân lập mưu giết người.”

Đồng sư gia thở dài, chầm mực ghi chép lại, nhân tính thật khó mà lường trước, giết người chẳng phải hung đồ mà toàn người bên cạnh, làm sao đề phòng.

Lãnh Nghệ cau mày:” Chi tiết một chút.”

“ Dạ, dạ, sau khi tiểu nhân thương lượng với Đình bộ đầu, hấn nói, chuyện này cứ giao hấn làm là được, đảm bảo sẽ giết được ả. Chỉ bảo tiểu nhân cho ả ăn ít thuốc tả, khiến ả đau bụng, sau đó phái ả tới nha môn, phần còn lại hấn giải quyết.” Lại viên ngoại khai tất tẩn tật:

“ Vì sao lại lựa chọn nha môn?”

“ Là do Đình bộ đầu an bài như thế, hấn báo tiểu nhân làm, tiểu nhân cũng không biết, đoán là nơi đó quen thuộc với hấn, dễ ra tay, không hỏi nhiều.”

Ông ta chỉ muốn làm sao giết được ả tiểu thiếp, chuyện khác tất nhiên không để ý, nhưng Lãnh Nghệ thì rất để ý, trong nha môn còn có những lòng dạ khó lường như vậy, sao yên lòng được, làm động tác muốn đứng dậy:” Bản huyện đã chỉ ra người và đồng bọn bày chuyện trong nha môn là tương đương mưu hãm hại bản huyện, người còn có thái độ không thành thực này, vậy chúng ta không còn gì để nói nữa.”

“ Tiểu nhân nói, tiểu nhân nói! Đại lão gia ơi, tiểu nhân nói.” Lại viên ngoại thấy Lãnh Nghê bức mình định đi thì gào lên, ông ta biết mình phạm tội chết, nếu không thể đạt thỏa thuận với Lãnh Nghê, mạng không giữ nổi, đập đầu liên hồi:” Tiểu nhân nói.”

Lãnh Nghê khẽ rùng mình, quả nhiên có âm mưu, kỳ thực y không chắc lắm, quát:” Nói.”

“ Vâng.” Lại viên ngoại gian nan nuốt nước bọt:” Tiểu nhân muốn giảm bớt chút thuế, nhưng đại lão gia không đồng ý, hối lộ cũng không nhận. Tiểu nhân vừa lúc muốn giết ả tiểu thiếp này, lại muốn gây ra án mạng, mang tới phiền phức cho đại lão gia, để đại lão gia bị điều đi nơi khác. Nào ngờ tri phủ lại rất tín nhiệm đại lão gia, chỉ ra hạn phá án chứ không làm khó ngài.”

Ồ, Lãnh Nghê lại thu thập được một tin tức giá trị, viên tri huyện mà mình giả mạo té ra là viên quan tốt, chính trực, cho dù nợ cả đồng cũng không nhận hối lộ, đáng phục. Còn vị tri phủ kia, cứ tưởng là người gây sức ép với tri huyện này, té ra là người sáng suốt, có lẽ biết con người của tri huyện, cho nên không nghe đồn thổi, không phải viên quan hồ đồ. Có một vị cấp trên như thế, mặc dù là khả năng lộ tẩy tăng cao hơn, nhưng lại có lợi cho mình làm việc.

Cơ hội luôn đi kèm với thách thức mà, Lãnh Nghê không sợ, trước tiên làm rõ chuyện này đã:” Vì sao lại chọn cách giết người hung tàn như thế? Muốn ngụy tạo thành treo cổ hay gì đó đều phù hợp hơn cơ mà?”

Lại viên ngoại vẫn khầu đầu:” Tiểu nhân không biết, chuyện này do Đinh bộ đầu an bài, tiểu nhân thực sự không biết vì sao hần lại giết người như thế. Hần nói, giết người ra sao do hần quyết định, bảo tiểu nhân đừng quản. Cho nên tiểu

nhân thực sự không biết, tiểu nhân sau khi biết chuyện còn khiếp sợ.”

Lãnh Nghệ nhìn ông ta chăm chăm, không giống đang nói dối, quyết định tạm bỏ qua đã, bảo Đồng sư gia đưa ghi chép cho ông ta ký tên đóng dấu.

Xong việc rồi Lãnh Nghệ cũng thở phào, xem ra thời xưa uy của quan phủ rất lớn, ở ngay địa bàn của mình mà Lại viên ngoại không dám phản kháng nào. Không giống sau này, cảnh sát muốn tới nhà phú hào tra án vô cùng gian nan. Lãnh Nghệ nhỏ giọng nói với Lại viên ngoại:” Chuyện này là do người không chịu nộp thuế mà ra, bây giờ người vẫn định làm thế hả? Còn nữa, rất nhiều thân hào vì người không nộp thuế nên cũng học theo, giờ người định làm sao?”

Lại viên ngoại nhìn Lãnh Nghệ, cẩn thận hỏi:” Nếu như tiểu nhân nộp hết thuế, đồng thời cũng du thuyết họ nộp thuế lên, đại lão gia có thể tha cho tiểu nhân không?”

Lãnh Nghệ cười cười, khẽ gật đầu.

Nhặt được về cái mạng, Lại viên ngoại kích động run hết cả người:” Đại lão gia không nói chơi chứ?”

“ Tin hay không tùy người.”

“ Tin! Tin! Tiểu nhân tin chứ ạ, tiểu nhân sẽ nộp ngay, tiểu nhân nguyện ý nộp toàn bộ phần thuế còn thiếu, đồng thời viết thư cho người khác, để họ nộp thuế.”

“ Được.” Lãnh Nghệ đứng đĩnh:” Bản huyện chờ xem biểu hiện của người.”

Vì thế Lại viên ngoại lập tức gọi quản gia tới, phân phó ông ta lập tức đóng đủ tiền thuế, lại gọi người mang giấy bút. Ông ta ngồi ngay ở đại đường viết từng phong thư cho hào thân trong vùng, để họ mau mau nộp thuế, không được gây khó dễ cho tri huyện đại lão gia nữa.

Viên quân gia không rõ chuyện gì xảy ra, cũng không hỏi nhiều, bao sao làm vậy.

Chương 032: Khoản tiền đầu tiên.

Bạc trắng phau phau được đưa ra, xử lý tiền lương là do Đồng sư gia lo liệu, ông ta lúc nào cũng cất sổ trong người không rời một khắc. Mau chóng giúp Lại viên ngoại đăng ký ký nhận nộp thuế, làm một lần xong xuôi.

Lãnh Nghệ gọi Vũ bộ đầu vào, giao bạc cho hắn, căn dặn nhất định trông coi cho tốt, tuyệt đối để xảy ra sai sót.

Phong thư cuối cùng cũng viết xong, được hạ nhân trong nhà mang đi rồi, Lại viên ngoại thở phào, lại bày ra gương mặt nịnh bợ:” Đại lão gia, tiểu nhân đã làm hết như lời ngài dặn, thế, thế bây giờ không còn việc gì của tiểu nhân nữa.”

Lãnh Nghệ mỉm cười:” Nhầm, chuyện của ngươi chỉ mới bắt đầu, sao lại bảo là không có chuyện gì cho được? Ngươi đâu, bắt lấy.”

Đám bộ khoái đứng đợi ở cửa đồng thanh đáp lời, đi tới dùng xích sắt khóa Lại viên ngoại lại. Lại viên ngoại kinh hoàng la lên:” Đại lão gia, tiểu nhân nộp thuế rồi, sao còn bắt tiểu nhân?”

Lãnh Nghệ lạnh nhạt:” Ngươi cho rằng nộp tiền là xong à? Tiền thuế là thứ ngươi phải nộp, làm sao có thể đổi lấy tội chết của ngươi.”

“Ngài, ngài chơi xỏ tiểu nhân?”

“Không sai. Ngươi hãm hại bản quan trước thì đừng trách bản quan chơi lại ngươi, ngươi nghĩ bản quan dễ dàng bỏ qua

cho người à, nếu người suy nghĩ ngây thơ như thế thì ngay từ đầu không nên dính vào việc này.”

Đồng sư gia nghe câu này không kìm được len lén liếc nhìn đại lão gia, đại lão gia thay đổi rồi, nhưng mà không thể trách, ai rơi vào tình cảnh đó khó mà lương thiện nổi.

Tiếng la hét của Lại viên ngoại đi xa dần khỏi đại đường, không lâu sau có tiếng thê thiếp gào khóc, trang viên chẳng mấy chốc náo loạn cả lên.

Đồng sư gia thấy Lãnh Nghệ thoáng vẻ lo lắng thì trấn an:” Đông ông không phải lo, trừ khi chúng muốn giết quan tạo phản, họa cả chín tộc, nếu không chúng không dám làm gì gây bất lợi cho đông ông.”

Vũ bộ đầu tới giờ ngơ ngác không hiểu ra sao, vì khi thẩm vấn Đinh bộ đầu, hắn chỉ thừa nhận là chính bản thân bố cục giết ái thiếp Lại viên ngoại, nhưng không khai ra ai sai phái. Làm sao Đồng sư gia đi một chuyến thành ra thế này rồi? Không chỉ thu được thuế, lại còn bắt thêm Lại viên ngoại.

Đồng sư gia tặc lưỡi luôn mồm:” Vũ bộ đầu có điều chưa hay, đông ông đã sớm dự liệu được chuyện này, nên bảo lão hủ đi vào, giả xưng là Đinh bộ đầu đã khai ra được Lại viên ngoại sai phái. Quả nhiên có tật giết mình, thừa nhận hết tất cả hành vi phạm tội, ở đây ta có khẩu cung. Cầm cái này đi đưa cho Đinh bộ đầu xem, hắn còn dám không khai sao, đợi cả hai đều khai nhau ra, chẳng phải thành bằng chứng thép à?”

Vũ bộ đầu bừng tỉnh, khom người vái một cái:” Đại lão gia cao minh.”

Lãnh Nghệ đang cầm xem lời khai của Đinh bộ đầu, bất ngờ lại lắc đầu, nét mặt không giãn ra chút nào:” Đừng mừng vội, bọn chúng còn chưa nói thật hết đâu.”

Đồng sư gia và Vũ bộ đầu ngạc nhiên:” Còn chuyện gì nữa a?”

“Ừ, chúng vì sao nguy tạo giết người trong mật thất, ra tay hung tàn như thế, điều này chúng còn chưa nói.” Lãnh Nghê cứ bần khoản chuyện này mãi, nguyên nhân gì dùng cách này giết người.

Đồng sư gia chấp tay:” Học sinh cũng chú ý tới điểm này, hỏi đi hỏi lại rồi, nhưng Đinh bộ đầu cứ dứt khoát nói, chỉ vì muốn giết người, không nghĩ nhiều.”

Lãnh Nghê thở dài:” Kỳ thực toàn bộ vụ án này chỉ quái dị ở thủ pháp giết người mà thôi, động cơ chân chính là gì, chứ suy đoán ra ai giết lại không khó. Chuyện này gác lại đã, giờ quan trọng là mang tiền thuế về nhà môn, không còn sớm nữa, chúng ta tranh thủ về thôi.”

Vụ án này với Lãnh Nghê mà nói là chẳng có độ khó gì, mình chứng rõ ràng y chỉ cần một ngày là phá án, nhưng mùi âm mưu nồng nặc bao quanh y thì không nhạt đi chút nào, đây mới là điều khiến y e ngại.

Lúc này đã là chiều chuyển sang tối, trời bắt đầu có tuyết rơi lả tả, chẳng mấy chốc mà mặt đất chuyển thành màu trắng. Người Lại gia quả đúng như Đồng sư gia đó, hơn trăm người già trẻ lớn bé quỳ hai bên đường, thậm chí có người mang cả đồ tang trên người, có cả ông già gần đất xa trời tóc trắng bạc phơ bò nhoài ra đất kêu khóc xin đại lão gia khai ân, tới đưa bé trong lòng mẹ chỉ biết khóc oe oe. Khiến thôn nhỏ thanh bình như biến thành địa ngục nhân gian.

Tuy thế họ chỉ dám kêu khóc chứ không dám ngăn cản,

Kết quả không ích gì, đội ngũ đi xa dần.

Sáng nay lên đường chỉ như chuyến du ngoạn, khi trở về, không khí như đi ra trận.

Đoàn người nha môn không chỉ áp tải cả rương tiền thuế, còn có hai phạm nhân giết người Lại viên ngoại và Đinh bộ đầu, xuất chinh thắng lợi mang theo chiến lợi phẩm trở về nhà môn.

Chỉ là chuyến đi về lần này gian nan hơn lúc đi tới nhiều, tuyết nhìn thì đẹp, nhưng rơi xuống đất cũng chẳng khác gì nước mưa, làm đường đi trở nên lầy lội trơn trượt liên tục có người trượt ngã. Lúc về tới nha môn thì quá nửa tào đãi cứ như là người bùn, trên người là tuyết trắng và bùn vàng. Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương cười ngửa, đi vững vàng hơn người, cho nên không ngã.

Tới nha môn thì trời đã xẩm tối, gió tuyết lớn dần.

Lãnh Nghệ sai giam hai tên phạm nhân vào đại lao nha môn, đem toàn bộ tiền thuế chất đồng ở đại đường của tiền viện, đồng thời đóng chặt toàn bộ cửa sổ, gọi hết bộ khoái, tào đãi, dân tráng, thư lại, của nha môn tới nghe đại lão gia huấn thị.

“ Hôm nay chúng ta không chỉ phá được vụ án thời gian trước xảy ra trong nha môn, còn thu được tiền thuế của Lại viên ngoại. Bản huyện tin rằng, có tấm gương này, chỉ vài ngày nữa thôi, những khoản thuế khác sẽ lần lượt tới nơi. Trước khi số tiền thuế này được nộp lên cho tri phủ, các người phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho nó. Vì thế các người chia thành hai nhóm, phân ngày đêm trông coi, không được lơ lỏng ...”

Khi Lãnh Nghệ đang nói thì có một tên tào đãi không đi theo chuyển vừa rồi, làu bàu:” Mấy tháng rồi không phát tiền công, làm sao có sức mà trực.”

Câu này hẳn nói không nhỏ, không ít người nghe thấy, chưa ai phản ứng gì Lãnh Nghệ cao giọng nói:” Tiền công nợ các người trước đó, ta nhờ Đồng sư gia chuyển lời rồi, trong

vòng mười ngày sẽ phát cho các người, bản quan nói lời giữ lời.”

Có người đi đầu, một tên tạo đăi khác lớn gan nói:” Câu này cũng không biết là nói bao lần rồi, rốt cuộc chẳng có gì.”

Chương 033: Canh phòng ngghiêm ngặt.

Vũ bộ đầu lần này không nhìn được, trừng mắt trâu lên.” Ta tin lời đại lão gia, không có đại lão gia thần cơ diệu toán thì sao phá được vụ án này, còn thu được cả thuế. Đám người các ngươi ai có bản lĩnh này, đứng ra đây cho lão tử xem.”

Hung danh Vũ bộ đầu ở nhà môn trải qua bao nhiêu năm gây dựng, thế là kẻ dưới không dám hó hé gì nữa.

“ Khi đại lão gia điều tra vụ án, Vũ mỗ từng đảm bảo, trong nha môn tuyệt đối không có ai làm chuyện không bằng sức sinh này. Nếu không ta khấu đầu tạ tội với đại lão gia. Giờ sự thực cho thấy ta sai rồi, hung thủ chính là Đinh phó bộ đầu, mất chó của ta nhìn lầm hấn, ta phải tạ tội với đại lão gia.” Vũ bộ đầu là người bộc trực thẳng tính, không mưu mô vòng vèo, hôm qua hấn chống đối lại Lãnh Nghệ vì hấn không phục, nhưng hôm nay Lãnh Nghệ khiến hấn phục rồi, hấn không chơi trò lá mặt lá trái, quỳ ngay xuống dưới sân tuyết, dập đầu ba cái:

Lãnh Nghệ từ trên nguyệt đài đi xuống đỡ hấn:” Tri nhân tri diện bất tri tâm, chuyện này không trách bộ đầu.”

“ Đại lão gia, thực sự là lỗi của thuộc hạ.” Vũ bộ đầu đứng dậy, chỉ tay một vòng:” Các ngươi cũng có lỗi, lần trước vì chúng ta làm việc bất lực, mới khiến tiền thuế thu về bị đạo tặc lấy mất. Đại lão gia cảm thông các ngươi gian khổ, không bắt các ngươi gánh vác, phải một mình nhận trách nhiệm. Vì số tiền bị mất quá lớn, đại lão gia mới bắt đặc dĩ dùng tiền công của các ngươi bù vào.”

“Đáng lý mà nói, hộ vệ bắt lực để mất tiền thuế, đáng bị đuổi đi, còn phải bồi thường. Nhưng đại lão gia một mình gánh lấy, giờ tạm thời mượn tiền mọi người thôi, sau này sẽ trả, thế còn chưa phải là chí nhân chí nghĩa à? Các người tự hỏi lương tâm mình xem, hay lương tâm bị chó tha rồi? Lần này lão tử nói trước, kẻ nào làm việc lơ là chểnh mảng, đừng trách lão tử trở mặt.”

Tổng bộ đầu cũng đứng lên đầu hàng lớn tiếng nói:” Vũ bộ đầu nói không sai, trong lòng mọi người đều có một cái cân, làm việc phải bằng lương tâm. Đại lão gia nhân hậu với mọi người, các người cũng phải đáp lại tương xứng mới đúng. Kẻ nào lương tâm bị chó tha thì xéo hết đi, nha môn không cần mấy kẻ như thế. Lần này nếu tiền thuế để xảy ra vấn đề nữa, tất cả mọi người phải gánh chịu, đại lão gia muốn gánh thay các người cũng không có sức nữa đâu.”

Đám tạo đãi, thư lại phía dưới cúi gằm mặt không còn dám thái độ gì nữa, quả thực bằng lương tâm mà nói, đánh mất tiền thuế, bọn họ cũng có phần trách nhiệm. Chẳng qua vì tri huyện mới tới, uy tín chưa có, lại liên tiếp xảy ra chuyện, trong nha môn có tin đồn y chẳng thể ở lại đây lâu, chúng mới to gan như thế.

Lãnh Nghệ hài lòng, rốt cuộc cũng có thể yên tâm một chút rồi:” Mọi người ngày đêm trông chừng tiền thuế, ta là người đứng đầu một huyện, đương nhiên không thể tụt lại phía sau. Ta và chuyết kinh sẽ cùng mọi người trông tiền thuế.”

Vũ bộ đầu chấp tay:” Đại lão gia, nơi này có nhiều người như thế, đại lão gia không cần tới đây canh đầu, có thuộc hạ đốc sát, xem kẻ nào dám lười biếng.”

Lãnh Nghệ lắc đầu, làm gương mặt đau khổ:” Không phải ta không tin mọi người, mà nói thật nhé, ta bị trộm tới sợ rồi,

nếu không tự mình trông coi, ta không yên tâm, nghỉ không nổi.”

Phía dưới lác đác tiếng cười, không khí bớt nặng nề đi không ít.

Đồng sư gia sống lâu thành tinh, bản lĩnh gì không có, chứ rất hiểu cách đối nhân xử thế, góp ý ngay:” Đại lão gia, nếu vậy hãy đưa tiền thuế vào nội trạch, mọi người sẽ bảo vệ xung quanh, đại lão gia và phu nhân cũng có thể trông coi, như thế chẳng phải vẹn toàn sao ạ?”

Tổng bộ đầu vỗ tay lớn tiếng khen:” Hay, sư gia nói hay lắm, nội trạch nhỏ hơn, lại có tường cao hơn, tiện bảo vệ, như thế một con muỗi cũng đừng hòng bay qua.”

Như thế bảo vệ được cả tiền bạc lẫn người, Lãnh Nghệ tất nhiên tán đồng:” Cứ làm như thế đi.”

Vì vậy đám nha dịch liền vận mấy rương bạc, tiền đồng vào nội trạch, để hẳn trong phòng ngủ của Lãnh Nghệ. Sau đó Vũ bộ đầu phân công, đem một nửa dân tráng, thư lại thủ ở ngoài vị nội trạch, dựa vào sổ đông vây chặt nơi này. Đồng thời lại chọn những bộ khoái biết võ công bố trí ở những vị trí trọng yếu trong nội trạch, mỗi người phụ trách một khu vực. Còn bản thân hắn và Tổng bộ đầu chia ra phụ trách chỉ huy trong ngoài nội trạch. Nhà môn mấy ngày tới sẽ ngừng xử lý công vụ, trừ khi có việc khẩn cấp giáo cho Đồng sư gia xử trí.

Tối ngày hôm đó, Trác Xảo Nương như con chuột nhỏ chạy qua chạy lại giữa mấy cái rương tiền trong phòng, thi thoảng ngó cái nọ, sờ cái kia. Đợi khi trượng phu về, nàng cao hứng nói:” Quan nhân, có số tiền này phải chăng nhà ta có thể trả toàn bộ số tiền nợ rồi không?”

Khi đó Trác Xảo Nương không ở bên cạnh, nên không biết lai lịch số bạc này, Lãnh Nghệ cười khỏ:” Số bạc này là tiền

thuế chúng ta phải thu để nộp lên. Tiền thuế thu được trước kia bị trộm mất, mặc dù ta dùng tiền nha môn để nộp thay, nhưng chưa đủ, nợ vẫn phải trả. Có điều nàng đừng lo, ta sẽ có cách.”

Nụ cười Trác Xảo Nương héo đi đôi chút, nhưng nàng vui vẻ ngay được.” Thiếp tin, đám bộ khoái đó bao nhiêu lâu không phá nổi án, chàng ra tay một cái là phá được ngay, nếu không phải quan nhân vương vếu chuyện tiền thuế thì đã xong từ sớm rồi.”

Nàng nghĩ thế cũng tốt, Lãnh Nghê không phải giải thích nhiều vì sao mình có bản lĩnh như thế lại đợi tới bây giờ.

Hai người nói chuyện thêm một lúc thì đêm khuya, đóng cửa, nghe gió tuyết bên ngoài chìm vào giấc ngủ.

Đêm hôm đó Lãnh Nghê vẫn mặc quần áo ngủ, cũng không ôm Trác Xảo Nương. Tiểu cô nương cũng đơn giản, chỉ sợ trượng phu không sủng ái mình nữa, nhưng hôm nay trượng phu đưa mình đi theo, rất quan tâm săn sóc, nên nàng không nghĩ nhiều nữa, thỏa mãn nằm ngủ bên cạnh Lãnh Nghê.

Chương 034: Bão tố nổi lên.

(1)

Sáng hôm sau, Trác Xảo Nương theo lệ dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, nàng vừa đẩy cửa ra ngoài đã “á” một tiếng. Lãnh Nghê còn dậy sớm hơn nàng, nghe thấy liền bật dậy ngay:” Chuyện gì thế?”

Không ngờ nghe Trác Xảo Nương reo mừng như cô bé:” Tuyệt lớn quá, mặt đất trắng phau rồi, thật là đẹp.”

Ra vậy, Lãnh Nghê bật cười rời giường, nhanh chóng mặc quần áo ra khỏi phòng. Quả nhiên bên ngoài thành một thể giới trắng, không giống thời hiện đại nhiều kiến trúc cao tầng, khiến tuyết không thể phủ kín hết, ở nơi này mới thực sự là thể giới tuyết, Lãnh Nghê cũng phải ngỡ ngàng vì vẻ đẹp của nó. Tuyết không có khói bụi ô nhiễm, trắng tinh khôi, đẹp tuyệt. Hơn nữa bầu trời vẫn âm u, thể nào cũng còn tuyết rơi nữa.

Âm Lăng là cái huyện nhỏ, thư chiều qua Lại viên ngoại phái gia phó trong đêm đi trước buổi tối đã tới được tay đám đại hộ hương thân trong vùng rồi. Nội dung thư không có nhiều, chỉ khuyên răn mọi người mau mau đóng thuế đi, đừng chống đối đại lão gia nữa. Ai nấy đều thấy kỳ quái, có điều đây là chuyện trọng đại, đâu thể giải quyết bằng một lá thư như vậy, đám gia chủ các đại hộ liền phái người tới nha môn nghe ngóng tình hình.

Sau đó biết tin động trời, Lại viên ngoại bị bắt rồi, đang bị còng xích sắt nhốt trong nhà lao, đợi ngày áp giải lên Ba Châu. Người trong nha môn đã được Soái Lăng hạ nghiêm lệnh, vụ án đang điều tra, phải giữ bí mật, vì thế gia nhân các nhà kê là

nhờ cậy quan hệ hay là đút lót, chỉ biết rằng Lại viên ngoại bị bắt thôi, không biết gì thêm.

Tin tức truyền về nhà, điều nghĩ tới đầu tiên đám gia chủ các nhà nghĩ tới là Lại viên ngoại cầm đầu chống đối, không chịu nộp thuế bị bắt rồi. Xem ra quan phủ thực sự nổi giận, thế này nếu không nộp thuế, không biết tai họa giáng xuống nhà ai.

Thế là trời vừa sáng, đã có người dầm lên tuyết dày, mang hòm lớn hòm nhỏ tới nhà môn nộp thuế.

Trong nha môn ai nấy đều phân chấn, Đồng sư gia cầm sổ sách ra thu thuế, thư lại ti phòng chạy qua chạy lại hỗ trợ. Mặc dù khoản tiền trước đó bị đạo tặc lấy mất rồi, không có khả năng lấy về, thế nhưng chỉ cần khoản thuế này được đóng lên sẽ hóa giải bớt áp lực của tri phủ.

Vậy nhưng phúc họa song hành, vừa nghe nói tri huyện thu được không ít tiền thuế, đám chủ nợ trong thành ùn ùn kéo tới đòi tiền.

Những người đó đều là danh nhân đại hộ trong huyện, khi bản thân nguy nan, người ta cho mình vay tiền, vậy là đáng quý lắm rồi, dù lợi tức có cao, cũng coi như nghĩa khí. Cho nên Lãnh Nghệ rất khách khí tiếp đãi chủ nợ, mời họ tới hẳn thư phòng nội trạch, lấy trà ngon khoản đãi, kiên nhẫn giải thích số tiền này phải nộp lên triều đình không thiếu một xu. Bản thân nợ họ là khoản nợ tư nhân, không thể dùng tiền công trả nợ. Hứa nhất định sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi.

Đám người này được huyện thái gia dùng lễ đối đãi, nói chuyện có lý có tình, lại đảm bảo nhiều lần, cho nên cũng không ai cố tình gây khó dễ, khách khí cáo từ mà đi. Làm Lãnh Nghệ nhận ra, thời đại này có cái đáng yêu của nó, tiền bạc tất nhiên là quan trọng, nhưng không phải là thứ thước đo duy nhất như đời sau, con người sống vẫn còn rất tình cảm.

Đồng sư gia chạy tới báo, tính cả khoản thuế thu đã mất thì tới giờ được chín thành rồi, một số đại hộ ở thôn ngoài thành nữa, nhưng không cần lo, khi hay tin họ sẽ nộp nốt thôi. Lãnh Nghệ liền gọi Vũ bộ đầu tới, thương lượng chuyện áp giải thuế lên Ba Châu, tránh đêm dài lắm mộng.

Từ huyện Âm Lăng tới Ba Châu, đi ngựa nhanh thì một ngày là tới, đi xe ngựa thì mất ngày rưỡi, còn đi bộ phải đi ba ngày. Ở nha môn chỉ có hai con ngựa dùng để kéo xe, số còn lại phải đi bộ hết, vậy lộ trình sẽ là ba ngày.

Đây là chuyện trọng đại, không cho phép có sai sót gì, nên toàn bộ người có thân thủ sức khỏe tốt được huy động, tạo thành đội ngũ mấy chục người, gần như nha môn đã phái hết người đi rồi.

Lúc xuất phát trời lại bắt đầu đổ tuyết, gió cũng nổi lên, tàn tuyết bay mù mịt, tầm nhìn cực thấp.

Vũ bộ đầu vẫn quyết định lên đường ngay, không chờ nữa, vì lần này thu được thuế có phần đột ngột, nếu có kẻ gian hay tin muốn nhắm vào thì còn phải tổ chức người. Tranh thủ đi sớm, gió tuyết sẽ cản đường đối phương, khó tìm ra đội ngũ hơn, hai nữa không sợ bị mai phục ở dọc đường.

Sau đó Lãnh Nghệ tự mình dán niêm phong lên tất cả lương tiền, nhốt Đinh bộ đầu và Lại viên ngoại vào xe tù, đồng thời áp giải lên Ba Châu. Vũ bộ đầu và Tổng bộ đầu đứng ở cổng nha môn cáo biệt đại lão gia, dẫn đội ngũ xông pha gió tuyết xuất phát.

Bọn họ đi rồi Lãnh Nghệ cũng không rảnh rồi, tự mình lên phố, mời một số dân công tới nội trạch, nâng cao tường bao, đồng thời dựa vào bản vẽ của mình tiến hành sửa chữa.

Ti phòng của công phòng tới tìm Lãnh Nghệ nói “quan không sửa nha môn”, cho nên tiền sửa chữa này không thể nào

lấy tiền của triều đình ra chi dùng. Lãnh Nghê nói với hắn, nha môn quá cũ, phải tu sửa một phen, nếu không gió lớn thế này chẳng biết lúc nào sập xuống, đề lên người ta thì không hay. Dù sao cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, y tự móc túi ra là được. Ti phòng công phòng không nói gì thêm, có điều lòng thì nghĩ, ngài còn nợ đây ra đó, lại bỏ tiền đi sửa nha môn làm gì? Có điều lời này không nên nói ra, dù gì sửa chữa chút cũng là chuyện tốt.

Thế là nha môn người ra kẻ vào hết sức tấp nập, từng xe vật liệu được dân công chở vào trong nội trạch, lại từng xe đất đá được đưa ra ngoài, công trình trông có vẻ không nhỏ, chẳng biết đại lão gia định làm gì.

Lại nói Vũ bộ đầu và Tống bộ đầu cẩn thận áp giải phạm nhân và tiền thuế tới Ba Châu. Vì đề phòng kẻ gian hay tin ngăn cản, bọn họ quyết định đi suốt cả ngày đêm. Như thế chỉ cần một ngày hai đêm là có thể tới nơi được, người được chọn đều có sức khỏe tốt, cần rằng một cái là có thể vượt qua. Nếu bình thường thế này không đáng kể, chẳng qua gió tuyết nên gian nan hơn nhiều. Dọc đường đi hai vị bộ đầu liên tục cổ vũ mọi người, tới được phủ thành sẽ mời mọi người ăn canh thịt dê nóng, uống rượu.

Đi một ngày một đêm không xảy ra chuyện gì, nhưng tới đêm gió tuyết cuối cùng, rắc cuộc cũng xảy ra chuyện.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 035: Bão tố nổi lên.

(3)

Đêm ngày hôm đó, gió lớn tới khác thường, cuốn tuyết bay mù trời, căng mắt ra cũng không nhìn rõ đường đi nữa. Vũ bộ đầu và Tổng bộ đầu đều rất khản trương, liên tục dẫn dò mọi người lấy tinh thần, cẩn thận đề phòng, trời sáng là bọn họ có thể tới được Ba Châu rồi. Nhưng khi đội ngũ men theo quan đạo quanh co chật hẹp lại đóng đầy băng tuyết leo lên một ngọn núi lớn, đám phi tặc áo đen che mặt ở đâu thỉnh thoảng xuất hiện.

Mặc dù chỉ có mười mấy tên phi tặc, nhưng kẻ nào kẻ nấy thân thủ bất phàm, đặc biệt là một lão giả mặt tam giác cầm đầu, thanh đao trong tay đánh tới đâu không ai cản nổi.

Vũ bộ đầu và Tổng bộ đầu hợp lực đều không phải là đối thủ của lão giả đó, hai người đều bị thương. Thêm vào đường núi vòng vèo, đội ngũ của bọn họ kéo thành hàng dài khi gặp địch không thể tạo thành ưu thế số đông. Đám phi tặc lại tập trung lực lượng đột kích trung lộ, khiến người phía trước biết ở giữa xảy ra chuyện, quay về cũng khó, người phía sau thì lên không kịp, lực lượng canh giữ tiền thuế và xe tù ở giữa bị đánh tan tác.

Chỉ may một điều, đám đạo phi này không hề có ý muốn lấy mạng bọn họ, chỉ đánh ngã chứ không thêm chiêu đoạt mạng.

Lão giả kia một mình chống lại Vũ bộ đầu và Tổng bộ đầu liều mạng, tới khi đồng bọn cướp được hòm tiền mang đi mới

thể hiện thân uy, liên tiếp tung hiểm chiêu đánh lui hai người, lui vào trong gió tuyết biến mất.

Vũ bộ đầu và Tống bộ đầu đều biết người ta nương tay rồi, không truy kích nữa, một là tuyết lớn thế này, khó thấy dấu vết mà truy đuổi. Hơn nữa đuổi kịp rồi thì sao, chỉ nạp mạng mà thôi. Vội vàng tập hợp người kiểm tra tổn thất, nhìn một cái rụng rời chân tay, bảy tám rương bạc bị lấy hết, phạm nhân Đinh bộ đầu và Lại viên ngoại đều bị giết chết trong xe tù.

Đám đạo phỉ cướp tiền thuế còn hiểu được, làm sao cướp xong lại giết tội tù mà không phải giải cứu? Bọn họ thừa sức làm việc đó mà không làm, xem ra giết tù phạm cũng là mục đích chính của bọn chúng.

Trời lạnh, Vũ bộ đầu và Tống bộ đầu lòng giá lạnh hơn cả ngoài trời, thế này thì ăn nói với đại lão gia thế nào?

Không cách nào ăn nói được, chỉ còn cách góp tiền vào mà đền thôi. Nhưng số tiền này quá lớn, dù toàn bộ người trong nha môn vét hết tiền trong nhà đóng góp thì cũng chỉ như muối bỏ biển, vì họ đều là người nghèo, tiền công ở nhà môn nuôi gia đình còn eo hẹp, lấy đâu ra tiền mà góp?

Mười một người bị thương ở mức độ khác nhau, chủ yếu là trẹo chân trẹo tay thôi, không tổn hại quá lớn. Điều ấy chẳng an ủi được ai, tiền thì mất, tội tù thì bị giết, bọn họ thất bại quá triệt để.

Sau khi thương lượng một hồi, quyết định Vũ bộ đầu sẽ tháo một con ngựa kéo xe tù ra, tự mình cưỡi, chạy về huyện Âm Lăng báo tin. Nơi này cách Ba Châu gần hơn huyện Âm Lăng, Tống bộ đầu sẽ mang thi thể tội tù, người bị thương, tiếp tục tới phủ thành. Phải đem chuyện cướp thuế báo gấp cho tri phủ Ba Châu, điều động nhân mã truy tìm thủ phạm, đồng thời chữa trị cho huynh đệ bị thương.

Vũ bộ đầu vừa tức giận lại vừa hồ thẹn, liên tục thúc ngựa đi gấp, tới chập tối thì về được tới huyện Âm Lăng.

Nhưng tới huyện thành thì không ngờ cổng thành đóng, binh lính, bộ khoái, dân tráng khắp nơi, hỏi ra hấn trở mắt, vì đám chủ bạ Khâu Hồng cũng đang cuống lên đi tìm tri huyện ... Tri huyện đại lão gia không thấy đâu nữa, phu nhân Trác Xảo Nương cũng không thấy đâu nữa, đang phát động cả thành tìm.

Nghe nói tiền thuế lại một lần nữa bị cướp, vị chủ bạ già ngã oạch xuống đất khóc như trẻ lên ba, những người khác chết lặng, phen này xong cả rồi, thuế lần trước mất khoản nhỏ, lần này là khoản lớn, đừng nói tri huyện mất chức, tất cả bọn họ cũng sẽ bị trừng phạt, người trong nha môn khóc như cha chết mẹ.

Vũ bộ đầu lòng như lửa đốt không để ý nhiều, hỏi không ra tung tích đại lão gia, càng sợ hãi, bọn họ bị thích khách tập kích, chẳng lẽ đại lão gia cũng gặp bất trắc rồi.

Nội trạch của đại lão gia không ai dám tùy tiện ra vào, nhưng tới lúc này rồi còn cố kỵ gì nữa, Vũ bộ đầu cuối cùng đánh liều xông vào nội trạch. Phát hiện nội trạch thành một đồng bừa bãi, số gạch xanh lát nền không thấy đâu nữa, mọi người không hiểu chuyện gì? Chẳng lẽ đại lão gia bị phi tặc bắt mất rồi? Tìm kiếm manh mối khắp nơi phát hiện ra một tờ giấy, viết đại lão gia và phu nhân mặc thường phục vi hành rồi, mấy ngày nữa mới về.

Thực tế tất nhiên không phải Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương thường phục vi hành, lúc này hai người bọn họ đang đội tuyết đi trên con đường nhỏ tới Ba Châu.

Tiền thuế rất có khả năng bị cướp lần nữa, điểm này Lãnh Nghê sớm dự liệu được, y biết có kẻ luôn theo dõi nhất cử nhất động của mình, trong nha môn có thể có nội gián. Sáng

sớm hôm đó các đại hộ kéo nhau tới nộp thuế, chắc chắn không che giấu được. Vũ bộ đầu cho rằng mình đã hành động trước, kỳ thực đối phương đã chuẩn bị trước họ nửa ngày.

Bởi thế Lãnh Nghệ dùng kế thay mận đổi đào, số “bạc” mà đám Vũ bộ đầu áp tải thực ra toàn là đá lát nền trong nội trạch.

Đêm hôm đó sau khi mọi người ngủ say, Lãnh Nghệ đánh thức Trác Xảo Nương dậy, đánh tráo bạc trong rương thành đá lát nền. Sau đó khi đám chủ nợ tới đòi tiền, Lãnh Nghệ lựa chọn một chủ nợ tên Trang Cẩm Tái, người này là một trong số phú thương lớn nhất huyện, có hiệu buôn ở Ba Châu lần châu huyện phụ cận. Hơn nữa theo Đồng sư gia nói, người này là thương cổ đương địa, tổ tiên sống nhiều đời ở Âm Lang, rất có tình cảm với quê hương, cũng có chữ tín.

Thời Tống xuất hiện tiền giấy sớm nhất Trung Quốc hoặc có thể nói là thế giới, gọi là “giao tử”. Nhưng đó là chuyện mấy chục năm sau, lúc này còn chưa xuất hiện giao tử, cũng chưa có ngân phiếu gì hết. Tiền tệ bây giờ chỉ có đỉnh bạc nặng trĩu tay với tiền xu lằng xằng và số ít vàng.

Lãnh Nghệ sau một phen trò chuyện với phú thương này, cảm giác được hắn là người đáng tin cậy, liền cùng hắn thương lượng, đổi toàn bộ tiền thuế ra vàng, đồng thời dặn hắn bảo mật. Trang Cẩm Tài đồng ý, thể diện của tri huyện phải nể, sau này dễ làm việc hơn, huống hồ có tổn thất gì đâu.

Chương 036: Ngôi chùa trong tuyết. (1)

Một lượng vàng giá trị bằng 10 lượng bạc, tức là một vạn đồng, mấy rương tiền thuế đổi sang vàng chỉ bằng một rương nhỏ thôi, có thể mang theo người.

Lãnh Nghệ lại bảo Trang Cẩm Tài gọi phó tòng tới đóng giả dân công kiểm việc trên đường, còn mình thì mượn có tu sửa nội trạch mới số dân công này tới. Đương nhiên Trang Cẩm Tài cũng trong số đó, được bảo tuyết yểm hộ, bọn họ lấy có mang vật liệu xây dựng để đưa vàng vào nha môn, khiêng bạc về nhà Trang Cẩm Tài.

Những chuyện này Lãnh Nghệ đều thực hiện trôi chảy, chỉ có một vấn đề khiến y hao phí một phen tâm tư, đó là có nên đưa Trác Xảo Nương đi theo mình không? Tối hôm đó phát hiện tên áo đen mắt tam giác lặn lẽ đột nhập vào nội trạch mà không ai phát hiện, y biết nha môn không phải nơi an toàn. Cuối cùng Lãnh Nghệ quyết định dẫn Trác Xảo Nương đi cùng, nàng không phải tiểu thư yếu điệu mà là nữ nhi của núi rừng, có thể chịu được gian khổ.

Đám người kia có vẻ muốn tìm thứ gì quan trọng lắm mà vị tri huyện kia cất giữ, nhưng Lãnh Nghệ không biết đó là gì, khó đảm bảo chúng không lấy Trác Xảo Nương ra ép mình.

Nếu Lãnh Nghệ biết thứ đó là gì, dù quý giá tới mấy, y cũng đem ra đổi, nhưng vấn đề là y không biết gì cả, đổi phương nghĩ rằng mình thà chết không khai hại Trác Xảo Nương thì làm sao? Vì thế dù dẫn nàng theo là gánh nặng, Lãnh Nghệ vẫn quyết định làm như thế.

Lãnh Nghệ đưa cho Trác Xảo Nương xem cái rương vàng, nói với nàng, đề phòng số vàng này lần nữa bị cướp, y muốn tự mình đem vàng lên đường tới phủ thành. Vì nàng cũng sinh ra trong núi, am hiểu rừng núi, nên cần nàng giúp đỡ hộ tống.

Trác Xảo Nương chỉ nghe trượng phu cần mình giúp, nàng không nghĩ nhiều, cái đầu nhỏ gật liên hồi.

Vì thế Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương liền cải trang thành dân công áo vải, mặt mày lem luốc, lưng đeo sọt đan mây, đưa số vàng kia lên đường.

Sau khi đổi toàn bộ tiền thuế thành vàng, thể tích liền nhỏ hơn cả chục lần, nhưng mà vàng thì lại nặng hơn bạc rất nhiều, cho nên dù là một cái rương thôi nhưng vẫn rất nặng. Kể cả thể lực Lãnh Nghệ có hơn người, nhưng đường xa, hoàn cảnh khắc nghiệt, mệt tới thở như trâu. Trác Xảo Nương nhiều lần muốn mang giúp y, nhưng Lãnh Nghệ không đồng ý, nàng chỉ biết nhìn mà đau lòng.

Càng tệ hơn nữa ngày bọn họ xuất phát, tuyết tuy lớn nhưng chưa là gì, đến đêm bọn họ xin tá túc ở một cái thôn nhỏ, sáng hôm sau thức dậy gió lớn nổi lên, mở mắt ra cũng thấy khó.

Lãnh Nghệ vẫn quyết định lên đường, vì đối phương một khi cướp được số “bạc” kia, biết bị lừa sẽ tức tốc quay lại tìm bọn họ, số vàng này cần nhanh chóng nộp lên mới yên tâm.

Tới chập tối, gió tuyết biến thành bão tuyết mất rồi, gió thổi mạnh tới mức người đứng còn không vững. Lúc đó bọn họ đã lên tới một ngọn núi cao, gió thổi càng khủng khiếp, Lãnh Nghệ đeo số vàng nặng không hề gì, nhìn Trác Xảo Nương thân hình nhỏ nhắn bị gió thổi lay động không ngừng, tiểu cô nương rất quật cường, vậy mà không than vãn một câu. Nhưng Lãnh Nghệ nào dám lên đường nữa, nàng có làm sao, y hỏi cũng không kịp.

Lãnh Nghệ kéo Trác Xảo Nương nấp vào sau một cây đại thụ, lấy sức bắn tĩa ra, nhìn qua ống ngắm, bão tuyết làm tầm nhìn giảm xuống cực thấp, không khác gì ban đêm, nhưng nhờ tính năng nhìn đêm vẫn có thể quan sát được.

Xuyên qua ống nhòm, Lãnh Nghệ phát hiện ra một nơi tối hơn các chỗ khác, nhìn cái bóng mập mờ lơ mờ, tựa hồ là một quần thể kiến trúc, rất có thể đó là một cái thôn.

Quan sát thật kỹ hồi lâu, Lãnh Nghệ càng khẳng định đó là một cái thôn, liền đặt súng ngắm xuống, vui mừng báo tin cho Trác Xảo Nương:” Cách đây không xa có một cái thôn, nàng còn đi được không, chúng ta tới đó tránh bão tuyết.”

“ Thiếp vẫn chịu được.” Trác Xảo Nương kỳ thực đã lạnh tới sắp không cả nói được rồi vẫn mỉm cười cho y yên tâm, nắm lấy tay Lãnh Nghệ, theo y bước thấp bước cao đi về phía trước:

Đường đã không còn nữa rồi, vì bị tuyết phủ kín, nhìn đâu chỉ thấy một màu tuyết trắng. Lãnh Nghệ đi trước, tay cầm một cái gậy dài, vừa dò đường vừa chắn gió. Đang đi thì nghe Trác Xảo Nương ở phía sau hét á một tiếng, Lãnh Nghệ vội quay lại, nhưng không thấy nàng đâu cả.

Tay Lãnh Nghệ vẫn còn nắm chặt tay nàng, sao không thấy được nữa chứ? Hẳn là nàng bị rơi xuống một cái hồ bị tuyết lấp lên rồi, y vừa nắm thật chặt tay nàng, vừa ra sức kéo, may mà nàng khá nhẹ, lập tức bị y kéo ra khỏi đồng tuyết.

Chỉ là do dùng sức quá mạnh, đất lại trơn, Trác Xảo Nương ngã nhào vào người Lãnh Nghệ, cả hai cùng lăn tròn trên đất tuyết.

Lãnh Nghệ vội vàng ôm lấy nàng, sợ nàng lăn xuống núi, đây là lần đầu tiên y ôm Trác Xảo Nương, mặc dù cách lớp áo rất dày, người y vẫn khẽ run một cái. Lừa được người khác

chứ chẳng thể lừa bản thân, nữ tử trong lòng là lão bà của người khác, y chỉ là một kẻ mạo danh hèn hạ thôi.

Trác Xảo Nương vội vàng bò dậy, miệng nàng sắp đông cứng, hàm hồ nói:” Quan, quan nhân ... Xin lỗi.”

Thời đại nam tôn nữ ti ấy, nữ nhân không được phép cười lên người nam nhân, cho dù là chuyện ngoài ý muốn, Trác Xảo Nương vẫn vội vàng xin lỗi.

Lãnh Nghệ sao để ý tới chuyện đó, lúc này nhìn nàng như vậy còn đau lòng chết đi được, kéo nàng dậy. Giờ không phải là lúc nói gì, tiếp tục lộ tuyết đi tới, dẫn nàng đi sát sau lưng mình, tránh lún vào tuyết như lần trước.

Gian nan đi trong tuyết không biết bao lâu, rốt cuộc bọn họ nhìn thấy một tòa sơn môn đứng trong gió tuyết.

Thì ra kiến trúc mà Lãnh Nghệ nhìn thấy không phải là một cái thôn, mà là một ngôi chùa. Cơ mà lúc này mặc kệ nó là cái gì, Lãnh Nghệ nắm chặt tay Xảo Nương, một tay đập cửa gọi lớn.

Giọng của y rất lớn, nhưng vẫn phải đợi rất lâu mới có một tiểu hòa thượng thấp bé mảnh khảnh ra mở cửa, mà cửa chỉ mở một khe nhỏ. Tiểu hòa thượng thò cái đầu trọc ra, nhìn thấy hai người toàn thân sắp bị tuyết phủ kín mà không nói gì cả.

Chương 037: Ngồi chùa trong tuyết. (2)

Lãnh Nghệ run cầm cập nói:” Tiểu sư phụ, ta và nương tử đi qua đây, tuyết quá lớn không thấy đường bị lạc, không biết có thể tá túc trong quý tự, tránh qua bão tuyết này không?”

Tiểu hòa thượng thấy y lạnh tới tìm tái mặt mày, nói năng vẫn khách khí lễ độ, đi theo là một thiếu nữ nhỏ nhắn, ăn mặc cũng bình thường, không phải người có thể gây nguy hiểm, mở rộng cả cho họ vào.

“ Cảm ơn tiểu sư phụ.” Lãnh Nghệ nhanh chân dắt Trác Xảo Nương vào:

Tiểu hòa thượng chẳng nói gì cả, đóng cửa đi trước dẫn đường, qua thiên tỉnh, tới đại hùng bảo điện.

Bên trong điện có bảy vị hòa thượng ngồi trên bồ đoàn, đang đọc kinh tối, thấy bọn họ đi vào đều dừng lại, ánh mắt trước tiên liếc qua y phục như nông dân thôn quê của họ, không để ý, tiếp tục đọc kinh.

Lãnh Nghệ không quấy nhiễu bọn họ, thấy gần đó có mấy cái bồ đoàn còn trống, dẫn Trác Xảo Nương tới đó ngồi, Trác Xảo Nương giúp y phủi tuyết trên người, sau đó mới phủi cho mình.

Vào được tới đây gió tuyết đều bị ngăn cách bên ngoài rồi, tức thì ấm áp hơn nhiều. Lãnh Nghệ nắm lấy tay nàng, xoa xoa trong tay mình, giúp nàng hoạt huyết ấm tay. Trước mặt bao nhiêu người như thế, dù chẳng ai nhìn, Trác Xảo Nương vẫn có chút xấu hổ rút tay về:” Quan nhân, thiếp tự làm được rồi.”

Lãnh Nghệ tự xoa tay xoa mặt cho bản thân, trong quá trình đó y không quên nhìn đám hòa thượng hết một lượt, ánh mắt dừng ở trên người hòa thượng già mặc áo cà sa. Ông ta mặt hơi ngấn, mí mắt sụp xuống, mặt mũi miệng như bị lệch qua bên, làm Lãnh Nghệ nhớ tới lão hòa thượng tham lam âm mưu chiếm đoạt áo cà sa của Đường Tăng trong Tây Du Ký.

Tiểu hòa thượng trước đó dẫn bọn họ vào có vẻ là tri khách tăng chuyên phụ trách đưa đón khách, tuổi không nhiều, trên mười tuổi, tối đa chỉ mười hai mười ba, xanh xao yếu ớt, khuôn mặt có vẻ bệnh tật không lành mạnh chút nào, nhưng cũng thanh tú lắm. Hắn mang cho Lãnh Nghệ hai cốc trà nóng. Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương tạ ơn, không uống vội mà ôm cốc trà sưởi ấm tay. Lát sau ngón tay hoạt động trở lại mới uống, trà nóng chảy tới đâu, người thoải mái tới đó.

Cuối cùng đám hòa thượng cũng tụng kinh xong rồi, vị hòa thượng già xoay người lại, cái bản mặt chẳng có tí từ bi nào của người tu hành, giống mấy tên chương quỳ nhìn khách, thấy họ ăn mặc nghèo khó thì cau mày:” Các vị làm gì, từ đâu tới, đi tới đâu?”

Lãnh Nghệ nghe ra giọng lão ta không vui, có vẻ không muốn giữ khách, nhưng ngoài kia gió tuyết lớn như thế, y chỉ đành giả mù giả điếc không nhận ra, cứ vượt qua được đêm nay hăng tít, liền lễ độ nói:” Chúng tôi là người mua bán nhỏ ở huyện Âm Lăng, đi thăm người thân, giữa đường gặp phải bão tuyết, cho nên mới vào quý tự tá túc. Ta họ Lãnh, đây là nương tử nhà ta, nàng họ Trác, không biết đại sư xưng hô ra sao?”

Bên cạnh lão già có vị sư béo trắng, hai má phúng phính, da mặt mịn màng như trẻ con, làm người ta nhìn sinh thiện cảm, cười tít mắt nói:” Đây là chủ trì của chùa Âm Lăng phương trượng Giác Tuệ.”

Lãnh Nghệ chấp tay thi lễ:” Bái kiến phương trượng đại sư.”

Giác Tuệ mặt lạnh tanh gật đầu:” Vì sao không đi quan đạo?”

Lãnh Nghệ nghe giọng điệu tra hỏi của lão ta thì không thoải mái chút nào, có điều đành phải nhin:” Đi đường nhỏ gần hơn.”

“ Cũng chỉ gần hơn một ngày mà thôi, nhưng lại khó đi hơn nhiều. Không phải dọa các người, các người mạng lớn, có thể nhìn thấy ngôi chùa này trong bão tuyết, nếu không không nhìn thấy đường, trời lại tối, không biết sẽ có nguy hiểm gì đâu.”

“ Vâng, do Phật Tổ phù hộ, a di đà phật.”

Lúc này tên hòa thượng béo trông có vẻ vui mắt kia vung tay cốc đầu tri khách tăng, thấp giọng mắng:” Đồ ngu xuẩn, người không biết trong chùa nghèo à, người còn cho người vào tá túc, ăn chục uống chục, người cố ý phải không?”

Miệng nói tay không ngừng, gõ đầu tri khách tăng như gõ mõ.

Tiểu hòa thượng sợ hãi rút cổ lại, không dám né tránh.

Tên hòa thượng béo chỉ hơi nhỏ giọng một chút mà thôi, khiến người ta có cảm giác hấn đang cố tình để phụ thê Lãnh Nghệ nghe thấy.

Đám người này là loại hòa thượng kiểu gì thế không biết, đã không phải người tu hành đàng hoàng, Lãnh Nghệ không lễ phép nữa, hừ lạnh một tiếng:” Bọn ta tá túc quý tự, tất nhiên sẽ trả tiền.”

Nói rồi lấy trong lòng ra một miếng bạc vụn, đại khái chừng năm phân. Đây là số bạc vụn móc trên người tên sát

thủ, sau khi trả nợ đám nhà hoàn bà tử trong nội trạch còn thừa lại một ít, đưa cho Giác Tuệ:” Bọn ta muốn ở lại cho tới khi bão tuyết ngừng, chắc khoảng ba ngày.”

Lần trước ở trong khách sạn Ba Châu, lúc kết toàn chi phí mỗi ngày 150 đồng, 5 phân bạc là 500 đồng, ở trong ngôi chùa trong núi ba ngày, tính ra vẫn dư sức. Cơn bão tuyết này không biết kéo dài bao lâu, cùng lắm thì trả thêm, trong lòng vẫn còn ít bạc nữa.

Giác Tuệ nhận lấy xem qua, đút vào lòng, lúc này trên khuôn mặt bỉ ổi mới có được nụ cười, nói với tiểu hòa thượng:” Minh Không, dẫn hai vị thí chủ tới phòng khách nghỉ ngơi ... Hai vị thí chủ, nửa canh giờ nữa ăn cơm.”

Nếu cứ nhìn tiền bạc nói chuyện thì cũng tốt, chẳng ai nợ nần ai, Lãnh Nghê gật đầu một cái, chẳng thèm đáp lời, bây giờ trả tiền rồi, y là khách trọ, không lên mặt thượng đế đã là có tổ dưỡng lắm rồi. Năm tay Trác Xảo Nương đi theo tiểu hòa thượng Minh Không theo cửa bắc của đại hùng bảo điện. Cảm giác tay Trác Xảo Nương hơi run, nếu bảo vì lạnh thì không giống lắm, nhất thời chưa hỏi.

Rời khỏi cửa bên ra hậu viện, hai bên có hành lang dài, không cần đi ngoài trời tuyết, ngôi chùa này phòng ốc nối liền nhau thành một thể. Minh Không dẫn bọn họ tới một gian tăng xá, đẩy cửa làm động tác mời.

Lúc này các đại hùng bảo điện xa rồi, Trác Xảo Nương thương xót hỏi tiểu hòa thượng xanh xao ốm yếu như đứa trẻ thiếu ăn ấy:” Đầu có đau không, vừa rồi người kia đánh tiểu hòa thượng, thật quá đáng.”

Tiểu hòa thượng tựa hồ không nghe thấy, tự mình đi vào góc phòng cầm cái chậu ra giữa phòng, ném vài cục than gỗ lên trên, sau đó cúi đầu ra ngoài. Lát sau quay lại, tay cầm cái

xẻng sắt, trên có hai cục than cháy đỏ. Minh Không lấy kim gấp than cháy đặt vào giữa đống than kia, sau đó lại ra ngoài.

Lại thêm lát nữa, hắn bê thêm chậu nước nóng vào, vẫn không nói không rằng mà đi.

Chương 038: Ngồi chùa trong tuyết. (3)

“ Xin chờ đã.” Lãnh Nghê gọi, đi tới trước mặt chấp tay cúi người.” Cảm ơn Minh Không sư phụ.”

Minh Không vẫn như cầm điếu, chẳng có biểu cảm gì, cúi đầu đi thẳng.

Lãnh Nghê thở dài một tiếng, đóng cửa phòng, đi tới bên cạnh Trác Xảo Nương, cầm tay nàng, tay mềm ra rồi, song vẫn lạnh băng. Y ngồi xuống thử nước, rất nóng, mở bọc hành lý ra, lấy khăn rửa mặt cho vào nước vò.

Trác Xảo Nương ngồi xuống ngay:” Để thiếp làm.”

“ Đừng đụng vào.” Lãnh Nghê ngăn cản:” Tay nàng lạnh lắm, đột nhiên cho vào trong nước nóng sẽ bị thương đấy, da ta dày hơn, không sao cả.”

Ngâm khăn mặt trong nước nóng một lúc, Lãnh Nghê vớt lên, dù nói da mình dày, y vẫn không tiếp xúc nhiều với nước nóng, chỉ dùng hai ngón tay kéo góc khăn còn chừa lại trên mặt nước. Đợi khăn nguội đi đôi chút, vắt khô nước, lúc này Trác Nghê mới đưa Trác Xảo Nương:” Được rồi đấy, nàng lau mặt đi.”

Ai ngờ Trác Xảo Nương lại ngây ngốc nhìn y quên cả nhận khăn, Lãnh Nghê giục:” Ngây ra cái gì, cầm lấy đi, nếu không lạnh bây giờ.”

Trác Xảo Nương nhận lấy, lau mặt, ấm áp vừa đủ, làm khuôn mặt cứng đờ dễ chịu hẳn. Nàng định cho khăn vào chậu

nước, lại bị Lãnh Nghê nhận lấy, tự mình ngâm khăn. Trác Xảo Nương ngồi bên bồn lửa sưởi ấm, thi thoảng nhìn trộm y.

Lãnh Nghê nhận ra bất thường, có phải là biểu hiện của mình không giống vị tri huyện kia không, nhưng y có kinh nghiệm rồi, không chột dạ, thẳng thắn đối diện với nàng:” Sao thế, nàng nhìn ta cứ quái quái.”

Y hỏi thế khiến Trác Xảo Nương thành ngại ngùng, khẽ đáp:” Trước kia quan nhân không chu đáo như vậy.”

“ Thế chu đáo không tốt à?”

“ Không không, đương nhiên là tốt ... Ý thiếp là, quan nhân bây giờ đối xử với thiếp tốt hơn, nhất thời ... Không quen lắm.”

“ Thế đâu có gì là tốt, chuyện ta nên làm thôi mà, thời gian qua làm nàng vất vả nhiều rồi.” Lãnh Nghê không dám nói quá nhiều, sợ nói nhiều nàng sinh nghi, tự rửa mặt, sau đó lấy kim cời than cháy to thêm một chút.

Trác Xảo Nương xoa tay liên hồi:” Tuyệt lớn quá, không ngờ Ba Châu lại có tuyết lớn như thế này.”

“ Thời tiết là thứ khó nói lắm, tháng bảy có khi còn có tuyết rơi ấy chứ.”

Lãnh Nghê nhớ mấy kênh dự báo thời tiết đời sau quá chùng, y cũng đoán được trời thế này sẽ có tuyết rơi nhiều ngày, ai mà ngờ được lại biến thành bão tuyết lớn như thế:

Đây cũng là lần đầu tiên Lãnh Nghê gặp phải bão tuyết lớn thế này, nghĩ lại lúc Trác Xảo Nương rơi xuống hồ mà sợ. Thời đại này quá nhiều điều bất trắc, Lãnh Nghê thâm nhủ sau này phải mau chóng thích ứng, chú ý, mình cứ giữ lối tư duy hiện đại là không được, ở thời này ra ngoài trong thời tiết như thế là tìm đường chết, vì không phải dễ dàng gặp được nhà dân như đời sau.

“ May chúng ta tìm được cái chùa này.” Lãnh Nghệ xoa xoa tay, đám hòa thượng thích trốn vào chỗ hẻo lánh xây chùa, nhờ thế bọn họ thoát được một kiếp nạn:

Trác Xảo Nương bắt giác nhìn về cánh cửa đã đóng chặt, giọng nhỏ hẩn:” Quan nhân, cái chùa này kỳ quá.”

Lãnh Nghệ cũng nhận ra điều đó rồi, chỉ gật đầu một cái, không muốn nàng lo thêm.

Trác Xảo Nương lại nhìn ra cửa sổ, gió lớn bên ngoài làm cánh cửa không khít hoàn toàn cứ cạch cạch liên hồi, cứ như là có con quái vật nào đó ở bên ngoài đang ra sức giật cửa sổ xông vào, làm nàng không kìm được rung mình, tóm ngay lấy tay Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, an ủi:” Đừng sợ, đây là chùa miếu, dù có ma quỷ cũng không dám tới đâu.”

“ Không phải thế.” Trác Xảo Nương nép sát vào người Lãnh Nghệ, giọng gần như thì thào rồi:” Quan nhân không phát hiện ra à?”

“ Phát hiện cái gì?”

“ Thì Phật Tổ ở đại hùng bảo điện ấy.”

“ Phật Tổ làm sao?”

“ Phật Tổ chỉ có một mắt.”

Lãnh Nghệ khựng người, vừa nãy đi vào y chỉ quan sát đám hòa thượng mà thôi, với Phật Tổ Bồ Tát, tuy mang lòng thành kính, song y không phải là tín đồ, cho nên không để ý, nghe Trác Xảo Nương nói thế mới thấy đúng là kỳ thuật:” Làm sao chỉ có một con mắt?”

“ Vì con mắt còn lại bị khoét mất rồi.” Trác Xảo Nương chỉ nói mà đã sợ:

“ Khoét mắt Phật Tổ?” Lãnh Nghê ngạc nhiên, giờ đã hiểu ra vì sao lúc Trác Xảo Nương rời đại hùng bảo điện lại run lên như thế.” Sao có thể, chẳng lẽ bọn họ không biết? Không thể nào, hay là do tượng đắp bằng đất không được chắc, cho nên một mảng bị bong ra, rồi vì chùa miếu nghèo quá, không có tiền tu sửa nên cứ để như vậy?”

“ Không phải đâu.” Trác Xảo Nương lắc đầu phủ định suy đoán của Lãnh Nghê:” Kim thân của Phật tổ rất mới, chắc chắn vừa mới sửa sang, không thể bong ngay được. Hơn nữa thiếp không thấy chỗ khác bị bong, vì sao bong đúng ở mắt? Hơn nữa cái lỗ đó không phải là bị bong, mà bị người ta khoét ra đó.”

Lãnh Nghê cau mày, có điều thấy nàng sợ như vậy, cố tình lãng đi:” Nàng quan sát thật tỉ mỉ, phân tích cũng rõ ràng, không nhìn ra nàng còn có thiên phú phá án.”

Trác Xảo Nương chẳng bị y đánh lạc hướng, nàng vẫn sợ lắm:” Quan nhân, chàng nói xem, ai mà lại đi khoét mắt Phật Tổ chứ? Chắc chỉ có đám yêu quái mới làm như thế thôi.”

Lãnh Nghê an ủi:” Không sao, không sao, chẳng phải nói người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần à? Nàng và ta, lại có cả lửa ở đây, quỷ quái không dám tới gần đâu.”

Hai người đang nói chuyện thì có tiếng gõ cửa làm Trác Xảo Nương giật mình, Lãnh Nghê vỗ vai nàng đi ra mở cửa, đứng ở cửa là Minh Không, chấp một tay nói:” Ăn cơm.”

Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương theo hần ra ngoài, gió thổi tuyết bay cả vào trong hành lang, giờ cả hành lang cũng phủ tuyết quá mắt cá chân. Đi xuyên qua hậu đường, tới một trai phòng ở góc hậu viện.

Ở đây phương trượng Giác Tuệ và các tăng nhân khác đã đông đủ, đang lớn tiếng nói chuyện. Giác Tuệ tay cầm tràng

hạt, mắt khép hờ, miệng lẩm nhẩm tụng kinh, chẳng bận tâm tới huyên não quanh người.

Tên hòa thượng béo cười hì hì, vẫy tay:” Hai vị tới rồi, ngồi bên này đi.”

Chương 039: Ngồi chùa trong tuyết. (4)

Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương vừa ngồi xuống thì nghe thấy bên cạnh có hòa thượng gầy gầy, má tóp, trông như con bộ ngựa kể chuyện:” ... Ta cúi đầu xuống nhìn, mẹ ơi, trong hố xí thò ra một cái đầu, toàn là máu me, mắt thì trợn trừng, ta sợ quá, chưa kịp chùi đít đã xách quần mà chạy.”

Té ra là kể chuyện ma, đám hòa thượng chẳng ai sợ còn cười ồ.

Chỉ có Trác Xảo Nương là hai tay bấu chặt vào cánh tay Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ không vui mừng:” Tôi lửa tắt đèn, nói cái gì đó.”

“ Chuyện ma ám.” Tên hòa thượng gầy lêu khêu như cái sào đang kể tới say sưa, không để ý tới giọng điệu của Lãnh Nghệ mang hàm ý bảo hắn ngậm miệng lại, vẫn bô bô:” Núi Âm Lăng của chúng ta có sơn thần, sơn thần còn ăn thịt người, không ăn đầu người, ném đầu người vào nhà xí, tôi qua ta đi nhà xí thấy đầu người chết, chắc chắn là do sơn thần vừa ăn ai đó. Sơn thần không sợ Phật Tổ Bồ Tát ...”

“ Đủ rồi, nương tử nhà ta sợ, đừng kể nữa.” Lãnh Nghệ lần này phải nói thẳng thừng:

Tên hòa thượng gầy giờ mới nhận ra Trác Xảo Nương đang run bần bật, cười khan hai tiếng:” Được được, không nói nữa, có điều vừa rồi ta nói thật, không phải là bịa chuyện, hôm qua đúng là ...”

Nói tới đó bắt gặp ánh mắt dữ dội của Soái Lãng bất giác giật mình, không dám nói thêm câu nào, cầm bát cơm đi sang phía đối diện ngồi. lát sau lại tiếp tục thì thầm với những người bên cạnh, nhìn nét mặt đủ biết là vẫn kể chuyện ma.

Hòa thượng thích nghe chuyện ma, chùa nay tu cái gì thế? Dù sao gió lớn, nên trong phòng không nghe thấy lời hán, Lãng không chấp nữa, chỉ là cảm thấy cái chùa này thực sự kỳ quái.

Cửa lớn mở ra, một hòa thượng cao lớn vạm vỡ xách thùng cơm đi vào, nhìn thấy tiểu hòa thượng Minh Không đứng bên cửa quát:” Sao không đi giúp ta bê cơm nước, chỉ biết ăn không ngồi rồi, thứ mù mắt này.”

Vừa nói vừa đặt thùng cơm xuống đá người.

Minh Không ôm mông chạy đi, tên hòa thượng đầu bếp bắt đầu chia cơm cho mọi người.

Tới lượt tên hòa thượng gầy, hán nhìn cơm trong bát nổi giận vỗ bàn:” Này, Minh Viễn, ngươi có ý gì hả, mỗi lần chia cơm cho ta đều ít hơn người khác, ngươi cố tình bắt nạt ta đây à?”

“ Ít thế nào?” Đầu bếp hòa thượng Minh Viễn giọng nhạt nhẽo:” Ai cũng như nhau cả, Minh Thù, ngươi đừng có mà kiếm chuyện linh tinh.”

“ Giống nhau chỗ nào mà giống?” Hòa thượng gầy Minh Thù chỉ hòa thượng béo:” Minh Trí nhiều thế kia cơ mà.”

Lại chỉ bát sơm trước mặt hòa thượng mặt ngựa:” Còn cả Minh Tông cũng nhiều hơn ta.”

Đầu bếp Minh Viễn tay chống hông cười lạnh:” Làm sao, lão tử bắt nạt ngươi đây, ngươi làm gì được? Cắn ta à?”

Hòa thượng gầy Minh Thù mắt tròn trũng trũng, hùng hổ đối đầu.” Dọa ai chứ, nói cho người biết, lão tử không dễ bắt nạt đâu, thế nào cũng có một ngày cho người biết mặt.”

“ Được, ta đợi.” Đầu bếp Minh Viễn liếc nhìn một hòa thượng im re nãy giờ.” Đừng có giống Minh Tịnh, chỉ biết nói mồm không dám ra tay, cam tâm làm loại rùa rụt đầu!”

Hòa thượng tên Minh Tịnh người hơi thấp nhỏ một chút, chỉ cao lớn hơn tiểu hòa thượng Minh Không mà thôi, mặt có đôi lông mày dựng ngược lên, rất kỳ quái. Mắt oán độc nhìn Minh Viễn, song không nói gì, vẫn tiếp tục cúi đầu gấp cơm ăn.

Tên hòa thượng béo ngồi bên cạnh phương trượng bực bội.” Được rồi, được rồi, Minh Viễn người đừng đứng đó lải nhải mãi được không? Mau đi lấy thức ăn đi, phương trượng còn đợi kia kia.”

Đầu bếp Minh Viễn xem ra chẳng sợ một ai, chĩa ngay muôi gỗ xới cơm vào mặt hòa thượng gầy.” Minh Trí, người là cái thá gì mà chỉ tay sai bảo lão tử, đừng nghĩ người giỏi nịnh nọt phương trượng là lão tử phải nghe người, người xéo sang bên đi.”

Tên béo có cái mặt phúc đức nhất bọn, lúc này thay đổi hẳn, mắt ti hí trũng trũng, vỗ bàn quát.” Minh Viễn, người đừng như chó điên cắn bừa khắp nơi, lão tử không dễ bắt nạt đâu.”

Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương nãy giờ chỉ biết câm nín nhìn đám người tu hành này đấu khẩu cãi vã, nếu không nhìn cái đầu nào cũng trọc nhẵn thín kia thì ai cũng nghĩ, có phải mình rơi vào ổ phỉ rồi không?

Lúc này tri khách tăng Minh Không đã về, nhưng lại rụt rụt rè rè đứng ở cửa, tay bê một cái chậu gỗ đựng đậu hũ, đậu hũ

bên trong vỡ nát, lại còn dính không ít tuyết. Tên béo Minh Trí ngạc nhiên:” Sao thế? Đậu hũ sao lại thành ra như vậy?”

Tri khách tăng Minh Không chưa nói đã luôn mồm xin lỗi:” Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, gió to quá, tuyết lại tron ... đệ, đệ, đệ đi không vững, thế là ngã đệ, ăn ăn”

“ Con mẹ mày chứ.” Mặt ngựa Minh Tông chửi ngay, hành động lời nói quả thực không khác một tên thổ phỉ là bao, sẵn tay áo xông tới, vung tay tát luôn:” Mày ăn là xong à? Mày làm bản thức ăn rồi, bọn lão tử ăn gì? Không đánh mày không được.”

Chát!

Cái tát cực mạnh, tiểu hòa thượng lão đảo, hộc máu mũi.

Đầu bếp Minh Viễn và mấy tên hòa thượng khác cũng ba máu sáu cơn kéo tới định đánh tri khách tăng. Chỉ có một vị hòa thượng già râu trắng ngồi yên đó, có điều vẫn nghiêng hàm răng chỗ còn chỗ mất, chỉ tay chửi bới.

Lãnh Nghệ vốn cho rằng phương trượng Giác Tuệ sẽ lên tiếng ngăn cản, không ngờ rằng ông ta hoàn toàn chẳng buồn để ý, mặc cho họ đấu đá. Lúc này họ chửi nhau đã đành, y là người ngoài không muốn can thiệp, nhưng lúc này bằng đầy tên đi đánh một tiểu hòa thượng, y không ngồi yên được nữa:” Dừng tay, các người làm gì?”

Tiếng quát bất thành linh làm cả đám hòa thượng khựng người, đầu bếp Minh Viễn ngạc nhiên nhìn Lãnh Nghệ khắp lượt, ăn mặc thì nhà quê nghèo khó, vóc dáng cũng chẳng đủ cao lớn gây uy hiếp, vì thế bĩu môi:” Người chỉ là người tá túc, chuyện trong chùa đừng dấy vào, ăn cơm của người đi.”

Nói rồi cố tình vung tay muốn đánh tiểu hòa thượng, như muốn thể hiện cho Lãnh Nghệ thấy.

Ai ngờ tay giờ lên không bị người ta tóm lấy, cứ như bị vòng sắt kẹp chặt tay, Minh Viễn đau tới mặt vặn vẹo, cảm giác cổ tay sắp gãy, cầu khẩn:” Thí chủ, thí chủ.”

Lãnh Nghê đẩy tay, tên hòa thượng ngã sang bên, ánh mắt chuyển tới đám còn lại.

Đám hòa thượng đều biết, tên đầu bếp Minh Viễn này là kẻ khỏe nhất bọn, vậy mà bị người ta tóm lấy tay liền không nhúc nhích nổi, vậy mình càng không phải nói. Những kẻ ý mạnh hiếp yếu đều là bọn hèn, thế là lặng lẽ về chỗ.

Chương 040: Chuyển vận sứ thanh liêm. (1)

Trong bữa cơm xảy ra chuyện lớn như vậy mà phương trượng Giác Tuệ vẫn chẳng can thiệp gì, phu phụ Lãnh Nghê là người ngoài, việc có thể can thiệp vào rất hạn chế. Nhìn là biết loại chuyện này đã tồn tại rất lâu rồi, sau này chắc chắn còn tái diễn.

Tiểu hòa thượng Minh Viễn lau máu mũi, đầu cúi thấp, nói:” Đệ đi bê canh.”

“ Để ta đi cho, người đừng có để canh cũng bị đổ thì mọi người chỉ có cơm không mà ăn.” Đầu bếp Minh Viễn sợ sệt nhìn Lãnh Nghê, xoa cổ tay chuồn luôn:

Một bát canh gỗ lớn mau chóng được bê lên, trên đó bập bênh vài lá rau.

Trác Xảo Nương kéo tiểu hòa thượng Minh Không tới bên cạnh, lấy khăn tay ra định lau máu ở mũi cho hắn, nhưng hắn quay mặt đi, lấy ống tay áo tự lau.

Nơi này quá quái dị, Lãnh Nghê đụng nhẹ vào người Tác Xảo Nương, ý bảo nàng đừng can thiệp.

Xảy ra chuyện không vui, mọi người đều lặng lẽ ăn cơm, không ai nói năng gì hết, ăn xong rồi từng người cúi đầu mà đi. Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương cũng về phòng.

Tiểu hòa thượng Minh Không bê nước nóng vào cho họ rửa ráy rồi lại lẳng lặng mà đi.

Vì không phải ở nhà, cho nên Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương đều cởi áo ngoài thôi, trong chùa không có giường lớn, toàn là giường đơn cho một người, nên ai ngủ giường này.

Vừa nằm xuống một lúc, nghe thấy Trác Xảo Nương gọi nhỏ:” Quan nhân.”

“Ừ.”

“Thiếp ... Sợ.”

Lãnh Nghệ lập tức thiếu ra, Trác Xảo Nương muốn ngủ cùng mình, muốn mình ôm nàng ngủ. Mà y sợ nhất là điểm này, sợ Trác Xảo Nương nằm trong lòng mình sẽ nhận ra sự khác biệt với trượng phu mình, đành phải cứng rắn nói:” Không sao ngủ đi.”

“Dạ.” Trác Xảo Nương tủi thân lắm, quần chặt chần vào người. Lúc sau lại không nhịn được nói:” Tên hòa thượng đầu bếp kia thật quá đáng, chẳng trách những người khác đều ghét hắn, mà vị phương trượng đó cũng thật là, để họ hét cãi nhau lại đánh người mà mặc kệ, cái chùa này còn giống chỗ người tu hành không?”

“Kệ họ, chỉ mong bão tuyết sớm dừng, chúng ta xuất phát, bọn họ thích làm gì thì cứ làm.” Lãnh Nghệ tuổi đời chưa nhiều, nhưng chuyện từng trải qua không ít, sớm không còn xốc nổi của tuổi thanh niên:” Nàng cố ngủ đi còn giữ sức.”

Trác Xảo Nương không nói thêm gì nữa, thối tắt đèn đi ngủ.

Trong khi huyện Âm Lăng đang mịt mù trong bão tuyết thì phủ thành Ba Châu chỉ lác đác tuyết rơi, không hề ảnh hưởng tới cuộc sống, thậm chí làm chợ đêm càng thêm náo nhiệt thi vị. Uống rượu, thưởng tuyết, ngâm thơ luôn là thú vui của tao nhân mặc khách.

Tất nhiên chỉ ngồi ở chỗ ấm áp, quần áo đầy đủ, có rượu có thịt mới cảm thụ được tình thơ ý họa trong đó.

Nhã phòng tầng ba khách sạn hào hoa nhất Ba Châu, một bên có thể ngắm nhìn chợ đêm rộn ràng náo nhiệt, bên kia có thể nhìn xuống thiên tỉnh, ở đó có sân khấu nhỏ, tiếng đàn ca réo rất truyền lên. Trong phòng bên cạnh thi thoảng có tiếng cười khanh khách lả lơi, tiếng mời rượu chơi tửu lệnh, huyền não vô cùng.

Liêu tri phủ đang cùng mấy tá quan trò chuyện với một lão giả. Vị lão giả này tuổi chừng ngũ tuần, khuôn mặt như đúc từ thép, lạnh tanh nghiêm nghị, là quan lớn chuyển vận sứ, tuần tra châu huyện quản hạt, ngày hôm nay vừa tới Ba Châu.

Chuyển vận sứ của triều Tống, gọi ngắn gọn là “tào”, chương quản tài chính, đồng thời có chức trách củ sát bách quan. Thông thường do quan ngũ phẩm trở nên đảm nhiệm, mà tri phủ triều Tống thì cấp bậc tương đối thấp, chỉ có lục phẩm.

Nghe xong Liêu tri phủ báo cáo, Hoàng chuyển vận sứ chẳng cười cái nào, chỉ vân về chòm râu mượt mà rõ ràng được chăm sóc rất tốt, nhìn bầu trời lát phát tuyết rơi ngoài kia, khung cảnh náo nhiệt vui tươi như vậy mà mặt đăm chiêu lo lắng, không biết có tâm sự gì.

Liêu tri phủ không dám nhiều lời, lòng thấp thỏm, không biết mình đã nói sai điều gì, hoặc là chỗ nào làm chưa tốt, khiến tào vận sứ đại nhân không vui.

Tới khi Liêu tri phủ tính xem có nên gọi ca cơ vào rót rượu làm sôi động không khí một chút hay không thì Hoàng chuyển vận sứ mới chậm rì rì nói:” Thấy bảo Ba Châu dân phong hung hãn, chuyện cường đạo cướp bóc không ít phải không?”

Liêu tri phủ cúi thật thấp người.” Dạ vâng ạ, Ba Châu núi cao rừng sâu, còn chưa được vương đạo giáo hóa, sơn dân không ít, chuyện đấu đá chém giết thường xảy ra. Lần này đại nhân tuần thị vừa vận tuyên dương hoàng ân, thu phục đám điều dân.”

Hoàng chuyển vận sứ chẳng tiếp lời ông ta, cứ nói ý mình:” Bản quan nghe nói, chỗ các người không chỉ sơn dân điều ngoa, mà đám quan viên địa phương cũng chẳng ra gì, ý trời cao hoàng đế xa, làm chuyện xằng bậy.”

Liêu tri phủ cứng người, không biết lời này của ông ta có ý tứ đặc biệt gì không, hay nhắm vào ai, tình huống không rõ, không dám tiếp lời, chỉ chấp tay dạ dạ vài tiếng.

“ Bản quan nghe nói, một viên huyện quan dưới tay người, tham lam mỹ sắc của một ái thiếp đại hộ, cưỡng bức nữ tử đó. Làm nữ tử trinh liệt đó không chịu được xỉ nhục, tự tận trong huyện nha. Vì thấy bản thân bị ô nhục, đau khổ phần nộ tới cực điểm, cho nên dùng dao đâm vào nơi bị vấy bẩn. Thật đáng phục cũng đáng thương. Một tên quan huyện nhỏ tí xú mà gan to hơn trời, có còn vương pháp nữa hay không?”

Giọng nói đanh thép, từng lời như dao, nói cho Liêu tri phủ tim đập chân run, tri huyện dưới quyền mình làm gì có ai như vậy? Ngay một lúc ông ta mới giật mình nhớ tới huyện Âm Lăng có một nữ tử bị chết trong nha môn. Nhưng làm gì có nghe nói chuyện bị tri huyện làm nhục phần nộ tự sát gì đâu cơ chứ? Hay là có hiểu lầm gì? Liêu tri phủ khom người:” Đại nhân có phải đang nói tới vụ án mưu sát ở huyện Âm Lăng không ạ?”

Ông ta cố tình nhấn mạnh hai chữ mưu sát, có ý tốt nhắc nhở quan trên.

Dè dặt Hoàng chuyển vận sứ lại dùng dùng nỗi giận:” Án mưu sát à? Cái gì mà mưu sát!? Rõ ràng là gian giâm nữ tử,

khíén người ta phẫn nộ mà tự sát! Có loại ác quan bậc này, bách tính làm sao sống yên, làm sao có thuận dân, thượng bất chính hạ tắc loạn, bảo sao nơi này dân phong hung hãn, ác quan như thế, dân không phản kháng sao được? Liêu đại nhân, xảy ra chuyện như vậy mà ngài không biết gì à? Ngài cũng nên rửa sạch mắt rồi đây.”

Chương 041: Chuyển vận sứ thanh liêm. (2)

Nghe Hoàng chuyển vận sứ chỉ đích danh mình giáo huấn, Liêu tri phủ vã mồ hôi hột, dạ dạ luôn mồm sao dám tranh cãi nữa.

Một thông phán của ông ta, phụ trách vụ án hình sự, lớn gan nói:” Đại nhân, vụ án ở huyện Âm Lăng cho tới nay chưa được phá, tri phủ đại nhân cũng lòng như lửa đốt. mấy lần hạ công văn trách mắng Lãnh tri huyện vô năng, y vẫn cố ý trì hoãn không phá án, cho tới hôm nay, kỳ hạn đã tới không thấy tin tức. Bây giờ Hoàng đại nhân nói thế bọn hạ quan mới biết té ra là có nguyên nhân này, té ra là y gian hại nữ tử nhà người, khiến người ta phần nộ tự sát, bảo sao lại lè mề mãi không chịu phá án.”

Hoàng chuyển vận sứ gật gù hài lòng:” Người hiểu chuyện đây, họ tên là gì nhỉ?”

Viên thông phán đó cố dè nén vui mừng, khom người đáp:” Bẩm đại nhân, ti chức họ Lỗ, là thông phán Ba Châu.”

“ Rốt tốt, bản quan nhớ rồi.” Hoàng chuyển vận sứ quay sang Liêu tri phủ:” Không ngờ thuộc hạ của ngươi cũng có người đầu óc thông minh nhanh nhạy như thế, nếu có chuyện không hiểu, ngươi cũng nên khiêm tốn mà hỏi người dưới.”

“ Ti chức hiểu rồi, ti chức lập tức phái người bắt tri huyện Âm Lăng tới, thẩm vấn cho ra nhẽ vụ án này” Liêu tri phủ rất dứt khoát, quay ra cửa hô:” Người đâu?”

“ Khoan!” Không ngờ Hoàng chuyển vận sứ lại lên tiếng cản lại:” Bản quan cũng chỉ là lời một phía, cũng không có bằng chứng gì. Cứ như thế mà bắt người cũng không ổn. Và lại, bản quan chỉ phụng lệnh tuần tra, không có quyền miễn nhiệm quan viên. Tri huyện là do hoàng đế phong, cho dù chúng ta hoài nghi y, cũng chỉ có thể dâng tấu do hoàng đế hạ thánh chỉ phán quyết, do ngự sử đài điều tra mới được.”

Nghe giọng điệu ông ta rõ ràng muốn trừng trị Lãnh Nghê, lý do không biết, nhưng thái độ ông ta đã thể hiện rõ ràng, có điều lại không muốn mang tiếng. Liêu tri phủ thừa biết điều ấy, vừa rồi làm bộ cho người đi bắt Lãnh Nghê thôi, giờ ông ta tự nhận ra như thế, mình đỡ phải bị kẹp giữa khó xử.

Hoàng chuyển vận sứ ra hiệu Liêu tri phủ ngồi xuống:” Thế này đi, người đích thân phái người gọi y tới, không được dùng bạo lực, nếu không sau này bị y nắm thóp, người cũng gặp rắc rối. Chỉ truyền lời với y, vụ án này có người cáo trạng lên chỗ bản quan rồi, nói y lợi dụng chức quyền, cưỡng bức dân nữ, khiến dân nữ phản uất tự sát. Bản quan muốn đích thân điều tra.”

Liêu tri phủ vâng dạ.

Hoàng chuyển vận sứ tiếp tục cao giọng:” Người phải nói với y, chuyện này liên quan tới vận mệnh sĩ đồ của y, bảo y suy nghĩ cho kỹ. Chớ vội nghĩ cách hối lộ bản quan, bản quan là người thanh liêm không tiếp nhận thứ đó. Nhất định phải chuyển lời như thế.”

Liêu tri phủ hơi bất ngờ, thầm nhủ trong lòng, thế này khác gì là đòi người ta hối lộ? Xem ra mục đích của ông ta chỉ là đòi hối lộ mà thôi. Thôi thì, Liêu tri phủ khinh bỉ, nghèo tới điên rồi hay sao mà ngang nhiên đòi hối lộ như thế, muốn hối lộ tới nơi giàu có như Giang Nam ấy, tới chỗ lưu đày chớ ăn đá gà ăn sồi thì được mấy đồng? Với lại tri huyện Âm Lăng vì

mất tiền thuế, đến cả hồi môn của thê tử còn phải bán đi trả, đâu ra tiền hồi lộ ông?

Hoàng chuyển vận sứ tiếp tục:” Bản quan còn nghe nói, tri huyện Âm Lăng tiêu hết tiền thuế má, chiếm đoạt tiền công của cấp dưới, đúng là người bị tiền chui vào mắt rồi.”

Lời đó nên giành cho bản thân ông đi, Liêu tri phủ nói một câu công bằng:” Đại nhân, không phải y tiêu pha tiền thuế mà là bắt đắc dĩ, có cường phỉ lên vào, trộm mất ...”

“ Là y nói hay là Liên đại nhân tận mắt nhìn thấy?”

“ Chuyện này là do ti chức phái người tới huyện Âm Lăng tìm hiểu mà biết. Tiền thuế đúng là bị cường phỉ đột nhập, đánh bị thương nha dịch cướp đi, rất nhiều người chứng kiến.”

Hoàng chuyển vận sứ vắn vẹo:” Bọn họ có nhìn thấy cường phỉ mang từng đĩnh bạc đi không?”

Đúng là muốn gán tội người ta thì sợ gì không có cứ, Liêu tri phủ lắc đầu:” Không thấy ạ.”

“ Thấy chưa, y có thể tìm người trộm tiền mà, không phải là không thể.” Hoàng chuyển vận sứ liếc Lỗ thông phán:” Người thấy thế nào?”

“ Chuyện vận sứ đại nhân nói không sai chút nào, mắt sáng như đuốc nhìn thấu mưu gian tà.” Lỗ thông phán luôn mồm nịnh bợ:” Khẳng định là tên tiểu tử đó cố ý giở trò, may mà đại nhân chỉ điểm, bọn ti chức sáng mắt ra.”

Mấy lời này thực sự là thói không ngửi nổi, Liêu tri phủ giận run, quan viên mà lấy tiền thuế ra tiêu, không cần biết nguyên nhân gì, cũng phải tự mình bù vào. Lãnh Nghệ kể cả có tìm người cướp thì cũng vẫn là y bồi thường, không có lợi ích gì hết. Ông ta thấy rõ rồi, lão Hoàng chuyển vận sứ này nhắm vào Lãnh Nghệ, cố tình gây khó dễ cho y, không biết Lãnh Nghệ làm sao lại đắc tội với chuyển vận sứ? Dù ông ta

không có quan hệ đặc biệt gì với Lãnh Nghê, nhưng là quan viên dưới quyền mình, đâu thể mặc cho người khác chà đạp hãm hại.

Liêu tri phủ nói:” Ti chức đã hạ công văn trách mắng Lãnh tri huyện, yêu cầu y trước kỳ hạn phải bù lại tiền thuế thiếu hụt, y đang gom góp khắp nơi nghĩ cách bù đắp.”

“ Nghĩ cách mà được à? Nghe nói số tiền thuế y tiêu pha không ít.” Hoàng chuyển vận sứ nhất định gán tội danh kia lên đầu Lãnh Nghê:

“ Chuyện này ti chức biết, ti chức nhất định tăng cường đốc thúc, trước Tháng Chạp phải thu hồi đủ.”

“ Tiền thuế nộp lên là dựa theo quý, không phải kéo dài tới cuối năm mới thu. Người nên biết, y sớm phải nộp khoản tiền thuế đó lên, chậm trễ tới giờ đã là làm việc bất chính, tham ô phạm pháp rồi.”

Kỳ thực nộp thuế xưa nay luôn thu theo năm, nộp sớm hay nộp muộn đều được, chỉ cần giao nộp trước tháng Chạp, chưa bao giờ có chuyện nộp theo quý. Giờ Hoàng chuyển vận sứ bất chấp lý lẽ nói câu này, là muốn gán tội cho Lãnh Nghê. Liêu tri phủ liền lờ đi như không nghe thấy.

“ Không phải bản quan cố ý gây khó dễ.” Hoàng chuyển vận sứ làm ra cái vẻ đường hoàng:” Đây là vương pháp, Liêu tri phủ, ông cũng không được bao che.”

“ Ti chức không dám.”

“ Thế thì tốt, vậy thì lập tức lệnh cho y nộp thuế ba quý lên, số còn lại trước tháng Chạp nộp. Nếu nộp không được, đừng nói là không giữ được mũ ô sa. Chỗ các người vốn là nơi lưu đầy, e là phải chuẩn bị thêm một vị trí cho y.” Hoàng chuyển vận sứ nói tới đó đứng dậy:” Văn câu nói đó, bản quan là quan

thanh liêm, tuyệt đối không nhận hối lộ, không bao che cho y,
Liêu tri phủ, nhất định phải chuyển lời.”

Chương 042: Xác nằm trên đất.

Lời của chuyên vận sứ đại nhân không tới được chỗ Lãnh Nghê, vì lúc này y vẫn còn mắc kẹt trong bão tuyết.

Suốt cả một đêm gió thổi ù ù chưa ngừng tới một khắc, Lãnh Nghê ngủ rất say, theo thói quen y dậy cũng rất sớm. Trác Xảo Nương ngủ không yên ổn lắm, trong đêm trở mình mấy lần, nàng cũng có thói quen dậy sớm, thức dậy đã thấy Lãnh Nghê ngồi đó, vội nói:” Quan nhân ngủ chút nữa đi, ngoài kia còn gió to, bão tuyết chưa dừng đâu.”

Lãnh Nghê lắc đầu:” Không cần, nên dậy sớm tốt hơn, cứ ngủ nướng không tốt cho sức khỏe.”

“ Vậy quan nhân đắp chăn vào, đợi thiếp đốt lửa đã, khi nào phòng ấm áp hãy dậy.”

“ Không cần, ta không sợ lạnh.”

Trác Xảo Nương ngỡ ngàng, nhìn y đầy nghi hoặc:” Trước kia quan nhân sợ nhất là lạnh, mỗi lần đều cần thiếp ủ chăn ấm mới lên giường ...”

Lãnh Nghê vừa rồi cố tình nói thế, y không thể bắt chước người kia được, vì y không hiểu, mà y cũng không muốn, thế nên y muốn để Trác Xảo Nương thích ứng với mình hiện giờ, tất nhiên là từng chút một.” Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, thời gian qua xảy ra rất nhiều chuyện, ta không thể không nhìn lại bản thân mình, cảm thấy bản thân đúng là có thiếu sót, cần phải thay đổi. Trước kia ta chỉ biết bách tính thiên hạ, ít để ý tới nàng, sau này ta sẽ tốt với nàng hơn, ở

huyện Âm Lăng xa xôi này, chỉ có nàng là người thân của ta, chúng ta nương tựa vào nhau mà sống, không quan tâm tới nhau thì ai quan tâm tới chúng ta?”

Trác Xảo Nương hiển nhiên không phải là kiểu nữ nhân “thà làm thiếp anh hùng hơn làm thê phạm phu tục tử”, nàng chỉ biết cuộc sống nhỏ của mình thôi. Nghe trượng phu nói thế thì vui vẻ gật đầu như gà mổ thóc, cười rất là tươi.

Ày, quả là tiểu nha đầu đơn thuần dễ dụ mà, nói vài câu bùi tai đã hớn hờ rồi, Lãnh Nghệ cũng nhìn nàng cười, ta quan tâm tới nàng hay không liên quan gì tới chuyện ta dậy sớm với không sợ lạnh chứ?

Cơ mà lão bà ngốc một chút cũng không tệ, lão tử thích thế.

Hai người rửa ráy xong thì ngồi trong phòng nói chuyện, bên ngoài tuyết vẫn rơi ào ạt, cuồng phong hoành hành. Có mấy lời dự phòng trước đó, Lãnh Nghệ nói chuyện với nàng cũng bớt phải chú ý hơn, hai người trò chuyện tới khi bụng reo òng ọc rồi mới nhớ, sao chưa ăn sáng nhỉ? Chẳng lẽ trong chùa không ăn sáng?

Cũng có thể, dù sao chùa trong núi sâu, hẳn là không đầy đủ lắm, Lãnh Nghệ cũng biết đừng nói thời xưa, ở thời đại của y, một số nơi khó khăn không ăn ngày đủ ba bữa cũng không phải quá hiếm. Đang nghĩ vậy thì cửa bị đẩy ra, tiểu hòa thượng Minh Không hoảng hốt chạy vào, cuối cùng hẳn cũng chịu nói chuyện, nhưng nói ra chẳng phải tin tức tốt lành gì: “Không xong rồi, Minh Viễn chết rồi!”

Minh Viễn? Là tên đầu bếp, Lãnh Nghệ nhảy ngay khỏi giường: “Làm sao mà chết?”

“ Không biết ạ, Minh Thù sư huynh dậy sớm phát hiện, chết ở trong bếp. Phương trượng bảo ta đi mời các vị tới xem.”

Phượng trọng mời bọn họ? Cho dù không mời thì đây là địa bàn huyện Âm Lăng, y là tri huyện vẫn phải đi xem thôi. Nhưng phượng trọng sao lại mời họ tới xem? Lãnh Nghệ cảm thấy quái dị.

Lãnh Nghệ không đi vội, mở bọc hành trang ra, lấy một cái hộp nhỏ đưa Trác Xảo Nương đang xanh mặt mặt vì sợ. Y tính cả rồi, đám người kia không biết mình mang theo đồ quý trọng, cứ thoải mái để đồ ở lại mà ra, sẽ không ai nghi ngờ gì cả. Hơn nữa bảo tuyết thể này cũng chẳng sợ người ngoài tới. Lãnh Nghệ dẫn Trác Xảo Nương theo tiểu hòa thượng ra ngoài, lần nữa lặn lội tuyết dày tới nhà bếp. 8 hòa thượng trong chùa đã có mặt đông đủ ở cửa.

Phượng trọng Giác Tuệ nhìn Lãnh Nghệ:” Thí chủ, chùa chúng tôi có một tăng nhân chết trong bếp, các vị là người ngoài, mời tới làm chứng, tương lai người nhà môn tới còn có câu trả lời.”

Lãnh Nghệ không vội trả lời mà quan sát nhà bếp, cửa mở rộng, cửa sổ thủng hai lỗ, làm gió lùa xé toạc giấy dán cửa sổ.

Thò đầu nhìn vào trong, thấy một cái bếp khá rộng, mé trái là cái thớt, bên trên là đồng mì lớn, đầy vải, để lộ ra một góc, cho thấy đang nấu dở dang. Sát bên trong là hai cái bếp đất nối với nhau, cửa bếp đút củi, thừa ra ngoài một phần, lửa cháy bốc cao. Trên bếp là lồng hấp bằng trúc ba tầng, đang bốc hơi nghi ngút. Bếp còn lại đun cái nồi.

Bên phải bếp có cái bàn dài đặt miếng đậu hũ lớn, nhưng đậu hũ nát rồi, rơi tán lác trên mặt đất.

Nằm giữa đồng đậu hũ, trên sàn đá là đầu bếp Minh Viên không còn nhúc nhích nữa.

Lãnh Nghệ ra hiệu cho mấy hòa thượng ở cửa không cần đi theo, sau đó cẩn thận quan sát mặt đất, tránh dẫm phải vật

chứng quan trọng. Tới bên thi thể, kiểm tra mạch con người, xác nhận đã chết.

Lùi ra ngoài cửa, Lãnh Nghê hỏi:” Ai phát hiện đầu tiên?”

“ Ta và sư đệ Minh Tịnh.” Tên béo thích nịnh bợ Minh Trí đáp:

“ Chuyện thế nào, kể đầu đuôi một lượt đi.” Lãnh Nghê ra lệnh:

“ Buổi sáng do quá thời gian ăn sáng mà chưa thấy gõ chuông, ta liền ...” Tên béo Minh Trí nói tới đó mới sực nhớ ra điều gì, trừng mắt lên:” Vì sao ta phải nói cho người biết? ... Bọn ta phải mau tới huyện thành báo quan mới được.”

“ Ta chính là quan, tri huyện bản huyện.” Chuyện đã thế này Lãnh Nghê không tốn thời gian làm gì, lấy cái hộp đưa Trác Xảo Nương cầm, mở ra bên trong xuất hiện một cái ấn bằng đồng vàng, lấy giao cho phương trượng Giác Tuệ:” Đại sư xem đi, đây là quan ấn của bản huyện.”

Lời này vừa nói ra, cả đám hòa thượng ngõ ngàng nhìn, vị như nông dân này là tri huyện lão gia? Bọn họ như muốn hỏi xem đối phương có biết không, nhưng nào ai nhận ra.

Giác Tuệ bán tín bán nghi, song không dám xem nhẹ, dùng hai tay nhận lấy ấn, quả nhiên bên trên khắc mấy chữ “Âm Lăng huyện nha chi ấn”. Ông ta từng xem công văn đóng dấu nha môn, nhận ra đúng là đại ấn của huyện thái gia, hoảng tới run tay, thiếu chút nữa rơi ấn rồi. May mà tên béo Minh Trí đỡ lấy, ông ta mới đứng vững, hai tay cung kính trả lại ấn:” Thì ra là tri huyện đại lão gia, lão nạp không biết, thất kính, xin đại lão gia thứ tội.”

Chương 043: Lập luận và nghị vấn. (1)

Thấy phương trượng nói thế, số hòa thượng còn lại cũng hoảng sợ đứng nghiêm chấp tay trước ngực làm lễ, một thôn dân tự nhiên lắc mình một cái biến thành huyện thái gia, ai cũng kinh hoàng.

Lãnh Nghệ lại đưa ấn cho Trác Xảo Nương, là một hình, tác phong của y trước nay luôn dứt khoát, nhanh gọn:” Bản huyện đưa phu nhân du ngoạn, không ngờ gặp bão tuyết, nên tới quý tự. Vốn không muốn lộ thân phận, nhưng nếu gặp án mạng này thì phải tra ra rõ ràng.”

Sau đó quay sang tên béo:” Giờ thì ngươi có thể nói cho bản huyện nghe rồi chứ?”

Tên béo Minh Trí rồi rít khom người, nuốt nước bọt, không ngờ chuyện thay đổi nhanh như thế, khách tá túc biến thành tri huyện, mà tri huyện làm việc như sấm nổ chớp giật, chưa gì đã hỏi ngay tới vụ án, làm hắn có chút lúng túng, chưa thích ứng kịp:” Được ạ, được ạ, tất nhiên là được ạ. Tiểu tăng mà Minh Tịnh sư đệ thấy quá giờ ăn sáng, gần tới giờ đọc kinh sáng, nên ...”

“ Khoan.” Lãnh Nghệ cắt ngang:” Phát hiện xảy ra chuyện chỉ có hai người các ngươi à?”

“ Vâng.” Minh Trí gật đầu.

“ Được, ngươi sang phía bên kia viện tử.” Lãnh Nghệ chỉ tay bảo Minh Tịnh có đôi lông mày xéch ngược:” Đợi lát nữa

bản huyện sẽ hỏi riêng người, xác nhận khẩu cung của các người.”

Minh Tịnh chấp hai tay trước ngực, lùi sang bên, cách chục bước. Như thế ở thời tiết thế này có căng tai lên cũng chẳng thể nghe thấy gì. Lãnh Nghệ ra hiệu cho tên béo:” Được rồi, người nói đi.”

Tên béo Minh Trí nói:” Tiểu tăng và Minh Tịnh đói bụng, liền tới bếp xem xảy ra chuyện gì, sao mà lâu thế còn chưa có cơm ăn. Bọn tiểu tăng tới cửa, đẩy cửa, cửa hình như là cái bên trong. Minh Tịnh quát, Minh Viễn, sao còn chưa có cơm, cài cửa làm cái gì? Có phải một mình trốn trong phòng ăn vụng không?”

“Bọn tiểu tăng đập cửa mà bên trong không có động tĩnh gì, lấy làm lạ tới cửa sổ, định mở cửa sổ, phát hiện cửa sổ cũng đóng, thế là lấy tay chọc giấy cửa sổ nhìn vào trong mới phát hiện Minh Viễn nằm đó, không nhúc nhích. Hoảng quá, bọn tiểu tăng gọi mãi hán không thừa, húc cửa xông vào, phát hiện ra hán đã tắt hơi, thế là vội chạy đi gọi phương trượng”

Lãnh Nghệ ra sau cửa, nhìn thấy then cái bị gãy, vết tích rất mới, còn mảnh vụn bám trên, rõ ràng mà vừa mới bị xô gãy. Quan sát kỹ hơn, đây là hai cánh cửa mở theo chiều ngược, dùng then cài rất dài. Còn có một cái chốt cắm, cắm xuống có thể giữ được một cánh cửa, nhưng hiện giờ cũng gãy nứt, chỗ gãy phù hợp dấu hiệu bị xô gãy.

Từ dấu vết ở then cái và chốt cửa cho thấy Minh Trí và Minh Tịnh không nói dối, bọn họ đúng là phá cửa xông vào.

Lãnh Nghệ lại gọi Minh Tịnh tới, hỏi đầu đuôi, hán trả lời không khác gì tên béo, cho nên trọng điểm đặt vào khám nghiệm thi thể, trước tiên làm rõ nguyên nhân cái chết rồi mới quyết định bước tiếp theo làm gì.

Thi thể nằm ngửa, sau đầu có vũng máu tươi, vì trong phòng đốt hai cái bếp, nhiệt độ bên trong tương đối cao, máu chưa đông băng.

Lãnh Nghệ kiểm tra kỹ bề ngoài thi thể, trừ sau đầu có vết thương do chạm với vật cùn thì không có thương tích nào khác, cũng không có dấu hiệu bị bóp cổ ngạt thở dẫn tới tử vong.

Đi tới bên bếp mở lồng hấp ra, bên trong đang hấp bánh bao. Nồi còn lại đun nước sôi, nước đã sôi ùng ục rồi.

Lãnh Nghệ gãi cằm, nghĩ hồi lâu rồi gọi phương trượng tới:” Đại sư nghĩ Minh Viễn vì sao chết?”

“ Chuyện này ... lão nạp ngu độn, mong đại lão gia minh xét.” Giác Tuệ chấp tay thờ dài:

“ Ngu độn sao? Không! Thực ra đại sư rất thông minh.” Lãnh Nghệ lắc đầu:

“ Đại lão gia quá khen.”

“ Không hề, ta nói thật.” Lãnh Nghệ nghiêm túc nói:” Khi phát hiện ra người chết có thể bình tĩnh xử lý như đại sư, gọi một người ngoài cuộc tới làm chứng, phải là người vô cùng bình tĩnh mới làm được. Riêng từ điểm này thôi đã thấy đại sư không phải người ngu độn rồi.”

Giác Tuệ niệm một câu phật hiệu, không nói gì cả.

“ Nếu đại sư kiên trì nói không biết, vậy bản huyện giúp đại sư. Phàm là án mạng, không ngại ba loại, tự sát, bị giết và ngoài ý muốn. Minh Viễn tôi qua còn khỏe mạnh, nơi hấn chết là nơi làm việc, hấn còn đang làm bữa sáng cho mọi người. Nếu hấn muốn tự sát thì sao có thể bình thản làm những chuyện này? Nếu có muốn làm bữa cuối cùng cho mọi người thì cũng phải làm xong chứ, không thể làm nửa chừng quay ra tự sát. Hơn nữa nếu tự sát thì dùng cách lấy gậy đập xuống đất

cũng cô quái quá rồi, nên loại bỏ tự sát.” Lãnh Nghệ phân tích rành mạch dễ hiểu:

Giác Tuệ liên tục gật đầu, khen ngợi:” Đại lão gia làm người ta mở mang tầm mắt.”

Lãnh Nghệ không phản ứng với lại khen ngợi của ông ta:” Nhìn có vẻ là chết do ngoài ý muốn, cửa thì đóng bên trong, mà khả năng tự sát không phải. Song cũng không phải do hấn ngã mà chết ... Vì đậu hũ bị đè nát một phần, chứng tỏ hấn ngã về phía bàn trước, đè nát đậu hũ, sau đó mới ngã về phía sau. Nếu trượt chân thì phải ngã thẳng về phía sau chứ không thể đè nát đậu hũ mới ngã.”

Giác Tuệ liên tục gật đầu:” Đại lão gia nhìn rất chuẩn.”

“ Cho nên từ hiện trường thì Minh Viễn hẳn là do bệnh đột phát mà chết, hấn đứng trước bàn làm cơm, do đột nhiên loại bệnh nào đó phát tác, ví như bệnh tim, hấn thấy choáng váng, yếu ớt, ngã về phía trước, rồi trượt chân ngã về phía sau đập đầu xuống sàn đá mà chết.” Lãnh Nghệ nhìn chằm chằm vị phương trượng:” Đại sư thấy sao?”

Giác Tuệ vuốt chòm râu, đầu gật gù đấy, nhưng không trả lời.

Tên béo Minh Trí ca ngợi:” Quá hay, không khác gì tận mắt nhìn thấy. Đúng là thế, tên tiểu tử đó chắc chắn đột nhiên phát bệnh rồi ngã chết, nhất định là thế ... Mọi người thấy đúng không? Đại lão gia nói thật chuẩn.”

Những người khác chỉ dùng ánh mắt quái dị nhìn hấn, không ai nói gì.

Lãnh Nghệ quan sát hết phản ứng của xung quanh:” Bản huyện biết vì sao các ngươi không nói, vì các ngươi đều biết, sức khỏe Minh Viễn rất tốt, xưa nay chẳng bệnh tật gì, không

thể nào đột nhiên bệnh phát tác như thế. Cho nên các người thấy suy đoán này không hợp lý chứ gì?”

Trả lời y vẫn chỉ có sự im lặng, lòng thâm kinh ngạc, huyện lão gia như đọc được suy nghĩ của người khác.

Chương 044: Lập luận và nghi vấn? (2)

“ Mặc dù một số người bình thường nhìn thì như rất khỏe mạnh, nhưng trong người có bệnh, cũng có bệnh cấp tính khiến người ta nhanh chóng mất đi tri giác. Có điều ta không định đi tra căn bệnh có khả năng có này, vì nếu hấn bị bệnh thì có mấy nghi vấn khiến suy đoán này trở thành không thể.” Lãnh Nghệ đi qua đi lại mắt không rời đám hòa thượng:

Đám hòa thượng ở cửa nghe Lãnh Nghệ nói vậy thì ánh mắt đều lộ vẻ trào phúng tên béo chưa gì đã nịnh bợ, tên béo Minh Trí xấu hổ cười gượng.” Đại lão gia có nghi vấn gì ạ?”

Lãnh Nghệ không trả lời mà hỏi:” Sau khi phát hiện ra thi thể, các người có đụng vào không?”

“ Không ạ.” Tên béo Minh Trí khẳng định chắc nịch:

Minh Tịnh cũng gật đầu:” Khi đó hấn nằm như thế, bọn tiểu tăng không hề động vào, sau khi phát hiện hấn không còn thở nữa thì đi gọi phương trượng.”

Phương trượng Giác Tuệ nói thêm:” Sau khi lão nạp hỏi tình huống thì cho người đi gọi đại lão gia, cũng chưa đụng tới thi thể.”

“ Tốt lắm, vậy thì nghi vấn bản huyện phát hiện thành lập rồi.” Lãnh Nghệ ngồi xuống từ từ lật người Minh Viễn, chỉ sần đá:” Nơi này rõ ràng có dấu vết kéo đi, tuy rất ngắn, khoảng cách chưa tới một cái đũa, nhưng đã nói rõ vấn đề.”

Giác Tuệ và đám hỏa thượng ở cửa không nhìn thấy, không có lệnh của Lãnh Nghệ, bọn họ không dám vào, chỉ có thể

kiễng chân nghên cổ nhìn.

Lãnh Nghệ chỉ lưng người chết.” Nếu người chết giãy dựa gây ra vết cọ xát, vậy không thể chỉ mông có, mà lưng cũng phải có dấu vết. Nhưng lưng người chết không có, chứng tỏ là thi thể bị đung vào. Hai tay nâng nách người chết kéo ra sau ... Vấn đề là mục đích di chuyển thân thể là gì?”

Giác Tuệ lắc đầu, đám hòa thượng lắc đầu theo.

Lãnh Nghệ đi tới trước bàn.” Tình huống hẩn là như thế này, khi người chết ngã xuống không phải ngã thẳng ra sau, mà là toàn thân mềm nhũn ngã về phía trước. Cho nên hẩn hẩn là nằm gục trên bàn. Nhưng như thế không dễ khiến người ta nghĩ tới hẩn bất ngờ phát bệnh, vì thế kẻ đó kéo thi thể hẩn một chút, bày thành tư thế ngã ngửa ra sau, vậy thì đầu có thể trực tiếp đập xuống sàn vỡ đầu mà chết.”

Đám hòa thượng kinh hãi, Giác Tuệ mãi mới hiểu ra.” Kẻ đó di chuyển thi thể làm gì? Chẳng lẽ là vì mưu sát Minh Viễn sau đó ngụy trang thành tai nạn?”

Lãnh Nghệ chậm rãi gật đầu, đương nhiên chứng minh một người chết vì mưu sát chỉ đơn thuần dùng dấu vết trên thi thể vẫn thiếu sức thuyết phục, nhưng y có chứng cứ đánh thép hơn.” Vết thương ở gần đỉnh đầu chứ không phải là gần gáy, điều này không phải nói rõ rồi sao? Đó lại là vết thương duy nhất. Nếu ngã về phía sau, làm sao hình thành được vết thương này. Chứng tỏ người chết bị người ta ở phía sau dùng vũ khí cùn đập ... Vì thế đây là một vụ mưu sát.”

Minh Tịnh giọng chói tai nói lớn.” Không thể nào, khi bọn tiểu tăng xông vào, cửa chính và cửa sổ đều đóng chặt, cài then bên trong. Tiểu tăng thè! Cửa đã đóng thì làm sao vào giết người được?”

“ Đây cũng chính là vấn đề cần giải quyết, hiện bản huyện chưa có lời giải thích hợp lý, có khi phải tìm ra hung thủ, hung thủ sẽ cho chúng ta biết hắn làm thế nào?” Lãnh Nghệ đi ra cửa, không khỏi thở dài, chẳng qua là muốn tránh bão tuyết, không muốn dây dưa tới rắc rối trong cái chùa này, giờ không muốn cũng không được rồi.” Quá trình phân tích này bản huyện đáng lẽ không cần nói cho các người, nhưng vì hung thú ở trong số các người, nên ta buộc phải nói ra. Nếu ai phát hiện manh mối gì, mời báo với ta. Chúng ta cùng lôi hung thủ ra.”

Mấy tên hòa thượng vừa nghe Lãnh Nghệ nói hung thủ trong số bọn họ thì lập tức kéo giãn khoảng cách với người khác, như người bên cạnh là hung thú vậy, xem chừng chẳng ai tin ai.

Trong chùa xuất hiện một kẻ giết người, chuyện xảy ra trước mặt người ngoài, còn là huyện thái gia, thế này chẳng mấy chốc tiếng xấu lan xa, còn ai tới đây dâng hương cầu nguyện gì nữa chứ? Phương trượng Giác Tuệ dùng dùng nổi giận, nhìn đám hòa thượng một lượt.” Trong số các người, ai giết chết Minh Viễn? Mau tự nhận tội đi, không ngờ chùa Âm Lăng chúng ta còn có loại người này. Thực sự làm người ta ghê sợ! Là ai, mau tự thú đi.”

Ông ta quát mấy lần, không ai trả lời.

Tra hỏi một hồi không có kết quả, phương trượng hết cách, chỉ biết trông cậy vào Lãnh Nghệ, sớm tìm ra hung thủ, có khi có cơ lấp liếm, chẳng may không tìm ra được, chưa nói không có hương khách gì đó, sống cạnh một kẻ giết người, ai mà yên tâm được. Quay sang tìm Lãnh Nghệ, không ngờ thấy y đang hoạt động chân tay người chết, còn cởi áo xem lưng, nghi hoặc đi tới khom người nói:” Đại lão gia, chuyện này ngài đang làm gì thế?”

Kiểm tra không cần tốn thời gian, Lãnh Nghệ đã làm xong xuôi đứng dậy:” Ta xem thời gian hắc bị giết chết.”

“ Chuyện này mà xem ra được à?”

“ Đúng, căn cứ vào độ cứng thi thể, vết đốm trên thi thể và nhiệt độ, có thể đoán ra đại khái. Hắc hắc là chết lúc giờ Thìn (7-9 giờ sáng) ... Xin hỏi đại sư, lúc đó đại sư ở đâu?”

“ Đại lão gia không phải hoài nghi lão nạp đấy chứ?” Giác Tuệ kinh hoàng:

“ Mỗi người trong chùa đều không thể bài trừ.” Lãnh Nghệ nghiêm túc nói:

Giác Tuệ dựng một tay trước ngực, niệm A di đà phật:” Lão nạp giờ Thìn ở trong thiền phòng niệm kinh. Lão nạp dạy từ giờ Mão, niệm kinh tới thời gian đọc kinh buổi sáng thì ra đại đường cùng mọi người tụng kinh, sau đó chúng tôi nói đã xảy ra chuyện.”

“ Có ai chứng minh không?”

“ Không, chỉ có một mình lão nạp mà thôi.”

Bất chợt lúc này tiểu hòa thượng Minh Không lên tiếng:” Tiểu tăng có thể làm chứng phương trượng luôn ở trong thiền phòng, chưa từng ra ngoài.”

“Ồ, sao ngươi chứng minh được, ngươi nhìn thấy à?” Lãnh Nghệ hỏi:

“ Không phải! Khi phát hiện sư huynh Minh Viễn chết, tiểu tăng đang quét tuyết ở hậu viện, nhìn thấy tuyết tích ở trước cửa phòng phương trượng rất dày, không có dấu chân nào, chứng tỏ phương trượng không ra ngoài.”

“ Sáng nay gió tuyết vẫn còn lớn, vậy mà ngươi đã quét sân rồi?”

Tiểu hòa thượng Minh Không gật đầu:” Không quét không được, nếu tuyết bịt cửa phòng, sẽ không ai ra được.”

Chương 045: Có ai làm chứng? (1)

“ Nói như vậy phương trượng luôn ở trong phòng, không phải hung thủ rồi.” Lãnh Nghê chuyển người, lần lượt xác nhận chứng cứ ngụy phạm của từng người, trước tiên hỏi tiểu hòa thượng:” Vậy còn ngươi thì sao, luôn quét vườn chứ?”

“ Vâng!” Minh Không lí nhí:” Mỗi sáng tiểu tăng đều phải quét sân một lượt.”

“ Nhưng chẳng bao giờ quét sạch.” Tên gày Minh Thù đột ngôn xen vào chuyện không liên quan:” Nó toàn lười biếng, chưa bao giờ quét dọn tử tế.”

Hòa thượng già râu trắng cũng nói:” Đúng đấy, bảo nó mang cho ông già này cái bô tiểu, nó cũng mặt nặng mày nhẹ, như ai thiếu tiền của nó.”

Tên mặt ngựa Minh Tông dè bủ:” Ông cũng lười quá đấy, phòng của ông bên cạnh nhà xí, buổi tối đã đành, ban ngày ông cũng ỉa đái trong phòng bắt người ta đổ, ai mà chịu được?”

Hòa thượng râu trắng hừ một tiếng:” Ta không nói gì ngươi, ngươi lại cắn ta à?”

Đám người này hết nói nôi, sư huynh đệ của mình mới chết, vậy mà họ còn quay sang cãi nhau chuyện không đâu, Lãnh Nghê tiếp tục hỏi tiểu hòa thượng Minh Không:” Ai có thể chứng minh ngươi quét sân?”

Tiểu hòa thượng Minh Không chấp tay khom người:” Bọn họ đi tụng kinh sáng đều đi qua bên người tiểu tăng, ai cũng

thấy.”

“ Tụng kinh sáng vào lúc nào?”

“ Đúng giờ Thìn, mỗi ngày nửa canh giờ, niệm kinh xong ăn sáng. Chỉ là đọc kinh sáng xong không thấy cơm đâu nên mọi người mới đi xem.”

“ Tụng kinh buổi sáng thì cả chùa phải tham gia à?”

“ Vâng, trừ tiểu tăng.”

Mặt Ngựa Minh Tông nói vào:” Nó pha trà rót nước cho mọi người, bọn tiểu tăng đều nhìn thấy.”

Tên gày Minh Thù cũng khẳng định:” Chuẩn bị trà nước xong thì nó đứng bên nghe bọn tiểu tăng tụng kinh, sẵn sàng thêm nước nóng.”

Lãnh Nghệ lại hỏi:” Vậy đầu bếp Minh Viễn không cần tham gia tụng kinh sáng sao?”

“ Không cần.” Phương trượng Giác Tuệ trả lời.” Hắn phải chuẩn bị bữa sáng, nên không cần tham gia tụng kinh buổi sáng.”

“ Vậy buổi tụng kinh buổi sáng hôm nay trừ Minh Không và Minh Viễn, số còn lại đều tham gia cả chứ?”

“ Đều tham gia, không thiếu ai.”

Nói vậy thì từ 8 tới 9 giờ là họ tụng kinh buổi sáng, tất cả ở một chỗ làm chứng cho nhau vậy Lãnh Nghệ có thể thu hẹp thời gian tử vong từ 7 tới 8 giờ sáng rồi.

“ Hay là có người ngoài lên vào chùa giết người?” Mày xéch Minh Tịnh đề xuất ý kiến:

Tên béo Minh Trí trừng mắt với hắn:” Người bị ngốc à? Bão tuyết lớn như thế thì ai mà tới đây cho được?”

“ Vậy có khi là ma quỷ giết đấy.”

Tên gày Minh Thù nghe Minh Tịnh nói vậy thì như đĩa phải vôi, vì hẳn chuyên kể chuyện ma, phản ứng dữ dội:” Người ám chỉ cái gì? Người nghĩ ta bịa chuyện nói dối à?”

“ Ta không có ý đó.” Mày xéch Minh Tịnh vội nói:” Chắc là người nghe nhiều chuyện ma quỷ quá nên mới thuận miệng nói ra.”

“ Người cứ đợi đi, rồi sẽ có ngày ma quỷ sẽ tìm tới người đấy.”

“ Đủ rồi.” Lãnh Nghê nhiều lần bị đám này quấy nhiễu cắt ngang, rốt cuộc không nhịn được, quát to:

Mấy tên hòa thượng thói quen đầu khẩu với nhau, quên mất đại lão gia ở bên, không thể nói bừa, vội cúi đầu xuống.

Lãnh Nghê tiếp tục hỏi tiểu hòa thượng Minh Không:” Vậy trước khi tới nghe kinh rót trà nước thì người làm cái gì? Quét sân à, có ai chứng kiến không?”

“ Vâng tiểu tăng quét sân.” Tiểu hòa thượng Minh Không do dự:” Buổi sáng khi tiểu tăng quét tuyết ở đại môn thì nhìn thấy dưới núi có người chôn cất. Ngay dưới dốc núi trước chùa, tiểu tăng vừa quét vừa xem ... À đúng, quan tài đó màu đen.”

“ À, vậy là gày dân có thôn làng.” Lãnh Nghê hôm qua nhìn qua ống ngắm đêm rõ ràng thấy một cái thôn, khi đến chùa thì nghĩ mình nhìn lầm, hóa ra mình không nhìn lầm mà là đi lạc tới chùa rồi gặp chuyện này, đúng là đen đủi:

“ Không phải.” Giác Tuệ đính chính:” Thôn gần nhất cũng cách chùa nửa ngày đường, chỉ có điều thôn dân thích chôn ở gần chùa, mong được Phật Tổ phù hộ. Cho nên dù ở xa, những thôn dân kia cũng sẵn sàng khiêng quan tài đi cả đêm, để buổi sáng chôn ở dốc trước chùa.”

“ Té ra là thế.” Lãnh Nghệ tiếp tục nói với Minh Không:” Điều vừa rồi người nói chưa thể chứng minh được gì cả, lúc chôn cất người chỉ nhìn một lần đủ.”

“ Không phải Minh Không giết đâu đại lão gia.” Mày xéch Minh Tịnh quả quyết:

“ Khi bọn tiểu tăng tới bếp, trên mặt đất chỉ có một hàng dấu chân.” Tên béo Minh Trí chỉ chỗ có dấu chân chưa bị dẫm đạp lên, tuy bị tuyết che lấp gần hết, nhưng vẫn nhìn ra được.” Đây, chính là cái này, dấu chân to như thế không thể nào là của Minh Không được.”

“ Người chắc chắn chỉ có một dấu chân chứ?”

“ Tiểu nhân chắc chắn. Chỉ có một thôi, thế nên không thể nào là Minh Không được.”

“ Đúng thế thật.” Lãnh Nghệ nhìn đám hòa thượng một vòng, thở dài.” Nói thế không cần tra nữa rồi, nếu chỉ có dấu chân của người chết, không có dấu chân của người khác, vậy là không có người khác tới đây. Người chết biết đâu do tai nạn, bản huyện trước đó chắc là suy đoán sai.”

Không thấy ai tỏ ra nhẹ nhõm cả, đây là thủ pháp cũ rồi, nhưng đối phó với thủ phạm non gan thì hiệu quả rất tốt. Lãnh Nghệ đột nhiên trở giọng:” Tuy nhiên vết chân trên tuyết không thể chứng minh được, vì có rất nhiều cách có thể xóa đi dấu chân ... Minh Không, người có chứng cứ nào khác không?”

Tiểu hòa thượng Minh Không sắp khóc tới nơi rồi, không biết phải chứng minh mình thanh bạch thế nào.

Đến lượt râu trắng Minh Thông lên tiếng:” Bần tăng có thể chứng minh nó không giết người. Trời còn chưa sáng thì bần tăng đã dậy, bần tăng tuổi cao, ngủ ít nên dậy sớm. Ra ngoài thấy dưới núi chôn người chết, bần tăng lên lầu chuông xem

náo nhiệt. Nơi đó có thể thấy đại môn, bàn năng nhìn thấy Minh Không luôn ở ngoài đại môn quét tuyết.”

Câu này của hòa thượng già rất khéo không chỉ chứng minh Minh Không không ở hiện trường, cũng chứng minh ông ta không ở hiện trường, Lãnh Nghệ truy hỏi những người khác:” Vậy mọi người thì sao?”

Chương 046: Có ai làm chứng? (2)

Tên béo Minh Trí đáp:” Tiểu tăng và Minh Tịnh ngủ trong phòng, ngủ tới gần giờ tụng kinh sáng mới dậy. Bọn bản tăng còn nói chuyện với nhau, trời chưa sáng đã bị lạnh làm tỉnh rồi.”

Mày xéch Minh Tịnh phụ họa:” Vâng, đêm qua lạnh quá, chăn tiểu tăng lại mỏng, cả đêm không ngủ ngon, trời chưa sáng đã dậy đốt lửa. Minh Trí sư huynh còn hỏi dậy sớm thế làm gì? Tiểu tăng nói, lạnh quá đốt lửa sưởi.”

Theo lời Giác Tuệ giải thích thì, tên béo Minh Trí và mày xéch Minh Tịnh cùng phòng, mặt ngựa Minh Tông và tên gầy Minh Thù một phòng, râu trắng Minh Thông và tiểu hòa thượng Minh Không một phòng. Đầu bếp Minh Viễn vi ngáy to, tính tình không tốt, quan hệ với mọi người trong chùa rất kém, không ai muốn ở cùng hắn nên ở riêng một phòng. Phương trượng Giác Tuệ cũng ở riêng một phòng.

Tất cả đều có chứng cứ văng mặt, đám người ngày bình thường thì xích mích với nhau, không ngờ khi xảy ra chuyện lại bao che nhau như vậy.

Chẳng lẽ hung thủ là người ngoài à?

Tuyệt đối không thể.

Lãnh Nghệ rất chắc chắn điểm này, gió tuyết lớn như thế, không thể nào có người tới đây. Mà phương trượng Giác Tuệ cũng nói, thôn gần nhất cách đây nửa ngày lộ trình. Ra ngoài một mình vào thời tiết này khác nào tự sát. Với lại thực sự là

người ngoài lén vào giết người đi thì nửa đêm đột nhập vào phòng giết người dễ hơn không? Giết xong trốn đi, bảo tuyệt tự ché dấu vết, cần gì bày bố như vậy? Chỉ có thể là người trong chùa thôi.

Có điều Lãnh Nghê vẫn kiểm tra bốn xung quanh nhà bếp, không phát hiện ra dấu vết khả nghi nào cả. Chủ yếu vì gió quá mạnh, gần như đã vùi lấp mọi dấu vết rồi.

Y lại quay về bếp, kiểm tra cửa sổ, then cài, cũng không thấy dấu vết đột nhập.

Lãnh Nghê nói với đám hòa thượng lần nữa:” Trong số các người, chắc chắn có người nói dối, hung thủ chỉ có thể ở trong số các người thôi. Vẫn câu nói đó, ai có manh mối, ai thấy ai khả nghi thì tới nói với bản huyện, ta sẽ giữ bí mật. Giờ có thể lo hậu sự cho Minh Viễn được rồi.”

Giác Tuệ liền sai người đưa thi thể ra đại đường.

Lãnh Nghê xong việc ra ngoài mới thấy Trách Xảo Nương đã lạnh tới run cầm cập đứng ở góc viện, chớp mũi đỏ ửng, tính y một khi tập trung vào việc gì là rất nhập tâm, này giờ quên mất nàng rồi, lòng xót xa trách:” Nàng mau về sưởi ấm đi, xem nàng lạnh thành thế này.”

Trác Xảo Nương xụi xụi mũi, vể cười gượng:” Quan nhân thì sao?”

“ Ta muốn tới đại đường xem bức tượng phật bị tổn hại mà nàng nói.” Lãnh Nghê cảm giác mấy chuyện này nhất định phải có liên quan gì đó:

Trác Xảo Nương nhớ lại liền sợ, không muốn ở một mình:” Thiếp cũng muốn đi.”

“ Thế cũng được.”

Hai người vừa tới đại đường, đồng loạt kêu lên, chỉ thấy Phật Tổ ở đại hùng bảo điện đâu phải chỉ bị khoét một con mắt, giờ con mắt còn lại cũng bị khoét rồi, chỉ còn hai cái hốc đen xì. Tượng Phật vốn từ bi, giờ bị khoét đi hai con mắt, trở nên hết sức kinh dị.

Nghe tiếng hét của bọn họ, đám người Giác Tuệ ngạc nhiên quay đầu, nhìn theo ánh mắt của họ, cũng phát hoảng la hét:” Ai khoét tượng Phật rồi?”

Tượng phật này rất cao, gần sát tới trần đại điện, phần đầu bị màn hai bên rũ xuống che đi một phần, bọn họ ngày ngày tụng kinh trước tượng Phật đã thành quen nên không ai chú ý quan sát. Bây giờ mới nhận ra, không biết ai khoét mất hai mắt của Phật Tổ.

Lãnh Nghệ đi tới vài bước, cẩn thận quan sát bốn phía đài đặt tượng Phật, xem ra đám hòa thượng này cũng lười, chỉ có bàn cúng là sạch sẽ, dưới chân tượng Phật phủ lớp bụi dày. Bụi không có dấu chân, chỉ có ít đất vụn, chắc là khi khoét mất tượng Phật làm rơi.

Vậy thì người kia làm cách nào làm được? Tượng Phật rất lớn, phần đầu cao tới sát trần rồi, muốn trèo lên phải bắc thang mới được chứ.

Tên gầy Minh Thù đã rúc sau lưng phương trượng rồi, đó là tên hay kể chuyện ma, kỳ thực sợ ma nhất, vì khi hắn miêu tả cảnh ma quái, hình ảnh đó hiện ra trong đầu hắn tất nhiên sinh động hơn xa những người khác:” Ta đã nói rồi mà, có ma! Cái núi Âm Lãng này có ma ... Không, không, không phải ma, mà là sơn thần chuyên môn ăn thịt người! Ăn thịt xong vứt đầu bừa bãi khắp nơi.”

Tên béo Minh Trí sợ chết khiếp, quát:” Người nói linh tinh cái gì, chuyện này thì liên quan gì tới sơn thần?”

“ Sao không liên quan? Chính là sơn thần, chính là sơn thần.” Tên gậy Minh Thù hoảng loạn rồi:

Phương trượng Giác Tuệ chấp tay niệm kinh vài câu, quay sang mắng tiểu hòa thượng:” Người làm việc kiêu gì thế, không chú ý tượng Phật bị người ta phá hoại à?”

“ Đúng, đúng, là mày, đều tại mày.” Mấy hòa thượng khác vào hùa mắng chửi:

Trác Xảo Nương hiện lãnh là vậy, chứng kiến cảnh này không nhịn nổi, lớn tiếng quát:” Các người đừng mắng nó nữa, nó được bao nhiêu tuổi, còn các người bao nhiêu tuổi? Các người suốt ngày niệm Phật dưới bức tượng còn không trông nổi, nó nhỏ như thế thì trông thế nào?”

Phu nhân tri huyện lên tiếng, đám hòa thượng không dám nói gì nữa, từng người lảng đi, vờ làm việc này việc kia, cứ như vừa rồi không phải là mình vậy.

Cái chùa kiêu gì vậy, người tu hành kiêu gì vậy, Trác Xảo Nương giận tới dậm chân.

Thi thể của Minh Viễn đặt ở sương phòng bên cạnh đại hùng bảo điện, phủ vải trắng, đợi gió tuyết ngừng, kiếm một ngày tốt đem chôn.

Không có đầu bếp, đám hòa thượng mới nhận ra cuộc sống rất bất tiện, phương trượng Giác Tuệ an bài tên béo tạm thời thay thế, Minh Không hỗ trợ.

Minh Trí chỉ nấu nướng còn rửa bát, chẻ củi, nhóm lửa, rửa rau đều bắt Minh Không làm, sai bảo tiểu hòa thượng xoay như chong chóng.

Biết Lãnh Nghệ là quan phụ mẫu của huyện, phương trượng muốn nhường phòng của mình ra cho phu thê họ, nhưng Lãnh Nghệ từ chối, nói phòng đang ở tốt rồi. Phương trượng lại sai đưa tới hai cái chăn tơ, thêm than củi, một cái lò

sưởi tay. Mấy hòa thượng khác cũng cố ý lấy lòng, thi thoảng tới hỏi han xem có cần gì, rồi đưa trà đưa nước.

Bão tuyết hoành hành cả ngày tới tối mới nhỏ dần.

Khi ăn cơm, tên béo Minh Trí nói với phương trượng:” Sư phụ, sắp hết củi rồi, tối đã dùng được một lần nữa.”

Phương trượng nổi nóng:” Sao bây giờ mới nói?”

“ Đệ tử có biết đâu, trước kia toàn là do Minh Viễn làm cơm, củi sắp hết mà hắn cũng không nói. Hôm nay đệ tử nấu cơm, sai Minh Không lấy củi, nó nói là củi sắp hết rồi, đệ tử tới phòng chứa củi phát hiện nhiều lắm là dùng thêm một lần nữa.”

Trước giờ củi trong chùa do tên gầy Minh Thù và tiểu hòa thượng Minh Không đi lấy, cho nên phương trượng nói:” Sáng mai Minh Thù và Minh Không đi lấy củi.”

Tên gầy Minh Không méo cả mặt:” Sư phụ còn đang bão tuyết mà.”

“ Gió đã nhỏ đi nhiều rồi, với lại nếu không lấy củi, chẳng lẽ ngươi định ăn gạo sống à?” Phương trượng trừng mắt lên:

Tên gầy Minh Thù giận cá chém thớt với Minh Không:” Mai dậy sớm theo ta đi lấy củi, nếu ngủ nướng, lão tử xé tai ngươi, nghe rõ chưa?”

Minh Không sợ hãi rụt cổ gật đầu.

Trác Xảo Nương bên vực:

“ Nó còn nhỏ, các ngươi sai nó đi quét tuyết là đủ rồi, các ngươi còn nhiều người lớn như vậy, sao không đi?”

Minh Không rồi rít nói:” Không sao, không sao, tiểu tăng làm được mà.”

Minh Thù cười nịnh với Lãnh Nghệ:” Đại lão gia nghe thấy rồi nhé, là tự nó muốn đi, không phải do bọn tiểu tăng ép.”

Lãnh Nghệ không bình luận gì hết, Minh Không ở trong chùa này rõ ràng chịu nhiều bất công, nhưng dù sao đây là chuyện nội bộ của họ, người ngoài không thể tùy ý can thiệp. Y định trước khi đi hỏi Minh Không, có muốn tìm ngôi chùa khác không, chuyện này y giúp được, đó cũng là lý do Lãnh Nghệ để lộ thân phận.

Chương 047: Chùa nhỏ, sóng gió lớn.

Buổi tối hôm đó ở trong phòng nghe thấy tiếng gió rít ở bên ngoài đã nhỏ hẳn đi, Trác Xảo Nương cùng Lãnh Nghệ ngồi bên giường sưởi ấm, nàng đã rất phản cảm với ngôi chùa này, nói:” Mong rằng mai gió tuyết ngừng hẳn, chúng ta có thể lên đường.”

“ Không đi được đâu.” Lãnh Nghệ lắc đầu đầy dăm chiêu, y cũng đang lo thất lòng đây, không biết đám Vũ bộ đầu đi đường có bình an không, không gặp sự cố gì thì tốt rồi, nhưng lúc tới Ba Châu nộp tiền cho quan phủ mà mở ra toàn đá, có khi y bị dán công văn truy nã rồi không chừng. Lúc đó y mang vàng trên người lại ăn mặc thế này, tình ngay lý gian, nước đi nào cũng có mạo hiểm nhất định, tình cảnh bây giờ y chẳng có lựa chọn, đã thế còn vướng vào rắc rối này.” Ta xem trời còn âm u lắm, gió tuyết khả năng chỉ tạm dừng thôi, chúng ta không nên để như lần trước, giữa đường gặp gió tuyết mà không gặp được thôn làng thì có nguy hiểm.”

“Với lại nơi này xảy ra án mạng, ta là tri phủ, phải tra hai năm rõ mười, giả sử người ngoài gây án đã đành, nếu là người trong chùa giết, lại đúng lúc có người ngoài, chứng tỏ kẻ giết người này ngang ngược thế nào, không thể bỏ mặc ... nếu không sợ hấn lại ra tay.”

Trác Xảo Nương không nói nữa, có điều nàng lo lắm, mắt vô tình nhìn về phía cái rương nhỏ, đó là mạng sống của họ, lần trước chỉ mất ba thành thuế làm cho nhà họ đèn muốn

khuyñh gia bại sản rồi, lần này mà còn mất, chắc chỉ còn đường treo cổ.

Lãnh Nghệ biết mối lo của nàng:” Mạng người quan trọng, cứ phá vụ án này đã, đừng lo, nơi này không có người ngoài tới được.”

Trác Xảo Nương “ừm” khẽ một tiếng.

Khiến nàng phải lo lắng cùng mình, Lãnh Nghệ áy náy trong lòng, nắm tay Trác Xảo Nương, nói nhỏ:” Không sao đâu, ta tự có tính toán.”

Hai phu thê đang tâm tình thì có tiếng gõ cửa, sau đó truyền vào một giọng nói:” Bần tăng Minh Tông có chuyện muốn bẩm báo huyện lão gia.”

Lãnh Nghệ đứng dậy mở cửa, mặt ngựa Minh Tông lách người đi vào như trộm, tự đóng cửa, không dám ngồi, thấp giọng nói:” Đại lão gia, bần tăng thấy, chuyện này khả năng là do Minh Tịnh làm đấy.”

“Ồ, vì sao?”

“Vì hắñ rất ghét Minh Viễn, hai người thường cãi nhau, có khi còn đánh nhau, nhưng Minh Tịnh đánh không lại Minh Viễn, nhiều lần bị đánh đau, ai cũng thấy. Nếu nói có thù oán thì hắñ thù Minh Viễn nhất. Cho nên bần tăng thấy chắc là hắñ làm.”

“Người chỉ có lý do, còn có chứng cứ nào khác không?”

Minh Tông lắc đầu.

“Thế người thấy hắñ giết Minh Viễn thế nào?”

“Đại lão gia cứ bắt hắñ, sau đó dùng hình tra khảo, sợ gì hắñ không khai.”

Mặc áo người xuất gia lại nói ra lời lẽ kiêu này, Lãnh Nghê cau mày, lúc trước còn nghĩ đám người này ít nhất biết bao che nhau, xem ra cũng có tình nghĩa, thì ra là diễn trò, bức bối xua tay:” Bản huyện biết rồi, người đi đi.”

Mặt ngựa Minh Tông vừa đi, mày xéch Minh Tịnh lại tới, hấn tố cáo Minh Tông, nói Minh Tông thường xuống bếp ăn vụng, bị Minh Viễn phát hiện đánh cho, thế nên nhất định là do Minh Tông giết.

Rồi lại tới tên béo Minh Trí tới, nói do tên gày Minh Thù làm, sau đó lão già Minh Thông tới, nói là do phương trượng làm, vì Minh Viễn không nghe quản giáo, hay mĩa mai phương trượng.

Nhưng tất cả đều không thể giải thích được vì sao hung thủ mình hoài nghi lại có thể giết người xong cài then cửa bên trong rồi đi.

Lãnh Nghê chẳng thu được tin tức gì hữu dụng, chỉ cảm giác cái chùa thì nhỏ, sóng ngầm lại lớn, ai cũng có thể là hung thủ.

Đến lúc chuẩn bị ngủ, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, hai người vội chạy ra xem, chỉ thấy tên gày Minh Thù đang xách tai tiểu hòa thượng Minh Không, tên béo Minh Trí đi bên cạnh chửi mắng:” Thằng nhãi con này, bảo mày rửa bát, mày lại trốn trong bếp ngủ, đi gặp phương trượng, lần này nhất định phải trói vào cột cờ, đánh gãy chân mày, xem mày còn dám lười không?”

Minh Không bị xách tai tới đầu lệch sang bên, miêng kêu oai oái, Trác Xảo Nương từ xa nhìn thấy quát:” Dừng tay!”

Tên gày Minh Thù nghe thấy tiếng Trác Xảo Nương quát vội buông ngay, khom lưng cười nịnh:” Đại lão gia, phu nhân, thằng tiểu tử này lười biếng không chịu làm việc, phải đưa đi

gặp phương trượng trị nó. Không ngờ kinh động hai vị, thật lỗi quá.”

Trác Xảo Nương đã kéo Minh Không vào phòng, lấy đèn soi tai nó, đỏ rực còn có vết rách, càng giận:” Các người quá đáng lắm, xách tai đưa bé tới mức này, có còn là người tu hành không?”

Hai tên béo gầy nhanh chóng lui mất.

Cả Minh Không cũng vùng thoát khỏi tay Trác Xảo Nương, chẳng nói câu gì đã chạy.

Trác Xảo Nương bần thần nhìn theo bóng lưng nó, đến khi Lãnh Nghệ gọi mời quay về, đóng cửa lại dựa lưng vào cửa, buồn bã nói:” Nhìn thấy tiểu hòa thượng, thiếp lại nhớ tới đệ đệ của mình. Khi con nhỏ, đệ đệ của thiếp cũng thường bị người trong thôn ức hiếp, đánh nó, mắng nó, xách tai nó. Đệ đệ của thiếp chỉ biết khóc, thiếp còn nhỏ, gan cũng nhỏ, không dám đi tìm những người đó tranh luận. Về tới nhà, cha thiếp thấy nó toàn bùn đất lại tức giận đánh nó. Thiếp không dám nói, nói rồi cha cũng không tin, chỉ biết ôm đệ đệ khóc an ủi. Nó thấy thiếp khóc thì không khóc nữa, còn nói không đau.”

Lãnh Nghệ nghe nàng kể mà ngây người, nắm lấy tay:” Khi nàng còn nhỏ, nhất định đã chịu nhiều khổ cực.”

Trác Xảo Nương mắt đã ươn ướt, vẫn cười gượng:” Không sao, có ai mà không như thế. Ôi thiếp không biết đệ đệ ra sao rồi, năm ngoái trời hạn, chẳng biết nó làm ruộng thu hoạch thế nào.”

Vậy là đệ đệ của Trác Xảo Nương vẫn ở quê nhà làm ruộng, tên tử phụ mình còn nợ đầm đìa ra đó, tất nhiên chẳng giúp được gì, vỗ vỗ mu bàn tay nàng:” Đợi chúng ta vượt qua được khó khăn này, có tiền rồi, sẽ giúp nó.”

Trác Xảo Nương chỉ nhất thời nhìn cảnh nhớ người thôi, nàng không phải định nhờ vả gì trượng phu. Người đời có câu, nữ nhi gả cho người không khác gì bát nước đổ đi, chuyện nữ tể giúp đỡ nhà nhạc trượng là vô cùng hiếm có. Lãnh Nghê nói ra câu này thôi đủ khiến Trác Xảo Nương cảm động rồi, nhưng nàng lắc đầu:” Không được, công công bà bà và tiểu cô tiểu thúc ở quê cũng rất gian nan, nếu tiếp tể, chúng ta phải tiếp tể cho họ trước.”

Vậy có nghĩa là ngoại trừ phụ mẫu ra, mình còn có đệ muội nữa, xem ra cũng là gia tộc lớn, mà nghe ngữ khí của Trác Xảo Nương thì sợ là cuộc sống của họ còn rất gian nan nữa.

Lời hứa của mình hôm đó e không phải là chuyện dễ hoàn thành.

Chương 048: Lại chết người nữa.

Lại một mảy nữa trôi qua, gió đã lặng, thậm chí còn nghe thấy tiếng chim lích rích nữa, xem ra bão tuyết đã qua rồi. Hai người ở trong phòng bàn bạc kế hoạch sắp tới, rồi dần dần nhận ra, lại không có tiếng chuông báo ăn sáng. Lãnh Nghê có chút sợ bóng sợ gió, mở cửa phòng nhìn về phía bếp.

Chính lúc này mặt ngựa Minh Tông hót ha hót hải từ bếp chạy tới, lòng Lãnh Nghê giật đánh thót, có chuyện rồi.

Quả nhiên Minh Tông tới gần, hoảng hốt nói:” Không hay rồi, đại lão gia, Minh Trí sư huynh chết ở trong bếp rồi.”

Trong bếp? Lãnh Nghê cả kinh:” Giống Minh Viễn hôm qua à?”

“ Vâng, ngã ngựa ra sau, gáy toàn là máu, đầu vỡ rồi ... Cửa khóa, cũng phải phá cửa xông vào mới phát hiện ra.” Minh Tông lắp ba lắp bắp:

Lãnh Nghê bảo Trác Xảo Nương:” Chúng ta đi xem sao.”

“ Quan nhân đi đi, thiếp sợ ...” Trác Xảo Nương lắc đầu, ánh mắt hướng về cái rương:

Lãnh Nghê lập tức hiểu ra, sợ là cái cớ, nàng muốn ở lại bảo vệ số tiền thuế sinh mạng của họ, nhưng với Lãnh Nghê mà nói, y càng lo cho Trác Xảo Nương hơn, không muốn để nàng lại một mình, nói với Minh Tông:” Người đi trước, ta tới sau.”

Minh Tông vâng lời chạy ngay.

Lãnh Nghệ quan sát trong sân không có ai cả, có lẽ chạy tới bếp cả rồi, đem rương vàng và vali vùi vào trong đồng tuyết dưới hành lang, nhìn không phát hiện sơ hở gì, nói với Trác Xảo Nương:” Cứ để ở đây rồi về lấy sau, chúng ta càng tỏ ra thoải mái mới không ai chú ý, nàng càng cẩn thận thì càng dễ xuất hiện sơ hở.”

Nói xong kéo nàng xuống bếp.

Tuyết trước cửa bếp đã bị dẫm be bét, phương trượng và mấy hòa thượng đều tới đông đủ, đang nghị luận, thần sắc ai nấy nặng nề hoang mang.

Lãnh Nghệ đi nhanh tới, nhìn vào trong bếp, cảnh tượng giống hết ngày hôm qua, cũng là miếng đậu hũ bị đè nát, người ngã ngả trên sàn, hai cái bếp đỏ lửa.

Then cửa thay hôm qua lại bị xô gãy.

Nếu không phải người nằm kia là tên béo, người ta có cảm giác quay lại ngày hôm qua, một nỗi sợ hãi mơ hồ lớn vờn trong không khí.

Kiểm tra thi thể, lần này mức độ lạnh của thi thể muộn hơn hôm qua một chút, trừ vết thương do vật cùn gây ra ở sau đầu thì không có vết thương nào nữa.

Người phát hiện ra cái chết của Minh Trí là mặt ngựa Minh Tông.

“ Hôm nay kết thúc giờ tụng kinh buổi sáng, bản tăng vẫn không nghe thấy tiếng chuông, liền báo với Minh Tịnh, Minh Tịnh cho rằng Minh Trí vừa nhận việc bếp núc, còn chưa quen việc nên chậm chạp, đợi là được. Nhưng mà bản tăng cứ cảm thấy lòng nao nao, cho nên một mình tới xem. Bản tăng thấy trên mặt tuyết chỉ có dấu chân của Minh Trí, vì đêm qua tuyết đã dừng, nên vết chân rất rõ ràng. Gọi cửa không được, đẩy không xong, bản tăng càng có linh cảm không lành, chạy ra

chọc thủng cửa sổ nhìn vào liền thấy hấn nằm đó hết như Minh Viễn hôm qua. Bần tăng sợ tới hồn phi phách tán, liền chạy đi gọi người.” Minh Tông chủ động kể lại chuyện:

Lãnh Nghệ mặt âm trầm:” Nhìn có vẻ giống hôm qua, nhưng lần này vết thương ngay sau gáy mà không phải gần đỉnh đầu, như thế trông giống bị tai nạn ngã ra hơn. Hung thủ rõ ràng nghe nghi vấn hôm qua ta nói, hôm nay đã bù đắp, càng chứng minh hung thủ nghe thấy lời ta nói, vậy hấn chỉ ở trong số các người.”

Hôm nay không ai cãi nhau, liên tục hai ngày có hai người chết, ai nấy đều sợ hãi, không còn tâm trạng chú ý tới cái khác.

Tiếp đó vẫn như hôm qua, Lãnh Nghệ hỏi từng người buổi sáng làm gì, ở đâu.

Kết quả là phương trượng vẫn tụng kinh trong phòng, lần này ông ta mở cửa ra, ai cũng thấy; mày xéch Minh Tịnh thì quét tuyết đọng trong sân, sư già Minh Thông dậy sớm làm chứng. Mặt ngựa Minh Tông tuy ở trong phòng ngủ, nhưng Minh Thông từng tới phòng hấn trộm than, trộm tới hai lần, bị Minh Tông phát hiện, hai người cãi nhau tới tận khi tụng kinh sáng. Tiểu hòa thượng Minh Không và Minh Thù từ sáng sớm đi lấy củi.

Cho nên đều có chứng cứ vắng mặt.

Cùng một thủ pháp gây án, cùng chứng cứ vắng mặt, Lãnh Nghệ đi vòng quanh nhà bếp tìm manh mối, y không tin có sơn thần nào ở đây hết.

Khi y tới cửa phòng chứa củi thì đứng lại nhìn cái thang gỗ gác lên tường, phương trượng đi theo hỏi:” Đại lão gia, sao thế, ngài có phát hiện gì à?”

Lãnh Nghệ lạnh nhạt nhìn ông ta:” Đại sư còn chưa rửa sạch hiềm nghi, giờ nghe ngóng tình hình vụ án, không thấy

đường đột à?”

Phượng trượng Giác Tuệ chấp tay lui lại.

Cả đám người đằng xa chỉ thấy Lãnh Nghệ đi tới dưới tường bao, đi qua đi lại, sau đó ngồi xuống phui tuyết, không biết y xem cái gì, nhón chân lên nhìn, nhưng Lãnh Nghệ đã nhanh chóng đứng dậy, quay về nói bọn họ có thể đưa thi thể đi.

Mày xéch Minh Tịnh và mặt ngựa Minh Tông kiểm tâm ván cửa, đặt thi thể lên trên, khiêng tới đại hùng bảo điện.

Vừa vào đại điện, Lãnh Nghệ bất giác ngẩng đầu, tức thì cứng người. Phượng trượng đi theo sau y, thấy y đứng lại cũng đứng theo, vừa nhìn một cái mắt hoa đi, người lão đảo:” Tai ... Tai của Phật Tổ đâu rồi? Sao không thấy nữa ... Ai, ai khoét mắt rồi?”

Oạch một cái, Minh Tông và Minh Tịnh run tay, rơi cả thi thể xuống đất.

Thì ra hai cái tai lớn phúc hậu của Phật Tổ giờ chỉ còn lại hai cái lỗ đen ngòm ngòm kinh khiếp.

Tất cả bàng hoàng không biết chuyện này là sao, túm tụm lại một chỗ, lảm nhảm tụng kinh liên hồi.

Lãnh Nghệ lại kiểm tra kỹ quanh tượng Phật, trừ ít đất rơi xuống thì không có dấu hiệu khả nghi nào cả.

Trời thì lạnh, cơ thể tiêu hao năng lượng, lại toàn ăn chay nên chóng đói, Lãnh Nghệ bụng reo liên hồi, nói:” Bất kể thế nào thì trước tiên phải ăn no đã mới làm việc được.”

Nhưng không ai dám đi xuống bếp, dùn qua đây lại một hồi quyết định cùng đi, đông người đỡ sợ hơn.

Trác Xảo Nương không quá sợ người chết, nhưng tượng Phật khủng bố làm nàng run lên từng chập, kéo Lãnh Nghệ về

phòng, không quên nhìn đồng tuyết ở bậc thềm hành lang, vẫn nguyên như cũ không ai động tới.

Tình hình thế này, hai người chết rồi, trượng phu nàng không dễ rời đi được, nhưng ở lại đây thêm ngày nào, nàng bất an ngày đó, chủ yếu vì số tiền thuế kia, hỏi nhỏ:” Phu quân, giờ phải làm sao?”

Lãnh Nghệ cũng rất sốt ruột, y không thể ở lại đây lâu:” Hung thủ quá xảo hoạt, không để lại chút manh mối nào, dù ta có chút đầu mối, nhưng vẫn chưa cách nào xác nhận hung thủ thực sự. Nhưng nàng đừng lo, nghi phạm của vụ án rất nhỏ, ta nhất định sẽ nhanh chóng phá án thôi ... Nếu không thể thì giao lại cho nha môn tạm giữ tất cả hòa thượng rồi chúng ta lên đường.”

Ăn sáng xong, mấy hòa thượng lại tới đại hùng bảo điện niệm kinh.

Chương 049: Tai họa liên tiếp.

Trời lại bắt đầu âm u, trong lòng Trác Xảo Nương cũng nặng nề, nàng lo nếu trượng phu bị kẹt ở đây, công việc ở nha môn sẽ thế nào, rồi số vàng kia nữa, đó là gánh nặng không nhỏ.

“Phượng trượng ... Không hay rồi, không hay rồi ...” Cửa đại điện bị tên gày Minh Thù xô ra, mặt trắng bệch, thở hồng hộc:

Giác Tuệ đã là chim sợ cành cong, từ bộ đoàn đứng bật dậy:” Làm sao thế? Minh Không đâu?”

Minh Thù mặt tái không nói ra lời, hai tay chống đầu gối, há mồm thở hồng hộc.

Đám Minh Tông vây quanh, sốt ruột giục:” Nói đi chứ?”

Minh Thu nói trong tiếng thở đứt quãng:” Minh Không ... Nó ... Nó ... Nó rơi xuống vực chết rồi Chết, chết rồi.”

“Người nói gì?” Mọi người bàng hoàng truy hỏi, nhưng Minh Thù mặt tái không nói ra lời:

Chỉ phượng trượng trầm tĩnh, nói đề hấn thở đều lại đã, đồng thời bảo Minh Tông mau đi báo cho huyện lão gia.

Lãnh Nghệ vừa nghe một cái liền không chậm trễ dẫn Trác Xảo Nương tới đại hùng bảo điện. Tên gày Minh Thù đã khôi phục, kể:” Trời còn chưa sáng, đệ tử và Minh Không đi lấy củi, tới khe núi thì Minh Không nói đau bụng, đệ tử bảo, có phải người lại muốn lừa dối không? Nó bảo đau bụng thật

liền ngồi xuống đó không đứng lên nữa, đệ tử mắng nó cũng không chịu đi, thế là đệ tử đi trước.”

Trác Xảo Nương tức giận hét lên:” Người bỏ nó ở lại một mình à?”

Minh Thù rồi rút xua tay:” Không, không phụ nhân, bản tăng đâu nhẫn tâm như vậy. Bản tăng đi được vài bước lại quay về, nói đợi nó, bảo nó ngồi xa xa chút, tránh thôi hoặc không chịu nổi. Thế là nó đi tới sau tảng đá lớn cách đó không xa, còn bản tăng thì đợi. Một lúc sau nó đột nhiên sợ hãi hét lên, giọng đáng sợ lắm, vừa hét vừa chạy. Bản tăng cũng sợ hãi, hỏi nó làm sao thế, nó đã chạy tới vách núi kêu lớn rơi xuống.”

“ Nó hét cái gì?” Lãnh Nghê hỏi gấp:

“ Nó hét tên Minh Trí.” Tên gầy Minh Thù vừa nói vừa nhìn quanh, không thấy tên béo Minh Trí đâu, hỏi:” Nó hét tên sư huynh Minh Trí, sau đó ngã xuống vực ... Mà sư huynh Minh Trí đâu rồi? ... Mọi người sao thế, sao gây ra thế?”

Cả đám nghe Minh Thù hỏi thì gây ra như gà gổ, mặt ngựa chỉ sưng phồng đặt thi thể:” Người tự xem đi.”

Minh Thù lúc này mới phát hiện, ở đó có thêm một tấm ván gỗ, có một thứ hình người chum vải trắng, hắn không khỏi có linh cảm không lành, đi tới khẽ vén tấm vải, tức thì hét một tiếng, ngã người ngất xỉu.

Đám hòa thượng vội chạy tới, hết bấm nhân trung lại tát tai, tên gầy Minh Thù mới lơ mơ tỉnh lại, câu đầu tiên là gào thét:” Có ma, có ma, Minh Không nhìn thấy ma rồi.”

Mọi người tức thì giữ chặt hắn, nghĩ tới chuyện Minh Không gọi tên Minh Trí, ai nấy lạnh gáy.

Lãnh Nghê trầm ngâm:” Minh Không nhìn thấy Minh Trí rồi sợ tới mức bỏ chạy rơi xuống vực, vì sao hắn lại sợ tới mức

đó? Chẳng lẽ biết Minh Trí đã chết, không thể nào, các người lên đường khi trời còn chưa sáng, lúc đó Minh Trí vẫn còn làm cơm trong bếp.”

“ À, đúng rồi, khi đó hẳn hỏi, Minh Trí sư huynh, làm sao thế? Sao mặt toàn máu, sau đó mới nhảy dựng lên đâm đá cào cào ở không trung rồi chạy về vách núi ... Chắc chắn là thấy hồn ma của Minh Trí rồi ... Bình thường Minh Trí thích bắt nạt Minh Không nhất.” Minh Thù hoảng loạn không tự kiềm chế nổi:

Trác Xảo Nương cuống lên:” Các người còn đứng đây làm gì, đi đi xem còn cứu được Minh Không không?”

“ Phu nhân, không cứu được nữa đâu.” Minh Thù đã co ro vào góc phòng:” Bàn tăng mãi mới quay về là vì cứu nó, vách núi đó rất dốc, căn bản không xuống được, bàn tăng tốn một canh giờ mới vòng được xuống dưới. Vách núi cao như thế, thi thể nó gần nát vụn rồi. Bàn tăng muốn công nó về, nhưng tuyết quá dày, lại phải lên dốc, nên công được một đoạn, đành đặt nó ở đó, chạy về báo.”

“ Vậy mau dẫn bọn ta đi.” Lãnh Nghê nghi ngờ:

Minh Thù không chịu:” Bàn tăng không đi nữa, bàn tăng mệt sắp đứt hơi rồi, đi ích gì đâu, mọi người đi đi, thi thể ở ngã ba cách dốc dưới núi chừng ba dặm, đầu đường có cây hòe lớn ấy.”

Đám hòa thượng đều là người am hiểu quanh đây, nghe Minh Thù nói vậy tất nhiên là biết ngay, thấy hẳn đã mệt như vậy liền để lại hẳn, những người khác vội tới ngã ba kia.

Phượng trượng bảo Lãnh Nghê ở lại, nhưng Lãnh Nghê dứt khoát muốn đi, y muốn lập tức thấy thi thể, vụ án tới giờ đã quá nghiêm trọng, không thể bỏ qua chút manh mối nào.

Rời chùa liên bắt đầu xuống dốc, tuyết ngập tới đầu gối, đi lại rất gian nan mà trời lại bắt đầu có tuyết rơi, thời gian không nhiều.

Bọn họ phải đi gần một canh giờ, mặt ngựa Minh Tông chỉ tay báo:” Kia, tới ngã ba cây hòe rồi.”

Lãnh Nghệ dõng mắt nhìn thật xa, chỉ thấy một chấm đen đặt trên tảng đá. Tất cả đi nhanh hơn, đúng là thi thể của Minh Không, Trác Xảo Nương che mặt không dám nhìn, có lẽ vì lúc rơi xuống đầu va phải tảng đá nào đó, đầu và bên má lõm sâu tới biến dạng, trông khủng bố vô cùng. Những người khác đứng xa niệm kinh.

Chỉ có một mình Lãnh Nghệ tới bên thi thể, kiểm tra trước sau, đột nhiên hét lên:” Hồng, mau quay về, Minh Thù gặp nguy hiểm.”

Tất cả đều kinh hãi nhìn y.

Lãnh Nghệ không giải thích nhiều, trực tiếp ra lệnh:” Minh Tông và Minh Tinh, những người khác theo ta về chùa, mau lên.”

Thế là mọi người lại dẫm theo dấu tuyết vừa xuống đi lên, do không cần cẩn thận dò dẫm đường, lại thêm cấp thiết, tốc độ nhanh. Vừa về tới cổng chùa, dù đang mệt tới bờ hơi tai, tất cả đã lớn tiếng gọi tên Minh Thù, cả chùa trống không, chẳng ai đáp.

Trác Xảo Nương lo nhất là rái rương chứa khoản thuế kia, nhân lúc tìm Minh Thù, nàng chạy về hậu viện, nhìn đồng tuyết còn nguyên mới yên tâm.

Đúng lúc này giọng già nua của Minh Thông từ đại hùng bảo điện truyền tới:” Người đâu, mau tới đây, Minh Thù ở đây ... Hắn, hắn chết rồi.”

Lãnh Nghệ xông vào trước tiên, liền thấy Minh Thụ co quắp trong góc đại môn, hai tay che chắn trước ngực, hai mắt mở tròn, miệng há lớn, khuôn mặt vắn vẹo ... Tựa hồ nhìn thấy cái gì kinh khủng lắm rồi sợ quá mà chết.

Chương 050: Cát bụi trở về với cát bụi. (1)

5 năm học trường cảnh sát, 4 năm tuổi nghề, Lãnh Nghê chưa bao giờ gặp phải vụ án vì sợ quá mà hết, bộ mặt vắn vẹo tới cực điểm của hắn khiến Lãnh Nghê cũng lạnh sống lưng.

Hai ngày chết bốn người, kể cả ông ta thì trong chùa có 8 hòa thượng, đã chết một nửa, phương tượng khóc không ra nước mắt.

Hơn nữa, lại còn một thứ đáng sợ hiện ra trong lòng ông ta, Minh Thù sợ quá mà chết, Minh Không cũng bị quỷ hồn dọa khiếp sợ mà ngã xuống núi, thứ ma quỷ này phải chăng muốn dọa chết tất cả bọn họ.

Lại thêm một người chết nữa, Lãnh Nghê không khỏi sinh liên tưởng, chưa nhìn kết quả mà gai ốc đã nổi khắp người, từ từ ngẩng đầu lên, quả nhiên Miệng của tượng Phật lại bị người ta khoét rồi.

“Cái, cái, cái ...” Phương tượng Giác Viễn cũng chú ý tới rồi, miệng lắp ba lắp bắp, sáng nay ông ta có nhìn, miệng tượng phật vẫn còn nguyên. Biết Minh Không ngã chết, tất cả đều đi khiêng thi thể, vậy mà về thì tượng phật đã bị khoét mất miệng? Chẳng lẽ là Minh Thù làm?

Mặt ngựa Minh Tông và mày xé Minh Tịnh khiêng thi thể của Minh Không về, biết tin Minh Thù bị quỷ hồn dọa tới sợ quá mà chết, họ cũng sợ tới không đứng vững. Nhưng lúc này hòa thượng trong chùa chỉ còn bốn người, Minh Thông đã già, việc không thể để phương tượng làm, thế là hai người run

rảy đi thao hai tấm ván cửa nữa, đặt thi thể hai người Minh Không, Minh Thù lên trên. Chỉ là thi thể hai người này đã cứng đờ, tư thế quái dị nằm đó, rất đáng sợ.

Lãnh Nghệ này giờ cứ đứng trước tượng phật trầm tư, đột ngột nói với phương trượng Giác Tuệ:” Bức tượng Phật này bị đào móc tới be bét rồi, trông khó coi lắm, không sợ Phật Tổ trách tội sao? Nên mau nghĩ cách tu sửa đi.”

Giác Tuệ không biết sao y lại nghĩ tới chuyện tu sửa tượng phật vào lúc này, ông ta chẳng còn hứng thú hỏi, dạ dạ, có điều vẫn đứng ngây ra tại chỗ, chẳng làm gì cả.

Lãnh Nghệ thúc giục:” Trong chùa có bùn không? Nếu có mau trộn bùn, lập tức sửa tượng Phật Tổ, đây là chuyện tích âm đức đấy, mau làm đi. Các người vì không kịp tu sửa tượng Phật, đắc tội với thần thanh nên mới gặp nhiều tai họa như thế. Nghe ta đi, nếu sửa lại tượng Phật, sẽ không làm sao nữa.”

Giác Tuệ vẫn đứng đó như kẻ ngốc.

Lãnh Nghệ sầm mặt quát:” Người không nghe thấy lời của bản huyện sao, mau đi nhào bùn.”

“ Vâng, vâng.” Giác Tuệ giật nảy mình, vội sai mặt ngựa Minh Tông đi làm:

Lãnh Nghệ nói thêm:” Chuẩn bị nhiều một chút, bình thường ta tới chùa miếu, thấy tượng Phật Tổ Bồ Tát đều rỗng bên trong. Làm như vậy rất không tốt, để Phật Tổ Bồ Tát rỗng bụng, vậy còn phù hộ các người sao được?”

Minh Tịnh dè dặt nói:” Đại lão gia, tượng phật ở đâu cũng như vậy.”

Lãnh Nghệ nghiêm mặt nói lớn:” Đây, chính vì thế Phật Tổ mới không vui, giáng họa xuống đầu các người. Mau, chuẩn bị nhiều bùn vào, chúng ta phải lấp đầy bụng Phật.”

Hai người kia không hiểu Lãnh Nghê làm cái trò gì, tuy không tin cách nói của y nhưng vẫn đi làm. Ai ngờ vừa mới chạy đi thì Lãnh Nghê lại chắn đường, bảo họ đứng im đấy, thế là càng thêm khó hiểu.

Lãnh Nghê cứ đi qua đi lại trước tượng Phật, chừng một tuần hương sau, thì thẳm vào tai Minh Tông mấy câu. Minh Tông mặt đầy hoang mang song vẫn chấp hành, rón rén ra ngoài đại điện.

Được một lúc, Minh Tông từ ngoài chạy vào, hai tay trống không nhưng vẫn thở hồng hộc, nói như thể đang vác nặng:” Đại lão gia, bunn đã chuẩn bị xong rồi.”

“ Tốt.” Lãnh Nghê trèo lên đế đặt tượng Phật, tay vỗ vỗ bụng tượng nói:” Mang bunn lên đây, đổ đầy chặt bụng tượng Phật cho ta, chỉ cần lấp đầy tượng Phật, sau này trong chùa sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu.”

Bất ngờ trong bụng phật truyền ra tiếng kêu:” Đừng đổ, đừng đổ.”

Từ trong tượng Phật bất ngờ phát ra tiếng nói, làm hòa thượng thiếu điều quay đầu bỏ chạy, Phật Tổ hiển linh, phản ứng đầu tiên của họ không phải là quỳ bái mà là muốn bỏ chạy. Nhìn Trác Xảo Nương kia kia, nàng đã thành kính quỳ xuống rồi đấy.

Lãnh Nghê dường như đã đoán trước được rồi, thế nên phản ứng của y rất bình thản, lại còn vỗ bụng tượng Phật nói:” Thế thì bò ra đi, nếu không ta đổ bunn vào là chết đấy.”

Thế là mọi người nhìn thấy trong cái miệng tượng Phật đã bị khoét một cái lỗ lớn đột nhiên có cái đầu nhỏ thò ra, trên mặt có vết máu đỏ, chính là tiểu hòa thượng Minh Không đã ngã xuống vách núi chết, xác còn nằm ngoài kia.

“ Mẹ ơi! Ma ... Ma” Mặt ngựa Minh Tông vừa nhìn thấy Minh Không thì sợ tới ngã nện mông xuống sàn đá, vừa lồm cồm bò dậy thì chân nhũn ra rồi, đứng không nổi, lại ngã ra đất, cứ thế dùng cả chân lẫn tay bò đi:

Minh Tĩnh thì sớm quay người bỏ chạy rồi, ra tới cửa thì quỳnh quá vấp chân ngã, á một tiếng ngã lăn quay, nếu không nhờ đông tuyết dưới thêm đỡ cho thì cú ngã này sẽ rất nặng.

Hai vị hòa thượng già chẳng biết là trấn tĩnh hơn hay là già hết chạy nổi, đứng im đó, miệng phá ra tiếng ú a ú ó vô nghĩa.

Trác Xảo Nương nhanh như thỏ chạy ra sau Lãnh Nghê mà nấp, hai tay tóm chặt áo y.

Lãnh Nghê vẫn thản nhiên như không, ngược mặt lên nhìn Minh Không:” Nếu người có thể không cần thang mà lên được đó thì cũng chẳng cần thang để xuống đâu nhỉ?”

Minh Không ngồi trong miệng tượng phật hoang mang mình bốn phía, như không biết chuyện gì xảy ra:” Đây là đâu, sao ta lại ở đây ? ... Sao ta lại ở đây? Á, ai nhét ta vào bụng Phật Tổ thế này?”

Lãnh Nghê nhặt giọng nói:” Đủ rồi đấy, đừng vờ vịt nữa, xuống đi. Người đã có thể bám vào rèm để leo lên thì giờ bám rèm để tụt xuống.”

Minh Không hoảng sợ lắc đầu:” Không, không, tiểu tăng không biết gì cả, tiểu tăng không xuống được, chuyện gì thế này? “

Lãnh Nghê thấy Trác Xảo Nương ở sau khế giật giật áo, biết cô vợ nhỏ động lòng trắc ẩn, nhưng vẫn lạnh lùng nói:” Người đã giết Minh Viễn, Minh Trí, Minh Thù, giờ có giả vờ nhút nhát cũng không ai tin đâu. Minh Không, hung thủ giết người chính là người.”

Chương 051: Cát bụi trở về với cát bụi. (2)

Câu nói này từ trong miệng huyện lão gia nói ra, lại nói chắc nịch như thế, không khác gì tiếng sấm lớn nổ ụp giữa đại điện.

Giác Tuệ bàng hoàng, mày xéch Minh Tịnh nghe thấy tiếng Minh Không biết hẳn là người sống mới tập tễnh đi vào, ai ngờ nghe thấy câu này lại ngã oạch lần nữa, liên tục chống tay trên mặt đất đẩy mình lùi lại.

Lãnh Nghệ ngược đầu nhìn Minh Không đang mặt tái me tái mét không nói lên lời.” Người rất thông minh, nhưng vẫn lộ đuôi hồ ly ra ... Đầu tiên người giết Minh Viễn và Minh Thù, có thể nói là không một sơ hở. Nhưng người không nên đào một cái thi thể giả mạo mình, sau đó giả chết.”

“Nếu người biết bản huyện rất có nghiên cứu với thi hẩn là người đã không làm thế. Bản huyện có thể phân biệt vết thương trước khi chết và sau khi chết, người lấy cái xác đập vỡ đầu để qua mặt bản huyện, làm bản huyện lập tức nghi ngờ người rồi.”

Một cái thi thể đã chết vài ngày với một thi thể vừa mới chết vài tiếng, nếu Lãnh Nghệ không nhận ra được thì y không dám nhận mình là cảnh sát nữa rồi. Với người bình thường, nhìn qua chắc không thấy gì khác biệt, nhưng với người hiểu biết thì chẳng khác gì nhìn mặt trăng với mặt trời. Lãnh Nghệ dám khẳng định, thi thể mà Minh Không tìm được ít nhất trên 5 ngày, dù là thời tiết cực lạnh khiến thi thể chưa bị thối rữa, nhưng vết nám trên thi thể đã hiện rõ, thứ này dù là giữa mùa

hè thì cũng không thể xuất hiện sớm thế, hướng hồ là mùa đông.

Minh Không không nói nữa rồi, ở trong miệng tượng Phật nhìn Lãnh Nghê, trông vô cùng quái dị.

“ Còn chưa chịu nhận à? Được, ta sẽ cho ngươi phục.” Lãnh Nghê lớn tiếng nói:” Khi đó Minh Thù nói ngươi ngã xuống vách núi, rồi lại còn nói là ngươi gặp ma cho nên hoảng sợ ngã xuống vách núi mà chết. Chuyện nghe rất hoang đường, ta còn hoài nghi hắn giết ngươi rồi về nói dối, cho nên mới vội đi xem, không ngờ cái xác không phải là ngươi.”

“ Vậy thì Minh Thù vô tội, mà hắn cũng chẳng có lý do gì để kiếm một cỗ thi thể khác thay thế ngươi, vậy kẻ giở trò ở đây chỉ có thể là ngươi. Vì sao ngươi giả chết? Đó là vì ngươi muốn bài trừ bản thân ra khỏi danh sách nghi phạm Đồng thời ngươi có thể đóng giả ma quỷ, ngươi biết Minh Thù thích kể chuyện ma lại rất sợ ma, ngươi dọa hắn. Ta nghĩ ngươi không cần làm gì nhiều đâu nhỉ, chỉ cần ngươi đứng đó thôi cũng đủ dọa Minh Thù chết rồi.”

Biết Minh Không là người sống, lại biết hắn giết người, phương trượng Giác Tuệ phần nộ quát:” Minh Không, tại sao ngươi lại làm thế?”

Minh Không chẳng trả lời ông ta, hai mắt lạnh nhạt nhìn Lãnh Nghê:” Minh Thù tự dọa mình mà chết không liên quan gì tới ta, còn Minh Viễn và Minh Trí chết trong bếp đóng chặt, làm sao ta giết được?”

“ Ông khời.” Lãnh Nghê trả lời tức thì:” Trước tiên là ngươi đường hoàng đi vào bằng cửa chính, giết họ xong ngươi cài cửa, leo lên ống khói bò ra, men theo nóc nhà ra tới tường, leo thang đặt sẵn mà xuống. Tất nhiên ngươi đi ngược, dùng chổi ngươi đã để ở sẵn bên thang quét dấu chân đi.”

Leo qua ống khói à?

Hòa thượng già Minh Thông phản bác:” Đại lão gia, nhưng mà ống khói trên bếp nóng lắm, làm sao nó trèo ra được ạ?”

“ Minh Viễn luôn xuống bếp giúp đỡ, nó biết khi nào trong bếp đốt lửa, khi nó giết người tất nhiên là bếp chưa đốt lửa, giết người xong châm lửa rồi ra ngoài. Thế nên ở bên thang ta thấy muội than đen ... Khi leo ống khói, chắc chắn nó dùng cái gì đó chum lên đầu, nên tóc không có muội than, nhưng trên người lại có.” Lãnh Nghệ đưa ra câu trả lời đơn giản, trong lòng cũng tự trách, đáng lẽ phải đoán ra thằng nhóc này ngay mới đúng, vì chỉ người thân hình nhỏ nhắn như nó mới có thể leo được ống khói, chỉ vì nó còn nhỏ nên mới không liên tưởng tới một tên tội phạm hung tàn, điều này cho thấy mình còn cảm tính bị vẻ tội nghiệp của hắn lừa:

Minh Không thờ dài, đột nhiên một câu chẳng liên quan:” Máy ngày trước thôn ở gần đây mời bọn ta đi làm pháp sự cho đứa bé bị chết, vì đứa bé đó nhà nghèo, chẳng có mấy lợi lộc, cho nên phương trượng an bài ta đi một mình, thấy vóc dáng nó cũng cỡ như ta, ta liền nảy ra ý nghĩ dùng xác nó thay thế mình.”

Một đứa bé nói chuyện giết người một cách坦然 nhiên như thế, cả đám người lớn ớn lạnh. Lãnh Nghệ thì à một tiếng:” Bảo sao ngươi lại giết người khi có người ngoài như ta ở trong chùa, là bất đắc dĩ, cái xác không để được lâu.”

“ Ngươi thông minh đấy, vậy có biết làm sao ta giết được bọn chúng không?” Minh Không trải qua bất ngờ liền trở nên lạnh lùng đáng sợ, còn mang chút thách thức:

“ Đơn giản, ta biết ngay từ lần đầu bước chân vào bếp.”

“ Là gì?”

“ Đậu hũ.” Lãnh Nghê đưa ra đáp án không ai ngờ tới.” Đậu hũ đóng băng còn cứng hơn đá ... Người đem đậu hũ giấu ở trong tuyết một đêm là đủ làm nó đông cứng như đá rồi. Người dùng đậu hũ đập vỡ đầu họ, đúng là thứ hung khí quá tuyệt, vì người không cần xử lý nó, khi nhiệt độ trong phòng tăng lên do đốt lửa, đậu hũ nhanh chóng tan ra. Kỳ thực đậu hũ bề ngoài thì tan rồi, nhưng bên trong chưa tan hết, nhìn kỹ là thấy ngay, nên ta vào phòng một cái là biết họ bị giết.”

Minh Không gật gù khen:” Người lợi hại thật đấy.”

Lãnh Nghê nhìn xoáy vào mặt Minh Không, quay sang nói với phương trượng:” Các người ra ngoài cả đi, bản huyện có lời muốn nói với đứa bé này, trước khi đi thì mang thang vào đây để nó xuống.”

Phương trượng do dự:” Đại lão gia, đứa bé này liên tục giết ba người, cực kỳ hung tàn, đừng ở riêng với nó.”

Lãnh Nghê thở dài có chút thương tiếc:” Nó chỉ là một đứa bé, làm được gì chứ? Bản huyện tự có tính toán ... Cả nàng nữa.”

“ Thiếp” Trác Xảo Nương không muốn đi:

“ Đi đi, ta có chuyện muốn nói riêng với nó.” Lãnh Nghê không giải thích gì cả, ngữ khí rất dứt khoát, mọi người đành phải rời đi:

Chương 052: Cát bụi trở về với cát bụi. (3)

Lát sau thang được mang vào, rồi trong phòng chỉ còn hai người, Lãnh Nghệ còn cài cửa đại điện lại:” Ngươi có thể xuống rồi đấy.”

Minh Không cười cợt:” Đại lão gia không sợ ta chạy mất à?”

“ Ngươi sẽ không chạy, ta tin ngươi phạm tội là có nguyên do thông cảm được.” Lãnh Nghệ chân thành nói:

Sắc mặt Minh Không âm đạm, không nói gì cả mà từ từ leo thang xuống, đứng bên cạnh thang chốc lát, tay nắm rất chặt như đang muốn làm ra một quyết định gian nan.

Cuối cùng hắn từ từ quay lại, nhìn Lãnh Nghệ, khóe miệng mang nụ cười nhẹ tàn nhẫn, đi tới trước mặt Lãnh Nghệ, lén lút rút từ trong ống tay ra một con dao:” Ngươi không nên tin ta, chỉ cần có cơ hội, ta sẽ không bỏ qua bất kỳ một ai ở đây, bao gồm cả ngươi, có điều thề tử ngươi là người duy nhất tốt với ta, ta để lại cho tử ấy một cái mạng. Nhưng vì để tử ấy không thể nói ra chân tướng, ta sẽ khiến tử ấy phát điên, thế là báo đáp tử ấy rồi.”

“ Minh Không, tỉnh ngộ đi, đừng lạc lối nữa.” Lãnh Nghệ kiên nhẫn khuyên nhủ:

Keng!

Trả lời Lãnh Nghệ chỉ có nhất âm bất thành linh của Minh Không, mục tiêu là tim y, nhưng không ngờ âm phải thứ cứng như sắt, không sao đâm vào được.

Trong tích tắc hần bất ngờ, cổ tay đã bị Lãnh Nghệ nắm lấy, ngón cái ấn vào mạch môn, sau đó trở cổ tay, bẻ tay Minh Không, dễ dàng đoạt được con dao.

Minh Không đưa tay trái ra, nắm lấy khuỷu tay bị khống chế, kéo mạnh xuống dưới, chỉ nghe rắc một cái, khớp rời ra, thoát khỏi khống chế, thành linh xoay người, hai ngón trở và ngón giữa đâm thẳng vào mắt Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ không ngờ Minh Không tự bẻ tay thoát khỏi chiêu cầm nã của y, còn phản kích nhanh như thế, đành buông tay hần lách sang bên.

Minh Không tuy thoát khỏi sự khống chế của Lãnh Nghệ, nhưng cánh tay trật khớp làm hần đau tới suýt nữa ngất xỉu.

Thấy Lãnh Nghệ đã chặn đường lui, Minh Không lùi liên vài bước, tới bên bàn thờ, tay trái nắm lấy đài nến, đập rơi nến đang cháy, chĩa mũi nhọn về phía Lãnh Nghệ:” Người đuổi bọn họ đi, té ra là tránh khỏi vương chân vương tay, toàn lực bắt ta. Ta thực sự quá ngốc, không ngờ võ công của người ghê gớm thế, là Kim Chung Tráo hay Thiết Bố Sam?”

Lãnh Nghệ tất nhiên không nói là Áo Giáp Chông Đạn, thờ dài:” Sau khi đoán ra người là hung thủ, ta biết người có võ công, hơn nữa, tất nhiên ta phải đề phòng rồi.”

“ Nói dối, làm sao người biết được? Ta không bao giờ để lộ ra.”

“ Người chết nói với ta.”

“ Nói linh tinh.” Minh Không quát lên nhưng hai mắt bắt giác đảo về phía sương phòng đặt người chết:

Lãnh Nghệ từ tốn nói:” Chỉ cần người chịu chú ý quan sát, người chết sẽ nói cho người rất nhiều điều, ví dụ như võ công của người, đầu hai người kia đều bị lồm vào một cách nghiêm trọng, để làm được thế phải cần sức lực rất lớn. Dù là nam tử

trưởng thành dùng toàn lực đập xuống cũng không thể tạo thành vết thương như vậy, bởi thế lúc đầu ta không nghĩ tới người. Đến khi nghi ngờ người rồi thì sẽ đoán ra người có võ công, nếu không một đứa bé bình thường sao có thể.”

Minh Không vỡ lẽ:” Ra là người chết biết nói thật.”

“ Ngoài ra, nếu người không có công phu làm sao giữa mùa đông thế này có thể đào được đất đã đóng băng, lấy thi thể. Cũng không thể men theo rèm leo lên tượng Phật khoét mắt khoét tai.”

“ Không ngờ ta để lại nhiều sơ hở như vậy, sao người biết ta trốn trong bụng tượng Phật?”

“ Đoán thôi, còn nơi nào thích hợp ẩn thân hơn bụng tượng Phật, vừa ấm áp, lại vừa bí mật, có thể lén lút lên ra giết người.”

“ Gặp phải người đúng là xúi quẩy của ta mà.” Minh Không hậm hực:” Đây, bỏ qua cho ta, ta sẽ nhớ ơn người suốt đời.”

Lãnh Nghệ khe khẽ lắc đầu:” Ta đã cho người cơ hội rồi.”

“ Nếu thế thì chỉ còn cách cá chết lưới rách thôi.”

“ Người không phải đối thủ của ta, huống hồ bây giờ lại chỉ còn một tay! Đầu hàng đi, người còn chưa trưởng thành, sẽ được xử nhẹ.”

Minh Không hừ lạnh:” Hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu, xem chiêu.”

Vù một phát, dài nên đâm thẳng vào yết hầu Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ né đòn, Minh Không vẫn lao vào như điên dại, đâm vùn vụt không ngừng nghỉ. Lãnh Nghệ không trực tiếp va chạm với hắn, vừa né đòn vừa nhân sơ hở dùng chuôi dao trong tay đánh vào đầu gối, vào lưng Minh Không.

Chỉ qua vài chiêu Minh Không đã què một chân, nửa người tê dại, hấn biết, Lãnh Nghệ đã nương tay, nếu không mình đã không còn mạng rồi.

Hấn đứng đó, tay cầm đài nến thở dốc nhìn Lãnh Nghệ tàn độc, thỉnh linh ném đài nến đi. Đài nến vừa rời tay thân hình hấn cũng di động, thừa lúc Lãnh Nghệ né đài nến kia, tóm lấy đài nến khác trên bàn thờ, đưa nến ra châm rèm, rèm như tấm dầu, nhanh chóng bùng cháy.

Lãnh Nghệ định chạy tới cứu hỏa, Minh Không chĩa mũi nhọn đài nến về phía tim mình quát:” Đừng qua đây.”

Nhìn gương mặt vằn vẹo mắt đỏ ngầu của hấn, Lãnh Nghệ biết hấn dám làm, đành dừng lại:” Minh Không, đừng như thế, người có thể không chết.”

“ Ha ha ha ha ...” Minh Không cười thê thảm, nhìn lửa cháy rừng rực, nghiêng chặt răng đâm mũi nhọn vào tim mình, ngã vật xuống:

Lãnh Nghệ không ngờ hấn nói tự sát là tự sát ngay, ngẩng đầu nhìn thấy lửa lan rất nhanh, chớp mắt đã đốt cháy toàn bộ rèm đại điện, vội chạy ra ngoài cửa rút then cài, hét lên:” Mau cứu hỏa, Minh Không phóng hỏa đốt đại điện rồi.”

Nói xong quay lại ngay chỗ Minh Không, tay Minh Không vẫn nắm chặt đài nến, mũi nhọn dài mấy tấc hoàn toàn đâm vào tim. Lãnh Nghệ cả giận:” Ta nói rồi, người chưa thành niên, phạm tội chết cũng không bị xử tử, cần gì làm thế.”

Mắt Minh Không dần mất tiêu điểm:” Biết vì sao ta khoét mắt Phật không?”

Lãnh Nghệ có thể đoán ra:” Người chắc hấn đã chịu nhiều ủy khuất.”

“ Đúng thế, cha mẹ ta sinh ra ta liền vứt bỏ ta, phương trượng nhật ta về nhưng lại coi ta như nô phò, họ đánh ta,

mắng ta, hành hạ ta như súc vật Ta không biết bao lần khóc trước mặt Phật tổ, cầu xin ông ta bảo vệ ta, nhưng ông ta chỉ ngồi đó cười nhìn ta, cứ như đang chế giễu ta vậy. Nên ta hiểu rồi, Phật Tổ không phù hộ cho người số khổ như ta, cho nên ta ...”

Nói tới đó Minh Không bắt đầu co gập, sinh khí nhanh chóng chảy khỏi thân thể gầy gò nhỏ bé, hơi hở dồn dập, lời nói đứt quãng:” Ta hận chúng Có lần một khách giang hồ đi qua chùa xin trọ lại, ta liền cầu xin ông ta dạy võ cho ta, ông ta biết chuyện của ta liền muốn giết đám súc sinh kia, nhưng ta nói, ta muốn tự tay làm ... Ta muốn giết sạch bọn chúng! Ta muốn khoét mắt bức tượng Phật đó, khoét mồm, khoét tai ... Vì ông ta chỉ biết ngồi đó như kẻ mù câm điếc ...”

Giọng hần ngày càng thấp, khi nghe thấy tiếng khóc thút thít của Trác Xảo Nương ở bên cạnh Lãnh Nghệ, lấy chút hơi tàn cuối cùng nói:” Cảm ơn, tử tử ...”

Rồi đầu ngoẹo sang bên lừa bỏ cõi đời.

Lúc này lửa cháy nóng tới rất mặt, phương trượng Giác Tuệ khóc lóc hô hào cứu hỏa, Lãnh Nghệ nhẹ nhàng đặt thi thể Minh Không xuống, dẫn Trác Xảo Nương ra ngoài.

Ngon lửa nhanh chóng bao trùm cả đại hùng bảo điện, biến nó thành biển lửa. Lửa mượn thể gió, từng gian phòng của ngôi chùa này nối liền nhau, chẳng mấy chốc tất cả bị nhấn chìm trong ngọn lửa cuồng nộ.

Lãnh Nghệ không tham gia cứu hỏa, ngôi chùa này chẳng đáng cứu, y đào cái rương của mình, cho vào sọt mây, nắm tay Trác Xảo Nương rời đi. Bên tai nghe tiếng đám hòa thượng gào khóc bi thảm cũng chẳng quay đầu lại cái nào.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 053: Là liên hoàn kế. (1)

Hoàng chuyển vận sứ đã tới Ba Châu được vài ngày rồi, nhưng vấn đề nơi ở vẫn chưa giải quyết được. Ba Châu có dịch quán giành cho quan viên ở đấy, nhưng ở nơi xa xôi thế này thì điều kiện dịch quán không tốt lắm.

Liêu tri phủ an bài cho ông ta ở trong khách sạn tốt nhất Ba Châu, ông ta không vừa ý, ông ta nói là muốn ở trong nhà bách tính, tìm hiểu dân tình, chung vui cùng dân. Cũng may Liêu tri phủ kinh nghiệm quan trường cả đời hiểu ngay ý chung vui cùng dân của ông ta là gì, thương lượng với phú thương lớn nhất phủ thành, muốn an bài chuyển vận sứ ở đó.

Phú thương đó tất nhiên là luôn mồm đồng ý, mừng cuống cả lên, vội vàng dọn dẹp nội trạch hào hoa của mình, mời chuyển vận sứ đại nhân tới ở. Cái mặt sắt cứng đờ của chuyển vận sứ đại nhân cuối cùng cũng nở được nụ cười hài lòng.

Trong lòng Liêu tri phủ hết sức khinh bỉ, nhưng ông ta là người lão luyện một mặt võ về chuyển vận sứ, một mặt liên tục khẩn cấp phái người đem tình hình tới huyện Âm Lăng nói với Lãnh Nghệ.

Chỉ là theo người đưa tin về báo, địa phận huyện Âm Lăng xảy ra bão tuyết lớn, khó mà qua được trong thời gian ngắn, làm Liêu tri phủ rất nóng ruột.

Chiều ngày hôm đó Liêu tri phủ đang cùng Lỗ thông phán và đám tá quan bàn bạc công sự, chợt có gác cửa vào bẩm báo, nói có tri huyện Âm Lăng là Lãnh Nghệ cầu kiến.

Liêu tri phủ thở phào, rốt cuộc cũng tới, chuyện này nên sớm không nên muộn, liền vội truyền gặp.

Chốc lát sau Lãnh Nghệ mặc quan phục, bước chân kiêu nhà quan lững thững đi vào, tướng mạo đường đường, theo sau còn có một tên hỏa kế mặt dài thượt như mặt ngựa, dáng vẻ tiểu nhân bỉ ổi hai tay khệ nệ ôm cái rương nhỏ.

Lãnh Nghệ bước chậm là có lý do, đó là vì y không biết Liêu tri phủ, nên phải đi chậm quan sát. Thấy trong đại sảnh có một lão già cao lớn, không tính là béo nhưng cũng phốp pháp, khí chất văn nhã, mặt thấp thoáng nụ cười, có vẻ là người hiền hòa. Hai hàng ghế bên còn mấy quan viên đang ngồi, thế thì ngồi giữa hẳn phải là Liêu tri phủ.

Thế nhưng Lãnh Nghệ vẫn quyết định thận trọng một chút là hơn, y bảo Mặt Ngựa lui ra ngoài đợi mình, sau đó tới trước mặt lão già ngồi giữa kia chấp tay:” Ti chức tham kiến đại nhân và chư vị đại nhân.”

Cái này là đề phòng, ai biết Liêu đại nhân có đang tiếp khách quý hay có tình huống đặc thù gì, y chỉ xưng hô “đại nhân” chung chung, dù sao cách xưng hô này không sai được, cũng chẳng có gì bói móc.

Ngồi chính giữa thực sự chính là Liêu tri phủ, mặt phức tạp nhìn tri huyện gây ra cho mình không ít rắc rối. Đám tá quan hai bên khách khí chấp tay đáp lễ. Chỉ có Lỗ thông phán đề ba chòm râu dê, mở mồm đã giễu cợt:” Lãnh đại nhân, hẳn là đã lo liệu chuyện trong nhà rồi chứ nhỉ?”

Trong hệ thống tá quan của tri phủ hoặc tri châu triều Tống, thông phán đứng hàng đầu, là người đứng thứ hai châu phủ, tòng thất phẩm. Mà tri huyện triều Tống thường là tòng bát phẩm, chứ không phải là “thất phẩm phẩm tri huyện” như trong câu vè quen mồm của dân gian.

Triều Tống chỉ có hai huyện ở kinh thành là tri huyện chính thất phẩm, mấy huyện ở xung quanh kinh thành là chính bát phẩm, còn tất cả tri huyện khác vền vện mới là tòng bát phẩm. Cấp bậc này kém xa huyện lệnh thời Minh Thanh.

Lãnh Nghệ trước khi tới đây cũng tính toán rồi, không biết tri huyện mình thay thế trước kia biểu hiện trước mặt quan trên thế nào, nhưng từ thái độ của nha dịch và phó tòng trong nhà môn huyện Âm Lăng thì biết, tính cách người đó tương đối nhu nhược, có vẻ là một thư sinh điển hình thời cổ. Mình đã đóng giả hần thì chỉ đành nhẫn nhịn trước.

Vì vậy đối diện với giọng điệu vô lễ rõ ràng của viên quan không rõ là ai kia, cúi đầu xuống không đáp.

Lỗ thông phán được thể định nói vài câu, Liêu tri phủ xoa tay ngăn cản, ông ta đã chú ý tới tóc mai cụt ngắn của Lãnh Nghệ, nghiêm giọng hỏi:” Tóc ngươi làm sao thế kia?”

Bên cạnh có tên béo tốt trên tứ tuần, bụng phệ má phính, nếu cạo trọc đầu nữa thì người ta tưởng Phật Di Lặc xuống nhân gian, chẳng biết nghe đâu mà biết nguyên do, cười nói:” Lãnh đại nhân ngày đó vì không trả được tiền thuế, nửa đêm tâm tàn ý lạnh xuống tóc xuất gia ... Vô ích thôi, dù ngươi xuất gia rồi thì số thuế kia vẫn phải bù vào, nếu không nơi ngươi tới không phải là chùa miếu, mà là đi đày.”

Số quan viên còn lại ồ lên, có người cười cũng có người lắc đầu thương cảm, rơi vào cảnh đó, thật sự là ... Ài, chỉ biết thở dài.

Lãnh Nghệ thì lại nhẹ nhõm hẳn, tốt rồi, tốt rồi, hiển nhiên người ta không hoài nghi gì, thực ra cũng biết tự mình có tật giật mình thôi, ai mà nghĩ tới chuyện giả mạo gì chứ? Huống hồ ai đi giả mạo một kẻ nợ đầm đìa, quần bách tới mức phải xuống tóc xuất gia?

Liêu tri phủ chỉ hơi cau mày, xua tay với đám quan viên xung quanh:

- Các vị, công chuyện này hôm nay tạm tới đây thôi, ngày sau chúng ta bàn bạc tiếp, mọi người về làm việc của mình đi. Bản phủ có lời muốn nói riêng với Lãnh tri huyện.

Đám quan viên kia chấp tay thi lễ rời đi, còn Lãnh Nghê một mực cúi đầu làm vẻ hồ thẹn.

Đội trong đại đường chỉ còn lại hai người, Liêu tri phủ hòa nhã nói:” Lãnh tri huyện, mời ngồi.”

Nghe hai chữ “mời ngồi” này là Lãnh Nghê có phán đoán đầu tiên, đúng như Đồng sư gia nói, vị quan trên này của mình còn có tình người, vội vàng tạ ơn, ngồi xuống ghế bên trái.

Liêu tri phủ hỏi ngay:” Chuyện Hoàng chuyên vận sứ tới Ba Châu tuần tra, người đã biết chưa?”

“ Ti chức chưa biết.” Lời đầu tiên Liêu tri phủ đã nhắc tới vị chuyên vận sứ gì đó này, hẳn không tầm thường, Lãnh Nghê cẩn thận lắng đầu:

“ Ừm, không sao, ông ta cũng vừa mới tới thôi, lại không hề có thông báo trước mà bất ngờ tới tuần phóng, bản phủ còn bất ngờ. Hoàng chuyên vận sứ lần này tới Ba Châu, ừm ... Là vì vụ án tiểu thiếp tự sát ở nha môn của các người, còn cả vụ án mất tiền thuế, có ý chất vấn đó. Hai vụ án đó thế nào rồi, tới nay đã có manh mối gì chưa?” Thực ra vụ án mạng ở nha môn kia đã quá hạn tới hai ngày rồi, Liêu tri phủ cũng không nhắc tới kỳ hạn nữa, ông ta biết cái khó của Lãnh Nghê:

Chương 054: Là liên hoàn kế. (2)

Quan trên bắt ngờ tới địa phương, lại còn chuyên môn hỏi tới vụ án liên quan tới mình sao? Tình huống không rõ ràng, Lãnh Nghệ chỉ dạ một tiếng, lấy bất biến đối phó vạn biến.

Liêu tri phủ khẽ thở dài, hiển nhiên cho rằng không có tiền triển gì.” Thế thì phiền rồi đấy, Hoàng chuyển vận sứ kia hoài nghi người lợi dụng chức quyền, cưỡng gian nữ tử kia, người ta không chịu được nhục nhã, phản uất tự sát trong nha môn. Ông ta nói, nữ tử đó đâm dao vào hạ thân chính là mình chứng, vì bị người lăng nhục nên căm ghét nơi mình bị vấy bẩn. Người giải thích ra sao đây?”

Nghe tới chỗ này một cái, Lãnh Nghệ khẽ giật mình, giờ y hiểu vì sao tên Đinh bộ đầu đó lại dùng phương thức giết người quái dị ghê tởm như vậy rồi, lại còn giết ở nha môn chứ không phải nơi khác. Té ra là liên hoàn kế, muốn tiến thêm một bước hãm hại mình. Thật là tàn độc.

Vị Hoàng chuyển vận sứ kia có phải là người của chúng không? Hay chỉ bị trúng gian kế của người khác.

Chuyện này cần làm rõ, tình cảnh của y đã ngặt nghèo lắm rồi, không nên chuốc thêm kẻ thù nữa.

Liêu tri phủ thấy Lãnh Nghệ sợ không nói lên lời, trấn an:” Người đừng quá lo, lời đó cũng chỉ do miệng ông ta tự nói ra mà thôi, không có chứng cứ gì, vền vền là tin đồn. Bản phủ không tin người làm loại chuyện đó. Có điều Hoàng chuyển vận sứ có chuẩn bị mà tới, người không thể không đề phòng.”

Lãnh Nghệ chấp tay:” Đa tạ đại nhân minh xét, không biết kẻ nào vu oan ti chức trước mặt chuyên vận sứ.”

“ Bản phủ không biết, có thể lên tiếng trước mặt chuyên vận sứ, hơn nữa khiến ông ấy tin tưởng như vậy thì không phải người bình thường có thể làm được ... thôi, chuyện đó chưa nói vội. Người trước tiên nghĩ cách bù lại khoản thuế đi, đó mới là điểm trọng yếu nhất.” Liêu tri phủ cảnh cáo, chuyện này ông ta muốn nói đỡ hộ Lãnh Nghệ không được:

Lãnh Nghệ xoay người lấy rương vàng đặt lên bàn, mở ra:” Đại nhân xem, tiền thuế ở đây rồi.”

Liêu tri phủ nhìn cả rương vàng xếp chặt ních trong rương, đờ người trong thoáng chốc rồi tặc lưỡi luôn mồm:” Tốt, tốt, thì ra người gom được tiền rồi, thế mà không nói sớm, làm bản quan lo lắng.”

“ Ti chức làm đại nhân thêm lo rồi.” Lãnh Nghệ giải thích:” Đây là khoản thuế ti chức mới thu được, chỉ còn một phần rất nhỏ nữa thôi là sẽ trưng thu được toàn bộ thuế năm nay.”

“ Thế là tốt, thu được đại bộ phận thuế, số còn lại dễ làm hơn ... Có điều chỉ còn mười mấy ngày, người có tính toán gì chưa?”

“ Ti chức đang nghĩ cách.”

“ Tốt, tốt, tốt ... người đợi chút, bản phủ gọi ti phòng hộ phòng tới nhận thuế của người.” Liêu tri phủ nói xong đi nhanh ra ngoài:

Lãnh Nghệ sửng sốt! Làm sao mà một ti phòng lại cần một tri phủ đích thân đi gọi? Chuyện này bất thường, chẳng lẽ vị tri phủ này cũng có vấn đề? ... Nhưng y chẳng có bất kỳ manh mối nào để suy đoán.

Đợi rất lâu Liêu tri phủ mới về, mặt đầy tiếc nuối:” Chuyện này không hay rồi, ti phòng phụ trách thu thuế hôm nay xin

ngủ, mai mới có thể nhập tiền vào kho, người đợi mai hẵng tới.”

Trùng hợp vậy, Lãnh Nghệ tức thì cảnh giác với vị tri phủ nhìn có vẻ rất hòa nhã thiện chí này:” Vậy ti chức có thể gửi số tiền thuế này trong kho phủ không?”

“ Làm vậy không thỏa đáng.” Liêu tri phủ bộ dạng khó xử:” Số tiền thuế này không nhỏ, phải kiểm kê xong mới có thể nhập kho, nếu không xảy ra vấn đề gì khó xử lý.”

Lãnh Nghệ hơi nheo mắt nhìn ông ta một cái, không nói thêm nữa:” Tất nhiên rồi ạ, vậy ti chức không làm phiền đại nhân nữa, mai lại tới nộp thuế.”

“ Vậy thì tốt.” Liêu tri phủ vuốt râu gật gù hài lòng:

Lãnh Nghệ vất vả ôm rương rời đại đường phủ nha, tên tiểu nhị Mặt Ngựa đã đợi sẵn ngoài cổng, vội đi lên đón, nhận lấy rương trong tay y, đặt lên cái xe lừa. Lại ân cần đỡ Lãnh Nghệ lên xe, mới bảo đánh xe lên đường về khách sạn.

Đây là lần thứ hai Lãnh Nghệ tới Ba Châu, y cũng không ngờ mình sẽ quay lại nơi này sớm như vậy, lần trước trốn trong xe hàng, ánh mắt hoang mang nhìn cảnh đường phố xa lạ. Lần này thì đàng hoàng hơn, cảm giác vẫn không khác trước, vẫn là một nơi lạ lẫm với y, mỗi bước chân đều là nguy hiểm bất trắc.

Tới đây suốt mấy ngày, Lãnh Nghệ thậm chí một giấc ngủ ngon không phải phòng bị gì cũng chưa có, nếu có thể đánh đổi toàn bộ số vàng này, thậm chí nhiều hơn thế nữa quay về, y sung sướng mà đánh đổi ngay.

Dù nơi này phồn hoa hơn huyện Âm Lang bội phần nhưng đường phố náo nhiệt chẳng khơi lên chút hứng thú nào của Lãnh Nghệ, mang theo cả một bụng buồn bã lo âu, dọc đường bình bịch về tới khách sạn.

Khách sạn này có tên là Âm Lăng, vì chương quây khách sạn vốn là người Âm Lăng, cho nên lấy tên đó, một là biểu thị hoài niệm quê nhà, hai là tiện thu hút khách từ Âm Lăng, gần như ai từ Âm Lăng lên phủ thành đều trọ ở nơi này. Đây cũng là lý do trước kia tri huyện Lãnh Nghệ mỗi lần tới Ba Châu lại ở đây, kết quả là suýt nữa phát sinh khoản nợ làm Giả chương quây méo miệng.

Lần trước Lãnh Nghệ đã trả quá nửa số nợ rồi, Giả chương quây rất cao hứng, thực ra nếu không phải là Lãnh Nghệ nợ quá nhiều thì ông ta rất hoan nghênh y tới trọ ở đây.

Chứ sao, tri huyện đại lão gia còn tin tưởng ở trọ trong khách sạn của ông ta kia, còn cách quảng cáo nào tốt hơn? Lần này Lãnh Nghệ dẫn theo Trác Xảo Nương mặc thường phục tới khách sạn, nói mình mặc thường phục thị sát. Giả chương quây không nghi ngờ gì, còn thân thiết hơn trước kia, an bài hai người ở thượng phòng, lại sai tên tiểu nhị Mặt Ngựa tới nghe sai bảo.

Lãnh Nghệ trước khi tới nha môn sai Giả chương quây an bài hỏa kế đi tìm đám Đồng sư gia và Vũ bộ đầu, vì Lãnh Nghệ không tiết lộ kế hoạch mình tới Ba Châu, thế nên không giao hẹn địa điểm nghỉ chân ở phủ thành.

Giả chương quây làm việc rất đặc lực, khi Lãnh Nghệ về thì liền thấy đám Đồng sư gia, ba mấy người đã đợi ở cổng khách sạn rồi, ai nấy nhếch nhác như đám người chạy nạn, chẳng giống sai dịch nha môn chút nào, còn có người vẫn quần băng, thảm hại hết sức.

Chương 055: Cẩn thận đề phòng.

Lại nói chuyện ngày hôm đó đám Vũ bộ đầu dọc đường bị tập kích, tiền thuế bị mất, phạm nhân bị giết, Vũ bộ đầu vội cưỡi ngựa về huyện Âm Lăng báo tin dữ, được biết đại lão gia đã dẫn phu nhân thường phục thị sát rồi. Ngay trong đêm cưỡi ngựa chạy tới Ba Châu, chuẩn bị bàn giao phạm nhân trước. Mặc dù phạm nhân đã chết, nhưng chết cũng phải bàn giao báo cáo, ai ngờ phu thê đại lão gia cũng tới Ba Châu rồi, hay tin vừa mừng vừa hồ thẹn, vội vội vàng vàng dẫn người tới nơi.

Vũ bộ đầu và Tổng bộ đầu thấy Lãnh Nghệ từ trên xe lừa đi xuống, mặc kệ trước cửa khách sạn người qua kẻ lại, quỳ sụp xuống khóc lóc:” Đại lão gia, bọn thuộc hạ vô năng, tiền thuế bị cường phi cướp mất rồi ...”

Nói rồi dập đầu như giã tỏi, đám dân tráng, tạo dãi cũng quỳ xuống, mặt ai nấy như đưa đám, chuyến này xong rồi, đánh mất số tiền lớn như thế, nhẹ cũng là phải đền tới khuynh gia bại sản, chưa nói tới xử phạt.

Lãnh Nghệ sớm dự liệu được chuyện này, nhưng khi biết quả nhiên tiền thuế lại bị cướp lần nữa không khỏi kinh hãi, lần này huyện nha Âm Lăng huy động toàn bộ ba ban nha dịch, nhân số trên ba mươi người, vậy mà vẫn không bảo vệ nổi tiền thuế!

Có thể thấy đám cường phi kia không phải kẻ tầm thường, phải lấy 120 phân trăm tinh thần ứng phó.

Lãnh Nghệ đi tới đỡ bọn họ lên.” Đứng dậy cả đi, mau lên ... Thương thế ra sao, có đáng ngại không? Có ai bị sao không?”

Vũ bộ đầu càng hồ thẹn:” Đa tạ đại lão gia quan tâm, có vài huynh đệ bị thương không nặng, không lo tới tính mạng.”

Lãnh Nghệ yên tâm:” Được rồi, vào khách sạn rồi nói, các người quỳ ở đây còn ra thể thống gì.”

Xung quanh đã có rất nhiều bách tính tụ tập chỉ trở bọn họ bình luận rồi, Vũ bộ đầu vội vàng đứng dậy, dẫn người khác theo Lãnh Nghệ vào đại sảnh khách sạn.

Lãnh Nghệ dặn Giả chương quây an bài chỗ ở cho đám nha dịch, bọn họ hiện giờ túng thiếu, chỉ có thể ở trong phòng chung ở hậu viện, chỉ là Đồng sư gia được an bài ở thượng phòng bên cạnh y.

An bài xong xuôi gọi Vũ bộ đầu và Đồng sư gia tới phòng mình đóng cửa lại, không giấu họ nữa, mở rương vàng ra.

Đồng sư gia và Vũ bộ đầu nhìn rương đầy ăm ắp vàng thì trố mắt, Lãnh Nghệ nhỏ giọng kể vắn tắt chuyện trải qua, hai người nghe số tiền bị cướp đi chỉ là giả thì mừng khôn siết. Chẳng ai tức giận vì bị đại lão gia lừa, mà có loại cảm giác đang rơi xuống vách núi thì được gốc cây đỡ lại. Cả hai cùng đứng dậy khom người:” May nhờ đại lão gia anh minh, nếu không bọn thuộc hạ muôn chết không đủ chuộc tội.”

Lãnh Nghệ thần sắc vẫn rất nghiêm trọng:” Bây giờ tiền thuế còn chưa nộp lên nha môn tri phủ, chúng ta chưa nhẹ nhõm được đâu. Một mặt không thể để tin này lộ ra ngoài, phải bảo mật. Đồng thời an bài phương án đề phòng, tránh đồ bị cướp lần nữa, nếu không, chúng ta sẽ thực sự khóc không ra nước mắt đấy.”

Vũ bộ đầu mấy hôm nay vì chuyện này không dám về nhà, lo bạc tóc, như rắn mất đầu chạy khắp Ba Châu nghe ngóng, giờ thấy như được tái sinh, toàn thân tràn trề sinh lực, vỗ ngực như đánh trống:” Lần này dù liều cái mạng này thuộc hạ cũng nhất quyết bảo vệ chu toàn cho số tiền thuế.”

Hắn có cơ sở tự tin, đây là phủ thành Ba Châu không phải chôn đồng không mông quạnh, với lực lượng trong tay, sợ gì kẻ nào.

“ Người chỉ có thể ngâm bảo vệ thôi, cố gắng đừng để người khác biết, cũng không cần phải lên đây trông coi, dễ bại lộ mục tiêu. Chỉ có đặt ở nơi đạo tặc không biết mới là an toàn nhất.” Lãnh Nghệ dặn dò, người này thẳng thắn bộc trực, có thể tin tưởng, nhưng nói về động não thì không yên tâm lắm, không thể không nói rõ:

“ Thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ sẽ cảnh giới phía dưới.” Nói rồi Vũ bộ đầu đứng dậy cáo từ ngay, đi xuống lệnh nha dịch đều thay thường phục, bảo vệ khách sạn.

Trời tối dần, phố xá lên đèn, Ba Châu vào buổi tối còn rực rỡ hơn ban ngày, nhất là khu vực phồn hoa trước khách sạn, cứ như người trong thành đều đổ hết ra đường vậy, từ lầu cao tới quán bé ở hai bên đường, không đâu là không treo đèn kết hoa, cửa lớn rộng mở. Trên phố có cả đội nhạc sự đến biểu diễn, tiếng ca dập dìu, nhưng chỉ khiến Lãnh Nghệ thấy hư hư ảo ảo như trong mộng.

Lãnh Nghệ mở cửa sổ sau ra, nhìn thấy không ít “kẻ khả nghi” đi qua đi lại bên ngoài, chính là đám tạo đãi nha môn huyện Âm Lăng, chỉ biết vỗ vỗ trán, thôi thì ít ra cũng có tác dụng làm chuông cảnh báo sớm đi.

Ba Châu tuyệt không lớn, nhưng trời vẫn lạnh căm căm, Trác Xảo Nương đang ngồi trên giường vá quần áo. Lãnh

Nghệ thì cầm một cuốn sách chép tay, thứ này y tìm được trong đồng thư tín, sách vở ở thư phòng huyện nhà.

Trác Xảo Nương không biết chữ, Lãnh Nghệ có thể thoải mái mà xem sách. Song có một điều khiến Lãnh Nghệ bất an, đó là thư pháp của vị tri huyện kia, mặc dù y cũng từng tập bút lông, nhưng làm sao so được với người thời cổ ngày ngày cầm bút viết, hơn nữa nét chữ hai người khác nhau rất nhiều, chẳng biết luyện tập có giúp ích gì được không?

Chưa nói cái đó, hiện giờ xem sách cũng khá vất vả, văn chương ngữ nghĩa thời cổ so với thời hiện đại khác biệt quá xa, y vừa xem vừa đoán ý, khó không khác gì phá án.

Mà lại chẳng thể hỏi ai.

Lãnh Nghệ xem sách không quá tập trung, chẳng biết nghĩ gì mà thờ dài, vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy Trác Xảo Nương khéo léo thắt nút một đầu sợi chỉ, đưa lên miệng cắn đứt chỉ thừa, đôi mắt dịu dàng liếc về phía trượng phu xem sách. Không ngờ chạm phải ánh mắt của Lãnh Nghệ, nàng lập tức hoảng hốt né tránh.

Nhìn thiếu nữ mới mười bảy mười tám mà đã ra dáng cô vợ nhỏ này, tuy Lãnh Nghệ vẫn chưa thể nào tiếp nhận được việc coi nàng như thê tử của mình, nhưng trong lòng y vẫn không khỏi hơi rung động. Từ lúc tới đây, mỗi bước chân đều như đi trên băng mỏng, chỉ có những lúc ở bên Trác Xảo Nương mới có cảm giác yên ổn thế này. Vì nàng là cô gái đơn giản, y chính là toàn bộ niềm hạnh phúc của nàng, chỉ cần ở bên y thế này thôi, nàng cũng thấy thỏa mãn rồi.

Tuyết lại bắt đầu rơi, không lớn, lất pha lất phát, kèm theo cơn gió trái tính trái nết bay loạn khắp nơi, dù cửa phòng đã đóng chặt, vẫn cảm nhận được hơi lạnh len lỏi vào trong.

Chương 056: Quân tử trên mái nhà.

Từ lúc phát hiện ra trượng phu nhìn trộm mình, động tác của Trác Xảo Nương lúng túng thấy rõ, thậm chí có lần đâm kim phải tay, vừa ngược mắt lên thấy ngay đôi mắt sáng của Lãnh Nghệ, thế là khuôn mặt đỏ lựng, cả người nóng bừng.

Thật là đáng yêu.

Lãnh Nghệ nhất thời nổi tính trẻ con, vừa chơi ác Trác Xảo Nương vừa lơ đãng lật sách, đột nhiên tay khựng lại, gương mặt thêm chăm chú, nụ cười nhẹ nhẹ trên mặt biến mất, bất ngờ lên tiếng:” Ta đói rồi.”

Trác Xảo Nương vội đặt đồ kim chỉ xuống:” Thiếp đi gọi tiểu nhị mang đồ ăn khuya lên.”

“ Không, ta muốn ăn hột đồn thịt dê viên của hiệu Yên Muội.” Lãnh Nghệ lắc đầu nói ra cái tên, cái hiệu đó khá xa, ở phía bên kia thành, lần trước y từng ăn trộm bánh bao ở gần đó:

“ A, thiếp biết quán đó, nổi tiếng ở Ba Châu lắm, vậy để thiếp đi mua cho quan gia.” Trác Xảo Nương xem ra khá thông thạo thành Ba Châu, nghe trượng phu nói thế đứng dậy định đi:

“ Nàng gọi Đồng sư gia ở bên đi cùng.” Lãnh Nghệ dặn dò:

“ Vâng.”

Trác Xảo Nương không nghĩ gì cả đi ra ngoài, Lãnh Nghệ đóng cửa phòng lại, ngồi đọc sách, không bao lâu thì vươn

mình ngáp một cái, lằm bằm.” Mệt quá, cái lò này ấm thật đấy, làm người ta uể oải, thôi thì ngủ một giấc, đợi đồ ăn về rồi dậy ăn cũng được.”

Nói xong Lãnh Nghê bò nhoài ra bàn ngủ, được một lúc thì có vẻ không yên tâm, ngồi thẳng dậy, lôi cái rương nhỏ từ dưới gầm giường ra, vớt vả đặt lên bàn, một tay ôm lấy sau đó mới yên tâm gục xuống ngủ. Chẳng bao lâu ngáy khò khò.

Trong phòng chỉ có tiếng than trong bếp lò nổ tí tách, ngoài trời gió thổi ù ù như hát ru. Bất chợt ngọn đèn dầu lay động dữ dội, như có thể phụt tắt bất kỳ lúc nào, rồi từ trên trần nhà có một sợi dây thừng thả xuống. Lát sau một người áo đen bám dây thừng nhẹ như con mèo, đáp xuống đất không gây ra chút tiếng động nào. Nhón chân tới gần Lãnh Nghê, lằm bằm:” Đúng là ngủ say rồi, đỡ tốn mê hương.”

Miệng nói thế tay thì âm thầm rút dao đâm vào cổ Lãnh Nghê, tới khi sắp chạm vào da thịt dừng lại, tay rất vững, mũi dao nhọn hoắt lóe hàn quang không run chút nào.

Lãnh Nghê vẫn ngáy đều đều, chẳng chậm nhịp nào.

Hắc y nhân vừa rồi chỉ là kiểm tra, giờ mới khẳng định là Lãnh Nghê ngủ thật, gài chùy thủy vào trong ống giày. Đưa tay ra nhấc ống tay áo Lãnh Nghê, từ từ nâng lên đặt sang bên bàn, sau đó mở cái rương nhỏ ra.

Hai mắt hắc tức thì bị ánh vàng rùng rục của từng thỏi vàng dưới ánh đèn làm lóa mắt, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Nuốt một ngụm nước bọt, hắc lấy từ trên lưng xuống một cái bao màu đen, đặt trên mặt đất mở miệng bao ra, sau đó hết sức nhẹ nhàng cẩn thận ôm rái rương ngồi xuống, cho vào trong bao.

Đúng lúc này sau lưng hắc có tiếng gió.

Ý nghĩ lóe lên như điện, trong phòng này chỉ có hần một tên tri huyện sức trói gà không chặt, vậy còn một cao thủ ẩn nấp mà hần không biết?

Chỉ kịp nghĩ thế thôi, hần thậm chí không kịp nghiêng đầu né, gáy trúng một đòn mạnh, hai mắt tối sầm, gục xuống rương vàng.

Lát sau cửa phòng mở ra, Lãnh Nghê đứng ở hành lang dài, nhìn trái phải, không có ai cả. Đi thẳng ra đại sảnh của tiền viện, nhìn thấy một một đứa ăn mày đang chầu chực ở dưới đại sảnh, gọi:” Này, thằng bé ăn xin.”

Người trong đại sảnh lần đứa bé ăn mày đều ngẩng đầu lên nhìn y, có vẻ không dám tin, đứa bé ăn mày còn nhìn quanh quất, không thấy ai chỉ bản thân.” Lão gia gọi cháu ạ?”

“Ừ.” Lãnh Nghê gật đầu:” Người giúp ta một vị bộ đầu họ Vũ vào đây, người vạm vỡ mặt vuông ở ngoài cổng khách sạn ấy, bảo tới phòng ta ngay.”

Đứa bé ăn mày cũng khôn lắm, không vội xin xò vội vĩnh gì cả, vâng một tiếng chạy ngay như một làn gió. Rất nhanh nó đã dẫn Vũ bộ đầu vào, lúc này Lãnh Nghê đã không còn đứng ở hành lang trên lầu nữa, nên hần đi thẳng lên. Thấy Lãnh Nghê đứng cuối hành lang, rảo bước tới trước mặt:” Đại lão gia có sai bảo gì ạ.”

Lãnh Nghê vào phòng, ngồi xuống bên bàn, mở cái rương vàng, định nói cái gì đó mới chợt nhớ ra, vậy ta gọi đứa bé ăn mày đang đợi lĩnh thưởng.

Đứa bé ăn mày đi vào, nhìn thấy trong phòng có cái rương nhỏ đang mở đặt trên bàn, trong là vàng lấp lóe, không dám nhìn, cúi đầu xuống:” Lão gia.”

Lãnh Nghê lấy trong lòng ra 5 đồng đưa nó:” Cho người.”

Đứa bé ăn mày đưa tay ra nhận, nhưng Lãnh Nghệ không thả tiền vào tay nó, mũi như hít hít cái gì đó rồi ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Cả đứa bé và Vũ bộ đầu đều ngẩng lên nhìn theo, có thấy gì đâu.

Cả hai đang ngạc nhiên thì nghe thấy Lãnh Nghệ hắt xì một cái rõ to, té ra lão gia chẳng nhìn cái gì hết, mà con hắt hơn nổi lên ngửa mặt hắt hơi mà thôi.

Lãnh Nghệ day day mũi, cười ngại ngùng, đưa tiền cho đứa bé. Đứa bé ăn mày tạ ơn, còn lưu luyến nhìn cái rương vàng rồi mới lui ra ngoài.

“Bản huyện phải ra ngoài một chuyến làm chút việc, các người nhất định phải trông coi thứ này cho tốt, không được để xảy ra chuyện gì đâu đấy.”

Vũ bộ đầu vang một tiếng, cẩn thận hỏi:”Đại lão gia, thuộc hạ có thể gọi người lên trông không ạ?”

Lãnh Nghệ phẩy tay:”Được, có điều phải mặc thường phục, không được gây chú ý quá mức. Người đi an bài đi.”

Rất nhanh Vũ bộ đầu dẫn theo Tổng bộ đầu đi lên, lúc này Lãnh Nghệ thay một bộ trường bào màu đen, đang khóa cửa, hai người đi tới khom người đợi sai bảo.

Lãnh Nghệ đã khóa cửa phòng, còn chưa yên tâm, đích thân giật khóa đồng mấy cái, cảm giác rất chắc chắn, cho chìa khóa vào ống tay áo:”Các người trông cho tốt đấy, ta sẽ về sớm thôi.”

Hai vị bộ đầu khom người, chia ra đứng hai bên, như tượng trước cổng chùa.

Lãnh Nghệ hài lòng:”Nếu nương tử của ta về mà ta chưa về thì nhờ chưởng quầy mở khóa cho nàng vào.”

Nói xong đi qua hành lang xuống lầu, đưa bé ăn mỳ kia
vẫn quanh quẩn ở đại sảnh kiếm ăn, thấy y xuống thì khom
người chào, Lãnh Nghệ khẽ gật đầu với nó rồi ra ngoài.

.....

Chương 057: Lăn theo manh mối.

Hắc y nhân bị cơn đau làm tỉnh lại.

Hắn cố sức mở mắt ra, các khớp ở chân tay cùng với sau gáy đều rất đau, bụng nhột nhạo buồn nôn. Hắn cố tập trung sự chú ý, nhìn kỹ thấy trước mắt cũng có một hắc y nhân, cũng che mặt, đang nhìn hắn chăm chăm.

Hắc y nhân đó chính là Lãnh Nghê.

Y giả vờ ngủ say trên bàn, đợi tên trộm này ôm rương vàng cho vào bao thì ra tay đánh ngất, tên trộm này rất nhẹ, đưa hắn lên trên nóc nhà theo cái lỗ mà hắn chui vào, quay trở lại phòng, bố trí lại mọi thứ bình thường, sau đó giả vờ muốn ra ngoài làm việc. Đi một vòng rồi quay lại nóc nhà, tháo khớp tên trộm, đánh thức hắn.

Đây chính là gian phòng lăn trước Lãnh Nghê đã ở, là phòng cuối, cửa sổ thông ra hậu viện, rất yên tĩnh vắng vẻ, nhất khi tối tới, con ngõ phía sau không ai qua lại, còn đám sai dịch nha môn huyện Âm Lăng chẳng tuần tra bao lâu đã co ro chui vào một chỗ tránh gió rét rồi.

Tên trộm muốn cựa quậy, phát hiện ra tay chân mình đều không thể hoạt động, nhúc nhích một chút thôi là đau thấu tim gan, mồ hôi ròng ròng. Bốn bề tối om, gió lạnh thấu xương, cứ như nằm trên băng tuyết, đầu hắn ngửa ra sau không có chỗ dựa. Mắt đảo tròn mới nhận ra, mình đang ở trên xà ngang nóc nhà, nửa đầu thò ra khỏi xà, lơ lửng trên không. Hắn lắp ba lắp bắp:” Hảo hán tha mạng.”

Lãnh Nghệ cố ý dùng cổ họng nói chuyện, làm giọng khàn đi, không nghe ra được giọng thật.” Ta chỉ cần đẩy một cái, đầu ngươi sẽ rơi xuống trước, nhưng phía dưới có tuyết dày, ngươi đoán xem có chết người không?”

“ Hảo hán tha mạng! Tiểu nhân ... Tiểu nhân sai rồi! Xin hảo hán tha mạng, trong lòng tiểu nhân có một tờ giấy cầm đồ, cầm bình rượu mà tiểu nhân trộm được, rất đáng tiền. Thứ này tiểu nhân trộm ở phương bắc cách đây cả nghìn dặm, ở Ba Châu không ai biết, xin dâng cho hảo hán, hảo hán tha mạng.” Tên trộm ra vẻ đáng thương khóc lóc xụi xụi:

Lãnh Nghệ không thềm đề ý, mấy trò đám tội phạm khi bị bắt thì y cũng thấy nhiều rồi.” Ta có vài câu muốn hỏi ngươi, ngươi phải trả lời đúng sự thật, nếu có một câu nói dối, ta sẽ đẩy ngươi xuống.”

“ Vâng vâng, tiểu nhân nhất định sẽ nói thật.”

“ Ngươi làm nghề gì?”

“ Dạ ... Dạ, cái này ...” Tên trộm chắc chưa bao giờ bị ai hỏi một câu như thế, thật là muốn trào nước mắt mà, con mẹ nó, đại gia ngài bắt được ta tại trận rồi, vậy mà ngài nhần tâm hỏi một câu đau lòng vậy sao:” Tiểu nhân là ... ăn trộm, nhưng tiểu nhân chỉ trộm của đám phú hào, chưa bao giờ trộm của người cùng khổ! Thật, tiểu nhân thề.”

“ Ai nói cho người biết, trong đó có vàng?”

“ Không ... Không ai nói ạ.”

Lãnh Nghệ không nhiều lời, đẩy một cái.

Tên trộm tức thì thấy nửa người mình ngã ra sau, chỉ cần thêm một chút nữa thôi là hán sẽ ngã cắm đầu xuống đất, sớ sớn đái.” Tha mạng, hảo hán tha mạng, tiểu nhân, tiểu nhân xin nói thật ... Là một tên bộ đầu trong nha môn tri phủ nói cho tiểu nhân.”

Quả nhiên là ở đó, Lãnh Nghệ chẳng bất ngờ.” Ai?”

“Thang Diệu! Hắn là một tên phó bộ đầu của nha môn tri phủ Ba Châu, thường tìm tiểu nhân nghe ngóng manh mối phá án, đôi lại hắn sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện tiểu nhân ăn trộm.”

“Hắn vì sao lại nói với người ở đó có vàng?”

“Tiểu, tiểu nhân không biết ...” Tên trộm nó tới đó cảm nhận cái tay dùng lực, rồi rít bắn ra một tràng nhanh như gió.” Chiều nay hắn tìm tiểu nhân, nói là có một vụ mua bán, bảo tiểu nhân đi trộm một cái rương vàng, lấy được chia đôi. Tiểu nhân liền tới, nếu biết hảo hán trông ở đây, đánh chết tiểu nhân cũng không dám tới. Võ công hảo hán thật lợi hại, thật ...”

“Tiểu nhân làm nghề này 30 năm rồi, chưa một cái có thể lặng lẽ tiếp cận sau lưng tiểu nhân mà không ai nhận ra. Võ công của hảo hán, tiểu nhân lần đầu mới gặp. Tiểu nhân chưa bao giờ để người khác phát hiện động tĩnh, vậy mà hảo hán đã có phòng bị, không biết vì sao hảo hán lại biết?”

“Nói để sau này người phòng bị hả?” Lãnh Nghệ đẩy dư một cái, thực ra đây là một tên trộm già, tuổi chắc quãng 50 rồi, thể mà thân thủ nhanh nhẹn như vậy, y cũng rất phục, mồm mép còn khéo hơn cả công phu tay chân, nghe hắn vỗ mông rất thoải mái:

“Không không! Lần này chỉ cần hảo hán tha cho tiểu nhân, tiểu nhân sẽ rửa tay chậu vàng, không làm chuyện làm ăn kiểu này nữa. Tiểu nhân thề với trời ... Tiểu nhân hỏi chỉ vì tỏ mò thôi, tiểu nhân đã cẩn thận lắm rồi, sao hảo hán biết.” Lão ăn trộm tỏ ra rất tha thiết:

“Nói với người cũng được ... Đúng là khinh công của người rất cao, ta không nghe thấy âm thanh của người, nhưng bất kể khinh công cao tới đâu cũng không thể đạt tới cảnh giới

đạp tuyết vô ngần. Cho nên cái tiếng tuyết đọng trên nhà bị vật nặng dồn nén vẫn phát ra, nên ta hiểu ngay, trên nóc nhà có người.” Là một tay súng bắn tỉa, Lãnh Nghệ chẳng những duy trì sự tập trung cao độ thường xuyên, giác quan của y cũng rất nhạy bén, nghe trong tiếng gió xuất hiện tiếng lép bép lạ là y cảnh giác rồi:

Lão trộm thở dài tự than trách:” Thật không ngờ là tuyết bán đứng ta.”

“ Được rồi, tán gẫu như thế là đủ, ta hỏi ngươi, ngươi và tên Thang Diệu kia có giao hẹn nếu thành công sẽ gặp nhau ở đâu chứ?”

“ Dạ, ở dưới cây du lớn sau miếu thành hoàng.”

Lãnh Nghệ lấy từ trong lòng ra một cái ống trúc soát được trên người lão ăn trộm:” Cái này là mê hồn hương hả?”

Lão ăn trộm xấu hổ gật đầu.

“ Dùng ra sao?”

“ Hảo hán chỉ cần rút nút để khói mê bên trong bay ra là được.”

Tiện thật, Lãnh Nghệ hỏi:” Trúng thứ này hôn mê bao lâu?”

“ Hai canh giờ ạ.” Lão ăn trộm vì giữ mạng già của mình còn chủ động mặc cả:” Cách phối chế không khó, chỉ cần hảo hán tha mạng cho tiểu nhân, tiểu nhân sẽ nói.”

Lãnh Nghệ chỉ có 10 viên đạn bắn tỉa thôi, phải dùng cẩn thận, nếu có thêm biện pháp giữ mạng sẽ tốt hơn nhiều, y không biết ngoài kia mình có bao nhiêu kẻ thù. Nghĩ tới đó liền gằn giọng:” Ngươi có tư cách mặc cả với ta à?”

“ Tiểu nhân nói, tiểu nhân nói, hảo hán ... Đừng đừng ...” Lão ăn trộm vừa thấy thân thể mình nhúc nhích là nói ngay

không nghĩ:

Chương 058: Ở miếu thành hoàng.

Lãnh Nghệ dụng tâm ghi nhớ trong lòng những lời lão ăn trộm nói, sau khi cẩn thận lặp lại một lần nữa xác định không có sai sót gì mới kéo lão ăn trộm lên, buộc lão ta vào lưng mình, tay phải nắm lấy thừng phi trao của lão ta, dễ dàng vắt sợi dây thừng giữa hai nóc nhà cách nhau không xa, treo ngược người đu qua.

Sau khi rời khỏi nóc khách sạn, đáp xuống ngõ vắng phía sau, Lãnh Nghệ cởi thừng buộc lão ta, chỉnh lại khớp xương hai chân cho lão, nhưng hai tay vẫn để đó:” Dẫn ta tới chỗ Thang Diệu, đừng giở trò, không ta giết ngươi.”

Lão trộm già chỉ đành vâng lời, chân mới nắn lại khớp, vẫn còn đau lắm, nhưng phải cắn răng đi về phía trước. Lãnh Nghệ không theo sát sau lưng, mà đi cách quãng tương đối xa. Xuyên qua hết đường lớn lại ngõ nhỏ, cuối cùng tới được miếu thành hoàng.

Miếu Thành Hoàng tọa lạc ở gần cái bến sông, trước miếu có một mảnh sân rộng, thường ngày đây là nơi họp chợ tự phát của bách tính xung quanh, rất náo nhiệt. Hiện giờ là đêm tối, nơi này thông thoáng, gió từ sông thổi mạnh, vì thế chẳng ma nào mò ra đây.

Lão ăn trộm đã không nghe thấy tiếng bước chân đằng sau nữa rồi, lão ta từ từ quay đầu, quả nhiên không thấy tên hắc y nhân đáng sợ kia. Đứng lại tại chỗ, lão ta do dự, kẻ kia rất có thể đang ở gần giám thị, giờ hai tay lão ta bị phế rồi, dựa mỗi

vào đôi chân không thoát được khỏi sự truy đuổi cao thủ như thế. Dù là hai tay lạnh lặn, chưa chắc đã thoát.

Vì lão ta không nghĩ tới Lãnh Nghê giả vờ ngủ vòn ở ngay sau lưng mình, chỉ cho rằng có cao thủ khác đang trông coi số tiền trong phòng. Người này có thể áp sát mình như thế, công phu ắt tới cấp độ đăng phong tạo cực rồi.

Cho nên lão ta không dám giở trò, tiếp tục đi tới miếu thành hoàng, qua cửa bên, tới hậu viện.

Hậu viện chỉ có tường bao, cỏ dại và cây du già mọc thành hai nhánh lớn, lá trơ trụi, như ông già gầy đật xa trời, lom khom trong gió lạnh.

Lão ăn trộm cúi đầu, cắn răng bước tiếp tới dưới cây du.

Lão ta đứng đó một lúc mà không thấy ai, xem ra Thang Diệu còn chưa tới, mà dù lão ta vận dụng tai, mắt thế nào chẳng nữa cũng không phát hiện hắc y nhân thần bí kia đâu. Nơi này gió mạnh buốt tận xương, đôi tay bị tháo khớp không cách nào cho vào ống tay áo sưởi ấm, đầu tới toát mồ hôi. Chân đã khôi phục được sự linh hoạt rồi, lão ta không dám chạy, đành cắn răng đợi.

Rốt cuộc cũng có tiếng bước chân dẫm lên tuyết dày, bẹp bẹp, lão ta nghĩ tới lời hắc y nhân, âm thanh khiến mình bị lộ tẩy đúng là đặc biệt. Trong gió tuyết dù nghe không lớn, nhưng chẳng hài hòa tí nào.

Người kia tới trước mặt lão ta đứng lại, đúng là Thang bộ đầu, hông đeo yêu đao.

Thang bộ đầu hơi bất ngờ:” Ta tưởng tới đêm khuya ông mới ra tay, không ngờ nhanh vậy. Thành công rồi hả? Đồ đâu?”

Lão ăn trộm mặt cúi gằm:” Thang bộ đầu, nếu ngài muốn sống thì đừng có bất kỳ hành động nào, nghe ta nói ... Ta thất

thủ rồi, bị một cao thủ mai phục trong phòng không chế, hấn tháo khớp tay của ta, bắt ta tìm ngài.”

Thang bộ đầu cả kinh, theo bản năng đặt tay lên chuôi đao, nhảy lùi ra sau một bước, khấn trương nhìn bốn phía. Nhưng mà hậu viện trống không, tới một bóng mà cũng không có, nghi hoặc quay lại lão trộm già, giọng âm u:” Ông chơi ta đây à?”

Lão ăn trộm cuống lên:” Ta làm gì dám lừa bộ đầu ngài, ta nói thật, y luôn theo ta, tới miếu thành hoàng thì không thấy đâu nữa.”

“ Vậy ngươi đã nói gì với hấn?”

“ Không, ta chưa nói gì hết!”

Thang bộ đầu thở phào:” Thế còn được.”

Đột nhiên xoảng một phát, hấn tuốt đao chĩa về phía sau lão ăn trộm quát khê:” Ngươi là ai?”

Lão ăn trộm giật mình quay đầu, đúng lúc này Thang bộ đầu chân phải dẫm tới một bước cực nhanh, tay quét ngang một chiêu hoành tảo thiên quân, quá nửa cổ lão ăn trộm bị cắt ngọt xốt, máu tươi xối xả. Cổ họng bị cắt, lão ăn trộm không kịp kêu tiếng nào, đến lúc ngã xuống, mắt vẫn đầy kinh ngạc.

Thang bộ đầu tay cầm đao cảnh giác nhìn quanh, không ai cả, hấn chùi đao vào thi thể lau vết máu. Xách đao cẩn thận đi từng bước rời miếu thành hoàng.

Đột nhiên hấn nghe thấy tiếng gió rít, không phải tiếng gió thổi, mà là loại âm thanh khi địch tập kích.

Nhưng phản ứng của hấn cũng chỉ là nhận ra kịp thời thôi, cùng lúc đó vai phải bị cái gì đó đâm một cái. Hấn quay ngoắt lại, chỉ thấy một hắc y nhân đang nhìn mình chằm chằm, tay cầm mũi dao dính máu.

Thang bộ đầu là người từng trải sóng gió không quá kinh hoàng, vung đao lên chém, nhưng cánh tay không nghe sai bảo nữa, không nâng lên được. Lúc này mới thấy sợ hãi, tuy vai đã có máu thấm ra, nhưng không thể nào, một vết đâm nhỏ như thế làm sao khiến mình không nhấc đao lên được. Hắn đâu phải lần đầu bị thương.

Hắc y nhân chính là Lãnh Nghệ, y sớm tới trước cả lão ăn trộm rồi, sau đó nấp ở trên cây, vừa rồi nhảy xuống đánh lén, đâm một phát, không phải gây thương tích, mà nhằm vào đánh trật khớp vai đối phương.

Thang bộ đầu không kịp nghĩ nhiều, giao ngay đao vào tay trái, không nói một lời chém về phía Lãnh Nghệ.

Động tác Lãnh Nghệ cực kỳ nhanh nhẹn, khi đối phương chuyển đao thì y đã lao tới rồi, Thang bộ đầu giơ đao lên chém thì cũng lộ sơ hở, đâm mạnh vào khuỷu tay trái hắn.

Tay trái Thang bộ đầu lập tức mất đi sức lực, đao rời tay.

Vũ khí đã mất, hắn xoay người bỏ chạy, nhưng chỉ chạy hai bước đã có cục đá bay vèo theo đập vào lưng, hắn đau đớn ngã xuống. Ngay lập tức một mũi dao nhọn hoắt còn tay mùi máu kè vào cổ hắn, có tiếng khàn khàn hỏi:” Vì sao ngươi biết Lãnh tri huyện có vàng? Vì sao lại trên trộm đi lấy?”

Thang bộ đầu cựa quậy, song bị Lãnh Nghệ dùng gối đè lên chỗ hiểm ở lưng, toàn thân mềm nhũn không chống cự được:” Ngươi ... Ngươi và tên tri huyện kia Kia có quan hệ gì?”

Lãnh Nghệ đâm thẳng vào vai trái hắn, không nói thêm gì cả.

Thang bộ đầu đau đớn vừa “á” một tiếng thì mũi dao kia lại chĩa vào yết hầu, không dám kêu nữa, cơn đau làm hắn tù mù hỏi:” Ta nói, ta nói ... Ta nghe được từ người khác.”

Chương 059: Chiếc rương biển mất.

“ Ai?” Lãnh Nghệ phát ra đúng một chữ

Vừa mới do dự một chút Thang bộ đầu ăn thêm nhát dao nữa, kèm theo đó là cổ họng bị người ta bóp chặt, chỉ phát ra được vài tiếng khọt khẹt như khi kêu.

Đến khi cổ họng được nói ra một chút, hắn thở như cá bị ném lên bờ, ho húng hắng hồi lâu, không dám đợi người ta hỏi tiếp đã nói:” Ta ... Ta, ta ... Nghe người quán trà nói.”

Đùi hắn trở thành nơi tiếp theo trúng dao, hiển nhiên câu trả lời của hắn không làm người kia hài lòng.

Thang bộ đầu sợ hãi, kẻ này tàn nhẫn, không cách nào thương lượng được, y chỉ dùng dao thay cho lời nói, hắn nuốt nước bọt:” Ta nói thật, ta không biết, biết không biết gì.”

Nói tới đó hắn liền bị hắc y nhân lật người cho nằm ngửa trên mặt đất, mũi dao nhọn hoắt kia từ từ đâm vào, tốc độ rất chậm, hắn hoảng loạn tột độ:” Ta ... Ta không biết, cầu xin người, ta không biết gì mà .. Ta không biết.”

Mũi dao tiến vào rất chậm, hắn đã cảm giác được mũi dao kia đi vào thân thể mình, cơn sợ hãi choáng ngợp thân thể, người kia lạnh lùng nhìn hắn, đợi câu trả lời. Kẻ đó nói rất ít nhưng rất dứt khoát ...

Bất thành lĩnh Thang bộ đầu dùng toàn lực nhôm dậy, Lãnh Nghệ không kịp thu tay, mũi dao đâm thủng tim hắn. Người kinh hãi bây giờ là Lãnh Nghệ, y vội rút dao ra, nhưng rút

được một chút là dừng, vì chỉ cần dao rút ra, kẻ này sẽ chết, gấp giọng nói:” Ta không định giết ngươi.”

Cơ thể hắn bắt đầu co giật mất kiểm soát, Thang bộ đầu, thều thào:” Ta biết ... Nhưng ngươi sẽ không tha cho ta Ngươi sẽ tìm mọi cách ... Khiến ta nói ... Ta sợ mình không chịu được mà ... Mà ...”

Sinh mạng kẻ này không còn lâu, Lãnh Nghê giục:” Nói cho ta biết, ai sai khiến ngươi?”

Thang bộ đầu không ngờ lại cười, nụ cười của một kẻ chiến thắng, nói đứt quãng:” Đây, đây là một bí mật cực lớn ... Dù có cao thủ như người bảo vệ ... Khụ khụ Không ăn thua, bảo tên Lãnh tri huyện đợi đó ... Tới lượt y nhanh thôi ...”

Nói rồi khép mắt lại.

Lãnh Nghê bắt mạch cho hắn, không còn nữa rồi.

Bí mật cực lớn ư?

Là bí mật gì đã khiến nhiều người phải chết như thế, trong đó có hai kẻ tự sát, chưa kể ba người bị bịt miệng, chỉ vì giữ bí mật này không cho mình biết! Rốt cuộc phải là bí mật kiểu gì? Một tri huyện nhỏ xiu làm sao lại cất giữ bí mật lớn như thế?

Lãnh Nghê tức giận, nhưng đồng thời cũng bất lực và sợ hãi.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, thoáng cái đã có hai người chết, vậy mà chuyện đầu tiên Lãnh Nghê làm lại là nghĩ phải xóa bỏ dấu vết thế nào, liên tưởng tới nghề nghiệp của mình, vừa mĩa mai vừa chua chát. Nhưng không thể phủ nhận, chuyện này y rất thông thạo, vì thế trong tình cảnh ai nấy sờ gai ốc đó, y vẫn bình tĩnh từ từ đặt thi thể nằm xuống, rút dao ra, lau sạch vết máu rồi đút vào vỏ dao ở giày.

Đây chính là thứ thu hoạch được trên người lão trộm già, lưỡi dao mỏng, rất sắc, bất kể dùng để đâm, cắt, hay lách qua khe cửa đều tiện lợi. Lãnh Nghê quyết định giữ lại phòng thân, vì cảnh sát bọn họ tập võ chỉ luyện hai môn chính, là dùng dao và cầm nã thủ, dùng con dao này làm vũ khí rất thích hợp.

Đồ trên người lão ăn trộm bị y lục hết rồi, bao gồm cả tờ giấy cầm đồ. Lúc này lục soát người Thang bộ đầu, không có gì đặc biệt, chỉ có túi bạc vụn, y lấy vài mẫu lớn rồi để lại trong lòng Thang bộ đầu.

Lãnh Nghê đứng dậy, nhặt thanh yêu đao của Thang bộ đầu, chém loạn xạ vài cái trên người hắn, làm ra vẻ phải trải qua một phen quyết đấu dữ dội, sau đó đặt đao vào tay Thang bộ đầu.

Như thế người ta sẽ cho rằng lão ăn trộm cướp đao của Thang bộ đầu tấn công, Thang bộ đầu trước khi chết đoạt đao chém chết lão ta.

Mặc dù trời vẫn có tuyết rơi, mọi vết tích sẽ nhanh chóng bị xóa sạch, Lãnh Nghê vẫn cẩn thận cởi áo ra, đi lùi lại xóa bước chân, ra tới ngoài hậu viện, ở đây có sẵn vài dấu chân hỗn loạn từ chiều, y mới mặc áo lên biến mất trong đêm.

Suốt dọc đường lòng Lãnh Nghê còn cào, nghĩ rất nhiều, nhưng tới khách sạn liền điều chỉnh nét mặt, làm như không có chuyện gì, gặp nha dịch mặc thường phục khom lưng với mình khẽ gật đầu đáp lại.

Lãnh Nghê đi lên lầu, từ đầu hành lang đã thấy Vũ bộ đầu đứng ở cửa phòng, còn Tống bộ đầu cảnh giác nhìn người qua lại, hỏi:” Có chuyện gì không?”

“ Không ạ.” Hai người cùng thi lễ:

“ Thế thì tốt.” Lãnh Nghê lấy chìa khóa ra mở cửa, kết một cái cửa vừa mở ra hét lên:” Rương của ta đâu rồi?”

Tiếng hét này làm hai vị bộ đầu hồn lìa khỏi xác, cuống cuống nhìn vào phòng, tức thì lão đảo đứng không vững.

Cái rương vàng đặt giữa phòng đã không cánh mà bay.

Hai vị bộ đầu vòng qua tri huyện lão gia đã đứng chết lặng ở cửa xông vào phòng, tìm kiếm khắp nơi, không thấy ai cả, nhưng trên mặt đất lại có tuyết, sau đó cảm thấy có gió từ trên đỉnh đầu truyền xuống, đồng loạt ngẩng đầu, đều sững sờ.

Chỉ thấy nóc nhà đã thủng toang hoác một lỗ lớn, gió lạnh theo đó ồ ạt lùa vào phòng.

Từ tên lỗ hồng còn có một sợi thừng nhỏ thả xuống.

Vũ bộ đầu thấy miệng đắng nghét, lạc cả giọng hô:” Có đạo tặc! Mau, mau xem đạo tặc đã chạy chưa?”

Nói rồi tóm dây thừng muốn leo lên, nhưng leo thừng không phải thứ dựa vào sức mà leo được, phải có kỹ thuật. Vũ bộ đầu luyện ngành khí công, phí hết sức bình sinh mới leo được lên nóc nhà, nhìn trên nóc trống không, bốn bề chẳng có lấy bóng người, chỉ có những cơn gió lạnh như lòng hăn bây giờ.

Hắn đi trên nóc nhà, dẫm nát không ít ngói, cuối cùng phát hiện ra sợi dây thừng nối hai nóc nhà với nhau.

Cùng lúc đó Tống bộ đầu chạy ra cửa sổ phía sau, đẩy cửa ra, quát đám tạo đãi dưới sân:” Lũ ăn hại các ngươi, có đạo tặc vào phòng đại lão gia, trộm đồ đi rồi, các ngươi còn đứng trơ ra đó.”

Đám tạo đãi trong sân đang tùm tùm trong góc tránh gió đứng cả dậy, bọn họ không biết là khoản thuế khổng lồ kia đã mất, nên không quá hoảng. Lòng nghĩ, lão gia có cái quái gì nữa đâu để mà mất chứ, bọn họ cũng sắp thành ăn mày cả rồi đây này.

Chính vì lòng đang ngay ngày lo khoản tiền bồi thường lớn không gánh nổi kia, chẳng ai có tinh thần, làm việc gì cũng qua loa.

Vũ bộ đầu lúc này đứng ở chỗ thưng nôi hai mái nhà, hấn không dám leo thưng, quát:” Đạo tặc đi qua nơi này, các người đi tìm cho ta.”

Chương 060: Tra hỏi.

Đám tạo đã đáp lại hỗn loạn, men theo dây thừng tìm kiếm, rốt cuộc tìm thấy dây thừng mà lão ăn trộm leo lên phòng. Trong lòng lầy lăm lã, tên ăn trộm làm sao không thu thừng lại? Có người khéo léo đã nắm thừng treo lên nóc nhà kiểm tra.

Vũ bộ đầu và Tổng bộ đầu như hai con chó rút nước quay lại phòng, gặp Lãnh Nghê cũng đang mặt đưa đám ngồi đó hai tay sờ soạn lên trên bàn trống, cứ như làm thế có thể tìm lại đồ đánh mất. Giả chường quây và đám khách trọ nghe thấy động tĩnh tụ tập ở cửa, châu đầu ghé tai nghe ngóng đại lão gia mất gì, nhưng không ai biết.

Vũ bộ đầu nhìn đại lão gia như người mất trí thì sợ lắm, sợ đại lão gia bị đả kích quá lớn mà phát điên, vỗ vỗ mạnh lên lưng y gọi:” Đại lão gia, đại lão gia.”

“ Á.” Lãnh Nghê giật mình hoàn hồn:

Vũ bộ đầu hỏi vội:” Giờ chúng ta phải làm sao?”

Lãnh Nghê ngơ ngác một lúc, sực tỉnh:” Còn làm sao, đây là Ba Châu, mau mau đi báo nha môn tri phủ.”

“ Để thuộc hạ đi.” Tổng bộ đầu rẽ đám đông chạy ra ngoài:

Hành động của nha môn tri phủ rất nhanh, ít nhất là tới khách sạn rất nhanh. Hơn nữa Liêu tri phủ còn đích thân dẫn người, quan phục chính chu, thần thái uy nghi, rầm rầm rộ rộ vô cùng khí thế. Vừa xuất hiện một cái, tức thì người khách sạn đang bàn tán xôn xao tức thì im re.

Đám nha dịch nha môn tri phủ tay lăm lăm gậy đứng dọc từ cổng vào, còn bao vây khách sạn, xua đuổi người không liên quan tiếp cận.

Liêu tri phủ không thèm để ý tới chuông quây khách sạn quỳ nghênh đón, rào bước tới thẳng phòng khách, thấy Lãnh Nghệ ngồi đó như người mất hồn, ngay cả ông ta vào cũng chẳng đứng lên thi lễ, không trách, còn đồng đình, gọi:” Lãnh tri huyện, Lãnh tri huyện.”

Gọi mấy tiếng Lãnh Nghệ mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Liêu tri phủ, giọng như muốn khóc:” Thuế, thuế ... Bị đạo tặc lấy mất rồi.”

Liêu tri phủ tới, vỗ vỗ vai y an ủi:” Đừng quá đau lòng, bản phủ nhất định toàn lực truy tìm đạo tặc, nhất định tìm tiền thuế về.”

“ Đa tạ đại nhân! Đa tạ đại nhân.” Lãnh Nghệ rồi rít nói:

Liêu tri phủ quan sát gian phòng Lãnh Nghệ đang ở, định gọi người, nhưng nhìn quanh một hồi không thấy đâu, lớn giọng chất vấn:” Thang bộ đầu đâu rồi, sao xảy ra chuyện lớn thế này mà chưa tới?”

Ngưu bộ đầu của môn tri phủ khom người đáp:” Thang bộ đầu trước đó nói, đi ăn khuya, thuộc hạ phái người gọi rồi.”

“ Còn không mau bắt đầu tra xét đi, còn đứng ngây ra đó làm cái gì.”

Lúc này đám nha dịch đứng tạo dáng mới được Ngưu bộ đầu bố trí đi kiểm tra, bản thân hấn khách khí hỏi Lãnh Nghệ:” Lãnh tri huyện, ngài đặt tiền thuế trong phòng, xin hỏi có ai làm chứng không?”

Lãnh Nghệ chỉ Vũ bộ đầu:” Hấn và sư gia của bản huyện có thể làm chứng ... Phải rồi, phu nhân và Đồng sư gia sao còn chưa về?”

Vũ bộ đầu mới nhớ ra, có vẻ đi hơi lâu rồi, ở đây xảy ra chuyện thế này, khỏi khỏi làm người ta sợ bóng sợ gió, vội vàng sai mấy tạo đãi đi tới quán ăn mà đại lão gia yêu cầu để đón về.

Ngưu bộ đầu khoảng ba sáu ba bảy, mặt đỏ gay như Quan Công, có lẽ vì thế mà cũng cố tình nuôi chòm râu rất dài cho giống, vuốt râu hỏi Vũ bộ đầu:” Lúc đó ngươi thực sự thấy tiền thuế ở trong phòng Lãnh tri huyện chứ?”

“ Vâng!” Võ bộ đầu khẳng định chắc nịch:” Trừ bọn ta ra còn có một tên ăn mày nhỏ, đại lão gia bảo nó đi gọi ta, sau đó còn thưởng cho nó năm đồng.”

Vừa nói tới đó liền có giọng nói trẻ con truyền từ đám đông hóng chuyện ngoài cửa, lúc này bị đám bộ khoái nha dịch đồn thành đông bên cửa:” Đúng đấy ạ, lúc này cháu có ở đó.”

Bên ngoài hành lang, trước cửa phòng của Lãnh Nghệ có đám người lớ nhỏ, gồm cả khách trọ lẫn tiểu nhị trong quán, nghe thấy chuyện ồn ào thì lên xem náo nhiệt. Sau đó người nha môn tri phủ tới yêu cầu ai ở đâu ở nguyên tại chỗ đừng ra kệt ở đây. Trong số họ có thằng bé chín mười tuổi, ăn mặt rách rưới, tóc tai bù xù nhưng đôi mắt sáng, cho thấy đây là đứa bé lém lỉnh hoạt bát.

Vũ bộ đầu chỉ ngay nó:” Đúng rồi, chính thằng bé đó.”

Ngưu bộ đầu bảo bộ khoái cho thằng bé đi vào, cố tình hỏi:” Ngươi nhìn thấy bạc ở trong rương à?”

Thằng bé này loanh quanh trong thành ăn xin, nên dạn dĩ hơn nhiều trẻ con cùng tuổi, chẳng những chẳng sợ sai dịch nha môn, lại vì đột nhiên được tham gia vào sự kiện lớn mà hưng phấn, thế này nó có thể kể cho đám bạn ... À không, nếu kể cho khách trọ ở khách sạn, nó có khi kiếm được nhiều tiền

thường.” Không phải bạc, mà là vàng ạ, đầy chặt một rương, lúc đó đại lão gia còn ngửa mặt lên, hắt xì một cái rất to nữa.”

“ Nói vậy là tiền mất sau khi người đi.” Nguru bộ đầu tiếp tục hỏi.” Người rời phòng lúc nào?”

“ À, chưa lâu lắm, chắc nửa canh giờ thôi.”

“ Sau đó người ở đâu?”

“ Cháu ạ?” Thăng bé ăn mày chỉ bản thân, ngạc nhiên.” Cháu là ăn mày, tất nhiên cháu ở dưới đại sảnh ăn xin rồi, bình thường mọi người chỉ cho cháu đồ ăn thừa, thi thoảng có người cho một đồng. Vị đại lão gia này cho cháu 5 đồng, đây là số tiền lớn nhất cháu từng được cho ...”

Nguru bộ đầu không thêm để ý tới lời lẽ nhảm của nó nữa, đuổi ra khỏi phòng, quay sang hỏi Vũ bộ đầu và Tổng bộ đầu.” Các người khi đó ở đâu?”

Hai người hồ thẹn cúi đầu, bọn họ lần trước đã để mất tiền thuế, tuy là tiền giả thôi, nhưng thất bại là thật, hết sức bé mặt. Rồi đại lão gia vất vả gian nan trèo đèo lội suối tự mình mang tiền thuế tới, tin tưởng giao cho họ trông coi, thế mà bọn họ lần nữa đánh mất. Vũ bộ đầu Không dám nhìn ai nữa rồi.” Bọn ta canh ở cửa, các huynh đệ khác ở dưới nhà tuần tra ... Tất cả là tại bọn ta vô dụng, bảo vệ không chu toàn, để người ta ... Ta, ta cỡ lỗi với đại lão gia, có lỗi với các huynh đệ ...”

Nói rồi không ngừng vả miệng mình chan chát.

“ Người còn nhiều thời gian tự trách mình.” Nguru bộ đầu cảm hấn lại.” Các người luôn đứng ở đây không rời đi đâu à?”

Hai người cùng gật đầu.

“ Thế có từng nghe thấy trong phòng có tiếng động gì không?”

Vũ bộ đầu có chút tức giận.” Nếu nghe thấy chẳng lẽ bọn ta lại lờ đi?”

Chương 061: Phu nhân đầu.

Ngưu bộ đầu đi quanh phòng quan sát trần nhà, lại xem cửa sổ, sau đó quay về chỗ Liêu tri phủ đang ngồi:” Đại nhân, thuộc hạ thuộc hạ đã hỏi xong.”

“ Có manh mối gì để tìm ra khoản thuế đó không?” Liêu tri phủ hỏi:

“ E là không thể ạ.” Ngưu bộ đầu làm động tác Quan Công vượt râu, nói chắc nịch:” Theo lý mà nói trước phòng có người canh giữ, ở dưới lại có tạo đài huyện Âm Lãng tuần tra, có thể nói là vững như tường đồng vách sắt. Nhưng đạo tặc lại từ nóc phòng lén vào, thần không biết quý không hay lấy đồ đi, chứng tỏ kẻ này kỹ thuật cao siêu, đồ rơi vào tay loại đạo tặc này thì không lấy lại được.”

Liêu tri phủ buông một tiếng thở dài, nói với Lãnh Nghê:” Chuyện đã tới mức này, đau lòng cũng không ích gì, mau mau tìm cách bù lại đi.”

Lãnh Nghê bộ dạng không thiết tha gì cuộc đời nữa rồi, đánh liều nói:” Nhưng ... Nhưng, thuế không phải bị mất ở ... Mà bị mất ở Ba Châu.”

Liêu tri phủ cao giọng lên:” Ý ngươi là bản phủ phải chịu trách nhiệm à?”

Lãnh Nghê rồi rít đứng dậy xua tay:” Không, không, ti chức không dám.”

“ Hừm, thách ngươi cũng không dám.” Liêu tri phủ hừ mũi một tiếng, phát mạnh ống tay áo:” Đừng nói là mất ở thành Ba Châu, dù bị mất trong nha môn, chỉ cần chưa nhập sổ sách phủ

nha thì vẫn do người phụ trách. Người nghe cho rõ đây, mừng 1 Tháng Chạp là hạn cuối cùng, khi đó mà người chưa nộp đủ thuế, hậu quả tự chịu.”

Lãnh Nghê nghe lời ấy tựa bị rút mất gân, ngồi bịch xuống ghế, hai mắt thất thần, không nói được lời nào.

Liêu tri phủ đi ra tới cửa, lúc xoay người chuẩn bị ngồi đi, khước mắt nhìn bộ dạng của Lãnh Nghê, sắc mặt hòa hoãn một chút gọi:” Lãnh tri huyện.”

Lãnh Nghê tựa như thấy được tia sáng trong đêm, bật ngay dậy, vái sâu:” Có ti chức.”

Liêu tri phủ xua tay cho người khác tránh ra, tới gần Lãnh Nghê cúi người xuống:” Nếu người thực sự hết cách, tới tìm chuyển vận sứ, nghe ý tứ ông ta, người có thể chạy quan hệ ở chỗ đó. Bản phủ niệm tình người mười năm đèn sách khó nhọc, có được công danh không dễ dàng, không đành lòng nhìn người gặp tai ương, có thể giúp người một tay, dẫn tiền cho người. Có điều dẫn tiền xong phải làm sao để chuyển vận sứ đại nhân giúp người phải xem bản lĩnh của người.”

Lãnh Nghê ngơ ngơ nhìn Liêu tri phủ, chờ đợi ông ta chỉ bảo tiếp.

Đúng là thứ một sách chẳng hiểu gì cả, xem ra không thể mập mờ với y, nếu không y không hiểu, Liêu tri phủ hạ thấp giọng hơn nữa:” Chuẩn bị cho chuyển vận sứ đại nhân món quà gặp mặt tươm tất một chút, đồ ngọc, châu báu gì đó, hiểu chưa?”

Lãnh Nghê à một tiếng, có vẻ hiểu rồi, chưa đợi Liêu tri phủ rời đi, lại phun ra một câu:” Nếu ti chức mà có thứ đó thì còn chẳng sớm bán đi bù tiền thuế sao? Còn cần gì phải đi gặp ai nữa?”

Liêu tri phủ vừa thương hại vừa bức:” Được rồi, bản phủ chỉ nó thế thôi, người tự xem mà làm.”

Rồi phất ống tay áo bỏ đi, lần này là đi thật.

Đám nha dịch cũng cứ thế rút đi như thủy triều, gọi là điều tra vậy mà gần như chỉ xác nhận là Lãnh Nghệ làm mất tiền thật hay không. Sau đó bỏ đi luôn, chẳng thấy phái người leo lên nóc nhà, cũng chẳng cho người truy lùng, hỏi han khách trọ, mọi việc làm cực kỳ qua loa. Vũ bộ đầu nhò phì một bãi nước bọt sau lưng, nếu là hấn lúc này ở huyện Âm Lăng, toàn bộ bọn trộm cắp trong huyện đã bị tóm hết vào nha môn tra khảo rồi.

Tức giận cũng không ích gì, Vũ bộ đầu đi tới trước mặt Lãnh Nghệ, thể hiện quét tâm đồng cam cộng khổ:” Đại lão gia, lần này bọn thuộc hạ hộ vệ bất lực, nhất định cùng đại lão gia gánh vác ... Đúng không Tổng bộ đầu?”

Tổng bộ đầu miễn cưỡng lắm mới gật đầu, còn dám tạo dáng khác, vừa nghe nói tới đề tài này đã chạy sạch rồi, ý tứ không nói đủ rõ.

Nhân tâm là thứ mong manh lắm.

Lãnh Nghệ có vẻ lấy được tinh thần đôi chút, xua xua tay:” Thôi, các người đâu có dư dả gì, nhiều người gánh không bằng một mình bản huyện gánh, chấy nhiều không sợ đốt nữa rồi. Dầu sao ta còn có công danh trên người, đỡ được phần nào.”

Tổng bộ đầu nhẹ người, áy náy lần cảm kích nói:” Đại lão gia là người nhân nghĩa, thiện lương, nhất định được trời cao phù hộ, gặp dữ hóa lành, gặp ạn hóa may.”

Lãnh Nghệ gật đầu, ồn ồn ào ào suốt, y lại nhớ ra, sốt ruột nhìn ra ngoài cửa:” Sao phu nhân và Đồng sư gia chưa về?”

Tổng bộ đầu muốn bù đắp áy náy trong lòng, chủ động nói:” Để thuộc hạ dẫn người đi tìm phu nhân và sư gia.”

Không ngờ hắn đi chưa lâu đã về, dẫn theo Đồng sư gia, té ra là vừa ra tới cửa khách sạn thì gặp Đồng sư gia quay về.

Lãnh Nghệ vẫn không thấy Trác Xảo Nương đâu thì trong lòng nảy ra cảm giác không lành, hỏi như quát:” Phu nhân đâu?”

.....

“ Á aaaaaa.....”

Cây trầm đâm vào người Trác Xảo Nương, toàn thân nàng co quắp, đôi mắt mở to, nàng không ngờ một cây trầm nhỏ lại có thể khiến người ta đau như thế.

Một phụ nhân béo cao lớn không thua gì nam nhân, nhìn khuôn mặt nhăn nhúm vì đau đớn của Trác Xảo Nương với vẻ thỏa mãn biến thái, hai ngón tay nắn nắn thịt mỡ trên trán, cho nó đâm sâu hơn nữa.

Đau! Đau quá!

Trác Xảo Nương bị trói cả chân lẫn tay vút trên sàn đá lạnh ngắt, xung quanh nàng là đám nữ nhân hắc y, nàng bị đưa vào xe rồi bắt tới đây, nàng không biết đang ở đâu, cũng không biết đám người này muốn hỏi cái gì, nàng đoán ra chúng muốn gây bất lợi cho trượng phu, vì thế hỏi gì nàng cũng không nói.

Bọn chúng liền hành hạ nàng.

Cái trầm rất nhỏ, gần như không thấy máu chảy ra, nhưng cơn đau khó tả đó trực tiếp đánh vào thần kinh người ta, loại đau đớn này ngay cả đám hảo hán giang hồ cũng không chịu nổi, Mụ Béo không tin không khuất phục được một tiểu cô nương.

“ Có khai không? Chỉ cần ngươi gật đầu, ta sẽ bảo cô ta dừng tay! Thứ đó ở đâu có lẽ ngươi không biết, ta đoán chừng tên cầu quan cũng không nói cho ngươi ... vậy chỉ cần ngươi

kể hết những gì người biết là được, ví như y từng đi đâu, làm gì ...” Một phụ nhân vô cùng xinh đẹp ngồi xỏm trước mặt Trác Ẩu Nương, vuốt ve má nàng dịu khỉ:

Trác Xảo Nương không nói không rằng, cơn đau đớn khủng khiếp làm nàng muốn ngất đi, nhưng ngất đi rồi lại bị cơn đau liên tục ập tới như sóng làm nàng tỉnh lại, tiếp tục chịu đựng nó.

Nàng nghiền chặt cái giẻ vốn dùng bịt miệng mình, như muốn cắt nát nó, đau đớn cùng cực, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, bọn chúng là kẻ xấu, chúng muốn hại quan nhân, một lời cũng không thể nói

.....

.....

Chương 062: Trá Nữ Bang.

Quay về khách sạn Âm Lăng.

Lúc đó Lãnh Nghệ phát hiện ra có kẻ nấp trên nóc nhà, y liền kiểm bừa một cái có để Trác Xảo Nương đi nơi khác, cái quán đó khá xa, ở bên kia thành, đủ thời gian cho y hành động, chưa yên tâm, còn bảo Đồng sư gia theo cùng.

Nhưng mà nàng đi mãi không về, trời đã khuya lắm rồi, Lãnh Nghệ đứng ngồi không yên, liên tục phái ba nhóm người đi tìm.

Rốt cuộc chỉ có một người quay về, Lãnh Nghệ biết ngay có chuyện chẳng lành rồi.

Đồng sư gia bước vào phòng, chấp tay cười:” Đông ông chớ lo, phu nhân gặp người quen, nói tới nhà trò chuyện một lúc, tới lúc đó họ sẽ đưa phu nhân về. Bảo học sinh về trước nói với đông ông một tiếng. Tránh đông ông lo lắng.”

Nhưng kín đáo nháy mắt với Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ lòng tức thì trầm xuống, bề ngoài không để lộ ra chút nào, gật đầu:” Ra vậy, được rồi, hôm nay mọi người vất vả rồi, mau về nghỉ đi. Bản huyện cũng mệt rồi, muốn nghỉ sớm, có chuyện gì để mai nói.”

Đám Vũ bộ đầu biết tâm tình đại lão gia lúc này hẳn phải rất tệ, tránh đi để đại lão gia yên tĩnh nghĩ xem làm thế nào là tốt nhất. Dù gì bọn họ múa đao múa kiếm thì được, chứ bảo bày mưu hiến kế thì chịu. Liền cáo từ xuống lầu.

Đợi người khác đi hết, Đồng sư gia không giữ nổi bình tĩnh nữa, nói nhỏ:” Không xong rồi, đông ông, xảy ra chuyện rồi.”

Lãnh Nghệ nghe nói vậy thôi mặt tái nhợt, điều y lo sợ nhất đã xảy ra, đám người kia ra tay với Trác Xảo Nương rồi, tuy sợ hãi nhưng ngược lại còn bình tĩnh hơn lúc chưa biết tin tức một chút. Huấn luyện nghiêm khắc cùng với rèn luyện gian khổ ở tuyến đầu khiến y học được cách bình tĩnh, càng là lúc tình hình nguy cấp thì càng phải bình tĩnh, Lãnh Nghệ ngăn cản Đồng sư gia tiếp tục nói:” Đóng cửa lại đi đã.”

Đồng sư gia vội chạy ra đóng cửa, còn nhìn cả hành lang, những người xem náo nhiệt đã bị Vũ bộ đầu đuổi đi hết. Vừa quay lại, giọng ông ta đã phát run:” Học sinh cùng phu nhân ở trên đường đi mua đồ ăn thì bị mấy nữ nhân tay cầm đoản đao ngăn lại. Cầm đầu là một phụ nhân trung niên, chúng đưa phu nhân đi, bảo học sinh mang phong thư cho đông ông, cảnh cáo không được báo cho nha môn tri phủ, cũng không được báo cho bất kỳ ai, nếu không đợi nhận xác phu nhân. Học sinh giả vờ quay về, song lén theo dõi bọn chúng, bọn chúng đi ra ngoài thành có người tiếp ứng đưa phu nhân đi, đành về báo cáo với đông ông.”

Đại Tổng không có giới nghiêm, cổng thành mở cả ngày, người đi lại tự do, vì thế mà thương nghiệp vô cùng phát triển.

Lãnh Nghệ không hi vọng gì ở Đồng sư gia, nên càng không trách móc, một ông già bám theo đám người bắt cóc, còn sống trở về là may rồi, hỏi ngay:” Thư đâu?”

Đồng sư gia lấy ngay thư trong lòng ra đưa cho Lãnh Nghệ.

Thư dán kín, hiển nhiên không muốn người khác thấy, Lãnh Nghệ đi vài bước mới xé phong bì, lấy ra một tờ giấy, rũ ra trước đèn. Thư không dài, viết ngay ngắn :” Lãnh tri huyện, người ngay không làm chuyện mờ ám, bọn ta là người của Trá Nữ Bang, Tôn phu nhân ở trong tay ta, lập tức đem thứ kia tới

miếu thổ địa ở Thất Lý Pha đông thành, đổi tính mạng phụ nhân người, trước mặt trời mọc.” Không hề có ký tên.

Trá Nữ Bang? Đó là cái quái gì? Bang phái giang hồ sao? Còn thứ kia nữa, lại là gì chứ? Lãnh Nghê suýt nữa không giữ được bình tĩnh, tay bóp chặt tờ giấy. Song nhanh chóng ép bản thân phải thật tỉnh táo, tính mạng Trác Xảo Nương phụ thuộc vào y, không thể cảm tính.

Hít thở sâu mấy hơi, Lãnh Nghê bắt đầu phân tích, thứ kia liệu có thể là tiền thuế không? Không đúng, khả năng cao là thứ mà tên trung niên đã bức tử tri huyện kia đang tìm, mà lúc đó thì làm gì đã có khoản thuế! Liệu chúng có phải là đồng bọn không?

Lãnh Nghê xem thứ lại lần nữa, cất vào trong lòng, hỏi Đồng sư gia:” Bọn chúng có mấy người, trông thế nào?”

Đồng sư gia nãy giờ chưa ngồi xuống, cứ nhấp nha nhấp nhồm:” Đều là nữ tử, trông có vẻ còn trẻ, nhưng đều dùng khăn đen che mặt, ánh mắt hung dữ. Người cầm đầu rất béo, cao lớn như nam nhân vật.”

Lãnh Nghê à một tiếng, mỉm cười thoải mái:” Tưởng là ai chứ, ra là bọn họ, ha ha, bọn họ bày ra trò đùa thế này quá rồi, làm sư gia sợ hãi.”

Đồng sư gia không hiểu ra sao:” Chẳng lẽ ... Những người đó là bằng hữu của đông ông?”

“Ừ.” Lãnh Nghê gật đầu:” Bọn họ là tỷ muội đồng môn với chuyết kinh, thích đùa giỡn, phụ nhân trung niên kia có một cái trang viên ở ngoài thành, đã nhiều lần mời phu thê ta tới ôn chuyện cũ, ta không đi, ai ngờ họ bày ra chuyện này. Thật đúng là ... hại ta sợ gần chết.”

Đồng sư gia vẫn hồ nghi:” Trước kia sao không nghe đông ông nói tới?”

“ Vì họ có dính líu tới người trong giang hồ, ta lại là mệnh quan triều đình, tất nhiên không tiện qua lại với họ. Bà ấy hẹn ta sáng mai tới trang viên một chuyến, mời phu nhân đi trước.”

“ Thì ra là thế, ra là thế, vừa rồi học sinh chỉ bịa bừa một câu nói dối thôi, ai ngờ lại thành sự thật, khả khả.”

Lãnh Nghệ cũng cười:” Thôi, sư gia nghỉ sớm đi, mai cùng ta tới ngoại thành dự tiệc.”

“ Vâng.” Đồng sư gia bớt một mối lo, vốn còn định an ủi Lãnh Nghệ mấy câu chuyện mất tiền thuế, song nhìn đông ông có vẻ sau lần nghĩ quần cắt tóc đi tu đó có vẻ kiên cường hơn nhiều rồi, không muốn thừa lời.

Ông ta đi rồi lát sau Giả chương quỳ tới, hỏi han Lãnh Nghệ một hồi, bảo gian phòng này bị trộm đục thủng không thể ở được nữa, mời Lãnh Nghệ sang phòng bên cạnh còn trống. Định giúp Lãnh Nghệ chuyển hành lý, Lãnh Nghệ nói tự làm, Giả chương quỳ lui ra.

Lãnh Nghệ đem hành lý sang phòng bên cạnh, đóng cửa lại, lấy vali súng bắt tĩa, hết sức nhanh chóng lắp ráp xong, lặng lẽ đi tới cửa sổ, khe khẽ mở ra khe nhỏ, dùng ống nhòm đêm quan sát tình hình.

Vốn hậu viện an bài tạo dải huyện Âm Lăng canh giữ, giờ tiền thuế mất rồi, không cần ở ngoài trời chịu lạnh làm gì, bọn họ đều về phòng cả rồi. Giờ đã muộn, hậu viện càng thêm yên tĩnh.

Thế nhưng Lãnh Nghệ nhìn qua ống nhòm đêm vẫn phát hiện hai người nấp dưới mái hiên cách đó không xa, lén lút nhìn về phía này.

Chương 063: Tráo người.

Lãnh Nghệ biết mình bị giám thị rồi, không thể dùng hậu viện ra ngoài nữa, y trầm ngâm tính toán hồi lâu, cất súng bắn tĩa đi. Trác Xảo Nương nói cái va ly này gây chú ý quá, nàng dùng vải lam làm một cái túi bọc ngoài, Lãnh Nghệ vuốt ve túi vải, nhớ tới cảnh nàng tỉ mỉ khâu vá dưới ánh đèn mà quận đau từng cơn. Giờ không phải lúc đau khổ, Lãnh Nghệ bảo tiểu nhị gọi Vũ bộ đầu tới.

Vũ bộ đầu vội vàng tới nơi, mặt hốt hoảng, lại sợ có chuyện gì.

Lãnh Nghệ ra hiệu cho hần ngồi xuống một bên bàn.” Nghe nói người am hiểu giới giang hồ, bản huyện có vấn đề muốn lãnh giáo.”

“ Thuộc hạ không dám, đại lão gia cứ nói.”

“ Người có nghe nói tới bang phái gọi là Trá Nữ Bang không?”

Vũ bộ đầu không làm Lãnh Nghệ thất vọng, hần thật sự biết.” Dạ, thuộc hạ có nghe nói, chúng là bang phái khá có tiếng ở Ba Châu, thành viên là nữ tử đơn thân, nghe đâu nguồn gốc từ mấy chục năm trước rồi. Khi đó một võ tướng bị đầy tới Ba Châu, mang theo cả nhà, tới nơi thì không chịu được đường xá xa xôi mà bệnh chết, để lại một đám nữ nhân, không chịu được người khác khinh nhục, vốn xuất thân tướng gia, đám nữ nhân đó trốn vào núi lập ra Trá Nữ Bang. Mới đầu coi như còn làm vài chuyện tử tế, trải qua vài lần thay thế bang chủ liền thành bang hội chuyên môn bắt cóc nữ tử và trẻ nhỏ.

Chúng làm việc còn tàn nhẫn hơn cả nam nhân, không trả tiền là chúng giết người không do dự.”

“Nha môn đề bang phái như thế tồn tại sao?”

“Đại lão gia, nơi này trời cao hoàng đế xa, là nơi đi đây, loại bang phái như vậy diệt lại xuất hiện cái khác. Hành tung Trá Nữ Bang hết sức quý dị, nha môn muốn diệt cũng không được ... Đại lão gia sao lại hỏi tới chúng?”

“Trước đó Liêu tri phủ cảnh báo ta, nghe đâu có bang phái như thế, ý đồ chuyển hoạt động tới Âm Lăng chúng ta, nên ta hỏi xem sao.” Lãnh Nghệ thuận miệng nói bừa một có, long nghĩ, theo Vũ bộ đầu nói thì đám Trá Nữ Bang bắt cóc Trác Xảo Nương vì tiền. Nhưng theo giấy chúng để lại thì không giống, nếu không chúng viết rõ số tiền luôn, cần gì phải rườm rà. Thứ kia là gì mà đám người hắc bang cũng vươn tay tới.

Y không nhiều lời, lấy cái rương nhìn rất quen đặt lên bàn mở ra.

Vũ bộ đầu đứng thẳng dậy, chạy tới gần đưa tay sờ, giọng lạc cả đi:” Đây là, đây là Vàng, đại lão gia, đây là tiền thuế sao?”

Lãnh Nghệ gật đầu.

Vũ bộ đầu còn chưa dám mừng, lần nữa mát rồi lại được, làm hấn dè dặt hơn nhiều:” Đại lão gia, không phải thứ này bị cướp rồi sao?”

“Trước đó ta đang ngủ trong phòng thì có đạo tặc tới, chỉ có điều hấn trộm hụt rồi, ta lo tiền thuế bị trộm, cho nên đã chuẩn bị trước, tên trộm trắng tay.” Lãnh Nghệ giải thích qua loa:” Ta biết, biện pháp bảo vệ tốt nhất là để người khác đều cho rằng ngươi đã không còn thứ đó nữa. Nên ta nghĩ cách, giả vờ nói là bị trộm rồi, báo án lên quan phủ. Như thế tiền sẽ an toàn.”

Vũ bộ đầu bây giờ mới dám vui mừng, hân suýt nữa muốn ôm rương vàng mà khóc ba ngày ba đêm, lão tổ tông ơi ngài hành người ta tới khổ!” Thì ra là thế, thì ra là thế ... Í, không đúng, lúc thuộc hạ, Đồng sư gia vừa đưa bé ăn mỳ kia vào phòng đại lão gia thì tiền thuế vẫn còn, nóc nhà cũng nguyên vẹn. Chứng tỏ thứ này phải mất sau khi đại lão gia rời đi, làm sao lại bị trộm trước đó?”

Lãnh Nghê chỉ nóc nhà:” Người thấy căn phòng này vì sao khác không?”

“ Đại lão gia đã đổi phòng ...” Vũ bộ đầu nói tới đó như ngờ ngợ ra điều gì, chạy ra ngoài mở cửa phòng bên cạnh, quả nhiên nóc nhà thủng một lỗ, điều đó không phải trọng điểm:

Ở cái hành lang này có hơn mười gian phòng thượng hạng, giờ hân mới biết, phòng nào phòng nấy bố trí giống hệt nhau. Chỉ phân biệt là bằng tấm biển ghi mấy câu tốt lành như “Cát Tường” , “Phát Tài” thôi, nếu như đánh tráo hai tấm biển tên phòng với nhau thì có trời cũng chẳng nhận ra được.

Vũ bộ đầu rõ ràng bị lừa mà lại tươi hơn hớn:” Đại lão gia đã đánh tráo phòng từ lúc đó rồi, lúc gọi tiểu nhân và thằng bé ăn mỳ lên thì ở vốn đã ở trong chính gian phòng này, nhưng sau đó ra ngoài đóng cửa lại đưa chìa khóa cho thuộc hạ và Tổng bộ đầu thì là ăn phòng đã bị trộm?”

Lãnh Nghê khẽ gật đầu:” Đúng là thế đấy.”

“ Đại lão gia đúng là Khổng Minh tái thế Võ Hầu trùng sinh.” Vũ bộ đầu thán phục vô cùng, giờ hân hiểu rồi, hiểu hết rồi, đưa bé ăn mỳ cũng là do đại lão gia cố ý gọi lên để làm nhân chứng. Lừa luôn cả người của nha môn tri phủ, giờ tốt rồi, ai cũng cho rằng tiền thuế đã bị trộm mất rồi, như vậy là an toàn tuyệt đối:

“ Hai người người nói vốn là một đấy.” Lãnh Nghệ đính chính:

Vũ bộ đầu kê, dù sao học vấn của hắn chỉ đủ nhận biết vài chữ quen thuộc: “ Hắc hắc, đại lão gia diễn kịch thật giỏi, thuộc hạ không nhìn ra chút nào.”

Lãnh Nghệ không cười, hỏi:” Vậy người có biết ta gọi người lên nói cho người biết chân tướng của việc này là để làm gì không?”

“ Đại lão gia chỉ bảo.”

“ Hôm nay ta tới nha môn tri phủ, vì ti phòng hộ phòng xin nghỉ, cho nên không nộp được tiền, sáng mai chúng ta đi sớm, cho nên tối nay là quan trọng, nhất định phải đảm bảo an toàn tuyệt đối, để mai nộp thuế an toàn ... Ta hỏi đây, người ở hậu viện một mình chứ?”

“ Vâng, thuộc hạ ở gian phòng nhỏ bên cạnh phòng chúng.”

“ Thế thì tốt, số vàng này không thể di chuyển, tránh bị người ta phát hiện. Thế này đi, ta nghĩ ra một cách, người có võ công, người bảo vệ số vàng này an toàn hơn ta. Ta với người đổi chỗ cho nhau. Người đóng giả ta ở đây giữ vàng, đa đóng giả người xuống dưới ngủ ... Nương tử nhà ta ra ngoài gặp được người thân, ở nhà thân thích rồi, tối nay không về.”

Vũ bộ đầu gật đầu không do dự.” Đây là ý hay, có điều ngủ ở dưới thì ủy khuất đại lão gia rồi, phía dưới không có điều kiện tốt như trên này.”

“ Tất cả vì an toàn cho tiền thuế, ta lặn lội đường xá xa xôi vác nó tới đây, vậy còn xá gì chút chuyện con con đó.” Lãnh Nghệ nghiêm nghị nhìn Vũ bộ đầu:” Bây giờ trên đời này chỉ có ta và người biết số vàng ở đây, nếu còn mất, ta sẽ biết ngay là người giở trò.”

Vũ bộ đầu quỳ một gối xuống, trình trọng nói:” Đa tạ đại lão gia đã tín nhiệm thuộc hạ, thuộc hạ sẵn sàng lấy đầu đảm bảo, tuyệt đối không để xảy ra sai lầm, lần này kẻ nào muốn trộm tiền thuế, phải bước qua xác thuộc hạ đây.”

Tiếp ngay đó hai người trao trang phục cho nhau, giày cũng đổi, Lãnh Nghê trước đó đã cắt con dao giấu trong ống giày vào người.

Thay trang phục xong, Lãnh Nghê lại lấy một tấm vải quấn quanh cổ che mũi và cổ đi, dưới loại thời tiết gió tuyết thế này, người ra đường ăn mặc kiểu đó không ít, sẽ không gây chú ý.

Xong xuôi, Lãnh Nghê cố ý nói lớn:” Được rồi, thời gian không còn sớm, người về sớm nghỉ ngơi đi.”

Vũ bộ đầu hiểu ý, cũng cao giọng đáp:” Thuộc hạ cáo từ.”

(*) Hôm nay dừng ở đây.

Chương 064: Lửa giận thiếu cháy nhân gian. (1)

Lãnh Nghệ mặc áo vải thô kiểu võ phục, đồng thời cũng là loại trang phục thích hợp đi xa, ông tay áo ngọn gàng, bước ra ngoài thượng phòng, tay xách bọc màu lam, rời phòng còn chấp tay khom người cáo từ như thật. Đi qua hành lang, xuống lầu ra sân sau.

Lúc này đã là đêm khuya, chợ đêm đã ngừng, khách ở đại sảnh đi gần hết, đám hỏa kế ngủ gà ngủ gật, chẳng ai để ý tới y.

Lãnh Nghệ ra hậu viện, nhìn quanh không thấy ai, y vào phòng trước. Căn phòng này đúng là tệ hơn nhiều thượng phòng của y, nhỏ chưa nói, còn không có bồn lửa, cả phòng chỉ có một cái giường, một cái ghế tròn cũng có thể dùng như bàn luôn, vừa lạnh vừa ẩm thấp, lại có mùi khó chịu. Lãnh Nghệ không bận tâm tới chi tiết đó, mở cửa sổ sau ra, cách đó vài bước là tường bao. Đeo bao vải màu xanh lên lưng, chui ra ngoài cửa sổ, đóng lại, xác định vị trí hai tên giám sát mình đã quan sát trước đó, men theo tường bao tới chỗ khuất bóng bởi nhà bên cạnh, bám tường leo ra ngoài.

Ngồi dưới chân tường, toàn thân ẩn trong bóng tối, quát sát một hồi mới cẩn thận liên tục di chuyển tới các góc tối ngoài đường, rời xa khách sạn.

Cứ đi loanh quanh rồi bất ngờ rẽ qua mấy ngõ, khi Lãnh Nghệ chắc chắn không ai theo dõi mình, đi nhanh hơn, tiến thẳng về phía đông, tuy y không thông thuộc đường xá, nhưng

không sao cả, chỉ cần xác định được phương hướng đại khái là đủ.

Không bao lâu đã tới cổng thành đông, cổng thành không đóng, quan binh sớm rúc vào góc ẩm áp ngủ đông rồi. Lãnh Nghệ thuận lợi rời thành, men theo quan đạo, miếu thổ địa ở Thất Lý Pha, vậy hẳn là nơi cách thành bảy dặm.

Rời thành một cái, bốn bề chỉ có bóng tối, họa hoằn lắm mới có được chút ánh sáng xa xa, không đủ soi đường.

Đi trong đêm tối là chuyện hết sức gian nan, Lãnh Nghệ chỉ là một cảnh sát, không phải bộ đội đặc chủng, y không được huấn luyện làm việc này, may mắn thay, y có ống nhòm đêm, vẫn có thể xác định phương hướng.

Bảy dặm, Lãnh Nghệ ước chừng khoảng cách bước chân của mình, vừa đi vừa đếm. Gió rét căm căm không cản được bước chân kiên định của y, nếu có ai đó nhìn thấy gương mặt của Lãnh Nghệ vào lúc này sẽ hiểu, đừng dây dưa vào người như thế.

Ước chừng đi được bảy dặm rồi, Lãnh Nghệ dừng lại quan sát xung quanh, chỉ thấy đường nét trập trùng của núi đá. Trong lòng không khỏi sốt ruột, chẳng lẽ mình đi lệch hướng rồi?

Chỉ còn cách mở rộng phạm vi tìm kiếm, ít nhất dọc đường đi còn chưa thấy chùa miếu nào cả, vậy là chưa vượt quá. Lãnh Nghệ tìm trái tìm phải một hồi không có kết quả. Thời gian trôi đi từng chút từng chút một, y rời khách sạn đã khuya lắm rồi, tính theo giờ hiện đại là 11 giờ, ra tới cổng thành mất nửa tiếng, đi đường mất chừng một tiếng rưỡi. Lúc y dừng lại hẳn là 1 giờ đêm, này giờ tìm kiếm tốn thêm 1 tiếng nữa, vậy là 2 giờ. Phải tìm được cái miếu đó trước khi trời sáng, không chỉ thế còn càng sớm càng tốt, nếu không thì không đủ thời gian hành động.

Cũng may một điều đây là mùa đông, trời sáng muộn, thời gian vẫn còn.

Ông trời không phụ người có lòng, khi hai tay Lãnh Nghê muốn tề công vì phơi ngoài trời giết giá lạnh quá lâu, y tìm thấy một mái cong dưới chân núi.

Lãnh Nghê mừng rỡ đi nhanh về phía đó, không muốn lãng phí thêm thời gian. Nhưng đi được một đoạn ngắn thôi y đã phải dừng lại ... Vì phía trước có một nữ tử đeo khăn che mặt, tay cầm một cái đèn lồng, tay cầm đao, đứng dưới tường bao, cảnh giác nhìn về phía Lãnh Nghê, y vội hụp đầu xuống.

Chỉ là thần hồn nát thần tính, đối phương sao có thể nhìn thấy y, ả lại hướng về phía khác, như đang đợi ai đó.

Ngọn đèn lồng kia chiếu sáng không quá ba bước, chỉ đủ soi dưới chân đi không vấp ngã thôi, thế nên trong mắt ả, bốn phía chỉ có một màu tối đen kìn kịt.

Nữ tử che mặt lẩm bẩm:” Sao còn chưa đến, đã canh bốn rồi (1-3 h). Trời lạnh thế này bắt lão nương một mình ở ngoài, bọn họ ở trong sưởi ấm, mỗi lão nương chịu tội.”

Lúc này đại môn của đại điện trong miếu thổ địa mở rộng, hai bên có hai hắc y nữ tử tay cầm đoản đao. Trên bờ đoàn rách nát, ngồi ngay ngắn hai người, một nữ tử to béo mặt mày dữ tợn, một thiếu phụ xinh đẹp. Nằm trên mặt đất còn có một nữ tử bị trói cả hai chân hai tay, miệng nhét giẻ, chính là Trác Xảo Nương.

Nữ tử to béo nhìn ra ngoài:” Tên cầu quản kia cũng phải tới rồi chứ, sao tới tận bây giờ còn chưa tới?”

Mỹ phụ lạnh nhạt nói:” Yên tâm đi, nghe nói bọn họ phụ ân ái, nữ tử này mặc dù không phải quốc sắc thiên hương gì, nhưng cũng là trăm người có một. Y không nỡ bỏ đâu.”

“Đừng nói chắc thế, thứ kia không phải vật tầm thường, chỉ cần bảo bối không cần phu nhân cũng là bình thường thôi mà.”

“Cách này không được thì chúng ta dùng cách khác, dù sao bên trên cũng nói rồi, y không giao đồ ra thì chết, giao đồ ra cũng chết. Chết trước hay chết sau thôi, đã không phải kiêng kỵ gì thì thiếu gì thủ đoạn, một tên thư sinh một sách thôi mà, muốn đối phó với y khó gì.”

“Đúng vậy, cùng lắm tìm cách bắt y về, chặt hai chân hai tay xem y dám cứng miệng không?”

Trác Xảo Nương nghe thấy mấy lời ấy, miệng kêu ư ư, người giãy dụa liên hồi, kinh hoàng nhìn bọn họ, hai hàng nước mắt chảy ra trong bất lực.

Mỹ phụ nghe thấy tiếng nàng kêu, đứng dậy đi tới, khẽ vuốt má Trác Xảo Nương:” Tiểu muội muội, đừng vội, tỷ tỷ sẽ cho ngươi chết trong lòng tri huyện phu quân, trên đường xuống suối vàng đỡ cô đơn, biết đâu dưới âm tào địa phủ còn có thể tiếp tục làm phu thê.”

Trác Xảo Nương giãy dụa càng mạnh, mỹ phụ cười càng vui vẻ.

Mụ béo bắt đầu bực bội:” Phải tới rồi chứ, sao chưa tới? Hay là cho tiện nhân này một đao rảnh nợ, đằng nào tra tấn kiểu gì thì ả cũng không chịu nói. Giết phứt đi, sau đó tới khách sạn bắt quách tên cầu quan. Ta không đợi được.”

“Đồ ngu xuẩn, lấy được đồ mới giết người có nhiều tiền hơn chưa lấy được đã giết người. Ngươi có biết tính toán không đấy hả?”

“Nhưng mà y mãi không tới, đợi sốt ruột lắm.”

Chương 065: Lửa giận thiếu cháy nhân gian. (2)

Khi hai nữ tử ở trong phòng đấu khẩu, hắc y nữ tử đợi ngoài miếu thì dậm chân liên hồi, đêm lạnh thế này, nếu không thường xuyên hoạt động, chẳng mấy chốc sẽ đông cứng.

Rốt cuộc không chịu nổi nữa, ả gác đao vào tường, hai tay cho vào ống tay áo, cổ rút lại, miệng mắng chửi:” Tên cầu quan khốn kiếp, ngươi cứ đợi đấy, lão nương mà thấy ngươi, chuyện đầu tiên thế nào cũng phải tát cho gãy mấy cái răng, hại lão nương uống gió thế này.”

Vừa nói tới đó miệng ả bị người ta bịt lấy, ngay lập tức cảm giác cổ bị cái gì cứ qua, sau đó bàn tay bịt miệng cũng buông ra.

Ả định há miệng la hét cảnh báo, nhưng không hiểu sao không phát ra được chút âm thanh nào, đưa tay lên sờ cổ, có cái gì đó ướt quá, còn không ngừng chảy ra ngoai, âm ẩm nữa. Đến lúc này ả mới kinh hoàng, là máu, máu của mình, mình bị người ta cắt cổ rồi ... Ả bàng hoàng, sợ hãi nhưng không biết làm thế nào nữa, sinh mạng của ả đang trôi đi nhanh như dòng máu kia vậy.

Giết ả chính là Lãnh Nghê, mặc dù đã có hai người chết trong tay y rồi, nhưng không phải do y giết, lần này mới chính thức tính là y ra tay giết người. Thế nhưng Lãnh Nghê lúc này đang ở trong tâm trạng quá khích, kích thích tố của tuyến thượng thận chảy rùng rục trong người, tận tay giết người, còn là một nữ tử, y không có cảm giác gì. Thậm chí lửa giận càng

bốc cao, một đám tội phạm bắt cóc giết người, chết bớt kẻ nào thế gian càng bớt đi thứ họa hại.

Liên tục nhiều ngày sống trong nơm nớp lo sợ, nguy hiểm trong sớm tối Lãnh Nghệ bị đè nén tới cực điểm, y ép bản thân phải bình tĩnh, nhưng càng dồn nén, uất hận bộc phát càng mạnh, căm phẫn cực điểm với cái thời đại này, nếu lúc này cho y một mối lửa, có khi y thiêu cháy cả thế gian.

Nói gì tới giết người.

Giết người xong Lãnh Nghệ chẳng buồn nhìn mấy cái xác kia lấy một cái, trong lòng y lúc này chỉ một mục hướng về mục tiêu cuối cùng, địa hình cái miếu này bị y ở trên cao dùng ống nhòm đêm nhìn thấu rồi. Tiếp tục men theo tường bao ra sau miếu, nơi này có một hắc y nữ tử dựa vào cây ngủ gật. Bọn họ vạn vạn lần không ngờ, bọn họ mời tới không phải là một thư sinh tới con kiến cũng không dám giết, mà là tử thần.

Gặp tử thần chỉ có một kết quả: Chết!

Nữ tử hắc y này giống đồng bọn, bị Lãnh Nghệ cửa cổ từ phía sau hết sức gọn gàng.

Cửa trước của miếu có một nữ tử nữa, ả bị Lãnh Nghệ khống chế từ phía sau, dùng mũi dao nhọn hoắt chĩa vào cổ ả, nhỏ giọng nói:” Các ngươi là ai, vì sao lại bắt phu nhân tri huyện, ta chỉ hỏi một lần thôi! Không trả lời là chết.”

Nữ tử hắc y hồn xiêu phách lạc, bị cổ họng bị bóp, âm thanh biến dạng, hơn nữa, muốn hét lên cũng không được:” Bon, bọn ta là Trá Nữ Bang ... Có người bỏ tiền, để bọn ta Bắt cóc nữ nhân đó Bọn ta Không biết nàng là phu nhân tri huyện Tha, tha mạng ...”

Quả nhiên là Trá Nữ Bang, không phải kẻ nào mạo danh hết, Lãnh Nghệ hỏi:” Ai bỏ tiền mời các ngươi?”

“ Ta, ta Thực sự không biết, chỉ có đầu tử mới biết, bọn ta chỉ biết làm theo lệnh.”

- Các người muốn Lãnh tri huyện giao ra thứ gì?

“ Giao? Giao thứ gì?” Hắc y nữ tử hỏi lại:” Ta không biết, ta chỉ biết bắt người ... Lấy tiền, còn giao ra cái gì ta không biết ... Á ... Cứu với!”

Lãnh Nghê từ từ buông tay siết cổ ả, dao thành linh đâm vào đùi, làm cả đau đớn hét lên thảm thiết, giữa đêm khuya vắng vẻ, âm thanh truyền đi rất xa.

Ở trong miếu Mụ Béo và mỹ phụ đều giật mình đứng phắt dậy, quát hai nữ tử canh cửa đại diện:” Các người mau ra ngoài xem xem có chuyện gì?”

Hai hắc y nữ tử vâng một tiếng, xách đao xông ra ngoài cổng miếu thổ địa, dựa theo ánh phản quang của tuyết trắng, tìm thấy một người nằm đó. Nhìn kỹ thì ra là đồng bọn bị cắt cổ máu nhuộm đỏ tuyết trắng.

Đúng lúc hai người ngồi xuống xem xét, ở phía sau có tiếng gió rít.

Bộp! Bộp!

Hai cái chày mạnh vào gáy, hai hắc y nữ tử ngã xuống đất, nhanh chóng bị người ta cắt đứt yết hầu.

Giết chết họ đương nhiên là Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê không lỗ mãng xông vào miếu, y chờ đợi, hiện giờ đám bắt cóc ở trong đó. Y xông vào, địch trong tối, mình ngoài sáng sẽ vô cùng bất lợi. Hơn nữa nếu xông vào, lại khiến kẻ bắt cóc khản trương, dùng con tin làm lá chắn, thậm chí là giết chết.

Cho nên y đợi, kiên nhẫn chờ đợi dù trong lòng có một con dã thú gào thét giục y xông vào giết hết tất cả.

Có câu, trong lòng mỗi người có một con quỷ, vậy thì con quỷ trong lòng Lãnh Nghệ bị chính đám người kia thả ra, hậu quả là bọn chúng phải chịu.

Từ cổng đờn đại điện khoảng cách tầm một mũi tên bay, trong đêm tối đen xì thế này, cho dù có tuyết phản quang cũng chẳng thể nhìn xa như vậy. Cho nên Lãnh Nghệ nhanh chóng leo lên một cây đại thụ, lấy súng bắn tỉa. Nhìn vào đại điện, thấy Trác Xảo Nương đang giãy dựa trên mặt đất. Nhưng không thấy mỹ phụ và Mục Béo mà y ở trên dốc nhìn qua cửa sổ rách nát thấy được.

Xảo Nương, kiên nhẫn, đợi ta một chút thôi. Lãnh Nghệ thần kinh căng như dây đàn, mét trợn như muốn toét ra, ổng nhắm từ từ di chuyển, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Mục Béo lọt vào mắt. Ả đang vượt qua tường bao, rón rén di động sát chân tường, người to béo mà động tác cực nhanh.

Mục Béo tay cầm đơn đao, rất nhanh đã tới trước miếu, mục cảnh giác đi từng bước một, vừa đi vừa quan sát xung quanh.

Đúng lúc mục ta đi qua cái cây Lãnh Nghệ đang nấp, y buông người nhảy xuống, đao trong tay nhắm thẳng đỉnh đầu mục.

Mục Béo vào tời khắc cuối cùng kịp thời phản ứng, đầu nghiêng sang bên, đao không đâm trúng đầu mục mà đâm vào vai, rạch một đường sâu ra tận sau lưng.

“Chết đi.” Một tiếng sư tử rống kinh thiên động địa vang lên, Mục Béo toán lực chém một đao ra sau lưng:

Lãnh Nghệ một đòn không thành thì nhanh như cắt đập lưng Mục Béo một cái nhảy lùi liền hai bước. Mục Béo bị cú đập làm cả người lão đảo, thấy lưng đau rát như bị người ta dí sắt nóng chảy vào, bằng kinh nghiệm chiến đấu, mục biết mình sẽ không cầm cự được lâu, điên cuồng quay lại chém xối xả vào

Lãnh Nghệ. Lãnh Nghệ không đại gì liều mạng với một kẻ sắp chết, liên tục nhảy lùi.

Mụ Béo vận động quá mạnh, vết thương xé toạc, rốt cuộc chỉ chém được năm sáu đao thì lão đảo, ngã gục xuống không còn nhúc nhích nữa.

Một nhát dao đâm thẳng tim mụ, Lãnh Nghệ không nhìn người mà mắt hướng về phía cửa miếu, nhưng đã không thấy mỹ phụ đâu nữa.

Chương 066: Bạch y cường giả.

Mắt dầu mỹ phụ kia, lòng Lãnh Nghê trầm xuống, xông vào đại điện đồ nát, không thấy Trác Xảo Nương đâu nữa. Lập tức chạy qua đại điện, kiếm một cái cây cao thoăn thoắt trèo lên, lập tức thấy hai bóng đen gần như dính liền nhau di chuyển trên tuyết trắng phau phau, tốc độ di chuyển rất nhanh.

Xác định được phương hướng, Lãnh Nghê nhảy xuống cây, dốc hết sức truy đuổi, vừa mới rời cửa miếu liền dừng gấp, vì ngoài cửa miếu có một bạch y nhân, toàn thân từ trên xuống dưới trắng như tuyết.

Bạch y nhân dáng cao cao, đầu đội một cái mũ tre rộng vành che đi phần nào khuôn mặt, bộ y phục nho sinh trắng muốt trông hết sức văn nhã phong lưu, hai tay chấp sau lưng, giữa trời minh mông tuyết trắng toát ra vẻ lỗi lạc xuất chúng, tiêu sái tự nhiên. Chòm râu chỉ dài hơn một tấc căn tĩa cẩn thận, miệng như cười như không, giống như người đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh, cao tới không thu hẹp được. Hắn liếc mắt qua Lãnh Nghê, giọng lạnh nhạt hờ hững:” Giết người xong còn muốn chạy à?”

Lãnh Nghê cảm thụ được sát khí ngàn ngút phát ra từ người này, lông tóc toàn thân y dựng đứng, đây là bản năng dã thú của con người khi đối diện với nguy hiểm. Dù lòng đang còn căo lo lắng, nhưng y gạt sang bên, vì người trước mắt là cường địch, cần toàn lực đối phó, nếu không chẳng những y mất mạng, còn liên lụy tới Trác Xảo Nương.

Kẻ này là ai, từ đâu tới? Trước đó quan sát không thấy hấn, hiển nhiên hấn không ở trong miếu, mà ở phụ cận, hoặc có thể người trong miếu cũng không biết sự tồn tại của hấn, nếu không có kẻ hỗ trợ mạnh thế này, mỹ phụ kia không cần mang con tin đào tẩu.

Bạch y nhân không vội ra tay, đứng đó rất có phong phạm cao thủ.” Người là ai? Hộ vệ của tên tri phủ kia sao, y phải người cứu người phải không?”

Lãnh Nghệ không nói không rằng, bước nhanh một bước, dao trong tay nhanh như chớp đâm thẳng tim bạch y nhân.

Chiêu này không có chút thăm dò nào hết, một đòn là toàn lực, bỏ qua cả phòng thủ, y muốn dùng cách nhanh nhất giải quyết trận chiến này, dù liên tục bảo bản thân trấn tĩnh, nhưng vẫn không khỏi bị cảm xúc chi phối hành động.

Bạch y nhân đã nhìn thấu sự gấp gáp của Lãnh Nghệ, hấn nhẹ nhàng lui ra sau, khiến nhát đâm kia rơi vào không khí.

Tình cảnh lúc này không khác gì lúc Lãnh Nghệ đấu với mục béo, y liên tục cướp thế công, hết dao này tới dao khác đâm tới. Bạch y nhân né tránh không tốn công sức, miệng ngạc nhiên thốt lên:” Công phu của người tốt thật, cũng thật lạ, không có chút động tác thừa nào, từng chiêu đều nhắm chuẩn vào điểm yếu của người ta, nhanh gọn dứt khoát ... Ta không nhìn ra sư thừa của người đây, người tới từ môn phái nào?”

Dốc toàn lực không chạm nổi góc áo của đối phương, liên tục đánh hụt làm Lãnh Nghệ rất tổn sức, đối phương né tránh không chịu giao chiến, y không cách nào giết được hấn.

Tiếp tục thế này chỉ có đường bị hấn chơi đùa tới chết, từ lúc tới nơi này, lần đầu tiên Lãnh Nghệ ý thức được thế nào là vô lâm cao thủ.

Đánh trực diện không thể nào thắng được bạch y nhân thần bí này, phải dùng cách khác.

Thời gian không có nhiều, tích tắc có quyết định, Lãnh Nghệ không tấn công, xoay người chạy lên núi truy đuổi mỹ phụ. Chiêu này lập tức có hiệu quả, quả nhiên bạch y nhân nhanh chóng áp sát, tay phải vỗ một chưởng về hậu tâm Lãnh Nghệ.

Nghe thấy kinh phong mạnh mẽ ập tới, Lãnh Nghệ không sợ, không né, thậm chí không xoay người, trở tay đâm một dao ra phía sau, hướng về bụng dưới bạch y nhân.

Bạch y nhân cười, hất ra tay trước, dao của đối phương chưa kịp tới nơi, một chưởng này đủ đánh đối phương hộc máu rồi văng đi rồi, thiên hạ này chưa có ai chịu nổi một chưởng của hắn, cho nên hắn không biến chiêu, cứ dồn sức đánh tới.

Bốp một chưởng!

Bạch y nhân không cười nổi nữa, tay hắn vừa chạm vào lưng Lãnh Nghệ đã có cảm giác như đánh phải tảng đá chứ không phải da thịt con người, hắn biết không xong rồi. Chiêu này không thể làm đối phương bị thương thì người gặp họa sẽ là hắn.

Lưỡi dao nhọn hoắt đã từ dưới đâm lên, Bạch y nhân chỉ kịp hóp bụng muốn nhảy lui, nhưng đã quá muộn, bụng dưới đau nhói, mũi dao đã đâm vào. Còn may công phu hắn đích thực cao cường, lùi rất nhanh, vì thế dao không đâm đủ sâu.

Máu vương tuyết trắng.

Đây là chiêu dụ địch, Lãnh Nghệ đắc thủ, làm sao có thể cho hắn cơ hội ổn định lại, y định thừa thế tấn công, nhưng hậu kinh của một chưởng kia giờ mới phát tác. Vừa dậm bước chân xông lên, khí huyết trong lồng ngực nhộn nhạo, cảm giác

muốn phun cái gì đó ra ngoài mới thoải mái được, tay chân bủn rủn, tạm thời mất sức.

Trong lòng Lãnh Nghệ không khỏi kinh hãi, trên người mang áo giáp chống đạn đặc chủng, vậy mà uy lực một chương kia vẫn còn lớn tới mức khó tin như thế. Đương nhiên cũng là vì Lãnh Nghệ muốn đả thương đối phương nên ghìm chân lại chịu đòn, nếu lúc trúng đòn y thuận thế lao về phía trước thì đã không như thế này.

Chấn động trong lòng bạch y nhân chỉ có nhiều hơn chứ không ít, vẻ mặt thể ngoại cao nhân hoàn toàn thay đổi, nụ cười kiêu ngạo cũng biến mất.” Trúng của ta một chương mà không chết, người chính là người đầu tiên đấy. Thật xin lỗi, xem ra ta phải dùng tới vũ khí rồi ... Ta đã rất nhiều năm chưa đụng tới vũ khí, không biết còn nhớ chiêu thức không.”

Nói rồi tay bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, động tác phiêu dật đẹp mắt. Kiếm trong tay đang mềm oặt, được cổ tay hấn rũ nhẹ, kêu ong ong rồi lập tức đã thẳng tắp, đâm thẳng tới trước.

Lãnh Nghệ đã bình ổn được khí huyết quay cuồng trong lòng ngực, vung dao cản ánh chớp bạc bắn tới ngực mình.

Keng! Keng! Keng!

Ánh dao loang loáng, tiếng va chạm vang không ngớt, chỉ chớp mắt hai người không nói không rằng đã giao thủ mấy chiêu rồi.

Kiếm dài dao ngắn, Lãnh Nghệ gặp bất lợi rõ rệt, toàn lực phòng thủ mà vẫn trúng hai kiếm một ở ức, một ở hậu tâm, đều là vị trí hiểm. nhưng chỉ rách y phục, không thể đâm vào thân thể y. Nhưng cũng có câu ngắn một tấc là hiểm một tấc, chiến đấu cận thân là sở trường của Lãnh Nghệ, y y vào giáp chống đạn đỡ một kiếm, chém đối phương một dao khá sâu

vào cánh tay phải, cộng thêm vết thương ở bụng trước đó, làm bộ áo trắng rất có tiên khí của bạch y nhân nhuộm đỏ, khiến hắn không thể không lùi lại.

Chương 067: Răng nanh tử thần.

Bạch y nhân chuyển kiếm sang tay trái, bị thương như thế, không ngờ miệng không ngờ lại mỉm cười rất phong độ, giọng nói của hắn rất có sức hút.” Té ra là cao thủ ngạch công kiêm cầm nã, Kim Chung Tráo của các hạ đã luyện tới hóa cảnh rồi, cả Huyền Băng Kiếm của ta cũng không phá được, thật lợi hại! Bội phục! Ta muốn biết, một người thân thủ cao như các hạ, ở giang hồ đủ làm tông chủ một phái, vì sao lại đi bảo vệ cho nhân vật nhỏ như vậy?”

Nếu cứ đề đối phương có ấn tượng rằng Lãnh Nghê chỉ là một thư sinh ngốc, sức trời gà không chặt, y sẽ có chút ưu thế, vì thế gần y giọng cho già hơn.” Ta thì muốn hỏi, sao nhân vật đủ làm chương môn nhân một phái như ngươi lại muốn hại Lãnh tri huyện?”

“ Xem ra chúng ta đều có những điều không thể nói với bên ngoài, thôi, không hỏi nữa vậy. Có điều việc cần làm vẫn phải làm, nếu mình đao mình thương không thể giết được ngươi, sau này ta sẽ không từ thủ đoạn ám toán, ta nói trước, tránh sau này ngươi nói bọn ta vô sỉ.” Mặc dù đối diện với tử địch, bạch y nhân nói chuyện vẫn rất nhã nhặn:

Cái sự nhã nhặn của hắn chỉ làm Lãnh Nghê thêm bất an mà thôi.” Được, nếu vậy thì ta cũng thế.”

Bạch y nhân thở dài.” Mặc dù ngươi cố tình đổi giọng, nhưng ta nghe ra, tuổi ngươi còn khá trẻ, vậy mà có thành tựu lớn thế này, thật hiếm có, ta không muốn giết ngươi, nhưng

không giết người khó giết Lãnh tri huyện. Ngày sau gặp lại, bảo trọng.”

Lời vừa dứt người cũng lướt đi rất dứt khoát, đúng là lướt bởi vì gần như không thấy chân hẳn chuyển động, cứ như bóng ma lướt trên mặt đất, thoáng cái biến mất trong bóng tối.

Lãnh Nghệ không có thời gian mà cảm thán hay tán thưởng gì cả, xoay người đuổi theo hướng mỹ phụ kia bỏ trốn, nâng ống nhòm nhìn đêm lên, lòng lo lắng tới thắt ruột thắt gan. May sao thấy rồi, mỹ phụ kia đã gần tới lưng núi, khoảng cách tuy xa nhưng người còn đó là còn cơ hội.

Đuổi theo là không kịp nữa, với lại đuổi kịp không ích gì, bây giờ đối phương chỉ còn một mình, giống thú cùng đường rồi, muốn dùng vũ lực giải cứu Trác Xảo Nương không dễ. À ta có thể xách theo Trác Xảo Nương leo núi mà vẫn đi nhanh như vậy, chứng tỏ võ công cao cường, làm không khéo có thể dẫn tới chuyện hối hận cả đời.

Chỉ còn một cách duy nhất mà thôi.

Tầm nhìn hết sức trống trải, không có bất kỳ vật che chắn nào, Lãnh Nghệ thuận thực lắp súng bắn tia, lên đạn, một chân quỳ xuống, đạn vào nòng, nâng súng lên, ngắm bắn.

Dưới chân núi gió thổi ù ù, tuyết bay tá lả, Lãnh Nghệ thời khắc này biến thành pho tượng đá, không có bất kỳ thứ gì bên ngoài có thể tác động vào y. Trong mắt y chỉ có hình bóng mỹ phụ và Trác Xảo Nương hiện rõ trên ống ngắm.

Khẩu súng bắn tia này tầm bắn hữu hiệu tối đa là 500 mét, hơn súng trường bình thường một chút. Vì súng bắn tia của cảnh sát chủ yếu dùng trong thành phố, thông thường cự ly bắn là 200 - 300 mét mà thôi. Thế nhưng nó cũng có ưu điểm lớn, đó là độ chính xác rất cao, đó là vì chuyên môn làm ra để

giải cứu con tin, độ chính xác là quan trọng nhất, không quá để ý tới tầm bắn.

Hiện giờ mỹ phụ kia và Trác Xảo Nương đã sắp vượt qua tầm bắn hữu hiệu rồi, hơn nữa còn sắp vượt qua lưng núi tiến vào rừng thông, thời gian cho Lãnh Nghệ ngắm bắn không nhiều.

Y không vội nổ súng.

Gió khá lớn, đây là yếu tố ảnh hưởng tới độ chính xác, mà mỹ phụ kia kéo theo Trác Xảo Nương, hai bên cánh nhau quá gần, không trúng sẽ lãng phí một viên đạn quý giá chưa nói, y sợ nhất là bắn nhầm Trác Xảo Nương.

Không phải vì lời thề kia, mà chính y, chính y muốn bảo vệ tiểu cô nương đơn thuần, thiện lương, dịu dàng đó, y muốn bảo vệ nàng, chăm sóc nàng ... Vì thế nhất định phải đưa nàng về.

Kẻ kia còn đi chưa xa, nếu có tiếng súng nổ, có lẽ hắn sẽ nghe thấy, nhưng Lãnh Nghệ không lắp nòng giảm thanh, thứ đó sẽ ảnh hưởng tới độ chính xác cùng tốc độ rời nòng của đạn. Mà đối với mục tiêu đang di chuyển, chậm một phần trăm giây có khi cũng là thành hoặc bại.

Ngón tay Lãnh Nghệ đã đặt sẵn lên cò, thời gian từng giây từng phút trôi đi, nòng súng từ từ di chuyển theo thân hình mỹ phụ. Chưa bắn, y đang đợi, đợi thời cơ tốt nhất.

Khi sắp vượt qua lưng núi, vài bước nữa thôi là vào rừng thông, có lẽ là mỹ phụ kia thấy vậy là thoát rồi, cũng có lẽ là mang theo một người leo núi, khiến ả mệt mỏi. ả dừng lại, buông tay ra, thả Trác Xảo Nương đất, bản thân quay đầu nhìn xuống núi, muốn xem tình hình kẻ truy đuổi.

Đoàng!

Tiếng nổ lớn phá tan không gian tĩnh mịch, kinh động vô số chim chóc trong rừng bay tán loạn.

Trong ống ngắm, gò má xinh đẹp của mỹ phụ kia xuất hiện một cái lỗ nhỏ, ở sau gáy ả, xòe nở đóa hoa máu đỏ thẫm.

Cảnh đẹp đó chỉ tồn tại trong khoảnh khắc ngắn ngủi, mắt người thường chỉ thấy phụt một tiếng, cái thi thể thiếu nửa cái đầu cứng lại nơi đó, chốc lát sau mới ngã xuống tuyết trắng phau, máu nhuộm đỏ cả vùng.

Đang sẵn sàng bắn bồi thêm phát nữa, thi thể vừa gục xuống, Lãnh Nghệ mừng phát cuồng, tay y không kiểm soát được mà hơi run, vẫn nhìn chăm chăm thi thể. Quan sát kỹ, không bỏ qua dù chỉ là chút co giật nhỏ, sợ đối phương còn năng lực tồn thương tới Xảo Nương.

Cùng lúc ấy Lãnh Nghệ cũng tập trung lắng nghe động tĩnh bốn phương, chú ý tới nguy hiểm khả năng tới gần.

Bạch y nhân đã chạy rất xa, hấn bị tiếng nổ lớn từ xa truyền lại làm bất ngờ, âm thanh đó không giống bất kỳ loại âm thanh nào mà hấn từng nghe thấy trước đây, vậy mà không hiểu sao hấn thấy như hơi lạnh phả vào gáy, tựa tử thần đang nhe nanh muốn cắn cổ mình. Lập tức dừng lại, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nổ.

Trong ống ngắm, thi thể mỹ phụ không nhúc nhích, Trác Xảo Nương nằm một lúc, phát hiện cơ hội, nàng lăn mình ra thật xa.

Chương 068 Cô vợ nhỏ. (1)

Trác Xảo Nương lăn tới một tảng đá, nàng nhòm người dậy, đưa hai tay ra, ra sức cọ thừng vào rìa tảng đá, mặc cổ tay bị cọ rách da, nàng cũng không để ý. Nàng chỉ một lòng chuyên tâm cứa đứt thừng, nàng phải trở về, báo cho trượng phu biết có kẻ muốn gây bất lợi cho chàng.

Đá quá cùn, thế nên phải mất rất nhiều thời gian, dây thừng đứt. Hai tay vừa được tự do, Trác Xảo Nương cởi dây thừng buộc chân, quay đầu nhìn cái xác mất nửa đầu, nửa khuôn mặt chỉ còn con mắt như đang trừng trừng nhìn mình. Nàng hoảng sợ chạy, núi khá dốc, nàng liên tục vấp ngã, may nhờ tuyết rất dày cho nên nàng không bị thương, cuối cùng khi xuống tới chân núi là nàng gần như lăn xuống.

Toàn thân thương tích đau đớn, gió lạnh căm căm, bốn bề mênh mông tuyết trắng, nếu là thiếu nữ bình thường, có lẽ đã tuyệt vọng gục ngã rồi. Nhưng nàng là nữ nhi của núi rừng, nàng không sợ nơi này, từ bé đã chịu rất nhiều khổ cực, nàng kiên lành nhu thuận cũng rất kiên cường mạnh mẽ.

Đại khái xác định phương hướng xong, nàng men theo chân núi mà chạy.

Tuyết đã ngừng rơi, trời đất một mảnh âm u cô tịch, thỉnh thoảng những cơn gió luồn qua khe núi tạo thành âm thanh, khiến người ta nghe mà rợn tóc gáy.

Bước thấp bước cao dẫm trên tuyết ngập tới gối, bốn bề im phăng phắc không một tiếng động, chỉ có tiếng chân nàng dẫm trên tuyết loạt xoạt. Gió thổi qua tuyết đọng trên tán cây lá tã rơi, hoa tuyết bay lượn trên đầu nàng. Cuối cùng ông trời run

rủi, nàng dừng lại ở một khoảng đất rộng, phía trước là quan đạo. Trác Xảo Nương bật khóc, khóc thành tiếng, chạy một quãng đường rất dài rồi, thể lực nàng suy kiệt, nhưng nàng vẫn chạy, dốc sức mà chạy.

Chạy về tới thành Ba Châu thì là rạng sáng, đây là thời điểm vắng vẻ nhất trong ngày, cả người buôn bán chăm chỉ nhất cũng chưa thức dậy, kẻ chơi đêm thì đã kiệt sức say trong giấc nồng.

Trác Xảo Nương mệt tới hư thoát rồi, nàng không chạy nổi nữa, hai mắt nàng mờ đi, muốn gục xuống bất kỳ lúc nào, nhưng nàng cắn răng đi về khách sạn Âm Lăng.

Khách sạn đóng cửa, nàng đập cửa, vượt qua hỏa kế đang mắt nhắm mắt mở, lấy hết sức chạy lên lầu, tới cửa phòng mình, vừa đập cửa một cái, không ngờ cửa khép hờ mở ra. Trác Xảo Nương mếu máo khóc tới giường vén màn lên gọi “quan nhân”, trên giường không có một ai.

Trác Xảo Nương hoảng loạn, rồi phát hiện nóc nhà thủng một lỗ, gió tuyết ào ào lùa vào, nàng càng kinh hoàng, gào lên trong sợ hãi tột độ:” Quan nhân, quan nhân, chàng đâu rồi?”

Cửa phòng bên bật mở, Vũ bộ đầu một tay ôm cái rương, một tay cầm thanh đao, nhìn thấy Trác Xảo Nương thì ngỡ ngàng:” Phu nhân, sao phu nhân về giờ này?”

Trác Xảo Nương nghe thấy giọng người quen quay lại, nhìn thấy hấn mặc quan bào của trượng phu càng hoảng:” Quan nhân của ta đâu?”

“ Đại lão gia ở hậu viện.” Vũ bộ đầu không hiểu đầu đuôi ra sao, nói năng lẫn lộn:” Đại lão gia bảo thuộc hạ mặc bộ đồ này, bảo vệ ...”

Vừa nói tới đó thêm cánh cửa nửa mở ra, Đồng sư gia khoác vội cái áo dài, chân con đi đất, nhìn thấy Trác Xảo

Nương thì bất ngờ.” Phu nhân sao lại về thế này, không phải là ...”

“ Phu nhân, có phải nàng về rồi không?” Đúng lúc này giọng của Lãnh Nghệ từ hành lang truyền tới:

Quay ngược thời gian hơn một canh giờ trước, lúc đó Trác Xảo Nương còn đang dùng đá cắt thừng, vì thừng thì chắc mà đá thì cùn, nên nàng tốn rất nhiều thời gian. Lãnh Nghệ sợ tiếng súng làm kinh động tới kẻ khác, cho nên quay lại miếu chọn chỗ ẩn nấp kín đáo hộ vệ vừa cho nàng, vừa lục soát thi thể đám nữ tử trong miếu, tìm kiếm manh mối, nhưng trừ ít bạc vụn ra thì không có gì đặc biệt.

Lãnh Nghệ không thể nào lộ diện trước mặt Trác Xảo Nương, vì Lãnh Nghệ chỉ là một tên thư sinh trời gà không chặt mà thôi, không có lời giải thích nào trọn vẹn cả. Vì thế y đành lòng đi đường vòng lạng lẽ lên núi, nấp sau lưng Trác Xảo Nương bảo vệ.

Khi Trác Xảo Nương cắt được thừng chạy xuống núi, Lãnh Nghệ tới bên cạnh thi thể mỹ phụ, lục ra được ít đồ dùng nữ nhân và túi bạc nhỏ, y chẳng khách khí lấy đi, bám theo Trác Xảo Nương.

Suốt dọc đường nhìn nàng sợ hãi, nhìn nàng lạc lõng, nhìn nàng khóc, nhìn nàng kiên cường, mỗi nhịp tim của y như đều ảnh hưởng bởi cảm xúc của nàng, không ít lần muốn chạy ra ôm nàng vào lòng, nói một câu “Không sao, có ta đây rồi.”.

Thật may mắn, Trác Xảo Nương tìm được đường về thành, cô gái nhỏ nhắn ấy chứa trong người sức mạnh cùng nghị lực không ngờ. Lãnh Nghệ lúc này cũng yên tâm, chạy vào qua ngõ nhỏ, leo tường quay về phòng Vũ bộ đầu trước, thay một bộ y phục mới chờ đợi, khi nghe tiếng gọi của nàng, vội vàng chạy lên lầu.

Lãnh Nghệ đi lên lầu, làm ra vẻ không biết gì cả, miệng còn than vãn:” Vũ bộ đầu, giường của người nhiều rận quá, ta không ngủ được, đang ngồi bắt rận thì nghe thấy ...”

Chưa nói hết câu Trác Xảo Nương như viên đạn lao vào lòng y, khóc lớn, như đứa bé lạc đường tìm về được lòng mẹ, tiếng khóc chứa đựng cả niềm vui, sợ hãi lẫn tủi hờn, ai nghe cũng xót xa.

Lãnh Nghệ muốn ôm chặt nàng trong lòng, an ủi vỗ về, nhưng y dần lòng kiềm chế, giọng còn cố ý nghiêm giọng trách móc:” Đừng khóc nữa, nàng đánh thức hết mọi người dậy bây giờ. Nín nào, có gì về phòng rồi nói.”

Trác Xảo Nương thấy trượng phu rồi, yên tâm rồi, tinh thần hoàn toàn thả lỏng, vừa rồi chỉ là cảm xúc đột phát, sức kiềm chế của nàng rất mạnh. Rất nhanh đã nín khóc, chỉ còn hơi thút thít.

Lãnh Nghệ sợ tiếng khóc của nàng kinh động thêm người khác, chẳng biết gây ra chuyện đồn đại gì, nhanh chóng đưa nàng vào trong phòng của mình, đóng cửa lại, tỏ ra nghi hoặc:” Nàng đi thăm người thân cơ mà, vì sao trời chưa sáng đã chạy về rồi?”

Đi thăm người thân? Không, không phải thế, nàng bị bắt đi, những kẻ đó rất ác động, cứ một lúc chúng lại dùng cây trâm rất nhỏ đâm vào người nàng, Trác Xảo Nương chỉ muốn ôm trượng phu khóc to kể hết ủy khuất sợ hãi của mình. Chỉ là bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của trượng phu, dù rất tủi thân, nàng vẫn thuận khẩu khí của y trả lời:” Thiếp nhớ quan nhân nên về, dọc đường gặp mấy con chó hoang đuổi theo, thiếp sợ quá, cho nên, cho nên ...”

Chương 069 Cô vợ nhỏ. (2)

Vũ bộ đầu và Đồng sư gia tuy thấy câu trả lời của nàng hơi kỳ lạ, nghi hoặc:” Phu nhân muốn về cũng phải đợi trời sáng để họ đưa về chứ, một mình đi đêm thế này nguy hiểm lắm.”

Trác Xảo Nương cười gượng, nàng không quen nói dối, nên cúi gầm mặt xuống:” Trước kia ta vào núi một mình lấy củi, thi thoảng về muộn vẫn có thể đi trong đêm mà về, ngoài đồng hoang chẳng sao, vậy mà trong thành lại gặp mấy con chó hoang ...”

Lãnh Nghệ giờ mới hiểu, té ra cô vợ nhỏ của mình chẳng hề ngốc chút nào, thậm chí nàng còn rất thông minh, chẳng qua cuộc sống ở nội trạch cơm nước may vá không cho nàng cơ hội thể hiện mà thôi, thậm chí phảo lẫn tán thưởng:” Nàng còn nói thể được, nhìn nàng này, không bị chó cắn chứ? A, tay nàng chảy máu rồi, chó cắn nàng rồi à?”

Trác Xảo Nương vội giấu tay sau người:” Không sao, thiếp tránh mấy con chó bị ngã, xước da một chút. Không sao cả.”

Lãnh Nghệ quay sang bảo Vũ bộ đầu:” Trời sắp sáng rồi, ta không ngủ cái giường của người nữa, vừa bẩn lại vừa lấm rận, thế mà người cũng ngủ được, trả cho người đấy.”

Vũ bộ đầu xấu hổ, nách vẫn còn ôm cái rương:” Đại lão gia, thứ này ...”

“ Đặt trên bàn là được, người đi bảo tiểu nhị chuẩn bị ít nước nóng cho phu nhân của ta rửa ráy.” Lãnh Nghệ sai bảo:

“ Vâng!” Vũ bộ đầu đặt rương xuống bàn, dùng người che tầm nhìn Đồng sư gia, mở hé rương, để Lãnh Nghệ thấy vàng

còn nguyên, rồi mới ra ngoài:

Đồng sư gia được Lãnh Nghệ khuyên về phong nghỉ ngơi, nhìn vẻ tiêu tụy hộc hác của ông là biết, từ ngày tiền thuế bị mất, áp lực tinh thần của ông rất lớn, không ngủ được.

Lãnh Nghệ đóng cửa phòng lại, vẫn giả vờ không biết gì:” Đồng sư gia nói trên đường có mấy người đón nàng đi, còn gửi cho ta một bức thư. Ta xem thư nói đồng hương của nàng mời tới nhà chơi mấy ngày rồi về. Ta đang lấy làm lạ, sao không về nói một tiếng rồi đi hẵng đi, còn định trời sáng tới nha môn, nhờ họ nghe ngóng tin tức cơ. Thế rồi nàng trở về, lại còn thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong phòng đã không còn ai nữa, Trác Xảo Nương nhào vào lòng, cố gắng áp ức tiếng khóc, giọng vẫn nghèn nghẹn thì thoảng nấc lên:” Quan nhân, thiếp, thiếp bị người ta bắt cóc.”

Lãnh Nghệ chỉ có thể đóng kịch tới cùng, một thư sinh yếu nhược thời khắc này phải phản ứng ra sao, tất nhiên là kinh hoàng, run giọng hỏi:” Bắt cóc à? Sao lại có chuyện đó? Kẻ nào to gan như vậy chứ?”

“ Thiếp cũng không biết làm sao, thiếp và Đồng sư gia trên đường đi mua món ăn cho chàng, bị mấy nữ nhân chặn đường, đưa thiếp lên một cái xe ngựa, sau đó trói thiếp lại, nhét giẻ vào mồm. Bọn chúng rồi thành đi tới căn miếu thổ địa dưới núi, một phụ nhân béo và một phụ nhân xinh đẹp không ngừng hỏi thiếp đồ ở đâu.”

Đây là điểm quan trọng, Lãnh Nghệ hỏi:” Bọn chúng hỏi cái gì?”

“ Thiếp cũng không biết, chúng cứ hỏi đồ ở đâu, còn nói thiếp đừng giả vờ, nếu không giao ra chúng sẽ giết, giết chết chúng ta ... Hu hu hu ...” Trác Xảo Nương nói tới đó thì ngừng, nàng không kể chuyện đám người đó dùng ngân trâm

tra tấn mình, không muốn trượng phu thêm lo, nhưng bản thân không kìm được sợ hãi, ôm lấy y khóc nức nở. Lúc chỉ có một mình, nàng rất kiên cường, nhưng giờ đây ở bên trượng phu rồi, nàng trở thành nữ tử yếu đuối.

Lãnh Nghệ chẳng cô kỵ nữa, lần này y ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt, muốn lấy thân thể làm điểm tựa cho nàng, vuốt ve mái tóc rồi bời của nàng:” Đám nữ tặc độc ác, rốt cuộc chúng là ai, giữa ban ngày ban mặt dám bắt cóc dân nữ ... À không, bắt cóc quan quyền, không coi vương pháp ra gì nữa à? Thế rồi sau đó?”

Trác Xảo Nương mũi xụt xịt:” Về sau hình như kẻ thù của chúng tới, giết từng người một, phụ nhân xinh đẹp xách thiếp lên núi, khi sắp tới đỉnh núi, cô ta bỏ thiếp xuống! Không biết vì sao, đầu cô ta nổ tung rồi chết, thiếp vội lẫn người tới bên một tảng đá, dùng đá cửa đứt dây thừng chạy về nhà ... Hu hu hu ...”

Lãnh Nghệ thở phào:” Đúng là người lương thiện có trời giúp, người cứu nàng là ai thế?”

Trác Xảo Nương lắc đầu:” Thiếp không biết, người đó không lộ diện, chỉ lặng lẽ giết hết kẻ xấu kia rồi bỏ đi mà thôi.”

“ Ừm, quả là một hiệp sĩ nhân nghĩa, sau này nếu có cơ hội gặp lại, chúng ta phải báo đáp tử tế, tiếc rằng không biết là ai ... Đám nữ tặc đó có lẽ là muốn dùng nàng đổi lấy tiền thuế nhỉ? Trong thư chúng gửi cho ta không thấy nói.”

“ Chắc là không phải, chúng cứ liên tục hỏi thiếp thứ đó ở đâu, chắc là món đồ nào đó.”

Lãnh Nghệ nghi hoặc:” Thứ gì chứ, bọn chúng không nói thì làm sao ta biết chúng muốn thứ gì? Bất kể là thứ gì, đều

không so được với Xảo Nương của ta, chỉ cần chúng nói, ta sẽ giao cho chúng.”

Trác Xảo Nương nghe mà lòng ngọt lịm, quên cả đau, quên cả lạnh, như con mèo nhỏ, rúc vào lòng y, lấy đầu cọ cọ làm nũng.

Lãnh Nghệ yêu thương ôm nàng chặt hơn nữa, Trác Xảo Nương chạy một quãng đường xa, ra mồ hôi rất nhiều, mùi đó bay vào mũi y, một mùi hương mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ, rất dễ ngủi, rất khiêu gợi khiến người y râm ran. Tay bất giác đưa tay vuốt ve gò má giá lạnh, vòng qua cái cằm nhỏ, khuôn mặt non nớt lem nhem nước mắt dính vài sợi tóc, như con mèo mướp, làm người ta vừa yêu vừa thương. Gương mặt đó ở rất gần, cách môi trắng bệch kia dần dần có chút hồng nhuận, chỉ cần cúi xuống một chút thôi, y có thể thoải mái hưởng thụ ...

Lúc nào mà lại có ý nghĩ đó, Lãnh Nghệ sức tỉnh, cố nén lại dục vọng bất ngờ trào dâng trong lòng, hắng giọng một cái, âm thanh phát ra hơi khàn khàn:” Chúng ta phải nghĩ thật kỹ, rốt cuộc là chúng muốn cái gì, sớm ngày tìm ra đưa cho chúng, có câu không sợ bị trộm, chỉ sợ trộm rình mò.”

Trác Xảo Nương hiển nhiên không nhận ra mình thiếu chút nữa bị sói ăn thịt:” Thiếp cũng nghĩ thế, chúng vì thứ đó mà không ngại bất cóc quan quyền, nhất định phải là thứ vô cùng quan trọng, hơn nữa e chúng ta người trong giang hồ, không trêu chọc vào được, sớm giao cho chúng thì hơn.”

Lãnh Nghệ chẳng thể đẩy nàng ra, đang vất vả không chế bản thân:” Nhưng chúng không nói rõ thì biết lấy gì mà giao cho chúng, nhà ta không dư dả gì, nhưng đồ cũng không ít.”

Trác Xảo Nương cuộn tròn người trong lòng trượng phu, ấm áp từ thân thể trái tim, nhanh chóng khôi phục trấn định, nghĩ kỹ lời đám người đó tra hỏi lúc dùng trà đêm nàng, chợt

nhớ ra một điều.” Bọn chúng nói, là thứ mà quan nhân lấy được từ người ta ở dịch trạm Âm Sơn.”

Rốt cuộc cũng có manh mối rồi, Lãnh Nghê hỏi vội:” Dịch trạm Âm Sơn à?”

“ Vâng, thiếp bảo với chúng, quan nhân mỗi lần tới Ba Châu công cán, đều sẽ ở dịch trạm Âm Sơn một tối, có tháng đi hai ba lần, gặp gỡ nhiều người, bọn ta sao biết các người muốn cái gì?”

“ Đúng, chúng trả lời thế nào?”

“ Chúng nói, đừng vờ vịt nữa, không giao sẽ giết thiếp.”

Chương 070: Một thoáng cảnh xuân.

Đúng lúc Lãnh Nghê bị Trác Xảo Nương ngây ngô dẫn vật khôn đồn thì ở ngoài cửa có tiếng của tên tiểu nhị Mặt Ngựa:” Đại lão gia, nước nóng tới rồi ạ.”

Trác Xảo Nương vội rời khỏi lòng Lãnh Nghê, chạy sang bên lau khô nước mắt, hiểu chuyện tới mức làm Lãnh Nghê thương xót. Nàng mới chỉ là cô bé thôi, nhớ tên bạch y nhân lúc rời đi còn nói sẽ bắt chắp mọi thủ đoạn, lòng nặng trĩu. Lãnh Nghê tới giờ vẫn không coi mình là người thời đại này, đôi khi y không khỏi nảy ra ý nghĩ điên rồ, nếu mình chết, có khi quay trở về thì sao? Y chỉ lo cho Trác Xảo Nương thôi.

Không được, phải kiếm một người võ công thật cao hỗ trợ, đám Vũ bộ đầu đối phó với bọn lưu manh trộm vật thì được, gặp phải cao thủ như tên bạch y nhân đó, e là một chiêu cũng không qua được.

Trác Xảo Nương ra mở cửa, tiểu nhị Mặt Ngựa và hỏa kè khác mang hai gánh nước nóng tới, vào gian nhỏ, đổ nước nóng vào trong thùng gỗ, nhanh chóng lui ra.

Lãnh Nghê bảo Trác Xảo Nương mau đi tắm rửa xua hàn khí trong người, đợi nàng vào gian trong, y ngồi bên bàn tròn, lấy số bạc vụn thu thập được tối qua ra. Tuy Lãnh Nghê chưa quen ước chừng giá trị mỗi mẫu bạc, song đoán được có vẻ không ít đâu, tuy chẳng là gì so với tiền còn nợ có ít tiền dần túi yên tâm hơn. Đám sát thủ đó chẳng hại được mình, lại còn tặng bạc, giống Hạ Hầu Ân thời Tam Quốc, tặng kiếm rồi tặng luôn cả mạng.

“ Quan nhân!” Trác Xảo Nương ở gian trong gọi:

Lãnh Nghệ đáp:” Sao thế?”

“ Thiếp quên lấy khăn lau người rồi, có thể làm phiền quan nhân đưa vào cho thiếp không? Ở trên giường thôi.”

Vừa rồi Trác Xảo Nương sợ hãi rúc vào lòng mình, Lãnh Nghệ cảm thụ được tư vị thân thể thiếu nữ đã ngửa ngáy lẩm rồi, giờ mà vào nhìn thấy thân thể của nàng, chẳng may không kìm lòng được thì sao? Lộ là cái chắc, hậu quả khôn lường, nếu không vào để nàng trần truồng đi ra, càng là sự khiêu chiến lớn.

Hơn nữa vào rồi phải nhìn, người ta là phu thê trẻ, đang lúc ân ái mặn nồng, có lý nào nhìn thân thể của mình tắm lại trốn tránh, thế không phải càng khả nghi sao?

“ Quan nhân.” Trác Xảo Nương lại gọi:

“ Ừ, ừ, đợi chút.” Lãnh Nghệ cuống lên, đột nhiên cấp sinh trí, lấy một cuốn sách, một tay cầm sách, tay kia cầm khăn lau người, giả vờ như đang xem sách đi vào, khéo mắt liếc nhanh vị trí thùng gỗ, đưa khăn lông tới:

Trác Xảo Nương từ trong thùng gỗ đứng lên nhận khăn, hơi nóng mịt mù, cảnh xuân chột hiện.

Lãnh Nghệ rút cuộc không kìm nổi mà đảo mắt một cái, tức thì thân thể thiếu nữ đôi tám gần như lọt vào mắt một cách trọn vẹn, dòng nước men theo thân thể nhỏ nhắn xinh xinh của nàng chảy xuống. Bầu vú thiếu nữ mới ở giai đoạn đầu phát dục, chưa lớn lắm nhưng hình dáng ưu mỹ, căng tròn vừa tay, mịn màng mà trơn láng như gốm sứ, phần trên vun lại tới đỉnh kết ra hai quả xinh hồng tươi.

Vòng eo thon thả làm nổi bật đường cong khỏe khoắn của bờ mông tròn lẳn, chắc nịch, được điểm xuyết bởi những giọt nước long lanh.

Chỉ một cái liếc một cái mà toàn thân nóng bừng bừng, cổ khô rang, Lãnh Nghệ không dám nhìn tới lần thứ hai. Lấy hết nghị lực làm bộ say sưa đọc sách, cứ thế đi ra.

Không lâu sau Trác Xảo Nương tắm xong, ở sau bình phong loạt xoạt mặc y phục, vừa lau tóc vừa đi tới.

Lãnh Nghệ cầm sách trước mặt, liếc nàng một cái, thấy nàng mặc một bộ váy sạch sẽ rồi, đang nghiêng đầu lau mái mượt mà, toát ra nét tươi trẻ dịu dàng. Bên dưới hai hàng mi cong vút là một đôi mắt tròn xoe, ngây thơ. Bỗng dưng đâm tiếc cảnh xuất khi này, Lãnh Nghệ đứng dậy khơi lò cháy mạnh hơn.

Trác Xảo Nương thấy trượng phu chu đáo như vậy lòng thích lắm, ngồi xuống bên y:” Trời sắp sáng rồi.”

Nàng ấy nói câu này là ý gì, nữ nhân bất kỳ thời đại nào cũng đều khó hiểu như nhau, Lãnh Nghệ thực ra là người khá khô khan, mấy lần yêu đương không thành là vì y không hiểu ý bạn gái, rốt cuộc chuyện không đi tới đâu. Cơ mà khó trách Lãnh Nghệ lắm, môi trường làm việc mà ra, hết huấn luyện thì nhiệm vụ, lại tiếp xúc nhiều với đủ mặt tối tăm nhất của con người, tính cách khó tránh khỏi trở nên trơ lì lãnh đạm.

Bởi vậy bảo y làm sao ứng phó với hoàn cảnh khó thế này chứ, Lãnh Nghệ đành giả vờ hiểu theo nghĩa đen, quay đầu sang nhìn cửa sổ, đúng là thấy ngoài kia hừng sáng:” Lát nữa tóc khô, nàng ngủ một giấc, cả đêm không ngủ, chắc mệt rồi.”

Trác Xảo Nương hơi phồng má:” Thiếp không mệt, trời sắp sáng, quan nhân nên nghỉ một chút đi, lát không phải tới nha môn nộp thuế sao?”

Trước khi tên trộm già kia len vào phòng, Lãnh Nghệ đã lấy cớ bảo Trác Xảo Nương ra ngoài rồi, cho nên nàng không hề biết chuyện sau đó.

Lãnh Nghệ vẫn phải vờ vịt xem sách.” Không vội, đợi vài ngày nữa hẵng hay, có điều nàng đừng nói với bất kỳ ai về chuyện khoản thuế. Những ngày tới chúng ta không đi đâu cả, ở trong khách sạn là được, nên nàng yên tâm mà ngủ đi.”

Trác Xảo Nương dạ một tiếng, lời trượng phu nói, nàng luôn nghe theo, ngoan ngoãn lên giường ngủ.

Lãnh Nghệ cũng cả đêm không ngủ, mệt thì mệt đấy, nhưng y chịu được, với lại còn chuyện phải làm, chưa thể ngủ vội.

Nghe tiếng thở Trác Xảo Nương nhanh chóng trở nên đều đặn, y cũng khép mắt dưỡng thần chốc lát. Đợi trời sáng hẳn rồi, Lãnh Nghệ sai Vũ bộ đầu chỉ huy đại bộ phận bộ khoái bố trí bảo vệ Trác Xảo Nương, y và Tống bộ đầu mang theo thi thể Lại viên ngoại và Đinh bộ đầu, cùng lời khai của hai người tới nha môn tri phủ, cầu kiến Liêu tri phủ.

Rất nhanh Liêu tri phủ cho triệu kiến.

Lãnh Nghệ tới thuật lại quá trình phá án tiểu thiếp Lại viên ngoại chết trong nha môn huyện Âm Lăng, cho ông ta xem lời khai. Lại trình bày hai người trên đường áp giải tới Ba Châu bị cường phỉ cướp ngục giết chết, có tạo đãi áp giải làm chứng.

Chương 071: Con nợ khó đòi.

Liêu tri phủ nghe kể tình tiết vụ án mà kinh ngạc, đích thân đọc lời khai nhận, hồi lâu không nói gì, cuối cùng vỗ vai Lãnh Nghê:” Không tệ, mặc dù quá thời hạn phá án rồi, nhưng là do nguyên nhân ngoài dự kiến, ngươi coi như vẫn phá án trong kỳ hạn. Tốt lắm! Ngươi bảo bộ đầu tới hình phòng kết án là được. Còn về phí tặc cướp ngục, bản phủ sẽ an bài tập nã.”

“ Vâng.” Lãnh Nghê chấp tay:

“ Lãnh đại nhân, ngươi cho bản phủ một tin tốt, bản phủ cũng báo cho ngươi một tin tốt.” Liêu tri phủ hài lòng vuốt râu, cố tình đợi một lúc mới nói:” Vụ án mất tiền thuế của ngươi được phá rồi.”

Lãnh Nghê hơi giật mình, bên ngoài tỏ ra vui mừng:” Ai, là ai trộm bạc của ti chức?”

“ Một tên trộm già, kẻ này bị bộ khoái nha môn theo dõi rất lâu. Lần này lão ta lẻn vào khách sạn trộm thuế của ngươi, bị Thang bộ đầu của nha môn tri phủ phát hiện, truy đuổi tới hậu viện miếu thành hoàng. Khi tiến hành bắt giữ, bị lão ta ngoan cố kháng cự, Thang bộ đầu giết được lão, nhưng đồng thời vì trúng nhiều vết thương mà bỏ mình vì nhiệm vụ.”

À, ra là chuyện này, Lãnh Nghê trải qua một đêm nhiều sự kiện, nhất thời đầu óc không tỉnh táo, suýt nữa tưởng bố trí của mình bị phát hiện cơ. Ra là thế, khi ấy Lãnh Nghê ngụy tạo hiện trường hai kẻ đó giết lẫn nhau thôi, không tính xa tới vậy. Ai ngờ Liêu tri phủ lại chơi một chiêu, biến luôn Thang bộ đầu

thành anh hùng bỏ mình vì nhiệm vụ. Thế này cũng tốt, Lãnh Nghệ đảo mắt một cái, cấp thiết thôi.” Vậy tiền thuế của ti chức thì sao ạ, có tìm được không?”

Liêu tri phủ thờ dài:” Đáng tiếc, ở hiện trường không phát hiện ra tiền thuế, hắc tên trộm già kia còn có đồng bọn, đã mang đi rồi.”

Lãnh Nghệ thất vọng vô cùng, ôm đầu thống khổ.

“ Tiền thuế thiếu hụt không bù lại được, trừng phạt ngang tội tham ô, tới khi đó bản phủ không bảo vệ được cho người đâu. Người biết phải làm sao chưa?” Liêu tri phủ nói mà chẳng thấy Lãnh Nghệ phản ứng, bộ dạng đờ đẫn si ngốc, không ai ưa nổi, vẫn phải kiên nhẫn giải thích:” Bản phủ đã nhắc người rồi, Hoàng chuyển vận sứ là quan lớn dễ nói chuyện. Tổ tiên người tích đức mới gặp được quan viên tốt như thế, mau mau tới tìm chuyển vận sứ đại nhân, may ra thì còn đường sống.”

Đối diện với con đường sáng Liêu tri phủ chỉ cho mình, Lãnh Nghệ mặt như đưa đám:” Đại nhân, nhưng mà trong nhà ti chức có gì đáng tiền sớm bán sạch từ lần trước, chỉ còn hai bàn tay trắng, ngay cả tiền thuê trọ còn nợ khác sạn.”

“ Người thực sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.” Liêu tri phủ tức giận phát tay đuổi khách:” Nếu thế thì bản phủ cũng không giúp gì được, Lãnh đại nhân, mời về.”

Lãnh Nghệ mang khuôn mặt xác chết trôi sông, cáo tử về khách sạn Âm Lăng, không khỏi sinh ra nghi vấn Liêu tri phủ rốt cuộc có vai trò gì trong chuyện này, Hoàng chuyển vận sứ có phải gây áp lực để mình giao “thứ đó” ra, vì ai chẳng biết mình tay trắng rồi, lấy cái gì mà hồi lộ.

Về tới khách sạn rồi, y bảo Đồng sư gia an bài Tổng bộ đầu dẫn toàn bộ tạo đãi về huyện Âm Lăng. Đám người này ở lại,

toàn bộ chuyện ăn ở do y chi trả, y chịu không thấu. Mà đám này ở lại chỉ gây chú ý, không có tác dụng gì cả.

Người ở lại chỉ có Vũ bộ đầu và Đồng sư gia, số khác về huyện Âm Lăng hết.

Lãnh Nghệ làm đúng như lời y đã nói, trừ tới nha môn tri phủ ra thì y không đi đâu cả, cả ngày ở khách sạn tiếp tục nghiên cứu đồng chữ nghĩa khó hiểu trong cuốn sổ chép tay của vị tri huyện kia, thi thoảng xuống đại sảnh khách sạn nghe khách tứ phương trò chuyện quan sát cách sinh hoạt của người thời đại này, thu thập thêm thông tin cuộc sống xung quanh.

Người vui nhất là Trác Xảo Nương, chuyện bị bắt cóc gần như không còn để lại hậu di chứng gì, nhìn nàng vì chuyện nhỏ như thêm trà nóng cho mình mà tỏ ra tất bật, Lãnh Nghệ không nhìn được mỉm cười.

Đến trưa hôm sau, Liêu tri phủ dẫn Ngưu bộ đầu tới khách sạn Âm Lăng, tri phủ đại nhân tới khách sạn bái phỏng hạ quan, chương quầy khách sạn vừa nghỉ trong đầu đã hết hồn, thậm chí suy đoán thân phận Lãnh Nghệ phải chăng có gì đó đặc biệt, ánh mắt nhìn y cũng khác hẳn.

Nhưng mà Lãnh Nghệ thà không có đặc quyền này còn hơn, vì Liêu tri phủ vòng vèo chỉ có một chủ đề: Đã chuẩn bị lễ gặp mặt để bái kiến Hoàng chuyển vận sứ chưa?

Báo hại Lãnh Nghệ lại phải đóng giả bộ dạng đáng thương, y thấy gần đây diễn xuất của mình đang tiến bộ rõ ràng. Y bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi, không có tiền nộp thuế, cũng chẳng quay về Âm Lăng vay tiền, cứ như thế ở lì trong khách sạn, đợi tri phủ đại nhân cách chức điều tra. Khiến Liêu tri phủ tức xù khói mà không làm được gì.

Liêu tri phủ mỗi ngày tới khách sạn một lần, đều đặn như tới vấn an, tất nhiên ông ta không mặc quan phục rình rang,

chỉ mặc thường phục lạng lẽ mà tới. Người ngoài chẳng biết chứ Giả chương quây biết rõ lắm, bây giờ gặp Lãnh Nghệ thiếu điều quỳ xuống rồi, chẳng hiểu trong đầu tưởng tượng y thành nhân vật ghê gớm gì.

Cuối cùng ngày mùng 1 tháng Chạp đã tới, mỗi năm đây là ngày cuối cùng để nộp thuế.

Hôm đó vừa sáng sớm Lãnh Nghệ đã gọi Giả chương quây tới phòng, lấy phiếu cầm đồ lục được từ tên trộm già, đưa cho Giả chương quây:” Ta đem đôi chén rượu đồng gia truyền đi cầm đồ, thứ này rất đáng tiền, bây giờ ta cần tiền gấp, chỉ đành dứt bỏ.”

“Chúng ta cùng là người Âm Lãng, ta thấy ông cũng là người thật thà, cho nên hỏi ông có muốn mua không, nếu muốn thì đi chuộc về, trông mà trả cho ta một giá hợp lý, chỉ cần cao hơn giá cầm là được. Nếu không thì phiền ông giúp ta mang giấy cầm đồ này bán, lấy tiền về. Khấu trừ tiền phòng ta nợ ông, còn lại thì trả ta.”

Giả chương quây nhận lấy, mấy ngày đầu tri phủ đại nhân liên tục tới đây, ông ta có lúc còn tưởng Lãnh Nghệ là khâm sai đại nhân gì cơ. Sau sai tiểu nhị Mặt Ngựa nghe ngóng, biết nguyên nhân liên học ba đấu máu, té ra là bị tri phủ tới đòi nợ, vị này đúng là số một rồi, nợ tiền tới mức tri phủ đại nhân ngày ngày tới đòi thật chưa từng có.

Học máu xong lại khóc, nghĩ tới tiền mà y còn nợ suốt từ lần trước, rồi tiền ăn ở nguyên một đám sai dịch nữa, tri phủ còn không đòi được thì mình đòi được không? Giả chương quây cũng muốn cắt tóc đi tu quách.

Giờ nhận lấy giấy cầm đồ, hoài nghi lắm, còn thừa thì trả lại ngài sao, ấy là phải xem còn thừa không, ngài nghèo tới mức tiền tri phủ còn dám quẹt thì đâu ra mà thừa.

Ông ta một mặt tính toán một mặt nhận lấy tờ giấy cầm đồ, bên trên tờ giấy có viết số tiền bán đứt cho tiệm cầm đồ, giá trị rất cao, vì thế mắt đảo tròn, có khi thứ này đáng tiền lắm, chuộc về rồi tính.

Nghĩ xong Giả chương quây chạy đi ngay, khừu giác nhạy biến khiến ông ta nghĩ ra mùi lợi nhuận trong đó.

Chương 072: Lợn chết không sợ nước sôi.

Lão trộm già kia đem hai chén rượu trộm được đi cầm đồ chỉ lấy số tiền không nhiều, chủ yếu lão ta không tiện cất giữ đó, gửi cho tiệm cầm đồ giống như gửi vào két bảo hiểm ngân hàng vậy. Đợi khi nào kiếm được người mua lại dùng số tiền chuộc nhỏ chuộc ra thôi.

Rất nhanh Giả chương quây quay về, mang theo hai tên hỏa kế, bê một cái rương không nhỏ, đặt lên bàn tròn trong phòng Lãnh Nghê, thái độ khúm núm hết sức:” Đại lão gia, ngài đếm đi ạ, xem con số có đúng không. Tiền phòng và tiền com được kết toán hết rồi ạ.”

Lãnh Nghê mở rương ra, bạc đầy ắp, dù dự đoán được món này giá trị không thấp vẫn phải hết hồn. Con mẹ nó, tên trộm già đó không biết lấy món này từ nhà ai? Nếu là đồ giá trị như thế hẳn là gia truyền gì đó, mất dễ ảm ỉ lắm. Đừng để lại chuộc thêm rắc rối cho mình đây. Bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản hỏi Giả chương quây:” Làm rất tốt, nhiều hơn không ít, người tự mua hả?”

“ Vâng ạ, sau khi tiểu nhân chuộc ra, nhìn thấy đã thích, cho nên dựa theo ý đại lão gia, tự mình mua luôn, tiền phòng tiền com xóa cả rồi. Còn lại chừng này, ý đại lão gia thế nào ạ?” Giả chương quây cung kính hết cỡ:

“ Được rồi, cứ như thế, người đi đi.” Lãnh Nghê không quá so đo, dù gì cũng là tiền bất nghĩa, còn dư nhiều thế này vượt kỳ vọng của y rồi:

Giả chương quây đi rồi, Lãnh Nghê lại cho gọi Đồng sư gia tới hỏi khoản nợ của mình, gồm cả nợ công lẫn nợ tư là bao nhiêu? Đồng sư gia lúc nào cũng kè kè sổ sách trên người, nói với Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê nghe mà tảng đá trong lòng nhẹ đi phân nửa, số vàng trong rương cộng với tiền vừa nhận được từ Giả chương quây, thêm vào tiền y lấy được từ lão trộm già, Thang bộ đầu, đám Trá Nữ Bang trong miếu. Trừ đem nộp thuế ra, còn có thể trả tiền công nợ thư lại nha môn. Thế nhưng tiền nợ những chủ nợ ngoài nha môn thì còn chưa trả nổi.

Thế cũng là tiến bộ rất lớn, sơ bộ thoát khỏi cảnh khốn cùng. Số nợ còn lại, nếu lấy bổng lộc ra trả, đại khái chỉ mất một năm, một năm sau là sạch nợ thân nhẹ nhõm rồi.

Trong lòng Lãnh Nghê thế nào mà nảy ra suy nghĩ, một năm này mà có thêm sát thủ tới tìm mình thì lại có thể kiếm chác thêm rồi. Nghĩ mà muốn tát bản thân, sao mình lại sinh ra cái tư duy cường đạo thế cơ chứ. Đây là chuyện lấy mạng ra cược đấy, mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, kiếm tiền dễ thế sao.

Buổi chiều, còn nửa tiếng nữa sẽ tới giờ tan nha của phủ nha, tiểu nhị Mặt Ngựa vội vàng đi lên, bẩm báo tri phủ đại nhân lại tới rồi. Có điều lần này dẫn theo một đám bộ khoái, ai nấy mặt mày hung thần ác sát đáng sợ lắm. Lãnh Nghê điềm nhiên như không bảo Trác Xảo Nương tới phòng Vũ bộ đầu, nói với họ, dù có chuyện gì cũng không được ra ngoài. Trác Xảo Nương thấy y nói nghiêm túc vội làm theo không hỏi gì cả.

Khách khứa trong khách sạn thấy đám sai dịch tay gậy tay xích, còn màn gông hùm hổ kéo vào thì im thít, Giả chương quây thăm hô, xong rồi, hết rồi, hôm nay tri huyện đại lão gia xong đời rồi ...

Lãnh Nghệ an bài Trác Xảo Nương xong, rời phòng liền thấy mặt Liêu tri phủ không còn vẻ hòa nhã thường ngày nữa, âm trầm như trời mưa. Vội đi tới chấp tay:” Ti chức bái kiến tri phủ đại nhân.”

“ Ti chức à? Hai chữ ti chức này của ngươi e rằng sau này không còn cơ hội mà dùng nữa đâu.” Liêu tri phủ cao giọng, lời lẽ đanh thép:” Tới hạn cuối cùng nộp thuế đã tới rồi, ngươi giao ra hay để bản phủ ra tay?”

Lãnh Nghệ chậm rì rì lấy ra một cái túi tiền cũ kỹ, hai tay dâng lên:” Toàn bộ gia sản của ti chức chỉ có ngân này thôi, nếu được, ti chức xin bù vào khoản thuế còn thiếu.”

Liêu tri phủ dốc túi tiền đổ ra bàn, chỉ có vài mẩu bạc vụn vài đồng tiền lẻ, cái mặt già đã không còn ngôn từ nhân gian nào có thể miêu tả nổi nữa:” Ngươi, ngươi thiếu bao nhiêu tiền thuế như vậy, bằng, bằng này làm được gì?”

Lãnh Nghệ không đáp, bộ dạng mặc người chém giết, ta hết cách rồi.

Liêu tri phủ chém giết y làm gì cơ chứ, đem bán thịt cũng chẳng được mấy đồng, mặt tím như gan lợn:” Ngươi, ngươi thực sự không có cách nào à?”

Lãnh Nghệ gục đầu, như người chết rồi.

Liêu tri phủ thở dốc, tay chỉ mặt Lãnh Nghệ hồi lâu không nói lên lời, rít lên “Ngu bộ đầu”. Thế là vị bộ đầu tướng mạo như Quan Công dẫn người đi lên, tay gậy gộc, tay xiềng xích muốn bắt Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ không phản kháng, đưa hai tay ra đợi họ trói, khổ thân ông già Đồng sư gia quý sụp xuống hô đại lão gia. Giả chương quỳ chỉ biết dậm chân thở dài.

Ngu bộ đầu rất ngần ngừ, trước khi khóa tay Lãnh Nghệ còn nhìn lại Liêu tri phủ.

“ Đi, đi cả đi” Liêu tri phủ rống lên, đá sai dịch bên cạnh, cũng không biết là giận ai:

Đám Ngưu bộ đầu vãi mồ hôi, bảo hần đi trối một vị tri huyện à, người ta là người đọc sách có công danh, môn sinh thiên tử, đâu phải ai cũng tùy tiện mà bắt chữ, vội vàng chuồn ngay.

Liêu tri phủ đi qua đi lại mấy lượt, thì thoảng dừng lại chỉ mặt Lãnh Nghệ, rồi lại không nói được lời nào, đi tới vòng thứ mười cơn giận cũng nguôi ngoai, bất lực nói:” Tiền thuế của người bị mất cũng là có nguyên do thông cảm được, bản phủ đã đem tình huống của người báo cho chuyên vận sứ đại nhân rồi. Ông ấy biểu thị thông cảm, nói tự làm chủ, cho người nửa năm nửa đề bù vào.”

Lãnh Nghệ có vẻ không ngờ tới, đứng ngây ra đó không phản ứng gì.

Liêu tri phủ vẫy tay, gọi ba người sau lưng tới, một nam hai nữ. Hai nữ nhân tuổi trên 20, tướng mạo lẫn ăn mặc đều giống nhau như đúc, không ngờ là một đôi tỷ muội song sinh. Đã thế mày liễu cong cong, đôi mắt như hồ nước sóng sánh, cánh môi hồng nhuận tựa anh đào, da dẻ trắng trẻo khiến sương hờn tuyết thẹn. Cả hai nàng mặc võ phục gọn gàng, phác họa ra đường cong chắc nịch và ưu mỹ của song nhũ, một người đã đủ khiến nam nhân nuốt nước bọt, giờ xuất hiện một đôi, thực sự hiếm có nhân gian.

Thế nhưng Lãnh Nghệ chú ý tới nam hơn nữ.

Vì nam là một ông già, không cao không thấp, râu tóc điểm sương, da nâu đồng, cảm giác là người kinh qua sương gió, nhìn qua không có gì đặc biệt lắm. Nhưng trực giác của Soái Lăng cảm thấy bất an, cảm giác này khó diễn tả, y biết, cái gọi là trực giác hay giác quan thứ sáu đa phần là do nhận thức thụ động mà ra, chứng tỏ có điều gì đó mà mình bỏ qua rồi.

Lãnh Nghệ ngưng thần nhìn kỹ người này, tức thì thâm cả kinh, lòng nổi sóng cồn, là đôi mắt tam giác, đêm ngày hôm đó có kẻ đột nhập vào nha môn, thông qua ống nhòm nhìn đêm, thấy một kẻ che mặt có đôi mắt tam giác. Mặc dù người có mắt tam giác không phải độc nhất vô nhị, nhưng nếu trực giác mình đã thấy bất an chúng tỏ nó đã nhận ra rồi.

Chính là kẻ đó.

Chương 073: Trả nợ thân nhẹ nhõm. (1)

Liêu tri phủ không biết suy nghĩ trong đầu Lãnh Nghê, quay trở lại về mặt ôn hòa như trước:” Tiền thuế của người hết lần này tới lần khác bị trộm mất, vì tránh chuyện tương tự xảy ra, bản quan giới thiệu cho người vài hộ viện. Nào, tới đây, họ là đôi tỷ muội song sinh, họ Thành, tỷ tỷ là Thành Lạc Tiệp, muội muội là Thành Lạc Tuyên. Hai bọn họ sở trường phi đao, bách phát bách trúng.”

Lãnh Nghê khách khí chấp tay nói:” Bái kiến hai vị nữ hiệp.”

“ Không dám nhận.” Đôi tỷ muội gần như đều ôm quyền kiêu giang hồ, đồng thanh nói:” Bái kiến Lãnh đại lão gia.”

Ngay cả giọng nói cũng y hệt nhau, thực sự không biết dùng cách nào phân biệt.

Liêu tri phủ lại giới thiệu lão giả mắt tam giác:” Vị lão gia tử này họ Doãn, tên chỉ có một chữ Thứ, là cao thủ của Ứng Trảo Môn, một đôi đại lực ưng trảo không biết kết liễu bao nhiêu cường đạo phỉ tặc.”

Lãnh Nghê càng thêm khách khí:” Ra mắt lão anh hùng.”

“ Không dám.” Doãn Thứ chấp tay trả lễ:” Lão hủ bái kiến Lãnh đại lão gia.”

Liêu tri phủ lại nói:” Mỗi người bọn họ đều mang theo hai trợ thủ đắc lực, tổng cộng chín người. Sau này an toàn của người do họ phụ trách. Chi phí người không cần lo, có bản phủ chịu, họ sẽ phụ trách an toàn cho người nửa năm, nhớ, người

chỉ có nửa năm để kiểm tiền bù khoản thuế còn thiếu. Nếu không chẳng ai bảo vệ được người.”

Lãnh Nghệ vội khom người tạ ơn.

Liêu tri phủ đoán chừng là chán ngấy cái mặt của Lãnh Nghệ rồi:” Người về đi, rời khỏi Âm Lăng lâu như thế, hẳn có nhiều chuyện cần phải về xử lý.”

Lãnh Nghệ cầm túi tiền lên:” Xin cho phép ti chức nộp số tiền thuế của năm nay đã.”

Liêu tri huyện khóc không được, cười không xong, nếu không phải có người ngoài cần giữ quan uy chắc ông ta cho Lãnh Nghệ một đập:” Bằng vào chút tiền này của người à ...? Thôi đi, mang về chuẩn bị ăn Tết, không bao lâu nữa, đừng để cuối năm quá úi xui.”

Lãnh Nghệ đứng thẳng lưng, thần thái như chuẩn bị tuyên thệ trước cờ Đảng:” Đại nhân, tiền tài của ti chức tuy không nhiều, nhưng nộp lên, coi như cũng nộp rồi, tranh cho có kẻ nói ti chức cả năm không nộp được một đồng tiền thuế nào, ti chức có lỗi với triều đình, có lỗi với hoàng đế. Cho nên khẩn mong tri phủ đại nhân cho ti chức tới phủ nha nộp thuế.”

“ Người, người”

Liêu tri phủ thấy ngực khó thở, làm sao trên đời có kẻ một sách cổ hủ, cố chấp tới mức này. Trong lòng không khỏi lo lắng, lần trước nghe nói y không nộp nổi tiền đến nỗi nửa đêm quần trí muốn xuống tóc đi tu, lần này mất nhiều hơn, không phải sợ tới đầu óc có vấn đề rồi chứ? Nếu như thế thì phiền to, thôi thì thuận theo y một chút, tránh phiền toái. Nghĩ tới đó Liêu tri phủ nén giận xuống, nói như dỗ dành trẻ con:” Được rồi, bản phủ nhận tiền thuế người nộp lên, mau trở về đi.”

“ Đa tạ đại nhân.” Lãnh Nghệ chỉ vào đồng hành lý trong góc phòng:” Ti chức đã chuẩn bị xong hành trang, chỉ đợi nộp

xong thuê là lên đường về Âm Lăng.”

“Tốt, tốt.” Liêu tri phủ gật gù, quay sang ba người mình dẫn tới:” Ba người các người giúp Lãnh đại nhân mang hành trang, cùng về nha môn đi.”

Ba người kia vâng lời, chủ động đi tới đeo hành trang của Lãnh Nghệ lên lưng, sẵn sàng xuất phát.

Lãnh Nghệ gọi Đồng sư gia vừa nhất lại được cái mạng già, dặn dò mình tới nha môn làm việc công, xong rồi về Âm Lăng ngay. Đoàn người rời khách sạn.

Trong sân Doãn Thử, hai tử muội song sinh và sáu người của họ đều mang theo ngựa, trên ngựa đeo đủ các loại vũ khí, ai nấy võ phục gọn gàng đứng đợi sẵn.

Liêu tri phủ ngồi kiệu quan, Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương đi bộ leo núi mà tới, không có xe ngựa của nha môn. Nhưng hai con ngựa nhỏ của nha môn lần này kéo xe tù vận chuyển phạm nhân, cho nên Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương cưỡi ngựa.

Thế là cuối cùng chỉ có Đồng sư gia và Vũ bộ đầu phải đi bộ, hai người nghe nói tri phủ đại nhân cấp cho đại lão gia của mình hộ vệ, ai nấy ngồi ngựa quan, lai lịch không nhỏ. Không ngờ huyện lão gia nhờ họa gặp phúc, có được những người hỗ trợ đắc lực như thế này. Chỉ không hiểu vì sao Liêu tri phủ đột nhiên lại đối xử tốt với đại lão gia như thế.

Đội ngũ của Liêu tri phủ đi trước mở đường, bọn họ theo sau. Rầm rầm rộ rộ kéo tới nha môn tri phủ, tới cửa hộ phòng mới dừng lại.

Ti phòng và đám thư lại của hộ phòng được báo đã đứng hai bên phòng chờ đợi.

Liêu tri phủ đứng đỉnh từ trên kiệu đi xuống, nói với ti phòng hộ phòng:” Âm Lăng huyện tri Lãnh đại nhân tới nộp

tiền thuế năm nay, người thu nhận đi.”

“ Vâng.”

Ti phòng là người trung niên, dáng vẻ như vị tiên sinh dạy học, sai thư lại mang bàn để ra xếp ở sân, lại thông báo ngân khố đi đưa tạo đãi tới, chuẩn bị cả gánh sọt, đặt bên bàn.

Hai vị ti phòng hộ phòng và ngân khố ngồi sau bàn, một cầm sổ sách, một cầm cân, khách khí nói với Lãnh Nghê:” Lãnh đại nhân, mời nộp thuế năm nay.”

Lãnh Nghê đi tới bên cạnh Doãn Thửu, bảo ông ta đưa cái bọc đang đeo cho mình. Doãn Thửu đưa cho y, Lãnh Nghê hai tay ôm lấy, tới bên bàn, đặt xuống một phát, ai dè chân bàn muốn sập. Y cởi bọc vải màu lam, bên trong lại có lớp vải nữa, cởi liền ba lần mới tới cái rương, mở ra bên trong toàn là bạc.

Liêu tri phủ trở mắt, ông ta cứ nghĩ Lãnh Nghê chỉ có cái túi nhỏ với mấy mẫu bạc vụn thôi, không ngờ y có cả một rương tiền như vậy, tức thì mặt biến sắc. Có điều trấn tĩnh cũng nhanh, chỉ một cái rương bạc thôi, còn xa mới đủ số thuế y còn nợ.

Hai vị ti phòng người kiểm kê, người cân đo, hết sức thuần thực, chẳng mấy chốc là xong, ti phòng ngân khố chấp tay nói: “ Lãnh đại nhân, số tiền này mới chỉ bằng hai thành tiền thuế mà huyện Âm Lăng phải nộp, còn thiếu tám thành nữa.”

Liêu tri phủ xua tay:” Số còn lại bản phủ đã báo chuyển vận sứ, được đặc phê, cho Lãnh tri huyện trì hoãn nửa năm mới nộp.”

“ Vâng, vâng.” Hai vị ti phòng vội đứng dậy chấp tay:

Chương 074: Trả nợ thân nhẹ nhõm. (2)

Không ngờ Lãnh Nghê lại đi tới trước mặt tỷ tỷ Thành Lạc Tiệp, chỉ bọc hành trang trên vai nàng, bảo đưa cho mình. Lần này y bê còn vất vả hơn, lại bỏ năm sáu lần bọc vải nữa mới tới cái rương nhỏ.

Rương vừa mở ra, Liêu tri phủ bâng hoàng, bên trong toàn là vàng, vàng đầy ắp, ông ta lão đảo lúi lại, mặt cũng vàng luôn.” Thế này là sao? Thế này là sao?”

Lãnh Nghê khom người: “ Đây chính là khoản tiền thuế bị mất, thật ra tên trộm kia không lấy được gì, vì để phòng vạn nhất, ti chức đã di chuyển tiền thuế sang nơi khác. Tiếp đó ti chức diễn một vở kịch để mọi người nghĩ tiền bị trộm rồi thôi.”

Đồng sư gia vừa mừng vừa không hiểu, nếu tiền không mất, vì sao lại nói mất, rồi vì sao tới cả tri phủ đại nhân cũng phải che giấu?

Sắc mặt Liêu tri phủ biến đổi liên tục, trông hết sức đáng sợ, tay run run chỉ mặt Lãnh Nghê:” Ngươi, ngươi làm thế là vì sao? Nếu tiền thuế không bị trộm, vì sao không lập tức nộp làm mà làm việc này?”

“ Lần trước ti chức tới nộp thuế, ti phòng hộ phòng xin nghỉ, không biết là nghỉ bao lâu, nên không thể nộp thuế, mà phủ nha lại không bảo quản hộ. Khoản tiền lớn thế này, chẳng may để ở chỗ ti chức, đạo tặc mà biết sẽ lại đến lấy. Cho nên ti chức phải giả vờ bị trộm rồi, thế thì không ai tới nữa.” Lãnh

Nghệ chấp tay nói hết sức chân thành, mặt thật thà như từ trước tới giờ:

Vào tai Liêu tri phủ lại không khác gì lời giễu cợt, chẳng lẽ y nhìn thấu hết rồi, không thể nào, y chỉ là con một sách ngốc nghếch mà thôi. Vì thế ông ta vờ như không hiểu gì hết, hừ một tiếng.” Khi bản phủ lần cuối hỏi người, vì sao người không nói, lúc sắp bị bắt cũng không nói, tới giờ mới nói ra? Người trêu chọc bản phủ hay sao?”

Lãnh Nghệ đưa tay làm động tác mời.” Đại nhân, có thể quá bộ sang đây nói chuyện không?”

Liêu tri phủ không đáp, nhưng chấp tay đi về cuối sân, ra sau một hòn giả sơn cách đó mười mấy mét mới đứng lại, đợi Lãnh Nghệ tới, rít giọng hỏi.” Nói đi, vì sao trì hoãn tới giờ mới giao ra?”

“ Vì ti chức muốn biết, nếu như mình thực sự không nộp được thuế sẽ có kết quả gì?” Lãnh Nghệ dùng giọng chỉ hai người nghe được nói.” Kết quả này đã chứng minh suy đoán của ti chức, có người trăm phương ngàn kế không để ti chức nộp được thuế, còn gây huyết án ý đồ hãm hại ti chức. Mục đích đơn giản, đó là ép ti chức vào đường cùng, để ti chức phải làm theo bọn chúng. Đại nhân, ngài có biết bọn chúng bức bách ti chức làm gì không?”

Y biết, y biết, té ra là y biết hết, nhưng lại giả ngốc với mình, Liêu tri phủ nén giận.” Bản phủ không biết.”

Lãnh Nghệ không vạch trần hẳn, nói mập mờ.” Chuyện này hẳn là liên quan tới thứ gì đó, một thứ vô cùng trọng yếu, một thứ vô cùng đáng tiền. Đám người đó vì cho rằng trên người ti chức có thứ này, bọn chúng tìm không ra. Cho nên mới trộm thuế, tạo ra án mạng, giờ đủ thủ đoạn để dồn ti chức vào đường cùng, mục đích chẳng qua là vì thứ kia mà thôi. Đó là nguyên nhân chuyên vận sứ đại nhân dù biết ti chức trắng

tay rồi vẫn trắng trợn muốn đại nhân chuyển lời, để ti chức tới hồi lộ.”

“ Ngươi, ngươi từ đâu lại nói như thế chứ? Sao lại có thể, có thể hoang đường như vậy?” Bằng vào kinh nghiệm quan trường bao năm của Liêu tri phủ, lúc này cũng không tránh khỏi thất thố:

Lãnh Nghệ nhìn ông ta không chớp, kỳ thực y cũng hiểu, mình không thông thạo đấu đá quan trường, cách hành xử thế này có lẽ là không khôn ngoan. Nhưng y kê, đằng nào Lãnh Nghệ không định tham gia vào trò chơi chính trị gì cả, y chỉ muốn giải quyết vấn đề này, vậy thì đưa nó về lĩnh vực mình thông thạo nhất để chơi, đó là phá án.

Đúng thế đấy, Lãnh Nghệ hiện coi đây là vụ án để y phá, đây là vụ án lớn, y phá là được, vấn đề khác y không cần nhắc tới, ít nhất là bây giờ chưa thể nghĩ tới.” Xem ra đại nhân cũng bị người ta che mắt, chỉ làm theo lệnh, kẻ sắp đặt chuyện này là người khác! Có lẽ chỉ Hoàng chuyển vận sứ mới biết ... Hẳn ông ta nhờ đại nhân tạm thời dừng thu nhận thuế của ti chức, cũng không thể bảo quản thay chứ gì?”

Liêu tri phủ chưa từng bị phía dưới chất vấn thế này, qua một thoáng hoảng hốt, ổn định tâm thần, quát:” Lãnh đại nhân, chớ ăn nói hàm hồ, chuyển vận sứ sao có thể là người như thế?”

“ Xin lỗi, là ti chức lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ti chức nên tới trước mặt tạ tội.”

“ Chuyển vận sứ đại nhân đâu có thể là nói muốn gặp là gặp. Những lời của ngươi vừa rồi hồ đồ hoang đường, bản phủ coi như chưa từng nghe thấy! Được rồi, ngươi đã nộp thuế, vậy là tốt. Có điều ngươi đã nộp thuế rồi, vậy người phân phối cho ngươi có cần nữa hay không, bản phủ phải cân nhắc, hôm

nay muộn rồi, người ở lại một ngày đi, mai bản phủ nghĩ kỹ rồi quyết định.”

Lãnh Nghệ thấy ông ta đã lấy lại bình tĩnh, biết không thể thăm dò gì nữa, y cũng hiểu, nếu Liêu tri phủ không phải kẻ chủ mưu, những kẻ kia là người của Hoàng chuyên vận sứ, ông ta cũng đang ngẫm ám thị điều này với mình. Có điều tin được ông ta không vẫn cần đợi xem đã, Lãnh Nghệ chấp tay:” Ti chức đã hiểu.”

Liêu tri phủ phát tay hừ một tiếng, chỉnh lại mũ, đứng đĩnh đi ra. Tới trước bàn thu thuế, hỏi hai ti phòng đang chờ đợi:” Con số đúng chứ?”

Hai người khom người đáp:” Vâng ạ, đều khớp, bọn ti chức đã cùng Đồng sư gia của huyện Âm Lăng kết toán rõ ràng.”

Liêu tri phủ mặt điềm tĩnh, không ai có thể từ nét mặt ông ta đoán ra vừa rồi xảy ra chuyện gì:” Được, Lãnh đại nhân, người về khách sạn đợi lệnh. Doãn Thứ, Thành Lạc Tuyên, Thành Lạc Tiệp, các người tạm thời chưa cần theo Lãnh đại nhân, đợi tin của bản phủ đã.”

Ba người kia không hiểu gì cả, chỉ biết vâng dạ.

Lãnh Nghệ không muốn tốn thêm thời gian, dẫn người của mình rời nha môn tri phủ.

Chương 075: Trả nợ thân nhẹ nhõm. (3)

Trác Xảo Nương giữ rất đúng phận sự, suốt toàn bộ quá trình nàng không nói cũng không biểu hiện gì, đợi ra ngoài nha môn rồi mới sốt ruột hỏi: “Quan quân, chuyện gì thế? Lại có đạo tặc tới trộm tiền à?”

Đồng sư gia cũng vì chuyện này tiểu tụy thấy rõ, bao ngày ăn không ngon ngủ không yên.” Đúng thế, đại lão gia, chuyện này là sao chứ? Học sinh cứ nghĩ tiền bị trộm.”

“Đại lão gia chiêu này hư hư thực thực, cực kỳ cao minh, qua mặt được toàn bộ tặc nhân, giữ tiền thuế bình an ...” Vũ bộ đầu thời qua vì phải che giấu chuyện này mà mắc nghẹn, đến giờ không phải giữ bí mật nữa, hào hứng kể ra toàn bộ bố trí của Lãnh Nghê, đắc ý như mình làm:

Đồng sư gia là người hiểu tình hình của Lãnh Nghê hơn ai hết, không khỏi nghi hoặc:” Có điều số vàng kia cũng chỉ đủ nộp trên sáu thành thuế mà thôi, phần còn lại, làm sao đông ông có.”

“Sơn nhân tự có diệu kế, các ngươi không cần quản.” Lãnh Nghê trong tay có ít tiền rồi, làm đại gia một hồi:” Nói tóm lại, ta không chỉ bù đắp hết khoản tiền thuế thiếu hụt, còn lưu lại đủ tiền đã mượn tạm của nha môn, trở về có thể phát cho mọi người. Đương nhiên tiền của sư gia và Vũ bộ đầu có thể về khách sạn lấy luôn, tranh thủ đang ở Ba Châu, mua ít hàng chuẩn bị năm mới.”

Hai người kia mừng quá nổi, Vũ bộ đầu không nghĩ nhiều như Đồng sư gia, sắm Tết ở Ba Châu, lần này về nhà tha hồ mà bốc phét rồi, cười lệch miệng:” Thuộc hạ đã nói mà, đại lão gia nhất định giữ lời, quá đúng mà.”

Lãnh Nghệ cũng bị niềm vui đơn giản của hắn cảm nhiễm phần nào, bật cười nói:” Trước đó ta nói trong vòng mười ngày, giờ quá mười ngày rồi còn gì nữa.”

“ Đại lão gia, đây không phải lỗi của ngài, là lỗi của ti phòng hộ phòng nha môn tri phủ, hắn không có ở nha môn nên ngài mới không kịp nộp thuế, nếu không chúng ta đã sớm về rồi, thuộc hạ xem kẻ nào dám nói ra nói vào chứ, cho hắn một cái tát luôn ...”

Mấy người nói cười vui vẻ về khách sạn Âm Lăng.

Giả chương quỳ thấy họ đi rồi lại về thì bất ngờ lắm, giờ Lãnh tri huyện không chỉ thanh toán hết nợ nần, còn rất có thể giúp ông ta phát tài nho nhỏ, đương nhiên hoan nghênh gấp bội. Đuổi cả tiểu nhị đi, tự mình an bài chỗ ăn ở.

Lãnh Nghệ bảo Vũ bộ đầu ở thượng phòng, hắn rất cao hứng. Nói ra địa vị bộ đầu trong nha môn thấp lắm, hắn làm ở nha môn hai mươi năm trời, lần đầu tiên có đãi ngộ này, vừa cao hứng, vừa cảm kích.

Lãnh Nghệ sau khi thanh toán tiền công cho Đồng sư gia và Vũ bộ đầu, để lại 30 lượng bạc ăn Tết, số còn lại giao Vũ bộ đầu, nhờ hắn đi trả hộ tiền người mình nợ ở Ba Châu.

Đồng sư gia đưa địa chỉ Vũ bộ đầu, ông gia này thời gian qua vì tiền mà lo lắng thành ám ảnh, cứ dặn đi dặn lại trả tiền xong phải lấy giấy nợ về. Vũ bộ đầu phát bực nói, chuyện này hắn còn không biết thì còn làm bộ đầu quái gì nữa.

Lãnh Nghệ kệ bọn họ tranh cãi, dù gì y trút được đại bộ phận gánh nặng đi rồi, hướng hồ thăm dò được giới hạn của

đám người kia, vậy là mình còn nửa năm nữa. Từ lúc tới đây, lần đầu tiên thấy người thoải mái như vậy, nhìn sắc trời vẫn còn khá sớm, nói.” Xảo Nương, chúng ta đi dạo phố, thuận tiện mua ít hàng Tết đi.”

Trác Xảo Nương nghe thế vui mừng tới mặt chưa gì đã đỏ bừng bừng rồi. Cũng phải thôi, từ khi bọn họ tới huyện Âm Lăng, mấy tháng liên liên tiếp xảy ra chuyện không may, trượng phu suốt ngày mặt ủ mày chau. Lần này không những thanh toán phần lớn nợ nần rồi, lại còn rủ nàng đi dạo phố, tiểu cô nương cao hứng không biết nói gì luôn. Vội vàng chạy tới bên bàn soi gương xem lại trang phục. Lãnh Nghê thay bộ thanh sam bình thường, gọi cả Đồng sư gia đi cùng.

Ba người men theo đường lớn, thông thả tới trung tâm thành Ba Châu.

Trời quang được vài ngày lại bắt đầu có tuyết rơi, rất nhanh tuyết lớn dần, rơi đầy đầu và vai bọn họ.

Lãnh Nghê tìm một hiệu trang phục đi vào, hỏa kế chạy lên tươi cười tiếp khách.” Ba vị khách quan, xin hỏi là mua y phục hay đặt may? Tú nương chỗ chúng tôi là số một số hai trong thành Ba Châu đấy.”

“ Đặt may không kịp rồi, mua tạm ba bộ có sẵn để mặc đã.”

Trác Xảo Nương vừa nghe vậy đã vội kéo ống tay áo Lãnh Nghê, nói nhỏ.” Quan nhân, không cần mua đâu, đắt lắm, về thiếp tự làm là được.”

Hỏa kế nói vội.” Đại tâu, y phục bán sẵn ở hiệu chúng tôi mặc dù giá hơi cao một chút. Nhưng bất kể là chất liệu vải, chế tác đều đáng tiền! Không tin đại tâu đi quanh thành Ba Châu đi, nếu có trang phục nào tốt hơn mà rẻ hơn, tiểu đệ tặng luôn, thật đấy.”

Lãnh Nghệ đã hiểu phần nào người thời này, nếu đời sau nói câu này thì tuyệt đối không thể tin, nhưng thời đại con người còn tương đối đơn thuần chân thật này, có thể tin tám phần:” Người tự tin thật đấy, được, mua ở chỗ người.”

Trác Xảo Nương vẫn xót tiền lắm, chuyện khác nàng không giám quản, nhưng chuyện chi tiêu trong nhà thì nàng có thể lên tiếng:” Quan nhân, tiền của chúng ta phải xem mà dùng, còn trả nợ nữa mà.”

“ Nàng đừng lo, xe tới trước núi ắt có đường! Nợ phải trả, sống phải sống ... Mua ba bộ, chúng ta mỗi người một bộ.”

Đồng sư gia nghe nói mua cả cho mình thì cuống quýt xua tay:” Đông ông, không cần đâu, học sinh có rồi, đông ông và phu nhân mua là được.”

Lãnh Nghệ dứt khoát nói:” Sư gia giúp ta xử lý bao nhiêu sự vụ quan trọng như thế, tặng sư gia một bộ trang phục chưa đủ thể hiện hết tâm ý của ta kìa. Với lại nợ tiền công sư gia lâu như thế, riêng tiền lãi đã hơn một bộ y phục rồi.”

“ Đông ông nói thế làm học sinh hổ thẹn không thôi.”

“ Sư gia đừng chối từ nữa, chúng ta cứ đùn qua đây lại thế này thì đến sáng mai chưa xong mất, ha ha ha ...”

Đồng sư gia đành chấp tay:” Vậy thì học sinh xấu hổ mà nhận.”

Thế là lập tức có tú nương tới lấy số đo của bọn họ, giới thiệu trang phục, nhanh chóng sửa lại cho hợp người, cả ba thay luôn trang phục mới. Thường có câu “người dựa vào trang phục, ngựa dựa vào yên”, đổi bộ trang phục mới, Lãnh Nghệ trông phong lưu tuấn lãng, Trác Xảo Nương thanh tân xinh đẹp, còn đồng sư gia liên tục vuốt râu hài lòng, trông có chút khí tức phú quý rồi.

Vì chọn loại trang khá đắt trong hiệu, lúc đi ra, hỏa kế còn tặng cho ba cái ô giấy dầu che tuyết.

Trác Xảo Nương có vẻ không quen mặc y phục mua thể này, lúc thì kéo kéo cổ áo, khi thì chỉnh lại mép váy, mặt nửa vui vẻ nửa phụng phịu, cảm thấy nếu mua vải về, mình sẽ làm tốt hơn.

(*) Hôm nay dừng ở đây.

Chương 076: Mua một nô tì.

Lãnh Nghệ nhìn Trác Xảo Nương hậm hực mà buồn cười, đang tính kiểm quán nhỏ nào đó, làm chén rượu ấm người, đột nhiên Lãnh Nghệ dừng lại. Bên đường có một bãi đất trống bỏ hoang, ở đó ít người tụ tập bán hàng, một kiểu chợ tự phát giống đời sau, chẳng có gì nhiều, đa phần là nông phu ngoài thành lúc nông nhàn chặt củi mang vào thành bán, cũng có vài món đồ đan lát thô sơ, đều là thứ giá trị không cao.

Bọn họ dừng thành hàng dài, cố gắng không chiếm quá nhiều không gian.

Khiến Lãnh Nghệ chú ý là một cái đài gỗ cao chừng nửa người, trên đài là đám nam nữ gầy gò, chủ yếu là người già và đứa bé lờ cỡ. Bọn họ bị dùng xích khóa lại, ai nấy quỳ trên đất, có người chỉ khoác cái bao tải lên người, chẳng đủ che thân nói gì tới giữ ấm, run bần bật trong gió. Bên cạnh có một quan binh, tay cầm roi da, quát:” Nam năm lượng, nữ mười lượng! Nhìn trúng mua mau, muộn là không còn mà mua nữa đâu.”

Thì ra là chợ bán nô phó, Lãnh Nghệ rất phản cảm, người được giáo dục hiện đại như y, không thể tiếp nhận chuyện này. Nhưng ở thời đại này, đây lại là chuyện thường, thế nên y chỉ có thể vờ không thấy, thở dài định quay đầu sang chỗ khác.

Những bách tính ngoài thành vì cái chợ bán nô phó này hay có nhà giàu qua lại cho nên mới tranh thủ tới bán ít hàng.

Bỗng nhiên trong đám người đó có một cô bé, không biết là bị bệnh hay là đói, thân hình gầy gò của nó lão đảo mấy cái rồi người mềm oặt ra ngã xuống đất tuyết.

Tên quan binh ở bên cạnh chửi bới luôn mồm, thấy cô bé không quỳ thẳng lên, vung roi quất đen đét, chỉ thấy thân thể nhỏ bé đó co giật, nhưng không bò lên đường. Nam nữ ở bên cạnh vội vàng né ra sau, sợ bị ngọn roi kia làm liên lụy.

Chát! Chát! Lại đánh liền mấy roi nữa, cô bé kia tựa hồ cả sức lực mà khóc cũng không có, quần áo mỏng manh căn bản không chống đỡ nổi roi hung ác, máu đỏ bắn ra rưới lên tuyết trắng.

Tên quan binh đá một cái, nó vẫn không nhúc nhích, ngồi xuống kiểm tra, nhỏ phì một bãi nước bọt, đứng dậy nói với viên quân giáo ngồi bên uống trà:” Tướng quân, con tiện tì đó chắc là không sống nổi.”

Tên quân giáo đó cau mày:” Thế thì bán rẻ đi, 2 lượng, nếu không ai mua thì đợi nó chết vứt ra ngoài thành chứ biết làm sao.”

“ Vâng.” Tên quan binh đi ra mép đài cao hô hoán:” Các vị, cơ hội cơ hội tới rồi, nữ tử này chỉ còn hai lượng thôi là mua được, ai mua ai mua nào.”

“ Nữ tử gì, lừa ai chứ, rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu.” Một người trung niên béo tốt ngó nghiêng cô bé, bĩu môi bới móc:” Gầy quá, lại còn bệnh nữa, mang về chắc gì làm việc được. Cái mặt thì bị xăm chữ hủy rồi, có nuôi có trắng trẻo béo tốt cũng chẳng dùng làm thiếp được, cho cũng không lấy.”

“ Đúng thế, mang về tốn tiền thuốc men, chết lại tốn công đem vứt đi.” Đám đông tới chọn người đều chê bai, không ai chịu mua:

Không phải những người này đều là kẻ tàn nhẫn thiếu tình người, chẳng qua trong ý thức của họ, nô phó không phải là người, chỉ như gia súc trong nhà thôi, ai lại đi mua về thứ gia súc ốm bệnh không làm được việc, đúng không?

Lãnh Nghệ nhìn kỹ cô bé đó, quả nhiên là qua mái tóc đính bết lưa thưa trước trán, có xăm chữ trên má, nếu không ai nói y còn tưởng là vết bản, không rõ xăm cái gì.

2 lượng, số tiền này mình bỏ ra được, Lãnh Nghệ động lòng trắc ẩn, mặc dù chuyện thế này có lẽ là đầy rẫy, chẳng thay đổi được gì. Nhưng đã thấy rồi, thôi thì làm hết sức đi, Lãnh Nghệ đang định lên tiếng thì ở bên cạnh nghe thấy Trác Xảo Nương tựa như lảm bảm.” Đáng thương quá.”

Lãnh Nghệ mỉm cười biết nàng cố tình nói để mình nghe, hỏi nhỏ:” Vậy ta mua về làm nha hoàn cho nàng nhé?”

“ Vâng! Cảm ơn quan nhân.” Trác Xảo Nương không cần nghĩ đã gật đầu:

Ai dè Đông sư gia luôn đi phía sau phu thê bọn họ hai bước lúc này đi lên cản: “ Đông ông, lần trước ngài đã đuổi toàn bộ phó tông đi rồi, có thể tuyển lại, thực ngân của họ do triều đình chi trả. Mỗi điều là đông ông chỉ có thể tuyển bình dân thôi, còn đây là quan nô vì phạm tội mà bị xăm mặt đi đây, không được chọn.”

Lãnh Nghệ không biết chọn nô phó cũng có quy định:” Vậy ta không thể có nô phó à?”

Đông sư gia chấp tay:” Tất nhiên là có, nhưng mà nô phó tự mua thì sau này các khoản chi phí của họ sẽ không được triều đình chi trả. Hơn nữa bọn họ là quan nô đi đây, vốn phải lao dịch chuộc tội, nhưng theo thông lệ, ở nơi đi đây có thể bán người chưa đủ sức lao động hoặc già cả bệnh tật, dùng để chuộc lao dịch. Nhưng người bán đi chỉ có thể làm nô ở đất đi đây, trừ khi gặp được đại xá thì không được phép rời Ba Châu, nên mua họ không lãi.”

“ Ừm, ta hiểu, song chỉ hai lượng thôi mà.” Lãnh Nghệ gật đầu, cao giọng nói với binh sĩ trên đài:” Này, ta lấy đứa bé

đó.”

“Đông ông, không chỉ là vấn đề hai lượng ...” Đông sư gia nói dở tới đó liền thôi, vì Lãnh Nghê đã ném bạc cho tên binh sĩ kia rồi:

Tên binh sĩ chộp bạc rất nhanh, cầm cuốn sổ hướng về phía Lãnh Nghê.” Đại gia, con nô tỳ này tên là Thảo Tuệ, bọn ta phải ghi lại địa chỉ người mua, mong ngài báo tên tuổi nơi ở, ta còn viết lại.”

Lãnh Nghê ra hiệu cho Đông sư gia, ông ta đành thở dài đi lên xử lý vấn đề thủ tục. Tên binh sĩ kia nghe nói là quan viên triều đình thì bất ngờ lắm, vì quan viên ít khi mua quan nô. Có điều chẳng nghĩ nhiều, nơi xa xôi này cái quái gì chả xảy ra được, hắn cũng không lộ thân phận Lãnh Nghê ra ngoài, coi như người bình thường mua, người khác không để ý gì, vèn vèn nhìn một cái, lại quay sang thảo luận những quan nô khác.

Tên binh sĩ viết xong thì lấy sợi dây thừng nhỏ, xuyên qua tâm thẻ gỗ, trên đó ghi tên người mua, đeo vào cổ Thảo Tuệ, đóng dấu chuyên dụng của quan quân, phía sau có tên nữ phó. Thứ này chứng minh nô phó do mua bán chính quy, không phải tự ý đào tẩu.

Trác Xảo Nương thu ô lại, gác một bên, hai tay nhắc váy chạy lên đài, không để ý Thảo Tuệ người ngợm bản thủ, đỡ nó dậy.

“Đa tạ nãi nãi ...” Thảo Tuệ cảm kích nhìn Trác Xảo Nương, yếu ớt nói, nó muốn ngồi dậy, nhưng người nặng ngàn cân, không sao bò dậy được:

Chương 077: Tiền chữa bệnh đắt đỏ.

Cô bé đó nói nhỏ cũng không phải nhỏ, Đồng sư gia muốn lên làm thay cho Trác Xảo Nương, nhưng có chút ngần ngại chuyện nam nữ. Đang do dự thì Trác Xảo Nương một tay nâng lưng cô bé, tay kia vòng qua khuỷu tay nâng lên, đi xuống đài.

Lãnh Nghệ đợi nàng xuống đưa tay sờ trán Thảo Tuệ, trán nóng lắm, xem mắt thì tán loạn, có diệu hiệu hôn mê, môi nứt nẻ như ruộng hạn tháng bảy, y không ngờ tình trạng tệ của nó tới thế.” Mau, chúng ta phải đưa nó tới lang trung.”

Binh sĩ trên đài chỉ tay:” Đại gia, đi theo hướng này cách hai phố là tới y quán.”

Lãnh Nghệ chấp tay cảm ơn, Trác Xảo Nương đã bế Thảo Tuệ đi rồi, vì đây là cô bé, y cũng không tiện đỡ lấy. Đi qua một con phố, Trác Xảo Nương đã mệt bỏ hơi tai rồi, Thảo Tuệ tuy gầy nhỏ, nhưng cũng phải mấy chục cân, bế thời gian dài không chịu nổi.

“ Để ta.” Đến lúc này rồi Lãnh Nghệ kệ luôn, chậm trễ e không cứu người được, nhận luôn lấy, cô bé này quần áo bẩn thủi nhóp nhép hơn giẻ chùi chân, người vừa thối vừa khai, đã thế lẫn cả máu nữa.

Lãnh Nghệ không nề hà, bước chân như bay, chẳng mấy chốc tới y quán ở ngay ngã ba đường. Y quán nhìn bên ngoài không lớn lắm, trước nhà có một một dược đồng đang quạt ba bốn cái bếp sắc thuốc, trong nhà có người khám bệnh, xem ra có vẻ là nơi nhiều người tin tưởng.

Lang trung già đang bận khám bệnh cho người khác, thấy có người bệnh nặng liền bảo khách kia chờ, người đó cũng thoải mái đồng ý, ông ta bảo họ đặt Thảo Tuệ lên giường nhỏ kê sau bình phong, nơi này thường khám cho nữ khách. Kiểm tra thương thế, chẩn mạch, xem lưỡi, giọng nặng nề: “ Vết thương đòn roi trên người không đáng ngại, chỉ là bệnh này ... Toàn thân nóng như lửa, thở gấp môi khô, đây là hiện tượng gan phổi tích nhiệt, tâm hỏa thiêu đốt. Đồng thời còn có minh phủ không thông, tam tiêu bế tắc. Bệnh hiểm nguy, lão hủ cũng không nhất định chữa nổi, đành còn nước còn tát, phải nói rõ với các vị.”

Trác Xảo Nương thương xót gật đầu:” Mong nó là đứa bé may mắn.”

Lang trung ngập ngừng:” Bệnh này cần nhân sâm và vài vị thuốc không rẻ, các vị có chịu bỏ tiền không?”

Đây là điều mà Đồng sư gia đã thấy trước, thực ra người đọc sách thời đó cũng hiểu chút y lý, không đủ chữa bệnh cứu người, nhưng kiến thức cơ bản cũng có. Nhưng ông ta chưa kịp nói thì Lãnh Nghệ đã mua rồi.

“ Bao nhiêu?” Trác Xảo Nương khẩn trương hỏi, nàng nghe thấy nhân sâm hơi run ròi:

“ Ít nhất mười lượng.” Lang trung già nhìn biết ngay cô bé này là quan nô, dựa vào kinh nghiệm của ông ta, mua một nô tỳ thế này chẳng đáng tiền, nên nói rõ:” Hơn nữa còn không đảm bảo chữa được đâu.”

Những 10 lượng, dù Trác Xảo Nương có lòng thương người, nàng không dám tùy tiện bỏ ra số tiền quá lớn như thế.

Lãnh Nghệ chỉ đơn giản nói một chữ:” Chữa!”

Trác Xảo Nương giật mình, quay sang ngơ ngác nhìn trượng phu, hai mắt thoáng cái đỏ hoe.

“ Các vị thật đúng là, nữ phó thể này thì mua làm gì cơ chứ? Sức khỏe kém, lại có bệnh, riêng tiền chữ bệnh cho nó đã đủ mua mấy nô phó khỏe mạnh rồi.” Lang trung già vừa lái nhải vừa kê đơn, cảm thán thể thôi, thực ra trong lòng ông cũng vui vẻ, dầu gì cũng là người chữa bệnh cứu người mà. Giao đơn thuốc cho Lãnh Nghê, tới quầy trả tiền bốc thuốc, trong đó một loại thuốc phải sắc ngay ở hiệu thuốc.

“ Ta không sai ... Ta không sai ... Uống vài chén nữa.” Từ ngoài cửa một tráng hán vạm vỡ đang dìu một hán tử khác lão đảo đi vào, người được dìu đã say khướt, toàn thân nồng nặc mùi rượu. Người dìu hấn chẳng khá hơn là bao đi xiêu xiêu vẹo vẹo, va cả vào ghế, người chờ khám bệnh ngã lăn quay, thế là người khác vội vã né tránh.

Y quán tức thì náo loạn, Trác Xảo Nương đang nghe lang trung già dặn dò những điều cần chú ý phải quay sang.

Tráng hán cười áy náy với lang trung già:” Xin lỗi, bằng hữu ta uống say, xin hỏi tiên sinh có thuốc tỉnh rượu không? Cho hấn uống một ít, nếu không hấn không về nhà được ... thê tử hấn rất hung dữ.”

Khách thể này nên giải quyết nhanh tránh phiền toái, nên dù chưa tới lượt hấn, lang trung già vẫn gật đầu:” Có có, dìu hấn sang kia ngồi, lão hủ bốc thuốc ngay.”

Lãnh Nghê nhìn tên ma men mà cau mày, nói nhỏ với Trác Xảo Nương:” Nàng bé Thảo Tuệ xuống bếp đi, nơi đó ấm áp hơn, nàng xem, nó lạnh tới tím tái chân tay thể này, mau mau làm ấm người mới được.”

Trác Xảo Nương liền gật đầu, bé Thảo Tuệ xuống nhà bếp sắc thuốc.

Lãnh Nghê lại lấy ra ít bạc vụn đưa Đồng sư gia:” Phiền tiên sinh đi mua cho đứa bé đó ít quần áo ấm, nó ăn mặc mỏng

manh quá.”

Đồng sư gia thở dài, ông ta biết chuyện rồi sẽ thế này mà, giờ nói gì được nữa, cầm tiền đi ngay.

Tráng hán kia vẫn vất vả diu bằng hữu đi, qua chỗ Lãnh Nghê, hấn vùng tay gạt “tránh đường cái”, nhưng bất ngờ bàn tay đang gạt tóm lấy cánh tay Lãnh Nghê. Cùng lúc đó từ trong ống tay áo tên say lộ ra mũi dao nhọn hoắt, đâm thẳng vào tim y.

Chuyện diễn ra trong tích tắc, tưởng chừng chẳng ai ngờ tới được.

Thế nhưng đúng lúc mũi dao sắp chạm vào áo mới của Lãnh Nghê, vút một cái, bàn tay cầm dao của hấn bị Lãnh Nghê tóm lấy, nương theo đá đâm, đẩy một phát khuỷu tay. Phập, dao đâm trúng ngực kẻ đang đỡ hấn.

Tên đang đỡ người kia phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, ngã vật xuống. Người trong y quán giật bắn mình, tên say đâm phải đồng bọn cũng giật mình tích tắc, hấn nhanh chóng rút dao chém sang, cắt yết hầu Lãnh Nghê.

Á!

Những người khác thấy cảnh này thì la hét tháo chạy.

Lãnh Nghê cũng la hét kinh hoàng, tựa hồ hoảng loạn rồi, chỉ là người khác đều chạy ra sau, chỉ lao lên trước, cúi xuống tránh nhát chém kia, đầu đồng thời húc vào lòng tên say, cả hai ôm nhau ngã xuống.

Lăn lộn liên mấy vòng trên mặt đất, cuối cùng tên sa nằm trên người Lãnh Nghê, mặt đầy vẻ khó tin, gian nan thều thào:” Sao ... Sao ... Người biết ... Bọn, bọn ta muốn giết người?”

Chương 078: Dương mưu.

(1)

Trong y quán đã chẳng còn ai, chỉ có đồng bàn ghé ngón ngang, thậm chí có cả một cái giày, hai cái mũ, mấy cái áo, tựa như bị bão quét qua. Lãnh Nghệ chỉ nói thì thầm cho tên say ngay:” Chẳng có tên say nào mà người nồng nặc mùi rượu, nói ra lại chẳng có hơi rượu ... Người đáng lẽ không nên đóng giả kẻ say.”

“ Thì ... Thì ra, ngươi là, hồ đội lột ...” Tên say chưa nói hết đã gục đầu xuống:

Lãnh Nghệ tiếp tục la hét đẩy tên say ra, giữa ngực hắn có thêm một con dao.

Hậu viện y quán toàn là bệnh nhân và người nhà của họ, tất cả rúm ró nơm nớp nhìn ra ngoài thì Lãnh Nghệ tay chân khua khoắng chạy vào:” Giết người, giết người rồi! ... Người đầu, phu nhân! Phu nhân!”

Trác Xảo Nương từ bếp chạy ra:” Quan nhân, quan nhân, thiếp ở đây.”

Lãnh Nghệ run run ôm lấy nàng:” Vừa rồi tên say nổi điên giết chết người dìu hắn, sau đó, sau đó xô đẩy nhau, rồi ... Rồi tên kia cũng chết rồi.”

Nghe thế người trong hậu viện đều kinh sợ, rồi rít hỏi Lãnh Nghệ, chết hết rồi à? Lãnh Nghệ quá sợ chỉ gật đầu, nói không rõ. Có người to gan rón rén đi ra cửa tiền viện, thò đầu nhìn chỉ thấy trắng hán đờ người toàn máu me, nhuộm đỏ cả mảng đất, còn tên say bị một dao đâm vào ngực.

Trác Xảo Nương như sợ ác đồ sống lại, kéo Lãnh Nghệ vào hẳn bếp. Thảo Tuệ thì nằm co quắp góc bếp, nghe thấy giết người cũng chẳng có sức lực mà phản ứng.

Rất nhanh đã có một đám đông hiếu sự tụ tập cửa y quán, bộ khoái tuần tra nghe tin cũng chạy tới, chuyện đầu tiên là sơ tán đám đông xem náo nhiệt. Đồng sư gia mua y phục trở về bị ngăn cản không cho vào y quán, cuống lên đứng ngoài hô:” Đông ông, đông ông có làm sao không?”

Cả hậu viện cũng có bộ khoái canh gác, không cho ai ra vào, Lãnh Nghệ từ xa cao giọng đáp:” Ta không sao, yên tâm, người ở ngoài đợi, quan phủ tra án xong hẵng hay.”

Liêu tri phủ mãi mới tới, có án mạng, là quan phụ mẫu không thể không tới, đợi khi ông ta tới nơi thì thuốc sắc cho Thảo Tuệ đã xong, nó được cho uống rồi nằm nghỉ. Lãnh Nghệ còn nhờ lang trung già nấu cho ít cháo loãng, để tiểu cô nương ăn.

Ngoài đại sảnh, đám sai dịch bận rộn, Liêu tri phủ tới nơi chẳng làm gì, đều có người dưới rồi, nên ông ta định xuống bếp sưởi cho ấm.

Y quán này khá nhỏ, tiền viện có hai tầng, đại sảnh làm nơi khám chữa bệnh, tầng hai là sinh sống, còn có một cái sân nhỏ có nhà bếp và phòng chứa củi cùng thuốc men nữa mà thôi.

Đám bộ khoái hung hăng vào bếp, xua đuổi người khác ra ngoài, Lãnh Nghệ cao giọng gọi:” Liêu đại nhân, Liêu đại nhân!”

Í, sao giọng nói này quen quá, giống cái tên gần đây khiến mình phát tác bệnh đau đầu, Liêu tri phủ vừa nhìn một cái suýt nổi khùng, là cái tên đó chứ còn ai vào đây nữa, sao chuyện đau đầu gì cũng có cái mặt y:” Lãnh tri huyện, sao người lại ở đây, người tới đây làm cái gì?”

Mấy tên bộ khoái nghe nói đây là vị tri huyện vội vàng dừng tay, thậm kêo may mắn vừa rồi mình chưa kịp làm gì.

Lãnh Nghệ từ trong bếp đi ra, khom người thi lễ:” Ti chức dẫn chuyết kinh, sư gia đi dạo phố, mua một nô tỳ, nô tỳ đó bệnh nặng, liền tới y quán khám bệnh. Không ngờ gặp chuyện này, có tên say lên cơn, giết chết bằng hữu, sau đó xô đẩy thế nào lại tự đâm phải mình ... Mọi người trong y quán sợ quá chạy hết vào hậu viện.”

“ Ra là thế.” Liêu tri phủ nghe nói là vụ say rượu giết người, kẻ giết người và người bị hại đều chết cả, cũng nhẹ người, đỡ phiền toái:

Trác Xảo Nương biết trượng phu cần nói chuyện, chủ động bế Thảo Tuệ ngồi ở ghế trong góc bếp.

Liêu tri phủ chủ động lên tiếng trước:” Bản phủ đang phái người tìm người, không ngờ xảy ra chuyện, vừa vặn gặp người ở đây.”

“ Đại nhân tìm ti chức có chuyện gì à?”

“ Ừ, tin tốt, phân phối cho người đôi tỷ muội Thành gia làm hộ vệ, bản phủ cũng sai họ tới khách sạn Âm Lăng rồi, người về sẽ gặp.”

Lãnh Nghệ hơi ngó người, biết đám này phái tới để giám thị điều tra mình, song người ta dương mưu một cách đáng hoàng, y không thể từ chối được, vẫn chấp tay:” Đa tạ đại nhân.”

“ Không cần đa tạ ta.” Liêu tri phủ mặt rất dày, cứ như quên cuộc nói chuyện trước đó của hai người họ, thản nhiên như không nói:” Đây là ý của Hoàng chuyển vận sứ, ông ấy nói, huyện Âm Lăng các người phải đồ quá hung hãn, bộ khoái của các người lại yếu ớt, cần phải tăng cường.”

“ Ba người bọn họ kỳ thực là thân bộ của lục phiến môn kinh thành, lần này hộ vệ chuyển vận sứ đi thị sát. Chuyển vận sứ đại nhân bảo họ tới làm đường sai ở nha môn huyện Âm Lăng, đồng thời làm hộ vệ cho người.”

“Chắc chắn! Một tri huyện trong bát phẩm được phối bị hộ vệ từ lục phiến môn, người là người duy nhất trong thiên hạ. Người thật có phúc, nên nghĩ cách đa tạ sự nâng đỡ của chuyển vận sứ mới phải.”

Lãnh Nghệ câm nín luôn, lần trước nói chuyện với Liêu tri phủ là y đã dự tính đập nồi chìm thuyền rồi, y thấy lúc đó mình nói đã rõ, rất rõ. Thiếu điều chỉ mặt nói, ta thừa biết trò của các người. Đối phương vẫn trơ tráo gài người vào bên cạnh mình thế này, còn tỏ ra như thể không biết gì hết.

Chuyện đấu đá quan trường, Lãnh Nghệ không hiểu, nhưng y biết, đối phương chưa muốn trở mặt, nếu y trở mặt trước sẽ chịu nhiều thiệt thòi, biết đối phương chẳng hề có ý tốt, vẫn phải cắn răng nói:” Chuyển vận sứ đại nhân ơn nặng như núi, nhất định sẽ bái tạ.”

Liêu tri phủ gật gù, hạ thấp giọng:” Bản quan vẫn nói câu đó, chuẩn bị món lễ vật tươm tất chút, rồi đi bái kiến Hoàng đại nhân. Quan viên nhỏ xiu như người muốn bái kiến chuyển vận sứ là gần như không thể. Giờ đây chuyển vận sứ có ý tốt với người như thế, giúp người tăng cường lực lượng bộ khoái, cũng là bảo vệ an toàn cho người và người nhà, người không có lễ vật kha khá một chút, mặt mũi nào đi gặp.”

Chương 079: Dương mưu.

(2)

Lãnh Nghệ cảm giác mình rơi vào vòng lặp thời gian vậy, cái câu này y chẳng nhớ đã nghe bao lần nữa, y đánh giá thấp độ mặt dày của quan lại rồi. Lãnh Nghệ chưa đạt được công phu hàm dưỡng đó, là thanh niên, máu nóng vẫn chảy trong người.” Chuyển vận sứ đại nhân rốt cuộc là muốn gì chỗ ti chức, sao ông ấy không nói thẳng ra đi, chơi đánh đố thế này, ai cũng khó chịu.”

Bầu không khí trong bếp nhất thời trở nên gượng gạo, Trác Xảo Nương ngồi xa không nghe thấy họ nói gì nhưng cũng cảm thụ được sự chuyện không bình thường, không khỏi lo lắng.

Liêu tri phủ thấy tính con lừa của Lãnh Nghệ lại phát tác, không giả ngốc nữa.” Thực ra bản phủ cũng không biết chuyển vận sứ muốn gì ở ngươi, mới đầu ta còn nghĩ ông ta muốn ăn hối lộ, sau mới biết là không phải. Rốt cuộc là thứ gì, đó là chuyện của ngươi và chuyển vận sứ đại nhân, bản phủ không muốn liên quan.”

Lãnh Nghệ nóng nảy:” Ti chức thực sự không biết ông ta muốn cái gì, nếu là vàng bạc châu báu, ông ta cũng biết, ti chức không có. Nếu là thứ khác, ông ta sao không nói thẳng ra đi, xem xem ti chức có hay không. Nếu có ti chức hai tay dâng lên, ti chức chịu đựng đủ chuyện bị người ta ở sau lưng bày kế hãm hại rồi.”

Liêu tri phủ giả ngốc là vì ông ta không muốn dây dưa vào ân oán cá nhân, nhắc một câu vừa đủ.” Ngươi phải tự nghiền

ngẫm thôi, xem xem bản thân phải chăng nhận thứ không nên nhận.”

Lãnh Nghệ cũng biết thế, vấn đề y không phải là người kia, trước đó đám Trá Nữ Bang bắt cóc Xảo Nương đã nói muốn y giao ra thứ lấy được ở dịch trạm Âm Sơn. Ai mà biết tri huyện kia lấy cái gì của người ta ở đó. Thứ gì đường đường chuyển vận sử không thể trực tiếp đòi, mà bày đủ trò như vậy?

Chắc chắn là thứ không thể công khai, không cách nào đi đường chính quy, cho nên mới phải gây áp lực như vậy. Bọn chúng từng dùng cả khốc hình để tra tấn “mình”, nhưng không có kết quả.

Rốt cuộc là thứ gì mà khiến bọn chúng hai tâm tồn trí như vậy, viên tri huyện kia giấu nó ở đâu.

Í, không đúng, Lãnh Nghệ nhất ra điều không bình thường rồi, nếu như thứ bọn chúng muốn quan trọng như thế, dứt khoát phải có bằng được thứ đó. Vì sao lại phải sát thủ đi ám sát làm gì? Giết người rồi chẳng phải càng không có được à?

Rốt cuộc mình lún vào chuyện quái quỷ gì thế này?

Suy nghĩ như thế nói ra thì dài, kỳ thực chỉ một thoáng trong đầu Lãnh Nghệ mà thôi. Cho nên Liêu tri phủ cũng không biết là y vừa thất thần, chỉ lần nữa dặn Lãnh Nghệ, không nên bỏ qua cơ hội.

Lãnh Nghệ chán nản gật đầu, y thấy mình chẳng thích hợp làm quan, nói thẳng ra là y ghét làm quan, ghét đồng chuyện thối nát trên quan trường, vì với tính y gặp loại chuyện chướng tai gai mắt khó mà nhìn được. Bây giờ Lãnh Nghệ chỉ muốn mau mau giải quyết chuyện phiền phức này, quay về huyện Âm Lăng, có ở đó cả đời cũng không hề gì.

Hai người ở trong bếp trò chuyện hồi lâu, sự gia của tri phủ cũng xong việc đi vào bữa báo, tình huống rất nhiều người

nhìn thấy chứng thực, nên không có gì phức tạp. Đang lúc y quán đông khách thì có hai tên say đi vào, một người say rượu quá mức, nổi điên giết bằng hữu, sau đó xô đẩy với người kia, bị chính con dao giết người kết liễu bản thân.

Lãnh Nghệ tuy có mặt ở hiện trường, là nhân chứng, nhưng y là quan gia, trên nguyên tắc không làm chứng. Cho nên không ai dám hỏi y nhìn thấy cái gì. Lúc đó thực sự không ai để ý tới hai tên say đó, khi một tên trúng dao kêu lên thì tất cả quay sang thì chuyện đã rồi, còn tên thứ hai chết thì mọi người chạy cả, không ai thấy nốt. Chính Lãnh Nghệ chạy vào gieo vào đầu họ ý nghĩ hai tên đó giết, phần còn lại do đầu óc con người tự hoàn thành.

Mà kết quả này với nha môn tri phủ cũng tốt quá rồi, không cần lo có án mạng ảnh hưởng tới chính tích.

Liêu tri phủ hài lòng, ông ta chỉ cần có thể, với tuổi tác, quan hệ của ông ta, thăng tiến khó, ông ta chỉ mong yên ổn ngồi ghế tri phủ này tới tuổi già cáo lão thôi.

Lãnh Nghệ tranh thủ hỏi:” Đã tra ra thân phận hai người đó chưa?”

Viên sư gia đáp:” Rồi ạ, có người nha môn nhận ra, là thứ lưu manh đường phố ở Ba Châu, bình thường thích đánh đâm gây sự.”

Với thân thủ hai người đó, nếu y không có chút đề phòng nào, khả năng bị chúng ám sát thành công rất cao. Lưu manh nào có thân thủ như vậy, nhưng Lãnh Nghệ không nói ra.

Liêu tri phủ thấy đã xong việc, đứng dậy nói:” Lãnh đại nhân, người về chuẩn bị, sau đó tới nhà môn tri phủ, bản phủ cùng người đi bái phỏng chuyển vận sứ đại nhân.”

Chuyện vận vật cho sư gia lo liệu, ông ta dẫn bộ khoái đi.

Đồng sư gia lúc này mới được vào hậu viện, đem quần áo mua về đưa Trác Xảo Nương, vì là nô tỳ, nên chỉ cần chú trọng về ẩm áp thôi, thứ khác không chú ý, trông không khác gì mấy cái bao tải.

Cô bé tuy được uống thuốc, nhưng vẫn yếu lắm, ngồi còn chẳng nổi, nói gì thay y phục. Trác Xảo Nương không ngại bẩn, cũng chẳng để ý tới thân phận tri huyện phu nhân của mình, tự mình thay y phục cho cô bé. Chương quỳ y quán giờ biết Lãnh Nghệ là quan lão gia rồi, vội gọi một cỗ xe ngựa, đưa Lãnh Nghệ về khách sạn Âm Lăng.

Về tới khách sạn thì Doãn Thứ và tỷ muội Thành gia đã đợi từ lâu. Vũ bộ đầu cũng đi trả nợ xong quay về, đưa giấy nợ cho Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ thuận tay ném luôn vào lò lửa. Rồi giới thiệu hai bên. Đám Doãn Thứ là thân bộ của lục phiến môn kinh thành, cấp bậc trên Vũ bộ đầu rất nhiều, Vũ bộ đầu lấy lễ cấp dưới chào hỏi. Ba người kia không kiêu ngạo, chấp tay đáp lễ.

Lãnh Nghệ thay quan bào xong thì gọi Doãn Thứ tới, bảo ông ta theo mình tới nha môn tri phủ. Lúc này y cơ bản xác định được có hai nhóm người nhắm vào mình. Một nhóm chỉ cần món đồ kia, chính là đám Hoàng chuyển vận sứ, thế nên trước khi lấy được thứ đó, bọn họ nhất định bảo vệ y. Nhóm khác cũng muốn lấy món đồ kia, nhưng ưu tiên giết y giữ bí mật hơn.

Không ngờ Doãn Thứ nói:” Đại lão gia, trong ba người thuộc hạ thì Thành Lạc Tiệp võ công cao nhất, nên chuyển vận sứ đại nhân đã an bài nàng bảo hộ sát bên đại nhân, Thành Lạc Tuyên bảo vệ phu nhân. Còn lão hủ chỉ ở giữa phối hợp, bình thường làm chân chạy vặt mà thôi.”

Hai cô nương xinh đẹp kia võ công lại còn cao hơn cả lão già này à? Đôi phương đã nói thế, Lãnh Nghệ tạm cho là vậy.”

Vậy thì bảo Thành Lạc Tiệp cô nương theo ta.”

Chương 080: Phải chăng là mỹ nhân kế?

Lát sau Thành Lạc Tiếp tới, nàng là tỷ tỷ trong đôi tỷ muội, đã sinh đôi lại còn ăn mặc hết nhau, Lãnh Nghê chẳng cách nào phân biệt được.

Lãnh Nghê đi xuống lầu, vừa đi vừa thuận miệng nói:” Thành cô nương, tỷ muội các cô không chỉ tướng mạo giống nhau như đúc, giọng nói cũng không khác gì, vậy làm sao để phân biệt đây?”

Thành Lạc Tiếp cười khúc khích:” Nó là muội muội, thuộc hạ là tỷ tỷ, dễ phân biệt lắm.”

Ồ, lẽ nào là có dấu hiệu nào đó dễ nhận biết, ví dụ như nốt ruồi chẳng hạn, Lãnh Nghê nhìn nàng đợi xác nhận.

Mặc dù mới gặp mặt, Thành Lạc Tiếp xem ra là người hướng ngoại sôi nổi, ghé tới gần Lãnh Nghê, hơi thở mang theo hương thơm thiếu nữ phả vào y:” Nói cho đại lão gia một yếu quyết, đại lão gia đừng nói với ai nhé?”

Lãnh Nghê gật đầu, y biết mấy cặp song sinh thích nhất là làm người khác nhầm lẫn bọn họ, tỷ muội này là minh chứng rõ ràng. Chỉ cần mặc y phục khác biệt là người ta nhận ra, lại cố tình mặc giống nhau.

Ai dè Thành Lạc Diệp chỉ bầu ngực nhô cao dưới bộ võ phục bó người:” Bên ngực trái của thuộc hạ có nốt ruồi đen to bằng hạt gạo, nó thì không có. Nên nhìn cái biết ngay, hi hi.”

Lãnh Nghê khựng người giữa hành lang, há hốc mồm, không tin nổi.

“Đại lão gia không tin à?” Thành Lạc Tiệp chớp chớp đôi mắt to, dáng vẻ ngây thơ.” Chúng ta về phòng, thuộc hạ gọi nó tới, cùng cởi áo cho đại lão gia xem, ngài sẽ thấy ngay.”

“Tin, tin! Bản huyện tin.” Lãnh Nghê toát mồ hôi, chuyện gì thế? Cả các cô gái thời hiện đại cũng không cởi mở tới mức này:

“Hi hi hi.” Thành Lạc Tiệp nhìn Lãnh Nghê thộn mặt như thằng ngốc thì cười hết sức vui vẻ.” Đương nhiên, trừ chỗ đó ra, tên người thuộc hạ và muội muội còn có 5 chỗ khác nhau nữa cơ, nếu có cơ hội, thuộc hạ chỉ từng cái cho đại lão gia xem.”

“Thôi, thôi không cần đâu, biết một cái là đủ rồi.” Lãnh Nghê nuốt nước bọt, trong lòng không tránh khỏi hiện ra hình ảnh không lành mạnh nào đó:

“Thuộc hạ và muội muội tổng cộng có sáu chỗ khác nhau, nhưng trên mặt chỉ có một cái thôi.” Thành Lạc Tiệp gần như dán sát vào người Lãnh Nghê rồi, chỉ mặt mình.” Ngài thấy chưa?”

Khoảng cách rất gần, Lãnh Nghê nhìn thấy rõ đôi lông mày cong vút của nàng dài và mảnh, mái tóc đen tuyền kết một búi nhỏ trên đầu, còn lại thả lòa xòa xuống trán, khoé mắt hơi xếch lên một chút, gây chú ý nhất là cánh môi thơm cong cong khiêu khích. Thành thật mà nói, tuy có mấy bạn gái, kinh nghiệm đối phó với nữ nhân của Lãnh Nghê vẫn khá thảm thương, y đang hoang mang với tình thế mình đối diện.” Thấy, thấy cái gì?”

Thành Lạc Tiệp chu môi hồng:” Đây, môi thuộc hạ và muội muội khác nhau.”

Ánh mắt Lãnh Nghê thu hút hết cả vào cánh môi đó, ươn ướt, hồng hồng, y thấy cổ họng khô khô:” Cái này thì phân

biệt thế nào?”

Thành Lạc Tiệp hờn dỗi, liếm môi một cái:” Ngài vẫn chưa nghìn ra sao?”

Lãnh Nghệ nuốt nước bọt:” Nhìn ra cái gì?”

“ Ôi! Ngài thật là ... ” Thành Lạc Tiệp thở dài:” Giữa cánh môi của thuộc hạ có một đường, còn muội muội có hai đường.”

Lãnh Nghệ tập trung tinh thần nhìn kỹ, quả nhiên giữa cánh môi căng mọng của nàng có một đường vân, nhưng Thành Lạc Tuyền có hai đường không thì y không biết, vội gạt đầu:” Thấy rồi, thấy rồi, bản huyện thấy rồi.”

Thành Lạc Tiệp cười khanh khách:” Đừng nói với ai nhé!”

“ Được! Được!” Lãnh Nghệ mắt đảo hai bên như trộm, may quá, vừa rồi không ai nhìn thấy:

Cơ mà chuyện quái gì vừa diễn ra vậy? Ấn tượng về nữ nhân thời cổ của Lãnh Nghệ suýt nữa đảo lộn hết cả.

Thành Lạc Tiệp cười khế, bước chân nhẹ nhàng xuống lầu, gọi hỏa kế chuẩn bị ngựa. Lãnh Nghệ lén lau mồ hôi trán, chỉnh lại quan phục, lần nữa ngó quanh, không ai thấy thật, mới đi xuống lầu.

“ Tiệp tử, tử phải ra ngoài à?”

Thành Lạc Tiệp nghe thấy có người gọi liền quay lại, chỉ thấy một thanh niên anh tuấn mặc trang phục võ sĩ màu ngà, chân mang giày da màu đen ống cao, lưng hở eo gấu, đầy mê lực nam tính, người này là Từ Phong, một trong hai bộ khoái thuộc hạ của Doãn Thửu.

Đáng lẽ với bề ngoài như thế Từ Phong phải rất được lòng các cô nương, không hiểu sao Thành Lạc Tiệp luôn chướng mắt với hắn, cay mảy lạnh nhạt nói:” Đúng.”

Thái độ so với vừa nãy ở bên Lãnh Nghê, như hai người khác hẳn.

Từ Phong liếc nhìn Lãnh Nghê đang thông thả xuống thang:” Đi cùng tên tri huyện bé xiu đó à?”

Thành Lạc Tiệp lườm hăn một cái, chả buồn đáp.

Từ Phong chưa hết bực bội:” Chúng ta đường đường là thần bộ lục phiên môn kinh thành, tới nơi khi ho cò gáy này để bảo vệ một tên tri huyện nghèo bé tíu xiu, tiểu đệ thực sự thấy ảm ức.”

“ Ngươi thấy ảm ức thì về đi, chẳng ai trói chân ngươi hết.”

“ Tiệp tử, tỳ cũng biết, nếu không phải vì tỳ, đệ đã chẳng ...”

Thành Lạc Tiệp không cho hăn nói hết câu, sầm mặt cắt ngang:” Đủ rồi! Từ Phong, lời không nên nói chớ nói ra, ta đã sớm cảnh cáo ngươi rồi! Ta không muốn nghe thấy những lời này lần nữa.”

Từ Phong vừa xấu hổ lại không cam lòng, hạ thấp giọng xuống:” Tiệp tử, lòng dạ tỳ là sắt đá thật sao?”

Thanh Lạc Tiệp quay đi, tới đón Lãnh Nghê vừa thông thả từ trên lầu đi xuống, nhoẻn miệng nở nụ cười thật ngọt, chấp tay nói:” Đại lão gia, hỏa kế đang chuẩn bị ngựa, phải đợi thêm lát nữa, ngài vào phòng cho ấm, ở ngoài lạnh lắm, cần thận cảm lạnh.”

Từ Phong thấy thái độ của nàng với Lãnh Nghê khác hẳn với mình, lòng chua xanh lét mặt, nhất thời không nhịn được, kéo dài giọng nói:” Đại lão gia ở nơi sơn cùng thủy tận lưu đày này làm quan, hăn là sớm quen với gió sương mưa tuyết rồi, sợ gì chút lạnh con con này.”

Lãnh Nghệ nhìn liếc qua hắn, cười nhẹ, khoan thai đi ra sân, chẳng bình luận gì.

Thành Lạc Tiệp trừng mắt với Từ Phong:” Nơi này không có chuyện gì của ngươi, nên làm gì thì đi làm cái đó đi.”

Từ Phong đáp:” Đệ cũng là hộ vệ của đại lão gia, phải đi cùng chứ!”

Thành Lạc Tiệp nhướng mi liễu, gằn giọng nói từng chữ:” Ngươi không tuân lệnh?”

“ Đệ không dám, không dám ...” Từ Phong rùng mình, xoay người đi nhanh, hắn biết hậu quả chọc giận nàng đáng sợ ra sao:

Chương 081: Năm bắt không nổi.

Chút giá lạnh này đúng là không ảnh hưởng gì tới Lãnh Nghệ, thực ra còn có chút hưởng thụ, y vốn chịu lạnh tốt hơn chịu nóng, cũng thích ngắm cảnh tuyết trắng mênh mông. Đợi Từ Phong hậm hực bỏ đi rồi Lãnh Nghệ mới mỉm cười: “Không nhìn ra, cô nương cũng hung dữ nhỉ?”

Thành Lạc Tiệp chớp mắt đổi sang khuôn mặt tươi cười, cười còn ngọt hơn mật, nũng nịu: “Đại lão gia cười người ta rồi.”

“Ồ không hề, thân là bộ đầu, vốn phải lợi hại một chút chứ, có câu hiền không cảm quân mà.”

“Thuộc hạ không muốn cảm quân, cũng không muốn làm bộ đầu, hung dữ có gì tốt? Thực ra thuộc hạ rất hâm mộ đại lão gia, có thể ở nơi thanh tĩnh xa rời trần thế thế này tĩnh dưỡng cũng là một loại hưởng thụ.”

“Suy nghĩ của Thành cô nương thật lạ, nơi sơn ừng thủy tận lưu đầy thế này cũng là sự hưởng thụ sao?” Lãnh Nghệ hứng thú hỏi:

“Đó là do hần nói, không phải thuộc hạ!” Thành Lạc Tiệp nhìn xung quanh, hơi rướn cổ lên, giang tay ưỡn ưỡn bộ ngực căng tròn đón lấy gió lạnh căm căm, vẻ mặt tựa ngà ngà say. Nàng không phải là tiểu cô nương như Trác Xảo Nương, vóc phục ôm người, đai lưng thắt vòng eo nhỏ, ngực căng tròn trịa hơn.” Thuộc hạ không nghĩ như vậy, nơi này núi đẹp sông đẹp con người cũng thuần phác, tốt biết bao. Có thể làm hộ vệ cho

đại lão gia, theo đại lão gia sống ở nơi thế này là phúc của thuộc hạ.”

Lãnh Nghệ nhìn “cảnh đẹp” trước mắt mình, dẫn lòng không được nhìn thêm vài cái:” Cô nương thật biết nói chuyện.”

“ Đại lão gia quá khen.” Thành Lạc Tiệp cười như chuông ngân, thân thể lả lướt tới gần Lãnh Nghệ, mang theo từng làn gió thơm, lông mi chớp như cánh bướm, khéo léo ném cho Lãnh Nghệ một ánh mắt quyến rũ:

Giỏi thật, đến mỹ nhân kế cũng dùng rồi, hơn nữa tung ra đôi tỷ muội song sinh cực phẩm, đám người đó chịu bỏ vốn liếng thật đấy, Lãnh Nghệ cảm thán trong lòng, bên ngoài cũng đáp lại nàng bằng nụ cười phong độ.

Hỏa kế đã dẫn ngựa ra, hai người lên ngựa tới nha môn tri phủ. Ngựa của Đại Tổng rất hiền, cũng không biết họ dạy dỗ kiểu gì nữa, đi thông thả, vừa nhẹ vừa êm, người không hề biết cưỡi ngựa như Lãnh Nghệ cũng không gặp khó khăn nào cả. Thời gian qua ở lại Ba Châu, Lãnh Nghệ cũng thi thoảng tập cưỡi ngựa, dù gì ở thời này không biết cưỡi ngựa không ổn.

Được hỏa kế đỡ lên ngựa xong, việc còn lại là thoải mái mà ngồi thi thoảng kéo cương chuyển hướng thôi.

Điều này làm Lãnh Nghệ không khỏi nhớ tới mấy vài con ngựa ở khu du lịch, loại ngựa chuyên phục vụ chụp ảnh ấy, nữ nhân và trẻ con thích nhất.

Có điều loại ngựa này làm thú cưỡi tốt đấy, nhưng mà ra trận à, thôi quên đi, chỉ sợ địch đuổi tới nơi nó vẫn bước thông thả ưu nhã như thế.

Tới cửa nha môn, gác cửa đã được dặn trước, mời bọn họ vào. Liêu tri phủ chuẩn bị xong xuôi, thấy Lãnh Nghệ hai bàn tay trắng mà tới, nhíu mày:” Thứ bảo người mang theo đâu?”

Lãnh Nghệ thoải mái giang tay:” Không giấu đại nhân, trên người ti chức chỉ có gần 20 lượng bạc, ngoài ra không còn thứ gì đáng tiền nữa. À, trong khách sạn có một ít, có điều là tiền chuẩn bị trả nợ, hay là ti chức chạy về lấy, đem hiếu kính Hoàng đại nhân.”

Liêu tri phủ cạy tiết xua tay:” Bỏ bỏ, đi thôi, Hoàng đại nhân hẳn chờ tới sốt ruột rồi.”

Nói xong giữ ống tay áo chui vào kiệu quan đi trước, xem chừng ông ta đã chán cái mặt Lãnh Nghệ lắm rồi.

Thành Lạc Tiệp cười ngựa đi tụt lại phía sau Lãnh Nghệ nửa thân ngựa, nằng bị hành vi vừa rồi của y làm cười suốt, hỏi nhỏ:” Đại lão gia, ngài thực sự không có tiền hay là tiếc tiền?”

Lãnh Nghệ hỏi lại:” Cô nương là bộ đầu, nhìn ta giống người có tiền không?”

Thành Lạc Tiệp nhìn Lãnh Nghệ một lượt từ trên xuống, thể chất vẫn nhã lại rắn rỏi, khuôn mặt gầy luôn thấp thoáng nụ cười, từ lúc tiếp xúc thấy y luôn hết sức từ tốn thông dong. Người này bề ngoài giống một thư sinh yếu đuối, nhưng từ ánh mắt tinh anh lấp lánh của y, cho thấy là người tính cách còn kiên định quật cường, không dễ bị người khác làm lay chuyển lòng tin và ý chí. Đích thực là một nam nhân không tệ, nhưng mà nói y có tiền ấy à, Thành Lạc Tiệp lắc đầu ngay:” Nhìn không giống.”

Phú thương mà chuyên vận sứ đang tá túc họ Lưu, trách viện của ông ta ở ngay gần nha môn tri phủ, thuộc mảnh đất cao ráo, Khang trang nhất thành, nơi này đường rộng rãi, quán xá rất ít, người sống ở đây không cần dựa vào mở quán kiếm sống. Đường rộng rãi, người qua lại không nhiều, chẳng phải ăn mặc xa hoa thì cũng là kiểu gia đình nha hoàn, gần như không thấy bình dân.

Lưu phủ thương sớm có được tin tức, đợi ở cửa trạch viện, nghênh tiếp họ vào nhà, tới thẳng hậu hoa viên.

Liêu tri phủ bảo Lãnh Nghệ đợi ở cửa, bản thân vào trước. Hậu hoa viên rất rộng, tuy bố trí không có gì đặc sắc cho lắm, nhưng ao nước thủy tạ, giả sơn cây cảnh, cầu nhỏ suối chảy vẫn có. Với Liêu tri phủ chẳng có gì đáng nhìn, tới thẳng nơi ở Hoàng chuyển vận sứ, chỉ thấy ông ta mặc bộ trang phục thoải mái, khép mắt lắng nghe nữ tử trung niên đánh tử bà.

Đợi hết một khúc nhạc, chuyển vận sứ vỗ tay khen ngợi, Liêu tri phủ mới đi vào khom người nói:” Hoàng đại nhân, tri huyện Lãnh Nghệ đã tới, đang đợi bên ngoài.”

Hoàng chuyển vận sứ tức thì cho cầm sự lui ra, giọng có phần cấp thiết:” Y tới một mình?”

“ Không ạ, y tới cùng Thành Lạc Tiệp.”

“ Bản quan không hỏi cái đó.”

Liêu tri phủ hiểu ngay:” Lãnh tri huyện đến tay không, không mang theo bất kỳ thứ gì.”

“ Cái gì!?” Mặt sắt của Hoàng chuyển vận sứ chuyển đen, đường đường một quan viên ngũ phẩm, triệu kiến một tên quan viên tòng bát phẩm, lần đầu gặp mà đi tay không, chưa nói là trái quy củ quan trường. Mà ông ta năm lần bảy lượt thông qua Liêu ngấm ám thị rồi, vậy mà y vẫn tay không tới đây. Bảo Hoàng chuyển vận sứ sao không giận cho được:” Đừng cho rằng y nộp thuế xong là bình an vô sự, bản quan muốn y nằm thì y đừng hòng đứng được! Vụ án mạng trong nha môn của y còn chưa làm rõ đâu.”

Liêu tri phủ ho khẽ một tiếng:” Hoàng đại nhân, vụ án đó đã được phá rồi, hai thủ phạm đã khai nhận.”

“ Khai nhận cái gì?” Hoàng chuyển vận sứ gạt phắt đi:” Hai kẻ đó đều đã chết rồi, y đẩy hết tội lên người chết, đúng là

giáo hoạt! Cho rằng bản quan không biết à? Nói với y, chuyện này chưa xong đâu.”

Chương 082: Chỉ mảnh treo chuông. (1)

Không biết giữa vị chuyển vận sứ này và Lãnh Nghệ có mắc mớ gì với nhau, nhưng mà làm thế này khó coi quá rồi, dù gì cũng là quan viên triều đình, phải giữ chút thể thống chứ, Liêu tri phủ khó chịu.” Đại nhân, vậy hôm nay còn triệu kiến y không?”

“ Không gặp, không gặp.” Chuyển vận sứ đại nhân hừ mũi.” Một tên quan nhỏ xiu, không biết điều, bản quan gặp y làm cái gì?”

Liêu tri phủ kỳ thực rất tò mò, không biết tên tri huyện ương bướng kia có thứ gì khiến chuyển vận sứ đại nhân thêm muốn đến vậy. Tới mức chịu uất nghẹn thế này, thật kỳ quái.

Có điều tò mò trong lòng vậy thôi, với Liêu tri phủ mà nói, miễn là không liên quan tới cái mũ ô sa của ông ta, ông ta không quá chú tâm.” Đại nhân hẳn còn chưa biết, trước đó y thiếu chút nữa bị giết chết.”

“ Sao? Âm sát à?” Hoàng chuyển vận sứ có vẻ lo lắng.” Chuyện là thế nào, ông nói rõ xem.”

“ Như thế này, cách đây không lâu, Lãnh tri huyện dẫn phu nhân đi dạo phố, mua được một nhà hoàn. Nhà hoàn đó bị bệnh, cho nên đưa tới y quán. Kết quả là gặp hai tên lưu manh uống rượu say, một tên say rượu nổi điên giết đồng bọn, sau đó trong quá trình giăng co đòn đẩy, dao đâm vào người mà chết. Theo như nhân chứng nói, một tên khi đó còn va phải Lãnh đại nhân, y phúc lớn mạng lớn qua khỏi, chẳng may khi

đó bị tên say chém phải thì lớn chuyện.” Liêu tri phủ thuật sơ qua, vụ án phán định như thế, song nghe vào tai Hoàng chuyển vận sứ thành câu chuyện thế nào thì ông ta không chịu trách nhiệm:

Quả nhiên Hoàng chuyển vận sứ vốn đang dùng dùng nổi giận, nghe thế khuôn mặt trở nên hết sức nghiêm trọng vuốt râu trầm tư chốc lát hỏi:” Ba hộ vệ ta phái cho y đâu?”

Mối quan hệ này đúng là kỳ quái, một mặt hãm hại người ta, một mặt lo lắng cho người ta, Liêu tri phủ thấy may mắn vì mình xác định lập trường từ đầu, không dây vào vũng bùn này, giả ngốc là tốt nhất.” Bọn họ ở khách sạn.”

“ Làm cái gì thế? Vì sao không theo sát bên cạnh y, bản quan đã dặn rồi, phải theo sát bảo vệ y, bọn chúng không nghe, xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm đây?” Hoàng chuyển vận sứ vỗ bàn:

“ Hẳn là khi bọn họ tới khách sạn thì Lãnh tri huyện đã ra ngoài rồi.” Liêu tri phủ nói một câu công bằng:

“ Ra ngoài rồi thì không biết đi tìm hay sao? Chúng mọc cái đầu để làm gì vậy?” Hoàng chuyển vận sứ cực kỳ không hài lòng.” Liêu đại nhân, phiền đại nhân chuyển lời bản phủ cho ba người đó, tuyệt đối không cho phép có lần sau, nếu còn xuất hiện chuyện rời khỏi vị trí hộ vệ, bản quan sẽ cách chức điều tra chúng.”

“ Vâng!”

Chuyện này vốn phái tên hạ nhân đi chuyển lời là đủ, đâu cần tới ông ta, nhưng chuyển vận sứ đại nhân thích thể hiện quan uy, Liêu tri phủ chẳng so đo với ông ta.

Có vẻ chưa yên tâm, Hoàng chuyển vận sứ thêm một câu:” Nói thêm với chúng, nếu Lãnh tri huyện có gì bất trắc, bọn

chúng cửa cổ tự tận luôn cho nhanh gọn, bản quan khỏi phải ra tay.”

Liêu tri phủ thâm thất kinh, bề ngoài không tỏ ra điều gì cáo từ mà đi. Ra ngoài toát mồ hôi, chuyện này thực sự không sao đoán thấu được, bảo chuyển vận sứ tốt với Lãnh Nghê thì ông ta gây khó trăm bề, nếu bảo không thì sao vừa mới nghe tin y có khả năng gặp nguy hiểm lại nổi trận lôi đình như vậy?

Chỉ có một khả năng thôi, chính là thứ ông ta muốn ở Lãnh Nghê quá quan trọng.

Khi Liêu tri phủ ra tới hoa sảnh thì Lãnh Nghê đang nói chuyện với Lưu phú thương, có vẻ hòa hợp lắm, Liêu tri phủ ngạc nhiên. Một con một sách cổ hủ như Lãnh Nghê, đáng lẽ phải tránh xa phủ người chỉ có mùi tiền chứ.” Chúng ta về thôi, chuyển vận sứ đại nhân hơi mệt, không tiếp khách.”

“Thật đáng tiếc.” Lãnh Nghê sớm dự liệu được rồi, miệng nói tiếc mà cái mặt y chẳng thấy tiếc, thoải mái phui mông đứng dậy, cáo biệt phú thương về khách sạn Âm Lăng:

Việc chuyển lời cho ba người kia Liêu tri phủ không cần tự mình làm, phái một phó tòng nói là xong.

Lãnh Nghê về tới phòng của mình, nhìn thấy Trác Xảo Nương đang chải đầu cho nha hoàn Thảo Tuệ. Thảo Tuệ nằm trên giường thêm thiếp. Hỏi tình hình cô bé thế nào, Trác Xảo Nương mới kể thấy người Thảo Tuệ quá thối, bảo Thành Lạc Tuyền giúp tắm rửa, không ngờ khi cởi y phục ra mới biết, đâu chỉ bẩn, mà trên người chẳng chịt vết thương cũ mới, nhiều chỗ mưng mủ, các nàng lại phải rửa vết thương. Thành Lạc Tuyền là người luyện võ, có sẵn ít thuốc trị thương, xoa lên cho cô bé.

Nha đầu đáng thương, Lãnh Nghê quan sát kỹ Thảo Tuệ, chỉ thấy hai mắt nó khép chặt, gương mặt vốn đỏ đã trở nên

nhọt nhạt. Hơi thở ngắn và gấp, môi càng lúc càng tím. Lãnh Nghê gọi nhỏ:” Thảo Tuệ! Thảo Tuệ!”

Không có lấy một lời đáp lại, lòng Lãnh Nghê bất an:” Nhìn dáng vẻ của nó xem chừng không ổn, không phải tắm rửa xảy ra vấn đề gì chứ?”

Trác Xảo Nương đâu hiểu mấy chuyện này, nghe trượng phu nói thế đặt tay sờ trán Thảo Tuệ, thấy nóng ran, hơi hoảng:” Thiếp thấy nó bồn quá nên mới đưa đi tắm Tắm rửa rất nhanh, chỉ chừng một tuần trà thôi mà.”

“ Nàng đừng gấp, cứ đưa nó tới chỗ lang trung xem đã, có lẽ là do ta nghĩ nhiều thôi.”

Thế là vừa về tới nơi, còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, Lãnh Nghê lại bế Thảo Tuệ ra ngoài, cửa khách sạn thường có xe ngựa cho thuê chờ sẵn. Lãnh Nghê gọi xe ngựa đưa Thảo Tuệ lên, nói tới y quán gấp. Lần này Doãn Thứ đã được cảnh cáo, dẫn thuộc hạ đi theo, chia trước sau, bảo vệ nghiêm ngặt.

Xe tới y quán thì đã muộn, cửa đóng then cài, một tên thuộc hạ của Doãn Thứ tức thì đập cửa rầm rầm.

Cửa mau chóng mở ra, hỏa kế thò mỗi cái đầu ra nói:” Hôm nay không khám bệnh nữa, mai tới.”

Thấy tên thuộc hạ kia định tóm cổ áo hỏa kế, Lãnh Nghê nhảy xuống xe ngăn lại, khom người nói:” Tiểu ca, bọn ta trước đó có tới y quán xem bệnh, giờ bệnh tình của bệnh nhân có biến cố, liệu có thể mời lão tiên sinh vất vả một phen, khám thêm lần nữa không?”

Đám Doãn Thứ biết thân phận của y, người này sao khách khí với một hỏa kế như thế, cần thiết không?

Chương 083: Chỉ mảnh treo chuông. (2)

Hỏa kế nhìn Lãnh Nghệ, chuyện xảy ra hồi chiều tối thôi, làm sao quên được, hơn nữa cũng biết y là một vị huyện thái gia, hoảng sợ mở cửa hiệu, liên tục gật đầu.” Ra là tri huyện lão gia, mau mau mời vào, ài trước đó xảy ra hung án, cửa hiệu hỗn loạn hết cả, còn đang dọn dẹp ... Tôn lang trung, Tôn lang trung, tri huyện lão gia tới rồi.”

Đại sảnh y quán lúc này có hai hỏa kế đang rửa mặt đất, máu trên đó đã rửa sạch. Một phần tù thuốc bị khách khứa xô đổ, thuốc men vương vãi, còn đang phân chia lại, thấy đoàn người Lãnh Nghệ đi vào, có cả hộ vệ đeo đao, sợ hãi tránh sang bên đứng cúi đầu không nói.

Một nữ bộ đầu lấy ghế, còn chu đáo dùng ống tay áo phủ đi, đặt bên cạnh Lãnh Nghệ, cười ngọt nói:” Đại lão gia, mời ngồi.”

Lãnh Nghệ vén áo bào ngồi xuống, giờ mới chú ý lấy ghế cho mình là một người trong đôi tỷ muội kia, nhưng mà thực sự không nhận ra là tỷ tỷ hay muội muội, chỉ biết người theo bảo vệ mình là Thành Lạc Tiệp, nói:” Cảm ơn Tiệp cô nương.”

Nữ tử lắc đầu, giọng rất êm:” Đại lão gia, người ta là Lạc Tuyên, không phải tỷ tỷ Lạc Tiệp!”

Lãnh Nghệ à một tiếng, nhớ tới trước đó Thành Lạc Tiệp nói tới cách phân biệt hai chị em, tất nhiên không phải vụ nốt ruồi kia ... Mà là đường vân giữa môi, tỷ tỷ có một cái, muội muội thì có hai. Đường vân này phải nhìn kỹ mới nhận ra,

trong phòng thì ánh đèn tù mù, không thể thấy, liếc mắt qua một cái rồi thôi, không cố phân biệt nữa.

Ai ngờ cái liếc mắt này bị người ta phát hiện, Thành Lạc Tuyền hơi cúi người nhẹ giọng nói:” Đại lão gia, ngài cứ nhìn môi người ta thế là sao?”

Mặt vừa hạ thấp, Lãnh Nghê liền nhìn thấy, giữa môi cô quá nhiên là có hai đường vân, vậy là muội muội rồi. Không đáp mà quay đầu sang bên, riêng giọng nói thôi khiến xương khớp người ta bủn rủn, khác với tỷ tỷ giọng trong trẻo hào sảng, hắng giọng một tiếng, gọi lớn:” Này, lang trung đâu, sao còn chưa ra?”

Lại thêm một hỏa kế nữa chạy vào trong, vị lang trung tọa đường ở y quán này họ Tôn, vốn đã cởi quần áo, ôm tiểu thiếp chuẩn bị ngủ rồi. Nghe huyện lão gia tới vội rời giường mặc quần áo, nên hơi muộn.

Đợi ông ta mặc y phục chạy ra thì tuột luôn cả một cái giày chưa đi tử tế, tới trước mặt Lãnh Nghê chấp tay thi lễ:” Thảo dân bái kiến tri huyện đại lão gia.”

Trác Xảo Nương lòng như lửa đốt, nhanh chóng bệ Thảo Tuệ lên, ghen giọng nói:” Tiên sinh, ngài xem cho nha hoàn của ta, bệnh tình của nó bỗng nhiên nặng hơn.”

Tôn lang trung vẫn nhớ cô bé này, vừa nhìn nó sạch sẽ hẳn ra thì dậm chân:” Sao thế này, sao thế này! Lão hủ đã dặn rồi mà, bệnh nó sợ nhất là toát mồ hôi ... Tắm nước nóng vào, chết là cái chắc ...”

Do tắm rửa thật sao? Trác Xảo Nương nghe vậy lão đảo, Lãnh Nghê đứng dậy đỡ ngay lấy nàng, bàn tay nhỏ nắm chặt vạt áo y, nước mặt trào ra:” Thiếp, thiếp không biết ... Thiếp không cố ý.”

“ Không phải lỗi của nàng.” Lãnh Nghê nhớ ra rồi, khi đó lang trung già đưa đơn cho y đi bốc thuốc, ông dặn dò Xảo Nương những điều cần chú ý thì là lúc hai tên say vào phá rối, vội nói với Tôn lang trung:” Tiên sinh, nhà ta không ngại tốn tiền, mong ngài nhất định cứu được nó.”

Tôn lang trung xem xét tình trạng Thảo Tuệ, không khỏi tức giận trách:” Vốn thảo dân còn năm phần năm chắc cứu được nó, nhưng bây giờ thì một phần chưa chắc đã còn. Thật đúng là ... Bắn một chút thôi thì có làm sao cơ chứ? Sao phải tắm, đợi nó khỏe rồi tắm không được à?”

Trác Xảo Nương òa khóc thành tiếng, hồi hận vô cùng.

“ Đây, ngươi phải cẩn dặn trước chứ, ngươi là lang trung cơ mà, người khác làm sao biết được là không thể tắm rửa cho nó.” Thành Lạc Tiệp đi tới mảy liễu dựng lên:

Thành Lạc Tuyên động tác cũng giống y hệt:” Nha đầu này bắn như ăn mảy ấy, ai nhìn thấy chuyện đầu tiên chẳng nghĩ ngay tới tắm rửa cho nó. Ngươi không dặn dò phu nhân ta thì thôi, bây giờ còn oán trách à, lý nào lại như vậy?”

Tôn lang trung bị dáng vẻ hung dữ của hai nàng làm sợ hãi, đồng thời nhớ ra:” Đúng rồi, khi đó lão hủ vốn đang dặn dò phu nhân, sau đó có hai người đi vào, xảy ra hung án, trong cửa hiệu loạn lên, lão hủ cũng quên mất ... Lỗi là của lão hủ, không trách phu nhân được ... Phu nhân thứ lỗi.”

Trác Xảo Nương lắc đầu, lau nước mắt, cố gắng bình tĩnh lại:” Tiên sinh, nhất định phải cứu nó, là ta hại nó thành ra thế này, tiên sinh hãy cứu nó, tốn bao tiền cũng được.”

Nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của Tôn lang trung càng hằn sâu, cầm bút lên mấy lần mà không dám viết:” Không phải là vấn đề tiền ... Ôi, lão hủ chỉ biết tận lực mà thôi, để nha đầu lên giường ...”

Khi viết xong đơn thuốc, hai tay đưa cho Lãnh Nghệ:” Đại lão gia, thực sự có lỗi, nha đầu này bệnh đã như chỉ mảnh treo chuông, lão hu kê một đơn thuốc mạnh, người uống vào sẽ nổi điên. Đây là thời khắc sinh tử, nếu nó mạng lớn, qua được có khi còn sống, nếu mạng mỏng, ài ...”

Trác Xảo Nương ôm mặt khóc không thành tiếng.

“ Ông thật lắm lời, không biết cứu người như cứu hỏa ...”
Thành Lạc Tiệp giật đơn định đi bốc thuốc, nhưng mắt nhìn qua tiền thuốc thì không nói thêm được lời nào, cái giá thực sự không hề nhỏ, dùng để cứu một nô tì thôi, liệu có đáng không:

Lãnh Nghệ không cần xem đơn thuốc, từ sắc mặt của Thành Lạc Tiệp nói lên vấn đề rồi, nhẹ nhàng lấy đơn thuốc từ tay nàng đưa cho hỏa kế, đặt túi tiền của mình lên trên:” Nếu không đủ thì cho ta ghi nợ ...”

Thấy tên hỏa kế do dự thì trầm giọng, lấy giọng quan ra:” Sao hả? Hay là để bản huyện lấy quan ấn thế chấp cho các người nhé?”

“ Mau bốc thuốc.” Tôn lang trung quát tiểu nhị, vội vàng chạy ra khom người nói:” Lời của huyện lão gia là đủ rồi, sao dám lấy tiền thế chấp của ngài.”

Thành Lạc Tiệp ngơ ngác nhìn y, cô nghe muội muội mình kể chuyện rồi, nha đầu này là một quan nô mà phu thê Lãnh Nghệ tình cờ gặp trên đường, thấy đáng thương nên mua về, vốn chẳng có chút liên quan gì, chịu mua nó về đã là đáng quý. Giờ lại không ngại còn không ngần ngại bỏ tiền chữa bệnh cho nó, 25 lượng ba tiền, đó là số tiền nhà bình thường giành dụm cả đời, nàng nhất thời xúc động, bảo với Tôn lang trung:” Nếu không đủ thì lấy của ta nữa.”

Lãnh Nghệ xua tay:” Không cần, chuyện của ta, ta sự lo liệu, cảm ơn cô nương.”

Chương 084: Thảo Tuệ mạng hèn.

Tên bộ khoái Từ Phong nầy giờ đứng khoanh tay dựa lưng vào cửa ngáp, hắn vốn không thích thù gì với nhiệm vụ này, hắn ghét nơi khí ho cò gáy hắn nhớ da diết kinh đô phồn hoa, hắn ghét phải làm nhiệm vụ bảo vệ cho tên quan bé như hạt vừng, hắn càng ghét chuyện Thành Lạc Tiệp gần gũi với Lãnh Nghê.

Vì thế mà mọi cử chỉ lời nói của Lãnh Nghê đều vô cùng chướng mắt, nghe y muốn cứu đứa bé thì lẩm bẩm:” Đồ nghèo kiết xác còn hủ lậu.”

Không ngờ câu này bị Thành Lạc Tuyên đứng cách đó không xa nghe thấy, nàng xoay người đá một phát vào ống đồng, làm Từ Phong á đau đón ôm chân, nàng quay sang quát:” La hét cái gì thế, không biết đang chữa bệnh à?”

Phía quầy thuốc Thành Lạc Tiệp, mấy người nữa cũng xoay người cau mày khó chịu, mặc dù việc làm của phu thê Lãnh Nghê không được người ta đồng tình, nhưng tấm lòng thì đáng trân trọng.

Từ Phong nào dám nói thật, vội qua loa lấp liếm:” Không sao, không sao, trời tối vô ý chạm chân vào cạnh bàn, ha ha.”

Chẳng an buồn để ý tới hắn, một hỏa kế lấy sổ ghi chép, chữ nghĩa hỏa kế chẳng biết nhiều, tên thuốc với số đếm vẫn biết, sau khi đếm số tiền trong túi của Lãnh Nghê, báo:” Đại lão gia, còn thiếu bảy lạng ba tiền.”

Lãnh Nghê ký tên lên đó, hỏa kế liền lập tức đi bốc thuốc.

Thuốc bốc cả một đồng lớn, mấy bộ khoái mang giúp, Lãnh Nghê nhét túi tiền rỗng vào lòng, tiền thì chẳng tiếc, chủ yếu là cuối cùng tay trắng lại hoàn trắng tay làm y không khỏi cười khở. Trác Xảo Nương day dứt nhìn trương phu, xảy ra chuyện này là lỗi của nàng. Lãnh Nghê chỉ đám lại nàng bằng nụ cười nhẹ trấn an, làm nước mắt nàng trào ra lần nữa.

Khám bệnh xong, đoàn người quay về khách sạn Âm Lăng.

Thành Lạc Tuyền nói đưa Thảo Tuệ tới phòng nàng, nàng chăm sóc, nhưng Trác Xảo Nương lắc đầu, nhất quyết muốn tự mình chăm sóc. Thành Lạc Tiệp sai tiểu nhĩ mang thêm một bếp lò, còn có nồi sắc thuốc, sắc thuốc ngay trong phòng Lãnh Nghê.

Doãn Thứ là người trầm tính ít nói, song làm việc cẩn trọng, về tới khách sạn là bố trí canh phòng, cửa trước, cửa sau, ngay cả nóc nhà cũng có hộ vệ, ba người họ thì đặt phòng xung quanh phòng Lãnh Nghê.

Thuốc đã sắc xong, Trác Xảo Nương đút thuốc cho Thảo Tuệ, lúc này thần trí Thảo Tuệ đã mơ hồ, thêm thiếp chưa từng một lần tỉnh lại.

Lãnh Nghê ngồi bên giường, nhìn gò má hốc hác trơ cả xương của Thảo Tuệ, xăm hai hàng chữ, bên trái là “Phạm nữ Thảo Tuệ”, bên phải là “Đầy đi Ba Châu”. Dòng chữ này không chỉ phá hủy dung mạo, còn phá hủy cả cuộc đời, mang mấy chữ này vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên được.

Nhìn hai hàng chữ đó, Lãnh Nghê nhớ tới Lâm Xung cũng bị xăm mặt cuối cùng bắt đắ dĩ lên Lương Sơn, cô bé này, phải chẳng cũng trải qua câu chuyện thảm thương như vậy?

Trác Xảo Nương cho Thảo Tuệ uống thuốc xong gần như kiệt sức dựa vào vai Lãnh Nghê, lẩm bẩm:” Thảo Tuệ sẽ khỏe lại chứ?”

Lãnh Nghệ ôm vai nàng bóp nhẹ, từ cái lần nàng trở về sau khi bị bắt cóc, y dần dà có động tác thân mật với nàng, ôn nhu nói:” Đừng lo, nó sẽ khỏe thôi, nếu hôm nay không gặp được chúng ta, nó sẽ chết, nếu ông trời đã an bài nó gặp chúng ta rồi, không lẽ nào lại để nó ra đi như vậy ...”

Trác Xảo Nương “ừ” khẽ một tiếng, mắt không rời khỏi Thảo Tuệ.

Cứ như thế yên tĩnh tới nửa đêm, Thảo Tuệ bắt nằm không yên, mới đầu nó chỉ phát ra tiếng ú ớ vô nghĩa sau đó tiếng kêu lớn dần, không ngừng dùng tay nắm chặt ngực gọi:” Cha ơi! Mẹ ơi!”

Trác Xảo Nương hoảng lên, nắm chặt tay áo Lãnh Nghệ:” Làm sao bây giờ, quan nhân, đưa nó đi khám lang trung nhé.”

Lãnh Nghệ trấn định vỗ tay nàng:” Lang trung đã nói rồi, uống thuốc rồi sẽ xuất hiện triệu chứng như thế, đây là lúc quan trọng, nó phải vượt qua.”

Trác Xảo Nương nắm tay Thảo Tuệ, không ngừng thủ thủ an ủi, khích lệ, kể cả truyện cho nó nghe. Nhưng Thảo Tuệ hiển nhiên không nghe thấy, hết kêu gào lại quấy đạp, mỗi lần như thế Xảo Nương lại giữ tay, tránh nó tự làm hại bản thân, miệng không ngừng nói, bảo nó khỏe rồi sẽ dẫn nó đi ăn món ngon, dẫn lên núi ngắm cảnh, không để ai ức hiếp nó nữa.

Nhìn một cô bé chẳng lớn được bao nhiêu đồ dành cô bé khác, Lãnh Nghệ vốn là người vô thần tuyệt đối, lúc này chỉ biết nhìn lên trời thăm nhủ, ông hành hạ ta thêm cũng được, nhưng rủ chút lòng thương với cô bé đó đi.

Cứ như vậy tới tận canh năm, Thảo Tuệ đột nhiên mở to mắt, hai mắt muồn lòi ra khỏi tròng, nhìn chăm chăm trần nhà. Miệng cũng há to, tựa như con cá rời khỏi nước, không ngừng thở dốc khó nhọc.

Tới lúc này Trác Xảo Nương cũng gần như hoảng loạn, sợ hãi tới độ, sợ Thảo Tuệ có thể rời đi bất kỳ lúc nào. Lãnh Nghê ôm chặt nàng trong lòng.” Sẽ qua thôi, sẽ qua thôi.”

Thảo Tuệ cứ thở khó nhọc như vậy tới khi phương đông hừng nắng, hơi thở chậm dần, mắt cũng khép lại. Không rõ kết quả là thế nào, sống hay chết? Trác Xảo Nương khóc ướt đầm ngực áo Lãnh Tuệ.

Lãnh Nghê phái người đi mời Tôn lang trung tới khám lại, Tôn lang trung cũng là người nhiệt tình, cả đêm ôm sẵn rương thuốc mà ngủ, sáng sớm có người gọi là đi ngay.

Tôn lang trung khám cho Thảo Tuệ rất kỹ, mặt lộ vẻ vui mừng, mời Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương qua bên nói chuyện, vuốt râu nhỏ giọng nói.” Lúc nghe hộ vệ của đại lão gia nói nha đầu đó còn thở là thảo dân thấy có hi vọng rồi, chỉ là không dám nói sớm. Giờ kiểm tra, quả đúng là vậy, qua được thời khắc thập tử nhất sinh rồi, thuốc phát huy tác dụng, sẽ giữ được mạng thôi.”

“ Đa tạ tiên sinh, đa tạ tiên sinh.” Trác Xảo Nương mừng tới líu lưỡi:

Tôn lang trung lắc đầu.” Phu nhân không cần tạ ơn lão hủ, là nó mạng lớn thôi, thuốc này rất mạnh, người khỏe uống vào còn bị hành hạ chết đi sống lại. Vậy mà nó qua được, mạng quá lớn, thực sự quá lớn mà ... hoặc có lẽ nó không nở phụ tấm lòng đại lão gia và phu nhân.”

Trác Xảo Nương cười trong nước mắt.” Nghe tên nó là biết trẻ nhà nông, trẻ con nông gia mạng hèn, dễ nuôi, sức sống dai dẳng, như cỏ dại vậy, không dễ chết được ... Tiên sinh, còn bệnh của nó sau này...”

“ Nguyên khí của nó hao kiệt, chỉ có thể dựa vào thuốc dần dần bồi dưỡng, không có hai ba tháng thì không khỏe lại được.

Trong ba tháng này nhất định phải điều dưỡng co tốt. Lão hủ lại kê một đơn nữa, để nó từ từ uống, thuốc này nhẹ thôi, lấy ỏn làm chủ. Vẫn câu nói đó, thuốc hơi đắt, đây là bệnh phú quý, chữa được phải dùng tới nhân sâm.” Tôn lang trung nói mà cũng khó xử lắm, cứu tới đây rồi chẳng lẽ buông tay, nhưng chữa tiếp thì ...

Lãnh Nghệ cũng vẫn như cũ, chỉ nói đúng một chữ:” Chữa.

Tôn lang trung nghe thế thì đứng dậy, cung kính vái Lãnh Nghệ một cái thật sâu rồi mới ngồi xuống kê đơn.”

.....

.....

Chương 085: Người thăm dò ta, ta thăm dò người.

Tình hình Thảo Tuệ cơ bản là vậy, không khỏe lên ngay được, cũng không thể vô duyên vô cớ mà yếu đi, chỉ cần chăm sóc cẩn thận không thành vấn đề. Đồng sư gia đề nghị, lên đường trở về, về sớm, ổn định sớm yên tâm chữa bệnh, hưởng hồ đồng ông đi đã lâu, không rõ tình hình trong huyện ra sao.

Thế là đến trưa, bọn họ xuất phát trở về huyện Âm Lăng.

Tiền thuốc của Thảo Tuệ tất nhiên lại phải nợ, số tiền này không hề nhỏ, Tôn lang trang vẫn gật đầu. Bọn họ mua luôn thuốc cho ba tháng, chất non nửa xe ngựa.

Vì mang theo bệnh nhân, Lãnh Nghê thuê thêm một cỗ xe ngựa cho Trác Xảo Nương và Thảo Tuệ ngồi, y cưỡi ngựa. Trác Xảo Nương thương lượng với Lãnh Nghê, đi thật thong thả, tối nay ở lại dịch trạm Âm Sơn, mai tiếp tục lên đường.

Lãnh Nghê nghe tới cái tên dịch trạm Âm Sơn nhớ ngay tới đám nữ tử bắt cóc Trác Xảo Nương, chúng nói thứ tri huyện kia lấy được là ở nơi này. Cho dù không có bệnh tình của Thảo Tuệ không tiện đi gấp, Lãnh Nghê cũng muốn ghé qua đó một chuyến xem tình hình. Yêu cầu của Trác Xảo Nương vừa vặn hợp ý y, tức thì cứ theo ý nàng mà làm.

Lần này trở về thuận lợi hơn rất nhiều, tuyết ngừng rơi, trời quang, mặt trời nhợt nhạt thì vẫn chẳng có chút ẩm áp nào. Trời ẩm lên đôi chút làm tuyết đóng băng trên đường thành từng tảng băng lớn lồi lõm, khiến xe ngựa đi qua lắc lư chòng chành, mỗi khi bánh xe nghiền qua lớp băng lại phát ra các

tiếng “răng rắc” đanh gọn, vì thế xe đi càng chậm càng cẩn thận

Tỷ muội Thành gia nói rất nhiều, suốt ngày lách ra lách rích như chim sẻ vậy, Nội dung à, chẳng có gì, đôi khi chỉ là cảnh tuyết phủ cảnh cây, có lúc chỉ là băng trôi trên sông cũng làm các nàng nói không ngừng, chẳng cần ai phụ họa, hai tỷ muội họ đủ làm không khí đội ngũ sôi động không ít. Trác Xảo Nương thi thoảng cũng bị dụ thò đầu ra nói với các nàng vài câu.

Lãnh Nghệ cũng chú ý nghe họ nói chuyện để từ tính cách của các nàng phân biệt khác nhau, nhưng nghe một lúc thì y bỏ cuộc, thậm chí y không biết là ai nói nữa cơ, cứ như một người độc thoại vậy.

Anh chàng Từ Phong kia thì vẫn bám sát bên cạnh, không ngừng bắt chuyện, bị tỷ muội bọn họ coi như không khí.

Đột nhiên Thành Lạc Tuyên đột nhiên hưng phấn chỉ một vùng đất phủ tuyết bằng phẳng dưới, reo lên:” Đại lão gia nhìn kia, nhìn kia, có con hoẵng.”

Lãnh Nghệ nhìn theo hướng nàng chỉ, đúng là có một con hoẵng đang thong thả tản bộ ở chân núi đối diện, y không hiểu:” Ủ, trên núi có không ít mà.”

Thành Lạc Tiệp hiểu ý muội muội:” Đại lão gia, chúng ta chẳng dễ dàng gì ra ngoài thành một chuyến, vì sao không săn vài con, tối nướng ăn?”

Lãnh Nghệ nhìn hai khuôn mặt hưng phấn tới đỏ bừng bừng không tin được các nàng là gian điệp cài vào bên cạnh mình, hai cô nương này vô tư quá mức:” Tỷ muội các cô ham chơi như thế, thật chẳng giống thần bộ tới từ kinh thành.”

Thành Lạc Tuyên cười hì hì làm nũng:” Không hay sao?”

“ Không hay sao?” Thành Lạc Tiệp cũng bắt chước, động tác y hệt:

Lãnh Nghệ quay đầu nhìn về xe ngựa lớn, Trác Xảo Nương ở trên đó chăm sóc Thảo Tuệ, y không muốn bỏ nàng lại đi chơi.

Doãn Thứ mắt sắc bén, nhận ra ngay tâm tư Lãnh Nghệ:” Đại lão gia, không sao đâu, nơi này cách dịch trạm Âm Sơn chưa tới 10 dặm, thuộc hạ và Thành Lạc Tuyên bộ đầu sẽ bảo vệ an toàn cho phu nhân.”

Thành Lạc Tuyên á một tiếng:” Ta muốn đi săn, ta phát hiện trước cơ mà.”

Doãn Thứ trừng mắt:” Hai người tới đây làm hộ vệ hay là đi chơi? Cả hai đều đi, ai bảo vệ phu nhân?”

“ Trọng điểm bảo vệ là đại lão gia, một mình tỷ tỷ ta không bảo vệ được.” Thành Lạc Tuyên đầu lý:

Ai ngờ tỷ tỷ Thành Lạc Tiệp đúng lúc này lại làm phản:” Một mình tỷ bảo vệ được.”

Thành Lạc Tuyên quay ngoắt sang lườm muội muội, Thành Lạc Tiệp thè cái lưỡi hồng hồng ra trêu.

Từ Phong thấy Thành Lạc Tiệp ở lại cũng chủ động nói:” Đại lão gia, thuộc hạ cũng ở lại đi, bốn nữ bộ khoái đều không biết bắn cung thì săn bắn thế nào. Chỉ có thuộc hạ và Ngụy Đô là cung tiễn thủ, có thể dạy đại lão gia bắn cung. Với lại nơi này là quan đạo, rất an toàn, chỉ tới an bài nơi ở, không cần nhiều người.”

“ Đại lão gia còn cần người dạy bắn cung à?” Thành Lạc Tiệp trở giọng đánh đá tức thì:” Người để cung tên ở lại là được, người là người của Doãn bộ đầu, bộ đầu của các người đi rồi, người ở lại làm cái gì?”

Từ Phong nhất thời nhanh mồm không nghĩ tới điều này, tiu nghỉu lấy cung đeo bên hông ngựa giao cho Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ kỳ thực rất động lòng, thời tiết thế này, bắc một cái bếp than, làm ít thịt nướng, thêm vài chén rượu ấm, còn gì bằng? Lại còn là thịt thú rừng tự nhiên nhất nữa chứ, mới nghĩ thôi đã ứa nước miếng rồi. Hơn nữa tỷ muối kia đột nhiên giắt dây y tách đoàn đi sẵn, đó không phải hành vi nên có của một hộ vệ mới đúng, định giờ trò gì với mình? Đã xác định được nhóm này là người muốn bảo vệ mình lấy thứ kia, Lãnh Nghệ không qua lo ngại về họ.

Song Lãnh Nghệ vẫn còn điều chưa yên lòng lắm, đi tới bên xe của Trác Xảo Nương hỏi tình hình của Thảo Tuệ, Trác Xảo Nương nghe bên ngoài trò chuyện rồi, bảo y cứ đi, Thảo Tuệ ổn định rồi, ngủ rất ngon. Lãnh Nghệ liền quyết định:” Thành Lạc Tiệp bộ đầu và hai bộ khoái ở lại đi sẵn là được, không có chuyện gì đâu, mọi người tiếp tục lên đường tới dịch trạm trước an bài chỗ ở, chuẩn bị đồ nướng, đợi bọn ta mang vật sẵn về.”

Thành Lạc Tiệp mừng lắm, chưa gì đã thúc ngựa rời quan đạo, phóng về phía chân núi, miệng gọi:” Đại lão gia, mau lên, mau lên.”

Lãnh Nghệ mới tập cưỡi ngựa thôi, làm sao dám lên cơn giống nàng, cùng hai nữ bộ đầu khác thông thả đi tới chân núi. Nhìn từ xa xa chỉ thấy con ngựa thân hình to lớn lông hạt dẻ sải bước thản dững đạp tuyết bắn tóe, nhưng người ngồi trên càng thu hút. Nàng mặc võ phục nam, bên ngoài khoác chiếc áo choàng màu xanh lục nhạt của nước hồ, đôi ủng da hươu ống ngắn ở bên dưới. Từ đôi mày ánh mắt đến mũi ngọc môi hồng, từ gương mặt tới vóc dáng không chỗ nào không quyền rũ.

Chương 086: Đứng lại hay bỏ chạy.

Thành Lạc Tiệp đã chạy rất xa rồi, phải ghì cương lại đợi, liên tục thúc giục bọn họ, khi đám Lãnh Nghê tới nơi thì con hươu cũng đi vào rừng thông, khu rừng xanh thăm thẳm như tường như lũy, tầng tầng lớp lớp, lại thêm tuyết phủ làm người ta mất phương hướng, nếu không cẩn thận sẽ lạc đường như chơi, nàng bảo hai nữ bộ khoái cấp dưới:” Lâm Linh, Hoàng Mai! Hai người các người vòng qua hai bên lùa con mồi ra đây cho đại lão gia bắn.”

Ba bộ đầu bọn họ lần này rời kinh mỗi người mang theo hai bộ khoái tùy tùng. Hai nữ bộ khoái thuộc cấp của Thành Lạc Tiệp đều khá trẻ, một da ngăm đen, tên là Lâm Linh, người kia cao lớn không thua nam nhân là Hoàng Mai, nghe lệnh liền thúc ngựa chia hai đường la hét xua đuổi con mồi.

Ba Châu đất đai rộng lớn, lại là nơi rừng núi nhiều, người ít, động vật hoang dã có khắp nơi. Hai nữ bộ khoái vừa xua đuổi, thế là không chỉ con hoẵng kia, mấy con thỏ cũng nháo nhác chạy ra.

Do trận bão tuyết lần trước để lại tuyết đọng rất dày, hạn chế tốc độ chạy của bọn chúng, bọn chúng chỉ có thể di chuyển chậm chạp trên lớp tuyết xếp.

Thành Lạc Tiệp hưng phấn kêu:” Bắn đi! Đại lão gia! Bắn đi!”

Khu, khu, khu, Lãnh Nghê không bắn mà ho một tràng dài, chảy cả nước mắt, toát mồ hôi, làm sao câu này của nàng nghe

nó đầy mùi dâm dăng như thế chứ? Lãnh Nghê nhìn vóc dáng ma quỷ của Thành Lạc Tiệp, nhộn nhạo cả người. Trác Xảo Nương tuy đáng yêu, trong mắt y nàng chỉ là cô bé, hơn nữa là thê tử người ta, vẫn có ít cố kỵ, hai người ở bên nhau lâu như thế chưa xảy ra chuyện gì. Thành Lạc Tiệp là nữ nhân trưởng thành, khiến y không khỏi sinh ra tư tưởng nam nhân nào cũng có.

Lãnh Nghê chỉ bị Thành Lạc Tiệp làm phân tâm một chút, con hoẵng kia đã chạy xa rồi, Lãnh Nghê tuy từng đi săn, nhưng chưa bao giờ tập bắn cung, nếu cho y một khẩu súng, đảm bảo con hoẵng kia không thể thoát, nhưng mà cung tên chẳng tự tin tẹo nào.

Tốc độ con hoẵng rất nhanh, nhưng hai bên đều có người ngăn cản, nó hết chạy đông lại đảo qua phía tây, vòng qua vòng lại. Lãnh Nghê giương cung nửa ngày trời, theo thói quen, y đợi cơ hội tốt nhất, khi con hoẵng hoảng loạn chạy qua chỗ y đứng chỉ cách mấy bước chân, lập tức buông cung.

Vút!

Kỹ thuật không tốt, cung đi không đủ lực, yếu xiu, cơ mà ... trúng ngay mông con hoẵng.

Thành Lạc Tiệp che miệng cười phì một cái, lại vội vàng vỗ tay reo:” Bắn trúng rồi, đại lão gia thật lợi hại.”

Lãnh Nghê trố mắt, bắn thế mà cũng trúng được à, con hoẵng này tới số rồi, còn đang đắc ý thì con hoẵng bị đau, ai dè lao về phía họ. Con ngựa Lãnh Nghê đang cuời là thứ chết nhất, hoảng sợ hí dài, dựng vó lên, Lãnh Nghê vút luôn cung ôm lấy cổ nó, càng khiến Thành Lạc Tiệp cười không thôi.

Ngựa Đại Tổng thực sự quá tệ, nó không sao bình tĩnh lại được, hết hí rồi lại nhảy chồm chồm. Lãnh Nghê cuời ngựa chạy nhanh một chút còn đối phó được, chứ lúc này thì hết

cách, cưỡi ngựa kém, lại chẳng hiểu tập tính của ngựa, chủ và ngựa tình cảm chẳng có nốt, chỉ đành để nó quăng quật, trông y càng thâm hiểm, một chân đã tuột khỏi bàn đạp, nửa người trượt khỏi yên, may mà hai tay y ôm cổ ngựa rất chắc.

Thành Lạc Tiệp thúc ngựa tới, nàng không cần cầm cương, chỉ dựa vào hai chân kẹp bụng ngựa để khống chế, hết sức điều luyện. Tay đưa ra dây buộc đầu ngựa. Nhưng con ngựa này không vì nàng là mỹ nữ mà nể mặt, nó vẫn hí liên hồi, tuy bị nàng giữ chặt không chồm lên được, nó cứ bất an lắc đầu.

Bên này chưa xong lại lượt con ngựa của Thành Lạc Tiệp cũng không chịu ngoan ngoãn nữa, hai lỗ mũi lớn phì phì liên tục, hai chân trước cào đất, đầu lúc lắc, tựa hồ thúc giục chủ nhân chạy mau.

Lúc này Thành Lạc Tiệp không cười được nữa, nàng cũng cảm thụ được sự sợ hãi của con ngựa phía dưới, có thứ gì đó khác, không phải do con hoảng gây ra.

Câu trả lời có rất nhanh, từ trong rừng thông truyền ra tiếng gầm lớn, tiếp đó là tiếng cành cây gãy rãch rắc ghê rợn. Một con gấu đen xì to như con trâu đực từ trong rừng bước ra, nhìn thấy bọn họ nó dựng hai chân trước lên, móng vuốt về phía trước quờ quạng, gầm vang trời đất.

Ngựa của Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp đều như nổi điên hết đá chân lại chạy loạn khắp nơi, khống chế thế nào cũng không nổi nữa rồi.

Con gấu sau một tràng gầm gừ hăm dọa liền xông tới, bốn cái chân lực lưỡng của nó đạp lên tuyết dày, tuyết chẳng thể cản bước nó, bốn tứ tung giúp nó tăng thêm uy thế. Bộ lông đen bóng mượt của nó dập dờn theo từng nhịp chạy, khoe ra cái đẹp nguy hiểm.

Không biết vì sao cái thứ đáng lẽ đang cắn móng tay ngủ đông lại bị đánh thức.

“Chạy mau.” Thành Lạp Tiếp buông cương ngựa của Lãnh Nghê ra:

Lãnh Nghê kinh hồn bạt vía xoay đầu ngựa, nhưng con ngựa hoảng quá rồi, chạy thì không chạy, lại cứ như muốn phải đá y xuống trước. Dưới chân nó cứt đá đã phun tóe loe ra đất.

Tốc độ con gấu rất nhanh, chỉ thoáng cái nó đã xông tới trước mặt con ngựa xấu số, há cái mồm lớn lồm chồm răng nhọn hoắt, tay vung lên và một phát như trời giáng, đánh bay nửa đầu ngựa.

Lực đạo quá kinh khiếp, con ngựa bị vả bay đi, Lãnh Nghê cũng ngã văng xuống đất lăn lông lốc, biến thành người tuyết.

Gấu hiện đại hình như đâu nghe nói mạnh kinh hồn thể này, Lãnh Nghê chân tay rụng rời, cái đầu y mà trúng một cú vả đó chắc không còn gì. Bình tĩnh, bình tĩnh, nghe đồn gấu không ăn thịt người, gặp phải gấu, tốt nhất là giả chết ... Mẹ nó chứ, nói nghe thì hay lắm, gặp rồi mới biết, tưởng tượng nằm đó rồi để con gấu nặng chắc phải tới cả tấn lớn vờn trên đầu xem.

Lãnh Nghê không làm nổi, nhưng chạy cũng chỉ có đường chết thôi, lúc sinh tử tồn vong y bật dậy, rút con dao cực kỳ sắc bén của lão ăn trộm ra. Mắt nhìn chăm chăm vào đốm lông trắng trước ngực con gấu, hình như đó là vị trí của tim. Không chắc nữa, liệu, chỉ có cách liều một phen thôi.

Mày vào đây! Con sợ hãi không khiến Lãnh Nghê cứng người hoảng loạn, lại biến thành lửa giận, thành quyết tâm, quyết liều mình với nó.

Không phải nói Lãnh Nghệ can đảm, đó là một bản năng ghi vào gen của mỗi người, quyết định tính cách người đó khi gặp phải nguy hiểm sẽ đối diện thế nào, người bỏ chạy, người đứng lại đối diện.

Chương 087: Mỹ nhân trên lưng ngựa.

Con gấu thở mạnh ra mũi, cái móng đầm đìa máu của nó hươ trên không làm động tác đe dọa. Bước chân nó nện trầm trầm trên mặt đất, lao tới như chiến xa.

“ Con khốn! Mày lại đây!” Lãnh Nghê mặt tròn tròn, răng cũng nhe ra gầm gừ:

Tích tắc cả hai sắp va chạm, con gấu khựng người, gầm một tiếng rung chuyển trời đất.

Lãnh Nghê bị tiếng gầm của nó làm đầu óc ù cả đi, lão đảo lúi lại, tiếp đó y thấy trên đầu con gấu có một thanh phi đao cắm sâu quá nửa. Cùng lúc này lại vút một tiếng nữa, thêm một thanh phi đao phóng tới, Lãnh Nghê quay đầu nhìn, cách đó mấy bước, Thành Lạc Tiệp hai chân kẹp bụng ngựa vờn quanh con gấu, mũ da che kín hai tai nàng đã bị gió thổi tuột ra, để lộ khuôn mặt phấn hồng xinh đẹp, mi cong mềm mại, hai hàng lông mày đen nhánh, chiếc mũi dọc dừa nằm ngay dưới cặp mắt long lanh, miệng hồng chúm chím. Trái ngược với hoa dung nguyệt mạo đó, mỗi tay cầm thêm một thanh phi đao, ném ra vun vút.

Con gấu bị thương rồi, nhưng vết thương đó còn chưa đủ, da thịt nó rất dày, vết thương chỉ làm nó thêm điên cuồng, quay sang phía kẻ tấn công mình.

Thành Lạc Tiệp hét lạnh lạnh, nàng tung mình bay khỏi mình ngựa, tay liên tục ném ra mấy phi đao. Chỉ nghe tiếng

gió rít, chẳng biết nàng rút phi đao từ đâu ra, ra tay là trúng, đầu con gấu biến thành nhím, hai mắt cũng trúng đòn.

Tiếng gầm liên tục vang lên, tuyết trên cây rơi lả tả, con gấu điên cuồng gầm gừ húc lung tung một hồi, cuối cùng xô phải một cái cây, làm cái cây to như miệng bát đổ gục cùng nó, máu nhuộm đỏ cả vùng.

Lãnh Nghệ đứng đó há hốc mồm như thăng ngọc, lão già Doãn Thửu có nói tỷ muội Thành gia còn lợi hai như ông ta, đâu ngờ người ta lợi hại tới mức này, đầu từ từ quay sang phía nàng:” Cô, cô nương, thật lợi hại.”

Ai ngờ Thành Lạc Tiệp đứng đó không nhúc nhích, không đáp lời y, mặt cắt không da máu. Lãnh Nghệ vội chạy tới, không phải vừa rồi mấy lần này đòn của con gấu trúng đòn rồi chứ:” Thành Lạc Tiệp cô nương, có làm sao không?”

Thành Lạc Tiệp vừa rồi nhìn chiến đấu rất oai hùng, con gấu không có lấy một cơ hội nào, kỳ thực hung hiểm ra sao, có lẽ chỉ nàng mới rõ, đưa tay lau mồ hôi:” Lợi hại, nó, nó mà không húc vào cái cây thì tôi nguy mất ... Phi đao hết mất rồi.”

“ Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Lãnh Nghệ thở phào, không hiểu lúc nãy mình làm sao to gan thế, giờ nhìn con gấu ngã rồi mà chân lại mềm nhũn:

May, phải nói là may.

Hai nữ bộ khoái ở xa bấy giờ mới phóng ngựa tới, họ không chứng kiến cảnh nguy hiểm vừa rồi, người hò reo, người chạy tới xem con gấu.

Thành Lạc Tiệp mất một lúc mới hoàn hồn, đi tới rút phi đao khỏi đầu con gấu, lau sạch máu rồi nói với hai nữ thuộc cấp:” Các người đặt con gấu lên ngựa cho ta.”

Làm sao đặt lên được chứ? Lãnh Nghệ không hiểu.

Thế rồi chỉ thấy Lâm Linh đi cầm lấy hai móng trước của con gấu, xuống tấn hét một cái cồng lên. Hoàng Mai cao lớn ở phía sau đỡ, nâng con gấu đặt lên lưng ngựa. Thế là con gấu to như con trâu đặt lên, đè oằn lưng ngựa, khiến con ngựa lão đảo mấy cái mới đứng vững.

Giờ Lãnh Nghê đã hiểu, mấy cô gái hộ vệ mình lợi hại cỡ nào.

Quá sức tưởng tượng mà.

Ngựa của Lãnh Nghê bị con gấu tát chết, Lâm Linh nhường ngựa cho y, trên ngựa của Hoàng Mai còn có con hoẵng bị y bắn vào mông, đương nhiên bị các nàng dứt điểm, mũi tên của y chưa đủ lấy mạng nó.

Con mồi vậy là đủ rồi, không cần săn nữa, hướng hồ nơi này cũng nguy hiểm hơn dự kiến của họ, không dám nấn ná, hộ tống Lãnh Nghê tới dịch trạm.

Vùng này có câu muốn tới Ba Châu phải qua dịch trạm Âm Sơn, nơi này bảo là thôn cũng không phải, gọi là trấn cũng sai, nhưng nó lại có hiệu buôn, tiệm cầm đồ, trà lâu, tửu quán, cái gì cũng có, chỉ không có nhà dân bình thường, toàn bộ là người buôn bán.

Nơi này là cửa ngõ qua lại giữa Ba Châu và vùng cao nguyên tây nam, mỗi ngày lượng người qua lại không biết bao nhiêu mà kể, vì sự tiện lợi đó, nơi này từ thiết lập một dịch trạm.

Chỉ là nơi này thực sự không hề thích hợp cho con người sinh sống, xung quanh toàn là núi đá, nguồn nước xa, chẳng thể nào trồng trọt được. Thế nên trải qua nhiều năm vẫn không thể tạo thành cộng đồng cư dân, chỉ có người làm ăn buôn bán tới đây kinh doanh, là sự tồn tại khá đặc biệt.

Nếu bảo Lãnh Nghệ miêu tả, y sẽ liên tưởng tới trần nhỏ tạm bợ ở vùng viễn tây Mỹ trong thời đại sốt vàng.

Lúc này một ông già vừa thấp vừa béo, mặc quan bào dẫn theo Vũ bộ đầu, Đồng sư gia cùng với mấy hỏa kế của dịch trạm ra cổng xếp hàng nghênh đón từ lâu. Xa xa thấy Lãnh Nghệ, bước lên một bước, cung kính thi lễ:” Ti chúc bái kiến tri huyện đại nhân.”

Nghe xưng hô này Lãnh Nghệ đoán được chín phần, đây hẳn là dịch thừa của dịch trạm rồi, chỉ gật đầu hơi hột, xuống ngựa, lệnh:” Các người chuẩn bị, lát nữa nướng thịt.”

Nói xong không cần biết tới người khác, đi vào dịch trạm.

Giả làm quan viên một tời gian, nhờ chịu khó quan sát, có cảm ngộ nhất định, Lãnh Nghệ có thể cúi mình xuống vì một bách tính, được tiếng thơm thân dân, có khi thành giai toại đẹp nhưng là quan viên mà khách khí với thuộc hạ của mình thì ngu ngốc, càng có uy, càng dễ quản.

Vũ bộ đầu đi theo, nhanh chóng vượt lên trước nghiêng người đi ngang chứ không dám xoay lưng về phía Lãnh Nghệ, tay đưa ra:” Đại lão gia, nơi ở an bài thỏa đáng, gian đầu thượng phòng ạ.”

Dịch trạm này kết cấu tứ hợp viện, bên ngoài có tường cao vây quanh toàn bộ dịch trạm, bốn phía là tầng trệt, cái gọi là thượng phòng chẳng qua là chính phòng nằm sâu trong tứ hợp viện thôi. Bố cục phòng xá như nhau, không khác nhiều, khác duy nhất là chính phòng có hai gian, gian ngoài là phòng khách, gian trong là phòng ngủ.

Đồ đạc trong phòng cũng đầy đủ, nhưng đều cũ kỹ, mà nhà cửa cổ đại nói thực là nhìn ngoài thì đẹp, chứ ở không thoải mái, ánh sáng không tốt, giữa ban ngày đứng trong phòng còn chẳng nhìn rõ cột nhà khác cái gì.

Chôn hoang đã có chỗ ăn ở thế này là tốt rồi.

Chương 088: Tiệc thịt nướng. (1)

Lãnh Nghệ vừa mới về thì hỏa kế dịch trạm lập tức mang nước nóng tới, Trác Xảo Nương và Thành Lạc Tuyên đang ở trong phòng chiếu cố cho nha hoàn Thảo Tuệ, nhìn thấy y vào thì đứng lên đón.

“ Thảo Tuệ thế nào rồi?” Lãnh Nghệ nhìn phía cô bé trên giường, đắp tới mấy lớp chăn, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt với mái tóc xác xơ:

Thảo Tuệ yếu ớt nói:” Đa tạ đại lão gia, nô tỳ đã khỏe rồi, có thể dậy làm việc.”

Trác Xảo Nương mắng:” Cái gì mà khỏe, ngươi vừa mới tỉnh không lâu, làm sao có thể nói là khỏe. Lang trung đã nói, trong vòng hai ba tháng ngươi không được làm việc nặng nhọc, yên tâm tĩnh dưỡng đi. Cho nên trong thời gian đó, ngươi không phải làm gì cả, cứ nằm nghỉ thôi, đợi khỏe hẳn hẳn hay.”

“ Nô tỳ, nô tỳ không thể làm thế”

“ Có gì mà không thể, đều do ta hai người, khiến ngươi ra nông nỗi này.”

“ Thái thái ...”

“ Được rồi, bớt nói đi, nghỉ ngơi cho tốt.” Lãnh Nghệ can thiệp không để hai người dây dưa qua lại nữa, nhìn Thảo Tuệ tỉnh táo rồi cũng vui:” Ngươi khôi phục rất tốt, xem ra y thuật của Tôn lang trung không tệ, nhặt về cho ngươi cái mạng đấy.”

Thảo Tuệ thều thào:” Đa ta đại lão gia, đa ta ...”

“ Đã bảo được rồi, người bớt nói đi, giữ sức chút, đừng để phí công sức của phu nhân.” Lãnh Tuệ chặn lời nó:” Bọn ta vừa săn được một con gấu lớn”

Nói tới đó thấy Trác Xảo Nương sợ hãi, nàng là cô nương trong núi, biết gấu ngủ đông bị đánh thức đáng sợ ra sao, y sửa lời nay:” Là Thành bộ đầu săn được, ta đứng ngoài nhìn thôi, cô ấy lợi hại lắm. Vù vù vù phóng phi đao ra, thế là con gấu ngã xuống. To lắm, bằng con trâu ấy chứ, ngựa bị đè muốn gãy lưng.”

Thành Lạc Tuyên kinh ngạc thốt lên:” Tỷ tỷ giết gấu sao? Tỷ ấy ấy võ công tuy cao nhưng chưa bao giờ sát sinh, đến cả gà cũng không dám giết cơ.”

“ Không phải tỷ tỷ cô đề nghị đi săn sao?” Lãnh Nghê bất ngờ lắm, nhớ lại tư thế oai hùng của Thành Lạc Tiệp khi chiến đấu với con gấu, khác nào viên tướng trải qua trăm trận:

“ Tỷ ấy luôn nói như thế, nhưng xưa nay chẳng bao giờ săn được con gì cả, toàn cưỡi ngựa đuổi theo phía sau dọa bọn chúng cho vui thôi.” Thành Lạc Tuyên khẳng định:

Người ta không có lý do gì nói dối chuyện thế này, Lãnh Nghê nhớ lại tình huống khi đó vô cùng khẩn cấp, về sau Thành Lạc Tiệp tuy giết con gấu rồi thì mặt trắng bệnh, chân tay bủn rủn ... Hắn vừa phải vượt qua chương ngại tâm lý hơn, chứ không phải vì vừa trải qua trận chiến gian nan.

Dù sao chuyện cũng đã rồi, Lãnh Nghê an bài:” Đợi lát nữa bọn ta tổ chức nướng thịt trong sân, nếu như Thảo Tuệ đã tỉnh rồi thì cho nó ra bên đồng lửa, ăn chút thịt, xem nào nhiệt, có lẽ sẽ tốt cho bệnh tình của nó.”

Trác Xảo Nương gật đầu, bảo Thành Lạc Tuyên đi tìm một chỗ khuất gió, lát nữa cho Thảo Tuệ ra.

Trong sân lúc này đã náo nhiệt lắm rồi, dù sao sẵn được một con gấu không phải dễ dàng, cho nên khi con gấu được chở vào, toàn bộ dịch trạm sôi trào, ai nấy kéo nhau ra xem, bầu không khí tung bừng hơn Tết.

Dịch trạm trừ là nơi tiếp đãi quan viên và tín sứ đi qua thì còn mở cửa kinh doanh, cho nên trừ đám Lãnh Nghệ ra, còn có nhiều khách khác. Ở trong dịch trạm được cái là yên tâm hơn nơi khác, hai là biết đâu được gặp quan lão gia, nếu mà may mắn hơn có khi nói chuyện vài câu, thế cũng đủ tự hào.

Hôm nay quan lão gia bị một con gấu thu hút hết hào quang, tới khi nghe nói là một nữ bộ đầu sẵn được, tất cả đều nhìn Thành Lạc Tiếp yêu điệu với anh mắt kính sợ. Người khác không hiểu, Từ Phong nghe là đoán ra ngay, chắc chắn là tại tên tri huyện vô dụng kia làm liên lụy, giết một con gấu không phải dễ dàng, nếu bình thường Thành Lạc Tiếp chắc chắn sẽ chạy, không vui nói:” Tiếp tỷ, vì một tên tri huyện nhỏ xiu mà liều mạng như vậy có đáng không?”

Thành Lạc Tiếp đơn giản lạnh lùng nói:” Không cần ngại lo.”

“ Nhỡ tỷ bị gấu làm bị thương thì sao?”

“ Xéo!”

Từ Phong thấy nàng nổi giận, chạy ngay như chuột.

Có một thợ săn cao lớn trợ trong dịch trạm đi quanh con gấu, tấm tắc khen:” Con gấu to như thế này, nếu tại hạ gặp được chắc chắn sẽ bỏ chạy, mọi người to gan thật đấy, nhìn móng vuốt nó này, chỉ bị quệt nhẹ qua cũng khó chống nổi.”

“ Có câu, tài cao gan lớn, phải là người có bản lĩnh mới có lá gan này. Cô nương thật lợi hại.” Một vị tín sứ quân ngũ tán thưởng:

Thành Lạc Tiệp được bao nhiêu người khen ngợi cũng vui lắm, cười khanh khách:” Các người tích cực khen ta như thế chẳng qua là muốn được ăn thịt chứ gì? Được, dù sao con gấu lớn như thế, ai thấy cũng có phần, nhưng muốn ăn thì phải làm.”

Thế là thợ săn tức thì xắn tay áo lên giúp lột da xẻ thịt, tín sứ gọi người cắt củi thành đồng, những người khác cũng góp một tay một chân, góp cả món ăn mình mang theo, không khí trong sân càng lúc càng tốt.

Chẳng mấy chốc mà trời tối, nhưng ở giữa sân đã đốt lên ngọn lửa lớn, soi sáng cả dịch trạm, hơi ẩm lan tỏa khắp nơi. Dịch thừa tới nhìn bộ Lãnh Nghệ chỉ huy hỏa kế giúp đỡ, thịt đã được thợ săn xẻ từng tảng lớn đặt ngay ngắn trên bàn gỗ giữa sân. Thành Lạc Tuyên giới thiệu nấu nướng cùng mấy nữ bộ khoái phụ trách nướng thịt, mùi thịt nướng bốc lên thơm lừng.

Thịt gấu nhiều nhất song hơi hắc, thực ra ăn không ngon cho lắm, ở nơi này gia vị cũng thiếu thốn, chủ yếu chỉ là làm sạch, thái nhỏ, công đoạn chủ yếu là nướng sao cho khéo vừa tới vừa đủ.

Ngoài thịt nướng ra còn có một cái nồi to, xương đem cả vào đó nấu.

Lãnh Nghệ thèm thịt nướng song không quên mục đích tới đây của mình, đó là thăm dò ngày hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Y cùng dịch thừa ngồi cùng một chỗ, vừa nướng thịt vừa tán gẫu. Hỏi ông ta chuyện xảy ra trong dịch trạm mấy tháng qua, nhưng chẳng hỏi ra được cái gì, vì theo dịch thừa nói, dịch trạm bình yên, mọi người chỉ coi đây là điểm dừng chân trước khi tới hoặc rời Ba Châu đi tiếp, tuy nơi này đông, nhưng không ai ở lại lâu, tới lui vội vã.

Đi đường thì thêm một chẳng bằng bớt một việc, ai muốn phiền phức.

Chương 089: Tiệc thịt nướng. (2)

Lãnh Nghệ lại sai dịch thừa lấy đăng ký ở trọ ra, y trọng điểm tra thời điểm vị tri huyện kia ở nơi này có những vị khách nào. Số lần vị tri huyện kia tới đây không ít, thế nên những cái tên trôi qua đầu y cũng nhiều, y chẳng nhận ra ...

Đang lúc cho rằng manh mối này vô dụng rồi, đột nhiên tay Lãnh Nghệ dừng lại, ngẩng đầu hỏi Thành Lạc Tiệp ở bên giúp y thêm thịt nướng:” Trên sổ có tên các cô, thời gian trước các cô tới dịch trạm Âm Sơn.”

Thành Lạc Tiệp bị hỏi bất ngờ, nhất thời lúng túng:” Chuyện đó ... Ừm, chỉ đi ngang qua.”

Lãnh Nghệ hỏi tới:” Đi đâu?”

Thành Lạc Tuyên nhảy vào đúng lúc cứu nguy cho tỷ tỷ:” Đó là bí mật của lục phiến môn, không thể nói.”

“ Cô không nói ta cũng biết, các cô tới huyện Âm Lăng chứ gì?” Lãnh Nghệ thông thả nói, tối hôm đó Doãn Thửu đột nhập huyện nha, y muốn nói thẳng chuyện này ra, xác định sớm, y còn sớm chuẩn bị cách ứng phó:

Thành Lạc Tiệp không ngờ Lãnh Nghệ lại toạc móng heo ra như vậy, hơi hoảng:” Sao ngài biết?”

“ Mặc dù dịch trạm Âm Sơn thông bốn phương tám hướng, nhưng các cô không thể đi nơi khác.”

“ Vì sao?”

“ Các cô tới Âm Sơn không phải vì làm hộ vệ cho ta sao? Chắc chắn là tới Âm Sơn thăm dò tình huống rồi, còn tới nơi khác làm gì?” Lãnh Nghệ bình thản nói, trả sổ đăng ký cho dịch thừa:

Hai tỷ muội kia chỉ cười hì hì, không nói đúng, cũng chẳng nói sai.

Thịt nướng, rượu gạo, cả dịch trạm tham gia không thiếu một ai.

Ba Châu hoang vu xa xôi, người dân tộc rất nhiều, đừng nói tị hiềm nam nữ, có tộc mà nữ mới người nắm quyền kìa, vì thế cái gọi là nam nữ hữu biệt ở đây không nghiêm trọng bằng nơi khác. Huống hồ ở ngoài, không thể quá cầu kỳ, chỉ có chỗ Trác Xảo Nương là có mấy nữ bộ khoái ngồi ngoài, ngăn cách với nam nhân khác.

Chứ giả sử quanh vùng Trung Nguyên hay Giang Nam, lúc này e thế nào cũng có bậc nho học chí sĩ tới chửi mắng tôn hại phong hóa đi báo quan rồi. Còn nơi này à, nhìn Đồng sư gia đi, đang vuốt râu cười kìa.

Nồi nước canh sôi sùng sục này giờ rồi, Thành Lạc Tuyên múc một bát lớn, đợi nguội bớt Trác Xảo Nương dứt từng thìa cho Thảo Tuệ, nó còn yếu, e ăn thịt không tốt, chỉ có thể uống nước canh. Thảo Tuệ cảm động khóc mãi, nó còn quá yếu, không có sức tự làm, đành để Trác Xảo Nương chiêu cố.

Dịch thừa mang tới vò rượu ngon ông ta cất giữ lâu năm, đem so với rượu gạo đục ngầu lại có vị chua chua bán ngoài kia thật sự khác biệt như trời với đất. Uống tới đâu biết tới đó, mỗi người chỉ ít cũng được một chén nhỏ, bầu không khí hết sức vui vẻ.

Thành Lạc Tiệp võ công rất cao, nhưng tửu lượng lại tệ, mới uống một chén thôi mà mặt đã nổi rắng hồng rồi, dánh vẻ

tựa thẹn thùng yêu kiều của nàng hút hồn, không ít người len lén nhìn nàng. Nhất là Từ Phong, nhìn nàng tới si mê, mắt mỗi lúc một đỏ, trong đầu dường như ra đường cong hoàn mỹ của nàng, hận không thể ôm siết vào lòng.

Rượu này với Lãnh Nghê mà nói chưa là gì, gọi là rượu mạnh, chừng chỉ 20 - 30 độ là cùng thôi, song y không uống nhiều, là một tay súng bắn tỉa, tối kỵ là run tay. Lãnh Nghê nướng một miếng thịt gấu lớn, đưa cho Thành Lạc Tiệp:” Cảm ơn cô nương.”

Thành Lạc Tiệp rượu vào càng xinh đẹp như hoa, cười không ngừng:” Đại lão gia, ngài say rồi sao? Ngài nướng thịt cho người ta, người ta phải cảm ơn ngài chứ?”

Lãnh Nghê hạ thấp giọng xuống:” Cảm ơn cô ban ngày cứu ta, giờ ta mới biết cô vốn không sát sinh, vì cứu ta mà làm trái nguyên tắc của mình, chẳng lẽ không nên cảm ơn.”

“ Hừm, chắc chắn là do con nha đầu Lạc Tuyên lắm mồm rồi.” Thành Lạc Tiệp nghiêng răng lắm bả, thoát cái đã cười tươi, thủ thi:” Nếu vậy đại lão gia định cảm ơn người ta thế nào?”

Lãnh Nghê gật đầu:” Vậy cô nương muốn ta cảm ơn thế nào?”

“ Đại lão gia cho người ta quyết định sao?”

“ Ừ, cô nói đi.”

“ Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện được không? Nơi này ồn quá.”

“ Được, đi đâu?”

“ Tới phòng của đại lão gia được không?” Ánh mắt Thành Lạc Tiệp như mảng cỏ mềm mại quán lấy Lãnh Nghê, nàng uống càng nhiều hơi ấm ngày càng dâng cao trong người, mùi

u hương cơ thể bắt đầu tỏa ra, khuôn mặt hồng rực lên một tia đỏ lựng dục hoặc, dưới ánh lửa bập bùng, thêm muôn phần quyến rũ:

“ Phòng ta hả?” Lãnh Nghê vừa nghe một cái tim đập tăng tốc rồi, cổ hơi khô:

“ Đúng thế, đại lão gia vừa nói do người ta quyết, ngài không nuốt lời chứ?” Thành Lạc Tuệ khích:

“ Chuyện này.” Lãnh Nghê nhìn về phía Trác Xảo Nương, nàng đang cùng Thành Lạc Tuệ nói gì đó vui lắm, không để ý tới hai người họ:

“ Người ta còn có chuyện khác muốn nói với ngài, chuyện liên quan tới ngài, ngài không muốn biết vì sao phải phái bộ đầu từ tận kinh thành tới đây làm hộ vệ cho ngài sao?” Thành Lạc Tiệp kéo sự chú ý của Lãnh Nghê lại:

Câu này nói trúng điểm yếu, Lãnh Nghê gật đầu không chút do dự:” Muốn.”

Thành Lạc Tiệp cười đắc ý như nhìn con cá đã cắn câu:” Vậy đại lão gia về phòng trước đi, người ta sẽ tới sau.”

“ Được.” Lãnh Nghê đứng dậy vươn vai, lớn tiếng nói:” Đêm qua ngồi canh nha đầu kia chẳng chợp mắt được chút nào, ta ngủ sớm đây, mọi người thông thả ăn đi không cần vội.”

Xung quanh đứng lên chấp tay tiễn, Trác Xảo Nương cũng nói:” Vậy chúng ta cũng về thôi.”

Thành Lạc Tiệp đã tới sau lưng Trác Xảo Nương nói nhỏ:” Phu nhân vội gì chứ, chỉ một khắc cũng không nở rời quan nhân nhà mình sao? Hi hi, phu nhân cứ ở đây ăn ngon đi, đại lão gia có bọn thuộc hạ rồi, bọn thuộc hạ được phái tới là để chiếu cố đại lão gia mà.”

Lãnh Nghệ cũng nói:” Đúng thế, nàng ăn thêm đi, đợi nửa canh giờ nữa hẵng về.”

Trác Xảo Nương nhìn gương mặt xinh đẹp như hoa của Thành Lạc Tiệp, lại nhìn trượng phu, sắc mặt biến đổi, nàng không dám thể hiện ra ngoài, cúi đầu xuống khẽ vâng một tiếng.

Lãnh Nghệ đứng dậy bước chân hơi lảo đảo đi về phòng, hai bộ khoái Hoàng Mai, Lâm Linh định đi theo, Thành Lạc Tiệp ngăn cản:” Không sao đâu, đây là dịch trạm, sẽ không có chuyện gì. Còn có đám Doãn Thử bộ đầu ở ngoài tuần tra cơ mà, các người ở đây được rồi, nhớ mang thịt nướng cho họ là được.”

Hai nữ khoái vâng lời.

Chương 090: Bọ ngựa bắt ve

....

Bọn họ nói chuyện tuy nhỏ, nhưng Từ Phong luôn lớn vồn gần Thành Lạc Tiệp nghe thấy, lửa ghen tuông bốc lên ngàn ngút, lại uống nhiều, mặt đỏ bừng:” Không uống nữa, về đi ngủ đây.”

Trong sân mọi người đang cười nói vui vẻ, ăn thịt uống rượu, ai thềm đề ý tới hắn.

Từ Phong về tới phòng của mình, nhưng hắn không cách nào ngủ được, ngọn lửa hơn ghen sắp thiêu cháy hắn rồi, nằm trên giường, hai mắt mở thao láo trong đêm đen. Đột nhiên hắn bật người dậy, rón rén ra phía cửa, ở ngoài kia tiếng cười nói vẫn rộn ràng, hắn biết rõ lịch trực đêm nay, chỉ có thượng cấp của hắn Doán Thứ gác ở vòng ngoài thôi, đi ra ngoài thấy không ai chú ý, len lén men theo chân tường, đi vòng tới thượng phòng.

Dù là thượng phòng cũng chỉ là nhà tầng trệt, liềm nước bọt ướt rồi chọc thủng giấy dán cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy Lãnh Nghệ đang ngồi trên giường cời áo, còn Thành Lạc Tiệp còn chưa tới.

“Mẹ nó chứ, đồ cầu quan chó má, muốn giành nữ nhân với lão tử à?! Nằm mơ!” Nghiến răng nghiến lợi chửi trong lòng, Từ Phong đảo mắt một cái đã có chủ ý, gõ gõ cửa sổ.

Lãnh Nghệ nghe thấy tiếng gõ cửa sổ lên tiếng hỏi:” Ai thế?”

“ Là thuộc hạ.” Từ Phong thấp giọng đáp:

“ Có chuyện gì?” Lòng ngạc nhiên tên này làm sao cửa chính không gõ lại đi gõ cửa sổ, Lãnh Nghệ cẩn thận, dù gì đám người này cử tới giám sát y, lòng dạ khó lường, rút chốt cửa sổ ra, đứng cách cửa sổ một đoạn:

Từ Phong mặt tươi cười.” Đại lão gia, Tiệp tử bảo thuộc hạ chuyển lời, tử ấy đợi đại lão gia ở cây hòe cổ thủ phía sau, tử ấy nói lát nữa tới đó nói với ngài một chuyện vô cùng quan trọng, đại lão gia nhất định đợi tử ấy tới, đừng đi đâu.”

“ Ủ, được, ta đi đây.” Lãnh Nghệ đóng cửa sổ, vừa rồi đầu óc y còn nghĩ bậy nghĩ bạ, té ra người ta không có ý đó, phải Từ Phong tới đây chuyển lời rõ ràng nàng có ý muốn nói chuyện nghiêm túc, rốt cuộc cũng muốn xòe bài sao:

Từ Phong đưa tay cản.” Đại lão gia, ngài nên đi ra theo cửa sổ, đừng để ai chú ý. Tiệp tử nói, chuyện này rất bí mật, không thể để người ngoài biết được.”

“Ồ, vậy hả, được.” Lãnh Nghệ không nghi ngờ gì, mặc lại quần áo thất vào đai lưng, ăn mặc chỉnh tề, vì đóng vai một thư sinh trời gà không chặt, y còn làm bộ vát vả leo cửa sổ, sau đó mò mẫm bóng đêm tới hậu viện có cây hòe lớn:

Từ Phong cười đều, đợi Lãnh Nghệ đi rồi, hấn lên vào phòng, đóng cửa sổ, đi tới bên giường thổi tắt đèn, cởi hết y phục, trần truồng nằm trong chăn. Nếu là bình thường hấn không dám làm thế, muốn lấy sự chân thành của mình làm tan chảy trái tim sắt đá của Thành Lạc Tiệp. Nhưng Lãnh Nghệ khiến hấn có cảm giác nguy cơ mạnh mẽ, nếu không ra tay sớm sẽ mất cơ hội. Lần này đóng giả tên tri huyện kia, đợi gạo nấu thành cơm rồi, Thành Lạc Tiệp chỉ có thể theo mình, chiêu thay kéo đổi cột này quá khéo! Hấn cũng phải vỗ tay khen diệu kế của bản thân.

Buông màn xuống, tim Từ Phong đập cuồn cuộn, lòng tưởng tượng ra lúc đè thân thể mơn mơn của Thành Lạc Tiệp

xuống.

Lại nói Thành Lạc Tiệp tránh người khác để ý vì thế ngồi lại trong sân một lúc, sau đó mới chỉnh y phục rồi đi, tay đặt lên ngực, cảm thụ được tim mình đang đập cuồng loạn.

Nàng định dùng mỹ nhân kế với Lãnh Nghê, sau đó thăm dò tung tích của thứ kia ... Đây chính là nhiệm vụ nàng được bên trên giao phó, mệnh lệnh là vì thứ đó, dù có phải hi sinh thân thể này cũng không tiếc. Hơn nữa, Lãnh Nghê không phải là nam nhân khiến người ta ghét, ngược lại, y có tài hoa, lại là người tốt, dù hiến thân cho nam nhân như vậy, cũng không ủy khuất mình.

Dù vậy, nàng đâu phải kỹ nữ thanh lâu mà coi chuyện đó như không, nên khó tránh khỏi hoảng loạn, vì lấy thêm can đảm, vừa rồi nàng uống rất nhiều, bản thân hơi say. Nhìn quanh không ai chú ý, nàng lén lút men theo hành lang đi về thượng phòng.

Càng tới gần thượng phòng, Thành Lạc Tiệp bước càng chậm, đứng trước cửa do dự mãi mới gõ cửa, phát hiện cửa không đóng, nàng thiếu chút nữa bỏ chạy rồi. Có điều giờ không ra tay, đợi quay về nha môn Âm Lăng e là không còn cơ hội, cần giải quyết nhanh.

Đẩy cửa một cái đi vào, trong phòng đã tắt đèn, không nhìn thấy gì, nhưng đằng xa có đồng lửa lớn, hành lang cũng có đèn lồng, nàng vẫn nhìn thấp thoáng cảnh trong phòng. Tấm bình phong bên giường gác quần áo cởi ra. Trong lòng mừng rỡ vì mưu kế đã thành, thầm nghĩ, đại lão gia ngày thường ngày đạo mạo đường hoàng như vậy, bên trong cũng như mọi nam nhân khác thôi, mèo thềm ăn ắt ăn vụng.

Điều chỉnh tâm trạng như thường, Thành Lạc Tiệp thở thê như mèo kêu:” Đại lão gia, người ta tới rồi.”

Người trên giường hắng giọng khẽ một cái, có vẻ như xấu hổ, Thành Lạc Tiệp cũng đỏ mặt, chỉ là thời gian không có nhiều, nàng phải tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ trước khi Trác Xảo Nương về, vì thế cắn môi đóng cửa lại.

Trong phòng tối hắt, Thành Lạc Tiệp đưa tay cởi áo khoác ngoài, tim đập mỗi lúc một mạnh, mạnh tới muốn vọt ra khỏi lồng ngực, dù hạ quyết tâm từ sớm, đến khi phải đối diện nàng mới biết không dễ ... Tới lúc này phải liều, nhắm tịt mắt, cởi số y phục còn lại trên người tới khi bầu ngực no căng nảy ra ngoài khí lạnh ...

Mặt nàng nóng như phát sốt, không cởi quần, chuẩn bị lên giường.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy những tiếng rắc rắc liên hồi rợn sống lưng, vừa ngược mắt lên thì cái xà ở trên giường đột nhiên sụp xuống, tiếp ngay đó cả mái nhà đổ ầm ầm.

Thành Lạc Tiệp phản ứng cực nhanh, đúng lúc xà ngang phát ra tiếng gãy đổ xuống, đập nát giường, nàng biết chuyện không hay, tung mình lao qua cửa sổ phía sau. Chẳng còn kịp để ý y phục trên mặt đất, nàng thoát thân khi mái nhà sụp xuống. Minh trần lặn trên đất tuyết, đến khi đứng lên thì cả căn phòng đã biến thành đồng đổ nát.

Mặt hoa thất sắc, Lãnh Nghệ còn ở trên giường, mau, phải cứu y, nói không chừng y còn sống, nếu y chết, toàn bộ kế hoạch sẽ hỏng, mình phải ăn nói ra sao? Thế là nàng quên cả mình đang mình trần, liều mạng lao tới bới đồng đổ nát, miệng gọi:” Đại lão gia, đại lão gia.”

Đừng chết! Đừng chết, ngươi đừng có chết, nếu không tất cả bọn họ cũng đừng mong sống sót.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 091: Tai nạn hay mưu sát.

Trong lúc Thành Lạc Tiệp điên cuồng đào xới thì đột nhiên có giọng nói quen thuộc từ sau lưng nàng truyền tới:” Sao thế, đã xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Nghê!

Thành Lạc Tiệp quay ngoắt lại, liền thấy Lãnh Nghê đang ở sau lưng nhìn mình, thoáng ngớ ngàng, nàng như người chết đuối vớ được cọc, mừng rỡ kêu lên:” Đại lão gia, ngài, ngài, làm sao ...”

Rõ ràng y đang ở trên giường đợi mình cơ mà, sao đột nhiên lại ở sau lưng mình? Mình gặp ma sao, hay y vốn không ở trên giường?

Lãnh Nghê làm động tác che mặt:” Thành cô nương, phải chăng là nên mặc áo lại đã, người ta sắp tới kìa!”

Thành Lạc Tiệp bấy giờ mới nhớ ra thân trên mình chẳng mặc gì cả, cuống lên “á” một tiếng che ngực, vừa cuống vừa then, nhanh như cắt chạy về phòng của mình, chẳng kịp nghĩ, phá cửa sổ lao vào, lục ra y phục của mình, mặc vào với tốc độ nhanh chưa từng có, bấy giờ mới yên tâm hơn. Từ trong phòng đi ra thì người ở tiền viện nướng thịt ăn đã bao vây quanh căn phòng sập bàn tán xôn xao.

Thành Lạc Tiệp chạy tới, nhìn thấy Trác Xảo Nương đang nắm tay Lãnh Nghê lo lắng hỏi han gì đó. Nàng vờ như không hiểu chuyện gì:” Đại lão gia, sao thế, xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Nghệ quay sang, ánh mắt không kiềm chế được mà liếc qua chỗ nào đó trước ngực nàng:” Không biết chuyện gì nữa, phòng đột nhiên đổ xuống, vừa rồi điểm danh phát hiện thiếu Từ Phong, đang lo hấn bị đè phía dưới. Mọi người đang tìm.”

Từ Phong? Thành Lạc Tiệp giật đánh thót một cái:” Hấn làm sao lại ở trong phòng đại lão gia?”

Lãnh Nghệ khe khẽ lắc đầu:” Ta cũng không biết, chỉ lo lắng thế thôi,”

Lúc này trên đồng đồ nát, đám bộ khoái còn có cả những thợ săn, quan binh đưa tin, hỏa kế dịch trạm đều đang khẩn trương bới gạch ngói. Người đông nên chỉ cần một lúc, có người kêu lên:” Có một cái chân.”

Nghe tiếng hét, mọi người đổ dồn tới xem.

Đó là cái chân trần, thò ra dưới đoạn xà nhà sập, toàn bụi đất, người bên trên càng tăng tốc độ, bới gạch ngói xung quanh căn xà.

Người bị đè ở dưới đã lộ ra, người này không mặc gì cả, làm không ít nữ nhân thét lên quay người đi. Chỉ thấy ngực hấn bị cả cái xà ngang đè bẹp dúm, dịch thừa gọi người mang nước tới, sau khi rửa sạch bụi đất trên mặt, quả nhiên là Từ Phong!

Đã chết tới không thể chết hơn được nữa rồi.

Từ Phong làm sao lại chết trên giường của tri huyện đại lão gia? Hơn nữa còn trần truồng không mặc gì hết, làm mọi người không hiểu gì cả, chỉ mỗi Thành Lạc Tiệp là mơ hồ đoán ra nguyên ủy. Là người cùng nhóm, cùng chấp hành nhiệm vụ, thường ngày không ưa gì nhau, nhưng nếu hấn chết nàng dù thế nào cũng buồn bã một phen, nghĩ tới suýt chút nữa

mình thất thân vì kẻ này, lại hận không thể chém xác hắn vài cái.

Lãnh Nghệ tới kiểm tra, khẳng định Từ Phong thực sự đã chết, kiểm tra lại nhân số lần nữa. Xác nhận không thiếu một ai, không lo phía dưới còn có người, lệnh tất cả mọi người ngừng đào bới, lui khỏi hiện trường, tự mình kiểm tra nguyên nhân sự cố.

Trước tiên kiểm tra thi thể, đúng là thương tích khi còn sống, nói cách khác, hắn thực sự bị đè vỡ ngực mà chết, chứ không phải là bị mưu sát sau đó làm giả hiện trường. Tiếp theo đó là phải xem sự cố này xảy ra thế nào.

Nhìn bên ngoài thì có vẻ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng Lãnh Nghệ mau chóng bài trừ khả năng này, vì dịch trạm tuy cũ, nhưng chưa tới mức có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào. Hơn nữa thượng phòng vẫn tương đối mới, như thế ắt phải có nguyên nhân.

Nếu không phải mình bị Từ Phong lừa ra ngoài, người chết chắc chắn là mình rồi.

Lãnh Nghệ hiểu ra điều ấy, sống lưng tức thì lạnh lạnh, tên bạch y nhân kia đã nói, bọn chúng sẽ không từ thủ đoạn giết chết y, bọn chúng không đùa, chúng vẫn như âm hồn bất tán bám theo mình. Có khi ngay lúc này đây, hung thủ đang đứng trong đám đông kia nhìn y chăm chăm, thực sự khiến người ta không rít mà run.

Ở Ba Châu y đã gặp phải cuộc ám sát của hai kẻ giả vờ say rượu, tới đây lại gặp chuyện “ngoài ý muốn” thế này. Lần trước y nhanh nhạy phát hiện ra sơ hở, còn lần này y hoàn toàn nhờ vận may không tin nổi mới thoát, nếu như bình thường, ăn uống đến khuya mới về, lúc đó còn có Trác Xảo Nương ... Lãnh Nghệ thật sự không dám nghĩ tiếp.

Nhất định, nhất định phải lòi phải lòi bằng được hung thủ ra, không những thế còn phải theo đó tìm ra kẻ đứng sau, giải quyết triệt để mối họa này.

Lãnh Nghệ mặt âm trầm như trời muốn mưa, gọi Thành Lạc Tiệp qua một bên, nghiêm khắc nói:” Ta hoài nghi có kẻ cố tình gây ra sự cố, ý đồ mưu hại ta. Cho nên, cô tốt nhất là nên nói cho ta biết sự thực, tránh chúng ta khỏi nghi ngờ nhau ... Trước tiên, cô nói cho ta biết chuyện Từ Phong là sao? Vì sao hắn lại cởi hết quần áo nằm trên giường ta ... Nên cô nên cân nhắc lời nói của mình đây.”

Thành Lạc Tiệp bị ánh mắt Lãnh Nghệ nhìn xoáy vào, không khỏi thấy sợ hãi, khác hẳn với vẻ ít nói nhưng hòa nhã thường ngày. Nàng biết Lãnh Nghệ nói khách khí rồi, y hoàn toàn có lý do hoài nghi nàng dụ y vào bẫy, thế nên tuy chuyện này rất xấu hổ, nhưng nàng vẫn cắn răng nói: “ Từ Phong trước giờ luôn thích thuộc hạ, nhưng thuộc không hề thích hắn, thật đó! Vừa rồi thuộc hạ đoán chừng hắn nghe thấy chúng ta nói chuyện, cho nên hắn nổi lòng ghen tuông, muốn giờ âm mưu xấu xa với thuộc hạ cho nên ... Cho nên ... “

Lãnh Nghệ giúp nàng nói nốt phần khó nói:” Nếu hắn có ý đồ xấu với cô thì hắn nên trốn trên giường của cô, vì sao lại trốn trên giường của ta?”

Thành Lạc Tiệp chỉ muốn kiếm cái lỗ mà chui vào quách cho rồi, mặt đỏ tới không thể đỏ hơn:” Hắn ... Hắn nhất định là hiểu lầm, cho rằng, thuộc hạ .. Muốn lên giường đại lão gia ... Hắn mới, mới ...”

Nói vậy là Lãnh Nghệ đủ hiểu rồi, y cũng thẳng thắn:” Bảo sao hắn lừa ta, nói là cô bảo ta tới cây hòe ở hậu viện đợi, cô có điều muốn nói, còn bảo ta leo cửa sổ để tránh khỏi bị người khác phát hiện. Ta ở dưới cây hòe đợi, mãi không thấy cô tới, chợt nghe tiếng phòng sập nên chạy về, liền thấy cô ... “

Thành Lạc Tiệp suýt không sống được nữa, phải nói át lời y:” Lúc đó thuộc hạ tới phòng đại lão gia, đến bên giường thì nghe uỳnh một tiếng, xà nhà sụp xuống, vôi lao qua cửa sổ trồn ra ngoài.”

“ Cô thấy xà nhà sụp xuống trước, sau đó nhà mới đổ ả?”
Lãnh Nghệ nhìn ngay ra trọng điểm:

Chương 092: Tỷ tỷ không được thì muội muội cũng lên.

(1)

“ Đúng thế, còn may thuộc hạ phản ứng kịp nếu không ...” Thành Lạc Tiệp nghĩ lại mới thực sự sợ hãi, may mà nàng vào phòng rồi lên ngăn ngủ rất lâu, nếu lúc đó mình lên giường rồi, không những chết oan uổng, mà chết rồi nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa được tiếng xấu:

“ Xà nhà nhất định có vấn đề.” Lãnh Nghê vừa nghe vậy lập tức đi nhanh về hiện trường, sợ có kẻ thừa cơ xóa dấu vết, vén áo bào lên ngồi xuống xem thật kỹ xà nhà, gạt cả gạch ngói kiểm tra một đầu, nứt toạc rồi, bị trọng lực làm nứt. Kiểm tra đầu kia ... Vết gãy rất chĩnh tề, chỉ có một phần là bị gãy do trọng lực đè lên thôi.

Khăng định có người đã cưa quá nửa rồi, phần còn lại có một đoạn dây thừng buộc vào, một đầu dây thừng có vết cháy. Xem ra hung thủ trước tiên là dùng dây thừng treo một đầu của xà ngang, sau đó cưa đứt một nửa, đợi thời cơ tới đốt dây thừng. Xà ngang dưới tác dụng của trọng lực sẽ nứt gãy rơi xuống, kéo đổ cả căn nhà.

Ai bố trí cái bẫy mưu sát này, Thành Lạc Tiệp ư? Lãnh Nghê nghi ngờ nàng đầu tiên cũng là có nguyên do, chính nàng dụ y về phòng, nếu không phải Từ Phong chen ngang thì chuyện thành rồi.

Không có khả năng, xà nhà to như thế này, muốn cưa đứt nó cần thời gian không ngắn, Thành Lạc Tiệp không có đủ

thời gian. Với lại nếu đã lừa mình vào phòng rồi, nàng cần gì vào nữa, lại còn cởi áo ra như thế nữa để làm cái gì?

Thế nên lời nàng giải thích là hợp lý, có thể bài trừ khả năng nàng là hung thủ.

Vậy hung thủ là ai? Trước tiên phải thu thập thêm manh mối đã, bây giờ đã tối, dù có đồng lửa lớn đằng xa chẳng nữa cũng không đủ kiểm tra hiện trường, phải đợi tới ngày mai.

Lãnh Nghệ triệu tập tất cả mọi người lại, tuyên bố:” Qua kiểm tra sơ bộ của bản huyện, xác định đây là một vụ mưu sát, hung thủ vốn định mưu sát bản huyện, không may thế nào, người chết là bộ khoái Từ Phong. Bản huyện tin, hung thủ chỉ quanh quẩn đâu đây, cho nên trước khi vụ án được phá, các người không ai được rời khỏi nơi này.”

Tất cả mọi người xôn xao, mấy binh sĩ đưa tin và thợ săn đều hậm hực, rất bất lực, gặp phải loại chuyện này đành tự nhận xui xẻo, lửa vẫn cháy, thịt vẫn còn, chẳng ai còn tâm trạng nào nữa.

Bóng đêm mờ mịt không trăng không sao, ánh lửa lớn vẫn bập bùng chiếu bóng người lồ nhố tạo thành những cái bóng ma quái quỷ dị, chỉ một khắc trước thôi bữa tiệc còn rất tung bừng, giờ đây toàn bộ dịch trạm bao phủ trong bầu không khí ngột ngạt hoang mang.

Tri huyện đại lão gia bị mưu sát! Chuyện không nhỏ.

Lãnh Nghệ không giải thích nhiều, lại bảo Thành Lạc Tiệp:” Cô qua đây, ta có lời muốn nói.”

Nếu là trước kia Thành Lạc Tiệp mong có cơ hội ở riêng với Lãnh Nghệ mà không được, còn phải bày trăm phương ngàn kế ấy chứ, giờ chỉ muốn tránh. Thực ra nơi này tối lắm, nhìn không rõ sắc mặt đối phương, càng không thấy được ráng hồng trên mặt.

Lãnh Nghệ nghiêm túc hơn rất nhiều.” Trước đó cô nói muốn có chuyện nói với ta, bây giờ có thể nói được chưa?”

Thành Lạc Tiệp vẫn ngượng chín mặt vì chuyện xảy ra, nhất thời phản ứng chậm chạp:” Chuyện gì cơ ạ?”

“ Các cô thân là bộ đầu kinh thành, vì sao lại chạy tới đây bảo vệ một tri huyện nhỏ tòng bất phẩm như ta. Co nói đi, nơi này không ai nghe thấy cả.”

Thành Lạc Tiệp đối diện với câu hỏi của Lãnh Nghệ, không suy nghĩ nhiều, nói dứt khoát:” Chưa nói được, có một số lời phải ở trường hợp đặc biệt mới có thể nói. Lần sau có cơ hội chúng ta hãy nói chuyện này, dù sao cũng không gấp.

Lãnh Nghệ thấy thái độ nàng rõ ràng như vậy, xem rất thời khó có thu hoạch, y quyết đoán bỏ qua, tập trung vào chuyện khẩn cấp nhất hiện nay:” Được, vì khả năng kẻ giết người là một trong số chúng ta.”

Thành Lạc Tiệp giật nảy mình:” Không thể nào, thế chắc phải trong số chúng ta có gian tế?”

“ Ta chỉ nói tới một lợi khả năng mà thôi, cũng có thể là hỏa kế dịch trạm, hoặc người ngoài lén vào, đều chưa thể bài trừ. Bởi thế, ta không tin bất kỳ ai khác, hôm qua người luôn theo ta, vì thế chỉ có cô , phu nhân ta và nha hoàn Thảo Tuệ là không có khả năng gây án, người khác ta chưa biết.”

“ Cũng không thể là bọn thuộc hạ, vì mọi người từ kinh thành tới là để bảo vệ ngài, sao có thể giết ngài?”

“ Điều đó rất khó nói.” Lãnh Nghệ từng có suy nghĩ đó, cho nên có phần lo ngại, nhưng xảy ra chuyện này, y không thể tin tưởng đơn giản như vậy:” Hiện ta chỉ tin một mình cô thôi, người khác không thể tin hoàn toàn. Tiếp tới điều tra, ta có khả năng cần cô giúp. Đồng thời, cô không được đem bắt

kỳ chi tiết điều tra nào nói cho người khác, kể cả muội muội của cô và Doãn Thứ! Cô làm được không?”

Thành Lạc Tiệp không thích người trong nhà lại nghi kỵ nhau như thế, thấy Lãnh Nghệ trang trọng như vậy, hướng hồ chuyện này thực sự nghiêm trọng, nói:” Được, thuộc hạ có thể làm được.”

“ Vậy thì tốt, cô về giúp ta để ý xem có gì bất thường không, sáng mai chúng ta bắt đầu tra án.”

Ở phía bên kia Doãn Thứ an bài hai bộ khoái trông coi hiện trường phạm tội, đợi trời sáng. Dịch thừa thì sai hỏa kế sửa soạn một gian thượng phòng khác cho phu thê Lãnh Nghệ ở.

Vũ bộ đầu đã vào căn phòng này kiểm tra kỹ càng, thấy không có gì mới yên tâm để Trác Xảo Nương đưa Thảo Tuệ vào ở. Đồng sư gia dặm chân than mãi, nói đồng ông làm sao không may như thế, về tới huyện Âm Lăng nhất định phải kiểm ngôi chùa dâng hương.

Đến khi mọi chuyện tạm lắng xuống, ai về phòng người này, đồng lửa cũng đã dập tắt, Doãn Thứ với cùng tỷ muội Thành gia trò chuyện, mặt âm trầm chất vấn Thành Lạc Tiệp:” Bên trên an bài người ở bên cạnh Lãnh tri huyện không phải chỉ để dùng mỹ nhân kế, chớ quên nhiệm vụ hàng đầu là bảo vệ an toàn cho y trước! May mà lần này Lãnh tri huyện không có trong phòng, nếu không y có bề gì thì chúng ta khốn đốn. Chuyện này đã cảnh tỉnh chúng ta, không bao giờ được lơ là! Đối phương không vì có chúng ta hộ vệ mà chùn bước đâu.”

Hai tỷ muội Thành gia chấp tay đáp vâng, Thành Lạc Tuyên nói:” Liệu hung thủ có thể trong số chúng ta không?”

Doãn Thứ vuốt râu trầm tư:” Chuyện này khó nói lắm, nếu như là ai đó trong số chúng ta thì phiền toái to, điều này

chúng tỏ đối phương đã len lỏi vào nội bộ của chúng ta, vậy mà chúng ta còn chưa biết gì cả, đây là một mối nguy hại lớn. Ta sẽ phải báo cáo lên trên chuyện này, giờ chúng ta phải tập trung toàn bộ tinh thần, đừng để xảy ra sai sót gì nữa.”

Chương 093: Tỷ tỷ không được thì muội muội cũng lên. (2)

“ Đồng Bình bộ đầu khả năng bị những kẻ này hại rồi, bọn chúng thật quá càn rỡ mà, ngang nhiên giết người như thế.”
Thành Lạc Tuyên tức giận:

Người mà nàng nói chính là nam nhân trung niên từng tra tấn bức cung vị Lãnh tri huyện kia, sau đó bị Lãnh Nghê không chế ngược lại, vì giữ bí mật đã căn thuốc độc tự sát. Tất nhiên chuyện này ba người không cách nào biết được nên cũng không biết kỳ thực Đồng Bình chính là nội gián.

Nói tới đó tâm trạng ai nấy đều nặng nề, bọn họ đã bỏ nhiều công sức thăm dò, thậm chí hoài nghi Đồng Bình bị Lãnh tri huyện phát giác giam cầm, dẫn tới chuyện Doãn Thử nửa đêm đột nhập huyện nha Âm Lăng điều tra. Cho tới giờ tìm kiếm vẫn không có kết quả.

Thành Lạc Tiếp tiết lộ:” Vừa rồi Lãnh tri huyện tra cứu sổ đăng ký của dịch trạm, liền hỏi ta có phải từng tới huyện Âm Lăng không, ta không đáp. Có điều ta nhìn ra, y hoài nghi chúng ta hộ vệ có mục đích khác.”

Doãn Thử chẳng hề tỏ ra bất ngờ:” Chuyện này không thành vấn đề, y hoài nghi cũng được, không hoài nghi cũng được, chúng ta làm tốt việc của mình là đủ, nhanh chóng tìm ra thứ kia, bất chấp mọi giá. Chuyện này chủ yếu trông cậy vào tỷ muội các người, nếu một người không thành thì cả hai cùng lên đi. Hiện bên trên hoài nghi, chính bản thân y khả

năng không biết thứ kia, các người phải tiếp cận y, lấy được lòng tin của y, hoặc quyến rũ được y, tìm kiếm manh mối.”

Hai tử muội nhìn nhau, cuối cùng cắn răng gật đầu, mới đầu chỉ định để tử tử ra tay là được, nhưng giờ tình thế như vậy, dùng cả hai người cho đảm bảo.

“ Tên tiểu tử Từ Phong đó không biết nặng nhẹ, để chuyện tư ảnh hưởng chuyện công, chết cũng đáng đời, nếu hắn không chết, ta không tha cho hắn.” Doãn Thửu chết một thuộc hạ không mấy may bận tâm, nhất là kẻ làm hỏng việc: “ Rốt cuộc là kẻ nào bố trí cơ quan này, chúng ta phải làm cho rõ, lôi bằng được hung thủ ra. Nếu không lần sau không may mắn như thế đâu.”

“ Người muốn có thứ kia thực sự không ít, làm sao mà tra được chứ, huống hồ nội bộ chúng ta khả năng còn có nội gián. Có người hi vọng phe chúng ta có được thứ đó, có người không muốn, cũng có người muốn chiếm đoạt nó, có kẻ thà hủy thứ đó mãi mãi chứ không muốn ai có được, ai cũng khả nghi cả.” Thành Lạc Tuyên chỉ cần nhắc tới phe phái khả nghi đã thấy đau đầu, giống tử tử, nàng cũng không phải người thích động não:

“ Bảo vệ y mới là quan trọng, nếu y bị giết, khiến thứ kia vĩnh viễn chìm sâu dưới đáy biển, e ba chúng ta chết không chỗ chôn.” Thành Lạc Tiếp bắt giắc rùng mình, không biết nghĩ tới chuyện gì, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ kinh sợ:

Doãn Thửu cười nhạt:” Các người biết là tốt, cho nên tử muội các người phải nhanh lên, ăn trộm cả ngày chứ chẳng thể chống trộm cả ngày, chúng ta chẳng thể bảo vệ cho y mãi, sớm muộn để lộ sơ hở khiến kẻ khác lợi dụng thành công. Bối thế các tử muội các người phải phát huy trọn vẹn ưu thế nữ nhân của các người. Đó là nguyên nhân chủ yếu các người được chọn, chớ phụ kỳ vọng của bên trên.”

Hai tỷ muội đều đứng dậy, trang trọng chấp tay đồng thanh:” Dù phân thân nát cốt cũng không tiếc.”

“ Ta tin các ngươi.” Doãn Thửu trước mặt người khác ít gây chú ý, lặng lẽ như cái bóng, thực ra ông ta mới là người đứng đầu trong nhóm:” Chuyện này Lạc Tiệp làm rất tốt, ta thấy Lãnh tri huyện đã để ý tới ngươi rồi đó. Vậy mà gặp phải chuyện tên Từ Phong này, hẳn đúng là thứ sao chổi, không biết nặng nhẹ chen ngang, chết nhanh gọn là may mắn rồi.”

Thành Lạc Tiệp ngần ngừ một chút, thấp giọng nói:” Lãnh tri huyện nhìn có vẻ giống đại đa số quan viên khác ngoài đạo mạo trong hào sắc. Nhưng mà qua chuyện vừa rồi, ta cảm giác y đang đóng kịch, muốn thăm dò tin tức từ phía chúng ta thôi.”

“ Ngươi nói, y tương kế tựu kế?” Doãn Thửu nhíu mày, câu này khiến ông ta chú ý, Lãnh Nghệ là tên thư sinh trời gả không chặt thật, nhưng vụ tiền thuế cho thấy, y là kẻ thông minh cơ biến, không phải là thư sinh cổ hủ:

“ Cũng không phải tương kế tựu kế, y cũng thông minh, nhưng còn chưa lợi hại tới mức đó. Chỉ là một loại cảm giác thôi, thực ra y không hứng thú với tỷ muội bọn ta lắm, bằng chứng là y chưa từng chủ động tiếp cận, mà luôn ồm ờ ứng phó với ta. Y quan tâm tới thể tử y là thật, thi thoảng lơ đãng đều nhìn về phía Trác Xảo Nương, chuyện này rất khó che giấu.” Mới đầu Thành Lạc Tiệp nghĩ mỹ nhân kế của mình thành công làm Lãnh Nghệ mắc câu, nhưng vừa xảy ra chuyện Từ Phong, từ thái độ lạnh lùng của y làm cô nhận ra sự thực, vì lúc đó y không có tâm trạng đóng kịch nữa, nên lộ ra suy nghĩ trong lòng:

Thành Lạc Tuyền không tin lắm, hai tỷ muội cô luôn tự tin vào dung mạo của bản thân:” Đó là vì tỷ chưa dùng hết thủ đoạn thôi, nếu không sợ gì y không mắc câu.”

Thành Lạc Tiệp lắc đầu:” Muội không tin thì thử đi.”

“ Không cần phân chia như thế, có thủ đoạn gì, cả hai người cứ dùng hết đi.” Chuyện không có tiến triển mà còn khó khăn hơn, Doãn Thử đã có chút sốt ruột:

Thành Lạc Tuyền chưa tiếp xúc với Lãnh Nghệ nhiều, nàng chủ yếu ở bên Trác Xảo Nương, nên tự tin nói: “ Ta không sợ y không mắc câu, chỉ cần có thêm thời gian, ta sẽ làm được, chỉ sợ là y bị đối thủ ám sát, thực sự là đề phòng không xuể. Như chuyện ngày hôm nay, chúng ta đâu lơ là, vậy mà vẫn xảy ra sự cố.”

“ Thế nên mới càng cần các người phải thân cận với y, chỉ như thế mới tiện bảo vệ sát bên cạnh. Dù dùng mạng của các người đánh đổi, cũng phải bảo vệ cho y tuyệt đối an toàn. “Doãn Thử nghiêm giọng nói:

Hai tỷ muội gật mạnh đầu thể hiện quyết tâm của mình.

.....

Chương 094: Cái bấy tinh vi.

Sáng hôm sau, chuyện đầu tiên Lãnh Nghê làm khi thức dậy là tới đồng đồ nát kia, y dậy khi đa phần mọi người trong dịch trạm vẫn ngủ say, cứ thế một mình đứng đó trong gió lạnh trầm tư. Tới khi dịch thừa thức dậy biết tin đại lão gia dậy từ bao giờ mới rỗi rít chạy tới, Lãnh Nghê bảo ông ta chỉ điếm cho bộ khoái và hỏa kế dịch trạm, dọn hết đồng đồ nát, dựa theo nguyên dạng căn phòng khôi phục lại.

Chuyện này tốn mất của một buổi sáng mới xong.

Lãnh Nghê thấy đôi tử muội song sinh đứng đằng xa trò chuyện, cả hai mặc võ phục xanh nhạt, tư thế yếu điệu, nước da trắng ngần, phía dưới hàng chân mày nhạt là một đôi mắt xinh đẹp và vô cùng sắc sảo. Hai người các nàng xuất hiện, người khác khó mà không chú ý, Lãnh Nghê thấy ánh mắt đám hỏa kế dịch trạm hấp háy nhìn về một phía liền nhìn theo, quả nhiên là các nàng, vẫy tay gọi:” Lạc Tiệp bộ đầu, mời qua đây một chút.”

Thành Lạc Tiệp đi tới chấp tay nói:” Đại lão gia.”

Lãnh Nghê không nói gì mà quan sát kỹ mỗi nàng, Thành Lạc Tiệp đi tới một bước, khẽ liếm một cái cho cánh môi thêm ướt át, cười khúc khích:” Đại lão gia cứ nhìn môi người ta làm gì vậy?”

Đồng bọn vừa mới chết, mình lại bị ám sát, trong nội bộ nghi ngờ có nội gián, tình hình nghiêm trọng như thế mà nàng còn cười, khác hẳn thái độ nghiêm túc tới qua, chuyện này không phù hợp. Đầu óc Lãnh Nghê ở loại chuyện này vận động rất nhanh, đoán ra hôm qua đám người họ tụ họp, nhận

ra tình hình phức tạp, nên tiếp tục quyết định đẩy mạnh mỹ nhân kế để moi tin từ mình đây.

Thành Lạc Tiệp không biết chỉ vền vẹn một chút thay đổi nhỏ của mình bị Lãnh Nghệ nhìn ra nhiều như thế, y cũng nửa đùa nửa thật phối hợp:” Chắc hẳn, ta muốn xác định cô có phải là tỷ tỷ Lạc Tiệp không, vì ta cần tỷ tỷ giúp, chứ không phải là muội muội.:

Thành Lạc Tiệp chớp chớp mi, ném cho Lãnh Nghệ cái lườm quynh rũ:” Vậy ngài nhìn ra chưa, ngài có muốn xem nốt ruồi kia để xác minh không?”

Mặc dù tối qua Lãnh Nghệ đã nhìn thấy nửa thân trên của nàng, nhưng khi đó một là trời thì tối, bụi thì mù mịt, chỉ loáng thoáng thấy da thịt trắng phau phau thôi, không thấy rõ ràng, nói gì tới chú ý đến nốt ruồi đen kia. Có điều giữa môi chỉ có một đường vân thì đúng là tỷ tỷ Thành Lạc Tiệp rồi.

Lãnh Nghệ không ngại đóng giả người trúng mỹ nhân kế, song đó không phải chuyện cấp bách lúc này, chuyển đề tài:” Hôm qua ta nhờ cô suy nghĩ về vụ án này, đã nghĩ ra gì chưa?”

Thành Lạc Tiệp như tiểu cô nương thẹn thò, vân vê góc áo:” Tối qua, người ta mãi nghĩ tới điều khác, không nghĩ tới vụ án.”

“ Nghĩ cái khác?”

“ Nghĩ tới đại lão gia ngài.”

“ Nghĩ tới ta làm cái gì?”

“ Có người muốn hại ngài, người ta là hộ vệ bên cạnh, không bảo vệ tốt, còn khiến ngài thiếu chút nữa mất mạng, người ta rất áy náy.”

Lãnh Nghệ à một tiếng, kiêu ra là thế, rộng lượng nói:” Không sao, ai có thể ngờ được chứ!”

“ Nhưng mà người ta cũng nhớ đại lão gia, nghĩ tới ngài là liền có thể ngủ ngon rồi.” Thành Lạc Tiệp đỏ mặt nói:

Lãnh Nghệ giả ngốc tới cùng, nghiêm trang nói:” Ta không bảo cô nghĩ tới chuyện đó, ta nói nghĩ là nghĩ tới vụ án, chúng ta cần tìm ra manh mối, lần theo đó tìm ra hung thủ mới là chuyện đúng đắn nên làm.”

Nói rồi không để ý tới Thành Lạc Tiệp nữa, bảo dịch thừa đi tập trung toàn bộ mọi người tới đại sảnh dịch trạm đợi lệnh, không cho phép bàn luận vụ án, cũng không cho phép ra ngoài. Sai Doãn Thử và Thành Lạc Tuyên giám sát.

Lãnh Nghệ dẫn theo Thành Lạc Tiệp xem xét đồng vật phẩm được chỉnh lý ra từ đồng đồ nát, những món này được phân loại thành từng nhóm, y chỉ một đoạn xà ngang:” Chú ý tới cái này không?”

Thành Lạc Tiệp nhìn kỹ, thấy có một cái lỗ nhỏ, xung quanh bị thiêu cháy:” Đây là cái gì?”

“ Đây là đoạn xà ở một phía bên tường, dịch trạm này cái gì cũng cũ kỹ, ván gỗ trên tường có vết nứt. Hung thủ buộc dây thừng vào xà, xuyên qua khe nứt, sau đó buộc lên xà ngang phía trên.”

Lãnh Nghệ đứng dậy, đi tới xà ngang rất lớn, cầm lấy sợi dây thừng cháy:” Chú ý cái này, đoạn thừng buộc lên xà ngang này bị đốt cháy, thừng đứt một phát, thanh xà bị cưa một nửa được thừng treo lên liền không chịu nổi sức nặng nữa, đứt đoạn kéo theo cả ngôi nhà sụp đổ. Vì thế đoạn dây thừng này thực ra là cơ quan giết người. Ai làm đứt nó, người ấy là hung thủ.”

“ Đúng thế.” Thành Lạc Tiệp tán đồng với lập luận này, nàng chỉ lỗ nhỏ:” Bên trong như có thứ gì đó như đầu mũi tên vậy.”

“ Hẳn là thế, cô có thể lấy nó ra mà không làm hỏng tới cái lỗ không?”

“ Để lại cái lỗ làm gì?”

“ Để quan sát quỹ tích mũi tên bắn vào, từ đó phán đoán hung thủ từ đâu bắn tới mũi tên này, đốt đứt dây thừng.”

“ A, ý đại lão gia là, hung thủ trước tiên treo dây thừng lên để giữ tạm thanh xà, đợi tới lúc cần thiết, ở bên ngoài bắn tên lửa vào trúng đoạn xà này dưới mái hiên, đốt cháy thừng buộc trên đó, khiến nó thành cái bẫy giết người.” Thành Lạc Tiệp chưa từng nghe thấy kiểu giết người này, chính bản thân phân tích mà còn ngờ ngợ:

Lãnh Nghê gật đầu, từ trong đồng vật phẩm tìm ra cán mũi tên:” Đây hẳn là cán mũi tên hung thủ bắn ra, vì phòng sụp, mà phần bên ngoài bị cháy gần hết, nên rất dễ gãy.”

Thành Lạc Tiệp nhận lấy quan sát kỹ càng:” Đây là một mũi tên rất bình thường, không có đặc trưng gì cả, từ nó không thể suy ra hung thủ là ai. Còn phần đầu mũi tên này, cưa ra từ hai bên đi, lấy đầu mũi tên sau đó hợp lại như thế sẽ không ảnh hưởng tới đại lão gia kiểm tra chứ?”

“ Cách của cô rất tốt đấy, cứ làm như vậy đi.” Lãnh Nghê gọi dịch thừa tới hỏi:” Trong dịch trạm có cưa không?”

“ Có ạ.” Dịch thừa trả lời:” Dịch trạm nhiều năm không tu bổ, hay hỏng cái nọ hỏng cái kia, cho nên trong dịch trạm chuẩn bị đồ làm mộc đầy đủ lắm ạ, đặt trong phòng tạp vật dưới bếp, đại lão gia muốn cái gì cũng có.”

Đầy đủ vậy cơ à, Lãnh Nghê nghĩ ngay tới chuyện xà bị cưa, nói:” Dẫn ta tới xem.”

Chương 095: Tên bắn từ đâu?

Phòng tạp vật được đặt ở góc nằm sát với tường bao bên ngoài, có thể nói là nơi hẻo lánh nhất trong dịch trạm, ba phía khuất tầm nhìn. Phòng gỗ lợp xúp như cái lán ở công trường vậy, thậm chí còn tệ hơn, Lãnh Nghê nghi ngờ hỏi:” Cửa phòng không khóa đúng không?”

Dịch thừa xác nhận:“ Vâng ạ cũng chẳng có gì quý trọng, nên chẳng khóa bao giờ, mọi người ra vào lấy đồ cho tiện.”

Lãnh Nghê hừ khê:” Như vậy là hung thủ cũng có thể tự do ra vào lấy của rồi.”

“ Dạ, dạ ...” Dịch thừa ú ớ, chưa gì toát mồ hôi, cứ như vụ án mưu sát tri huyện này có liên quan tới ông ta vậy:

“ Thế dịch trạm có thợ mộc không?” Lãnh Nghê lại hỏi:

“ Có ạ, nhưng mà thực ra cũng không tính là thợ mộc, chỉ là một hỏa kế trước kia từng học nghề mộc, cho nên trong dịch trạm khi cần sửa chữa cái gì cũng gọi hấn ạ.”

“ Gọi hấn tới đây, ta có chuyện cần hấn giúp.”

Dịch thừa vội gọi hỏa kế biết làm mộc kia lại, hỏa kế này còn trẻ, có khi chưa tới 20, bộ dạng gầy ốm xanh xao thiếu dinh dưỡng, bị đại lão gia triệu kiến thì sợ lắm, vừa bào đã quỳ sụp xuống khấu đầu:” Thảo dân khấu kiến đại lão gia.”

Lãnh Nghê phẩy tay, y không quen người khác quỳ trước mặt:” Đứng lên nói chuyện.”

Thợ mộc đứng dậy, không dám đứng trước mặt đại lão gia mà đứng một bên, đầu cúi thấp.

Lãnh Nghệ bảo dịch thừa đi trước, thấy hấn quá căng thẳng, hỏi một câu đơn giản trước:” Người biết làm mộc hả?”

“ Dạ.” Thợ mộc gật đầu:

Lãnh Nghệ đưa tay lấy đoạn xà gãy từ chỗ Thành Lạc Tiệp chỉ cái lỗ trên đó:” Người có thể cưa cái xà này lấy mũi tên trong đó không?”

Thợ mộc nhìn đoạn xà rồi khẳng định:” Có ạ.”

“ Thế thôi, làm ngay đi lấy ngay cho ta.”

Đối với người có nghề mà nói, công việc này không có gì khó khăn, chỉ một lúc hấn đã cưa đứt hai đầu đoạn xà, lấy ra mũi tên.

“ Làm tốt đấy, xong việc của ngươi rồi, đi đi.” Lãnh Nghệ rất hài lòng khen ngợi, đợi thợ mộc thờ phào định đi, lại hỏi giật giọng:” À phải, tôi qua trước khi xảy ra vụ án, ngươi ở đâu?”

Thợ mộc run bần bật, lắp ba lắp bắp:” Thảo ... Thảo dân luôn ở trong sân ... Giúp, giúp nướng thịt.”

“ Trong quá trình đó có đi đâu không?”

“ Không ạ ... À không, thảo dân có đi lấy củi, xách nước, có rời đi mấy lần. Lần nào cũng đi cùng hỏa kế Tiểu Tam, Lục Tử, không lần nào đi riêng ạ ... Bọn họ có thể làm chứng.”

Lãnh Nghệ lạnh lùng:” Bản huyện sẽ xác thực, được rồi, không còn chuyện gì nữa, đi đi.”

Thợ mộc dạ dạ, khom lưng lùi ra sau.

“ Thuộc hạ sẽ tìm hai tên kia xác nhận ngay.” Thành Lạc Tiệp cũng là bộ đầu, nàng biết phải làm gì, hỏi nhỏ:” Đại lão

gia hoài nghi tên thợ mộc sao?”

“ Mọi người đều có niềm nghi cả, ta quan sát đoạn xà bị đứt, vết cưa rất gọn, có vẻ động tác rất thuần thục, không phải là người lạ tay cưa được.”

“ Vậy thì tốt quá, trực tiếp gọi tất cả tới, bảo bọn họ cưa gỗ, không phải là tìm ra kẻ có niềm nghi rồi sao?”

“ Làm gì mà dễ dàng thế.” Lãnh Nghệ thấy vẻ mặt tươi hơn hơn của Thành Lạc Tiếp cứ như xong việc rồi, khoe môi hơi giật giật, cô gái này rõ ràng là chân tay nhanh hơn đầu óc. Cơ mà thế cũng may, nếu không đã chẳng nhìn ra mỹ nhân kế của nàng dễ thế, Lãnh Nghệ thực muốn tóm đầu tên cử nàng tới, hỏi hấn xem có phải coi thường IQ của mình hay không. Hắng giọng một cái, Lãnh Nghệ quay về vụ án:” Chuyện này có thể giả vờ mà, hơn nữa cưa gỗ thôi, đâu phải là chuyện khó gì, chẳng cần người học nghề mộc, làm quen tay là biết. Cho nên tạm thời không thể dùng để phân biệt ... Được rồi, cô đi nhanh đi, tránh chúng thông đồng với nhau, xong việc tới căn nhà đỏ, ta muốn làm một thử nghiệm nhỏ.”

Thành Lạc Tiếp nhanh chân đi ngay.

Lãnh Nghệ cầm đoạn xà gãy đi tới bên đồng đồ nát, gọi mấy hỏa kế dịch trạm tới, nhờ họ giúp làm sao cố gắng hết mức đặt đoạn xà này vào chỗ ban đầu.

Vì chỉ có thượng phòng bị đồ, nhà gần đó không sao cả, ba gian đều là thượng phòng, cho nên dễ dàng có thứ tham chiếu. Rất nhanh đoạn xà được đặt xong. Lúc này Thành Lạc Tiếp cũng quay về, nói hai người mà thợ mộc nhắc tới có thể chứng minh, hôm qua ba người họ luôn ở cùng nhau. Nàng hỏi riêng từng người, đáp án giống nhau.

Kết quả này không khiến Lãnh Nghệ bất ngờ, y đem mũi tên gãy cắm vào cái lỗ, căn cứ vào phương hướng cán mũi tên,

đại khái tính ra được quỹ tích.

Thành Lạc Tiệp chỉ nhìn một cái là chỉ tay ngay:” Hướng này, ở ngoài tường bao bắn vào, độ cao cũng ngang tầm tường bao, hung thủ rất có khả năng ở ngay trên tường bao bắn tới.”

Hai người men theo hướng đó, tới bên tường bao, nhìn phía dưới tường bao, ở đó tuyết chưa tan vẫn còn nguyên vẹn, vậy thì hung thủ không bắn trong tường bao rồi. Lại đi vòng qua cổng chính ra bên ngoài tường bao, nhìn một cái trở mắt ... Tuyết bên ngoài đều bị quét sạch chất thành đồng rồi, cho nên không để lại chút manh mối nào.

Lãnh Nghệ bảo dịch thừa lấy thang tới, Thành Lạc Tiệp đích thân trèo lên thang quan sát, nàng đứng trên reo mừng: “ Có dấu tuyết bị đè, hung thủ quả nhiên là ở đây phóng tên vào. Thuộc hạ nói rồi mà, hung thủ khả năng là người ngoài, trong chúng ta làm sao có nội gián được.”

Lãnh Nghệ đợi nàng xuống cũng tự mình leo lên, nhìn vết đè, nhìn cái đoạn xà chỉ cách đó mấy chục bước chân, nhảy xuống phúi tuyết trên quan bào:” Hung thủ không bắn từ đây.”

“ Vì sao?” Thành Lạc Tiệp không thấy phán đoán của mình có gì sai:

Lãnh Nghệ vẫy tay bảo nàng theo mình, quay lại trong viện tử, tới một căn phòng bên cạnh thượng phòng, căn phòng này có kết cấu giống hết thượng phòng, chỉ khác bài bố bên trong:” Cô coi đây là căn phòng bị đổ đi, có thấy vấn đề gì không?”

Thành Lạc Tiệp nhìn trái nhìn phải:” Có vấn đề gì đâu?”

“ Ý ta nói là nếu cô ở vị trí tường bao vừa mới phát hiện để bắn tên thì bắn được tới đây không?” Lãnh Nghệ thấy mình hỏi chưa rõ, hỏi lại:

“ Không vấn đề gì cả.”

Thành Lạc Tiệp thuộc trường phái hành động, nàng không nói nhiều, gọi hóa kế tới mang hai cái thang gỗ, đặt ở khoảng cách tương ứng với tường bao. Lấy cung tên của bộ khoái Ngụy Đô, nàng ngồi vững vàng trên hai cái thang, tư thế đẹp đẽ, chẳng cần ngắm, gương cung lên cao căng thành hình trăng tròn, bắn ngay.

Tên như sao băng, cắm phập vào đoạn xà.

Chương 096: Điều tra. (1)

Thành Lạc Tiệp rất hài lòng vì phát bắn chính xác của mình, tung người nhảy xuống thang, rõ ràng cố tình biểu diễn, dương dương đắc ý nói với Lãnh Nghê:” Ngài thấy sao?”

Lãnh Nghê lắc đầu:” Chỗ cô bắn thấp hơn mấy tấc so với cái lỗ ở thượng phòng, ta muốn bắn một mũi cung ở cũng độ cao đó.”

“ Có gì khó đâu cơ chứ.” Thành Lạc Tiệp lần nữa giương cung lấp tên, lần này nàng ngắm rất kỹ càng, vậy mà kéo cung mãi mà không sao bắn được. Cuối cùng có lẽ mỏi tay, hoặc là nàng hết kiên nhẫn bắn bừa một phát.

Viu!

Mũi tên này không trúng, keng một cái bắn trúng mái hiên, nát viên ngói, mảnh vụn bắt tung tóe, Lãnh Nghê phải nhảy lùi né tránh.

Thành Lạc Tiệp xấu hổ, hậm hực nói:” Cái mái hiên đáng ghét che rồi, bắn không tới.”

Cái mái hiên nó chẳng làm gì mà đáng ghét, nhưng cô bắn không được thì đúng rồi, Lãnh Nghê nói:” Cô phát hiện ra rồi đấy, đoạn xà ở sau mái hiên, chúng ta ở dưới có thể nhìn thấy tên bắn vào, nhưng khi ở xa lại không thể bắn trúng, vì mái hiên che mất. Nên tầm bắn không thể xa như cô nghĩ đâu, càng xa thì đường bay của mũi tên càng cong, hung thủ không thể bắn từ ngoài tường bao.”

Thành Lạc Tiệp chưa cam tâm, nhưng nàng nhắm kỹ lắm rồi, cuối cùng phải thừa nhận:” Hung thủ đúng là người ở dịch

trạm, nếu không hẳn cũng không cần dùng một chiêu giấu đầu lòi đuôi thế này. Hừm, để xem, kẻ đó bắn vào từ chỗ nào.”

Kẻ địch ở bên trong, vấn đề nghiêm trọng hơn rất nhiều, Thành Lạc Tiệp tìm kiếm thật kỹ mảnh đất phía đối diện đoạn tường có xà nhà kia, đồng thời tưởng tượng hung thủ bắn mũi tên trí mạng này thế nào. Nghĩ mãi nàng lắc đầu:” Thuộc hạ nghĩ không ra, đây là một mảnh đất trống, theo như hướng mũi tên bắn vào, tầm bắn phải cao bằng hai người, dù hẳn nhảy lên cũng không đạt được tầm cao đó.”

Lãnh Nghệ sờ râu, đây là thói quen mới của y khi tới thời đại này, ai bảo râu y đã dài bằng hai đốt ngón tay rồi. Nhảy không thể cao như thế, nhưng có cách khác, đó là dùng hai cái thang gác vào nhau như Thành Lạc Tiệp đã làm. Nhưng khả năng này bị loại trừ, vì thời gian ngắn, hai cái thang trở thành mục tiêu dễ phát hiện.

Rốt cuộc hung thủ dùng cách nào đây?

Bầu trời một màu xám xỉ xỉ, trời lúc tạnh lúc đổ tuyết bất chợt, không khí vừa lạnh vừa ẩm thấp ở nơi này rất khó chịu, dù ngay cả đốt lửa đầy, vẫn có cảm giác không ấm áp hẳn.

Dịch trạm hôm nay đóng im ỉm, có nhiều người đi qua đi lại chú ý tới rồi, không quá để ý. Nơi này là yếu điểm giao thông, hoạt động thương nghiệp tấp nập, nhưng mùa đông, kinh doanh không nhiều, lại gần Tết, nên lác đác bóng người đi vội vã, cửa hiệu gần đó đóng cửa quá nửa, chỉ còn một ít số trong năm làm ăn không tốt còn nắn nà kiếm thêm, hoặc ông già không nơi về được giao ở lại trông hiệu, ngồi thu lu bên cửa bản thân nhìn phương xa, chẳng biết nhớ người thân hay hồi tưởng quá khứ.

Trong dịch trạm cũng là cảnh yên ắng, ai ở chỗ người nấy, có trò chuyện cũng chỉ thì thầm nhỏ với nhau, không dám to tiếng.

Lãnh Nghệ là người thích khám phá những bí ẩn, thích giải đố, đó là lý do chủ yếu khiến y thành một cảnh sát, nhưng giờ chuyện liên quan tới tính mạng bản thân thì không có tâm trạng tốt đẹp đó.

Từ thượng phòng tới tường bao được trải gạch xanh, tuyết trên đó lại được quét sạch, nên chẳng có dấu vết gì.

Thành Lạc Tiếp đi theo Lãnh Nghệ cũng tìm kiếm một hồi, nhưng hiển nhiên cô nàng này kiên nhẫn rất có hạn, được một lúc nghiêng răng nói:” Mặc kệ hấn dùng cách gì, cứ tóm hấn ra là được, tới lúc đó hấn sẽ khai thôi.”

Lãnh Nghệ thở hắt ra:” Vậy cô định tìm ra hấn thế nào?”

Thành Lạc Tiếp há mồm một lúc quay đầu sang bên hứ một tiếng không đáp. Chỉ là cảm giác làm vậy mắt mặt bộ đầu lục phiền môn, vì thế nàng vắt óc nghĩ:” Nếu như chúng ta đã xác định là người nội bộ làm, vậy thì phải tìm trong nội bộ rồi. Người này thứ nhất là thuần thực làm mộc, thứ hai là biết bắn cung, còn bắn không tệ. Nếu không đã chẳng thể bắn trúng thùng trên xà, hoặc là dưới thùng để đốt cháy nó. Phải là người có huấn luyện, người bình thường khó làm được ...”

“Trong sáu bộ khoái tùy tùng chỉ có Từ Phong và Ngụy Đô là cung tiễn thủ, bốn nữ bộ khoái chỉ là gọi là biết thôi, bắn kém lắm. Đương nhiên còn có thuộc hạ và muội muội và Doãn Thửu biết. Trong dịch trạm còn có tên thợ săn và ba quan binh đưa tin, trong đó có hai người là cung tiễn thủ.”

“ Vậy hiện tính ra có sáu người biết bắn tên, chưa tính người của dịch trạm. Ừm, chúng ta phải tiếp tục thu hẹp phạm vi tình nghi.” Lãnh Nghệ trầm ngâm:

Thu hẹp phạm vi tình nghi? Người này thì thoảng dùng mấy từ thật lạ, Thành Lạc Tiếp phải đoán mới hiểu, nhưng

không nghĩ gì, y là người đọc sách, tất nhiên nói chuyện khác người thường.” Làm sao mà thu hẹp được?”

“ Cô nghĩ thử xem còn điểm nào hung thủ không thể làm được, ví như tời gian gây án, còn có thời gian cửa xà nhà nữa.”

“ A, thuộc hạ biết rồi, xà nhà to như thế, ít nhất phải cửa mất một bữa cơm mới xong. Mà thuộc hạ, Hoàng Mai, Lâm Linh thì theo đại lão gia xuống núi săn bắn, khi về tới dịch trạm lại bận bịu chuẩn bị nướng thịt, thế nên không có thời gian gây án. Có thể bài trừ.”

“ Cô hiểu đúng ý ta nói rồi đó.” Lãnh Nghê gật gù rồi trầm ngâm.” Chúng ta ở lại dịch trạm Âm Sơn là quyết định tạm thời, dịch trạm này lại có ba gian thượng phòng. Như vậy phải xác định ta sẽ ở đâu trước rồi mới có thể cửa xà. Như thế chúng ta tiếp tục thu hẹp được thời gian,”

Thành Lạc Tiếp có đường lối tư duy rõ ràng hơn rồi, nói ngay:” Vậy loại trừ Đồng sư gia và hỏa kế dịch trạm nữa, vì họ không biết bắn tên.”

“ Làm sao cô biết được ai không biết bắn tên?”

“ Dễ lắm, lát nữa thuộc hạ gọi tất cả ra, để mỗi người bắn vài phát là được rồi. Người biết bắn giả vờ không biết, nhìn một cái là có thể nhận ra được ngay.”

“ Rất hay.” Lãnh Nghê khen ngợi:” Vậy những người nào có thể bài trừ nữa?”

“ Muội muội của thuộc hạ có thể bài trừ, nó không làm hại ngài đâu.”

“ Vì sao?”

Chương 097: Điều tra. (2)

Thành Lạc Tiệp không thể lấy nhiệm vụ của mình ra giải thích với Lãnh Nghệ được, nàng khẳng định chắc nịch:” Nó là muội muội của thuộc hạ, nó không làm thế.”

Đây không thể là lý do bài trừ được, Lãnh Nghệ khi làm việc rất nghiêm túc:” Ta tin vào cảm giác của cô, nhưng phá án không thể làm thế, không thể cảm tính. Cô không đưa ra được lý do hoặc chứng cứ vững chắc, cho nên muội muội cô vẫn là nghi phạm.”

“ Chứng cứ vững chắc là gì?”

“ Tức là chứng cứ chứng tỏ cô ấy không có mặt ở hiện trường, giống cô luôn đi theo ta nên không có thời gian, đó cũng là chứng cứ vững chắc.”

Thành Lạc Tiệp cắn môi: “ Được, vậy nghi phạm có Doãn bộ đầu và thuộc hạ Ngụy Đô của ông ta. Muội muội thuộc hạ và hai tùy tùng Trịnh Nghiên, Lý Phân. Tên thợ săn cùng hai quan binh hộ vệ đưa tin. Thuộc hạ trọng điểm nên đặt vào tên thợ săn, một tên thợ săn đi săn mà lại ở dịch trạm, hẳn đi săn bao nhiêu mới đủ tiền chứ, điểm này đáng hoài nghi.”

“ Ừm, cô nói có lý lắm vậy chúng ta chia nhau ra hành động, cô đi bài trừ đám dịch thừa, còn ta đi kiểm tra người dịch trạm.” Lãnh Nghệ quyết định:

“ Được, có điều đại lão gia phải hỏi muội muội của thuộc hạ trước.” Thành Lạc Tiệp nói rất cương quyết:

“ Vì sao?”

“ Vì nó là muội muội của thuộc hạ, thuộc hạ không muốn nó bị nghi ngờ, ngài phải hỏi nó trước.”

“ Vậy cũng tốt.”

Lãnh Nghệ đồng ý, bảo Thành Lạc Tiệp đi gọi Thành Lạc Tuyền, y ở trong phòng mình chờ đợi.

Khách ít, phòng trống trong dịch trạm còn nhiều, Lãnh Nghệ lấy một căn chuyên môn dùng để thẩm vấn. Một lát sau một cô gái tuổi đôi mươi đi vào, bước chân nàng nhẹ nhàng uyển chuyển, trang phục gọn gàng ôm vừa vặn lấy thân thể, phác họa ra đường cong ưu mỹ mà khỏe khoắn. Khí chất vừa có cả khí chất phong tình, trang nghiêm lẫn tao nhã. Không ai biết nàng là tỷ tỷ hay muội muội cho tới khi nàng lên tiếng:” Đại lão gia cho gọi thuộc hạ?”

Lãnh Nghệ chỉ cái ghế bên cạnh:” Ngồi xuống rồi hăng nói.”

Thành Lạc Tuyền thoải mái đi xuống ghế bên cạnh Lãnh Nghệ, vừa ngồi xuống liền thấy y nhìn chăm chăm vào môi mình, dùng giọng mũi nũng nịu:” Đại lão gia, cứ nhìn môi người ta làm gì, muốn ăn son trên môi người ta sao? Hi hi ...”

Lãnh Nghệ luống cuống, tiểu nha hoàn trong Hồng Lôu Mộng cũng trêu Giả Bảo Ngọc như thế, lòng nghĩ, hai tỷ muội này làm sao cứ mở miệng ra là khiến người ta tơ tưởng linh tinh thế nhỉ?

Thành Lạc Tuyền cười càng vui vẻ, thu ba sóng sánh, ném cho y một cái nguýt đầy phong tình:” Người ta trừ đường vân ở môi khác nhau ra còn có bốn chỗ nữa khác nhau, tỷ tỷ đã nói hết cho đại lão gia chưa?”

Vừa nghe câu này một cái, ánh mắt Lãnh Nghệ không chịu điều khiển mà lướt qua ngực nàng, cùng no tròn như nhau. Nhưng chỉ trong tích tắc thôi, đã xác nhận nàng chính là muội

muội liền quay về chủ đề chính, ngồi thẳng lưng, nghiêm nghị nói:” Bản huyện mời cô tới đây chính là để điều tra vụ án sập nhà đề chết người tối quan, cô đem chuyện sau khi tới dịch trạm kể ra một lượt. Ở đâu, tiếp xúc với ai?”

Thành Lạc Tuyên hờn dỗi:” Đại lão gia hoài nghi người ta làm sập nhà đề chết Từ Phong sao?”

“ Không phải hoài nghi, mà là hỏi chuyện từng người, ai cũng sẽ bị hỏi câu này.”

“ Nếu hoài nghi, đại gia nên hoài nghi tử tử ấy, cái tên Từ Phong đó xưa nay thích tử tử, vì tử tử mà ghen tuông. Phàm là nam nhân nói chuyện với tử tử, hắn đều đi tra hỏi người ta, có khi còn đánh nhau, tử tử tức lắm, chửi mắng hắn té tát nhiều lần, hắn vẫn chứng nào tật nấy. Tử tử cực kỳ ghét hắn, hay nói mong hắn chết quách cho rồi, còn mong hơn người ta đấy.”

Lãnh Nghệ nắm bắt ngay được điểm quan trọng trong lời nàng:” Tức là cô cũng mong Từ Phong chết?”

Thành Lạc Tuyên giống tử tử, tính tình rất thẳng thắn, tất nhiên không phải kiểu nghĩ gì cũng tuôn ồ ồ ọc ra chẳng suy xét, mà là kiểu hàng sàng, ít để ý tiểu tiết:” Hắn rất đáng ghét, có điều người ta chưa tới mức mong hắn chết, dù sao hắn chết cũng chẳng cần buồn.”

Lãnh Nghệ lại hỏi:” Hắn đắc tội với cô sao?”

“ Ừm, cũng gần như thế, hắn mấy lần coi người ta thành tử tử, nói những câu sorn gai ốc, còn muốn đụng chạm, người ta cho hắn vài cái tát.” Thành Lạc Tuyên nói với vẻ khó chịu ra mặt, rồi nàng khẳng định chắc chắn:” Nhưng thuộc hạ không giết hắn.”

“ Cái đó thì cô phải lấy ra chứng cứ rồi.”

“ Nếu thuộc hạ không lấy được chứng cứ thì sao?”

Lãnh Nghệ nghiêm túc trả lời:” Vậy thì ta sẽ đưa cô vào diện hiềm nghi trọng điểm để điều tra.”

“ Diện hiềm nghi trọng điểm, ngài hay dùng từ thật kỳ lạ, nhưng nghe có vẻ thích hợp.” Thành Lạc Tuyền lẩm nhẩm một lượt, dậm chân hờn giận, kéo dài giọng:” Đại lão gia, người ta có chỗ nào không bằng tỷ tỷ, đại lão gia sao không nghi ngờ tỷ ấy, lại nghi ngờ người ta, ngài thiên vị.”

Lãnh Nghệ không mảy may động lòng, vững vàng như núi nói:” Ta không thiên vị, ta điều tra cô ấy rồi, cô ấy đã nói ra hành tung tối qua, hơn nữa còn có nhân chứng chứng minh, nên đã được loại trừ hiềm nghi.”

“ Thuộc hạ biết, nhân chứng của tỷ ấy là đại lão gia ngài, hôm qua tỷ ấy luôn đi theo đại lão gia, đương nhiên không cần thêm nhân chứng nào cả! Ôi, người như nhau mà sao số mệnh lại khác nhau.” Thành Lạc Tuyền u oán than, đáng vẻ đáng thương:

Lãnh Nghệ kệ nàng tự biểu diễn, chuyện liên quan tới an nguy không chỉ của y, còn có Trác Xảo Nương, y không qua loa.

Thành Lạc Tuyền thấy thủ đoạn của mình không ăn thua, trong lòng có chút không cam tâm, nàng thấy tỷ tỷ ở bên Lãnh Nghệ lúc nào cũng cười nói vui vẻ, khi ở cùng tỷ tỷ, y đâu lạnh lùng như vậy:” Được rồi, nếu ngài đã điều tra tỷ tỷ, vậy thuộc hạ nói ... Hôm qua sau khi đội ngũ tới dịch trạm, thuộc hạ và hai người dưới là Trịnh Nguyên, Lý Phân luôn đi theo phu nhân. Vì chuyển vận sứ dặn rồi, cho nên ba người thuộc hạ chưa từng rời khỏi phu nhân nửa bước. Điểm này phu nhân có thể làm chứng, thuộc hạ thực sự không phải hung thủ.”

Lãnh Nghệ gật đầu:” Ta sẽ tìm phu nhân ta xác thực.”

Chương 098: Điều tra. (3)

Thành Lạc Tuyên chợt hỏi:” Đại lão gia, nghe nói tối qua Từ Phong lừa ngài đi rồi, sau đó trốn lên giường vờ là ngài, định phi lễ với tỷ tỷ. Nếu không phải hung thủ đặt bẫy giết nhầm hấn, e tỷ tỷ bị tên gian tặc đó vấy bẩn rồi. Đúng vậy không?”

Lãnh Nghê gật đầu:” Ừm, đúng là thế.”

Thành Lạc Tuyên nheo mắt hỏi:” Nhưng mà vì sao tỷ tỷ lại theo đại lão gia về phòng chứ, có phải là đại lão gia gọi tỷ ấy tới không?”

“ Đúng, à không ... không.” Lãnh Nghê nhận ra, mình vô tình sập bẫy, phải lên giọng quan cách:” Chuyện này cô đừng hỏi nữa, không còn chuyện gì khác, cô có thể đi rồi.”

“ Vâng.” Thành Lạc Tuyên đứng lên, nhưng không đi, hơi cúi người xuống:” Đại lão gia, thuộc hạ hoài nghi một người, có thể nói được không?”

“ Đương nhiên, cô nghi ngờ ai?”

“ Tên thợ săn, hấn đi săn vì sao lại ở trong dịch trạm, săn được chẳng bỏ tiền ở trọ, đáng nghi ngờ.”

Ý nghĩ này giống hệt Thành Lạc Tiệp, đúng là tỷ muội song sinh có khác, đến ý nghĩ cũng giống nhau, Lãnh Nghê nói:” Được, ta sẽ tra hỏi hấn.”

Thành Lạc Tuyên cười hì hì:” Vậy nếu vụ án này được phá, hơn nữa lại đúng là do tên thợ săn kia làm, vậy đại lão gia sẽ thưởng cho thuộc hạ cái gì?”

“ Cái này ...” Lại trúng bẫy rồi, cô muội muội này có vẻ thích gài bẫy người khác, Lãnh Nghê qua loa:” Tới lúc đó hẵng nói.”

“ Vậy đại lão gia đồng ý phần thưởng do người ta quyết nhé!” Thành Lạc Tuyên bỏ lại một ánh mắt quyến rũ rồi mới đi:

Lãnh Nghê thâm thở phào, vừa rồi giữ được vẻ nghiêm túc trước mặt nàng không dễ dàng, có đôi hoa tử muội này làm hộ vệ, chẳng biết là phúc hay họa.

Lãnh Nghê tới phòng Trác Xảo Nương, được nàng xác nhận Thành Lạc Tuyên và hai nữ bộ khoái luôn ở sát bên người nàng, chưa từng rời đi. Vậy cơ bản có thể loại cả muội muội ra khỏi diện hiềm nghi.

Thành Lạc Tiếp cũng đã kiểm tra xong người của dịch trạm quay về báo cáo với Lãnh Nghê, người trong dịch trạm không ai biết bắt tên. Đây là kết quả hợp lý, người bình thường học vài miếng võ phòng thân còn có thể, chứ không ai vô duyên vô cớ đi học bắn cung.

Xem như có thể loại trừ thêm một nhóm.

Tiếp đó Lãnh Nghê gọi thợ săn tới phòng thẩm vấn, hẳn là nhân vật hiềm nghi lớn nhất hiện đại.

Thợ săn này người thấp đậm, râu ria mọc tua tủa như dã nhân, che kín cả mặt, trang phục nhìn là biết ngay của thợ săn, vì kết hợp mấy thứ da trên người. Thợ săn thường lấy một phần da con thú mình săn được làm trang phục, giống một kiểu thể hiện thành tích, áo da của người này không có mấy loại như da hổ, da gấu, chứng tỏ cũng chỉ là thợ săn bình thường, hẳn vừa vào phòng liền quỳ xuống:” Thảo dân khấu kiến tri huyện đại lão gia.”

Lãnh Nghệ ngồi chính giữa phòng, hơi phẩy tay.” Đứng lên nói chuyện.”

“ Đa tạ đại lão gia.” Thợ săn đứng dậy, đầu vẫn cúi, chỉ hơi đưa mí mắt lên nhìn quan lão gia.” Không biết đại lão gia gọi thảo dân tới có chuyện gì ạ?”

“ Rất đơn giản, hỏi người hôm qua ở đâu, làm gì?”

“ Hôm qua ạ? ... Sáng hôm qua tiểu nhân lên núi đi săn, săn được một con thỏ, hai con gà rừng.”

“ Sau đó thế nào?”

“ Sau đó thảo dân tới dịch trạm bán thú săn được ạ.”

“ Vậy người là người ở đâu, sống ở đâu?”

“ Thảo dân là người huyện Âm Lăng, sống ở thôn Ngưu Giác ngoài thành, sống bằng nghề săn bắn, dựa vào nó mua lương thực, dầu củi.”

Thì ra còn là con dân trong huyện của mình, Lãnh Nghệ nhìn thẳng vào mắt hắn, thông thả hỏi ra điều quan trọng nhất:” Người bán thú săn được xong, vì sao không về nhà, mà lại bỏ tiền ở trong dịch trạm, người bán được nhiều tiền lắm sao?”

Thợ săn tức thì ú a ú ó:” Chuyện này ... Thảo dân, thảo ..”

Thành Lạc Tiệp đứng bên cạnh tức thì quát lớn:” Ấp a ấp úng cái gì, muốn lừa đại lão gia hả? Có biết nói dối quan gia cũng là đại tội không?”

Lãnh Nghệ thầm khen, phối hợp rất tốt.

“ Không, không! Thảo dân không dám.” Thợ săn sợ hãi quỳ ngay xuống, khấu đầu lia lịa, tuôn ra một tràng:” Chuyện là như thế này, thảo dân đã hơn 30 tuổi rồi còn chưa thành gia thất. Biết trong dịch trạm có một trù nương, tên là Lỗ Tứ

Nương, nàng là một quả phũ, chưa tái giá. Cho nên thảo dân mới ... Mới ... Nhưng mà mồm mép vụng về không biết làm sao, đành kiếm lý do để ở dịch trạm ... Như vậy có thể giúp đỡ nàng ... Đại lão gia có thể hỏi, người trong dịch trạm đều biết thảo dân một lòng với nàng.”

Lời của hắn nghe rất chân thật, ít nhân Thành Lạc Tiệp không thấy có gì khả nghi, nếu nguyên nhân là thế thì việc hắn ở lại dịch trạm cũng dễ hiểu.

Lãnh Nghệ không tỏ thái độ gì rõ rệt:” Bản huyện tất nhiên sẽ đi hỏi, không tùy ý nghi ngờ người, cũng không thể chỉ tin vào lời một phía của người. Cho dù người ở lại dịch trạm là vì trù nương Lỗ Tứ Nương, người cũng phải đem chuyện hôm qua đã làm nói cho rõ ràng.”

“ Hôm qua thảo dân đi săn tới trưa rồi trở về, tới ngay dịch trạm. Sau đó xuống bếp giúp đỡ Lỗ Tứ Nương, người trong bếp đều có thể làm chứng. Buổi chiều có bộ khoái tới, an bài chỗ ở gì đó, thảo dân không để ý, chỉ biết là có không ít người tới dịch trạm ở. Tới chập tối nghe các vị bộ khoái săn được một con gấu lớn, thảo dân liền cùng Lỗ Tứ Nương đi xem. Đúng là rất lớn, thảo dân cả đời đi săn còn chưa gặp phải con gấu lớn như thế.” Thợ săn nhìn về phía Thành Lạc Tiệp:” Rồi cô nương này nói ai thấy đều có phần, bọn thảo dân mừng lắm, tới giúp lột da xẻ thịt gấu, bận bịu tới lúc phòng bị sập.”

Mặc dù chưa có chứng cứ gì cụ thể, nhưng tên thợ săn rõ ràng có hiềm nghi lớn nhất, vì vậy khi thẩm vấn hắn, Lãnh Nghệ cũng cẩn thận hơn:” Trong quá trình đó, người có một mình đi ra ngoài không?”

Chỉ một câu hỏi bình thường vậy mà thợ săn cuống thấy rõ:” Không, không ạ.”

“ Nói dối.” Lãnh Nghệ lạnh lùng nói:” Khi nướng thịt, trù nương kia ở gần chỗ ta, giúp ta nướng thịt, có một quãng thời

gian không thấy người đâu. Chính là thời điểm trời tối chưa lâu, người xuống bếp, Lỗ Tứ Nương còn ở tiền viện nướng thịt, người xuống bếp làm gì? Còn đi lâu như thế?”

Thợ săn run rẩy:” Ngài, ngài, sao biết ...”

Chương 099: Điều tra. (4)

Thành Lạc Tiệp không ngờ thân là tri huyện như Lãnh Nghệ lại đi chú ý tới một thợ săn nhỏ bé, nàng không biết rằng, Lãnh Nghệ tới nơi này, do không hiểu thói quen tập tính người sống ở đây, cho nên y lúc nào cũng quan sát người xung quanh, học theo từng động tác nhỏ nhất, đó là nguyên do giúp y hòa nhập rất nhanh.

Huống hồ Lãnh Nghệ biết có kẻ muốn mưu sát mình, bề ngoài y không thể hiện ra, thực tế không lúc nào y không chú ý tới biến động xung quanh mình và Trác Xảo Nương, chú ý tới mỗi người ý đồ tiếp cận họ. Dịch trạm này có bao nhiêu người, mỗi người có đặc điểm thế nào, y gặp ai thì cơ bản đều lưu tâm. Chuyện một thợ săn nhìn cách ăn mặc biết ngay chẳng khá giả gì lại ở trọ tại dịch trạm, làm sao không để ý cho được, ngay từ đầu y đã chú ý chứ không phải là đợi khi xảy ra án mạng mới hoài nghi như tỷ muội Thành gia.

Gọi đó là bệnh nghề nghiệp cũng chẳng sai.

“Ngươi dám nói dối đại lão gia?” Thành Lạc Tiệp mày liễu dựng ngược, cô nương này tức giận thì cái uy không phải đùa đâu, giọng nói vừa êm vừa ngọt biến thanh sắc lạnh như dao:

Thợ săn cuống quít nói:” Thảo, thảo dân đi trông khuê nữ của Tứ Nương, nó, nó một mình ở bếp, không có cái ăn, cho nên thảo dân, lén, lén lấy trộm thịt cho nó.”

“Tứ Nương có khuê nữ à?” Lãnh Nghệ có hơi bất ngờ, trong bữa tiệc thịt nướng ngày hôm qua y không thấy đứa bé nào cả:

“ Vâng ạ, tiền phu của Tứ Nương có để lại một nữ nhi, năm nay bảy tuổi, bị liệt. Chuyện xảy ra cũng chỉ năm ngoái thôi, nó theo cha ra ruộng làm việc, gặp tặc nhân đi đày bỏ trốn, tên khốn kiếp đó, khuê nữ nhỏ xíu như vậy mà hắn lại nảy ra ý đồ xấu với nó ... Nó may mắn chạy thoát được, những ngã xuống một tảng đá, đầu va phải đá nên bị hỏng, giờ chỉ có thể nằm trên giường. Bình thường không ra gặp ai. Tứ Nương phải nướng thịt cho mọi người, không lo được cho nó, thảo dân, thảo dân liền “ Thợ săn đập đầu.” Thảo dân được đại lão gia ban thịt, là ân đức lớn ... Lại còn lấy trộm, thảo dân sai rồi, thảo dân sai rồi ...”

Thành Lạc Tiệp vậy mà lại là cô nương mau nước mắt, nghe kể thôi mà mắt đã ươn ướt, chỉ là nghe đoạn sau thì cảm giác không đúng:” Mang đồ ăn cho một đứa bé, sao mất nhiều thời gian như thế?”

“ Thảo dân dứt cho nó ăn xong mới trở về.”

“ Dứt cho nó? Bảy tuổi còn phải dứt à?”

Thợ săn sắc mặt buồn thảm:” Nó bị ngã, đầu óc không bình thường nữa, không biết ăn, nếu không dứt cho, nó sẽ không ăn.”

Thành Lạc Tiệp cảm động, người này trông thô kệch, vậy mà tấm lòng rất tốt, Lỗ Tứ Nương có đứa con như thế, vậy mà người vẫn muốn cưới nàng. Không phải là con mình lại chăm sóc như vậy, là nam nhân có trách nhiệm.

Lãnh Nghệ ở đại đội hình sự, tham gia đa phần là các vụ trọng án, mỗi vụ án như thế, lần nào không phải là một câu chuyện buồn thảm, dù là ở phía nạn nhân hay nghi phạm. Nhớ những ngày đầu mới làm cảnh sát, đôi khi vì một buổi thẩm vấn nghi phạm, buồn bã mấy ngày không tha thiết cơm nước. Về sau quen rồi, cũng trơ lì nhiều, cảm động thì cảm động đấy, song tự biết điều tiết cảm xúc, không để bị ảnh hưởng tới

công việc.” Trừ Lỗ Tứ Nương và đứa bé ngốc đó ra, còn ai chứng minh khi đó người ở bếp?”

Thợ săn nghĩ rất lâu mới nói:” Không có ai.”

Lãnh Nghệ hỏi nhiều lần, hắn vẫn khẳng định là không có ai khác.

Lãnh Nghệ gọi dịch thừa tới, bảo ông ta bố trí phòng tạm thời đưa thợ săn tới đó, phái hai hỏa kế tới trông coi người được tra hỏi, tránh họ thông đồng. Lại sai Thành Lạc Tiệp đưa trừ nươg và khuê nữ tới, hỏi trừ nươg, xác nhận lời thợ săn, khuê nữ của nàng đúng là bị liệt không thể tự lo cho bản thân.

Thành Lạc Tiệp thấy Lãnh Nghệ tra hỏi rất kỹ thì hơi bất ngờ.” Đại lão gia, tên thợ săn đó nói đều đúng cả, vì sao chưa loại trừ hắn.”

“ Cô nhầm rồi, câu chuyện của hắn rất cảm động, nhưng chẳng chứng minh được bất kỳ điều gì cả. Hắn biết bắn tên, cho nên hắn vẫn là nghi phạm trọng điểm.”

“ Hắn biết thương người như thế, hắn là người tốt, không phải hung thủ đâu. Mẹ con Lỗ Tứ Nương cũng thật đáng thương, có người chịu chăm lo cho họ rất đáng quý.”

“ Đó không phải lời một bộ đầu nên nói, khi phá án không thể đem tình cảm cá nhân vào, nếu không sẽ ảnh hưởng tới phán đoán. Đã có nhiều bài học như thế rồi.” Lãnh Nghệ ngoài nói vậy, trong lòng cũng cảm thán, nói thì dễ, làm được rất khó:

Cách đó không lâu, Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương gặp bão tuyết nên ở nhờ trong chùa Âm Lăng, ở đó có một tiểu hòa thượng rất đáng thương, cuối cùng lại là hung thủ giết liền mấy người vô cùng máu lạnh. Mới đầu chính vì thấy hắn tội nghiệp, tiềm thức Lãnh Nghệ không coi hắn là hung thủ, bỏ

qua không nghi ngờ. Cho nên nói phá án không được đem tình cảm vào là điều rất khó.

Con người đâu phải là cỏ cây, sao có thể vô tình.

Tiếp tới là viên quân giáo đưa tin, người này có vẻ không sợ một tri huyện nho nhỏ, vừa tới nơi chỉ chấp tay qua loa, chưa gì đã than trách:” Đại lão gia, bọn tiểu nhân không phải là hung thủ, bọn tiểu nhân còn có công vụ trên người, phải đem quân tình khẩn cấp tới kinh thành, không thể chậm trễ, ngài để bọn tiểu nhân đi đi. Dù sao bọn tiểu nhân báo biên hiệu trong quân, sau này rất dễ tìm mà.”

“ Người nói dối, nếu người có quân tình khẩn cấp, như thế tới dịch trạm phải đổi ngựa lên đường ngay, sao lại còn rảnh rỗi ở lại ăn thịt nướng?” Thành Lạc Tiệp chưa đợi Lãnh Nghê nói gì đã phản bác ngay:

Viên quân giáo á khẩu, gượng gạo chữa thẹn:” Dù không phải công vụ khẩn cấp, cũng không thể để lỡ hạn.”

Lãnh Nghê lên tiếng:” Cũng không của các người quá nhiều thời gian đâu, bản huyện đã có manh mối. Với lại, đây là án mạng, các người đã gặp phải, lại có hiềm nghi, phải có nghĩa vụ hiệp trợ quan phủ tra án.”

Đại Tổng trọng văn khinh võ, địa vị của võ tướng vốn thấp hơn quan văn rất nhiều, hướng hồ chỉ là giáo úy truyền lệnh bình thường, sao có thể so với một tri huyện. Giả vờ không xong, hấn chỉ đành ngoan ngoãn.

Lãnh Nghê hỏi:” Các người vào dịch trạm ở lúc nào?”

“ Hôm qua ạ, buổi chiều, không chênh với đại lão gia là bao.”

“ Sau khi vào dịch quán, các người làm gì? Ai làm chứng?”

“ Trời quá lạnh, bọn tiểu nhân ở trong phòng sưởi ấm. Trừ ba người bọn tiểu nhân còn có một hỏa kế dịch trạm tên Lý Lương, hắn là đồng hương của tiểu nhân, tiểu nhân thường qua đây cho nên quen biết hắn. Mọi người ở trong phòng đến khi bên ngoài ồn ào vì săn được con gấu lớn mới ra xem. Tiếp đó nữa thì ở trong sân ăn uống, không đi đâu cả.”

Lãnh Nghệ đứng là nhìn ba quân sĩ nướng thịt ăn tung bừng như chết đói, tạm cho hắn lui, lại lần lượt gọi hai quân sĩ khác và hỏa kế Lý Lương lên, quả nhiên trả lời nhất trí với quân giáo kia.

Chương 100: Lấy thân hù hẹn. (1)

Loại trừ dần dần, người ở trong dịch quán đã được tra hỏi hết, tới lượt Doãn Thử tới phòng thẩm vấn, Lãnh Nghê không cho ông ta chút đãi ngộ nào khác, cũng vẫn là câu hỏi:” Hôm qua các người tới dịch trạm đã làm những gì?”

Doãn Thử rất hiểu chuyện tra án, lập tức chấp tay:” Thuộc hạ sau khi tới nơi liền an bài chỗ ở cho phu nhân và mọi người, sau đó dẫn hai bộ khoái ra ngoài tuần tra, cho tới khi đại nhân về. Sau đó vì nướng thịt, Từ Phong đề xuất tới giúp, thuộc hạ cho phép, để hẳn đồng thời lưu tâm an toàn của đại lão gia ở bên trong. Không ngờ lại xảy ra chuyện.”

“ Khi mọi người nướng thịt thì các người ở đâu?”

“ Thuộc hạ và Ngụy Đô ở bên ngoài cảnh giới, không tham gia nướng thịt, đều do Thành Lạc Tiếp bộ đầu phái Lâm Linh và Hoàng Mai đưa thịt cho.”

Lãnh Nghê vì người này nửa đêm từng đột nhập vào huyện nha Âm Lăng, cho nên luôn cảnh giác với ông ta, nhưng từ lúc Doãn Thử tới nhận nhiệm vụ hộ vệ, làm việc rất chu đáo, cẩn mật làm người ta yên tâm. Ngược lại tỷ muội Thành gia thực ra không được xứng chức cho lắm. Lãnh Nghê lại hỏi:” Các người tuần tra cùng nhau sao?”

Trước mặt người ngoài Doãn Thử rất bồn chồn:” Không ạ, bọn thuộc hạ chia ra, đi quanh tường bao ngược chiều nhau.”

“ Vậy bao lâu chạm mặt nhau một lần?”

“ Dịch trạm không lớn, nên chỉ bằng thời gian uống một chén trà.”

Sau đó Ngụy Đô đi vào, cũng nhận câu hỏi rồi trả lời tương tự.

Vậy là tra hỏi đã hết, dịch thừa và hỏa kế dịch trạm đều không biết bắn tên, trực tiếp loại trừ. Ba binh sĩ đi đưa tin thì không có thời gian để cưa xà ngang, cũng loại trừ. Hai tùy tùng của Thành Lạc Tiệp theo bọn họ đi sẵn, sau đó luôn ở sân nướng thịt, không có thời gian gây án.

Thành Lạc Tuyên và hai nữ bộ khoái khác thì luôn ở bên cạnh Trác Xảo Nương không rời, Trác Xảo Nương chứng thực. Doãn Thử và Ngụy Đô xác nhận cứ một tuần trà gặp nhau một lần, hơn nữa hai nữ bộ khoái mang rượu thịt ra cho họ vài lần đều thấy họ đi tuần không bỏ, không có thời gian gây án.

Vậy chỉ có thợ săn không có chứng cứ vắng mặt thôi. Chẳng lẽ hắn là hung thủ?

Lãnh Nghệ tất nhiên không kết luận tùy tiện như vậy, lại lần nữa gọi thợ săn tới.” Bây giờ chỉ còn lại một mình người là có khả năng thực hiện hành vi phạm tội, người mà không nói thật, bản huyện chỉ có thể đánh coi người là tội phạm. Tội danh mưu sát mệnh quan triều đình, đời này đừng mong gặp lại Lỗ Tứ Nương nữa.”

Thợ săn hoảng quá, quỳ xuống dập đầu liên hồi.” Thảo dân nói, thảo dân nói ... Tối ngày hôm đó trừ khuê nữ của Tứ Nương, còn có Hoàng nha đầu lấy nước đốt bếp. Nàng, nàng luôn thích ... Thảo dân, nàng lén lút tìm thảo dân, cùng thảo dân cho khuê nữ của Tứ Nương ăn, nàng có thể làm chứng.”

Lãnh Nghệ có hơi tức giận, song bình tĩnh lại rất nhanh, tra án là thế, không thể mong đối phương bị hỏi một câu là khai

hết: “ Vì sao trước đó không nói?”

Thợ săn rồi rít nói: “ Thảo dân sợ Tứ Nương biết không vui, nàng hay ghen, không thích thảo dân ở cùng nữ nhân khác.”

Lãnh Nghệ lập tức cho gọi Hoàng nha đầu tới hỏi chuyện riêng, hỏi kỹ chi tiết tối hôm đó, sau mới lại tra hỏi thợ săn, cơ bản tương đồng, không nói dối.

Như vậy người khả năng cao nhất phạm tội không thể thực hiện hành vi tội phạm, vụ án lâm vào bế tắc.

Thành Lạc Tiệp nóng ruột lắm, đứng ngồi không yên, Lãnh Nghệ ngược lại nhìn nàng sốt ruột còn cười được:” Khi phá án gặp phải chướng ngại thì càng phải để đầu óc thoải mái, không nên xoáy vào bế tắc. Nên cố gắng thay đổi đầu óc, thả lỏng tư duy, nói không chừng có linh cảm.”

“ Được, hay chúng ta lại đi săn đi.”

Cái này không phải thay đổi đầu óc, mà là cô bỏ đi chơi, Lãnh Nghệ buồn cười:” Gặp phải gấu nữa thì sao?”

“ Không đâu, không đâu làm sao có chuyện trùng hợp thế nữa.” Thành Lạc Tiệp nghĩ tới đi chơi là hưng phấn rồi, ra sức xúi giục Lãnh Nghệ:” Dù có gặp chúng ta cũng không sợ, chúng ta đi quanh dịch trạm thôi mà, coi như không phải đi săn cũng là tản bộ, không gọi thêm ai nữa, chỉ hai chúng ta thôi ... đại lão gia, đi mà.”

Lãnh Nghệ vốn không định đi, thay đổi đầu óc chỉ là đổi hướng suy nghĩ thôi, không phải vút hẫng một bên như Thành Lạc Tiệp, cuối cùng có vẻ không chịu nổi sự kì kèo của nàng, đành gật đầu.

Thành Lạc Tiệp thấy Lãnh Nghệ đồng ý rồi thì cao hứng vô kể, tựa hồ không đợi thêm được giây phút nào nữa, chạy đi như làn gió đi lấy cung tiễn. Báo với Doãn Thứ là muốn cùng Lãnh Nghệ ra ngoài tra án, không muốn ai đi theo. Doãn Thứ

tất nhiên mong đợi nàng dùng mỹ nhân kế với Lãnh Nghê cũng không muốn ai làm phiền, dặn nàng không đi xa, có chuyện kịp thời báo tin hiệu.

Dịch trạm nằm ở mảnh đất bằng phẳng lưng chừng núi, mé trái, phải và chính giữa đều có đường lớn thông tới Ba Châu và thành trì xung quanh. Ngã ba ngay khúc cua núi này đều hiu trong gió lạnh, chẳng có chút xíu cảnh đẹp nào mà ngắm, hai người không đi theo quan đạo, men theo lối nhỏ xuống núi.

Sơn đạo quanh co khúc khuỷu, hai bên là rừng cây rậm rạp đan xen cao thấp, đa phần trụi lủi lá, cành xác xơ, số ít còn lá trên cành thì cũng thâm đen, đất trời như bức tranh thủy mặc, chỉ có hai màu trắng và đen.

À không, vẫn còn sắc màu khác, Lãnh Nghê liếc nhìn bên cạnh, Thành Lạc Tiệp cũng giống muối muối, mặc võ phục thuần một màu xanh nhạt, tuy nàng ăn mặc giản dị chẳng có món trang sức nào, song trông càng quyến rũ.

Lãnh Nghê thực ra cũng thấy kỳ, y không biết là thời xưa còn có cả nữ bộ đầu, chỉ là thấy người xung quanh không ai tỏ ra bất ngờ, cho nên y cũng không hỏi. Đoán chừng số lượng không nhiều, địa vị các nàng không thể cao được, chỉ dùng để chấp hành một vài nhiệm vụ đặc thù nào đó thôi, không phải hiện tượng phổ biến.

Chương 101: Lấy thân hùa hẹn. (2)

Dọc đường đi Thành Lạc Tiệp cứ riu ra riu rít, lúc chỉ băng đóng trên cành cây nói giống quả gì, lát vốc tuyết vo lại thành nắm, ném của băng trên cây, làm tuyết đọng trên cành cây rơi ào ào, nàng ôm đầu chạy ù, cười khanh khách.

Nhìn tuyết trắng lả tả rơi, Lãnh Nghệ hồi tưởng:” Khi còn nhỏ đám trẻ con bọn ta độ sức xem ai khỏe hơn, cô biết bọn ta dùng cách gì không?”

“ Dùng cách gì thế?” Thành Lạc Tiệp tò mò:

Lãnh Nghệ đi tới dưới cái cây bên cạnh Thành Lạc Tiệp, nhìn ngang nhìn dọc làm nàng cũng nhìn theo, không biết y tìm cái gì. Bất ngờ y tóm lấy cánh cây ra sức lay, sau đó ù té chạy, để cả mảng tuyết lớn rơi ụp xuống mặt Thành Lạc Tuệ khiến cả người nàng toàn tuyết.

“ Hay lắm, ngài chơi xấu trước nhé.” Thành Lạc Tiệp hét lên, vốc tuyết ném trúng ót Lãnh Nghệ đang chạy trốn:

Lãnh Nghệ không chịu thua, hai tay hai nắm tuyết ném vù vù.

Với thân thủ của Thành Lạc Tiệp, nếu muốn né thì quá dễ dàng, nhưng nàng cố ý không né, cười khanh khách nắm tuyết ném trả, mặc cho tuyết ném tới rơi lên đầu, rơi vào cổ.

Hai người như hai đứa trẻ con nghịch ngợm, không ai chịu thua ai, càng ném càng gần, tới khi vốc cả tuyết ấn vào mặt nhau.

Tới khi người toàn tuyết rồi, Thành Lạc Tiệp kêu dừng, dè đầu bị ngay một nắm tuyết khác ném trúng, vừa nhổ phì phì phun tuyết ra ngoài, vừa la:” Đầu hàng, đầu hàng, đại lão gia, đừng ném nữa, tuyết rơi cả vào cổ người ta rồi đây này.”

Vừa nói vừa cúi xuống muốn giữ tuyết rơi ra, nhưng không hữu dụng, đỏ mặt gọi:” Đại lão gia, giúp người ta được không?”

“ Giúp cô thế nào?” Lãnh Nghê nhất thời không hiểu:

Thành Lạc Tiệp hai tay nắm cổ áo, kéo lệch sang bên, then thùng nói:” Giúp người ta xem xem bên trong có tuyết không? Lạnh quá!”

Lãnh Nghê vừa nhìn một cái mắt muốn hoa, cảnh đẹp bỏ lỡ hôm qua được tái hiện, quả nhiên là có tuyết, hai ngọn đồi tuyết trắng phau phau, mềm nhũn, cao vút, chắc nịch mà nền nã, làm hồn phách người ta phiêu diêu.

Đúng lúc đó Thành Lạc Tiệp tựa hồ trượt chân, ngã nhào vào lòng Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê có hơi hoảng, lại không thể không đỡ lấy nàng:” Thành cô nương ...”

“ Gọi người ta là Tiệp Nhi, đó là nữ danh của thiếp.” Thành Lạc Tiệp giữ chặt lấy áo Lãnh Nghê, giấu đầu vào vai y, thỏ thẻ:

Ánh dương chẳng thể xuyên qua tầng mây dày, rừng cây rậm rạp, bốn bề yên tĩnh, như thôi thúc người ta phạm tội, Lãnh Nghê ôm thân thể thơm tho của nàng, vòng tay vô thức siết lấy vòng eo thanh mảnh, bị hai ngọn đồi tuyết êm cái áp lên ngực, nam nhân nào trong tình huống đó còn từ chối được, biết rõ là mỹ nhân kẻ khó kìm lòng:” Tiệp Nhi.”

“ Nghê ca ca!” Thành Lạc Tiệp thỏ thọt gọi một tiếng, vừa mừng vừa then chín mặt, cơ hội nghìn năm có một, không thể

bỏ lỗ lấy can đảm nắm tay y cho vào cổ áo mình:

Lãnh Nghệ chạm vào ngọn đòi tuyết đó rồi, nhưng nó không lạnh mà ấm, vừa mềm vừa săn chắc, tự thuyết phục bản thân nếu lúc này mình còn không có hành động gì thì bị người ta nghi ngờ phải chăng bị phát hiện dùng mỹ nhân kế, nghĩ thế tay bóp nhẹ, chơi đùa. Đồi ngực trắng ngần như ngọc bị y xoa nắn đã bắt đầu căng lên, hai núm đào nhỏ ửng hồng săn lại, mềm mại vô cùng.

Mới chỉ chạm vào ngực thôi mà toàn thân Thành Lạc Tiệp run lên từng chập không kiềm chế được, miệng phát ra tiếng rên mê người.” Nghệ ca ca, đêm qua muội vốn muốn đem thân thể này cho huynh đây ... Bây giờ không có ai ...”

“ Cô muốn dùng thân thể này đổi lấy thứ các cô đang tìm chứ gì?”

Động tác của Thành Lạc Tiệp tức thì khựng lại, gương gao nói:” Huynh nói cái gì thế?”

Lãnh Nghệ khẽ thở dài, đấu tranh tâm lý dữ dội rồi rút tay khỏi cổ áo Thành Lạc Tiệp, còn giúp nàng kéo lại cổ áo tránh gió lạnh. Đáng lẽ y có thể giả ngốc lợi dụng ngược lại nàng, thoả mái hưởng thụ thân thể xinh đẹp này, rồi cuộc lương tâm không cho phép.

Hoặc có thể nói không hoàn toàn là lương tâm, là vì chút quật cường, chút kiêu hãnh của người hiện đại, một người vô duyên vô cớ bị ném tới nơi này, gặp đủ thứ chuyện, khiến y khơi lên tính cách quật cường, không muốn bị khuất phục trước bất kỳ thứ gì.

Dù là gì thì Lãnh Nghệ cũng đã không chế được bản thân, lấy lại được lí trí, giọng tùy khàn khàn vẫn bình tĩnh:” Ba bộ đầu kinh thành các cô được an bài tới mảnh đất lưu đây này

làm hộ vệ cho một tri huyện nhỏ xiu, dù ta là kẻ ngốc chẳng nữa cũng biết các cô có mục đích, chính là thứ kia.”

Thành Lạc Tiệp thoáng bất ngờ, đôi phương biết rồi không hề gì, nàng đủ tự tin vào bản thân, tiếp tục áp người tới:” Hi hi, không sai, nếu ngài đã biết rồi, vậy người ta không cần phủ nhận, chỉ cần ngài đưa thứ đó ra, ngài muốn gì cũng được, kể cả ta và muội muội ...”

Đúng là điều kiện hấp dẫn, mới một người đã làm Lãnh Nghệ lay động không, nếu cả tỷ tỷ lẫn muội cùng lên, thực sự là ao ước của vô số nam nhân. Nếu Lãnh Nghệ biết thứ đó sớm ném ra cho rảnh nợ rồi, vấn đề y có biết đâu:” Vừa xong ta bóp ngực cô, theo phản ứng của cô thì có thể đoán ra, cô chưa bao giờ thân thiết với nam nhân, vẫn là một xử nữ. Rốt cuộc là thứ gì khiến cô cam nguyện hiến mình như thế?”

Thành Lạc Tiệp hơi ngần ngừ:” Ngài không biết à?”

“ Nói thật nhé, ta chẳng biết gì cả.” Lãnh Nghệ nắm hai vai Thành Lạc Tiệp, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, nói thật chân thành:” Có thể nói cho ta biết thứ đó là gì không? Tỷ muội cô không cần làm như thế, nếu thứ đó ở trong tay ta, ta nhất định đưa cho cô, không cần biết nó là thứ gì, không cần biết nó đáng bao tiền.”

Y nói thật, vì muốn tồn tại được ở thời đại xa lạ này, y phải giả mạo người ta, đây không phải là thời đại thuộc về mình, không phải thế giới của mình. Lãnh Nghệ tới giờ vẫn chỉ lấy đôi mắt người ngoài nhìn nó, vì thế y không muốn vì nó mà trả giá gì hết, y chỉ muốn sống yên ổn mà thôi. Vậy mà tới giờ y mấy lần suýt chết, sống không yên nổi một ngày, nếu nói ai ghét thứ kia nhất trên đời, đó là Lãnh Nghệ, y hận không thể tìm ra nó, vứt nó đi thật xa như ôn thần, người khác muốn xâu xé muốn tranh giành gì cũng mặc.

Chương 102: Lấy thân hứa hẹn. (3)

Thành Lạc Tiếp vươn cánh tay trắng trẻo ra vòng quanh cổ Lãnh Nghê, nàng không tin y dễ dàng giao ra như vậy, ghé môi hồng sát miệng y:” Là thứ mà ngài lấy từ một người ở chính dịch trạm Âm Sơn này, ngài đưa nó cho người ta là được.”

Đây mới là vấn đề, Lãnh Nghê bức bối: “ Nhưng ta không biết là thứ gì, ta đi qua đây không ít lần, không nhớ mình nhận thứ gì từ tay ai.”

Thành Lạc Tiếp nghi ngờ:” Thật sao?”

“ Thật!” Lãnh Nghê nói chắc nịch:

Thành Lạc Tiếp nhìn y chăm chú, thấy y mặt mày đau khổ lẫn bức tức, nàng đột nhiên cười khanh khách, buông y ra, đứng thẳng lên chỉnh lại y phục đầu tóc:” Ngài không biết thì tốt, không cần hỏi nhiều, chuyện bọn ta làm ở huyện Âm Lăng, ngài đừng hỏi tới.”

Giai nhân rời đi, Lãnh Nghê không khỏi luyến tiếc, truy hỏi:” Các cô tìm cái gì, không thể cho ta biết à?”

“ Không thể.”

“ Các cô không nói thì làm sao ta giúp được các cô.”

“ Không sao cả.”

Bất ngờ Lãnh Nghê vươn tay trái ra, vòng lấy thân thể mềm mại yêu kiều của nàng, kéo mạnh vào trong lòng mình. Thân hình hai người lần nữa dán sát vào nhau, khôi phục trạng

thái khi này, Lãnh Nghệ chủ động nói:” Nhưng ta muốn giúp các cô.”

Thành Lạc Tiệp vùng vẫy một chút không thoát được, nép vào lòng y:” Không cần ngài tìm thứ đó nữa, nhưng nếu ngài muốn, người ta vẫn có thể trao thân thể này cho ngài.”

“ Thật chứ?”

“ Thật!”

“ Vậy ta không khách khí nhé?” Lãnh Nghệ từ từ đưa tay phải lên, cách y phục nắm lấy bầu ngực mơn mớn của nàng:

Thành Lạc Tiệp mặt đỏ như gấc chín, mắt nhắm chặt, miệng he hé, phát ra tiếng rên mê loạn, tựa mặc y dày vò.

Thế nhưng lãnh Nghệ lần nữa dừng tay, cười khỏ:” Cô làm thế vì vẫn cho rằng ta đang lừa cô sao?”

Thành Lạc Tiệp tức thì mở mắt ra nhìn y:” Không phải sao?”

“ Thực sự không phải.”

“ Phải hay không bọn ta cũng sẽ tra rõ.”

Lãnh Nghệ thực sự không biết phải làm sao để đám người này tin mình nữa, bực dọc nói:” Không chỉ các cô, còn có cả kẻ khác cũng muốn thứ này, có cả những kẻ không muốn ta đưa ra thứ này, nên tìm mọi cách diệt khẩu, chỉ trong thời gian ngắn ta bị ám sát mấy lần rồi. Thứ tai họa đó ai mà muốn chứ Rốt cuộc là thứ gì khiến ta bị vô số người nhắm vào như vậy? Cô nói cho ta biết được không, vì thứ không biết đó mà ta sống không yên.”

Thành Lạc Tiệp tựa cười tựa không nói:” Nếu ngài thực sự không biết gì cả, vậy tốt nhất là đừng biết. Ngài yên tâm, có bọn ta ở bên cạnh, ngài không có nguy hiểm gì đâu.”

“ Thế sao?” Lãnh Nghê ồ một tiếng, giọng khó tránh khỏi có chút giễu cợt: “ Vậy hôm qua ta suýt chết là vì không có cô ở bên cạnh nhỉ, rốt cuộc thế nào mới là ở bên cạnh?”

Thành Lạc Tiệp xấu hổ hết sức, khẽ nhéo ý một cái.” Đó là chuyện ngoài dự liệu, hung thủ lên vào bên trong ...”

“ Suy!” Lãnh Nghê đặt tay lên môi nàng: “ Đừng nói gì, đừng nhúc nhích.”

Thành Lạc Tiệp tức thì cảnh giác nghe ngóng, có kẻ địch tới gần sao? Thế nào mà nàng không cảm giác được chứ? Phải tập trung lắm mới nghe thấy âm thanh rất nhỏ, lẹp bẹp, có thứ gì đó đi trên tuyết.

Từ từ xoay người về phía đó, mắt nàng nhìn chằm, như con báo cái sẵn sàng lao về phía mục tiêu, thế rồi nàng nhìn thấy một con dê thông thả đi ngang qua.

Thì ra chỉ là một con dê mà thôi.

Đất trời âm u cô tịch, khu rừng im phăng phắc không một tiếng động, chỉ có tiếng chân nhẹ nhàng giẫm trên tuyết loạt xoạt của con dê, nó thi thoảng dừng lại, lấy móng bới tuyết, hòng kiếm chút cỏ khô còn sót lại lấp vào cái bụng đói.

Thực sự chỉ là một con dê mà thôi.

Thành Lạc Tiệp thở ra một hơi, ngay sau đó mắt sáng lên, nhặt lấy cung tên vừa rồi hai người thân thiết ném ra đất, đưa Lãnh Nghê, ý bảo y bắn.

Lãnh Nghê bắn một lần rồi, cảm giác mình có được chút cảm ngộ, tuy vũ khí khác nhau, nhưng có rất nhiều điểm chung khi nhắm bắn mục tiêu, Lãnh Nghê có cánh tay rất khỏe. Cho nên y không ngại, nhận cung lấp tên, giương lên nhắm mục tiêu.

Đúng lúc ấy con dê như có linh cảm, nó dừng lại, nhìn bọn họ.

Lãnh Nghệ biết không chờ được nữa, nếu không nó sẽ chạy ngay, buông tay bắn nhanh.

Viu!

So với mũi tên hôm qua, lần này Lãnh Nghệ thực sự bắn tốt hơn rất nhiều, tiếng gió rít rất nhọn, tên bay như ánh chớp, uy lực mười phần ... Phập, trúng rồi, mũi tên bay qua đầu con dê, ghim vào thân cây bên cạnh, ăn sâu cả tấc, vỏ cây bắn cả ra.

Con dê không cho y cơ hội thứ hai thoát cái không thấy bóng dáng đâu, chỉ còn lại dấu chân trên đất tuyết.

Chỉ là nhất thời nổi hứng, Thành Lạc Tiệp không cố tình muốn săn con dê đó, hôm qua giết được con gấu kia, lại có thêm con hoẵng trưởng thành, đủ thịt ăn mấy ngày rồi.

Lãnh Nghệ hơi tiếc, cũng không phải là vì không săn được con mồi, mà vì bắn trượt rồi, rút cuộc cách bắn cung với bắn súng khác quá nhiều. Tay súng thiện xạ chưa chắc là tay cung giỏi.

Người ngoài thấy là gần trúng rồi, Lãnh Nghệ lại biết giữa gần và trúng là khoảng cách rất xa.

Lãnh Nghệ đi tới cái cây kia, rút mũi tên ra cho vào ống, đột nhiên y kêu một tiếng, đưa sát mắt vào cái lỗ trên thân cây quan sát, lại cắm mũi tên vào, lại rút ra, cầm mũi tên lên quan sát.” Thành Lạc Tiệp cô nương, cô có thấy cây cung này quá mềm không?”

Ai ngờ Thành Lạc Tiệp không trả lời, còn đánh y một cái.” Ngài ôm cũng ôm rồi, sờ cũng sờ thoải mái rồi, vậy mà còn gọi xưng hô với người ta xa lạ như thế?”

Ặc, Lãnh Nghệ không ngờ nàng nói vậy, hai người bọn họ cứ thật thật giả giả tạo thành quan hệ kỳ quái, nhưng mà nàng nói cũng đúng, với quan hệ họ bây giờ xưng hô quá khách khí cũng không phải, ngại ngừng hỏi:” Vậy phải gọi thế nào?”

“ Không phải bảo ngài sau này gọi người ta là Tiệp Nhi sao?” Thành Lạc Tiệp hơi hờn dỗi:

“ Vậy không hay lắm ... “ Xưng hô như vậy áp lực lắm, để Trác Xảo Nương nghe thấy thì khó mà giải thích, vì tới giờ Lãnh Nghệ vẫn không muốn để nàng biết có âm mưu lớn như thế bao quanh họ, nghĩ một lúc rồi nói:” Được, ta gọi cô là Tiệp cô nương, gọi muội muội cô là Tuyên cô nương, có được không?”

“ Cũng được, ngài muốn gọi sao thì gọi, miễn là đừng gọi đầy đủ tên người ta.” Thành Lạc Tiệp rõ ràng chưa hài lòng với cách xưng hô kia, song xem đây là một tiến bộ, bấy giờ mới nhận lấy cung, kéo thử:” Đây là một cây thiết cung bình thường, không cứng không mềm, thích hợp cho binh sĩ bình thường sử dụng.”

Lãnh Nghệ đột nhiên nắm hai tay vào nhau:” Ta đã biết ai là hung thủ muốn hại ta rồi.”

Chương 103: Hung thủ. (1)

Chủ đề thay đổi đột ngột làm Thành Lạc Tiệp ngây ra mất một lúc mới thích ứng kịp, nàng không thấy có phát hiện gì mới, cũng bắt chước Lãnh Nghê quan sát lỗ mũi tên và cung tên, song chẳng thấy gì khác lạ cả.” Ai thế?”

“ Tạm thời cô không cần hỏi là ai, lát nữa ta bảo cô bắt người thì cứ bắt là được, bắt xong ta sẽ nói cho cô biết.” Lãnh Nghê không phải là cố tỏ ra thần bí, mà là nếu nói trước, sợ Thành Lạc Tiệp khó tránh khỏi để lộ qua nét mặt khiến kẻ kia đề phòng:

“ Hừ, thích khoe khoang, ngài cũng không nam nhân khác.” Thành Lạc Tiệp bùi môi, câu nói này tự nhiên thoải mái, đúng cá tính của nàng, cho thấy vô tình, quan hệ hai người gần gũi hơn nhiều:

Mà nói cũng phải thôi, ôm cũng ôm rồi, sờ cũng sờ rồi, không gần gũi mới lạ.

Hai người trở về tới dịch trạm không ngờ đám Doãn Thứ, Ngụy Đô còn có hai bộ khoái tùy tùng Lâm Linh, Hoàng Mai đều đứng ở cửa dịch trạm nhìn ngang ngó dọc chờ đợi, thấy họ về mới yên tâm.

Từ xa Doãn Thứ trao đổi ánh mắt với Thành Lạc Tiệp, nàng khẽ lắc đầu, ông ta không khỏi thất vọng.

Lãnh Nghê vờ như không thấy gì, vẫy tay:” Các người đi theo ta, ta có lời muốn nói.”

Rồi chấp tay sau lưng vào dịch trạm, bên trong dịch trạm vẫn im ắng như vậy, cứ như ngôi nhà ma, chỉ có gió tuyết thổi

vù vù qua sân vắng. Lãnh Nghê đi tới tận bên cái phòng sập mới đứng lại, gọi Thành Lạc Tiếp tới gần, thì thâm vào tai nàng một hồi.

Thành Lạc Tiếp ngạc nhiên, có điều nàng không hỏi gì cả, lúc này Lãnh Nghê đã dặn dò rồi, nàng quay lại đội ngũ bảo Doãn Thứ:” Đại lão gia nói chúng ta chuẩn bị thu dọn hành trang về Âm Lang thôi.”

Doãn Thứ lấy làm lạ:” Đại lão gia không định tra án nữa sao?”

“ Khó lòng mà tra được, vụ án này không dễ, ở đây không an toàn, chúng ta cứ về ...” Thành Lạc Tiếp đang nói bất thành linh ra tay như chớp, chớp vào huyệt thiên trung của Lâm Linh:

Lâm Linh không có chút phòng bị nào, ngã ngay xuống đất.

Những người khác không hiểu chuyện gì xảy ra, theo bản năng con nhà võ, bọn họ nhảy lùi lại giữ khoảng cách an toàn với Thành Lạc Tiếp, Doãn Thứ định quát hỏi thì nàng đã nói:” Hoàng Mai, lấy xích ra đây, khóa ả lại.”

Hoàng Mai ngạc nhiên lắm, nhưng bộ đầu đã ra lệnh rồi, nàng vâng lời, chạy về phòng lấy xích sắt, khóa Lâm Linh lại.

Lâm Linh kinh hoàng giãy dụa:” Bộ đầu, vì sao bắt thuộc hạ?”

Lãnh Nghê đi tới trả lời:” Vì người cửa đứt xà ngang, ý đồ mưu sát bản huyện, kết quả hại chết bộ khoái Từ Phong.”

Câu này vừa nói ra, tất cả chấn kinh nhìn Lâm Linh.

Lâm Linh la hét:” Không phải thuộc hạ, không phải thuộc hạ! Thuộc hạ đi theo đại lão gia săn bắn, trở về thì ở tiền viện nướng thịt, làm sao có thời gian cửa khúc gỗ to như thế?”

Lãnh Nghệ cảm thán:” Chính bởi vì điểm này mà người đã qua mặt được bản huyện, có điều hồ ly dù giao hoạt thì cũng không dấu lại được thợ săn thông minh.”

Doãn Thử sau một lúc bàng hoàng đã trấn định lại, khẽ ho một tiếng:” Đại lão gia, có nhầm không, cái cột lớn như thế dù cửa đứt cũng phải mất thời gian một bữa cơm. Lâm Linh thực sự không có thời gian.”

“ Cô ta có.” Lãnh Nghệ thán phục:” Một thủ đoạn rất nhỏ thôi mà cô ta che mắt được tất cả, tuy cửa xà ngang đó tốn thời gian, nhưng đó là cửa một lần. Chúng ta mắc kẹt trong tư duy cố định này nên mới bị che mắt, nếu như chia ra cửa nhiều lần thì sao nào?”

Thành Lạc Tiếp hiểu ra ngay:” Đúng rồi, Lâm Linh và Hoàng Mai vì ra ngoài mấy lần đưa đồ ăn cho Doãn bộ đầu ở ngoài tuần tra, ả ta có thể cửa nhiều lần.”

Lâm Linh nằm trên mặt đất nói vội:” Thuộc hạ và Hoàng Mai mới đầu đi cùng nhau, về sau tránh thức ăn nguội, nên chia ra mỗi người đưa một người. Cộng lại chỉ có hai lần, thời gian không quá một tuần trà, không đủ để cửa đứt xà, Hoàng Mai có thể làm chứng.”

Hoàng Mai vẫn chưa tin đồng bạn của mình lại là hung thủ, tích cực gật đầu xác nhận:” Đúng đấy ạ, mới đầu bọn thuộc hạ cùng đi rồi cùng về, chỉ có hai lần sau là chia ra đi đưa, bởi vì nếu đi cùng nhau, thịt đưa tới người thứ hai thì nguội rồi, cho nên mới chia ra.”

Mọi người đều nhìn Lãnh Nghệ nghi ngờ, dù gì bọn họ cũng là bộ đầu, phá án là sở trường, chỉ có vài câu thôi là nắm được vấn đề, vị đại lão gia này quá võ đoán rồi. Doãn Thử cân nhắc xem nên nói thế nào để tránh Lãnh Nghệ đừng thành thẹn quá hóa giận:” Đại lão gia, chuyện này, phải chăng có hiểu lầm gì hay không”

Lãnh Nghệ biết ông ta muốn nói cái gì, cắt ngang:” Bởi vì các người đều nghĩ, xà đó phải cửa trong một ngày, nếu không phải thì sao?”

Không phải trong một ngày?

Nếu thế thì chuyện không thể thành có thể, vì thời gian dư dả.

Thời gian trước bọn họ cũng tới ở dịch trạm Âm Sơn, thượng phòng của dịch trạm chỉ có quan viên triều đình mới được phép ở. Bọn họ vẫn nhớ ngày hôm đó không có quan viên triều đình ở, muốn đột nhập vào không khó gì, có thể cửa đứt một đoạn nhỏ, căn bản không ai để ý được. Cẩn thận hơn nữa cửa xong quét bụi đất trên xà vào vết cửa là có nhìn cùng không ra.

Song cái đó nói lên điều gì đâu chứ?

Quả nhiên Lâm Linh kêu lớn:” Đại lão gia, dù là thế thì cũng không phải thuộc hạ từng ở dịch trạm, chín người ở đây đều từng ở qua mà.”

“ Người không cần kêu lớn thế, ta sẽ khiến người tâm phục khẩu phục.” Lãnh Nghệ thông thả nói:” Tuyền cô nương và Trịnh Nghiên, Lý Phân luôn theo sát phu nhân ta, Tiệp cô nương thì lúc nào cũng ở gần ta, điều là ta rõ nhất ...”

Thành Lạc Tuyền nhướn mày, nàng nhạy bén nhận ra, cách xưng hô của Lãnh Nghệ thay đổi rồi. Tuyền cô nương, Tiệp cô nương, nghe thật thân mật. Mặc dù dù thay đổi cả cách xưng hô cả hai, không thiên vị, nhưng nàng biết, nguyên có là ở tỷ tỷ mình, bất giác liếc nhìn tỷ tỷ cười đầy ẩn ý.

Chương 104: Hung thủ. (2)

“ ... Chỉ có ngươi và Hoàng Mai là có khả năng gây án mà thôi, nhưng Hoàng Mai không khỏe như ngươi ...” Phía bên kia Lãnh Nghệ vừa nói đã vừa đi vào đồng cỏ nát, cầm đoạn xà lên, chỉ vào cái lỗ bên trên.” Vừa rồi ta và Tiệp cô nương ở ngoài đi săn, khi ta bắn một con dê, do không bắn trúng, mũi tên trúng vào thân cây. Ta đã bắn hết sức rồi, nhưng mũi tên ghim vào thân cây lại không sâu, rút một cái là ra. Nghe Tiệp cô nương nói mới biết, đây là loại thiết cung bình thường. Ta nhớ tên bắn vào xà rất sâu, điều này chứng tỏ sức lực của hung thủ phải hơn ta rất nhiều.”

Nói tới đó đưa đoạn xà cho mọi người:” Tất cả xem đi, để bắn được mũi tên như thế này, tựa hồ không phải sức lực người thường có thể làm được đâu nhỉ?”

Ba vị bộ đầu lần lượt nhìn, ước chừng sức lực của mình rồi đều lắc đầu, có vẻ bọn họ cũng cho rằng mình khó mà làm được, nhưng không nói gì cả, bởi vì cho rằng với chứng cứ Lãnh Nghệ đưa ra chưa đủ thuyết phục.

Lãnh Nghệ kệ họ, vẫn nói: “ Sau khi ta phát hiện điểm này thì cũng nhớ ra, trước đó khi bọn ta săn được con gấu kia, nó nặng như thế, đề tới oằn lưng ngựa. Nhưng Lâm Linh bằng sức một mình nâng lên được, Hoàng Mai chỉ hỗ trợ thôi. Lúc đó ta rất kinh sợ, một nữ tử làm sao lại có sức lực như thế. Chỉ là tên không phù hợp lắm.”

“ Không sai, Lâm Linh là đại lực sĩ có tiếng trong lục phiên môn, cô ấy luyện ngành công ngoại gia quyền. Nếu không phải đại lão gia nói trước, ta tập kích bất ngờ, cũng rất khó bắt

cô ta.” Thành Lạc Tiệp xác nhận, có điều nàng chỉ ra sơ hở trong lập luận của Lãnh Nghệ:” Nhưng muốn bắn ra lỗ sâu như vậy cũng không nhất định phải dùng cung, dùng nỏ cũng bắn được vậy.”

“ Đúng, nỏ có thể làm được điều này, nhưng đừng vội, chúng cứ cần góp nhặt, có thể từng chúng cứ riêng lẻ không đủ, nhưng khi có một chuỗi chúng cứ thì khác.” Lãnh Nghệ đi tới xà ngang bị gãy:” Vì vết gãy hai bên xà ngang có thể đoán ra, nó bị cưa từ dưới cưa lên, chứ không phải là từ trên cưa xuống, có như thế khi cuối cùng đốt dây thừng, nó mới có thể sụp nhanh như vậy. Cho nên hung thủ phải cưa xà ở phía dưới. Muốn làm được điều này, đứng ở mặt đất rất khó làm, tư thế thuận tay nhất là treo ngược ôm lấy xà mà cưa, một tay cầm cưa cưa từ dưới lên. Tư thế này cần lực tăng rất lớn. Tất cả các manh mối đều chỉ về một người có sức mạnh tay khác thường.”

Lâm Linh không còn la hét như mới đầu nữa, mỗi phân tích của Lãnh Nghệ làm mặt ả tái một phần, song vẫn cố phản bác:” Thuộc hạ không biết bắn cung, Thành Lạc Tiệp bộ đầu có thể làm chúng, thuộc hạ tập ngành công, chỉ có sức lực khỏe thôi.”

“ Đương nhiên là người không bắn được, thực ra ta nghĩ chẳng ai bắn được.” Lãnh Nghệ đột nhiên trở giọng làm mọi người chẳng hiểu ra làm sao: “ Người chỉ ngụy tạo có người bắn cung vào mà thôi, người chu đao lăm, để lại cả dấu vết trên tường bao. Nhưng người không bắn cung, người không biết rằng từ tường bao bắn vào không sao tới được vị trí này, vì mái hiên che rồi. Mà ở trong tường bao thì không cách nào đủ tầm cao để bắn. Ta cứ nghĩ mãi, không nghĩ ra được hung thủ bắn cách nào. Thậm chí không cách nào bắn được, vậy thì không cần phải bắn đúng không, dùng cách khác cũng có thể đạt được mục đích đúng không?”

Thành Lạc Tiếp nhanh mồm hét lên:” Còn có thể dùng tay cầm vào.”

“ Đúng như vậy, hung thủ luôn tìm cách đánh lạc hướng tư duy của mọi người, chúng ta nhìn cái xà lớn bị cưa thì nghĩ phải cưa rất lâu mới được. Nhìn mũi tên cắm vào thì nghĩ hung thủ là người biết bắn cung. Hung thủ lợi dụng thói quen tư duy để tránh khỏi tầm mắt của tất cả mọi người. Thực ra nếu hung thủ trà trộn vào bên trong rồi thì cần gì bắn từ bên ngoài cho mất công, trực tiếp châm lửa đốt thùng là được rồi, còn mũi tên thì cứ cắm vào thôi, nhưng chính vì cắm quá sâu mà lộ ra sơ hở.” Lãnh Nghệ kết luận khiến người ta bất ngờ:” Vì ả không biết bắn tên, nên lộ ra sơ hở ấy.”

“ Đại lão gia trí tuệ hơn người, thuộc hạ bội phục.” Doãn Thử tán dương một câu mới nói:” Chỉ là dịch trạm có ba thượng phòng, Lâm Linh làm sao biết đại lão gia ở phòng nào, rồi làm sao biết được khi nào đại lão gia tới?”

“ Ta đã xem đăng ký của dịch trạm, quan viên triều đình tới ở thường an bài theo thứ tự từ trái sang phải, cho nên sẽ an bài ở gian đầu, cũng chính là gian ta ở. “

“ Không thể không thừa nhận cô ta mưu sâu kế hiểm, cô ta biết mình tới đây làm hộ vệ cho ta, mà ta vì công vụ qua lại giữa Ba Châu và Âm Lăng rất nhiều, sớm muộn cũng có một ngày phải ở lại dịch trạm Âm Sơn. Bởi thế cô ta cưa xà nhà trước, nhưng tất nhiên chỉ cưa đi đoạn nhỏ, đợi khi ta tới mới hoàn thành nốt công việc, sẽ không cần nhiều thời gian .”

Lãnh Nghệ thở dài:” Có ba vị bộ đầu bảo vệ, cô ta biết dựa vào vũ lực khó mà làm gì được ta, dù thành công cũng bị truy sát, vì thế bày ra cái bẫy phức tạp này. Người không cần chối làm gì, trước kia người thoát được là vì người khôn khéo đặt bản thân ngoài tầm mắt người khác thôi, giờ bản huyện đã

ngghi ngờ ngươi, lại phá thủ đoạn của ngươi. Cho ta thêm thời gian, ta sẽ chỉ ra vô số điểm khả nghi của ngươi.”

Lâm Linh cúi mặt cười chua chát:” Không ngờ đại lão gia ngài trí tuệ như vậy, nếu biết trước, ta sẽ bố trí chu đáo kín kẽ hơn rồi.”

Câu này tương đương với lời thừa nhận, đám người lục phiến môn ngỗ ngữ ngang, người mình phản bội luôn là điều khó tiếp nhận nhất. Doãn Thửu mặt âm trầm tới cực điểm bước tới:” Ai phái ngươi tới ám sát đại lão gia! Nói, nếu không ngươi sống không bằng chết.”

Lâm Linh nhắm mắt lại:” Có chiêu gì cứ dùng ra đi, nhưng đừng mong moi gì được từ miệng ta.”

“ Cái đó ngươi yên tâm, ta đảm bảo ngươi sẽ được ném hết khốc hình thế gian này.” Doãn Thửu mặt lạnh tanh một tay nhấc ả lên, nói với Lãnh Nghệ:” Đại lão gia cứ giao ả cho thuộc hạ, thuộc hạ sẽ cạy miệng ả, chuyện này liên quan tới an nguy của ngài, không thể xem nhẹ.”

Lãnh Nghệ không nói gì cả, đối diện với một sát thủ, sẽ khác với vụ án bình thường, lúc cần thiết phải dùng tới thủ đoạn phi thường, y cũng không phải kẻ mềm yếu.

Chương 105: Đáp án chưa chắc đã phải là đáp án.

Doãn Thửu sách Lâm Linh đi vào trong một gian phòng đóng cửa lại, rất nhanh bên trong truyền ra tiếng gào thét thảm của ả.

Ngoài sân nhóm người lục phiên môn vẫn đứng đó, tới giờ còn chưa thể tin vào chuyện đã xảy ra, chỉ có thể cảm thán tri nhân tri diện bất tri tâm.

Lãnh Nghệ chấp tay sau lưng đi về phòng của mình, hai nữ bộ khoái thuộc hạ của Thành Lạc Tuyên vẫn đứng canh giới bên ngoài khom người thi lễ, không rời vị trí.

Ở trong phòng, Thảo Tuệ đã có thể ngồi dậy rồi, mới được một vài ngày chẳng thể có chuyển biến gì lớn, vẫn gầy gò xác xơ như vậy, song mặt mày có sinh khí hơi đôi chút. Cô bé này rất quật cường, không chịu ở một chỗ không làm gì, đang cầm kim khâu thêu. Trác Xảo Nương ngồi ở ghế bên cạnh, sửa sang một bộ y phục, thấy Lãnh Nghệ vào thì đứng lên đón:” Quan nhân.”

Thảo Tuệ cũng muốn đứng dậy thi lễ, Trác Xảo Nương ấn nó xuống, bắt nó nằm yên.

Lãnh Nghệ quan sát sắc mặt Thảo Tuệ gật gù:” Khí sắc không tệ, có thể làm nữ công rồi sao?”

Trác Xảo Nương không vui:” Thiếp không cho nó làm, nó nhất định muốn làm, còn nói chưa bao giờ có nha hoàn không làm việc.”

Thảo Tuệ có chút sợ sệt, nha hoàn cãi chủ là không đúng, nhưng nha hoàn ngồi không chẳng làm gì cũng không đúng, nó lí nhí nói như tự giải thích:” Nô tỳ tuy không có sức làm việc, nhưng vẫn có thể làm chút nữ công.”

Lãnh Nghệ đi tới cầm lấy đồ thêu trong tay nó, không ngờ làm rất tinh tế, khen ngợi:” Tay nghề thật là khéo.”

Trác Xảo Nương cũng hớn hở vì mua về được nha hoàn khéo tay:” Nữ công của nó còn tốt hơn thiếp, Thảo Tuệ còn muốn làm một ít đồ thêu mang bán, bù đắp cho chi phí trong nhà. Quan nhân thấy sao?”

“ Không cần, ta đường đường là mệnh quan triều đình, phụ mẫu một huyện, vậy mà người nhà phải đi làm đồ thêu kiếm tiền, truyền ra ta còn thể diện gì nữa chứ.” Lãnh Nghệ lắc đầu, mấy thứ kiêng kỵ này, dù là người hiện đại thì y cũng hiểu: “ Với lại bổng lộc của ta rất cao, chẳng qua thời gian trước vì xảy ra vài việc nên mới phải dè xén một chút. Đợi thêm thời gian nữa, cuộc sống sẽ thoải mái hơn.”

Trác Xảo Nương thói quen nghe lời rồi, trượng phu nói sao tất nhiên là vậy.

Lãnh Nghệ ở lại trong phòng trò chuyện tán gẫu, tuyệt đối không nói gì tới vụ án ngoài kia, y muốn trong nhà tránh xa khỏi những chuyện đó, giữ lấy một vùng bình yên nhỏ bé thôi cũng được.

Trò chuyện một lúc, Lãnh Nghệ đi tới bàn, lấy sách chép tay của vị tri huyện kia ra, luyện chữ. Bây giờ điều y lo nhất là chữ viết của mình lộ ra sơ hở, cần nhanh chóng bù đắp. Cho nên cứ có thời gian rảnh là y tập viết chữ, nội dung đều là văn chương cảm tú của tiền nhân, vừa là học chữ viết, vừa là học tập luôn ít thi từ. Cũng may Trác Xảo Nương không biết chữ, nên nàng không nghi ngờ gì.

Sắc trời bên ngoài lúc nào cũng âm u, trong phòng giữa ban ngày cũng phải thắp đèn, ngẫu nhiên một hồi gió mạnh thổi qua, đập vào cửa sổ mang theo tiếng rít, càng làm nổi bật sự âm áp bên trong phòng.

Trong phòng tức thì rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bếp lửa tí tách, Thảo Tuệ thì thoảng lại ngẩng đầu lên, nhìn phu nhân hiền huệ chăm chỉ, nhìn đại lão nho nhã ôn hòa, nhiều lúc nó cảm giác mình đang nằm mơ, nó sợ ngủ, sợ tỉnh lại mình vẫn nằm trên sàn đá, với cái bụng đói cồn cào.

Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa làm Thảo Tuệ giật bắn mình, ngẩng đầu lên vẫn thấy phu nhân và đại lão gia mới thở phào, khẽ gọi:” Đại lão gia.”

“ Nghe thấy rồi.” Lãnh Nghệ viết hết nét chữ rồi mới đứng dậy, giữ y bào, thông thả bước ra, thấy Doãn Thứ, ra hiệu ông ta đừng nói gì cả, tới bên đông đồ nát kia mới dừng lại:” Thế nào rồi?”

“ Đã khai ra rồi ạ, ả được người ta sai phái.” Doãn Thứ nói tới đây có chút ngần ngừ.” Là Trá Nữ Bang ạ.”

Lãnh Nghệ ngẩn người, sau đó tựa cười tựa không nhìn ông ta, hỏi lại:” Trá Nữ bang à?”

“ Vâng ạ.”

“ Ừm, bản huyện có nghe nói, Trá Nữ bang là một hắc bang chuyên môn bắt cóc nữ tử và trẻ nhỏ, toàn bộ đều là nữ nhân, sao lại đi mưu hại mệnh quan triều đình như bản huyện?”

“ Chuyện này ... Ắ chỉ là một sát thủ được người ta sai phái mưu sát đại lão gia thôi, cụ thể vì sao, ả không biết.”

“Lâm Linh là bộ khoái của lục phiên môn kinh thành, sao có dây dưa với Trá Nữ bang, chẳng lẽ trước kia ả tới Ba Châu rồi?”

Doãn Thứu hiển nhiên không lường tới Lãnh Nghệ truy hỏi sâu như vậy, nhất thời không biết đáp ra sao, có chút ú ớ:” Chuyện này, thuộc hạ cũng thấy có vấn đề, ả nói là Là tới đây liền bị Trá Nữ Bang mua chuộc, vì tham tiền mà thôi.”

Lãnh Nghệ gật gù:” Nếu thế bản huyện sẽ bẩm lên tri phủ đại nhân chuyện này, xin phủ nha tăng cường lực độ truy bắt Trá Nữ Bang, cần sớm loại trừ cái nhọt độc này!”

“Vâng, vâng, nên sớm loại trừ, sớm loại trừ.”

“Ừm, nếu đã thế ở đây không còn việc gì nữa rồi, sáng mai lên đường về Âm Lăng.”

Doãn Thứu khom người vâng dạ nhìn đại lão gia thông thả về phòng liền thở phào. Về mặt thật thà thay đổi tức thì, trở nên âm u như rắn độc, đôi mắt tam giác càng thêm rợn người.

Hai tỷ muội Thành gia đã đợi sẵn ở cửa phòng ông ta, dáng vẻ hết sức bất an.

Doãn Thứu đi qua liếc Thành Lạc Tiệp một cái, làm mặt nàng trắng bệch, hừ mũi:” Vào trong rồi nói, còn sợ người ta không biết à?”

Phòng của Doãn Thứu ở trong dãy sương phòng mé trái, nhỏ hơn thượng phòng nhiều, không có gian trong gian ngoài, chỉ kê một cái giường, bên kia bàn nhỏ hai ghế ngồi. Doãn Thứu ngồi xuống ghế nhìn Thành Lạc Tiệp:” Thuộc hạ của ngươi lại là người của phía đối địch, ngươi không tránh khỏi can hệ. Nếu đúng theo quy củ, ta phải lập tức bắt ngươi, cùng Lâm Linh giải về xử trí. Nhưng xét tới ngươi kiến lập được quan hệ không tầm thường với Lãnh tri huyện, thứ kia lại quá trọng đại, cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội.”

Thành Lạc Tiếp vội vàng khom người:” Đa tạ Doãn bộ đầu khai ân, thuộc hạ nhất định dốc sức hoàn thành việc này.”

Doãn Thứ mặt đầy dăm chiêu:” Ta nói với Lãnh tri huyện, Lâm Linh bị Trá Nữ Bang dùng tiền mua chuộc, có điều y tựa hồ không tin, nhưng không hỏi gì. Người này tâm tư sâu hơn chúng ta tưởng tượng, y rất thông minh, người hành sự càng cần phải chú ý hơn.”

“Sự kiện này cũng là một lời cảnh báo với chúng ta, kẻ đối đầu đã hành động rồi, hơn nữa mục đích của chúng là giết Lãnh tri huyện, phải lấy toàn bộ tinh thần ứng phó. Còn nữa, về tự xem lại người của các người, nếu để xảy ra chuyện tương tự, trời cũng cứu nổi đâu ...”

Hai tử muội toát mồ hôi văng lờ.

Một đêm trôi qua trong bình yên, sáng ngày hôm sau đoàn người đoàn người Lãnh Nghệ theo đúng kế hoạch lên đường về Âm Lăng. Sáng xuất phát sớm, chiều liền tới nơi, đích thân Doãn Thứ đưa Lâm Linh vào đại lao. Tiếp đó ông ta bố trí phòng ngục, nhóm chín người bọn họ chết một, một thì vào ngục, chỉ còn lại bảy người. Có điều chuyện đề phòng thích khách này, cần nhân vật tinh cán, chứ không phải dựa vào nhân số.

Cơ bản vẫn giống trước kia, tử muội Thành gia và ba nữ bộ khoái còn lại phụ trách an toàn nội trạch. Doãn Thứ và Ngụy Đô ở vòng ngoài. Nếu Lãnh Nghệ ra ngoài công cán, do Trịnh Nghiên và Hoàng Mai, theo Thành Lạc Tiếp phối hợp với Doãn Thứ và Ngụy Đô bảo hộ. Để lại Thành Lạc Tuyền và Lý Phân bảo vệ Trác Xảo Nương.

(*) Hôm nay dừng ở đây.

Chương 106: Huyện lão gia thì phải làm gì?

Huyện Âm Lăng lại đón một trận tuyết rơi rất dày, tuy không thể bằng trận bão tuyết đáng sợ lần trước, nhưng chỉ qua một đêm thôi cả huyện thành đã lấp trong màn tuyết trắng xóa.

Đường phố gần như chẳng còn ai đi lại, các cửa hàng cũng đóng cửa hết cả.

Mùa đông cảnh vật điêu linh, nếu chẳng phải thi thoảng đây đó còn vang lên tiếng cười đùa những đứa trẻ nghịch tuyết, người ta còn tưởng đây là một thành phố chết.

Lãnh Nghệ đang mơ mơ màng màng quán chần mà ngủ thì nghe thấy những tiếng keng keng truyền tới, lòng bực bội định ngủ tiếp, có tiếng bước chân, rồi giọng trong trẻo nhẹ nhàng của Trác Xảo Nương gọi:” Quan nhân! Keng báo giờ đã đánh, đến lúc phải dậy rồi.”

Hả ! Thì ra là keng đánh thức của nha môn! Lãnh Nghệ bật dậy ngay tức thì, chỉ là y có đôi chút hoang mang! Làm sao mình lại ngủ quên được nhỉ, trước kia mình luôn dậy rất sớm mà?

Trác Xảo Nương mang quan phục được ủ ấm tới hầu hạ Lãnh Nghệ mặc vào, múc nước cho xúc miệng rửa mặt. Sau đó Lãnh Nghệ ngồi trước bàn chải đầu, để nàng giúp mình chải tóc, chẳng cần động dậy tới một ngón tay. Đến lúc này Lãnh Nghệ mới tỉnh ra, cười méo xẹo, thế này bảo sao y không hủ bại, chỉ có chực ngày ở khách sạn Ba Châu được Trác Xảo

Nương hầu hạ chu đáo đã làm hỏng thói quen tốt rèn luyện mười mấy năm của y.

Ồ ôn nhu đúng là mô chôn anh hùng mà.

Không phải Lãnh Nghệ kiếm có chứ, không thể trách y hoàn toàn, là thanh niên ba tốt sống dưới lá cờ đỏ, làm sao y có thể bị xã hội phong kiến đánh gục nhanh như thế. Y bắt đắc dĩ thôi, thử bảo Trác Xảo Nương cần làm thế xem, nàng sẽ như cô bé mắc lỗi, cả ngày dùng đôi mắt long lanh của con mèo bị bỏ rơi nhìn y.

Ai chịu nổi ánh mắt đó chứ!? Thế là Lãnh Nghệ bắt đắc dĩ mới hủ bại.

Ăn xong bữa sáng, Lãnh Nghệ nhìn Trác Xảo Nương vui vẻ dọn dẹp bát đĩa, y mang khuôn mặt đau khổ tới nhị đường huyện nha làm việc.

Đi qua cửa nội trạch, nữ bộ khoái Lý Phân đảm nhận vai trò trông cửa thi lễ với Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ từ mũi tên được dùng tay đâm vào xà là biết, mấy tùy tùng kia võ công đều rất lợi hại, một chọi mười bộ khoái nha môn cũng không thành vấn đề. Còn Thành Lạc Tiệp có thể một mình giết gấu lớn, ba vị bộ đầu càng lợi hại hơn. Mặc dù đám người này mưu đồ khó lường, nhưng lập trường phải bảo vệ an toàn cho y đã rõ, chí ít nếu không có sự kiện như Lâm Linh thì có thể yên tâm phần nào.

Nhị đường nha môn là nơi làm việc chính của tri huyện, phòng nhỏ hơn một chút, không có hai kệ vũ khí hai bên, có một cái bàn lớn, sau lưng có một cái bàn nhỏ, hẳn là chỗ cho sư gia ngồi.

Lãnh Nghệ ngồi xuống bàn rồi ... không biết phải làm gì.

Làm tri huyện rốt cuộc là phải làm gì nhỉ? Chuyện này Lãnh Nghệ mù tịt, trên phim ảnh chỉ thấy tri huyện thẳng

đường xử án, rồi là ăn hối lộ, sau đó là cưỡng ép dân nữ làm tiểu thiếp! Kiến thức đó không giúp gì được cho y bây giờ.

Phải làm gì bây giờ nhỉ?

Theo những gì y nghe ngóng được, mấy năm qua huyện Âm Lăng không có chuyện gì lớn, nơi này tuy người Hán chiếm đa số, nhưng nếu cộng các dân tộc Di, Tạng, Khương, Miêu, Hồi, Thổ Gia, Lật Túc, Nạp Tây, Bố Y, Bạch .. lại thì nhân số chỉ hơn chứ không kém. Đồng sư gia đánh giá nơi này như sau “ tính thuần phác, sơn thanh thủy tú, phong cảnh ưu mỹ, chỉ có điều bách tính quá nghèo khổ mà thôi.”

Vậy thì giúp người dân xóa đói giảm nghèo sao?

Vẫn là câu kia, làm thế nào? Ở đời sau, có chính phủ địa phương, quốc gia toàn lực hỗ trợ, quan viên gửi xuống mấy vùng quê đó cũng là người được học tập quản lý, kinh tế, mà hiệu quả xóa đói giảm nghèo vẫn ít ỏi, từng làng quê vẫn trở nên hoang vu, người trẻ tuổi vẫn ào ào kéo nhau lên thành phố làm việc.

Ở đây Lãnh Nghệ một thân một mình, lạ nước lạ cái mà đòi làm việc đó, chẳng phải không tự lượng sức sao?

Tình trạng của Lãnh Nghệ lúc này như học sinh tiểu học bị ném vào trường đại học vậy.

Kết quả Lãnh Nghệ ngồi đực mặt trên bàn nửa tiếng đồng hồ chẳng biết làm gì, đang lúc y gật gà gật gù nghĩ xem có nên quay về nội trạch không thì may quá, có Đồng sư gia tới báo cáo, y mới thoát khỏi tình trạng thất nghiệp.

Đồng sư gia vừa về tới huyện nha là đã sai hình phòng lập án Lâm Linh ám sát, sau đó thẩm vấn lấy khẩu cung. Lâm Linh thừa nhận mình hành thích huyện thái gia, nhưng khai kể sai phái là Trá Nữ bang, bị họ mua chuộc hành thích huyện thái gia.

Lãnh Nghệ biết trước kết quả là như vậy, cho nên y chẳng đích thân thăm vấn Lâm Linh, lướt mắt qua khẩu cung Đồng sư gia đưa lên, chả đọc tử tế đã ném sang bên.

Đồng sư gia lại báo lên một vụ án để Lãnh Nghệ thẩm phê. Đó là một vụ án giết người, một nữ tử mưu sát trượng phu của mình. Thực ra đây là vụ án cũ, vị tri huyện kia đã thăng đường thăm vấn, phạm nhân không chịu nhận tội, đến khi dùng hình tra tấn mới khai. Khi đó xác định là tội chết, hiện Đồng sư gia vết trần thuật vụ án, chuẩn bị báo lên tri phủ.

Có việc làm rồi, lại đúng việc sở trường nữa, Lãnh Nghệ phần chần hơn hẳn.

Hơn nữa Lãnh Nghệ nghe nói là phải dùng hình tra tấn thì không khỏi lo ngay ngáy, phải xem lại thật kỹ càng vụ án, trầm ngâm nói:” Vụ án này không vội báo lên trên, ta muốn thăm tra lại một lần nữa hẵng nói.”

Đồng sư gia có chút ngạc nhiên:” Đại lão gia, phạm nhân đã khai rồi, còn cần thăm vấn sao ạ?”

Ở thời cổ đại, khẩu cung là cao nhất, chỉ cần phạm nhân khai rồi thì không cần chứng cứ gì nữa, có thể định án. Cho nên Đồng sư gia thấy đại lão gia muốn xem xét lại vụ án thì ngạc nhiên lắm.

Lãnh Nghệ giờ đối phó với những chuyện này thuần thục lắm, bình thản nói:” Vụ án này cho tới giờ ta vẫn chưa nắm chắc, mạng người quan trọng, cứ thăm vấn lại một lần thì chắc hơn.”

Đồng sư gia khom người:” Đông ông cẩn thận cũng là nên làm, vậy để học sinh đưa phạm nhân tới nhị đường.”

“ Không cần, chúng ta cứ tới nhà lao thăm vấn là được rồi, ta chỉ hỏi vài câu đơn giản thôi, không cần ghi chép lại làm gì.”

Chương 107: Mưu sát thân phu.

Lãnh Nghệ và Đồng sư gia rời thư phòng nhị đường, Thành Lạc Tiếp phụ trách cảnh giới bên ngoài dẫn ngay Hoàng Mai và Trịnh Nghiên đi theo, sau đó còn có cả Doãn Thứu ... Bọn họ như chim sợ cành cong rồi, hộ vệ càng nghiêm ngặt hơn trước.

Đại lão gia rất ít tới đại lao, đều là dẫn phạm nhân tới đại đường thẩm vấn, chuyện trực tiếp tới đại lao thế này không nhiều.

Chỉ là một huyện nha thôi mà, nhà lao lớn sao được, chỉ có một viện tử, bên trên giam giữ phạm nhân bình thường, còn kẻ phạm tội chết thì giam ở địa lao. Lao đầu thấy đại lão gia tới thì cuống quýt cả lên, tưởng chuyện mình ăn hối lộ bị lộ rồi, khi biết đại lão gia gặp phạm nhân mới thở phào thầm lau mồ hôi, mở cửa sắt dẫn đầu đi vào.

Bước chân vào một cái là thấy ngay cái mùi thum thum làm người ta lợm giọng, vách địa lao đều được làm bằng đá, đề phòng tội phạm vượt ngục, rất kiên cố.

Đi xuống dưới chừng chục bước liền thấy phòng giam đầu tiên, giam trong đó là Lâm Linh, đeo cái còng nặng, cổ còn có gông. Ấ đang nằm co quắp trên sàn nhà, thấy đám Lãnh Nghệ đi vào, tưởng là muốn thẩm vấn mình, liền ngồi thẳng dậy muốn tỏ ra cứng cỏi kiên cường, nhưng ánh mắt vừa thấy Doãn Thứu đi phía sau thì run rẩy, sợ hãi lộ hẳn ra ngoài. Xem ra tới giờ chưa hết sợ thủ đoạn thẩm vấn của Doãn Thứu.

Lãnh Nghệ cười nhạt, đối với kẻ muốn giết mình, y chẳng có chút thương xót nào, ả này trước đó còn nói rất kiên trì bất khuất, vậy mà Doãn Thửu thậm vắn nửa ngày thôi đã khai hết rồi. Xem ra thủ đoạn lục phiến môn không đơn giản.

Bước chân Lãnh Nghệ không ngừng, đi qua phòng giam của Lâm Linh, coi ả như không tồn tại, dù muốn thậm vắn bên cạnh có Doãn Thửu cũng chẳng thậm vắn ra được điều gì.

Tới lao phòng phụ nhân giết trường phu, Lãnh Nghệ đứng lại, nhìn vào trong liền thấy nữ tử gầy gò, đeo gông cùm xích sắt nặng nề. Vì không vác nổi cái gông lớn trên cổ, nên đành dựa vào tường, ánh mắt dò dẫm nhìn góc lao phòng tăm tối. Nghe thấy tiếng bước chân, nữ tử đó quay đầu, vừa thấy là Lãnh Nghệ, nàng thu ánh mắt lại nhìn sang chỗ khác.

Chỉ một tích tắc tiếp xúc thôi, Lãnh Nghệ khẽ giật mình, đó là sự miệt thị, phải thù hận tới cực điểm mới thể hiện ra như thế. Vì chuyện gì lại khiến nàng hận tri huyện kia như thế?

Ánh mắt Lãnh Nghệ dừng ở đôi tay nữ tử, e là đôi bàn tay này bị hủy rồi, toàn bộ khớp ngón tay sưng vù chảy máu, hẳn là kết quả khi bị dùng thứ công cụ nào đó kẹp mạnh. Y từng nhìn thấy dụng cụ đó trên phim ảnh, thứ đó có thể kẹp nát xương ngón tay, đây là thứ dụng cụ tàn nhẫn vô nhân tính. Lãnh Nghệ thấy nếu dùng thứ đó tra tấn mình, e tội gì y cũng nhận tránh chịu sự đau đớn đó.

Nhưng sự thực thì sao?

Lãnh Nghệ cần không phải là kết án, mà là chân tướng.

Lãnh Nghệ xem qua án quyển rồi, biết nữ tử này họ Lý, trầm giọng hỏi:” Lý thị bản huyện hôm nay tới đây là để hỏi người một lần nữa, có phải người giết trường phu thật không?”

Lý thị không trả lời, thậm chí là chẳng có một chút phản ứng nào, vẫn dò dẫm nhìn không gian hư vô phía trước. Biểu

hiện này càng khiến Lãnh Nghệ thấy không ổn, vì nếu là tội phạm giết người, hoặc khai nhận thì phòng tuyến tâm lý đã vỡ, thái độ trở nên yếu ớt, ngoan ngoãn vâng lời mong được xử nhẹ. Không nhận tội thì chống đối đến cùng, khóc lóc vật vã, giảo biện quanh co, quyết không chịu nhận. Còn đối với người không phản ứng gì, chỉ có thể là đã không hi vọng gì nữa, mà sự thất vọng đó không tới từ quyết vọng vì giết người đền mạng, mà là phần hận cực đoan do oan uổng.

Đây là chương ngại lớn với việc phá án.

Lãnh Nghệ trước tiên là phải phá vỡ sự phản kháng im lặng này thì vụ án mới tra tiếp được, ngữ khí hòa hoãn hơn.” Lý thị, nếu người thực sự oan uổng hãy nói ra, bản huyện có thể tra lại vụ án này, bản huyện không tha cho một kẻ xấu nào, cũng không để oan uổng bất kỳ người tốt nào.”

Nói xong đứng đó chờ đợi, không thúc giục, để nàng có thời gian phản ứng.

Địa lao im phăng phắc, thời gian lặng lẽ trôi đi, đến khi những người khác đều mất cả kiên nhẫn rồi, định khuyên đại lão gia rời đi, giọng Lý thị mới như từ xa xăm truyền tới:” Không phải ta giết, ngài tin không?”

“ Ta tin.” Lãnh Nghệ trả lời dứt khoát ngoài dự liệu mọi người, giọng nói hết sức chân thành.” Nhưng ta cần có chứng cứ chứng minh lời người nói, nếu không, bản huyện cũng sẽ đi điều tra. Bây giờ điều bản huyện cần là sự phối hợp của người. Người phải đem chuyện nói ra cho rõ ràng. Cố gắng hết mức cung cấp manh mối, như thế bản huyện mới dễ tra án. Nếu qua điều tra không có chứng cứ chứng minh người phạm tội, bản huyện tất nhiên sẽ trả lại thanh bạch cho người.”

Lý thị ngơ ngơ ngác ngác nhìn Lãnh Nghệ, tựa hồ không dám tin lời y nói.

Lãnh Nghệ khẳng định chắc nịch:” Bản huyện chỉ muốn nghe sự thực, người cứ đem sự thực nói ra là được, còn lại bản huyện sẽ tự đi điều tra.”

“ Ngài, ngài muốn biết sự thực?”

“ Đúng, ta chỉ muốn biết sự thực.”

Lý thị đột nhiên nhào tới, xích sắt loảng xoảng, gông lớn va vào chấn song. Đám người Doãn Thứu định phản ứng, nhưng Lãnh Nghệ đưa tay cản lại. Chỉ thấy Lý thị cố gắng vươn hai tay ra nắm lấy chấn song, không, phải nói chính xác là chỉ vịn vào, bởi vì hai tay nàng đã không nắm được nữa.

Lãnh Nghệ bước tới thêm một bước, không để ý mùi thối trên người nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt sau mái tóc dính bột bù xù, y được đào tạo, biết nói chuyện thế nào tạo dựng lòng tin:” Người nói đi, bản huyện nghe đây.”

“ Oan quá, đại lão gia ơi, oan quá!” Lý thị bật khóc, giọng vừa khàn vừa yếu:” Phu quân dân nữ thực sự không phải do dân nữ giết.”

“ Rốt cuộc là chuyện xảy ra thế nào?”

“ Dân nữ là người bán rau, ngày hôm đó bán hết rau trở về, phu quân của dân nữ nằm trên giường nói tức ngực khó chịu. Dân nữ không vội làm cơm, giúp chàng xoa ngực, nhưng không khá hơn. Nhìn sắc mặt phu quân mỗi lúc một xấu, dân nữ hoảng lắm, muốn đi mời đại phu, nhưng phu quân nói không cần, nằm một lúc là khỏe. Đợi tới lúc thắp đèn lên, vẫn không khỏe. Phu quân nói không thở được, bảo dân nữ đi mời lang trung. Dân nữ vội vàng đi mời lang trung, khi về thì phu quân đã chết trên giường ... Hu hu hu, dân nữ thực sự không giết chàng mà ..”

Chương 108: Luật lệ hỗn loạn.

Lãnh Nghệ đợi nàng khóc một hồi phát tiết cảm xúc trong lòng mới hỏi:” Trong nhà có dấu vết người khác đột nhập không?”

Lý thị lắc đầu ngay:” Không ạ, vì trong nhà không còn ai khác, dân nữ không yên tâm nên phải khóa cửa rồi mới đi.”

Lãnh Nghệ hỏi lại:” Trong nhà chỉ có phu thê người thôi sao? Không có ai khác sống cùng?”

“ Vâng, dân nữ và phu quân ở ngoài thành vào thành làm ăn, dân nữ bán rau, phu quân làm công cho người ta.”

“ Ừ, kể tiếp, lang trung đến rồi sao nữa?”

Lý thị khô cổ, nuốt nước bọt mấy lần mới tiếp tục:” Thấy lang trung nói, phu quân chết rồi, dân nữ chỉ biết khóc, nhờ người viết thư cho công bà báo tang. Được láng giềng giúp đỡ, tổ chức tang sự.”

“ Khoan, sao lại là láng giềng, người thân đâu?”

“ Không tới ạ, về sau dân nữ mới biết, cả nhà công bà đi thăm thân thích rồi, không ai ở nhà. Khi họ về đã là hai tháng sau. Nhận được thư, công công và bà bà, còn có tiểu thúc, cô tử đều tới, họ vây quanh dân nữ chất vấn. Sau đó chạy đi tìm ngõ tác nha môn, lúc trở về chẳng hỏi trắng đen gì đã lao vào đánh đập dân nữ, kéo dân nữ tới nha môn, nói phu quân dân nữ chết có vấn đề, đòi mở quan tài kiểm tra xác. Sau đó nói dân nữ dùng gậy đánh chết thân phu, dân nữ không làm mà ... Oan quá đại lão gia.”

Đồng sư gia ở bên quát:” Người đừng giảo biện, khi mở quan tài tra xét lại, ngỗ tác nói xương đầu của phu quân người bị nứt, đó là bằng chứng. Trong nhà người chỉ có hai người, không phải người giết thì ai giết?”

“ Ta không làm, ta không làm, nếu các người phán ta tội chết, ta tới chỗ Diêm vương gia cũng không phục.” Lý thị oán hận nhìn Đồng sư gia, tiếng gào thét yếu ớt nghe càng đáng thương:

Lãnh Nghê nhú mày, trong quyển tông không có điều này, chỉ viết là Lý thị dùng gậy đánh vào đầu trượng phu gây ra cái chết, chứ không viết lại quá trình, cho nên y không biết lời Lý thị vừa kể.

Xem ra làm rõ vết thương trên đầu người chết là do đâu sẽ là điểm mấu chốt của vụ án này, Lãnh Nghê hỏi:” Người chết chôn ở đâu?”

Lý thị đáp:” Chôn ở trên núi ngoại thành, vì nhà họ nói, phu quân dân nữ bị giết, chết còn phần uất, không thể chôn vào mộ tổ. Cho nên an táng ở ngoài.”

Cách nói này thật lạ, Lãnh Nghê không biết tập của người xưa, nghe cũng chỉ biết là thế thôi, gật đầu:” Được, mai mở quan tài kiểm tra.”

Đồng sư gia vội nói:” Đông ông, có cần làm thế không ạ, lần trước đã làm rồi.”

“ Lần trước là do ngỗ tác làm, bản huyện nói rồi, lần này đích thân bản huyện kiểm tra, không cần ngỗ tác.” Lãnh Nghê không giải thích lý do, y là đại lão gia, trong huyện này, y làm việc không phải giải thích với ai hết:

Đồng sư gia khom người, khó xử nói:” Đông ông, nhưng mà gia quyến khổ chủ đã về quê, chuyện này phải được họ đồng ý, mai chưa thể làm được ạ.”

Thời xưa ở nha môn có ngỗ tác, chính là người khám nghiệm tử thi khá tương tự như pháp y ở đời sau, nhưng do thời đó còn lạc hậu người làm nghề này địa vị thấp kém, bị xa lánh. Mà ngay chuyện khám nghiệm tử thi cũng là điều người xưa không muốn, kị húy rất nhiều, nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ, không ai muốn làm việc này, nên làm cũng qua quít.

Ngay ở đời sau, người làm việc ở nhà xác cũng tránh để người ngoài biết.

Lãnh Nghệ hỏi Lý thị:” Bản huyện muốn mở quan tài phu quân người kiểm tra, người có đồng ý không?”

Lý thị gật đầu vội, mặt ánh lên một tia hi vọng:” Dân nữ đồng ý, xin thanh thiên đại lão gia nhất định phải tra rõ, trả dân nữ sự thanh bạch, dân nữ làm trâu làm ngựa báo đáp ân diên cho ngài.”

Nói rồi quỳ xuống định khấu đầu, nhưng gông trên cổ quá lớn, nàng chỉ có thể làm động tác gục gặc cái đầu mà thôi.

Lãnh Nghệ tuyên bố:” Nếu người đồng ý, vậy là khổ chủ đã đồng ý rồi, được, mai bản huyện mở quan tài kiểm tra.”

Đồng sư gia sửng sốt, đã được người nhà đồng ý rồi, đại lão gia nói thế thì về lý cũng là đủ, hai nữa đại lão gia muốn đích thân mình sát một vụ án, đây là chuyện tốt, tạo danh tiếng thể sát bách tính. Ông ta là sư gia, ông ta nên tán dương tương trợ. Chỉ là làm sao Đồng sư gia có chút cảm giác khó tả, một đại lão gia không nên làm thế, trước giờ chưa ai làm thế.

Lãnh Nghệ không nghĩ nhiều, y muốn làm thì làm thôi, đẳng nào rắc rối của y đủ lớn, dù là làm vài việc không phù hợp quy củ quan trường hay cái quy củ quái quỷ gì đó cũng mặc. Thậm chí mơ hồ còn có chút khoái cảm vì phá luật.

Hỏi chuyện xong Lãnh Nghê đi thẳng khỏi địa lao, thậm chí còn chẳng thèm nhìn Lâm Linh một cái, chỉ bảo lao đầu cho Lý thị uống một cốc nước nóng.

Lãnh Nghê về tới nhị đường, bảo Đồng sư gia mang hết quyền tông các vụ án gần đây ở trong huyện cho y xem, mục đích của Lãnh Nghê không phải tra án oan, còn là tìm hiểu cách thức xét xử vụ án ở nơi này.

Kỳ thực công việc của tri huyện không phải là phá án, việc này có hình danh sư gia, có bộ khoái nha môn lo liệu, y chỉ cần phán quyết là đủ rồi. Chỉ có vụ án liên quan tới luân lý, án mạng là tri huyện mới thẳng đường xử án, còn lại do người dưới lo, tri huyện làm con dấu hình người thôi. Tất nhiên nếu đại lão gia muốn trực tiếp xử lý thì cũng không ai nói được gì.

Có vài vụ án phán xử làm Lãnh Nghê phải nhíu mày, xem trên giá có Tổng luật thì càng nhíu mày chặt hơn, có thể nói đây là đồng hồ độn, điều luật sơ sài, chẳng có quy trình thi hành luật gì cả. Xem ra thời cổ đại này chẳng có trình tự chính xác đảm bảo nào, mấy vụ án dân sự y đọc, kết cục toàn là đánh đít, mà đánh luôn cả người bị hại lẫn người có tội nữa chứ.

Đúng là dở khóc dở cười.

Phá án thì đương nhiên là sở trường của Lãnh Nghê rồi, xử án là vấn đề khác, cần dựa trên đồng luật hồ lớn kia, nếu y phán xử theo nhận thức pháp luật của mình, nhưng trái pháp quy thời đại này, hay quy củ gì đó, khả năng có phiền toái không dự liệu được.

Chương 109: Hồng tú thêm hương. (1)

Cứ như thế Lãnh Nghệ vùi đầu đóng quyển tổng quên hết cả, khi cảm thấy mỏi như cả người ngẩng đầu lên ngó người, sẩm tối rồi, trong thư phòng thấp đèn lúc nào cũng không rõ.

Cảm giác này với Lãnh Nghệ mà nói rất quen thuộc, trước kia điều tra vụ án không ít lần xem hồ sơ xuyên đêm.

Mệt thật, nhưng mà thu hoạch không ít, Lãnh Nghệ đứng dậy làm vài động tác giãn gân cốt về nội Trạch. Vừa ra khỏi thư phòng thì đám Doãn Thửu bám theo, đến cửa nội trạch thì ông ta phải dừng bước ở bên ngoài, nội trạch chỉ cho phép có một nam nhân, đó là Lãnh Nghệ, nói đây là hậu cung của y cũng không sai.

Lãnh Nghệ dẫn Thành Lạc Tiệp và Trịnh Nghiên đi về chính phòng, vừa qua thiên tỉnh, chẳng biết Thành Lạc Tuyên ở đâu xuất hiện, cứ như hóa phép biến ra trước mặt y, y nhìn ra sau nàng, trông cửa chẳng phải Lý Phân à, liền hỏi:” Lý Phân bộ khoái đâu?”

Thành Lạc Tuyên chỉ cây hoa quế:” Đang cảnh giới ở bên trên.”

Lãnh Nghệ ngẩng đầu, đó chính là cây hoa quế y từng trèo lên giữa đêm, dưới bối cảnh bầu trời xám xịt như chì, quả nhiên có một thân ảnh thon thả, ngồi vắt vẻo trên cành cây. Y có chút không đành lòng:” Thế không hay đâu, ngồi trên cao như thế trong ngày trời lạnh, sẽ bị cảm đấy.”

Thành Lạc Tuyên kiều ngạo nói:” Đại lão gia yên tâm, dù là chui vào tuyết ngủ một đêm, Lý Phân cũng không sao. Bọn thuộc hạ đã phân chia phương án canh phòng, nơi đó có thể bao quát toàn bộ huyện nha, Lý Phân và Hoàng Mai, Trịnh Nguyên sẽ luân phiên canh giới, mỗi người hai canh giờ, thời gian không dài, không bị cảm. Thuộc hạ thông báo cho đại lão gia hay.”

“ Thế thì tốt.” Lãnh Nghê gật đầu, có bọn họ canh gác như thế, y thấy yên lòng hơn nhiều, vì dù y có cảnh giác tới mấy chẳng nữa, thế nào cũng có lúc sai sót. Dù đó là nhiệm vụ của bọn họ, y vẫn chân thành chấp tay:” Mọi người vất vả rồi.”

“ Bên ngoài có Trịnh Nghiên trực ban, đại lão gia có chuyện gì cứ gọi.”

Tỷ muội Thành gia nói xong liền ẩn mình vào bóng tối, cũng không biết nấp ở đâu, còn Trịnh Nghiên đặt tay lên chuôi kiếm, đứng ở hành lang dưới chính phòng.

Lãnh Nghê đi vào phòng, bên trong tối tăm, chỉ có một ngọn đèn dầu tù mù, một người sống quen với ánh đèn điện thì đây là điều phải thích nghi, dù có thấp mười ngọn đèn trong phòng, ánh sáng vẫn rất hạn chế. Trác Xảo Nương cúi đầu, ngồi trên ghế bên bồn lửa, tay cầm đồ thêu thùa mà không làm, cứ ngốc nghếch nhìn lửa cháy tới xuất thần.

Tiểu cô nương không biết nghĩ gì, Lãnh Nghê mỉm cười, không nói lớn, sợ nàng hoảng sợ, đặt tay trên miệng ho khẽ một tiếng.

Trác Xảo Nương có vẻ nhập thần quá sâu, tiếng ho tuy nhỏ vẫn làm nàng sợ run một cái, quay đầu thấy Lãnh Nghê, vội đứng dậy ngay:” Quan nhân về rồi.”

“ Ủ, nàng nghĩ gì mà tập trung thế.” Lãnh Nghê hơi ngạc nhiên, ở bên nàng đã lâu, biết Trác Xảo Nương không phải là

cô gái thích nghỉ ngơi, nàng là người lạc quan tích cực:

“ Không ... Không có gì ạ.” Trác Xảo Nương giúp Lãnh Nghê cởi quan bào, thay một cái áo chèn dày đã cũ, cởi cho lửa trong bồn lửa lớn lên một chút, sau đó lấy ống tay áo phẩy phẩy bên trên, ý tứ không nhuộm khỏi bụi.” Quan nhân mời ngồi.”

Lãnh Nghê nắm tay nàng ngồi xuống, để nàng ngồi bên cạnh mình, nhẹ giọng hỏi:” Xảy ra chuyện gì rồi, vẻ mặt của nàng không dấu được ta đâu.”

“ Dạ ...” Trác Xảo Nương hơi do dự, nhìn cửa phòng đã đóng mới nhỏ giọng thì thầm:” Thiếp không hiểu, vì sao mấy bộ khoái kia vẫn ở bên cạnh chúng ta?”

Ra là nàng bị biện pháp canh phòng nghiêm ngặt làm bất an, Lãnh Nghê có câu trả lời rất nhanh:” À, nàng quên lần trước nàng bị bắt cóc rồi hay sao, chúng ta ở đất lưu đày, nhiều điều dân hung tàn không chịu giáo hóa. Chuyển vận sư đại nhân biết chuyện, cho nên phái người tới bảo vệ ta.”

Khuôn mặt nhỏ của Trác Xảo Nương vẫn còn lo lắng trùng trùng, ghé tai Lãnh Nghê nói thật nhỏ chỉ đủ y nghe:” Nhưng mà, thiếp thấy họ không giống chỉ bảo vệ chúng ta, mà đang tìm gì đó.”

Cái này đương nhiên Lãnh Nghê biết, đám người đó không tranh thủ cơ hội tìm thứ kia mới là lạ, nhất thời chưa biết trả lời nàng ra sao:” Ừm, họ tìm cái gì?”

Trác Xảo Nương tỏ ra sợ sệt còn rướn người nhìn ra ngoài, như sợ người ta nghe thấy, thì thầm:” Thiếp cũng không biết, sáng nay quan nhân vừa ra ngoài, Thành Lạc Tuyên bộ đầu liền bảo với thiếp, bọn họ muốn kiểm tra thật kỹ tất cả mọi nơi, tránh kẻ gian lén vào. Thế là liền bắt đầu lục lọi, ngay cả ván giường cũng tháo ra xem. Thiếp lấy làm lạ, nói kẻ gian

làm sao trông trong ván giường được, cô ta chỉ nói làm theo phép công, bảo thiếp chỉ cần đợi đến khi tất cả được kiểm tra là đủ. Trông mặt họ nghiêm trọng lắm, thiếp chỉ đành nhìn, rồi họ lại bảo phòng lộn xộn, giúp thiếp dọn dẹp, lục lọi thêm lần nữa.”

Lãnh Nghệ nghe Trác Xảo Nương kể thì mặt âm trầm, lửa giận nhen lên trong lòng, nếu đám đó làm khéo một chút, y cũng bỏ qua, nhưng đây là nhà y, đám người đó ngang nhiên như thế, còn coi ai ra gì không?

Có thể hình dung Trác Xảo Nương khi đó lo âu sợ hãi thế nào, đám đó bề ngoài cung kính thật, nhưng người ta tới từ kinh thành, dưới chân thiên tử, một quan viên nhỏ không để vào mắt chứ gì? Lãnh Nghệ phải thềm hít thở sâu mấy lần mới kiểm soát được ngũ khí thật bình thường.” Cho nên vừa rời nàng ngồi ngậy ra vì không biết xảy ra chuyện gì?”

Trác Xảo Nương cúi đầu xuống.” Thiếp biết không nên hỏi, nhưng trong lòng cứ nghĩ lung tung.”

“ Nàng nghĩ không sai, bọn họ đúng là đang tìm gì đó, làm hộ vệ cho chúng ta không chỉ là đảm bảo an toàn, còn để tìm đồ. Tuy ta không biết họ muốn tìm cái gì, nhưng đoán chừng là liên quan tới thứ mà đám nữ nhân kia bắt cóc nàng tra hỏi.” Lãnh Nghệ tuy không muốn Trác Xảo Nương lo nghĩ nhiều, nhưng tình hình phải để nàng biết:

Trác Xảo Nương cắn môi.” Từ lần trước bị bắt cóc, thiếp luôn nghĩ xem bọn chúng muốn gì, nhưng mà nghĩ không ra. Vừa rồi đám Thành Lạc Tuyên bộ đầu tìm kiếm, thiếp cứ cầu khẩn họ mau mau tìm ra thứ đó, như vậy không cần bị người ta nhòm chăm chăm như trộm nữa.”

Chương 110: Hồng tụ thêm hương. (2)

Lãnh Nghệ vòng tay qua vai Trác Xảo Nương kéo vào lòng, ôm nhẹ, an ủi:” Không sao, bọn họ thích tìm cái gì thì tìm, không cần quản.”

Trác Xảo Nương nắm lấy cổ áo y:” Đều tại thiếp không tốt, quan nhân đã rất mệt rồi, còn nói những chuyện làm quan nhân lo thêm.”

“Mấy chuyện này nàng nên nói mà, không nói làm sao ta biết, chúng ta là phu thê, lại xa quê, phải nương tựa vào nhau chứ.” Lãnh Nghệ yêu thương vuốt nhẹ má nàng, chuyển chủ đề:” Thảo Tuệ đâu?”

“Thành Lạc Tuyên bộ đầu bảo Trịnh Nghiên bộ khoái bế tới phòng họ, nói là để họ chăm sóc là được. Phải rồi quan nhân, hôm nay Thảo Tuệ làm nữ công đẹp lắm, để thiếp lấy cho chàng xem.” Trác Xảo Nương nói rồi đứng dậy đi tới bàn bên cửa sổ, lấy cái túi tiền đưa cho Lãnh Nghệ:

Lãnh Nghệ nhận lấy xem, túi này thêu cả hai mặt, bức tường vân tiên hạc được thêu kỳ công, từ bố cục tới phối hợp màu sắc đều thuộc hàng thượng thừa, đây là thứ chỉ có trong hiệu thủ công cao cấp. Phía dưới còn có tua, Lãnh Nghệ tán thưởng:” Tay nghề khéo quá.”

“Thải Tuệ nói cảm kích quan nhân cứu mạng nó, không có gì báo đáp, trừ làm việc thật tốt, liền thêu cái túi này cho quan nhân, chúc quan nhân đường mây rộng bước, tiên phúc lâu dài.”

“ Đứa bé đó đúng là có lòng, ta nhận vậy, vừa vặn đang thiếu cái ví tiền.”

Trác Xảo Nương liền nhận lấy, thay y đeo vào hông, nhìn trái nhìn phải hài lòng gật đầu:” Thật là đẹp.”

Ăn xong cơm tối thì rời cũng tối hẳn rồi, huyện thành Âm Lăng chẳng được như ở Ba Châu, cơ bản ăn cơm xong thì một ngày kết thúc, chỉ còn thối đèn đi ngủ mà thôi. Nhưng Lãnh Nghê chưa muốn đi ngủ, đây là điều y không thích ứng nổi, lúc này tầm 7 giờ hơn chứ mấy, thế mà đã phải đi ngủ thì đúng là dày vò, càng hiểu hơn tại sao thời xưa lại có những tiếng than “đêm dài đằng dặc”. Đúng là dài thật mà, nếu là mùa đông, trời sáng muộn, ngủ ngót 12 tiếng luôn.

Lãnh Nghê ra bàn sửa soạn bút mực:” Nàng ngủ trước đi, ta phải xem sách viết chữ.”

Trác Xảo Nương ngược mắt lên ngơ ngác nhìn y, Lãnh Nghê tức thì chột dạ, mình vừa nói gì không đúng sao, mặt tỏ ra thản nhiên:” Sao vậy?”

“ Không ... Không sao ạ.”

Mặc dù nàng nói không sao, nhưng sắc mặt ảm đạm đó rõ ràng có sao rồi, Lãnh Nghê thấy cần làm rõ:” Nhất định có chuyện, sao thế?”

“ Quan nhân trước kia xem sách viết chữ, thích nhất thiếp ngồi bên cạnh, chàng nói đó gọi là hồng tụ thêm hương, dạ độc thư. Bây giờ quan nhân lại không muốn thiếp ở bên cạnh ...” Trác Xảo Nương lí nhí, giọng nói mang theo đôi ba phần sợ sệt:” Có phải vừa rồi thiếp hỏi chuyện ngoài, làm quan nhân không cao hứng.”

Làm mình sợ muốn chết, cứ tưởng cái gì, cô bé này phải thay đổi, phu thê với nhau không nên một bên nơm nớp sợ hãi như nhỏ sống cạnh sói. Sau này nên dung túng, chiều hư nàng

một chút, nghĩ vậy Lãnh Nghê ôm siết vòng eo nhỏ của nàng, hôn nhẹ lên tóc:” Nàng nghĩ nhiều rồi, ta tất nhiên thích nhất Xảo Nương ở bên cạnh cùng ta đọc sách. Nhưng mà lần này cũng không hẳn là đọc sách, ta cần quyết quyền tông vụ án, rồi muộn hơn nữa còn phải thẩm vấn phạm nhân nữa.”

Thân thể hai người dán sát nhau, cảm thụ tay trượng phu xoa nhẹ bên eo, lỗ tai Trác Xảo Nương đỏ lên:” Đều tại thiếp hay nghĩ linh tinh ... Buổi tối quan nhân muốn thẩm vấn phạm nhân à?”

“Ừ, có chuyện cần kịp thời tìm hiểu, nếu không để muộn rất phiền.”

“Vậy thiếp ngồi bên cùng quan quân xem sách, khi nào quan nhân thẩm vấn mới về phòng ngủ được không?”

“Tất nhiên là được rồi.” Lãnh Nghê vuốt hai má đỏ hồng của nàng, nhìn đôi môi đỏ mọng kiều diễm cong cong, hết sức dần lòng, nếu không thanh niên khí huyết thịnh vượng như y chỉ sợ không dừng lại ở nụ hôn đầu:

Cô bé này tuy nhỏ, nhưng Lãnh Nghê không phải không có cảm giác với nàng, chỉ là bị nguyên tắc đạo đức hiện đại ràng buộc, đôi khi gần gũi một chút cũng có cảm giác cầm thú. Huống hồ còn mang chút chướng ngại tâm lý nàng là thê tử người ta ...

Trác Xảo Nương thì nghe trượng phu cho mình ở lại liền tích cực hẳn lên, bê bồn lửa tới bên bàn, lại lấy thêm cái lò sưởi tay bằng đồng, lại đặt một ấm nước lên bếp lửa ở góc phòng. Nàng lại thắp thêm một cái đèn dầu, vặn bắc cho cháy to thêm một chút, nhưng vẫn chỉ đủ sáng ở phạm vi bàn thôi, chẳng đủ chiếu sáng cả gian phòng, bốn góc trở nên thêm tối tăm, trong mùa đông gió tuyết, càng thêm lạnh lẽo thê lương.

Nhưng ánh sáng bao quanh chỗ hai người càng ấm áp.

Lãnh Nghệ ngồi xuống, trước tiên vẫn là sao chép cuốn sổ chép tay của vị tri huyện kia, luyện tập thư pháp, đồng thời cũng là làm quen với văn chương cổ. Trác Xảo Nương mang đồ thuê thừa tới, ngồi bên bàn làm nữ công.

Đêm khuya tĩnh mịch, mỗi người làm việc của mình, chỉ thi thoảng ngẩng đầu nhìn nhau mỉm cười, Lãnh Nghệ cảm giác hiểu được vị tri huyện kia sao lại thích đọc sách có nàng ở bên cạnh rồi. Đôi khi bắt gặp ánh mắt Trác Xảo Nương, bên dưới hai hàng mi cong vút là một đôi mắt tròn xoe, ngây thơ chớp chớp nhìn mình với vẻ ngưỡng mộ như viết chữ đọc sách là làm việc gì đó ghê gớm lắm, cảm thấy toàn thân đầy động lực, lại muốn chăm chỉ thêm một chút.

Cứ như thế đến khuya, Lãnh Nghệ gác bút, Trác Xảo Nương hiểu ý dọn dẹp đồ, y đứng dậy ra cửa, cửa vừa mở ra, gió lạnh ùa vào, ngọn đèn tức tì tối hẳn, lay lắt như muốn tắt.

Trịnh Nghiên vẫn đứng ở hành lang, chấp tay nói:” Đại lão gia có gì sai bảo?”

Lãnh Nghệ trầm giọng nói:” Ta muốn thăm vấn thích khách Lâm Linh, người đưa ả tới thư phòng của ta, ta muốn xác nhận vài vấn đề, không cần gọi ai khác.”

Trịnh Nghiên do dự thấy rõ:” Đêm đã khuya rồi, đại lão gia sao không đợi tới mai hẵng thăm vấn.”

Lãnh Nghệ hừ một tiếng:” Ta thăm vấn phạm nhân khi nào cần người chỉ điểm à?”

Trịnh Nghiên không hề sợ y, nàng khéo léo nhắc:” Bọn thuộc hạ được chuyển vận sứ đại nhân phái tới bảo vệ an toàn cho đại lão gia, vì thế bất kỳ hành động nào của đại lão gia, bọn thuộc hạ cũng đều phải cân nhắc thật cẩn trọng, nếu như ảnh hưởng tới an nguy của đại lão gia đều phải khuyên can.”

“ Nếu người thấy có nguy hiểm, vậy có thể ở bên xem, ả lại đeo gông cùm, còn gì phải lo nữa.”

“ Chuyện này, chuyện này thuộc hạ phải đi xin chỉ thị của Thành Lạc Tiệp bộ đầu.”

Lãnh Nghệ nói thẳng thừng:” Được, người nói với nàng, ta có chuyện gấp cần xác thực, phải thẩm vấn ngay trong đêm nay. Ta biết ả thích khách này có lai lịch lớn, liên quan tới mục đích các người tới Âm Lăng lần này, có nội tình không tiện cho người ngoài biết. Cho nên, nếu các người không yên tâm, sợ bản huyện hỏi tới vấn đề gì không thích hợp, có thể ở bên giám thị bản huyện.”

Trịnh Nghiên không ngờ Lãnh Nghệ bóc trần mọi chuyện ra như thế, có chút luống cuống, chuyện này nàng không quyết được, đi nhanh báo cáo.

Chương 111: Thư hồi cải.

Lãnh Nghệ đóng cửa phòng lại thì Trác Xảo Nương đã cất đồ vào giỏ, đứng dậy về phòng ngủ, y cùng nàng ra ngoài. Giữa thư phòng và phòng ngủ còn cách một cái phòng chính, cho nên phải đi qua hành lang mới tới.

Hai người đang đi dưới hành lang thì Thành Lạc Tiệp đã đi nhanh tới, nhìn Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương thân mật đi bên nhau, mắt thoáng qua chút phức tạp, nhưng nàng che giấu rất nhanh chấp tay hỏi:” Đại lão gia hiện giờ muốn thăm vấn Lâm Linh à?”

“ Đúng.” Lãnh Nghệ đáp ngắn gọn:

“ Có thể hỏi đại lão gia là muốn xác nhận chuyện gì không?”

“ Muốn biết thì lát nữa bảy người các ngươi đều tới mà nghe sẽ biết thôi.”

“ Không dám ạ, thuộc hạ đi lấy người.” Thành Lạc Tiệp thấy Lãnh Nghệ tỏ thái độ bất mãn thì không dám nói nữa, chuẩn bị đi:

Lãnh Nghệ hừ lạnh:” Cũng không biết các ngươi tới bảo vệ ta hay giám thị ta, coi ta là phạm nhân hay sao?”

Bước chân Thành Lạc Tiệp hơi khựng lại, không quay đầu mà bước nhanh hơn.

Trác Xảo Nương hơi lo lắng nhìn y:” Phu quân.”

“ Không sao, ta là người trong lòng không thoải mái không dấu được, bọn họ khinh người quá lắm. Nơi này là nhà chúng ta, lý nào khách lén chủ như vậy, ngang nhiên lục lọi đồ nhà ta

nữa, không nề mặt nàng là không nề mặt ta, đã không nề mặt ta, ta cần gì nề mặt họ? Tưởng chúng ta là hồng mềm muốn bóp kiêu gì thì bóp à?” Lãnh Nghệ mặt vẫn âm trầm như nước, đợi tới khi đưa Trác Xảo Nương về phòng ngủ mới quay lại thư phòng:

Không phải đợi quá lâu, Thành Lạc Tiệp áp giải Lâm Linh tới thư phòng của Lãnh Nghệ, ả đeo cả gông nặng quỳ dưới đất, nhìn bề ngoài cách ăn mặc vẫn y nguyên như lúc bị bắt, trông không đến nỗi quá tệ, không thấy thương tích tra tấn, không rõ Doãn Thửu hôm đó dùng thủ đoạn gì.

“Đại lão gia, nữ tử này võ nghệ cao cường, phải đeo gông để tránh ả uy hiếp tới an nguy của đại lão gia, thuộc hạ sẽ ở bên cạnh.” Thành Lạc Tiệp cẩn thận giải thích:” Có điều đại lão gia cứ yên tâm, thuộc hạ sẽ không can thiệp vào cuộc thẩm vấn của đại lão gia, cũng không truyền lời của đại lão gia ra ngoài. Máy người bọn họ ở ngoài cảnh giới sẽ không nghe trộm đâu.”

Đó là hiệu quả Lãnh Nghệ muốn khi tỏ thái độ bất mãn của mình, y tất nhiên rất tức giận vì đám người này tự tung tự tác trong nhà mình, khiến Trác Xảo Nương sợ hãi. Nhưng Lãnh Nghệ cũng không phải người vì hủ giận mà không xét tới hậu quả, phản ứng vừa nãy là cảnh cáo đám người kia đừng đi quá giới hạn, hai muốn thử thăm dò Thành Lạc Tiệp.

Không để mất thời gian, Lãnh Nghệ hỏi Lâm Linh:” Bản huyện hỏi ngươi, có biết chữ không?”

“Biết, có học tư thực vài năm.”

“Ngươi đã nhận thức được tội của mình chưa?”

“Dân nữ nhận thức được rồi.”

“Ngươi có hối hận vì việc mình đã làm không?”

“ Có ạ.” Lâm Linh không biết Lãnh Nghê hỏi mấy câu vô nghĩa này làm gì, trả lời máy móc cho qua, trong lòng nàng có chút xem thường một vị tri huyện nhỏ tẹo ở vùng biên ải:

“ Thế thì tốt, nếu người đã nhận thức được tội của mình, thật lòng hối cải, vậy hãy viết một bức thư hối cải. Bản huyện muốn biết, người thân là bộ khoái lục phiên môn kinh thành, vì sao lại đi làm chuyện phạm pháp? Người có suy nghĩ gì, chỉ vì tham tiền hay còn vì nguyên do khác. Không phải người từ nhỏ đã đọc sách à, vì sao đi trên con đường phạm tội, nào nói đi.” Lãnh Nghê ngồi ngay ngắn, bày ra vẻ chăm chú muốn nghe:

“ Chuyện này, dân nữ ... Khi nhỏ ... Ừm, chuyện này” Lâm Linh cứng họng, mở mồm mấy lần không biết phải nói gì, chuyện này ả không ngờ tới, cảm giác nói hay không đều không thích hợp. Quay đầu nhìn Thành Lạc Tiệp, Thành Lạc Tiệp cũng bất ngờ lắm song không xen vào.

Lãnh Nghê thở dài, có vẻ đau lòng, chỉ bút mực đã chuẩn bị sẵn:” Thế này đi, người viết lại theo từng câu hỏi vừa rồi của bản huyện. Không cần vội, nghĩ kỹ rồi viết, người thân là bộ khoái, lại trở thành một sát thủ, đi trái với lý tưởng của bản thân. Đây là chuyện hết sức đau lòng, hãy viết lại, để người khác biết lấy đó răn mình.”

“Đồng thời người nhất định phải kiểm điểm bản thân thật sâu sắc, đào ra căn nguyên mình phạm tội, tranh thủ thái độ nhận tội tốt, để hình bộ, đại lý tự và hoàng thượng khi xét lại vụ án của người, châm chước cho người một con đường sống Đúng không Lạc Tiệp bộ đầu?”

Cách xưng hô này làm Thành Lạc Tiệp như bị gãi chích một cái, phụ họa:” Đại lão gia nói đúng lắm, ả nên hối lỗi.”

“ Được rồi, chỉ thế thôi, có lẽ bản huyện ở đây khiến người phân tâm, không hoàn toàn bình tĩnh được, vậy ta về phòng

nói chuyện với phu nhân.” Lãnh Nghê nói đi là đứng dậy đi luôn:

Trong phòng chỉ còn lại hai người chưa hiểu vừa xảy ra chuyện gì, cửa phòng đã được Lãnh Nghê khép lại mà tưởng chừng như có gió lạnh thổi vù vù qua người. Nửa đêm thâm vắn, Lâm Linh cứ nghĩ sẽ phải đối diện với khốc hình, ả cũng chuẩn bị tâm lý rồi, nào ngờ, nào ngờ viết thư hồi cái gì đó ... y không những không giận mình vì ám sát y, lại còn tỏ ra đau lòng, khiến ả vừa hồ thẹn lại vừa chẳng biết phải làm, nếu thực sự viết thư hồi cái gì đó, cảm giác ... rất ngu.

Lúng túng một chút, Lâm Linh nhìn Thành Lạc Tiệp:” Bộ đầu, phải viết thật sao?”

“ Thừa lời! Đại lão gia bảo người làm gì thì người làm cái đó.” Thành Lạc Tiệp quát cởi gông trên cổ chỉ để lại xích chân tay, rồi hạ thấp giọng:” Trừ truyện Doãn Thửu bộ đầu dặn người ra.

Lâm Linh đành bò dậy, ngồi bên bàn, suy nghĩ rất lâu mới vừa nâng xích sắt vừa cầm bút viết, nói chính xác ra là cầm bút rồi ngáy người, viết cái gì đây, mấy lần đặt bút xuống định viết, nhưng mãi không viết ra được chữ nào, đến khi định viết gì đó thì mực trên bút khô rồi. Cảm giác này làm ả khó chịu vô cùng, toàn thân bứt rứt, ít nhất bị tra tấn còn có thể la hét, nhưng cái thứ này, muốn hét cũng không hét được thành lời.

Thì ra trên đời này có những thứ dày vò người ta như thế! Đây là điều y muốn sao?

Chương 112: Bí mật động trời.

Đây là thư phòng của tri huyện đại lão gia, dù Lãnh Nghê hiện vẫn nợ nần khắp nơi, trong túi có ít xu lẻ thì dựa vào than củi gạo vãi do triều đình cung cấp vẫn khiến ý sống đầy đủ hơn người thường nhiều. Nguyên nhân vì sao bách tính phải ngủ sớm, vì tiền chất đốt cũng không rẻ, thế nên ở nơi phồn hoa như Ba Châu mới có thứ xa xỉ như chợ đêm được.

Chậu lửa trong phòng vẫn cháy, bếp lò vẫn đỏ lửa, trên bàn làm việc có cả lò sưởi tay, trong phòng ấm áp dễ chịu làm người ta muốn ngủ gật.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên ạch một tiếng, thì ra Lâm Linh gục xuống bàn, tay nhũn ra, bút lông rời xuống đất.

Thành Lạc Tiệp giật nảy mình, nàng cũng có chút lim dim, vừa thấy cảnh này định lao tới, không ngờ toàn thân uể oải, đầu óc váng vất. Nàng biết chuyện không ổn, định gọi người, nhưng muốn gọi không được, lòng sợ hãi vô cùng, lấy hết sức đứng lại, từ bước đi về phía cửa, càng đi bước chân càng nặng, rốt cuộc gục xuống sàn.

Lâm Linh ngủ rất say, còn mơ giấc mơ kỳ quái. Khi ả lơ mờ tỉnh lại, phát hiện chuyện chẳng lành, hai tay bị trói ngoặt ra sau không nhúc nhích được, người chúi xuống đất, hai mắt bị bịt kín, chỉ thấy một màu đen. Chết người nhất là cổ ả vị xích siết lấy, hô hấp vô cùng khó khăn, ả muốn kêu lên, nhưng miệng bị nhét giẻ, chỉ phát ra tiếng ú ớ.

“ Không muốn chết thì đừng có làm bừa.” Một giọng nói khàn khàn vang lên kèm theo đó là một thứ mát lạnh kè cổ Lâm Linh:

Lâm Linh không dám giãy dựa nữa, người nói âm thanh kia cổ tình gần giọng phát ra, cho nên không nghe ra giọng thật, nhưng mang tới sự âm u khủng bố. Ắ bị thủ đoạn thâm vấn của Doãn Thứ làm sợ vỡ mật rồi, lúc này hoàn cảnh còn đáng sợ hơn, gật đầu liên hồi.

Người này tất nhiên là Lãnh Nghê, trước khi rời phòng y đã đốt mê hương lấy được trên người tên trộm già xui xẻo kia, đóng cửa lại một cái là chỉ cần đợi mê hương phát tác nữa thôi.

Hiệu quả tốt hơn dự cả dự kiến, Lãnh Nghê rút giẻ khỏi miệng ả, đồng thời tay bóp cổ họng chỉ cần ả định kêu sẽ bóp chết ngay, dùng âm thanh phát ra từ cổ họng hỏi:” Ai bảo ngươi tới ám sát Lãnh tri huyện?”

Kẻ này là ai, vì sao lại hỏi câu này? Lâm Linh kinh hoàng muốn quay đầu nhìn, nhưng hai mắt ả bị khăn đen bịt kín, lưng bị đối phương dùng đầu gối ấn lên, căn bản không cách nào phản kháng ... từ thủ pháp không chế người này, ả hiểu ngay, đây là cao thủ.

Giọng này là của nam nhân, là ai? Đầu óc Lâm Linh lúc này bấn loạn, người đầu tiên nghĩ tới không ngờ là Doãn Thứ, ông già để lại cho ả ấn tượng khắc sâu trong lòng, nhưng hiển nhiên không phải. Ông ta đã tra hỏi, ả cũng đã khai, cần gì dùng thủ đoạn này? Vậy là Ngụy Đô chăng? Nghe hơi giống, chẳng lẽ hắn cũng là người do phe khác gài vào lục phiến môn? Là ai phái hắn tới?

Lâm Linh mồ hôi lạnh đầm đìa, hoang mang tột độ, ả dám khai với Doãn Thứ vì biết ông ta sẽ cố kỵ, không dám đem bí mật này truyền ra ngoài, thậm chí còn hết sức giữ gìn. Đúng

như ả tính, Doãn Thửu không những giữ bí mật, còn giúp ả nói dối đối phó với Lãnh tri huyện. ả có bị đưa về kinh, chưa chắc đã chết, không chừng giữa đường đã có người tới cứu, dù gì đây là chuyện nội bộ mà thôi.

Nhưng nếu ả để lộ chuyện ra ngoài, mạng không giữ nổi nữa, vì thế Lâm Linh lúc này chỉ dám dựa theo lời dặn của Doãn Thửu mà nói:” Là, là người của Trá Nữ Bang bỏ tiền ... Khắc khắc ...”

“ Nói dối.” Lãnh Nghê từ từ siết tay lại.” Không nói thì chết.”

Lâm Linh cảm giác rõ ràng bàn tay kia từng chút một siết chặt cổ ả, bàn tay đó thô ráp, rất cứng, bóp không run chút nào. ả hít thở ngày càng gian nan, đầu như muốn nổ tung, mắt muốn lòi ra ngoài.

Trong tất cả thủ đoạn tra tấn, thứ làm người ta sợ nhất không phải công cụ dã man, mà là khiến người bị thẩm vấn từ từ đối diện với cái chết. Đây là tuyệt chiêu lính Mỹ dùng với Taliban ... Dùng giấy báo trùm lên mặt người ta, sau đó đổ nước lên khiến người ta từ từ ngạt thở.

Sự kiện từng làm rung động thế giới một thời.

Cách bức cung của Lãnh Nghê cũng tương tự lính Mỹ, khiến Lâm Linh từng chút một cảm thụ cái chết. Rốt cuộc nạn nhân của cách tra tấn này phải trải qua điều gì, dù báo chí có thuật lại cũng không đủ miêu tả hết, chỉ thấy Lâm Linh sụp đổ nhanh chóng, ra sức gật gật đầu, ý nói mình sẽ khai.

Thế nhưng Lãnh Nghê không lập tức buông tay, chỉ giữ nguyên trạng thái đó thêm một lúc, cho ả cảm thụ thêm sự đáng sợ của cái chết một lúc nữa rồi mới từ từ buông tay:” Người không có cơ hội thứ hai đâu, là ai?”

“ Khụ ... Khụ ... Là ... Khụ ... Là Điều sư gia của phủ Khai Phong ... Ông ấy, ông ấy lệnh ta nghĩ cách giết Lãnh tri huyện Nhưng, nhưng không được để lộ ra ...” Lâm Linh nước mắt ngấn dài, ả nói như khóc, vì ả biết mình nói ra là chết rồi, nhưng ả không muốn chết, dù sống thêm một chút thôi ả cũng muốn, vừa rồi quá đáng sợ, ả không muốn trải qua lần nữa:

Phủ Khai Phong? Danh từ này chẳng xa lạ gì với Lãnh Nghệ, nhưng tên người thì y hiển nhiên không thể biết:” Điều sư gia là ai?”

“ Là ... Là sư gia của Triệu phủ doãn.”

“ Đừng quanh co, Triệu phủ doãn là ai?”

“ Chính là tam nhi tử của thái tổ hoàng đế, thân đệ đệ của đương kim hoàng thượng, Triệu Đình Mỹ, hiện nhiệm trung thu lệnh, kiêm phủ doãn phủ Khai Phong, Tề vương ...”

Tề vương? Thân đệ đệ của đương kim hoàng thượng? Từng danh xưng chẳng khác gì một tia sét bổ trúng đầu Lãnh Nghệ, y như bị hút vào trong hố đen sâu hoắm, bốn bề bao phủ bởi bóng tối kinh hoàng! Thân đệ đệ của hoàng đế, Tề vương Triệu Đình Mỹ à? Vì sao một nhân vật lớn cỡ đó muốn giết mình?

Trong tích tắc đó trong đầu Lãnh Nghệ như có tiếng nói đang gào thét chạy, trốn đi, trốn thật xa, trốn tới một nơi thâm sơn cùng cốc may ra thì còn sống. Thời đại phong kiến này, hoàng quyền khác gì thần thánh, bất kỳ kẻ nào chống lại sẽ bị dè bẹp như con sâu cái kiến.

Chỉ vì lúc đó nghĩ, đóng giả một tri huyện thì sống ở thời đại xa lạ này dễ dàng hơn, nào ngờ đầu chuốc lấy một cái đại họa không tưởng như vậy. Người muốn giết y là một vị thân vương, thân đệ đệ của hoàng đế.

Hoang đường!

Chương 113: Mục đích là gì?

Không, không, không, sau một hồi choáng ngợp vì tin tức động trời, Lãnh Nghê cố lấy lại chút tỉnh táo, nhân vật nhỏ như mình làm sao đáng để một vị thân vương tìm mọi cách tiêu diệt như thế. Đúng rồi, đúng ... Chính là tại cái thứ đó, Lãnh Nghê chưa hết kinh khiếp hãi:” Thứ các người tìm là gì?”

Lâm Linh quá sợ hãi, cho nên không nhận ra giọng Lãnh Nghê đang run rẩy, vội cầu khẩn:” Cụ, cụ thể là gì ta không biết ... Đại hiệp, cầu xin ngài, đừng, đừng giết ta, ta không biết gì hết, chuyện này chỉ có ba vị bộ đầu biết, ta là người dưới, chỉ biết nghe lệnh hành sự mà thôi ...”

Nếu không biết là thứ gì, ả sao sợ hãi như thế, dù đầu óc còn sợ hãi vô cùng, Lãnh Nghê vẫn trấn áp được nó. Tính mạng bị uy hiếp, con người ta khó tránh khỏi trở nên độc ác, lòng vừa nảy sinh nghi ngờ, tay lại siết chặt vào, Lâm Linh ném thử mùi vị kia một lần rồi gạt đầu liên hồi, y buông tay ra.

Lâm Linh lúc này đã khóc tới ướt đầm khăn bịt mặt:” Cụ thể là thứ gì, thực sự là ta không... Đừng đừng, hình như là một thứ bảo bối của hoàng gia, rất quan trọng, Tề vương không muốn ai có được nó.”

“ Ngoài Tề vương ra còn ai nữa?” Tề vương là phe muốn giết mình bằng mọi giá để bịt miệng, còn một phe ra sức tìm món đồ kia:

“ Chuyện này ta cũng không biết Thật, ta chỉ là một bộ khoái, làm sao họ để cho ta biết quá nhiều được ... Đại hiệp, ta nói hết rồi ... Ta không nói dối, mong ngài tha mạng cho ta ...

Ngài muốn biết gì ta cũng nói, đừng giết ta, đừng giết ta”
Lâm Linh hoàn toàn tan vỡ rồi:

Lãnh Nghê cũng đâu khá hơn gì chứ, y cũng thấy mình chết chắc rồi, nhưng giống như lúc đối diện với con gấu, sợ hãi qua đi y không bỏ chạy mà hai mắt đỏ ngầu, lòng cháy rùng rực ngọn lửa hung tàn, rít lên:” Người còn có tin tức gì giá trị đổi lấy cái mạng người đây?”

Lâm Linh rợn hai gai ốc, lần này ả cảm thấy khác hẳn, bàn tay kia không bóp cổ ả nữa, mà vuốt nhẹ, rất ôn nhu, nhu đang vuốt ve tình nhân, nhưng ả cảm thụ hơi thở chết chóc của nó.” Có, có, tỷ muội Thành gia không phải là bộ đầu lục phiến môn.”

“Ồ.” Nếu là lúc khác nghe tin này, Lãnh Nghê chấn kinh lắm, nhưng y vừa nghe tin tức còn hãi hùng gấp trăm lần, nên tin này chỉ làm y có chút bất ngờ, hướng hồ y đã nghi rồi, hai tỷ muội đó chẳng giống một bộ đầu gì hết:

Lâm Linh cuống lên:” Tỷ muội bọn họ trước kia không phải người của lục phiến môn, khi bọn ta được lệnh tới Âm Lăng thì bọn họ mới gia nhập, chỉ nói là bộ đầu ở nơi khác điều tới. Cụ thể ở đâu không rõ, song bọn họ chẳng hiểu gì về quy củ của lục phiến môn, ta hoài nghi họ không phải là bộ khoái.”

Chẳng trách, Lãnh Nghê đã thấy tỷ muội họ quá tản mạn, tính cách cũng không phù hợp với người làm nghề này:” Còn Doãn Thử thì sao, ông ta có phải người của lục phiến môn không?”

“Có ạ, ông ta là một bộ đầu lâu năm ở lục phiến môn, cực kỳ âm hiểm độc ác.”

“Người trước giờ luôn ở lục phiến môn sao?”

“Vâng.”

“VẬY ai phái các người tới bảo vệ Lãnh tri huyện.”

“Là Tề vương Triệu Đình Mỹ.”

“Nói láo.” Lãnh Nghệ không tránh khỏi ngậy ra một lúc, sau đó tay siết chặt.” Triệu Đình Mỹ phái người tới bảo vệ Lãnh tri huyện, lại âm thầm phái người giết Lãnh tri huyện, người đưa bốn ta sao, chán sống rồi.”

Lâm Linh trước khi bị siết cổ không nói được vội nói ra một tràng, ả sợ nếu không nói nhanh sẽ không còn cơ hội.” Đại hiệp, đại hiệp ... Ta nói thật, ta thực sự nói thật, mạng ta trong tay ngài, ta làm sao dám nói dối ngài cơ chứ ... Vì sao thì ta cũng không biết, ta chỉ phụng lệnh hiệp trợ ba vị bộ đầu tìm kiếm một vật quan trọng bên cạnh Lãnh tri huyện. Khi phái bọn ta đi Tề vương còn tới giáo huấn, dặn chúng ta phải dùng tính mạng bảo vệ an toàn cho Lãnh tri huyện.”

“Nhưng sau đó Điều sư gia lại gọi riêng ta sang một bên lệnh ta giết Lãnh tri huyện, ta không dám trái lời.”

Nếu muốn lừa mình, ả không bịa ra lý do hoang đường như vậy, trêu đùa mình thì ả không dám, Lãnh Nghệ mới đầu thì sợ hãi, sau nổi giận, giờ lại hoang mang, sao càng tìm hiểu chuyện này lại càng thấy nó điên khùng khó hiểu.

“CÓ lẽ, có lẽ chỉ thị của Điều sư gia không tới từ Tề vương, mà là người khác bảo ông ta làm thế. Để người ta hiểu lầm rằng ý của Tề vương, kỳ thực lại là kẻ khác ... Đúng rồi, nhất định là thế.” Lâm Linh vẫn đang đấu tranh vì mạng sống của mình, nhất thời cấp sinh trí, ả nghĩ ra được một lý do phù hợp cho chuyện kỳ lạ này:

Còn Lãnh Nghệ thì bình tĩnh dần, tên Triệu Đình Mỹ kia rốt cuộc bày trò gì đây? Y nghĩ tới một khả năng, bề ngoài cử người đi bảo vệ mình công khai là để cho người khác thấy, che mắt người ta. Rồi lại sai sư gia âm thầm hạ lệnh giết mình.

Chuyện đó không phải là không thể.

Lãnh Nghệ buông tay khỏi cổ họng Lâm Linh, ả chưa kịp thở phào thì bàn tay kia đã lướt tới ngực mình, vì ả đang trong tư thế úp người xuống, bầu ngực càng thêm no đủ.

Lâm Linh cảm giác được bàn tay kia vuốt ve đôi ngực nhấp nhô của mình, ả vừa sợ vừa mừng, cổ rướn lên, cố gắng phát ra tiếng rên biền thỉt sung sướng thoải mái, cổ vũ người kia tiếp tục, hi vọng y được thỏa mãn nhục dục mà tha cho mình.

Lãnh Nghệ không phải sờ ngực ả, mà cho tay vào cổ áo lục lọi, lấy được túi tiền, bóp bóp thử, sau đó đút vào lòng.

Khi bàn tay kia rút lại rồi, Lâm Linh chưng hửng, té ra người đó không phải muốn khinh bạc mình, mà là muốn tiền tài. ả không khỏi sợ hãi, nếu đối phương hứng thú với thân thể của mình thì may ra còn đường sống ... Giờ đối phương lấy tiền đi, chứng tỏ hắn không còn cần gì ở mình nữa rồi, mình sắp chết rồi.

Đúng lúc đó ả nghe thấy người kia nói:” Nếu người thông minh thì đừng đem chuyện vừa rồi nói ra.”

“ Đa tạ đại hiệp tha mạng, đa tạ đại hiệp.” Lâm Linh mừng tới ứa nước mắt, giây phút đối diện với sinh tử, đầu óc ả thông minh hơn thường ngày nhiều lần, đối phương nói vậy là tha mạng cho mình rồi, ghen ngào thề thốt:” Ngài yên tâm, ta tuyệt đối không nói ra, ta thề với”

Còn chưa đợi ả nói hết, Lãnh Nghệ chặt một cái vào gáy ả, Lâm Linh không kịp rên lấy một tiếng đã ngất xỉu.

(*) Máy đồng lẻ cũng không bỏ qua a.

Chương 114: Vết nứt trên đầu. (1)

Khi Lâm Linh lần nữa tỉnh lại thì đầu ong ong váng vất, cổ cứ chực nôn ra, ả lòng sợ hãi nhìn quanh, nhận ra mình vẫn đang ở trong thư phòng nha môn tri huyện. Căn phòng vẫn ảm áp, lửa vẫn cháy tí tách, bên cạnh chỉ có Thành Lạc Tiệp đang nhìn mình, đầu óc lẫn lộn.” Vừa rồi, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Lâm Linh tức khắc đưa tay lên sờ cổ, thấy cổ còn nguyên, người suýt thoát lực. Ả không ngốc tới mức nghĩ mình nằm mơ, lúc này mới hiểu hết câu nói cuối cùng của người kia, cố ý làm ra vẻ mơ hồ:” A, xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi thuộc hạ ngủ gật ...”

Thành Lạc Tiệp không để ý tới ả, nàng cũng vừa mới tỉnh lại, nhớ lúc đó mình ngã xuống đất, sau khi tỉnh lại thì ngồi trên ghế Không xong, Lãnh Nghệ sẽ không sao chứ?

Lòng vừa nghĩ, người cũng lao đi như mũi tên, tới phòng ngủ chính, bên trong tối om om, lòng nàng cũng lạnh toát.

Đúng lúc này ở ngã rẽ có một người chỉ mặc áo trong xuất hiện, hiển nhiên là bị động tĩnh nàng gây ra đánh thức, chính là Thành Lạc Tuyên, mắt còn lim dim ngái ngủ:” Tỷ tỷ, đại lão gia và phu nhân ngủ rồi, tỷ tới đây có việc gì?”

Thành Lạc Tiệp nhìn thấy muội muội thì nhẹ lòng phần nào, muội muội nàng bảo vệ Trác Xảo Nương, nếu Trác Xảo Nương không sao thì Lãnh Nghệ cũng không sao, lắc đầu

nói:” Không sao, ta chỉ muốn hỏi đại lão gia chuyện thâm vãn thôi.”

Thành Lạc Tuyên che miệng ngáp dài:” Đã canh năm rồi, tỷ đợi trời sáng rồi hỏi cũng không muộn mà.”

Canh năm? Thành Lạc Tiếp cả kinh, nói thế nàng bị hôn mê cả đêm sao? Lúc này còn không chắc, giờ nàng khẳng định, mình bị người ta ám toán rồi, nhưng nàng chỉ lo cho an nguy của Lãnh Nghê mà thôi.” Bây giờ cũng sắp tới giờ nên dậy rồi chứ, ta chỉ hỏi một câu thôi mà.”

Lời này nàng cố ý nói thật lớn, bọn họ lại ở ngay ngoài cửa sổ, hẳn có thể đánh thức Lãnh Nghê. Chỉ cần nghe giọng y là nàng yên tâm.

Quả nhiên người trong phòng bị nàng đánh thức, giọng nói Lãnh Nghê truyền ra:” Ai đấy?”

Thành Lạc Tiếp vui mừng vô cùng, vội nói:” Đại lão gia, là thuộc hạ. Thư hồi lỗi của Lâm Linh đã viết xong rồi, bây giờ làm sao ạ?”

Lãnh Nghê tựa hồ đang ngủ say thì bị đánh thức, cho nên tỏ ra cáu kỉnh:” Để trong thư phòng của ta là được, đưa ả về đại lao.”

“ Vâng!”

Thành Lạc Tiếp nghe thấy giọng nói của Lãnh Nghê, thế là tảng đá lớn đè trên ngực được đặt xuống, nhưng trong lòng nàng thì chưa hết nghi hoặc. Trước đó mình rất giống bị trúng thứ mê hương nào đó nên ngủ thiếp đi, mặc dù nàng chưa từng trúng mê hương, nhưng nàng từng nghe nói tới thứ đó rồi, người hành tẩu giang hồ đều cần có thứ kiến thức nhất định về thứ ác độc này, nhất là nữ nhân.

Nếu như có kẻ dùng mê hương với bọn họ, mục đích khả năng cao nhất là giết Lãnh Nghê, thứ hai là giết Lâm Linh diệt

khẩu. Khả năng thấp nhất là đám thái hoa đạo, mắt cóc xâm hại nữ tử. Thành Lạc Tiệp kiểm tra thân thể lần nữa, hoàn toàn không bị đụng chạm vào, tất cả đều bình an, vậy thì mục đích của kẻ kia là làm gì?

Người này có thể tránh được đôi mắt cảnh giới của bộ khoái trên cây hoa quế thì có thể hiểu, dù sao ba người Lý Phân, Trịnh Nghiên, Hoàng Mai không phải là cao thủ hàng đầu. Nhưng có thể lên vào đây mà ngay cả Doãn Thửu cũng không biết gì cả, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Cao thủ cỡ nào mới làm được điều đó? Rồi làm vậy để làm gì?

Trong lòng cứ có nỗi bất an mơ hồ, Thành Lạc Tiệp kìm ánh mắt kỳ quái của muội muội, nàng chạy nhanh về thư phòng, Lâm Linh vẫn ngồi đó, rất ngoan ngoãn viết thư hồi lời, chẳng bao lâu liền viết xong.

Thư dài hơn hai trang giấy, Thành Lạc Tiệp cũng chẳng có tâm trạng xem ả viết gì, đặt thư lên bàn, lấy chặn giấy đè lên rồi nhanh chóng rời nội trạch.

Vừa mới ra tới cửa, không biết Doãn Thửu từ nao nào xuất hiện như bóng ma, cái giọng âm u của ông ta giữa đêm khuya có thể dọa chết người:” Vì sao đi lâu thế, không có chuyện gì chứ?”

Thành Lạc Tiệp muốn đem sự việc nói với Doãn Thửu, nhưng lời ra tới miệng lại thôi, chuyện này nói thế nào thì cũng là mình thất trách, nói ra không có lợi gì cả. Dù sao thì Lãnh Nghê với Lâm Linh đều bình an, dù không biết người phóng mê hương kia có ý đồ gì, có vẻ không có ác ý, nếu không nàng và Lâm Linh ngủ say như thế sớm xong đời. Trong tình thế không ai biết có kẻ đột nhập, giết phu thê Lãnh Nghê cũng dễ dàng.

Vì thế không nói là hơn, Thành Lạc Tiệp nói qua loa:” Không có gì.”

“Được rồi, áp giải ả về địa lao.” Doãn Thửu kiểm tra Lâm Linh, không thấy có vấn đề gì cả liền phát tay bảo nàng đi:

Có điều Thành Lạc Tiệp đi rồi, ông ta vẫn đứng đó, nhìn bóng lưng nàng nhíu mày trầm tư.

Buổi sáng, tuyết ngừng rơi, trời lạnh thì vẫn cứ lạnh, keng ở nha môn huyện nha Âm Lăng vẫn gõ vang như thường lệ, Lãnh Nghê thức dậy, được Trác Xảo Nương hầu hạ rửa ráy thay y phục, ăn sáng, hoàn toàn không có chút nào khác thường. Chuyện xảy ra đêm qua tựa như giấc mơ, mở mắt ra là kết thúc rồi.

Chỉ là giấc mơ đó để lại cho Lãnh Nghê ít bạc, gần đây cách kiếm tiền của y khá đặc biệt, cứ mỗi lần hết tiền tiêu lại có sát thủ tới cống nạp. Bản thân Lãnh Nghê cũng hết biết bình luận ra sao về việc này, cơ mà bây giờ cứ thấy người ta liền lục túi liền thành thói quen, đúng là bản cùng sinh đạo tặc mà.

Dù sao có tiền cũng tốt, Lãnh Nghê đưa ít tiền cho Trác Xảo Nương, bảo nàng mua cho một tấm da dê mỏng để ché đôi găng tay, chuẩn bị khám nghiệm tử thi.

Trác Xảo Nương được đám Thành Lạc Tuệ hộ vệ rất mau ra phố mua được da dê về, với đôi tay khéo léo của nàng, chẳng mấy chốc làm thành đôi găng tay không lọt nước theo đúng yêu cầu của Lãnh Nghê. Lãnh Nghê đem thử vào trong nước, quả nhiên không có giọt nước nào có thể lọt vào.

Lãnh Nghê hài lòng lắm, khen ngợi Trác Xảo Nương hết lời, sau đó triệu tập đám Đồng sư gia, Vũ bộ đầu, ngũ tác của nha môn, rồi thành tới nơi chôn cất trượng phu của Lý thị.

Chương 115: Vết nứt trên đầu. (2)

Trong cái huyện nhỏ buồn chán này tin tức truyền đi rất nhanh, cái chuyện đại lão gia muốn mở quan tài kiểm tra xác chết chẳng hiểu thế nào truyền đi rồi. Mùa đông rảnh việc, thế là có một đám hiếu sự bám theo đám người Lãnh Nghệ, trở thành đội ngũ rầm rộ.

Mới đầu chỉ có năm bảy người thôi, đại khái đi trên phố gặp được người quen hỏi đi đâu đấy, thế là chỉ chỉ xe ngựa của đại lão gia thì thăm kịch tính một hồi, người kia theo luôn. Đến khi đội ngũ chừng 20 người đi theo rồi thì không cần hỏi nữa, tự có người tò mò ra nhập đội ngũ. Rồi chẳng mấy chốc gần trăm rồi, rồi có thúng đội thúng chạy qua chạy lại rao bán hàng.

Lãnh Nghệ dở khóc dở cười bảo sao trong phim cổ trang luôn có cảnh cứ mỗi lần quan xử án lại có một đám diễn viên quần chúng rất thiếu chuyên nghiệp mặt vô cảm vung vẩy chân tay hời hợt như đám đói ăn, thực tế xem ra không khác là bao.

Ài, cái thời quá thiếu phương tiện giải trí mà, thông tin hạn hẹp, cuộc sống loanh quanh chỉ có thế, cả đời vài chuyện vụn vặt lặp đi lặp lại, bởi vậy có chuyện gì đó khác thường một cái là có đám đông bu vào.

Cũng may đám người này sợ uy của đại lão gia, chỉ bám theo xa xa, không quấy nhiễu công việc, mà Vũ bộ đầu có vẻ quen rồi không phản ứng gì.

Tới nơi chôn cất cách cổng thành không xa, tạo đãi nha môn cấm một cái ô lớn, bày nào bàn ghế, nào trà nước, nào bếp lò cho đại lão gia an tọa, thoải mái hơn đi du lịch. Bộ khoái nha môn lập tuyến cảnh giới, nói không cho qua đây, quần chúng rất tự giác, quây thành vòng tròn lớn nhiệt tình nhìn Đồng sư gia dâng hương khấn bái gì đó, rồi mấy ngỗ tác đào đất, lộ ra quan tài, lấy lên.

Lúc này có người quỳ xuống xì xụp khấn bái, sự ồn ào cũng giảm hẳn, tuy nhiều người nghển cổ lên mà nhìn, song không dám gây ra tiếng động.

Đợi ngỗ tác báo nắp quan tài được mở ra, Lãnh Nghê mới đứng dậy, đi tới xem.

Xác chết ăn mặc chỉnh tề, thời tiết lạnh lại chôn sâu dưới đất, cho nên tốc độ thối rữa giảm mạnh, một số tổ chức da thịt còn nguyên, nhất là phần đầu.

Lãnh Nghê buộc gọn gàng ống tay áo, đeo găng tay vào, chuẩn bị kiểm tra thì ngỗ tác bên cạnh vội nói:” Đại lão gia, chuyện này để tiểu nhân làm cho ạ.”

Đại lão gia đích thân nghiệm thì à? Đám đông xôn xao cả lên, đúng là chuyện lạ khó gặp, mặt mày ai nấy kích động lắm, về nhà có truyện hay mà kể rồi.

Lãnh Nghê vẫn nhất quyết theo ý mình, kiểm tra phần đầu phát hiện da đầu bị người ta cắt đứt lộ ra, kiểm tra chỗ da đầu đó, phía dưới quả nhiên có một vết nứt. Trừ vết nứt đó ra không có gì khác nữa, Lãnh Nghê hỏi:” Ngỗ tác kiểm tra thì thế đâu?”

Trong nha môn có bốn ngỗ tác, một ngỗ tác già dẫn theo ba đứa học đồ, dù cái nghề này không được phân đông yêu thích gì, nhưng nuôi được cái miệng ăn, lại coi như nhân viên chính thức của nha môn, vì thế chẳng sợ thiếu người làm.

Ngỗ tác này tuổi mới quá ngũ tuần, vậy mà tóc lưa thưa, lộm khộm như ông lão bảy mươi, người ta bảo ông ta nhiễm âm khí nhiều quá chóng già, nghe đại lão gia gọi thì chạy nhanh tới.” Bẩm lão gia, là tiểu nhân khám ạ.”

Lãnh Nghệ quay sang hỏi:” Ngươi qua đây xem đi, đây có phải là vết nứt mà trước đó ngươi đã thấy không?”

Ngỗ tác già tới nhìn, gật đầu cái rụp, phẩn chấn lắm, ông ta tuy ở nha môn đã lâu nhưng đây là lần đầu được nói chuyện với đại lão gia:” Vâng, chính là vết nứt này.”

Lãnh Nghệ hỏi tiếp:” Da đầu này là do ngươi cắt?”

“Dạ.” Ngỗ tác già thấy giọng đại lão gia không giống đang khen ngợi, có chút sợ hãi:” Là thế này ạ, khi đó phụ thân của người chết yêu cầu mở quan tài kiểm tra xác chết. Mở ra xem ông ấy hỏi có gì không? Tiểu nhân nói không. Ông ấy lại hỏi, đầu thì sao? Tiểu nhân vẫn nói không. Ông ấy lại nói lẽ có người dùng gậy sắt bọc vài đánh bào đầu, đánh chết người không để lộ dấu tích thì sao?”

“Tiểu nhân vốn không để trong lòng, nhưng mà không chịu nổi người ta câu khẩn mới rách da đầu ra kiểm tra, nào ngờ phát hiện vết nứt. Nên mới báo lên rằng có người dùng vật nặng đánh vào đầu mà thành.”

Lãnh Nghệ hừ một tiếng, chỉ phần da đầu hoàn chỉnh:” Ngươi là ngỗ tác lâu năm, chắc kiểm tra qua không ít thì thể phải không? Bản huyện hỏi ngươi, ngươi từng thấy vật nặng đánh vào đầu tới nứt sọ mà da đầu không rách không xưng chưa?”

Ngỗ tác già sợ hãi bủn rủn chân tay:” Đại lão gia minh xét, không có chuyện đó, vật nặng đánh vào, da đầu ắt rách, ít nhất cũng sưng tấy. Khi đó tiểu nhân cũng nói với phụ thân người chết, ông già ấy nhất quyết không nghe, nói nhi tử bị nhi tức

đánh chết. Thế là ông ta kéo cả nhà tới trước mặt đại lão gia khóc lóc. Tiểu nhân mặc dù thấy có vấn đề, nhưng mà đúng là có vết nứt, nói không chừng phụ thân người chết nói đúng, hung thủ dùng đồ vải mềm bọc gậy sắt đánh vào đầu thì sao? Thế là nói là bị mưu sát, nếu không sao có vết nứt.”

“ Đây không phải là vết nứt do vật nặng đánh vào, vết nứt này là nứt vành mũ, nó vốn có sẵn, sau khi người chết, khí thể trong thân người chết bành trướng tạo thành vết nứt này, không phải do vật nặng đánh vào.” Lãnh Nghệ thâm thở dài, tuy y không phải pháp y, nhưng đây là kiến thức quá cơ bản, vậy mà ngỗ tác cũng chẳng biết, thế này không biết gây ra bao nhiêu án oan rồi:

Chuyện này rất bình thường, tuy y học Trung Quốc phát triển rất sớm, có thành tựu cao. Nhưng do cản trở từ lễ giáo, chuyện nghiên cứu cấu trúc thân thể lại gần như không phát triển. Đây là những năm đầu thời Bắc Tống, còn tác phẩm pháp y trứ danh đầu tiên của Trung Quốc là bộ (Tả oan lục) mới tới cuối thời Nam Tống mới có. Cho nên hiện giờ chưa có bất kỳ cuốn sách y học pháp y nào chỉ đạo, ngỗ tác toàn dựa vào kinh nghiệm cá nhân mà phán đoán.

Nhìn đám ngỗ tác gật đầu vâng dạ đấy, nhưng vẻ mặt kia rõ ràng là không tin rồi, người ta dù gì cũng là “chuyên gia” trong nghề, nên cói thường lời người ngoài nghề là phải thôi. Xem ra chỉ còn cách dùng sự thực chứng minh hết thảy, phải có chứng cứ mới thuyết phục được đám ngỗ tác này.

Chương 116: Giáo hóa bách tính.

Lãnh Nghệ cân nhắc một lúc rồi xoay người hỏi Đồng sư gia:” Sư gia, huyện chúng ta chắc có loạn tắng cương chôn cất lưu dân chết đói chết rét, hoặc người không rõ thân phận nhỉ?”

Đồng sư gia không rõ đại lão gia muốn làm gì, có điều chuyện liên quan tới người chết ít nhiều kiêng kỵ, ngay từ đầu ông ta đã không muốn đại lão gia tới đây, còn đụng chạm vào những thứ không may này. Đại lão gia gần đây vốn toàn gặp chuyện không may rồi, song đại lão gia hỏi thì cũng phải đáp gượng gạo:” Vâng ạ, cách đây không xa.”

Một ngõ tác trẻ tranh thủ cơ hội lộ mặt trước đại lão gia, chạy tới bẩm báo:” Đại lão gia, thời gian trước có trận bão tuyết lớn, không ít ăn mày lưu lạc đầu đường, chôn ở đây ạ.”

Lãnh Nghệ mới sực nhớ, trận bão tuyết lần đó hẳn gây tai họa không nhỏ, không biết bao người gặp tai ương nữa. Có điều nhớ cũng chẳng làm được gì, chuyện như thế không phải chỉ có một lần, hẳn nha môn tự có cách ứng phó rồi. Trong huyện dù không có y thì vẫn còn chủ bạ với lục phòng mà:” Sư gia, ta muốn chứng minh lời vừa rồi, liệu có thể kiểm tra xác họ không?”

Đây, Đồng sư gia đoán được mà, mặt mày méo xẹo đáp, ông ta muốn nói không nhưng chức trách không cho phép:” Được ạ, nếu là thi thể vô danh, quan năm ấn thấy cần, đại lão gia có thể kiểm tra.”

“ Được, vậy chúng ta lại đi tìm vài thi thể xem là biết.”

Thế là đại lão gia “di giá” tới bên loạn táng cương cách đó vài chục bước, đám đông xem náo nhiệt tới hơn trăm người cũng ồn ào đi theo, bàn tán rôm rả lắm, mà toàn chuyện ma quỷ đầu đầu chẳng liên quan gì.

Rất nhanh, bọn họ tìm được hai cái mộ mới vô chủ. Ngổ tác đào thi thể ra, rạch da đầu kiểm tra, đều thấy vết nứt giống người chết.

Đám ngổ tác tròn mắt nhìn nhau, ai nấy như gặp ma vậy, giữa mùa đông mà mồ hôi lấm tấm rịn trán. Thời cổ đại kiểm tra xác chết thường là không giải phẫu thi thể, dùng mắt xem xét bề ngoài là chính, nên tri thức pháp y cơ bản nhất cũng chẳng biết.

Đồng sư gia và Vũ bộ đầu chạy tới xem, rồi đem so với vết nứt trên đầu người chết, vết nứt đúng ở chỗ vành mũ thật, giống nhiều khác ít. Bao gồm đám Doãn Thửu cũng chưa từng nghe thấy chuyện tương tự, ngạc nhiên không thôi.

Thành Lạc Tiệp trải qua một đêm kỳ lạ nhất trần đời, hoa dung tiêu tụy, lúc này cũng không nén nổi tò mò:” Đại lão gia, sao ngài biết được chuyện này?”

Lãnh Nghệ vuốt chòm râu ngẩng lên giọng quan cách:” Bản huyện thích đọc sách, trước nay đọc không ít tạp thư, trong đó có một cuốn sách do kỳ nhân viết, chuyên nói về oan sai trong vụ án kim cổ. Bản huyện vốn cũng không chắc, nên mới bảo kiểm chứng.”

Ra là thế, xung quanh tuôn ra vô số lời nịnh bợ đại lão gia biết nhiều hiểu rộng, biết cả những điều đám ngổ tác chưa từng nghe qua, bội phục.

Lãnh Nghệ không để ý tới mấy lời vô mông đó, vấn đề bây giờ là xác định nguyên nhân thực sự của cái chết.

Xem tình hình bây giờ mà nói thì người xưa rất cố kỵ với xác chết, ngay cả ngỗ tác cũng không dám đụng chạm quá nhiều. Lãnh Nghệ là hình cảnh chứ không phải pháp y, chỉ học qua kiến thức pháp y cơ sở thôi, lúc này kiểm tra sơ bộ, cộng với lời thuật lại của vị ngỗ tác già, có thể khẳng định, người chết ít nhất không có bất kỳ vết thương nào trên thân thể.

Vậy chỉ còn khả năng đầu độc.

Muốn kiểm chứng đầu độc, ắt phải dùng phương pháp cổ nhân thừa nhận mới có sức thuyết phục, Lãnh Nghệ liền hỏi ngỗ tác già:” Trước giờ các người kiểm tra thi thể có trúng độc hay không bằng cách nào?”

Ngỗ tác già vội đáp:” Bẩm đại lão gia, dùng châm bạc đâm vào huyệt hoặc dạ dày kiểm tra, nếu châm mà chuyển màu đen là trúng độc ạ.”

Lãnh Nghệ không bất ngờ, vì công nghệ sản xuất tỳ sương thời cổ rất kém, luyện ra tỳ xương có thành phần lưu huỳnh cao. Cho nên sinh ra phản ứng hóa học với bạc, tạo thành lớp bạc sunfua trên bề mặt khiến bạc chuyển màu đen, từ đó kết luận trúng độc.

Ở điều kiện cổ đại, phương pháp này coi như khá khoa học, cho nên dùng cả nghìn năm.

Đương nhiên người xưa không rõ nguyên nhân, chỉ cho rằng chất độc làm bạc chuyển thành màu đen, chứ không biết do lưu huỳnh. Nếu dùng độc tố của nấm chẳng hạn, không có lưu huỳnh, ngân châm không đen, như vậy dễ sinh án sai.

Dùng ngân châm kiểm tra thi thể mới tử vong có trúng độc tỳ sương không thì đúng, nhưng nếu thi thể đã thối rữa nhất định sẽ sai, vì khí thể xác chết sản sinh ra lưu huỳnh nhẹ, dùng ngân châm sẽ biến thành màu đen.

Vì thế Lãnh Nghệ đành phải mở một lớp bồi dưỡng kiến thức pháp y bất đắc dĩ nhưng y không thể giải thích một cách khoa học, vắt óc mới nghĩ ra lời giải thích tương đối phù hợp:” ... Các người có điều còn chưa biết khi thi thể thối rữa sinh ra độc, gọi là thi độc, thi độc cũng có thể khiến ngân châm biến thành màu đen.”

Đám ngỗ tác ồ cả lên, lần này không dám tùy tiện hoài nghi đại lão gia nữa, tên ngỗ tác trẻ lấy lòng đại lão gia lúc nãy nhanh nhẹn chạy đi kiểm nghiệm, trở về cực kỳ sùng bái nói, tất cả lời đại lão gia nói là đúng, ngân châm đâm vào cái xác nào cũng đen hết.

Học vấn khi đó là thứ cao siêu, còn nhuộm màu thần bí, người tài học cao còn được coi là sao Văn Khúc hạ phàm, gọi là Văn Khúc tinh quân.

Trong tiếng tán dương khắp nơi, chỉ có Doãn Thửu cau mày, người này kiến thức uyên bác, hành sự linh hoạt, hoàn toàn khác với tin tức họ có được trước kia. Bên trên có vẻ không nắm được tình hình thực tế rồi.

Ngỗ tác già hôm nay học được kiến thức mới thì mừng lắm, một chiêu này đủ khiến trình độ ngỗ tác ở huyện Âm Lang vượt xa nơi khác, chân thành thỉnh giáo:” Đại lão gia, nếu thế bây giờ làm sao kiểm tra được người chết có phải bị đầu độc hay không?”

Vấn đề này làm khó Lãnh Nghệ rồi, không có máy móc hiện đại kiểm nghiệm, làm thế nào cũng không thể chính xác trăm phần trăm. Hết cách rồi, thiếu khoa học thì thiếu khoa học đi, với điều kiện hiện tại chỉ đành như thế thôi, Lãnh Nghệ hần giọng nói:” Các người đã thấy rồi đấy, mấy thi thể kia đều chết do lạnh cả, tức là trong cơ thể không có độc, nếu ngân châm đâm vào mức độ đổi màu giống nhau, vậy là tất đều do thi độc gây ra chứ không phải là do bị đầu độc mà chết.”

“ Đại lão ra anh minh sáng suốt.” Vui mừng nhất đương nhiên là đám ngỗ tác, vị ngỗ tác già dẫn ba tên học đồ quỳ lạy như tể sao, bái tạ đại lão gia truyền đạt kiến thức, đây không phải chuyện nhỏ, đây thực sự là bản lĩnh có thể truyền đời, bằng vào hai kiến thức học được hôm nay họ ăn đứt vô số ngỗ tác thiên hạ rồi:

Chương 117: Bồi thường.

“ Thi thể trượng phu Lý thị đã được chôn một thời gian rồi, bây giờ khó mà tra ra được vì sao chết. Vì người chết có rất nhiều nguyên nhân như bệnh tật, người chết trước đó chẳng phải cảm thấy tức ngực ngay sao, đoàn chùng bạo bệnh bộc phát khiến đột tử. Song có một điều có thể khẳng định, người chết không bị ngoại thương dẫn tới chết, không bị đầu đầu độc mà chết. Vậy thì bài trừ khả năng mưu sát.” Lãnh Nghê lớn tiếng tuyên bố:” Vụ án này bản huyện phán Lý thị vô tội.”

Phán quyền này không ai dị nghị gì cả, Vũ bộ đầu, Đồng sư gia tới ngỗ tác, sai dịch đều chấp tay thừa vâng, nhìn đại lão gia đầy vẻ thán phục.

Lãnh Nghê lại an bài Vũ bộ đầu:” Sau khi trở về lập tức thả Lý thị, đồng thời phái thư lại hình phòng, tới nhà cha mẹ người chết, giải thích rõ nguyên nhân cho họ biết, tránh hiểu lầm.”

Sau đó thi thể ai quay về chỗ này, đích thân huyện lão gia thắp hương, đốt tiền vàng an ủi.

Vừa rồi Lãnh Nghê cố tình nói to, cũng là để truyền đạt kiến thức cho bách tính. Bách tính nghe đại lão gia nói đâu đúng đó, kính phục như thần minh, xe ngựa của đại lão gia đi tới đâu, bách tính kính cẩn sùng bái, không ít người còn quỳ lạy.

Tin rằng chuyện này hôm nay sớm truyền ra toàn huyện, Lãnh Nghê không cần uy danh gì, chỉ mong chuyện oan khuất như của Lý thị vừa rồi giảm đi phần nào thôi.

Lãnh Nghệ về tới nha môn thì đã là giữa trưa, Trác Xảo Nương đã làm cơm xong, tuy có đám nữ bộ khoái, nhưng nhiệm vụ của họ là canh gác, không phải giúp đỡ nàng làm gia vụ. Nha hoàn Thảo Tuệ thì chưa khỏe, không thể rời giường làm việc. Bởi vậy chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà vẫn do một tay Trác Xảo Nương lo liệu.

Trác Xảo Nương chẳng có vẻ gì phiền lòng về việc đó, nhìn nàng chạy đi chạy lại má đỏ hồng hồng là đủ thấy.

Giờ Lãnh Nghệ đã hiểu tính Trác Xảo Nương rồi, nàng vốn là nữ nhi nông gia, từ nhỏ quen vất vả, chút việc vặt này với nàng mà nổi không đáng gì cả, với lại bận bịu thế này mới làm nàng vui vẻ. Vì thế tạm thời không định tuyển thêm phó tông, Lãnh Nghệ không thích có người lạ trong nhà, nhà là không gian riêng tư.

Ăn cơm xong, Lãnh Nghệ muốn giúp Trác Xảo Nương rửa bát, nàng đỏ mặt không chịu, nếu chỉ có hai người thì không sao, còn coi là tình thú phụ thê. Nhưng bây giờ có người ngoài, nếu để trượng phu làm việc nhà, thế nào cũng bị người ta nói ra nói vào, rất không tốt.

Lãnh Nghệ không kiên trì, ngồi ở thư phòng tiếp tục luyện thư pháp. Mặc dù trong lòng chưa hoàn toàn bình tĩnh lại sau phát hiện động trời ngày hôm qua, song càng lúc như thế, y càng thể hiện không được khác gì lúc bình thường. Thành Lạc Tiệp không phải ngu ngốc, chuyện đêm qua kỳ lạ như vậy, khó tránh khỏi có khúc mắc trong lòng, không thể để nàng nảy sinh nghi ngờ gì, nếu không hậu quả khó lường.

Vì vậy dù trong lòng không hề yên bình, Lãnh Nghệ không tỏ ra có gì khác lạ, chữ viết của y không tiến bộ gì cả, xấu đau xấu đớn, viết xong tờ nào là thủ tiêu tờ đó, tử vô đối chứng luôn.

Lúc này Trịnh Nghiên phụ trách canh gác cửa nội trạch vào báo, Lý thị được thả ra quỳ ở ngoài, thỉnh cầu được gặp khẩu đầu với đại lão gia. Hỏi Lãnh Nghê có muốn gặp không?

Lãnh Nghê đứng dậy đi tới cổng nội trạch, quả nhiên thấy Lý thị y phục bần thiêu lam lũ quỳ trên đất lạnh.

Lý thị vừa thấy Lãnh Nghê thì bò tới mấy bước dập đầu, giọng nức nở:” Dân phụ khấu tạ thanh thiên đại lão gia ...”

Chẳng nói hết nổi một câu thì nghẹn trong tiếng xen lẫn cả sung sướng, tủi hờn và chua cay, làm người nghe phải xúc động.

Oan khuất của nàng đáng lẽ không nên có, Lãnh Nghê chẳng vui vẻ gì, bảo Thành Lạc Tiếp đỡ nàng lên, nhìn đôi tay đã bị tra tấn dập nát, từng ngón sưng lên như quả chuối.

Y lấy túi tiền đeo bên hông, đổ ra ít bạc vụn:” Ủy khuất cho người rồi, hai tay người bị phế, sau này cuộc sống ắt gian nan. Ôi, đây là lỗi của bản huyện, khiến người chịu khổ, chút bạc này là bồi thường cho người.”

Thời xưa không có chuyện án oan được quốc gia bồi thường, bách tính bị oan mà được xử lại vô tội đã là phải tạ ơn trời đất, làm gì có chuyện đòi bồi thường chứ! Vì thế nghe Lãnh Nghê nói vậy, Lý thị thậm chí còn sợ hơn, quan phủ là phụ mẫu, dân kiện quan chưa cần biết đúng sai cũng sẽ ăn một trận đòn, con lý nào nói phụ mẫu sai.

Lý thị dập đầu liên hồi:” Dân phụ không dám, dân phụ không dám ...”

Lãnh Nghê không hiểu chuyện này, nghĩ Lý thị là tiểu dân thấp cổ bé họng không dám nhận bồi thường mà thôi, chuyện như vậy thời hiện đại không ít. Chênh lệch địa vị quá lớn, người bị hại có khi không dám nhận bồi thường, chỉ mong không có rắc rối là tốt rồi. Vì thế Lãnh Nghê càng thêm ôn

tồn.” Số tiền này người đáng nhận, lỗi của bản huyện, người cầm lấy mà đi khám lang trung, tranh thủ chữa trị vết thương. Đoán chừng khôi phục hoàn toàn là không thể nào, nhưng mà được bốn năm phần thôi cũng tốt, chí ít tự lo được cho cuộc sống của mình chứ.”

Lý thị nằm bò ra đất mà khóc, liên tục nói không dám, nước mắt lem nhem trên khuôn mặt cẩu bản.

Lãnh Nghệ lúng túng không biết phải làm thế nào, Thành Lạc Tiếp tinh tế hơn y, đưa tay lau đôi mắt đã đỏ hoe, lên giọng nói:” Lý thị, đại lão gia thấy người là quả phụ đáng thương, ban cho người tiền chữa bệnh, sau này bớt đi cái khổ. Người dám phụ lòng tốt của đại lão gia à?”

“ Dân nữ không dám, dân nữ không dám ...” Đổi cách nói một cái hiệu quả ngay, Lý thị vội nâng tay lên nhận bác vụn, mồm méo máo khóc chảy nước mắt nước mũi, lại một phen khầu tạ, nói không ra lời:

Lãnh Nghệ ngẩng đầu nhìn trời, lần đầu tiên y có cảm giác đây là cuộc sống chân thật, trước đó y nhìn những thứ xung quanh, luôn thấy giống như xem qua TV vậy, vẫn có phần nào đó trong lòng bài xích nó.

Vũ bộ đầu sai bộ khoái nha môn đưa Lý thị về nhà, hần nhìn nàng cứ đi vài bước lại quay lại cúi đầu với đại lão gia, không kìm được than:” Đại lão gia, giờ thuộc hạ đã hiểu vì sao đại lão gia không cho phép tùy ý dùng tới đại hình rồi, cách làm này thực sự quá dễ tạo thành án sai. Lần này Lý thị mạng lớn, gặp được đại lão gia minh oan, nhưng đôi tay thực sự hủy rồi, kể cũng tội. Về sau thuộc hạ nhất định ghi nhớ giáo huấn, không cho phép dùng hình bức cung.”

Đồng sư gia cũng vuốt tròm râu đã trắng nhiều hơn đen:” Lý thị tốt số, dù sao giữ được mạng sống là may mắn rồi, chỉ thiếu một bước, nếu giải lên phủ nha coi như xong hết.”

Chương 118: Túng thiếu hoàn túng thiếu.

Lãnh Nghệ không thấy Lý thị tốt số chỗ nào, càng thấy mình đáng thương, vừa xong nhất thời kích động đem hết bạc lấy được của Lâm Linh đưa Lý thị rồi. Túi tiền của y lại lần nữa trống không, năm mới sắp tới, ăn Tết thế nào.

Nghĩ cũng kỳ, từ hồi tới nơi này, như có ma ám, không cần biết có bao nhiêu tiền, vào túi y không lâu thì vì lý do nọ vì lý do kia mà bay sạch.

May sao không bao lâu thì bổng lộc phát xuống, lần này Lãnh Nghệ trực tiếp lệnh hộ phòng phát đầy đủ cho mọi người. Suốt mấy tháng trời không có tiền, phải sống chất bóp, mấy ngày trước đại lão gia ở Ba Châu trở về đã trả số tiền còn thiếu cho mọi người, hôm nay lại có lương nữa, thế là ai nấy reo hò, năm nay có cái Tết sung túc rồi.

Cả huyện nha tung bừng như Tết tới sớm vậy, từng khuôn mặt tươi roi rói, nói cười rộn ràng, chỉ có đại lão gia nhận bổng lộc xong không cười nổi.

Vì Lãnh Nghệ từng tham vấn Đồng sư gia, biết bổng lộc của vị tri huyện khu xa xôi như y, mỗi tháng được một vạn, thêm ba nghìn tiền phó tòng. (Không thuê phó tòng tiền này thuộc về tri huyện). Ngoài ra ba thạch gạo lộc. Thế là hết.

Nghĩ thì không tệ, không tính tiền phó tòng thì lương tháng 1 vạn đồng, ngoài ra có tiền lương thực chừng 1000 đồng. Coi như là lương cao rồi, rất hài lòng. Không ngờ rằng đưa vào nội

trạch của y chỉ có ba quan tiền, tức là 3000 đồng, ngoài ra là đồ dùng sinh hoạt như vải, rượu, muối.

Lãnh Nghệ lạ lắm, chuyện này lại không thể trực tiếp nên mới vờ mời Đồng sư gia tới uống rượu, sau đó quanh co thảo luận về đãi ngộ của quan viên đương triều. Cuối cùng mới biết, bổng lộc triều Tống là cao nhất trong tất cả các triều đại phong kiến Trung Quốc, thậm chí y ngâm so sánh thì gấp thời Minh Thanh gần chục lần. Nhưng đây mới là thời đầu khai quốc, bổng lộc chưa cao, hơn nữa chỉ có ba thành là tiền mặt, còn lại phát với hình thức hiện vật, tức là vải vóc than củi gì đó tính vào lương hết.

Hơn nữa do đầu thời Tống, kinh tế chưa phồn vinh, ngân khố không nhiều, bổng lộc cũng bị cắt giảm, gọi là “lấy tám phần coi là mười”, tức là Lãnh Nghệ chỉ nhận được 80% lương.

Vậy nên thực tế bổng lộc mỗi tháng của Lãnh Nghệ là hơn 8000 đồng một chút, đại bộ phận là hiện vật, tiền chỉ có 3000. Đối với Lãnh đại lão gia đang nợ đầm nợ đìa mà nói, chỉ còn biết cười khổ mà thôi.

Đương nhiên, nếu không nợ nần, số tiền này đủ y và Trác Xảo Nương sống, còn có thể nói là trung lưu. Nhưng bây giờ sắp Tết tới nơi, vài chủ nợ tới nhà than nghèo kể khổ rồi, Lãnh Nghệ rầu thối ruột.

Còn nhớ lần đầu Lãnh Nghệ thấy tiền ở thời đại này là 10 lượng trong hòm của vị tri huyện kia, lại thêm bạc vụn lấy từ tên nam nhân trung niên định tra tấn bức cung y, vui mừng chưa lâu mới biết là số đó không đủ trả tiền ở khách sạn. Lần thứ hai có khoản lớn là từ hai cái cốc rượu đồ cổ của tên trộm già, đem đi trả nợ cho thư lại nha môn còn dư tới 30 lượng, thế là nhiều lắm cứ nghĩ có thể sống thoải mái rồi, ai ngờ gặp phải Thảo Tuệ, tiền chưa cầm nóng tay đã bay sạch, vẫn còn nợ tiền

thuốc nữa. Lại như hôm đó lấy được ít tiền từ Lâm Linh lại đi bồi thường cho Lý thị chữa bệnh.

Vì thế trong túi còn đúng 3000 bồng lộc mới nhận mà thôi, thêm 3000 tiền thuê phó tòng, tổng cộng là 6000.

Lãnh Nghệ cùng đường rồi, chỉ còn nước mặt dày đem toàn bộ đặt ra cho đám chủ nợ:” Các vị, toàn bộ tiền trong nhà bản huyện chỉ còn ngần này, biết không đủ, nhưng đành vậy, các vị xem nên chia thế nào thì chia.”

Đám chủ nợ nghe đại lão gia trình bày xong thì cũng ngại lắm, liên tục thỉnh tội. Gần đây danh tiếng của Lãnh Nghệ qua lời truyền miệng của bách tính và người nha môn tăng mạnh, từ đại hộ tới phú thương không ai dám xem nhẹ, thực sự coi y là đại lão gia thực sự rồi.

Tiền bồng lộc của đại lão gia không đủ trả cho bất kỳ một chủ nợ nào, thương lượng một hồi quyết định để lại cho huyện lão gia 500 đồng ăn tết, số còn lại mới đủ trả lãi suất.

Đúng thế, Lãnh Nghệ vay nặng lãi mà.

Chủ nợ lẫn con nợ nhìn nhau đều ngượng cả, thế là lúng túng chia tay nhau. Mấy đồ hiện vật được tỷ muội Thành gia giúp Trác Xảo Nương đưa vào nội trạch, lương thực đủ ăn, vải đủ làm bộ áo mới. Đến gần ngày Tết, 500 đồng kia coi như cũng mua được ít cá thịt.

Suốt cả ngày hôm đó đại lão gia gặp ai cũng thấy xấu hổ.

Đồng sư gia đã lập xong tài liệu vụ án Lâm Linh ám sát mệnh quan triều đình, phái tạo đãi nha dịch giải lên Ba Châu báo án. Doãn Thửu phái Ngụy Đô hiệp trợ Vũ bộ đầu áp giải. Lần này trên đường đi không xảy ra chuyện gì, hết thảy thuận lợi.

Lãnh Nghệ ở Âm Lăng cũng không gặp thêm nguy hiểm gì nữa, tất cả đều bình yên, có lẽ cuối năm kẻ xấu cũng nghỉ ngơi

rồi.

Tết ngày một tới gần, Lãnh Nghệ cũng dần làm quen với các loại công vụ nha môn. Việc ở Âm Lăng không nhiều, mùa đông mà, bách tính trốn trong nhà cả, đông ánh kết thúc, buôn bán ít, thuế má đã nộp xong, còn có chuyện gì mà lo nữa đâu. Đại bộ phận lại là chuyện vụn vặt do triều đình và tri phủ Ba Châu yêu cầu, nào là kiểm tra lương thực dự trữ, nào là lao dịch.

Ngày hôm đó, tuyết lớn tán loạn, đường xá vắng tanh vắng ngắt, nhà nào nhà nấy, đến cả bọn trẻ con nghịch ngợm cũng đành trốn trong nhà buồn thiu buồn thiu, con nhà nghèo áo không đủ ấm chẳng thể ra đường. Tết sắp đến rồi mà chẳng thấy có chút không khí gì cả. Lãnh Nghệ thì ở ngoài xử lý công vụ xong ngồi kiệu quay về nha môn.

Khi đi qua một ngã rẽ, Lãnh Nghệ nhìn thấy vài người già co ro trong gió tuyết dưới mái hiên cửa hiệu đã đóng cửa, bọn họ túm tụm một chỗ, hai tay ôm vai, mắt vô hồn nhìn người đi đường qua lại trước mặt. Có mấy đứa bé, cả nam lẫn nữ, đầu cắm cổ khô quỳ trước mặt họ, nghe thấy tạo đãi quát tháo dọn đường, trốn vội vào lòng người già.

Người già thì vô cảm, chẳng có tí phản ứng nào khi kiệu đại lão gia đi qua.

Chuyện này Lãnh Nghệ đã thấy không ít rồi, cắm cổ ở trên đầu có nghĩa là đem bán. Nhìn ánh mắt mấy người già đó, Lãnh Nghệ hiểu, thế nào là chết ở trong lòng, đúng thế, đem ruột thịt của mình đi bán, khác nào đâm kiếm vào tim.

Y phục thời xưa thực sự không đủ ấm, chất lượng kém, mặc vào chỉ nặng người mà khả năng giữ ấm không được là bao. Lãnh Nghệ mặc quan bào, ngồi trong kiệu, có lò sưởi tay vậy mà còn cảm thấy lạnh vậy những người ngồi ngoài kia còn tới mức nào, thật khó hình dung.

Chương 119: Thường phục vi hành. (1)

Kiệu vốn đi qua rồi, Lãnh Nghệ cuối cùng không đành lòng hô dừng lại, vén rèm đi xuống, lần này khiến cả mấy người già cũng sợ hãi, kéo bọn trẻ con ra sau lưng. Y ngân càn tạo đãi quát người, ôn tồn nói:” Đừng sợ, bản huyện thấy các người cuối năm rồi còn đi bán trẻ con, cho nên tới hỏi chuyện xem sao. Các người là người ở thôn nào? Vì sao lại phải đi bán trẻ con, mỗi đứa bán được bao nhiêu?”

Một ông già tóc trắng xác xơ, da mặt nhăn nheo, y phục vá trên vá dưới đi ra chấp tay trả lời:” Bẩm đại lão gia, thảo dân người thôn Biển Thạch, hai người này cũng thế, mấy người ngồi bên kia là ở thôn Hồng Tùng, còn có thôn Bảo Mã và thôn Loa Hoàn. Chính vì cuối năm rồi, nợ không để qua năm mới, cho nên bắt buộc phải bán con bán cái. Bán chúng kỳ thực cũng là cứu chúng thôi, nếu không ở nhà cũng chỉ biết nhìn chúng chết. Đại lão gia thương xót mua chúng đi, mỗi đứa chỉ cần 5000 đồng thôi.”

Những 5000 một đứa? Đại lão gia miệng đắng chát, nhìn mấy đứa bé đáng thương mà bất lực, trên người y chỉ có 500 đồng ăn Tết, mua một đứa cũng chẳng nổi, cười áy náy:” Người trong thôn bán con cái có nhiều không?”

“ Nhiều ạ!” Mới đầu mọi người còn sợ, giờ thấy đại lão gia hiền hòa thì mấy cái miệng đồng thanh, người khác cũng kéo tới xúm quanh ông già kia:” Một thôn phải tới mười mấy nhà bán con rồi ạ, lần trước báo tuyết, nhiều nhà đồ sập, tới chỗ trú thân không có.”

“ Khổ lắm đại lão gia ơi, không ai muốn bán con bán cái cả, nhưng biết cách nào, giữ chúng ở lại thì lớn bé trong nhà ôm nhau chết hết.”

Nói rồi một người khóc, người khác khóc theo, bọn trẻ con cũng mếu máo khóc.

Lãnh Nghệ tay xòe ra nắm vào mấy lần, đấu tranh tư tưởng dữ dội, cuối cùng cắn răng cởi túi tiền ở hông, lấy ra xâu tiền duy nhất:” Đại lão gia ta không nhiều tiền, chẳng thể giúp được các người, số tiền này ít nhất mua lấy cái gì nóng nóng ấy lấy sức, đợi có người mua chúng đi. Bản huyện không biết trị lý địa phương, làm bách tính chịu khổ, hổ thẹn.”

Mấy người già quỳ trước, kéo đám trẻ con quỳ theo, khấu đầu với Lãnh Nghệ.

Đồng sư gia rồi rít khuyên can:” Đông ông, loại chuyện này khắp nơi đều có, không cần để ý nhiều, để ý cũng không xuê.”

“ Ta biết, thấy rồi không đành bỏ qua, à phải, sai người nha môn lấy ít củi, đốt cho họ đông lửa ... Ta chỉ có thể làm đến thế.” Lãnh Nghệ thở dài, tâm trạng nặng nề lên kiêu đi tiếp.

Dọc đường đi lại thấy thêm vài chỗ bán con cái, thậm chí còn bán cả tức phụ, nhìn thiếu phụ trẻ dung mạo khá xinh xắn phải mặc cái áo mỏng, người tím tái vì lạnh, cắn răng để cho mấy nam nhân mặc áo gấm đứng đó nhìn ngó, sờ trên bụng dưới kiểm tra. Bên cạnh là một thanh niên mặt như dưa dấm khuôn cầu người ta trả giá cao hơn chút nữa. Lãnh Nghệ phải hạ rèm xuống, không dám nhìn nữa.

Về tới nha môn rồi, Lãnh Nghệ vốn định gạt hết ra khỏi đầu, rót cuộc ngồi trong thư phòng không sao bình tâm được, cho gọi Đồng sư gia tới, lúc này y không để ý che giấu gì nữa hỏi thẳng:” Sư gia, ông có biết với những nơi cực độ nghèo

khó, đến mức phải bán con bán cái thế này, triều đình có biện pháp cứu tế gì hay không?”

Câu này đáng lẽ huyện lão gia là quan viên triều đình phải hiểu hơn ông ta mới đúng, Đồng sư gia lấy làm lạ song vẫn đáp:” Đại lão gia, triều đình ở các châu huyện đều thiết lập kho Quảng Huệ, dùng để cứu tế. Nhưng chỉ dùng cứu những người mất đi năng lực lao động, vì dụ những người cô quả tuổi già thôi.”

Lãnh Nghệ chỉ tay ra ngoài:” Vậy những người ngoài kia không được tính sao?”

“ Khó nói ạ, thực ra, có phải là người cần cứu tế hay không cũng không có một quy định nghiêm ngặt nào cả, cuối cùng vẫn do đông ông quyết định. Có điều theo như thông lệ thì do lý trưởng trong thôn báo danh sách người cần cứu tế, sau đó là hộ phòng thẩm tra, rồi tới chỗ học sinh xét duyệt lần nữa rồi báo lên cho đông ông, để đông ông xác định danh sách cứu tế.”

“ Vậy hộ phòng thẩm tra có cần đi thực địa xem xét không?”

“ Thật ra là không đi ạ.” Đồng sư gia là mặc liêu do Lãnh Nghệ mời về, nhận lương do Lãnh Nghệ trả nên đông ông là trên hết chứ không phải triều đình.” Sự vụ quá nhiều, mà người cần cứu tế báo lên cũng không ít, nếu đi xác thực từng nhà là không thể, hơn nữa tiền cứu tế mỗi nhà tối đa 400 đồng, gạo một thạch, không phải nhiều, nên không cần thiết phải làm thế.”

Lãnh Nghệ trầm ngâm:” Tiền cứu tế của huyện ta có thể phát ra hạn chế bao nhiêu?”

“ Bằng vào một phần một trăm tiền thuế năm đó nộp lên ạ.”

Xét theo phần trăm, lấy chừng đó ra cứu tế cũng là tiêu chuẩn cao rồi, vấn đề nằm ở chỗ, với những huyện nghèo như Âm Lăng, thuế không cao, tiền thuế nộp lên không nhiều, người cần cứu tế lại nhiều, ngược lại nơi như thủ thành Ba Châu, phồn vinh thịnh vượng, tiền thuế nhiều tức là tiền cứu trợ nhiều, mà người cứu trợ lại ít, đây là điểm bất hợp lý. Song quy định là thế, không thể làm khác.

Tóm lại qua cuộc trò chuyện này, Lãnh Nghê đã nắm được đại khái, triều đình chỉ yêu cầu tiền cứu tế cho mỗi hộ không được phép vượt hạn mức tiêu chuẩn. Ngoài ra muốn cứu tế bao nhiêu người, một năm cứu tế bao lần thì tùy ý, dù sao tiền cứu tế mỗi năm chỉ có ngần đó thôi. Nếu dùng không hết thì để sang năm sau dùng, chứ không cho phép dùng thêm tiền để cứu tế.

Những quy định này đặt ra dù có chỗ bất hợp lý chẳng nữa thì ắt phải có nguyên do sâu xa hơn, một người chân ướt chân ráo như Lãnh Nghê không thể hiểu, y cũng không quan tâm tới thứ xa xôi đó, chỉ để ý tới thực tế trước mắt:” Vậy tiền cứu tế năm nay còn không?”

Đồng sư gia lo tiền lương, ông già này có tuổi rồi, trí nhớ vẫn tốt lắm:” Còn ba thành ạ, mỗi năm huyện nha tới cuối năm đều giữ lại ba thành để cứu tế một lần trước năm mới. Năm nay chưa thấy ở dưới báo lên, có điều chỉ là chuyện vài ngày thôi ạ.”

Lãnh Nghê cho Đồng sư gia lui, ngồi suy nghĩ một lúc gọi Thành Lạc Tiệp tới, nói với nàng:” Ta có một chuyện muốn nhờ cô nương giúp đỡ, không biết có được không?”

Chương 120: Thường phục vi hành. (2)

Từ ngày Lãnh Nghệ về tới huyện Âm Lăng thì không bận công sự cũng ở bên Trác Xảo Nương, cơ hội hai người tiếp xúc giảm đi rất nhiều. Thành Lạc Tiệp không có cơ hội làm gì cả, hôm nay được Lãnh Nghệ gọi tới, lòng mừng lắm, ném cho y ánh mắt hờn dỗi, giọng nũng nịu:” Đại lão gia cần gì cứ sai bảo là được.”

Lãnh Nghệ lúc này không có tâm trạng chơi trò mèo vờn chuột với nàng, mặt nghiêm túc nói:” Ta đi trên đường nhìn thấy không ít người phải bán con bán cái, đều là con dân trong huyện của ta. Cuộc sống đã gian nan tới mức không nuôi nổi con cái nữa rồi. Triều đình tuy mỗi năm có tiền cứu tế, nhưng phát tiền cứu tế đều do lý trưởng thôn định đoạt, nha môn không có sức đi thăm tra.”

“Ta tới huyện Âm Lăng làm quan đã mấy tháng, còn chưa tới thôn tìm hiểu dân tình, muốn nhân cơ hội này thường phục vi hành, như thế mới có thể thấy được tình huống chân thật. Trước khi đi, ta muốn tìm hiểu xem thôn nào có nhiều người bán con cái nhất.”

Thành Lạc Tiệp không hiểu:” Đại lão gia, ngài phái nha dịch đi toàn thành hỏi xem người bán con cái thôn nào nhiều nhất, hỏi là biết ngay mà.”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Chuyện này không thể dùng nha dịch, lần trước ta chỉ muốn mở quán tài kiểm tra xác thôi, chẳng hiểu thế nào một tối đã kẻ khắp nơi rồi. Nha dịch đều là người

đương địa, quan hệ dây mơ rễ má nhiều, khó tránh khỏi tin lộ ra, cho nên mới nhờ cô nương giúp.”

Chuyện không khó gì, mấy ngày sau đó Thành Lạc Tiệp cái trang ra đường, tới chỗ nơi đông người bán con cái dừng lại hỏi chuyện. Cái tên mà nàng nghe thấy nhiều nhất là thôn Biển Thạch.

Trong mấy ngày đó, danh sách cứu tế ở các thôn cũng được báo lên.

Lãnh Nghệ bỏ nửa ngày trời để nghiên cứu danh sách kia, kết hợp với bản đồ cũng thông tin Thành Lạc Tuệ thu được, tự lập một danh sách của riêng mình. Sau đó gọi Doãn Thứ và tỷ muội Thành gia tới thư phòng, nói:” Bản huyện từ ngày mai định dùng mấy ngày để tới các thôn trong huyện, tìm hiểu dân tình. Các người an bài chuyện hộ vệ ra sao đi, lần này ta mặc thường phục, không mang theo bất kỳ người nào của nha môn, cũng không mang theo phu nhân. Các người đi theo hộ vệ cũng không thể quá nhiều, tránh kinh động người khác, mà bên phía phu nhân cũng không thể quá ít, ta không yên tâm.”

Nếu theo ý Doãn Thứ thì tốt nhất Lãnh Nghệ suốt ngày ở trong nha môn, ông ta mới yên tâm, nhưng thái độ Lãnh Nghệ rất cương quyết, nên không còn cách nào. Cuối cùng quyết định do Doãn Thứ, Thành Lạc Tiệp và Lý Phân đi theo Lãnh Nghệ. Còn Thành Lạc Tuyền, Trịnh Nghiên, Ngụy Đô ở lại bảo vệ Trác Xảo Nương.

Trong nha môn chỉ có mỗi Đồng sư gia là biết Lãnh Nghệ đi vì hành, nhưng không cho ông ta biết là đi đâu. Chuẩn bị xong xuôi, Lãnh Nghệ từ biệt Trác Xảo Nương, dẫn ba hộ vệ, xuất phát trong một sáng gió lạnh cắt da cắt thịt.

Nơi bọn họ muốn tới là thôn Biển Thạch rất xa xôi, đi bộ một ngày không thể tới được, vì đường đi toàn là đường núi mấp mô, không thể cưỡi ngựa.

Bốn người bọn họ cái trang thành người một nhà đi thăm thân thích, Lãnh Nghệ tất nhiên là chủ nhà, Thành Lạc Tiếp đóng giả phu nhân, Lý Phân là muội tử, còn Doãn Thử thì đóng lão phó. Bọn họ ăn mặc bình thường, cũng chỉ có thể coi là trung nông có chút tiền ở thôn quê mà thôi.

Đi đường rất gian khổ, buổi trưa bọn họ tới được thôn Hồng Tùng.

Cái thôn này vì ở đầu thôn có một cây hồng tùng cực lớn, không biết có từ bao đời cho nên khi người ta tới đây sinh sống thì đặt tên thôn là như thế. Thôn ở lưng chừng núi, nhà cửa cũng phân tán, chỗ này một ngôi nhà, chỗ kia một ngôi, trông qua cũng biết không khá giả gì. Ở cổng thôn bọn họ gặp được một đứa bé, mùa đông thế mà đi chân đất, gánh một bó củi còn to hơn cả nó, đang từ dưới núi đi lên.

Lãnh Nghệ đi tới chấp tay:” Tiểu ca, xin hỏi nhà La Khổ Oa ở đâu?”

Đứa bé cảnh giác nhìn họ, không nói mà chỉ một cái nông xá rồi đi thẳng.

“Cám ơn nhé!” Lãnh Nghệ cao giọng nói, trong danh sách Thành Lạc Tiếp tìm hiểu được, người tên là La Khổ Oa này tới huyện Âm Lăng bán hai đứa con:

Bốn người tới nông xá mà đứa bé kia chỉ, thực ra không thể gọi là nông xá, nó chỉ là một cái lán, lấy cành cây dựng thành mà thôi. Bên trên phủ có khô, cũng không có tường bao gì cả, chất mấy tảng đá lớn thành hai đồng trước nhà, coi như đánh dấu phạm vi nhà mình. Cánh cửa dùng cành tùng đan với nhau, tuy đóng nhưng mà nhìn qua khe có thể thấy bóng người bên trong.

Lãnh Nghệ đứng bên ngoài cao giọng hỏi:” Xin hỏi trong nhà có người không?”

Chốc lát cửa kéo kẹt đẩy ra, một người trung niên nam tử đen đúa gầy khô như que củi, nhìn bọn họ cục cằn hỏi:” Muốn cái gì?”

Lãnh Nghê đi tới hai bước chấp tay nói:” Chúng tôi đi thăm người thân ngang qua đây, khát nước muốn xin ít nước để uống, chúng tôi sẽ trả tiền, có được không?”

Nam nhân nhìn kỹ cả bốn người một lượt, nam nhân trẻ trên 20 vóc người tầm thước rắn rỏi, một thiếu phụ ăn mặc bình thường vẫn xinh đẹp quyen rũ, một cô nương chưa xuất giá kiêu tiểu muội trong nhà, một ông là lụ khụ đeo bọc hành lý lớn có vẻ là lão phó. Nhìn giống người đi đường xa, không phải kẻ xấu.

Bình thường bách tính rất khó gặp huyện thái gia, dù có gặp thì lúc nào cũng mặc quan bào, mũ quan, uy nghi mười phần, làm sao mà nhận ra được. Hắn chỉ nói một câu “đợi đó” liền đóng cửa lại, lát sau lấy ra cái hũ ngói đã nứt, bên trong đựng nước còn bốc khói, tay kia cầm cái cốc nung, đặt trước mặt bọn họ:” Uống đi, uống xong để đó là được.”

Nói rồi quay về nhà.

Lãnh Nghê vội gọi:” Đại ca, bao tiền?”

“ Không cần tiền.” Nam tử chẳng quay đầu:

Người này tuy tính tình thô lỗ, nhưng con người không tệ, thứ nhất là lấy nước nóng cho khách uống, thứ hai nghèo tới mức bán cả con rồi, vậy mà người qua đường trả tiền không nhận, tâm địa thiện lương. Lãnh Nghê lại nói:” Đại ca, chúng tôi còn muốn nghỉ chân một chút được không? Nương tử của ta đi đường cũng mệt rồi.”

“Vào đi!” Nam tử nói cộc lốc, sau đó lẩm bẩm, lạnh thế này đi làm gì cho hại người, thăm người thân thì lúc quái nào chẳng được mà phải đi vào lúc oái ăm này:

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Chúc mọi người năm mới dồi dào sức khỏe, dư dả tiền bạc,
đừng như Nghệ :D

Chương 121: Thường phục vi hành. (3)

Lãnh Nghê và Thành Lạc Tiệp mang theo hũ ngói và cốc vào trong căn nhà chẳng khác gì cái lán dựng tạm, Doán Thửu và Lý Phân ở lại bên ngoài cảnh giới, dù gì ngôi nhà này chẳng thể chứa nổi nhiều người như thế..

Ở trong nhà, vào một cái thấy ngay bếp đắp bằng đất, bếp đang đun nước sôi, ngồi bên bếp là một phụ nhân, đang ngắt cỏ dại. Thực ra là nhờ kiểu tóc và cách ăn mặc mới nhìn ra đó là một phụ nhân chứ nhìn gương mặt gầy hốc hác chỉ chẳng nhận ra nổi đặc trưng giới tính nào cả, tóc đã bạc, thấy bọn họ vào liền ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó tiếp tục làm việc của mình.

Thu lu trong góc nhà là hai đứa bé trai, đại khái chừng năm sáu tuổi, tay bê cái bát đất, bên trong quá nửa là cỏ dại, gầy tới mức chỉ còn thấy đôi mắt to đen láy nhìn họ. Đứng sát tường là cô bé cũng gầy ơ là gầy, chừng bảy tuổi, áo mong manh có vẻ là trang phục mùa hè, đang run lên cầm cập.

Trong cái nhà chẳng thể gọi là nhà ấy chỉ có cái giường lớn, nằm trên giường là đôi phu phụ già tóc bạc hết, co quắp trong thứ khó có thể gọi là chăn được, mắt vô thần chẳng có phản ứng, ai không biết còn tưởng người chết.

Thành Lạc Tiệp đánh mắt với Lãnh Nghê về phía hai đứa bé nam và đứa bé nữ, Lãnh Nghê hiểu ý nàng, ba đứa bé đó được đưa tới huyện Âm Lăng bán, nhưng không bán được.

Lãnh Nghệ lại nhớ lời Đồng sư giá đánh giá về huyện Âm Lăng, dân tính thuần phác, sơn thanh thủy tú nhưng bách tính nghèo. Bao nhiêu người bán con bán cái như vậy, người bán nhiều người mua ít, không bán được là thường. Người ta có mua thì cũng mua đứa lớn mười mấy tuổi, về làm được việc nặng chứ, mua đám nhỏ này làm gì.

Vẫn biết cuộc sống người xưa gian nan, nhưng mà tới mức này thì đây mới là lần đầu Lãnh Nghệ thấy được, con người sống tới mức này thì thực sự chẳng còn chú ý được tới nhiều thứ nữa.

Trung niên nam tử lấy cái cọc gỗ thấp mang tới, đặt bên bếp thay gỗ.” Ngồi đi.”

Thành Lạc Tiệp ngồi xuống cái cọc gỗ, đưa tay về phía bếp sưởi ấm, nàng còn dựa nửa người vào thân y, làm như yếu ớt lắm. Lãnh Nghệ chỉ cười thầm, hết lòng vì nhiệm vụ thật đấy, cơ hội thế này cũng lợi dụng để dùng mỹ nhân kế với mình.

Lãnh Nghệ ngẩng đầu nhìn trên cái bếp đất, có một tấm ván gỗ, đặt tượng Táo Quân đã phai màu, bắt chuyện với phụ nhân nhặt rau dại.” Hôm nay là 23 tháng Chạp rồi, là ngày tiễn Táo Quân, đại tẩu sao chưa chuẩn bị tiễn Táo?”

Phụ nhân ngẩng đầu nhìn y một cái, mặt dờ dẩn, lại tiếp tục làm việc, nam tử ngồi trên mặt đất chẳng nói chẳng rằng, làm không khí trong phòng gượng gạo.

Lãnh Nghệ cũng biết mình nói mấy câu ngớ ngẩn, nhưng y cố tình như thế để bắt chuyện với bọn họ, không ai hưởng ứng, chỉ đành độc thoại.” Nhà mọi người cũng khổ thật, cuối năm rồi mà phải ăn rau dại. À phải, tại hạ có bằng hữu ở huyện nha Âm Lăng nói, danh sách cứu tế đã báo lên, nhà mọi người thế này chắc là được cứu tế. Đợi có cứu tế rồi là có cái Tết tươm tất thôi.”

Nam tử rút cuộc hừ mũi thật mạnh.” Cứu cái chó, có năm nào có đâu, toàn cứu đi cứu đám Chu đại hộ thân thích của lý trưởng, làm gì mà tới lượt chúng tôi.”

Từ danh sách báo lên, Lãnh Nghê biết không có nhà La Khổ Oa rồi, làm ra vẻ giật mình.” Nói thế thân thích của lý trưởng lại còn nghèo hơn cả nhà đại ca kia à? Ài, thế gian sao mà nhiều người khổ thế?”

Nam tử nhìn Lãnh Nghê như nhìn thẳng ngốc.” Người bị ngu à? Người nghe cái tên Chu đại hộ là biết hẳn nghèo thế nào rồi.”

“ Nghèo ra sao?” Lãnh Nghê gãi đầu gãi tai, đôi khi người ngốc ngếch, người ta sẽ chủ động nói hơn:

“ Rượu thịt nữ nhân suốt cả ngày.” Nam tử hướng về phía nhà Chu đại hộ nhỏ một bãi nước bọt.” Chu đại hộ mà nghèo thì trên đời không còn ai nghèo nữa.”

“ À, ra thế.” Lãnh Nghê tỏ vẻ đã hiểu.” Mà nhà đại ca làm sao lại ra thế này, năm nay làm ruộng thu hoạch không tốt à?”

“ Làm ruộng cái gì, làm cũng không nộp nổi tô.” Nam tử tức giận, rút cuộc xả ra một tràng:

Trò chuyện hồi lâu Lãnh Nghê mới hiểu ra, nhà La Khổ Oa thuê ruộng của Chu đại hộ Chu Bằng. Một nửa người trong thôn giống bọn họ, đều là điền hộ của nhà Chu Bằng. Điền tô rất nặng, thêm vào nhà La Khổ Oa chỉ có một lao lực là hẳn. Cha mẹ tuổi già, lại còn lẩn thẩn, ngay cả sinh hoạt cũng không tự lo được. Thê tử lên núi lấy củi, bị ngã gãy chân, không làm ruộng được nữa.

Vốn La Khổ Oa có năm đứa con cơ, khi thê tử ngã bị thương vì lo tiền thuốc men đã phải bán đại khuê nữ đi làm đồng dưỡng túc (*). Đến khi mẹ già bị bệnh, lại phải bán một

nhi tử. Giờ nhà chỉ còn ba đứa nhỏ, ngoài há miệng chờ ăn thì chẳng giúp được gì, khó càng thêm khó.

Nhà bọn họ cùng khổ tới mức đó rồi nhưng chưa bao giờ được nhận một xu cứu tế của triều đình, cũng không dám tới nha môn tố cáo. Vì trước đó trong thôn có người tố cáo rồi, kết quả bị Chu Bằng thu lại ruộng đất không cho thuê, còn vu cho tội ăn trộm, đánh gãy hai chân. Thế là không ai dám đi tố cáo nữa.

Vì nghĩ đám Lãnh Nghệ chỉ là người qua đường, cho nên La Khổ Oa mới dám nói ra.

Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp nghe hết chuyện liền rời đi, dùng cách đó tới nhà người khác xin nước uống, tình huống không khác là bao, nhắc tới Chu đại hộ là ai nấy nghiêng răng cắn hận.

Bốn người đứng trên một mô đất cao nhìn xuống một đại trạch viện có tường bao quanh cao tới bảy tám thước, bên ngoài cửa có gia đình cầm gậy đi qua đi lại, rất uy nghi bề thế. Ngay cả trong huyện thành Ba Châu cũng chưa chắc có đại trạch nào lớn cỡ này, nhà Lại viên ngoại lần trước cầm đầu trốn thuế cũng kém xa, ai tưởng tượng được ở vùng quê nghèo khó có biệt phủ hào hoa cỡ này.

Đó chính là nhà Chu đại hộ, đem so với bốn xung quanh toàn những căn nhà lụp xụp nhà tranh vách đất, làm người ta càng nhìn càng chướng mắt.

Ít nhất thì có Thành Lạc Tiệp hết sức tức giận:” Đều do tên Chu đại hộ đó giờ trò, cứ bắt hấn lại là thiên hạ thái bình.”

Lãnh Nghệ lắc đầu, đây là một loại văn hóa của Trung Quốc, đến cả nghìn năm sau vẫn còn nhức nhối:” Không đơn giản như vậy đâu, loại hương thân ác bá này thường có quan hệ dây mơ rễ má rất sâu, đa phần câu kết với quan viên triều

đình. Đây gọi là bút một sợi tóc rúng động toàn thân, muốn bắt chúng thì phải có chứng cứ lẩn tội danh đủ nặng không ai dám bao che. Cho nên phải tra cho rõ trước, mới có thể tính toán lâu dài.”

Chương 122: Chênh vên giữa trời.

Chuyến đi này chỉ để nắm tình hình thôi, Lãnh Nghê không định làm gì hơn, quyết định phải đợi về nha môn mới được, y còn nhiều chuyện chưa hiểu ở thế giới này, nên không thể để nóng đầu lên rồi hành sự, cho nên buổi chiều hôm đó bọn họ rời thôn Biển Thạch. Hỏi đường thôn dân thì thôn gần đó nhất là thôn Bảo Mã, nếu như đi nhanh một chút thì có thể tới được trước khi trời tối, bọn họ quyết định tới thôn Bảo Mã ở lại.

Đường núi rất khó đi, nhiều đoạn ở sát vách núi, chỉ đủ một người đi qua, vậy mà không có lan can hay rào chắn gì cả. Có điều với một người đam mê leo núi như Lãnh Nghê mà nói, chuyện này không thành vấn đề. Có điều hiện đóng vai một thư sinh yếu ớt, Lãnh Nghê phải tỏ ra gian nan, liên tục phải dừng lại thở. Dù chẳng ai còn nghi ngờ thân phận của mình, Lãnh Nghê vẫn luôn cẩn thận.

Với Thành Lạc Tiệp mà nói thì nàng càng coi chuyến đi này như du lịch dã ngoại, cô nàng này đơn giản lắm, nghe người ta kể chuyện thương tâm thì mắt đỏ hoe, ra đường một cái riu ra riu rít ngay được, chẳng buồn quá lâu. Thi thoảng nùng lại cười khanh khách kéo Lãnh Nghê leo núi, tựa đôi tình lữ du sơn ngoạn thủy.

Rẽ qua một vách núi, Thành Lạc Tiệp đột nhiên vỗ tay hưng phấn:” A, đẹp quá, phu quân, chàng nhìn xem, vách núi thật là đẹp.”

Phía trước mặt bọn họ là một vách núi chẳng những thẳng đứng mà còn bằng phẳng, chẳng thấy nhô ra thụt vào chút nào,

tựa hồ ai đó cầm dao xẻ ngọn núi làm đôi vậy. Giữa hai vách núi là cây cầu treo đung đưa giữa không trung, tựa như đi giữa mây mù, hết sức hùng vĩ.

Đôi mắt nhìn về phía bắc, trời đất bao la, bất giác tâm hồn rộng mở. Nhìn từ trên núi cao, chỉ thấy núi non trùng điệp, cây xanh ngút ngàn, thấp thoáng thôn làng ẩn hiện giữa sương mây. Khung cảnh non nước đó làm Thành Lạc Tiệp rất thích, nàng liên tục giục mọi người đi nhanh lên, tới bên cầu treo, nha đầu điên đó chạy băng qua, đứng ở giữa cây cầu giang tay kêu lớn:” Thật thích qua, ta là chim mọc cánh, ta sắp bay rồi.”

Lãnh Nghệ nhìn nàng không khỏi bật cười, đây là cô nương tốt, tính cách đơn giản, chính vì thế mà tuy biết Thành Lạc Tiệp dùng mỹ nhân kế với mình hòng đạt được mục đích tìm thứ kia, y cũng không giận được.

Theo nàng đi tới giữa cầu, thò đầu ra nhìn xuống đáy cốc cách đó mấy chục trượng, có dòng suối chảy qua, hai bên đá lởm chởm. Một con chim sẻ nhẹ nhàng từ trên cầu bay xuống chẳng mấy chốc mất hút trong sương, càng làm sơn cốc thêm phần cảm giác sâu thẳm.

Lúc này ở phía đối diện cầu treo có ba người, một tráng hán, cộng một nam tử trung niên béo tốt mặc áo gấm đắt tiền., theo sau là một tiểu cô nương. Tiểu cô nương chắc tầm mười hai mười ba, mặt trái xoan nhỏ xinh, tuổi tuy nhỏ nhưng đã có bộ dáng rất động lòng người, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn như một cánh hoa nhỏ, nhìn biết ngay là một mỹ nhân hứa hẹn trong tương lai. Chỉ là mùa đông như thế mà mặc cái áo đơn mỏng manh lại còn vá chằng vá đụp, tóc rối, khóe mắt ươn ướt, tội nghiệp vô cùng.

Tên béo lên cầu sau mà quát đám Lãnh Nghệ:” Này, các người lùi về đi, để bọn ta qua trước.”

Cây cầu treo rất hẹp, ván gỗ dưới chân chỉ rộng nửa thước, vừa vặn một người đặt chân, hai bên là dây thừng bám, không thể đủ cho hai người ngược hướng cùng đi qua.

Bên kia ngang ngược như vậy, Thành Lạc Tiệp sao chịu:” Người dựa vào cái gì, bọn ta đi lên trước, đã đi một nửa rồi, các người mới là người phải đứng ở bên kia đợi mới đúng.”

Nàng vừa mới quay người sang mắt, tên béo nhìn rõ ngay, thiếu phụ đó tuy đang mặc áo vải thường, đầu buộc một cái khăn xanh, trang phục nông hộ, nhưng cần cổ thanh mảnh, da thịt trắng trẻo, không chỉ có vóc dáng yêu kiều còn khí chất tao nhã mê người, vùng quê nào thấy được mỹ nhân thế này.

Tên béo tức thì nhìn ngây người, mắt hiện vẻ dâm tà, vỗ trán hán công mình:” Đi tới nhanh, đi tới nhanh.”

Tráng hán công hấn ta đi nhanh tới chỗ Thành Lạc Tiệp, tên béo cười híp cả mắt:” Tiểu nương tử, nàng từ đâu tới, định đi đâu?”

Thành Lạc Tiệp bị hấn nhìn chòng chọc khó chịu quay đầu sang bên:” Lùi lại, nếu không ta ném các người xuống sông cốc.”

“ Hay, hay!” Tên béo không sợ còn vỗ vai tráng hán:” Nếu được tiểu nương tử ôm một cái, dù bị ném xuống dưới, ta cũng cam lòng.”

Thành Lạc Tiệp mặt lạnh băng, nàng đang định phát tác thì phía đầu bên kia cầu treo lại có người hô:” Này, mọi người sao lại dón ở giữa cầu như thế, một bên lùi xuống đi thì mọi người mới qua được chứ.”

Thì ra ở phía bên kia lại có ba người nữa tới, một người bán hàng gánh sọt, một phụ nhân đeo giỏ mây, còn có một lão đạo mặc áo trắng đen tay cầm phát trần. Đều đang đứng ở đầu cầu nhìn bọn họ.

Tên béo quay đầu lại quát:”Ồn áo cái gì, không thấy tiểu nương tử đang muốn ném ta xuống dưới sơn cốc à? Ta đang đợi đây này, đợi nàng ném ta đi là đường sẽ thông ... Tiểu nương tử, nàng ném đi, ném nhanh đi ...”

Nói tới đó đánh trống hán:” Mẹ nó, thằng ngốc này, còn không thả ta xuống, nguoi cồng như thế, làm sao tiểu nương tử ném được chứ?”

Trống hán vội xoay người ngồi xuống, cẩn thận đặt tên béo xuống cầu, thế là tên béo ở ngay trước mặt Thành Lạc Tiệp.

Đứng trước mặt Thành Lạc Tiệp, thấy nàng càng xinh đẹp hơn, áo xanh da trắng tôn lên vẻ đẹp như ngọc, dung nhan như hoa xuân, khiến tên béo rạo rực trong lòng, bất giác học kiêu văn nhân chấp tay:” Bỉ nhân Chu Bằng thôn Hồng Tùng, xin hỏi phương danh của tiểu nương tử.”

Khéo làm sao, tên béo háo sắc ấy lại chính là địa chủ ác bá Chu đại hộ của thôn Hồng Tùng người người căm hận. Thành Lạc Tiệp sững sốt quay đầu nhìn Lãnh Nghê.

Nhưng Lãnh Nghê mặt biến sắc, thình lình xoay người hét:” Cẩn thận.”

Thành Lạc Tiệp nhìn theo ánh mắt y, tức thì mặt hoa thất sắc, chỉ thấy ở nơi bọn họ vừa đi qua có hai tráng hán, một cầm cung tiễn, một cầm rìu lớn, cứ như từ dưới đất chui lên vậy.

Tên tráng hán chẳng thừa lời tay cầm rìu vung lên, cheng một cái chặt xuống xích sắt dùng để bắc cầu treo, tức thì tia lửa tóe ra.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Chương 123: Thoát nạn trong gang tấc.

Chuyến đi này của đoàn người Lãnh Nghê bảo mật rất cao, vậy mà vẫn không thoát khỏi mắt đám sát thủ, hơn nữa chúng chọn ra tay vào đúng lúc họ qua cầu, chắc chắn không phải là hành động có tính toán trước, quyết dồn bọn họ vào chỗ chết.

“Mọi người nhanh lên!” Lý Phân là người đi cuối cùng hét một tiếng thúc giục rồi phi thân vọt tới, trường kiếm trong tay rút ra như ánh chớp, đâm về phía tráng hán cầm rìu, ngăn cản hấn phá cầu.

Viu viu viu viu viu!

Ngũ tiễn liên châu, tên cầm cung đã có đề phòng, liên tục bắn tên nhắm vào đầu, ngực, hai chân Lý Phân. Nghe tiếng mũi tên là biến kinh lực đủ mười phần, Lý Phân không thể tiếp tục tấn công, phải thu kiếm lại gạt tên bảo vệ bản thân, liên tục lùi lại.

Keng!

Chỉ một khoảnh khắc ngắn, đã đủ tên còn lại vung rìu chém lần nữa, xích sắt đã đứt một nửa rồi.

Thành Lạc Tiệp ở phía kia cũng ra tay, phi đao liên tiếp phóng về phía đại hán cầm rìu và cung tiễn thủ.

Keng keng keng.

Tiếng sắt thép va chạm rợn người, từ sau một tảng đá lớn, lại có một cung tiễn thủ nữa, bản lĩnh không thua kém tên trước, chẳng ngờ bắn rơi cả phi đao.

Thủ đoạn này khiến Doãn Thứu chấn kinh, tên cung tiễn thủ đó không phải người bình thường, dù bản thân ông ta cũng khó công nổi trong thời gian ngắn, ông ta bị kẹt ở giữa không thể làm gì, trầm giọng quát:” Đừng ham đánh, mau bảo hộ đại lão gia sang phía đối diện! Lý Phân đoạn hậu.”

Thành Lạc Tiệp không chút suy nghĩ kéo tay Lãnh Nghê chạy ngay.

Vừa phát hiện ra có người chặt cầu treo, Chu Bằng và tên hộ viện đã chạy rồi, nhưng hấn quá béo, bình thường quá lười, đi còn nhờ người khác cõng, chạy không nhanh. Thành Lạc Tiệp đuổi kịp rất nhanh, chẳng nói một lời, tóm lấy kẻ chặn đường, ném một cái. Chu Bằng hét kinh hoàng, thế là toại nguyện được tiểu nương tử ném đi rồi.

Còn may tên hộ viện kia nhanh tay nhanh mắt, tóm ngay lấy một chân Chu Bằng, tay kia nắm xích sắt, đầu Chu Bằng chúi xuống, cái mũi dính ngọc đất tiền rơi xuống sơn cốc, hấn sợ hãi la oai oái.

Thành Lạc Tiệp chạy qua không quên kẹp luôn tiểu cô nương đã sợ cứng người ở đó, lúc này mới thấy hết sự lợi hại của nàng, thân hình nhanh nhẹn như con báo, kẹp một người, kéo một người vẫn chạy vùn vụt.

Doãn Thứu bám sát gót gằm lên với ba người đối diện:” Tránh đường!”

Ba người kia ngơ ngác ngác luống cuống lùi lại, đúng lúc ấy một sợi dây xích đã bị chén đứt, cầu treo nghiêng đi, hộ viện vốn kéo được Chu Bằng lên rồi lại ngã xuống, hấn lao theo chụp lấy tay. Tên béo lơ lửng giữa không trung, vô cùng kinh khiếp.

Cầu vừa nghiêng đi Thành Lạc Tiệp đành phải bỏ lại tiểu cô nương ra hô lớn “nắm chắc vào”, tiếp tục kéo Lãnh Nghê

chạy trên chiếc cầu reo đã xiêu xiêu vẹo vẹo.

Doãn Thứ như con chim ung, ông ta chộp ngay lấy tiểu cô nương chơi với, như quắp gà con lao đi.

Lý Phân thì bị cầm chân, nàng phải đoạn hậu, liên tục dùng kiếm gạt tên mà hai tên cung tiễn thủ bắn theo truy sát đám Lãnh Nghệ, không cách nào thoát thân.

Keng, trong ánh mắt kinh hoàng của Lý Phân tên tráng hán đã vung rìu chém đứt dây xích còn lại, nàng hét lên, tích tắc cuối cùng ấy không lo cho bản thân mà xoay người nhìn về phía đoàn người chạy sang bên kia, trong mắt chỉ còn sự tuyệt vọng Hồng rồi, không kịp!

Thành Lạc Tiệp thấy chân hẫng một cái, biết nguy rồi, chỉ còn một chút nữa thôi, nàng hét lớn vận sức đạp cầu treo, muốn phi thân về phía đối diện.

Chỉ là cầu đứt rồi, lấy gì mà mượn lực, hét lên kinh hoàng rơi xuống.

Nhưng thân thể vừa tụt xuống một cái, hình như bị thứ gì đó kéo mạnh lại, ngược mắt lên, chỉ thấy Lãnh Nghệ một chân quán lấy xích sắt, ôm chặt lấy mình.

Doãn Thứ thi triển khinh công tới tột cùng, ông ta không dẫm ván cầu mà đạp xích sắt còn lại mà chạy, đi sau tới trước, ném tiểu cô nương lên mép vực trước.

Chân Doãn Thứ vừa chạm đất, một cánh tay dài như vươn vươn ra về phía Thành Lạc Tiệp, một tay còn lại giữ dây xích sắt, hét lớn:” Nhanh.”

Giữa lúc khẩn cấp, Thành Lạc Tiệp quyết định dứt khoát, vươn tay tóm lấy tay Doãn Thứ mượn lực vọt lên bờ, rồi cũng học theo ông ta, tay giữ xích sắt, tay kia vươn ra tóm lấy Lãnh Nghệ.

Hai người hợp lực kéo Lãnh Nghệ lên đầu kia.

Thoát chết trong gang tấc, Thành Lạc Tiệp ngồi bệt xuống đất, mồ hôi như tắm. Vừa rồi nếu không phải chân Lãnh Nghệ bị quẩn vào dây thừng thì bọn họ đã rơi xuống vách núi rồi.

Nàng không biết rằng, Lãnh Nghệ bị dây thừng quẩn vào chân không phải là ngẫu nhiên, mà khi rơi xuống, y cố tình dùng chân ngoắc lấy. Bọn họ đã tới gần phía đối diện lắm rồi, chỉ cần không bị ngã xuống, dù va vào vách núi cũng chỉ bị thương thôi, không chết được.

Nhưng Lý Phân không may mắn như vậy, nàng vẫn ở đoạn giữa cầu treo, cầu treo rơi xuống, bằng vào phản ứng của một cao thủ, nàng kịp bám lấy xích sắt. Xích đứt, cầu tuột thẳng xuống, người nàng lúi vèo vèo về phía vách đá đối diện.

Với tốc độ thể này va phải vách đá bên kia, chỉ có chết mà thôi.

Lý Phân lâm nguy không loạn, khi sắp va phải vách đá, nàng hét lớn đâm kiếm ra, kiếm chống vào vách núi, thanh kiếm không chịu nổi lực quá mạnh, oằn cong rồi ting một tiếng đứt đoạn. Nàng không hi vọng chỉ dựa vào một thanh kiếm mà giảm được đà va đập, kiếm sắp gãy đã buông tay, hai tay bám lấy xích sắt, hai chân đồng thời đưa ra, đập vào vách đá ... Cũng không đủ, chỉ nghe rắc, chân trái gãy ngay, đau tới tiếng hét thảm vọng lên làm ai nấy đều rùng mình.

Hai lần giảm tốc độ, người nàng vẫn va thật mạnh vào vách đá, đau muốn lịm người, nhưng Lý Phân đã có chuẩn bị tinh thần trước, cắn chặt răng chịu đựng va đập, giữ được tỉnh táo, thở hồng hộc.

Lý Phân chưa vội leo lên ngay, nàng nhìn về phía vách đá bên kia, xem ra ngoài tầm bắn rồi, hai tên cung tiễn thủ và tên

tráng hán cầm rìu đứng nhìn họ chốc lát rồi nhanh chóng quay người bỏ đi.

Chương 124: Tìm nơi tá túc.

(1)

Ở vách núi đột nhiên một cái đầu nhô lên, không ngờ lại là tên béo Chu Bằng, tiếp ngay đó là tên đại hán hộ viện, vừa leo lên được là nằm vật ra đất. Tên hộ viện này võ công cao cường, vừa ôm lấy Chu Bằng, vừa bám vào xích sắt. Mặc dù cũng va vào vách núi, nhưng khoảng cách gần, vẫn giữ được mạng sống. Chu Bằng thì có hộ viện làm đệm thịt, gần như không bị thương tích gì, chỉ tay va chạm một chút sưng lên, hấn sợ mất vía, người có mùi khai nồng bốc lên.

Lãnh Nghệ mặt vàng như đất, người run rẩy, tay chỉ về phía bờ đối diện:” Phản rồi! Phản rồi! Cường đạo đâu ra ... Lại, lại dám giữa ban ngày ban mặt giết người ... Đúng là muốn phản rồi.”

Mặc dù một màn này có thành phần biểu diễn, nhưng Lãnh Nghệ sợ hãi là thật, hiển nhiên đó là đám sát thủ trước nay vẫn nhắm vào mình. Thời gian qua không thấy chúng có hành động gì, tưởng rằng chúng đã thay đổi phương sách rồi, không ngờ chúng chỉ đợi thời cơ, đợi bọn họ lơ lỏng mà thôi.

Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là chúng thành công rồi.

Doãn Thửu và Thành Lạc Tiệp ở bên Lãnh Nghệ tức thì vào trạng thái cảnh giới, thậm chí ngay cả Lý Phân đang leo lên cũng không đón. Lãnh Nghệ nghe thấy tiếng thét của nàng từ dưới vọng lên mới biết nàng còn sống, vội vàng ra sát mếp vực. Liên tục cổ vũ nàng, đến khi nhìn thấy Lý Phân thì vươn tay lên. Lãnh Nghệ thấy Lý Phân mặt mày trắng bệch như tờ

giấy, khoe miệng rỉ máu tươi, vội hỏi:” Muội thế nào, bị thương ở đâu?”

Lý Phân vừa đau vừa mệt, thoát nạn một cái tinh thần buồn lờng, cơn đau khiến nàng muốn ngất xỉu, không trả lời nổi.

Lãnh Nghệ rất nhanh chân trái nàng biến hình một cách quái dị cuống lên la hét:” Ái dà, chân muội, có phải gãy rồi không? Lão Doãn, mau tới xem cho muội tử của ta.”

Doãn Thứ thấy ba người phía bên kia cầu không có động tĩnh gì, xem ra không phải đồng bọn đám kia, chỉ là người bình thường thôi, nếu không chúng đã chẳng bỏ qua cơ hội tốt đến thế. Bảo Thành Lạc Tiệp cảnh giới, tự ông ta tới xem vết thương cho Lý Phân, đúng là gãy chân rồi.

Là người luyện võ thường xuyên phải đối diện các loại thương tích, xử lý loại vết thương cũng thành thạo, Doãn Thứ giúp Lý Phân nắm lại xương, sau đó kiếm hai tây gậy làm nẹp, xé áo, buộc lại.

Bọn họ bên này bận rộn, bên kia cũng vừa hoàn hồn, tên béo đã biết Thành Lạc Tiệp võ công lợi hại, hơn nữa còn suýt nữa ném chết mình, còn dám trêu chọc nàng mới là lạ, quay sang trừng mắt với tiểu cô nương:” Người còn đứng ngây ra đó làm cái gì? Không thấy ta bị thương à, không mau tới bóp.”

Tiểu cô nương rồi rít chạy tay xoa bóp bàn tay Chu Bằng bị va chạm sưng lên.

Chu Bằng tay trái vỗ vai tên hộ viện:” Người khá lắm, lần này lập đại công, trở về lão gia trọng thưởng.”

Hộ viện bị va thẳng vào vách núi, khoảng cách không gần nhưng không phải nhẹ nhàng gì, gánh thêm cân nặng của Chu Bằng, chỉ vâng dạ qua loa, chắc vẫn đang thấy may mắn vì thoát chết, hồn vía còn chưa quay về.

Lão đạo tay cầm phát trần chỉ sang bên kia:” Cường đạo đầu ra, giết người giữa ban ngày ban mặt. Vô pháp vô thiên! Vô pháp vô thiên!”

Thôn phụ sợ tới ngồi bệt trên mặt đất, giờ kêu khóc:” Làm sao bây giờ, câu treo đứt rồi, đi đường vòng mất thêm năm mươi dặm, đêm nay phải ngủ ở ngoài đường, đứa nhỏ phải làm sao.”

Người bán hàng thì còn đang bận bịu nhặt nhạnh lại hàng hóa vừa rồi sợ quá bị ngã làm hàng vương vãi ra đất, miệng cũng phụ họa chửi đấm cường đạo độc ác.

Doãn Thửu băng bó xong cho Lý Phân, đột nhiên tới gần vỗ lưng người bán hàng:” Lưng ngươi có tuyết kìa.”

Người bán hàng mặt trắng bệch cười ngượng:” Vâng, vâng, vừa rồi sợ quá, lăn ra đất.”

Doãn Thửu lại đi tới muốn phui lưng cho lão đạo, ông ta vội né tránh:” Tự ta làm được rồi.”

Nhưng ông ta không né được, tay Doãn Thửu như có mắt đuổi theo lưng ông ta, vỗ vỗ mấy cái:” Người xuất gia gặp chuyện này hẩn sợ lắm.”

“ Đúng vậy, đúng vậy! Đa tạ, đa tạ!” Lão đạo có vẻ dè dặt:

Doãn Thửu tiếp tục đi nhặt cái giỏ trả lại cho thôn phụ, thuận tiện vỗ vỗ mu bàn tay nàng:” Thời tiết thế này phụ đạo nhân gia còn phải bồn ba, ài, thật là khổ.”

Ông ta trông giống lão giả hiền từ cho nên hành vi này không quá phận, dù vậy phụ nhân trên ba mươi vẫn hơi đỏ mặt :” Đa tạ lão đại ca, ta không sao.”

Doãn Thửu đứng dậy hỏi:” Câu đứt rồi, mọi người làm sao đây?”

Người bán hàng nhìn sắc trời, thở dài:” Đi đường vòng không kịp nữa rồi, thôi thi quay về thôn Bảo Mã cho sớm.”

Nói xong gánh hàng đi ngay.

Thôn phụ thì nói:” Ta về nhà cửi gia ở một đêm, mai đi đường vòng cũng được ... Lão đại ca, còn mọi người thì sao?”

Doãn Thứu ậm ừ:” Bọn ta đợi một lúc xem sao, mọi người đi trước đi.”

“ Vậy ta đi trước.” Thôn phụ xách giỏ đi ngay:

Lão đạo không nói gì cả, thở ngắn than dài đi theo hai người kia.

Thành Lạc Tiệp đoán ra hành vi của Doãn Thứu, đưa mắt nhìn ông ta, ông ta lắc đầu, có nghĩa là ba người đó không hiểu võ công, nàng liền yên tâm.

Lúc này ở mép vực chỉ còn lại ba người Chu Bằng, tên hộ viện ngồi một lúc khôi phục phần não rồi, hỏi:” Lão gia, chúng ta phải làm sao?”

“ Còn làm sao nữa, lại về thôn Bảo Mã thôi.” Chu Bằng hậm hực:” Phiên, kiếm chỗ qua đêm, mai trời sáng về cũng không muộn.”

Hộ viện mê mẩn nhìn tiểu cô nương xinh đẹp:” Lão gia, con bé này xinh đẹp tươi ngon như thế, không thể đem về, nếu không phu nhân ghen, lúc đó e khó mà làm gì được, không bằng ở lại gần đây rồi hi hi hi”

“ Ha ha ha.” Chu Bằng hiểu ý hấn ngay, vừa xong còn sợ đá ra quần, ấy vậy mà nhắc tới chuyện này lại hưng phấn ngay được. Nhìn bầu ngực mới nhú của tiểu cô nương sau lớp áo mong manh, chưa thấy rõ ràng, chỉ hai chấm nhón nhọn đã làm mắt hấn xanh lét thèm thuồng: “ Được được, người cứu lão gia, lão gia không bạc đãi người, kiếm chỗ nghỉ rồi, lão gia

dùng trước, sau đó nhường cho người. Khuê nữ nhà lành xinh xắn thế này chắc người cả đời chưa được đụng vào đâu nhỉ, ha ha ha ...”

“ Đa tạ lão gia, đa tạ lão gia.” Hộ viện mừng quá nổi, quỳ xuống lạy như tế sao, còn chuyện ăn thừa của lão gia thì có hề gì, vẫn là hoàng hoa khuê nữ:

Tiểu cô nương có vẻ ý thức được vận mệnh của sắp tới của mình, nhìn một tên béo gấp ba gấp bốn mình, lại nhìn hộ viện cao lớn lực lưỡng, khuôn mặt nhỏ ứa nước mắt run rẩy co người lại.

Chương 125: Tìm nơi tá túc.

(2)

Thành Lạc Tiệp đứng cảnh giới, nàng nghe thấy hết, lạnh lùng quay sang:” Tiểu cô nương đó là gì của các người?”

Chu Bằng và tên hộ vệ giật bắn mình, nữ nhân xinh đẹp này vung tay giết người không do dự chút nào, còn đáng sợ hơn cường đạo. Tên hộ vệ gồng mình đối diện với ánh mắt như điện của nàng:” Cha, cha nó thiếu tiền lão gia nhà ta, lấy nó trả nợ, nó nó là người của Chu gia rồi, lão gia muốn làm gì thì làm, cả .. Cả vương pháp cũng không quản nổi.”

“ Vương pháp không quản nhưng ta quản.” Thành Lạc Tiệp ngang ngược tuyên bố.” Các người mà nảy tâm tư méo mó với nó, ta mà biết, dù chân trời góc biển, ta cũng giết các người.”

Chu Bằng im re cười nịnh với nàng.

Tiểu cô nương hơi nghiêng, lên nhìn Thành Lạc Tiệp cảm kích, lại như sợ người ta phát hiện ra, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Phía bên này Lý Phân đã băng bó xong, thương tích nơi khác tuy nhẹ, nhưng chưa thể lên đường, lúc này đã ngủ thiêm thiếp. Bên kia người Chu Bằng vẫn nấn ná, vì Chu Bằng vẫn còn đau, chưa thể đi đường ngay được, hấn tất nhiên cũng sẽ không chịu nghỉ lại ngoài trời, bàn bạc xem tối nay ở đâu.

“ Lão gia, tên Trang Lão Thạch chẳng phải ở trên lưng núi à, hấn còn nợ lão gia 350 đồng, hay là chúng ta tới đó đòi nợ.” Tên hộ vệ chẳng những rất hiểu lão gia nhà mình, mà tính tình cũng không khác là bao, chớ không đòi tích căn phân, áp

giọng thật thấp hiên kể:” Bà nương của Trang Lão Thạch cũng khá lắm, ừ giường cho lão gia không tệ, giảm cho hần ít lợi tức. Lão gia thấy sao ạ?”

Chu Bằng vuốt chòm râu lụa thừa nhớ lại bộ dạng bà nương nhà Trang Lão Thạch, trắng trẻo đầy đặn, cảm thấy không tệ liền gật gù:” Cũng được đấy, cơ mà Trang Lão Thạch tính tình quái dị, e là không chịu.”

“ Bà nương của hần chịu là được, ả đó là thứ lắng lơ, lần trước tới thu tô, cả còn liếc mắt với lão gia đấy.”

“ Thật à?”

“ Thật ạ, lão gia không để ý đấy thôi.” Hộ viện khẳng định chắc nịch:

Chu Bằng đảo mắt qua Thành Lạc Tiệp, sợ thì sợ đấy, nhưng mỗi lần nhìn nàng lại luyến tiếc lắm, ham muốn lẫn sợ hãi trộn vào làm một tạo thành kích thích khác lạ, hăng giọng đường hoàng mắng tên hộ viện:” Lão gia không hứng thú với bà nương nhà người ta, sao người lại nảy sinh tâm tư méo mó như thế? Thiếu nợ trả tiền, người lại tơ tưởng bà nương của người ta là không đúng rồi.”

Hộ viện hiểu ý, rồi rít văng dạ.

“ Có điều tới đó tá túc một đêm vẫn được.” Chu Bằng nói xong chẳng ngờ lại đi về phía Thành Lạc Tiệp, dù gì khu vực quanh đây, hần là nhà giàu số một, túi có tiền, can đảm cũng không nhỏ, cười với Lãnh Nghê:” Đại gia, võ công các vị thật cao cường, nếu không có các vị che chắn, e là đám cường đạo đã dùng loạn tiễn bắn chết chúng ta rồi. Bỉ nhân rất cảm kích, ở nơi này có một điền hộ, nay mặt trời đã lặn, các vị có người bị thương, không tiện đi xa, sao không tới chỗ điền hộ đó ở một đêm rồi mai đi cũng chưa muộn.”

Thành Lạc Tiệp cười lạnh:” Ngươi mà tử tế như vậy à? Lại định bày trò gì đây?”

Chu Bằng điều chỉnh nét mặt, thần thái trang trọng, nói không biết ngượng mồm:” Không không, bỉ nhân nào dám, thực ra thì bỉ nhân là người thích làm việc thiện không cần báo đáp. Tiểu nương tử ... À không cô nương chưa biết mà thôi.”

Tên béo này tuy háo sắc, nhưng không có sức uy hiếp gì, Lãnh Nghê cân nhắc rồi nói với Thành Lạc Tiệp:” Chân của muội tử bị thương nặng lắm, nếu có thể đừng di chuyển thì tốt nhất là không di chuyển. Với lại thương tích của muội ấy cũng cần quan sát xem sao, muội ấy va chạm mạnh như vậy, có khi nội thương không chừng.”

Vừa nghe ý người ta xuôi xuôi rồi, Chu Bằng cao hứng hết sức, có thêm cơ hội ở gần tiểu nương tử xinh đẹp, chưa nói cái khác, nhìn nàng thêm vài cái thôi cũng dưỡng mắt lắm, mau mắn sai tên hộ viện:” Ngươi mau mau đi làm cái cáng, giúp mấy vị đây khiêng cô nương tới nhà Trang Lão Thạch. Nếu không phải người ta liều mạng đoạn hậu, chúng ta đã chết lâu rồi, làm người phải biết nhớ ơn báo đáp chứ.”

“ Vâng, vâng!” Hộ viện vội vàng rút đơn đao, lên dốc chặt mấy cành cây lớn, lột vỏ ra làm cang:

Mọi người tới giúp hẩn, cái cang hoàn thành rất nhanh, đặt Lý Phân nằm trên đó, do Doãn Thửu và hộ viện khiêng. Chu Bằng đi trước dẫn đường, hướng lên trên núi.

Đi không xa là tới nhà Trang Lão Thạch.

Chu Bằng như sợ người khác không biết, lớn tiếng nói:” Trang Lão Thạch, mau ra đây, đại gia ta tới rồi, còn có khách quý, mau lên, nếu không cẩn thận cái chân chó của ngươi.”

Vậy mà hồi lâu không có động tĩnh gì cả, Chu Bằng thấy bề mặt lắm, hùng hổ đi tới trước cửa co chân đá một phát văng

luôn cánh cửa bằng củi, rống lên.” Con bà nhà người, Trang Lão Thạch, người bị điếc à, ta tưởng người không ở nhà chứ, rúc trong nhà vì sao không trả lời? Chết rồi à?”

Lãnh Nghệ đi tới nơi, ngược mắt lên nhìn, thấy dưới một cây đại thụ, tán xòe rộng như cái ô, che phủ tiểu viện tử phía dưới, đường bao đắp đất lẩn rào cành cây, có cổng đảng hoàng, nhà cũng được làm bằng gỗ. Ít nhất hơn khối nhà ở thôn Hồng Tùng, tro trọi lẻ loi một chút song lại có ý vị ẩn cư, không tệ chút nào.

Khi cánh khiêng vào trong sân mới có một nam nhân đi ra, hai tay đứt tay áo, mặt dài râu dê, nhìn Chu Bằng một cái chẳng có mấy thiện cảm, ngồi xổm ở ngưỡng cửa, mặc Chu Bằng chửi bới cũng không nói gì.

Chu Bằng cũng biết tính khí tên này rất quái gở, miệng thì chửi mắng thì đảo quanh, chẳng thấy ai cả, buột miệng hỏi:” Này, bà nương của người đâu?”

Trang Lão Thạch hất đầu ra sau nhà, không nói không rằng.

“ Trốn ở sau nhà làm cái gì, đại gia đích thân tới đây, lại còn có cả quý khách, vì sao không ra tiếp đãi? Làm vài món ăn.” Chu Bằng vẫn còn tơ tưởng tới bà nương của người ta, vừa nói vừa đi vòng ra sau nhà:

Chỉ chốc lát sau Chu Bằng la hét từ sau nhà chạy về, trông cứ như bị ma đuổi, đá túi bụi vào Trang Lão Thạch ngồi đó:” Bà, bà nương người chết rồi, vì sao không nói, ại lão tử sợ chết thôi! Phì, phì!”

Trang Lão Thạch bị đá vào mông mới nhảy dựng dậy:” Chết thánh trước rồi, không kịp nói.”

Hộ viện và Trang Lão Thạch nghe nói bà nương lẳng lơ của Trang Lão Thạch chết rồi thì cụt hứng, cũng chẳng hỏi

nguyên nhân là gì, giục già Trang Lão Thạch dọn nhà cơm nước đón khách quý.

Chương 126: Đến cùng một nơi.

Lúc này mặt trời đã ngả hẳn về phía tây, trời nhập nhèm hai màu sáng tối, nếu không phải đó đây có mảng tuyết trắng xóa phản chiếu ánh sáng yếu ớt thì chắc hẳn xung quanh chỉ còn một màu xám xịt âm u.

Chu Bằng ở nơi này nghiệm nhiên coi mình là chủ nhà, lúc này còn gọi Lãnh Nghê là đại gia, bây giờ tới địa bàn của mình đã đổi giọng, an bài mọi người.” Vị thiếu gia này, cậu và phu nhân ở trong bếp đi, tuy là bếp nhưng mà sạch sẽ lắm, lại còn ấm áp. Còn cô nương bị thương này cũng ở cùng là được. Hai người là huynh muội, không cần ngại.”

Quay sang Doãn Thứ:” Ông thì cùng hộ viện nhà ta, Lão Thạch ở phòng khách, nơi đó rộng, lại tiện gọi lúc nào cũng ngủ. Ta ở phòng ngủ bên phải, tuy là phòng ngủ, nhưng không có giường sưởi, không sao, ta rất khỏe, chịu được.”

Thành Lạc Tiệp cười nhạt:” Tiểu cô nương thì sao? Ngươi quên à?”

Chu Bằng đương nhiên không quên, hẳn cố tình không nói là hi vọng Thành Lạc Tiệp quên ai dè nàng không quên, tỏ ra như thường nói:” Nó là nha hoàn của bỉ nhân, phải ở cùng bỉ nhân.”

“ Không được, tiểu cô nương này không thể ở cùng ngươi.”
Thành Lạc Tiệp tuyên bố:

“ Vì sao?”

“ Chẳng vì sao, không được là không được.”

“Vậy, vậy nó ở đâu, nhà chỉ có ba gian.”

“Nó cùng bọn ta ngủ trong bếp.”

Tiểu nha hoàn vội vàng nói:” Không cần đâu ạ, đa tạ phu nhân, bếp không rộng, ở ba người đã chật lắm rồi. Cháu ở phòng chứa củi là được.”

Góc viện tử còn có một phòng chứa củi nhỏ nhỏ, cũng là nơi đặt tạp vật, ngay sát bên là nhà xí.

Thành Lạc Tiệp nhìn vào bếp, đúng là rất nhỏ, trải chiếu ra đất ba người nằm đã chật chội rồi, không thể chứa thêm người nữa, cảm thấy phòng chứa củi còn an toàn hơn ở với tên béo, nói:” Được, vậy người ở phòng chứa củi đi, đóng chặt cửa, đề phòng sói vào.”

Chu Bằng thấy nàng lườm mình thì ngây ngất, ngượng nghịu hắng giọng:” Vậy cứ theo phu nhân đây làm.”

Trang Lão Thạch là chủ nhà mà chẳng ý kiến gì, lặng lẽ xuống bếp làm cơm, tiểu nha hoàn giúp đỡ. Không ngờ gia cảnh Trang Lão Thạch không tệ, lấy thịt muối ra làm món xào, còn có một vò rượu tự ủ nữa.

Chu Bằng lại đá Trang Lão Thạch:” Con bà nó, có rượu có thịt lại giả vờ nghèo, không trả tiền lão tử.”

Trang Lão Thạch nhặt nhẽo nói:” Chu lão gia, đây là đồ chuẩn bị năm mới, lão gia tới nên mới lấy ra chiêu đãi, ăn rồi coi như ta cũng hết Tết.”

“Yên tâm, bọn ta ăn ở tại nhà ngươi, tất nhiên phải trả tiền.” Lãnh Nghê nói rồi đặt một nắm tiền lên bàn, nói ra thật xấu hổ, đại lão gia ngài vốn nhẵn túi rồi, may Trác Xảo Nương có chút dành dụm, biết y ra ngoài không thể không mang tiền đưa cho một ít:

Không nhiều, một lượng hai phân tiền mà thôi.

Trang Lão Thạch nhận lấy ngay, không ngờ lại bị Chu Bằng đá.” Con mẹ nó, các vị đây là ân nhân cứu mạng của ta, sao người dám thu tiền? Trừ tiền nợ của lão tử là được, lãi chồng lãi, người nợ ta gần 1000 đồng rồi, chưa đủ ăn một bữa cơm của người à?”

“ Không cần, tiền cơm của bọn ta, bọn ta tự trả.” Thành Lạc Tiệp dứt khoát nói, kèm theo một cái lườm làm hắn không dám nói gì thêm nữa.

Nhà của Trang Lão Thạch ở nơi khá hẻo lánh, trời tối chim đã về hết rừng, bốn bề chỉ có tiếng gió lạnh. Cơm nước đơn giản chuẩn bị nhanh, đem bày ra phòng khách, thắp một cái đèn lồng treo ở xà nhà, vẫn tối mù mịt chỉ đủ không gấp cơm cho vào mũi thôi.

Mọi người vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm thì đôi mắt tam giác của Doãn Thửu quắc lên, sau đó nói nhỏ với Thành Lạc Tiệp:” Có người tới.”

Thành Lạc Tiệp chậm rãi gạt đầu, bọn họ thương lượng trước rồi, có sự cố nàng phải theo sát Lãnh Nghê, mở đường hoặc đoạn hậu do Doãn Thửu và Lý Phân lo. Giờ Lý Phân nằm đó rồi, Doãn Thửu đi nhanh ra ngoài, đúng lúc này ngoài sân có người gọi:” Có người không, có người không?”

Tiếp đó là giọng Doãn Thửu:” Là mọi người à, sao lại quay về, vào đi.”

Tiếp đó lão đạo, người bán hàng và thôn phụ gặp nhau khi nãy đi vào, không ngờ tất cả lại tới cùng một chỗ như thế này. Lãnh Nghê ngạc nhiên hỏi:” Mọi người về thôn Bảo Mã rồi cơ mà?”

Người bán hàng nhanh mồm đáp:” Không về được nữa, cây cầu phía trước cũng bị người ta chặt đứt rồi, đại tỷ đây nói, gần đây có một hộ gia đình, tạm thời tá túc một đêm.”

Cầu phía trước cũng bị chặt đứt? Ba người Lãnh Nghệ nhìn nhau, kẻ địch chưa bỏ qua, bây giờ bọn chúng chặn cả đường tiến đường lui rồi, nói thế thì sớm muộn bọn chúng cũng tìm tới.

Chu Bằng nhìn thôn phụ kia một lượt:” Người ở thôn nào, vì sao ta không nhận ra người?”

Thôn phụ nhìn cách ăn mặc biết hẳn là người giàu có, cười giả lả lấy lòng:” Thiếp thân không phải là người ở huyện Âm Lăng, mà là người huyện Liên Sơn, có nữ nhi gả tới huyện thành Âm Lăng, mở hiệu dầu muối. Thiếp thân đi thăm người thân, trước kia thường qua con đường này, biết ở đây hoang vu, chỉ có một hộ gia đình ở lưng núi, cho nên tới xin tá túc.”

Vì người ta có tuổi, nhan sắc bình thường, Chu Bằng phẩy tay:” Hừ, căn nhà này nhỏ lắm, không chứa nổi, các người đi tìm chỗ khác đi.”

Thành Lạc Tiệp nói ngay:” Sao không được, người một mình ngủ trong phòng ngủ, còn chứa được hai người nữa. Để đạo trưởng và vị đại ca này ở cùng người ...”

Ai ngờ lão đạo và người bán hàng gần như đồng thanh:” Không không chúng tôi ngủ ở đại sảnh là được.”

Nói xong quay sang nhìn nhau cười.

Người bán hàng nói thêm:” Ngủ cùng mọi người cho náo nhiệt.”

Lão đạo làm động tác phẩy phát trần:” Chính thế, bản đạo là người tu hành, không thể ở gần người có tiền, tránh bị mùi tiền làm hỏng tu vi, ở cùng nhau là hơn.”

Chu Bằng trừng mắt với lão đạo, muốn phát tác nhưng Thành Lạc Tiệp ở bên lờm hẩn bất thiện, không dám làm càn. Lão đạo vốn là người vân du tứ hải, nay đây mai đó, chẳng thèm để ý tới thái độ của một tên hào cường địa phương.

Chương 127: Đêm khuya căn nhà nhỏ. (1)

Căn nhà hẻo lánh thoáng cái đã trở nên đông đúc náo nhiệt, những người vốn chẳng liên quan tới nhau lại tụ vào một chỗ.

“Đại tỷ tới phòng chứa củi ở cùng tiểu nha hoàn đi.” Thành Lạc Tiệp thấy mình bố trí như vậy là tốt nhất, cô bé có người trông coi:

Vậy mà thôn phụ trả lời:” Không cần đâu, ta cũng ở phòng khách với mọi người là được.”

Thành Lạc Tiệp sợ nàng ta chưa biết, chỉ Doãn Thửu và hộ viện:” Mấy người nam bọn họ cũng ngủ ở phòng khách, đại tỷ ở cùng họ sao tiện.”

“ Có gì đâu.” Thôn phụ thoải mái xua tay:” Người thôn quê không để ý nhiều vậy, ta kết hôn rồi có con rồi, sắp thành bà già rồi, còn ngại gì nữa. Phu nhân không biết chứ, người thôn quê chúng tôi đi đường ở khách điếm ngủ trong phòng lớn cũng là có nam có nữ cả. Không sao cả, bọn họ làm gì ta chứ.”

Hộ viện khinh bỉ nói:” Ai thèm làm gì người, người có cởi sạch nằm bên cạnh ta, ta cũng không đụng vào một ngón tay.”

Thôn phụ này không ngờ chưa ngoa đánh đá lắm, người ta nói thế không xấu hổ mà còn đốp chát lại:” Đại huynh đệ, nếu ta cởi sạch mà người không leo lên, ta liếm chân cho người.”

Không ai ngờ nàng ta trả lời như thế, Thành Lạc Tiệp mặt đỏ tía tai làm động tác nhỏ phì, xem ra mình lo thừa rồi. Đám nam nhân mắt tròn mắt dẹt, nữ nhân hung hãn như vậy hiếm

có, tên họ viện bị kích, mặt đỏ rần.” Liếm chân thì làm cái gì, không bằng ...”

Nói tới đó nhớ ra có Thành Lạc Tiếp ở bên kịp thời nuốt lời ô uế lại.

Thôn phụ sao không nghe ra ý hẩn.” Người giỏi đem lời này về nói với bà nương của mình ấy, chớ ở đây mồm mép với lão nương. Nam nhân có bản lĩnh thật thì không cần tới cái mồm ba hoa.”

“Được, được, cứ đợi đó mà xem ... Á ...” Tên họ viện bị mĩa mai tới máu dồn lên mặt, hùng hổ nói thì có bàn tay vung lên bộp một phát:

Chính là Chu Bằng ra tay, hẩn đang lấy lòng tiểu nương tử mà tên ngu ngốc này không biết điều, quát:” Đủ rồi đừng nói lằng nhằng nữa! Ăn cơm! Đi ngủ!”

Trang Lão Thạch không ngờ cái căn nhà nhỏ heo hút của mình cả năm ngoài tên địa chủ tham lam tới thu tô thì chẳng mấy khi có khách, vậy mà hôm nay thoáng cái đã có nhiều khách như thế này, đâm ra phản ứng có hơi chậm. Đến khi đếm đầu người, úi dời ơi, tính cả mình là mười một người rồi, Trang Lão Thạch vội nói với Chu Bằng:” Lão gia, cơm chuẩn bị không đủ rồi.”

Chu Bằng hừ một tiếng:” Không đủ thì người nhịn đi.”

“Đừng đừng.” Lão đạo dường như cứ nói gì là phải phẩy phát trần một cái mới chịu: “Có thể cho đám người bần đạo ở lại, có nơi che mưa chắn gió là chúng tôi hài lòng lắm rồi, sao có thể tranh ăn với chủ chứ? Lão đạo có mang lương khô, chỉ xin một ngụm nước ấm là đủ.”

Người bán hàng cũng tương tự:” Ta cũng mang lương khô, ăn đồ của mình là được rồi, có thêm nước là được.”

Thôn phụ nói vào:” Ai đi đường xa mà không mang theo lương khô chứ, không phiền chủ nhà nữa.”

Thế là hơn mười người náo nhiệt ngồi quanh cái bàn, bàn không đủ rộng, ghế không đủ ngồi, chẳng sao cả, ở đây chỉ Chu Bằng cầu kỳ, người khác thoải mái lắm, ngồi bệt luôn xuống đất mà ăn.

Căn nhà nhỏ thêm tiếng cười rôm rả mà ấm cúng hẳn, cái bản mặt lơ đãng của Trang Lão Thạch khởi sắc hơn đôi chút, khách đông quá làm hắn hơi cuống, song cũng coi như chủ nhà không tệ. Ba người mới tới đều có nước nóng, lại thêm ít dưa muối, mỗi người còn được chén rượu nhỏ ấm bụng.

Tiểu nha hoàn ôm cái bát cơm mẻ ngồi dưới đất, Thành Lạc Tiệp gấp thịt rồi lén chuyển qua bát nó, vì cho đàn hoàng thì nó sẽ sợ không dám ăn. Nhìn cô bé liếm miếng thịt mỏng dính với vẻ thèm thuồng, Lãnh Nghê vừa xót xa lại ấm lòng.

Coi như đây là bữa cơm tất niên, không tệ chút nào.

Chỉ có Lý Phân là nằm trong bếp không đi được, Thành Lạc Tiệp mang cơm vào cho nàng.

Ăn xong cơm, tiểu nha hoàn giúp rửa bát, Trang Lão Thạch lấy từ trong phòng chứa củi ra mấy bó rơm khô để trải đất cho khách. Mùa này nằm trực tiếp trên đất là dứt khoát đến đêm bị lạnh mà tỉnh lại, ngủ không nổi. Hắn còn nhường cả chiếu cho mấy cô nương, bấy giờ Lãnh Nghê mới biết tính xấu của Thành Lạc Tiệp, nàng không dùng đồ của người khác, thà để nguyên áo để ngủ chứ không dùng chiếu.

Tiểu nha hoàn ôm bó cỏ khô đi xuống phòng chứa củi, thôn phụ đi theo, nhìn một cái không tán thành:” Ài, không được, không được rồi, lạnh lắm, bốn phía gió thổi vù vù thế này thì làm sao, ngủ một đêm sẽ bệnh đấy. Tiểu muội, ngươi theo tẩu tử ngủ ở đại sảnh đi. Không cần sợ mấy nam nhân kia, già thì

hết sức rồi, trẻ thì chỉ giỏi mồm mép, không dám làm gì đâu. Hơn nữa có thiếu phu nhân tốt bụng kia giúp muội, tên nào dám, đánh luôn. Nào, chúng ta cùng tới đại sảnh ngủ.”

“ Không cần đâu đại tẩu tử, muội ngủ ở đây, tốt lắm, quen rồi.” Nói xong tiểu nha hoàn quỳ xuống trải cỏ ra đất:

Thôn phụ nhìn hai bờ mông nhỏ chổng lên tròn xoe ẩn hiện dưới lớp áo mỏng manh kia mà tặc lưỡi, đưa tay vỗ cái mông nó, đùa:” Úi da, nhìn xem thân thể muội săn chắc thế này, đừng nói là nam, ta là nữ nhìn cũng động lòng.”

“ Á.” Tiểu nha hoàn phản ứng không khác gì bị rần cắn, nhảy dựng lên né tránh, mặt đỏ bừng:” Tẩu tử làm gì thế?”

“ Hai nữ nhân thì có thể làm gì được cơ chứ Trông muội kia, chẳng lẽ là sợ ta phi lễ muội? Đều là nữ nhân cả, ôm nhau ngủ còn chẳng sao, chẳng lẽ sờ một cái thì làm sao à?” Thôn phụ thấy tiểu nha hoàn sợ hãi như thế thì càng hứng thú muốn trêu đùa, đi tới đưa tay sờ soạng trên thân thể non nớt:” Ta thích ôm tiểu cô nương như muội ngủ đây, nào, tới đại sảnh ngủ với tẩu tử đi.”

Tiểu nha hoàn bị thôn phụ sờ soạng khắp người ra sức phản kháng la hét:” Buông ra! Buông ra! Buông ra!”

Ai ngờ nó càng phản kháng thì thôn phụ cười càng vui vẻ, kéo cả đại lưng tiểu nha hoàn, làm nó sợ trào nước mắt.

Đúng lúc này cửa phòng chứa củi truyền tới giọng nói lạnh băng:” Buông ra, nếu không ta chém đứt tay ngươi.”

Chương 128: Đêm khuya căn nhà nhỏ. (2)

Thôn phụ nghe tiếng quát sau lưng thì giật bắn mình buông tay, tiểu nha hoàn lăn mình trên mặt đất một vòng, bò dậy trốn sau lưng Thành Lạc Tiệp. Ngoài cửa đám Lãnh Nghệ đều tới, đang nhìn mụ.

Chỉ bị tiếng quát của Thành Lạc Tiệp làm bất ngờ thôi, thôn phụ không thấy mình làm gì sai, còn cười nắc nẻ như vui lắm chỉ tiểu nha hoàn đang run rẩy:” Trời ơi, ta đùa với nó thôi mà, ta là một nữ nhân thì có thể làm gì được một tiểu nha đầu chứ? Thôn bọn ta đi làm ruộng hay trêu nhau như thế! Đùa ấy mà! Không sao, không sao đâu.”

Giọng Thành Lạc Tiệp vẫn cực lạnh:” Ta không cần biết thôn của các ngươi chơi như thế nào, nhưng ở đây, đừng làm thế với người không quen biết. Nếu không, ngươi sẽ hối hận.”

Thôn phụ thấy mình chẳng làm gì sai cả mà cô ả động đánh này cứ làm to chuyện, cậy mình xinh đẹp, cậy mình có chút võ công thì ghê gớm sao, hậm hực bỏ đi:” Chẳng qua đùa thôi mà, không thích đùa thì thôi chứ, làm cái gì thấy ghê. Thôi, ta về đi ngủ.”

Tên hộ viện sớm chường mắt với mụ, hấn còn chưa được đụng chạm vào tiểu nha hoàn đó đâu, chửi:” Như còn chó cái động đực vậy, thèm nam nhân điên rồi à, đừng nhòm ngó tiểu cô nương, thứ người gì thế! Không thấy tởm à?”

Thôn phụ đại khái thấy số đông không tán đồng với mình nên không cãi lại hấn, đi thẳng về phòng khách.

Thành Lạc Tiệp vỗ vỗ bờ vai gầy gò của tiểu nha hoàn:”
Đừng sợ, đừng sợ, có việc gì cứ gọi ta.”

Tiểu nha hoàn bên khốe mắt ngân ngân nước, rất tội nghiệp:” Đa tạ phu nhân.”

“Được rồi, được rồi, về ngủ cả đi, la hét ầm ĩ, ta còn tưởng người bị sói tha rồi chứ.” Chu Bằng chuẩn bị đi ngủ rồi còn bị đánh thức thì bực bội, xoay người đi phát hiện đạo sĩ già nhìn nha hoàn của mình, hừ một tiếng:” Đạo trưởng, nhìn cái gì?”

Lão đạo lại làm cái động tác phe phẩy phát trần đó, mặt mày trang nghiêm:” Đứa bé này thật đáng thương.”

“Thôi đừng vờ vịt, không phải ông thấy nó đáng thương, mà thấy nó chảy dãi, động lòng phàm rồi à? Được, cha nó nợ ta 100 lượng đấy, trả ta 100 lượng, ta bán cho ông.”

“Bần đạo là người tu hành, không gần nữ sắc.”

Chu Bằng không tin, ánh mắt thâm tà vừa rồi của lão đạo, là người trong sắc giới cả, sao hắn không nhận ra:” Tu hành, tu cái gì, không biết trong đạo quán của ông giấu không ít phụ nữ nhà lành nhỉ? Đúng rồi chứ gì, loại người như ông, ta nhìn phát là chuẩn.”

Lão đạo niệm một câu kinh, xoay người về phòng.

Mọi người lần lượt trở về nhà, chỉ có tên hộ viện cố ý lè mề tụt lại, đợi không còn ai ngồi sân nữa, tới bên tiểu nha hoàn:” Sợ à, nếu không ta ở lại với muội?”

Tiểu nha hoàn cúi đầu không nói.

Hộ viện kiên nhẫn nói:” Cha muội tự mình đụng chết, ta không đụng vào ông ấy, muội cũng thấy à. Kỳ thực ta cũng thương hại nhà muội lắm, thật đáng thương. Thực ra nếu cha muội nghĩ thoáng một chút thì đâu tới mức này. Thôi, mấy lời

này không nói nữa, sau này ở trong Chu gia đại viện, có gì khó cứ tìm ta, ta sẽ bảo vệ muội. Hiểu chưa?”

Tiểu nha hoàn một mực cúi gằm mặt không phản ứng với lời của hắn.

Tên hộ viện quay đầu nhìn lần nữa, thấy tất cả vào nhà thật rồi, bước tới ôm lấy vai tiểu nha hoàn. Hắn cao lớn, tiểu nha hoàn rất nhỏ, chỉ tới vai hắn, thế là toàn thân bị ôm trọn trong người hắn, làm tiểu nha hoàn run cầm cập. Hộ viện cố gắng tỏ ra ôn nhu, tay to như cái quạt xoa nắn cái mông nho nhỏ làm hắn thêm thuồng:” Muội yên tâm, chỉ cần nghe lời ta, ta sẽ bảo vệ muội.”

Tiểu nha hoàn bấy giờ mới cắn răng nói một câu:” Buông tay! Nếu không ta hét lên.”

“ Đứng! Đứng!” Hộ viện như chạm phải sắt nóng, lùi lại phía sau, hắn sợ Thành Lạc Tiệp, chỉ là không cam lòng, đi về nhà còn không quên dọa:” Người đợi đây, đến Chu gia đại viện xem ai bảo vệ được người!”

Trong sân tối om, chỉ còn lại thân ảnh nhỏ nhắn đáng thương đứng trong gió lạnh, ngẩng đầu nhìn vàng trắng lơ mờ trên trời cao, không rõ nghĩ gì.

Ở trong nhà, Chu Bằng thấy bên cạnh Lãnh Nghệ bất kể thê tử, muội tử hay lão phó toàn là cao thủ, đoán chừng thân phận y không tầm thường, nói không chừng là nhà mở võ quán hay là thế gia võ học, nếu có thể chiêu mộ được những người này thì khác gì hổ thêm cánh, ở thôn quê tha hồ làm gì thì làm rồi. Vì vậy Chu Bằng có ý lấy lòng:” Nha đầu đó bướng lắm, thói đâu ra có thứ hạ nhân như vậy, nếu không phải vì thấy tôn phu nhân của thiếu gia thương nó, ta thế nào cũng phải giáo huấn nó một trận. À phải, không rõ tôn tính đại danh của thiếu gia là gì?”

“ Bèo nước gặp nhau, cần gì phải hỏi.” Lãnh Nghệ đã biết Chu Bằng là tên ác bá thôn quê, không tốn công vờ vịt với hắn, dẫn Thành Lạc Tiệp về bếp đóng cửa lại:

Chu Bằng ở vùng này còn chưa bao giờ bị coi khinh như thế, mắt nhìn theo với vẻ oán độc.

Tên bán hàng rong như thuận miệng nói một câu:” Lão gia này, nha hoàn nhà ngài xinh đẹp thật đấy nhỉ?”

Chu Bằng cười nhạt:” Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, đãi một bãi soi gương xem có xứng không?”

“ Ài, ngài việc gì phải nói lời khó nghe thế, chỉ nói thế thôi mà, có ý đồ gì đâu.” Bán hàng rong cũng biết thân phận chứ, định khen tiểu nha đầu kia một câu rồi kiếm cớ tiếp cận vị lão gia giàu có này bán ít hàng, ai ngờ phản tác dụng:

Chu Bằng bị Lãnh Nghệ làm bẽ mặt đang cáu tiết này, vừa vặn có chỗ trút giận:” Cái thứ qua thôn qua trại bán hàng như người đừng mơ tưởng nữa, chịu khó bán hàng đi, có khi tối về đủ tiền vào kỹ viện kiếm nữ nhân bốn năm chục tuổi đấy.”

Chửi được một câu liền hả lòng hả dạ, chấp tay sau lưng đi về phòng ngủ.

Người bán rong ngây ra, vô duyên vô cớ bị chửi, ai mà chẳng tức, nhưng mà loại người đó không chọc nổi, chỉ biết nghĩ trong bụng, thứ mắt chó nhìn người, sau này lão tử giàu lên, thế nào cũng bắt người về bụng bỏ cho lão tử.

Ồn ào cuối cùng cũng lắng xuống, đêm đã khuya, vạn vật tĩnh mịch.

Chương 129: Rắn ra khỏi hang. (1)

Lửa trong bếp tắt dần, than thì vẫn còn ấm, Lãnh Nghê thấy Lý Phân không bị sốt, ngủ say rồi thì yên tâm, như vậy hẳn là chỉ có ngoại thương thôi, chứ nội thương thì ở thời đại này thì phiền lắm.

Ba người ngủ trong bếp thì Lý Phân nằm cạnh vách, Thành Lạc Tiệp nằm giữa, Lãnh Nghê nằm ngoài cùng sát bếp.

Hôm nay gặp thích khách, đường phía trước lại bị phá rồi, không biết đối phương còn giở trò gì nữa, kẻ địch ngày một lợi hại, ngày một ngang nhiên. Chẳng biết ngày tháng này bao giờ mới kết thúc.

Cũng không biết Xảo Nương ở nhà có an toàn không? Hẳn chúng chưa ngang ngược tới mức ngang nhiên đánh vào nha môn? Nếu chỉ số ít tập kích, người ở nhà hẳn ứng phó được, chỉ cần gõ keng nha môn gọi người tới, địch hẳn phải lui thôi.

Với lại đám người này mục đích chính là thủ tiêu y để giữ kín bí mật, chứ không phải là để lấy thứ kia như đám Doãn Thứ, cho nên chẳng cần nhắm vào Xảo Nương.

Lãnh Nghê nghĩ thế cũng yên lòng phần nào, nằm quay lưng về phía hai cô gái, mắt nhìn đóm lửa đỏ chớp tắt trong bếp, trần trọc không ngủ được. Đột nhiên có một cánh tay chạm vào đùi y, sau đó ngón tay xoay xoay tròn, Lãnh Nghê biết là ai, vờ ngủ say, không phản ứng gì. Ai ngờ tiếp ngay đó một thân thể ấm áp dán sát vào lưng.

Một mùi thơm quen thuộc luồn vào mũi, lan tỏa toàn thân, khiến Lãnh Nghê bứt rứt. Rốt cuộc không giả vờ được nữa, khẽ xoay người, làm ra vẻ mới tỉnh, lẩm bẩm:” Làm gì thế?”

“ Phu quân, thiếp không ngủ được, phải làm sao đây?” Thành Lạc Tiệp dùng giọng mũi thỏ thỏ làm người ta sinh lòng hươu dạ vượn:

“ Không ngủ được thì đếm cừu đi.” Lãnh Nghê nhỏ giọng nói:

Tay Thành Lạc Tiệp như con rắn nước, men theo đùi lên eo y, có thể nhận ra nàng cũng hơi run, động tác lòng ngóng, nhưng rất kiên định. Tới khi ôm lấy lồng ngực rắn chắc của y, Thành Lạc Tiệp phải bất ngờ:” Phu quân, nhìn không ra, thân thể chàng không tệ.”

Vừa nói người càng dán sát hơn, hai bầu ngực tựa như hai tòa hỏa diệm sơn cộ cộ làm lung y.

Lãnh Nghê toàn thân cứng đờ:” Không đùa, nàng định làm gì?”

Thành Lạc Tiệp vốn vô cùng khản trương xấu hổ, toàn thân như phát sốt, thực hiện chuyện này với một khuê nữ chưa trải đời như nàng cũng phải dùng quyết tâm rất lớn. Ai ngờ Lãnh Nghê còn lúng túng hơn, trong lòng sinh ra ưu thế tâm lý, động tác càng tự nhiên. Môi ghé vào tai Lãnh Nghê cười khúc khích:” Phu quân, thiếp là nương tử của chàng, nương tử tất nhiên là phải để phu quân vui vẻ. Chàng cứ nhắm mắt lại là được, còn lại giao cho thiếp.”

Nói xong trở mình đè lên người y, hai tay ve vuốt mặt.

“ Có người bên cạnh.” Lãnh Nghê biết nàng làm thế này vì nhiệm vụ kia, chẳng mấy hứng thú, vừa rồi cứng người là sợ nàng phát hiện thân thể mình không giống thư sinh, có điều

bình tĩnh lại rất nhanh, vì Thành Lạc Tiệp đầu hiểu rõ thân thể y như Trác Xảo Nương, cảnh báo:

“ Thiếp mặc kệ.” Thành Lạc Tiệp thấy y không chịu phản ứng, cầm tay y đặt lên ngực mình:

Cách lớp áo dày, cảm thụ không có là bao, Lãnh Nghê chỉ ứng phó vờ vịt chút, bởi vì y cũng muốn tương kế tựu kế để tìm hiểu từ nàng về thứ kia. Theo như lời Lâm Linh thì chắc chắn hai tỷ muội Thành gia và Doãn Thửu thân phận khác thường phải biết thứ đó. Trong khi Lãnh Nghê đang mải suy nghĩ thì tay thì bị Thành Lạc Tiệp nắm lấy tay, luồn vạt áo nàng, tiến vào trong.

Da thịt thơm ngát, trơn nhẵn như ngọc, tuy là người chủ động, nhưng thân thể thiếu nữ bị bàn tay nam nhân thô ráp chạm vào, Thành Lạc Tiệp không kìm được hơi vắn vẹo, cổ áp chế rên một tiếng then thùng, năm đầu ngón chân quít lại. Nàng nhắm mắt lại, hàng mi dài hoảng sợ rung rung, lại như hưởng thụ, hai tay bấu chặt lấy lưng Lãnh Nghê, miệng thở không ra hơi.” Nghê ca ca, đêm nay yêu muội đi.”

Tay trần đặt lên bầu ngực no tròn, Lãnh Nghê chẳng phải đá mà không động lòng, bất giác xoa bóp vào cái, song nhanh chóng kiểm soát bản thân, hít sâu một hơi, cuối cùng lấy lý trí tỉnh táo nói: “ Ta không biết là các nàng muốn tìm cái gì, nhưng ta nói trước, ta không giúp được gì đâu, ta không biết thứ kia là cái gì. Tiệp Nhi, nàng làm thế, chẳng may ta không kiềm chế được làm chuyện không nên, sau này nàng đừng hối hận đây.”

Thành Lạc Tiệp hờn dỗi.” Đừng nghĩ thiếp xấu thế, thiếp thích chàng, cam tâm hiến thân thể này cho chàng, không muốn gì khác.

“ Thật không?”

“Thật.”

Chút ánh lửa hắt ra từ bếp không đủ nhìn thấy cảnh vật, nhưng trong đêm tối, giác quan khác càng thêm nhạy bén, đôi tay Lãnh Nghê cảm thụ được đường cong của tám thân mỹ lệ ấy uyển chuyển mượt mà, mê người tới mức nào. Lãnh Nghê thấy mình cảnh báo rõ ràng rồi, cô gái này vẫn một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ như thế, vậy đừng trách y, liền thì thầm:”
Đừng làm chuyện đó ở đây, bên cạnh có người, ta không quen.”

“Vậy chúng ta ra ruộng bên ngoài?”

“Ừ!”

“Bể muối đi.” Thành Lạc Tiệp mặt đỏ rực, cặp mắt long lanh như được phủ bởi một lớp sương mù:

Lãnh Nghê bò dậy, bế ngang người Thành Lạc Tiệp lên, hai tay nàng vươn ra quấn lấy cổ y, gò má nóng rẫy dán vào lồng ngực rộng vững trãi, thân thể trong lòng y như không xương.

Cửa kết rất khế, Lãnh Nghê dùng bàn chân móc cửa mở ra, chân y rất nhẹ, ngoài không có ai, chỉ có vầng trăng cong treo trên bầu trời, đất phủ tuyết lờ mờ.

Trời rất lạnh, hai thân thể nóng bừng bừng, Lãnh Nghê bế Thành Lạc Tiệp rời viện tử, vượt qua bãi cỏ, chui vào rừng cây um tùm gần đó.

Lãnh Nghê đặt nàng xuống, đè lên, thân thể yếu điệu của Thành Lạc Tiệp áp rạp cỏ, vài chiếc lá khô lay động bên khuôn mặt trắng ngần.

Bốn mắt nhìn nhau, Thành Lạc Tiệp trước giờ luôn chủ động quyền rũ Lãnh Nghê, vậy mà lúc này gương mặt chứa đầy then thùng, tới lúc này rồi chẳng biết làm gì, như dê con mặc người xử lý.

Còn Lãnh Nghệ đáng lẽ bị lửa dục thiêu cháy, ánh mắt càng thêm sáng.” Đêm còn dài, chúng ta nói chuyện trước đã nhé.”

“ Ừm...” Thành Lạc Tiếp đáp bằng giọng mũi, không nhận ra giọng Lãnh Nghệ rất trấn định:

Chương 130: Rắn ra khỏi hang. (2)

Lãnh Nghệ nắm tay kéo nàng ngồi dậy, hai người cứ thế nép vào nhau, xuyên qua tán cây lưa thưa mùa đông, ngắm nhìn ánh trăng nhợt nhạt cũng tựa mỹ cảnh nhân gian.

Cảnh đẹp như thế, giai nhân như thế, nhưng trong đầu Lãnh Nghệ lại theo đuổi ý nghĩ hoàn toàn chẳng liên quan, theo lời Lâm Linh nói, tỷ muội Thành Lạc Tiệp không phải là bộ khoái, thân phận các nàng rất bí ẩn, có lẽ biết không ít, vì thế Lãnh Nghệ quyết định khéo léo hỏi:” Nàng làm bộ khoái chắc cỡ nhiều chuyện thú vị phải không, nàng kể đi ta nghe.”

Một câu hỏi từ mộng mơ về với hiện thực, Thành Lạc Tiệp hơi ngần ngừ, nhu tình trong mắt ảm đạm:” Có gì hay đâu, ngày ngày bắt tặc nhân mà, chán lắm, chúng ta nói chuyện khác đi.”

Xem ra Lâm Linh nói thật rồi, Lãnh Nghệ lại hỏi:” Vậy kể chuyện về nhà nàng đi.”

“ Nhà của thiếp à? Có gì để nói đâu, giống mọi người thôi.”

“ Nàng có bao nhiêu huynh đệ tỷ muội?”

“ Chỉ có thiếp và nha đầu đó.”

“ Cha mẹ nàng vẫn còn chứ?”

“ Còn, đều ở kinh thành.” Một nam nhân quan tâm tới một nữ nhân, hỏi thăm về gia đình của nàng là chuyện hết sức bình thường, Thành Lạc Tiệp không nghi ngờ gì cả, nếu Lãnh Nghệ

chỉ muốn thân thể nàng, không để ý tới cái khác, nàng mới là thất vọng:

Chỉ là sự quan tâm đó cũng khiến nàng lúng túng không kém, nàng chỉ chấp hành nhiệm vụ, thành công rồi, nàng trở về kinh thành, hai người có cơ hội không?

Lãnh Nghệ nghe nói thời xưa nữ hai mươi bốn tuổi đều đính ước, thậm chí nhỏ hơn, mười hai mười ba tuổi lập gia thất, thành mẹ cũng không phải hiếm. Trong khi tỷ muội Thành gia đều hơn tuổi Trác Xảo Nương, rõ ràng chưa thành hôn, y liền hỏi:” Nàng và muội muội đều không nhỏ nữa, hẳn đính ước rồi chứ? Hai nàng đều xinh đẹp như vậy.”

“Nghệ ca ca, huynh hi vọng muội nói rồi hay là chưa?”

“Ta hi vọng nàng nói thật.”

“Nói thật là” Thành Lạc Tiệp cố tình ngừng lại một chút làm Lãnh Nghệ hồi hộp:” Thiếp thì chưa, còn nha đầu kia thì rồi.”

“Hả, tỷ tỷ chưa đính ước mà muội muội đã đính ước rồi à?”

“Vâng, nghe mẹ thiếp nói, thiếp chỉ ra sớm hơn nó một chén trà thôi, gọi là tỷ muội, thực ra có gì khác biệt nhau đâu, ai trước ai sau cũng vậy.” Thành Lạc Tiệp khôi phục tinh thần rất nhanh, thoáng cái đã cười hì hì: “Người ta tới cầu thân, muốn muội muội chứ không muốn tỷ tỷ, thiếp làm gì được? Chỉ đành nhìn nó xuất giá thôi. Nhưng cũng may chưa định thân, nếu không làm sao một lòng một dạ với chàng được.”

“Ta thấy nàng xinh đẹp hơn Lạc Tuyên, kẻ cầu thân kia thực sự là không có mắt.” Lãnh Nghệ làm bộ tức giận mắng:

“Mồm mép! Chỉ biết rót mật làm nữ nhân vui.” Thành Lạc Tiệp rướn cổ lên hôn má Lãnh Nghệ một cái:” Nhưng mà thiếp thích.”

“ Ta nói thật lòng mà.” Lãnh Nghê ôm vài nàng vuốt ve nhè nhẹ.” Mà Lạc Tuyền được gả cho ai?”

“ Thương Sở thiếu tiêu đầu của Trần Viễn tiêu cục kinh thành. Bên trên quyết định bọn thiếp trước khi tới Âm Lăng thì định thân, nói là trung thu năm sau chọn ngày quá môn.” Thành Lạc Tiệp ôm cổ Lãnh Nghê hơi kéo xuống đối diện với ánh mắt mình.” Nghê ca ca, cảnh cáo chàng không được có ý đồ với nó nhé, nó là danh hoa có chủ rồi đấy.”

Lãnh Nghê làm mặt trang trọng.” Làm sao có thể chứ, có nàng là ta rất thỏa mãn rồi.”

Thành Lạc Tiệp hài lòng với câu trả lời này, thưởng cho Lãnh Nghê một nụ hôn chớp nhoáng, cười khúc khích phả hơi nóng vào mặt y.” Trêu huynh đấy, bên trên căn dặn rồi, bọn thiếp làm thiếp thân hộ vệ cho chàng. Nếu chàng thích, muốn cả hai cũng được nha.”

“ Không, không!” Lãnh Nghê lắc đầu ngay.” Ta là người có nường tử, nàng không chê bai ta đã là may mắn của ta rồi, sao có thể tham lam như vậy.”

“ Tùy chàng thôi, nhưng mà đừng có khẩu thị tâm phi đấy nhé.” Thành Lạc Tiệp vẫn dụ:

“ Không đâu, nhất định là không.” Mặc dù đôi bên người gian ta trá, bản thân cũng cảnh cáo rồi, nên chẳng thể trách ai, trong lòng Lãnh Nghê vẫn không thoải mái khi phải lừa cô nường đơn thuần thế này, muốn đi sâu vào đề tài đó, lảng đi.” Đúng rồi, võ công của hai nàng do ai dạy?”

“ Ừm, là sư phụ.” Thành Lạc Tiệp trả lời:

Lãnh Nghê đợi nàng nói tiếp, ai ngờ nàng chỉ nói tới thế rồi thôi, y đợi một lúc mà mặt mù mịt, cô nàng này cũng hay quá nhỉ, ai chả biết là sư phụ.” Sư phụ nàng là ai chứ?”

“ Là một ... Ừm, cái này không nói nữa, sự phụ nghiêm lắm, nghĩ tới là thiếp sợ rồi, không nên nói thì hơn.” Tới lượt Thành Lạc Tiệp đánh trống lảng:” Huynh còn nhỏ chắc nghịch lắm nhỉ?”

“ Vì sao?”

“ Còn không phải à, thân thể huynh rất rắn chắc, phải rèn luyện nhiều mới được như vậy, không thì nghịch nhiều, cho nên khi còn nhỏ, huynh phải rất nghịch ngợm.”

Quả nhiên là khác biệt lớn, ngay cả Thành Lạc Tiệp chỉ sờ một cái là thấy không giống, nếu là Trác Xảo Nương, nàng thể nào cũng nghi ngờ, Lãnh Nghê ỡm ờ cho qua:” Làm gì có, ta một lòng đọc sách thán hiên, nếu không thì làm gì có chuyện đỗ tiến sĩ làm quan. Muội mới là nghịch ngợm đó.”

“ Thiếp á? Đương nhiên rồi, muội còn nghịch hơn nam hài đó.” Chủ đề này làm Thành Lạc Tiệp hào hứng hẳn, thao thao bất tuyệt kể chuyện hồi nhỏ của mình:

Khi hai người vai kề vai thủ thì tâm tình quên hết mọi sự xung quanh thì “viu, viu, viu” ba phát, ba mũi tên bắn tới, đúng lúc Lãnh Nghê lại xoay người đè Thành Lạc Tiệp xuống, chiếm lại chủ động, khiến cho ba mũi tên hiểm hóc ghim vào thân cây sau lưng.

Thành Lạc Tiệp còn tưởng Lãnh Nghê động tình rồi muốn làm chuyện đó, âm thanh kia vừa vang lên thì nang thất kinh, phản ứng của nàng cực nhanh, tay vung ra, hàn quang loang loáng trong đêm. Cách đó không xa truyền tới tiếng kêu thảm thiết, khiến không ít chim chóc trong rừng vỗ cánh bay phành phạch, tiếp đó là tiếng vật nặng chạm đất.

Lãnh Nghê sợ tới dùng cả chân lẫn tay cuống cuống bò ra sau cây đại thụ né tránh.

Thành Lạc Tiệp không đi xem thành quả của mình, nàng nhanh chóng phi thân tới bên Lãnh Nghê, trong tay xuất hiện hai thanh phi đao, mặt chuyên tâm nhìn về phía khu rừng, sẵn sàng đối phó với kẻ khác.

Trong khu rừng tối om vang lên tiếng quát lạnh lùng “còn định chạy đi đâu?”, chính là Doãn Thửu, rồi tiếng đao kiếm va chạm leng keng, kết thúc rất nhanh.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé, mình đi chúc Tết đây.

Chương 131: Tập kích trong đêm.

Lãnh Nghệ từ phía sau ôm chặt lấy Thành Lạc Tiệp, người run bần bật vì sợ hãi, lắp bắp:” Có, có thích khách.”

Thành Lạc Tiệp xoay người lại ôm lấy y, an ủi như dỗ dành trẻ con:” Đừng sợ, đừng sợ Nghệ ca ca, có Doãn Thứ bộ đầu ở phía trước rồi, ông ấy lợi hại lắm, gian tặc không tới gần được đâu.”

“ Không tới gần được? Sao vừa rồi bắn mấy mũi tên vào chúng ta?”

“ Chuyện đó ... Chuyện đó là ngoài dự liệu thôi.”

“ Ngoài dự liệu à, may mà chúng bắn hụt đấy, nếu không trên người ta đã có vài cái lỗ rồi.”

Lãnh Nghệ nói với giọng rất bất mãn, nhưng trong lòng bình tĩnh vô cùng, tai vẫn đang lắng nghe bốn phía:

Không có ngẫu nhiên cũng không có may mắn nào ở đây cả, buổi chiều xuất hiện mấy tên thích khách tấn công bọn họ bất thành, chắc chắn chúng không bỏ đi như vậy. So với việc bị động chờ đợi, Lãnh Nghệ thấy chẳng bằng dự răn khỏi hang mới tranh thủ được lợi thế.

Vì vậy Lãnh Nghệ vờ trúng mỹ nhân kế của Thành Lạc Tiệp, đưa nàng ra cánh rừng. Ở đây có nhiều vật chắn, kẻ địch phải áp sát mới ra tay được. Hơn nữa y và Thành Lạc Tiệp vào rừng tâm tình, con người trong hoàn cảnh đó rất dễ mất cảnh giác, cơ hội tuyệt vời như vậy mới có thể dụ hung thủ ra. Làm

như vậy tuy có nguy hiểm nhất định, ít nhất vẫn chiếm được chủ động, còn hơn đâm đầu vào cái bẫy không rõ.

Chính vì thế Lãnh Nghê mới dẫn lòng được, ghìm cương trước vực thẳm, cùng nàng ngấm trắng tâm sự cũng là cố ý kéo dài thời gian cho đối phương lợi dụng.

Lúc Thành Lạc Tiệp đang say sưa kể chuyện phá phách hồi nhỏ thì Lãnh Nghê nghe thấy tiếng bước chân dẫm trên tuyết, bất kể một người khéo léo tới đâu cũng không thể loại bỏ được âm thanh này. Nên phát hiện một cái, liền cùng Thành Lạc Tiệp âu yếm, nghe thấy tiếng tên bắn, xoay người đè nàng xuống tránh được ba mũi tên. Thành Lạc Tiệp không làm y thất vọng, nàng là cô nương đơn thuần, nhưng võ công rất đảm bảo, phản ứng cực nhanh, hạ ngay một tên.

Lãnh Nghê cũng biết Doãn Thứ luôn như con cú mèo âm thầm giám sát bọn họ, nên y mới tự tin thực hiện mưu kế này. Định tưởng mình nắm hết ưu thế, không ngờ rơi vào bẫy, bất lợi hoàn toàn.

Chỉ là ba mũi tên kia thực sự hung hiểm, Lãnh Nghê không ngờ tới, hoàn toàn nhờ cảnh giác cộng chút may mắn mà thoát được, không khỏi tức giận, Doãn Thứ cảnh giới kiêu quái gì thế?

Thành Lạc Tiệp đâu biết điều ấy, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thầm than may mà họ gặp may, nếu không, hậu quả khó lường.

Chốc lát sau, nương theo ánh trăng mờ, nhìn thấy Doãn Thứ tha một cỗ thi thể tới, đặt trên mặt đất, trả phi đao cho Thành Lạc Tiệp:” Tên này đã chết, tên còn lại bị thương liều mình phá vây bỏ trốn, thuộc hạ bất tài không cản được, đại lão gia không sao chứ?”

“ Không sao, không sao, để ta xem tặc nhân là ai dám ngang nhiên giết người, thật không còn vương pháp nữa rồi.”

Lãnh Nghệ mặt hầm hầm đi ra, trong lòng thì lại nghĩ mình đóng kịch ngày càng giỏi, không biết sau này có bị tâm thần phân liệt không. Trong rừng cây quá tối, không rõ diện mạo, Lãnh Nghệ hỏi:” Có mang lửa không?”

Doãn Thứu lấy trong người ra ngòi lửa, thứ này có thể gọi là bật lửa sơ khai nhất, dùng cỏ ngải và diêm tiêu, cho vào trong một cái ống, bố trí ít cơ quan. Khi cần dùng lấy ra, thổi một lúc là lửa cháy lên, không so được với bật lửa vì chế tác không dễ, đắt, lại dùng được hai ba lần mà thôi.

Thế nhưng lúc này đủ rồi, lửa vừa sáng lên, họ liền nhận ra tay đây chính là tên cung tiễn thủ đã bắn bay phi đao của Thành Lạc Tiệp sáng nay. Hắn có lẽ không ngờ cuối cùng vẫn chết bởi phi đao của Thành Lạc Tiệp.

Sát thủ là kẻ lạ mặt, cả ba đều không nhận ra.

Thế nhưng nguy hiểm chưa qua, có kẻ chạy thoát rồi, ai biết chúng còn bao nhiêu đồng bọn? Dù gì chuyến vi hành này đã bị lộ, Lý Phân bị thương không thể giúp sức, bọn họ phải nhanh chóng trở về huyện nha mới được.

Dù sao không phải bây giờ, đêm khuya đi đường càng nguy hiểm.

“ Đại lão gia quay về thôi, cái xác này để thuộc hạ xử lý là được rồi.” Không phát hiện ra manh mối gì, Doãn Thứu lên tiếng nói, ngấm ra hiệu với Thành Lạc Tiệp đưa Lãnh Nghệ vào nhà đã, tránh nguy hiểm, kế hoạch khác thực hiện sau:

Trong lòng ông ta còn đang lấy làm tiếc, Thành Lạc Tiệp thi triển mỹ nhân kế thành công tới nơi rồi mà lại bị mấy kẻ này phát hoại, thật đáng hận.

Khi hai người từ trong rừng đi ra thì người trong nhà cũng bị tiếng ồn ào đánh thức rồi, đang đứng lơ nhố trước cửa, vừa thấy bọn họ, Chu Bằng y phục xộc xệch đi lên hỏi:” Chuyện gì

thế, chuyện gì thế? Có phải bọn cường đạo buổi chiều lại tới không?”

Lãnh Nghệ gạt đầu, trả lời đơn giản:” Bị đuổi đi rồi.”

Bị đuổi đi, tức là chúng còn quay lại, ai nấy sợ hãi, nhất là Chu Bằng, hẳn là người giàu có nhất, tất nhiên sợ nhất, cuống lên:” Làm sao đây, làm sao đây, bọn cường đạo này chưa chịu thôi ... Đám khốn kiếp này, không sợ vương pháp nữa à?”

Theo những gì bọn họ nghe ngóng được, tên này mới là kẻ không coi vương pháp ra gì nhất, khi chiếm đoạt lợi ích của người khác thì không nương tay, khi mình gặp chuyện thì lại bắt đầu nói tới vương pháp rồi. Thành Lạc Tiệp ném cho hắn ánh mắt khinh bỉ, vào bếp trước, xem Lý Phân thế nào, tránh nàng sốt ruột mà bất chấp thương thế ra ngoài. Quả nhiên Lý Phân đã ngồi dậy, tuy chân bị gãy, kiếm cũng gãy rơi xuống vực, tinh thần con nhà võ chưa mất, tay lăm lăm thanh củi, Thành Lạc Tiệp liền nói:” Không sao, đuổi đi rồi, người dưỡng thương là được.”

Lý Phân thở phào, nói nhỏ:” Bộ đầu, chúng tìm tới rồi, mọi người để thuộc hạ lại, đưa đại lão gia về trước đi.”

Ở bên ngoài, nhưng người khác đang hỏi Lãnh Nghệ chuyện cường đạo tập kích, chợt y hỏi “tiểu nha đầu đâu rồi?”. Thành Lạc Tiệp vừa nghe một cái chưa kịp trả lời Lý Phân đã chạy ra ngay, mọi người đều đầy đủ, chỉ thiếu tiểu nha hoàn kia.

Chu Bằng nhìn về phía phòng chứa củi, bực tức nói:” Chắc nó con ngủ, con nha đầu này, ằm ỉ như vậy rồi mà còn không thức dậy xem có chuyện gì, tham ngủ như vậy sao làm việc tốt được, về phải dạy bảo nó tử tế mới được.”

Chương 132: Sinh mệnh mong manh.

Thành Lạc Tiệp không rảnh nghe Chu Bằng lái nhải, chạy nhanh tới phòng chứa củi, đẩy cửa ra một cái nàng hét lên chói tai. Tích tắc quay về như gió lốc, lửa giận bùng lên từ đáy mắt, chỉ một ta đã thộp cổ Chu Bằng nhấc lên, hét như điên dại vào mặt hắn:” Ngươi, ngươi giết nó!”

Mọi người bị bộ dạng đáng sợ của nàng làm sững sờ, không hiểu chuyện gì.

Chu Bằng bị bóp cổ, mặt nhanh chóng đỏ rần, mắt muốn lòi cả ra, hai tay khua khoắng loạn xạ không ích gì. Tên hộ viện quát:” Ngươi, ngươi mau buông lão gia nhà ta ra, nếu không chết người bây giờ.”

Nhưng hắn chỉ dám quát tháo mà không dám xông lên.

Lãnh Nghệ không quan tâm tới chuyện xảy ra nơi này, chạy ngay xuống bếp, vừa nhìn một cái cũng bàng hoàng. Tiều cô nương đáng thương kia thân dưới trần truồng, da thịt toàn vết cào, hai đôi chân mảnh khảnh dưới ánh trăng chiếu qua khe hở trắng bệch. Y phục thân trên bị đẩy tới cổ, lộ ra bầu vú non nót mới nhú, tay xoay một cách quái dị, hiển nhiên bị gãy. Cổ buộc cái đai lưng thắt nút, miệng nhét giẻ, mắt mở trừng trừng, chết không nhắm mắt.

“ Ông trời ơi!” Người bán hàng sau lưng Lãnh Nghệ kêu lên kinh hãi:

“ Ôi chao, kẻ chết đâm chết chém nào lại làm thế?” Thôn phụ rú lên chạy vào:

Lãnh Nghệ tóm lấy tay mù đẩy ra ngoài:” Không ai được phép vào!”

“ Vì sao?” Thôn phụ nổi giận hỏi:” Ta muốn vào xem nó thế nào?”

Lãnh Nghệ mặt âm trầm, khép cửa lại, không cho ai nhìn thấy thảm cảnh của cô bé đáng thương đó, quay sang Thành Lạc Tiệp nói lớn:” Tiệp Nhi, thả hăn ra đi chuyện này phải làm rõ rồi hăng nói.”

Thành Lạc Tiệp ngực phập phồng, nàng chỉ muốn bóp chết tên khốn kiếp này ngay tại chỗ, sau lưng Lãnh Nghệ đã quát lần nữa, đành tức tối ném hăn đi thật xa.

Chu Bằng lăn lông lốc mấy vòng trên mặt đất, hai tay ôm cổ ra sức thở như cá mắc cạn.

Lãnh Nghệ nhìn Doãn Thứ một cái, Doãn Thứ thời gian đi theo Lãnh Nghệ làm việc rất nhiều, ít nhiều hiểu y y, lấy đại án tri huyện ra, giọng lên:” Huyện thái gia ở đây, các người lui ra, đại lão gia muốn tra án.”

“ Huyện thái gia?” Thôn phụ lão đảo lùì lại, nhìn thanh niên ăn mặc như nông hộ, có chút dáng vẻ thư sinh, hoàn toàn không giống ấn tượng huyện thái gia trong lòng:” Người mà là huyện thái gia sao?”

Những người khác nửa hoang đường nửa ngờ vực, nhưng mà ai dám đóng giả huyện thái gia chứ? Nhất thời người nọ nhìn người kia xem có ai biết không, hiển nhiên là chẳng ai biết.

Doãn Thứ lại nói:” Đây chính là con ấn của huyện thái gia.”

Thôn phụ và người bán hàng lắc đầu, bảo mình không biết chữ, lão đạo xin cho xem, chỉ là ngoài sân tối quá không thấy gì cả. Trang Lão Thạch vội chạy vào nhà lấy đèn lồng ra soi,

lão đạo nhìn kỹ một cái thất kinh, hai tay dâng lên ấn chương trả lại, thi lễ:” Bần đạo bái kiến tri huyện đại lão gia.”

Trang Lão Thạch, thôn phụ và người bán hàng chẳng biết tri huyện nào, thấy thế chỉ biết quỳ xuống khấu đầu. Với nhiều người bình thường, lý trưởng đã là to lắm rồi, còn huyện thái gia quá mức xa xôi.

Chỉ có Chu Bằng kinh hoàng nhất, hắn có kiến thức hơn người khác, biết tri huyện đại lão gia còn rất trẻ, với lại người này mang theo nhiều hộ vệ võ công cao cường như vậy, không dám nghi ngờ. Cuống lên quỳ xuống dập đầu:” Tiểu nhân ... Đại lão gia ... Chuyện này, chuyện này thực sự không phải do tiểu nhân làm. Đại lão gia minh xét.”

Tên hộ viện quỳ rạp không dám ngẩng đầu lên.

Lại lần nữa phải bộc lộ thân phận ngoài ý muốn, hơn nữa cũng vẫn là án mạng, cô bé này, tuổi tác chỉ trạc như tiểu hòa thượng kia mà thôi. Lãnh Nghệ sao mà hận cái thời đại này như vậy, hít sâu nhìn quanh một lượt, dù lòng không thoải mái vẫn phải thực hiện trách nhiệm của mình, nghiêm giọng quát:” Các người quay về nhà, không được ra ngoài, không cho nói chuyện, không được bàn tán, kẻ nào nói, kẻ đó coi là nghi phạm.”

Lại chỉ hộ viện:” Người ... Đúng, chính là người, người giám sát.”

Được huyện thái gia coi trọng, hộ viện thấy xương cốt toàn thân nhẹ đi mấy cân, đứng dậy ưỡn ngực nói lớn:” Đại lão gia cứ yên tâm, tiểu nhân nhất định trông coi thật tốt, không cho ai đi đâu hết ... Vào, vào, nghe thấy đại lão gia nói gì chưa? Vào nhà mau.”

Những người kia cun cút vào nhà, Doãn Thửu nhảy lên nóc nhà cảnh giới, Thành Lạc Tiệp tới bảo vệ sát bên Lãnh Nghệ,

nhưng mắt ươn ướt, giọng nghẹn ngào:” Đại lão gia, thương nó quá, nó còn bé như thế, làm sao lại thế chứ?”

Lãnh Nghệ gật đầu, cô bé xinh đẹp như thế, còn nhỏ như thế, mới lúc này thôi, tưởng chừng không bao lâu, nó còn ở trong bếp, được Thành Lạc Tiếp gấp cho miếng thịt mà mắt tỏa sáng, ngồi góc phòng ăn ngon lành ... Vậy mà giờ nằm đây, chỉ còn cái xác giá lạnh, hơn nữa trước khi chết hẳn vô cùng đau đớn sợ hãi.

Biết cô bé này về tới Chu gia cũng sẽ chịu nhiều khổ cực, nhưng chuyển vi hành lần này của Lãnh Nghệ có mục tiêu rồi, chính là Chu Bằng. Nếu làm tốt, tên ác bá đó sẽ không còn lâu nữa, cô bé có thể cũng được giải thoát.

Vậy mà nó không đợi được tới lúc đó rồi.

Thật đáng thương.

Lửa giận không kìm được bốc lên trong lòng, từ lúc Lãnh Nghệ tới đây, y gặp quá nhiều cái chết. Mặc dù cái nghề của y cũng tiếp xúc không ít án mạng, nhưng tổng thể xã hội thanh bình, mạng sống được tôn trọng. Không có cảm giác mạng sống con người mong manh như ở nơi này.

Cái chết đến quá dễ dàng.

Đứng một lúc lâu cảm xúc trong lòng mới lắng dịu, ổn định tinh thần, cầm đèn lồng lên kiểm tra hiện trường.

Xung quanh phòng chứa củi vẫn nguyên vẹn, không dó dáu vết dùng sức mạnh đột nhập, cửa phòng không có then cài, mở ra dễ dàng, dù gì chỉ là phòng chứa củi mà thôi.

Cỏ khô văng khắp phòng, hiển nhiên là có một cuộc vật lộn kịch liệt.

Lãnh Nghệ quan sát tình huống hiện trường trước, bên cạnh thi thể có đôi hài, nhìn là biết không phải của người chết,

vì rất lớn.

“ Muội tử, ta không để muội ra đi oan ức như vậy đâu, nhất định ta sẽ lôi hung thủ ra ngoài ánh sáng.” Mặc dù không quen biết gì cả, nhưng cô bé gặp thảm cảnh như thế, ai không động lòng, khẽ lắm bầm một câu, Lãnh Nghệ mới ngồi xuống kiểm tra thi thể:

Chương 133: Bất kể là kẻ nào.

Hung thủ rất tàn nhẫn, khớp khuỷu tay của tiểu nha đầu bị bẻ gãy, Lãnh Nghê cầm lấy tứ chi thi thể hoạt động một chút, còn chưa cứng, thời gian tử vong không thể quá một canh giờ, cũng chính là lúc y và Thành Lạc Tiệp thân mật ở trong rừng.

Lãnh Nghê xem xét thật kỹ một lượt, xếp bằng lại thi thể, nhìn thân thể toàn vết cào, bầu vú rất chỉ nhú đôi chút, vẫn là cô bé thôi, ngây ra tới xuất thần.

“Đại lão gia, sao rồi, có phát hiện ra điều gì không?” Thành Lạc Tiệp đợi rất lâu không thấy Lãnh Nghê có phản ứng gì, đẩy y một cái:

Lãnh Nghê như choàng tỉnh:” À, ừ, cô bé không bị xâm phạm. Điều có hai khả năng, một là hung thụ bị phản kháng kịch liệt, trong lúc giằng co đã ra tay giết người. Khả năng khác, hung thủ là nữ nhân.”

“Nữ nhân!?” Thành Lạc Tiệp vừa nghe tới đó đã dừng dừng nổi giận, đứng phắt dậy:” Khẳng định là mục thôn phụ lăng lơ kia, thuộc hạ đi tìm mục hỏi cho ra nhẽ.”

“Dừng vội.” Lãnh Nghê vươn tay kéo nàng lại:” Trước tiên làm rõ tất cả manh mối đã rồi mới thẩm vấn được.”

Thành Lạc Tiệp ít khi chống lại lời Lãnh Nghê như thế, hơi vùng vằng:” Không phải tra khảo là ra à?”

Lãnh Nghê dùng sức cạy tay phải tiểu nha hoàn ra, bên trong lộ ra cái mặt ngọc, chỉ tay:” Chính là nó, muội là nữ nhân, hiểu thứ này hơn ta, nói thử xem.”

Thành Lạc Tiệp nhận lấy cái mặt ngọc, xem kỹ.” Cái mặt ngọc này chất lượng rất tốt, hàng thượng phẩm, đắt lắm đấy, làm sao một nha hoàn nghèo lại có ... A, thuộc hạ hiểu rồi, chắc chắn là hung thủ trong lúc bức ép nó, nó phản kháng giết được trên người hung thủ. Thứ đất tiền này chỉ có tên địa chủ giàu mà bắt kia thôi ... Tên dân tộc khôn kiếp, thuộc hạ giết hắn.”

Lãnh Nghệ lần nữa phải giữ lại cô nàng bề ngoài ôn nhu như nước, trong lại tính nóng như lửa ngay.” Đừng vội, không thể chỉ dựa vào chừng này mà định tội hắn được, chưa đủ.”

“ Có gì mà chưa đủ, đại lão gia ngài không phải hỏi chiêu nghe thấy hắn có ý đồ với tiểu nha đầu này rồi à? Lúc đó thuộc hạ không ra tay ngăn cản thì hắn cũng sẽ làm hành vi cầm thú đó thôi, loại gian tặc đó, chết chưa hết tội.” Thành Lạc Tiệp nghiêng răng ken két:

“ Nếu chứng kiến ác đồ hành hung, có thể giết ngay tại chỗ. Nhưng với án mạng đã phát sinh, xác định ai là hung thủ phải thận trọng, chúng ta chưa thể kết luận vội vàng phiến diện như vậy. “ Lãnh Nghệ nghiêm khắc quát: “ Tiệp Nhi, quên chuyện Lý thị thời gian trước vì phán đoán sai lầm bị hủy đôi tay rồi sao? ta tới giờ còn áy náy. Huống hồ, nếu nhầm người, để hung thủ thực sự tiêu diêu bên ngoài, đó là bất công lớn nhất với người bị hại đấy. Ta cũng rất tức giận, nhưng tức giận không giải quyết được gì.”

Thành Lạc Tiệp bị dội gáo nước lạnh, tức thì ỉu xiu, ít nhất không hơi chút đòi giết người nữa.

Lãnh Nghệ thở phào, tiếp tục kiểm tra hai tay tiểu nha hoàn, ở móng tay có thứ hồng nhạt, cẩn thận khều ra, hình như là da người.

Lại xem đai lưng thắt ở cổ, không có dấu vết nguy tạo bả Thành Lạc Tiệp.” Cắt nó hộ ta.”

Thành Lạc Tiệp rút phi đao, cầm lấy đai lưng, tránh nút thắt, tay khéo léo cắt xuống không để dụng cụ chạm vào thân thể tiểu nha hoàn, đưa cho Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê lần đầu tiên nhìn rõ phi đao của Thành Lạc Tiệp, nó rất mỏng, lại không có chuôi đao, phía sau cũng không buộc lụa đỏ, trông như lá liễu vậy. Chẳng rách nang giấu trong người không thể nhìn ra.

Kiểm tra cái đai lưng, được chế tác cầu kỳ, chất liệu cũng thượng thừa, nhìn cái biết ngay người bình thường không mua nổi. Ngoài ra không phát hiện gì khác.

Lãnh Nghê lại cẩn thận rút khăn tay nhét trong miệng tiểu nha hoàn ra, khăn tay nhét rất sâu, đoán chừng nhét vào tận yết hầu. Khóe miệng cô bé có vết rách, chứng tỏ hung thủ cố sức nhét vào. Khi mở cái khăn tay ra, phát hiện góc khăn tay thêu chữ, cầm đèn lồng soi.

Đèn lồng vừa đưa tức thì nhìn thấy hai chữ “Chu Bằng!”, Thành Lạc Tiệp phần nộ.” Quả nhiên là tên dân tộc đó, không băm vằm hẳn thành trăm mảnh không được!”

“ Đứng lại, quay về đây!” Lãnh Nghê quát, giọng tràn ngập kiên định mà uy nghiêm:

Thành Lạc Tiệp đứng lại, nhưng quay lưng về phía Lãnh Nghê, hai bờ vai run lên, rõ ràng đang giận ghê gớm, có khi còn giận cả y vì ngăn cản nàng.

Lãnh Nghê di tới sau lưng nàng, nói nhỏ:” Đừng kích động như thế, hiện giờ đang phá án, không phải truy sát thích khách, không được làm bừa.”

Thành Lạc Tiệp quay người lại, mắt rung rung lệ, chỉ tiểu nha hoàn nằm đó:” Nó chết thảm quá, không cần biết hắn là ai, thuộc hạ không bỏ qua cho hắn.”

“ Ta hiểu, ta cũng không tha cho bất kỳ hung thủ nào.” Lãnh Nghệ chỉ nói là hung thủ mà không nhắm vào ai.” Bây giờ đang tra án, là vụ án ở huyện Âm Lăng ta, ta là tri huyện, phải làm cho rõ ngọn ngành. Ta biết tâm tình nàng, ta cũng không dễ chịu gì, ta sẽ tra rõ vụ án này, đòi lại công bằng cho nó. Không cần biết liên quan tới ai, ta cũng sẽ khiến kẻ đó phải trả giá, yên tâm.”

Thành Lạc Tiệp gục đầu vào vai Lãnh Nghệ mà khóc, miệng cứ lẩm bẩm, đáng lẽ giữ nó ở trong bếp thì không có chuyện này xảy ra.

Hai người cứ thế đứng dựa vào nhau dưới ánh trăng đang tàn, đến khi tâm tình của Thành Lạc Tiệp cơ bản bình tĩnh lại, Lãnh Nghệ mới khe khẽ vỗ lưng nàng:” Nàng đi gọi Chu Bằng tới đây, ta muốn thăm vấn hắn, ngay trong phòng chứa củi này.”

Mệnh lệnh của Lãnh Nghệ làm Thành Lạc Tiệp rất cuộc kiếm được cơ hội phát tiết lửa giận vẫn âm ỉ cháy trong lòng này giờ. Chẳng mấy chốc Chu Bằng bị nàng lôi xềnh xệch thô bạo như cái bao tải rách, ném trước mặt Lãnh Nghệ.

Không biết trên đường đi hắn bị Thành Lạc Tiệp làm gì rồi, không cả dám kêu oan, quỳ đó dập đầu lia lịa.

Kể cả không phải hung thủ giết người, bằng vào chuyện tên này làm ở thôn quê, gặp phải đái ngộ đó chẳng oan, Lãnh Nghệ lời đi như không biết, trực tiếp hỏi:” Đêm qua ngươi ở đâu?”

“ Tiểu tiểu nhân, không ở đâu cả, tiểu nhân ngủ trong phòng.”

“ Một mình à?”

“ Vâng, họ không chịu ngủ cùng với tiểu nhân, đành ngủ một mình.”

“ Nói vậy là không ai làm chứng cho người rồi.”

Chu Bằng dạ dạ.” Chuyện này cũng cần làm chứng ạ?”

“ Đương nhiên cần!” Lãnh Nghê đem đai lưng, mặt ngọc, khăn tay còn đã đôi hài ném trước mặt hắn.” Những thứ này là của ai?”

Chương 134: Chứng cứ đều chỉ về một hướng.

Chu Bằng cầm lên xem, kinh ngạc lắm.” Đều là của tiểu nhân, ài, bảo sao tiểu nhân tìm không ra ... Vừa nãy thức dậy thì không thấy hài, đai lưng đâu, đành kiếm một cái của Trang Lão Thạch dùng tạm. Sao đồ của tiểu nhân tiểu nhân lại ở chỗ đại lão gia ạ?”

“ Người thừa nhận là được rồi.” Lúc này trời chưa sáng hẳn, trong phòng chứa củi chỉ có một cái đèn lồng làm khuôn mặt Lãnh Nghê càng âm u, trầm giọng nói:” Những thứ này đều tìm được ở chỗ người chết, cái mặt ngọc được tiểu nha hoàn nắm chặt trong tay, đai lưng dùng siết cổ, khăn tay nhét trong miệng. Người giải thích ra sao?”

Chu Bằng “hả” một tiếng nhũn chân ngã lăn ra đất, rồi cuống cuống bò dậy, vừa quỳ dập đầu vừa gào lên:” Đại lão gia! Tiểu nhân oan quá! Tiểu nhân thực sự không giết nó! Mặc dù tiểu nhân thèm khát dung mạo của nó, nhưng từ khi tôn phu nhân cảnh cáo, tiểu nhân liền không dám có ý đó nữa. Tiểu nhân thực sự ở trong phòng ngủ, ngủ tới tận khi nghe thấy tiếng hét mới chạy ra theo bọn họ.”

“ Vậy ta hỏi ngươi, đồ của ngươi vì sao lại ở đây?”

“ Cái này, cái này tiểu nhân không biết À, phải rồi, chắc là hung thủ lấy từ chỗ tiểu nhân, muốn giá họa cho tiểu nhân. Nhất định là thế, oan quá đại lão gia ời.”

Lãnh Nghê không nhìn ra bất kỳ điều gì trên mặt hắn, hoặc là hắn oan thật, hoặc tên này diên kịch thuộc hàng đại tài.” Ai

giá họa cho người được chứ?”

“Tiểu nhân không biết, tiểu nhân không biết...” Chu Bằng gào lên hốt hời, đột ngột ngồi thẳng dậy, mắt láo liên:” Phải rồi, là lão đạo, tiểu nhân giận lão nói tiểu nhân thói mù tiền nên trừng mắt với lão ta mấy cái, có thể do đó lão giận mà báo thù ... Không không, ả thôn phụ kia, tiểu nhân mĩa mai mụ. Mà cũng có thể là tên bán hàng, loại người đó rất căm thù người có tiền, tiểu nhân chửi hấn, chắc là hấn hận tiểu nhân.

Chỉ mới gặp nhau nửa ngày mà tên này gây thù chuốc oán không sót một ai, có thể đoán thường ngày sống tẻ ra sao, Lãnh Nghê hỏi: Bọn họ có tới phòng người không?”

“Không ạ, chỉ có tiểu nha hoàn tới, tiểu nhân bảo nó lấy nước rửa chân, giúp tiểu nhân cởi áo ... Á ...” Mông lập tức trúng một cú đá của Thành Lạc Tiệp, Chu Bằng khóc lóc:” Đó, đó vốn là chuyện nha hoàn nên làm mà, nó, nó chỉ làm mấy chuyện đó, tiểu nhân cho nó đi, không chạm vào nó.”

“Khi ngủ có đóng cửa không?”

“Có ạ!”

“Vậy sao có kẻ trộm được đồ của người?” Lãnh Nghê hỏi:

“Chuyện này ...” Chu Bằng ú ớ, vì hấn cũng chẳng thể nói là vì sao, chột la lên:” Phải rồi, cửa sổ, nhất định là cửa sổ, chỉ có thể là cửa sổ thôi, tiểu nhân lúc đi ngủ không chú ý, lúc đó cửa đóng, không biết có cài không?”

“Đi xem sao.” Lãnh Nghê rời khỏi phòng chứa củi:

Thành Lạc Tiệp lại tóm cổ áo sau gáy Chu Bằng kéo hấn đi theo.

Tuyết ở sân đã được Trang Lão Thạch quét dọn, nhưng ở phía sau nhà thì vẫn còn nguyên. Sau phòng ngủ chính là một mảnh đất trống, mặt đất phủ lớp tuyết, cách cửa sổ một hai

bước, có dấu nước hắt qua, chắc là người trong phòng đổ nước qua cửa sau.

Mà ngay dưới cửa sổ có hai hàng dấu chân, kéo tới tận góc phòng, thông tới phía phòng chứa củi.

Nhìn thấy dấu chân, Chu Bằng toàn thân run lên:” Thế, thế này là sao ... Đại lão gia, tiểu nhân không ra ngoài Thật mà, tiểu nhân không trèo cửa sổ ra ngoài đâu, chắc là dấu chân của kẻ khác đây.”

Lãnh Nghệ tay xách đèn lồng, ngồi xuống nhìn kỹ từ các góc độ, xem xét dấu chân, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, còn nguyên, không có dấu vết phá hoại. Kéo thử cửa sổ, không được, hẳn là cài từ bên trong. Y quay sang Chu Bằng:” Người bảo không phải dấu chân của người. Tốt, chúng ta so là được, Tiếp Nhi, lấy đôi hài kia ra đây.”

Thành Lạc Tiếp lấy đôi hài trong phòng chứa củi lấy đôi hài kia ra, so một cái, khớp ngay, may liểu dựng ngược ẩn chứa lửa giận, nàng vẫn cố nén lại đợi lúc hấn không thể cãi vào đâu:” Nếu người chưa phục thì cởi hài đang đi ra so.”

Nói rồi lột hai của hấn đưa Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ đặt vào dấu chân, không lệch chút nào.

Chu Bằng mặt cắt không ra máu, ngồi bệt trên mặt đất như gặp ma vậy:” Không phải tiểu nhân đâu, không phải tiểu nhân đâu mà.”

Lãnh Nghệ khẽ vỗ vai Thành Lạc Tiếp, bảo nàng cứ bình tĩnh, không ra tay vội, đi tới đại sảnh. Trong đại sảnh ai nấy ngồi im lìm, chỉ có tên hộ viện cáo mượn oai hùm đi qua đi lại như canh tù phạm, thấy Lãnh Nghệ tới liền khom người chạy đến báo canh gác rất tốt, không cho kẻ nào di chuyển hay trò chuyện.

“Làm tốt lắm.” Khen hẳn một câu xong, Lãnh Nghê nhìn quanh hỏi:” Trong một canh giờ qua có ai ra ngoài không?”

Tất cả đều lắc đầu, lão đạo hất phát trần lên vai, chủ động nói trước:” Chắc không có ai ạ, bản đạo tuổi cao, ngủ không sâu, nếu có ai ra ngoài là bản đạo biết ngay. Tới tận khi có tiếng hét dài thì mọi người mới tỉnh.”

Người bán hàng chỉ Trang Lão Thạch:” Người cuối cùng ra ngoài chắc là chủ nhà, trước khi đi ngủ có đi nhà xí, nhưng phải hai canh giờ rồi ạ, còn trong một canh giờ vừa qua không có ai ra ngoài.”

Tên hộ viện bổ xung:” Vì lo sợ đám cường đạo buổi chiều quay về, cho nên tiểu nhân ngủ ngay bên cửa, đến khi nghe tiếng kêu thảm mới dậy mở cửa, mọi người đều dậy cùng lúc. Trước đó không ai ra ngoài, tuy võ công tiểu nhân chẳng ra sao, nhưng nếu ai mở cửa hay cửa sổ, nhất định sẽ biết.”

Những người này đa phần đều tình cờ gặp nhau, tên hộ viện và chủ nhà có thể coi là quan hệ chủ nợ và con nợ, trước đó có ý đồ nhòm ngó bà nương chủ nhà, nhưng không biết bà nương chủ nhà đã chết, tức là lâu rồi không gặp. Tên hộ viện đồng thời cũng xung đột mồm miệng qua lại với thôn phụ. Người bán hàng, lão đạo, thôn phụ chỉ tới cây cầu mới gặp nhau thôi.

Nói cách khác, khả năng bọn họ cấu kết nói dối là gần như không có, tên hộ viện và lão đạo nói không ai ra khỏi nhà trong một canh giờ qua, cơ bản là đáng tin.

Chương 135: Tiền chuộc tội.

Lãnh Nghệ kiểm tra then cửa, sau đó vào phòng ngủ chính nơi Chu Bằng ngủ, trừ giường bừa bộn ra thì không có gì khác. Y đi tới bên cửa sổ, then cài trong, dưới cửa sổ có bàn trà và hai cái ghế. Trên bàn có khay trà, khay toàn là bụi, hiển nhiên là sau khi nữ chủ nhà qua đời, không còn ai quét dọn nữa, bàn ghế đều bẩn cả.

Đẩy cửa sổ, nhìn thấy vết vũng nước, Lãnh Nghệ vuốt râu ngẫm nghĩ một hồi rồi đóng cửa sổ lại, đi ra sau nhà.

Chu Bằng vẫn quỳ trên mặt đất bộ dạng như chết cha chết mẹ, vừa thấy bóng Lãnh Nghệ là lại kêu oan:” Đại lão gia, tiểu nhân oan quá, tiểu nhân thực sự không giết nha hoàn đó.”

“ Không à?” Lãnh Nghệ cười nhạt:” Bản huyện đã kiểm tra, tiểu nha hoàn bị giết trong vòng một canh giờ qua, nhưng vừa rồi tới đại sảnh tra hỏi, tất cả mọi người không ai ra ngoài trong khoảng thời gian đó. Vì họ ngủ cùng nhau nên có thể làm chứng cho nhau, chỉ có người là không ai làm chứng, là người duy nhất có khả năng gây án, giết người.”

“ Không phải là tiểu nhân.” Chu Bằng bò tới muốn ôm chân Lãnh Nghệ kêu oan, bị Thành Lạc Tiệp tóm cổ ném ra sau:

“ Không phải người thì ai?” Lãnh Nghệ chỉ cửa sổ và mặt đất:” Cửa sổ còn đóng, không bị ai phá hoại, người ngoài làm sao đi vào trộm đồ của người mà vu oan? Dưới cửa sổ chỉ có hai dấu chân, không còn cái nào khác, đều khớp dấu chân của người. Hài thi ở trong phòng chứa củi. Hung thủ không phải người thì là ai được.”

“ Đại lão gia, thực sự không phải tiểu nhân đâu mà, oan quá, oan quá.” Chu Bằng khóc lóc vật vã:

Thành Lạc Tiệp đá hấn cái nữa:” Đại lão gia, cần gì thừa lời, dùng đại hình xem hấn còn chối không?”

Chu Bằng nghe tới đại hình, sợ nín cả khóc, đến cả gai đâm chảy máu, xước tí da thịt hấn còn không chịu nổi thì làm sao chịu nổi hình phạt, lúc đó chẳng phải đánh một cái đã nhận hay sao.

“ Bản huyện hỏi người vài câu, nếu không trả lời đúng sự thực sẽ dùng tới đại hình.” Lãnh Nghê nghiêm nghị nói:

Chu Bằng như người chết vớ được cọc, rồi riu nói:” Vâng, vâng, vâng Đại lão gia cứ hỏi.”

“ Bản huyện hỏi người, nha hoàn kia người có được bằng cách nào?”

“ Nhà nó nợ tiểu nhân một vạn hai nghìn đồng, là điền tô nhiều năm. Tiểu nhân nhiều lần thu tô không được, thấy khuê nữ hấn xinh đẹp, muốn mang về làm nha hoàn trừ nợ. Cha nó không cho, tiểu nhân nói thế sẽ kiện lên quan, thiếu nợ trả tiền là thiên kinh địa nghĩa. Nói mãi hấn cũng chịu, đến khi tiểu nhân đi, hấn, hấn ... đột nhiên phát bệnh, phun máu rồi chết.”

“ Hoang đường, là người bức tử cha nó chứ gì?” Thành Lạc Tiệp quát:

Chu Bằng nhận ra vừa rồi quỳnh quá nên nói thừa chuyện không nên nói rồi, rồi rít xua tay:” Không không, thật sự không phải! Đại lão gia, phu nhân, tiểu nhân xưa nay đối xử với hương thân trong thôn rất tử tế.”

“ Tử tế à, tử tế mà ăn cả tiền cứu tế của người khác sao? Loại người như người còn sống tới lúc này là ông trời mù mắt, trời không quản người, vương pháp không quản người ... Vậy

bản cô nương sẽ quản.” Thành Lạc Tiệp càng nói càng giận, gương mặt xinh đẹp đánh lại như sắt thép, sát khí tỏa ra ngoài:

Lãnh Nghệ kịp thời đưa tay cản lại:” Nàng đi gọi Doãn Thửu tới đây, ta có lời muốn nói.”

Thành Lạc Tiệp thù hận nhìn Chu Bằng một cái mới đi.

Nhân lúc này Lãnh Nghệ ngồi xuống, nói nhỏ với hần:” Hiện giờ vụ án rất bất lợi với ngươi, nhưng không phải không thể thương lượng.”

Nghe tới đó Chu Bằng mừng hóm, gật đầu liên hồi, cũng nhỏ giọng nói:” Đại lão gia, thực sự không phải do tiểu nhân làm, có điều tiểu nhân cũng biết, hiện giờ rất phiền toái, chỉ cần đại lão gia có thể giúp tiểu nhân thoát tội, tiểu nhân sẽ hậu tạ đại lão gia.”

“ Ừm, nha hoàn kia chết rồi, ngươi cũng nên cho nhà nó ít tiền phủ tuất chứ?”

“ Nên ạ, nên ạ.”

“ Ngươi từ nhà nó tới đây, vậy trong nhà nó còn có ai?”

“ Dạ, trừ cha nó thổ huyết mà chết thì nó còn mẹ, lão nãi nãi và mấy đứa đệ muội.”

Nghe cũng biết là một gia đình khó khăn, giờ sức lao động chính trong nhà không còn, sau này sống sao đây chứ, Lãnh Nghệ đè nén căm ghét xuống:” Vậy ngươi định bỏ ra bao nhiêu tiền phủ tuất?”

Chu Bằng thoáng ngần ngừ, vừa thấy Lãnh Nghệ quắc mắt lên nói ngay:” Dạ, dạ, năm quan.”

Một quan là một nghìn đồng, năm quan là năm nghìn cũng là năm lượng bạc trắng, Lãnh Nghệ chưa có nhận thực rõ ràng chừng này tiền với một hộ gia đình bình thường có giá trị thế

nào, để cẩn thận, vẫn nói:” Người giết khuê nữ nhà người ta, vậy mà bỏ ra năm quan để đuổi ăn mày à?”

Sao lại quay về chuyện cũ rồi, mặt Chu Bằng như đưa đám:” Tiểu nhân, tiểu nhân có giết nó đâu, tiểu nhân oan mà.”

“ Chứng cứ rành rành, ngươi còn cãi! Được, bản huyện không thừa lời với ngươi nữa, áp giải về nha môn dùng đại hình từ từ thẩm vấn rồi nói sau.” Lãnh Nghê đứng dậy:

Chu Bằng hoảng quá, nhào tới ôm rịt lấy chân Lãnh Nghê:” Đại lão gia, khoan đã, tiểu nhân trả tiền, đền nhà nó 10 quan! Không, không 30 quan, 50 quan ... Vậy 100 quan ...”

Vừa nói vừa nhìn mặt Lãnh Nghê, thấy mặt y không đổi sắc mếu máo:” 500 quan, tiểu nhân đền nhà nó 500 quan! Đại lão gia ơi, tiểu nhân chỉ có chừng đó tiền.”

500 quan, dù mạng người chẳng thể lấy tiền ra đong đếm, nhưng số tiền này có thể giúp được người còn sống, Lãnh Nghê gật đầu:” Được, 500 quan, cứ quyết định thế.”

“ Đa tạ đại lão gia.” Chu Bằng dập đầu, chẳng vui vì tai qua nạn khỏi buông chân Lãnh Nghê, ngược mắt lên:” Vậy chuyện kia của tiểu nhân.”

“ Bản huyện chưa nói xong mà.” Lãnh Nghê đi qua đi lại:” Mỗi năm thôn Hồng Tùng cứu trợ, ngươi và lý trưởng thông đồng, đem tiền cứu trợ chia cho thân thích của ngươi, còn nhà nghèo khổ thực sự như La Khổ Oa không được đồng nào, ngươi định nói gì đây?”

Chu Bằng nghe huyện thái gia nhắc tới cái tên La Khổ Oa thì biết ngay Lãnh Nghê điều tra rồi, lại liên tưởng chuyện mặc thường phục, giấu thân phận, xem ra nhắm vào chuyện này mà tới, không phải không chối được, mà sợ chối rồi y tức giận, lại gán mình tội giết người. Cân nhắc bên nặng bên nhẹ

Chu Bằng đập đầu:” Tại tiểu nhân tham lợi nhỏ, tiểu nhân đáng chết.”

“ Nếu người thừa nhận đã chiếm đoạt số tiền không phải của mình, vậy thì người định làm sao?”

“ Tiểu nhân sẽ trả lại toàn bộ tiền cứu tể.”

“ Vậy còn những kẻ không đáng cơ được cứu tể thì sao đây?”

“ Tiểu nhân cũng bảo chúng trả.”

Lãnh Nghệ thở phào, quan phủ thời này còn có uy lực chứ đời sau làm gì dễ dàng như vậy:” Rất tốt, có điều thôn Hồng Tùng, còn có cả thôn Biền Thạch, thôn Bảo Mã, Loa Hoàn ở bên còn rất nhiều bách tính cùng khổ, bán con bán cái, rời nhà bỏ cửa, người tính làm sao?”

Chu Bằng đỏ mặt, cái này hắn không dám nói.

Chương 136: Hung thủ không ngờ tới. (1)

Lúc này Doãn Thử và Thành Lạc Tiệp đi nhanh tới, Lãnh Nghê nói lớn:” Chu viên ngoại đã đồng ý trả lại tiền cứu tế chiếm đoạt trước kia, đồng thời còn đang suy nghĩ bỏ bao tiền ra cứu trợ hương thân nghèo khó xung quanh, đúng không?”

Chu Bằng giờ thấy Thành Lạc Tiệp khác nào chuột thấy mèo, vâng dạ ngay:” Vâng vâng, tiểu nhân đang định lấy ra 500 đồng ... Chỗ mỗi nhà.”

“ 500 thì đủ làm gì, ít nhất 5000, những nhà bán con cái càng khó khăn, phải gấp đôi, à không gấp ba. Ta nhìn nhà Chu viên ngoại rất lớn, còn bẽ thế hơn cả nha môn của ta, bỏ ra chừng đó tiền chưa nghèo được đâu phải không?” Lãnh Nghê cố tình nói:

Chu Bằng là tên keo kiệt, mặc dù chừng đó tiền thì hẳn bỏ ra được đấy, nhưng thế có khác gì, lấy mạng hấn đâu, nghe thôi mà lòng đau như cắt, cười nịnh:” Đại lão gia, Chu gia đông người, nhìn thì lớn thực ra là ...”

Thành Lạc Tiệp tới nơi nói ngay:” Đại lão gia, giết người đền mạng, lấy mạng chó của hấn, tịch biên gia sản, vậy là xong rồi, nhiều lời làm gì.”

Chu Bằng vừa nghe vậy nào dám mặc cả gì nữa, rồi rít gât đầu:” Đại lão gia, tiểu nhân bỏ tiền, tiểu nhân bỏ tiền, đại lão gia cứ nói một lời ... Tiểu nhân nghe theo ... Tiểu nhân không giết người thật mà, tiểu nhân bị oan mà.”

“ Chính người nói đấy.” Lãnh Nghê giải quyết xong một vấn đề, quay sang bảo Doãn Thứ:” Người đưa hấn sang một bên, bảo hấn cởi hết y phục, kiểm tra kỹ người hấn, xem có vết thương gì không? Đặc biệt là vết cào.”

Doãn Thứ vâng lời dẫn Chu Bằng đi ngay.

Đợi hai người đó đi rồi, Thành Lạc Tiệp nhìn Lãnh Nghê với ánh mắt phức tạp, đắn đo không biết có nên nói hay không, vì nhiệm vụ, nàng không dám làm mất lòng Lãnh Nghê. Rốt cuộc nàng vẫn là người không dẫu được tâm sự, cắn răng hỏi:” Đại lão gia thực sự định để tên ác bá đó lấy tiền chuộc tội sao, đó là một mạng người đấy.”

Nghe là biết nàng không tán đồng rồi, Lãnh Nghê vẫy tay gọi nàng tới gần, cầm đèn lồng soi dẫu chân:” Có phát hiện ra cái gì không?”

Thành Lạc Tiệp ngồi hấn xuống, nhìn kỹ mà không thấy gì.

“ Nàng nhìn đi, dẫu chân này phần gót chân rõ ràng nông hơn mũi bàn chân, hơi nữa hơi dốc, hai dẫu chân đều như thế, nói lên điều gì?” Lãnh Nghê hạ thật thấp giọng hỏi, thấy nàng lắc đầu, lại chỉ dẫu chân Chu Bằng vừa đi:” Lại nhìn dẫu chân này, rất bằng phẳng, không có tình huống giống dẫu chân kia, nguyên nhân là sao?”

Thành Lạc Tiệp ghét Chu Bằng tới độ nhìn cái dẫu chân của hấn đã chướng mắt rồi, chỉ hừ một tiếng, hiển nhiên là nếu Lãnh Nghê định giúp hấn thoát tội, nàng sẽ không tán đồng.

“ Đây không phải chỗ nói chuyện, theo ta.” Dù sao trong nhà còn cả đông người, Lãnh Nghê nắm tay Thành Lạc Tiệp dẫn tới phòng chú củi:

Thi thể tiểu nha hoàn nằm đó trên nền đất lạnh, Thành Lạc Tiệp mỗi lần nhìn là không kìm nổi thương cảm cởi áo ngoài,

đắp lên người nó, không lên tiếng, đợi Lãnh Nghệ đưa câu trả lời.

Lãnh Nghệ thở dài giải thích:” Dấu chân đó phần trước sâu hơn phần sau, lại còn dốc, chứng tỏ là người đi hài có chân nhỏ hơn hài. Hài thì mềm, nên hấn phải nhón chân đi bằng mũi chân thì hài mới không rơi ra. Còn dấu chân Chu Bằng vừa rời muội cũng thấy đấy, rất bằng phẳng, không giống dấu chân kia, chúng ta dấu chân đó không phải do Chu Bằng để lại.”

Thành Lạc Tiệp nghe vậy định phản bác, nhưng không có bằng chứng nào.

Lãnh Nghệ lại nói:” Vừa rồi ta còn xem cửa sổ, không có dấu vết gì, trong khi đó sau nhà tuyết dày như vậy, nếu Chu Bằng từ ngoài dẫm tuyết quay về, cửa sổ phải có dấu vết chứ. Hơn nữa sau cửa sổ là bàn trà, trên đó vẫn đầy bụi lâu ngày chưa dọn, nếu hấn leo ra cũng không thể không có dấu vết nào như thế.”

Thành Lạc Tiệp không phục:” Hấn có thể nhảy qua bàn, có khó gì đâu chứ?”

“ Hấn không làm được, nếu là người có võ công như muội thì sẽ không thành vấn đề, nhưng hấn không có võ công, chúng ta đều thấy rồi. Hấn lại còn to béo như vậy, thân hình phải bằng cái cửa sổ, leo qua cửa sổ rất vất vả. bắt kẻ ra hay vào đều không dễ dàng, chắc chắn sẽ phải đụng chỗ nọ chạm chỗ kia. Nếu hấn đã khéo léo hay thông minh nghĩ ra cách nào ra ngoài mà không để lại dấu vết, vậy còn để lại dấu chân dẫn tới phòng chưa củi làm gì?” Lãnh Nghệ đưa ra một loạt mâu thuẫn:

Thành Lạc Tiệp sắc mặt khó coi:” Vậy chẳng lẽ hấn không phải là hung thủ?”

“ Khả năng cao là như vậy, song đợi đã, ở móng tay tiểu nha đầu này ta phát hiện có mấu da sót lại, chứng tỏ hung thủ bị nó cào. Cho nên vừa rồi mới bảo Doãn Thửu đưa hắn đi kiểm tra, câu trả lời sẽ có ngay thôi ... Đợi một lúc sẽ có câu trả lời.”

Quả thực bọn họ không phải đợi lâu, chỉ khoảng thời gian uống một chén trà, Doãn Thửu quay trở lại, khom người nói:” Bẩm đại lão gia, thuộc hạ kiểm tra kỹ càng rồi, trên người Chu Bằng không phát hiện ra có bất kỳ vết thương nào.”

Thành Lạc Tiệp thất vọng ra mặt.

Lãnh Nghệ không bất ngờ, nghi vấn quá nhiều, có thể nói kẻ vu vạ cho Chu Bằng quá tham, để lại quá nhiều chứng cứ chỉ trực tiếp vào hắn, như tể hận không thể hét vào mặt người ta vậy:” Người phụ trách trông coi hắn, sáng mai trước tiên chúng ta quay về thôn Hồng Tùng, giải quyết chuyện tiền ăn chặn và quyên góp đã. Xem thái độ hắn rồi tính sau.”

Giọng của y không cần hạ thấp, để Chu Bằng đứng cách đó giống tai lên nghe run sợ, lòng toan tính phải bỏ bao tiền để tai qua nạn khỏi. Ngoài ra còn phải hối lộ Lãnh tri huyện một khoản nữa, nếu không e bị hắn chinh cho tan nhà nát cửa. Tội khác hắn không sợ, có lý trưởng, có thân thích gánh bót tội cho, cùng lắm là đền tiền chứ gì, nhưng nếu dính vào tội giết người này, không ai dám lên tiếng cho hắn.

Doãn Thửu đưa Chu Bằng đi rồi, Thành Lạc Tiệp vẫn thất hồn lạc phách, nàng định ninh hung thủ là Chu Bằng, nàng mong chính là hắn, nàng có thể nhanh chóng báo thù rửa hận cho tiểu cô nương tội nghiệp kia. Vì trong mắt nàng Chu Bằng là kẻ độc ác tham lam, chuyện tàn nhẫn như thế chỉ có thể do người như làm.

Nhưng giờ hiển nhiên là không phải, hung thủ là ai chứ? Chẳng lẽ trông số những người còn lại sao, nàng không nhìn

thấy ai giống kẻ độc ác tới biến thái như vậy. Tối qua nàng còn ngồi ăn cơm, có thể còn nói cười với kẻ đó, không phải quá kinh khủng hay sao?

Chợt nàng kêu lên:” Hay là đám thích khách kia lên vào?”

Chương 137: Hung thủ không ngờ tới. (2)

Lãnh Nghệ nhìn Thành Lạc Tiệp không đáp, biết nàng đang rối trí nghĩ lung tung thôi, không phải suy đoán nghiêm túc, vì đám thích khách có thể hãm hại tiểu cô nương, nhưng chẳng có lý do gì để tổn công vu oan cho Chu Bằng, phải là kẻ hận thù tới mức nào ... Khoan.

Đột nhiên nghĩ ra cái gì, Lãnh Nghệ tới bên thi thể ngồi xuống, vén áo của Thành Lạc Tiệp lên, nhìn vết cào ở ngực và đùi nó:” Vết cào này là sao?”

Thành Lạc Tiệp sực tỉnh, vết cào ở đùi là cào dọc từ trên xuống, vết cào ở ngực lại là cào ngang, nàng không dám tin kết quả này, lẩm bẩm:” Lẽ nào nó tự cào mình?”

Lãnh Nghệ nhíu mày, nói chính xác thì hai vết cào ở đùi là cào xiên hướng từ trong ra ngoài, còn vết cào ở ngực là từ phải sang trái, rất phù hợp vết người tự cào bản thân, y cũng lẩm bẩm:” Lẽ nào vì thế?”

“ Vì cái gì?”

“ Còn nhớ lúc qua cầu treo nàng từng nói, nếu Chu Bằng dám có ý đồ với tiểu nha hoàn này, thì dù trồn tới chân trời góc biển thì nàng cũng truy sát hấn không?”

Thành Lạc Tiệp gật đầu:” Thuộc hạ có nói.”

“ Từ lời khai trước đó của Chu Bằng có thể thấy nhà của nha đầu này nợ hấn ta rất nhiều tiền, không trả nổi. Chu Bằng muốn bắt nó trả nợ, sau đó cha nó hộc máu mà chết. Mặc dù Chu Bằng kiên quyết phủ nhận do hấn bức tử, nhưng ta tin, hai

chuyện này phải có liên quan lớn, giả sử nha đầu này cho rằng Chu Bằng làm cha mình chết, ôm thù hận với hắn. Nghe thấy câu nói kia của nàng, biết nàng võ nghệ cao cường, hi vọng nàng giữ lời, nên nó dùng mạng sống của mình thực hiện báo thù?” Lãnh Nghệ đưa ra một suy đoán:

Thành Lạc Tiệp lắc lắc đầu:” Không thể nào, nó tự sát để vu oan cho Chu Bằng à?”

Lãnh Nghệ nhìn thi thể thêm một lúc nữa, đắp áo lên che đi, đáng lẽ y phải nhận ra ngay mới đúng, nhưng khi đó bản thân cũng bị cơn giận che mất lý trí, cho nên không nhận ra, hiện trường tuy bừa bãi, nhưng rất giả:” Nàng xem, nhìn có vẻ nó đã kháng cự quyết liệt, nhưng nó không biết nguy tạo hiện trường, trên người nó không có vết thương do kháng cự.”

Thành Lạc Tiệp nghe thế á một cái, là con nhà võ nàng hiểu ngay, nếu có một cuộc vật lộn dữ dội như vậy, y phục tiểu nha hoàn cởi ra như vậy, thân thể nó thế nào cũng phải có vết xước xát do va chạm với đồ vật xung quanh. Rồi vết bầm tím khi hung thủ phải giữ chân giữ tay nó mới phải. Giấy dựa trên nền đất, thì sau lưng cũng phải có dấu vết, nhưng hoàn toàn không có. Nàng bản thân nhìn tiểu nha hoàn nằm đó:” Là muội làm thật sao?”

Tiểu nha hoàn nằm đó, mắt được vuốt lại, an tường như đang ngủ, nhưng không thể trả lời được nữa rồi.

Nhưng Lãnh Nghệ có thể, y hít sâu một hơi khẳng định:” Là muội ấy làm đấy, còn một chi tiết nữa, đó là cái đai lưng. Muội nhìn đi, đai lưng của nó vẫn còn ở đây, vậy vì sao hung thủ lại phải dùng đai lưng của mình để siết cổ nó, mà không dùng đai lưng của chính nó? Dùng của mình rồi, quần của mình phải làm sao, vừa đi vừa kéo à? Không hợp lý chút nào.”

Quần của người xưa rất rộng, cần có đai lưng để thắt, nếu không thì sẽ tụt xuống.

Theo lý bình thường sau khi hung thủ gây án, trừ khi là gây án trong lúc nhất thời kích động sau đó hối hận. Nếu không thì phản ứng đầu tiên là phải làm sao để trốn tránh tội lỗi, ngụy tạo chứng cứ, xóa dấu vết ở hiện trường. Nếu cái khác còn có thể nói là trong lúc hoảng loạn bỏ quên hay sơ xuất chứ còn đái lưng của mình, cái đó làm sao mà quên được, chạy đi tụt một cái là nhớ ngay. Với lại, hung thủ cởi giày ra làm cái gì chứ? Quá vô lý!

Sơ sót mình lại sơ sót rồi, Lãnh Nghê vỗ trán, bao nhiêu sơ hở như thế lại không nhận ra ngay, bây giờ nhận ra không phải muộn. Nhưng để cảm xúc ảnh hưởng tới phán đoán, Lãnh Nghê thấy vẫn phải kiểm điểm bản thân.

Vụ án như vậy là đã rõ, rất có khả năng như thế này, tiểu nha hoàn sau khi nghe thấy lời Thành Lạc Tiệp nói, sau đó lại thấy nàng rất quan tâm bảo vệ mình, cho nên quyết ý trả thù. Vì Chu Bằng ngủ một mình một phòng, mà hắn nói rồi, trước khi đi ngủ có gọi tiểu nha hoàn vào rửa chân cởi quần áo cho mình. Nó sau khi làm xong, đợi Chu Bằng nằm xuống, giấu đồ của Chu Bằng vào trong người, ra ngoài vòng tới sau nhà đi giày của Chu Bằng vào giả dấu chân, rồi về phòng chứa củi ngụy tạo hiện trường.

Thành Lạc Tiệp chợt nhớ một chi tiết, lắc đầu:” Nhưng hai tay muội ấy đều bị bẻ trật khớp mà.”

Lãnh Nghê nhìn tiểu nha hoàn với chút chua xót lẫn khâm phục:” Ta chỉ có thể đoán, người duy nhất biết chuyện giờ nằm xuống rồi, có lẽ nó tự nhét giẻ vào mồm, dùng đái lưng thít cổ mình, lúc đó còn chút thời gian, có thể đưa tay vào khe cửa, bẻ mạnh cho gãy tay. Sau đó nằm xuống từ từ đợi chết. Ta không dám chắc mười phần, nhưng ta khẳng định bất kể làm cách gì thì cũng rất đau, trước khi chết, nó phải chịu đau đớn vô cùng, không phải ai cũng làm được.”

Thành Lạc Tiệp ngẩn ngơ một lúc rồi òa khóc, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn:” Muội thật ngốc, muội thật ngốc, sao muội không nói cho ta, ta nhất định sẽ giúp muội.”

Lãnh Nghệ lòng nặng trĩu, ít nhất, đây là ý nguyện của cô bé, nó không bị ai làm hại cả ... Nhưng cuộc đời dồn nó vào đường cùng tới mức phải lấy cái chết của bản thân để báo thù, không thể không nói là bị ai.

“ Nói cho cùng vẫn là tại Chu Bằng mới đẩy muội ấy vào đường cùng thế, tên ác ôn đó không chết, sau này sẽ có nhiều người bị hấn hại ...” Thành Lạc Tiệp lau nước mắt đứng lên, lần này ý chí của nàng rất quyết liệt:

“ Đứng lại, nàng giết hấn rồi, lấy ai bồi thường cho nhà nó, cha nó chết rồi, còn mẹ còn nãi nãi và đệ muội, sau này phải sống ra sao? Còn những người đã bị hấn chiếm đoạt tiền cứu trợ phải làm sao?” Lãnh Nghệ nghiêm khắc quát:

Thành Lạc Tiệp sững sờ dừng lại, nàng hít vào thật sâu rồi thở ra, mới có cảm giác ngực mình được lưu thông một chút, nhưng nhìn tiểu nha hoàn nằm trước mắt, nàng lại không thể chấp nhận được kết quả này:” Được, đợi đại lão gia làm xong việc rồi, thuộc hạ sẽ giết hấn. Thuộc hạ nhất định phải giết hấn!”

Chương 138: Muội là anh hùng đấy.

Nhìn ánh mắt cương quyết của Thành Lạc Tiệp, Lãnh Nghê biết không cách nào cản được, huống hồ bản thân y cũng không muốn để loại như Chu Bằng tiêu diêu, nếu không sợ hôm nay lấy tiền của hắn, ngày sau hắn dùng đủ mọi thủ đoạn đòi về thì còn tệ hơn, thở hắt ra một hơi, nói:” Nàng cẩn thận, đừng để bản thân liên lụy vào.”

Thành Lạc Tiệp nhoẻn miệng cười, Lãnh Nghê là tri huyện, nếu có án mạng trên địa bàn sẽ ảnh hưởng tới y, vậy mà điều y quan tâm là không muốn mình bị liên lụy, nói đầy nhu tình:” Nghê ca ca, thiếp sẽ không làm khó chàng đâu.”

Lãnh Nghê chợt hỏi:” Nàng có biết vụ án nào là khó phá nhất không?”

Thành Lạc Tiệp thực ra không phải bộ đầu, công tác bộ khoái thế nào, nàng chỉ tìm hiểu qua loa để làm giả thân phận thôi, nàng vẫn là người ngoài nghề. Biết Lãnh Nghê đang chỉ điểm mình gây án mà không bị bắt, giương tai lên nghe.

Lãnh Nghê kỳ thực không quá tán đồng chuyện giết Chu Bằng, muốn hắn phải đền tội bằng luật pháp hơn, định tạm thời mắt nhắm mắt mở cho qua, để đợi cơ hội. Nhưng cũng biết con người Thành Lạc Tiệp, võ công có thừa, cơ trí không đủ, không nói rõ có khi nàng làm chuyện thành phiên hà:” Vụ án khó phá nhất, chính là sống không thấy người, chết không thấy xác. Nếu không tìm thấy thi thể người bị hại, có thể coi là mất tích, bỏ trốn ...”

Mắt Thành Lạc Tiệp sáng lên, ôm tay Lãnh Nghệ:” Thiếp thay muội ấy cảm ơn chàng.”

Lãnh Nghệ nói nhỏ:” Với lại không thể ra tay trong thời gian ngắn, người ở đây đều biết nàng hận Chu Bằng thế nào, nếu ra tay quá sớm, khó tránh khỏi hoài nghi nàng.”

“ Vậy phải nhịn bao lâu?”

“ Đợi sau Tết đi, khi đó sức chú ý của mọi người phân tán, đồng thời Tháng Giêng thường đi thăm người thân chúc tết, du ngoạn, lễ chùa. Chu Bằng phải ra ngoài, khi đó ra tay nhiều cơ hội, lại khó gây nghi ngờ.”

Thành Lạc Tiệp gật đầu liên hồi:” Được, thiếp nghe chàng.”

Chuyện giải quyết xong, hai người nhìn lại tiểu nha hoàn lần nữa, Thành Lạc Tiệp bi thương dâng lên, dựa vào vai Lãnh Nghệ khóc. Lãnh Nghệ ngồi xuống, vuốt ve gò má đã lạnh băng không còn tí sức sống nào, thì thầm:” Tiểu muội, muội là anh hùng đấy, nhờ có muội mà tên ác bá đó mới nhanh chóng chịu trả tiền cho mọi người như thế, nếu không hẳn sẽ không chịu đâu. Tết này sẽ có rất nhiều gia đình vẫn quây quần bên nhau là nhờ muội, rất nhiều nhà bình yên là nhờ muội. Muội đã giúp ta một việc lớn, nếu không ta chưa biết phải làm gì để khiến tên ác bá đó đền tội, chưa biết lấy đâu ra tiền giúp mọi người.”

Thành Lạc Tiệp hiểu ý Lãnh Nghệ, cũng ngồi xuống, kìm nước mắt lại cũng cố gượng cười:” Đúng đấy, muội giỏi lắm, không có cô bé nào giỏi hơn muội đâu.”

Miệng tiểu nha hoàn khép lại rồi, nhưng khóe môi tựa như có nụ cười mãn nguyện, nhất định là thế, Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp đều kiên trì cho là như vậy. Hai người cùng chỉnh lại y phục nó thật đáng hoàng rồi mới quay về.

Bếp có cửa sau dẫn ra hậu viện, không cần đi qua đại sảnh, hai người quay về, Lý Phân vẫn cầm qua củi để phòng, Thành Lạc Tiệp ngồi xuống trấn an nàng.

Lãnh Nghê cho thêm vào cây củi vào bếp, lần này y biết rồi, xếp kênh củi lên, không cho nhiều, lửa cháy mạnh hơn chút. Thành Lạc Tiệp hết sức tự nhiên đợi y nằm xuống co người rúc vào lòng y, không phải là dùng mỹ nhân kế, mà là thích, thực sự thích. Như mọi khi, Lãnh Nghê ngủ rất nhanh, nhưng Thành Lạc Tiệp vẫn mở mắt rất lâu.

Sáng ngày hôm sau, Thành Lạc Tiệp mua từ Trang Lão Thạch một tấm vải trắng, bọc thi thể tiểu nha hoàn vào đó. Thôn phụ đứng bên khóc một hồi, xin lỗi hôm qua trêu chọc nó, lão đạo niệm một đoạn kinh, người bán hàng thở dài nuối tiếc.

Đến lúc phải lên đường, hôm qua còn cái cẳng dùng để khiêng Lý Phân, Thành Lạc Tiệp đặt thi thể tiểu nha hoàn lên đó, bắt Chu Bằng và hộ viện phải khiêng. Còn Lý Phân, thật may chỉ bị thương ở chân, ngoài ra vết thương khác không ảnh hưởng nhiều, con nhà võ kiên cường, qua một đêm nghỉ ngơi đã có thể chống nạng mà đi.

Mọi người từ biệt Trang Lão Thạch lên đường, trên đường đi hết sức cảnh giác, nhưng xem ra đám sát thủ hết người rồi, bọn họ đi đường vòng mấy chục dặm, đến trưa thì về được thôn Hồng Tùng.

Bình thường Chu Bằng đi đường còn có người công, lần này dưới sự uy hiếp của Thành Lạc Tiệp phải khiêng cẳng đi đường núi tới mấy chục dặm, Chu Bằng cảm tưởng xương cốt mình rời ra cả rồi. Nhưng hắn không kịp nghỉ ngơi, mời đám Lãnh Nghê tới phòng khách, sai phó tòng chuẩn bị tiệc rượu tẩy trần. Lãnh Nghê từ chối, nhắc nhở :” Giờ mà ngươi còn tâm tư uống rượu à? Không mau mau xử lý công việc đi.”

Xác của tiểu nha hoàn còn đó, Chu Bằng nhìn là chột dạ, vội vàng gọi quản gia tới, căn dặn chuẩn bị tiền bạc. Quản gia không hiểu ra sao, nhưng mà Chu Bằng liên tục thúc thúc nên theo đó mà làm.

Trước khi vào thôn, Lãnh Nghệ đã cảnh cáo Chu Bằng rồi, số tiền này phải nộp lên trên, không thể để nhà chúng trực tiếp cấp cho bách tính, một là sợ bách tính không rõ nguyên do, không dám nhận, hai là sợ sau này bọn chúng đòi lại.

Số tiền này sẽ quyên cho nha môn, nha môn sẽ mua lương thực phát cho nhà cùng khổ, như vậy chúng không thể đòi lại được.

Tất nhiên chuyện này cụ thể phải thực hiện ra sao về còn bàn bạc với Đồng sư gia, Hồng chủ bạ để họ lo liệu, chứ bản thân Lãnh Nghệ cũng không biết làm, cùng lắm y chỉ có thể giám sát để số tiền này tới tay bách tính nhiều nhất có thể.

Thê thiếp Chu Bằng thấy cửa ngõ từng hòm từng hòm mang đi thì lũ lượt kéo tới khóc váng nhà chết vắn, Chu Bằng nào dám nói, tội danh giết người đang treo lơ lửng trên đầu hắn kia, đành nổi giận quát lui bọn họ.

Ngay trong hôm đó đoàn người Lãnh Nghệ áp giải Chu Bằng, mang theo thi thể nha hoàn, cùng tiền phủ tuất tới nhà nó. Vì Chu Bằng không thể khiêng được cáng nữa, hắn gọi gia đình thay thế.

Chương 139: Nhổ lông đại hộ. (1)

Nhà tiểu nha hoàn lẻ loi dưới chân núi, tới nơi đã chập tối, Lãnh Nghê lệnh nghỉ tại chỗ, để Thành Lạc Tiệp một mình đi thăm dò tin tức.

Không lâu sau Thành Lạc Tiệp trở về, khóc sưng cả mắt, nàng không nói gì, thậm chí không nhìn Chu Bằng, bởi vì nàng đã hạ quyết tâm rồi, nhất định không cho Chu Bằng sống, vì thế không để hắn thấy thù hận của mình, tránh sau này ảnh hưởng tới hành động ám sát.

Thành Lạc Tiệp gọi Lãnh Nghê sang một bên, Chu Bằng nhìn họ mà thấp thỏm.

Chuyện quả nhiên không giống như Chu Bằng nói, nợ thì là thật, muốn lấy tiểu nha hoàn trừ nợ cũng là thật. Nhưng cái chết của cha tiểu nha hoàn lại là do Chu Bằng và tên hộ viên làm, hai bọn chúng đâm đá cha nó, ép cha nó phải dùng khuê nữ trừ nợ. Sau khi ký khế ước bán thân xong, cha tiểu nha hoàn day dứt, húc đầu vào tường mà chết.

Như vậy cha tiểu nha hoàn tự sát, dù là do Chu Bằng và hộ viên đánh đập ép bán con mà ra, nhưng e rằng với luật pháp thời đại này, không thể nào trị tội Chu Bằng được.

Còn vụ án tiểu nha hoàn tự tử, cũng không thể dùng trị tội, vì nó đã bán thân cho Chu Bằng, dựa vào “Tổng Hình Thống”, Chu Bằng giết nha hoàn, cùng lắm phán lưu đầy, không phải tội chết. Chu Bằng có lẽ không rõ điều đó, nhưng là án mạng thì phải báo lên tri phủ, từ tri phủ đưa lên đại lý tự,

chứng cứ hiện trường, rất có khả năng bị người khác phát hiện ra là nguy tạo. Lãnh Nghệ chỉ có thể dọa hấn, chứ có thực sự làm được gì hấn không vẫn là dấu chấm hỏi. Cố tình gán tội cho Chu Bằng, người gặp rắc rối có khi là chính y.

Thế nên Thành Lạc Tiếp đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch phục thù cho tiểu nha hoàn rồi, vương pháp không thể giết Chu Bằng thì nàng sẽ giết.

Khi thi thể tiểu nha hoàn đưa vào nhà, trong nhà còn đang tổ chức ma chay cho cha nó, giờ tới thi thể khuê nữ đưa về, cả nhà khóc chết đi sống lại.

Chu Bằng vì tranh thủ biểu hiện còn quỳ trước linh cữu, khấu đầu nhận sai, tự sát bản thân mấy cái. Cả nhà tiểu nha hoàn sưng sờ, tiếp đó hấn sai gia đình đưa ra 500 lượng bạc bồi thường, họ càng sợ hãi, không dám nhận.

Lãnh Nghệ phải nói ra thân phận thật, cả nhà tiểu nha hoàn mới hiểu, thì ra là huyện thái gia chống lưng cho nhà mình, lúc đó mới dám nhận tiền, khấu đầu tạ ơn.

Số tiền này thực sự quá lớn, khi đám Lãnh Nghệ đi, cả nhà tiểu nha hoàn suy đi tính lại, vẫn sợ Chu Bằng sau này báo thù, liền quyết định an táng hai cha con xong, sẽ thu dọn hành trang đi nương nhờ thân thích phương xa.

Có số tiền này, nhà họ mua được ruộng đất, nhờ chăm chỉ làm việc, có được cuộc sống an khang suốt đời, tiểu nha hoàn có biết, hấn mỉm cười được rồi.

Nhưng đó là chuyện sau này, đám Lãnh Nghệ cáo từ rời nhà tiểu nha hoàn quay về thôn Hồng Tùng thì đã muộn, họ liền ở lại nhà Chu Bằng, vì nhà hấn có tường cao, hộ viện, chó dữ, an toàn hơn.

Sáng hôm sau, Hồng lý trưởng của thôn Hồng Tùng mới biết tin, trán túa mồ hôi chạy tới báo kiến.

Lãnh Nghệ ngồi ở đọi sành, tay cầm chén trà, thủng thẳng lên giọng quan lão gia với Hồng lý trưởng quỳ dưới đất:” Hồng lý trưởng, địa bàn của ngươi làm sao lại loạn như thế, bản huyện thường phục vi hành, không ngờ bị cường đạo đánh cướp hành thích ở cầu treo. Bọn chúng chặt đứt thùng, muốn bản huyện ngã chết, ngươi là lý trưởng, chắc phải biết chứ?”

Hồng lý trưởng năm nay đã ngoài năm mươi, làm lý trưởng cũng hai chục năm rồi, là loại lọc lõi mưu mô, nghe tri huyện nói thế, sao không hiểu y đang ngầm nói mình và cường đạo cấu kết, sợ tới hồn phi phách tán. Tội này một khi thành lập khác gì mưu phản đâu, đừng nói ông ta, còn liên lụy ba họ, vội nói:” Bẩm đại lão gia, Âm Lăng xưa nay là nơi thổ phỉ cường đạo hoành hành, không ngờ chúng lại to gan lớn mật như thế, dám hành thích đại nhân, thực sự là tội đáng muôn chết. Tiểu nhân nhất định tra rõ chân tướng, bắt chúng về chịu tội.”

“ Nói rất hay.” Lãnh Nghệ chỉ đọi câu này thôi, đặt chén trà xuống:” Bản huyện cho ngươi ba ngày phá án, sau ba ngày không phá được, bản huyện triệt chức ngươi.”

Lý trưởng là chức vụ phụ trách thu thuế, an bài lao dịch, bọn họ không phải quan viên triều đình, càng không phải người nha môn. Thường do tri huyện chọn người có uy tín ở đương địa, trao cho quyền cho mà thôi, muốn cách chức là quyền của tri phủ.

Đương nhiên làm gì cần có cái lý, nếu không địa phương không phục sẽ rất phiền phức. Lần này thì lý do quá đủ rồi. Hồng lý trưởng kêu khổ không thôi, việc truy bắt cường đạo đâu phải việc của ông ta, giờ lời đã ra khỏi miệng khó thu về, nhất thời ủa ớ ủa ớ:” Đại nhân, ba, ba ngày là quá ngắn.”

Lãnh Nghệ vỗ tay vịn ghế:” Khôn kiếp! Té ra cường đạo không hành thích ngươi, cho nên ngươi kê cao gối ngủ kỹ hả? Bản huyện thiếu chút nữa mất mạng ở thôn Hồng Tùng, ngươi

có biết nếu bên trên tra, người khó giữ cái đầu không? Cho ba ngày là may cho người, nếu không bản huyện bắt người tội chứa chấp sơn tặc, mưu hại mệnh quan triều đình.”

Hồng lý trưởng toát mồ hôi hột, chẳng phải người ta đồn tri huyện là con một sách nhu nhược à? Giờ phải làm thế nào đây.

Lãnh Nghệ chỉ Chu Bằng đứng bên cạnh:” Khi đó Chu viên ngoại cũng ở hiện trường, suýt nữa bị chúng bắn tên mất mạng, đúng không?”

Chu Bằng giờ làm gì dám nói lời nào trái ý Lãnh Nghệ, vâng dạ liên hồi.

Lãnh Nghệ lại nói:” Bản huyện còn điều tra được, người đem danh sách bách tính nghèo khó cần cứu tế đều viết thành thân thích hảo hữu của mình, người nói sao đây.”

“ Không ...” Hồng lý trưởng đang định chối thì thấy Chu Bằng đang ra sức chớp mắt ra hiệu với mình, tim trầm xuống đáy. Xem chừng tên Chu Bằng này nhận tội rồi, mình mà chối thì không xong. Hơn nữa Chu Bằng vẫn bình yên đứng ở đây, chứng tỏ chuyện có cơ xoay chuyển, vì thế vội sửa lời, song ông ta hiển nhiên không ngoan hơn Chu Bằng, nói giảm đi:” Vâng, là do tiểu nhân sai, tại những thân thích đó tới nhà khóc lóc kêu khó khăn, tiểu nhân nhất thời mềm lòng viết tên họ vào. Tiểu nhân sai rồi, nhất định sửa sai, sửa ngay, bắt đám đó phải trả tiền lại cho người nghèo khổ.”

Chương 140: Nhổ lông đại hộ. (2)

“ Thôn các người, còn có thôn bên cạnh không ít bách tính cùng khổ, tới mức bán con bán cái, khiến người ta phải thở dài ... Chu viên ngoại ở điểm này làm rất tốt, sau khi nghe bản huyện nói đã tỉnh ngộ, quyết định bỏ tiền tài, giúp mỗi hộ cùng khốn 5000 đồng! Thực sự là bậc nhân nghĩa hiếm có ...” Lãnh Nghệ bất ngờ chuyển đề tài, ra sức tán dương hành vi nhân nghĩa của Chu Bằng, hướng về phía kinh thành chấp tay một cái: “ Chuyện này ta nhất định phải viết tấu dâng lên trên, xin cho Chu viên ngoại tẩm biễn nhân nghĩa khinh tài, để hương thân xa gần đều hay.”

“ Đại lão gia quá khen, đó là việc tiểu nhân nên làm ...” Chu Bằng mừng như mở cờ trong bụng, nếu được ban biễn kia thì vinh dự quá rồi, vinh dự tới cả con cháu đời đời, chỉ là, tiền bỏ ra nhiều quá, nghĩ thế nào vẫn thấy đau lòng:

Hồng lý trưởng đâu biết nguồn cơn, mắt tròn xoe, ông ta chẳng ngờ tên răn sành ra mỡ như Chu Bằng lại bỏ ra nhiều tiền như thế cứu tế bách tính.

Hắn bỏ ra 5000 đồng đã là khó tin, đây lại còn là mỗi nhà, nhìn mặt nhăn nhó muốn khóc kia làm gì giống kẻ trượng nghĩa khinh tài cơ chứ.

Cơ mà ông ta cũng nghe ra, tri huyện đại lão gia nói như vậy là muốn mình chủ động bỏ tiền để dẹp chuyện này. Lòng tính toán, ông ta biết chuyện cầu trong thôn bị chặt, nào ngờ người gặp nạn là Huyện lão gia, còn suýt mất mạng. Chuyện này gay go, tri huyện bị ám sát, án phải phá, nhưng mà đừng

nói ông ta không có bản lĩnh phá án, dù có ai đi trêu chọc vào đám giết người không chớp mắt làm gì? Án không phá được thì đành bỏ tiền nhờ cậy quan hệ dẹp yên thôi. Nhưng bỏ tiền kiểu đó không ít, còn đắc tội với tri huyện, chẳng bằng lấy tiền mua danh càng lãi hơn.

Thế là Hồng lý trưởng cũng phải tỏ ra trượng nghĩa khinh tài, giọng vang vang:” Nếu như Chu viên ngoại đã làm gương, tiểu nhân tất nhiên là học theo, chỉ là gia cảnh có hạn, không bằng Chu viên ngoại, xin bỏ ra một nửa.”

Lãnh Nghệ không biết gia tài ông ta bao nhiêu, nhưng mặc cả thi y vẫn biết, không thể nào người ta nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu được. Với lại dám mở miệng một cái nói bỏ tiền bằng nửa Chu Bằng thì không nghèo được, với loại này y không ngại làm ác quan xẻo một phen: “ Lý trưởng khiêm tốn quá rồi, bản huyện biết gia sản của ngươi. Kỳ thực cứu tế bách tính cũng là người trong thôn các ngươi, giúp đỡ hương thân là chuyện nên làm, là chuyện tốt tích đức cho con cháu. Bỏ bao nhiêu là chuyện của ngươi, bản huyện không ép được, ai lại đi ép người ta phải đi giúp người khác, chuyện tốt mà, ép uống không hay.”

Mồm nói không ép, nhưng kiểu ngọt nhạt thế này là chưa hài lòng rồi, Hồng lý trưởng vội dập đầu:” Đại lão gia, tiểu nhân nguyện bỏ ra bằng bảy phần Chu viên ngoại cứu dân, đó là toàn bộ gia sản của tiểu nhân rồi. Nếu bỏ ra thêm nữa, tiểu nhân phải dựa vào người ta cứu tế mất, xin ân điển của đại lão gia.”

Lãnh Nghệ tất nhiên không tin ông ta, song không thể dòn ép quá mức hồng việc:” Được, cứ quyết định thế, các ngươi chuẩn bị tiền tài, mang tới nha môn giao Đồng sư gia. Trong hai ngày phải làm xong, không được trì hoãn, sắp Tết rồi, rất nhiều người đang đợi ăn Tết.”

Lần này tiền tài bị khoét một mảng lớn rồi, khó chịu hơn cả khoét tim, nhưng bị người ta nắm thóp, không bỏ tiền tiêu trừ tai họa, hậu quả còn nghiêm trọng hơn. Trước đó tên Lại viên ngoại đứng đầu chống nộp thuế bị tri huyện trị tội rồi, cuối cùng bị cường đạo giết chết trên đường áp giải, đó là vết xe đổ.

Hai người mặt muôn vằn đau khổ, vẫn cắn chặt răng nói:” Chuyện nên làm à, cùng làng cùng quê, giúp được nên giúp một chút.”

Bảo sao người xưa có câu tri huyện phá gia, tri phủ diệt tộc, tỏ ra ngang ngược một chút, không ngờ chuyện trôi chảy như vậy, Lãnh Nghệ vuốt râu gật gù:” Tốt, tốt, hai vị có lòng rồi, ta nhất định bẩm báo tri phủ đại nhân. Lý trưởng, người cho người tới nha môn báo Vũ bộ đầu và Đồng sư gia, để họ còn phái người tới giúp đỡ, khoản tiền lớn như thế, chẳng may gặp cường đạo như bản quan không hay.”

Còn nói gì được nữa đây, giúp đỡ gì chứ, giám thị mới đúng, nếu báo lên trên rồi mà họ không làm, thế thì không muốn sống nữa, vừa vâng lời vừa biểu thị cảm tạ.

Lãnh Nghệ lại bảo người thông báo chuyển lời cho Thành Lạc Tuyên, phái bộ khoái Ngụy Đô tới thay thế Lý Phân bị thương.

Lý trưởng phái người tới huyện nha thông báo, từ đây tới huyện nha chỉ nửa ngày, rất nhanh, Vũ bộ đầu và Đồng sư gia không ngại vất vả, cấp tốc dẫn một đám bộ khoái tới. Nghe chuyện này, cả hai cùng bất ngờ, không biết đại lão gia làm sao thuyết phục được gà sắt tự nhổ lông giúp bách tính.

Lãnh Nghệ căn dặn bọn họ thu được tiền xong đem về huyện thành, dựa theo danh sách bán con của Thành Lạc Tiệp, lấy danh nghĩa nha môn tặng lương thực cứu đói trước. Sau đó Đồng sư gia phái người tới tra lại danh sách cứu tế các thôn,

lấy sự tích “trượng nghĩa khinh tài” của Chu Bằng và Hồng lý trưởng đem tuyên truyền. Đối với người bỏ tiền ra quyên góp cứu dân, sẽ lập bia công đức ở quảng trường huyện để biểu dương.

Người xưa yêu danh, chiêu này đời sau chưa chắc hiệu quả, Lãnh Nghệ đoán chừng thời này chắc có tác dụng phần nào.

Chỉ có Thành Lạc Tiệp nghĩ tới loại như Chu Bằng cũng được ca tụng thì nghiêng răng nghiêng lợi.

An bài xong xuôi mọi chuyện, Lãnh Nghệ để lại Lý Phân bị thương cho đám Vũ bộ đầu mang đưa về. Còn bản thân cùng Thành Lạc Tiệp, Doãn Thứ, Ngụy Đô cộng thêm mấy bộ khoái nha môn nữa tiếp tục cải trang, nhân lúc ở thôn Hồng Tùng đang xôn xao bàn tán chuyện Hồng lý trưởng và Chu viên ngoại chuẩn bị bỏ tiền giúp đỡ hương thân, âm thầm trời thôn.

Cây cầu treo đã bị chặt đứt, trong thời gian ngắn khó mà tu sửa xong, bọn họ đi đường vòng, chọn đường nhỏ hiểm trở mà đi, mất một ngày mới tới được thôn Bảo Mã.

Đáng lẽ theo ý Doãn Thứ và Thành Lạc Tiệp thì Lãnh Nghệ nên về nha môn cho an toàn, nhưng Lãnh Nghệ gặp loại người như Chu Bằng, cùng cái chết thảm của tiểu nha hoàn, thì càng quyết tâm giải quyết chuyện cứu trợ này đã, chậm một ngày nói không chừng lại có thêm sinh mạng ra đi oan ức.

Chương 141: Lại dùng mỹ nhân kế.

Chuyến vi hành của Lãnh Nghệ tới thôn khác nhưng kết quả lại chẳng khác nhau, người trên danh sách cứu tế đại đa số là thân thích lý trưởng, các đại hộ trong thôn. Y không đông dài, biểu lộ thân phận, gọi cả lý trưởng lẫn đại hộ trong thôn xuống, đập luôn danh sách thôn đưa lên ngang ngược chất vấn, các người định làm cái gì? Phải chăng kết bè kết đảng, tích góp tiền tài, chuẩn bị mưu phản? Trên đường đi bản huyện bị mưu sát, có phải muốn giết quan làm phản rồi hay không?

Cái mũ lớn chụp lên đầu, một đám sợ hãi ra quần, liên tục nói không dám, thề thốt trả tiền lại. Lãnh Nghệ tất nhiên lại nhắc tới chuyện Hồng lý trưởng và Chu đại hộ trượng nghĩa cứu tế hương thân thế nào. Đến lúc này đám kia còn không biết phải làm gì thì ngu xuẩn quá rồi, biểu thị bỏ thêm tiền cứu dân. Chỉ tiếc thời gian không nhiều, cái có giết quan mưu phản quá miễn cưỡng, nên không kiếm được bao tiền, thôi thì được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Lãnh Nghệ để lại hai bộ khoái nha môn giám sát đốc thúc gom tiền, lần nữa bí mật rời thôn, điểm tới tiếp theo là thôn Biên Thạch.

Do phải đi đường nhỏ, theo dự tính thì tới thôn Biên Thạch là chiều ngày hôm sau, khi lên đường thì bầu trời mây đen kìn kịt, ban ngày mà như sắp tối, tuyết lại bắt đầu rơi.

Mới đầu chỉ là những bông tuyết phát phơ đó không lâu sau thành lông ngỗng rải đầy trời, ùn ùn đổ xuống. Đem thôn

xóm, quan đạo, dòng sông, triền núi xung quanh thành một đồng hỗn độn mù mịt trong làn tuyết.

Tới giữa trưa, tuyết vẫn vẫn không giảm đi chút nào, lại còn có gió nổi lên, nhiệt độ tức thì hạ xuống, bọn họ phải lấy mũ da ra đội, khăn quần kín cổ và mặt, nhìn cứ như cường đạo. Tuy thế này hơi vất vả một chút đám Doãn Thửu yên lòng, kẻ địch khó tìm ra được tung tích bọn họ trong thời tiết này.

Đúng như dự tính, buổi chiều hôm đó tới được thôn Biển Thạch, Lãnh Nghê cứ một chiều dùng mãi, đầu tiên là đe dọa, sau khi kiếm được thêm tiền từ đám lý trưởng đại hộ thì ca ngợi họ, hứa hẹn dựng bia ghi công.

Lần này đám lý trưởng đại hộ thôn Biển Thạch tích cực lắm, xem ra chuyện được ghi bia công đức rất hấp dẫn họ, mở tiệc tung bừng khoản đãi.

Lãnh Nghê không rõ nếu nghìn năm sau bia đá mình dựng lên còn ai biết những kẻ ghi công trên đó kỳ thực lại chính là loại ác bá chuyên xà xẻo bách tính không? Nghĩ mà thấy mĩa mai.

Liên tục đi ba thôn, Lãnh Nghê kiếm được không ít tiền, cũng biết số tiền này không giải quyết được gốc rễ vấn đề nghèo đói ở huyện Âm Lăng, nhưng có thể cứu nguy lúc này. Lòng Lãnh Nghê cũng cao hứng, ăn uống một bữa.

Đêm hôm đó mấy người Lãnh Nghê ở lại nhà lý trưởng thôn Biển Thạch.

Lý trưởng này cũng là đại hộ trong thôn, vì lấy lòng Lãnh Nghê, chẳng những nhường ra tiểu viện ở nội trạch, còn gọi tiểu thiếp xinh đẹp như hoa tới hầu hạ tri huyện lão gia. Tất nhiên là bị Lãnh Nghê đuổi đi.

Vì đã tỏ rõ thân phận Thành Lạc Tiệp tất nhiên không thể đóng giả phu nhân của y ngủ cùng nhau rồi, nàng ở gian ngoài, làm hộ vệ thiếp thân.

Hôm nay Lãnh Nghệ uống rượu có chút ngà ngà say, sau khi đuổi tiểu thiếp của Lý trưởng đi, chuẩn bị ngủ thì chỉ thấy rèm cửa vén lên, kế đó một đôi giày thêu màu đỏ xuất hiện, chiếc váy xanh biếc đung đưa khe khẽ, một bóng người yếu điệu mỹ miều đi vào, còn ai ngoài Thành Lạc Tiệp nữa chứ.

Lãnh Nghệ ngồi ở bên giường nheo mắt nhìn nàng, cảm giác lúc này của y với nàng khá phức tạp, thích nàng là cô gái phóng khoáng hào sảng, nhưng chưa bao giờ quên thân phận như mục đích của nàng.

Thành Lạc Tiệp đôi mắt lúng liếng phong tình, vừa đi vừa nhẹ nhàng đưa tay kéo chiếc áo chần khoác ngoài, chiếc áo nhẹ tựa lông hồng rơi xuống đất, chỉ còn yếm lót hồng đào dán sát tấm thân thướt tha vô hạn, tới gần Lãnh Nghệ, đột nhiên như vấp chân, ngã nhào vào lòng.

Hương âm ngọc mềm đầy lòng, Lãnh Nghệ cảm thụ rõ ràng cặp mông căng tròn mềm mại đặt lên đùi y, ngay tầm mắt y lại là một cặp nhũ phong đầy đặn cao vút, hai chấm nhỏ gồ lên dưới áo lót. Lãnh Nghệ ôm lấy thân thể thơm phưng phức của nàng, nhìn đôi mắt như phủ sương ấy, y là thanh niên khí huyết thịnh vượng, bảo không động lòng là nói dối, nhưng tâm trạng phức tạp hơn thế nhiều.” Tiệp Nhi, nàng muốn làm gì đây?”

Thành Lạc Tiệp cười khúc khích, tay phải ôm lấy cổ y, bờ môi tươi tắn động lòng người ghé sát tới môi y:” Nghệ ca ca, chàng nói xem.”

“ Đây là nhà người ta đấy.”

“ Nhà người ta thì làm sao nào? Chúng ta ở trong rừng cây còn thân thiết được, chàng sợ nhà người khác sao? Đêm hôm đó sát thủ phá rồi, muội chưa thể hầu hạ chàng, đêm hôm nay, thiếp nhất định thành người của chàng.”

Nói xong không đợi cho Lãnh Nghệ trả lời, cánh môi hồng nhuận đã áp tới:

Nụ hôn của nàng rất cuồng nhiệt, Lãnh Nghệ thì phản ứng bị động, đẩy nàng ra thì sợ làm tổn thương, qua sự kiện tiểu nha hoàn vừa rồi, đã biết Thành Lạc Tiệp là cô nương tốt, y không muốn lợi dụng nàng.

Thấy Lãnh Nghệ ngồi im đó, Thành Lạc Tiệp bậm môi, đây là cơ hội gần như cuối cùng rồi, nếu trở về nhà có Trác Xảo Nương, nàng không thể làm gì được. Thành Lạc Tiệp hạ quyết tâm, bỏ đi sự xấu hổ, leo lên người Lãnh Nghệ, vụng về vén yếm lót lên ấn núm vú phẩn hồng vào miệng y, nỉ non:” Nghệ ca ca, thiếp nghe người ta nói, hôn vú nữ nhân, cả đời không quên được nữ nhân đó. Thiếp muốn chàng ghi nhớ cả đời.”

Bầu vú no tròn của thiếu nữ dí sát vào mặt, toàn bộ giác quan của Lãnh Nghệ tụ cả vào đó rất mềm, tâm linh phiêu diêu, hơi thở nóng rực, mắt nhìn kỹ, quả nhiên ngực bên trái có một nốt ruồi đen, đó là một trong sáu điểm khác biệt so với Thành Lạc Tuyền mà nàng từng nói.

Khi Lãnh Nghệ còn đang giao chiến trong nội tâm, không biết nên thuận nước đẩy thuyền lợi dụng ngược lại để khai thác tin tức hay là thuyết phục Thành Lạc Tuyền rằng mình không biết gì thì y cứng người, trên nóc nhà có động tĩnh, rất nhẹ thôi, khiến Lãnh Nghệ như bị sét đánh, y biết đám âm hồn bắt tán đó tới rồi.

Làm sao đây? Kể cả có cảnh giác đề phòng trước, chúng tập kích từ mái nhà muốn phản kích rất khó khăn ... Tốt nhất

tới địa điểm thuận lợi hơn, như chúng ra tay, tiêu diệt luôn một thể, để phát động tinh như thế, có lẽ võ công chúng không cao, Doãn Thửu luôn đề phòng, bọn họ sẽ đến rất nhanh.

Chương 142: Bạch y đêm tuyết.

Có kinh nghiệm một lần rồi, Lãnh Nghê đủ tử tin, nghĩ là làm, đang lúc Thành Lạc Tiệp ý loạn tình mê, liên tục nỉ non, đưa tay muốn cởi áo Lãnh Nghê, Lãnh Nghê giữ hai tay nàng:” Xem kia, nàng còn vội hơn ta, ta nói với nàng rồi mà, chuyện này cần cảm hứng mới thú vị, làm chuyện đó trên giường chán lắm. Bên ngoài có tuyết đấy, nàng dám ra hậu viện không?”

“ Chỉ cần ca ca cao hứng là được” Thành Lạc Tiệp không nghĩ nhiều, cho rằng Lãnh Nghê có sở thích khác người, mặc y phục lên, nóng lòng kéo y khỏi phòng:

Tuyết rơi lả tả dưới ánh sáng hồng rực phát ra từ đèn lồng treo ở hành lang, tựa như tinh linh đang bay múa.

Ngoài phòng có hai tiểu nha hoàn đợi nghe hầu hạ bị lạnh tới run cầm cập, liên tục dậm chân, xoa tay thổi hơi, vừa thấy bọn họ đi ra, vội bỏ tay xuống, nhún eo thi lễ:” Không biết đại lão gia muốn gì ạ?”

Lãnh Nghê bẹo má một nha hoàn:” Đại lão gia của các ngươi muốn cùng nàng thân thiết dưới tuyết, các ngươi thích ở bên cạnh xem hay là vào phòng sưởi ấm.”

Hai nha hoàn này còn nhỏ chừng mười bốn mười lăm, nghe thế đỏ mặt vội vàng xoay người chạy ra khỏi tiểu viện.

Vị lý trưởng này xem ra là người có văn hóa, trạch viện nhìn bên ngoài nhỏ hơn mấy đại hộ kia, nhưng bên trong là vùng trời khác biệt hoàn toàn, không theo phong cách xa hoa

phô trương mà u nhã thanh tĩnh, hoa viên và nhà ở hòa thành một thể thống nhất, bố cục tinh vi, kiến trúc tinh kỳ đặc sắc vô cùng.

Đặc biệt ở hoa viên, có gò, có khe, có giả sơn, có suối nước, bố trí tự nhiên không nhìn ra dấu tích con người cố ý sắp đặt, lúc này phủ thêm lớp tuyết trắng tinh, đầy thi vị.

Đuổi được hai nha hoàn không liên quan đi rồi, Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp hôn nhau quên trời đất, khi hơi người nằm xuống tuyết, tức thì ba tiếng vút vút vút vang lên. Thành Lạc Tiệp nằm ở dưới phản ứng thần tốc ôm Lãnh Nghệ lăn trên mặt đất, nơi họ vừa nằm đã cắm mấy mũi tên không biết từ nơi nào phóng tới.

Thành Lạc Tiệp vừa xoay người kéo Lãnh Nghệ lăn tránh, ném liền ba mũi phi đao, một tay đẩy Lãnh Nghệ vào phòng.

Tức thì trên nóc nhà có thứ gì đó lăn công cốc, một tên cung tiễn thủ rơi xuống, ngã ạch xuống bậc thêm đá dưới hành lang, máu tươi từ cổ tuôn ồ ồ ộc, nhuộm đỏ cả mảnh đất.

Hạ được một kẻ địch, Thành Lạc Tiệp vẫn không buông lỏng cảnh giác, từ từ đi về phía sau giả sơn tìm kiếm, vừa đi được vài bước, cảm giác sau lưng có kinh phong ập tới.

Kinh phong này cực mạnh, Thành Lạc Tiệp chưa từng gặp trong đời, lập tức biết là cường địch rồi, nàng lập tức phóng ngay một mũi phi đao ra phía sau, đồng thời đạp chân lao về phía trước tránh đòn.

Nhưng vẫn không kịp, hậu tâm trúng một chưởng, giữa không trung nàng phun ra một bùm máu, rơi xuống lẫn tuyết trắng, hết sức kinh người.

Thành Lạc Tiệp vẫn nhịn đau rút hai thanh phi đao nữa, quay người đối diện với kẻ địch.

Chỉ thấy trên nền tuyết trắng mênh mông, có một bạch y nam tử đứng đó, dải áo bay phấp phật trong gió tuyết, trấn định trung dung, tiêu sái phong lưu, khó có thể tả thành lời. Kê đó mang khí độ và phong thái của bậc tông sư, một tay chấp sau lưng, tay kia đang ngấm ngấm thanh phi đao, như xung quanh chẳng có ai khác, tạo nên sức hấp dẫn đặc biệt.

Thanh phi đao kia chính là liễu điệp đao mà Thành Lạc Tiệp phóng ra.

Tim Thành Lạc Tiệp không ngừng trầm xuống, nàng có linh cảm lần này lành ít dữ nhiều rồi.

Cùng lúc này sau lưng bạch y nhân cũng xuất hiện hai bóng người, là cứu binh, nhưng bằng vào khí thế người kia phát ra, Thành Lạc Tiệp sợ không làm nên trò trống gì.

Doãn Thửu cũng ý thức được nguy hiểm, vì thế ông ta không nói không rằng, lặng lẽ vọt người tới, móng tay cong cong như vuốt ửng, từ trên đầu bạch y nhân chộp tới.

Bạch y nhân chẳng thèm quay lại vẫn nhẹ nhàng tránh được, Ngụy Đô nhận được ám hiệu của Doãn Thửu từ trước. Hai người phối hợp đã quen, một trảo kia của Doãn Thửu là bỏ từ phải sang trái, đối phương chỉ có thể né về phía phải ngược hướng, nếu là về phía trái, ông ta biến chiêu hung tàn hơn.

Nhưng phía trái đã có Ngụy Đô đợi sẵn, một tiếng “chết đi” vang lên, cú đấm với mười phần sức lực đấm tới. Một màn phối hợp này đơn giản hết mức, không che đậy không tinh diệu, nhưng ẩn trong đó là sự phối hợp ăn ý lâu năm, càng đơn giản càng khó có sơ hở để lợi dụng. Chỉ thấy bạch y nhân phiêu hốt như lá rơi lách khỏi một trảo bất ngờ của Doãn Thửu thì cú đấm như cái bát giáng tới giữa ngực không cách nào né tránh, vậy mà hắn chỉ đưa một tay đặt nhẹ lên nắm đấm của Ngụy Đô đẩy một phát, nắm đấm lướt sang bên người.

Xoạch, không ai bảo ai Ngụy Đô và Doãn Thử rút vũ khí vây bạch y nhân ở giữa, nhưng không ra đòn ngay, kẻ này vô cùng nguy hiểm, một chiêu bất cẩn là sẽ phải trả giá bằng tính mạng.

Cao thủ quá chiêu, tích tắc biết hơn thua, Thành Lạc Tiệp nhìn ra cả Doãn Thử và Ngụy Đô đều không phải là đối thủ của bạch y nhân. Kể cả thêm vào mình nữa cũng chưa chắc giải quyết được chuyện gì, nàng dứt khoát xoay người phòng đi, muốn dẫn Lãnh Nghê bỏ trốn, bảo vệ an toàn cho Lãnh Nghê mới là sứ mệnh của bọn họ.

Nào ngờ mới chỉ chạy được vài bước nàng phải dừng lại rồi, vì trước mặt nàng có ba tên đại hán, một tay cầm quý đầu đao, một hai tay cầm song câu, kẻ nữa cầm cửu tiết liên. Từ tư thế của bọn chúng thì đều là nhân vật khó nhằn.

Không ngờ bọn chúng tới đông như vậy, lại còn có cao thủ tuyệt đỉnh tọa trấn, chuyến đi này của họ, thất sách rồi.

Đại hán tay cầm song câu nhìn thân hình lả lướt của Thành Lạc Tiệp, liếm mép cười khùng khục, hẳn chính là kẻ lúc nãy nấp trên mái nhà vì nhìn thấy thân thể tuyệt mỹ của nàng khe đẩy Lãnh Nghê ngã xuống giường vô tình làm phát ra tiếng động. Nãy giờ phải nhìn hai người bọn họ thân thiết, hẳn ngứa ngáy lắm rồi, liếm môi thêm khát nói:” Bà nương này giao cho ta, các người đi giết tên tri huyện, tránh đem dài lắm mòng.”

Chương 143: Thích khách đấu sát thủ.

Thành Lạc Tiệp không nói không rằng, một chuỗi phi dao phóng ra như điện xẹt.

Tên cầm cừu tiết tiên múa tiên vù vù, đánh bay phi dao, vẫn một thanh bắn trúng đùi tên cầm quý đầu đao. Tên cầm quý đầu đao không ngờ rút phi dao ra, gầm một tiếng bẻ làm đôi, nổi giận xông vào Thành Lạc Tiệp, thanh đao nặng nề chém xuống như muốn xé đôi nàng.

Tên cầm song câu vốn đuổi hai người kia đi để tự mình đối phó với Thành Lạc Tiệp, không ngờ hai tên đồng bọn bị cầm chân rồi, tặc lưỡi nuối tiếc đành tự mình nhảy vào phòng tìm Lãnh Nghê.

Phòng tối om om, đèn bị người ta thổi tắt.

Ngoài hành lang treo một dãy đèn lồng, sáng như ban ngày, mà trong phòng lại tối tới sờ tay không thấy ngón. Hắn từ ngoài sáng vào trong tối, mắt nhất thời không thích ứng, điểm này đáng lẽ là tối kỵ với người hành tẩu giang hồ.

Có điều tên cầm song câu không coi vào đâu, vì trước khi tới đây, bọn chúng tra rõ lắm rồi, đi theo tên Lãnh tri huyện kia chỉ có ba hộ vệ, cùng mấy tên bộ khoái, mấy tên đó đang uống rượu bên ngoài, mà có tới cũng chỉ nộp mạng chẳng ích gì. Ba hộ vệ đã bị cầm chân, còn lại là tên thư sinh sức trói gà không chặt, lúc này chỉ như ba ba trong gió, lấy được thủ cấp của y, vinh hoa phú quý trong tầm tay rồi.

Hắn nheo mắt lại muốn nhanh chóng thích ứng với bóng tối trong phòng, miệng cười khùng khục:” Lãnh tri huyện, ta biết ngươi trong đây, ra đi, bọn ta chỉ tìm người nói chuyện thôi ... Chỉ cần ngươi ra, những kẻ còn lại sẽ an toàn ... nếu ngươi không ra, tiểu nương tử xinh đẹp của ngươi đêm nay gặp chuyện vui đó.”

Vừa nói vừa lắng nghe, chỉ cần tên quan nhỏ xú kia sợ hãi, phát ra một tiếng động phát ra trong phòng thì đứng hòng qua được tai hắn.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy cổ man mát, cứ như có gì có lướt qua, rồi ngay tức thì là cảm giác nóng rát, sức lực toàn thân tiêu tán. Hắn biết hỏng rồi, há miệng muốn báo động, nhưng họng không phát ra được âm thanh, dùng hết sức quay người chỉ thấy thân ảnh hắc y như mực chạy ra phía cửa.

Hắn muốn vùng song câu truy kích, nhưng hai tay hai chân tựa như nặng ngàn cân, ánh sáng bên ngoài tối đi nhanh chóng, toàn bộ thế giới của hắn bao phủ bởi bóng đen.

Cái xác không hồn đổ ập xuống đất.

Hắc y nhân ấy chính là Lãnh Nghê, bị Thành Lạc Tiệp ném vào phòng đã mặc áo giáp chống đạn, thay hắc y, chuẩn bị ra tiếp viện.

Khi Lãnh Nghê vừa tới cửa nhìn ra thì Thành Lạc Tiệp đã ngã xuống đất, tên cầm quỹ đầu đao bị ghim ba mũi phi đao vào đầu, hắn chống đao cố đứng vững, nhưng xem chừng khó trụ được nữa. Tên cầm trường tiên trúng một đao vào bụng, vai, lưng đang lao đảo đi vào phòng.

Con người Lãnh Nghê co lại, phía bên giả sơn có người bạch y trắng như tuyết, vẫn đội cái mũ rộng vành quen thuộc, che đi phần lớn khuôn mặt, phần lộ ra trắng tái bệnh tật cứ như người mất máu, tất nhiên hắn không phải mất máu thật, hắn

đáng đứng đó, hai tay chấp sau lưng, ngược mắt lên trời nhìn tuyết rơi, còn Doãn Thử và Ngụy Đô nằm trên mặt đất.

Không thấy thương tích, giống như bị đánh ngất thôi, không biết vì sao hắn không giết hai người đó, dù sao Lãnh Nghê cũng thấy vô cùng may mắn.

Tên cầm trường tiên đi vào phòng, giống tên cầm song câu vừa rồi, mắt không quen với bóng tối, hắn đứng lại ngay, dùng trường tiên chắn trước mặt đèn phòng.

Tiếp đó hắn thấy ột mát lạnh, có thứ gì đâm vào gáy hắn.

Người hành thích hắn động tác nhẹ như mèo, hắn căn bản không nghe thấy chút động tĩnh nào thì đầu lâu đã bị đâm xuyên, ý thức biến mất ngay lập tức, chẳng kịp rên một tiếng đã ngã xuống.

Nhát dao này tới từ Lãnh Nghê nấp bên cửa, vũ khí sử dụng là chùy thủ sắc bén vô cùng của tên trộm già, y đã kết liễu không ít mạng sống bằng vào nó.

Kéo thi thể sang bên, Lãnh Nghê lặng lẽ leo lên xà ngang, ngồi đó nín thở chờ đợi, kẻ này võ công vô cùng kinh khủng, chỉ tập kích bất ngờ mới có cơ hội.

Bạch y nhân đứng ở ngoài sân chờ khá lâu mà không thấy người bên trong đi ra, hắn đảo người một cái, chẳng thấy chân di động mà người đã như bóng ma xuất hiện trước cửa, mép áo lay động, trông vô cùng đẹp mắt.

Hắn vừa dừng bước một cái, đà đã hết, Lãnh Nghê ở trên xà lao xuống, đao đâm vào mặt.

Ra tay cực nhanh, đối phương đang lúc chuyển động tác, khó lòng né được. Bạch y nhân quả thực không kịp đổi hướng, hắn di chuyển rất nhanh, nhìn bên ngoài thì nhẹ nhàng, nhưng chân dùng lực rất lớn, khi dừng lại cũng phải dùng lực tương tự để không chế, không ngờ có kẻ chớp đúng tích tắc cực nhỏ

đó dễ tấn công. Hắn chỉ có thể dùng động tác không đẹp mắt chút nào ngồi sụp xuống, né được rồi, nhưng nón bị dao sắc bén cắt đứt, mái tóc dài đen nhánh xõa ra, vài lọn lông phát rơi.

Lãnh Nghê không cho hắn cơ hội để điều chỉnh nhịp độ, chân vừa chạm đất xoay nhanh đâm vào lưng bạch y nhân. Kẻ này khinh công cực kỳ quý dị, một đòn bất ngờ đã không trúng, cô đánh thêm đòn nữa chỉ là cầu may mà thôi.

Bạch y nhân lướt người tới phía trước dễ dàng tránh nhát đâm cổ kia của Lãnh Nghê, trong quá trình đó hắn xoay người lại như động tác vũ đạo, người nghiêng nghiêng góc ba mươi độ lướt ra sau. Tích tắc dừng lại, cả vạt áo đều lay động, ngạc nhiên nhưng giọng vẫn đúng mức, không cao không thấp:” Lại là ngươi, ở đâu chui ra vậy?”

Lãnh Nghê không đáp.

“ Ngươi giết hai người bọn họ rồi à?” Bạch y nhân chưa thấy xác, nhưng giao thủ một lần hắn biết bản lĩnh kẻ kia:

Lãnh Nghê vẫn không đáp.

Bạch y nhân từ từ rút thanh nhuyễn kiếm quán quanh hông, ong một tiếng, thanh kiếm đang mềm oặt tức thì thẳng đơ một cách thần kỳ, nuối tiếc nói:” Xem ra hôm nay hai chúng ta chỉ có một người rời đi được thôi.”

Dứt lời kiếm vẽ một đường vòng như cầu vồng, nhắm đầu Lãnh Nghê mà chém.

Keng! Lãnh Nghê đưa dao lên đỡ, người không nhúc nhích lấy một mảy may, tựa như đóng đinh trên mặt đất.

Chương 144: Lời mời bất giờ.

Dưới trời tuyết trắng, ánh đèn lồng hồng rực chiếu sáng ngoài sân, một đen một trắng, một người thân hình dập dờn như cánh bướm, làm người ta hoa mắt, một đứng sừng sững không gì lay chuyển được. Tiếng va chạm nối liền không dứt.

Trong tích tắc giao thủ chục chiêu liền, dừng tay trước là Bạch y nhân, tung mình lướt ra phía sau, vai phải hấn trúng một dao, đang chảy máu, còn Lãnh Nghê thì thêm ba nhát chém ở lưng và ngực.

Bạch y nhân chuyển kiếm sang tay trái, khẽ thở dài:” Vẫn không phá nổi Thiết Bố Sam của ngươi, ta thừa nhận, không thể thắng được ngươi.”

Kẻ này rất phong độ, không thắng được là thắng thần thừa nhận ngay. Nhưng Lãnh Nghê mới biết nỗi khổ của mình, tên đó vì cho rằng y luyện Thiết Bố Sam, toàn thân đao thương bất nhập cho nên kiếm chỉ chém vào mặt Lãnh Nghê, thế có khác nào báo trước mục tiêu rồi đâu. Hấn tự hạn chế phạm vi tấn công của mình, trong khi Lãnh Nghê toàn lực chống đỡ, rốt cuộc kiếm được cơ hội thành công làm hấn bị thương. Nếu không có áo giáp chống đạn, y đã trúng ba nhát kiếm đã sớm mất mạng rồi.

“ Vậy sao ngươi còn chưa đi, cứ muốn cá chết lưới rách à?” Lãnh Nghê khàn giọng nói, vừa là uy hiếp, vừa tỏ ra anh hùng trọng anh hùng, kỳ thực khinh công đối phương quá lợi hại, làm sao mà thắng nổi, chỉ mong tên ôn thần này đi cho

nhANH, còn cứu đám Thành Lạc Tiệp đang không biết sống chết thế nào:

Vậy mà trong thời khắc kiếm bạt cung giương như vậy, bạch y nhân lại ngậy ra ngấm tuyết rơi, lần này hấn mất máu thật rồi, da dưới tuyết như càng tái hơn, nhưng chẳng tổn hại tới khí chết của hấn, ngược lại tăng thêm vẻ đẹp u uất, e là thiếu nữ khuê phòng nhìn thấy, trái tim phải thổn thức không thôi.

Lãnh Nghệ sốt hết cả ruột, hoặc đánh hoặc đi, ngươi làm gì cũng nhanh lên chứ, có cần làm gì cũng phải tạo dáng thế không?

Hồi lâu sau bạch y nhân mới thông thả nói:” Ta có một kiến nghị, hi vọng ngươi cân nhắc.”

“ Kiến nghị gì? Nói đi, ngắn gọn chút!” Lãnh Nghệ thấy bức rồi:

“ Đừng lo.” Bạch y nhân nhìn thấu tâm tư y:” Ta biết ngươi muốn nhanh chóng đi cứu ba người kia, yên tâm, họ còn sống, chỉ bị ngất thôi, ta không giết họ. Người ta trả tiền để ta giết ngươi, người khác không được trả tiền thì ta không giết.”

Đúng là một tên rất cá tính, Lãnh Nghệ không nghi ngờ lời của hấn, vì kẻ này rất kiêu ngạo, lòng bớt lo:” Ngươi là sát thủ à?”

“ Ừ, nói một cách chính xác thì ta là thủ lĩnh một tổ chức sát thủ tên Bạch Hồng. Giết Lãnh tri huyện là nhiệm vụ ta tiếp nhận, nếu không hoàn thành được phải đền gấp đôi. Nhưng vì ngươi ta sẵn sàng đến khoản tiền này.” Bạch y nhân tay cầm ngược kiếm, chuyển ra sau lưng, tư thế này đẹp thì đẹp đấy, nhưng không thể tấn công được, ý hấn muốn thể hiện là, ta sẽ không tấn công ngươi:

Lãnh Nghệ ngạc nhiên:” Vì sao?”

Bạch y nhân ưu nhã vươn tay phải bị thương về phía Lãnh Nghê.” Hãy gia nhập tổ chức của bọn ta.”

Gì vậy? Lãnh Nghê trố mắt, thằng cha này cũng dị quá rồi, vừa xong còn đánh nhau sống chết, giờ lại muốn mình ra nhập, nhất thời không nói được câu nào hơn nữa.” Vì sao?”

“ Bất kể khinh công hay võ nghệ, người đều không bằng ta, nhưng luận tới tố chất sát thủ, ta phải thừa nhận người hơn ta, người là một sát thủ bẩm sinh.” Bạch y nhân thừa nhận:

“ A, coi trọng ta thế à?” Tuy là kẻ thù, Lãnh Nghê không khỏi có chút phục tên này, có điều bị người ta khen có tố chất sát thủ, làm y không biết có nên tự hào không.” Vậy cho ta biết ai bỏ tiền thuê người giết Lãnh tri huyện không?”

“ Không, đây là quy tắc của bọn ta, dưới bất kỳ tình huống nào cũng không thể tiết lộ thân phận người ủy thác.”

“ Ừm, ta hiểu, vậy có thể hỏi, những kẻ tập kích Lãnh tri huyện ở cầu treo, có phải người của người làm không?”

“ Cầu treo à?”

“ Là cầu treo ở thôn Hồng Tùng, Lãnh tri chuyện đi qua cầu liền có kẻ xông ra chặt đứt xích sắt, ý đồ khiến bọn họ ngã chết, khi đó trên cầu còn có mấy người qua đường.”

Bạch Hồng lạnh nhạt mà kiêu ngạo đáp:” Cái này có thể nói, không phải người bọn ta làm, ta nói rồi, bọn ta giết người phải thu tiền, không thu tiền không lấy mạng người khác. Cho nên ba kẻ ngoài kia vẫn còn sống, bọn ta ám sát, không liên lụy người vô tội.”

Lãnh Nghê không tin một đám sát thủ có đạo đức như thế, có điều y thực sự không muốn đối đầu với kẻ này.” Thực ra hai người qua đường cũng chẳng vô tội gì đâu, còn là kẻ chết mà chưa hết tội cơ. Hắn chính là ác bá thôn Hồng Tùng, tên

Chu Bằng, cùng hộ viện gây ra không biết bao nhiêu tội ác ở thôn quê, loại người đó chết muôn lần không đủ đền tội.”

“Loại ác bá đó chẳng sống lâu đâu, song những kẻ chặt đứt cầu không phải bọn ta, người không cần thăm dò.” Bạch Hồng rất thẳng thắn, quang minh lỗi lạc:

“Được, ta tin người, vậy ở lưng núi gần cầu treo có một hộ gia đình, Lãnh tri huyện lại bị tập kích lần nữa ở đó, có phải người của người làm không?”

“Cũng không phải, nhiệm vụ lần này do ta đích thân thực hiện, ta có mang theo người giúp, nhưng ở hiện trường ám sát nhất định có ta. Nếu không có ta, thì không phải do người của ta làm.”

“Đám Trá Nữ Bang có phải người của người không?”

“Không phải, thứ dê tiện đó chưa lọt vào mắt ta, ta tình cờ biết ý đồ của chúng, tới đó đón đầu người thôi.”

Thế thì phiền rồi, Lãnh Nghệ cau mày, người ủy thác cho một tổ chức sát thủ siêu cấp như Hồng Bạch thì không cần phải dùng thêm loại bang phái như Trá Nữ Bang. Nói thế tức là có hai nhóm người cùng phái người tới ám sát mình, à không, phải nói chính xác là ít nhất có hai nhóm người.

Trên người vị tri huyện kia rốt cuộc có thứ bảo bối gì làm bao người muốn giết y như thế? Cái bí mật khôn kiếp này thực sự làm người ta muốn điên mà.

Bạch Hồng thấy Lãnh Nghệ trầm ngâm thì cho rằng y đang cân nhắc đề nghị của mình, nói:” Bản lĩnh của người tốt như vậy mà không dùng vào chuyện tối ưu hóa lợi ích bản thân thì phí lắm.”

Luận điệu này làm sao nghe quen thế nhỉ, đúng rồi, na ná một thằng điên từng nói, nếu người giỏi một thứ gì đó, đừng

bao giờ làm nó miễn phí, Lãnh Nghệ không khỏi tò mò.” Vậy gia nhập các người có lợi ích gì?”

Chương 145: Không có lựa chọn.

“ Nếu người gia nhập bọn ta, người không cần lộ thân phận, nói cách khác, người có thể tiếp tục nguy trang, thậm chí ta có thể giúp người nguy trang tốt hơn. Đồng thời tổ chức của ta chỉ giết những người khó giết nhất, cho nên thù lao cũng là cao nhất. Với bản lĩnh của người, ta sẽ giao cho người nhiệm vụ khó khăn nhất. Chỉ cần hoàn thành vài vụ có thể tiêu cả đời không hết. Người có muốn rửa tay rút lui, ta cũng không ngăn cản.” Hồng Bạch đưa ra một lời mời cực kỳ hấp dẫn:

Lãnh Nghệ dao động, giờ y thiếu nhất là tiền, nếu như có thể giết vài kẻ đáng giết lấy tiền, tội gì mà không làm, tên này mắt tinh chuẩn lắm, y là một tay súng bắn tỉa, mọi tổ chất của một sát thủ, y đều có. Y còn 9 viên đạn bắn tỉa nữa, mục tiêu khó thế nào cũng không phải trở ngại. Bất kể thời đại nào, có tiền trong tay mới dễ làm việc, không chỉ sống trong nhung lụa, còn có thể giúp được những người cần giúp.

Ngoài ra, lợi ích lớn nhất là loại bỏ một đối thủ nguy hiểm, bất kể Trá Nữ Bang hay những kẻ ám sát ở câu treo, bọn chúng đều không phải đối thủ của y hay đám Doãn Thứu.

Nhưng tên bạch y nhân này thì khác, Lãnh Nghệ hai lần có thể đối phó với tên này là do nhiều yếu tố tổng hợp, chỉ sợ đánh thêm thì lộ tẩy.

Thứ ba, y đang có quá nhiều kẻ thù, trong tay lại không có thế lực nào, đám Doãn Thứu nói cho cùng là người của Tề vương Triệu Đình Mỹ, ý đồ khó lường, ngày nào đó hẳn đôi ý muốn giết mình thì sao? Lãnh Nghệ thấy phải chủ động hơn,

không thể cứ ngồi yên đợi người ta cắt xẻo như thế, gia nhập tổ chức này, biết đâu có thể thăm dò bí mật đằng sau.

Thành một sát thủ, nghe cũng hấp dẫn lắm, đây là loại khiêu chiến mới, chỉ cần giết những kẻ đáng chết vậy thì chẳng cần có gánh nặng đạo đức nào.

Lãnh Nghệ không muốn đánh mất giới hạn làm người của mình, nếu không khác gì loại như Chu Bằng, vì tiền mà bất chấp.” Ta phải giết người theo lệnh của người, hay có quyền từ chối?”

Hồng Bạch trả lời rõ ràng:” Chỉ cần trả đủ tiền, luôn không thiếu người sẵn sàng chấp hành nhiệm vụ, vì thế nhiệm vụ người không muốn, người có thể không cần nhận. Các sát thủ của Hồng Bạch có thể đưa ra loại nhiệm vụ muốn nhận, ta sẽ căn cứ vào năng lực cũng như yêu cầu để chia nhiệm vụ cho mọi người.”

“ Vậy có những loại nhiệm vụ gì?”

“ Gì cũng có, trên từ hoàng thân quốc thích, tới quan lớn trong triều, dưới có đại đạo giang hồ, tông sư danh môn. Chỉ cần đối phương bỏ được tiền là chúng ta nhận.”

“ Ta chỉ giết những kẻ đáng chết.”

“ Vậy ta sẽ giao cho người những vụ cừu sát giang hồ, không có đúng hay sai, chỉ có oan oan tương báo. Kẻ cần giết đều là loại hai tay nhuốm đầy máu tanh, người thấy thế nào?”

Lãnh Nghệ không trả lời ngay, đích thực là đều đúng yêu cầu của y, nhưng thực sự đơn giản vậy sao? Những lời chào mời ngọt ngào như mật ấy thời hiện đại nhiều lắm, nhưng một khi tay nhúng trâm, có thể dễ dàng nói rút là rút, có thể nói không nhận là không nhận à? Bao người sa chân không rút ra được vì những lời hứa hẹn hấp dẫn rồi, là một cảnh sát, y càng không lạ.

Vì thế Lãnh Nghệ hỏi:” Làm sao ta tin được người đây?”

“ Ba người kia còn sống chứng minh lời của ta.” Hồng Bạch cao giọng ngạo nghễ:” Huống hồ chữ tin này là thứ khó khăn nhất trên đời, tin hay không tin là lựa chọn của người, ta không vì ai mà phải chứng minh điều gì hết.”

Đúng thế, luôn có nguy hiểm, chuyện gì cũng có hai mặt cả, tình hình lúc này Lãnh Nghệ chỉ có thể lựa chọn khả năng ít nguy hiểm hơn, nói không tức là tiếp tục đối diện với kẻ thù kinh khủng này. Nếu là hắc y nhân thần bí thì còn có lựa chọn chứ Lãnh Nghệ thì không, y hít sâu một hơi:” Thu tiền thế nào?”

“ Trả trước một nửa, hoàn thành nhận nửa còn lại, ta sẽ giao nhiệm vụ cho người, với thực lực của người, đủ nhận nhiệm vụ khó khăn nhất.” Hồng Bạch giọng nói lúc nào cũng vậy, không vì Lãnh Nghệ có ý hướng gia nhập mà tích cực hơn:

“ Đơn giản vậy à? Tổ chức của các người phải có quy củ gì chứ?”

“ Trừ giữ bí mật cho người uy thác thì chỉ có một quy củ, là phải giữ bí mật nghiêm ngặt chuyện của tổ chức. Dù tương lai người không còn là sát thủ của tổ chức nữa cũng phải giữ bí mật đến chết. Nếu không ta sẽ huy động lực lượng cả tổ chức tiêu diệt người.”

Lãnh Nghệ trầm ngâm, không khó đoán những kẻ nhận được lời chào mời thế này không tiến được vào tầng hạch tâm của tổ chức, đơn thuần sẽ chỉ nhận lệnh giết người không thể biết gì hơn, như vậy cũng tốt, y không muốn tiến sâu hơn vào tổ chức sát thủ:” Còn nữa không?”

“ Hết rồi, ta nhấn mạnh, người gia nhập là tự nguyện, tiếp nhận nhiệm vụ là tự nguyện, ta không ép buộc một ai. Tất

nhiệm vụ rất nguy hiểm, cái chết luôn rình rập, thất bại mà chết thì không có gì, hoàn thành nhiệm vụ mà không may chết đi, tiền thưởng của người sẽ được giao cho thân nhân của người, thế nào? Gia nhập chứ? “ Bạch Hồng hỏi:

Lãnh Nghê không suy nghĩ nữa, gật đầu chấp nhận, có vẻ tổ chức này mang đậm phong cách cá nhân của Bạch Hồng.”
Được, ta gia nhập.”

“ Hoan nghênh người gia nhập, tổ chức này dùng ngoại hiệu Bạch Hồng của ta, người thích mặc hắc y, sau này ta gọi người là Hắc Hồng.” Bạch Hồng giang tay ra làm động tác chào mời.” Hiện giờ ta có một nhiệm vụ cho người, mục tiêu là một long đầu lão đại thuyền bang ở Ba Châu, họ Đồ. Người này võ công cao cường, thủ hạ rất nhiều. Ta tổ chức hai sát thủ nhận nhiệm vụ đều chết rồi. Thù lao 100 lượng vàng!”

100 lượng? Lại còn là vàng nữa, Lãnh Nghê mới nghe đã hoa mắt rồi.” Võ công người cao như thế? Vì sao người không đi?”

Bạch Hồng giọng nhạt nhẽo:” Nhiệm vụ này thù lao thấp, độ khó chẳng cao, không cần ta ra tay.”

“ Người nói tin tưởng thực lực của ta, vì sao không giao cho ta nhiệm vụ độ khó có cao hơn.”

“ Mặc dù ta tin tưởng vào tố chất giết người của người, nhưng chưa rõ năng lực ám sát của người ra sao. Một người võ công cao cường, chưa chắc là sát thủ cao minh. Một sát thủ vô địch cũng không nhất định cần võ công cao cường. Ta giao cho người nhiệm vụ độ khó vừa tầm này để căn cứ vào tình huống hoàn thành của người mà giao cho người nhiệm vụ thích hợp hơn.”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé, mai mình về quê chúc Tết, phải tối muộn mới lên.

Chương 146: Tôi chẳng biết gì hết.

Lãnh Nghê nhìn một thân áo trắng phiêu dật của Bạch Hồng mà thầm khinh bỉ trong lòng, trên đời này người không có tư cách nói tới nghệ thuật ám sát chính là người đấy:” 100 lượng vàng này, ta được chia bao nhiêu?”

Bạch Hồng hào phóng nói:” Toàn bộ là của ngươi, tư liệu liên quan tới mục tiêu do ta cung cấp, ngươi chỉ cần giết người là đủ.”

Nghe thật hay, “chỉ cần” thật là đơn giản quá đi, Lãnh Nghê nghĩ, cũng phải thôi, mình thành công, không rõ hắn có lợi ích gì, nếu mình thất bại, thì rõ là người ta chả mất gì ... à không, hắn chẳng tốn sức loại bỏ được một đối thủ khó khăn chứ.

Nghĩ theo góc độ này, Lãnh Nghê mới thấy lời mời của Bạch Hồng không hấp dẫn như bề ngoài.

Nhưng mà 100 lượng vàng, tức là 1000 lượng bạc, không những trả hết nợ mà còn dư một khoản, chỉ còn vài ngày là Tết rồi, không biết Xảo Nương ở nhà vì tiền bạc mà lo lắng cỡ nào, nhớ tới cô vợ nhỏ của mình, Lãnh Nghê vừa ầm áp lại có chút xót xa, hít sâu một hơi rồi gật đầu:” Được, chỉ có điều nếu ta điều tra thấy hắn không đáng tội chết, có thể từ bỏ nhiệm vụ chứ?

“ Ta đã nói rồi, luôn có người tiếp nhận nhiệm vụ, vì thế ta không ép ai cả.” Bạch Hồng lấy trong lòng ra một cái túi, ném cho Lãnh Nghê:” Trong đó có một cái mặt nạ da người, tốt

hơn nhiều lần người dùng khăn che mặt. Đây cũng là tiêu chí để nhận ra người, chỉ cần người đeo lên, ta sẽ biết người là Hắc Hồng.”

Hắc Hồng? Người dùng tùy tiện đặt biệt hiệu cho người ta thế chứ, nghe chả hay tẹo nào, đồng thời Lãnh Nghê hiểu ra, bảo sao da mặt tên này lại giống như người bệnh, biểu cảm lạnh lùng hơi hợt:” Vậy là người cũng đeo mặt nạ?”

“ Ở Ba Châu có tửu điếm Hạnh Hoàng, giới thiệu nhiệm vụ, cung cấp tình báo, thanh toán thù lao đều ở đó. Người đeo cái mặt nạ này tới, sẽ có người nhận ra người. Nhiệm vụ này phải hoàn thành trong vòng một tháng ... Ta đi đây.” Bạch Hồng không trả lời câu hỏi thừa thãi của Lãnh Nghê, dứt lời huyết sáo, tức thì có mấy đại hán vượt tường mà vào, mang theo mấy sát thủ đã chết bỏ đi, nhanh chóng như lúc tới:

Thoáng cái đã đi hết, viện tử quay lại vắng lặng như cũ chỉ có gió và tuyết cùng ánh đèn lồng đỏ lay động.

Lãnh Nghê không khỏi cảm thấy ly kỳ tới khó tin, y vừa trải qua một cuộc chiến sinh tử, rồi bằng cách thần kỳ khó tin nào đó, y còn sống, rồi đồng ý làm việc cho chính kẻ muốn giết mình, chuyện lạ trên đời đến thế là cùng.

Có điều lúc này Lãnh Nghê cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lùi vào phòng tối, leo lên xà ngồi rình như cú mèo, đợi chắc chắn không ai ở xung quanh mới thay quan bào chạy ra ngoài, việc đầu tiên là kiểm tra ba người kia, đúng là chỉ hôn mê liên yên lòng. Trước tiên bế Thành Lạc Tiệp về phòng, đặt lên giường, còn Doãn Thửu và Ngụy Đô đãi ngộ kém hơn, y xóc nách kéo vào trong phòng đặt trên mặt đất. Sau đó đốt đèn, lấy nước lạnh, hết rưới lại gọi, mãi một lúc mới đánh thức được bọn họ.

Thành Lạc Tiệp là người đầu tiên tỉnh lại, nàng mở mắt ra một cái bật dậy như con báo cái hung dữ, đến khi thấy Lãnh

Nghệ thì mừng vừa sợ.” Nghệ ca ca, chúng ta còn sống à?”

“ Nàng thấy ta giống người chết ...”

Lãnh Nghệ còn chưa dứt lời thì Thành Lạc Tiệp đã nhào bổ vào lòng y, ôm thật chặt, hôn lên má lên môi y, rồi nàng lại sức nhớ ra.” Sát thủ đâu rồi?”

Tiếp đó nàng thấy Doãn Thửu và Ngụy Đô nằm dưới đất, cả kinh nhảy xuống giường, kiểm tra mới phát hiện hai người còn sống, hoang mang hỏi Lãnh Nghệ:” Rốt cuộc là sao?”

“ Ta cũng không biết nữa, hai chúng ta đang thân thiết ngoài sân, đột nhiên có kẻ tấn công, rồi nàng ném ta vào phòng, đầu ta bị va vào cột rồi ngất xỉu. Đợi khi ta tỉnh lại thì trong phòng chẳng còn ai, trên sàn nhà có hai vũng máu, ta vội chạy ra ngoài, thấy muối nằm trên tuyết, miệng có rất nhiều máu. Hai người bọn họ cũng hôn mê, ta liền đưa mọi người vào nhà. Dùng nước tuyết xoa mặt đánh thức muối để hỏi có chuyện gì đây này.” Lãnh Nghệ cũng làm bộ ngờ ngác mơ mịt như đi trong sương mù, nói dối một cách vô trách nhiệm đầy hết phần suy đoán cho Thành Lạc Tiệp, không thêm quan tâm câu chuyện hoang đường ra sao:

Vì nó vốn hoang đường sẵn rồi, y có bịa đặt bao nhiêu lời giải thích vẫn đầy sơ hở.

Thế nên cách tốt nhất là, tôi có biết gì đâu.

Thành Lạc Tiệp nhú mày cố nhớ lại, nàng nhìn thấy tên cầm song câu đi vào phòng tìm Lãnh Nghệ, trong lòng liền cuống lên, bỏ phòng thủ liều mạng tấn công, giết được tên dùng quỷ đầu đao, đả thương tên cầm trường tiên, bản thân bị trúng đòn ngất đi. Chẳng lẽ sau khi mình ngã xuống có cứu viện tới, đánh lui tên bạch y nhân đáng sợ kia và đám thích khách, cứu bọn họ?

Nếu như thế thì viện binh là ai? Chẳng lẽ là bên trên phái người khác ngầm tương trợ? Vậy vì sao không lộ diện.

Lãnh Nghệ ở bên cứ lắng nghe truy hỏi nàng xảy ra chuyện gì, Thành Lạc Tiệp đành đáp qua loa:” Khả năng cao là có cao nhân ngầm tương trợ đánh lui thích khách.”

Doãn Thửu lúc này cũng tỉnh lại, vừa ôm đầu vừa hỏi xảy ra chuyện gì, Thành Lạc Tiệp lại phải phát huy trí tưởng tượng của mình kể chuyện xảy ra. Ông ta kinh ngạc lắm, nếu không có hai vết máu trên mặt đất thì đã nghĩ đây là giấc mơ rồi. Cả hai đặt ra rất nhiều giả thiết, nhưng không ai hoài nghi vị trí huyện ngáo ngơ ngồi bên cạnh, làm Lãnh Nghệ cũng hơi xấu hổ vì lừa người ta.

Lại tới Ngụy Đô tỉnh lại mà ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì, tên này đúng là thứ sinh vật đơn bào, chẳng thắc mắc gì, bản thân còn sống, hẳn thấy vậy là quá may mắn rồi. Lãnh Nghệ có chút hâm mộ, mấy tên như vậy thường sống thọ lắm.

Vì tiểu viện này ở trong hậu hoa viên, lấy hành lang và giả sơn để làm bình phong phân cách với nơi khác, còn có cả ao nước và vườn cây, rất tĩnh lặng, lại thêm gió tuyết, nên cuộc chiến trong thời gian ngắn không kinh động tới bộ khoái nha môn ở ngoại trạch. Còn hai tiểu nha hoàn thì bị Lãnh Nghệ kiếm cơ đuổi đi từ trước rồi. Cuối cùng một chuyện lớn như thế mà trong nhà trừ họ ra thì không ai hay biết gì.

Chương 147: Khai Bảo hoàng hậu.

Doãn Thứu và Thành Lạc Tiệp thương lượng với nhau, quyết định giữ kín chuyện này, họ dọn dẹp hiện trường, tuyết dính máu xúc hết đổ xuống hố nhỏ lấp đi, còn lấy nước giếng rửa máu trong phòng. Xong xuôi Doãn Thứu và Ngụy Đô ra ngoài cảnh giới, trong tiểu viện chỉ còn Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp.

Thành Lạc Tiệp trúng hai chương mạnh của Hồng Bạch, chịu đựng tới khi đám Doãn Thứu đi rồi mới ọc một tiếng phun liên mấy ngụm máu tươi.

Lãnh Nghệ cuống lên đỡ nàng nằm xuống giường, định đi gọi Doãn Thứu thì nàng ngăn lại nói:” Không cần, trong người thiếp có thuốc, uống vào là được.”

Nhận lấy bình thuốc nhỏ từ tay nàng, Lãnh Nghệ lấy ấm nước nóng ủ sẵn trong phòng, cho nàng uống một viên rồi nằm xuống.

Nhìn Lãnh Nghệ vì mình mà chạy qua chạy lại, động tác vụng về nhưng khiến Thành Lạc Tiệp nhìn mà ấm lòng:” Đáng lẽ là thiếp phục vụ chàng, giờ lại khiến chàng phải phục vụ mình.”

Lãnh Nghệ hơi lo lắng, nhưng Thành Lạc Tiệp bảo không sao, chỉ cần uống thuốc thôi:” Xem nàng nói kìa, giữa chúng ta còn khách khí như vậy à? Không có nàng bảo vệ, sợ là ta bị thích khách giết từ bao giờ rồi ấy chứ.”

Thành Lạc Tiệp bị nội thương nhẹ, lúc này còn gắng gượng chịu đựng, giờ không áp chế thương tích nữa, sắc mặt xấu đi rất nhiều.” Đêm nay thiếp muốn ở lại đây, chàng đừng đuổi thiếp đi nhé.”

“Ừ, ta không đi đâu cả, nàng cứ yên tâm dưỡng thương đi.” Lãnh Nghệ ngồi xuống đầu giường, y sợ chuyện này từ giả thành thật, bây giờ y không có tâm trạng nghĩ tới chuyện tình cảm nam nữ gì hết, song chẳng thể đuổi người ta đi vào lúc này, hơn nữa Thành Lạc Tiệp có thông tin quan trọng mà y muốn biết, nắm tay nàng tức giận nói:” Nói thật giờ ta cũng sợ lắm rồi ... Đám thích khách này là ai? Vì sao muốn giết ta? Ta tự hỏi mình làm người không tới nỗi nào, làm quan cũng đường đường chính chính, vì sao nhất quyết muốn giết ta?”

“Muội, muội cũng không biết.” Thành Lạc Tiệp có chút tội nghiệp y, lúc này nàng tám phần tin Lãnh Nghệ không biết gì cả, vậy mà bị cuốn vào vòng xoáy sinh tử như vậy:

Lãnh Nghệ thở dài không nói nữa, thổi bớt đèn, ngồi xuống bên giường ôn nhu dặn Thành Lạc Tiệp ngủ sớm cho khỏe.

“Nghệ ca ca, chàng cũng nghỉ đi, thiếp không sao thật mà.” Thành Lạc Tiệp nhỏ giọng khuyên:

“Ta không ngủ được, không tìm ra đám thích khách đó, ta không yên lòng mà ngủ.” Lãnh Nghệ lắc đầu ảo não:

Thành Lạc Tiệp nhìn y như thế lòng đau như cắt, đấu tranh nội tâm rất lâu cuối cùng nhắm mắt lại xoay người vào trong không nhìn nữa.

Không biết qua bao lâu, bàn tay kia vẫn nắm chặt tay nàng, Thành Lạc Tiệp quay sang, thấy Lãnh Nghệ vẫn ngồi nguyên tư thế đó, ánh mắt thần thờ, nghĩ tới y là một thư sinh yếu nhược, tuy sợ hãi thích khách, nhưng vẫn vì bách tính mà lặn lội bốn ba, người như vậy hiếm có, lại không có kết quả tốt.

Rốt cuộc Thành Lạc Tiệp không đành lòng nói:” Nghệ ca ca yên tâm, có hoàng thái hậu bảo vệ huynh mà.”

“ Hoàng thái hậu?” Lãnh Nghệ cố tình gây áp lực với Thành Lạc Tiệp, cũng không ngờ lại nhận được câu trả lời như thế, nếu không phải trước đó biết chuyện này có dính líu cả vị vương gia thì y không đứng vững nổi rồi, dù vậy vẫn kinh ngạc tới lạc giọng:” Hoàng thái hậu vì sao muốn bảo vệ ta.”

“ Suyt!” Thành Lạc Tiệp trở tay che miệng y, lời đã nói ra không giữ được nữa, nhìn về phía cửa đã đóng chặt, nói:” Chàng ôm thiếp, thiếp sẽ nói cho huynh biết.”

Lãnh Nghệ chỉ thoáng chút do dự rồi quyết định nhanh, đây là chuyện liên quan tới mạng sống của rất nhiều người, thông tin này y cần lấy được bằng mọi giá, liền nằm xuống giường chồm chần lên hai người. Chần găm rất âm áp, Thành Lạc Tiệp lại như vẫn lạnh lắ, cuộn tròn người nằm trong lòng y, chỉ là đợi mãi chẳng thấy nàng nói gì cả, giục:” Nàng nói đi.”

Thành Lạc Tiệp vẫn ngập ngừng:” Thiếp nói trước nhé, thiếp chỉ đoán bừa thôi, không chắc đâu.”

Lãnh Nghệ hỏi hệt, dù hơi lợi dụng tình cảm của nàng, nhưng lúc này không còn cách nào, nhanh chóng gạt bỏ chuyện đạo đức sang bên:” Được rồi, chỉ là suy đoán thôi.”

Thành Lạc Tiệp lại im lặng một lúc nữa, có vẻ cân nhắc rất nhiều:” Chàng phải thề, không được nói với bất kỳ ai, gồm cả nương tử của chàng.”

Người xưa cực kỳ coi trọng lời thề, vì thế cũng không tùy tiện đưa ra lời thề hay bắt người khác phải thề, trừ khi là chuyện tối quan trọng. Lãnh Nghệ trịnh trọng nói:” Ta thề.”

Thành Lạc Tiệp hơi rướ người lên một chút, mặt kẻ sát mặt Lãnh Nghệ, thì thầm:” Thực ra thiếp và Lạc Tuyên không

phải là người của lục phiến môn, mà là hộ vệ thiếp thân của Khai Bảo hoàng hậu.”

Khai Bảo hoàng hậu là hoàng hậu thứ ba của Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận, cũng chính là Hiếu Chương hoàng hậu. Sau khi Triệu Khuông Dận đột ngột giá băng, đệ đệ hần Triệu Quang Nghĩa kế vị thành Tống Thái Tông. Hiếu Chương hoàng hậu không thể thành hoàng thái hậu nên Tống Thái Tông phong nàng thành Khai Bảo hoàng hậu.

Vì vậy vị hoàng hậu này lại không phải thê tử của hoàng đế hiện nhiệm, mà là của hoàng đế tiền nhiệm, tương đương với hoàng thái hậu.

Đây là một đoạn lịch sử nổi tiếng, Lãnh Nghê vẫn biết.

Lần trước là vương gia, lần này có thêm hoàng hậu, nếu có cả hoàng đế liên quan nữa thì Lãnh Nghê cũng không bất ngờ, vì thế y mới giữ được trấn định.” Nói thế, nàng và Tuyên Nhi không phải do lục phiến môn phái tới mà là do hoàng hậu phái tới?”

“ Vâng, hoàng hậu phái bọn muội tới phối hợp với người của lục phiến môn tìm kiếm bảo vật hoàng gia.”

“ Bảo vật gì?”

Thành Lạc Tiệp không nhận ra Lãnh Nghê bình tĩnh quá mức, khẽ lắc đầu.” Không thể nói, chàng chỉ cần biết, hoàng hậu không muốn chàng chết, lệnh bọn thiếp toàn lực bảo vệ an toàn cho huynh. Đồng thời tìm kiếm số bảo bối kia.”

Vậy ra là hoàng hậu muốn bảo vệ mình, xem ra phán đoán trước của mình là đúng, giải thích hợp lý vì sao Tề vương vừa phái người bảo vệ mình mà tên Điêu sư gia của hần lại ngầm lệnh Lâm Linh giết mình. Khả năng cao hần phái người bảo vệ chỉ là che mắt hoàng hậu, thực chất là muốn giết mình.

Lãnh Nghệ còn nghe ra một điều:” Số bảo bối kia? Nói vậy bên cạnh ta không chỉ có một món bảo bối à?”

“ Ừm Coi như vậy, cụ thể là gì chuyện này quan hệ trọng đại, thiếp thực sự không thể nói.” Thành Lạc Tiệp tỏ ra rất dứt khoát, xem ra không thể nói thật:

Chương 148: Chuẩn bị đón Tết. (1)

Quái quỷ thật, báu vật hoàng gia gì mà quý trọng tới mức đó, có làm bằng vàng mười đi chăng nữa cũng không tới mức làm thế chứ, rồi tên tri huyện nhỏ xiu thì liên quan gì? Thông tin vừa khai thác được có vẻ rất lớn, nhưng cũng chẳng ích gì, Lãnh Nghệ méo mặt: “ Thế thì càng phiền rồi, ngay cả Khai Bảo hoàng hậu cũng nhúng tay vào việc này, chứng tỏ nó tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. Nhưng ta rút cuộc không biết là cái gì đề dâng lên, không biết thứ gì gây ra phiền toái lớn như thế. Ta chỉ mong bọn nàng mau chóng tìm được thứ kia, ta yên tâm tiếp tục làm chức quan nhỏ xiu của mình, mưu lợi cho bách tính.”

Thành Lạc Tiệp nép sát vào lồng ngực Lãnh Nghệ thở thê nói ra điều nàng luôn nghĩ ngợi:” Nếu tìm được bảo bối kia, bọn thiếp sẽ phải đi, chàng có nhớ thiếp không?”

Lãnh Nghệ hơi cúi đầu, hôn nhẹ lên tóc nàng:” Đương nhiên rồi.”

“ Nói dối, vừa nghe là biết nói dối.”

“ Ta nói thật.”

“ Nói dối!” Thành Lạc Tiệp đột nhiên trở nên ương bướng, dứt khoát không tin y:” Nếu là thật, muội mấy lần đưa tới tận cửa rồi, huynh còn tìm lý do đùn đẩy.”

Nói tới đó mặt hơi đỏ.

“ Đâu có.” Lãnh Nghệ lúng túng, đây là điều y sợ, trên đời này nợ tình thứ khó trả nhất, may y ứng biến nhanh:” Mỗi lần

chúng ta thân thiết lại có sát thủ tới phá đám, ta biết phải làm sao?”

“ Bây giờ không có sát thủ, vì sao không yêu thiệp đi?”

“ Bây giờ á? Nàng đang bị thương mà.”

“ Thiệp không biết, dù sao chàng đối với thiệp chỉ có giả tình giả ý.”

“ Tiệp Nhi, nàng nói lý một chút có được không?”

Thành Lạc Tiệp đẩy Lãnh Nghê một cái, quay người xoay lưng về phía y:” Thiệp không nói lý đấy, thiệp chỉ là nữ tử điều ngoa đánh đá, chàng đã không thích thiệp thì đừng đụng vào thiệp.”

Trực giác nữ nhân thật lợi hại, có lẽ thế này cũng tốt, chuyện này nên dừng ở đây, tránh ảnh hưởng tương lai của người ta, Lãnh Nghê nghĩ vậy liền ngồi dậy, muốn rời giường.

“ Đứng lại!” Thành Lạc Tiệp giọng phát run:” Chàng muốn đi đâu?”

“ Nàng bảo ta đừng chạm vào nàng mà, ta tìm chỗ khác ngủ.” Lãnh Nghê, anh chàng ba lần bị bạn gái đá thật thà đáp:

Thành Lạc Tiệp vừa giận vừa cuống, trở mình ngồi dậy, kéo tay Lãnh Nghê tới, đột nhiên há miệng cắn một cái thật mạnh vào tay y.

Lãnh Nghê đau tới hét lên, lại không dám giật tay về sợ nàng bị thương, đợi khi nàng nhả ra mới rồi rít vén tay áo lên xem, không chảy máu, nhưng dấu răng rất rõ, không khỏi cáu lên:” Nàng tuổi chó đấy à?”

Thành Lạc Tiệp ngồi cười khanh khách:” Chàng nói đúng rồi đấy, thiệp đúng là tuổi chó, chàng rơi vào tay muội rồi, đừng hòng trốn.”

Lãnh Nghệ xoa tay liên hồi:” Không cho ta đụng vào, lại không cho ta đi, rốt cuộc là nàng muốn ta phải làm sao?”

Thành Lạc Tiệp lại vươn tay ra ôm hông y:” Muốn chàng ôm thiếp ngủ.”

Lãnh Nghệ thấy đến lúc phải nói rõ ràng chuyện này rồi, hai người bọn họ tiếp cận nhau đều mục đích không tốt, không nên để nó đi xa hơn, ngồi xuống bên giường, cân nhắc xem phải nói thế nào tránh làm nàng tổn thương: “ Tiệp Nhi, có chuyện này ta phải nói”

Thân thể Thành Lạc Tiệp khẽ run lên, tựa hồ đoán ra được Lãnh Nghệ muốn nói gì, kéo y nằm xuống, cầm tay y đặt lên eo mình, làm bộ phụng phịu:” Không được nói!”

“ Tiệp Nhi”

“ Đã bảo không được nói mà ... người ta không muốn nghe!”

Lãnh Nghệ nghe trong giọng nói của Thành Lạc Tiệp có tiếng nấc khẽ, hẳn là nàng hiểu rồi, không đành lòng nói ra, thở dài:” Được, được, ta không nói nữa, nàng đang bị thương, tối kỵ suy nghĩ linh tinh, ngủ đi.”

“ Ừm, thiếp nghe chàng.” Thành Lạc Tiệp như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, cuộn người lại, cơ thể mềm mại, ấm áp, rúc vào lòng Lãnh Nghệ, chẳng mấy chốc ngủ say:

Sáng ngày hôm sau lý trưởng tới vấn an hỏi thăm đại lão gia có ngủ ngon không? Lãnh Nghệ suýt nổi khùng, nửa đầu đêm thì thiếu chút nữa mất nửa cái mạng, nửa sau phải ôm hòn than nóng để ngủ, sao mà ngủ ngon được. Mắt đầy tơ máu mà mồm vẫn khách sáo, nói nhờ được khoản đãi, ngủ rất ngon.

Lý trưởng đại khái được nha hoàn báo cho rồi, thấy Lãnh Nghệ sắc mặt không tốt, ngáp ngắn ngáp dài, thì cười ản ỷ, tỏ vẻ đã hiểu.

Lãnh Nghệ chẳng buồn biết ông ta nghĩ cái gì, để lại hai bộ khoái giám sát chuyện quyên tiền cứu dân, sau đó dẫn Thành Lạc Tiệp, Doãn Thửu, Ngụy Đô quay về huyện thành Âm Lăng.

Lần này bọn họ cẩn thận hơn gấp bội phần, không vào thôn làng nghỉ ngơi, tránh những chỗ đông người, rút cuộc an toàn về tới nơi, không gặp bất kỳ sự cố gì nữa.

Lãnh Nghệ không nghỉ ngơi, tiếp đó ngựa không ngừng vó tới tìm các đại tài chủ ở huyện Âm Lăng du thuyết, lại gom được khoản tiền không nhỏ nữa. Lệnh cho bộ khoái đi khắp thành lập danh sách người phải bán con bán cái, lấy đó làm đối tượng cứu tế trọng điểm. Thêm vào có Đồng sư gia không từ vất vả tới các nơi thăm tra lại danh sách, đưa ra được danh sách cứu tế sau cùng.

Nha môn thống nhất dùng số tiền này tới các hiệu buôn lớn trong huyện, mua thật nhiều lương thực, chăn bông, áo bông, còn có vật dụng sinh hoạt dầu mỡ. Vũ bộ đầu tổ chức dân tráng, phân phát cho từng hộ bách tính nghèo khổ.

Chuyện này chưa thể có hiệu quả trong thời gian ngắn, Lãnh Nghệ ra lệnh gom nhiều củi, đắp những cái bếp lớn ở mảnh đất trống trong thành, đốt lửa ở đó, chuyện này không giải quyết được vấn đề, nhưng y cứ làm thôi.

Cái huyện nhỏ giữa mùa đông vốn vắng vẻ ảm đạm như tòa thành chết vì chuyện này mà bừng bừng sức sống, khắp nơi thấy bóng dáng hỏa kế hiệu buôn tất bật, người khuân vác chất hàng lên từng chiếc xe lừa xe la, bộ khoái tạo đãi nha môn chỉ huy.

Người có tiền một chút thì ngồi trên trà lâu tửu quán bàn tán, chủ đề chính là bia công đức sẽ được dựng ở quảng trường lớn. Bách tính nghèo thì tùm năm tùm ba tụ tập trong nhà hay dưới mái hiên khuất gió hào hứng nhìn cảnh tượng đường xá

tập nập lâu rồi chưa thấy bàn tán xôn xao. Người cùng khổ vào huyện thành bán vợ bán con thì tụ tập quanh cái bếp lửa ấm áp, trong mắt ánh lên hi vọng, hình như bảo nha môn năm nay sẽ cứu tế họ.

Trương Tam suốt mùa đông không có việc làm, buồn bà ngồi nhà lo Tết này tiền đâu mà tiêu, kết quả chương quây cho người tới tận nhà thúc giục tới cửa hiệu làm việc, công trả gấp đôi, nhanh chân, nhanh chân, thế là mừng quýnh lên, đi đường suýt ngã.

Lý bá có hai con la, làm nghề chở hàng thuê, mỗi lần tới mùa đông cả chủ và la đều đói, cố bấm bụng đợi xuân tới, đột nhiên bận tới làm không xuể.

Ông già đi bán cháu ở thôn Biển Thạch vẫn ngồi ở góc phố đó, hai đứa cháu nhỏ chưa bán đi được, người nha môn tới cấp cho gạo, áo ấm, cùng ít vật dụng sinh hoạt. Ông liền kéo hai đứa cháu quỳ xuống hướng về phía nha môn bái tạ, mếu máo khóc “sống rồi, sống rồi”.

Cả thành cứ thế mà trở nên nhộn nháo không ngừng, Tết sắp đến rồi, thế nào cũng nên náo nhiệt một chút.

(*) Đáng lẽ chương này post sớm mấy ngày thì hay quá.

Chương 149: Chuẩn bị đón Tết. (2)

Lãnh Nghệ từ lúc trở về nhà môn là bận rộn không ngơi nghỉ, có đêm ngủ luôn ở thư phòng không kịp về nội trạch, buổi trưa đi tới điểm tập kết hàng giám sát đội xe chuyển hàng hóa tới thôn ngoại thành. Sau đó tới mấy chỗ đốt bếp lửa cho người cùng khố vào thành có chỗ trú, kiểm tra xem còn bao nhiêu người ở đó, nhất định không thể để ai phải ở ngoài đường trong dịp Tết. Xong xuôi mọi thứ mới nghe tạo đãi ở bên thờ phào nói với nhau, 29 Tết may mà mọi thứ đầu vào đó rồi.

Trác Xảo Nương một mình ở nội trạch cũng bận bịu luôn tay chuẩn bị đồ dùng năm mới. Thành Lạc Tuyên và nữ bộ khoái phụ trách an toàn, không thể vì chuyện này mà phân tâm, cho nên không giúp được. Nha hoàn Thảo Tuệ bệnh tình đã có chút khởi sắc, muốn giúp song Trác Xảo Nương cảm nó xuống giường.

Hôm đó Lãnh Nghệ từ ngoài trở về nhà thì thấy nội trạch cũ kỹ đã đổi mới hẳn, dưới mái hiên treo hai cái đèn lồng đỏ lớn, giấy dán cửa sổ thay mới, mặt đất được quét sạch sẽ, trong bếp truyền ra mùi thơm của bánh lộc.

Suốt thời gian qua lo liệu truyện cứu tế, Lãnh Nghệ sợ xảy ra chuyện tham ô bớt xén, tự mình giám sát chặt chẽ, vì y không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể cẩn thận và cẩn thận hơn nữa, thần kinh căng thẳng dẫn tới tinh thần suy kiệt.

Nhưng vừa về tới nội trạch, cảm thụ hương vị cuộc sống, lòng Lãnh Nghệ liền vui vẻ hẳn, toàn thân phấn chấn, đi nhanh

tới bếp, nhìn thấy Trác Xảo Nương quay lưng về phía mình, nàng ngồi trước bếp, mặc chiếc váy xanh nhạt, vải đã sờn, giặt tới phai màu. Hồng buộc cái tạp dề, vòng eo thon uyển chuyển uốn lượn, váy căng ra, đằng sau đôi chân thẳng tắp là nửa bờ mông tròn lẳn.

Trên bếp theo vài xâu thịt khô, trong cái chậu gỗ đặt mười mấy cái bánh gạo, ở bàn còn ít điềm tâm.

Trác Xảo Nương hết sức chuyên tâm, chẳng hề biết có người đang nhìn trộm. Nghe thấy tiếng ho khe khẽ, Trác Xảo Nương quay đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bùng lên nụ cười vui sướng, cái răng nanh nhỏ lộ ra, hết sức đáng yêu:” Quan nhân xong việc rồi sao?”

“Ừ.” Lãnh Nghê mặc nguyên quan bào, ngồi xuống bên cạnh nàng:” Đang làm gì thế?”

“Thiếp chuẩn bị mai tế tổ.”

“À, vậy chúng ta có đủ tiền để dùng không?”

“Vừa vặn ạ, thiếp chi tiêu rất dè xẻn.” Trác Xảo Nương tự hào khoe:” Còn chuẩn bị được những 20 đồng để phát tiền mừng tuổi.”

20 đồng? Con số này làm Lãnh Nghê xấu hổ lắm, cười ngượng ngùng:” Chúng ta ở đây không có thân thích, sao cần chuẩn bị tiền mừng tuổi?”

- Sẽ có người tới chúc Tết quan nhân, khả năng còn dẫn theo trẻ nhỏ, thiếp chuẩn bị trước.

“Nàng nghĩ thật chu đáo.”

Lần này tới Trác Xảo Nương xấu hổ:” Nhà ta tiền không nhiều, thiếp chỉ chuẩn bị được chút tiền mừng tuổi như thế, chỉ sợ làm tổn hại quan uy của chàng.”

Lãnh Nghệ nghe mà đau lòng, kỳ thực chuyện làm sát thủ khi đó là kế quyền nghi, để giảm bớt đi địch thủ mạnh, bản thân y sau này trấn tĩnh nghĩ lại vẫn ngán ngừ lắm, nhưng cảnh tượng này làm y không còn đắn đo nữa.” Nàng yên tâm, ta đang cùng người ta hợp tác làm ăn, đây là chuyện kinh doanh đường đường chính chính, không phải thứ bàng môn tà đạo. Hơn nữa ta không cần bỏ tiền, chỉ cần hiến kế, nếu thành công, sẽ kiếm được tiền.”

Trác Xảo Nương đương nhiên yên lòng về nhân phẩm trượng phu, chàng là viên quan thanh bạch, đường hoàng chính khí, thời gian qua bao nhiêu người tới nhà môn tặng tiền như thế, trượng phu nàng không tư hào một đồng, toàn bộ đem cứu tế người cùng khổ. Chỉ là nhắc tới chuyện làm ăn, Trác Xảo Nương không khỏi khản trương.” Chỉ hiến kế mà có tiền sao? Quan nhân, chàng không bị người ta lừa chứ?”

“ Nàng đứng xem thường, một kế sách đúng có thể kiếm được rất nhiều tiền, kế sách sai có thể dẫn tới thua lỗ. Kế sách ta đưa cho bọn họ là thứ đáng tiền đấy.” Lãnh Nghệ làm ra vẻ tự tin ngời ngời:

Trác Xảo Nương nghe thế thì yên lòng.” Quan nhân xưa nay rất thông minh, kế sách chàng đưa ra nhất định không thể sai. Người ta kiếm được tiền thế nào cũng cảm tạ chúng ta, nếu có thêm vài lượng bạc là tốt rồi.”

“ Vài lượng bạc?” Lãnh Nghệ buồn cười.” Thế mà cũng cần tới đường đường tri huyện ra tay à?”

Trác Xảo Nương ” a” một tiếng, sau đó hiểu ra, ngượng ngập nói.” Thiếp tầm nhìn hạn hẹp, quan nhân chê cười rồi.”

“ Không phải là ta cười nàng, ta nghĩ, kiếm thêm chút tiền sống thoải mái hơn thôi, dư dả một chút là đủ, ta cũng chẳng cần nhiều.”

“ Vâng, thiệp tin quan nhân.”

Đang nói chuyện thì hộ vệ Trịnh Nghiên đi vào chấp tay:” Bẩm đại lão gia, hương thân Chu Bằng thôn Hồng Tùng cầu kiến.”

Lãnh Nghệ bất ngờ, giờ Thành Lạc Tiệp đang mài đao đợi ngày lấy mạng hắn, vậy mà hắn lại chủ động tìm tới nhà? Đúng là chê mình sống thọ quá mà. Y không muốn phải diễn kịch với loại người đáng khinh này, nói:” Bảo bản huyện bận công sự, không muốn gặp.”

Trịnh Nghiên rời đi, chỉ chốc lát sau đã về, mang theo danh sách lễ vật:” Đại lão gia, đây là lễ tạ của Chu Bằng dâng lên nói là cảm tạ ân điển của đại lão gia.”

“ Được, nhận lấy, chuyển hết hộ phòng, nói là ...” Lãnh Nghệ vốn định nói là Chu Bằng quyên tặng, nhưng tích tắc nghĩ, sao để hắn là người tốt, hắn tặng mình thì là của mình, mình không cần tặng cho bách tính phải tính là mình quyên tặng chứ, nên sửa lời:” Bản huyện quyên tặng.”

Trịnh Nghiên lại chạy đi, Thành Lạc Tiệp làm hộ vệ thiệp thân của Lãnh Nghệ, tất nhiên là nghe thấy, ánh mắt nhìn Lãnh Nghệ lại si mê thêm vài phần.

Ngày hôm sau đã là 30 Tết, có câu hai bảy đi chợ, hai tám dọn nhà, hai chín tắm rửa, ba mươi tể tử, ý nói tới những hoạt động trước Tết. Thực ra các hoạt động Tết bắt đầu từ ngày 23 rồi, đến hai bảy là sắm đồ Tết xong, 28 dọn dẹp nhà trang trí nhà cửa, nha môn, cửa hàng cửa hiệu cũng đóng cửa hết, đến 29 thì đun nước thơm tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đồ cúng, đến 30 cúng tổ tiên đón năm mới.

Chỉ là năm nay ở huyện Âm Lăng đảo lộn hết cả, 28 cửa hiệu chưa đóng cửa, hỏa kế vẫn tắt bật, 29 đến đại lão gia như Lãnh Nghệ còn chạy đi đốc thúc chuyển hàng, đến 30 rồi thì

hay dở cũng phải cho mọi người nghỉ, làm gì cũng không kịp nữa rồi, đợi năm sau tiếp tục.

Thế là thoáng cái nha môn đang nhộn nhịp đã vắng tanh, chỉ còn lại nhà Lãnh Nghê, đương nhiên còn có mấy hộ vệ.

Chương 150: Nhâm to rồi.

Tết đã tới gần lắm rồi, tựa hồ trong hơi lạnh buốt giá ngày cuối năm có thêm mùi vị gì đó làm lòng người bồi hồi. Nhưng càng là ngày Tết, đám Doãn Thử càng thêm khẩn trương, vì sát thủ luôn thích ra tay vào thời điểm này, lần trước còn không biết làm sao vượt qua được, vừa thềm thấy may mắn vừa sợ hãi. Đối phương có một cao thủ tuyệt đỉnh như vậy, sợ là may mắn không tới lần thứ hai.

Lãnh Nghệ rất thận trọng, tuy mới gặp Hồng Bạch hai lần nhưng dám khẳng định, kẻ đó tự phụ ngạo mạn, đã nói ắt sẽ giữ lời, không có kẻ dối đầu đáng sợ ấy, phần còn lại tin rằng Doãn Thử dư sức đối phó.

Từ sáng sớm Trác Xảo Nương đã bày bàn cúng tổ tiên Lãnh gia, bài vị cái dùng tạm, bài vị thật sự hắt ở từ đường ở quê. Trên bàn cúng có một cái đầu lợn, bánh trái hoa quả đủ năm thứ. Có câu, cúng thần tiên nhanh, cúng tổ tiên chậm, mời tổ tiên về ăn Tết là chuyện rất long trọng tốn thời gian, không thể qua loa. Ngày xưa quy củ phức tạp, kiêng kỵ nhiều, nhưng may là ở nơi này chỉ có hai phu thê, mọi thứ làm đơn giản đi, phần chính dài nhất là đọc văn tế do Đồng sư gia khởi thảo.

Lãnh Nghệ đọc văn tế tới nửa canh giờ, nhiều chữ cổ loằng ngoằng y chẳng biết là cái gì, lập lờ cho qua, thôi thì an ủi có lòng thành là được, tổ tiên không trách con cháu chuyện nhỏ nhặt vậy đâu. Đến khi dâng hương, chuẩn bị quỳ xuống khấu đầu thì không thấy Trác Xảo Nương đâu, quay đầu tìm thấy nàng thập thò ở cửa, vẫy tay:” Xảo Nương, lại đây.”

“ Dạ?” Trác Xảo Nương không hiểu:

“ Tới đây khâu đầu với tổ tiên.” Lãnh Nghệ gọi:

Quy củ nam không cúng trăng, nữ không cúng tể, khi cũng tể trời đất tổ tiên thì chỉ giới hạn nam nhân thôi, nhà càng có địa vị thì càng chú ý, thậm quy củ nghiêm ngặt hơn những nữ nhân không may mắn như ở góa, tái giá, mang thai còn không được phép chuẩn bị đồ cúng.

Trác Xảo Nương chỉ biết xưa nay cúng tể tổ tông luôn do người Lãnh gia làm, không hiểu sao Lãnh Nghệ gọi mình nữa, nhưng trong lòng cảm kích, có cảm giác phu thê đồng cam cộng khổ. Vì thế vội vàng chỉnh lại trang phục, đứng sau Lãnh Nghệ nửa bước, hành lễ ba quỳ chín dập đầu, cuối cùng hô lớn:” Mời tổ tông về ăn cơm.”

Tể tổ xong thì bắt đầu chuẩn bị cơm tất niên, lần này tới lượt Lãnh Nghệ bị kỳ thị, Trác Xảo Nương nhất quyết làm một mình, đây là bữa cơm quan trọng trong năm, không cho Lãnh Nghệ vào bếp, đóng cửa bếp tự làm một mình.

Lãnh Nghệ bận rộn suốt thời gian dài, bỗng dưng chẳng có gì để làm, nhất thời chẳng biết làm gì cả, về thư phòng ngồi đực mặt bên bàn.

Thành Lạc Tiệp đứng ở cửa do dự chốc lát đi vào nói nhỏ:” Nghệ ca ca, mai thiếp muốn tới thôn Hồng Tùng, giết tên cầu tặc Chu Bằng, thiếp không đợi thêm được nữa, để hấn sống qua năm mới là may mắn cho hấn rồi.”

Lãnh Nghệ ngẫm nghĩ, không phản đối còn nói:” Ta đi cùng nàng.”

Thành Lạc Tiệp cảm động lắm, quay đầu không thấy ai, hôn nhanh lên miệng Lãnh Nghệ một cái:” Không được, năm mới chàng ở nhà cùng tâu tử. Thiếp đi một mình đi nhanh về nhanh.”

Lãnh Nghệ lắc đầu, cô nương này võ công cao đấy, nhưng thứ khác rất hồ đồ.” Nàng đi một mình ta không yên tâm.”

“ Có gì mà không yên tâm, hần chỉ là tên thổ tài chủ, không biết võ công.”

“ Ta biết, nhưng không đi theo nàng, ta không yên tâm được, chúng ta đi cùng nhau thì hơn. Dù sao đi về trong ngày, kiếm có gì đó là được.”

Thành Lạc Tiệp kỳ thực cũng mong Lãnh Nghệ đi theo, trước kia quyến rũ y là vì hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thời gian qua ở cùng nhau, nàng nhận ra thư sinh này có rất nhiều chỗ đáng yêu, chỉ muốn lúc nào cũng ở bên y. Nghe Lãnh Nghệ nói thế thì hớn hờ gật đầu:” Chàng định kiếm có thể nào?”

“ Mai ta bảo Lạc Tuyên, Trịnh Nghiên đưa Xảo Nương tới miếu thành hoàng dâng hương, ta ở nhà xử lý công vụ, nàng kiếm cơ dụ Doãn Thử đi nơi khác, ta hóa trang lén ra ngoài, đợi nàng ở cổng thành, chúng ta cùng tới thôn Hồng Tùng là được.” Lãnh Nghệ kiên nghị:

“ Tốt quá, quyết định như thế.” Thành Lạc Tiệp hưng phấn, hôn chụt Lãnh Nghệ một cái rồi chạy ù mất:

Lãnh Nghệ xoa xoa má, quan hệ hai người càng lúc càng không rõ ràng rồi, thôi kệ, đến đâu thì đến, không phải thời xưa năm thê bảy thiếp là bình thường à, sai thì cho sai luôn đi. Cởi bỏ được một nút thắt, lại có việc để làm, lòng thấy Lãnh Nghệ thoải mái hơn hẳn, trải giấy bút ra, luyện tập thư pháp.

Một lát sau cửa thư phòng lại mở, Lãnh Nghệ ngẩng đầu thấy Thành Lạc Tiệp, không quá để ý, vẫn chăm chú viết nốt bài thơ cổ, tập viết được một thời gian rồi, tìm được cảm giác, có chút yếu quyết, càng viết càng thuận tay, không lóng ngóng như ban đầu.

Thành Lạc Tiệp thấy y chuyên tâm như vậy thì cũng không nói gì, đứng bên cạnh mài mực.

Lãnh Nghệ rút cuộc đã viết xong gác bút xuống, cảm thấy hôm nay trạng thái rất tốt, chữ viết ra bảy tám phần giống với vị tri huyện kia rồi. Nhất thời lòng phấn khích, vươn tay ra vòng qua chiếc eo nhỏ của Thành Lạc Tiệp, kéo nàng ngồi ngang trên đùi mình, nhéo khê chóp mũi nhỏ của nàng:” Sao, lại muốn khuyên ta đừng đi à, yên tâm, chúng ta lên đi, không ai biết thì làm sao có nguy hiểm.”

Thân thể Thành Lạc Tiệp thoáng run lên, rồi cứng đờ, gương mặt cái đỏ bừng, mắt nhìn y đầy ngỡ ngàng.

Đến lúc này Lãnh Nghệ mới nhận thấy biểu hiện của nàng là lạ:” Sao thế?”

Thành Lạc Tiệp ngược mắt lên ngơ ngác nhìn y, đôi mắt long lanh mơ hồ, như ở trong giấc mộng dài.

Khoảng cách hai người rất gần, Lãnh Nghệ liền nhìn thấy cánh môi đỏ của nàng, tức thì như bị điện giật, vội vàng buông nàng ra nhảy về sau hai bước, lấp ba lấp bấp:” Cô, cô, cô là Lạc Tuyên.”

Thành Lạc Tuyên vốn cả người ngã vào lòng Lãnh Nghệ, y đột nhiên buông tay rút lui, tức thì mất đi chỗ dựa, người ngã ra đất. Với võ công của nàng, đáng lẽ không thể xảy ra chuyện này, Lãnh Nghệ hết hồn chạy tới đỡ lấy.

Ánh mắt Thành Lạc Tuyên vẫn còn ngây dại, chẳng biết phải làm gì.

Lãnh Nghệ không khá hơn là bao, đầu óc bấn loạn, cũng đủ hiểu, người ta là hoàng hoa khuê nữ đấy, chưa bao giờ có nam nhân đụng chạm vào, Vậy mà y hết ôm lại sờ nắn như thế, với nữ nhân thời cổ, đây hẳn là chấn động nghiêm trọng, thế nên tạm thời ở trong trạng thái nửa hôn mê này.

Thôi xong rồi mình nhầm muội muội với tỷ tỷ, xảy ra chuyện này phải làm sao? Đều tại Thành Lạc Tiếp cả, ở bên y không có ai là đòi hôn đòi thân mật, làm y hư hỏng thế này.

Đúng lúc này có tiếng nói chuyện bên ngoài, là Trác Xảo Nương và Trịnh Nghiên, hình như đang hỏi Thành Lạc Tuyên ở đâu.

Thành Lạc Tuyên nghe thấy người gọi tên mình mới a một tiếng, giật bắn mình ngồi thẳng dậy như lò so, bối rối rời khỏi vòng tay Lãnh Nghệ, cuống quýt bỏ chạy, tiếp đó là tiếng va đụng, hiển nhiên là tâm trí nàng còn chưa bình tĩnh trở lại.

Chương 151: Chuyện gì phải tới rồi sẽ tới. (1)

Két một cái cửa mở ra, Trác Xảo Nương thiếu chút nữa va phải Thành Lạc Tuyên đang hoảng hốt chạy ra ngoài, nàng vội tránh sang bên.” A, Lạc Tuyên cô nương, ta nhờ cô đi hỏi quan nhân cá chép hấp hay là kho, vậy mà đợi mãi không thấy cô về nói, nên tới xem.”

Thành Lạc Tuyên mặt đỏ như lửa đốt, không dám để Trác Xảo Nương nhìn thấy, đầu hơi cúi xuống, đưa tay che giấu vén mái tóc hơi tán loạn, nàng không chế được giọng không run nhưng vẫn nói nhanh hơn thường ngày mấy phần, không giống tính cách ôn nhu của nàng.” Vừa rồi đại lão gia viết chữ, ta không dám quấy rối, cho nên đứng đợi, đại lão gia nói, kho, kho là được.”

Trác Xảo Nương nhìn Thành Lạc Tuyên, lại nhìn Lãnh Nghê trong phòng viết chữ, song nàng không nói gì cả, gật đầu rồi đi.

Thành Lạc Tuyên thi triển khinh công, thoát một cái biến mất như làn gió.

Lãnh Nghê chỉ còn lại một mình, gay go to rồi, nhâm muội muội với tỷ tỷ đã đành, người ta lại còn có đính ước, làm sao đây? Ngồi bần thần một lúc không biết giải quyết chuyện này thế nào, định cầm bút viết để phân tán tư tưởng, nhưng không sao lấy lại được trạng thái khi nãy nữa, hậm hực đặt bút xuống.

Ông trời ơi, ta nhiều chuyện phải lo rồi, đằng gậy thêm rắc rối cho nhau được không? Sau này ta bớt chửi ông đi một chút là được chứ gì.

Chập tối, bữa cơm tất niên đã chuẩn bị xong.

Trác Xảo Nương chuẩn bị mấy món ăn tinh xảo, vì ít tiền, nên phần lớn là món rau, chỉ có ít thịt đầu lợn, nhưng nàng rất khéo tay, hợp khẩu vị. Lại còn chuẩn bị ít rượu.

Thảo Tuệ vẫn phải ở trên giường, nó đã trị bệnh được một tháng rồi, theo Tôn lang trung nói, phải chữa những hai tháng, trong thời gian đó kiêng kỵ rất nhiều, nếu không tuân thủ nghiêm ngặt, công sức sẽ đổ sông đổ biển hết. Trác Xảo Nương một lần bị rắn cắn, ba năm sợ dây thừng, bởi thế càng khát khe hơn, bắt nó ở yên trong phòng, dọa không nghe sẽ đuổi đi.

Thế là chỉ có Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương ăn Tết, ít người, khó mà náo nhiệt được.

Đáng lẽ không náo nhiệt thì cũng ấm áp, nhưng mà Lãnh Nghê vì chuyện nhầm lẫn tai hại kia tâm thần khó tránh khỏi ảnh hưởng ít nhiều. Còn nhớ Thành Lạc Tiệp đã cảnh cáo y, không được nhòm ngó muối muối của mình, vì muối muối đã đính ước rồi.

Nàng ấy mà biết sẽ nghĩ về mình thế nào đây?

Ăn cơm xong thì trời đã tối, Lãnh Nghê muốn giúp Trác Xảo Nương dọn dẹp, nàng không cho, cầm đèn lồng đưa y về phòng ngủ, để y ngồi xuống bên chậu lửa. Pha cho y cốc trà thơm rồi đi làm việc của mình.

Sinh hoạt đêm thời cổ đại buồn chán, đêm 30 Tết đáng lẽ còn phải đón giao thừa, nhưng Lãnh Nghê hiển nhiên chẳng biết tập tục xưa ra sao, không dám tùy tiện làm gì, cuối cùng chỉ biết lấy sách viết chữ.

Trong nhà còn chút tiền dư là lấy hết ra chuẩn bị tế tổ và cơm tất niên rồi, cho nên không có tiền mua pháo đốt. Đến Tết mà ngay cả bánh pháo cũng không mua nổi, Lãnh Nghệ cảm giác trà đấng hơn thường ngày.

Trác Xảo Nương dọn dẹp xong về phòng ngủ, thấy Lãnh Nghệ đang viết chữ, không nói gì cả, lấy đồ may vá ngồi bên cạnh.

Lãnh Nghệ đặt bút xuống hỏi:” Hôm nay là 30 Tết, trong thành có gì náo nhiệt không nhỉ?”

Trác Xảo Nương ngẩng đầu lên:” Thiếp không biết, chắc là chợ hoa đăng?”

“ Chợ hoa đăng à? Không phải tới 15 mới có sao?”

“ Cũng không nhất định, 30 Tết đốt đèn cũng có, chỉ là không náo nhiệt như 15, đốt đèn cho có không khí mà thôi.”

“ Vậy múa rồng thì sao?”

“ Quan nhân, 30 Tết ai ai cũng ở nhà đón giao thừa thì làm gì có ai đi múa rồng?”

“ Vậy bao giờ mới có?”

“ Ở quê chúng ta thì ngày mừng bốn mừng năm tháng Chạp múa rồng, tới 16 tháng Chạp thì đốt rồng. Nơi này thiếp không biết.”

Lãnh Nghệ nãy giờ ngồi trong phòng chỉ thấy bốn bề yên ắng, đến một tiếng pháo cũng không có, đêm 30 Tết mà thế này thì thật không ổn:” Ta là quan phụ mẫu, phải nghĩ cách giúp bách tính có một cái Tết náo nhiệt, như thế qua năm mới mới có được tinh thần mới, tích cực đón năm tiếp theo.”

Trác Xảo Nương phấn chấn hẳn lên:” Quan nhân gom góp được bao nhiêu tiền lương giúp bách tính cùng khổ, thiếp nghe

người trong nhà môn ai ai cũng ca ngợi chàng là quan phụ mẫu thực sự, nói bách tính cảm kích chàng lắm.”

“ Chuyện ta nên làm thôi mà, có câu làm quan không vì dân, chẳng thà về nhà bán khoai lang. Chuyện cần làm còn nhiều lắm, chỉ sợ năng lực ta không đủ. Có điều tổ chức múa rồng hay đăng hội vẫn có thể. Mấy ngày nữa ta triệu tập thương cô ăn cơm, bảo họ bỏ tiền ra tổ chức đăng hội, mọi người cùng vui.” Lãnh Nghệ thấy ý tưởng này rất tốt:

Trác Xảo Nương tròn mắt kinh ngạc:” Quan nhân mời thương cô ăn cơm á?”

“ À ...” Lãnh Nghệ từ giọng điệu thảng thốt của nàng là biết mình lại làm gì sai rồi, đầu óc vận chuyển nhanh chóng, thoáng cái tìm ra nguyên nhân:

Thời xưa trọng nông khinh thương, mặc dù thương nhân có nhiều tiền, nhưng địa vị xã hội thấp kém, như lão đạo hôm đó khinh không thèm ngủ chung phòng với Chu Bằng vậy. Lãnh Nghệ là tri huyện, tức là thuộc giai tầng sĩ đại phu, tất nhiên không thể qua lại với giai tầng này. Trước kia vì thiếu tiền đi vay họ là bất đắc dĩ, nhưng nếu mới khách ăn cơm thì thành chuyện khác rồi.

Y mà làm chuyện này, có khi thành xỉ nhục giới sĩ đại phu, mất quan mất chức là chuyện nhỏ, e còn bị lột luôn cả công danh, quay về làm thân trắng, ra đường còn bị phỉ nhổ.

Sai lầm này là tư duy quán tính, không cân nhắc cẩn thận, Lãnh Nghệ cảnh tỉnh, bây giờ phải luôn ghi nhớ, mình là sĩ đại phu, mình là tao nhân mặc khách hơn người một bậc, lúc nào cũng phải dùng loại thân phận này xử lý vấn đề.

Lãnh Nghệ cười ha hả lấp liếm:” Nàng nghĩ gì vậy, sao ta lại đi mời họ, ý ta nói là nhà môn mời họ, để Vũ bộ đầu ra mặt mời khách, tổ chức mọi người ăn Tết náo nhiệt một chút.”

Trác Xảo Nương bấy giờ mới bình thường lại, khen:” Chủ ý này hay lắm.”

Chương 152: Chuyện gì phải tới rồi sẽ tới. (2)

Đêm đã khuya, tình hình cũng không có gì khác ngày thường, chỉ có sự im lặng bao trùm.

Không có xuân vãn, không có đốt pháo, không có tiếng nhạc rộn ràng, cứ như thế này ngồi đợi tới năm mới tới, nghe một tiếng keng cầm canh thôi sao? Lãnh Nghệ thấy rất vô vị lại buồn ngủ, ngáp một cái nói:” Hay là chúng ta chúng ta đi nghỉ đi, mai ta muốn đi vòng quanh xem bách tính đón Tết thế nào nữa.”

“ Vâng!” Trác Xảo Nương vội dọn đồ thuê, đứng dậy trái giường, giúp Lãnh Nghệ rửa chân, thay áo rồi lên giường thả rèm xuống:

Lãnh Nghệ vẫn nằm bên ngoài, vẫn thói quen cũ, y ngủ rất nhanh, nhưng trong giấc ngủ, mơ hồ nghe thấy tiếng khóc liên tục. Nghe kỹ không ngờ tiếng khóc này tới từ sau lưng. Xoay người một cái, ngoài phòng vẫn thấp hai ngọn đèn lồng, ánh sáng mờ mờ chiếu qua cửa sổ, y thoáng nhìn thấy bờ vai nhỏ nhắn của Trác Xảo Nương run khe khẽ, tiếng khóc nhỏ như cổ kìm nén, rất nhỏ, nhưng thê lương, làm người ta nát lòng.

Tình cảnh này khiến Lãnh Nghệ tỉnh ngủ tức thì, vội vàng trở mình ngồi dậy, xoay vai Trác Xảo Nương, hỏi nhỏ:” Nàng làm sao thế?”

Trác Xảo Nương ngừng thút thít tức thì, xoay người đi che giấu nước mắt, lí nhí:” Không có gì ạ.”

“ Nhất định là có chuyện gì rồi, ta nghe thấy nàng khóc.” Lãnh Nghệ dỗ dành:” Có chuyện gì nàng phải nói cho ta biết, ta nói rồi mà, chúng ta phải nương tựa vào nhau, nếu có chuyện nàng không nói, sao có thể gọi là phu thê nữa.”

Trác Xảo Nương quay lại nhìn Lãnh Nghệ, nước mắt long lanh như ngọc rơi từng hàng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tiếng khóc trở nên rõ ràng:” Quan nhân ... Quan nhân nhất định chê thiếp rồi.”

Lãnh Nghệ giật mình đánh thút, mơ hồ đoán ra được chuyện gì, hơi hoảng:” Sao nàng lại nghĩ thế?”

Quả nhiên Trác Xảo Nương càng thêm ủy khuất, òa khóc thành tiếng:” Quan nhân, đã, đã gần hai tháng không cùng thiếp ... Không cùng thiếp ... rõ ràng là chê thiếp rồi.”

Lãnh Nghệ quỳnh quáng, đến rồi, chuyện y luôn sợ đã đến rồi, tiểu nha đầu rớt cuộc đã nói ra, gượng gạo đáp:” Ừm, gần đây gặp nhiều chuyện không may, rồi công vụ bận rộn, cảm thấy mệt mỏi, cho nên không có tâm tư đó, không phải chê gì nàng. Nàng đừng nghĩ nhiều.”

“ Nhưng hôm nay là ba mươi cơ mà ...” Trác Xảo Nương sụt sịt mũi, nước mắt đã chảy xuống thành dòng, mang theo thương cảm vô hạn, nói đứt quãng trong tiếng nấc:” Thiếp, thiếp biết rồi, quan quân thích tử muội Thành bộ đầu ... Nếu sau này quan nhân muốn Muốn nạp họ về làm thiếp, thiếp không nói gì cả Chỉ là ... Chỉ là ... Quan nhân thà thân mật với họ, chứ không muốn cùng thiếp Họ, họ xinh đẹp hơn thiếp, lại còn có hai người ... Thiếp là nha đầu thôn dã Không thể so được.”

Nàng khóc như đứa bé lạc đường không tìm thấy mẹ đâu, chỉ biết đứng giữa được khóc bơ vơ bất lực, chẳng ai thấy cảnh đó có thể không đau lòng.

Lãnh Nghệ tay chân luống cuống, chuyện này không trì hoãn được nữa rồi, nếu không Trác Xảo Nương sẽ nghĩ quẩn. Dù sao thì ải này sớm muộn cũng phải trải qua, là phúc không phải là họa, là họa không tránh được. Cấp sinh trí, Lãnh Nghệ nghĩ ra một cách, phải rồi, đúng rồi, chỉ cần không để nàng đụng vào mình nàng sẽ không nhận ra khác biệt đâu.

Nghĩ là làm Lãnh Nghệ từ từ ghé sát vào lưng Trác Xảo Nương, ôm nàng, tay khế nắm lấy bầu ngực thiếu nữ, ngực nàng không lớn, nhỏ như chú chim bồ câu non, nằm trọn trong tay y.

Trác Xảo Nương không khóc nữa, vừa mừng vừa bất ngờ, muốn quay người lại, nhưng Lãnh Nghệ ôm rất chặt từ phía sau, làm nàng không xoay người được, thở trong tiếng rên rỉ:” Quan nhân, quan nhân ..”

Lãnh Nghệ cúi đầu mơn man vành tai trắng mềm, thì thầm:” Ta thích tư thế này.”

Trác Xảo Nương nghe mà ngượng quá mức, vội ôm lấy gò má nóng hổi của mình, cảm giác được truong phu đang cởi dây áo mình, dần để lộ ra bờ vai trắng thanh mảnh vừa chiếc lưng trắng muốt chỉ còn giầy yếm nhỏ vắt qua, cùng chiếc quần lót màu sen hồng mỏng manh, làm cơ thể thiếu nữ mười sáu mười bảy hiện ra trong ánh sáng đo đỏ của ngọn đèn lồng lay động bên ngoài không kém gì trái tim Lãnh Nghệ lúc này

Vốn Lãnh Nghệ vốn có chút miễn cưỡng, chuyện ngày với y mà nói còn chút chướng ngại tâm lý. Đến khi bờ hông tròn lẳn trắng phau lúc lên lúc xuống đập thẳng vào mắt, lửa dục trong y bùng cháy phừng phừng, bản thân Lãnh Nghệ lại là người không kiềm nén nổi, nóng vội cởi y phục, lật nằm đè lên trên thân thể nhỏ xinh trong tiếng kêu yêu kiều của Trác Xảo Nương.

Dưới ánh sáng tù mù của hai chiếc đèn lồng đỏ chiếu xuyên qua lớp giấy dán cửa sổ, khuôn mặt của Trác Xảo Nương đại đi vì sợ hãi, trong đêm tối trước mắt nàng chỉ là không gian mờ mịt, không thấy gì xảy ra phía sau mình, cảm giác Lãnh Nghệ tiến vào , thân thể mềm mại đang nằm bẹp trên giường bỗng nhiên cứng đờ ra như tượng.

Tim Lãnh Nghệ cũng ngay tức thì nhận ra phản ứng của nàng, trái vọt lên tới tận cổ, tiểu huynh đệ thiếu điều xỉu xuống, cố ý tấn công thật mạnh:” Làm sao thế? Sao khẩn trương như vậy?”

“ Quan quan, quan nhân ...” Trác Xảo Nương nghe được giọng quen thuộc thì sợ hãi vội đi phần nào, xiết chặt lấy đệm trải giường, thân thể nhỏ bé liên tục bị từng đợt tấn công đẩy về phía trước, khoái cảm ập tới như thủy triều, lời muốn hỏi thì lại xấu hổ không thốt ra được, nàng cố quay người lại nhìn phía sau, nhưng bất thành, quay hết cỡ cũng không thấy, nàng muốn y dừng lại nhưng lại không phải nói thế nào:” Sao ... Làm sao ...”

Lãnh Nghệ càng sợ càng chỉ biết tăng tốc lập liếm:” Làm sao?”

Cánh môi quyến rũ của nàng theo từng nhịp ra vào của Lãnh Nghệ mà phát ra tiếng rên xiết như nước nở, cuối cùng biến thành tiếng rên kéo dài, còn làm sao nói được gì nữa:” Không, không có gì ...”

Chiếc giường phát ra tiếng kẽo kẹt nho nhỏ, hai tấm thân quấn vào nhau, trong ánh sáng mờ thấp thoáng từng phần thân thể trắng phau phau. Tiếng thở nặng nhọc với tiếng rên rĩ như nỉ như non tạo thành bản dao hưởng mê lý tuyệt diệu trong đêm giao thừa ...

Khi hết thấy quay trở về yên tĩnh, Lãnh Nghệ vẫn chưa buông nàng ra, cứ thế từ phía sau lưng ôm nàng, trong lòng

thấp thỏm không thôi. Cảm giác mỹ diệu không bao nhiêu, lo lắng bất an thì tới giờ vẫn chưa hết.

Trác Xảo Nương toàn thân bải hoải, liên tục cao trào làm nàng kiệt sức hoàn toàn, dựa vào lòng y, mắt khép lại không biết đang nghĩ gì.

Chương 153: Chuyện gì phải tới rồi sẽ tới. (3)

Lãnh Nghệ hồi hộp vô cùng, sợ Trác Xảo Nương sẽ hỏi những câu khó trả lời được, y quyết định làm kẻ ác cáo trạng trước, tiên hạ thủ vi cường:” Sao tối nay nàng cứ lạ lạ làm sao ấy?”

Trác Xảo Nương quả nhiên rồi rít:” Đâu, đâu có.”

“ Có!” Lãnh Nghệ chiếm được tiên cơ nào chịu bỏ qua, nếu để Trác Xảo Nương mang theo nghi vấn trong lòng rất không hay, tiểu nha đầu này thông minh lắm đấy, nàng biết hết không chịu nói thôi. Như chuyện tử muội Thành gia, cứ vậy im im, lúc nói ra một cái làm Lãnh Nghệ suýt đứng tim:” Trước kia nàng không như thế.”

Trác Xảo Nương mặt nóng bừng, đề tài này bảo nàng trả lời thế nào được, nghĩ thôi đã thấy xấu hổ lắm rồi:” Chắc là, chắc là lâu rồi không cùng quan nhân ... Cho nên, cho nên ...”

“ Thấy gì nào? Có phải thấy quan nhân khác trước kia không?” Lãnh Nghệ cố tình cướp lời nàng:

Trác Xảo Nương đúng là có cái cảm giác này, chính xác là khác biệt thế nào nàng không nói lên được, chỉ là thấy lạ lắm. Vào thời khắc đó, nàng thấy như một người hoàn toàn xa lạ tiến vào thân thể vậy, không có sự thân thuộc kia, tích tắc ấy làm nàng sợ hãi như hóa đá, cho nên mới cố quay đầu nhìn Lãnh Nghệ. Chỉ là cảm giác thôi, khác biệt thế nào nàng không nói được, sự khác biệt lớn nhất có lẽ là quá trình lâu hơn trước. Nàng cứ nghĩ ngợi mãi, nhưng Lãnh Nghệ vừa hỏi

tới, nàng thấy mình suy nghĩ linh tinh rồi.” Không, không ạ, làm sao khác trước kia được.”

Qua rồi, Lãnh Nghệ thầm thở phào, nhưng đồng thời trào dâng cảm giác tội lỗi, trượng phu của nàng qua đời rồi, nàng không hề hay biết, giờ ngủ với người ta, lại bị người ta lừa. Lãnh Nghệ thấy sau này nhất định phải bù đắp cho Trác Xảo Nương nhiều hơn, cúi xuống hôn lên cổ lấm tấm mồ hôi của nàng, ôn nhu trách:” Nàng đó, cái đầu nhỏ suốt ngày cứ thích suy nghĩ lung tung thôi, cũng tại ta quá bận bịu, không để ý nói chuyện cùng nàng, không đủ quan tâm tới nàng, khiến nàng suy nghĩ ngợi, sau này ta nhất định bỏ thêm thời gian ở bên nàng.”

Trác Xảo Nương lòng ấm áp, muốn quay người:” Không đâu, quan nhân đối xử với thiếp đã rất tốt rồi ... Quan nhân, thiếp, thiếp muốn ôm chàng”

Lãnh Nghệ sao để nàng quay lại, ôm gọn thân thể nhỏ nhắn đó trong lòng, thủ thi:” Để ta ôm nàng là được rồi, ta thích ôm nàng thể này.”

Trác Xảo Nương dựa người vào Lãnh Nghệ, cứ như dựa vào ngọn núi vững trãi, troàn thân bao bọc trong lòng y, cảm giác vô cùng vững tâm, trách bản thân, quan nhân cả ngày bên ba vì bách tính, mình lại lo nghĩ vẩn vơ. Quan nhân vẫn rất quan tâm tới mình, chàng ôm mình chặt như vậy, như ôm bảo bối vậy, nghĩ thế thân thể hoàn toàn thả lỏng, dựa vào lòng Lãnh Nghệ, ngủ thật say.

Ngày hôm sau như mọi khi, khi Lãnh Nghệ rời giường thì Trác Xảo Nương đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Lãnh Nghệ nhìn nàng mặt mày tươi tắn, miệng còn ngậm nga hát gì đó, tựa như đóa hoa được tưới đẫm sương đêm, càng thêm kiều diễm, thầm nghĩ, phu thê hài hòa đúng là mỹ phẩm tốt nhất.

Qua được một kiếp nạn Lãnh Nghê cũng nhẹ nhõm hẳn, không phải cẩn thận dè dặt nữa, mọi thứ xung quanh trở nên đặc biệt gần gũi thân thiết. Mau chóng rửa ráy, ngồi xuống bàn.

Bữa sáng vẫn như mọi khi, chỉ có dưa muối và cháo loãng.

Trác Xảo Nương ngồi xuống bên cạnh, thẹn thò nhìn y một cái, gấp miếng dưa chua vào bát cháo của y:” Quan nhân ăn thêm dưa, cháo ăn với dưa càng ngon.”

“Ừ!” Lãnh Nghê lòng đang lâng lâng, nổi hứng lên quay sang hôn lên má nàng một cái, còn cố tình để phát ra tiếng chụt rất to:

Mặc dù Trác Xảo Nương cùng trượng phu rất ân ái, nhưng chưa bao giờ giữa ban ngày ban mặt làm động tác thân thiết như thế. Cho nên tức thì làm Trác Xảo Nương mặt đỏ au, má nóng ran, đầu cúi gằm thẹn thùng, cứ như vợ mới về nhà. Đồng thời lòng nàng tràn ngập hoan hỉ, lại gấp miếng dưa nữa cho Lãnh Nghê.

Đến khi nàng gấp miếng dưa thứ năm, Lãnh Nghê thấy không thể không lên tiếng:” Đủ rồi, đủ rồi, đầy sắp tràn rồi.”

Trác Xảo Nương kêu “á”, bấy giờ mới nhận ra hành động ngớ ngẩn của mình, ai ngờ cũng biết bao biện:” Quan nhân ăn nhiều một chút, hôm nay không phải chàng muốn đi xem bách tính ăn Tết à, nói không chừng chẳng biết lúc nào mới ăn trưa.”

Tối qua Lãnh Nghê chỉ thuận miệng bịa bừa lý do qua loa thôi, chính y còn chẳng nhớ nữa là, không ngờ Trác Xảo Nương lại nhớ rồi. Thăm nghĩ thế cũng tốt, không phải kiếm cớ cùng Thành Lạc Tiệp đi giết Chu Bằng nữa.

Bên ngoài có tiếng bước chân, sau đó là giọng Trịnh Nhiên gọi:” Đại lão gia, gác cửa nha môn nói, có rất nhiều bách tính

tới chúc tết đại lão gia.”

Bách tính tới chúc Tết quan gia, có thông lệ này à? Lãnh Nghệ đứng dậy bảo Trác Xảo Nương:” Để ta đi xem.”

Trác Xảo Nương đứng dậy theo:” Quan nhân, mặc quan phục rồi hãy đi.”

“ Không cần, ta đi gặp bách tính chứ đâu phải tới quan nha làm việc.”

Lãnh Nghệ vừa ra ngoài liền bắt gặp một nữ tử mặc võ phục gọn gàng yếu điệu đứng đó nhìn mình, không rõ là tỷ tỷ hay muội muội. Nhưng trong khoảnh khắc từ vẻ mặt không nóng không lạnh, có chút xa cách nhàn nhạt của nàng liền biết ngay, là muội muội rồi, thế là chột dạ quay đầu sang bên bước đi, đi mấy bước lại bắt gặp nữ tử khác ăn mặc không khác, bất kể dung mạo hay vóc dáng giống hệt người vừa rồi, đang nhìn y với ánh mắt khác thường, không khỏi khiến người ta cảm giác quỷ dị.

Lòng giật thót, lần nữa Lãnh Nghệ không phân biệt nổi đâu là tỷ tỷ, đâu là muội muội nữa rồi, mà phải nói cho rõ là y cũng không dám phân biệt, chỉ biết cắm đầu mà đi.

Doãn Thửu không biết cả ngày rình rập chỗ nào, y vừa rời nội trạch một cái là bám theo, đôi khi Lãnh Nghệ cũng không khỏi thắc mắc, ông ta có ngu không?

Đến đại môn nha môn, hôm nay trực không ngờ là Vũ bộ đầu, còn mặc đồng phục mới, râu ria cắt tía gọn gàng, trông tinh thần lắm, khác hẳn bộ dạng lờ lờ thường ngày. Từ xa nhìn thấy Lãnh Nghệ, phấn chấn nói:” Đại lão gia, có rất nhiều bách tính từ khắp nơi tới chúc Tết, chặc chặc, thuộc hạ làm ở nha môn đã gần 20 năm, đây là lần đầu thấy bách tính tới chúc Tết đại lão gia.”

Chương 154: Vạn dân tán.

Nghe Vũ bộ đầu nói Lãnh Nghê mới biết bách tính chúc tết quan lão gia không phải là thông lệ, y không khỏi tò mò đi nhanh hơn, vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy con đường rộng rãi trước nha môn trở thành chật chội, tới mấy trăm người tụ tập, có cả nam nữ già trẻ. Người thì cầm giỏ bánh, người ôm vò rượu, có người ôm gà rừng, thỏ rừng nữa, cứ như đi họp chợ.

Vừa thấy Lãnh Nghê đi ra, toàn bộ không ai bảo ai quỳ rạp xuống, miệng hô:” Thảo dân khấu đầu chúc Tết thanh thiên đại lão gia.”

Nếu là đám đông phần nô tỵ tập gây rối hay khiêu kiện thì Lãnh Nghê gặp rồi, chứ cảnh tượng cả trăm người quỳ lạy mình thì chưa bao giờ, sợ tới lông tóc dựng cả lên, vội vàng chạy xuống khỏi bậc thềm. Hôm qua vừa nghĩ cái gì phải nhớ thân phận cao hơn người một bậc cũng quên cả, Lãnh Nghê đỡ mấy người già đứng dậy:” Các vị hương thân, mau đứng dậy, mau đứng dậy nói chuyện.”

Ở hàng đầu toàn là mấy ông già bà già, ai nấy tuổi cao lắm rồi, quỳ xuống thì được chứ đứng lên còn cần người đỡ. Đám Doãn Thửu như gặp đại địch, trường hợp thế này nếu có thích khách ra tay thì khó lòng ngăn cản, nhưng cũng không thể ngăn Lãnh Nghê, chuyện bách tính đi chúc Tết quan phủ, bọn họ cũng chưa thấy bao giờ.

Một ông già râu tóc bạc phơ, tuy chỉ áo thô giày vải, nhưng phong thái khác biệt, tay cầm một cái ô dài, to hơn ô bình thường rất nhiều, quan quan lão gia không khép nép như bách tính thường, khom người nói:” Thanh thiên đại lão gia, ngài

quan tâm yêu thương bách tính cùng khổ, mọi người cảm kích vô cùng, không có gì báo đáp, tặng đại lão gia chiến Vạn Dân Tán này, biểu đạt cảm kích của bách tính cùng khổ.”

Một ông già một bà già nữa đi tới giúp ông ta mở ô.

Xoạch, chiếc ô cực lớn đỏ rực rực mở ra, phía dưới treo chi chít tờ giấy nhỏ, trên đó viết tên hoặc dấu tay.

Ông già râu bạc vất vả giọng cao ô:” Đại lão gia, đây là tên của chủ hộ những nhà cùng khổ được đại lão gia cứu tế, đều là người nghèo tới hết cách rồi, phải vào thành bán con bán cái. Nếu không có đại lão gia thì cốt nhục phân ly, thậm chí chết đói chết lạnh ...”

Nói tới đó xúc động rơi nước mắt, chuyện chẳng đáng dừng đó, nổi đau trời thấu.

Bà chủ chống quải trượng kêu lên:” Đại lão gia, cả nhà lão phụ mười hai người cạn lương rồi, ôm nhau lên huyện thành, chỉ mong có ai mua đi một vài người, mua ai cũng được, để người khác còn đường sống, nhưng ngồi mãi không ai mua, nếu không có đại lão gia đốt cho đồng lửa để sưởi, e chết cả rồi, tạ ơn đại lão gia ...

Bà ta vừa quỳ xuống, rất nhiều người quỳ theo, tiếng khóc nức nở ai oán vang cả phố.

Trời ạ, thế này làm gì giống chúc Tết, cả trăm người cùng khóc là cảnh tượng thế nào, Lãnh Nghệ đỏ mồ hôi lạnh, nói thật to:” Các vị hương thân, ta làm quan phụ mẫu của huyện lại không chiếu cố được tốt bách tính của mình, mọi người lại tán dương thế này, ta hổ thẹn vô cùng. Mọi người cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ còn tiếp tục làm, để mỗi hộ hương thân đều được ăn no mặc ấm là nguyện vọng lớn nhất của ta! Cũng là mục tiêu phấn đấu của ta.”

Nghe lời này, toàn bộ bách tính lại quỳ xuống bái lạy.

Ông già râu bạc cố hết sức nâng ô cao quá đầu, hô lên:” Xin đại lão gia tiếp nhận Vạn Dân Tán.”

Lãnh Nghệ chỉnh ống tay áo, thi lễ với Vạn Dân Tán, hai tay nhận lấy, giao cho Vũ bộ đầu:” Hãy đặt ở đại đường nha môn, sau này cảnh tỉnh mọi người làm việc vì bách tính.”

“ Vâng ạ.” Vũ bộ đầu trang trọng nhận lấy, ngực ưỡn cao tự hào:

Ông già tóc bạc lại nhận một con thỏ rừng từ tây chàng trai bên cạnh, nâng lên:” Đại lão gia, vì biểu thị cảm cách của bách tính, bọn thảo dân chuẩn bị ít đồ, đây là con thỏ do nhi tử của lão hủ vào núi săn được, xin đại lão gia nhận lấy.”

Lãnh Nghệ từ chối:” Các vị hương thân, vạn dân tán thì ta xin nhận, nhưng những thứ khác tuyệt đối không thu. Ta nói rồi, để mọi người ăn no mặc ấm là nguyện vọng lớn nhất cả ta, nếu nhận đồ của mọi người, khác nào tự vả mặt mình! Cho nên ta không thu, xin mọi người mang về, còn về phần tâm ý của mọi người, ta xin nhận.”

Mấy ông bà già khuyên mãi, Lãnh Nghệ nhất quyết không nhận, hương dân cảm động, người khấu đầu cảm tạ, người ghen giọng không nói lên lời.

“ Năm mới, mọi người đừng khóc, phải vui lên chứ.” Lãnh Nghệ nãy giờ cứ luống cuống, chớp tay một cái, nói với giọng thật vui tươi hồ hởi:” Hôm nay là mừng 1 Tết, ta ở đây chúc Tết mọi người.”

Bách tính vội khấu đầu đáp lễ.

Lãnh Nghệ lại nói:” Vài ngày nữa trong huyện thành sẽ tổ chức múa rồng và hoa đăng, đón mừng tân xuân, hoan nghênh tất cả mọi người khi vào thành góp vui nhé.”

Tiếng hoan hô vang lên, không khí chuyển biến xúc động bi thương sang vui mừng, ông già râu trắng cũng phấn chấn:”

Đại lão gia, nghe nói chỉ ở Ba Châu mới có múa rồng với hoa đăng, không ngờ huyện Âm Lăng chúng ta cũng có.”

“ Năm mới mà, tất nhiên phải náo nhiệt, để cả năm mọi người còn có tinh thần làm việc chứ.”

Ông già tóc bạc quay lại nói với đám đông:” Mọi người nghe thấy chưa, đại lão gia không chỉ lo cho cái ăn cái mặc của chúng ta, còn muốn chúng ta được ăn Tết vui vẻ, thật chu đáo quá.”

Ai nấy đều dùng ánh mắt đầy sùng kính biết ơn nhìn Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ cũng thấy lòng ấm áp lắm, thế nhưng bầu trời lại âm u, giục giã:” Sắp có tuyết rồi, mọi người mau mau về đi, cùng người nhà ăn Tết, vài ngày nữa lại tới huyện thành tụ họp.”

Đại lão gia nói thế rồi, không ai cố tình nấn ná nữa, lại muốn nhanh chóng đem tin tốt lành nói cho người khác, bọn họ chính là những người tới huyện thành bán con bán cái, là những người được nhận cứu trợ sớm nhất, còn chưa về nhà, lần lượt bái tạ đại lão gia tản đi.

Trước đại môn nha môn mau chóng vắng vẻ lại, ngoài xa có ít cư dân trong thành xem náo nhiệt cũng đi hết, nhưng chắc chắn đây là đề tài họ bán tán nhiều ngày nữa.

(*) Tại sao tặng cái ô, vì ô là tán, tán cũng đồng âm với tán dương, Vạn Dân Tán không chỉ là ô Vạn Dân còn là vạn dân tán dương.

Chương 155: Thứ xui xẻo bị quên lãng.

Vũ bộ đầu vẫn còn xúc động vì cảnh trăm năm hiếm có vừa rồi, nhưng có thứ khiến hắn hào hứng hơn, hỏi vợ:” Đại lão gia thực sự muốn tổ chức múa rồng và hoa đăng sao?”

À, phải rồi, còn cái đó nữa ... ôi chuyện này còn chưa đâu vậy mà nhất thời kích động nói ra rồi, Lãnh Nghê thấy mình còn chưa đủ chín chắn mà, dặn Vũ bộ đầu: “ Đương nhiên rồi, thế này đi, chiều nay người bày tiệc rượu, mời thương cô trong thành tới nha môn ăn cơm, thương lượng chuyện góp tiền tổ chức lễ hội, ai bỏ tiền thì rồng sẽ tới nhà họ nhảy múa, bỏ tiền càng nhiều, thời gian nhảy múa càng lâu. Như vậy họ có thể diện, mọi người có náo nhiệt để xem.”

“ Úi, chiêu này của đại lão gia thật là cao.” Vũ bộ đầu sáng cả mắt:” Thuộc hạ cũng muốn bỏ tiền để rồng tới trước cửa múa vài cái, ha ha.”

“ Được, vậy chuyện tổ chức múa rồng giao người phụ trách.” Lãnh Nghê thấy hắn hào hứng với chuyện này như thế, chuyển giao trách nhiệm:

Vũ bộ đầu vỗ ngực bồm bộp hứa nhất định làm thật tốt, xem chừng có vẻ thích lắm.

Mọi việc đâu vào đấy rồi, Lãnh Nghê cũng vui vẻ, đang định vào nội trạch thì đằng xa có người gọi, quay đầu thấy Hồng lý trưởng dẫn mấy chục người theo, ai nấy mặc gấm mặc lụa đắt tiền, phía sau có người gồng người gánh, đều phủ lụa đỏ rực.

Đồng sư gia nghe thấy có náo nhiệt cũng đã tới, này giờ không có cơ hội lên tiếng, giờ mới ở bên nói nhỏ:” Đồng ông, mọi năm lý trưởng các nơi tới chúc Tết cũng là mừng bảy mừng tám, năm nay mới mừng một đã tới, thật hiếm có.”

Lãnh Nghệ chỉ cười, thầm nghĩ mình đi một vòng dẫn mặt xem ra có tác dụng đấy.

Hồng lý trưởng đi trên cùng, giọng vang vang:” Đại lão gia, các lý trưởng và hương thân tới chúc Tết đại lão gia đây ạ.”

“ Không cần khách khí.” Lãnh Nghệ cười ha hả chấp tay:” Các vị lý trưởng, mời vào hoa sảnh nói chuyện.”

Nói xong chấp tay sau lưng khuynh chân đi trước, một đoàn lý trưởng theo sau, tới hoa sảnh phân chủ khách ngồi xuống, thị tòng dâng trà.

Hồng lý trưởng vén áo bào quỳ xuống khấu đầu:” Bọn tiểu nhân chúc Tết đại lão gia.”

Lãnh Nghệ ngồi nguyên tại chỗ, hai tay nâng hờ:” Chư vị đứng dậy đi, không cần khách sáo.”

Đoàn lý trưởng và hương thân đứng dậy, tự ngồi vào chỗ, ghế đơn không đủ, ghế dài vẫn có, Lãnh Nghệ ngồi chính giữa, những người khác ngồi hai hàng hai bên.

Lãnh Nghệ nhìn quanh, vài gương mặt nhận ra, đa phần xa lạ, hỏi:” Ô, Chu viên ngoại đâu, sao không tới?”

Hồng lý trưởng thở dài, hơi ngậm ngừng:” Chuyện này, chuyện này ... Đại lão gia, hắn chết rồi ạ!”

Lãnh Nghệ giật mình:” Chết à? Hôm 29 Tết hắn còn mang lễ vật tới tặng ta, sao hôm nay lại chết rồi?”

“ Nghe gia nhân nói, là từ huyện nha tặng lễ vật cho đại lão gia về, nửa đường lỡ chân ngã xuống núi.”

Thành Lạc Tiếp đứng bên cạnh Lãnh Nghê hộ vệ ngăn ngor, tên ác bá ấy vậy mà chết như thế.

“ Ái dà.” Lãnh Nghê dậm chân than tiếc:” Lần trước ở cầu treo Chu viên ngoại và bản huyện gặp phải cường phỉ đánh cướp, ngày đó đại nạn không chết, vậy mà lại lỡ chân mà ... Thật làm người ta đau lòng. Phải rồi, không phải là lại gặp cường đạo chứ, bản huyện phải nghiêm tra.”

“ Không phải, không phải ạ.” Hồng lý trưởng nghe thấy cường đạo với tra xét là chột dạ, lần trước đại lão gia bị tập kích khó lắm mới lấp liếm cho qua được, thêm lần này thì ông ta mất chức là cái chắc, rồi rít xua tay:” Có mấy phó tòng đi cùng hần kẻ, đang đi bình thường, đột nhiên trượt chân ngã, không may, đơn thuần là không may mắn thôi ạ, không phải do cường đạo.”

“ Làm sao bỗng nhiên trượt chân được chứ?” Lãnh Nghê tỏ vẻ làm cho ra nhẽ:

“ Đúng đấy ạ, nghe nói là đi qua Phủ khảm Nhai, đại lão gia cũng biết đoạn đó là nguy hiểm nhất, đường quanh co lại hẹp, bất cẩn một chút là ngã xuống khe núi mười mấy trượng. Lúc Chu viên ngoại ngã xuống, chân tay còn cử động được, đám phó tòng chuẩn bị khiêng về huyện thành tìm lang trung chữa trị, không ngờ đi không lâu thì trút hơi thở cuối cùng.” Hồng lý trưởng thở dài buồn thảm:

Xem ra ông trời mở mắt rồi, Lãnh Nghê mừng lắm, Thành Lạc Tiếp không phải đi làm chuyện này vẫn tốt nhất, ngoài mặt thở ngắn than dài:” Đúng là họa bất đơn hành, Chu viên ngoại bỏ bao tiền cứu tế hương thân, mọi người xem hôm nay hương thân các nơi tới tặng huyện Vạn Dân Tán, kỳ thực tặng cho mọi người mới đúng.”

Một đám lý trưởng và hương thân phun loạt rầm thối mù mịt nịnh bợ Lãnh Nghê, đám này văn hóa chẳng cao, quanh đi

quần lại chỉ có yêu dân như con, bám sát dân tình ... Chẳng có tí sáng tạo nào, nghe mà phát chán.

Dù sao không khí nói chung rất tốt, Chu Bằng xấu số bị lãng quên nhanh chóng, năm mới mà ai cũng chỉ nói chuyện vui, qì muốn nhắc tới con quỷ xui xẻo ấy làm gì. Được một lúc, Hồng lý trưởng thấy thời điểm đã tới, chấp tay nói:” Đại lão gia, bọn tiểu nhân chuẩn bị một ít quà năm mới, mong đại lão gia nhận cho.”

Lãnh Nghệ nhìn đồng hộp lớn hộp nhỏ sơn son thiếp vàng đặt góc hoa sảnh, lên giọng nói:” Bản huyện xưa nay không thu lễ vật, có điều niệm tình mọi người từ xa tới không dễ, để mọi người khiêng về thì không nể mặt.”

Cả đám lý trưởng hí hửng vâng dạ, chỉ sợ y không chịu nhận quà chứ nhieu nhận thì chuyện gì cũng dễ nói. Trước đó một loạt việc làm của Lãnh Nghệ khiến cho bọn họ hết sức bất an, nếu gặp thanh quan thì họ khó sống rồi, chỉ cần nhận quà, hết thầy sẽ như cũ.

Thế nhưng cả đám đang hớn hờ thì Lãnh Nghệ nói tiếp làm ai nấy trở mặt:” Huyện Âm Lãng chúng ta là nơi núi cao nước sâu, bách tính nghèo khổ, cần cứu tế quá nhiều, lần này chỉ là cứu đói khẩn cấp, chứ chưa thay đổi được gì, vẫn là muối bỏ biển. Cho nên số lễ vật này bản huyện coi như các vị quyền tặng cho bách tính, bản huyện đại diện cho bách tính tạ ơn các vị ... Người đâu.”

Lập tức có tạo đãi đi nhanh vào, khom người đợi lệnh.

Lãnh Nghệ nói lớn:” Đi gọi hộ phòng ti phòng và ti thương tới đây, kiểm kê khoản quyền tặng của các vị lý trưởng, ghi vào danh sách, chuẩn bị ghi vào bia công đức. À phải bia công đức chuẩn bị tới đâu rồi.”

Tạo đải vội báo:” Bẩm đại lão gia, đang tích cực xây dựng ạ, hẳn có thể hoàn thành trước 15 tháng Chạp.”

“ Rất tốt, tới khi đó bản huyện sẽ tổ chức lễ mừng long trọng, biểu dương những hương thân đã quyên tiền cứu trợ bách tính! Lần này cũng tính vào, đừng quên.”

“ Vâng ạ.” Tạo đải vội chạy đi gọi người.

Đám lý trưởng nhìn nhau không biết nói gì hơn.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Chương 156: Tìm người mà học.

Gần đây hình như gặp vận rồi, đám kẻ xấu tới dâng tiền liên tục, Lãnh Nghệ mặt phờ phợt như gió xuân tháng ba, hết lời ca tụng đám lý trưởng, nói có những người thích lạc việc thiện, lấy giúp người làm vui như họ, thôn quê từ nay có cuộc sống thanh bình tốt đẹp, nói tới cả đám phải đỏ mặt cười gượng gạo.

Rất nhanh hộ phòng ti phòng và thương khó ti khó được gọi từ nhà tới, ở ngay trước mặt đám lý trưởng, kiểm kê lễ vật rồi đa tạ sai tạo đãi khiêng đi.

Lãnh Nghệ lại khen một lần nữa, sau đó khách khí tiễn đám lý trưởng ra tới tận cửa nhà môn.

Nhìn đám người đó lúng túng như gà mắc tóc, Thành Lạc Tiệp sớm cười gập bụng, đợi Lãnh Nghệ quay về nha môn nói:” Đại lão gia, chiêu này của ngài thật lợi hại, làm bọn họ phải ngậm đắng nuốt cay. Dem so với đơn thuần từ chối không được thì biện pháp này tốt hơn nhiều.”

Đồng sư gia không vui lắm:” Tốt thì tốt, chỉ sợ sau này không ai dám tới tặng lễ vật nữa, có câu ngàn dặm làm quan vì phát tài. Đông ông, không cần tiền tài, nhưng danh tiếng lan đi, làm thế này, chặn cửa người khác muốn tới nhà, sẽ giữ khoảng cách với đông ông.”

Lãnh Nghệ cũng biết làm thế không đúng phép tắc quan trường, không nể mặt người ta, cũng hiểu đạo lý, nước quá trong không có cá. Nhưng y kê, y chẳng định leo cao, cho dù

cả đời làm quan ở cái huyện nhỏ này cũng tốt, không cần cân nhắc nhiều. Nhìn thấy mặt đám lý trưởng đó không vui thì y thích thế thôi, cười cho qua về nội trạch.

Đi qua cổng nội trạch một cái, Thành Lạc Tiệp bám sát gọi nhỏ:” Nghệ ca ca, đợi đã.”

Từ nơi này tới nhà chính phải rẽ qua cây hòe lớn ở bên trái, bên phải là tường lớn bao quanh, ở giữa nha môn và nội trạch, nội trạch không ai đi ra, còn nhà môn thì không ai vào, vừa vặn là nơi vắng vẻ nhất. Lãnh Nghệ chợt dạ nghĩ tới chuyện nhảm lẩn hôm qua, không quay đầu lại, chỉ ừm một tiếng.

Thành Lạc Tiệp vờ vờ lộn tóc mai, đi tới sau lưng y:” Chàng không có gì nói với thiếp à?”

Lãnh Nghệ lúng túng, cái này phải nói làm sao, chịu trách nhiệm à? Y không chối bỏ trách nhiệm, chỉ là cô nương người ta đính ước rồi, nhất thời chẳng biết nói thế nào. Nếu có thể giả vờ chưa từng có gì xảy ra là điều tốt nhất cho Thành Lạc Tuyên, nhưng nói thế thì y lại giống kẻ phụ bạc vô tâm, trái phải đều khó.

Thành Lạc Tiệp phì cười:” Chàng làm sao thế ... thiếp định hỏi chàng, không thấy cái chết của Chu Bằng có vấn đề à? Định hỏi ý kiến của chàng đó.”

Chuyện đó sao, Lãnh Nghệ hú hồn hú vía, đưa tay lên ôm ngực trời, suốt từ hôm qua tới giờ, y thót tim không biết bao lần rồi, cứ thế này vài lần e là thọ không bao lâu, miệng méo xẹo:” Vấn đề gì, nàng định nói hấn chưa chết à?”

“ Không phải, hấn không biết chúng ta muốn đôi phò với hấn, sao có thể giả chết. Hơn nữa có nhiều hương thân làm chứng như vậy thì khó mà giả được. Nhưng bảo hấn đột nhiên trượt chân mà chết thì lạ quá.” Thành Lạc Tiệp bắn khoả:

“ Điều này khó nói, chúng ta không ở hiện trường, mà kẻ hấn chết thế nào, đỡ phải đi một chuyến.”

Cái chết của một kẻ như vậy không đáng bận tâm nhiều, Lãnh Nghê chấp tay về chính phòng, bước chân rõ ràng đi nhanh hơn thường ngày mấy phần, Thành Lạc Tuyên ở sau bữu môi.

Trác Xảo Nương đang đi qua đi lại, có vẻ nóng lòng đợi Lãnh Nghê trở về, mắt tròn xoe háo hức nói:” Quan nhân, thiếp lén chạy ra ngoài, nhìn thấy Vạn Nhân Tán rồi, công bà ở quê mà biết tin nhất định vô cùng tự hào, thiếp phải viết thư về báo mới được.”

“ Đừng mừng vội, ta chỉ giúp họ giải mối nguy trước mắt mà thôi, số lương thực đó chỉ ăn nửa tháng là cùng, sau đó phải làm sao? Mùa xuân chưa tới, làm sao cầm cự tới vụ thu hoạch được, ta nghĩ thôi đã thấy lực bất tòng tâm.”

“ Quan nhân đừng gấp, chuyện thông thả mà làm.”

“ Ta cũng muốn thông thả lắm, nếu có thời gian cả đời ở đây ta tự tin có thể làm được, nhưng một nhiệm kỳ có ba năm thôi, chẳng mấy chốc mà hết.” Lãnh Nghê đi vi hành một chuyến, chứng kiến cuộc sống gian khổ của bách tính, bất tri bất giác nhập tâm vào vai trò của mình. Âm Lăng núi đồi nhiều, đất canh tác ít, huyện thành nối với thôn coi như còn thuận lợi, vị trí tốt, chứ thông ra ngoài thì coi như bế tắc, không có điều kiện cơ bản phát triển kinh tế, cần có con đường làm giàu thích hợp với đặc điểm kinh tế đương địa.

Y lại chẳng học kinh tế, phá án thì y còn tự tin chứ gánh trên vai trọng trách giúp bách tính thoát nghèo thì tri thức của y quá hạn hẹp, tuy là người đời sau, vài đạo lý thô thiển thì y vẫn nắm được, nhưng dùng vào thực tế cụ thể thì chả khác gì người mù, không dám làm bừa, chỉ sợ hỏng việc.

Trác Xảo Nương thấy trượng phu mặt mày buồn phiền , nói:” Quan nhân chẳng phải giúp người ta hiền kẻ kiếm tiền à? Quan nhân có kế sách, người ta biết làm ăn, tìm người ta trò chuyện, biết đâu có cách.”

“ Á, nương tử thật cao minh!” Đúng là một lời đánh thức người trong mộng, không biết thì hỏi, làm giàu ra sao phải tìm người tay trắng lập nghiệp thỉnh giáo mới là chính đồ, chứ tự mình ngồi ngẫm nghĩ, khác nào đóng cửa làm xe. Nói xong bế bổng Trác Xảo Nương lên xoay mấy vòng, hôn chụt nàng một cái, làm Trác Xảo Nương đỏ ửng mặt, len lén nhìn ra cửa xem có ai thấy không.

Buông Trác Xảo Nương ra rồi, đi nhanh tới bên bàn, định phác thảo vài ý tưởng cơ bản rồi tìm người thỉnh giáo, Lãnh Nghê chợt thấy có một phong thư thì ngạc nhiên:” Thư này ở đâu ra, sao nàng không nói với ta?”

Trác Xảo Nương chạy tới nhìn, lấy làm lạ:” Không phải thiệp, sáng nay lúc dọn phòng còn không thấy.”

Ai có thể vào tận thư phòng của mình mà không ai biết? Lãnh Nghê chỉ nghĩ thôi đã lạnh người, cầm vội lá thư lên xem, chỉ thấy bên trên viết “Hộ vệ Hắc Hồng tự mở”.

Hắc Hồng? Danh xưng này làm khóe miệng Lãnh Nghê hơi co giật, là của tên khốn thích tạo dáng đó đây mà, chỉ có hắn mới có thể vượt qua sự cảnh giới của đám Thành Lạc Tuyên lên vào nội trạch để thư lại.

Dần mặt mình sao? Dù gì là tên đó thì Lãnh Nghê yên tâm rồi, bảo Trác Xảo Nương:” Nàng giúp ta gọi Đồng sư gia.”

Chương 157: Nhận nhiệm vụ. (1)

Trác Xảo Nương nghe lời trượng phu liền đi ngay, Lãnh Nghê lắng nghe động tĩnh bốn phía, không có gì khác thường, xé thư, rút bên trong ra một tờ giấy lụa trắng như tuyết, thăm chữ quả nhiên là tên cuồng màu trắng. Mở ra xem chỉ thấy vài chữ “một mạng ác bá, coi như hoan nghênh.”

Vài chữ không đầu không cuối, Lãnh Nghê hiểu ngay, Chu Bằng là do Bạch Hồng giết, hoan nghênh y ra nhập tổ chức. Đối với một thủ lĩnh sát thủ, muốn tạo ra sự cố lờ chân quá dễ dàng.

Xem thật kỹ không thấy có gì khác nữa, Lãnh Nghê đi xuống bếp, ném cả thư lẫn phong bì vào bếp thiêu cháy.

Vừa mới từ bếp đi ra liền thấy Trác Xảo Nương dẫn Đồng sư gia tới, liền mời ông vào phòng khách, ngồi xuống rồi nói:” Ta trước giờ chỉ biết một lòng đọc sách, mười năm dùi mài kinh sử, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, khi đó nghe thì hay, giờ ra làm quan mới nhận ra mình chẳng hiểu nhân tình thế thái. Tết đến phải chúc Tết ra sao, thăm thân thích thế nào cũng không hiểu, cho nên mời sư gia tới chỉ điểm.”

Đồng sư gia kỳ thực nhận ra điều này từ lâu, cũng là điều khiến ông âu lo, đông ông là một vị quan tốt hiếm thấy, biết thương dân. Song khiếm khuyết cũng rất rõ ràng, đối nhân xử thế không được khéo léo cho lắm, bởi thế làm việc mới không thuận lợi.

Kỳ thực không phải chuyện lạ, đâu chỉ Lãnh Nghệ, đại đa số quan viên xuất thân khoa khảo đều thế cả, toàn bộ thời gian giành cho việc đèn sách rồi, đâu chú ý tới thứ gì khác, cho nên mới cần tới những sư gia bọn họ.

Nay đông ông chủ động nói tới, Đồng sư gia rất vui vẻ, vuốt râu nói:” Dù đông ông không hỏi, học sinh cũng định nhắc đông ông đây ... Tết Xuân có mười ngày nghỉ, phía nha môn tri phủ phải đi một chuyến là chắc chắn, tới đó ít nhất dùng bảy ngày thăm hỏi từng người. Sau đó ba ngày còn lại về Âm Lăng, mời quan lại hương thân. Chỉ là chuyện này phải bỏ tiền tốn kém, cho nên học sinh mới chân chừ chưa dám nói với đông ông.”

Đúng là một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán mà, Lãnh Nghệ đã có kế hoạch, nói ngay:” Chuyện tiền thì ta nghĩ cách, mong sư gia an bài lịch trình báỉ phỏng cùng quá mừng nên chuẩn bị.”

Đồng sư gia thấy Lãnh Nghệ từ chối nhận quà, nên sợ y cổ hủ không đi thăm hỏi quà cáp người khác, nghe vậy nhẹ lòng phần nào:” Nếu không còn cách nào vậy đông ông có thể dùng tạm số lễ vật hôm nay.”

Cái này thì Lãnh Nghệ từ chối thẳng thừng, tiền của đám người đó có máu bách tính, y không tiêu:” Bất kể thế nào ta cũng không dùng số tiền đó, nếu ta dùng rồi, bất kể là dùng vào việc gì, sau này có bù vào được hay không, thì coi như ta cũng nhận tiền của họ, hưởng cái lợi do họ mang lại. Vậy ta làm quan thế nào, là quan phụ mẫu của bách tính hay là quan phụ mẫu của địa chủ?”

Đồng sư gia chỉ biết thở dài, quá hiểu sự cố chấp của Lãnh Nghệ, uyển chuyển nói:” Đông ông suy nghĩ chu đáo, học sinh lãnh giáo rồi. Nếu như thế hôm nay có thể xuất phát, tranh thủ mai chúc tết Liêu tri phủ, chúc Tết càng sớm càng tốt.”

“Được, sư gia chuẩn bị, chúng ta xuất phát ngay.”

Tiền Đồng sư gia đi rồi, Lãnh Nghệ lại gọi Thành Lạc Tiệp tới nói gặp Đồng sư gia cùng ông thảo luận an bài sắp tới để chấp hành nhiệm vụ hộ vệ.

Doãn Thửu hay tin Lãnh Nghệ sắp lên đường thì cùng Vũ bộ đầu thương lượng. Quyết định do ông ta, Thành Lạc Tiệp, Ngụy Đô, Trịnh Nhiên thêm vào Vũ bộ đầu, cùng hai bộ khoái võ công cao nhất nha môn cùng bảo vệ Lãnh Nghệ. Thành Lạc Tuyên, Hoàng Mai cùng Lý Phân bị thương ở lại bảo vệ Trác Xảo Nương. Tổng bộ đầu tăng cường tuần tra ngoại vi.

Vì lần này Lãnh Nghệ còn phải chấp hành nhiệm vụ ám sát, Bạch Hồng gửi thư kia cũng là lời nhắc nhở, nên y không thể mang Trác Xảo Nương theo cùng.

Chuẩn bị không tốn bao nhiêu thời gian, đám Doãn Thửu vốn mang theo 9 con ngựa, hai con ngựa của nhà môn bị gấu tát chết một con, chỉ còn lại một con, đủ cho đám Lãnh Nghệ cưỡi.

Do Doãn Thửu lo ngại bất trắc dọc đường nên bọn họ đi không nghỉ, hơn nữa nhìn mây đen trên trời mỗi lúc một dày thế kia, chắc chắn có một trận tuyết lớn, nên không đi nhanh không được.

Đoàn người Lãnh Nghệ sáng sớm xuất phát từ Âm Lăng, cưỡi ngựa đi một mạch không nghỉ, tới chập tối thì đến được thành Ba Châu. Khác hẳn với Âm Lăng, không khí Tết ở Ba Châu rất đậm, lẫn khuất trong không khí là mùi thuốc pháo, mùi hương, phố xá khắp nơi ngập trong sắc đỏ của đèn lồng cùng với câu đối dán ở cổng, tiếng chúc Tết rộn ràng phố xá.

Nơi họ ở trọ vẫn là địa chỉ cũ khách sạn Âm Lăng, chương quầy khách sạn ở nhà, chỉ có hỏa kế tiếp đón, vì là Tết nên khách không có mấy, bọn họ được an bài ở phòng tốt nhất.

Ăn tối xong Lãnh Nghệ nói đi đường xa mệt mỏi muốn nghỉ sớm liền về phòng.

Đợi khi trời tối hẳn, Lãnh Nghệ lấy túi mặt nạ Bạch Hồng giao cho mình, có mấy cái mặt nạ, y liền chọn một cái mặt nạ trung niên, khoảng bốn mươi tuổi, trông hết sức phổ thông, nhìn đi nhìn lại không có gì đặc biệt, lẫn trong đám đông nhất định chẳng ai chú ý. Mặt nạ khá mỏng, không biết chế tác bằng cái gì, muốn dán lên mặt phải dùng keo dính, mở ra mùi hơi khó ngửi.

Soi gương đeo lên, không tệ, nghiêm nhiên thành trung niên thư sinh rồi, Lãnh Nghệ nhìn trái nhìn phải, lại há miệng ngậm miệng làm cái động tác, rất nhanh phát hiện ra sơ hở. Cái mặt nạ này trông không tự nhiên lắm, biểu cảm khá cứng, song không nhìn ở khoảng cách gần không nhận ra, nhất là buổi tối càng khó nhận. Rất hài lòng.

Lãnh Nghệ thay một bộ trang phục khác, y biết rất rõ vị trí cảnh giới của đám Doãn Thửu, nhưng không cố ý né tránh họ, đường hoàng từ khách sạn đi ra, quả nhiên ai cũng chỉ nghĩ là khách của khách sạn, không hề chú ý.

Trước tiên Lãnh Nghệ đi vài lòng, cắt đuôi nếu có người bám theo, hỏi người đi đường tới tửu điểm Hạnh Hoàng, nơi được Bạch Hồng giao hẹn.

Tới nơi rồi Lãnh Nghệ không vào vội, y đi vòng quanh, ghi nhớ đường lớn ngõ nhỏ, ghi nhớ trong đầu, xác định đường rút trong trường hợp xảy ra sự cố.

Chương 158: Nhận nhiệm vụ. (2)

Tửu lâu này có hai tầng, ngoài cổng treo mấy đèn lồng lớn đỏ rực, dung đưa trong gió lạnh. Trông qua chẳng có gì đặc biệt, làm ăn cũng bình thường, bên trong có vài bàn khách ăn cơm, cũng có thể là đang thời gian Tết.

Hỏa kế niềm nở đi ra đón khách, vừa nhìn rõ mặt Lãnh Nghê, nụ cười thay đổi đôi chút, đưa tay ra:” Hắc gia đã tới, trên lầu ạ, đồ đã chuẩn bị sẵn cho ngài rồi.”

Lãnh Nghê nghe hắc xưng hô là biết hắc đã nhận ra mình, vì thế thản nhiên bước lên lầu, vừa đi vừa hỏi:” Bạch gia có ở đây không?”

“ Có ạ, có cần mời ngài ấy không ạ?”

“ Ừ, nói vài câu.”

“ Vâng.”

Hỏa kế cầm đèn lồng đi trước dẫn đường, tới một gian nhà phòng sát bên trong, châm đèn, pha trà, mời Lãnh Nghê xem thực đơn rồi đi gọi người.

Lãnh Nghê không xem thực đơn, tới bên cửa sổ, mở một khe nhỏ, quan sát bên ngoài, ngay dưới cửa sổ là cái ngõ nhỏ, Tết đến Ba Châu cũng vắng vẻ hơn bình thường nhiều, mọi người đều tụ tập ở trong nhà, lúc này trời đã tối, nhưng khắp nơi thấy đèn rực sáng, không tối om như ngày thường, thi thoảng lại có tiếng pháo đì đùng, mùi khói pháo lan tỏa trong không khí.

Nhìn lên trời, rất mờ, thực ra suốt từ chiều mây liên tục kéo tới tích rất dày, xem chừng sẽ có một trận tuyết lớn.

Lãnh Nghệ nghe thấy có tiếng bước chân liền đóng cửa sổ lại, quay về chỗ ngồi. Két một cái cửa mở ra, vẫn là một bộ trang phục trắng tới thái quá, vẫn là gương mặt tai tái như bệnh tật, từ cử chỉ tới phong thái cứ như sợ người ta không nhìn ra sự bất phàm của mình vậy.

Hai người gặp nhau lần nào cũng là chiến đấu sinh tử, hơn nữa đều là trong đêm, nhìn không rõ mặt, giờ Lãnh Nghệ khẳng định chắc chắn, Bạch Hồng đeo mặt nạ. Y chẳng đứng lên chào, cứ ngồi đó đợi, dù sao cũng phải là chỗ thân tình gì đâu.

Hắn là vì đeo mặt nạ, cái mặt của hắn rất hồ hững lãnh đạm, Bạch Hồng mang theo cái rương, đặt xuống bàn một cái, tạo cảm giác rất nặng, thông dong vén áo bào ngồi xuống đối diện. Đây là kiểu bàn thấp, phải ngồi quỳ, trong khi Lãnh Nghệ ngồi khoanh chân thì Bạch Hồng ngồi tiêu chuẩn, hỏi:” Ăn gì không, ngươi có thể tới đây ăn uống miễn phí.”

Đãi ngộ tốt thật, Lãnh Nghệ lắc đầu:” Cảm ơn, ta ăn rồi.”

Bạch Hồng mở rương lấy ra phong thư đưa tới.

Lãnh Nghệ nhận lấy mở ra, bên trong có ba tờ giấy, lần lượt là bản đồ, hình vẽ và danh sách. Hình vẽ một nam nhân trung niên rậm râu, tướng mạo hung ác.

Bạch Hồng giới thiệu:” Đó là khách của ngươi, cùng vị trí của hắn, những nơi hắn có thể đi chúc Tết.”

Lãnh Nghệ xem kỹ vài lượt ghi nhớ, sau đó đốt ngay, không bình luận gì cả.

Bạch Hồng đẩy rương tới trước mặt Lãnh Nghệ:” Tiền đặt cọc.”

Lãnh Nghê nhìn lướt qua, 10 đỉnh, mỗi đỉnh 5 lượng, gương mặt đã đeo mặt nạ của y tất nhiên không có biểu cảm gì lộ ra. Y cũng không phải là người thân nhiên trước tiền bạc, chỉ là tới nơi này tâm thái thay đổi nhiều, tiền bạc chỉ là thứ công cụ lợi dụng, không khác gì con dao găm sắc bén kia.”
Người giết Chu Bằng à?”

“Thuật tay thôi.”

“Cám ơn.”

Bạch Hồng giơ một ngón tay lên.” Một tháng thôi, từ giờ.”

“Hiểu rồi, cáo từ.”

“Hết thấy phải cẩn thận.”

Lãnh Nghê đi ra tới cửa mới nghe sau lưng có tiếng nói như thế, hơi dừng lại gật đầu rồi đẩy cửa đi ra. Qua hành lang, xuống lầu, men theo phố xá rải rác pháo đi tới giữa đường quay ngoắt lại, đây là con đường thẳng không ngõ y nhắm trước. Không có bất kỳ ai bám theo, Lãnh Nghê tăng tốc đột ngột tới đầu đường rẽ phải, đi vào ngõ gần đó, dù có người bám đuôi cũng chẳng theo kịp.

Lại vòng vèo vài lượt, không ai đi theo, Lãnh Nghê về khách sạn Âm Lăng, lần này né tránh giám sát của đám Doãn Thứ, chui cửa sổ về phòng.

Ngày hôm sau mới sáng sớm Lãnh Nghê đã gọi Đồng sư gia và Vũ bộ đầu tới, không vo vo gì cả, đặt luôn 50 lượng vàng trước mặt họ.

Hai người mắt muốn rớt luôn cả ra ngoài.

Lãnh Nghê căn dặn:” 20 lượng dùng để chúc Tết, 20 lượng dùng để trả nợ, 10 lượng thì giúp ta bảo quản, về đưa lại cho ta, trang trải cuộc sống. Vũ bộ đầu, bản huyện giao trọng trách bảo vệ số tiền này cho người.”

Vũ bộ đầu thấy đại lão gia tin tưởng mình, đứng dậy chấp tay:” Đại lão gia cứ yên tâm.”

Đồng sư gia tất nhiên không phải thứ động vật đơn bào như hắc, thấp giọng hỏi:” Đại lão gia, số tiền này ...”

Lãnh Nghê phát tay cắt ngang:” Không cần hỏi, cứ dùng là được.”

Đồng sư gia dù còn ái ngại trong lòng vẫn phải nén xuống:” Vâng!”

Ngày hôm đó Lãnh Nghê dẫn theo Đồng sư gia, được đám Doãn Thửu tháp tùng, tới phủ nha dâng bái thiệp chúc Tết, chẳng mấy chốc Liêu tri phủ truyền gặp.

Nơi này là nội trạch phủ nha, nghiêm ngặt hơn cái huyện nha rách nát của huyện Âm Lăng nhiều lắm, người bình thường không thể tới gần, đặc biệt là nam nhân. Cho nên chỉ có Thành Lạc Tiệp và Trịnh Nghiên là theo Lãnh Nghê, xách cái rương vàng đi vào.

Cũng là nội trạch nha môn, nhưng không phải như ở nha môn Âm Lăng, qua cổng đi vài bước đã thấy nhà chính, ở đây bọn họ đi qua một cái hành lang dài, một bên là ao nước, một bên là rừng cây nhỏ, đi hết hành lang tới hoa sảnh, là nơi tiếp khách nội trạch, còn phải tiếp tục đi qua một cái cổng vòm nữa mới thực sự tới nơi gia quyến tri phủ sinh sống.

Liêu tri phủ ngồi trong hoa sảnh, mặc quan phục đỏ rực uy nghi, miệng nở nụ cười, nhưng miến cưỡng thấy rõ, tựa như mặt trời cố tỏa nắng dưới mây đen bao phủ.

“ Lãnh tri huyện, gia cảnh của ngươi không tốt, còn tặng lễ vật chúc Tết lớn như thế, bản phủ bất an.”

Danh sách lễ vật đưa kèm với bái thiệp là mười lượng vàng, đây là chủ ý của Đồng sư gia, dùng cách đơn giản nhất

trực tiếp nhất, không cần quanh co làm gì sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Lãnh Nghệ vội khom người chấp tay, chân thành nói:” Đại nhân hơn một năm qua chiếu cố ti chức, chỉ chút lễ mọn còn chưa biểu đạt được tâm ý.”

Hai bên coi như thân thiết, ban đầu vốn là không, nhưng vì lần trước Liêu tri phủ ngày ngày đi “đòi nợ” Lãnh Nghệ, không thân cũng khó, nói chuyện cũng tùy ý một chút. Huống hồ Liêu tri phủ còn biết tên này có chút đặc biệt, liếc mắt nhìn Thành Lạc Tiệp đứng sau Lãnh Nghệ, mỉm cười hỏi:” Số hộ vệ này dùng thuận tay chứ?”

“ Rất tốt ạ, ti chức nhiều lần lâm hiểm cảnh, đều là do họ lấy mạng bảo vệ, mới còn tới ngày nay. Nói ra là ân điển của đại nhân.”

“Ồ, Lãnh đại nhân gặp hiểm cảnh sao?”

Lãnh Nghệ từ sau khi ở nông thôn quay về thì bận bịu chuyện cứu tế, nên chưa kịp báo lên:” Vâng, ti chức xuống quê tìm hiểu dân tình, liên tục gặp cường phỉ tập kích ..”

Chương 159: Án mạng liên tiếp ai gây ra.

Liêu tri phủ nghe Lãnh Nghệ kể hành trình xúi quẩy của y mà thót tim mấy lần, không biết khen y tốt số hay nói y xui xẻo, bảo y gặp may thì làm gì có ai gặp nhiều chuyện xui như thế, bảo y xui thì làm gì có ai gặp bao nhiêu việc như vậy vẫn sống khỏe phây phây chứ.

Cái tên này cứ làm người khó xử vậy đấy.

Mãi Liêu tri phủ mới lựa được lời thích hợp để nói:” Vốn biết huyện Âm Lăng là chốn cư dân hung hãn, không ngờ tới mức xuất hiện cường đạo giết quan tạo phản, phải trừ, nhất định phải trừ.”

Việc cần báo thì phải báo lên thôi, chứ Lãnh Nghệ quá biết lai lịch những kẻ tập kích mình, Liêu tri phủ làm gì được, nhưng nếu có một cuộc truy quét, giết bớt cường đạo trên núi hay xuống quấy nhiễu bách tính cũng tốt.

Dù gì cũng đã tới nơi này mấy tháng rồi, đối với vị cấp trên trực tiếp này của mình, Lãnh Nghệ cũng nghe ngóng được một chút. Liêu tri phủ về cơ bản là đang “dưỡng lão” rồi, ông ta chẳng còn tha thiết gì nữa, chỉ mong giữ được cái ghế này tới khi cáo lão hồi hương. Vì thế làm quan rất ba phải, không cầu có công chỉ mong không tội, bất kể là cấp trên hay cấp dưới, ông ta đều không tùy tiện đắc tội. Đó hiểu nhiên là điều tốt, đồng thời cũng có nghĩa là đừng gây rắc rối cho ông ta, và nếu xảy ra việc gì cũng đừng trông đợi gì ở ông ta hết.

Hàn huyên một hồi, Lãnh Nghệ càng nhận ra rõ ràng Liêu tri phủ tinh thần không tốt, chỉ miễn cưỡng ứng phó, hỏi:” Nhìn đại nhân lo lắng trùng trùng, chẳng lẽ có chuyện gì không thuận lòng.”

Có lẽ vì nghe Lãnh Nghệ kể liên tục gặp nguy hiểm, cảm giác đồng bệnh tương lân, Liêu tri phủ thở dài:” Đúng vậy, chỗ bản quan liên tiếp xuất hiện án mạng làm người ta đau đầu.”

“ Liên tiếp ạ?”

“ Ừm, thời gian trước. À chính là lần người tới đây ấy, có một tên điên lai lịch không rõ ràng treo cổ trong ngõ, điên thì đã đành đi, chôn là được. Nhưng vài ngày sau đó lại phát hiện một thi thể trần truồng gần đó, mặt nát bét, hơn nữa theo ngõ tác khám nghiệm, đầu bị người ta đánh dã man không cách nào tra ra là ai, thành án chết.”

Hai cái chết này ít nhiều liên quan tới mình, Lãnh Nghệ không khỏi hơi chột dạ, y gần như quên cả chuyện này, nói qua loa:” Chắc là kẻ thù tới tìm rồi.”

“ Có lẽ vậy đi, kẻ đó là ai không tra ra được, tra người mất tích cũng không ai phù hợp, đành gác lại đó. Chưa hết, tiếp ngay đó trong miếu thổ địa cách thành mấy dặm, phát hiện toàn thi thể nữ, đa phần bị cắt cổ mà chết.” Liêu tri phủ khe khẽ vỗ mép bàn vài, vừa phiền muộn:” À, hôm đó người cũng có ở Ba Châu thì phải.”

Đúng rồi, toàn bộ số này thì do Lãnh Nghệ giết hết, Liêu tri phủ mà biết rắc rối của mình do tên cấp dưới khốn kiếp trước mặt gây ra thì hẳn bất chấp tuổi già sức yếu nhảy vào bóp cổ cho y lè lưỡi.

Lãnh Nghệ lúc hỏi tới không ngờ được chuyện này, lại phải làm bộ kinh ngạc:” Lại còn có chuyện này sao, toàn là nữ nhân, lẽ nào là vì cướp sắc?”

Liêu tri phủ tất nhiên làm sao có thể nghi ngờ gì y, lắc đầu.” Sau khi điều tra thì biết, đám người đó đều là bang chúng Trá Nữ Bang, trong đó có một nữ nhân béo là phó bang chủ, còn một phụ nhân mỹ mạo như hoa là bang chủ. Ả bang chủ này chết rất lạ, đầu bị vỡ nhưng không ai nói được vũ khí gì gây ra, cả ngỗ tác kinh nghiệm nhất không biết. Mời cả Đồ bang chủ của thuyền bang tới xem, cũng chỉ nói, do thứ vũ khí vô cùng cường đại gây ra, chưa từng nghe nói tới.”

Đồ bang chủ? Nghe cái tên này lòng Lãnh Nghê máy động, thăm dò.” Ti chức nghe nói kẻ này có chút chuyện không hay.”

“ Toàn lời lẽ hoang đường vô căn cứ, chúng ta là quan phủ, không thể nghe đồn thổi từ đường phố.” Liêu tri phủ nghiêm giọng răn dạy, rõ ràng là không vui:

“ Vâng vâng, ti chức chỉ nghe người trong khách sạn ăn cơm đồn đại, ở xa không biết ạ.” Lãnh Nghê rồi rít nói:

“ Ừm, Thuyền bang mấy năm qua ăn nên làm ra, gần như độc chiếm vận chuyển ở Ba Hà, cho nên có những kẻ ghen ghét bịa ra lời đồn nói xấu. Con người hấn không tệ, rất nghe lời nha môn.” Liêu tri phủ quay về chủ đề chính:” Liên tiếp xuất hiện án mạng không rõ, tra không ra manh mối, bản phủ vốn đau đầu lắm rồi. Ấy vậy mà hôm qua lại có một vụ án mạng nữa, chính là thê tử của Đồ bang chủ.”

Lần này Lãnh Nghê mới thực sự là kinh ngạc:” Ai mà lại to gan như vậy, chẳng phải vượt râu hùm à?”

“ Không biết, ài, vị Đồ bang chủ này có giao tình rất sâu với chuyên vận sứ đại nhân, hấn nói nếu nha môn tri phủ không kịp thời phá án, đành bẩm báo chuyên vận sứ đại nhân, nhờ Lục phiến môn kinh thành tới. Dù sao nhất định phải bắt được hung thủ, báo thù cho thê tử. Ài, bản phủ tới giờ chưa có manh mối gì.” Liêu tri phủ chợt sức nhớ ra:” Lãnh đại nhân

liên tục phá án ở nha môn, rồi dịch trạm Âm Sơn, xem ra rất có tâm đắc phá án, góp ý giúp bản phủ được chứ?”

Thật trùng hợp, đây là cơ hội tốt thăm dò Đồ bang chủ, không có lý do này thì Lãnh Nghệ không có lý do gì để chối từ cấp trên trực tiếp của mình.” Đại nhân coi trọng ti chức như vậy, ti chức nhất định ra sức, không biết hiện trường gây án ở đâu?”

Liêu tri phủ chỉ thuận miệng mà nói, lời khách khí quan trường ấy mà, ai ngờ Lãnh Nghệ coi là thật lại còn nhận ngay thì ngớ người, tên thư sinh này thật là ... Nhưng mà bây giờ ông ta đang đau đầu, thêm người chia sẻ cũng tốt, hơn nữa sự sốt sắng của y cũng làm Liêu tri phủ ấm lòng.” Tốt, tốt, vất vả cho Lãnh đại nhân rồi, chúng ta tới hiện trường xem xét.”

Đại khái bị án mạng liên tiếp quấy nhiễu không chịu nổi nữa rồi, Liêu tri phủ nói là làm, gọi kiệu tới, dẫn đầu đội ngũ lớn rầm rộ tới phủ Đồ bang chủ.

Đường đi không xa, thẳng một đường với nha môn tri phủ, chẳng mấy chốc tới nơi, chỉ thấy phía trước nhuốm một mùi tang tóc, phướn trắng cắm khắp nơi, phó tòng hông buộc đai lưng trắng. Dù sao là nữ chủ nhân chết, phó tòng tuy không thuộc hàng ngũ thân, song cũng phải để tang.

Đồ bang chủ nghe thông báo dẫn năm sáu hộ vệ ra nghênh đón.

Chương 160: Giúp phá án.

(1)

Thời xưa khi một bên phu thê tử vong thì để tang khác nhau, trượng phu chết, thê tử phải để tang mức cao nhất, còn thê tử chết, trượng phu để tang như thân thích bình thường. Đây là thể hiện nam tôn nữ ti.

Lãnh Nghệ quan sát người này, chừng trên bốn mươi chưa tới năm mươi, trên tư liệu thì ghi trên năm mươi rồi, dáng không cao lớn lắm, nhưng đậm người oai vệ, râu hùm hàm én, rất có dáng dấp kiêu hùng một phương. Lại nhìn năm tên hộ vệ đều thuộc loại lực lưỡng, mắt có thần, có vẻ võ công không tệ.

Liêu tri phủ xuống kiệu, giới thiệu Lãnh Nghệ:” Đồ bang chủ, đây là Lãnh tri huyện của huyện Âm Lăng, rất giỏi phá án. Vừa vặn Lãnh tri huyện tới chúc Tết bản quan, nghe nói chuyện của người, tích cực hỗ trợ. Đi theo Lãnh tri huyện còn có cả hai vị bộ đầu của lục phiên môn.”

Đây mới chính là nguyên nhân ông ta tích cực dẫn Lãnh Nghệ tới đây như thế, chính là muốn mượn sức bộ đầu tới từ kinh thành, nếu một mình Lãnh Nghệ, Liêu tri phủ chưa chắc đã cùng y tới đây.

Đồ bang chủ ngạc nhiên lắm, vì hai người kia không đi theo Liêu tri phủ, mà lại đứng sau lưng Lãnh Nghệ, như đang làm hộ vệ, tỏ thái độ không tin rõ ra mặt. Đùa kiêu gì thế, người của lục phiên môn lại đi làm hộ vệ cho một tên tri huyện bé xít ỏ. Ông ta chẳng chào Lãnh Nghệ, hết nhìn Doãn Thứ lại nhìn Thành Lạc Tiệp:” Hai vị thực sự là người lục phiên môn à?”

Thành Lạc Tiệp không thèm trả lời hắn, Doãn Thứ chẳng nhiều lời đưa yêu bài chứng minh thân phận ra.

“Thất kính, thất kính.” Đồ bang chủ chấp tay, quay sang Lãnh Nghệ thái độ chẳng có lấy chút tôn kính nào:” Lãnh tri huyện đã có bộ đầu lục phiên môn giúp đỡ, vậy vụ án này giao cho ngài, hi vọng không làm ta thất vọng.”

Chỉ một kẻ thuộc tam giáo cửu lưu, địa vị thấp hơn cả thương nhân, hắn vì quen biết chuyên vận sứ mà lấy mắt chó nhìn người, thật ngu ngốc. Riêng chi tiết này Lãnh Nghệ đoán ra Đồ bang chủ thường ngày là kẻ nông nghênh cỡ nào rồi, lãnh đạm nói:” Bắt đầu được chưa?”

“Đương nhiên, mời.” Đồ bang chủ nghiêng người mời khách vào nhà:

Tòa phủ này rất lớn, nói tới lớn còn chưa đủ thể hiện sự bề thế của nó, thấy một cái sân cực rộng, nơi này có lẽ đủ vài trăm người tập trung diễn võ, những người khác xuống ngựa đi bộ, chỉ có Liêu tri phủ ngồi thẳng kiệu đi vào.

Lát sau Lãnh Nghệ đã hiểu, quả thực là phải ngồi kiệu mới được, một dãy hành lang dài quanh co, không rõ đã đi mất bao lâu, chỉ thấy tường trắng thấp thoáng, nhà cửa nối liền, trang trí xa hoa, bố cục tinh xảo, khó tin chủ nhân là người trong bang phái.

Đi qua tiền sảnh, qua nghi môn, tới chính sảnh, nơi này có cờ trắng chi chít, hòa thượng lẫn đạo sĩ, tụng kinh làm phép, chẳng ra thể loại gì. Đám phó tông bận bịu bố trí linh đường. Lãnh Nghệ cũng theo Liêu tri phủ dâng hương trước, Đồ bang chủ ở bên đáp lễ.

Lễ xong Đồ bang chủ dẫn bọn họ ra hậu viện, lại đi thêm một đoạn xa nữa, nơi này đình đài lầu các xa hoa, nha hoàn phó tông thấy hắn đi tới ai nấy cúi đầu đứng bên, thở mạnh

cũng không dám, một bầu không khí nặng nề ngột ngạt bao phủ nơi này, có vẻ như người chết rất được lòng người.

Đoàn người tiếp tục đi sâu vào bên trong, qua hoa viên rộng, giờ này bao phủ bởi tuyết trắng, nếu là mùa khác hẳn là kỳ hoa dị thảo vô cùng tươi đẹp. Tiếp tục tới một tiểu viện tử, cửa mang khóa đồng, bốn bề vắng vẻ. Đồ bang chủ giới thiệu:” Thê tử của ta bị giết hại ở đây ... Mở cửa đi.”

Viên quản gia theo cùng vội chạy tới mở cửa dẫn người vào, tiểu viện tử này bố trí theo kiểu tứ hợp viện , chính phòng có phòng tiếp khách nhỏ, hai bên chia ra làm thư phòng và phòng ngủ. Sau phòng là đất trống, trồng ngô đồng và hoa cỏ gì đó, sau nữa là tường gạch đen.

Lãnh Nghệ quan sát sơ qua nói:” Mời Đồ bang chủ kể lại chuyện một lần.”

“ Đây là nơi đệ đệ ta đọc sách, nó muốn thi lấy công danh, cần một chỗ yên tĩnh. Vốn nó muốn tới chùa miếu, nhưng ta nói chùa miếu có gì hay, không bằng ở nhà, ta không cho ai tới quấy rầy là được. Vốn phái nha hoàn bà tử chăm sóc, đệ đệ ta nói, có nữ nhân ở bên cạnh phân tâm, nên phái nam phó hầu hạ.” Đồ bang chủ nhìn có vẻ kể cho Lãnh Nghệ, ánh mắt hướng tới đám Doãn Thứ phía sau:” Hôm qua là mừng một, đêm ba mươi ta cùng đám huynh đệ uống rượu đón giao thừa, uống xuyên đêm không ngủ, sau đó đi chúc Tết, cùng tri phủ lão gia uống rượu tới tận tối.”

Mừng một Tết tới nhà tri phủ uống rượu ăn cơm, xem ra quan hệ với Liêu tri phủ với Đồ bang chủ này không tầm thường, chẳng trách ông ta lại bệnh vực hấn. Lãnh Nghệ vừa suy ngẫm, vừa chăm chú lắng nghe.

“ Ăn xong trở về thì trời tối rồi, ta cũng say, nên ngủ luôn. Đại khái tới canh hai bị tiếng hét đánh thức, phó trong tới báo tin dữ, nương tử ta bị giết ở tiểu viện tử của đệ đệ. Ta vội chạy

tới xem, nương tử ta nằm ngửa trên mặt đất, mắt mở to, tựa hồ chết không nhắm mắt. Cổ có vết bóp rõ ràng. Ta nổi giận tóm đệ đệ hỏi chuyện là sao? Hắn nói không biết, hắn ở trong phòng học, do phó tòng phát hiện gọi mới biết.”

Lãnh Nghệ ồ khê một tiếng, gật gù:” Mừng một Tết vẫn học, thật chăm chỉ.”

“ Đệ đệ ta trước giờ luôn khắc khổ học hành.” Đồ bang chủ trả lời đầy kiêu ngạo, nhà bọn họ cái gì cũng có rồi, chỉ thiếu thân phận, nếu đệ đệ có chút công danh thôi, Đồ gia sẽ ngồi vững ở vị trí đệ nhất gia tộc ở Ba Châu này:

“ Lúc Đồ bang chủ vào tiểu viện tử thì có những ai?”

“ Đệ đệ ta, nha hoàn Tiểu Bình, trông cửa, lang trung trong phủ, cùng Tiểu Thuận, Thổ Oa, Ma Kiểm tới gọi ta rồi cùng tới. Mấy tiểu thiếp của ta cũng đi theo, ta bảo họ đứng ở cổng không cho vào.”

Lãnh Nghệ đi tới nơi xảy ra án mạng, ngay cửa chính sảnh của tiểu viện tử, theo mô tả thì nằm ngửa trên mặt đất, chân hướng về phía cửa, đầu hướng vào đại sảnh. Y cau mày nhìn thư phòng hỏi:” Đệ đệ của ngươi khi đó đọc sách ở đây phải không? Nơi này cách chỗ xảy ra án mạng chỉ một bức tường, vậy mà hắn không biết gì à?”

Đồ bang chủ gật đầu:” Đúng, hắn nói đọc sách quá nhập tâm.”

Lãnh Nghệ nhìn đại sảnh bừa bãi, lại tới phòng ngủ ở bên cũng có dấu vết lục lọi:” Cái này là do các người lục hay hung thủ lục?”

Đồ bang chủ đáp:” Hung thủ, bọn ta chưa đụng qua.”

Chương 161: Giúp phá án.

(2)

Sớm có phó tòng kê bàn ghế ra sân, còn cầm ô che, Liêu tri phủ sau khi đẩy được gánh nặng cho Lãnh Nghê thì trông thông thả nhàn nhã hẳn, vừa uống trà nói vào:” Bản phủ đã điều tra, đệ đệ của Đồ bang chủ mất mười mấy lượng vàng, cùng ít đồ trang sức giá trị. Khả năng rất cao là có gian tặc len vào trộm tiền, vô tình thấy được Đồ phu nhân, ra tay giết người bịt miệng.”

“ Mười mấy lượng cơ à?” Lãnh Nghê không để ý tới kết luận của Liêu tri phủ mà tập trung vào chi tiết khác:” Để nhiều vàng trong phòng thế làm gì, sao không để trong kho?”

Đồ bang chủ hừ lạnh, râu vểnh lên:” Vì sao không để trong khi thì ngài không cần hỏi, chỉ cần giúp ta tìm ra hung thủ là đủ.”

Thành Lạc Tiệp nhướng mày liễu, tên này vô lễ quá rồi, nếu không phải Liêu tri phủ ở đây, với tính nàng đã cho hắn một cái tát.

Lãnh Nghê nghiêm giọng nói:” Phàm là điều bản huyện hỏi thì đều là vấn đề cần phải biết, đương nhiên trừ khi liên quan tới bí mật riêng tư thì không cần nói.”

“ Đồ mõ chẳng có bí mật riêng tư nào hết, trong tay ta có mấy nghìn bang chúng, cả trăm thuyền hàng, mỗi ngày tiền bạc qua tay nhiều không kể siết, mười mấy lượng vàng có là gì? Cần gì phải cất trong kho.” Thái độ Đồ bang chủ rất không tốt, câu này có chút ý vị uy hiếp:

“ Đồ bang chủ, nếu người thực sự muốn phá án thì trả lời đúng sự thực, thái độ của người thế này, không phá được án đâu.” Doãn Thửu thấy Thành Lạc Tiệp có dấu hiệu mạnh động, ông ta lên tiếng trước:

Đồ bang chủ nhìn qua Liêu tri phủ một cái, thấy ông ta gật đầu, nói thêm:” Đệ đệ ta quản lý sổ sách tiền bạc trong bang, hài lòng chưa?”

“ Không phải người nói đệ đệ người một lòng đọc sách à? Giúp quản lý sổ sách một bang hội lớn như thế rất tốn tinh lực.” Lãnh Nghệ hỏi tới:

“ Đệ đệ ta thiên tư thông minh, làm hai việc không thành vấn đề.”

“ Gọi người đầu tiên phát hiện thi thể tới đây, bản huyện có điều cần hỏi.”

“ Phiền.” Đồ bang chủ lẩm bẩm, cao giọng nói với quản gia:” Đi gọi Tiểu Thuận, Thổ Oa, Ma Kiểm tới đây.”

Chẳng mấy chốc ba nam phó kia tới, một gầy một béo và một mặt rỗ, mặt mày sâu thẳm, quỳ xuống khấu đầu đợi hỏi chuyện:

Lãnh Nghệ đứng trước mặt họ:” Các người phát hiện ra thi thể đầu tiên à?”

“ Vâng. “ Cả ba cùng gật đầu:

“ Tên các người là gì?”

“ Tiểu nhân họ Mã, vì mặt rỗ nên gọi là Ma Kiểm.” Nam phó nhiều tuổi nhất má phải rỗ lỗ chỗ, chỉ tên bên cạnh:” Tên gầy này là Tiểu Thuận, tên béo kia là Thổ Oa. Thổ Oa hầu hạ phu nhân, tiểu nhân và Tiểu Thuận hầu hạ Nhị gia.”

Lãnh Nghệ bảo Tiểu Thuận và Thổ Oa ra ngoài đợi, tra hỏi Ma Kiểm:” Kể lại chi tiết quá trình phát hiện thi thể cho bản

quan.”

“ Vâng ạ.” Ma Kiểm tỏ vẻ nghĩ lại.” Đêm 30 cả phủ đều bận, tiểu nhân cả đêm không ngủ, tới sáng an bài luân phiên, ba người nhân ngủ sáng, ngủ dậy tới chiều thay phiên. Buổi tối mừng một phu nhân tới, không nói gì cả, đi một vòng rồi đi ...”

“ Khoan!” Lãnh Nghệ cắt lời hấn:” Khi đó người đang ở đâu làm gì? Phu nhân của người tới có việc gì, kể cho rõ ràng.”

“ Dạ, bọn tiểu nhân ở tiền sảnh cùng Thổ Oa, còn có Lão Tam tán gẫu.”

“ Tán gẫu? Không phải các người tới thay phiên à?”

Ma Kiểm xấu hổ:” Dạ, vì đêm ba mươi mọi người đều đón Giao Thừa rất khuya, cho nên hôm sau ai cũng mệt ngủ cả, mà Nhị gia cũng ngủ cho nên không có việc gì làm, bọn tiểu nhân liền tán gẫu.”

Chưa gì lời nói các bên đã có thứ không ăn khớp với nhau rồi, Lãnh Nghệ liếc xéo sang Đồ bang chủ:” Bản huyện nhớ người nói, đệ đệ người khi đó đang khắc khổ đọc sách.”

Đồ Bang chủ hắng giọng một cái:” Khi đó ta ngủ, về sau hỏi, đệ đệ ta nói thế.”

Ma Kiểm rồi rút sửa lời:” Đúng đúng, tiểu nhân nói sai, tiểu nhân nói sai, là Đại gia ngủ, còn Nhị gia thì học. Nên bọn tiểu nhân không dám quấy nhiễu Nhị gia, ra tiền sảnh tán gẫu. Sau đó phu nhân tới, bọn tiểu nhân ra đón, nhưng phu nhân chỉ nhìn một cái không nói gì đã đi.”

“ Nàng tới một mình sao?”

“ Dạ, tới cùng nha hoàn Tiểu Bình.”

“ Tiếp đi.”

“ Vâng, phu nhân đi rồi, bọn tiểu nhân lại tán gẫu, Thổ Oa đoán, phu nhân có lẽ tới xem bọn tiểu nhân có lười biếng không, bọn tiểu nhân tán gẫu, nếu báo cho lão gia, thế nào cũng bị đánh gãy chân. Vì thế liền giải tán, tiểu nhân và Tiểu Thuận về nơi này. Thổ Oa hầu hạ phu nhân, hỏi gác cửa là phu nhân đi đâu, gác cửa nói phu nhân tới đây, thế là Thổ Oa cũng đi theo hai người tới đây. Vừa vào tiểu viện, liền phát hiện chuyện không đúng.”

“ Không đúng thế nào?” Lãnh Nghê hỏi ngay:

“ Cửa mở Ạ, trông cửa Lưu bà không biết đi đâu, bình thường Nhị gia muốn thanh tịnh đọc sách, nên cửa luôn đóng.”

“ Trời đã tối, phu nhân người lại tới chỗ tiểu thúc tử làm cái gì?”

Ma Kiềm không dám đáp mà nhìn Đồ bang chủ.

Đồ bang chủ lạnh giọng nói:” Phu nhân ta rất quan tâm tới đệ đệ, thường tới thăm hỏi, đây là chuyện thường.”

“ Ra thế.” Lãnh Nghê gật gù không bình luận gì cả, lại bảo Ma Kiềm:” Tiếp!”

“ Dạ, ba người tiểu nhân vào, không thấy có động tĩnh gì, tới tận trước cửa đại sảnh mới thấy phu nhân nằm đó không nhúc nhích, gọi không đáp, lay không tỉnh, sờ mũi không thấy thở, cả ba đều khóc toáng lên. Tiểu nhân sợ quá chạy đi gọi lão gia, lão gia tới nơi thì Nhị gia và quản gia đã tới, lão gia thấy phu nhân đã chết, liền báo quan.” Ma Kiềm nói nhanh, như chưa hết sợ:

Lãnh Nghê ngẫm nghĩ:” Quan hệ phu nhân người với mọi người ra sao? Có thù oán với ai không, nhất là ở trong phủ.”

Đồ bang chủ sầm mặt:” Ngài có ý gì, phu nhân ta là người tốt hiếm có, ai cũng khen ngợi, sao có kẻ thù?”

Lãnh Nghệ nhạt giọng chẳng khách khí nữa:” Ta đang phá án, đừng xen vào.”

“ Được rồi, được rồi.” Liêu tri phủ thấy hai bên xung đột, lên tiếng giảng hòa:” Quan phủ tra án phải xét tới mọi khả năng, Đồ bang chủ không nên nghĩ nhiều, Lãnh tri huyện không có gì ý khác.”

Đồ bang chủ hừ mũi quay mặt đi, xem ra đừng nói là một tri huyện, đến cả tri phủ cũng nể mặt rất hữu hạn thôi.

Chương 162: Giáp phá án.

(3)

Mặc dù thái độ của Đồ bang chủ rất tệ, nhưng Lãnh Nghê không để hấn làm ảnh hưởng, lặp lại câu hỏi:” Các người còn chưa trả lời ta, quan hệ phu nhân người với mọi người ra sao? Có thù oán với ai không, nhất là ở trong phủ không?”

Ma Kiếm vội đáp:” Phu nhân đúng là người tốt ạ, đối xử với hạ nhân đều hiền hòa, chưa bao giờ mắng mỏ, bọn tiểu nhân còn gọi là Bò Tát chuyển thế, làm sao có kẻ thù.”

Những người khác rồi rít phụ họa.

Câu hỏi kiểu này tất nhiên không dễ dàng có được câu trả lời thật, nhất là từ người dưới, song có thể thử ra vài phản ứng. Vì thế Lãnh Nghê không đi sâu hơn, quay sang hỏi Liêu tri phủ:” Khi đó đệ đệ Đồ bang chủ có phải ở thư phòng? Không biết đại nhân đã hỏi chưa?”

Liêu tri phủ gật đầu:” Hỏi rồi, hấn nói khi đó ở trong phòng, vì đêm 30 cùng mọi người đón giao thừa, cả đêm không chợp mắt, do quá mệt nên đọc sách ngủ gục trên bàn. Khi Thổ Oa gọi mới biết tẩu tử chết, sợ ngã ra đất.”

“ Không phải lúc đó hấn ở thư phòng sát vách, vậy mà không hay biết gì à?”

“ Ngõ tác khám nghiệm xác nhận bị bóp cổ mà chết, nên không kêu cứu được.”

Lãnh Nghê bảo Ngụy Đô đưa Ma Kiếm ra, gọi Tiểu Thuận và Thổ Oa vào. Hỏi rõ quá trình, bọn họ trả lời không khác nhiều, sau khi phát hiện ra phu nhân nằm trên mặt đất không

thở nữa thì Thổ Oa đi gọi Nhị gia, Tiểu Thuận đi gọi lang trung trong phủ.

“Nha hoàn thiếp thân Tiểu Bình đâu, ta muốn hỏi chuyện.”
Lãnh Nghệ bảo Đồ bang chủ:

Đồ bang chủ khó chịu:” Ta hỏi chuyện nó hỏi rồi, hỏi nó khi đó ở đâu? Nó nói theo nương tử ta vào tiểu viện tử, thấy đệ đệ ta ngủ ở thư phòng, phu nhân muốn vào gọi gọi, bảo nó đợi ở nam phòng. Nó đợi ở nam phòng vì hôm trước không ngủ nên mệt quá ngủ gật. Sau nghe ồn ào mới chạy ra.”

“Ta muốn gặp nha hoàn đó.”

“Đại nhân không cần nhọc công, Tiểu Bình là nữ tử yếu nhược, không biết võ công, là nha hoàn thiếp thân mà phu nhân ta mang từ nhà mẹ đẻ tới, đi theo tử nhỏ. Rất đáng tin.”

Lãnh Nghệ gặp lại:” Ta vẫn muốn gặp nha hoàn đó.”

Liêu tri phủ thấy hai người này lại sắp xung đột, kịp thời nói vào:” Đồ bang chủ, gọi nha hoàn đó tới cho Lãnh đại nhân hỏi chuyện đi.”

Lát sau Tiểu Bình tới nơi, quỳ xuống khấu đầu.

Thành Lạc Tiệp nhận ám hiệu của Lãnh Nghệ, đi tới đỡ:” Lão gia bảo người đứng lên, không cần quỳ.”

Người luyện võ có năng lực phản kháng theo bản năng, truyền ám kình vào người, lập tức bị phản ứng lại, từ đó nhận biết võ công cao thấp, không làm giả được. Thành Lạc Tiệp thử ra ngay, nha hoàn này còn yếu hơn người thường, không có tí võ công nào.

Nàng làm rất kín đáo, không ngờ Đồ bang chủ nhận ra, mát mẻ:” Võ công bộ đầu thật cao. Trong phủ ta ai có võ công, ta rất rõ, nếu nó giết phu nhân ta, ta sớm biết rồi, cần gì các vị tra án.”

Lãnh Nghệ hỏi một lượt, nha hoàn đó trả lời giống Đồ bang chủ, phất tay cho nha hoàn lui ra, nói:” Trông cửa Lưu bà đâu?”

“ Lãnh đại nhân nghĩ một lão phụ đi còn không vững giết được phu nhân ta à? Được, kia kìa.” Đồ bang chủ chỉ tay:

Lãnh Nghệ quay đầu nhìn, đúng là phụ nhân tuổi cao, người thấp bé, lại còn gù, lom khom đứng bên cửa từ bao giờ, chẳng ai chú ý.

Đồ bang chủ khẳng định luôn:” Bà ta là lão phó nhiều năm của Đồ gia, rất đáng tin, không phải là hung thủ.”

“ Ban quan hỏi chuyện là để tìm manh mối, không phải hỏi ai là vì nghi ngờ người đó, gọi bà ấy tới đây.”

Đợi Lưu bà được gọi tới, Lãnh Nghệ hơi cúi người xuống:” Lão nhân gia có thể kể lại chuyện từ lúc phu nhân tới tiểu viện từ tới khi bị giết không?”

Bà già giọng vừa rè rè vừa the thé rất khó nghe:” Phu nhân tới thì lão phụ đang đi nhà xí, hai ngày Tết ăn nhiều đồ mỡ màng nên đau bụng. Phu nhân gõ cửa là lão phụ nghe ra ngay, vì phu nhân gõ cửa nhẹ lắm, không rầm rầm như Nhị gia, chẳng khác nào đánh trống, còn đám Thỏ Oa thì gõ cửa lại như tiếng sấm ...”

“ Đủ rồi.” Đồ bang chủ mất kiên nhẫn:” Hỏi người chuyện gì thì người nói cái đó, cái không hỏi không cần nói.”

“ Dạ dạ dạ.” Lưu bà vâng dạ liên hồi vẫn chứng nào tật nấy:” Lão phụ mở cửa ra, quả nhiên là phu nhân tới, cười với lão phụ. Đúng rồi, phu nhân cười ngọt lắm, có thể làm xương người ta mềm nhũn, đám Tiểu Thuận cũng nói như thế ... Úi da, cái miệng cái miệng, để lão phụ nói tiếp ... Phu nhân nhìn lão phụ, còn nhún eo nóm Lưu bà, năm mới tốt lành, lão phụ

cũng đáp lễ, phu nhân, năm mới tốt lành, lão nô chúc Tết phu nhân.”

Nhìn Đồ bang chủ ở bên nghe Lưu bà kể chuyện mà như muốn đánh người lắm, Liêu tri phủ cũng chán nản ra hiệu thêm trà. Lãnh Nghệ nghe rất chăm chú.

“Lão phụ hỏi, phu nhân có chuyện gì ạ?. Phu nhân đáp, không có gì, ta đi loanh quanh thôi, người làm việc của người đi, không cần đóng cửa, ta đi dạo chút rồi đi. Phu nhân hiền hòa lắm, không bao giờ nghiêm mặt với hạ nhân, lão phụ ở trước mặt phu nhân liền can rở một chút, đang đau bụng không đi theo phu nhân. Qua một lúc có tiếng Thổ Oa lớn tiếng khóc, còn la hét cái gì đó, lão phụ không nghe rõ, không biết đứa bé đó làm sao. Khi đó bụng còn đau nên ngồi trong nhà xí không ra. Sau nghe thấy Nhị gia gọi mới hoảng lên chạy ra, biết phu nhân bị giết. Ôi, phu nhân tốt như thế, tựa tiên ấy, thế mà gian tặc ra tay được ...”

Lãnh Nghệ hỏi xong để Lưu bà về phòng, sau đó tới nơi phát hiện thi thể xem lại, mặt đất trải gạch xanh, rất sạch sẽ, hai bên đại sảnh là hai hàng ghế, chính giữa là hương án, trên có bức tranh sơn thủy.

Lại tới thư phòng sát vách, ba mặt thư phòng là giá sách chỉnh tề, trên toàn là sách đặt trong hộp, trên cái bàn không dính chút bụi nào có giá bút, nghiên mực.

Phòng ngủ có mấy cái tủ bị mở ra, đồ dùng sinh hoạt rồi quần áo vứt vương vãi, ngay chăn đệm cũng bị làm lộn xộn, một nửa buông xuống đất.

Chương 163: Giáp phá án.

(4)

Lãnh Nghệ xem kỹ trong phòng, hỏi Đồ bang chủ:” Người có chắc là sau khi xử ra vụ án thì không ai đụng vào đồ trong phòng không?”

Đồ bang chủ gật đầu:” Đương nhiên, ta nói không được đụng vào cái gì, đợi nha môn tới kiểm tra.”

“ Mười mấy lượng vàng để ở đâu?”

“ Đệ đệ ta nói trong tủ, mất hết rồi.”

Lãnh Nghệ nhìn cảnh bừa bộn kia mà cười nhẹ, dấu vết sắp đặt quá rõ ràng, nhưng y không vội nói gì cả, chấp tay sau lưng thong thả đi quanh tiểu viện, xem tuyết ở chân tường, tiếc là tuyết bị quét dọn sạch sẽ rồi, chất thành một đống, chẳng còn dấu vết nào nữa.” Xin hỏi di thể tôn phu nhân đã liệm chưa?”

“ Vẫn chưa.”

“ Vậy ta muốn kiểm tra lại thi thể, liệu có được không?”

Đồ bang chủ cau mày, nhìn sang Liêu tri phủ.

Liêu tri phủ lên tiếng:” Ngõ tác của phủ nha khám nghiệm rồi, diễn tả rất cụ thể, trở về bản phủ bảo đưa cho người xem, xem là biết, không cần xem lại nữa.”

Lãnh Nghệ lắc đầu thái độ cương quyết, còn gài một câu nói khích:” Tì chức tra án luôn phải tự xem thi thể, nếu không khó tìm ra manh mối, như thế khó phá án. Nhưng nếu Đồ bang chủ không muốn tì chức tra thì đành vậy.”

“ Có gì mà không được, xem thì xem thôi.”

Đồ bang chủ nổi nóng, dẫn Lãnh Nghệ tới linh đường, thi thể đặt trên giường, bên cạnh là quan tài bằng gỗ kim ti, còn chưa sơn.

Lãnh Nghệ thấp nén hương lên linh đường, lăm bằm trong miệng vài câu mới tới vén khăn trắng che mặt ra, có chút bất ngờ ... Đồ bang chủ đã trên 50, phu nhân tối đa chỉ 20, tuy đã chết, mặt lạnh băng không còn sinh khí, vẫn còn thể nhìn ra khi còn sống nàng ắt phải là đại mỹ nhân.

Đồ bang chủ tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của y:” Nguyên phối của ta đã qua đời ba năm trước, nàng là thê tử tục huyền.”

Lãnh Nghệ không nói gì, tập trung khám nghiệm thi thể, tuy được cho phép nhưng y biết cố kỵ thời này, chủ yếu quan sát bằng mắt, tránh đụng chạm thi thể, tuy biết làm vậy khó tránh khỏi bỏ qua chi tiết, song ở thời đại này chỉ có thể làm thế.

Xem cổ người chết, vì nguyên nhân cái chết là ngạt thở tính cơ giới, tức là bị bóp chết, đầu người chết ứ máu cao độ, sung huyết xuất hiện vết đốm. Lại xem cằm và vị trí xung quanh mũi, đều xuất hiện vết thương. Đó là vì hung thủ bóp cổ đồng thời dùng tay khác che mũi miệng.

Trải qua khám nghiệm, đúng là bị ngạt thở mà chết.

Tiếp đó y xem tứ chi thi thể, nhất là tay, nhiều tình huống do người chết phản kháng, trong móng tay thường để lại thứ thuộc về hung thủ, có thể thành manh mối phá án trọng yếu.

Tiếc là hai tay người chết nắm chặt, không gỡ ra được.

Con người khi chết, có một số tình huống, cơ thể chớp mắt co giật, từ đó giữ nguyên trạng thái khi chết. Ví dụ trên chiến trường có chiến binh chết rồi vẫn cầm vũ khí đứng sừng sững, do hiện tượng co giật kia gây ra, khiến thi thể nhanh chóng

cứng đờ. Vị phu nhân này cũng vậy, phải đợi một thời gian thì thể mềm ra mới gỡ được tay.

Dưới thời tiết lạnh thế này, thi thể muốn mềm ra chừng ba ngày, Lãnh Nghê không muốn đợi lâu như vậy, bảo Đồ bang chủ:” Mời mang tới mấy chậu lửa lớn cho phòng ấm lên, ta muốn thi thể tôn phu nhân sớm mềm lại, kiểm tra trong tay nàng có manh mối gì không?”

Đồ bang chủ liếc Lãnh Nghê một cái, vài lần va chạm rồi, biết kẻ này cứng đầu, không muốn phí thời gian tranh luận, bảo phó dịch làm theo, tiếp đó ánh mắt lại nhìn Doãn Thửu và Thành Lạc Tiệp:” Không biết hai vị bộ đầu có phát hiện manh mối gì không?”

Doãn Thửu nãy giờ theo sát Lãnh Nghê nửa bước không rời hơi hốt đáp:” Bọn ta chỉ phụ trách bảo vệ an toàn đại lão gia, còn phá án, đại lão gia lợi hại hơn bọn ta nhiều, chẳng cần múa rìu qua mắt thợ làm gì.”

Đồ bang chủ ngạc nhiên, hai người này là bộ đầu kinh thành, vậy mà phá án không bằng một tên tri huyện nhỏ xíu sao? Nhìn Lãnh Nghê chỉ mới ngoài hai mươi, râu chỉ một nhúm nhỏ, trông không đến nổi loại thư sinh yếu nhót, song với ông ta mà nói còn non lắm, có phần không tin:” Được, vậy Lãnh tri huyện, xin nghe cao kiến của ngài đây.”

Lãnh Nghê chẳng trả lời ông mà chấp tay với Liêu tri phủ:” Đại nhân, vụ án này hẳn do người trong Đỗ phủ gây ra, không phải cướp đường đột nhập gây án.”

“ Hả, tại sao?” Liêu tri phủ ngạc nhiên:

Lãnh Nghê còn chưa kịp trả lời thì một phó tòng rảo bước đi vào, khom người nói:” Lão gia, Hà phó bang chủ tới, nói có chuyện gấp cần kiến.”

Đồ bang chủ nóng nảy:” Có chuyện gì mà gấp chứ, không thấy ta đang tiếp hai vị đại nhân sao?”

Phó tòng kia sợ hãi rút cổ lại vẫn nói:” Hà phó bang chủ nói, đợt hàng lần trước xảy ra vấn đề, cần lão gia sớm quyết.”

Đồ bang chủ mặt biến sắc, vội thỉnh tội với Liêu tri phủ, rồi sai bước ra ngoài.

Ở hoa sảnh, một người trung niên dáng thanh thanh, mặc trang phục thư sinh đang bất an đi qua đi lại, thấy Đồ bang chủ đi tới, chấp tay nói:” Bang chủ, số hàng ...”

Tới đó ngưng bật.

Đồ bang chủ quay đầu, hai phó tòng đứng ở cửa hiệu ý, vội khép cửa lại rời đi.

Thư sinh này tên Hà Hiền, là phó bang chủ thuyền bang, tuổi chạc tứ tuần, trông phong lưu tuấn dật, không nét nào giống người bang phái, tới gần Đồ bang chủ nói nhỏ:” Đới bang chủ của Trá Nữ Bang phái đường khẩu tới nói đỡ cho Hứa viên ngoại, nói chúng ta dù không thả thương thuyền của ông ta, liệu có thể thả thê nhi ông ta trước không?”

Đồ bang chủ cười nhạt:” Trá Nữ Bang là cái thá gì mà cũng đòi làm thuyết khách cho người ta. Bang chủ của chúng còn bị người ta đánh chết, không lo báo thù lại đi quản chuyện người khác.”

“ Nghe nói Hứa viên ngoại và Đới bang chủ hình như có gian dúi, cho nên mới giúp ông ta.”

“ Nói thừa, không gian dúi với nhau thì ả ra mặt làm gì? Mà nếu không có đám nữ tặc đó, Hứa viên ngoại chỉ là một tên thương cổ, dám không nộp phí cho chúng ta à? Người đã biết rồi còn tới hỏi ta làm gì? Nói với đám nữ nhân thôi đó, bảo Hứa viên ngoại nộp hết phí còn thiếu, mới có thể thả

thuyền và người. Ta nể tình Trá Nữ Bang là đồng đạo, không lấy lợi tức là nhân nghĩa lắm rồi.”

Chương 164: Trộm trong và trộm ngoài.

Hà Hiểu vâng dạ, thấy Đồ bang chủ nói xong là muốn đi luôn, vội đứng dậy gọi:” Bang chủ, khoan đi đã.”

Đồ bang chủ gắt giọng: “ Làm sao?”

“ Chuyện của Trá Nữ Bang vốn thuộc hạ có thể tự giải quyết, không cần kinh động tới bang chủ, nhưng còn một chuyện khó giải quyết, cần xin ý bang chủ.” Hà Hiểu cẩn thận nói:

“ Nói!” Đồ bang chủ vén áo bào ngồi xuống:

Hà Hiểu cứ áp a áp ứng, ngập ngà ngập ngừng, làm Đồ bang chủ trừng mắt lên mới lau mồ hôi trán nói:” Nương tử của Hứa viên ngoại quá xinh đẹp, huynh đệ trông coi vì uống quá chén, cho nên ... Cho nên lỡ ...”

“ Cái gì?” Đồ bang chủ chấn động, rít khe khẽ:” Các người làm ăn kiêu gì thế hả? Kẻ nào to gan?”

“ Là ... Hoàng Hạo ạ.”

Tên Hoàng Hạo này là ngoại sinh của Đồ bang chủ, làm một tiểu đầu mục trong thuyền bang, vì là thân thích, cho nên giao nhiệm vụ trong coi thu phí bến tàu, Thường ngày là kẻ nông nghênh không sợ trời không sợ đất, thế nên Hà Hiểu mới khó ăn nói như vậy.

Đang lúc trong nhà rối ren thế này mà thằng cháu đó không biết yên phận một chút, Đồ bang chủ giận tới không nói lên

lời.” Hấn, hấn, hấn làm sao toàn gây phiền phức cho ta như thế? Cường gian nương tử nhà người ta, gan hấn quá to rồi.”

Hứa Hiền nuốt nước bọt, lại thêm một phen ngập ngừng nói tiếp.” Khi đó nhi tử Hứa viên ngoại ở bên cạnh, nhìn thấy sợ khóc toáng lên.”

“ Hả?” Đồ bang chủ không kìm nén nổi đập chén trà vỡ tan tã.” Súc sinh, chà đạp mẹ người ta trước mặt con người ta, quân súc sinh, súc sinh!”

“ Dạ, dạ, thuộc hạ đã mắng hấn một trận rồi, hấn nói do khi đó say quá ... Hấn biết phạm trọng tội nên cầu xin thuộc hạ tới nói đỡ với bang chủ, sau này không dám nữa!”

“ Không dám nữa? Hấn nói câu này bao lần rồi, có sửa đâu. Mẹ nó chứ, thềm nữ nhân thì tới thanh lâu mà tìm, ném bạc ra, loại nữ nhân nào không có? Thằng súc sinh đó nhòm ngó tức phụ nhà người ta, hấn có ý chọc giận ta phải không?”

Hà Hiền biết Đồ bang chủ thương đứa cháu này lắm, mồm mắng thế thôi chứ thực ra luôn bao che, nếu không mấy lần trước xảy ra chuyện mà phạt nặng thì sao ra cơ sự này.” Thuộc hạ thấy lần này hấn biết sợ thật rồi.”

“ Biết sợ thì làm gì, đó là nương tử Hứa viên ngoại, lại chẳng phải của bản dân tiểu hộ. Liêu tri phủ đang ở trong kia kia, ông ấy mà biết, người nói ta phải làm sao?” Đồ bang chủ dùng dùng nổi giận, đứng dậy đi vòng quanh.” Làm sao đây ... Đành vậy ném cả nữ nhân và đứa bé đó xuống hầm đi.”

Hà Hiền đã đoán khả năng này rồi, song vẫn nhỏ giọng nhắc.” Hứa viên ngoại gần sáu mươi rồi mới có đứa nhi tử này, nếu mà chết, ông ta làm ầm lên.”

“ Làm ầm à? Lão tử sợ chắc, chọc giận lão tử, ta cho xuống tìm diêm vương mà kiện.”

“ Nếu Trá Nữ Bang ra mặt?”

Đồ bang chủ mắt hiện hung quang:” Phó bang chủ và bang chủ trước của chúng còn sống thì ta còn nợ ba phần, chứ bây giờ ... Hừ.”

“ Thuộc hạ hiểu rồi.” Hà Hiền làm chó săn lâu năm sao không hiểu ý, khom người cáo từ:

Đồ bang chủ hít thở mấy lần, điều chỉnh lại nét mặt, đi nhanh về linh đường, thấy Lãnh Nghê và Liêu tri phủ đang ngồi đó trò chuyện ở phòng nhỏ bên cạnh linh đường, đi nhanh tới cáo tội:” Có chút chuyện nhỏ làm lỡ giờ ... có điều trước đó Lãnh đại nhân nói vụ án này do người trong phủ ta gây ra, có phải nhầm không? Phó tòng nhà ta đã nói rồi, phu nhân ta là người thiện lương hiền huệ, mọi người đều yêu quý, sao có thể mưu hại nàng.”

Lãnh Nghê dẫn hai người kia quay về tiểu viện tử, chỉ phòng ngủ bữa bọn:” Đồ bang chủ nói, sau khi vụ án xảy ra, không ai đụng tới đồ đạc trong này đúng không?”

Đồ bang chủ khẳng định:” Không có ai hết.”

Lãnh Nghê chỉ chậu rửa mặt và rửa chân úp ngược ở góc phòng:” Chẳng lẽ quý phủ có thói quen úp ngược mấy món đó.”

Đồ bang chủ ngớ ra:” Làm gì có, hẳn là đạo tặc lục đồ không cẩn thận chạm vào nên đổ thôi.”

“ Không phải.” Lãnh Nghê chỉ kệ đặt chậu trong phòng:” Có giá sao lại đặt dưới đất, giá không đổ mà chậu lại đổ, có phải vô lý không?”

Đồ bang chủ quay người quát:” Gọi Ma Kiểm và Tiểu Thuận lại đây.”

Hai phó tòng nhanh chóng được gọi tới, đứng khép nép cúi đầu đợi sai bảo.

Đồ bang chủ chỉ hai cái chậu gỗ:” Các người đặt úp chúng xuống đây à?”

Hai người nhìn nhau cùng lắc đầu.

“ Không ạ.” Ma Kiêm nói:” Tiểu nhân nhớ trước đó lấy nước cho Nhị gia rửa mặt, Nhị gia nói đọc sạch mặt, muốn rửa cho tỉnh táo. Rửa mặt xong, tiểu nhân đặt lên giá rồi, còn chậu rửa chân luôn đặt dưới giá.”

“ Vì sao lại rơi xuống đất?”

“ Tiểu nhân không biết.”

Lãnh Nghệ lại chỉ cái bàn, trên đó gương đồng, lược, chén trà, tất cả vương vãi:” Chỗ này rõ ràng không thể cất giấu tiền tài, nếu là đạo tặc tới, hẳn có lục lọi không?”

“ Đúng thế.” Liêu tri phủ rất tán đồng: “ Rõ ràng là làm lộn xộn lên để người khác nghĩ là có kẻ lục lọi.”

Đồ bang chủ lại nổi nóng quát hai tên phó tòng:” Chuyện này là sao?”

Tiểu Thuận sợ hãi lắc đầu:” Tiểu nhân không biết, khi hai người tiểu nhân hầu hạ Nhị gia rửa mặt mọi thứ còn nguyên.”

Mã Kiêm cũng gật đầu:” Vâng còn nguyên xi ạ.”

Liêu tri phủ xua tay cho chúng lui ra, nhìn là thấy được hai tên này chả biết gì, hỏi Lãnh Nghệ:” Lãnh tri huyện cho rằng có kẻ cố tình lục lọi nơi này, nguy trang hay sao?”

“ Đúng thế.” Lãnh Nghệ chấp tay nói:” Trộm cũng chia trộm trong và trộm ngoài, nếu là trộm ngoài, vì không quen thuộc mà lục lọi tứ phía, còn trộm trong vì biết tiền ở đâu nên tới thẳng đó mà lấy. Tên trộm này khôn vặt, nên bày ra hiện trường giả, tùy tiện hất tung mọi thứ, như có vẻ là có kẻ ngoài vào ăn trộm. Nhưng hẳn cũng quá ngốc, có những thứ bình thường dù trộm trong hay trộm ngoài đều không đụng tới. Nếu

bị đụng chạm, chỉ có thể nói là dãn dưng. Trộm ngoài thì đã
lục lợi sẵn, nguy trang làm gì, vậy thì chỉ có thể là trộm bên
trong.”

Chương 165: Thúc thúc tẩu tẩu. (1)

Lập luận của Lãnh Nghệ đơn giản dễ hiểu nhưng sắc xảo, không thể phản bác được, Liêu tri phủ liên tục gật đầu:” Chính vì nguy tạo hiện trường lại lộ ra là người bên trong làm, đúng là giấu đầu lòi đuôi.”

Đồ bang chủ khoanh tay suy nghĩ:” Lời này có lý, trước đó ta đã hoài nghi rồi, cảm giác có gì đó không đúng lắm. Giờ nghĩ lại thấy căn phòng này có vấn đề, không phải lục lọi tìm kiếm mà là cố ý hất văng mọi thứ ... Lãnh đại nhân, phải chăng đã tìm ra hung thủ?”

Tới đây giọng điệu hần rõ ràng đã thay đổi, thêm một phần kính cẩn.

“ Còn quá ít chứng cứ, chưa thể nói được, có điều đã khóa chặt là người trong phủ thì dễ hơn một chút rồi. “ Lãnh Nghệ vuốt cằm ngẫm nghĩ:” Để làm rõ chân tướng, nếu được, ta muốn ở lại quý phủ vài ngày để điều tra tỉ mỉ, liệu có tiện không?”

Đồ bang chủ gật đầu ngay:” Tiện chứ, tiện chứ, nội trạch còn phòng khách, điều kiện không tệ, đại nhân đừng chê.”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Ta muốn ở tiểu viện tử xảy ra vụ án.”

Đồ bang chủ ngớ người:” Nơi này vừa có người chết, e không may.”

“ Có gì không may, bản huyện phá án là để lấy lại công bằng cho người quá cố, họ có linh thiêng còn phụ hộ ta sớm ngày thành công ấy chứ, ngại gì.”

“ Nếu vậy ta sẽ sai người dọn dẹp ngay.”

Lãnh Nghệ xua tay:” Không cần cứ để nguyên như thế, ta còn cần suy ngẫm hiện trường. Trong viện tử có mấy gian sương phòng, ta ở lại đó là được.”

Liêu tri phủ không ngờ Lãnh Nghệ lại quyết định ở lại nhà Đồ bang chủ, điều này cũng có nghĩa là y quyết tâm phá án. Thế cũng tốt, xem phân tích của y thì có lý lắm, nếu phá được án là giúp mình một việc lớn, dấn dờ vài câu rồi cáo từ.

Trở về phủ nha, Liêu tri phủ gọi sư gia tới, đem toàn bộ tư liệu vụ án giáo cho Lãnh Nghệ.

Đồ bang chủ điều hai nha hoàn tới hầu hạ Lãnh Nghệ, dặn dò trong phủ từ trên xuống dưới, Lãnh tri huyện ở lại phủ tra án, hỏi sao phải trả lời cho thật, không được phép có chút bất kính nào. Dặn quản gia, Lãnh tri huyện có yêu cầu gì cứ làm theo.

Đến trưa Đồ bang chủ bày tiệc khoản đãi, Lãnh Nghệ chỉ ăn qua lo, cả rượu cũng không uống, bảo với ông ta cứ làm việc của mình, không cần để ý tới y rồi tự quay về tiểu viện tử.

Suốt cả ngày Đồng sư gia lúc này mới có cơ hội mà nói:” Đông ông ở đây tra án vậy chuyện báỉ phỏng các quan viên khác thì sao?”

Lãnh Nghệ ngay từ đầu đã miễn cưỡng với chuyện xã giao quan trường này, giờ có cơ liền nói:” Làm phiên sư gia mang danh sách lễ vật tới, nói ta thay Liêu đại nhân điều tra án mạng, chuyện liên quan tới lão đại thuyền bang, không thể không làm. Đợi án phá xong sẽ bày tiệc thỉnh tội.”

Chuyện tới nước này rồi chỉ đành như vậy, biết Lãnh Nghệ kiếm cớ, giờ phải nghĩ cách bù đắp hộ thôi chứ biết sao. Đồng sư gia dẫn Vũ bộ đầu và hai bộ khoái đi chuẩn bị lễ vật tặng quà.

Tài liệu của Liêu tri phủ cũng đã được đưa tới, nhưng chẳng giúp được gì, Lãnh Nghệ xem xong thì chấp tay sau lưng đi loanh quanh trong viện tử. Y dùng cả buổi chiều đi hết tòa phủ rộng mệnh mông này một lượt, cuối cùng tới chỗ Đồ Nhị gia đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, một tiểu lâu hai tầng nằm góc hậu hoa viên, rất tĩnh mịch.

Nha hoàn đi theo đi lên tiểu lâu giới thiệu thân phận của Lãnh Nghệ, Đồ Nhị được dặn trước, vội vàng nghênh đón.

Người này dong dỏng cao, hơi gầy, da trắng trẻo, phù hợp với hình tượng tiêu chuẩn của thư sinh, trông khác hẳn đại ca đậm khí chất giang hồ của hắn. Lãnh Nghệ nhìn hắn ngoại trừ có chút mệt mỏi thì không có vẻ gì không ổn, liền nói:” Bản huyện nghe Đồ bang chủ nói ngươi bị bệnh, giờ xem ra không tệ lắm.”

“ Đa tạ đại nhân quan tâm, học sinh bị sợ hãi thôi, ngoài ra không sao cả.” Đồ Nhị cười gượng chấp tay thi lễ, vì hắn là người đọc sách, Lãnh Nghệ đã có công danh, hắn thì chưa có cho nên lấy lễ học sinh cũng không sai, giống như Đồng sư gia vậy:

Tất nhiên hắn có thể xưng văn sinh, nhưng như thế không gần gũi bằng.

Có lẽ là tư duy của người hiện đại đi, Lãnh Nghệ cảm giác có tẩu tử trẻ trung xinh đẹp như vậy, thúc thúc cũng xem như anh tuấn, thật khó khiến người ta không sinh vài liên tưởng xấu, huống hồ tên này còn có vài điểm hiềm nghi, trực tiếp đi vào vấn đề: “ Ngươi biết bản huyện ở đây làm gì rồi, có thể kể lại chuyện đã qua không?”

Đồ Nhị cau mày:” Chẳng phải Liêu tri phủ đã hỏi rồi sao à?”

“Người cũng biết đám tạo đãi nha dịch chẳng có mấy chữ nghĩa, cho nên có vài chỗ ghi chép không được toàn diện cho lắm, ta muốn nghe người kể lại. Tàu tử người, chính là người bị hại, khi nàng tới viện tử của người thì người đang làm gì?” Lãnh Nghệ không bận tâm tới Đồ Nhị không được thoải mái, vẫn đặt câu hỏi:

Đồ Nhị không còn cách nào khác, đành hời hợt trả lời:” Khi đó học sinh đang ngủ, trước đó là đêm 30, học sinh cùng mọi người thức đêm đón Giao Thừa, cả đêm không ngủ. Vốn định xem sách, thế nhưng thực sự quá mệt, nên ngủ mất.”

“Nói như thế, khi tàu tử người vào thì người không biết gì cả?”

“Vâng, học sinh đang ngủ.”

“Khi đó người đang đọc sách gì?”

“Luận Ngữ.”

“Sau khi tỉnh lại thì người làm gì?” Tên này là người đọc sách, không giống người khác, nên Lãnh Nghệ liên tiếp đặt câu hỏi không cho hắn dừng lại suy nghĩ:

Đồ Nhị trả lời bình tĩnh lưu loát:“Học sinh ra ngoài, thấy đại tàu ngã dưới đất chết rồi thì sợ quá. Khi ấy học sinh cũng ngất xỉu, về sau họ đưa học sinh tới đây.”

“Người ở luôn nơi này chưa về tiểu viện tử phải không?”

“Chưa!”

“Vẫn xem sách chứ?”

“Không ạ, học sinh lúc này còn xem sách được hay sao?”

Lãnh Nghệ bất ngờ mĩa mai:” Chưa biết được, như chuyện trong thư phòng của người vốn chẳng hề có cuốn Luận Ngữ nào vậy.”

Đồ Nhị tức thì ú ớ:” A, có thể là học sinh nhớ nhầm khi đó không xem Luận Ngữ mà là Là ... Là”

Lãnh Nghệ hết sức kiên nhẫn đợi câu trả lời từ hấn.

Đồ Nhị day trán, cười ngại ngùng:” Học sinh nhớ không ra nữa, đại tẩu chết rồi, đầu óc học sinh hoảng loạn nên quên mất.”

Chương 166: Thúc thúc tàu tàu. (2)

Tới đây thì Lãnh Nghê dám khẳng định không phải suy nghĩ u ám của người hiện đại tác quái, mà đôi thúc tàu này chắc chắn có vấn đề, vì thế rất kiên trì với đề tài này:” Trên bàn của người có đầy đủ văn phong tứ bảo, lại không có bất kỳ cuốn sách nào.”

Đồ Nhị không ngờ Lãnh Nghê quan sát tỉ mỉ tới mức đó, quanh co:” Chắc là đám hạ nhân đã thu lại.”

“ Không thể nào.” Lãnh Nghê hỏi vặn:” Phòng ngủ của người bừa bộn như thế còn chẳng ai thu dọn, vì sao lại chỉ đi cất sách của người?”

Đồ Nhị bị Lãnh Nghê nhìn chăm chăm tới sồn hết da gà, luống cuống:” Chuyện, chuyện đó học sinh không biết, sau khi học sinh ngất xỉu liền được đưa tới đây, chuyện sau đó học sinh không biết gì cả, giờ đầu óc vẫn chưa rõ ràng lắm.”

Biểu hiện của kẻ này quá kém, quá khả nghi, Lãnh Nghê sao bỏ qua cho hắn được, xoáy thẳng vào vấn đề cốt lõi nhất:” Quan hệ giữa người và tàu tử thế nào?”

“ Đại lão gia hỏi thế là có ý gì?” Đồ Nhị thoáng đỏ mặt, giọng đôi phần cao lên:

Đây là biểu hiện của kẻ chột dạ, chuyện này cực kỳ xúc phạm, nếu hắn bị oan với tư cách là người đọc sách nên liều mạng với Lãnh Nghê rồi, Lãnh Nghê đang dồn ép liên tục thì

đột nhiên lại nói lòng: “Không có ý gì cả, tẩu tử người thường tới xem người đọc sách phải không?”

Đồ Nhị liếm môi: “Không ạ.”

“Đủ rồi, đại ca người chính miệng nói thế, ngay cả chuyện này người cũng phủ nhận, người nói xem ta liệu có hoài nghi có vấn đề trong đó không?”

“Vấn đề gì ạ? Cho dù tẩu tử thường đến thăm học sinh thì có vấn đề gì chứ? Có câu trường tẩu như mẹ, mẫu thân học sinh đã qua đời, tẩu tử thay thế mẫu thân quan tâm tới học sinh thì có làm sao?”

“Tẩu tử người không giống mẫu thân, nàng rất trẻ, tuổi còn ít hơn người.” Lãnh Nghê bình thản nói:

“Ít tuổi hơn ta thì làm sao?” Đồ Nhị dứt bật dậy, trong bất giác cả cách xưng hô cũng thay đổi: “Lãnh tri huyện, lời này của ngài quái lạ quá đó, tẩu tử trẻ hơn ta thì nhất định ta và tẩu ấy phải có quan hệ nào đó không thể nói ra sao?”

“Đừng kích động, có gì cứ thông thả mà nói.” Lãnh Nghê cứ chột cứng chột mềm, lại chuyển sang nhẹ nhàng: “Ta không hề nói người và tẩu tử người có quan hệ gì không thể nói ra.”

Đồ Nhị nghĩ lại thì đúng là như thế, thậm chí bản thân không đủ bình tĩnh, cầm chén trà đã lạnh lên uống sạch, chấp tay nói: “Xin lỗi đại lão gia, học sinh rất tôn trọng tẩu tử, cũng rất kỵ hù người ta nghi ngờ suy đoán, cho nên vừa rồi thất lễ, xin đại lão gia thứ tội.”

Không ngờ hần vừa dịu xuống một chút, Lãnh Nghê lại như cổ tính khiêu khích: “Chuyện các người làm khó tránh khỏi người ta nghi ngờ, cói lửa mới có khói chứ.”

Đồ Nhị tức thì nổi giận, trừng mắt nhìn Lãnh Nghê, giọng đầy vẻ đe dọa: “Lãnh tri huyện, ta và tẩu tử rốt cuộc làm gì

“khiến người ta nghi ngờ, mời ngài nói cho rõ ràng.”

Lãnh Nghệ làm sao sợ hãi cho được, bước tới một bước, còn hạ thấp giọng:” Đêm đó nàng một mình tới tiểu viện tử của người khi trượng phu đã ngủ say, người nói xem người khác sẽ nghĩ gì?”

“ Tẩu ấy không tới một mình mà còn dẫn theo nha hoàn Tiểu Bình.”

“ A, lúc đó người ngủ say mà, sao biết tẩu tử người dẫn theo nha hoàn?”

“ Mỗi lần tới đều như thế, không cần thấy cũng biết.”

“ Nhưng theo ta biết, nha hoàn đó sau khi tới thì đợi ở nam phòng mà không tới thư phòng, về sau lại ngủ mất. Tóm lại các người làm gì, ả không hề biết, ít nhất cả nói thế.”

Đồ Nhị xám mặt, chỉ Lãnh Nghệ:” Ý người là ta và tẩu tử làm chuyện cầu thả trong phòng, người, người ngậm máu phun người ...”

“ Dám vô lễ với đại nhân.” Thành Lạc Tiệp ở bên nổi giận đánh ra một chưởng:

Không ngờ Đồ Nhị ra tay như điện, ngờ đỡ được chiêu của nàng, thoáng cái hai người đứng tại chỗ giao thủ sáu bảy chiêu, cuối cùng Thành Lạc Tiệp đánh một chưởng vào thất lưng hắn. Đồ Nhị hự một tiếng mất hết sức lực ngã xuống ghế.

Lãnh Nghệ mỉm cười:” Thật không nhìn ra, một người trong mắt Đồ bang chủ chỉ biết khắc khổ đọc sách lại còn biết võ công, lại còn không hề thấp nữa, đạt tới trình độ này thì cũng phải khổ luyện không ít. Người đã không chịu phối hợp như vậy, bản huyện đành bắt người thôi.”

Đồ Nhị hùng hổ:” Các người dựa vào cái gì mà đòi bắt ta?”

“ Bằng vào cái gì à? Bằng vào người có động cơ và thời gian gây án, lời khai lại còn mâu thuẫn.” Lãnh Nghệ thoáng cái nghiêm mặt nói.” Ba người Ma Kiểm nói, khi phát hiện thi thể thì trong viện tử chỉ có người và nha hoàn kia, mà nha hoàn kia không biết võ công, muốn bóp chết một người mà không có chút phản kháng nào là không thể. Mà người lại là nam nhân sức lực hơn người, không phải người thì là ai?”

Đồ Nhị hung dữ gầm gừ:” Ta không giết nàng.”

Lãnh Nghệ quay sang bảo với Ngụy Đô:” Gọi nha hoàn Tiểu Bình tới đây, ta muốn bọn họ đối chất.”

Trong lúc Ngụy Đô đi tìm người, Lãnh Nghệ cúi xuống nhìn Đồ Nhị còn chưa lấy lại được sức lực đang ngồi trên ghế thở hồng hộc vì tức giận:” Kỳ thực ta biết khi đó người không ở trong viện tử, có điều ta biết người đã đi đâu? Chuyện này liên quan tới mạng người, có lẽ Đồ gia người không coi mạng người ra cái gì, nhưng quan phủ như ta thì có, nếu như người bị phán là hung thủ giết tẩu tử, thì khi đó không đơn giản là tội xử trảm đâu, cả Đồ gia người cũng ô danh. Chưa nói khi đó ngoài kia lời ra tiếng vào đáng sợ thế nào, người thừa biết thân phận thúc tẩu dễ khiến người ta sinh suy kỹ xấu xa, hẳn đoán được khi đó có bao nhiêu tin đồn khiến người ta khó chịu nổi nhắm vào Đồ gia.”

“ Người vì cái gì mà sẵn sàng đánh đổi lớn như thế, dùng cái đầu của người mà nghĩ đi.”

Đồ Nhị mặt đỏ gay thoáng cái mặt trắng bệch sợ hãi, môi run run mà không nói.

“ Bản huyện muốn biết chân tướng, nhưng người đã cam tâm làm dê thế tội, vậy thì tốt, bản huyện không còn gì để nói. Đành coi người là tội phạm giao tri phủ đại nhân xử trí thôi ... Bắt hẩn.”

Doãn Thử lấy xích sắt ra khóa hai tay Đồ Nhị lại, Đồ Nhị cắn chặt răng không nói nửa lời.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Chương 167: Tình thế xoay chuyển.

Rất nhanh, nha hoàn Tiểu Bình bị Ngụy Đô áp giải tới, ả vừa nhìn thấy Đồ Nhị bị bắt thì sợ tái mặt, liên tục lùi lại. Tiểu Bình mặt mày tiểu tuy, mắt đỏ hoe, hẳn là khóc rất nhiều, tuổi chừng mười lăm mười sáu, hơi gầy một chút, khá xinh xắn..

Lãnh Nghệ phát tay, bảo Ngụy Đô dẫn Tiểu Bình đi theo mình, tới một chỗ vắng vẻ tĩnh mịch gần đó mới hỏi:” Có biết vì sao bản huyện bắt hẩn không?”

Tiểu Bình sợ hãi lắc đầu.

“ Vì bản huyện dùng hình phạt, rút cuộc hẩn thừa nhận, hẩn cùng người thông đồng với nhau giết Đồ phu nhân.”

Thành Lạc Tiếp sừng sốt, không phải chỉ vì Lãnh Nghệ nói dối mà còn vì sao y lại đưa ra kết luận đó.

Tiểu Bình sợ tới hai chân khụy luôn xuống đất:” Không không, nô tỳ không cùng Nhị gia giết phu nhân, làm sao có chuyện đó được, nô tỳ và phu nhân lớn lên bên nhau từ nhỏ ... Nhị gia nói dối đấy, khi đó Nhị gia không ở trong viện tử.”

Lãnh Nghệ quát:” Còn dám chối, người nói dối, chính người nói, khi đó hẩn ngủ trong thư phòng, bản quan vẫn còn khẩu cung của phủ nha. Nô tỳ giết chủ, đây là tội tòng xẻo.”

“ Không, không, nô tỳ không nói dối, Nhị gia bảo nô tỳ nói như thế! Khi đó Nhị gia lén lút gọi nô tỳ qua một bên, bảo, bảo nô tỳ nói dối ...” Tiểu Bình sợ hãi vô cùng, nói nhanh tới lú lười lú lại:” Nhị gia dọa, nếu nô tỳ không nói sẽ bần vào thanh lâu.”

“ Khi đó hấn ở đâu?”

“ Nô tỳ không biết, khi nô tỳ vào thì trong tiểu viện tử không có ai, phu nhân bảo nô tỳ đợi ở nam phòng đợi. Nô tỳ đợi rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.”

“ Thế thì lạ quá, không có ai mà phu nhân người lại đợi không đi là vì sao?”

“ Nô tỳ không biết, chắc ... chắc là đợi Nhị gia về.”

“ Vậy hấn về lúc nào?”

“ Nô tỳ không rõ, khi Nhị gia gọi thì nô tỳ mới biết là Nhị gia đã về.”

“ Khi đó Đồ bang chủ tới chưa?”

“ Chưa ạ, chỉ có lang trung đang cứu phu nhân.”

“ Hấn trừ bảo người còn bảo ai nói dối nữa?”

“ Thổ Oa ạ.”

Chỉ là một nha hoàn bình thường thôi, Lãnh Nghệ vừa dùng chút thủ đoạn là có thể biết những gì cần biết rồi.” Hấn trừ bắt các người phải nói dối ra thì còn làm gì nữa.”

Tiểu Bình bây giờ làm gì còn dám giấu diếm gì nữa:

- Nhị gia bảo nô tỳ dọn thư phòng, khi đó thư phòng cũng bị lục lọi, nhưng không nhiều, chỉ có một giá sách bị lục thôi, nên nô tỳ dọn rất nhanh.

Những câu trả lời này xem như cũng khớp hiện trường khi đó, giải đáp được mấy mâu thuẫn, Lãnh Nghệ chưa tin hấn, bảo Ngụy Đô đem Tiểu Bình đi, trông coi riêng, không cho giao lưu với bất kỳ ai.

Đợi Ngụy Đô đi rồi, Thành Lạc Tiệp nóng ruột hỏi:” Đại lão gia làm sao khẳng định được là Đồ Nhị không ở hiện trường?”

“Chỉ là suy đoán một trong số khả năng có thể xảy ra thôi, nhưng không rõ nguyên nhân. Giờ ta biết vì sao hấn phải nói dối, vì hung thủ lục lợi phong hấn, hấn muốn chứng minh hung thủ không lén vào phòng mình nên bảo người khác nói dối là mình ngủ trong phòng. Song quên đặt một cuốn sách tỏ vẻ mình đang đọc sách.” Lãnh Nghê giải thích quá trình suy luận của mình:” Nếu khi đó Đồ Nhị ngủ say trong phòng, hung thủ lén vào để trộm tiền, đã giết một người vì sao không giết luôn người đã ngủ say? Đã tìm ra vàng ở phong ngủ, chẳng lẽ không nghĩ tới trong thư phòng cũng có vàng? Vậy mà Đồ Nhị lại bình an vô sự, vậy chỉ có thể là khi đó hấn không có mặt ở trong phòng.”

“Nếu hung thủ có thù với Đồ phu nhân, giết người xong giả vờ là đạo tặc giết người cướp của thì sao?”

“Thế thì càng vô lý, nếu hung thủ có thù với Đồ phu nhân, Đồ phủ rộng thế này, sao không tìm chỗ tĩnh lặng mà giết người, lại tập kích trong tiểu viện tử có người đang ngủ làm gì?”

“Đúng thế thật.” Thành Lạc Tiệp thừa nhận Lãnh Nghê nói có lý:” Vụ án này thật lạ, ai cũng muốn chứng minh mình không có mặt ở nơi xảy ra vụ án. Vậy mà tên Đồ Nhị này rõ ràng không ở hiện trường lại muốn người ta nói mình ở hiện trường.”

Lãnh Nghê gật đầu, đó cũng là điều y không hiểu, tự lẩm bẩm:” Đây chính là chỗ kỳ quái của vụ án, vì sao hấn phải làm thế? Đối với một kẻ không phải lo cơm áo thì cái gì sẽ là thứ quan trọng nhất đây? Rốt cuộc hấn nói dối để che đậy hay bảo vệ cái gì?”

Thành Lạc Tiệp không có câu trả lời.

Lãnh Nghê lại bảo Ngụy Đô đưa Thổ Oa tới, lặp lại thủ đoạn cũ, chỉ cần dọa một chút là hấn liền thừa nhận Đồ Nhị sai

hắn nói dối rằng vụ án xảy ra liền đi đánh thức Nhị gia, kỳ thực lúc hắn quay về tiểu viện tử phát hiện phu nhân chết thì Nhị gia không ở trong đó.

Tiếp đó dẫn cả hai tới phòng Đồ Nhị, bảo họ lặp lại lời khai vừa rồi, Đồ Nhị nổi giận rống lên:” Hai thứ súc sinh ăn trong rào ngoài.”

Hai người sợ hãi liên tục rút lui, không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Thành Lạc Tiệp thì chắn trước mặt hai người, đề phòng Đồ Nhị ra tay giết người bịt miệng hoặc đe dọa khiến hai người kia không dám nói ra nữa, tuy tên này đã bị xích, nhưng thủ đoạn chôn giang hồ rất nhiều, cẩn thận là hơn.

Bằng vào phản ứng này đã đủ rồi, Lãnh Nghê bảo Ngụy Đô đưa hai người ra ngoài, nhìn thẳng vào Đồ Nhị:” Nói đi, tối hôm đó người đi đâu?”

Không ngờ Đồ Nhị mặt mày vốn đang tím tái vì giận lại chuyển thành nụ cười nhạo báng:” Lãnh tri huyện, ngài đã biết ta không ở hiện trường lúc xảy ra vụ án, nói cách khác ta không thể là hung thủ giết người. Vậy ta đi đâu làm gì là chuyện riêng của ta, ngài quản được à? Ta không nói, ngài làm được gì? Mau thả ta ra.”

Thành Lạc Tiệp sững người, thấy nước cờ của Lãnh Nghê sai rồi, chứng minh Đồ Nhị nói dối, ai ngờ thành chứng tử khiến hắn thoát tội, không thể làm gì được hắn nữa.

Lãnh Nghê cũng hơi bất ngờ, tên này lấy lại lí trí nhanh thế, định khiến đầu óc hắn hỗn loạn mà moi ra sơ hở vậy mà thất bại, đành phát tay:” Thả ra đi.”

Doãn Thứ liền cởi xích cho Đồ Nhị.

Chương 168: Trò hay vẫn còn.

Đồ Nhị đứng dậy xoa xoa cổ tay, thái độ giễu cợt với Lãnh Nghệ càng rõ ràng:” Đa tạ Lãnh tri huyện giúp ta tìm chứng cứ vô tội, ta đi được chưa?”

“ Được rồi.” Lãnh Nghệ nhìn Đồ Nhị dương dương đắc ý bỏ đi, kèm thêm một câu:” Ta sẽ nói với Đồ bang chủ, người không ở trong phòng đọc sách, sau đó vì quá mệt mỗi ngủ say, mà là ra ngoài, người không có mặt ở hiện trường, tất nhiên không phải là hung thủ.”

“ Khoan khoan.” Đồ Nhị mặt biến sắc, xuống nước tức thì.” Đại lão gia, chuyện này đừng nói cho ca ca học sinh, được không?”

Tình hình lại một lần nữa thay đổi, Đồ Nhị đang vênh váo vì tìm được sơ hở của Lãnh Nghệ mà thoát tội, không ngờ nghe nhắc tới đại ca của mình thì thái độ khác hẳn.

“ Thật lạ, bài trừ khả năng người không giết tẩu tử là chuyện tốt mà.” Lãnh Nghệ tựa cười tựa không nói:

“ Đại lão gia giúp ta chuyện này, ta sẽ sẽ báo đáp lớn.”

“ Ồ, báo đáp thế nào?” Đồ Nhị lần mò trên người, lấy ra được một cái ngọc bội rất đắt khoát nói:” Ngọc bội này do đại ca học sinh tặng, đồ mua từ kinh thành, trị giá 300 lượng bạc, xin tặng đại lão gia xem như cảm tạ.”

Lãnh Nghệ nhận lấy ngọc bội, nâng nâng trong lòng bàn tay, ước chừng sức nặng:” Thực sự đáng tiền thế à?”

“Đúng ạ, đại lão gia tìm người hiểu biết nhìn là biết ngay.”

“Người cười bản huyện không hiểu biết à?”

“Không, không ạ.” Đồ Nhị cuống lên, cười nịnh lấy lòng:”
Học sinh chỉ nói thứ này rất đáng tiền.”

Lãnh Nghê hừ một tiếng, cát ngọc bội vào ống tay áo:”
Vậy ta giữ giúp người.”

Đồ Nhị mừng rỡ, hết sức khúm núm tiễn chân Lãnh Nghê.

Từ phòng đi ra, Thành Lạc Tiệp chưa cam tâm:” Đại lão gia, tên này lén lút lút rất đáng nghi, sao không làm rõ ràng mà nhận ngọc bội của hắn rồi đi thế?”

“Đừng vội, trò hay còn ở phía au, đi nào, tìm Đồ bang chủ thôi. “Lãnh Nghê ngửa mặt cười gian:

Trong đại đường tiền viện của Đồ phủ lúc này rất náo nhiệt, có thể nhìn ra hai nhóm người tách bạch, một nam một nữ, chia làm hai bên, gườm gườm nhìn nhau như có thể tuốt kiếm nói chuyện bất kỳ lúc nào.

Lúc này Đới bang chủ của Trá Nữ Bang đang giảng có với Đồ bang chủ.

Hà Hiền sau khi chuyển lời cho Đới bang chủ, nàng không bỏ đi, ngược lại còn đòi gặp Đồ bang chủ, nói nếu không sẽ không bỏ qua. Đồ bang chủ chỉ đành tới đại đường gặp mặt, chỉ nói vài ba câu, hai bên đã lâm vào thế bế tắc.

Đới bang chủ hiển nhiên là một nữ nhân, năm nay chưa tới ba mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, vóc dáng hơn người, lúc này mặt mũi khó coi vô cùng:” Đồ bang chủ, thương thuyền của Hứa viên ngoại trước kia đều nộp phí đậu thuyền cho bọn ta, người lại đòi ông ấy nộp tiền tho thuyền bang các người. Lại bắt có thể nhi của ông ấy, có phải khinh người thái quá không?”

Đồ bang chủ ngồi bệ vệ trên ghế trên thái sư ỷ, giọng sang sảng:” Đới bang chủ, Trá Nử Bang các người xưa nay kiếm tiền bằng việc bắt cóc nữ nhân trẻ nhỏ, từ khi nào vươn tay tới cả đường sông thế? Thuyền vận chuyển trên Ba Hà là sự vụ của thuyền bang ta, phí đồ thuyền luôn là bọn ta thu đầu tiên.”

“ Là tên vương bát nào quy định, phí đồ thuyền chỉ có thể do thuyền bang các người thu? Nói ra xem, lão nương đi tìm hấn nói lý.”

“ Đới bang chủ, cô nói kiểu gì vậy, đây vốn là ước định từ lâu, đã thành quy củ trong giới giang hồ. Cầu ai người nấy đi, cơm ai người nấy kiếm, bình an vô sự, ta đâu xen vào chuyện làm ăn của các cô, các cô nhảy vào chuyện làm ăn của ta là sao?”

“ Người không xen vào? Vậy người bắt cóc thê nhi của Đới viên ngoại là cái gì?” Đới bang chủ nổi giận:

“ Chuyện này khác, ta bắt cóc họ là vì họ không nộp tiền phí, không phải tống tiền, khác với các cô.” Đồ bang chủ thấy nói chuyện với bà nương này phí công sức:

Đang tranh luận không ngớt thì một tên tiểu đầu mục chạy tới, thở hồng hộc nói:” Bang chủ, không hay rồi! Mẹ con nhà kia ...”

Nói tới đó nhìn thấy Đới bang chủ liền ngưng bật.

Đồ bang chủ cau mày:” Có chuyện gì, nói đi, Đới bang chủ không phải người ngoài.”

“ Vâng!” Tên tiểu đầu mục ngập ngừng bị Đồ bang chủ trợn mắt đành nói:” Phu nhân của Hứa viên ngoại đã ôm con nhảy sông tự tử rồi.”

“ Cái gì?” Đới bang chủ kinh hãi, đứng bật dậy tuốt trường kiếm bên hông, chĩa thẳng vào Đồ bang chủ:” Họ Đồ kia người giết con tin.”

Thế là người của Trá Nữ Bang và bang chúng thuyền bang bốn phía rút vu khí, chỉ đợi một mệnh lệnh là lao vào liều mạng.

Đồ bang chủ vẫn thản nhiên ngồi yên tại chỗ:” Đới bang chủ, con mắt nào của cô nhìn thấy ta giết con tin? Cô không nghe thấy à, chúng tự nhảy sông tự tử.”

“ Đừng phụ rắm, ai biết có phải là trò quỷ của người không? Được, các người đã trở mặt, sau này chúng ta đường ai nấy đi.” Đới bang chủ xoay người, dẫn đám Trá Nữ Bang theo sau:

Bóng người loáng lên, chỉ thấy Đồ bang chủ đã đứng sừng sững trước mặt à, khoanh tay trước ngực, cười gằn:” Thuyền bang của ta là nơi muốn tới là tới, muốn đi là đi sao?”

“ Người muốn thế nào?” Đới bang chủ lùi lại, bề ngoài hung hăng kỳ thực ả rất ngán người này, ả mới lên làm bang chủ, hôm nay tới đây vốn chỉ là tỏ ra cứng rắn lấy uy trong Trá Nữ Bang thôi, không định xung đột, nếu không bọn họ chẳng có tí phần thắng nào:

“ Đơn giản, bắt cóc nữ nhân là trò sở trường của Trá Nữ Bang các người, có khi nào nghĩ tới ngày bị người ta bắt cóc chưa?” Đồ bang chủ tay không vẫn bước tới một bước:

Đới bang chủ biến sắc, trường kiếm trong tay hơi run:” Người, người muốn giữ bọn ta lại, vậy xem kiếm trong tay ta có đồng ý không đã.”

Đồ bang chủ sao không nhìn ra đối phương đã sợ rồi, chấp tay sau lưng đi thẳng về phía trường kiếm:” Ha ha ha, các người còn nghĩ mình như xưa sao, nếu Trần bang chủ và Tạ phó bang chủ của các người vẫn còn, ta còn nể ba phần. Nhưng các người đắc tội với quá nhiều người, ở miếu thổ địa thiệt hại nặng nề. Người chẳng qua là một tiểu đầu mục, dựa

vào cái miệng nhân lúc trong bang hỗn loạn mà leo lên, người
nghĩ ta sợ ả lăng lơ người à?”

Chương 169: Đồ dầu vào lửa.

(1)

Lời cuối cùng nói ra, Đồ bang chủ đã vươn thẳng tay, chộp thẳng bầu ngực Đới bang chủ, ả thất kinh quét kiếm phạt ngang, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, tay Đồ bang chủ đã thu lại kéo mạnh ra sau, làm đà tay trái, như chớp giật đánh về phía trước. Kiếm đi quá đà, muốn quay lại đã không kịp, Đới bang chủ chụp tay trái xuống giữ tay Đồ bang chủ, nhưng chưởng lực một bên có chuẩn bị đánh ra, một bên là gấp rút ứng phó, thực lực lại chênh lệch thì ích gì.

Uỳnh! Chưởng của Đồ bang chủ đánh thẳng vào ngực ả,

Đới bang chủ bị đánh bay ra, lăn mấy vòng trên mặt đất, kiếm rời tay.

Đám nữ nhân Trác Nữ Bang người lao tới chặn đường, người đỡ bang chủ.

Đồ bang chủ không tiến lên, sờ tay mình cười dâm dăng:” Cảm giác không tệ, bà nương người qua tay không ít nam nhân mà ngực vẫn đàn hồi như thế.”

Phó bang chủ Hà Hiền cười phụ họa:” E sau một chưởng này của bang chủ thành bánh dẹt rồi, không đàn hồi nổi nữa.”

Đám bang chúng thuyền bang cười rộ lên thô bỉ, từ bốn xung quanh dồn ép nữ nhân Trác Nữ Bang vào giữa, mắt không kiêng dè nhìn vào vị trí mẫn cảm trên người họ, như nhìn dê đang trên thớt.

Bang chủ bị thương, sĩ khí Trác Nữ Bang suy giảm, nhân số lại kém đối phương, hôm nay e không thoát.

Đồ bang chủ đang chơi trò mèo vờn chuột thì một tên bang chúng đi vào, khom người nói:” Bẩm bang chủ, tri huyện Lãnh Nghệ cầu kiến.”

“Được, bảo y đợi, ta sẽ về ngay.” Trong lòng Đồ bang chủ lấy làm lạ, sao Lãnh Nghệ tìm mình nhanh thế, hay vụ án đã giải quyết được:

“Vâng.” Tên thuộc hạ đi ngay:

Có việc gấp, Đồ bang chủ không vờn địch nữa:” Bỏ binh khí xuống, ngoan ngoãn chịu trói, hay là để bọn ta ném từng đá xuống nuôi Long Vương đây?”

Nhưng trò mèo vờn chuột vừa rồi phản tác dụng, Đới bang chủ biết buông vũ khí dù có sống thì cũng tệ hơn chết, áp chế thương thế hét lên:” Xông ra ngoài.”

Đám nữ nhân này cũng hiểu thân là nữ nhân rơi vào tay kẻ địch có hậu quả gì, khí thế đột nhiên tăng vọt, tất cả đồng lòng, tạo thành mũi kiếm sắc bén chọn một vị trí chọc thẳng đội hình bao vây của thuyền bang xông ra.

Người thuyền bang đâu ngờ con mồi đợi chết lại vùng vẫy dữ dội như thế, vội vàng rút binh khí chống đỡ. Vừa va chạm, người thuyền bang thất thế lùi lại, Hà Hiền vội huy động người nơi khác hợp vây, không ngờ Đồ bang chủ quát:” Dừng tay, tránh ra cho chúng đi.”

Hà Hiền cuống lên:” Bang chủ, thả hổ về rừng hậu họa vô cùng.”

“Thuyền bang chúng ta lại đi sợ một đám nữ nhân hay sao, kệ chúng đi.”

Bang chúng thuyền bang vội nhường đường, đám Trá Nữ Bang như thú dữ xổ lồng, mong chóng thoát đi.

Đội đôi phương đi cả rồi, Đồ bang chủ mới giải thích với Hà Hiền:” Tên Lãnh tri huyện kia quan chức tuy nhỏ, nhưng có bộ đầu lục phiên môn đi theo, lai lịch không nhỏ. Hiện y đang ở đây, không nên để y thấy chúng ta giết người, tránh lớn chuyện khó thu xếp. Với lại chúng liều mạng như thế, chúng ta cố bắt thế nào cũng tổn hại, được không bằng mất”

Hà Hiền gật đầu liên hồi:” Bang chủ suy nghĩ thật chu đáo, dù sao chúng trốn được mừng một chút sao trốn được hôm rằm.”

“ Chớ lo là, qua lại với nữ nhân phải cẩn thận, dặn các huynh đệ sau này đề phòng chút.” Đồ bang chủ dặn dò:

“ Vâng.” Hà Hiền lui ra, an bài người theo dõi Trá Nữ Bang:

Lúc này Lãnh Nghê cùng mấy người Doãn Thử đang đợi trong phòng khách, đột nhiên thấy đám nữ nhân cầm đao kiếm từ đại đường ào ào chạy về phía đại môn. Từ đại đường tới đại môn còn có cái sân rộng, mấy chục người thuyền bang đứng đó nhưng chỉ thủ thế chứ không ai ngăn cản, để đám nữ nhân đó rời đi.

Tiếp đó chẳng có chuyện gì xảy ra, không lâu sau Đồ bang chủ mặt như tấm gió xuân tháng ba, khác hẳn lần đầu gặp, nhiệt tình chấp tay:” Đại lão gia ra tới tận đại đường tìm ta, hẳn là vụ án có đột phá rồi, không biết kẻ giết phụ nhân ta là ai?”

Lãnh Nghê đặt chén trà uống dở xuống, không đáp mà hỏi:” Vừa rồi ta thấy một đám nữ nhân cầm đao kiếm chạy qua, không phải là có cường đạo gì đó chứ, thật ngang ngược.”

“ Là người Trá Nữ Bang, hai bên phát sinh chút tranh cãi.”

“ A, té ra là bọn chúng, ta nghe nói đám người này chuyên bắt cóc nữ nhân hài tử, cứ nghĩ chúng chỉ dám lén lút hoạt

động, vậy mà dám hoành hành giữa thanh thiên bạch nhật thế này à, không sợ quan phủ sao?”

“ Kẻ ác tất nhiên không sợ ...” Đồ bang chủ trả lời ứng phó qua loa.” Đại lão gia, có phải tới đây vì chuyện nương tử nhà ta, ngài tra ra ai là hung thủ chưa?”

“ Đồ bang chủ, ta không tra được, vì có người không chịu hiệp trợ.”

“ Ai?”

Lãnh Nghệ thông thả nói:” Lệnh đệ.”

“ Nó à?” Đồ bang chủ ngạc nhiên:” Nó làm sao?”

“ Ta tìm hiểu được khi đó lệnh đệ không ở trong thư phòng đọc sách, nhưng không rõ đi đâu, hỏi mà hắn không nói.” Lãnh Nghệ bực tức nói:

Thành Lạc Tiệp câm nín, nàng không ngờ Lãnh Nghệ làm như thế, tự nhiên trong đầu tưởng tượng cảnh hai đứa bé đánh nhau, một đứa đánh không được chạy đi mách mẹ đứa kia. Thấy khóe miệng Doãn Thử cũng đang co giật thì biết không chỉ nàng mới có cảm giác đó.

“ Cái gì?” Đồ bang chủ mặt đanh lại:” Hắn lại không ở trong phòng đọc sách à?”

“ Đồ bang chủ, theo lời phó tông trong nhà nói, khi đó chỉ lệnh đệ và nha hoàn Tiểu Bình và Lưu bà ở trong tiểu viện tử, giờ lệnh đệ không chịu nói ra lúc đó hắn đi đâu, cho nên ta chỉ có thể coi hắn là hiềm nghi giết tẩu tử. Hắn nói thích bắt thì cứ bắt. Ta hết cách, nói muốn đi tìm bang chủ, lệnh đệ lấy ngọc bội ra, muốn ta đừng đem chuyện không ở thư phòng nói với bang chủ ... Đây, chính là cái ngọc bội này.” Lãnh Nghệ móc trong lòng ra cái ngọc bội của Đồ Nhị, đưa cho Đồ bang chủ:

Đồ bang chủ nhìn ngọc bội do chính mình tặng thì làm sao nghi ngờ gì được, tức tới lỗ mũi xì khói, đập thẳng xuống đất vỡ tan nát, quát quản gia:” Bắt cái thằng nhãi bần nhão không trét được lên tường tới đây! Bắt tới đây.”

Quản gia sợ hãi chạy ngay.

Chương 170: Đổ dầu vào lửa.

(2)

Lãnh Nghệ vội vàng nói:” Bang chủ bớt giận, Nhị gia cũng là nhất thời hồ đồ.”

Thành Lạc Tiệp che mặt, nàng không rõ nên gọi đây là mưu trí hay tiểu nhân bỉ ổi nữa, ấn tượng của nàng về Lãnh Nghệ thực sự đảo lộn không nhỏ.

“ Nó không phải là nhất thời hồ đồ.” Đồ bang chủ không nén được giận, đi qua đi lại vung vẩy chân tay phát tiết:” Ta nói với nó không biết bao lần rồi, nhất định phải học cho tốt, thi lấy công danh, Đồ gia không thiếu cái gì nữa, chỉ cần có một thân phận để vinh diệu tổ tiên. Ta là kẻ thô lỗ chẳng hi vọng gì, nó tử nhỏ thông minh, là hi vọng lớn nhất của Đồ gia nhiều đời qua ... Vậy mà nó làm gì? Thằng nhãi đó, tức chết ta.”

Ở thời Tống, địa vị xã hội của văn nhân rất cao, đặc biệt là người có công danh, đây là chuyện vinh diệu tổ tông đời đời, nhất là ở vùng này Ba Châu xa xôi này, người đọc sách không nhiều như ở Trung Nguyên hay Giang Nam. Mừng một Tết nghe nói đệ đệ vẫn đọc sách, ông ta mừng lắm, giờ mới biết mình bị lừa, vậy không biết trước kia bị lừa bao lần rồi, thế nên vừa thương tâm vừa giận.

Lãnh Nghệ vờ vịt thờ dài cảm thông:” Đồ bang chủ không nên gấp, đời này không được thì còn có đời sau, Đồ gia hiện giờ có của ăn của để, muốn nuôi dạy ra con cháu thi lấy công danh chỉ là sớm muộn.”

Không ngờ đây càng là chỗ thương tâm của Đồ bang chủ.” Ta tùy theo thiếp thành bầy, nhưng cả một đứa nhi tử cũng không có. Đệ đệ này của ta từ nhỏ thông minh hoạt bát, cha mẹ lúc còn từng dạy, phải nghiêm khắc quản giáo mới thành tài được. Vậy mà thì ra nó lừa dối ta ... Ta không tha cho nó ...”

Lãnh Nghệ thu thập được không ít thông tin, vẫn đổ dầu vào lửa.” Hẳn là Nhị gia đi thăm bạn thôi, Tết mà, có gì lạ đâu?”

“Bạn gì chứ? Toàn là lũ khốn kiếp, có gì mà thăm mới hỏi, ta nói rồi, không được ta cho phép, không cho phép nó rời viện tử.”

“Ài, chuyện này đúng là không nên lừa bang chủ, hẳn phải biết bang chủ kỳ vọng vào hẳn lớn thế nào chứ? Phải khắc khổ học tập chứ, công danh đâu phải thứ dễ dàng mà có. Nhớ năm xưa ta vì đọc sách mà nhờ phụ mẫu khóa cửa nhốt mình trong phòng, gà chưa gáy đã dậy, đêm đọc sách sợ ngủ gật mà buộc tóc treo lên xà nhà ... Ôi, khổ cực biết bao cũng chỉ miễn cưỡng vào bằng vàng! Học tập là thứ không làm giả được, nếu không chỉ hỏng thôi ...”

Đồ bang chủ như tìm được người đồng cảm, thiếu điều khóc tại chỗ.” Nó đã liên tục thi hỏng ba lần, ta vốn nghĩ, hẳn là do khảo quan không tán thưởng văn chương của nó, nên tìm cho nó tiên sinh tốt nhất. Giờ mới biết, nó lừa dối đại ca nó, nó không học hành gì cả! ... Người đâu, người đâu, mau đi xem sao giờ còn chưa tới.”

Lãnh Nghệ vỗ bàn.” Té ra còn có chuyện đó, lệnh đệ thật không ra làm sao, trưởng huynh như cha, trưởng tẩu như mẹ, cả lời huynh trưởng mà cũng không nghe vậy tiên sinh nào mà dạy được? Giả sử lúc xảy ra vụ án, hẳn chăm chỉ đọc sách

trong phòng, gian tặc làm sao giết được tôn phu nhân, nói ra, tuy không cố ý, nhưng tội không thể tha.”

Từng câu từng chữ cứ vào tim, đúng thế, nếu nó chăm chỉ học hành làm sao ra cơ sự này, Đồ bang chủ nghe mà muốn phát cuồng.

Đồ Nhị lúc này mới tới nơi, hắn còn chưa ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề, thấy ngọc bội của mình vỡ nát trên sàn liền hiểu ngay, chỉ mặt Lãnh Nghê:” Người, người không giữ lời ...”

Chát!

Còn chưa kịp nói hết câu thì Đồ bang chủ xông tới hồ dũ giáng cho một cái tát, Đồ Nhị ngã lăn xuống đất, máu văng ra khỏi miệng.

Lãnh Nghê nhìn Đồ Nhị làm vẻ mặt hổ thẹn:” Đồ nhị gia, thật xin lỗi, người cô phũ kỳ vọng của huynh trưởng, lừa dối thời gian dài, làm sao ta có thể giúp đỡ che giấu được, xin lỗi, chuyện này ta không làm được.”

Thành Lạc Tiệp kêu thảm trong lòng, thôi rồi, bất giác có chút thương hại cho vị Đồ nhị gia kia.

“ Đại lão gia không phải xin lỗi nó, người sai là nó, không phải là ngài.” Quả nhiên Đồ bang chủ đá càng giận đê đê lẫn lông lóc:” Quân súc sinh, người không tự kiểm điểm, còn trách Lãnh đại nhân! Nếu không nhờ Lãnh đại nhân, ta còn bị người lừa dối. Xưa nay ta coi người là kiêu ngạo của Đồ gia, đợi ngày người có được công danh, toại tâm nguyện cha mẹ, ta yên lòng xuống mồ. Người thì sao, dám lừa dối ta Ta, ta đánh chết thằng súc sinh.”

Nói rồi lại muốn xông lên đánh người.

Đúng lúc này Lãnh Nghê bước ra ngăn cản:” Đồ bang chủ bớt giận, có chuyện thông thả nói, biết đâu lệnh đệ có chuyện

gấp cần xử lý, chưa kịp báo, không nên nóng, chẳng may tạo thành sai lầm không sửa chữa được.”

Đồ bang chủ khựng người, như tìm được hi vọng để bầu víu, quát:”

Nói, nói mau, rốt cuộc người đi đâu? Nếu không nói rõ, ta dẫn người tới trước bài vị tổ tông Đồ gia, đánh gãy chân người, xem người còn chạy đi đâu được?”

Đồ Nhị vẫn còn ôm miệng, một cái tát khi nãy làm hấn choáng váng, hộc máu mồm, răng lợi lung lay hết cả.” Đại ca, đệ ... đệ ...”

Đồ bang chủ vừa có chút hi vọng, thấy hấn áp úng là biết, không có chuyện gì hay ho rồi, sôi máu:” Còn không nói, ta phế người ...”

“Đừng đừng, đệ nói ...” Đồ Nhị la toáng lên:” Đệ tìm một thanh lâu nữ tử, ở sau giả sơn ... Á ...”

Đồ bang chủ chưa đợi hấn nói hết đã cho hấn một cú đá nữa:” Hồng nhan họa thủy, có hiểu không hả, đợi đồ đạt rồi, nữ nhân nào không tìm được.”

Lãnh Nghê nhảy ra ngăn cản, tranh thủ quát Đồ Nhị:” Đầu đuôi thế nào, tới lúc nào rồi còn chưa chịu nói, chưa biết ăn năn sao?”

Đồ Nhị biết mình không nói, e hôm nay bị đại ca phế chân, cuống lên chẳng suy nghĩ được gì, nói cả tràng:” Khi đó đệ đang ở sau giả sơn cùng Thúy Hoa, làm, làm chuyện kia ... Nghe thấy phía tiểu viện tử có tiếng người khóc, vội bảo nàng trèo thang mà đi. Sau đó chạy về tiểu viện tử, thấy một mình Thỏ Oa đang khóc dưới hành lang, rồi nhìn thấy đại tẩu nằm dưới đất, phòng ngủ và thư phòng của đệ đều bị lục tung. Đệ hỏi Thỏ Oa, sao còn chưa đi gọi người, hấn nói Tiểu Thuận và Ma Kiểm đi gọi người rồi, hấn ngồi canh.”

“Đệ lại hỏi Tiểu Bình đâu, hắn nói không biết, đệ chạy đi tìm nghĩ nó cũng bị hại, không ngờ nó ngủ trên bàn, liền đá nó một cái, chửi mắng nó, nó sợ quá cũng khóc Đệ sợ đại ca biết mình không có ở trong phòng sẽ tức giận, nên bảo chúng nói dối, còn sai Tiểu Bình thu dọn lại thư phòng. Còn đệ đứng canh ở cổng, thấy Lưu bà từ nhà xí chạy ra, chửi mắng bà ta không chịu trông cửa để kẻ gian vào giết người. Rồi lang trung tới ...”

Chương 171: Lâm vào bế tắc.

Lãnh Nghệ ở bên chăm chú lắng nghe từng lời của Đồ Nhị, lúc này y chẳng cần làm gì, Đồ bang chủ đã làm hộ hết rồi, gầm gừ.” Khi người rời tiểu viện tử thì có ai ở đó?”

Đồ Nhị đã khai tội lớn nhất rồi thì tất nhiên không giấu nữa.” Chỉ có Tiểu Thuận và Ma Kiềm, đệ thấy sắp tới giờ hẹn Thúy Hoa, nói đọc sách mệt rồi muốn rửa mặt, bảo chúng lấy nước, rửa mặt xong đệ nói, đang năm mới không cần ở đây cùng học sinh, ra ngoài mà chơi. Đợi chúng đi rồi, đệ lại bảo với Lưu bà là học mệt ra ngoài đi dạo cho tỉnh, bảo bà ta đóng cửa, rồi đi tìm Thúy Hoa.”

Nói vậy là khi hấn đi, trong tiểu viện tử chỉ có bà già trông cửa đó thôi, Lãnh Nghệ hỏi Đồ bang chủ.” Lệnh đệ đã trên 20, vì sao chưa thành thân?”

“ Ta sợ nó thành thân rồi sẽ không chuyên tâm đọc sách được, cho nên mãi chưa cưới tức phụ cho nó, ai ngờ nó lại giấu diếm đi tìm nữ tử thanh lâu ...” Đồ bang chủ lại bắt đầu nổi giận:

“ Nam lớn nên cưới vợ, lệnh đệ không nhỏ nữa.”

“ Không được, ngày nào chưa có công danh, đừng hòng cưới tức phụ ...”

Lãnh Nghệ biết không khuyên nổi ông ta, tâm tư đó cha mẹ Trung Quốc nghìn năm sau cũng chẳng khác, đứng dậy cáo từ.

Không lâu sau trong phòng khách có tiếng quát tháo, tiếng đánh đập, rồi Đồ Nhị chạy ra, ôm mặt chạy vù qua Lãnh Nghệ.

Kỳ thực Lãnh Nghệ làm việc này trừ xác định chắc chắn Đồ Nhị không ở hiện trường, còn để tìm hiểu con người Đồ bang chủ.

Đồ bang chủ cũng có một mặt nhân tính, hi vọng đệ đệ thông qua học tập đường hoàng, có được công danh, vinh diệu tổ tông. Tâm tư ấy y rất cảm thông.

Đương nhiên, cảm thông không có nghĩa đã khẳng định ông ta không phải người đáng giết. Trên thế giới này không ai là xấu hoàn toàn, không ai là tốt hoàn toàn. Người xấu làm chuyện tốt, người tốt làm chuyện xấu không phải lạ gì. Đồ bang chủ muốn đệ đệ dựa vào học vấn có công danh là đáng khen, nhưng không có nghĩa ông ta không làm chuyện trái lương tâm., vấn đề là chuyện ông ta làm đã tới mức độ đáng giết chưa?

Y không muốn lạm sát người vô tội, nhất là chỉ vì tiền.

Trở về tiểu viện tử, Lãnh Nghệ gọi Lưu bà tới hỏi chuyện:” Lão nhân gia, vì sao trước đó không nói lúc Đồ phu nhân tới thì Đồ nhị gia không ở trong tiểu viện?”

“ Ngài đâu có hỏi, ngài chỉ hỏi lão phụ, phu nhân tới làm gì? Nhưng Nhị gia đi trước khi phu nhân tới, đại lão gia lại chê lão phụ nói nhiều, thế nên ngài không hỏi, lão phụ không nói.” Lưu bà đôi phần trách móc:

Lãnh Nghệ cười khỏ, đúng là Đồ bang chủ có mắng bà ta:” Vậy lão nhân gia kể chuyện trước khi Đồ phu nhân tới, sau khi Đồ nhị ra rời đi, có gì xảy ra không?”

“ Đầu tiên là Tiểu Thuận và Ma Kiểm đi trước, Nhị gia nói là đi tản bộ, lát sau phu nhân tới, chuyện sau đó đã kể cho ngài rồi.”

Không hỏi thêm được gì, Lãnh Nghệ đành để Lưu bà về.

Ăn tối xong, hai nha hoàn được phái tới đốt mấy ngọn đèn dưới hành lang. Thực ra dầu nến cũng không rẻ gì, nên ở nông thôn đi ngủ sớm cũng có một nguyên do, đó là vì nghèo nữa.

Lãnh Nghệ ngồi dưới hành lang tới xuất thần, ánh đèn chiếu không tới trong đại sảnh, nửa sáng nửa tối, như khuôn mặt âm dương, nhìn rất rợn người.

Nha hoàn đứng đó đợi hầu hạ Lãnh Nghệ rửa chân cởi áo lên giường ngủ, nhưng Lãnh Nghệ chưa thể nào quen chuyện ngủ sớm như vậy, bảo họ không cần hầu hạ cứ đi nghỉ trước. Hai nha hoàn liền thỉnh an lùi ra, tới phòng cho phó tông nghị ngơi.

Doãn Thửu và Ngụy Đô cảnh giới bên ngoài, Trịnh Nghiên ở cửa, Thành Lạc Tiệp mang cái ghế tới ngồi cạnh Lãnh Nghệ, thay đổi cách xưng hô dùng khi chỉ có hai người bên nhau:” Nghệ ca ca, chàng nghĩ gì thế?”

“ Vụ án này.” Lãnh Nghệ tự lẩm bẩm:” Kỳ lạ, vụ án tới đây đột nhiên mất hết manh mối, ta chưa biết tiếp tục tra thế nào? Người có khả năng gây án lại có chứng cứ vắng mặt, người ở hiện trường lại không có khả năng gây án.”

“ Vậy thì do người ngoài lén vào thôi.” Thành Lạc Tiệp luôn là cô nương đơn giản, nói xong tự phản bác:” Nhưng mà chàng nói cũng có lý, dấu vết ở hiện trường là ngụy tạo, nếu là ngụy tạo thì không phải người ngoài làm. Nếu không phải người ngoài thì chỉ có Lưu bà và nha hoàn Tiểu Bình kia, mà họ đủ sức bóp chết Đồ phu nhan ... Ài, thiếp cũng hồ đồ.”

“ Người ngoài ta nói ở đây không phải người ngoài phủ, chỉ cần người không quen thuộc tiểu viện tử này đều là người ngoài hết. Nếu là người trong phủ nhưng ngoài tiểu viện tử, vậy không cần giả hiện trường là người ngoài, mà là giả thành người trong làm, dọn dẹp gọn gàng mọi thứ mới hợp lý.”

“ Vậy người ngoài lại am hiểu tiểu viện tử này thì sao?”

“ Khả năng này có, nhưng nhỏ, vì Đồ bang chủ gửi gắm kỳ vọng vào đứa đệ đệ này rất cao, làm riêng một cái tiểu viện tử để hấn chuyên tâm học tập. Cả tức phụ còn không cho cười, thế làm sao để người khác tới quấy nhiễu?” Lãnh Nghê phủ định lời nàng, vụ án này hiện giờ đã lâm vào bế tắc:

Đêm đã về khuya, bóng tối mờ ảo, sương mờ lãnh đãng bao quanh tòa phủ thi thoảng vang vọng âm thanh ai oán của tang gia.

“- Vụ án này đúng là lạ thật đấy, người thông thuộc nơi này nhất là hai nam phó đều không có mặt, đi tản gẫu với người khác. Bọn họ được Thổ Oa là phó tòng của Đồ phu nhân chứng minh rồi. Lưu bà và Tiểu Bình cũng quen thuộc nơi này thì không có năng lực giết người.” Thành Lạc Tiệp cũng ngẫm nghĩ về vụ án, nhưng trù lặp lại lời đã nói thì không giúp được gì, đột nhiên nàng reo lên:” Hay là thế này, trộm vẫn là người ngoài, nhưng hấn rất thông minh, biết chúng ta sẽ suy luận thế nào, nên lợi dụng nguy tạo hiện trường, để chúng ta hiểu lầm là người bên trong làm ra?”

Lãnh Nghê gật đầu:“ Ta đồng ý với nàng, hung thủ là kẻ thông minh, từ việc hấn dẫn vụ án đi vào chỗ bế tắc là đủ thấy rồi.”

Chương 172: Một nơi chưa tìm

Lãnh Nghệ từ khi tới nơi này, vụ án nào y cũng phá trong thời gian rất ngắn, vì người thời đó còn chưa có ý thức chống điều tra. Y thì lại được đào tạo chuyên nghiệp, cách biệt quá lớn, chẳng khác gì dân chuyên nghiệp chơi bóng với dân nghiệp dư, vậy mà lần này dân chuyên nghiệp bị gây khó dễ, ít nhiều đụng chạm tới kiêu hãnh của y:

Thành Lạc Tiệp được Lãnh Nghệ tán đồng thì càng hào hứng góp ý:” Vậy chúng ta nên mở rộng phạm vi điều tra tới toàn bộ nội trạch, thậm chí cả đám giang dương đại đạo từng xuất hiện ở Ba Châu.”

Lãnh Nghệ cũng không quá coi trọng khả năng này, nhưng vì nàng chịu khó động não giúp mình nên cũng gật đầu:” Phương hướng điều tra nên thay đổi, muội nói không sai.”

Thành Lạc Tiệp đắc ý:” Muội giúp huynh rồi đây nhé, huynh nên cảm ơn muội thế nào đây?”

Thế mà cũng tính à? Lãnh Nghệ bật cười:” Thế muội muốn ta cảm ơn thế nào?”

Thành Lạc Tiệp kéo tay Lãnh Nghệ ôm chặt lấy, thủ thủ:” Đương nhiên là làm việc chúng ta luôn muốn làm lại bị đám sát thủ cắt đứt.”

Với nữ nhân thời xưa, dù phóng khoáng tới mấy cũng chẳng thể nào đòi hỏi nam nhân chuyện này, nhất là với cô nương chưa thành thân. Trong khi Lãnh Nghệ lại là một thư sinh cổ hủ, Thành Lạc Tiệp chẳng lẽ không rõ hành vi của

nàng có thể khiến y phản cảm, thậm chí có thể gây ra cái nhìn sai lệch về nàng, vậy mà nàng vẫn làm, vậy chỉ có thể giải thích là nàng vẫn muốn dùng mỹ nhân kế thực hiện kế hoạch của mình, bất chấp hậu quả.

Hành vi đó làm Lãnh Nghệ tâm trạng phức tạp, không khỏi nhớ tới câu nữ nhân càng xinh đẹp càng giỏi lừa người, rốt cuộc có thể tin nàng được mấy phần.” Thời gian qua bọn nàng đã lục tung nơi ở của ta, nàng hẳn biết, bên cạnh ta không có thứ muôi tìm. Tiệp Nhi, nàng không cần dùng thân thể làm thứ trao đổi, vì ta thực sự không có thứ đó. Điểm này ta đã nhắc nàng, bây giờ ta nhắc nàng lần nữa, ta không muốn sau này nàng mắng ta là kẻ lừa đảo.”

Thành Lạc Tiệp im lặng, hồi lâu mới bậm môi:” Còn một chỗ nữa chưa tìm.”

“ Chỗ nào?”

“ Cái rương màu đen nho nhỏ, rất kỳ quái, rất chắc chắn, bọn thiếp mở không ra.”

Lãnh Nghệ hiểu, nàng nói tới cái va li chứa súng bắn tỉa, vì thực hiện nhiệm vụ ám sát cho nên y mang theo, trên đường giao Doãn Thửu cầm, hiện đang đặt trong phòng ngủ của y:” Thứ bên trong không phải thứ bọn nàng muốn tìm đâu, ta dám chắc đây.”

“ Bọn thiếp chưa xem thì làm sao mà biết.”

“ Được, có điều nếu như ta mở ra cho nàng xem rồi thì bọn nàng có thể rời khỏi ta rồi phải không?”

Thành Lạc Tiệp ngạc nhiên:” Liên quan gì sao?”

“ Đương nhiên là có.” Lãnh Nghệ thở dài:” Ta tin thứ mà các nàng tìm, thứ mà đám người truy sát ta muốn, chính vì các nàng đi theo bảo hộ ta, cho nên chúng mới tin chắc thứ đó trong tay ta, chúng càng truy sát ta một cách quyết liệt. Bọn

nàng rời đi rồi, chứng minh thứ đó không có trên người ta nữa, bọn chúng sẽ không truy sát ta, ta có thể sống cuộc đời bình an rồi.”

Thành Lạc Tiếp há hốc mồm, các nàng theo dõi Lãnh Nghê thời gian dài sao không biết y nói đúng, khi họ bắt đầu xuất hiện quanh quần bên y, rắc tới y mới tăng vọt, áy náy nói:” Xin lỗi, gây cho chàng thêm phiền phức rồi. Có điều rời khỏi chàng hay không, không phải do bọn thiếp quyết, mà là hoàng hậu. Hơn nữa nếu bọn thiếp rời đi, sát thủ thừa cơ giết chàng, không phải sai lầm của bọn thiếp sao, đó sẽ là day dứt cả đời của thiếp.”

Đây chính là tình thế bế tắc hiện nay, Lãnh Nghê quay sang nhìn Thành Lạc Tiếp, mỉm cười.” Cảm ơn nàng vì tất cả những điều đã làm cho ta, dù nàng có mục đích, ta vẫn cảm kích.”

Thành Lạc Tiếp dán người lên người y thủ thi:” Vậy có thể mở rương cho muội xem được chưa?”

Lãnh Nghê có chút tò mò về vị hoàng hậu kia, sao có thể khiến nàng hết lòng vì nhiệm vụ như vậy, gật đầu:” Được rồi! Nàng gọi Doãn Thứ lại đây đi, chỉ cho hai người xem thôi.”

“ Được!” Thành Lạc Tiếp lập tức buông Lãnh Nghê ra, kích động đi gọi Doãn Thứ:

Lãnh Nghê tới phòng ngủ của mình, phòng ngủ chính là hiện trường chính, trước khi phá án, y không muốn làm hỏng, nên ở trong thư phòng, ở đây chỉ có một cái giường, va li đặt ở phía dưới.

Doãn Thứ và Thành Lạc Tiếp tới rất nhanh, nhìn rương đầy cấp thiết và mong đợi. Lãnh Nghê xoay mặt mã, cách, va li mở ra.

Lặng lẽ nằm bên trong chính là khẩu súng bắn tỉa 5.8 mm mới nhất sản xuất trong nước, đương nhiên đã được tháo rời thành từng bộ phận.

Hai người kia làm sao biết đây là vũ khí ngàn năm sau, thậm chí chẳng biết nó là vũ khí, nhìn một cách kỳ quái, song không hỏi là cái gì, cũng không đụng vào. Chỉ Thành Lạc Tiệp cầm hai ông ngắm lên xem một lượt, cẩn thận đặt vào.

Doãn Thứu thì lại chú ý tới tấm lót bên trong rương.

Lãnh Nghệ cẩn thận lấy từng món ra, còn tháo cả tấm lót cho họ kiểm tra.

Hai người kia dùng tay sờ tấm lót, thậm chí không kiểm tra rương có ngăn kín không đã lộ ra vẻ thất vọng. Lãnh Nghệ cho họ xem là thông qua cách họ tìm kiếm xác định thứ kia là gì, xem ra đó là thứ khá lớn, lớn chừng ống ngắm, không có khả năng đặt trong ngăn kín, đó hẳn là thứ giống ống ngắm, quyền trục nào đó chẳng?

Xem xong Doãn Thứu không nói gì chấp tay ra ngoài cảnh giới.

Lãnh Nghệ vừa cất va li đi, Thành Lạc Tiệp nắm tay y kéo đi, y ngạc nhiên:” Đi đâu?”

Thành Lạc Tiệp đỏ mặt:” Không phải huynh nói làm chuyện kia trên giường không thú vị, thích làm trên tuyết à? Chúng ta ra ngoài.”

Lãnh Nghệ ngó người, trước đó y nói thế là vì dụ thích khách ra, bây giờ không có thích khách, không ngờ bị nàng hiểu lầm thành sở thích quái lạ rồi. Mà không hiểu làm sao, nàng nhất định làm chuyện đó với mình, gần như thành sự cố chấp của nàng.

Chưa đợi Lãnh Nghệ nghĩ ra cách giải thích, Thành Lạc Tiệp đã kéo y ra khỏi phòng, nói nhỏ:” Trịnh Nghiên đang ở

sau phòng ngủ chính, chúng ta tìm chỗ khác, ừm, ra sau sương phòng đi.”

Chương 173: Đồ phủ hỗn loạn.

Vì phản ứng của Lãnh Nghệ rất yếu ớt, không tán đồng cũng không ra từ chối, có lẽ nam nhân nào rơi vào tình huống đó cũng vậy thôi nên bị dễ dàng bị Thành Lạc Tiệp kéo đi theo hành lang, tới được sau sương phòng.

Nơi này trông ngô đồng, chuối, nhưng có một khoảng trống nhỏ, tuyết trên mặt đất được vun thành đống, mặt đất được người ta lấy đất nén bằng, chưa mọc cỏ.

Thành Lạc Tiệp nhiệt tình như lửa ôm lấy y kéo xuống đất, Lãnh Nghệ ôm nàng xoay một vòng, để nàng nằm trên, nàng ghé vào tai y thủ thi:” Dưới đất lạnh lắm, để muội nằm dưới.”

“ Vì dưới đất lạnh nên để ta nằm dưới.” Lãnh Nghệ đang trong tình thế khó xử, thực sự là y không định làm chuyện đó ở chỗ bờ bụi này, nhưng bảo từ chối nàng thì không làm nổi:

“ Hi hi, không ngờ con một sách như huynh cũng rất khéo miệng ...” Thành Lạc Tiệp vừa nói tới đó thì ngưng bật, vì nàng loáng thoáng nghe thấy cái gì đó, tức thì cảnh giác đặt tay lên miệng Lãnh Nghệ, bảo y im lặng:

“ Đây, ngươi làm gì thế?”

Trong sương phòng gần đó có tiếng lật phật, sau đó có tiếng người vang lên, đó là giọng nha hoàn cao cao trong hai nha hoàn được phái tới hầu hạ Lãnh Nghệ, âm thanh từ sau cửa sổ truyền ra.

Tiếp đó là là giọng nha hoàn thấp trả lời:” Ta không thích ngủ trên đệm trái giường của người khác, nhất là nam nhân,

cho nên ta muốn lật đật lại.”

“ Ta cũng không thích, nhưng không thích thì làm gì được. Vị tri huyện đó chỉ ở đây vài ngày thôi, chúng ta chẳng phải hầu hạ ngài ấy thời gian dài, không cần mang chần đệm theo. Đành dùng của bọn Ma Kiếm, dù sao cũng là người trong phủ cả, làm sao đâu.”

“ Sao lại không, tên Thổ Oa kia và phu nhân nói không chừng từng ở đây ...”

Nha hoàn cao rồi rít xuyt một tiếng:” Đừng nói lung tung.”

“ Gì mà nói lung tung chứ, dù có người trong phủ nghe thấy cũng chẳng ai ngạc nhiên, trừ lão gia không biết ra, có ai không biết phu nhân là loại mồi ong dẫn bướm, nam phó tuần tú đều bị ả ... Ừm” Nha hoàn thấp ú ớ, chắc là bị bịt mồm rồi:

Ngoài cửa sổ Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp thất kinh, không ngờ còn có chuyện này, vị phu nhân kia trông xinh đẹp đoan trang vậy cơ mà.

Nha hoàn cao dù bịt mồm đồng bạn, song cũng không nén được tò mò:” Mà này Thổ Oa đâu có tuần tú nhỉ, sao phu nhân lại thích hẳn?”

“ Chẳng biết nữa trông hẳn ngốc hẳn ngốc ngốc chất phác dễ sai bảo, lại cao lớn, phu nhân có lẽ thích loại đó, ta thấy mắt phu nhân nhìn Thổ Oa ám muội lắm.” Nha hoàn thấp hạ giọng thấp hơn:” Có một lần ta ngửi thấy trên áo trong của Thổ Oa có mùi son phấn của phu nhân, chỉ phu nhân mới có loại mùi này. Vì nghe nói đó là thứ son phấn lão gia mua tử thương cô Tây Dương đấy.”

“ Sao ngửi ngửi được mùi áo trong của hẳn, cái đồ lỏng lẻo, không phải ngửi lên lút dụi đồ Thổ Oa chứ?”

“ Phì miệng chó không mọc được ngà voi, ta giúp hấn giặt y phục nên ngủi được.”

Nha hoàn cao cũng hứng thú lên rồi:” Ngươi không nói ta cũng không dám nói, thực ra có một lần ta thấy phu nhân và Thổ Oa đi ra sau giả sơn, lúc đó Thổ Oa ôm eo kéo vào lòng, rồi còn hôn môi hay sao ấy. Ta sợ đụng phải họ làm chuyện gì đó nên không dám đi tới, nhưng mà đợi mãi, đợi mãi không thấy họ đi ra đấy.”

“ Oa, vậy là thật đấy à?” Nha hoàn thấp thót lên hơi to:

“ Thì ra người chẳng biết gì cả, vậy mà nói như thật ấy, làm ta tưởng ngươi biết chứ?”

“ Ai bảo ta không biết, ta từng thấy Tiểu Bình và Thổ Oa hôn môi nhau đấy, lại còn để hấn sờ soạng khắp người, còn kêu nghe phát khiếp. Không phải có câu gì gì mà thượng bất chính, hạ làm sao đó à? Ắ Tiểu Bình đó lẳng lơ tùy tiện như vậy, phu nhân đường hoàng tử tế mới là lạ.”

“ Ta nghĩ Nhị gia chắc là cũng biết phu nhân là loại nữ nhân gì, cho nên phu nhân tới quyến rũ, Nhị gia không thèm để ý.”

Hai nha hoàn này càng nói càng hăng bắt đầu không giữ giới hạn nữ rồi.

Nha hoàn thấp tỏ ra trái đời:” Ngươi không biết rồi, không phải Nhị gia không thèm để ý, mà là không dám thôi. Nhị gia sợ lão gia như thế, nên dù phu nhân trêu ghẹo thế nào cũng không dám, đợi một ngày lão gia nằm xuống xem. Nhị gia sẽ lôi phu nhân lên giường vội ấy chứ.”

“ Ngươi nói cũng phải, Nhị gia bây giờ chỉ một lòng lấy lòng lão gia, sao dám nhòm ngó tâu tử, tối đa ăn vụng bên ngoài. Hi hi, thực ra trông Nhị gia cũng rất được, đối xử với mọi người lại tốt nữa.”

“ Không phải người muốn quyền rũ Nhị gia đó chứ, nhìn bộ dạng lả lơi của người, ta nghi lắm.”

Nha hoàn cao đánh đá:” Làm như người không muốn ấy, ta đương nhiên là muốn leo càn cao rồi, ai mà chả muốn? Chỉ là Nhị gia thà tìm nữ nhân thanh lâu chứ không đụng vào nha hoàn chúng ta.”

“ Chứ sao, lão gia muốn Nhị gia chuyên tâm đọc sách, nếu tìm nha hoàn trong phủ bị lão gia phát hiện là xong đời, không chỉ Nhị gia, nha hoàn nào dám quyền rũ Nhị gia thì kết cục càng thảm, người đừng làm bậy đó.”

“ Hừm mất hứng ... trái chẵn xong rồi, ngủ thôi.”

Đợi một lúc không thấy hai nha hoàn đó nói thêm gì nữa, Lãnh Nghệ chọc chọc Thành Lạc Tiệp, chỉ chỉ tay về phòng, ý bảo về thôi.

Thành Lạc Tiệp gật đầu, hai người cẩn thận đứng dậy không để phát ra tiếng động, rón chân về thư phòng, đóng cửa lại rồi thở hắt ra, điều bọn họ vừa nghe thấy thật không thể tin nổi.

Cửa vừa đóng lại, Thành Lạc Tiệp không nhịn được:” Không ngờ, thật không ngờ, cái Đồ phủ này loạn thật đấy, phu nhân vụng trộm với nam phó, nha hoàn thì muốn quyền rũ chủ nhân, sao lại có chỗ thế này?”

Lãnh Nghệ ngồi xuống mép giường, trầm tư một lúc đột nhiên nói:” Ta muốn đi xem thi thể Đồ phu nhân.”

“ Bây giờ á?”

“ Ừ?”

Thành Lạc Tiệp giảo môi lên không vui:” Sao mỗi lần chúng ta thân mật lại bị phá rồi chứ?”

Đúng là vậy nhỉ, Lãnh Nghê cũng thấy bất ngờ lắm, đây đã là lần thứ ba rồi còn gì, nhưng mà nói thật, y cũng thở phào, không muốn phát sinh quan hệ đó với Thành Lạc Tiệp, y chưa hoàn toàn bị xã hội phong kiến vạ ác ăn mòn, chuyện đó có lẽ là sớm muộn thôi, ít nhất lúc này trong lòng y chỉ thừa nhận Xảo Nương :” Chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

“ Được rồi, nghe chàng.”

Hai người Lãnh Nghê chỉnh lại y phục rời tiểu viện tử, Doãn Thứ lập tức bám theo. Tới gian phòng nhỏ đặt thi thể bên cạnh linh đường, nơi này đặt liền mấy chậu lửa, nhiệt độ khá cao, không khác gì bên ngoài.

Lãnh Nghê tới bên thi thể, nâng cánh tay lên, hoạt động thử ngón cái, thấy mềm rồi thì mừng thầm. Cẩn thận gỡ từng ngón tay một, quả nhiên trong tay người chết có nắm một thứ màu vàng. Y liền lấy tờ giấy trắng, bọc lấy thứ đó chứ không cầm trực tiếp.

Mang thứ đó tới sát tận đèn lồng nhìn một lúc, mắt Lãnh Nghê sáng lên, bảo với phó tông gác ở cửa:” Đi gọi lão gia Nhị gia của các người tới đây, mời cả tri phủ đại lão gia, nói là ta đã tìm ra hung thủ rồi. Còn nữa gọi cả nha hoàn Tiểu Bình, cùng ba nam phó Thổ Oa, Tiểu Thuận, Ma Kiểm với hai nha hùn hầu hạ ta nữa, gọi hết tới.”

Chương 174: Một năm đất.

(1)

Liêu tri phủ vốn đã ôm tiểu thiếp lên giường rồi, nhưng nghe vụ án đã được phá, chẳng đợi được tới mai, bỏ luôn tiểu thiếp, sai tiểu thiếp mặc quan bào, vội vàng lên kiệu tới Đồ phủ.

Khi Liêu tri phủ tới nơi thì tất cả cũng đã tụ tập đông đủ, câu đầu tiên của ông ta là:” Hung thủ là ai?”

Lãnh Nghệ chấp tay:” Đại nhân đừng gấp, nếu ti chức nói rồi, đại nhân sẽ hỏi vì sao. Cho nên ti chức sẽ nói quá trình ti chức phá án, như thế đưa ra kết luận mới có sức thuyết phục.”

“Được, được, vậy người nói xem nào.”

Liêu tri huyện liền ngồi xuống chủ vị, huynh đệ Đồ gia ngồi bên trái, đám nha hoàn và phó tòng xếp thành một hàng đứng ở gần cửa.

Lãnh Nghệ đứng giữa đám đông, bắt đầu nói:” Mới đầu kiểm tra hiện trường ta phát hiện có dấu vết ngụy tạo, từ đó đoán ra khả năng là trộm trong nhà thực hiện. Vì Đồ phu nhân thường tới viện tử thăm Nhị gia, cho nên khả năng kẻ bám theo cũng biết. Ta liệt kê một danh sách khi phạm ... Nha hoàn Tiểu Bình của Đồ phu nhân, Lưu bà trông cửa, Đồ nhị gia nói là ở thư phòng xem sách, nam phó Ma Kiểm và Tiểu Thuận của Đồ nhị gia, còn có nam phó Thổ Oa.”

Trong phòng im phăng phắc, tất cả hồi hộp nhìn Lãnh Nghệ đi qua đi lại giữa phòng.

Lãnh Nghệ chỉ Đồ Nhị:” Mời đầu ta hoài nghi ngươi nhất, nhưng ta nhanh chóng phát hiện ra ngươi không có mặt ở hiện trường, vì trên bàn của ngươi không có cuốn sách nào cả. Ta cũng đã nhanh chóng tra rõ, ngươi thực sự không ở hiện trường, vì thế ngươi không có khả năng phạm tội.”

Đồ Nhị mặt lúc này đã sưng tím rồi, chấp tay với Lãnh Nghệ một cái cảm tạ, chủ yếu vì y không nói ra chuyện xấu mình làm.

Lãnh Nghệ quay sang nha hoàn Tiểu Bình:” Ngươi và Lưu bà cũng ở hiện trường, song cả hai đều không đủ sức sát hại Đồ phu nhân mà không gây ra chú ý, cho nên ta cũng bài trừ các ngươi.”

Tiểu Bình mặt đỏ hoe, sụt sùi nói:” Nô tỳ làm có thể sát hại phu nhân, phu nhân với nô tỳ ơn nặng như núi.”

Lãnh Nghệ không để ý tới ả, đi qua mặt ba tên Ma Kiếm, Tiểu Thuận và Thổ Oa:” Ba người các ngươi phát hiện thi thể đầu tiên, lúc đó người bị hại đã chết, ba người làm chứng cho nhau, nên bài trừ các ngươi.”

Toàn bộ người trong phòng sửng sốt, hết rồi, thế thì không có ai là hung thủ sao?

Lãnh Nghệ như đọc được ý nghĩ của họ:” Tới đây ta lâm vào bế tắc, tất cả nghi phạm đã bị bài trừ, vậy kẻ giết người phải chăng là người ngoài, là do giang dương đại đạo đột nhập ăn trộm rồi giết Đồ phu nhân.”

Liêu tri phủ vuốt râu, có vài phần tự đắc:” Bản phủ ngay từ đầu đã phán đoán như vậy rồi, quả nhiên do người ngoài làm, tiếc là chưa thể bắt hần!”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Đại nhân, về sau ti chức tình cờ phát hiện ra một chuyện, nhận ra suy luận của mình có vấn đề. Đó

là nghe nói Thổ Oa và Tiểu Bình có quan hệ mập mờ với nhau, đây có phải là bí mật công khai ở Đồ phủ không?”

Thổ Oa lúng túng không dám nói gì, Tiểu Bình mặt đỏ bừng nhìn hấn:” Phu nhân nói, nô tỳ đã tới tuổi xuất các, có thể lựa chọn phu quân trong số nam phó, nô tỳ và Thổ Oa tình đầu ý hợp, đã xin phép phu nhân.”

“ Cho nên các người câu kết với nhau giết Đồ phu nhân!”
Lời Lãnh Nghệ thình lình sắc như dao:

Đồ bang chủ vỗ tay vịn ghế đứng bật dậy, Tiểu Bình và Thổ Oa sợ hãi quỳ ngay xuống kêu lớn:” Không, không phải thế!”

Lãnh Nghệ chỉ Ma Kiểm và Tiểu Thuận:” Kể lại lần nữa tình huống khi các người quay về.”

Ma Kiểm vừa nghe Thổ Oa giết người như sợ hãi đứng tránh hấn một quãng, cẩn thận nói:” Khi đó tiểu nhân và Tiểu Thuận đi vào, Thổ Oa đi trên cùng, hấn nhìn một cái thấy phu nhân, sau đó hét lên chạy tới sờ mũi, lay người, phu nhân không tỉnh, hấn nói phu nhân chết rồi, mau đi gọi người.”

“ Khi đó các người có đi vào đại sảnh không?” Lãnh Nghệ hỏi tiếp:

“ Dạ không.” Tiểu Thuận lắc đầu ngay:” Thổ Oa kêu lên thì bọn tiểu nhân mới đi tới bậc thềm, thấy phu nhân nằm đó lại thêm lời hấn kêu la liền đi gọi người ngay.”

“ Các người nhìn rõ mặt phu nhân chứ? Ta nói là nhìn tận mặt, chứ không phải là từ y phục đoán ra.”

Cả hai nhìn nhau cùng lắc đầu, rõ ràng đều không nhìn thấy.

Lãnh Nghệ gật gù:” Thế là rõ rồi.”

Thổ Oa tới bây giờ mới vội la lên:” Đại lão gia, oan quá, tiểu nhân cùng Ma Kiếm, Tiểu Thuận tán gẫu tới khi quay về tiểu viện tử mới phát hiện phu nhân đã chết thảm, làm sao có thời gian giết người.”

“ Ngươi có.” Lãnh Nghê quát:” Chỉ cần Tiểu Bình giúp ngươi một chuyện nhỏ là được.”

Liêu tri phủ xua tay liên hồi:” Dù có người giúp thế nào thì cũng không thể là hấn, vì khi hấn tới, Đồ phu nhân đã chết rồi mà.”

“ Đại nhân, nếu hai người kia nhìn thấy không phải thi thể Đồ phu nhân mà là ả thì sao?” Lãnh Nghê chỉ khuôn mặt đã tái mét của Tiểu Bình:

Mọi người sững sờ, lại còn có thể có chuyện đó sao?

Lãnh Nghê giọng vang vang:” Hai kẻ bọn chúng đã thương lượng với nhau rồi, sau khi Tiểu Bình theo Đồ phu nhân tới tiểu viện tử, ả sẽ đóng giả phu nhân, có được y phục của Đồ phu nhân với một nha hoàn thiếp thân không hề khó. ả nằm ở trong đại đường giả chết, khi đó chỉ có đèn lồng ở hành lang không chiếu được vào đại đường. Mà thi thể lại nằm đầu hướng vào trong, chân hướng ra ngoài, không nhìn rõ phần đầu.”

Mọi người lờ mờ đoán ra điều Lãnh Nghê muốn nói, nhìn lại vóc dáng Tiểu Bình, từ cao thấp tới gầy béo, thực sự là không khác Đồ phu nhân là bao, trong lúc sáng tối nhập nhèm, chỉ cần Thổ Oa kêu lên một tiếng phu nhân thì ai còn nghĩ gì khác, đều cho rằng đó là Đồ phu nhân rồi.

Nhưng như thế chưa đủ nói lên điều gì?

Lãnh Nghê chỉ Thổ Oa:” Sau khi ngươi sai Ma Kiếm và Tiểu Thuận đi gọi người, ngươi lập tức tới chỗ Đồ phu nhân ẩn nấp Nếu ta đoán không nhầm thì đó là đất trống sau sương

phòng, tuy ta không rõ vì sao lại là ở đó, nhưng ta biết người bóp chết Đồ phu nhân ở đó rồi cùng Tiểu Bình khiêng thi thể tới đại đường. Tiểu Bình thì về nam phòng giả vờ ngủ đợi có người đánh thức mình để làm bằng chứng.”

Chương 175: Một năm đất.

(2)

Mọi người bị suy luận khó tin của Lãnh Nghê làm chóng váng, Liêu tri phủ hỏi:” Đồ phu nhân vì sao nấp sau sương phòng?”

Lãnh Nghê thở dài, hướng về phía thi thể ở linh đường thi lễ:” Thực sự xin lỗi phu nhân, đáng lẽ ta không nên tiết lộ bí mật của người đã mất, nhưng nếu không thì không thể vạch trần kẻ phạm tội, khiến chúng phải trả giá, ta tin phu nhân cũng muốn thế.”

Mấy lời này làm không ít người có linh cảm không lành, ả nha hoàn Tiểu Bình mặt đã vàng như nghệ bất giác lùi lại phía sau, nhưng bắt gặp ánh mắt như cú vọ của Doãn Thửu rừng mình dừng lại.

Đồ bang chủ mặt hơi sầm xuống, nhưng không ngăn cản.

Thế nên Lãnh Nghê nói tiếp:” Quan hệ mập mờ giữa phu nhân và Thổ Oa, ta nghe được từ hai nha hoàn này, mời vừa rồi thôi, ta nói không sai chứ? Hai người các ngươi là nhân chứng nguyên thủy, nói ra có sức thuyết phục hơn ta, các ngươi phải nói thật! Nếu không bản quan luận tội bao che.”

Hai nha hoàn cao thấp sợ quỳ sụp xuống, chỉ biết cúi đầu.

Gân xanh chằng chịt trên trán Đồ trang chủ, ông ta rõ ràng đang phải cực kỳ kìm nén, gằn giọng:” Dám nói sai một câu, ta giết chết các ngươi ngay tại chỗ.”

“ Đồ bang chủ.” Lãnh Nghê nói lớn:” Hai người họ giúp ngươi vạch trần hung thủ giết người, ngươi nên cảm tạ họ chứ

không phải uy hiếp bức hại. Người phải đồng ý điều này, nếu không họ không dám làm chứng đâu.”

Đồ bang chủ sống quá nửa đời người rồi, sao không hiểu:” Được, hai người nói ra, giúp bắt được hung thủ, ta sẽ cho các người một khoản tiền lớn, các người đi nơi khác sống, không cần cố kỵ gì.”

Lãnh Nghệ chấp tay với Liêu tri phủ:” Liêu đại nhân, nhờ ngài làm chứng, nếu hai nha hoàn này về sau có kết quả không hay, xin ngài chủ trì công đạo.”

Liêu tri phủ vuốt râu:” Tất nhiên là thế, giúp quan phủ tra rõ tội phạm, ắt được quan phủ bảo hộ, nói đi, bản phủ đảm bảo cho các người.”

Hai nha hoàn lúc này mới bình tĩnh được một chút, nha hoàn thấp dập đầu:” Mấy ngày trước Thổ Oa có nhờ nô tỳ giặt y phục, khi giặt y phục của hắn, nô tỳ ngửi áo trong của hắn có mùi son phấn đặc trưng của phu nhân, thứ này nghe nói lão gia mua ở người Tây Dương, ngoài phu nhân không ai có ... Nên nô tỳ suy đoán lung tung. Nô tỳ sai rồi, nô tỳ sai rồi, sau này không dám ăn nói linh tinh nữa, lão gia tha mạng.”

Nha hoàn cao dập đầu:” Nô tỳ nhìn thấy, nhìn thấy Thổ Oa ôm phu nhân kéo vào sau giả sơn, rất rất lâu không ra ... Ở ngay sau tiểu viện tử ... Nô tỳ chỉ đoán, không biết họ làm gì ạ ...”

Đây là chuyện liên quan tới phong hóa, hạ nhân dám nhòm ngó tới chủ nhân, càng là người có thân phận địa vị càng căm ghét chuyện này. Liêu tri phủ mặt mày vô cùng đáng sợ đi tới trước mặt Thổ Oa, Thổ Oa nhũn ra đất.

Đồ bang chủ cũng rời chỗ ngồi, tuy ngoài năm mươi, sức lực ông ta vẫn rất lớn, một tay tóm cổ áo hắn nhấc lên không, tay kia xé toạc áo ngoài tóm lấy áo trong của hắn xé một mảng

lớn, đưa lên mũi ngửi, thứ mùi này dù giặt cũng khó phai, ông ta nhận ra ngay , tức thì biến sắc:” Nói, chuyện là thế nào?”

Nhìn từ phản ứng của Đồ bang chủ khi ngửi áo, liền có thể khẳng định lời của hai nha hoàn kia, Ma Kiểm và Tiểu Thuận đứng gần Thổ Oa thì tránh thật xa sợ tai bay vạ gió.

Thổ Oa vốn rất cao lớn vạm vỡ, trong Đồ phủ nổi tiếng là kẻ có sức lực, nhưng trước mặt Đồ bang chủ thành nhỏ bé đến lạ, bị nhấc bổng lên không, toàn thân run lên bần bật:” Phu, phu nhân nói ... Nói thích tiểu nhân ... Liễu nhân không dám Không dám không nghe.”

Liêu tri phu trầm giọng uy nghiêm hiềm thấy:” Đồ bang chủ, trước tiên thả hần xuống, đợi tra rõ vụ án rồi xử tội cùng lúc.”

Đồ bang chủ vung tay một cái, Thổ Oa bị ném thẳng vào góc phòng, va ạch vào tường, hồi lâu không bò dậy nổi.

Liêu tri phủ quay sang Lãnh Nghê:” Cho dù tên phó tòng này có tư tình với Đồ phu nhân và nha hoàn, cũng không thể nói hần giết người, lập luận của ngươi có lý, nhưng chưa đủ sức thuyết phục.”

Đây mới là cái uy của một tri phủ, Lãnh Nghê bất giác cũng có chút áp lực, đi tới bên thi thể, nâng bàn tay nắm chặt lên:” Đại nhân xem, thứ Đồ phu nhân đến chết vẫn nắm chặt trong tay là thứ gì?”

Liêu tri phủ tới gần:” Là đất ... Đất, Thổ Oa? A ... Chẳng lẽ Đồ phu nhân muốn nói kẻ giết mình là Thổ Oa?”

“ Đại nhân anh minh.” Lãnh Nghê chấp tay:” Nếu Đồ phu nhân chết ở đại đường, sàn đều bằng gạch rất sạch sẽ thì lấy đâu ra đất để nắm lấy? Cho nên Đồ phu nhân bị bóp chết ở nơi có đất rồi mới đưa tới đại đường! Ti chức đã tra hết cả tiểu

viện tử, chỉ có sau sương phòng có một mảnh đất vừa làm phẳng. Đồng thời đã thấy vết cào tay ở đó.”

Hai mắt Đồ bang chủ bốc ra lửa, nhìn chăm chăm Tiểu Bình và Thổ Oa:” Vì sao các ngươi lại muốn giết phu nhân! Nói!”

Tiếng quát đó tựa hồ khiến trần nhà cũng chấn động, mọi người đều thấy ong ong trong tai. Tiểu Bình tức thì sợ hãi ra quần:” Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng, tất cả là chủ ý của Thổ Oa, cũng là hấn bóp chết phu nhân, nô tỳ chỉ đóng giả phu nhân, giúp hấn khiêng thi thể chứ không làm gì.”

“Giỏi cho con tiện tỳ đồng mưu hại chủ còn mở mồm nói không làm gì?” Đồ bang chủ gầm gừ:” Vì sao?”

“Năm mới, năm mới, Thổ Oa ở trên giường cầu xin nô tỳ giúp giết phu nhân, hấn nói có, có kế hoạch, không ai phát hiện ra. Nô tỳ biết phu nhân thích Thổ Oa, trong lòng khó chịu, nhất thời ma xui quỷ khiến nhận lời. Tối hôm đó, nô tỳ cố ý nói với phu nhân, Thổ Oa tìm phu nhân không biết có chuyện gì. Phu nhân liền dẫn nô tỳ đi tới tiểu viện tử tìm Thổ Oa. Sau đó, sau đó ... Như tri huyện đại lão gia nói ... Hu hu hu ...”

Lãnh Nghệ tới trước mặt Thổ Oa, lạnh lùng hỏi:” Vì sao lại ở đó?”

Thổ Oa bị Đồ bang chủ ném cho hộc máu mồm, thấy Tiểu Bình nói hết ra rồi, đoán chừng biết không thể thoát tội, đại khái cũng có phần căm tức nên quyết nói cho sướng mồm:” Phu nhân nói, làm chuyện đó ở bên ngoài dễ bị phát hiện, lần đó tiểu nhân và phu nhân thân mật sau giả sơn, cũng biết bị nha hoàn kia thấy rồi, về sau tới tiểu viện tử cho an toàn. Vì lão gia nói, không cho ai ảnh hưởng tới Nhị gia học tập, nên khi Nhị gia học đều đuổi Ma Kiểm và Tiểu Thuận đi ...”

“Đương nhiên tiểu nhân biết đó chỉ là cái cớ của phu nhân thôi, phu nhân cố ý chọn ở chỗ Nhị gia, vì khi ân ái với phu nhân, phu nhân cố ý kêu rất lớn, còn nhìn về phía thư phòng. Phu nhân thích Nhị gia, nhưng Nhị gia không để ý, nên mới cố tình ân ái với tiểu nhân ở tiểu viện tử để chọc tức Nhị gia. Phu nhân biết, Nhị gia không dám nói ra.”

Chương 176: Sóng ngầm Đồ gia.

Thê tử mình hết mực chiều chuộng, không những quyền rũ đệ đệ mình, lại còn lang chạ với nô phó, hơn nữa làm việc đó một cách trắng trợn, ai ai cũng biết, chỉ có mình là bị bung tai bịt mắt. Đồ bang chủ loạng choạng tay giơ ra rồi, lại không biết chỉ vào ai chửi bới.

Thổ Oa càng nói càng hăng:” Nhị gia biết phu nhân tới tiểu viện tử để làm gì, cho nên mỗi lần phu nhân nói là tới thăm Nhị gia, Nhị gia kiểng có đi ra ngoài. Hơn nữa mỗi khi lão gia không có nhà, Nhị gia cũng ra ngoài, khi đó phu nhân cũng dẫn tiểu nhân tới tiểu viện tử vụng trộm ngay trên giường ngủ của Nhị gia.”

Ngón tay run run của Đồ bang chủ rút cuộc chỉ đệ đệ, đau lòng còn lớn hơn cả tức giận, dù sao phu nhân là do ông ta bỏ tiền cưới về mà thôi, ngoài ham vẻ đẹp và thân thể trẻ trung của nàng ra thì tình cảm chẳng có gì sâu đậm, còn đứa đệ đệ này lại là tâm huyết, là kỳ vọng của ông ta, là tâm nguyện của cha mẹ:” Giỏi lắm, vậy là người không chỉ một lần ra ngoài, mà thường xuyên ra ngoài, người đi đâu?”

Đồ Nhị tái mặt từ lâu, không ngờ lửa cháy lan tới mình, lấp ba lấp bấp:” Đệ đệ, xem sách mệt, ra ngoài tản bộ.”

“ Rầm thối.” Đồ bang chủ vung tay tát một phát như trời giáng làm mặt Đồ Nhị lệch sang một bên:” Người coi ta là thằng ngốc à? Bọn chúng dùng chỗ người làm nơi vụng trộm, ngủ trên giường của người, chứng tỏ người ra ngoài rất lâu. Nói, đi đâu?”

“Đệ, đệ đi chơi.”

“Chơi đâu? Với ai?”

“Thanh lâu ... Với bằng hữu, nói ra đại ca không biết.”

“Giỏi lắm, người kết giao với toàn đám bạn xấu nên thành ra thế này đây, nói từng đứa ra, ta tìm chúng tính sổ.”

Lãnh Nghệ bất ngờ nói vào:” Nhị gia cả ngày ở trong tiêu viện tử học tập, sao biết lúc nào Đồ bang chủ không có mặt, lúc nào thì về?”

Đồ bang chủ là người hết sức tinh minh, nghe Lãnh Nghệ nhắc nhở một câu liền sực tỉnh, quát:” Đúng, ai nói cho ngươi, ai là năm vùng của ngươi?”

Đồ Nhị cúi đầu không nói.

Đồ bang chủ giận dữ vô cùng, thực ra chuyện đơn giản, đây nhất định là người bên cạnh ông ta, nếu không làm sao biết được hành tung, thoáng nghi là biết.” Là Trung thúc phải không?”

Đồ Nhị vẫn không đáp.

“Giỏi! Giỏi lắm! Ta thông thả tính sổ với các ngươi sau.” Đồ bang chủ không then là một tay kiêu hùng, gặp chuyện như vậy mà ông ta cũng nuốt trôi được, lần nữa quay sang Thổ Oa thì mặt không khác thường ngày xử lý công việc trong bang là bao:” Nói, ai bảo ngươi mưu hại phu nhân?”

Thổ Oa trút hết ra một phen, dũng khí ít ỏi cũng đã trôi đi rồi rồi, giờ như đồng bùn nhão nằm trên sàn:” Không, không ai cả, tiểu nhân, là tự tiểu nhân ... Phu nhân cứ quần lấy tiểu nhân, tiểu nhân thấy phiền, cho nên ...”

Lãnh Nghệ cười nhạt:” Không thể nào, bằng loại ngu xuẩn đã vụng trộm với chủ nhân còn đưa quần áo nhờ người khác

giật thì làm sao nghĩ ra cách giết người kín kẽ như thế? Nhất định có kẻ bày kế cho ngươi.”

Đồ bang chủ bóp cổ Thổ Oa nâng lên, tay từ từ siết lại, Thổ Oa thở không được, hai chân lủng lẳng đã co giật, hai tay cào cào, mắt lồi ra:” Nói!”

“ Hà ... Hà ... Hà ...” Thổ Oa nói không được, miệng chỉ khò khè được mấy chữ:

“ Hà phó bang chủ?” Đồ bang chủ thất kinh, thấy Thổ Oa gật đầu thì buông ngay hấn ra:” Vì sao hấn muốn ngươi giết phu nhân?”

Thổ Oa rơi xuống đất, thở như cá mắc cạn, ho khù khụ:” Tiểu, tiểu nhân không biết Hấn, hấn bảo tiểu nhân dụ đồ phu nhân lên giường ... Rồi lại dạy tiểu nhân giết người ... Còn nói chỗ giấu vàng của Nhị gia, nói cho tiểu nhân hết ... Tiểu nhân nhất thời tham tiền ... Tiền còn ở dưới giường của tiểu nhân ...”

Lãnh Nghê a một tiếng:” Nếu ta đoán không sai, nữ tử thanh lâu hẹn ước với Đồ nhị gia cũng là do vị phó bang chủ này giới thiệu rồi.”

Đồ bang chủ quay lại nhìn đệ đệ, Đồ Nhị gật đầu.

Chuyện càng lúc càng thú vị, Lãnh Nghê có chút hưng phấn, không phải vì y vui mừng trên đau khổ của người khác, mà cái tính thích khám phá giải đáp bí ẩn phát tác mà thôi, bây giờ mọi thứ như củ hành càng bóc càng thêm lớp mới, sao không kích động:” Té ra tất cả là do Hà phó bang chủ giở trò, hấn bày kế cho Thổ Oa giết Đồ phu nhân, an bài thanh lâu nữ tử hẹn ước với Đồ nhị gia. Nói không chừng còn dùng thuốc tả làm Lưu bà đau bụng. Đồ bang chủ, nếu thế vị Trung thúc mà ngươi nghi ngờ kia cũng chính là người của Hà phó bang chủ đấy.”

Đồ bang chủ không trả lời y, mặt tối đen lệnh phó tông:”
Gọi Hà Hiền tới đây cho ta.”

Phó tông vâng lời rời đi.

Đồ bang chủ mặt lạnh tanh đi tới bên xác thê tử, nhìn chăm
chăm vào gương mặt xinh đẹp trắng bệch kia, rồi cuộc cơn
giận dồn nén suốt một buổi tối của ông ta đã bùng phát một
cách vô cùng dữ dội tàn nhẫn. Năm đám tung ra, cả khuôn mặt
tức thì lồm vào.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Liên tục chuỗi trọng quyền dữ dội như sấm nổ chớp giạt,
giáng xuống, chẳng mấy chốc thân thể đẹp đẽ đã thành thứ
không ai muốn nhìn.

Trong phòng không ai dám nói gì, hai nha hoàn sợ hãi ôm
nhau khóc, đám nam phó cũng quay đầu đi nơi khác, kiềm nén
cảm giác nôn nao trong bụng.

Cái giường không chịu nổi áp lực đã sập xuống, thi thể
nằm lăn lóc ở đó, Đồ bang chủ còn chưa hả giận bởi thêm một
cú đá, thi thể bay rầm vào tường. Đồ tang lễ bị ông ta giạt
phăng, rơi đổ vương vãi.

Lãnh Nghệ thâm thất kinh, vũ lực người này rất kinh hồn,
nếu giao thủ tay không mặt đối mặt, y hẳn chỉ có thể dựa vào
sức bền của tuổi trẻ đợi ông ta suy kiệt mới có thể tấn công.
Có thắng cũng phải trên trăm hiệp, nhưng làm gì có cơ hội
đánh lâu như vậy, bên cạnh ông ta lúc nào cũng có một đám hộ
vệ lợi hại.

Đồ bang chủ trút giận xong, quát:” Dừng tổ chức tang sự,
đi cáo lỗi với khách, bảo hòa thượng đạo sĩ đi cả đi! Còn con
tiện nhân này, vứt ra loạn táng cương nuôi chó.”

“ Khoan!” Lãnh Nghệ ngăn phó tông, đi tới bên Đồ bang
chủ:” Chuyện xấu trong nhà không nên để truyền ra ngoài, mất

mặt đâu phải chỉ bang chủ, mà là cả thuyền bang.”

Đồ bang chủ giận quá mất khôn, ông ta không sợ mất mặt cũng không muốn giữ thể diện cho ả tiện nhân, nhưng thể diện thuyền bang cần giữ. Nghe vậy Đồ bang chủ tỉnh táo hơn đôi chút, bảo phó tòng tiếp tục tang sự, nhìn Lãnh Nghê cảm kích rồi gần giọng nói:” Kẻ nào dám đem chuyện hôm nay nói ra ngoài, ta nhận ra hần, nhưng đao của ta thì không đâu.”

Đám phó tòng vâng dạ, nhìn cái thi thể kia, còn ai dám ba hoa nữa, nhưng chuyện không nên thấy đã thấy, điều không nên nghe đã nghe, không ai không nơm nớp lo sợ.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 177: Chuyện còn chưa xong đâu.

Hà Hiền giúp đỡ xử lý tang sự ở tiền sảnh, cho nên tìm thấy rất nhanh. Phó tông đã nói với hắn chuyện không lành, đi vào thấy mất Đồ bang chủ muốn phun lửa, vẫn chần định chấp tay:” Bang chủ gọi thuộc hạ.”

Đồ bang chủ không vòng vo:” Ta hỏi ngươi, ngươi sai Thổ Oa giết phu nhân, có phải không?”

Hà Hiền nhìn liếc Thổ Oa, tên cao ráo vạm vỡ đó giờ co ro như chó nhỏ, không ngờ lại bình tĩnh gật đầu.

“ Tốt, dứt khoát, có phải ngươi bảo Trung thúc tiết lộ hành tung cho đệ đệ ta, để nó thoải mái đi chơi thanh lâu không?” Từ cổ họng Đồ bang chủ phát ra tiếng khùng khục dễ sợ, lại hỏi:

Hà Hiền gật đầu.

“ Tốt! Tốt lắm! “ Bàn tay to như cái quạt của Đồ bang chủ nắm lại, khớp xương răng rắc như đổ rang, ông ta đang tụ lực, một quyền chứa đầy phần hận này một khi đánh ra ắt kinh thiên động địa:” Vì sao làm thế với ta?”

Hà Hiền hai tay chấp sau lưng, vẫn không có vẻ gì là nao núng:” Bang chủ, nguyên nhân liên quan tới cơ mật của thuyền bang, thuộc hạ hi vọng bẩm báo riêng với bang chủ.”

Đồ bang chủ nhìn Hà Hiền như muốn ăn thịt hắn, nhưng đối diện với ánh mắt vững vàng của Hà Hiền, lại nhớ tới công hiến tận tụy bao năm liền cho hắn một cơ hội. Đi tới thương lượng với Liêu tri phủ.

Thuyền bang là bang hội lớn nhất Ba Châu, không chế toàn bộ vận tải đường sông, bang chúng tới hàng nghìn, bất kể về trật tự hay tiền bạc, đều giúp Liêu tri phủ thích an nhàn giải quyết được không ít công việc. Vì thế Liêu tri phủ nể mặt ông ta, gọi bộ khoái vào dẫn Thổ Oa và Tiểu Bình đi, cùng Lãnh Nghệ rời linh đường.

Tất cả đi rồi, Đồ bang chủ vẫn chưa buông nắm đấm:” Người chỉ có một cơ hội, nói đi.”

Hà Huyền thở hắt ra:” Bang chủ, phu nhân phát hiện ra sổ sách rồi.”

“Cái gì?” Đồ bang chủ cả kinh:

Té ra thuyền bang không chỉ độc chiếm vận tải trên Ba Hà, còn ngấm bắt thương thuyền, cướp tiền tài, nhấn người ta chết chìm, rồi cho thuyền xô vào đá, nguy tạo sự cố. Còn bắt cóc con tin đòi tiền chuộc, lấy tiền chuộc xong thì giết người bịt miệng. Sổ sách mà Hà Hiền nói chính là ghi chép lại hàng hóa những vụ đó, giấu ở tiểu viện tử của Đồ Nhị, do Đồ Nhị phụ trách.

Hà Hiền tiếp tục nói:” Phu nhân có ý đồ quyền rũ Nhị gia, một lần trốn trong phòng Nhị gia, đợi Nhị gia đuổi người khác đi hết mới lên vào. Mà Nhị gia kỳ thực đang xử lý sổ sách này, nên bị phu nhân phát hiện, uy hiếp Nhị gia nghe lời mình. Nhị gia không muốn làm chuyện trái luân thường đạo lý nên dùng kế kéo dài thời gian, phu nhân vì nắm được điểm này càng lúc càng can rỡ, làm chuyện không thể chấp nhận ngay ở nơi ở của Nhị gia. Nhị gia không nhịn được lại không dám nói với bang chủ, cho nên nói với thuộc hạ. Thuộc hạ liền bày kế trừ ả.”

Đồ bang chủ mặt âm trầm đi qua đi lại một hồi, chuyện này ông ta muốn xác nhận không khó gì, không sợ Hà Hiền dám nói dối:” Vì sao lại để đệ đệ ta qua lại với nữ tử thanh lâu?”

Hà Hiền thở dài.” Bang chủ, văn nhân mặc khách có ai không dạo thanh lâu? Đó là chuyện phong lưu văn nhã, nơi văn nhân giao lưu, tìm cảm hứng, bang chủ muốn Nhị gia thành tài, không thể chỉ vui đầu đọc sách, giao lưu mới có tiến bộ.”

Đồ bang chủ nhìn hấn hồi lâu, đột nhiên cười lớn, vỗ vai hấn.” Ha ha ha, nói đúng, xem ra trước giờ ta quá cứng nhắc rồi, người làm rất tốt.”

“ Đa tạ bang chủ.” Hà Hiền thở nhẹ ra một hơi:

“ Được rồi, người đi đi, hôm nay xảy ra nhiều chuyện, ta muốn yên tĩnh một chút.”

“ Vâng, bang chủ, tên Lãnh tri huyện kia ở trong tiểu viện tử của Nhị gia, chẳng may ...”

“ Ta biết rồi.” Đồ bang chủ phát tay:” Ta sẽ nghĩ cách.”

Hà Hiền thi lễ lui ra, không biết Đồ bang chủ nhìn bóng lưng mình với nụ cười gằn đáng sợ.

.....

.....

Con người luôn là động vật chứa đầy mâu thuẫn, mỗi lần có một vụ án, Lãnh Nghệ luôn rất phấn khích, y như một con sói lạnh lùng lần theo vết máu, nhe răng nanh ra từng bước tiếp cận con mồi bị thương. Để rồi khi vụ án kết thúc, bí mật được phá giải, tâm trạng y lại rất kém, vì hung thủ có bị đền tội chẳng nữa, đó vẫn chẳng phải kết cục khiến người ta vui vẻ.

Ngược lại Liêu tri phủ sau khi rời khỏi linh đường, tâm trạng ông ta rất tốt, không ngừng khen ngợi Lãnh Nghệ:” Lãnh đại nhân, không ngờ bản lĩnh tra án lại cao như thế, bản phủ

lần này chúng kiến tận mắt, phục rồi phục rồi. Lần sau nếu có nghị án khó giải, bản phủ nhất định cầu viện.”

Ta có đủ rắc rối rồi, ông đừng cầu viện là hơn, nghĩ thế nhưng Lãnh Nghệ khom người chấp tay:” Đại nhân khách khí quá rồi, đại nhân có gì sai khiến, ti chức nhất định kiệt lực hoàn thành.”

Biểu hiện này làm Liêu tri phủ hài lòng vô cùng, chuyện đầu đầu đã xong, có thể về yên tâm ăn Tết tiếp rồi, ngồi kiệu áp giải phạm nhân đi, ông ta cũng không quên dẫn theo cả hai nha hoàn kia nữa. Còn Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiếp trở về tiêu viện tử.

Trong phủ tang lễ vẫn tiến hành như thường, đạo sĩ vẫn làm phép, hòa thượng vẫn tụng kinh, tựa hồ chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng chỉ cần người có chút đầu óc không khó đoán ra, đây chỉ là sự bình yên này là bề mặt mà thôi, một cơn sóng dữ đang ngầm hình thành dưới Đồ gia rồi.

Thành Lạc Tiếp đợi tới chỗ vắng vẻ không người mới nhỏ giọng nói với Lãnh Nghệ:” Nghệ ca ca, vừa rồi chàng không nên truy tới cùng, nhất là chuyện ai giới thiệu nữ tử thanh lâu cho Đồ Nhị càng không nên nói ra.”

“ Vì sao?”

“ Chàng còn chưa thấy à, hai mắt Đồ bang chủ rõ ràng muốn giết người tới nơi rồi, ông ta gửi kỳ vọng vào đệ đệ lớn như thế, chàng làm vậy khác gì đổ dầu vào lửa, thuyền bang sẽ loạn. Lúc đó bất kể là Đồ bang chủ hay Đồ Nhị, họ sẽ đều hận chàng đấy.”

Thì đó vốn là mục đích của Lãnh Nghệ, y đâm bị thóc chọc bị gạo là muốn khuấy đục nước mới mò được cá. Nhưng nhìn vẻ trấn định của Hà Hiền, xem ra hẳn có lý do đầy đủ giải

thích hành vi của mình. Nên lửa chưa cháy, y phải kiếm cơ hội đốt tiếp.

Tuy thế biết Thành Lạc Tiệp có ý tốt, nên bề ngoài Lãnh Nghệ vẫn vỗ trán tự trách:” Nàng xem, đó là cái tật của ta, chuyện gì cũng muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành, nhất thời không để ý. Tại ta cả, phải làm sao đây?”

Trong mắt Thành Lạc Tiệp hiển nhiên vẫn coi y là thư sinh cố chấp không quá am hiểu sự đời, an ủi:” Chàng đừng lo, xem ra vị phó kia có cách thuyết phục Đồ bang chủ, nếu họ không đánh nhau, chuyện vẫn ổn. Nhưng thiếp nhắc chàng, sau này xử lý chuyện liên quan tới người trong giang hồ nên cẩn thận chút, bọn họ rất thích mấy chuyện ân oán thù hận.”

“Được, ta hiểu rồi!”

Chương 178: Hiến cho người trong lòng.

Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp về tới thư phòng trong tiểu viện tử, nơi này nằm sâu trong hậu hoa viên rộng lớn của Đồ gia, vì để Đồ Nhị chuyên tâm vào chuyện học hành, cách trăm bước không có người khác sống, bốn về vô cùng tĩnh mịch. Đây lại mùa đông, tới ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Một sự yên tĩnh tới đáng sợ làm Lãnh Nghệ nhớ tới lời một vị thám tử đại tài, tội ác ghê tởm nhất không xảy ra ở khu ổ chuột nhộp nháp, mà chính là ở những vùng quê vắng vẻ thanh bình. Một câu nói hết sức lạnh lùng, lý trí, không ai có thể phủ nhận tính chính xác của nó.

Vào trong phòng, Thành Lạc Tiệp đốt thêm một chậu lửa, đóng chặt cửa sổ lẫn cửa ra vào, căn phòng trở nên ấm áp, nàng đứng dựa lưng vào cửa, hai tay tay vắt sau lưng đi tới, thân hình yêu kiều khẽ lắc lư, tới bên giường liền ngã vào lòng Lãnh Nghệ kêu như mèo con, mắt mê ly nhìn y chờ đợi.

Hai người cứ mập mập mờ mờ, giả giả thật thật giả giả quá lâu rồi, nên kết thúc rồi, Lãnh Nghệ nắm tay nàng, ghé mặt vào chiếc cổ ngọc ngà của nàng, chỉ cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát như hoa lan len vào cánh mũi. Có một chuyện y nghĩ trong lòng rất lâu rồi, nhưng khó nói ra khỏi miệng, thấy nói ra lời như vậy quá vô sỉ, nhưng nếu không nói, cứ để quan hệ họ ở trạng thái này còn tệ hơn, ấp úng mãi, cuối cùng nói ra:” Tiệp Nhi, nàng là cô nương tốt ... ta sẽ trân trọng

nàng ... ừm, có lời này, ta hi vọng nàng đừng thấy quá đường đột ... nàng làm thiếp thất của ta nhé.”

Thành Lạc Tiệp tức khắc giống như bị điểm huyết, người cứng đờ một chút, đầu hơi cúi xuống, lính nhí:” Không được đâu, nhà thiếp tuy không phải danh môn vọng tộc, nhưng tuyệt đối không để thiếp làm thiếp thất bất kỳ ai.”

Bầu không khí trong phòng trở nên hết sức vi diệu.

Bị từ chối rồi, thế này không khác gì câu hôn gặp phải cái lắc đầu, Lãnh Nghê xấu hổ, bẽ bàng ... Kỳ thực tuy khó nói, nhưng Lãnh Nghê cứ nghĩ rằng mình nói ra câu này sẽ khiến nàng cảm động phát khóc mới đúng, ai ngờ người muốn khóc là mình.

Có phải mình xem thường nàng không, có phải nàng suốt ngày quần quanh bên cạnh, lấy lòng mình, nên mình không khỏi tự cao quá rồi không?

Đề nghị người ta làm thiếp thất, lại còn cho rằng người ta sẽ vui mừng nữa.

Tự cao quá rồi, bị vả mặt đáng đời lắm.

“ Ta hiểu rồi.” Lãnh Nghê nóng rất mặt, tự tôn nam nhân bị đả kích lớn, từ từ buông tay nàng ra, mãi mới nói vài câu vớt vát trong chua chát:” Vậy chúng ta không nên làm thế, nếu ta lấy đi sự thanh bạch của nàng, sau này nàng làm sao gả cho người ta được.”

“ Chuyện này huynh không cần lo, tới khi đó hoàng hậu sẽ lên tiếng, có ý chỉ của hoàng hậu, bà gia sẽ không có gì để nói, càng không dám hỏi tới đâu.” Thành Lạc Tiệp khe khẽ lắc đầu:

Có lý, cái thời thánh ý lớn ngang trời mà, ai dám nói gì, nếu gả vào nhà kém một chút, người ta còn vui mừng vì được hoàng hậu ban hôn ấy chứ. Nghĩ tới sau này nàng thành thê tử

người ta, Lãnh Nghệ không khỏi tức giận.” Nàng hiến thân cho ta là ý muốn của hoàng hậu?”

“Coi như vậy.”

“Hoàng hậu làm thế là vì sao, vì sao nhất định muốn nàng lên giường với người ta.”

“Cũng không hoàn toàn là hoàng hậu yêu cầu như thế.” Thành Lạc Tiệp cẩn thận đi ra xem xét cửa phòng, sau đó quay lại nói nhỏ:” Bọn thiếp phải để hoàng hậu thấy, bọn thiếp đã dốc toàn lực rồi, nếu cả thiếp và Lạc Tuyền đều hiến thân cho chàng, hoàng hậu sẽ không nghi ngờ gì nữa.”

“Hả!” Lãnh Nghệ sững sốt, câu trả lời lần nữa ngoài dự liệu của y:

Thành Lạc Tiệp dựa đầu vào vai Lãnh Nghệ:” Nghệ ca ca, chàng là nam tử tốt, rất được lòng nữ tử đấy, dù phải hiến thân cho chàng, thiếp cũng không thấy ủy khuất.”

“Vẫn Vẫn không nên như vậy là hơn.” Lãnh Nghệ thấy mình chưa đạt tới cảnh giới ngủ với một cô gái rồi coi chuyện đó như không có gì, nhìn nàng lên kiêu hoa với người ta:

Ở mặt này y vẫn là chàng trai thuần tình, nói xong muốn đứng dậy, đừng dậy làm gì, đi đâu, y cũng không biết, ít nhất tạm thời không muốn ở lại căn phòng này.

Không ngờ Thành Lạc Tiệp cuống lên, từ phía sau nhào tới ôm chầm lấy y:” Nghệ ca ca! Nếu chàng không tiếp nhận thân thể của muội, muội sẽ hối hận cả đời.”

Lãnh Nghệ người cứng đờ:” Sao lại nói như vậy?”

Thành Lạc Tiệp ôm Lãnh Nghệ thật chặt, cô gái lúc nào cũng vô tư hoạt bát như nàng không nước mắt lưng tròng:” Hoàn thành nhiệm vụ này trở về, thiếp phải gả cho người ta rồi.”

Dù sớm lường tới kết cục này, nhưng khi nàng nói ra, tim Lãnh Nghệ không khỏi thất lại:” Nàng bảo nàng chưa đính ước cơ mà.”

“ Chưa chính thức, nhưng hoàng hậu đã nói rồi, muốn gả thiếp cho Long Huýnh, đầu lĩnh thị vệ của hoàng thượng.” Giọng Thành Lạc Tiệp có chút nức nở:

Đầu lĩnh thị vệ của hoàng đế? Lãnh Nghệ cười có phần mỉa mai, so ra một tri huyện bé xiu ở cái mảnh đất giành cho kẻ đi đày, nhỏ bé tới không cả đáng kể.

“ Đó là một kẻ rất đáng ghét, thô bạo, háo sắc, tiểu nhân ... Thiếp không muốn gả cho hắn. Nhưng hoàng hậu nương nương có ơn lớn với thiếp, về tình về lý, thiếp đều không thể làm trái. Nghệ ca ca, thiếp ... thiếp, thiếp thích chàng ... Dù gì hoàng hậu cũng lên tiếng rồi, so với việc hiến thân cho tên đáng ghét đó, không bằng cho chàng, như thế, như thế ít nhất muội còn có thứ để tưởng niệm suốt cuộc đời rồi ...” Nói tới đó giọng Thành Lạc Tiệp nghẹn lại trong tiếng khóc không tiếp tục được nữa:

Lãnh Nghệ run rẩy, tay đã đặt lên vai gầy của nàng, chỉ tiến chút nữa, một chút nữa sẽ chạm tới đôi ngực thiếu nữ, y tin lúc đó mình làm bất kỳ điều gì Thành Lạc Tiệp cũng không phản đối, ngược lại còn hưởng ứng với sự nhiệt tình lớn nhất.

Thế nhưng tiếp đó thì sao? Nếu tên Long Huýnh kia thực sự là người như Thành Lạc Tiệp nói, khi hắn phát hiện sự trinh trắng của nàng không còn, chẳng phải mọi chuyện còn tệ hơn sao? Y thì thỏa mãn rồi, nhưng để lại cho nàng cuộc sống đầy bất trắc khó lường sao?

Vì thế bàn tay Lãnh Nghệ thủy chung dừng ở đó không tiến tới thêm, trong phòng chỉ có tiếng khóc nức nở ...

Chương 179: Sập bẫy.

Phương đông đã sáng rực từ bao giờ, tiếng gà gáy cũng không biết gáy qua bao lần.

Hàng mi dài cong cong chớp vài cái, Thành Lạc Tiệp mở mắt nhìn gương mặt tuấn lãng vừa mang chút thư sinh, lại không thiếu góc cạnh rắn rỏi của Lãnh Nghê, nhìn rất chăm chú, như muốn ghi nhớ kỹ gương mặt đó trong lòng.

Suốt một đêm này không có chuyện gì xảy ra cả, Thành Lạc Tiệp khóc nửa đêm, nửa sau thì ngủ thiếp đi. Lãnh Nghê đang nhìn chăm chăm lên trần nhà, cả đêm y không ngủ, thậm chí chưa từng thay đổi tư thế, ngồi nguyên tại chỗ, thấy có động tĩnh cúi xuống cười nhẹ:” Tỉnh rồi sao?”

“ Ừm.”

Thành Lạc Tiệp khóc rất lâu, phát tiết rất nhiều, tâm trạng không quá kém, tuy vậy chuyện hôm qua không thể nói không để lại di chứng gì, làm hai người nhất thời không biết tiếp tục đối diện với nhau thế nào, nàng ngồi dậy rời giường định lấy cốc chuẩn bị nước rửa mặt, che giấu sự lúng túng này.

Lãnh Nghê thở hắt ra một hơi dài rồi vỗ vỗ má đứng dậy, không ngờ vừa đứng lên liền “á” một tiếng, sau đó đứng không vững ngã nhào xuống đất. Thành Lạc Tiệp ở bên phản ứng nhanh như chớp đỡ lấy Lãnh Nghê, nhưng không chịu nổi sức nặng của y, y người ôm nhau lăn lông lốc trên mặt đất.

Quên mất, cả một đêm ngồi không nhúc nhích, hai chân tê hết cả, đến lúc đứng lên Lãnh Nghê mới nhận ra, kết quả là ngã một cú. Chông tay xuống sàn, Lãnh Nghê định đứng dậy, bỗng í một tiếng, cảm giác tay là lạ, hình như vừa trượt đi, y

ngồi dậy, không ngờ đầu đau nhói, như va phải thứ gì đó cứng lắm.

Té ra hai người họ đã lẫn lộn tới dưới trà kỷ rồi.

Thế nhưng cảm giác kia không hề sai, Lãnh Nghệ kê cảm giác ở chân, ngồi hẳn dậy, tay đập đập xuống đất.

Thành Lạc Tiệp cũng ngồi dậy:” Sao thế?”

Lãnh Nghệ nghi hoặc.” Chỗ này hình như không giống nơi khác, vừa rồi ta có cảm giác nó chuyển động.”

“ Vén lên thử xem.” Thành Lạc Tiệp là con mèo hiếu kỳ:” Biết đâu dưới đó giấu bảo bối đấy.”

Có lẽ là để che đậy cho chuyện lúng túng giữa cả hai, thế nên bọn họ nói là làm, còn chẳng đi rửa ráy ăn sáng trước, cứ thế dọn dẹp ghế và trà kỷ đi, sau đó vén thảm lên, gạch xanh lát nên không có gì đặc biệt. Thành Lạc Tiệp thất vọng lắm, nhưng Lãnh Nghệ tin vào cảm giác, khi này, mô phỏng lại tư thế của hai người khi đó, tay sờ sờ xung quanh, cuối cùng phát hiện một viên gạch không chắc chắn như viên khác. Thử ấn xuống, không được, không có chuyện gì xảy ra, y hết đẩy trái lại đẩy phải, hoặc chỉ ấn một đầu. Cuối cùng khi kéo về phía sau, rột cuộc nghe thấy tiếng lạch cạch, bốn viên gạch di chuyển, lộ ra một ngăn ngầm vuông vức.

“ Cái gì thế nhỉ?” Trong ngăn kín kia có rất nhiều sổ sách, Thanh Lạc Tiệp đưa tay cầm cuốn sổ lên, mở qua thấy ghi chép chẳng chịt như cuốn sổ thu chi gì đó, nàng rất ngại mấy thứ đau đầu này, đưa cho Lãnh Nghệ:

Lãnh Nghệ đang muốn lật xem, đột nhiên người hẫng một cái, sàn dưới đất nghiêng đi, hai người chỉ kịp hét lên một tiếng nhỏ rơi xuống.

Sàn từ từ khép lại.

Hai người cứ thế mà rơi xuống, Lãnh Nghệ trong lúc lâm nguy phản ứng rất nhanh, ném quyền sách trong tay ra, vút qua khe hở bay lên nhà.

Cạch, sần khếp lại, hai người họ cũng thuận theo con dốc trượt xuống.

Lãnh Nghệ bám tay vào mặt đất, nhiều năm leo núi, y rất tự tin vào kinh lực của mình, luận sức lực ở đầu ngón tay, y tin mình thua kém cao thủ ung chảo môn như Doán Thửu. Nhưng y không tóm được bất kỳ thứ gì, mặt đất rất cứng lại nhẵn, tựa như tảng đá hoa cương mài phẳng vậy.

Cũng may bọn họ nhanh chóng chạm đáy, bốn phía đen xì, Lãnh Nghệ cảm giác thân thể rơi xuống đồng đồ vật lộn xộn, có cứng có mềm, còn đè nát cái gì đó.

Kinh khủng nhất là, trong này sặc sụa một cái mùi thối khiến người ta ngạt thở. Mà Lãnh Nghệ thì không lạ gì cái mùi này, mùi xác chết thối rữa, cái mùi này, không có thứ mùi thối nào trên đời sánh được.

Ở đây có thi thể thối rữa, hơn nữa e là không chỉ có một cái, ý nghĩ đó vừa dâng lên, toàn thân nổi gai ốc, bụng ợ nước chua, muốn nôn.

Đúng lúc này Thành Lạc Tiệp hoảng hốt gọi:” Nghệ ca ca, chàng ở đâu?”

“ Đây.” Lãnh Nghệ cố nén cảm giác lộn tung phèo trong bụng đáp:

Thành Lạc Tiệp tức thì nhào tới, ôm chầm lấy Lãnh Nghệ, kinh sợ hỏi:” Thối quá, đây là đâu?”

Nàng là thị vệ thiếp thân của hoàng hậu, lại là lúc quốc thái dân an, suốt cả ngày trừ luyện võ ra thì chỉ lúc đối luyện mới ra tay với người khác. Một nữ tử còn chẳng dám sát sinh, tới Âm Lãng mới là lần đầu phá vỡ tiền lệ, trước đó chưa từng

thấy xác chết, càng chưa từng ngửi cái mùi đáng sợ nhất nhân gian này.

Lãnh Nghệ không muốn nói cho nàng sự thật, không muốn nàng thêm sợ hãi, đành giả ngốc:” Ừ, thôi thật đấy.”

“ Đây là đâu nhỉ?”

“ Chắc là một cái hầm, ta đoán khi chúng ta mở ngăn ngầm kia, chỉ lấy đồ ra mà không biết tắt đi cơ quan tương ứng, đây là cách đề phòng nếu có người tình cờ phát hiện cơ quan kia mà không phải chính chủ thì sẽ rơi xuống hầm.”

“ Có phải là nơi đổ rác của Đồ phủ không nhỉ, lại còn cái dốc kia, trơn như bôi mỡ ấy.” Thành Lạc Tiệp cố hết sức căng mắt nhìn bốn phía, nhưng chỉ thấy một màu tối om, không thấy bất kỳ thứ gì.” Giờ chúng ta phải làm sao?”

“ Đừng hoảng, sẽ có cách.” Lãnh Nghệ lúc đó đã ném cuốn sổ trở lại, Doãn Thửu đợi lâu không thấy họ thế nào cũng vào phòng kiểm tra, một khi phát hiện ra cơ quan, họ sẽ được cứu. Tuy vậy, y không thể ngồi yên chờ đợi.” Chúng ta kiểm tra xem có lối ra không?”

Đột nhiên trong bóng tối có tiếng trẻ con sợ hãi:” Mẹ, chúng tôi ... Ừm ..”

Giọng nói đó ngưng bật, như bị ai đó bịt lại.

“ Ai thế?” Lãnh Nghệ cả kinh kéo ngay Thành Lạc Tiệp ra phía sau, cảnh giác quát, đồng thời lắng nghe mọi động tĩnh khả nghi:

Không ai đáp lại.

Trong tình thế ấy mà Thành Lạc Tiệp lại chỉ thấy hạnh phúc, còn không phải sao, một thư sinh yếu ớt, vậy mà khi có điều bất trắc, phản ứng đầu tiên lại là bảo vệ mình, điều ấy chứng tỏ trong lòng y thực sự có mình. Hoàn toàn không phải

vì chỉ tham mỹ sắc của mình. Dù vậy Thành Lạc Tiệp không quên chức trách, kéo Lãnh Nghệ ra sau, nàng nhạy cảm hơn đã nhận ra giọng trẻ con, còn rất nhỏ:” Đừng sợ, bọn ta không phải là người xấu, bọn ta vô tình phát động cơ quan nên rơi xuống đây, các người là ai?”

Vẫn không có người nào trả lời.

Chương 180: Trong hầm tối.

Lãnh Nghệ biết được căn hầm này có người chết, e rằng người ở dưới này là nạn nhân của tội ác, hết sức ôn hòa nói:” Ta là tri huyện huyện Âm Lăng, tới đây tra án, vô tình rơi xuống nơi này. Các người không cần sợ, ở đây có ai, các người liên quan gì tới Đồ gia?”

Rốt cuộc có giọng nữ:” Ngài, ngài thực sự là tri huyện à?”

“ Phải!” Lãnh Nghệ nghe ra đó là giọng nữ, ít nhất phải có hai người:

“ Tốt quá rồi!” Giọng nữ kia cao lên:” Đại lão gia, thanh thiên đại lão gia, cứu mạng, dân phụ và nhi tử bị thuyền bang bắt cóc, chúng ném xuống đây, không biết bao lâu rồi, không có cái ăn Đại lão gia cứu với.”

Bốn bề tối om thò tay không thấy ngón, giọng nói ai oán như từ địa ngục truyền ra, có ai là không sờn gai ốc, Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp cùng thất kinh:” Thuyền bang bắt cóc các người? Các người là ai?”

Giọng nói kia tiếp tục: “ Dân phụ là nguyên phối của thương cô Ba Châu Hứa Gia Phúc, đứa bé này là nhi tử duy nhất của chàng. Dân phụ và nhi tử trên đường đi thăm thân thích bị người thuyền bang tấn công, chúng cướp bóc hết đồ đạc ... Sau đó ... Sau đó Ô nhục dân nữ Thanh thiên đại lão gia, ngài làm chủ cho thiếp.”

Lãnh Nghệ phản nộ:” Người có chắc là người của thuyền bang không?”

“Đúng ạ, tên cầm đầu bọn chúng là Hà Hiền, từng đến nhà dân nữ tìm phu quân dân nữ, nói phải giao tiền phí bến tàu cho chúng, cắt đứt với qua lại Trá Nữ bang, nếu không nghe, hậu quả tự chịu. Hu hu hu ...”

Xem ra không thể sai được, hôm qua Trá Nữ Bang tới nơi này, xem ra là để tìm người, có điều hiện giờ điều cấp thiết nhất là phải nghĩ cách rời khỏi nơi này, Lãnh Nghê hỏi:” Ở đây có lối ra không?”

“Không ạ ...” Phụ nhân kia vừa khóc vừa nói:” Lúc mới bị ném vào đây, dân nữ đã sờ từng chỗ mật, chỉ thấy vách đá, còn mặt đất thì toàn là, toàn là ...”

Từ giọng nói khiếp đảm của nữ tử đó, Lãnh Nghê biết nàng ta đã nhận ra nơi này có thi thể thối rữa, cắt lời ngay:” Được rồi, ta hiểu rồi ...”

Phụ nhân kia tiếp tục nức nở cầu xin Lãnh Nghê cứu mình.

Lãnh Nghê khẽ vỗ vai Thành Lạc Tiệp:” Tiệp Nhi, nàng ở đây, ta sờ xung quanh xem có lối thoát không.”

“Thiếp giúp chàng.” Thành Lạc Tiệp nghe nói thuyên bang là đám phi đồ bắt cóc giết người, cũng muốn sớm ngày ra khỏi nơi này:

“Không cần, nàng ở đây trấn an họ, ta đi thăm dò thôi mà không có gì nguy hiểm đâu.” Lãnh Nghê không muốn nàng sờ phải thi thể lại hoảng sợ, đứng dậy sờ lên trên, tay vừa vươn ra đã chạm tới trần, xem ra cái hầm này không lớn:

Quả nhiên phụ nhân kia nói không sai, trên đầu y không hề có cửa hầm nào cả, y sờ hết một loạt trần, sờ tới bốn góc rồi, thậm chí đến một cái khe nứt bằng ngón tay cũng không có.

Lẽ nào tận cùng cái hầm kia chính là cái cửa lật? Lạch Nghê ngồi xuống lần mò mặt đất, nếu như phụ nhân kia rơi

xuống đây đã lâu không tìm ra lối ra, khả năng cao không sai. Vậy y phải tìm thấy đá lửa, có ánh sáng biết đâu có cơ hội.

Đá lửa ở đâu ra? Chỉ có thể ở trên thi thể người rơi xuống đất, thời đại ấy, chỉ cần người đi ra ngoài, các vật dụng lấy lửa gần như là thứ thiết yếu trên người.

Nếu bọn họ không phải chuẩn bị đi ngủ cởi áo ngoài bỏ hết vật dụng linh kinh ra thì cũng có đánh lửa rồi.

Cổ kìm nén cảm giác kinh tởm ghê người, Lãnh Nghê lần mò, mò được rất nhiều xương, lòng càng kinh khiếp, không có lý nào người ta ném xương thú xuống đây cả.

Chợt có tiếng nói mang theo chút thút thít của Thành Lạc Tiệp:” Nghê ca ca, ở đây, ở đây, toàn là cái gì thế Mặt đất hình như là ...”

“ Không sao! Đừng nghĩ linh tinh, đứa bé còn không sợ, nàng sợ cái gì ...” Lãnh Nghê biết nàng sờ thấy người chết rồi, vội cắt ngang lời:

Nghe y nhắc tới đứa bé, Thành Lạc Tiệp lập tức hiểu ý, không dám nói nữa, hai tay thu về co ro trước ngực, không dám đụng chạm linh tinh.

Ngược lại, Lãnh Nghê lại đang rò rẫm linh tinh tìm thi thể nhưng không thấy, đa phần đã biến thành xương khô, quần áo không còn gì cả, tìm kiếm khó khăn, khi gần như từ bỏ, y sờ được thứ hình hộp.

Đã tới Đại Tổng một thời gian, y rất quen thuộc với hiệu hộp chứa đá lửa của người thời này, cẩn thận lấy ra.

Bên trong hộp vẫn còn ngòi lấy lửa, mà thứ này dùng châm lửa thôi, không cháy lâu được, cho nên phải tìm thứ đốt.

Y phục đốt lên sẽ sản sinh khí độc, ngoại trừ nó, chỉ còn một thứ dễ đốt ... Tóc người chết. Lãnh Nghê nghĩ thôi đã

không tìm được ọe một cái rồi, phải ngồi kiến thiết tâm lý một lúc mới quyết định dùng nó.

Đi gom tóc người chết kia kìa, có thể nói, đây là điểm thách thức tâm lý cực hạn. Nếu không phải là một tay súng bắn tỉa, một vận động viên leo núi, tổ chức tâm lý thuộc hàng siêu cường, Lãnh Nghệ chẳng làm nổi.

Gom được số tóc kha khá, Lãnh Nghệ đặt dưới chân, cầm đá lửa lên, muốn hít sâu lấy cam đảm cũng không, làm thế ở nơi này khác gì tự đầu độc bản thân chứ, nói với phụ nhân kia:” Người chủ ý đưa bé, ta tìm ra đá lửa rồi, chuẩn bị châm lửa đây.”

“ Vâng, đa tạ đại lão gia.” Phụ nhân nhanh chóng hiểu ý Lãnh Nghệ, cảm động nói:

Chỉ chốc lát, tia lửa tóe lên mấy lần, Lãnh Nghệ không quá thành thạo cách lấy lửa này, nhưng không mất nhiều thời gian cũng có thể đốt cháy số tóc kia.

Lửa sáng lên, chiếu rọi hằm ngăm tối tăm.

Lãnh Nghệ nhìn về phía góc tường, thấy một thiếu phụ trên hai mươi, y phục hoa lệ, dung mạo xinh đẹp. Nàng đang ôm chặt một đứa bé bốn năm tuổi, dùng ống tay áo che mặt nó không cho nhìn cảnh tượng xung quanh.

Vì mặt đất toàn là thi thể chồng chất, tuyệt đại đa số đã biến thành xương, nhưng cũng có cái vẫn đang phân hủy, tạo thành cảnh tượng kinh tởm chưa từng có.

Mà số xác chết này toàn mặc y phục hoa lệ đắt tiền.

Không khó đoán ra, đám thuyền bang này cũng giống Trà Nữ Bang, chúng làm nghề cướp bóc, sau đó lấy con tin đòi tiền chuộc. Lấy tiền chuộc xong lại giết luôn xóa dấu vết.

Bảo sao lúc y muốn ở lại tiểu viện tử này, Đồ bang chủ đã rất không muốn, chỉ là ông ta cũng không thể phản đối quá quyết liệt nếu không khiến người ta nghi ngờ.

Chương 181: Tử vô đối chứng. (1)

Ánh lửa sáng lên, nhưng Thành Lạc Tiệp vừa nhìn một cái là nhắm tịt mắt lại, hét to:” Nghệ ca ca, chỗ này rốt cuộc là sao thế?”

“ Chúng ta cứ tìm được lối ra đã rồi hẵng nói sau nhé.” Lãnh Nghệ cũng đang không chế để mình không nôn ra, chuyện này hạn chế nhắc tới là tốt nhất:

“ Thiếp giúp chàng.” Thành Lạc Tiệp thở hồng hộc, dù nàng vô cùng sợ hãi nhưng nàng không phải nữ tử yếu đuối, sau một hồi ổn định tâm lý kiên cường đứng dậy, tay run run chỉ:” Thiếp tìm bên này huynh tìm bên kia.”

Lửa chẳng thể cháy lâu được, trên đồng xương cốt có mấy cuốn sổ, một cuốn đã bị Lãnh Nghệ ném lên trên rồi, còn mấy cuốn này rơi xuống, thứ này quan hệ trọng đại, y cất vào lòng trước.

Hai người bắt đầu tìm kiếm trên tường, trần, khi tóc bị cháy hết, lại kiếm đồng tóc nữa để đốt.

Bốn mặt tường đều dùng từng tảng đất chất thành, rất chắc, không hề có lối ra. Trần hầm không được chặt chẽ như tường, có một chỗ khác chỗ còn lại, hai người cùng thử đẩy, không thấy có chút suy chuyển nào.

Tóc đã cháy hết, nhưng hai người không đốt thêm, lãng phí vô ích.

Thiếu phụ kia vốn trong lòng tràn ngập hi vọng, đến khi hai người Lãnh Nghệ trở về cùng lửa đang tắt dần, rơi vào tuyệt

vọng.

Căn hầm nhanh chóng chìm vào bóng tối, đứa bé trong lòng mẹ yếu ớt nói:” Mẹ, con khát quá ...”

Người mẹ hết cách chỉ biết ôm chặt con, dỗ dành:” Con nhịn thêm chút nữa, chút nữa thôi, ra ngoài rồi sẽ có ..”

“ Vậy bao giờ mới ra ngoài được?”

Người mẹ không trả lời, tiếp đó tiếng khóc khe khẽ truyền ra.

“ Đừng lo, ta có người ở bên ngoài, bọn họ sẽ nhanh chóng phát hiện ra ta mất tích thôi. “ Lãnh Nghê trấn an, bọn họ hết cách rồi chỉ biết trông đợi vào đám Doãn Thứ, nhưng trên đó còn có đám người thuyền bang chưa bị lật mặt, Doãn Thứ trong tình trạng không có đề phòng, liệu có làm được gì không:

Không biết trước được!

Hôm nay Lãnh Nghê và Thành Lạc Tiếp vốn dậy muộn rồi, dậy rồi lại chưa chịu rời nhau, mặt trời lên cao tới ba cây sào mà cửa phòng đóng im ỉm, không có chút động tĩnh nào.

Thế nên sau khi Lãnh Nghê ném cuốn sổ kia ra không lâu thì Trịnh Nghiên cảnh giới bên ngoài cảm thấy không bình thường, tới gõ cửa gọi nhỏ:” Đại lão gia, Lạc Tiếp bộ đầu.”

Gọi hai lần không có phản ứng, Trịnh Nghiên không đắn đo dù chỉ một khắc, tay tuốt kiếm tay chưởng tung cửa nhảy vào.

Trong phòng giường chiếu bừa bộn, mặt đất một góc thảm vén lên, bàn ghế được di chuyển, không thấy người đâu cả.

Trịnh Nghiên nhìn nóc nhà, không thấy có dấu vết đột nhập, huyết sát báo hiệu.

Doãn Thứ và Ngụy Đô nghe thấy, rất nhanh tay lăm lăm vũ khí xông vào phòng:” Chuyện gì thế?”

“ Đại lão gia và Lạc Tiệp bộ đầu đều không thấy đâu cả.”

“ Xảy ra chuyện gì?”

“ Không biết, thuộc hạ không thấy hai người họ thức dậy liền tới gõ cửa, nhưng không thấy ai trả lời, xông vào phòng, liền không thấy ai.” Trịnh Nghiên hết sức lo lắng, hiển nhiên lập tức nghĩ tới đây là chuyện do phía đối đầu làm:

Doãn Thứ bình tĩnh hơn nhiều, ông ta kiểm tra dấu vết còn lại trong phòng, thấy thảm bị vén lên một góc cũng nghi ngờ, nhưng dùng chân dẫm thử mặt đất không phát hiện gì, vì cơ quan kia không khởi động bằng cách ấn xuống để hạn chế khả năng có người tình cờ dẫm vào, nên bọn họ không phát hiện ra gì cả. Ông ta bảo Ngụy Đô đi gọi Đồ bang chủ tới.

Một lúc sau Đồ bang chủ cùng mười mấy tên hộ vệ tới nơi, vừa nhìn tấm thảm bị vén lên là ông ta biết ngay chuyện gì xảy ra, vờ vịt nhìn ngó một hồi rồi hỏi:” Hay là Lãnh tri huyện ra ngoài đi dạo.”

“ Không thể nào.” Doãn Thứ phủ định ngay:” Bọn ta cảnh giới ở ngoài, không thể không biết, huống hồ đại lão gia đi đâu cũng sẽ nói với bọn ta.”

“ Biết đâu bọn họ muốn đi riêng với nhau cho nên không nói cho các vị, lạng lẽ đi ra ngoài. Hay chúng ta tìm kiếm trong phủ trước. Hoa viên nhà ta rất rộng, lại có nhiều cảnh đẹp để ngắm, Lãnh tri huyện phong lưu tài tử, Thành bộ đầu lại xinh đẹp đoan trang ... Ha ha ha ...” Đồ bang chủ nói nửa chừng, hàm ý mọi người đều hiểu:

Doãn Thứ không tin khả năng này, nhưng nhất thời không có cách nào đành nhờ Đồ bang chủ cho người tìm kiếm.

Kết quả dù Đồ bang chủ vô cùng nhiệt tình, huy động cả phó tông tỳ nữ cùng tham gia tìm kiếm, nhưng gần như lục tung từng góc ngách rồi mà tìm cả buổi sáng không có kết quả. Doãn Thứu liền báo cho Liêu tri phủ.

Liêu tri phủ vừa được nửa buổi sáng an nhàn, đang tiếp khách tới viếng thăm thì nghe thấy Lãnh Nghê mất tích thì kệ đang là Tết, cho người gọi đám nha dịch đông đảo kéo tới Đồ phủ.

Tới Đồ phủ, Liêu tri phủ gọi Đồ bang chủ sang bên, sắc mặt nghiêm trọng:” Đồ bang chủ, có một chuyện ngươi có lẽ chưa biết, vị Lãnh tri huyện này thân phận đặc thù, giờ y mất tích trong phủ của ngươi. Đừng nói tới ngươi, mà ngay cả ta cũng không thoát liên quan đâu.”

Đồ bang chủ mặt mày khở sở:” Tiểu nhân cũng đâu muốn thế, đang yên đang lành sao lại mất tích chứ? Tiểu nhân cũng đã phái người tìm kiếm toàn bộ trạch viện rồi.”

Liêu tri phủ sai đám nha dịch tìm kiếm lần nữa vô ích, không còn cách nào khác, huy động thêm người, mở rộng phạm vi tìm kiếm khắp toàn thành.

Tìm tới tận khi trời tối mà vẫn không thấy tin tức gì, Liêu tri phủ sợ tới ba hôn bảy vía bay mất một nửa rồi.

Tìm khắp nơi không thấy, Doãn Thứu đem toàn bộ chú ý tập trung lại căn phòng, cả ngày Trịnh Nghiên đứng canh không cho ai vào.

Doãn Thứu tìm kiếm nửa ngày trời không có manh mối, áo ngoài của Lãnh Nghê và Thành Lạc Tiệp cởi ra còn treo trên giá, sao có thể ra ngoài dạo chơi được. Cũng không có dấu vết chiến đấu đột nhập, tất nhiên thôi, nếu có bọn họ cảnh giới ở ngoài đã nghe thấy rồi, điều quái dị chắc chắn ở căn phòng này.

Tìm mãi không có manh mối gì, rốt cuộc Doãn Thửu đề ý tới cuốn sổ rơi ở góc tường, ông ta thấy nó từ lâu rồi, nhưng không đề ý, chỉ nghĩ khi vận chuyển bàn thì sách trên bàn rơi xuống thôi. Đây là thư phòng mà, thứ ít thiếu nhất là sách, một hai cuốn sách rơi thôi, ai mà đề ý.

Nếu là người đọc sách có lẽ nhặt lên, xem lướt qua là sách gì, nhưng ông ta dù biết chữ lại chẳng hứng thú với sách vở, đến khi chán nản cầm cuốn sách tùy ý lật xem mới biến sắc ...

Chương 182: Tử vô đối chứng. (2)

Thuyền bang chỉ phụ trách vận chuyển hàng hóa, thu phí bến tàu và bảo vệ hàng thôi, bọn họ không được phép trực tiếp tham gia buôn bán hàng. Đây là luật bất thành văn ở đâu cũng vậy, nếu làm trái, toàn bộ thương nhân sẽ đoàn kết chống lại, không cho họ lũng đoạn cả hàng hóa lẫn vận chuyển.

Tất nhiên thuyền bang cũng có thể lén lút mua bán ít hàng giá trị cao, nhưng tuyệt đối không thể nhiều. Vậy mà trong cuốn sổ này ghi lại lượng xuất nhập hàng lớn, chủng loại còn đủ kiểu, rất tạp, không ai kinh doanh bừa bãi nay bán cái này, ngày kia lại bán cái khác như thế.

Bằng vào kinh nghiệm bao năm của Doãn Thứ, ông ta có thể đoán ngay Chỉ có thể là cướp!

Đồ bang chủ cả ngày cũng thấp tha thấp thỏm, đám Doãn Thứ còn quanh quẩn trong thư phòng, dù khả năng bọn họ phát hiện cơ quan rất khó, song khó là vẫn có, ông ta sao đi nơi khác được.

Thấy Doãn Thứ rớt cuộc ở trong thư phòng cả ngày trời rớt cuộc cũng đi ra, ông ta thở phào, bước tới hỏi:” Doãn bộ đầu có phát hiện gì không?”

Doãn Thứ thở dài lắc đầu, đợi tới gần Đồ bang chủ, nhanh như chớp ra tay, năm ngón tay khoằm lại như vuốt ưng, chớp một phát vào yết hầu ông ta:” Không được nhúc nhích.”

Đồ bang chủ làm sao ngờ được Doãn Thứ đột ngột ra tay với mình, không hề phòng bị, tình thần lơ lửng, bị khống chế

tức thì, kinh hãi kêu lớn:” Doãn bộ đầu, chuyện này là sao?”

Mấy tên hộ vệ của Đồ bang chủ vừa dợm bước xông lên thì phát hiện bang chủ đã bị bóp yết hầu, tất cả khựng lại không dám manh động, đứng xa xa chửi bới quát tháo liên hồi.

Trịnh Nghiên và Ngụy Đô tuy chưa hiểu chuyện gì cũng tốt kiểm đứng hộ vệ hai bên Doãn Thứu.

Doãn Thứu biết Đồ bang chủ võ công lợi hại không thua kém mình, không lời lỏng dù khoảng khắc, tay bám vào da thịt ông ta, lạnh lùng nói:” Bảo chúng lui hết ra.”

Đồ bang chủ còn cách nào khác nữa, quát:” Lui, tất cả lui ra.”

Đám hộ vệ lui ra ngoài, nhưng bao vây toàn bộ tiểu viện tử, còn gọi thêm bang chúng thuyền bang tới, chẳng mấy chốc gần trăm người bao vây viện tử nhỏ nhỏ, toàn là tinh anh, vây tới con ruồi cũng không bay nổi.

Liêu tri phủ đang nghỉ ở hậu hoa viên, được nha dịch báo cho vội vàng dẫn người tới tiểu viện tử quát bên trong mở cửa, vừa đi vào đã chất vấn:

“ Doãn bộ đầu, sao lại đột nhiên không chế Đồ bang chủ?”

Lúc này Đồ bang chủ đã bị Doãn Thứu dùng xích sắt trói lại, Ngụy Đô ngồi trên nóc nhà, hấn là cung tiễn thủ xuất sắc, phụ trách cảnh giới trên cao. Trịnh Nghiên sở trường song kiếm chặn ngay đại môn, trong loạn chiến, đôi song kiếm của nàng phạm vi sát thương cực lớn, chuyên đối phó với số đông. Doãn Thứu biết Liêu tri phủ thế nào cũng tới, đứng bên cửa thư phòng đợi sẵn, lấy cuốn sổ ra:” Đại nhân, mời xem.”

Liêu tri phủ nhận lấy, lật xem vài trang, mặt ngày càng đen, ném thẳng cuốn sổ vào mặt Đồ bang chủ đang nằm dưới đất:” Đây là cái gì?”

Đồ bang chủ cả ngày lo sợ chuyện này, tất nhiên là đã nghĩ cách ứng phó, kinh ngạc hỏi:” Đại nhân, không phải là sách sao, tiểu nhân không rõ.”

Liêu tri phủ ngồi xuống, lật sách giơ trước mặt hắn:” Không rõ à, trên này ghi lại ngày tháng hàng hóa các người lấy được, cùng tiêu thụ, bản phủ đang muốn hỏi người đây. Theo ngày tháng ghi trên sổ, đây chẳng phải là những vụ tai nạn từng rung động cả Ba Châu, bản phủ còn phải ra mặt vỗ về thân nhân họ. Thế nào những sổ hàng đó lại ở trong tay các người?”

Đồ bang chủ mồ hôi ròng ròng:” Không thể nào, thuyền bang xưa nay làm ăn đàng hoàng, đại lão gia cũng biết, làm gì có chuyện như thế.”

Liêu tri phủ quát hỏi:” Vậy cuốn sổ này là thế nào?”

Đồ bang chủ dứt khoát nói:” Chắc chắn có người vu oan giá họa cho tiểu nhân.”

Hai bên thân thiết, Liêu tri phủ có lần đích thân chỉ điểm văn chương cho Đồ Nhị, không lạ gì nét chữ của hắn:” Chữ trên cuốn sổ này rõ ràng do đệ đệ người viết, chẳng lẽ đệ đệ người vu oan cho người?”

“ Cái gì?” Đồ bang chủ bấy giờ mới giả vờ xem sổ, lập tức gầm lên:” Đúng là bút tích của nó, chẳng lẽ thằng súc sinh đó giấu diếm tiểu nhân làm loại chuyện này.”

“ Giấu diếm người à?” Doãn Thứ không tin:” Người là bang chủ, làm sao giấu diếm được người?”

“ Đại nhân cũng biết thuyền bang rất lớn, khó tránh khỏi những chuyện không để ý hết. Biết đâu có kẻ xúi bẩy đệ đệ ta làm chuyện xấu. Ta thực sự không biết gì về cuốn sổ này. Doãn bộ đầu cứ cho gọi đệ đệ ta tới hỏi là biết, ta sẽ đối chất với nó.” Đồ bang chủ bộ dạng vô cùng phần nộ:

“Được!” Liêu tri phủ lệnh bộ khoái mình mang tới đi bắt Đồ Nhị:

Doãn Thử sai Ngụy Đô đi cùng đề phòng Đồ Nhị phản kháng, ông ta cũng đề phòng người của Liêu tri phủ bấn tin cho Đồ Nhị chạy trốn, thuyền bang làm lớn thế này, thế nào chẳng có quan hệ với quan phủ.

Lúc này không thể tin bất kỳ ai được, kể cả Liêu tri phủ, vì thế tuy Đồ bang chủ đã bị trói, ông ta luôn đứng trong phạm vi chỉ cần một chiêu là có thể khống chế ngay tức thì.” Có phải đại lão gia của ta phát hiện ra sỗ sách, bị người của người bắt rồi không?”

“Không thể nào, Doãn bộ đầu, ta là người làm ăn thật thà, thuyền bang cũng thế. Chuyện này Liêu tri phủ rõ nhất, bọn ta chưa bao giờ gây rắc rối ở Ba Châu, mỗi năm còn quyên rất nhiều tiền bạc để giúp đỡ bách tính nghèo khổ. Thậm chí có thương nhân vì tranh chấp làm ăn mà đánh nhau, ta đều giúp giảng hòa ... Liêu tri phủ, tiểu nhân nói không sai chứ?” Đồ bang chủ kêu oan:

“Cái này cũng phải.” Liêu tri phủ hắng giọng, ông ta làm sao tin thuyền bang làm ăn thành thật chứ, chẳng qua vì tiện lợi, vì bớt việc cũng nhận không ít lễ vật, vài chuyện mắt nhắm mắt mở cho qua, tốt nhất là người không biết gì, kín đáo trừng mắt lên.” Chẳng lẽ người không biết cuốn sổ này thật?”

“Tiểu nhân thực sự không hay biết, nếu tiểu nhân làm thì ắt đề phòng nghiêm ngặt, sao còn ở đây rồi để Doãn bộ đầu khống chế dễ dàng như vậy?” Đồ bang chủ lấy bất lợi biến thành ưu thế của mình:

Liêu tri phủ nghe cũng xuôi xuôi.” Bản phủ sẽ tra, tốt nhất là không phải người, nếu không ...”

Chương 183: Tử vô đối chứng. (3)

“Đại nhân, suýt!” Doãn Thửu đột nhiên xua tay cắt ngang lời Liêu tri phủ, lắng tai nghe một lúc, sau đó ông ta áp hấn tai xuống sàn, mặt mừng rỡ:” Dưới có người, ai đó đang ở dưới dùng vật cứng húc sàn ...”

Ở phía dưới, Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiếp không ngừng dùng sức đẩy cửa lật kia, nhưng quá nặng, đẩy không được. Hết cách, đánh thay phiên nhau dùng xương đập vào cửa, hi vọng đám Doãn Thửu tra xét bên trên có thể nghe thấy.

Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng Doãn Thửu lúc này đứng ngay bên cạnh, thính giác hơn người nên nghe thấy rồi.

Liêu tri phủ mừng rỡ:” Đào ra! Đào ra cho ta!”

Doãn Thửu là người cẩn thận, nói ngay:” Hẳn phải có cơ quan mới mở được, không nên đào tùy tiện nếu không sẽ làm bị thương người phía dưới. Dù sao cũng tìm thấy người rồi, không cần vội nhất thời.”

Liêu tri phủ sực tỉnh, quát Đồ bang chủ:” Nói, cơ quan ở đâu, đứng ép bản phủ phải dùng tới trọng hình.”

Đồ bang chủ một mực kêu oan:” Tiểu nhân thực sự không biết ... Liêu tri phủ, oan cho tiểu nhân, tiểu nhân mà biết, làm sao để thăng súc sinh làm cái chuyện thương thiên hại lý như thế.”

Doãn Thửu gằn giọng:” Đừng vờ vịt, đến ngay cả trong nhà có cơ quan có mật thất mà ngươi cũng không biết à?

Được, để xem ngươi chịu được bao lâu dưới khổ hình của lục phiên môn ta.”

“ Khoan!” Liêu tri phủ quát, rút cuộc lấy uy của mình ra:” Doãn bộ đầu, đây là địa bàn của bản phủ, xảy ra chuyện bản phủ gánh, có dùng hình cũng phải do bản phủ làm.”

Mãnh long còn khó áp địa đầu xà, Doãn Thứ tùy là bộ đầu kinh thành, thân phận địa vị chưa là gì so với Liêu tri phủ, Liêu tri phủ nể là thể diện của chuyển vận sứ, không phải họ. Không còn cách nào, Doãn Thứ quay sang tìm cơ quan.

Trước đó tìm kiếm không có mục đích tất nhiên là không hiệu quả, lần này Doãn Thứ chỉ tập trung vào phạm vi xung quanh nơi cuốn sách được phát hiện, không lâu sau quả nhiên phát hiện cơ quan. Mày mò một hồi mở ra được ngăn ngầm kia, nhưng trong đó lại trống không.

Còn đang thất vọng thì sàn đá dưới chân hẫng một cái, sàn nhà sụp xuống, Doãn Thứ đang tập trung toàn bộ tinh thần, thể nên ứng phó thần tốc vọt người nhảy lên. Ván sàn kia là một cái cửa lật, trượt xuống một cái liền quay về vị trí cũ. Doãn Thứ trong lúc rơi xuống nhanh tay tuốt kiếm đâm qua khe, không để nó khép hẳn lại.

Thành Lạc Tiệp ở dưới tay đang cầm khúc xương đập sàn đá một cách máy móc trong vô vọng, đột nhiên nó trượt xuống mừng rỡ hét lên:” Bọn ta ở dưới đây, cứu mạng.”

Doãn Thứ tức thì nghe thấy giọng nàng, câu đầu tiên là:” Đại lão gia đâu?”

“ Đại lão gia ở bên cạnh ta, bọn ta trúng cơ quan rơi xuống đây, không bị thương. Bên trong có một phụ nhân và một đứa bé bị thuyền bang bắt cóc. Mau báo Liêu tri phủ bắt bang chủ thuyền bang, bọn chúng cướp thuyền buôn, giết rất nhiều người.” Thành Lạc Tiệp vận sức hết lớn, cố gắng truyền đạt

nhiều thông tin nhất có thể, tránh bên trên không rõ tình hình, trúng độc thủ của thuyền bang:

“ Ta đã phát hiện cuốn sổ, không chế Đồ bang chủ rồi, đợi đó ta lấy thùng kéo mọi người lên.” Doãn Thửu nhẹ người, chỉ cần đại lão gia bình yên là đủ rồi:

Đồ bang chủ vội nói:” Phòng tạp hóa phía nam có thùng ... Thằng súc sinh, không ngờ làm cơ quan độc ác như thế trong nhà, hại tri huyện lão gia rơi xuống, đúng là đáng chết, ta không tha nó.”

Dây thùng nhanh chóng được đưa tới, cánh cửa cũng bị Doãn Thửu mày mò cơ quan mở ra lần nữa. Thùng thả xuống, không ngờ kéo lên đầu tiên là đứa bé, tiếp tới là một phụ nhân ăn mặc hoa lệ, người thứ ba mới là Lãnh Nghệ, cuối cùng là Thành Lạc Tiệp.

Khi đám Lãnh Nghệ lên tới nơi thì trong ngoài tiểu viện tử đã toàn bộ khoái nha môn, người thuyền bang bao vây xung quanh bị Liêu tri phủ yêu cầu buông vũ khí, bọn chúng không đi hẳn, lùi lại khỏi tầm nhìn, vẫn giám sát chặt chẽ.

Hai mẹ con kia là nhân chứng quan trọng lập tức được tháp tùng rời Đồ phủ về nhà môn bảo vệ, Lãnh Nghệ nhìn Đồ bang chủ bị trói nằm dưới đất thì cười nhạt:” Đồ bang chủ, đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm.”

Đồ bang chủ tỏ ra oan ức vô cùng:” Lãnh tri huyện, không phải do ta làm, ta đảm bảo rõ với Liêu tri phủ rồi, ta không biết những chuyện này, hẳn do đệ đệ ta giấu diếm ta làm, xin hai vị đại lão gia minh xét.”

“ Ngươi nói thế là xong sao, giấy không gói được lửa đâu, ta sẽ tra rõ ràng.” Lãnh Nghệ nghĩ tới đồng thi thể phía dưới vừa sợ vừa giận, nếu giết người đã đành, e rằng không ít người còn sống khi ném xuống đó, họ trải qua điều gì trước khi chết,

không thể tưởng tượng nổi, táng tận lương tâm đến thế là cùng:

Liêu tri phủ nói:” Bản phủ đã phái người đi bắt Đồ Nhị ... Sao mãi chưa về?”

Đúng lúc này Ngụy Đô chạy về, từ xa nhìn thấy Lãnh Nghê thì mừng rỡ, song có chuyện cần bẩm báo hơn.” Đồ Nhị chết rồi.”

“ Chết!?” Liêu tri phủ và Lãnh Nghê cùng thất kinh:” Sao lại chết?”

“ Treo cổ chết.” Ngụy Đô bẩm báo:” Bọn thuộc hạ tới chỗ ở của hãn không thấy người đâu, tìm kiếm khắp nơi, kết quả phát hiện hãn đã treo cổ ở góc hậu hoa viên. Đồng thời còn phát hiện phó bang chủ Hà Hiền cũng treo cổ ở cây khác, phía dưới có di thư.”

Liêu tri phủ mở thư ra xem, là chữ của Đồ Nhị, trong đó nhận chuyện cướp thuyền giết người do hãn và Hà Hiền làm, cả căn hầm cũng do hãn phái người đào, người trong hầm do hãn bắt cóc, nhốt vào đó cho chết đói, đại ca hãn không hề biết. Hãn tự biết mình phạm trọng tội không thể tha thứ, ai làm người đẩy chịu, nên treo cổ tự sát.

Đồ bang chủ nằm dưới đất khóc ròng chửi mắng đê đê của mình.

Mặc dù có di thư, Liêu tri phủ không vì thế mà hoàn toàn tin, lệnh bộ khoái bắt Đồ bang chủ mang về đại lao nha môn giam giữ.

Đồ bang chủ được đưa đi, trạch viện lớn tức thì đại loạn tiếng khóc rầm rĩ thấu trời, tuy bang chúng thuyền bang rất đông, không ai dám gây khó dễ cho quan phủ ngay trong thành. Nói thật thuyền bang lúc này chưa tan rã là may rồi,

chuyện này tin rằng sẽ nhanh chóng lan truyền, tới khi đó kẻ thù thuyền bang lại chẳng vội vàng ném đá xuống giếng sao?

Chương 184: Tử vô đối chứng. (4)

Liêu tri phủ và Lãnh Nghệ sai Ngụy Đô dẫn đường, tới nơi phát hiện quả nhiên là Đồ Nhị và Hà Hiền, treo cổ trên hai cái cây khác nhau.

Lãnh Nghệ đi quanh thi thể một lượt, ra lệnh:” Hạ thi thể xuống, ta muốn kiểm tra.”

“ Không cần, đã có di thư rồi, trên người họ lại không có dấu hiệu nào ép buộc, hẳn là sợ tội tự sát.” Đột nhiên Liêu tri phủ lên tiếng ngăn cản:” Chẳng lẽ ngươi cho rằng Đồ bang chủ có can dự vào chuyện này?”

Lãnh Nghệ chấp tay:” Đại nhân, đây là chuyện chảy trên đầu người trọc, ông ta thân là bang chủ sao có thể không biết, quá vô lý.”

Liêu tri phủ có quan hệ mật thiết với Đồ bang chủ, nếu chuyện thương thiên hại lý kia do Đồ bang chủ làm thì ông ta không tránh khỏi có liên quan, nên kết quả này với ông ta mà nói đã là tốt nhất rồi:” Chuyện này khó nói lắm, nếu kẻ dưới che dấu, ông ta có thể không biết thật, Lãnh tri huyện chớ quên chuyện Đồ phu nhân, Đồ bang chủ là người hào phóng rộng rãi, ít để ý tiểu tiết, nhà hoàn gia đình trong nhà biết ả là kẻ lăng loạn mà ông ta không hay biết. Nên ông ta không biết gì về chuyện này cũng là có thể hiểu được.”

Lãnh Nghệ không ngờ Liêu tri phủ lấy cả chuyện đó làm chứng cứ bao biện cho Đồ bang chủ, không khỏi nóng máu:” Đại nhân, phía này vừa phát hiện ra hằm ngăm và sỗ sách, bên

kia Đồ Nhị và Hà Hiền đã sợ tội tự sát, làm sao họ biết? Thế không phải lạ à?”

“ Có gì mà lạ.” Liêu tri phủ phát tay như không, ông ta làm quan bao năm đương nhiên có thủ đoạn.” Bọn ta tìm kiếm các người cả ngày trời, bọn chúng tất nhiên là biết sớm muộn gì cũng tìm thấy người, đến lúc đó sự việc bại lộ là cái chắc. Lại thêm biết Doãn bộ đầu không chế Đồ bang chủ, chúng hiểu mình đã lâm vào đường cùng rồi, Đồ Nhị coi như còn chút lương tâm, ra đi dứt khoát lắm, không để đại ca bị liên lụy.”

“ Đại nhân” Lãnh Nghê tới giờ mới biết mồm mép Liêu tri phủ té ra cũng lợi hại như thế, lý lẽ này làm y nhất thời không cãi được:

“ Đủ rồi, bản phủ sẽ lập tức điều tra, người về tắm rửa thật sạch sẽ, vất vả rồi.” Liêu tri phủ tay bịt mũi đuổi Lãnh Nghê đi:

Điều tra liên tục ba ngày.

Trong ba ngày đó Lãnh Nghê về khách sạn Âm Lăng, hậu di chứng bắt đầu thể hiện, tắm rửa hết một ngày, nôn ọe hết một ngày gần như ăn cái gì là nôn cái đó. Ngày thứ hai ổn định trở lại, sang ngày thứ ba, theo an bài của Đồ sư gia đi chúc Tết các tá quan ở phủ nha.

Đám tá quan này vốn chẳng để một huyện lệnh nhỏ xíu vào mắt, nhưng mà đối với Lãnh Nghê lại nhiệt tình khác thường. Nguyên nhân đơn giản thôi, người ta có cả bộ khoái lục phiên môn làm hộ vệ, tuy không rõ bối cảnh ra sao, nhưng chắc chắn là phải ghê gớm lắm.

Cho nên Lãnh Nghê tới chúc Tết, đám tá quan này đều tự mình ra đại môn nghênh tiếp, mở tiệc khoản đãi, xưng huynh gọi đệ thân thiết, khi đi còn bảo đáp bằng hậu lễ.

Có điều một việc không hay lắm là mùi xác chết trên người Lãnh Nghê và Thành Lạc Tiếp, hai bọn họ ở trong hầm cả ngày trời, dù tắm hết lần này tới lần khác cũng không hết mùi. Thứ mùi này không mười ngày nửa tháng thì không thể tiêu trừ hoàn toàn.

Lãnh Nghê còn đỡ một chút, mất hai ngày là khắc phục được. Thành Lạc Tiếp thì thâm rồi, nàng không biết tắm bao lần, còn tắm nước cực nóng mới chịu. Ăn uống ảnh hưởng nghiêm trọng, không ăn nổi thịt, cứ thấy là nôn tới mặt xanh mặt vàng, chỉ có thể húp cháo trắng, ăn chút rau.

Chuyện này Lãnh Nghê không giúp được gì, bản thân y tới nhà người ta dự tiệc, thấy cá thịt ê hề mà dạ dày làm loạn.

Đến ngày thứ tư, Liêu tri phủ cho gọi Lãnh Nghê tới.

Phủ nha lúc này bị cả trăm người bao vây, không ít người mặc áo tang, đeo khăn trắng, cầm theo bài vị, khóc lóc vang trời cầu xin trừng phạt Đồ bang chủ. Đám nha dịch ai nấy mặt mày như sắp ra trận đứng gác ngày đêm, người ra vào phủ nha đều phải kiểm tra.

Trong hoa sảnh, Liêu tri phủ chỉ đồng quyền tông trên bàn.” Chuyện đã tra rõ, những tên tiểu đầu mục can dự vào hành vi cướp của thương thuyền, bắt cóc con tin đã khai nhận, do phó bang chủ Hà Hiền sai bảo. Không liên quan tới Đồ bang chủ, ông ta hoàn toàn bị che mắt. Bản phủ chuẩn bị tuyên bố vô tội, Lãnh đại nhân cũng là người bị hại, cho nên bản phủ mời người tới đây, người thấy sao?”

Lãnh Nghê trở về đã thỉnh giáo Đồng sư gia về thái độ của Liêu tri phủ, cơ bản hiểu chuyện này, nếu y khẳng khái muốn trị tội Đồ bang chủ thì phải trở mặt với Liêu tri phủ, vì thế chẳng có lựa chọn nào khác.” Đều nghe đại nhân.”

Liêu tri liếc nhìn Lãnh Nghê kiểu xem như người biết điều.” Phụ nhân được cứu ra chính là thê tử của Hứa viên ngoại, nàng chỉ ra, kẻ ô nhục mình chính là ngoại sinh của Đồ bang chủ, khi truy bắt đã sợ tội tự sát.”

Lần này Lãnh Nghê thậm chí còn chẳng nói gì.

Liêu tri phủ rút cuộc cũng nói vài câu vớ vẩn:” Ta biết, thân là mệnh quan triều đình, bị trúng bẫy kẻ gian, người không cam tâm, muốn trừng trị cả Đồ bang chủ. Nhưng bọn chúng khẳng khăng một lời, muốn trị tội ông ta cũng không có chứng cứ. Bản phủ đã cảnh cáo nghiêm khắc Đồ bang chủ, để ông ta ước thúc bộ hạ, không được làm trái vương pháp nữa. Đồng thời, dựa theo sổ sách thu được, bồi thường lại cho nạn nhân bị thuyền bang cướp bóc.”

Lãnh Nghê vẫn không nói, y dùng sự im lặng thể hiện bất mãn của mình.

“ Vụ án này có công lao lớn của người, bản phủ sẽ bẩm báo lên trên, tới khảo hạch ba năm sẽ cho người một đánh giá cao nhất.” Liêu tri phủ hứa hẹn:

“ Đa tạ đại nhân.” Lãnh Nghê đứng dậy khom người thi lễ:

Nếu là một tri huyện bình thường, Liêu tri phủ không cần gọi tới vớ vẩn như thế, ai bảo thân phận Lãnh Nghê đặc thù. Sợ thì ông ta chẳng sợ gì, chuyện này ông ta thấy mình làm kín kẽ rồi, nhưng mà phiền hà thì bớt được cái nào hay cái đấy, đó vẫn là nguyên tắc trước nay của ông ta.

Chương 185: Lấy đầu người.

Ngày hôm đó Đồ bang chủ được thả ra, phó bang chủ Báo Liệp xuất lĩnh mười mấy cao thủ võ công cao cường, cẩn thận bảo vệ Đồ bang chủ rời cửa sau nha môn về Đồ phủ, tránh đám đông tụ tập trường công.

Đồ bang chủ xuống xe, phát hiện bốn xung quanh trạch viện toàn là bang chúng thuyền bang, hơn nữa đều là người thân cận nhất. Hộ vệ đi theo mình nhiều hơn trước gấp bội, lại còn có không ít người lạ mặt, hỏi Báo Liệp:” Chuyện này là sao?”

Báo Liệp nhỏ giọng nói:” Mời bang chủ vào trong phòng, thuộc hạ bẩm báo.”

Đồ bang chủ gật đầu, đi qua đại môn phát hiện ra bên trong dựng lên cả những chòi gác, trạch viện chẳng khác gì doanh trại quân đội làm ông ta cau mày. Đi tới thư phòng, mấy chục tên hộ vệ chia ra vây kín xung quanh, nóc nhà cũng có người canh giới.

Đây là chuyện chưa từng có, cho thấy tình hình không tốt, nếu chỉ là đề phòng thân nhân người bị hại quấy rối thì không cần, nhìn là biết những người đó tới phủ nha kêu khóc chứ chưa dám tới Đồ phủ.

Đồ bang chủ vén áo bào ngồi xuống, chẳng có tâm trạng gọi nha hoàn mang trà nước:” Nói đi.”

“ Vâng!” Báo Liệp lấy từ ống tay áo ra một phong thư:” Bang chủ mời xem.”

Đồ bang chủ thông thả rút thư bên trong ra xem, chỉ thấy trên đó viết mấy hàng chữ đỏ rực ” Tội ác thuyền bang, không thể kết xiết! Kẻ đầu sỏ, bang chủ thuyền bang Đồ Đại Hùng! Trong vòng một tháng, sẽ lấy đầu người.”. Đây là kiểu chiến thư của giới giang hồ, đơn giản trực tiếp.

Đừng nói bang phái lớn như thuyền bang gây thù chuốc oán khắp nơi, có bang phái tiêu cực nào chưa từng gặp mấy chiến thư kiểu như thế này, đa phần trong số đó chỉ là đe dọa xuyên, số ít ngu ngốc dám làm thật đều bị Đồ bang chủ tiễn xuống gặp Diêm Vương rồi, không hiểu sao Báo Liệp lại làm lớn chuyện như thế.

Báo Liệp vẻ mặt nghiêm trọng báo:” Bang chủ, thứ này được dùng một con dao nhọn ghim lên biển đường khẩu thuyền bang, tuy loại thư này trước giờ chúng ta nhận được không ít. Nhưng với những sự việc gần đây, thuộc hạ thấy nên đề phòng vẫn hơn. Vì thế bỏ tiền thuê mười vị cao thủ về, tăng cường đề phòng.”

“ Có gì lạ đâu.” Đồ bang chủ ném lá thư đi.

“ Bang chủ, thực sự không thể xem nhẹ được, lúc đó thuộc hạ triệu tập các đầu mục trong bang thảo luận làm sao ngăn cản những bang hội khác thừa lúc thuyền bang ta gặp chuyện không may để giờ trò. Khi đó đường khẩu canh phòng nghiêm ngặt, cao thủ như mây! Vậy mà đối phương chọn đúng lúc này để hạ chiến thư, rõ ràng là thị uy với chúng ta. Đồng thời cho thấy võ công kẻ này thâm sâu khôn lường. Bang chủ, ngàn vạn lần không nên xem nhẹ.”

“ Ừm, được, vậy tang sự của đệ đệ ta sao rồi?”

“ Thuộc hạ vì đề phòng vạn nhất, đã lập lán ngoài đại môn, bố trí linh đường, tiếp đãi khách phúng điếu, không cho vào nhà. Ngoài ra còn lập một linh đường khác ở trong đại sảnh.”

“ An bài tốt lắm.”

Mấy ngày sau đó, Đồ phủ đóng cửa ở trong nhà từ chối tiếp khách, lặng lẽ ngồi trước linh đường đốt tiền giấy cho đệ đệ, người như già đi cả chục tuổi, bởi chính tay ông ta chôn vùi hi vọng của Đồ gia rồi.

Đồ bang chủ vừa đốt tiền giấy, vừa lẩm bẩm trong lòng: Đệ đệ, không phải đại ca vô tình, nhưng không còn cách nào khác

...

Chuyện này đúng là Đồ bang chủ bất đắc dĩ, ngay từ đầu ông ta đã có chuẩn bị, việc đánh cướp thuyền buôn chỉ trực tiếp ra chỉ thị cho Hà Hiền, những người khác không hề hay biết. Điều này có cái lợi lúc cần thiết có thể thì xe giữ tướng. Nhưng Hà Hiền đầu óc, lợi dụng nắm quyền lớn trong tay, lại có lợi ích kèch xù từ việc đánh cướp, từng chút từng chút một lung lạc đầu mục chủ chốt của thuyền bang, âm mưu đoạt quyền. Kể cả người bên cạnh Đồ bang chủ cũng bị ăn mòn mua chuộc, nếu không nhờ vụ án mạng kia, ông ta thực sự bị bùng tai bịt mắt.

Thâm hiểm hơn nữa, Hà Hiền cũng phé luôn cả Đồ Nhị, dụ dỗ hấn chìm đắm trong mỹ sắc, mấy năm qua Đồ Nhị học tập kỳ thực càng ngày càng thụt lùi, học chẳng mấy chơi bởi thì nhiều. Thậm chí lén lút chuộc thân cho một nữ tử thanh lâu, nuôi ở ngoài, hiện giờ có một nhi tử ba tuổi rồi. Nữ tử đó chính là người lên vào phủ hôm Đồ phu nhân bị giết, Đồ bang chủ trong tay vẫn còn không ít thân tín, dễ dàng tìm ra.

Đứa đệ đệ này hết rồi, Đồ bang chủ đau lòng tuyệt vọng, giận dữ. Khi bị Doãn Thửu không chế, ông ta ngấm ra hiệu cho thị vệ hành động. Lập tức giết chết Hà Hiền, nếu không đây là thời cơ để hấn nổi loạn, còn với Đồ Nhị lấy tính mạng hai mẹ con kia ra uy hiếp hấn phải viết di thư, sau đó giết nốt. Mượn tay quan phủ, diệt trừ những kẻ đi theo Hà Hiền, ông ta

ở trong đại lao vẫn không ngừng phát hiệu lệnh, ổn định thuyền bang.

Hai mẹ con kia tất nhiên được Đồ bang chủ phái thân tín đưa đi thật xa cùng với khoản tiền lớn. Đồ gia đã có hậu đại, đứa đệ đệ khiến ông ta thất vọng tới cùng cực này dùng để phát huy công dụng cuối cùng, nếu không ông ta đã an bài cho Đồ Nhị chạy trốn rồi.

Cho nên Liêu tri phủ chẳng điều tra ra được gì, kỳ thực không có chứng cứ, rất hợp với tâm ý của Liêu tri phủ, liền phán vô tội. Có điều để xoa dịu người bị hại, bắt Đồ bang chủ dựa theo sổ sách kia bồi thường lớn cho gia quyến người bị hại.

Thời gian qua, Đồ bang chủ bận rộn việc này, con số cực lớn, tiền bạc trong nhà không đủ, phải bán một phần ruộng đất, cửa hiệu mới đủ tiền bồi thường.

Người chết cũng đã chết rồi, vừa được bồi thường lớn, lại có quan phủ đứng ra, đại đa số thân nhân nạn nhân không tụ tập trước nha môn kêu oan nữa. Còn số ít không chấp nhận, nhưng thấy Đồ bang chủ đã được thả ra, sợ ông ta báo thù cũng đành cắn răng nhận bồi thường đi nốt.

Tới đây coi như phong ba này được dẹp trừ.

Cuối cùng cũng thở phào được rồi, giữ lại núi xanh, lo gì không có củi, Đồ bang chủ đặt hi vọng vào đời kế Đồ gia.

Ngồi trước linh đường, nhìn bài vị đứa đệ đệ, Đồ bang chủ nghĩ rằng nghĩ rằng, tất cả là tại tên Lãnh tri huyện đó, đợi chuyện này lắng xuống, ta nhất định lấy mạng chó của người té vong hồn đệ đệ, thế mới hả mối hận này.

Đốt hết tiền giấy, Đồ bang chủ từ từ đứng lên, rời khỏi linh đường, ý chí sắt đá quay trở lại, mấy năm qua sống an nhàn, ông ta lơ lửng nhiều, trừ dồn tâm lực cho đứa đệ đệ kia thì

không chú ý tới công việc trong bang nữa, thế nên để cơ hội cho Hà Hiền lợi dụng.

Trải qua chuyện này, ông ta cảm giác như quay về những năm tháng dựa vào thanh đao trong tay chém giết lập nên cơ đồ thuyền bang, ý chí sống dậy, tay bắt giắc đặt lên đao khảm sơn đeo bên hông.

Bên ngoài có mấy chục hộ vệ vai hùm lưng gấu cảnh giới, tay cầm vũ khí cảnh giới. Đồ bang chủ dù mất đi quá nửa gia sản vẫn không sợ hãi, chỉ cần mình còn đây thuyền bang sẽ nhanh chóng vực dậy, còn lớn mạnh hơn xưa.

Ông ta tin tưởng điều đó.

Đang lúc hào khí bừng bừng đột nhiên ông ta nhìn thấy có một ánh sáng trắng lóe lên từ cây hòe ngoài trạch viện, tiếp ngay đó là tiếng nổ đanh gọn.

Bộp!

Chính giữa trán Đồ bang chủ nở xòe một bông hoa máu rực rỡ, tích tắc sau đó nửa cái đầu vỡ toác thành muôn mảnh, bắn tung tóe.

Thân thể co lớn cứ như thế đổ xuống vào lúc đấu chí cao nhất trong đời.

Chương 186: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Đồ bang chủ cứ như thế đang yên đang lành đầu võ toác ngã xuống, máu bắn xối xả làm đám hộ vệ bàng hoàng, đến khi một kẻ hô lên “có thích khách” mới choàng tỉnh rút vũ khí ra nhìn bốn xung quanh, nhưng nào thấy thích khách đâu.

Cách đó không xa, trong tường cao của trạch viện Đồ gia, không ít bang chúng cảnh giới đã nghe thấy tiếng nổ kia, nhưng bây giờ là Tết. Thi thoảng lại có những tiếng pháo nổ đi đùng, không ít bọn trẻ con đi nhặt những quả pháo xẹt chưa nổ hết, đem về lấy thuốc pháo nhồi thành quả pháo to hơn, tạo ra tiếng nổ kinh thiên động địa, làm người ta giật mình, chẳng ai chú ý. Tới tận khi nghe thấy tiếng la hét, nhìn thấy hộ vệ ở đại đường loạn như ong vỡ tổ mới rút đao nhìn bốn xung quanh, nhưng chẳng biết tấn công ai.

Đồ phủ tức thì đại loạn.

Một số ít kẻ cực kỳ trung thành với Đồ bang chủ nổi cuồng nộ, sục sạo khắp trong trạch viện tìm kiếm hung thủ, mà đáng nghi nhất là những tên hộ vệ được thuyền bang dùng tiền thuê về. Hai bên nhanh chóng chuyển từ đấu khẩu sang nói chuyện bằng đao kiếm, đám cao thủ được thuê về gần hai mươi người, võ công đều vượt trội, là những kẻ lọc lõi giang hồ, biết lúc này chỉ có đoàn kết với nhau mới có đường sống, chiến đấu cực kỳ hung dữ.

Người thuyền bang tuy đông hơn, nhưng lòng người đã đổ vỡ, đả kích liên tiếp, khó khăn lắm ổn định được cục diện giờ đổ sông đổ biển theo cái chết Đồ bang chủ.

Đồ gia tuyệt hậu rồi! Còn đánh vì cái gì nữa? Một số lạng lẽ bỏ đi, biết sắp tới người thuyền bang ắt gặp đả kích báo thù. Một số tàn nhẫn hơn, tranh thủ cướp bóc Đồ phủ lấy kinh phí bỏ trốn.

Thuyền bang lần này hết thật rồi.

Không ai biết, cách Đồ gia không xa, trên cây hòe, Lãnh Nghệ nhìn thấy thi thể Đồ bang chủ đổ xuống trong ống nhòm, lạnh lùng nói một câu:” Ta đã nói rồi, ông trời có mắt đấy.”

Từ khi biết Liêu tri phủ sẽ xử qua quýt vụ án này, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ không còn, hơn nữa thế nào cũng tuyên phán có lợi cho Đồ bang chủ, Lãnh Nghệ cũng đồng thời lên kế hoạch ám sát.

Kẻ này đáng chết trăm lần, điều này không cần nghi ngờ gì nữa.

Thế nhưng Lãnh Nghệ cứ nghĩ thuyền bang đang lúc nguy cơ tứ bề, lòng người ắt loạn lạc, sẽ không thiếu cơ hội cho y. Chẳng ngờ một loạt tiểu đầu mục theo phe Hà Hiến bị quan phủ bắt đi làm thuyền bang không những không loạn mà càng thêm trên dưới một lòng.

Đã thế bọn họ còn mời thêm mấy chục cao thủ, toàn những kẻ kinh nghiệm giang hồ, vây chặt Đồ phủ, Lãnh Nghệ thử hai lần đeo mặt nạ tiếp cận, đều bị phát hiện, phải nhanh chóng đào thoát.

Đồ bang chủ càng như gấu vào mùa đông, trốn trong hang ồ không chịu thở đầu ra. Toàn bộ kế hoạch của Lãnh Nghệ phá sản, y không cách nào tiếp cận Đồ bang chủ, nói gì tới ám sát ông ta thành công rồi còn rút lui.

Mất thấy thời gian trôi qua từng ngày một, huyện Âm Lăng còn một đống chuyện phải xử lý, hơn nữa tiền nhận rồi, cũng tiêu phần lớn rồi, muốn trả lại cũng không nổi nữa, Lãnh Nghệ

bất đắc dĩ phải dùng viên đạn quý giá của mình ám sát Đồ bang chủ.

Đây cũng không hề là một chuyện đơn giản giờ súng lên rồi bắn, Lãnh Nghê mất thời gian chọn địa điểm thích hợp. Đó là một cây hòe cổ thụ trong cái ngõ nhỏ, đến tối sẽ rất ít người qua lại, dù có thì do tán lá rậm rạp, không ai chú ý tới người ở trên. Trạch viện của Đồ gia thì thực sự quá lớn, từ cây hòe tới linh đường phải tới 500 mét, đó là phạm vi gần nhất Lãnh Nghê có thể tiếp cận mục tiêu, cũng là tầm bắn hữu hiệu cực hạn của súng bắn tỉa.

Lãnh Nghê ngồi trên cây ở trong tư thế sẵn sàng xạ kích, y tổng cộng đếm được 8 lần Đồ bang chủ lọt vào tầm ngắm, nhưng y không ra tay, số đạn còn lại quá quý giá, ai biết tới lúc nào đó y cần phải dùng nó để giữ mạng.

Ngồi trên cây gần 5 tiếng, Lãnh Nghê mới bắn ra phát đạn đoạt mạng kia, sau đó nhanh chóng tháo súng, cho vào vali, đeo lên lưng, trông như người bán hàng rong, men theo ngõ nhỏ mà đi.

Cùng lúc đó, từ trên nóc nhà cách đó không xa, có một bóng người đứng dậy, áo trắng như tuyết phát phơ trong gió đẹp đẽ vô song, đôi mắt chứa đầy kinh hoàng ... Đó là sự sợ hãi khi nhìn thấy tử thần cười gằn với mình.

Sáng ngày hôm sau, Lãnh Nghê mặc quan bào chỉnh tề, hôm nay theo kế hoạch, y cùng Đồng sư gia tới chúc Tết quan viên cuối cùng ở Ba Châu. Nhưng chưa xuất phát thì có tạo đãi nha môn tới đưa thiệp mời, tới phủ nha dự tiệc.

Dự tiệc? Đây chỉ là cái cớ, Lãnh Nghê biết mục đích thực sự là gì, dẫn đám Doãn Thửu tới phủ nha, dọc đường thấy nha dịch xuất hiện khắp nơi, còn có bóng dáng binh sĩ.

Liêu tri phủ vẫn tiếp Lãnh Nghệ ở hoa sảnh, quả nhiên vừa gặp một cái, vẻ mặt ông ta vô cùng nghiêm trọng, nói ngay:” Người biết chưa, Đồ bang chủ bị người ta giết chết rồi.”

“ Sao?” Lãnh Nghệ kinh hãi:” Đại nhân, kẻ nào làm?”

“ Không biết.” Liêu tri phủ bồn chồn lắc đầu:” Ông ta chết ngay trước linh đường trong trạch viện, sát thủ dùng một thứ ám khí vô cùng lợi hại bắn chết, nửa đầu vỡ nát. Bản phủ đêm qua hay tin chạy tới hiện trường, thăm cảnh giống hết bang chủ Trá Nữ Bang. Lần trước điều tra cái chết của đám người Trá Nữ Bang, bản phủ có mời Đồ bang chủ tới xem, ông ta không nhận ra là ám khí gì giết người, chỉ nói người này võ công cực cao cường. Không ngờ bản thân cũng chết trong tay hắn.”

“ Không thể nào, Đồ bang chủ võ công cũng cực kỳ cao cường, lại thêm bao nhiêu hộ vệ như thế, sát thủ võ công còn phải cao tới đâu chứ? Không phải lô lý sao?”

“ Đúng thế, Đồ phủ nhiều ngày đóng cửa không tiếp khách, ở trong trạch viện đều là người thuyền bang, không có người ngoài. Bản phủ đoán, hung thủ ẩn nấp trong đám hộ vệ.”

Suy đoán này cực hợp tâm ý Lãnh Nghệ lập tức tăng bốc:” Đại nhân anh minh, Đồ gia trong lúc rối ren, chắc chắn là có kẻ sinh lòng bất trắc phản bội rồi.”

Chương 187: Lại bị tập kích.

Liêu tri phủ suốt từ năm mới tới giờ gặp hết chuyện nọ tới chuyện kia, lửa giận kích phát:” Bản phủ đã hạ lệnh bắt toàn bộ hộ vệ xung quanh Đồ bang chủ, nghiêm hình thẩm vấn, thế nào cũng có kẻ phải khai ra.”

“ Đúng quá ạ.” Ông ta nói câu nào là Lãnh Nghệ gật câu đó, còn tích cực hiển kế:” Lần trước thuyền bang phát sinh đại án kinh thiên, vậy mà bang chủ lại không hay biết gì, chuyện này khó làm người ta phục được. Tì chức không giấu đại nhân, trong lòng tì chức cũng không thoải mái. Chuyện này xảy ra rất đúng lúc, đại nhân có thể viết trên công văn báo lên trên, đang điều tra thì Đồ bang chủ đột nhiên bị ám sát, hoài nghi là thân nhân người bị hại thuê sát thủ làm. Như vậy là thích hợp nhất, sẽ không ai hoài nghi đại nhân bao che nữa.”

Liêu tri phủ ngày hôm nay mới Lãnh Nghệ tới đây kỳ thực là mượn tay y phá án, tìm ra tên sát thủ ẩn trong đám hộ vệ kia. Bởi trong sự kiện này, y gặp ám ức không nhỏ, nên cần vỗ về một phen trước. Không ngờ thu hoạch ngoài ý muốn, ý này của Lãnh Nghệ còn hay hơn nữa, khuôn mặt đang ủ ê chuyển mừng:” Đúng thế, bang chủ thuyền bang có tham dự cướp thuyền bắt cóc hay không thì không biết, tốt ... Ha ha, người đâu, bày tiệc, ta muốn khoản đãi Lãnh đại nhân, không say không về ...”

Lãnh Nghệ miệng co giật, thôi xong, vác đá đập chân mình rồi, y tới giờ nhìn thấy thịt vẫn còn ám ảnh.

Ngày hôm đó Lãnh Nghệ ở nhà tri phủ, ăn lấy ít cơm lót dạ sau đó liên tục nốc rượu, chúc cho bản thân say khướt ngã lã

quay khiến đám Doãn Thứ phải công về, gần như không đụng tới một miếng thịt.

Được đưa trở về phòng ở khách sạn Âm Lăng, Lãnh Nghệ say như chết đột nhiên mở mắt ra, nhanh nhẹn thay y phục, đeo mặt nạ vào, lần nữa đường hoàng rời khách sạn. Mục tiêu đương nhiên là nửa số tiền còn lại rồi.

Vì sao y không say à? Quá đơn giản mà, y phục người xưa thùng thình như thế, nhất là ống tay áo, địa vị càng cao, ống tay áo càng rộng, y mặc quan phục muốn ăn gian quá dễ dàng, nâng chén lên đổ vào đó là xong, mỗi tội áo ướt cũng khó chịu lắm.

Không ngờ Lãnh Nghệ đi được không xa thì phát hiện có một cái đuôi, là một hắc y nhân.

Lãnh Nghệ cứ bình thản bước đi như đang ngắm cảnh đường phố rộn ràng ngày Tết, thong dong chậm rãi, thi thoảng đứng lại xem trước cửa nhà ai đó có biểu diễn tạp kỹ. Đến khi đi qua một con ngõ, y thành linh lách người nấp vào góc tối, đợi người kia truy đuổi theo, thành linh thò chân ra, gạt tên đó ngã nhào. Nhanh như chớp rút dao xông tới, kẻ cổ hắc.” Người là ai, vì sao theo dõi ta?”

Đúng lúc này cảm giác có một luồng kinh phong ập tới, biết không hay, xoay người lăn trên mặt đất, một thanh đơn đao chém sượt qua người. Kẻ tập kích một chiêu bất thành, người xoay như lốc xoáy chém liên mấy đao, Lãnh Nghệ cấp tốc né tránh.

Tên bị ngã trên mặt đất cũng nhồm dậy, rút đao chém vào lưng y.

Trúng chiêu, tên kia chưa kịp mừng rỡ thì tay tê rần, chém vào lưng Lãnh Nghệ mà không khác gì chém vào đá, nhất thời sững người. Chỉ một tích tắc đó thôi, Lãnh Nghệ chỉ cố tình lộ

sơ hở dụ địch, giờ thuận thực chiêu dụ địch này lắm rồi, cơ hội tốt làm sao bỏ qua, hàn quang lóe lên, cắt đứt động mạch ở tay và chân hấn, máu tuôn như suối.

Keng, đao rơi xuống đất.

Tên còn lại chém đại đao tới đầu Lãnh Nghê, đột nhiên không thấy y đâu nữa, trước mặt mình đã tối sầm, té ra Lãnh Nghê đã nào hấn vào lòng mình, gần như dán sát mặt, thu đao về ngăn cản nhưng sao kịp. Ngấn một tắc là hiềm một tắc, đã bị Lãnh Nghê áp sát là xong rồi, đao nhọn đã kề sát cổ.

Lãnh Nghê dùng âm thanh khàn khàn phát ra từ cổ họng hỏi:” Các người rút cuộc là ai?”

Không ngờ tên đó cười nhạt:” Ta mà chết thì người cũng chết thôi, giỏi thì giết ta ...”

Xoẹt, lời chưa dứt Lãnh Nghê đã cắt đứt yết hầu của hấn, đẩy xác sang bên.

Tên còn lại nằm trên mặt đất, máu ở đùi ở tay tuôn xối xả, hấn lại chỉ còn một tay, không bịt không nổi, bịt bên này thì bên kia chảy, cảm giác được sinh mệnh của mình đang trôi đi nhanh chóng theo dòng máu đỏ. Lại nhìn Lãnh Nghê ra tay máu lạnh như vậy, ý chí phản kháng mất sạch, còn chưa đợi Lãnh Nghê tới tra hỏi mình đã cầu khẩn:” Cứu ta, ta sẽ nói.”

“ Nói!” Lãnh Nghê cầm đao vẫn còn đang nhỏ máu kề cổ hấn, lời của y còn sắc lạnh hơn đao, một tay đặt lên huyết quản của hấn, giúp tốc độ máu chảy chậm lại, tuy vậy biết rằng kẻ này chết chắc rồi, trừ khi thời đại này có cách truyền máu:

“ Ta, ta là ... Là ...” Tên đó giọng càng ngày càng nhỏ:

Lãnh Nghê nghiêng tai lắng nghe, nhưng không còn phát ra âm thanh nào nữa, đã quá muộn, hấn mất máu mà chết rồi.

Chùi dao và tay lên người hai cái xác chết, cứ bỏ mặc đấy trong ngõ tối, Lãnh Nghệ đi tiếp, rất nhanh y lại phát hiện có một cái đuôi bám theo ... Sau đó là hai, ba, bốn ... Không ngừng tăng lên, tới khi số đuôi lên tới sáu cái mới dừng lại.

Lãnh Nghệ không hiểu, y rõ ràng đang đeo mặt nạ, những kẻ này lý do gì nhắm vào mình? Không kịp nghĩ nhiều, nhìn thấy một cửa hiệu còn mở, là hiệu châu báu, lách người mà vào.

Hỏa kế đang quét dọn ngang đầu lên, cười nói:” Xin lỗi khách quan, cửa hiệu đã đóng cửa, á ...”

Nhìn thấy máu tươi dính trên người Lãnh Nghệ, hấn hoảng sợ lao đảo lùi lại, va mạnh vào quầy.

“ Năm mới vui vẻ.” Lãnh Nghệ ném cho hấn túi tiền vừa lấy được từ hai cái xác chết, một tay chống quầy nhảy qua, đi về cửa sau:

Sau cửa hiệu là căn phòng nhỏ, chường quầy đang hớn hở tính toán thu nhập trong ngày, đồng bạc trắng phau phau đặt trên bàn tròn. Trưởng phòng thì cầm bút nhập sổ, đột nhiên nhìn thấy có người xông vào, lại còn dính máu trên người, tay trượt một cái thành vệt dài trên sổ. Chường quầy nhanh như cắt nhào người lên dùng toàn thân che đi đồng bạc trên đó, không tiếc mạng.

“ Năm mới vui vẻ, làm phiền rồi.” Lãnh Nghệ lại ném nốt túi bạc còn lại cho chường quầy, tiếp tục đi tới thấy một cái sân nhỏ, một tiểu lâu hai tầng, y đi lên tầng hai:

Chương 188: Lẩn trốn và phản kích!

Chương quây kia không hiểu chuyện gì xảy ra, theo bản năng mở túi Lãnh Nghệ ném cho, mở ra thấy toàn bạc vụn tức thì sáng mắt. Còn chưa kịp vui mừng lại có một đám người xông vào, tên nào tên nấy hắc y, tay lăm lăm vũ khí, lần này ông ta không dám liều nữa rồi, quỳ sụp xuống chấp tay:” Các vị đại hiệp, muốn lấy gì cứ lấy, xin đừng giết chúng tôi.”

Đại hán đi đầu tay cầm phác đao, thuận tay ném cho ông ta một mẩu bạc vụn:” Người vừa vào đây đi đâu rồi?”

Chương quây không dám nhặt, chỉ tay:” Sân sân sau ạ.”

Cả đám lập tức xông vào sân, nhìn bốn xung quanh, thấy tường bao rất cao, phải có thang mới trèo qua được, tên cầm đầu phát tay:” Hai người một tổ, y vẫn trong này thôi, cẩn thận, võ công y rất cao.”

Sáu người nhanh chóng chia làm ba tổ, tìm kiếm lầu trên lầu dưới.

Một tổ trong đó có tên gầy và tên béo, tìm kiếm lầu trên, nơi này là chỗ ở của chủ hiệu, đá gian đầu tiên, thấy một phụ nhân và một tiểu cô nương đang thêu thùa, vừa thấy bọn họ ôm chầm lấy nhau kêu kinh hãi.

Hai tên gầy béo chuyển qua gian thứ hai, bên trong có một người trung niên văn sĩ, tay cầm sách, có lẽ nghe thấy tiếng hét ở phòng bên định chạy ra, nhìn thấy hai người tay lăm lăm vũ khí liền lùi lại.

Vẫn không phải, bọn chúng tới gian thứ ba, đập cửa phòng một cái, thấy thư sinh trẻ mặc trường bào xanh, đang ngồi sau bàn. Có lẽ vì chăm chú viết chữ nên nghe tiếng hét cũng không chắc lắm, còn đang giữ động tác nghiêng tai lắng nghe, thấy hai người kia sợ hãi ném bút đi.

Hai người nhìn thư sinh, đột nhiên xông tới, một thanh trường kiếm đâm cổ họng, một thanh đao phạt ngang lưng, phối hợp ăn ý. Tên béo hét lên:” Nhanh, hấn ở đây.”

Thư sinh đó chính là Lãnh Nghê, tính y vốn cẩn thận, giờ đây càng cẩn thận hơn nữa, lần này ra ngoài y không chỉ mang một cái mặt nạ, mặt nạ trung niên bị phát hiện, y liền thay một cái mặt nạ thư sinh. Cái áo bào dính máu kia thực ra cũng có hai mặt, xoay một cái là thành màu khác ngay, trốn vào phòng này vờ viết chữ. Ai ngờ vẫn bị chúng nhận ra nhanh như thế.

Lãnh Nghê hai tay hất văng cái bàn về phía hai tên gầy béo, ép chúng phải nghiêng người né tránh, lợi dụng thời cơ đó, tung mình ra khỏi cửa sổ, tóm lấy cánh cây đại thụ bên ngoài. Tay chân thoăn thoắt như khi, leo xuống đất.

Đối phương có tới sáu người, nếu bị cầm chân thì đứng hòng thoát thân được.

Tên béo lại hét:” Hấn nhảy qua cửa sổ rồi.”

Tên gầy không nhiều lời, cũng lao qua cửa sổ, bám cành cây, nhanh nhẹn leo xuống rồi đuổi theo. Tên béo cũng định nhảy, cuối cùng tự lượng sức mình, ây dà một tiếng dậm chân chạy xuống lầu, vừa vặn gặp bốn tên khác chạy lên, nói tên kia nhảy qua cửa sổ rồi, cùng truy đuổi.

Tên gầy khinh công không tệ đuổi Lãnh Nghê sát gót, thấy y chạy vào một viện tử, hấn lập tức đuổi theo, cảnh giác cầm trường kiếm hộ thân tìm kiếm.

Lãnh Nghệ biết đối phương có đề phòng, khó đợi cơ hội tập kích tốt nhất, trong khi kẻ khác sẽ tới nhanh, liều lĩnh lao vào, dao đâm như điện xẹt. Tên gầy quả nhiên có phòng bị, nhảy lùi né tránh, con dao trong tay Lãnh Nghệ loang loáng đâm tới, tên gầy lại không muốn liều mạng với y, chỉ cần đồng bọn tới nơi là Lãnh Nghệ chết chắc, vì thế vừa đánh vừa la hét.

Chiến đấu với tâm lý không đầy đủ như thế, kết quả khi truy binh tới nơi chỉ thấy một cái xác không hồn.

Từ lúc xuyên việt tới nay, liên tục phải đối diện với nguy hiểm, các kỹ năng được học trước kia của Lãnh Nghệ được mài rũa vô cùng sắc bén, bất kể là theo dõi hay chống theo dõi, ẩn nấp, đột kích, nhờ nhiều lần thực chiến sinh tử mà phát huy vượt cả thứ từng học, tự đúc rút thành kinh nghiệm riêng.

Vì thế Lãnh Nghệ trốn đông trốn tây, liên tục chọn lối đi nhiều lựa chọn, khiến đối phương chia nhỏ binh lực, rồi dùng sự bất ngờ, nhanh chóng giải quyết từng tên.

Khi Lãnh Nghệ rút dao nhọn hoắt từ gáy tên cuối cùng ra, đang lau máu lên người hấn thì có tiếng hô hào, “chạy đường này, tên giết người chạy đường này”, ngược đầu lên chỉ thấy một người từ cửa sổ tầng hai một căn nhà chỉ về phía y, tiếp ngay đó có tiếng bước chân rầm rập.

Bộ khoái! Được bách tính chỉ đường như thế chỉ có thể là bộ khoái và quân sĩ thôi! Chiến đấu này giờ khó tránh khỏi kinh động bách tính, có bộ khoái tìm tới cũng là bình thường, Lãnh Nghệ nhanh như chớp lao mình vào bóng tối.

Đối phó với đám bộ khoái càng đơn giản, đám này nhát chết lắm, bắt nạt bách tính thì hung hăng chứ gặp phải cường phi thì vô dụng. Quả nhiên đám này người thì đông, khí thế thì lớn, đi tới đâu cũng hô hào quát tháo ầm ĩ, không tên nào dám tách ra đi lẻ truy đuổi, thế khác gì cảnh báo sớm cho Lãnh Nghệ? Lần này y càng ung dung, lén vào một căn nhà trộm lấy

bộ y phục, kiểm chỗ vắng vẻ thay y phục dính máu ra, ném xuống cống, ung dung đi trên đường.

Chỉ là nhớ những ngày đầu tiên tới đây, Lãnh Nghê ăn trộm một bộ y phục để mặc thôi mà dần đo mãi, bây giờ lại làm thuận tay như thế, giết người càng không có cảm giác gì, không khỏi buông tiếng thở dài.

Thực ra nếu mấy ngày trước, Lãnh Nghê cũng không máu lạnh tới mức này, nhưng từ sau khi rơi xuống cái hầm toàn xác chết kia, có thay đổi mà chính bản thân y chẳng nhận ra.

Đó là chuyện đủ để ám ảnh bất kỳ ai cả đời.

Lãnh Nghê thẳng một đường tới tử điểm Hạnh Hoàng, nơi này có vẻ lúc nào cũng vậy, làm ăn không nóng không lạnh, đại sảnh chỉ một nửa số bàn có khách,

Chủ yếu tử điểm này không phải loại cao cấp gì, trang hoàng bình thường, tuy món ăn khá ngon, nhưng giá không rẻ. Vì thế mà người thường không thể tới đây ăn, mà người có tiền lại chẳng chọn một nơi tầm thường như vậy.

Nếu không nhờ món ăn thực là ngon, phong phú giữ được ít khách trung thành, có lẽ đẹp tiệm lâu rồi, nhưng rõ ràng cái nơi này mở ra cũng chẳng phải kinh doanh kiếm tiền.

Cũng như lần trước, Lãnh Nghê không trực tiếp đi vào mà lặng lẽ ẩn trong bóng tối kín đáo quan sát nơi này, đôi mắt ngấp ngưa sát khí của con sói nhắm vào con mồi.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 189: Không phải chủ ý hay.

Trong gian phòng ở hậu viện tửu điểm, Bạch Hồng đang khoanh chân nhắm mắt điều tức, đột nhiên cổ họng mát lạnh, sau đó giọng nói quen thuộc truyền vào tai:” Vì sao phải người giết ta?”

Bạch Hồng vẫn thở đều đặn, mắt chẳng mở ra:” Người biết à?”

“ Hừ, mặc dù ta thay cả y phục lẫn mặt nạ khác, nhưng đám sát thủ vẫn nhận ra ta ngay, như thế chỉ có thể là người của người mà thôi.” Lãnh Nghê di sát dao thêm một chút:” Vì sao? Nói!”

Giọng Bạch Hồng lần đầu tiên mới có chút cảm xúc:” Lãnh tri huyện, người hỏi thế chẳng phải thừa thãi sao, ta vốn tới để giết người mà!”

Lãnh Nghê thoáng sững sờ, nhưng y khôi phục cũng nhanh:” Sao người biết?”

“ Ngày hôm đó ở thôn Biển Thạch, bọn ta đã giám sát rất kỹ, trong tiểu viện đó chỉ có Lãnh tri huyện, ba tên hộ vệ. Vậy mà khi Lãnh tri huyện chạy vào phòng tối, người liền xuất hiện, ta vốn hoài nghi rồi. Cho nên mới mời người tham gia tổ chức, giao cho người nhiệm vụ ám sát Đồ bang chủ.” Bạch Hồng vẫn giống như trước, hần luôn thẳng thắn, không phải không biết nói dối, mà hần kiêu ngạo tới mức không thèm nói dối:” Sau đó ta theo dõi khách sạn Âm Lăng, nhìn thấy người từ khách sạn đi ra, ta lập tức lên vào phòng, quả nhiên không

thấy Lãnh tri huyện đâu. Vì thế ta liền chắc chắn người chính là Lãnh tri huyện, thật không ngờ một người đọc sách thánh hiền lại còn là cao thủ võ công.”

Bảo sao hôm đó Lãnh Nghệ cứ có cảm giác tên này mời mình gia nhập tổ chức quá tùy tiện, điều kiện đưa ra quá ưu ái, cứ tưởng hắn chỉ muốn tìm một người võ công cao bán mạng thôi, ngờ đâu hắn có tính toán sâu như vậy.” Người nói vì ta mà sẵn sàng bồi thường gấp đôi, bỏ qua cho Lãnh tri huyện cơ mà, ta cũng đã gia nhập tổ chức, đã hoàn thành nhiệm vụ, vì sao người lại nuốt lời?”

Bạch Hồng có chút xấu hổ:” Xin lỗi, chủ sự không đồng ý giải trừ nhiệm vụ, mà ta không thể đắc tội với người đó, ta chỉ đành giết người.”

“ Chủ sự là ai?”

“ Người biết mà, ta không thể nói.”

Lãnh Nghệ gằn giọng:” Không nói ta giết người.”

Bạch Hồng từ đầu tới cuối chưa mở mắt, nhịp thở không chút biến động:” Giết đi!”

“ Người nghĩ ta không dám sao?”

“ Không phải người không dám, mà là người không muốn.”

“ Vì sao?”

“ Người biết ta cũng không muốn giết người mà, nếu không ta đã tự ra tay, trong tình huống người đã bại lộ thân phận, ta lại ra tay bất ngờ, người chỉ có đường chết.” Bạch Hồng thản nhiên nói:” Còn người thực sự muốn giết ta thì người đâm nhát dao kia, sau đó mới tra hỏi ta lấy thông tin.”

Một tên biến thái cuồng vọng, nhưng cực kỳ thông minh, bị đối phương nhìn thấu, Lãnh Nghệ bức bối hỏi:” Rốt cuộc

người đang toan tính cái gì?”

“ Không tính toán gì cả, ta phải để chủ sự thấy đã toàn lực giết người, toàn lực hoàn thành nhiệm vụ. Ta nói rồi, ta không chọc được người đó.” Bạch Hồng bình thản đáp:

Lãnh Nghệ lại có kích động muốn tra hỏi người đó là ai, song với tính cách của tên này, hẳn không muốn thì chẳng ép được. Ít nhất Lãnh Nghệ chưa ép được:” Còn ai biết ta là Lãnh tri huyện không?”

“ Không, bọn họ chỉ biết Lãnh tri huyện được một cao thủ thần bí bảo vệ, ta phái tám người đi giết Lãnh tri huyện, đáng tiếc, vì võ công người quá cao nên người của ta gần như chết sạch, cả ta ra tay cũng bị người đánh bị thương phải rút lui ...”

“ Giờ người định làm thế nào?”

“ Ta hỏi người mới đúng, người đang không chế ta mà.” Bạch Hồng vặn lại:

Lãnh Nghệ rất do dự, tên này là thứ tai họa, không thể đánh cược vào nhân phẩm của hắn.

“ Lựa chọn tốt nhất của người bây giờ là giết chết ta, loại bỏ kẻ địch mạnh nhất.” Bạch Hồng nói như thể đang xúi Lãnh Nghệ đi giết ai đó chẳng liên quan gì tới hắn vậy:

“ Chủ ý hay lắm.” Lãnh Nghệ hừ một tiếng:” Có điều trước khi giết người, ta phải xem người rốt cuộc là ai.”

“Ồ, chuyện này không phải chủ ý hay đâu, người nên giết ta nhanh đi, nếu không người không ra tay được đâu.” Bạch Hồng không tán đồng:

“ Thế à?” Lãnh Nghệ cười nhạt, cảm mặt nạ của hắn kéo ra, thoáng cái sững sờ:

Ai mà ngờ được xuất hiện trước mắt là khuôn mặt kiêu diễm tuyệt luân, mái tóc đen mượt xõa xuống hai vai, làm nổi

bật chiếc cổ trắng ngọc ngà. Dung mạo thật của “hắn” vừa xuất hiện, khí chất toàn thân cũng thay đổi, từ đầu tới chân từng tác da tác thịt đều tràn trề mị lực dụ người, nhưng lại thanh lệ thoát tục như một đóa sen trắng mọc trong bùn. Lúc này bốn chữ ‘khuyên quốc khuyên thành’ không đủ để hình dung sắc đẹp đó.

Cả gian phòng như sáng lên, tựa bức tượng phật ngọc rực rỡ.

Lãnh Nghệ thoáng thất thần, chỉ tích tắc thôi, dưới lưỡi dao không còn thấy Bạch Hồng nữa, lập tức nhảy ngược ra sau kéo giãn khoảng cách, như chạm phải điện.

Ngẩng đầu nhìn lại, Bạch Hồng đứng đó, hai tay chấp sau lưng, áo trắng như tuyết, đôi mắt long lanh như sao trời nhìn y, cánh môi hồng nhuận mang theo nụ cười giễu cợt.” Ta nói rồi, đó không phải chủ ý hay đâu.”

Cho Lãnh Nghệ suy đoán trăm nghìn lần nữa thì y cũng chẳng đoán ra khả năng này, giọng thẳng thốt tới lạc đi.” Ngươi, ngươi là nữ nhân à?”

“ Đúng!” Bạch Hồng khôi phục giọng nữ trong trẻo.” Trước đó ta biết ngươi là Lãnh tri huyện mà không tập kích ngươi, ngươi không chế ta lại không giết ta, vậy là hòa nhé.”

Có kiểu người thế nữa, tên điên ... À, nữ nhân điên này, Lãnh Nghệ thấy tiếp không nổi, bảo sao sát thù gì mà toàn mặc đồ trắng chường mắt chẳng hề phù hợp, còn biệt hiệu Bạch Hồng, đặt cho mình cái tên Hắc Hồng ... Giờ nghĩ lại, đúng là có manh mối trước rồi.

Bạch Hồng rút thanh trường kiếm bên hông ra, khuôn mặt thoáng chốc cũng lạnh như băng giá.” Xin lỗi, nhiệm vụ này ta phải hoàn thành, không giết ngươi không được.”

Dè đâu Lãnh Nghệ lại gài trùy thủ vào giày, chẳng nói một lời, đi luôn.

“Đứng lại, ngươi làm gì thế?” Bạch Hồng quát lạnh lạnh:

Lãnh Nghệ từ chấn động hồi tỉnh trạng thái, bĩu môi:” Trước kia ngươi có bao nhiêu cơ hội giết ta lại không ra tay, bây giờ mặt đối mặt, biết giết không nổi ta còn vờ vặt cái gì, nhàm chán.”

Bạch Hồng hạ kiếm xuống:” Thế còn muốn nhận nửa số tiền còn lại không?”

“Hả, trở mặt rồi vẫn trả tiền à?” Lãnh Nghệ lần nữa ngạc nhiên:

“Đương nhiên ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ mà, ta không phải kẻ nuốt lời.”

Chương 190: Rút lui.

Bạch Hồng đi qua bên mở cái rương gỗ ra, lấy từ bên trong một cái rương nhỏ hơn, đặt trước mặt Lãnh Nghê:” Đây 50 lượng vàng.”

Lãnh Nghê mở ra xem, đúng là 50 lượng vàng thật, giống hệt trưng trước, y không nói không rằng xách rương đi ngay.

“ Đây.” Bạch Hồng lại lần nữa gọi:” Người không hỏi ta định trả lời chủ sự ra sao à?”

“ Người có cách rồi, người có thể giết ta mà không giết, chứng tỏ người đã nghĩ ra cách trả lời với người đó. Giờ người hai lần gọi ta, chứng tỏ cách này cần ta giúp, nói đi, người muốn ta giúp thế nào?” Lãnh Nghê chẳng quay người:

Bạch Hồng nhìn bóng lưng Lãnh Nghê, chấn kinh vì trí tuệ của y, trước nay nàng chỉ đánh giá y võ nghệ hơn người, không ngờ trí tuệ y cũng rất xuất sắc, kẻ này còn quái thai hơn nàng tưởng tượng.

“ Không nói ta đi đây.” Lãnh Nghê dậm bước:

“ Ta nói.” Bạch Hồng đi tới vài bước, tới sau lưng Lãnh Nghê nói nhỏ:” Phiên toái của ta và người tới từ một người, chỉ cần giết người này, tất cả sẽ biến mất. Vừa vặn có một nhiệm vụ ủy thác mới, đó là giết người này, người không từ chối chứ?”

Trước kia Lãnh Nghê nghĩ tên này không thèm nói dối, giờ biết thân phận của “hắn” rồi mới nhận ra những lời tưởng rất thẳng thắn của “hắn” luôn ẩn chứa huyền cơ, hắn đúng là nói thật, nhưng không nói toàn bộ, cẩn thận hỏi:” Người đó là ai?”

“ Ta không thể nói, ngươi cũng không cần biết, chỉ cần tới thời gian, địa điểm chỉ định, giết người ta chỉ định là xong. Ta đảm bảo người đó đáng giết.”

Lãnh Nghệ quay đầu nhìn Bạch Hồng, câu trả lời này không làm y ngạc nhiên, nhưng nàng suy nghĩ phải chăng quá hiển nhiên rồi sao?

Bạch Hồng tựa như chẳng nhận ra lời này có gì không ổn:” Lần này thù lao rất cao, cao tới mức ngươi không dám mơ tới.”

Lãnh Nghệ vẫn nhìn nàng.

Gương mặt đẹp như ngọc tức thì lạnh băng, Bạch Hồng lại dùng giọng giả kia:” Ngươi không tin ta à?”

“ Ta từng hỏi ngươi câu này, làm sao ta tin ngươi, nhớ không? Ngươi phải người giết ta, còn muốn ta tin ngươi à?”

“ Ta phải làm, vì có người giám sát ta.”

Lãnh Nghệ lập tức cảnh giác:” Có người giám sát ngươi sao?”

“ Đúng.” Bạch Hồng gật đầu:” Nhưng ngươi không tìm thấy chúng đâu, vì ngay cả ta cũng không tìm thấy.”

Lãnh Nghệ trầm ngâm.

“ Chỉ cần giết người đó là ngươi không còn phiền phức nữa, ngươi suy nghĩ cho kỹ đi. Đừng nói là ta đe dọa ngươi, hiện giờ tất cả nhắm vào ngươi, nếu ngươi chết rồi, không đảm bảo gì người quanh ngươi sẽ an toàn. Để cẩn thận, có những kẻ không ngại giết thêm người vô tội đâu.” Bạch Hồng nhìn Lãnh Nghệ chằm chằm, cho y thấy, lời của mình là chân thật.

“ Ở đâu?”

“ Không thể nói.”

“Thù lao bao nhiêu?”

“Mười vạn lượng vàng, như cũ, ứng trước một nửa, xong việc giao nốt.”

Có lẽ số tiền vượt ngưỡng tiếp nhận rồi, thế nên Lãnh Nghệ giết người không bỏ qua số bạc vụn, nghe con số kinh khủng đó lại chẳng chớp mắt:” Bao giờ?”

“Tới thời cơ tốt nhất ta sẽ nói cho ngươi, đừng vội, giữa chưa tới lúc, hơn nữa không ở Ba Châu.”

“Vì sao ngươi không tự làm?”

Bạch Hồng thở dài:” Không phải ta xem nhẹ bản thân mà trên đời này trừ ngươi ra không ai làm được.”

“A, coi trọng ta vậy sao?”

“Ngươi có thể giết Đồ bang chủ trong sự cảnh giới nghiêm ngặt như vậy là minh chứng tốt nhất.”

Lãnh Nghệ như hiểu ra điều gì, nghiêng răng nói:” Ngươi, chính ngươi thông báo cho thuyền bang, nên bọn chúng mới đột nhiên tăng cường cảnh giới như vậy.”

Bạch Hồng坦然 thừa nhận:” Đúng vậy đấy, ta muốn xem năng lực của ngươi tới đâu, có thể giải quyết phiền toái kia không, ngươi không làm ta thất vọng.”

“Ngươi nhầm rồi.” Lãnh Nghệ đối diện với đôi mắt đẹp mê hồn kia:” Ngươi sẽ thất vọng, vì ta từ bây giờ sẽ rút khỏi tổ chức.”

“Hả?” Bạch Hồng rõ ràng không lường được khả năng này, nàng cứ nghĩ mọi chuyện đang rất thuận lợi:” Ngươi không định tiếp nhận nhiệm vụ mười vạn lượng hoàng kim sao?”

“ Ta vốn không hứng thú từ đầu, ta chỉ muốn biết kẻ muốn giết ta là một người như thế nào, giờ ta đã đoán được đại khái rồi. Ta không muốn biến thành công cụ cho các người lợi dụng, không muốn bị người ta tính kế, giống như hôm nay vậy, trò chơi này của người đem dùng với người khác ấy, ta không muốn chơi! Cáo từ!” Lãnh Nghê nói xong là xoay người đi ngay:

Bạch Hồng ngây người, nàng nghĩ rằng nắm chắc người này trong tay rồi, kẻ cả khi dao kề cổ, nàng vẫn tự tin, không ngờ thứ nàng nắm được là đám mây vô định.

Lãnh Nghê lần này ôm rương vàng nhỏ đi thẳng về khách sạn mà không cần đi đường vòng, không sợ bất kỳ ai bám đuôi. Y chẳng tham lam, chẳng theo đuổi cuộc sống xa hoa, hưởng hờ mình chỉ là người bình thường thôi, không chơi được với thần tiên, nếu không chết càng nhanh.

Kẻ đáng chết đã chết, tiền thu được đã quá thừa để trả nợ, trang trải cuộc sống sắp tới, y không khỏi tưởng tượng ra khuôn mặt của Trác Xảo Nương sẽ thế nào khi nhìn thấy mình mang nhiều tiền về hơn thế.

Điều Lãnh Nghê muốn lúc này chỉ đơn giản vậy mà thôi, mười vạn lượng vàng à, đi gặp quý đi.

Tất nhiên không thể cứ thế mà đưa tiền cho nàng được, phải có cái cớ hợp lý nữa, nếu không khiến tiểu cô nương đó sợ hãi chứ không phải là vui mừng.

Lãnh Nghê về khách sạn, không ai nhận ra cả, thay đồ hóa trang rồi đi ngủ như bình thường. Tiếp đó mấy ngày, y ở lại Ba Châu, không cải trang nữa, đem đúng diện mạo Lãnh Nghê đi khắp nơi, mời gọi đám sát thủ ra tay. Tuy y đánh giá khả năng này tương đối thấp, nhưng vẫn phải thử xem, không thể đem đám họa hại này về huyện Âm Lăng được.

Kết quả không có gì xảy ra, biến thành chuyển đạo phổ bình thường, quan sát nhân tình thế thái.

Lúc này Tết cơ bản đã hết, dù nhiều hoạt động sẽ còn kéo dài qua Nguyên Tiêu tới hết tháng Giêng, nhưng đó là với người có tiền có của ăn của để kia. Còn với đại đa số người thường quanh năm lo toan cuộc sống thì quần áo mới đã cất đi, pháo không đốt nữa, các cửa hiệu mở ra ngày một nhiều. Và quan trọng nhất, dù là người sống ở trong thành, chẳng có lấy một mảnh ruộng, đề tài xuân canh cũng được nhắc tới nhiều hơn.

Nông nghiệp là đại sự quốc gia, có tác động tới mọi mặt cuộc sống con người.

Chương 191: Móc tiền túi cứu té à, không có đâu.

Chương 191: Móc tiền túi cứu té à, không có đâu.

Mấy ngày liên không phát sinh sự cố gì, Lãnh Nghệ quyết định mai sẽ về huyện Âm Lang, nên sáng hôm đó rửa mặt súc miệng xong thì gọi Đồng sư gia tới hỏi chuyện:” Sư gia, sắp tới là xuân canh rồi, mọi năm xuân canh ở huyện Âm Lăng, bách tính có gặp khó khăn gì không?”

“ Có ạ, khó khăn nhiều lắm.” Đồng sư gia tuy phụ trách tiền lương thuế má, nhưng là người có kiến thức, có kinh nghiệm sống, nhắc tới xuân canh không phải phân chân mà là thở dài:” Khó khăn lớn nhất không gì bằng trâu cày, huyện Âm Lăng chúng ta một thôn chỉ có vài đại hộ có trâu cày thôi, thôn dân không một ai có hết.”

Đến trâu cày cũng không có? Lãnh Nghệ sực nhớ y vi hành đi quanh huyện một lượt rồi, đừng nói trâu, gà què cũng hiếm nốt, vì thế thiếu trâu không lạ:” Vậy mỗi năm cày ruộng phải làm sao?”

“ Bách tính giúp nhau thôi ạ, dùng sức người cày ruộng, nhà ai không có đủ nam đinh, nhờ láng giềng thì khi tưới nước, nhờ cỏ gi đó giúp lại.”

“ Thế thì hiệu quả sao mà tốt được?”

Đồng sư gia cười khò:” Đông ông, đâu chỉ hiệu quả không tốt, mà chẳng hiệu quả là bao, lại còn tốn sức lắm, cày ruộng xong có khi đổ bệnh vì lao lực quá độ ấy chứ, có hộ chẳng cày cấy.”

“VẬY PHẢI LÀM SAO?”

“Làm sao được ạ, cứ thế mà trồng thôi, chọc một cái lỗ trên mặt đất, thả hạt giống vào, thu hoạch được bao nhiêu nhờ trời.”

Chọc một cái lỗ rồi thả hạt giống vào? Lãnh Nghệ chẳng biết gì chuyện đồng áng, nhưng cũng hiểu không làm đất thật kỹ, không tưới nước ngâm ruộng làm sao có thu hoạch. Chọc một cái lỗ, thả hạt giống vào sao? Thật á? Đó chẳng phải là cách làm ruộng nguyên thủy nhất à? Tình hình tệ hơn Lãnh Nghệ nghĩ, bảo sao nhiều người nghèo đói thế, muốn có sản xuất thì phải có công cụ trước mới được, trầm tư hỏi:” Một con trâu giá bao nhiêu?”

“Đồng ông, cái này mỗi thời điểm mỗi khác, bây giờ đang lúc giá cao nhất, phải 10 quan tiền một con.” Đồng sư gia thấy Lãnh Nghệ không hiểu gì về chuyện nhà nông cũng chẳng ngạc nhiên, hiểu mới là lạ:

10 quan tiền tức là 10 lượng bạc, 1 lượng vàng, Lãnh Nghệ bây giờ có 100 lượng vàng, trừ đi 30 lượng chúc Tết, vậy là còn 70 lượng vàng, mua được 70 con trâu. Có điều y không ngốc tới mức đem hết đi mua trâu, vì khó khăn của bách tính còn là lương thực trong thời đói giáp hạn, kiến thức cơ bản này y vẫn biết:” Kho lương của huyện ta mỗi năm có đủ lương thực phân phối không?”

“Làm sao đủ ạ?” Đồng sư gia hiểu Lãnh Nghệ muốn hỏi cái gì:” Theo quy củ mỗi huyện 1500 thạch, dù có đầy kho cũng không đủ bách tính ăn, huống hồ xưa nay kho lương trong huyện lúc nhiều nhất cũng chỉ được một nửa.”

Lãnh Nghệ đứng dậy, đi qua đi lại, mới chỉ hỏi hai vấn đề thôi mà đã thấy khó giải quyết rồi, giờ phải làm sao? Kiến thức thì chẳng có, giải quyết thế nào được! Nghĩ một lúc Lãnh Nghệ quyết định kéo cái rương vang kia ra:” Sư gia, trong này

có 50 lượng vàng, thêm 20 lượng còn lại, đem dùng hồ trở bách tính xuân canh đi, phải làm sao ta không biết, sư gia có cách nào không?”

Đồng sư gia hoảng hồn:” Đông ông muốn tự bỏ tiền cứu tế bách tính?”

“ Không, không, làm thế chỉ cứu nhất thời, sau này làm sao? Ta đâu có nhiều tiền chứ mà lấy ra cứu tế chứ, ta muốn dùng số tiền này như nguồn nước chảy mãi. Tiền tiêu đi có thể thu về, có thể kiếm thêm một ít là tốt nhất, sau này giúp thêm được nhiều bách tính hơn nữa.” Lãnh Nghệ cũng hiểu đạo lý cho con cá không bằng cho cần câu chứ, người ta làm quan vì tiền, ai lại đi lấy tiền bản thân làm chuyện quan, có làm cũng phải làm sao có lợi cho mình nữa:

Đồng sư gia thở phào, tuy không rõ đông ông ấy tiền đâu ra, nhưng tiền dùng cho bách tính đó là chuyện tốt, cũng là người bản địa Âm Lăng, ông ta tất nhiên vui mừng, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi:” Vâng, đông ông nghĩ thế rất chu đáo, có thể học một số đại hộ, lúc đói giáp hạt cho bách tính vay tiền mua lương thực, khi thu hoạch trả lại.”

“ À, đây là thanh miêu pháp chứ gì?”

“ Thanh miêu pháp là gì ạ?”

Lãnh Nghệ vỗ trán, quên mất đó là biến pháp của Vương An Thạch mà phải trăm năm sau mới xuất hiện, cơ mà y cũng có thái độ thận trọng với thanh miêu pháp, dù sao chính sách đó làm rung chuyển cả triều Tống, sau đó bị phế trừ. Y chỉ muốn yên ổn làm một tri huyện, thuận tiện giúp bách tính vài việc thực tế, vừa xong chỉ là buột miệng, y không định cải cách, hỏi lãng đi:” Bây giờ giá lương thực có cao không?”

“ Tạm tạm ạ, trong năm sau vụ thu hoạch thu là thấp nhất, hai mùa đông xuân bình thường, trước vụ thu hoạch hè, thu là

cao nhất, vì đó là lúc đói giáp hạt. Lúc đó đại hộ sẽ lấy lương thực ra cho bách tính mượn, nhưng lợi tức cao tới 5 phân, thế nên có nhà đợi tới khi thu hoạch thì cũng chỉ đủ trả nợ mà thôi.” Đồng sư gia cảm thán:

Lãnh Nghệ lại nhớ ra một cách:” Ta nhớ có một chế độ kho lương, gọi là kho thường bình, chính là triều đình vào lúc sau vụ thu hoạch thu, giá lương thực thấp nhất, bỏ tiền mua lương thực lưu trữ, đợi lúc đói giáp hạt thì mang ra bán với giá thấp cho bách tính, để kiềm chế giá lương, cách này rất tốt.”

Đồng sư gia suy ngẫm rất lâu rồi lắc đầu:” Đông ông, học sinh học vấn nông cạn, không nhớ ra triều đại nào có chính sách này.”

Lãnh Nghệ cũng đâu nhớ là thời đại nào, cũng quan trọng gì đâu, y chỉ thấy cách này tốt, ít nhất không có gì to tát, không thể gây hậu quả gì sâu xa, làm không tốt thì thôi, không làm nữa cũng lắm tốn ít tiền, chuyện quay về như ban đầu, không thể tệ hơn.” Vậy thế này, lấy ra 30 lượng vàng mua trâu cày, sau đó cho bách tính trong thôn thuê cày cấy, tiền thuê thì sư gia nghĩ giúp ta, không cần quá cao, không có tiền thì đợi thu hoạch trả bằng lương, linh hoạt một chút. Số tiền còn lại mua lương thực, lúc đói giáp hạt bán ra với giá cao hơn một chút, lãi không quá hai phân! Sư gia thấy sao?”

Đồng sư gia nghe xong quỳ xuống vái lạy:” Học sinh thay bách tính huyện Âm Lăng bái tạ đông ông, nhưng làm thế đông ông không kiếm được mấy lợi ích.”

“ Làm quan một kỳ, tạo phúc một phương, bớt một bách tính phải bán con bán cái là ta mừng rồi. Sư gia thấy được thì làm, chuyện tiền lương ta không hiểu, toàn quyền ủy thác cho sư gia.” Lãnh Nghệ biết mình biết người, chuyện mình không hiểu, y sẽ không can thiệp bừa:

“ Học sinh tuân lệnh, nhất định sổ sách rõ ràng, để bách tính được lợi.” Đồng sư gia vãi cái nữa rồi đứng lên:” Có điều sổ tiền này vẫn còn ít lắm, nếu theo cách của đông ông, lấy ít tiền cứu tế của triều đình ra ...”

Lãnh Nghệ không đợi ông ta nói hết đã gạt đi:” Tiền của ta không thể lẫn với tiền của triều đình, tránh người ta nói lấy của công làm lợi riêng, chẳng giúp được bách tính còn chuốc tội vào thân. Ta sẽ cố gắng hết khả năng, giúp được bao nhiêu thì giúp thôi, coi như tấm lòng cá nhân ta, không phải của tri huyện.”

“ Học sinh hiểu rồi,”

“ Ủ, mai chúng ta về thôi, phải mau chóng làm xong chuyện này.”

Chương 192: Ước hẹn ba năm. (1)

Đồng sư gia là người có năng lực chấp hành rất cao, lập tức đi gọi Vũ bộ đầu, dẫn theo hai bộ khoái, đi tìm thương nhân bán trâu thương lượng chuyện này, 30 lượng hoàng kim, đây là vụ giao dịch cực lớn.

Lãnh Nghệ ở khách sạn sửa soạn hành trang để mai lên đường về, đang trò chuyện với Giả chương quỳ tìm hiểu ít chuyện về xuân canh thì có tạo đãi của phủ nha tới, đưa bái thiếp mời Lãnh Nghệ tới phủ nha dự tiệc. Lãnh Nghệ lấy làm lạ, không hiểu có chuyện gì, vẫn dẫn Doãn Thửu và Thành Lạc Tiệp dự tiệc.

Lần này Liêu tri phủ tổ chức tiệc riêng, chỉ mời một mình Lãnh Nghệ.

Rượu ngà ngà say, cơm lưng lửng bụng, Lãnh Nghệ thấy Liêu tri phủ nhiều lần ngập ngừng, nhưng y vờ không nhận ra, tích cực chuốc rượu ông ta, muốn ông say chết luôn đừng nói ra. Mai y phải về nhà rồi, còn bao việc phải làm, còn có Trác Xảo Nương đợi y, không thích gặp thêm chuyện rắc rối.

Lúc đầu Lãnh Nghệ đoán là chuyện mấy tên thích khách bị y giết cơ, nhưng y lập tức phủ định chuyện này, mấy ngày hôm nay lang thang trên phố không ai bàn tán về vụ giết người nào cả. Nhớ lại lần trước Bạch Hồng phái thích khách tấn công, bọn chúng trước khi rút đã đem cả xác đồng bọn đi, dấu vết xóa sạch sẽ.

Đoán chừng lần này cũng vậy, chúng làm thế là để giữ bí mật cho tổ chức, không để người ta theo manh méo nào đó biết được có một tổ chức sát thủ như vậy tồn tại.

Vậy thì vì việc gì?

Rốt cuộc Liêu tri phủ thấy mình sắp không trụ nổi nữa đặt chén rượu xuống.” Lãnh đại nhân, có một chuyện bản phủ không thể không nói.”

“Đại nhân cứ nói.” Lãnh Nghệ thở dài trong lòng:

“Là thế này.” Liêu tri phủ nhìn Doãn Thử và Thành Lạc Tiệp:” Lục phiên môn kinh thành gửi công văn khẩn cấp, nói có công vụ khẩn, cần Doãn bộ đầu và tỳ muội Thành bộ đầu trở về kinh thành. Cho nên nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho người sau này phải do bộ khoái nha môn chịu trách nhiệm.”

Lãnh Nghệ sửng sờ, chuyện quá bất ngờ, tỳ muội Thành Lạc Tiệp do hoàng hậu phái tới, sao lại dùng qua công văn chính thức của lục phiên môn? Hiển nhiên có vấn đề, công văn này chỉ là một cái cớ, nguyên nhân thực sự không phải là thế. Đã là công văn khẩn, sao không nói ra luôn, cần gì do dự như vậy, rõ ràng ông ta vừa bịa ra. Lãnh Nghệ không béc trôn:” Đương nhiên ă, ti chức là tri huyện nhỏ nhỏ, sao dám làm phiên người của lục phiên môn bảo vệ, giờ lục phiên môn đã triệu tập họ về, ti chức không có ý kiến gì.”

Liêu tri phủ nhìn Lãnh Nghệ một hồi trong lòng có hơi áy náy, vuốt râu gật gù:” Vậy thì để họ ngay hôm nay về kinh thành, bản phủ cũng đã phái người tới huyện Âm Lăng truyền lệnh cho sổ bộ khoái người để lại trong huyện, bảo họ trực tiếp về kinh nhận lệnh. Cũng may người có dẫn theo bộ khoái nha môn, tổ chức lại một chút hẳn an toàn không vấn đề.”

“Vâng.”

“ Người liên tục gặp phải ám sát, tình hình vốn nguy hiểm, hiện lại đột nhiên rút hộ vệ về, nếu lại gặp phải thích khách thì phiền ... Ài, cho nên người nhất định phải phòng phạm cho nghiêm đó.”

“ Ti chức hiểu, đa tạ đại nhân.”

“ Nếu người cần bản phủ giúp gì cứ nói.”

“ Vâng!” Lãnh Nghệ không khách sáo chấp tay nói:” Huyện Âm Lăng đất ít đồi núi nhiều, đất đai cằn cỗi, bách tính nghèo khó. Nay xuân canh tới, trong huyện thiếu trâu nghiêm trọng, ti chức có gom ít tiền mua 30 con trâu, nhưng chẳng thấm vào đâu. Không biết đại nhân có thể phái người phủ nha cùng lái buôn gia súc Ba Châu thương lượng, cho huyện Âm Lăng thuê trâu, ti chức sẽ gắng hết sức hoàn bích quy Triệu, không biết được không?”

Liêu tri phủ ngậy ra hồi lâu, lòng càng hồ thẹn:” Người không lo an toàn cho bản thân, lại nghĩ tới bách tính, người, người ... Ài.”

Lãnh Nghệ nghe tin đám Doãn Thứ bị rút về cũng bàng hoàng lắm, nhưng chuyện này y cũng lường trước được, không đến mức mất bình tĩnh, chỉ thợ dài:” Là phúc thì không phải họa, là họa khó tránh, ti chức tới nơi như huyện Âm Lăng làm quan thì bỏ sinh tử ngoài thân rồi. Chôn xương đâu cần bên đất tổ, non xanh khắp chốn khác chi quê.”

“ Chôn xương đâu cần bên đất tổ, non xanh khắp chốn khác chi quê.” Liêu tri phủ gõ nhịp đọc lại câu này, thốt lên:” Hay, nói hay lắm, rất có chí khí nam nhi làm bản phủ nhớ lại thời trai trẻ của mình, ngoảnh đầu nhìn lại, ôi thôi không nói thì hơn Đã thế bản phủ cố gắng giúp người đạt thành tâm nguyện, chuyện trâu cày giao bản phủ lo.”

Ăn cơm xong, Lãnh Nghệ được quản gia của Liêu tri phủ mời ra phòng khách uống trà, còn ông ta gặp riêng Doãn Thứ và Thành Lạc Tiệp, không rõ nói những gì.

Chỉ biết Doãn Thứ sau đó đi ra nói, họ nhận lệnh đưa Lãnh Nghệ về khách sạn, sau đó lấy hành trang lập tức về kinh thành.

Suốt cả đường về, không ai nói một lời, ly biệt không ngờ tới đột ngột như vậy. Về tới phòng ở khách sạn Âm Lăng, cửa mới đóng lại Thành Lạc Tiệp nhào vào lòng Lãnh Nghệ, lệ rơi như mưa.

Lãnh Nghệ chỉ biết gượng cười an ủi nàng:” Đừng khóc, đừng khóc, về tới kinh thành không phải tốt à, nàng sinh ra ở đó, cha mẹ ở đó, bao nhiêu người thân nữa ... Kinh thành cũng tốt hơn Ba Châu không biết bao lần.”

“ Thiếp không muốn xa chàng.” Thành Lạc Tiệp khóc nức lên.

“ Ba năm sau mãn hạn, ta sẽ lên kinh thuật chức, chúng ta lại gặp nhau mà.”

Ai cũng hiểu, đây không chỉ là một lần chia tay, ba năm không phải vấn đề, nhưng ba năm sau gặp lại, nàng có khi đã thành thê tử của người khác rồi, thành mẫu thân rồi cũng không chừng. Lúc đó gặp nhau làm gì, ngoài thêm đau lòng?

Thành Lạc Tiệp không đáp, càng khóc càng thương tâm, sụt sịt mũi, nước mắt đã chảy xuống thành dòng.

Lãnh Nghệ chỉ biết ôm nàng thật chặt, lần này không do dự nữa, nói:” Tiệp Nhi, làm thiếp thất của ta được không?”

Thành Lạc Tiệp lắc đầu:” Cha mẹ muội không đồng ý cho bọn muội làm thiếp người ta đâu.”

“ Phải rồi, không phải còn có bình thê à? Không làm thiếp, nàng làm bình thê của ta.” Lãnh Nghê chợt nhớ hồi xưa còn có cách gọi này:

“ Trời không có hai mặt trời, cái gọi là bình thê chỉ là tự lừa mình lừa người mà thôi.” Thành Lạc Tiệp vẫn lắc đầu:

Lãnh Nghê ngơ ngác, y nào biết chuyện đó, lúc này chẳng thể làm gì hơn ngoài ôm nàng thật chặt.

Chương 193: Ước hẹn ba năm. (2)

Dần dà Thành Lạc Tiệp cũng bình tâm lại, lau đi hai hàng nước mắt, nàng biết thời gian không nhiều, không thể lãng phí trong nước mắt, dặn dò:” Thiếp không ở bên cạnh, chàng nhất định phải chiều cố tốt bản thân, hết thầy phải cẩn thận.”

Nói tới đó buồng Lãnh Nghê ra, lấy trong ống tay áo ra một cái hộp nhỏ vừa dẹt vừa dài, đưa cho Lãnh Nghê:” Chiếc hộp này có thể phóng ra phi đao, thiếp dạy huynh dùng, gặp phải thích khách có thể phòng thân. Mặc dù chưa chắc đã hữu dụng, nhưng có còn hơn không, chàng có thứ này, thiếp sẽ yên tâm hơn một chút.”

“ Nàng đưa ta rồi thì nàng dùng cái gì?” Lãnh Nghê không nhận:

“ Không cần, bây giờ thiếp cơ bản không cần dùng nó nữa, dùng tay còn nhanh hơn chuẩn hơn. Giờ thiếp chủ yếu dùng để cất phi đao thôi, một hộp có mười cái.” Thành Lạc Tiệp vừa xụt xịt vừa buộc hộp lên tay Lãnh Nghê, ôn nhu như thê tử chuẩn bị cho trượng phu đi xa:

Lãnh Nghê học xong, đưa tay ra khỏi động cơ quan, chỉ nghe phập phập phập, mười mũi phi đao liên tiếp bắn ra, ghim đầy tường. Trước kia cứ thắc mắc Thành Lạc Tiệp dấu phi đao chỗ nào, té ra là cái hộp này.

Thành Lạc Tiệp lại dạy y làm sao thu lại phi đao, dạy y từng yếu lĩnh nhỏ nhất nhất, Lãnh Nghê nhìn ra, nàng chỉ đang cố ý trì hoãn thời gian hai người ở bên nhau mà thôi.

Chẳng được bao lâu, Doãn Thứ đã gõ cửa:” Thành bộ đầu, phải đi rồi.”

“ Xong ngay đây.” Thành Lạc Tiệp lần nữa òa khóc, ôm lấy cổ Lãnh Nghê:” Nghê ca ca, thiếp sẽ nói thật với chàng, bên trên phát hiện tung tích số bảo bối kia rồi, ở nơi khác, thực sự không ở trong tay chàng. Nhưng thiếp sợ đám sát thủ kia không biết, chúng vẫn tới giết chàng. Chỉ mong bọn thiếp đi rồi, chúng sẽ hiểu là thứ đó không ở trên người chàng mà từ bỏ. Vì thế chàng chỉ cần vượt qua một thời gian là an toàn.

Lãnh Nghê đưa tay trái vòng lấy thân thể mềm mại yêu kiều của nàng, kéo mạnh vào trong lòng, tay phải nhẹ nhàng nâng khuôn mặt mỹ lệ, chăm chú nhìn sâu vào mắt nàng bằng ánh mắt chan chứa nhu tình cùng thương cảm:” Giờ ta lại mong mình có thứ đó.”

“ Đừng nói lời ngốc nghếch, thời gian này chàng đừng tùy tiện ra ngoài, cứ ở trong nha môn thôi, an bài tốt bộ khoái trong nha môn. Chỉ là đám bộ khoái đó võ công quá tầm thường, chẳng ích gì ... phải rồi, tốt nhất chàng hóa trang đi, hay đi đâu xa vào một thời gian, đừng để đám sát thủ tìm thấy chàng ...” Lúc này Thành Lạc Tiệp lại biến thành thê tử nhiều lời, dặn mãi dặn mãi không hết lo:

Lãnh Nghê nghe chẳng thấy phiền, liên tục gật đầu:” Ta hiểu, ta sẽ làm theo lời nàng.”

Thành Lạc Tiệp nói qua hàng nước mắt:” Hứa với thiếp, nhất định phải an toàn lên kinh thành tìm thiếp, bất kể là khi đó muối đã gả cho ai, chỉ cần chàng tới, thiếp sẽ tới tìm chàng, ở cùng chàng.”

Lãnh Nghê biết, đây chỉ là lời nói dối của nàng mà thôi, nếu nàng gả cho người ta, sẽ không bao giờ gặp lại y nữa, cùng lắm chỉ đứng ở đằng xa, thấy y bình yên sẽ rời đi. Nhưng

Lãnh Nghệ vẫn kiên định nói:” Ta hứa với nàng, ta sẽ bình an lên kinh thành.”

“ Nghệ ca ca ...”

Hai người ôm chặt lấy nhau, hôn nhau say đắm, như muốn hôn cho đủ thời gian chia tách sắp tới.

Lưu luyến tới mấy cũng phải chia tay, Thành Lạc Tiệp cũng không muốn để Lãnh Nghệ chìm trong bi thương chia tay mà hỏng chuyện, nụ hôn vừa dứt đầy y ra, chạy ra ngoài, đi không quay đầu lại.

Đúng lúc này Đồng sư gia quay về, hết sức phấn chấn, báo mình hết sức mặc cả, mua được tận 33 con trâu. Giao hẹn sáng mai tới lấy.

Lãnh Nghệ cũng nén nỗi buồn chia ly xuống, y lo cho Trác Xảo Nương, có lẽ đám Thành Lạc Tuyền cũng đã rời khỏi Âm Lăng rồi, như thế bên cạnh nàng sẽ không ai bảo vệ.

Nói qua tình hình với Đồng sư gia, bảo ông ta cùng hai bộ khoái ở lại, mai tới nha môn tri phủ gặp Liêu tri phủ bàn chuyện trâu cày, còn y và Vũ bộ đầu lập tức cưỡi ngựa về huyện Âm Lăng.

Đồng sư gia hiểu phu thê đông ông ân ái tình cảm, không ngăn cản, hứa sẽ làm tốt nhất.

Ngay chập tối ngày hôm đó Lãnh Nghệ và Vũ bộ đầu cưỡi ngựa xuyên đêm về huyện Âm Lăng.

Đi đường ban đêm là thử thách lớn với con người, nhất là thời đại còn chưa có đèn đường đó, bốn phía một màu tối om. Nhưng với ngựa thì không thành vấn đề, với tầm nhìn gần 360 độ không hề bị ảnh hưởng bởi bóng đêm, nó vẫn có thể phóng đi với tốc độ cao nhất.

Bọn họ phóng nhanh về tới nơi lúc trời vừa sáng.

Hai tên lính trông công thành đang ngáp ngán ngáp dài thì nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, chẳng lẽ huyện thành bị tấn công, có phải tặc tập kích? Chuyện này đã bao giờ xảy ra chưa? Hình như chưa, hai tên lính rảnh việc cả ngày thích tưởng tượng đủ chuyện linh tinh bắt đầu hoảng, phải làm sao đây, phải gõ chuông, đốt khói, hay Bỏ chạy?.

Cuối cùng khi Lãnh Nghê và Vũ bộ đầu phóng ngựa qua thì cả hai vẫn nhũn chân đứng đó như trời trồng chẳng có tí phản ứng nào. Nếu thực sự có phải tặc tấn công thì huyện thành Âm Lăng hôm nay coi như thất thủ rồi.

May mà trời vừa sáng, lại là mùa đông, người đi đường rất ít, Lãnh Nghê phóng thẳng một mạch về nha môn, bỏ ngựa chạy vào nội trạch, không thấy một ai, bếp vẫn đỏ lửa người thì không thấy đâu, có chút hoảng loạn, chẳng nhẽ mình về muộn mất một bước rồi sao?

Lãnh Nghê đang hoảng, đột nhiên nghe một giọng nói trong trẻo đáng yêu:” Quan nhân, chàng về rồi sao?”

Lãnh Nghê nghe tiếng quay đầu nhìn, tức thì trông thấy Trác Xảo Nương và Thành Lạc Tuyền bước men theo con đường nhỏ từ hậu viện đi ra. Trên tay Trác Xảo Nương khoác cái giỏ trúc, đựng đưa mấy cọng rau xanh mướt, mặt tươi tắn như hoa, trong trẻo tựa nước suối dưới khe. Thành Lạc Tiệp đi bên cạnh, bộ võ phục ôm sát người, vóc dáng thướt tha, cả người không chỗ nào không quyến rũ.

Vừa mới chia tay tỷ tỷ, giờ nhìn thấy muội muội, Lãnh Nghê không khỏi lẫn lộn cảm xúc giữa hai nàng, ánh mắt không kìm được toát lên sự thương nhớ, ôn nhu. Thành Lạc Tuyền hiển nhiên nhận ra được, có đôi phần lúng túng né tránh ánh mắt rực cháy đó.

Trác Xảo Nương đi nhanh tới bên cạnh Lãnh Nghê nói:” Quan nhân về rồi thì tốt quá, Lạc Tuyền cô nương hôm qua

nhận được mệnh lệnh về kinh thành lập tức, cô ấy đáng lẽ phải đi rồi, nhưng lo cho an nguy của thiếp mà chưa đi, đang không biết phải làm sao đây.”

Là muội muội không phải tỷ tỷ, đôi mắt Lãnh Nghệ thoáng ảm đạm, đồng thời cảm kích chấp tay:” Đa tạ Tuyên cô nương, đám Doãn Thử bộ đầu đã nhận lệnh trở về rồi. Cô nương có thể yên tâm đi rồi, ta sẽ an bài tốt.”

Thành Lạc Tuyên khẽ cắn môi, không nói gì.

“ Ừm, quan nhân đi đường nhất định đói rồi, thiếp đi làm cơm.” Trác Xảo Nương nói xong cúi đầu xách giỏ rau đi về phía bếp, để lại hai người với nhau:

Chương 194: Sẵn sàng đòn địch.

Thành Lạc Tuyên mặt nhìn Lãnh Nghệ một cái, chỉ thấy y mặc một bộ nho phục màu xanh, mang vẻ văn nhã phong độ của người trí thức, nhưng chẳng yếu đuối, lưng rất thẳng, đôi mắt đen nháy tinh thần, cặp lông mày rậm rất có khí khái nam tử. Chưa nói nàng đã đỏ mặt:” Đại lão gia, ngài không có gì để nói với người ta sao?”

Lãnh Nghệ thoáng cái sững người, từ hôm xảy ra chuyện nhầm lẫn kia, hai người chưa trực tiếp nói chuyện với nhau câu nào, mắt vô thức liếc về phía bếp, nhỏ giọng nói:” Lần trước Xin lỗi Ta không cố ý.”

“ Ngài chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi à?” Thành Lạc Tuyên thất vọng:

Lãnh Nghệ xấu hổ, đồng thời mơ hồ nhận ra khác biệt tỷ tỷ và muội muội rồi, Thành Lạc Tuyên rõ ràng ý nhị hướng nội hơn, không cởi mở hoang dại như tỷ tỷ:” Vậy, vậy phải nói gì?”

Thành Lạc Tuyên đi tới đứng sòng vai với Lãnh Nghệ, chỉ là hai người hướng về hai phía khác nhau, như thế nàng vừa tới gần y, lại không để y thấy được khuôn mặt đã đỏ như lửa đốt của nàng:” Ngài, ngài sẽ tới kinh thành chứ?”

“Ừ!” Lãnh Nghệ nói chắc nịch:

“ Ngài, ngài sẽ tới thăm người ta chứ?” Giọng Thành Lạc Tuyên nhỏ như muỗi kêu:

Người Lãnh Nghệ khẽ run lên:” Ừ! Nhất định!”

“ Thế thì tốt quá ...” Khuôn mặt Thành Lạc Tuyên thoáng chốc tươi tắn hẳn lên, giọng ôn nhu vô hạn:” Hứa với người ta, ngài phải chăm sóc tốt bản thân nhé, được không?”

“ Được!” Lãnh Nghê gật đầu rất muốn quay sang nhìn nàng, cuối cùng kìm lòng được, một lần nhâm lẫn là đủ rồi, có thể nghe ra chuyện đó để lại chút dấu ấn trong lòng nàng. Nhưng y lý trí, biết nàng về kinh thành sẽ gả cho người ta, không để nàng vương bận thêm, nếu nàng quên đi là tốt nhất cho cả hai.

“ Bảo trọng!” Lời vừa dứt Thành Lạc Tuyên thi triển khinh công lướt ra tới cổng:

Rốt cuộc Thành Lạc Tuyên dẫn nữ bộ khoái cuối cùng rời huyện Âm Lăng.

Nội trạch vốn rất náo nhiệt, thoáng cái trở nên vắng vẻ, Lãnh Nghê ngồi dưới hành lang, nhìn phía cây hòe, không còn bóng người ngồi cạnh trên đó, bên cạnh cũng không có bóng dáng thướt tha, nhất thời chưa thích ứng.

Ở chung với nhau một thời gian rồi, dù với đám Trịnh Nghiên, Hoàng Mai, Lý Phân, cũng khó tránh khỏi có chút tình cảm nhất định.

Thở hắt một hơi, Lãnh Nghê nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, đi xuống bếp nhìn Trác Xảo Nương đang bận bịu bếp núc:” Xảo Nương, chuyện này ta phải nói với nàng, có người muốn mưu hại chúng ta, giống như chuyện lần trước chúng đã bắt cóc nàng vậy. Giờ hộ vệ đã đi cả rồi, chúng ta phải tự bảo vệ bản thân.”

Gương mặt Trác Xảo Nương tức thì hơi tái đi, chuyện lần đó khi trở về nàng không dám kể hết với trượng phu:” Quan nhân, thiếp hiểu, thiếp không sợ.”

“Ừ, chúng ta cũng không cần quá khẩn trương, đám thích khách nhắm vào chúng ta là vì hiểu lầm chúng ta có thứ gì đó thôi. Hiện giờ chúng ta không cách nào giải thích rõ ràng, chỉ có thể đợi chúng hiểu ra là chúng ta không có thứ chúng muốn mà thôi. Nhưng trước khi chúng hiểu, chúng ta phải bảo vệ tốt bản thân.” Lãnh Nghệ cố gắng hết mức để nàng hiểu rõ tình hình:

Trác Xảo Nương gật đầu, miễn cưỡng cười:” Hiểu rồi, thiếp nghe lời quan nhân.”

Nha đầu này làm sao che giấu được ý, Lãnh Nghệ biết chuyện bắt cóc lần trước vẫn khiến nàng sợ hãi, giờ chuyện như vậy lại có thể xảy ra, làm sao không khủng hoảng.

Đợi Trác Xảo Nương bận bịu xong chuyện trong bếp, Lãnh Nghệ vừa đi dặn dò Thảo Tuệ vài việc cần chú ý liền dẫn nàng về phòng ngủ, lấy bọc mà Bạch Hồng đưa cho mình, trong đó có hai mặt nạ nữ, một già một trẻ. Lãnh Nghệ lấy một cái, đeo lên mặt Trác Xảo Nương, dẫn nàng tới trước gương đồng.

Trác Xảo Nương nhìn bản thân trong gương, không ngờ cười khanh khách, hai tay sờ mặt mình liên hồi:” Làm sao thiếp lại biến thành thế này rồi? Quan nhân, cái này ở đâu ra thế? Hay quá đi.”

“ Bằng hữu cho.” Da của Trác Xảo Nương hơi đen, đeo mặt nạ bà già đậm ra thích hợp hơn thiếu nữ, chỉ là tóc lại không khớp lắm, nhưng có thể giải quyết bằng khăn buộc đầu:” Thời gian tới nàng không được ra ngoài, cũng đừng rời khỏi tầm mắt của ta, chúng ta chỉ ở nhà thôi.”

“ Vâng!” Điều quan tâm đầu tiên của Trác Xảo Nương lại là:” Vậy khi thiếp làm cơm thì sao?”

Lãnh Nghệ cười nhẹ vuốt má nàng:” Bất kể làm cơm hay giặt giũ, nàng đều phải ở bên ta, ngàn vạn lần đừng làm gì một

mình. Nếu gặp thích khách, nhất định nghe theo an bài của, ta, không cần hỏi, cứ làm theo là được.”

Trác Xảo Nương sợ hãi lắc đầu:” Nếu quan nhân bảo thiếp chạy một mình, thiếp không nghe đâu.”

Lãnh Nghệ ôm nàng vào lòng, hôn chụt một cái:” Không phải ta bảo nàng bỏ trốn một mình, mà là bảo nàng trốn đi, ta mới có thể tập trung đối phó với chúng.”

Trác Xảo Nương thường ngày luôn ngoan ngoãn nghe lời, lần này lại vô cùng cố chấp:” Quan nhân là một thư sinh, gặp phải thích khách chàng đối phó thế nào, thiếp thà chết cạnh chàng còn hơn chia ra sống một mình.”

“ Nàng nói gì thế, không phải như vậy, ta có chuẩn bị mà, xem đây.” Lãnh Nghệ khởi động hộp phi đao gắn ở cánh tay, quát một tiếng nâng cổ tay lên, chỉ thấy bóng đao loang loáng phóng ra mang theo tiếng rin rít cực nhỏ, cắm liên tiếp trên vách tường:

Trác Xảo Nương vừa mừng vừa sợ, trong mắt nàng, nếu thứ này phóng ra, không ai có thể chống đỡ nổi.” Quan nhân, thì ra chàng còn có bảo bối như thế.”

“ Ừ, thứ này do Thành bộ đầu để lại cho chúng ta phòng thân, thế nên một khi gặp thích khách, nàng phải lập tức trốn đi ... Nhớ đấy, khi nàng trốn đi, đừng cầm đao gì cả, vì nàng mang mặt nạ, chúng sẽ cho rằng nàng là phó phụ được thuê, không tùy tiện giết nàng đâu.”

“ Vâng!”

Rốt cuộc Lãnh Nghệ về kịp, tuy biết chẳng ích gì, nhưng y vẫn cố gắng nghiên cứu địa hình, bố trí bộ khoái canh phong, không cần họ ở gần, với võ công của họ thì chỉ nạp mạng thôi, y bố trí họ ở xa, một khi nghe tín hiệu thì khua chiêng gõ mõ, kêu gọi người tới, ít nhất có thể khiến ác đồ sợ hãi mà bỏ chạy.

Không biết bố trí này có tác dụng hay đám thích khách chưa kịp mò tới, chỉ biết một ngày từ từ trôi đi trong yên bình.

(*) Lại về với cái máng lợn rồi =))

Chương 195: Sai lầm không thể sửa chữa. (1)

Trong nội trạch huyện nha huyện Âm Lang chỉ có ba người, phu thê Lãnh Nghê thì tất nhiên không phải nói, ngoài ra có nha hoàn Thảo Tuệ tới nay vẫn bệnh chưa thể rời giường, ăn uống do Trác Xảo Nương chiều cố.

Tết vừa rồi Lãnh Nghê lên Ba Châu cũng qua bái phỏng Tôn lang trung, kể tình trạng của nó, Tôn lang trung nói qua rồi, chỉ cần xuân ấm hoa nở sẽ khỏe lại, tới mùa hè lại là một nha đầu hoạt bát chạy nhảy khắp nơi.

Hiện vẫn còn là kỳ nghỉ Tết, cho nên Lãnh Nghê không có công vụ gì để xử lý, nha môn vẫn vắng vẻ như cũ. Lãnh Nghê biết bộ khoái nha môn võ công rất bình thường, dù triệu tập họ tới cảnh giới cũng chỉ chết uống, nên không gọi ai cả.

Có điều Lãnh Nghê vẫn triệu tập Tổng phó bộ đầu tới, hỏi chuyện chợ hoa đăng và múa rồng, vì Vũ bộ đầu theo y đi Ba Châu, chuyện này giao lại cho Tổng phó bộ đầu làm, hân tiếc mãi.

Tổng phó bộ đầu theo an bài của Lãnh Nghê mời thương cỗ tới nha môn dự tiệc, nói rõ ý định của đại lão gia. Đám thương cỗ rất hưởng ứng, kỳ thực thương cỗ nào tới Tết chẳng mời ít đoàn tạp kỹ đoàn kịch gì đó tới dừng rạp trước nhà tổ chức biểu diễn cho bách tính xem, lấy danh tiếng lại thêm náo nhiệt. Bọn họ bỏ thêm chút tiền không là gì cả, nếu được đội múa rồng tới trước cửa nhà múa một hồi, thế thì tha hồ vui, vì sẽ có rất nhiều người đi theo đội ngũ. Chợ hoa đăng càng

tuyệt, mọi khi chỉ làm trong nhà ngắm với nhau, lần này nha môn tổ chức, phải làm thật lớn thật đẹp cho cả huyện thấy.

Nhiệt tình mọi người đều rất cao, mọi chuyện chuẩn bị thỏa đáng, giờ chỉ đợi xem bao giờ tri huyện đại lão gia hạ lệnh xuất long nữa thôi.

Lãnh Nghệ giao Tổng bộ đầu phụ trách, bắt đầu từ tối ngày hôm nay, tới 16 thì đốt rông. Chuyện tổ chức này thì y không am hiểu, nhưng an bài an toàn trong dịp lễ Tết thì y lại rất sở trường, dặn dò tỉ mỉ từng việc một, nhất là đề phòng bách tính xem náo nhiệt tạo thành sự kiện dẫm đạp gây thương vong, không được biến chuyện tốt thành chuyện xấu làm Tổng bộ đầu toát mồ hôi, quả thực nhiều việc hẩn chẳng chú ý.

Đến tối chủ bạ Khâu Hồng biết đại lão gia đã về liền tới chúc Tết. Tri huyện trước kia tiếp khách ở hoa sảnh bên nhị đường, lần này Lãnh Nghệ mới Khâu Hồng vào nội trạch, đã thế còn do hai phu thê tiếp đãi. Ông già đó không biết nội tình, nghĩ mình được đại lão gia coi trọng, cảm động suýt rơi lệ.

Lãnh Nghệ kể chuyện mình mua trâu cày, cùng nhờ tri phủ thương lượng với lái buôn thuê trâu cho bách tính xuân canh. Khâu Hồng ngạc nhiên hết sức, luôn miệng khen Lãnh Nghệ yêu dân như con. Lãnh Nghệ giao cho ông ta cùng ti phòng hộ phòng dựa theo nguyên tắc của mình, soạn ra quy ước cho bách tính mượn trâu.

Đây là cơ hội lấy danh tiếng lớn, không ngờ đại lão gia không làm lại giao cho mình, Khâu Hồng càng kích động, tiền không phải bỏ, chỉ lo thao tác thôi, tất nhiên là hứa hẹn làm thật tốt, không để bách tính lỡ vụ mùa, ông ta cảm thấy đây là đỉnh cao cả cuộc đời mình.

Xong xuôi hết mọi việc Lãnh Nghệ nhớ ra, lại lần nữa tiền tới tay y chưa ấm chỗ lại tiêu sạch sẽ rồi.

Con mẹ nó, số lão tử có thù với tiền rồi!

Đến đêm, mặc dù tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng vì giữ cảnh giác, Lãnh Nghệ không cùng Trác Xảo Nương hành phòng, hơn nữa mặc nguyên y phục ngủ, sẵn sàng đón địch. Trác Xảo Nương hiểu chuyện, ngoan ngoãn nghe an bài.

Đêm hôm đó lần nữa trải qua trong bình yên.

Sáng ngày hôm sau, Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương cùng thức dậy, cùng xuống bếp đun nước, rửa mặt, chuẩn bị bữa sáng. Trác Xảo Nương bận bịu trong bếp, Lãnh Nghệ đứng ở cửa nhìn nàng, đây là chuyện y thích làm nhất, nhưng lúc này toàn bộ tinh thần lại chú ý bốn xung quanh.

Rồi y nghe thấy mấy tiếng động khẽ, như có thứ gì đáp đất, lập tức ôm lấy Trác Xảo Nương đặt sau chum nước, nói nhỏ:” Có vẻ chúng tới rồi.”

Trác Xảo Nương tay đang cầm xẻng làm cơm, tóm chặt lấy tay Lãnh Nghệ, giọng run lên:” Quan nhân đi đâu?”

“ Nghe lời, nàng hứa rồi mà.” Lãnh Nghệ vỗ vỗ tay nàng:” Nàng phải trốn đi, ta mới yên tâm đối phó với chúng, nếu không chúng ta sẽ chết cả ở đây.”

Trác Xảo Nương trào nước mắt, nhưng tay buông ra tức thì, mặt cũng trở nên kiên cường, gật đầu với y, trong lòng đã thâm thê, nếu trượng phu có bề gì, nàng cũng không tham sống một mình.

Lãnh Nghệ đóng cửa bếp lại, vừa đi ra tới hành lang thì có ba kẻ bước tới, đồng thời phía sau lưng xuất hiện hai tên nữa, tay lăm lăm vũ khí, cười lạnh lùng bao vây. Chỉ qua bước chân và thân hình của chúng, có thể đoán ra võ công thuộc loại hạng nhất, lòng Lãnh Nghệ trầm xuống.

Rầm một cái, có tên xông vào bếp, sau đó Lãnh Nghệ nghe tiếng Trác Xảo Nương hét lên chói tai.

Từ tiếng hét có thể nhận ra nàng chỉ sợ hãi, không bị thương, Lãnh Nghê không quay đầu, y phải tỏ ra sắt đá, không quan tâm, chúng mới nghĩ nàng là lão phụ bình thường không làm hại nàng.

Quả nhiên tên thích khách thấy một lão phụ co ro cầm xẻng nấu ăn trong góc bếp, cho là phó phụ, không thèm để ý nữa, bước ra chặn đường lui của Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê hoảng hốt lùi lại, dựa lưng vào cột hành lang, cố gắng rời càng xa bếp cùng với phòng của Thảo Tuệ càng tốt, nhìn sáu tên thích khách khép chặt vòng vây, miệng lắp bắp:” Các, các người muốn gì?”

Một đại hán có vẻ là tên cầm đầu, nhìn Lãnh Nghê như cá thối trên thớt, không coi y vào đâu, trực tiếp hỏi:” Nói đi, thứ kia đâu?”

“ Thứ, thứ gì?”

“ Còn giả vờ, không nói lão tử chẻ người ra làm đôi.”

Lãnh Nghê thấy hấn vung đao lên thì xua tay loạn xạ, nói năng lẫn lộn:” Khoan khoan, ta nói! Cái đó ... ta, cái đó ...”

Tên gầy nhỏ nhìn bộ dạng hèn nhát của hấn thì phệt bãi nước bọt, nói chẳng sai, trên đời này thứ vô dụng nhất là thư sinh, bình thường khua môi mua mép thì hay, đụng chuyện toàn lũ vô dụng:” Mẹ kiếp, nói nhanh, đừng tốn thời gian bọn ta, không người chết vô cùng thê thảm.”

Đại hán cầm đầu đưa tay ra, tên này đã sợ tới mức đó rồi, dọa nữa chỉ làm y hoảng loạn không ích gì, trầm giọng hỏi:” Chỉ cần nói ra thứ đó, bọn ta sẽ tha cho người, nghĩ kỹ đi!”

Chương 196: Sai lầm không thể sửa chữa. (2)

Lãnh Nghệ ngó nghiêng dáo dác lại từ từ lùi lại: Đồ không ở trong tay ta, các ngươi không thấy những bộ khoai của lục phiến môn kinh thành vốn bảo vệ ta đã rút hết từ hôm qua rồi sao?”

Tên gầy hừ mạnh:” Chuyện này bọn ta đương nhiên biết, nếu không sao lại tới tìm ngươi. Có điều kể cũng lạ, nếu thứ đó trong tay ngươi, người hoàng hậu sao lại rút đi?”

Lãnh Nghệ giật mình, đám người này không ngờ biết Thành Lạc Tiệp là người của hoàng hậu, trong khi cả Lâm Linh là người lục phiến môn theo sát bên cạnh mà còn không biết. Chứng tỏ rằng đám sát thủ này khả năng cao do hoàng thân quốc thích phái tới.

Đại hán cầm đầu tức giận:” Con mẹ ngươi chứ, giữ cái mồm cho chặt vào.”

Tên gầy nhún vai:” Đằng nào y chẳng chết, có sao đâu.”

“ Con mẹ nó, lắm mồm.” Đại hán cầm đầu bực mình, đang định dỗ ngọt để lừa, không ngờ tên thủ hạ ăn hại làm lộ hết, có điều hiển nhiên hẳn cũng coi Lãnh Nghệ đã là người chết rồi, xòe bài luôn:” Nương tử của ngươi đâu, gọi ả ra đây, ta khai ân cho các ngươi chết cùng nhau.”

Mấy tên còn lại cười rộ lên, một trong số đó liếm mép vô cùng dâm tiện:” Khoan, tìm ra ả đó đừng giết vội, nha đầu đó trông tẻ, rất xinh xắn, chúng ta giải trí một chút trước đã, không thì phí. He he he, nha đầu đó mông tròn tròn Ặc.”

Hắn còn chưa kịp nói hết lời ô uế của mình, một mũi phi đao bắn trúng yết hầu, đổ vật xuống. Đám còn lại kinh hãi, không ngờ phản ứng đầu tiên lại là cảnh giác nhìn quanh.

Sai lầm này là quá lớn, Lãnh Nghệ sao bỏ qua, liên tục bắn ra chín mũi phi đao, khoảng cách quá gần, lại còn quay đi nơi khác, ba tên thích khách nữa gục ngã.

Chớp mắt bốn tên đã mất mạng.

Chỉ còn lại hai tên phản ứng đủ nhanh, hoặc kịp né tránh, hoặc dù Lãnh Nghệ bắn trượt, găm lên xông tới.

Sai lầm này còn lớn hơn nữa, không rõ thực lực đối phương, tấn công trong lúc hoảng loạn, với kẻ đã đúc rút được kinh nghiệm ám sát như Lãnh Nghệ thì tích tắc sai lầm cũng đủ chí mạng rồi. Hai người lướt qua nhau, yết hầu của tên đó bị cắt đứt, loạng choạng buông đao ôm cổ họng bước về phía trước.

Tên cuối cùng kinh hoàng, xông lên nửa chừng thấy đồng bọn ngã gục thì xoay người bỏ chạy, đưa lưng về phía đối thủ, đây cũng là sai lầm nốt, đám này võ công có, nhưng không phải sát thủ. Lãnh Nghệ phóng đao ra, ném trúng mạng sườn của hắn, tên đó loạng choạng, mắt nhìn Lãnh Nghệ lao tới như gió mà không sao tin nổi.

Chớp mắt sáu người bị hạ gục.

Lãnh Nghệ giữ lại một tên là để tra hỏi, vì thế y lập tức tháo khớp chân tay tên đó, rồi bỏ mặc chạy vào bếp, cấp thiết gọi:” Xảo Nương.”

Trác Xảo Nương nghe thấy ngoài kia có tiếng la hét, tay nắm chặt xẻng nấu ăn muốn xông ra, cuối cùng nghe lời đứng tại chỗ. Đang khóc hết nước mắt thì nghe thấy tiếng Lãnh Nghệ gọi mình thì hoan hỉ muốn nổ tung, gọi một tiếng “quan nhân” rồi chạy ra, nhào ngay vào lòng Lãnh Nghệ. Tiếp đó

thấy người y toàn máu, nàng lại hoảng loạn.” Quan nhân ...
Chàng bị thương rồi.”

“ Nàng không sao, không sao.” Lãnh Nghệ hôn như mưa lên khuôn mặt nhỏ, không ai biết lúc nghe tiếng hét của nàng, y sợ thế nào.” Ta không bị thương, là máu của bọn chúng, vũ khí Thành bộ đầu để lại rất lợi hại.”

Trác Xảo Nương nghiêng đầu nhìn ra ngoài một cái, sợ hãi rụt ngay lại.

Lãnh Nghệ dùng đôi tay vẫn chưa hết run ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.” Nàng ở trong bếp làm cơm tiếp nhé, đừng ra ngoài, ta muốn thăm vấn đám thích khách, xem xem ai sai chúng tới giết chúng ta.”

Trác Xảo Nương không muốn y đi, nhưng vẫn gật đầu.” Quan nhân phải cẩn thận nhé.”

“ Đừng sợ, chúng chết cả rồi, chỉ một tên trọng thương thôi, không hại ai được nữa ... Ngoan, ở yên đây.”

Lãnh Nghệ buông Trác Xảo Nương ra, khép cửa bếp lại, cẩn thận đi vòng quanh nội trạch, xác định không còn ai. Gọi Thảo Tuệ một tiếng, thấy nó đáp lời, lại bảo nó nằm im đó rồi mới quay lại chỗ tên thích khách còn sống kia.

Nội trạch nha môn tường bao rất cao, che chắn người sống bên trong đó khỏi mọi ánh mắt tò mò, đại đường nha môn lại là kiến trúc cao nhất huyện thành, xung quanh cho phép có kiến trúc cao hơn, để bách tính từ mọi hướng có thể nhìn thấy. Cho nên ngoài kia không ai biết rằng có sáu cái xác chết đang nằm trên mặt đất với đủ mọi tư thế, với ánh mắt ngơ ngàng bất cam.

À không đúng, còn một kẻ sống sót, nhưng không lâu nữa, tử thần đang ghé thăm hắn. Lãnh Nghệ thông thả đi tới, không nói gì cả, cầm tay tên đó lên, rắc, bẻ gãy ngay ngón trỏ.

Tên còn sống vừa vặn là tên cầm đầu, võ công cao nhất nên né được phi đao của Lãnh Nghệ, nhưng giờ có lẽ hẳn thà chết nhanh gọn như đám đồng bọn còn hơn.

Lãnh Nghệ cứ thế bình thản bẻ gãy ba ngón tay của hắn mới hỏi:” Ai phái các người tới?”

Đại hán mồ hôi ròng ròng, đau tới mặt vặn vẹo, thều thào:” Người đừng tổn công, ta không nói đâu, vì ta nói, cả nhà ta sẽ chết.”

Rắc!

Không có lấy nửa điểm cảm thông, Lãnh Nghệ mặt lạnh tanh bẻ một ngón tay nữa, lần này tên đó còn chẳng kêu tiếng nào, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, chỉ mũi phát ra tiếng hừ hừ như lên cơn sốt rét, ngực phập phồng liên hồi.

Rắc, rắc, rắc!

Âm thanh rợn người đó cứ vang lên đều đặn tới đáng sợ, tên đại hán quả nhiên không nói được làm được, hẳn không nói thêm dù chỉ một chữ.

“ Không định nói thật à, vết thương của người không kịp thời chữa trị là chết đấy.” Lãnh Nghệ không còn ngón tay nào để bẻ nữa nhắc nhở:

“ Giết ta đi.” Tên đại hán không chịu nổi đau đớn, giọng không còn là thách thức mà là van nài:

“ Vậy thì chết đi!” Lãnh Nghệ cứa dao qua cổ hắn, nhẹ nhàng hơn cả giết một con kiến:

Lục soát người những tên thích khách này, bọn chúng khá chuyên nghiệp đã có chuẩn bị, trên người không tìm thấy bất kỳ thứ gì tìm ra thân phận. Nhưng Lãnh Nghệ vẫn lấy được ít kha khá bạc vụn, thực ra y luôn tìm thấy bạc trên người đám sát thủ là có nguyên do, thứ này mang theo người rất hữu

dụng, đôi khi vào đường cùng có thể dùng như ám khí thoát thân vào lúc khẩn cấp ... Giờ thêm tác dụng là bổ xung túi tiền lúc nào cũng dè dặt của Lãnh Nghệ.

(*) Đúng là trời sinh ra ta ắt sẽ dùng, ngàn vàng tiêu hết lại có ngay =))

Chương 197: Bây giờ vẫn là năm mới.

Lãnh Nghệ xử lý hết đám giết người, sợ lâu không có tin sẽ làm Trác Xảo Nương không yên tâm, quay về bếp nói:” Đám thích khách chết cả rồi, ta phải xử lý xác bọn chúng, nàng cứ ở nguyên trong này, ta không gọi thì đừng ra nhé.”

“ Quan nhân không báo quan à? À không, quan nhân không báo chuyện này với đám Khâu chủ bạ sao?” Trác Xảo Nương thì thâm thật nhỏ:

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Không thể nói, đám thích khách này lai lịch bất minh, nếu như nói ra, người sai bảo chúng tới giết ta sẽ biết là ta giết chúng, thành thù oán không chừng, khi đó chúng sẽ phái thêm nhiều người nữa tới, càng phiền hơn. Nếu ta chôn xác chúng đi, sẽ không ai biết, người sai bảo không chừng đoán là chúng đang nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ, như vậy sẽ không phái thêm người nữa. Trong thời gian ngắn chúng ta sẽ an toàn, đợi một thời gian biết thứ kia không ở trong tay chúng ta nữa, liền không phái người tới nữa.”

Trác Xảo Nương hiểu ra:” Quan nhân suy nghĩ thật chu đáo, vậy để thiếp giúp ...”

Nói tới đó mới nhớ là giúp chôn xác chết, không khỏi sợ hãi, nàng vẫn cắn răng nói tiếp:” Giúp quan nhân xử lý chỗ thi thể này.”

Lãnh Nghệ vuốt chóp mũi nàng một cái, nhưng y không muốn nàng tiếp xúc với loại chuyện như thế.” Không cần, một

mình ta làm được, nàng chuẩn bị cơm nước xong thì đun vào thùng nước nóng rửa máu trên mặt đất là được.”

“ Vâng!”

Hậu hoa viên của nha môn cũng khá rộng rãi, Lãnh Nghệ kiếm một góc khuất sau gốc cây, đào cái hố thật sâu, kéo thi thể tới bên hố, đập cho toàn bộ mặt mũi xương cốt biến dạng không còn đặc trưng nào, lột quần áo ném xác xuống hố đem chôn.

Vốn chôn xác ngay trong nha môn không phải là chủ ý hay, nhưng đem ra ngoài khả năng bị chú ý cao, không bằng chôn luôn ở đây cho ổn thỏa.

Bên này Lãnh Nghệ chôn xác xong thì bên kia Trác Xảo Nương cũng dùng nước rửa hết dấu máu rồi, sau đó hai người đem toàn bộ y phục cho vào bếp đốt sạch sẽ.

Xong xuôi nhìn viện tử không còn chút vết tích nào, tuy ngửi vẫn còn mùi tanh, song chắc bay đi nhanh thôi, dù sao bình thường không mấy ai tới đây. Dù vậy Trác Xảo Nương vẫn đem tro bếp ra rắc khắp nơi, sau đó quét một lần nữa, lúc này chỉ ngửi thấy mùi khói lửa, cả hai mới thở phào.

Sợ hãi căng thẳng làm Trác Xảo Nương kiệt sức, mệt mỏi dựa vào vai Lãnh Nghệ, nghĩ lại còn chưa hết sợ:” Quan nhân, đám người đó còn tới giết chúng ta không?”

“ Không đâu.” Lãnh Nghệ an ủi:” Chúng ta sẽ an toàn một thời gian.”

“ Dạ.”

Lát sau phát hiện Trác Xảo Nương mở mắt nhìn không gian vô định trước mắt tới xuất thần, Lãnh Nghệ biết nàng vẫn còn lo:” Hay là thế này, đợi trâu cày tới, chúng ta mượn cớ đưa trâu cho bách tính xuống quê thị sát, tránh đám sát thủ một thời gian hẵng về.”

Trác Xảo Nương là cô nương lớn lên từ núi rừng lập tức cao hứng:” Tốt quá! Tốt quá! Lần trước quan nhân nói rồi, đợt khai xuân chúng ta đi leo núi mà.”

Lãnh Nghệ liền bị cảm nhiễm bởi niềm vui của nàng:” Hết Tết thì trời cũng ấm lên, vừa vặn đi leo núi đạp thanh.”

“ Chỉ cần rời khỏi huyện thành, chúng ta thay trang phục thể là sát thủ sẽ không tìm thấy chúng ta nữa, hôm nay chúng thực sự coi thiếp là một lão phụ đầy, không nhận ra chút nào luôn ...” Tảng đá trong lòng Trác Xảo Nương bỏ xuống, tâm tình của nàng liền tốt lên, thậm chí cả nguy hiểm gặp phải hôm nay cũng coi là chuyện thú vị đem ra kể:

Ban ngày kịch tính, đến tối trong nhà yên tĩnh, nhưng ngoài kia rất náo nhiệt, nào là mùa rồng, nào là phố hoa đăng, tổ chức ngay ở sân rộng trước nha môn, tiếng ồn ào truyền tới tận nội trạch. Tiếng pháo nổ đi đùng, tiếng hò reo vang lên từng đợt, có thể thấy ngoài kia tung bừng thế nào. Tổng bộ đầu vào nói rất nhiều người ở quê cũng vào thành chơi, đường phố đông đúc.

Mấy ngày đầu năm mới ở huyện Âm Lăng rất bình thường, chẳng quá nhiều khác biệt so với ngày mùa đông khác, thậm chí còn vắng vẻ hơn, ai nấy ru rú trong nhà tránh rét, chẳng có lấy một cửa hiệu mở cửa, tiếng pháo lẹt đẹt trước cửa mấy nhà dư dả.

Nhưng bây giờ khác rồi, mặt mày ai nấy rạng ngời đầy sức sống, phố xá tung bừng chưa từng có, đi đường va chạm vào nhau cũng chẳng ai giận cười ha ha chấp tay chúc mừng năm mới, chẳng thềm để ý giờ chúc mừng hơi muộn rồi, có sao đâu, vui là được mà.

Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương không được thấy khung cảnh náo nhiệt đó tiếc lắm, bao công sức chuẩn bị lại chẳng thể tham gia, nhưng biết làm sao được, giờ an toàn là số một,

lắng nghe tiếng cười nói rộn ràng bên ngoài, cũng an ủi phần nào.

Tối ngày thứ ba Vũ bộ đầu và Đồng sư gia mang theo lượng lớn trâu cày cùng lương thực về tới huyện thành Âm Lăng. Khi đội ngũ trâu cày đi qua đường chính huyện thành, người trong thành kéo ủa cả ra đường xem. Thương lái chẳng thèm tới cái huyện nhỏ này, thế nên cùng một lúc thấy nhiều trâu cày như thế, bách tính chưa từng thấy.

Vũ bộ đầu cưỡi ngựa đi đầu ngực ưỡn lên như đại tướng quân khai hoàn, hai tên lính trông cổng thành bỏ cả việc đó chạy bộ hai bên làm lính hầu, quát tháo bách tính tránh đường. Đồng sư gia đi trước đội ngũ xe lương thực, vuốt râu rất đắc ý.

Đội ngũ rầm rầm rộ rộ kéo tới sân rộng trước nha môn, đám trâu ủa đầy sân lát đá, Lãnh Nghệ vẫn cười tươi như hoa dẫn Trác Xảo Nương đi ra, nhìn sơ qua cũng tới bảy tám chục con trâu, vội hỏi Đồng sư gia đâu ra nhiều thế.

Đồng sư gia khom người đáp:” Đông ông, Liêu tri phủ liên hệ với lái buôn thành Ba Châu mượn được hơn 40 con trâu cày, chi phí do phủ nha bỏ, chúng ta chỉ cần chăm sóc trâu cho tốt, dùng xong trả lại là được.”

Lãnh Nghệ mừng lắm, y biết Liêu tri phủ là người rất lợi hại, chẳng qua bị tháng năm mài mòn ý chí, chỉ thích nhàn nhã thôi, quả nhiên ra tay một cái là hơn người.

Tin mừng nhanh chóng theo chân người ở quê lên huyện thành chơi đem về nông thôn, ai nấy háo hức, nhiều năm rồi bách tính huyện Âm Lăng mới trông đợi xuân canh tới như thế.

(*) Hòa vào niềm vui chung, lần nữa Chúc mừng năm mới!

Chương 198: Đi sâu vào núi.

Những ngày Tết qua đã qua đi, trời ấm dần, số ngày tuyết rơi chỉ còn rất ít, hoa xuân nở, băng trên đất đã tan, cỏ tươi nhú lên, vạn vật như thức tỉnh qua giấc ngủ đông kéo dài.

Tháng Giêng đầu xuân ở huyện Âm Lăng tiết trời vẫn còn lạnh lẽo cô liêu, nhưng khi một cơn mưa xuân đổ xuống, cứ như là một tín hiệu vô hình nào đó, cây cối lột bỏ lớp áo thâm xỉ, nụ hoa đã nở, ngọn cỏ khô héo cũng đã nảy chồi non xanh nhật. Bên bờ con suối nhỏ ngoài phía đông thành, nước suối đã tan chảy hoàn toàn, dòng nước trong veo khoan khoái chảy băng băng.

Hôm đó trời vừa sáng, Lãnh Nghệ cho gọi Đồng sư gia tới nói với ông ta muốn thường phục xuống quê vi hành, xem xét tình hình xuân canh, mọi chuyện trong nha môn do Khâu chủ bạ phụ trách, ông ta cầm đại ấn tri huyện hiệp trợ, ngoài ra chiếu cố Thảo Tuệ giúp y.

Đồng sư gia tất nhiên không có ý kiến gì, chỉ khuyên Lãnh Nghệ cẩn thận, gọi thêm vài người đi cùng cho an toàn, y nói đã có bố trí trước rồi.

Đội Đồng sư gia vừa đi một cái, Lãnh Nghệ lắc mình biến thành nam tử ba mươi chât phác, Trác Xảo Nương cũng đeo lên chiếc mặt nạ của thiếu phụ trẻ, nhưng nàng lại mặc nam trang. Thời đó nữ nhân đi xa mặc nam trang tránh phiền toái là rất bình thường, Trác Xảo Nương mà đeo mặt nạ nam, bắt nàng đóng giả nam nhân mới càng dễ lộ, không bằng làm cách này.

Hai người có chuẩn bị trước, trèo tường nha môn ra ngoài, sau đó hòa vào đám đông, cứ thế ra khỏi thành.

Rời thành một cái, hai người không đi quan đạo mà chọn lối vắng vẻ mà đi, chẳng mấy chốc trước sau chẳng thấy bóng người nữa, đường đi không còn chỉ có lối mòn nhỏ, vừa trơn vừa ướt, nhưng hai người đều thông thạo rừng núi, nên không thành vấn đề.

Thời tiết đầu xuân, trên núi có không ít thứ để ăn làm Trác Xảo Nương ngứa ngáy chân tay lắm, nhìn thấy bụi trúc muốn đào măng, nhìn thấy rau quyết muốn hái. Đáng tiếc chẳng thể hái mang theo, Lãnh Nghệ phải an ủi nàng, lúc về nhất định cho nàng hái thỏa thích.

Hai người mài miết mà đi, buổi trưa dừng lại một chút ăn lương khô, nghỉ ngơi rồi lại lên đường, dọc đường đi Lãnh Nghệ rất chú ý quan sát xem có kẻ nào bám theo mình không. Hoàn toàn không có, đến chiều, bọn họ đi nửa ngày không gặp bóng người rồi mới thả lỏng.

Cảnh trí trên núi rất đẹp, một màu xanh tươi mới đã trải khắp nơi điểm xuyết bởi bông hoa đại li ti, ở chân núi có một con suối nhỏ do bảy tám dòng nước nhỏ tụ lại mà thành, Lãnh Nghệ lấy tay dò thử thì thấy nước vẫn lạnh thấu xương, song đã có thể chịu được.

Không vội đi vào thôn xóm, Lãnh Nghệ dẫn theo Trác Xảo Nương vào trong núi đập thanh, tính trải qua thế giới hai người cùng thiên nhiên non nước, tiêu diêu tự tại vài ngày đã.

Bọn họ chuẩn bị rất đầy đủ, ba lô của Lãnh Nghệ rất lớn, bên trong có một cái lều nhỏ, còn có bó thừng lớn. Đây là loại thừng mà người đương địa đi leo núi hái thuốc hay dùng, sợi thừng nhỏ nhưng vô cùng chắc chắn. Lãnh Nghệ còn căn cứ vào chốt an toàn leo núi thời hiện đại, tìm thiết tượng làm một ít, sẵn sàng trong bao.

Trác Xảo Nương thì đeo cái ba lô nhỏ hơn, bên trong mang lương khô và nước.

Lãnh Nghệ không hiểu địa hình xung quanh huyện thành, không biết nơi nào có vách núi, đi tới khi mặt trời ngả đang ngả dần về phía tây rồi mới gặp một ông già lên núi hái thuốc, lưng đeo gói thuốc vào rừng bán, liền đi tới chấp tay hỏi:” Đại thúc, có thể hỏi chút việc không?”

Người hái thuốc chấp tay đáp lễ:” Sao không được, cậu cứ nói.”

“ Người nhà ta bị bệnh, cần dùng một loại thuốc tên là ngũ linh chi, nghe nói chỉ những vách núi dựng đứng mới có. Nhưng ta lại không biết quanh đây nơi nào có vách núi như thế, đại thúc hẳn thường đi hái thuốc có thể chỉ điểm một chút không?”

“ Ngũ linh chi à, thứ thuốc đó trong phân dơi, cần lên vách núi mới lấy được, nhưng mà nguy hiểm lắm.”

“ Biết làm sao ạ, người bệnh cần dùng, xin đại thúc giúp cho.” Lãnh Nghệ nói rất chân thành:

Người hái thuốc không trả lời ngay mà vuốt râu nhìn vóc dáng của Lãnh Nghệ trước:” Ừm, trông tay chân thể này thì hẳn cũng là người leo núi đấy, được rồi, thế thì ta nói cho cậu biết.”

Ông già là người có trách nhiệm, không tùy ý chỉ chỗ sợ làm hại người ta, lúc này mới nói:” Đây, cậu đi qua cái ngọn núi kia, sau đó men theo đường nhỏ bên suối đi xuống khe núi, lại men theo khe núi đi lên, đi hai ngày là sẽ tới Quỷ Phủ Nhai. Vách núi ở đó rất dốc, có không nhiều Ngũ Linh Chi, nhưng mà người hái thuốc cũng không dám tới đâu.”

“ Vì sao ạ?”

“ Vì nơi đó sắp tới biên giới Đại Tống ta rồi, đi qua là đến Thổ Phồn. Đó là nơi mà cả Đại Tống và Thổ Phồn đều không quản tới được, thực sự là nơi núi cao rừng thẳm, bốn hướng chu vi trăm dặm không có bóng người, chỉ toàn dã thú ra vào. Nghe nói còn có sơn yêu ăn thịt người nữa. Với lại ở đó vách núi quá dốc, lại không có chỗ bám, có người to gan tới đó hái thuốc đều ngã chết. Dù sao nhiều năm rồi quanh đây không còn ai dám tới đó hái thuốc nữa. Cho nên cậu nghĩ cho kỹ đi, nên gom tiền mà mua thì hơn. Tuy thứ đó rất quý, nhưng sao quý bằng tính mạng.”

Lãnh Nghệ nghe một cái là cao hứng, y chính là đang đi tìm nơi như vậy, trốn ở đó một quãng thời gian, sát thủ không tìm được, lại còn có thể leo núi đã luôn. Đã hai tháng rồi chưa leo núi, y lo cơ bắp trên người vì lười biếng mà sinh thịt mỡ, ý chí thiếu hoàn cảnh nguy hiểm mà chậm chạp, đó không phải là điều y muốn.

“ Đa tạ đại thúc.”

Người hái thuốc già nhìn bóng họ đi xa dần mà thở dài:” Mong trời cao phù hộ.”

Hai người theo lời ông già mà đi, khi tới khe núi thì trời đã dần tối.

Con suối nhỏ họ đi men theo chảy tới đây liền thành con sông nhỏ, cùng với nhiệt độ ấm lên, tuyết trên núi tan chảy, lượng nước tăng lên, sâu tới nửa người, thi thoảng còn mang theo những tảng băng trôi va đập vào nhau rất vui tai.

Sơn cốc rất sâu, hai bên là vách núi liên miên, âm u lạnh lẽo, gió thổi qua tạo thành âm thanh kỳ quái.

Trác Xảo Nương chẳng sợ hãi đôi chân nhỏ thoăn thoắt vô cùng thuần thục nhảy qua những hòn đá bên sông, làm Lãnh Nghệ lo thon thót thi thoảng lại phải kêu “cẩn thận” làm nàng

cười khanh khách. Nhảy tới một đoạn xung quanh không có tảng đá lớn nào đáng kể nữa, phía trước là bãi đá cuội, viên nào viên nấy chỉ to bằng quả trứng gà, Trác Xảo Nương đang nhìn ngó xung quanh chợt chỉ lên lưng núi:” Quan nhân ... À không đại ca, ở kia có người.”

Lãnh Nghệ ngẩng đầu nhìn theo hướng nàng chỉ, chỉ thấy trên lối mòn quanh co có một nông phu vác gánh củi mà đi.

Có người biết đâu có nhà ở gần đây, tới tá túc một buổi, có chút thức ăn nóng cũng tốt, hai liền đi theo.

Chương 199: Thôn nhỏ chẳng bình yên.

Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương đi theo người gánh củi còn chưa được bao xa thì nghe thấy tiếng hấn hét lên, người kia đang đi qua cây cầu gỗ nhỏ, cây cầu đột nhiên bị gãy, cả người lẫn củi lẫn xuống khe đá, kêu thảm liên hồi.

“Hồng rồi!” Lãnh Nghệ vội vàng tăng tốc, tới nơi thì người đó va vào một cái cây nên dừng hẳn, đang nằm rên rỉ. Chỉ thấy người này thân hình gầy gò, trong núi giá lạnh mà chỉ mặc mỗi cái áo cộc. Từ xa y hét lên:” Huynh đệ, bị thương ở đâu rồi?”

Hán tử cố gượng dậy, thấy có người chạy tới thì mừng rỡ:” May quá ... Chân ta ... Úi da đau quá.”

Lãnh Nghệ tới nơi vén ngay quần hấn lên xem, cả hai chân bị bẻ ngoặt quái dị, rõ ràng đã gãy xương. Cũng may là chỉ gãy bên trong, không có xương đâm xuyên ra ngoài, nếu không thì nguy to, thời đại này phé là cái chắc:” Huynh đệ, người bị gãy chân, nằm im ... Ta xem nào, phải nối lại xương!”

Hán tử toát mồ hôi:” Đa tạ, đa tạ ... Hai người là ai? Sao lại tới nơi này?”

“ Bọn ta lên núi hái thuốc, thấy trời tối đang định dựng lều nghỉ ngơi, vừa vặn thấy huynh đệ gánh củi đi qua, còn định đuổi theo xin tới nhà tá túc ... Ài, không ngờ ...”

“ Đa tạ, đa tạ ... Ta họ Mã, nhà ta ở cách đây không xa ... đa tạ, đa tạ huynh đệ cứu mạng.”

Lãnh Nghệ xem xét một hồi, quả đúng là gãy xương rồi, còn không nhẹ, y chỉ có thể chữa trật khớp mà thôi chứ cõ này thì thua rồi.” Huynh đệ, người bị nặng đây, ta không nắn lại được, phải làm sao đây?”

“ Tề đại thúc biết! ... Đó là lán giềng của ta.” Mã tiểu phu nhin đau chấp tay:” Làm phiền hai vị khiên ta về được không, đa tạ, đa tạ ...”

“ Không sao, ta cõng người.” Lãnh Nghệ ngồi xuống, nắm hai tay Mã tiểu phu đặt lên vai mình, cõng hấn lên, theo chỉ dẫn của hấn đi tiếp, Trác Xảo Nương đi sau.

Lãnh Nghệ quay ba lô ra đeo phía trước, cõng Mã tiểu phu sau lưng, chẳng nặng hơn là bao, đi không lâu qua ngã rẽ, từ xa nhìn thấy tiểu viện tử gần sông, bên trong có căn nhà gỗ, lò mờ ánh đèn hắt ra, Lãnh Nghệ hỏi:” Nơi đó phải không?”

“ Không, không, ai lại ở đó ... Năm nay tuyết nhiều, mùa hè thế nào cũng có lũ lớn, nhà ở bên sông thế nào cũng bị cuốn trôi.” Mã tiểu phu hắt đầu về phía trước:” Đi lên trên nữa đi, nhà ta ở bên đường, có mấy căn nhà gần nhau ấy.”

Lại đi thêm một tuần hương nữa, leo lên vách đá thấp nhìn thấy bãi cỏ bằng phẳng, nơi này bốn căn nhà gỗ ở gần nhau, ba trong đó sáng đèn.

Mã tiểu phu chỉ tay:” Căn nhỏ nhất không có đèn là nhà ta, nhà cuối cùng là nhà Tề đại thúc, cảm phiền đại ca cõng ta tới đó.”

Trời đã tối, không nhìn thấy ai ở ngoài, Lãnh Nghệ cõng Mã tiểu phu tới trước căn nhà kia, hấn gọi to:” Tề đại thúc! Cứu với, cháu bị gãy chân rồi ...”

Tức thì có một trung niên nam tử người xương xương, da đen đúa chạy nhanh ra, vừa nhìn thấy cảnh này liền dậm chân:” Ấy dà, làm sao thế? Sao lại ngã chứ?”

“ Tức chết ạ.” Mã tiểu phu bức bội.” Cháu đi lấy củi, trên đường về qua cái cầu gỗ trên nhà Ngưu Thi, chẳng hiểu sao mà cầu gãy ... Đúng là xui xẻo.”

“ Đang yên đang lành sao lại gãy cầu chứ?” Một phụ nhân cũng từ nhà đi ra, đó là Tôn thị thê tử của Tề đại thúc.” Thôi, mau vào nhà đi.”

“ Ai biết chứ ạ.” Mã tiểu phu đau đớn kêu:” Đại thúc xem cho cháu trước đi.”

Tề đại thúc bảo Lãnh Nghê đặt Mã tiểu phu xuống giường, vừa kiểm tra vừa lẩm bẩm:” Ai đi qua nhà Ngưu Thi đều xúi quẩy, lần trước La Bàn Nha đi qua nhà hấn, chẳng phải có đá bổng dưng từ trên núi lăn xuống làm vỡ đầu chảy bao nhiêu máu đấy à? Phải tránh đi chứ!”

Lãnh Nghê tò mò hỏi:” Ngưu Thi là ai thế?”

Mã tiểu phu đáp:” Là cái nhà bên sông mà đại ca thấy đầu tiên đó, hấn sống một mình, nói chuyện tục tĩu dơ dáy như phân trâu nên gọi là Ngưu Thi.”

Trác Xảo Nương nghe thấy phì cười, vội vàng che lấy miệng.

Mọi người nghe ra ngay là giọng nữ, Mã tiểu phu bất ngờ nói:” Té ra huynh đệ lại là nữ.”

Lãnh Nghê đã chuẩn bị sẵn câu trả lời:” Nàng là nương tử của ta, vì thuận tiện đi đường nên mới mặc nam trang.”

“ Làm thế là đúng.” Tôn thị tán đồng:” Đồng không mông quạnh, nữ tử không an toàn.”

Tề đại thúc đã kiểm tra xong:” Gãy cả hai chân rồi, nhưng không sao, xương không bị vỡ, ta đi chuẩn bị nẹp ... Cơ mà thế này phải nằm giường ba tháng đấy.”

“ Thế không phải cháu chết đói à?” Mã tiểu phu nghe nói tới nằm giường mấy tháng là sợ hãi.” Sắp xuân canh rồi, không ra ruộng làm việc thì lấy cái gì mà ăn.”

“ Nhà ngươi có chút ruộng, nhờ người khác làm đi.” Tề đại thúc chép miệng:

“ Nhờ ai ạ, quanh đây có bốn nhà chúng ta thôi.” Mã tiểu phu gập ngón tay nói:” Tiêu Lão Tam mùa thu năm ngoái đổ bệnh không rời giường được, nhà La Bàn Nha thì cả nhà ra ruộng còn làm không xuể. Còn lại có Ngưu Thỉ, hấn khỏe thì khỏe thật, nhưng hấn sao chịu giúp. Tiêu Lão Tam khi bị bệnh từng nhờ hấn rồi, hấn chẳng giúp còn nói là báo ứng kia, làm Tiêu Lão Tam tức thiếu điều hộc máu, bệnh mà vẫn cắn răng thu hoạch rồi bệnh càng nặng, mất nửa cái mạng.”

Tề đại thúc hiểu chút cách chữa bệnh, đi lấy thảo dược để phòng sẵn có trong nhà, vừa xoa thuốc cho Mã tiểu phu vừa nói:” Ngươi cũng biết thúc bị thấp khớp, không ra ruộng được, xuân canh còn phải nhờ ngươi và Tiêu Lão Tam, La Bàn Nha giúp. Ài, Ngưu Thỉ mà cho mượn trâu thì đỡ rồi.”

Lãnh Nghệ cực kỳ nhạy cảm với chủ đề liên quan tới trâu cày, hỏi ngay:” Ý đại thúc nói là nhà Ngưu Thỉ có trâu cày mà không cho mọi người mượn à? Làng xóm láng giềng nên giúp nhau chứ? Nơi này chẳng có bao người.”

“ Giúp á?” Tề đại thúc bực bội nhổ bãi nước bọt:” Thằng đó chỉ biết bản thân, có nhìn tới ai, đừng nói là mượn, đến thuê cũng không được.”

“ Trả tiền thuê cũng không chịu à?”

“ Không phải không chịu mà hấn đòi một nửa số lương thực trong ruộng.” Tôn thị nói vào:” Hấn bảo không có trâu của hấn thì chẳng trông nổi lương thực, thu một nửa là rộng rãi rồi, ai mà chịu nổi giá đó, khác nào không cho thuê.”

Trác Xảo Nương bất mãn:” Lấy một nửa lương thực thì nhà người ta ăn bằng cái gì?”

“ Cô nương nói đúng đó ...”

Tề đại thúc cắt ngang lời Tôn thị:” Bà ở đây lải nhải cái gì chứ, còn không mau đi tìm La Bàn Nha và Tiêu Lão Tam tới giúp khiêng người. Mã Kiểm, chân phải treo lên đấy, không được động đây đâu, lệch một cái là què cả đời.”

Chương 200: Chỉ mua danh kiếm tiếng thôi!

Tôn thị nghe trượng phu nói vội đi ngay, lát sau dẫn hai hán tử trẻ tới, dọc đường đã nghe Tôn thị kể chuyện, Tiêu Lão Tam mặt mày vàng vọt, gầy gò xác xơ chấp tay nói:” Hai vị trượng nghĩa rồi ... Nay Mã Kiếm, bọn ta khiêng người về, nhưng rượu ủ trong chum của người phải cho bọn ta uống vài chén nhé. Thuận tiện chiêu đãi hai huynh đệ giúp người.”

“ Được thôi.” Mã tiều phu thoải mái phát tay:” Hôm nay may mà có hai vị huynh đệ này đó, nếu không ta nằm đó không biết tới bao giờ. Phải uống vài chén.”

La Bàn Nha thì tên đúng như người, hai răng cửa lớn như răng hổ nhô hẳn ra ngoài, nghe tới rượu liền phấn chấn:” Tốt, nhà ta còn ít thịt khô từ Tết, để ta cắt một ít mang đến. Lão Tam, người góp gì đi chứ?”

Tiêu Lão Tam gãi đầu, nhà hắn chẳng còn cái gì:” Ta bảo túc phụ nấu ít cơm vậy ... À phải chưa thỉnh giáo tên hai vị.”

Lãnh Nghê chấp tay:” Tại hạ họ Lãnh, đây là phu nhân ta.”

Trác Xảo Nương gật đầu không nói, nữ tử không lộ tên tuổi là chuyện bình thường.

“ Họ Lãnh à, họ này hiếm lắm.” Tiêu Lão Tam ồ một tiếng:” Đại lão gia của huyện cũng họ Lãnh đó.”

Tề đại thúc gật gù:” Ngài ấy là người tốt, không có ngài ấy Tết vừa rồi không biết sống thế nào.”

Tiêu Lão Tam cũng nói:” Mẹ cháu nhắc tới chuyện này còn khóc kìa, mẹ cháu bảo sống tới 60 rồi, tri huyện lão gia tặng y phục tặng lương thực thì cũng có, nhưng toàn đưa tới nhà dư dả, tới nhà thứ dân có tấm vải rách là may. Năm nay tới được nhà bách tính nghèo khổ rồi, nhà cháu cũng là lần đầu được cứu tế. Mừng một Tết mẹ cháu nhất định muốn tới nha môn chúc tết đại lão gia, cháu công mẹ cháu đi mấy chục dặm.”

Trác Xảo Nương nghe người ta khen trượng phu lòng muốn nở hoa, may là đeo mặt nạ nên không nhìn ra.

La Bàn Nha có cái răng vô gặt đầu lia lịa:” Cha ta cũng đi, về kể đại lão gia nhận chỉ nhận vạn dân tán, nói là đặt ở đại sảnh để răn mình, ngoài ra cái gì cũng không nhận, đại lão gia đúng là người tốt.”

Mã tiểu phu dè bủ:” Thôi đi, người ta chỉ mua danh kiếm tiếng để dễ bề thăng chức thôi, khen cái gì mà khen, thêm được đồng nào đâu. Các người mau khiêng ta ... Á ... Đại thúc sao đánh cháu?”

Tế đại thúc gõ một cái lên chân Mã tiểu phu làm hấn hét lên như heo bị chọc tiết, mặt ông hầm hầm:” Người còn nói xấu đại lão gia thì hai cái chân này khỏi nói nữa, có tiền người ta đi mua chuộc quan trên, mua chuộc đại hộ chứ đi lấy lòng tiểu dân thì có ích gì?”

Tôn thị sầm mặt:” Này Mã Kiềm, nói vậy mà không thấy hổ thẹn à, chần bồng ở nhà người đắp, gạo trong chum nhà người là do đại lão gia sai người đưa tới. Người bảo đại lão gia chỉ mua chuộc lòng người vậy người lấy những thứ đó đi nuôi chó đi.”

Mã tiểu phu không dám chống lại số đông, cười nịnh:” Cháu nói sai rồi, đại lão gia tốt lắm, y là người tốt nhất thiên hạ được chưa?”

“ Người chê vì được chia ít chứ gì?” Tiêu Lão Tam không chịu bỏ qua.” Ta thấy lúc người nha môn phân phát người lắm bảu chửi bới, người không nghĩ xem, người chỉ có một mình, bọn ta trên có người già dưới có trẻ nhỏ, nếu được chia như người mới là bất công.”

Mã tiểu phu thấy không một ai bênh vực mình, không dám cãi nữa, chỉ làu bàu:” Ta chửi gì đâu, ta chỉ nói nên chia theo từng hộ ... Được rồi, được rồi, ta sai, các người khiêng ta về nhà ta thỉnh tội.”

“ Cút cho đỡ chướng mắt.” Tề đại thúc xua đuổi.” Từ khi người mặc quần thủng đít ta nhìn ra người là loại tham lam bạc nghĩa rồi, nếu không nể mặt người cha đã chết của người sống tử tế thì ta bỏ mặc người.”

Tiếp đó La Bàn Nhà và Tiêu Lão Tam tháo cửa nhà Tề đại thúc làm cằng cùng khiên Mã tiểu phu về. Nhà hấn đúng là quá đơn sơ, nhà nam nhân độc thân có khác, chẳng ai chiếu cố, trừ chăn trên giường là mới, còn lại chẳng có cái gì ra làm sao cả, trong nhà còn có mùi vị khó ngửi.

Đặt Mã tiểu phu lên giường rồi, Tiêu Lão Tam đứng ở cửa hô to:” Mẹ thằng nhỏ, mau tới làm cơm, có khách.”

Tức phụ Tiêu Lão Tam ở trong sân nhà gân cổ hét lên:” Tới đây, có khách sao không tới nhà ta, chạy tới nhà hấn làm gì? Nhà hấn khác gì cái chuồng lợn chứ.”

“ Bảo tới thì tới đi, bà nương này lắm lời ... À còn nữa con thỏ săn được cũng lấy ra đây.”

“ Cái đó để giành cho thông gia mà.”

“ Ăn rồi bắt con khác là được, nhanh lên.”

Không bao lâu sau thức phụ Tiêu Lão Tam tới, chào hỏi Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương rồi đốt bếp làm cơm, thoải mái như ở nhà.

Thì cũng chỉ có vài nhà sống với nhau mà, không muốn thân thiết cũng chẳng có lựa chọn nào. Chỉ là khi mở tới chum nước thì bên trong trống không, tức phụ Tiêu Lão Tam giọng oang oang:” Mã Kiểm, người không muốn sống nữa à, giếng chỉ cách vài bước chân mà không đi lấy nước, người lười quá rồi.”

Mã tiểu phụ cười:” Thì thế, khát ra giếng lấy luôn thôi, gì phải xách nước trước.”

Trác Xảo Nương tuy ghét người này nói xấu trượng phu, nhưng nàng là người thiện lương tốt bụng, thấy chân cảnh hân như thế, đứng lên:” Để ta lấy nước.”

Hôm nay đi đường khá mệt, Lãnh Nghê vội nói:” Để ta lấy được rồi.”

Không ngờ Tề đại thúc kéo y lại:” Lãnh lão đệ, đây là chuyện của nữ nhân, nam nhân sao làm mấy thứ đó, ngồi đi, ngồi đi! Cậu cũng là người tốt, xa vậy mà còn công thẳng nhãi thôi tha đó về, chứ thẳng đó ngã cũng đáng đời.”

Lãnh Nghê đành ngồi xuống nhìn Trác Xảo Nương theo Tiêu Lão Tam tức phụ xách thùng đi lấy nước.

Hai nàng nữ công đều tốt, chẳng mấy chốc làm ba món ăn, bày ở bên giường, một món thịt khô, một món măng xào, một món thỏ nấu cải trắng.

Tề đại thúc gấp ngay một miếng cho vào miệng, gật gù:” Tức phụ lão tam tiến bộ đó.”

Nàng cười:” Không phải cháu đâu, là tức phụ Lãnh huynh đệ làm cả đó, cháu ở bên giúp việc lật vật thôi.”

Tề đại thúc cảm khái:” Lãnh lão đệ thật có phúc đấy.”

Tiêu Lão Tam tự mình lục lợi trong nhà, kiếm ra vò rượu, mấy cái bát, rượu này là hái quả dại trong rừng ủ, Mã tiểu phụ

lười cái gì chứ khoản rượu chịu khó lắm.

Rượu nhà tự làm, sức rượu khá mạnh, uống một chén thôi mà mặt ai cũng đỏ bừng bừng. Mã tiểu phu bị thương mà chẳng kiêng kỵ, cứ cầm bát uống liên hồi.

Nơi này heo hút vắng vẻ, quanh năm chẳng có lấy một người đi qua, hôm nay có khách, thế nên mọi người đều rất nhiệt tình, vui vẻ không kém gì ăn Tết.

Chương 201: Tề đại thúc tra án! (1)

Núi sâu heo hút, gió thổi ù ù từng cơn, xa xa thì thoáng vang lên tiếng dã thú kêu, càng làm ngọn lửa trong ngôi nhà nhỏ trở nên ấm cúng hơn. Cơm no rượu say, ai nấy đều lâng lâng hơi men, Tề đại thúc nói mà lưỡi cứ lúu lại:” Lãnh lão đệ, phu thê cậu đừng ngủ ở đây, tới nhà ta ngủ đi.”

Lãnh Nghê cũng hơi chệnh choáng:” Mã huynh đệ gãy chân, ta muốn ở lại chiếu cố.”

Tề đại thúc phát tay:” Không cần, hấn biết tự lo cho bản thân, dù không lo được cũng biết tự hét lên, mọi người gần đây cả, không để hấn chết. Đi nào, ta có mỗi nữ nhi duy nhất xuất giá rồi, nhà có hai người, phòng còn trống, chăn đệm đủ cả. Chứ nhìn xem, đây khác nào chuồng lợn đâu, không phải nơi đãi khách, đi nào.”

Mã tiểu phu cũng tán thành, nhà hấn thế này để khách ở lại thì lỗi quá.

Tôn thị giúp Mã tiểu phu trải giường, đắp chăn lên cho hấn rồi cùng phu thê Lãnh Nghê về nhà.

Khuê phòng của nữ nhi Tề đại thúc quả nhiên là cái gì cũng đầy đủ, xem ra phu thê già nhớ con cho nên mọi thứ vẫn để nguyên như trước khi xuất giá, còn dọn dẹp sạch sẽ.

Trong núi thanh tĩnh không khí tốt không như trong thành, nhà nhà đốt than đốt củi sưởi ấm, lúc nào cũng có cái mùi khen khét. Vả lại tới nơi thâm sơn cùng cốc này chẳng phải lo gì nữa, hôm đó Lãnh Nghê ngủ rất say, mặt trời lên ba cây sào

mới dậy, có hơi đau đầu vì uống nhiều rượu. Thức dậy mới nhận ra không biết từ lúc nào trên người đắp thêm một cái chăn bông nữa, rất ấm áp, nhìn quanh không thấy Trác Xảo Nương ở bên cạnh, nàng vẫn giữ thói quen dậy sớm, còn y thì tệ quá ...

Lẳng nghe một lúc thấy ở ngoài sân có tiếng Trác Xảo Nương trò chuyện với Tôn thị. Lãnh Nghệ rời giường làm vài động tác giãn gân cốt, kéo cửa ra ngoài thấy Trác Xảo Nương và Tôn thị ở bên chậu gỗ, trong chậu chứa hạt cốc, ít hạt rồng nổi lên nước, hai người đang nhặt những hạt lép đó bỏ đi.

Thấy Lãnh Nghệ đi ra, Trác Xảo Nương vội đứng dậy:” Quan nhân dậy rồi, thiếp đang cùng tâu tử nhặt cốc lép, sắp khai xuân, cần phải chọn giống để trồng.”

Lãnh Nghệ muốn tiếp tục đi vào núi:” Ừ, chúng ta làm phiên chủ nhà một đêm, nên đi thôi.”

Tôn thị nghe vậy thì chùi tay ướt vào áo:” Ăn sáng rồi đi, nơi này chẳng mấy khi có khách.”

Bữa sáng nông gia chỉ có cháo loãng với dưa muối, ấy là vì có khách mới làm chứ không phải vụ mùa, đâu ra có bữa sáng. Ăn xong Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương qua nhà Mã tiểu phu cáo từ, thấy hấn ngáy khò khò nên không làm phiền nữa.

Hai người đã chuẩn bị đi rồi, không ngờ từ xa có người chạy tới thở hồng hộc kêu lớn:” Hồng rồi, hồng rồi, Ngưu Thi chết rồi.”

Tề đại thúc và Tôn thị cũng đi tiễn nghe vậy thì giật mình, chỉ thấy là tức phụ La Bàn Nha, lưng đeo cái sọt trúc, hoảng hốt chạy về phía họ. Tề đại thúc gọi lớn:” Bàn Nha tức phụ nói gì đó?”

Bàn Nha tức phụ vừa thở dốc vừa nói:” Ngưu Thi chết rồi, cháu tới nhà hấn xin phân trâu để xuân canh dùng, hấn bảo chỉ

được lấy ba xẻng thôi. Cháu lấy ba xẻng quay về không thấy hấn đâu, gọi vài tiếng không ai đáp. Tưởng hấn đi đâu rồi, cháu định về không ngờ thấy một người trong hố phân, nhìn y phục thì là Nguru Thi, cháu sợ quá vội chạy về. Mọi người mau tới xem.”

Tề đại thúc chỉ tay mắng:” Hồ đồ, sao lại chạy về, phải kéo hấn lên chứ, chạy về gọi người thì chết ngoéo rồi còn đâu.”

Miệng mắng chân chạy đi.

Trác Xảo Nương và Lãnh Nghệ liền chạy theo.

Nghe tiếng la hét, những người khác đều chạy cả ra, tuy chẳng ai thích Nguru Thi, nhưng người cùng thôn, vẫn có tình cảm, vội chạy đi xem, giả trẻ lớn bé trong bốn nhà cũng phải tới hơn mười người.

Từ xa nhìn thấy nhà Nguru Thi bên sông, sông có băng trôi, không ai dám lội qua, đánh chạy đường vòng tới cầu độc mộc xa một chút.

Nhà Nguru Thi bằng gỗ có ba gian, cách nhà không xa là nhà xí, sau nhà xí là hố trữ phân, bên cạnh là cây si cực lớn nhìn sợi mây buông thông kia là biết phải hơn trăm tuổi.

Hố trữ phân rất rộng rất sâu, cách mặt đất một khoảng bằng nửa người lớn, thi thể nằm úp mặt xuống, mặc áo cộc vải thô, nổi lênh phênh.

Mặc dù hố phân rất khó ngửi, nhưng không ai chậm trễ, đám Tề đại thúc hợp lực vớt thi thể, Lãnh Nghệ chẳng vội, cho dù là Nguru Thi ngã xuống từ lúc Bàn Nha tức phụ nhìn thấy thì tới giờ cũng đủ một người chết ngạt mấy lần. Vậy nên y tranh thủ xem xét xung quanh, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn, làm sao đã trốn sâu vào núi rồi còn không yên, có phải trên cao kia có vị thần thánh nào chú ý mắt với y không nữa, đi đâu cũng gặp người chết thế này.

Sớm không chết, muộn không chết, đợi y tới là chết.

Thế là thế quái nào?

Mọi người cùng hợp lực, chẳng mấy chốc thi thể được vớt lên, đó là người cao lớn, trông lực lưỡng béo tốt, không giống người bốn nhà kia, ai nấy gầy gò thiếu ăn. Tề đại thúc bảo mấy túc phụ đi theo lấy nước dội, tắm rửa qua.

Tiêu Lão Tam nhìn thi thể Ngưu Thi, không biết làm gì nữa, hỏi:” Đại thúc, giờ phải làm sao?”

“ Thì làm sao, gọi lý trưởng đi, chắc là khi nguấy phân không cẩn thận ngã xuống rồi.” Tề đại thúc sai bảo:

Tiêu Lão Tam bảo con mình đi gọi lý trưởng, thôn của họ sống khá phân tán, tới nhà lý trưởng còn phải đi thêm một canh giờ.

Lãnh Nghệ ngồi xuống xem xét, thi thể đa phần đã cứng, từ đó mà đoán thì chết khoảng giờ Thìn (7-9 am), liền hỏi Bàn Nha túc phụ:” Lúc người tới xin phân trâu là khi nào?”

“ Trời vừa sáng, mặt trời còn chưa ra.” Bàn Nha túc phụ đáp:

“ Thế lấy xong phân trâu quay lại là lúc nào?”

“ Lúc mặt trời đã ra.”

Trả lời thế này thì đúng là thách thức người ta quá, nhưng mà thời không có đồng hồ mà, biết sao đành. Lãnh Nghệ thờ dài xem tiếp, vết đốm xuất hiện ở phần ngâm trong hổ phân, vậy là sau khi tử vong, thi thể không bị di chuyển, đây chính là hiện trường.

Chương 202: Tề đại thúc tra án! (2)

Tề đại thúc thấy Lãnh Nghê xem chân xem tay thì thể thì lấy làm lạ:” Lãnh lão đệ làm gì thế?”

“ Khám nghiệm tử thi.” Lãnh Nghê thuận miệng đáp:” Trước kia ta từng làm ngỗ tác.”

“ À, thế có phát hiện gì không?”

“ Ngưu Thi bị người ta cố ý xô xuống hồ phân mà chết.”

Tất cả nghe lời này đều thất kinh, Tề đại thúc hỏi:” Lãnh lão đệ, sao biết?”

Lãnh Nghê không trả lời mà hỏi Bàn Nha tức phụ:” Khi người thấy hấn ở dưới hồ phân thì cũng chính ở vị trí này à?”

“ Đúng thế, ở đó đó.” Bàn Nha tức phụ khẳng định:

“ Vậy thì đúng rồi, nếu lỡ chân rơi xuống, thì phải nhanh chóng nghĩ cách lên bờ từ chỗ gần nhất, nếu không sẽ chết ngạt.” Lãnh Nghê chỉ nơi vớt thi thể:” Nhưng mọi người xem, thi thể lại ở gần bờ bên kia, nơi đó toàn bụi gai và cỏ, mọi người tốn bao công sức mới dẫm bụi gai xuống để đứng vớt lên, ai lại ra đó đứng để rồi lỡ chân ngã. Ngoài ra thùng phân ở dưới cây si già bên này, hấn lại ở bên kia, thật vô lý.”

“ Hay là hấn rơi xuống rồi hoảng loạn không nhìn rõ hướng bơi bờ thì sao?”

“ Vậy thì xem có vết bơi không, nhìn xung quanh thi thể nước bị khuấy đục, nếu hấn bơi từ bên này tới bên kia thì nước trong hồ phân đã khuấy lộn lên rồi, nhưng không hề, nước ở

đây không hề thay đổi, chúng tôi không phải hấn ngã xuống ở đây rồi.”

Phân tích này đều đơn giản dễ hiểu mọi người đều thấy đúng thế thật, Tiêu Lão Tam thắc mắc:” Thế làm sao hấn chết bên kia? Hấn không thể ngã từ bên kia xuống, cũng không phải bơi từ bên này sang vậy thì sao? Thế hấn bay sang à?”

Tề đại thúc vung tay bộp hấn:” Nói linh tinh, là bị đẩy xuống đấy!”

Tiêu Lão Tam cãi:” Ngưu Thi to lớn như thế, nếu bị đẩy xuống sẽ ra sức vùng vẫy, thế thì cả cái ao bị đục ngầu lên rồi chứ, lúc này cháu thấy rõ ràng chỉ chỗ xung quanh hấn là nước đục thôi, thúc bảo tại sao?”

Trác Xảo Nương rút rè nói:” Có thể bị đánh ngất rồi mới ném xuống.”

“ Đúng!” Lãnh Nghê nhìn thê tử tán thưởng, ngồi xuống kéo áo thi thể lên, chỉ thấy sau lưng có vết thâm đen:” Hung thủ dùng thứ gì đó húc mạnh vào người chết, nên để lại vết thương này. Cũng vì va chạm mạnh làm hấn trật xương sống, không động đậy được nên chết đuối.”

Tề đại thúc tới gần xem, ông ta có kinh nghiệm chữa xương cốt, nhận ra ngay:” Đúng rồi, xương sống bị trật rồi ... Vậy là Ngưu Thi bị người ta giết.”

Mọi người đều sợ hãi, trong thôn chưa bao giờ xảy ra chuyện này, thậm chí cả trộm cắp còn chẳng có, đột nhiên có chuyện giết người, ai ai cũng sợ.

Tiêu Lão Tam tức phụ nói:” Trong thôn toàn người tốt, chắc người qua đường làm đấy.”

Bàn Nha tức phụ hỏi:” Tự nhiên đi qua đường xô hấn chết làm gì?”

“Thì không may va phải.”

Tiêu Lão Tam nghe tức phụ nói linh tinh thì tức lắm:” Nào heo à, xô thế nào mà trật xương sống, bay luôn sang bên kia?”

Tức phụ của hắn không dám nói nữa.

“Đây rồi, đây rồi.” La Bàn Nha tìm kiếm xung quanh thấy một tảng đá lớn hình thoi sau cây si già, bê tới thử so với vết thương, quả nhiên là khớp:” Chắc kẻ đó ôm tảng đá này nấp sau cây si, đợi Ngưu Thi chuẩn bị lấy phân bên ao thì lao tới đục tảng đá húc bay Ngưu Thi ngã xuống mà chết.”

Mọi người đều gật đầu, Lãnh Nghê cũng tán đồng suy nghĩ này.

“Hay là do cường đạo muốn cướp của làm.” Tiêu Lão Tam tức phụ lại phát biểu:

Một đám ánh mắt nhìn nàng như nhìn kẻ ngốc, nếu là cướp thì dùng đao, không thì dùng gậy, ai đi dùng cục đá? Không phải cướp, không phải người qua đường ... Thế thì chỉ có thể là người có thù oán thôi, thế thì phải là người quen biết, tuy thôn dân ít kiến thức, nhưng cái này vẫn tự suy ra được.

“Không phải ta, hôm qua ta uống rượu say là về ngủ tới sáng.”

“Bàn Nha tức phụ nói sáng sớm tới đây Ngưu Thi còn sống mà.”

“Dù sao cũng không phải ta.”

Phát hiện ra hung thủ khả năng là người quen biết có thù oán với Ngưu Thi cả đám nhốn nhao nói mình vô can.

Lãnh Nghê lên tiếng:” Giờ lý trưởng chưa tới, mà hung thủ có thể trà trộn trong chúng ta, nếu được ta kiến nghị mọi người kiểm tra lẫn nhau, sớm ngày tìm ra hắn, đưa tới nha môn.”

Lần này Lãnh Nghệ dẫn Trác Xảo Nương đi trốn, cho nên y không định để lộ thân phận thành manh mối cho thích khách, nên không thể trực tiếp, đành dẫn dắt người khác.

Tất cả đều tán đồng, có kẻ giết người quanh quần đầu đây ai mà yên tâm, Tề đại thúc hỏi:” Lãnh lão đệ, ở đây xem chừng mỗi cậu có kinh nghiệm, vậy phải làm sao?”

“ Có thể húc người ta đi xa như vậy phải khỏe lắm, nên người già yếu, trẻ nhỏ, còn cả Mã lão đệ bị gãy chân đều tạm thời không tính. Những người khác thì kể xem từ lúc mặt trời vừa mọc tới giờ làm gì, có ai thấy, như thế có thể xác nhận cho nhau.” Lãnh Nghệ chỉ dẫn:” Ta ví dụ trước, đêm qua ta uống say, ngủ tới tận trời sáng, khi thức dậy thì thấy nương tử ta và Tề gia tiểu tử đang nhặt hạt giống.”

“ Phải đấy, phải đấy.” Tôn thị hiểu ngay:” Tức phụ Lãnh lão đệ khi trời sắp sáng thì thức dậy, khi đó ta đang sàng gạo. Muội ấy nói sáng sớm trời lạnh, lo Lãnh lão đệ bị lạnh, ta liền lấy thêm chăn của ta đắp cho Lãnh lão đệ, ta làm chứng cho phu thê họ, trời sắp sáng họ vẫn ở nhà ta.”

Trác Xảo Nương cũng nói:” Tề đại thúc đi lấy nước, đổ đầy cả một chum, thúc ấy luôn ở trong phòng.”

Xung hô hơi loạn, vì tuổi tác Lãnh Nghệ với Trác Xảo Nương ngang đám Mã tiểu phu, nhưng mà đeo mặt nạ rồi hóa trang cho tuổi hơi nhiều hơn một chút mới thành ra như thế.

Tiêu Lão Tam gãi đầu:” Lúc đó ta đang ngủ, hôm qua uống nhiều quá ... Tức phụ ta làm chứng.”

Tề đại thúc hừ một tiếng:” Tức phụ ngươi trời chưa sáng đã lên núi lấy cỏ nuôi lợn rồi, trời sáng hẵn mời về.”

Tiêu lão tam tức phụ gật đầu:” Vâng, cháu lên núi từ sớm.”

Tiêu Lãm Tam cuống lên:” Nhi tử cháu làm chứng được.”

“ Nhi tử người ngủ ở phòng khác.”

“ Cháu ra ngoài phải có tiếng động.”

“ Trẻ con tham ngủ, quát bên tai nó còn chả dậy ấy chứ.”

“ Đại thúc, cháu không giết Ngưu Thỉ, dù cháu ngứa mắt với hắn keo kiệt ích kỷ, nhưng đâu tới mức giết hắn chứ, nếu không giết lâu rồi.”

Chương 203: Tề đại thúc tra án! (3)

“ Sao lại không?” Tề đại thúc vạch trần:” Năm ngoái ngươi bị bệnh nhờ hần giúp thu hoạch, hần không chịu, ngươi cắn răng ra đồng, kết quả bệnh nặng hơn còn gạo một nửa thối ngoài ruộng chưa kịp thu hoạch, ngươi ốm nặng hơn. Ngươi chẳng chửi hần sớm muộn cũng bị báo ứng sao?”

“ Sao thúc cứ nói cháu thế? La Bàn Nha cũng thù hần mà, trước năm mới chia đồ, Ngưu Thi nói bị mất cái đệm, dứt khoát đồ cho La Bàn Nha, bọn họ cãi nhau, hần tát La Bàn Nha mấy cái. La Bàn Nha nói muốn giết hần.” Tiêu Lão Tam thấy mọi người nhìn cả vào mình thì hoảng lắm, kéo La Bàn Nha vào:

La Bàn Nha đang xem náo nhiệt sao ngờ tai bay vạ gió giáng xuống đầu mình như thế, sưng ra mắt một giây mới biết rằng tên kia đang nói mình, cuống quýt lên:” Ta nhất thời tức giận mà nói thôi, sao tính được chứ.”

Tề đại thúc mới học được một chiêu tra án đã hùng hổ truy hỏi:” Vậy khi trời sắp sáng ngươi ở đâu?”

“ Cháu ngủ, trời rét thế này lại không phải làm đồng, dậy sớm làm gì?”

“ Ai làm chứng?”

“ Tức phụ cháu À không, nàng đi lấy phân châu, cha mẹ cháu, ngủ phòng bên, đúng không cha?”

Cha La Bàn Nha thật thà, đáng lẽ phải bênh con thì lắc đầu nói:” Ta biết đâu, ta đang ngủ mà ... Bà nó, có thấy không?”

Đến lượt mẹ La Bàn Nha lắc đầu nốt:” Lão bà tử này cũng ngủ, chẳng biết gì.”

La Bàn Nha nổi cáu:” Cha mẹ lẫn cả rồi à, con là con hai người, sao không nói giúp con?”

“Này, này!” Tề đại thúc chỉ tay vào mặt hắn:” Nói gì thế, giúp giúp cái gì, đang tra án đây, mạng người lớn bằng trời biết không? Định bảo cha mẹ nói dối người bao che à? Người làm gì mà cần bao che?”

“Không, không ạ, cháu không giết người.” La Bàn Nha hoảng loạn:” Ý cháu, ý cháu ...

“Không giết người làm sao đòi cha mẹ người cũng làm chứng giả?” Tề đại thúc thấy mình nắm được chứng cứ đánh thép rồi, đuôi cùng giết tận:

“Cháu, cháu cuống quá ... Cháu ngủ thật mà ... À, Ngưu Thi chết do tức phụ cháu phát hiện.” La Bàn Nha nói như thể có công lao này đủ chứng minh mình thanh bạch vậy:

Ai ngờ quan sai nửa mùa Tề đại thúc chuyển mục tiêu:” Bàn Nha tức phụ, người là người đầu tiên phát hiện thi thể, người có khả năng giết Ngưu Thi nhất.”

Bàn Nha tức phụ lão đạo lùi lại:” Đại thúc, không phải cháu, hắn to khỏe hơn cháu, cháu giết sao được.”

Tiêu Lão Tam phản bác:” Chưa chắc, chỉ cần nhân lúc Ngưu Thi không đề ý, ôm tảng đá kia húc vào hắn một cái là xong.”

“Sao ta phải giết hắn?” Bàn Nha tức phụ sợ Tề đại thúc chứ không sợ hắn, hùng hùng hổ hổ quát:” Tam ca! Ta không trêu chọc gì người, người úp cút đá lên đầu ta là sao?”

“Nói như người oan lăm.” Tiêu Lão Tam không sợ:” Mùa thu năm ngoái ta tới nhờ Ngưu Thi giúp thu hoạch gạo, trên

đường thấy người từ nhà hấn chạy ra, nửa cánh tay còn lộ ra ngoài, mắng Nguru Thị chết đâm chết chém, có chuyện đó không?”

La Bàn Nha vung tay tát tức phụ:” Á à, bảo sao người tới nhà Nguru Thị xin phân trâu là được luôn, con lẳng lơ này muốn quyến rũ hấn à?”

Bàn Nha tức phụ nổi cơn hung dữ lao thẳng đầu vào ngực La Bàn Nha, làm hấn thiếu chút nữa bị xô vào hồ phân, chửi mắng:” Quân khốn kiếp, ai muốn quyến rũ hấn, hấn muốn ta, bày đủ trò đồ ta tới nhà hấn, nói cái gì mà bàn chuyện xuân canh mượn trâu, ta tin là thật mới tới. Hấn liền ẵm ta xuống giường, nói cho làm một lần thì cho mượn trâu một ngày, hai lần thì hai ngày. Ta bóp suýt vỡ trứng hấn chạy ra ... Bà đây vất vả vì cả cái nhà này, suýt nữa bị ô nhục, người còn xỉ nhục ta! Ta, ta không muốn sống nữa.”

Nói rồi ngồi bệt xuống đất khóc rống lên.

Trác Xảo Nương dễ mềm lòng, đi tới bên Lãnh Nghê huých nhẹ y, bảo y làm gì đó đi, để vị Tề đại thúc kia làm bậy thế này, hung thủ chẳng tra ra mà mọi người quay sang làm kẻ thù nhau. Mấy chuyện này ở thôn quê thực ra bình thường lắm, mọi người ít học thô lỗ, va chạm nhiều, song quên ngay được, nhưng vì chuyện này dễ trở mặt thành thù thì không tốt.

Lãnh Nghê gật đầu, y cũng đang nghĩ cách đây.

“ Đủ rồi, đủ rồi.” Tề đại thúc quát:” Không ồn ào nữa, lão tử đang tra án đây này, chuyện không hay có gì thì về nhà nói với nhau, khoe hết ở đây làm gì, hay lắm sao?”

Ở nơi này Tề đại thúc rất có uy, không ai nói gì thêm, chỉ có Bàn Nha tức phụ khóc thút thít.

Lãnh Nghê bước ra nói:” Ta là người ngoài, nói một câu công bằng vậy ... theo như Tề đại thúc điều tra này giờ thì phụ

thê ta và phu thê Tề đại thúc đều có người làm chứng, còn phu thê La Bàn Nha và Tiêu Lão Tam thì không, đặc biệt là phu nhân của La huynh đệ, cô là người đầu tiên phát hiện ra người chết, lại có oán cũ với hắn, nên hiện đáng nghi nhất.”

Bàn Nha tức phụ òa khóc:” Biết thế ta nhìn thấy không nói cho rồi.”

“ Cô đừng lo, nói cô đáng nghi nhất không có nghĩa bảo cô là tội phạm, mà chỉ là một cách bài trừ. Nên mọi người cố nhớ ra xem có điều gì chứng minh mình khi đó không ở hiện trường không? Không nhận định là có người nhìn thấy, một sự kiện gián tiếp chẳng hạn.”

“ Có, có, có rồi.” Tiêu Lão Tam được gợi ý liền reo lên:” Khi mặt trời mọc, ta bị mót tiểu làm thức dậy, ra sau nhà đi tiểu, nghe thấy bên giếng có cái gì đó rơi, vừa rồi nói Tề đại thúc nói là đi lấy nước, có phải thúc đánh rơi cái gì không?”

Tề đại thúc xác nhận:” Ừ, khi đó trời còn chưa sáng, ta vấp phải cục đá bên giếng, thùng nước bị rơi xuống đất, hại ta phải lấy nước lại. Để xem nào, tới nhà Ngưu Thi mất một bữa cơm, nếu người lúc đó dậy đi giết người rồi lại còn về nhà ngủ thì tồn hai bữa cơm vậy là không kịp, được, tính người vô can.”

Tiêu Lão Tam mừng lắm:” Cháu nói mà, cháu không giết hắn.”

Tiêu Lão Tam tức phụ reo lên:” Thế thì cháu cũng có, nơi cháu đi lấy có là hướng Quỷ Phủ Nhai, ngược đường nhà Ngưu Thi, cháu cắt đầy một sọt, cháu về Tôn thẩm có thấy. Cháu không thể chạy đi giết người rồi chạy về cắt cỏ, đường còn xa hơn nữa kia.”

Tôn thị gật đầu:” Đúng, Lão Tam tức phụ từ hướng Quỷ Phủ Nhai về, mang theo cả sọt cỏ.”

Chương 204: Tình làng nghĩa xóm hồng cả rồi!

Lãnh Nghệ vừa góp ý một cái, vụ án có tiến triển tốt lên trông thấy, mọi người đang tự chứng minh mình vô tội thì Tề đại thúc lên cơn thích phá án hừ một tiếng:” Ai biết được người lấy cớ ở đâu, có gì chứng minh chỗ người lấy cớ?”

“ Thúc tới đó nhìn cớ bị cắt là biết ... À đúng, cháu tới đó bị ngã, liềm cắt vào tay, chảy bao nhiêu máu.” Tiêu Lão Tam tức phụ đưa cánh tay to khỏe ra, trên đó có vết thương mới:” Cháu bị thương ở chỗ Tam Lão Thạch.”

“ Ừ, từ chỗ chúng ta tới đó mất một bữa cơm, nếu muốn tới nhà Ngưu Thị giết người rồi mới đi lấy cớ sẽ mất thêm hai bữa cơm nữa ... Được, được, người cũng không có tội.” Tề đại thúc vuốt râu, tính toán gì cũng quy đổi ra thời gian bữa cơm:

Lãnh Nghệ nhắc ông ta:” Tề đại thúc, phải chứng minh được ở chỗ Tam Lão Thạch có máu đã.”

Tiêu Lão Tam thoải mái nói:” Không phải dễ quá à, kiếm người đi là biết.”

Tôn thị nói:” Vậy để ta đi.”

Lãnh Nghệ muốn có hai người xác nhận với nhau cho đảm bảo, nói thêm:” Cần thêm một người nữa, phiên cha Bàn Nha huynh đệ đi một chuyến được không ạ.”

Cha La Bàn Nha đồng ý, đi cùng Tôn thị.

Tề đại thúc mắt gườm gườm nhìn phu thê La Bàn Nha:” Vậy chỉ còn phu thê người không có gì chứng minh.”

La Bàn Nha mặt mày đau khổ:” Cháu ngủ thật mà, ngủ thì lấy gì chứng minh.”

Chợt có một đứa bé trọ trọ nói:” Cháu thấy cha cháu ngủ trong phòng.”

Mọi người quay đầu nhìn, đó là tiểu nhi tử của La Bàn Nha, chân đất đứng đó, thì thoảng quệt nước mũi.

Trác Xảo Nương ngồi xuống, hiền hòa hỏi:” Cháu thấy cha cháu lúc nào?”

“ Lúc mặt trời vừa ra, cháu tới chỗ cha cháu lấy bánh dày nướng ăn, lúc cháu đang lấy bánh thì cha trở mình, rơi cả gói xuống đất, cháu hết hồn.”

La Bàn Nha sung sướng ôm lấy nhi tử ăn vụng:” Con ngoan, con ngoan cứu cha nó rồi, ha ha, đại thúc, đây nhé, cháu không giết Ngưu Thi.”

Tề đại thúc gật gù:” Trẻ con không biết nói dối.”

Thực ra trẻ con không thể làm chứng, nhưng Lãnh Nghệ thấy đứa bé này còn nhỏ lắm, chưa đủ hiểu chuyện này có ý nghĩa gì để chủ động giúp cha nó, với lại hắn cũng không có thời gian dạy con mình nói dối, xem như đáng tin.

Vì vậy còn lại mỗi một người.

Bàn Nha tức phụ thấy mọi người chuyển sang nhìn mình chằm chằm thì sức nhớ ra chỉ còn mình không ai làm chứng, bò dậy khóc lóc kêu oan:” Cháu không giết hắn, cháu không giết hắn, cháu còn chạy đi báo mọi người mà, nếu cháu giết, cháu đã giả vờ không biết rồi.”

Tiêu Lão Tam xì một tiếng:” Ai biết có phải vừa ăn cắp vừa la làng không?”

“ Tiêu Lão Tam, coi như ta nhìn thấu mặt ngươi rồi, quân chó má ném đá xuống giếng.”

“ Thôi đi còn cãi à, lần trước ngươi kể suýt bóp vỡ trứng Nguru Thi đúng không?”

“ Đúng.”

“ Thế sao hấn vẫn cho ngươi tới lấy phân trâu?”

“ Ta không biết, ta biết làm sao được, ngươi thích tin thì tin, không tin thì thôi.”

“ Tin cái chó gì.” La Bàn Nha nhớ lại chuyện tức phụ mình bị Nguru Thi giở trò thì sôi máu, vung tay tát tức phụ.” Con tiện nhân.”

La Bàn Nha tức phụ không vừa, nổi điên xông vào cào cấu, người khác vội can ngăn, Trác Xảo Nương buồn bã nhìn cảnh đó, sau chuyện này chẳng biết ai giết người, tình cảm làng xóm hỏng hết rồi.

Mãi lâu sau lý trưởng dẫn dân tráng vội vàng tới nơi, thôn của ông ta xảy ra án mạng, ông ta phải chịu trách nhiệm, sợ tới mặt tái mét, vừa tới nơi nghe Tề đại thúc kể lại chuyện, lệnh dân tráng tới La Bàn Nha tức phụ lại, giải lên nha môn.

Lãnh Nghê ngăn cản:” Khoan!”

Lý trưởng nhìn Lãnh Nghê lạ mặt, tức thì cảnh giác:” Ngươi là ai, sao ở đây, có lộ dẫn không?”

“ Ta là Lãnh Lục Lang, ngươi thôn Khổ Lý, đi hái thuốc, đây là lộ dẫn của ta.” Lãnh Nghê lấy lộ dẫn ra chứng minh mình được đi đường, thời ấy ai đi khỏi nơi cư trú mà không có lộ dẫn do quan phủ cấp cho thì nhất luật coi là phạm nhân bỏ trốn bắt lại, y là tri huyện mà, làm giấy này quá dễ:

Lý trưởng xem đi xem lại, đúng là lộ dẫn có đại ấn của tri huyện đại lão gia, không có vấn đề thì trả cho y:” Vừa rồi ngươi nói khoan là sao?”

Lãnh Nghệ chấp tay một cái nói:” Hoài nghi La Bàn Nha tức phụ chỉ là mọi người đoán tùy tiện với nhau mà thôi, có phải hay không phải do người nha môn nói mới chuẩn. Lý trưởng vẫn nên phải người tới huyện nha tới phá án thì hơn. La Bàn Nha đáng nghi nhưng không phải người duy nhất đáng nghi, còn nhiều người như vậy lắm, nếu là người nơi khác làm thì sao, đừng nên bắt nhầm người vô tội của quý thôn chứ, nhất là nữ nhân, nên cẩn thận là hơn.”

Lý trưởng cũng không muốn trong thôn mình có kẻ giết người, nếu là người thôn khác thì tốt quá, lời này hợp ý ông ta, gật đầu liên hồi:” Phải phải, không nên bắt vội, phải người báo án đã.”

La Bàn Nha tức phụ thấy Lãnh Nghệ nói đỡ cho mình thì cảm kích lắm, cảm ơn mãi. La Bàn Nha tuy đánh nhau với tức phụ, nhưng thấy tức phụ sắp bị bắt cũng hoảng, giờ nhờ có Lãnh Nghệ mà không bị bắt, cũng cảm ơn.

Mọi người về nhà thì Tôn thị và cha La Bàn Nha đi kiểm tra dấu máu về, nói đúng là có máu tươi, có cả mảng cỏ lớn bị cắt, có nghĩa là Tiêu Lão Tam tức phụ không nói dối.

Bận rộn cả sáng về nhà đã trưa.

Lãnh Nghệ muốn ở lại xem vụ án này rốt cuộc thế nào, nói không chừng ở thêm vài ngày, không thể ăn ở miễn phí, đưa Tề đại thúc ít tiền, ông ta từ chối mãi rồi cũng nhận.

Trác Xảo Nương giúp Tôn thị làm cơm, Lãnh Nghệ đi thăm Mã tiểu phu.

Mã tiểu phu ngồi dựa vào vách tường, tinh thần sa sút, bếp không đốt lửa, nhà rất lạnh, vừa thấy Lãnh Nghệ đi vào vội hỏi:” Lúc ta đang ngủ nghe thấy Bàn Nha Tức Phụ la hét cái gì mà Ngưu Thỉ chết rồi, rốt cuộc là sao?”

“ Ngưu Thỉ bị xô xuống hồ phân mà chết ...” Lãnh Nghê kể vắn tắt chuyện đã xảy ra:

“ Hả, chẳng lẽ là Bàn Nha tức phụ làm sao? Nữ nhân đó thật ác độc.”

“ Không chắc, đợi người nha môn tới, chân thế nào, có đau không? Hôm qua có sốt không? Sốt là phải cẩn thận đây.”

“ Không sốt, ta khỏe lắm, chút vết thương này không làm gì được đâu.”

Chương 205: Trong núi có yêu ma!

Khi Lãnh Nghệ đang hỏi thăm tình hình vết thương của Mã tiều phu thì Tề đại thúc đi vào:” Mã Kiểm, tuy ta không thể giúp người làm ruộng, nhưng hàng làm cơm giúp vẫn được, đợi khi nào khỏe, qua giúp nhà ta là được! Thế nào?”

Mã tiều phu chấp tay vài liên hồi:” Đa tạ đại thúc lắm lắm.”

“ Hàng xóm láng giềng cả, cảm ơn gì.”

“ Buổi trưa ăn ở đây đi, hôm qua còn thừa ít thức ăn, hâm nóng lại, làm chén rượu.” Tề đại thúc vừa nói vừa chẻ củi đốt bếp.” Ngưu Thi chết rồi, có biết không?”

“ Vừa nghe Lãnh đại ca nói ạ, có phải La Bàn Nha tức phụ làm không?” Mã tiều phu ngồi không buồn chán hỏi lại câu cũ:

“ Thực ra vừa rồi ta nghĩ khác ...” Tề đại thúc đột nhiên hạ thấp giọng.” Ta nghĩ, không phải do người làm đâu.”

Lãnh Nghệ và Mã tiều phu đều ngạc nhiên nhìn ông ta.

Tề đại thúc mang rõ vẻ tự đắc của người nắm giữ bí mật trọng yếu, nói với kiểu rất kịch tính:” Cho các người biết, ở dải núi này có yêu ma đấy, sáng nay ta đã nhìn thấy nó.”

“ A, thúc thấy sơn yêu à?” Lãnh Nghệ chột nhớ người hái thuốc có nhắc tới:

“ Ủ, ngay sau nhà Mã Kiểm, khi đó ta vừa mới dậy, từ xa nhìn thấy bụi cỏ sau nhà Mã Kiểm có thứ gì đó động đậy, trời

chưa sáng, ta nheo mắt nhìn. Thứ đó đen xì xì, nó nhún nhảy đi về phía sông rồi biến mất, có vẻ là nó đã nhảy xuống sông.”

“ Trông nó thế nào?”

“ Đầu có sừng, mắt còn lập lòe lập lòe, đáng sợ lắm.”

Mã tiểu phu bật cười:” Thúc nhìn thấy linh dương rồi, nếu là sơn yêu thì nó đã ăn thịt cháu chứ còn à?”

“ Không thể nào!” Tề đại thúc khẳng định chắc nịch:” Nếu là linh dương, hoẵng gì đó lẽ ta lại không nhận ra sao? Chắc chắn không phải linh dương, vì hai chân nó rất to, còn cong queo, hai cái sừng cũng rung lên rung xuống, dáng đi của nó trông kỳ quái lắm. Trông cứ như là, cứ như là ... ải phải nói thế nào nhỉ? Tóm lại là kỳ lạ lắm.”

“ Sao nó không ăn thịt thúc?” Mã tiểu phu trêu chọc:

“ Sơn yêu không nhất định cứ thấy người là ăn thịt, phải xem nó ăn no bụng chưa? Hơn nữa sơn yêu muốn làm gì ai mà biết, dù sao nó xuất hiện ở đâu thì nơi đó xui xẻo, có khi Ngưu Thị bị nó húc rơi xuống hồ phân ấy chứ.” Tề đại thúc vỗ đùi:” Nói không chừng là hung thủ đóng giả sơn yêu đấy.”

Mã tiểu phu cười gượng gạo:” Thúc, xưa nay chỉ có sơn yêu giả người để tiếp cận người ta, ai lại đi đóng giả sơn yêu làm gì? Dọa sợ người ta à?”

“ Nói thế cũng phải.”

Lãnh Nghệ này giờ không tham gia cuộc trò chuyện này, gương mặt có chút trầm tư, Tề đại thúc miêu tả sơn yêu rõ ràng như vậy, khả năng không phải nhầm, tất nhiên không phải sơn yêu, nhưng xuất hiện vào đúng thời điểm nhạy cảm như thế thì không nên tùy tiện bỏ qua. Nếu là nhầm với người, thì ai xuất hiện vào thời điểm đó, lại còn nhảy xuống sông ...

Có người cắt ngang suy nghĩ của y.

“ Đến giờ cơm rồi.” Tôn thị và Trác Xảo Nương Nương đi vào hồ, bày biện lên bàn, chủ yếu là rau dại, dưa muối, cùng ít thức ăn hôm qua đồ lẫn lộn làm nóng:

Tề đại thúc muốn sang đây ăn hiển nhiên vì rượu mà Mã tiều phu ủ, Nhưng chỉ Tề đại thúc uống nhiều, Lãnh Nghê và Mã tiều phu uống rất ít.

Lãnh Nghê vẫn có bản khoản kia nên ăn cơm xong liền nói:” Ta muốn đi dọc sông xem thấy có manh mối gì không, Tề đại thúc chỉ cho ta chỗ sơn yêu nhảy xuống được không? Thuận tiện sửa cái cầu sập, mọi người đi lại cho tiện.”

Tề đại thúc đứng dậy:” Ủ, ta đi cùng Lãnh lão đệ, dù sao không có chuyện gì để làm.”

Thế là Lãnh Nghê dẫn theo Trác xảo nương cùng Tề đại thúc kiểm tra men theo sông, song không phát hiện gì. Bọn họ mang công cụ, sửa lại cái cầu gỗ mà Mã tiều phu bị ngã, cái cầu cũ quá rồi, nhiều năm chưa tu sửa, bất kỳ ai cũng có thể là nạn nhân nếu không may đi qua. Tới khi trời sắp tối mới về.

Hôm đó người nha môn chưa tới, nói là đến nơi cũng tối, chẳng làm gì được, đợi mai hẵng hay. Thái độ làm việc này của nha môn làm Lãnh Nghê rất bất mãn.

Đêm khuya Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương quay lại khuê phòng của nữ nhi Tề đại thúc. Trác Xảo Nương nằm kề sát Lãnh Nghê, hỏi:” Quan nhân, vụ án này hình như khó lắm à?”

“ Ủ, thực ra không khó!” Lãnh Nghê trầm tư:” Thủ pháp gây án không hề cao minh, ta nghĩ hẳn chỉ nhất thời dựa vào ưu thế nào đó mà thoát khỏi tầm mắt mọi người, đợi bộ khoái tới mở rộng điều tra ra cả thôn có lẽ tìm ra ngay ai đáng nghi.”

“ Không phải có La Bàn Nha tức phụ sao?”

“ Theo lý thì đúng là nghi ngờ rất lớn, nhưng như chính cô ấy nói, nếu cô ấy giết Ngưu Thi, lúc đó không có ai, cô ấy cứ

giả vờ không biết gì mà đi, vậy thì sau này không ai biết Ngưu Thi chết lúc nào mà điều tra, thế có phải là đơn giản không? Người vừa ăn cướp vừa la làng thì thường phải chuẩn bị cái cơ thoát tội cho mình rồi, nhưng La Bàn Nha tức phụ không có, cô ấy chạy về báo Ngưu Thi chết rồi, hành vi phù hợp với người chứng kiến, nên thật ra là người ít đáng nghi nhất.”

Trác Xảo Nương hiểu ra:” Bảo sao khi lý trưởng muốn bắt người, chàng lại ngăn cản.”

“Ừ, dù sao cũng còn có khả năng người trong thôn hoặc thôn xung quanh làm mà, nên bắt Bàn Nha tức phụ thì sớm quá. Đợi mai người nha môn đến, ta sẽ lên tiết lộ thân phận cho họ, an bài họ điều tra, sẽ tìm ngay ra kẻ đó thôi.”

Nhưng chưa đợi người nha môn đến thì lại có thêm án mạng.

Trời đã tờ mờ sáng, Lãnh Nghê hôm nay dậy sớm, chuẩn bị tập thể dục thì nghe thấy có tiếng kêu cứu, hình như của Tôn thị.

Lãnh Nghê vội vàng kéo cửa chạy ra, nhìn thấy bên giếng nước có người chân tay luống cuống kéo thùng, chạy tới thì đúng là Tôn thị:” Đại tẩu, xảy ra chuyện gì?”

Tôn thị chỉ tay:” Nam nhân của ta, hình như rơi xuống giếng rồi.”

Lãnh Nghê cả kinh, vội thò đầu nhìn xuống giếng, đúng là có bóng người, song không nhìn rõ là ai, vội vàng buộc thùng vào người nhảy xuống giếng, người kia mặt cúi gằm, khi lật người lên đúng là Tề đại thúc rồi.

Trác Xảo Nương và đám Tiêu Lão Tam cũng đã chạy tới, hợp sức kéo Tề đại thúc được Lãnh Nghê buộc thùng vào người, sau đó lại kéo Lãnh Nghê ra khỏi giếng.

Lãnh Nghê vội bắt mạch, kiểm tra con ngươi, đúng là chết.

Chương 206: Chân tướng!

Tôn thị quý xác trượng phu, gào khóc thảm thiết, tiếng khóc lần nữa kéo toàn bộ người trong thôn nhỏ tới, nhìn Tề đại thúc nằm đó ai cũng sửng sò, ông là người hiểu biết nhất thôn, hay giúp đỡ mọi người, ai nấy đều đau buồn.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, mọi người đều hỏi nguyên do làm sao rơi xuống giếng như thế.

Tôn thị khóc ròn:” Ông ấy sáng sớm đi lấy nước mãi không về, ta lấy làm lạ ra giếng xem, chỉ thấy thùng nước không thấy người đâu, ta vội cúi xuống nhìn thấy liền sợ quá gọi mọi người.”

Lãnh Nghệ quan sát kỹ cái tiếng, có ít đất bên cạnh giếng khiến y chú ý, y đi theo số đất này dẫn tới thẳng nhà Mã tiểu phu, đẩy cửa đi vào.

Mã tiểu phu nằm bên bếp, chân cổ định bởi nẹp, góc tường có thùng gỗ, từ đó truyền tới mùi khai, hai bên thùng có đặt hai cái ghế, cao hơn thùng một đoạn. Vừa nhìn thấy cảnh này thì mắt y sáng lên, chạy ra ngoài gọi Trác Xảo Nương tới, dặn do vài câu rồi lại đi vào.

Mã tiểu phu thấy y hết đi ra lại đi vào thì lấy làm lạ:” Lại xảy ra chuyện gì, ta thấy ngoài kia âm ỉ cả lên.”

“ Nhà ngươi ở gần giếng, bên ngoài nói to như thế mà ngươi không nghe thấy.”

“ Ta ngủ.”

“ Tôn đại thúc khóc thương tâm như vậy mà ngươi ngủ được, già trẻ trong thôn chạy ra cả rồi kia kìa. Giấu đầu lòi

đuôi, càng giấy diêm càng dễ lộ sơ hở, người biết không?”
Lãnh Nghệ gần giọng:

Mã tiểu phu ngó người:” Lãnh huynh đệ, người nói cái gì thế?”

“ Người chính là kẻ giết Nguru Thi và Tề đại thúc.” Lãnh Nghệ bất thành linh tuyên bố:

Mã tiểu phu biến sắc mặt:” Nói nhăng nói cuội, hai chân ta bị gãy, còn là người cõng về, làm sao ta ra ngoài giết người ... Í mùi gì thế?”

“ Cháy rồi.” Lãnh Nghệ nhìn ra cửa sổ hét lên rồi bỏ chạy:

Mã tiểu phu quanh đầu nhìn, chỉ thấy cửa sổ khói đen cuộn cuộn, sợ hãi hai tay chống xuống đất, người dựng ngược. Hai cánh tay cong cong, chạy nhanh ra ngoài, thiếu chút nữa va phải người ta.

Vừa ngược mắt lên liền thấy đám La Bàn Nha, Tiêu Lão Tam, tất cả đều đang kinh ngạc nhìn mình.

Lãnh Nghệ lạnh lùng nói:” Không cần vội, phu nhân ta ở sau nhà người đốt củi thôi, không phải cháy nhà. Mục đích là bóc trần lời nói dối của kẻ không cần chân đi đường vẫn giết được người.”

Tiêu Lão Tam còn hỏi một câu ngớ ngẩn:” Hắn giết ai?”

“ Hắn chính là hung thủ giết Nguru Thi và Tề đại thúc.”

Mọi người ngó ra, Nguru Thi chết hôm qua do ai làm chưa rõ, nhưng Tề đại thúc rõ ràng ngã xuống giếng mà.

Lãnh Nghệ nhìn chằm chằm Mã tiểu phu:” Vừa rồi nhìn hai cái ghế đặt hai bên thùng tiểu là ta biết người dùng tay thay chân. Cho nên ta bảo thê tử ta ở sau nhà người đốt ít lửa, quả nhiên là người rất giỏi đi bằng tay.”

“ Dù ta đi được bằng tay cũng làm sao đi được xa, từ đây tới nhà Ngưu Thi cũng phải đi mất một bữa cơm, ai mà dùng tay đi xa được như thế?”

“ Người không cần đi quá xa, chỉ cần đi tới bên sông, sau đó bơi tới nhà Ngưu Thi, giết người xong bơi về. Từ lúc gặp người ta đã thấy người mặc rất ít, ta tin người chịu được cái lạnh của nước.”

Tiêu Lão Tam chỉ mặt Mã tiêu phu:” Đúng rồi, hấn khỏe lắm, mùa đông còn xuống sông mò cá tắm rửa.”

“ Các người nói linh tinh, chẳng có chứng cứ gì?”

“ Có!” Lãnh Nghê nói:” Hôm qua Tề đại thúc bóp thuốc cho người, nếu người bị thương phải nằm một chỗ không đi đâu được thì thuốc vẫn còn nguyên.”

La Bàn Nha nghe vậy thì lập tức chạy tới, kéo ống quần của Mã tiêu phu lên, quả nhiên thảo dược xoa chân đã không còn gì, nhảy ngược lại hét lên:” Hấn, chính là hấn.”

“ Không, không, không phải ta!” Mã tiêu phu hét lên:” Không phải các người nói hung thủ ôm tảng đá húc Mã Thi xuống hồ phân à, ta làm sao mà làm được.”

“ Có cách.” Lãnh Nghê nói:” Ở cây si cổ thụ có rất nhiều dây leo, người chỉ cần buộc tảng đá vào dây đó, nhắm chuẩn lưng Ngưu Thi rồi thả ra là được.”

“ Nói hàm hồ, sao ta phải giết hấn?” Mã tiêu phu gân cổ lên la hét:

“ Ta không rõ, có lẽ người nghi ngờ Ngưu Thi cố ý làm hỏng cầu khiến người bị ngã, hoặc lý do khác của người, ta không thể biết, ta chỉ chứng minh người chính là kẻ giết người.” Lãnh Nghê bước tới:” Nhưng ta biết khi hôm qua Tề đại thúc nói là nhìn thấy sơn yêu, khi đó ta đã có nghi ngờ là hung thủ, giờ biết rồi, đó là người ... Vì người đi bằng tay, nên

hai chân khuỳnh ra. Thúc ấy vì thế mà gặp họa, người vì lo sợ thúc ấy nói ra khiến người khác nghi ngờ người, nên người giết thúc ấy bịt miệng. Tề đại thúc vừa chữa cái chân cho người, vừa làm cơm cho người, vậy mà người lại làm thế, thúc ấy nói đúng, người là thứ ích kỷ bạc nghĩa ...”

Mã tiểu phu tái mặt lùi lại.

Tôn thị lắp ba lắp bắp:” Nó, nó giết trượng phu ta?”

“ Đúng, hắn để tấm ván gỗ ở chỗ Tề đại thúc thường lấy nước, vì hắn biết mỗi ngày Tề đại thúc đều ra lấy nước, cũng luôn đứng ở vị trí đó. Hắn đợi Tề đại thúc tới liền kéo mạnh sợi dây, Tề đại thúc sẽ đứng không vững mà ngã xuống giếng. Vết đất kéo dài tới nhà hắn đã bán đứng hắn, tấm ván gỗ đó hắn vẫn trong nhà hắn thôi.”

Tiêu Lão Tam và La Bàn Nha không cần ai bảo đồng loạt xông vào nhà Mã tiểu phu, chẳng bao lâu tìm ra tấm ván gỗ buộc dây thừng, ném thẳng vào mặt hắn.” Tên ác tặc, người giết Tề đại thúc.

Tôn thị gào lên điên dại lao vào túm tóc Mã tiểu phu đánh:” Cái thằng chết đâm chết chém này, ông ấy trị thương cho người, làm cơm cho người, tốt bụng chiều cổ người, người lại giết ông ấy, người có còn là người nữa không! Quân súc sinh, quân súc sinh!”

Những người khác vừa mắng chửi vừa khóc.

Mã tiểu phu không né tránh, bị đánh một lúc cũng khóc rống lên:” Cháu có lỗi với đại thúc, đại thúc tốt với cháu như thế, cháu đúng là súc sinh, thậm thậm đánh chết cháu đi, đánh chết cháu đi.”

Tôn thị tát hắn hai cái quay sang ôm thi thể trượng phu khóc ròng.

Chương 207: Thâm sơn cùng cốc! (1)

Lý trưởng tới nơi, biết án đã được phá, kẻ giết người là người trong thôn thì giận lắm, chửi mắng Mã tiểu phu một trận. Lúc hỏi tới làm sao tìm ra được hắn là kẻ giết người, mọi người mới nhận ra, hai người kia đã lặng lẽ đi mất rồi.

Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương nhân lúc mọi người nhốn nháo mà đi, rời khỏi thôn rồi Trác Xảo Nương cứ khóc mãi, cô nương đơn giản như nàng không sao lý giải được sao Mã tiểu phu lại ra tay độc ác như vậy.

Vì sao Mã tiểu phu lại làm thế? Lãnh Nghệ chỉ có thể đoán mà thôi, vì hắn gãy hai chân, mấy tháng không thể ra ruộng, mà xuân canh sắp tới rồi, cho nên tâm trạng hắn rất tồi tệ. Đêm trước lại uống nhiều rượu như thế, hắn là hắn là rất tức giận, nên trút lên cả Ngưu Thi, người hắn ghét đồng thời cũng nghi là kẻ phá cầu hại mình. Còn giết Mã đại thúc thì lý do đơn giản hơn nhiều là do hắn quá hoảng loạn muốn bịt đầu mối.

Lúc đó hắn bị cơn sợ hãi điều khiển, khi tỉnh lại nhận ra mình đã làm gì thì muộn rồi.

Một con người vốn dĩ rất bình thường, gặp phải một ngày không tốt, rất có thể sai lầm nối tiếp sai lầm mà hóa thành ác quỷ. Chuyện như thế Lãnh Nghệ đọc hồ sơ vụ án không chỉ gặp một lần.

Dù thế nào chuyện đó nhất thời gây tác động không nhỏ tới Trác Xảo Nương, nàng không muốn gặp ai nữa, Lãnh Nghệ thấy thế cũng tốt, y cảm giác trên người mình như mang vận

xui nào đó vậy, đi đến đâu cũng có người chết. Thậm chí đáng buồn hơn nữa y còn tổng kết ra quy luật, những người mới tiếp xúc với y trong khoảng hai ba ngày là dễ chết nhất, qua được thời gian đó thì mọi chuyện trở lại bình thường.

Trước kia Lãnh Nghệ cũng từng nghe câu chuyện kể nói có những người đi tới đâu là xung quanh gặp xui xẻo tới đó, thế nào mà chuyện đó lại rơi lên đầu mình, chẳng lẽ từ nay mình phải hạn chế gặp người khác?

Có khả năng sao?

Lãnh Nghệ rất rầu rĩ, thế là hai người chọn chỗ vắng vẻ nhất mà đi. Dọc đường chỉ có đại thụ chọc trời, núi cao sừng sững, đường không có, hai người dùng dao mở lối.

Càng đi sâu vào trong rừng núi lại càng phát hiện ra nhiều kỳ cảnh, ví như bọn họ leo lên một đỉnh núi bằng phẳng không ngờ phát hiện ra một đầm nước, tụ nước thành đầm trong vắt, ven hồ cây cối sum xuê, cây cối tươi tốt lạ thường. Bọn họ còn đi vào một khe núi nhỏ, đi sâu vào bên trong phát hiện là lối cụt, nơi này vách núi dựng đứng chắn ngang, động đá, khe núi ở khắp nơi, tạo thành những khe suối, phong cảnh u nhã như chốn ẩn cư của tiên nhân.

Đứng trước khung cảnh thiên nhiên tuyệt diệu ấy, hai người đều cảm thấy tinh thần phấn chấn, cảm xúc xấu bị xua tan, tâm trạng họ bình thường lại.

Đi một ngày mà không gặp phải dã thú gì, trước khi trời tối, Lãnh Nghệ tìm được một chỗ khuất gió, dựng lều lên, đốt đồng lửa to bên ngoài khe núi xua đuổi côn trùng dã thú. Lãnh Nghệ trước kia cứ kỳ nghỉ là lại đi leo núi, sống ngoài trời quen rồi. Nhưng Trác Xảo Nương tuy là trẻ nông thôn, lại chưa bao giờ ngủ ngoài trời, vì thế rất sợ hãi, cứ ôm chặt trượng phu không buông.

Trải qua một đêm bình yên, không có bất kỳ nguy hiểm nào, Trác Xảo Nương mới yên tâm.

Lại đi thêm cả một ngày nữa, chập tối hôm sau, bọn họ rốt cuộc tới được dưới chân Quỷ Phủ Nhai.

Nơi này đúng là chỉ quỷ thần mới có thể tạo ra được, toàn bộ vách núi gần như dựng đứng, không ít chỗ đột ngột lại nhô hẳn ra, như cố tình cản người ta leo lên vậy. Lãnh Nghệ càng nhìn càng hưng phấn, như một kẻ cuồng võ gặp được đối thủ, y cảm giác tế bào toàn thân mình đang la hét thúc giục, leo lên đi, leo lên đi.

Trác Xảo Nương thấy vẻ kích động của trượng phu thì ngờ vực:” Quan nhân, chàng định từ đây leo qua à?”

“ Đúng, mai chúng ta bắt đầu, nàng yên tâm, có ta đây mà, ta đi trước rồi, kéo nàng lên, nàng không phải thích leo núi sao? Ngọn núi này nàng thấy được chưa?” Lãnh Nghệ phấn khích quá độ, không cả nhận ra Trác Xảo Nương đang khiếp hãi:

Trác Xảo Nương không muốn làm trượng phu mất hứng.

Đêm hôm đó hai người cắm trại lại, ở nơi hoang dã lại lúc hưng phấn, làm sao kìm nén được. Mới đầu ân ái với Trác Xảo Nương từ phía sau chỉ vì không muốn nàng chạm vào cơ bắp rắn chắc của mình mà sinh nghi, giờ y mê rồi, cặp vai thon thon be bé này, bờ eo nhỏ xinh xinh này, càng tôn lên cặp mông tròn xoe vừa nhỏ vừa vênh lên ương bướng. Lãnh Nghệ vừa muốn yêu thương lại vừa muốn dày vò nàng, thích nhất là những lúc nàng không nhìn được nữa mà vẫn cứ ngoan cường cắn răng nén lại, tiếng rên nho nhỏ như cô vợ nhỏ chịu áp lực ấy thật sáng khoái vô cùng, thật khiến người ta phải tiêu hồn lạc phách.

Nếu không phải ngày mai có kế hoạch leo núi, Lãnh Nghê nhất định ức hiếp nàng cả đêm mới thỏa.

Sáng hôm sau thức dậy, Lãnh Nghê toàn thân tràn trề sinh lực, tinh thần lai láng. Còn Trác Xảo Nương thì đêm qua bị y bức hại tàn nhẫn thì cúi gằm mặt nướng bánh, lỗ tai đỏ bừng bừng.

Ăn sáng no, công cụ kiểm tra hai lần, không có bất kỳ vấn đề gì, y phục được dùng thùng nhỏ buộc hết ống tay áo ống quần.

Trước đó bọn họ đã dùng công cụ này leo qua nhiều ngọn núi rồi, Trác Xảo Nương sử dụng cũng đã quen tay, hai người leo núi rất thuận thực. Hết thấy thuận lợi, cho tới khi lên khá cao, Trác Xảo Nương vô tình nhìn xuống, chỉ thấy mấy trắng lượn lờ, vực sâu không đáy, nàng cũng không ngờ mình leo cao như vậy rồi, tức thì hoa dung thất sắc, bám chặt vào một khe đá, toàn thân run lên:” Quan nhân.”

Trác Xảo Nương leo núi rất nhiều rồi, nhưng mà người ta leo núi đều chọn nơi có độ dốc tương đối dễ đi lên, vài chỗ không qua được phải kiếm đường vòng từ từ đi lên cao, nào đâu như trượng phu nàng, trực tiếp chọn chỗ dốc nhất, cứ vậy leo thẳng lên. Trác Xảo Nương theo thói quen bám sát trượng phu, đột nhiên phát hiện mình cheo leo giữa trời, trên không thấy đỉnh, dưới không thấy đáy, nhắm tịt mắt lại khóc ngon lành giữa ròi.

Lãnh Nghê đóng cổ định một cái đỉnh, thả dây xuống tới sát bên nàng, ôn nhu nói:” Xảo Nương, đừng sợ! Ta ở đây mà.”

Chương 208: Thâm sơn cùng cốc! (2)

Trác Xảo Nương từ từ mở mắt ra, thấy gương mặt nho nhã mà kiên nghị của trượng phu đã ở ngay bên cạnh, một tay ôm chặt lấy tay y, vừa ủy khuất lại vừa xấu hổ vì vừa xong khóc như đứa trẻ.” Quan nhân.”

Lãnh Nghệ biết không phải nàng sợ độ cao, nếu không nào dám đưa nàng đi leo núi, chỉ là nhất thời chưa thích ứng cảm giác lơ lửng chênh vênh này thôi.” Yên tâm, ta giữ được nàng rồi, buông tay ra, nàng làm rất tốt, chỉ là đừng nhìn xuống dưới.”

“ Vâng!” Trác Xảo Nương gật đầu, bây giờ cho nàng nhìn xuống, nàng cũng chẳng làm, hai chân dang ra chống vách núi, từ từ buông tay Lãnh Nghệ, cười ngượng ngùng vì hành vi vừa rồi của mình:

“ Ta lên trước, sau đó kéo nàng lên, đừng nghĩ gì cả, nàng làm rất tốt, lại có hai sợi dây thừng, mỗi sợi riêng lẻ đều có thể giữ được nàng. Không có chuyện gì đâu, cứ coi như những lần leo núi trước kia của chúng ta. Lãnh Nghệ lại linh hoạt leo lên trên, sau đó kéo thừng, đưa Trác Xảo Nương ngang với mình:

Gọi là Quỷ Phủ Nhai vì nó dựng đứng, quá hiểm, luận độ cao thì không phải là quá lớn, đến gần trưa thì bọn họ đã leo được lên đỉnh Quỷ Phủ Nhai.

Trác Xảo Nương tới nơi thì như kiệt sức ngồi bệt xuống, hai tay chống đất, nhìn khe núi ù ù gió rít phía dưới, giờ hai

chân chạm đất là nàng không sợ nữa, lại còn có cảm giác bay bổng khó diễn tả.

Lãnh Nghệ ngồi xuống bên cạnh, hỏi nhỏ:” Thế nào?”

“ Thích lắm.” Khuôn mặt Trác Xảo Nương từ từ ánh lên sắc hồng, chứng tỏ nàng thực sự thích thú:” Quan nhân từ nhỏ đã lên núi chặt củi, có phải chàng lên học leo núi không?”

“ Ừ!” Lãnh Nghệ gật đầu, bản lĩnh ăn không nói có của y càng lúc càng cao siêu: “ Có một lần ta nhìn thấy có người lên núi hái thuốc dùng cách này leo núi, thế là học họ. Về sau ta tự mình luyện tập, không khó đâu nàng cũng học được rồi còn gì.”

“ Đó là vì chủ yếu là chàng kéo thiếp lên, nếu thiếp tự leo thì chẳng được.”

“ Sau này rảnh rồi chúng ta lại đi leo núi, nàng sẽ học nhanh thôi, nàng có thiên phú hơn ta nữa.”

Không ngờ Trác Xảo Nương nũng nịu:” Thiếp thích được quan nhân kéo lên cơ.”

Cô vợ nhỏ này thế mà lại còn biết làm nũng với mình à? Đây là lần đầu tiên đây, điều này cho thấy tâm trạng nàng tốt thế nào, cũng là vì Lãnh Nghệ thời gian dài dung túng nàng, Trác Xảo Nương không còn quá dè dặt khi ở bên y nữa, dần dần thể hiện cá tính của bản thân rồi. Lãnh Nghệ hưng phấn, ôm siết nàng vào lòng, hôn lên gò má còn lấm tấm mồ hôi. Nếu không phải Trác Xảo Nương nhất định không cho y làm bậy giữa ban ngày thì thì có chuyện xảy ra rồi.

Nghỉ ngơi một lúc, Trác Xảo Nương hỏi:” Quan nhân, chúng ta lại leo từ đây xuống à?”

“ Không, chúng ta không quay đầu đi theo đường cũ nữa, lần này chúng ta kiếm chỗ ít dốc từ từ xuống. Nghỉ ngơi một ngày, chúng ta lại leo tiếp, thích không?” Nhịn suốt mấy tháng

rồi, leo một lần Lãnh Nghê sao thấy đủ, phải leo vài lần, dù sao chuyện trong huyện có Đồng sư gia, không cần lo:

“Thích!” Trác Xảo Nương leo lên được đỉnh, khắc phục được sợ hãi, hứng thú liền sinh ra, chột nàg chỉ tay chân trời.” Quan nhân, chúng ta đi luôn thôi, mây đen đang tới, không chừng có tuyết.”

Lãnh Nghê chẳng sợ.” Khai xuân rồi, dù tuyết rơi cũng chẳng lạnh.”

Nhưng mà Lãnh Nghê sai rồi, khi bọn họ lần mò đường xuống núi thì trời bắt đầu lác đác có bông tuyết rơi, chỉ là nhìn từng đóa to như lông ngỗng thế này là y biết hỏng rồi. Quả nhiên chẳng mấy chốc mà mặt đất trắng hết, bọn họ đi đường rất gian nan.

Đi thêm không lâu, tuyết gần như chắn hết đường nhìn.

Trác Xảo Nương bất giác nhớ tới lần bọn họ mang vàng tới Ba Châu trước kia, giữa đường gặp phải bão tuyết, nếu không gặp được ngôi chùa kia, không biết hậu quả gì. Lần này tuy Lãnh Nghê phán đoán sai tình hình, nhưng bọn họ có chuẩn bị rồi, có lều bạt, có chăn ấm, có lương thực nữa, dù ở lại trên núi một đêm cũng không sợ chết rét.

Vì thế hai người không cố gắng đi tiếp, mà tìm một chỗ kín gió, đợi gió tuyết qua rồi tính, Lãnh Nghê không tin trận tuyết này kéo dài được lâu.

Lãnh Nghê căng mắt ra muốn tìm một cái hốc cây hoặc là khe đá nhỏ nào đó, như vậy sẽ tốt hơn là dựng lều, Trác Xảo Nương thì nhặt mấy cành củi khô chuẩn bị đốt lửa sưởi ấm, hai người tay nắm tay, đi sát bên nhau, chẳng hề lo sợ.

Thế rồi đột nhiên lông tóc toàn thân Lãnh Nghê dựng lên, sợ hãi ập tới làm cơ thịt toàn thân cứng lại. Lãnh Nghê khắc phục sợ hãi đó rất nhanh, y lập tức dừng chân, đánh giá nguy

hiềm tới từ đâu, tức thì phát hiện trong gió tuyết u ám, sáu đôi mắt xanh nhìn họ chăm chăm.

Sói, chỉ có thể là sói!

Lãnh Nghệ kéo ngay Trác Xảo Nương ra đằng sau, bình tĩnh nâng cổ tay trái lên, mở cơ quan hộp phi đao, chĩa vào ba con sói đang lặng lẽ tiếp cận.

Không ngờ y vừa giơ tay lên, ba con sói đang đi song song tức thì tản ra, chia làm ba hướng bao vây họ.

Xem ra đám sói này rất có linh tính.

Từ khi tới nơi này, chẳng biết bao lần một mình đối diện với số đông kẻ địch, Lãnh Nghệ rất bình tĩnh, hạ cánh tay xuống, muốn dùng tâm cảm giác động tĩnh của bọn chúng.

Ba con sói không nhào bổ vào, bọn chúng di chuyển rất chậm, kỳ thực đang đợi con mồi mất tập trung ra một đòn dứt điểm.

Trác Xảo Nương không phải lần đầu gặp sói, nàng tuy sợ hãi, nhưng hai bàn tay nhỏ nắm chặt lấy dao chẻ củi đeo bên hông, sẵn sàng liều mạng với chúng. Đã đi vào núi làm sao không đề phòng trường hợp gặp phải dã thú cho được.

Lãnh Nghệ sau một hồi quan sát đã nắm bắt được ý đồ của bọn sói này, y cố tình quay lưng về phía con sói bên phải. Quả nhiên dù khôn ngoan đến mấy cũng chỉ là động vật thôi, làm sao so được với con người, con sói vừa phát hiện con mồi có sơ hở là hành động như chớp theo bản năng, khom người như cánh cung rồi bật ra, lao thẳng tới, há mồm lồm chồm răng phát khiếp cần cổ Lãnh Nghệ.

Viu! Một mũi phi đao bắn ra, chuẩn xác xuyên qua cái mồm lớn đỏ lòi ra sau đầu.

Con sói rơi xuống giữa Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương, nó chưa chết ngay mà hung hãn cổ đứng lên, bị Trác Xảo Nương bồi một nhát vào cổ. Còn Lãnh Nghệ tiếp tục xoay người, bắn thêm một phi đao vào con sói khác đang định thừa cơ tập kích, con này thậm chí chỉ mới bay người nửa chừng đã ngã xuống.

Chương 209: Gặp gỡ chốn hoang vu! (1)

Chỉ trong thoáng chốc ba con sói đã bị phu thê Lãnh Nghệ phối hợp cực kỳ ăn ý giết mất hai, con sói cuối cùng nhe răng gầm gừ đe dọa, nhưng không phải định tấn công, mà đang tính đánh bài chuẩn, nó rất khôn, không xoay người chạy ngay mà từ từ lùi lại.

Phi đao rất nhanh, mạnh, độ chính xác cao, nhưng điểm yếu là tầm bắn vì nó nhỏ và mỏng, lúc gió tuyết thế này càng dễ bị chệch hướng, Lãnh Nghệ không thể truy sát nó. Con sói có vẻ nhận ra rồi, nó quay đầu định chạy thì vút một phát, có tiếng cung tên ở đâu vang lên, tiếp đó một mũi tên xuyên qua bụng.

Con sói hú lên đau đớn vẫn co chân chạy, lại vút một cái, thêm mũi tên trúng ngực, nó lao đảo chạy vài bước, rồi gục, máu đỏ rưới nền tuyết trắng tạo ra cảnh đẹp nao lòng.

Sói chết rồi, Lãnh Nghệ không thả lỏng, xung quanh đây núi cao trùng điệp, rừng cây rậm rạp, bọn họ đi hai ngày không một dấu vết con người, ở đâu ra thợ săn.

Con người bao giờ cũng đáng sợ hơn dã thú.

Chốc lát sau, từ phía mũi tên bắn tới có hai người đi ra, bọn họ đều mặc áo da thú, đầu đội mũ chòm, chỉ để lộ ra khuôn mặt. Tuy cả hai đều vóc người tráng kiện, động tác nhanh nhẹn, Lãnh Nghệ vẫn nhận ra bọn họ có một nam một nữ.

Phụ nhân lên tiếng hỏi:” Các người là ai, tới đây làm gì?”

Rõ ràng vì hai người Lãnh Nghệ chẳng giống thợ săn nên nàng hỏi thế, mặc dù không cần bọn họ, Lãnh Nghệ vẫn dư sức đối phó với ba con sói này, nhưng y chủ động cảm ơn lấy thiện cảm:” Bọn ta lên núi hái ngũ linh chi, gặp phải gió tuyết không xuống được, vừa rồi may có hai người giết sói giải nguy, đa tạ.”

Hán tử kia to lớn như gấu, lưng hắn cũng có tấm da gấu đen thật, mặt cũng đen xì luôn, trông chẳng khác gì con gấu đen. Hắn chẳng để ý tới hai người, rút mũi tên từ xác con sói mình vừa giết ra, tiện thể xách nó lên lưng, con sói này toàn thân trắng như tuyết, bộ lông nó rất giá trị. Đi tới bên con sói gần Lãnh Nghệ, rút phi đao ra khỏi đầu sói, kinh sợ hỏi:” Người bắn phi đao giết nó à?”

Lãnh Nghệ cười thay cho câu trả lời, từ thái độ không mấy cảnh giác này cho thấy đây không phải sát thủ bám theo truy sát họ, y thu hồi phi đao từ con sói khác:” Hai người là thợ săn ở gần đây à?”

“ À, đúng!” Hán tử ậm ừ:

Lãnh Nghệ bất ngờ nói:” Ta nghe nói trăm dặm quanh đây không có người ở.”

“ Bọn ta, bọn ta ...” Hán tử mặt đen hơi lúng túng rồi chỉ đằng xa:” Bọn ta ở xa lắm, phải hơn trăm dặm, tới đây đi săn.”

Lãnh Nghệ đã có nhận định sơ bộ rồi, y không hỏi thêm, nói lớn:” Trận tuyết này lớn quá, e là chúng ta bị kẹt trên núi rồi, hai người tính sao?”

Phụ nhân đi tới không cần cố nói lớn vẫn át được tiếng gió:” Bọn ta thường săn bắn ở đây, phía trước có sơn động, các người theo bọn ta tới đó đi.”

“ Tốt quá, hai vị xưng hô ra sao?” Lãnh Nghệ chấp tay hỏi:

Hán tử mặt đen đáp:” Ta họ Hà, vì mặt đen nên người ta quen gọi là Hà Hắc Kiềm, đây là nương tử của ta, họ Lỗ, nàng hơn tuổi các người đây, gọi Lỗ đại tẩu. Còn hai người?”

“ Ta họ Lãnh, đây là nương tử ta, vì tiện đi đường nên mặt nam trang.”

“ À, Lãnh huynh đệ, được rồi, chúng ta đi thôi kéo trời tối.”

Nói đi là đi ngay, Hà Hắc Kiềm và Lỗ đại tẩu mỗi người vác một con sói trên lưng, Lãnh Nghê cũng vác theo một con sói, cùng họ đi về phía trước.

Trác Xảo Nương là một mình nhẹ nhõm chỉ đeo ba lô nhỏ chứa lương thực, ít thuốc thông dụng và vài thứ lật vật khác, dẫm lên dấu chân hai người kia để lại. Từ đầu tới giờ nàng không giao lưu với hai người kia, lúc này mới lợi dụng gió tuyết hời nhỏ với Lãnh Nghê:” Quan nhân không thợ săn nào đi xa như vậy.”

“ Kệ họ có phải thợ săn hay không, cứ theo họ rồi tùy cơ hành sự, dù sao họ không có ác ý với chúng ta.” Lãnh Nghê biết điều Trác Xảo Nương lo ngại, ít nhất cũng không nhận ra hai người này có ý thù địch, nếu không lúc này không cần bắn con sói, bắn luôn y và Trác Xảo Nương là xong rồi:

Hai người kia rất thông thuộc vùng này, dẫn bọn họ đi qua một ngọn núi nhỏ, rẽ trái phải mấy lần, tới trước sơn động đen ngòm, bốn xung quanh là tuyết trắng mênh mông.

Tuy trong hang rất tối, Lãnh Nghê thấy vài dấu vết con người trước cửa hang, cảnh giác hỏi:” Ở đây còn có người khác à?”

“ Có một nam một nữ và một đứa bé, bọn họ chạy nạn, muốn ở lại nơi này khai hoang làm ruộng. Nhưng chưa tìm được nơi thích hợp, tình cờ gặp bọn ta, nên ở tạm nơi này.” Hà Hắc Kiềm trả lời:

Quả nhiên từ trong sơn động có đứa bé năm sáu tuổi thò đầu ra, mặt quần khăn, thấy mấy người bọn họ, quay đầu hướng về trong sơn động gọi:” Mẹ! Lưu đại bá! Hà đại thúc lại dẫn thêm hai người nữa về này.”

Nơi này có trẻ con, Lãnh Nghệ yên tâm hơn, đồng thời cũng ngẩng đầu lên trời cảnh cáo ai đó bên trên, y biết cái số xúi quẩy của mình, không muốn gây hại cho đứa bé.

Sơn động rất rộng, trần cao hơn hai mét, riêng tầm mắt Lãnh Nghệ thấy được thì phải sâu tới bảy tám mét rồi, sau một cột đá lớn có đồng lửa, một thiếu phụ nhỏ nhắn không lớn hơn Trác Xảo Nương là bao đang làm thủ công bên đồng lửa, dùng tám vải đen che kín mặt, chỉ có đôi mắt lộ ra ngoài. Vừa thấy họ đi vào liền đặt đồ xuống, cười bẽn lễn coi như chào hỏi, chỉ là nàng che mặt nên không nhìn thấy.

Người kia là nam nhân trung niên gầy gò, lưng cong, cũng che kín mặt, đôi mắt nheo lại nhìn họ đề phòng.

Hà Hắc Kiểm tính tình sỏi lởi phóng khoáng, chỉ tay nói:” Huynh ấy họ Lưu, gọi Lão Lưu Đầu là đủ, cô ấy họ Tiết, gọi Tiết Tứ Nương ... Đây là phu thê Lãnh huynh đệ ... “

Lão Lưu Đầu bấy giờ mới mới mời hai người ngồi xuống.

Hà Hắc Kiểm nhìn quanh:” Lão Nhị đâu?”

Lão Lưu Đầu xoa xoa hai vai:” Hắn đi lấy củi rồi, hắn nói tuyết rơi cần thêm củi, nếu không để bị tuyết làm ướt thì không hay.”

Hà Hắc Kiểm gật đầu, tiện thể quay sang nói với Lãnh Nghệ:” Lão Nhị là đệ đệ ta, nó to như trâu ấy, ai cũng gọi là Nhị Ngưu.”

Chương 210: Gặp gỡ chốn hoang vu! (2)

Lão Lưu Đầu nhìn ba con sói trắng lớn ném trên mặt đất thì tán thưởng:” Hà Hắc Kiềm, phu thê người giỏi thật đấy, liền một lần săn ba con sói lớn thế này.”

“ Hai trong số đó do Lãnh huynh đệ giết, hơn nữa không phải dùng cung tên mà là dùng phi đao bắn xuyên họng nó, da nguyên vẹn luôn.” Hà Hắc Kiềm tán thưởng ở chỗ phi đao bắn ở khoảng cách gần phải là người bình tĩnh lắm mới làm được:

Lão Lưu Đầu nhìn Lãnh Nghê thêm vài phần kính sợ:” Té ra Lãnh huynh đệ là cao thủ võ công.”

Lãnh Nghê cười cho qua, không nói tới vấn đề này:” Nghe nói ba vị chuẩn bị ở lại nơi này à?”

“ Đúng thế.” Lão Lưu Đầu thở dài bất đắc dĩ:” Hết cách, ở quê nhà không sống được phải chạy nạn tới đây, chuẩn bị khai hoang ở nơi này.”

“ Ta chỉ nghe nói chạy nạn tới chỗ giàu có như Giang Nam, chưa bao giờ nghe nói có người chạy tới nơi nghèo khó như huyện Âm Lăng này. Ba vị có phải lạc đường không?”

“ Nếu là chạy nạn xin ăn thì đúng là chạy tới vùng Giang Nam là tốt nhất, tới nơi đó thì tốt quả rồi. Nhưng mà bọn ta không muốn đi ăn xin, bọn ta muốn bằng vào đôi tay vất vả nuôi bản thân ... Đúng không? Tiết Tứ Nương?”

Tiết Tứ Nương thở thê nói:” Vâng, quê bị lũ lớn, bị nhân chim rồi, hết còn cách nào sống được nữa, đành chạy nạn.”

Lãnh Nghệ lại nói:” Chỉ cần ruộng đất còn, khai xuân vẫn có thể cày cấy mà.”

Tiết Tứ Nương lắc đầu:” Chỉ là ruộng đất bị lũ cuốn trôi rồi.”

“Ồ, thế thì cũng phải.” Lãnh Nghệ gật gù, y chẳng tin lời hai người này, nhiều thứ đáng ngờ như thế bệnh nghề nghiệp của y không tìm được mà phát tác.” Có điều nếu khai hoang, giờ mới là đầu xuân, phải đợi nửa năm mới có thu hoạch. Hơn nữa khai hoang làm ruộng chỉ e mấy năm đầu thu hoạch không tốt, chẳng bằng ở nhà khôi phục ruộng bị hủy, không phải tốt hơn đi khai hoang à?”

Tiết Tứ Nương luống cuống không biết trả lời ra sao.

Hà Hắc Kiểm nói vào:” Lãnh huynh đệ, bọn họ thích khai hoang cứ để họ khai hoang đi, làm như tri huyện đại lão gia tra án ấy.”

Lãnh Nghệ bật cười, tự trách:” Nói phải, tại thói xấu của ta, ha ha, cáo lỗi, cáo lỗi.”

Hà Hắc Kiểm trung cầu ý Lãnh Nghệ:” Trận tuyết này xem ra còn lâu đấy, chúng ta cần phải chuẩn bị đầy đủ lương thực mới được. Giờ có ba con sói cũng đủ ăn một thời gian, giờ xẻ thịt một con trước, thế nào?”

Mọi người đều tán đồng, có thịt tươi để ăn, còn mong gì nữa, Trác Xảo Nương và Tiết Tứ Nương đi giúp đỡ.

Hà Hắc Kiểm lột da rất thuần thục, chỉ là làm việc chẳng chuyên tâm, mắt cứ nhìn Tiết Tứ Nương, nhất là mông nàng, tất nhiên rồi, người ta che mặt mà, sao nhìn mặt được.

Lãnh Nghệ thấy Lão Lưu Đầu chẳng phản ứng gì với dáng vẻ Trư Bát Giới của Hà Hắc Kiểm mới hiểu ra:” Mọi người không phải là một nhà hả?”

Lão Lưu Đầu vội nói:” Không phải! Không phải! Bọn ta vốn không quen nhau, gặp được trên đường chạy nạn thôi.”

“ À, ra vậy.” Lãnh Nghê nhìn đứa bé đang đứng sau lưng Tiết Tứ Nương mút ngón tay nhìn người ta xẻ thịt sói.” Cháu tên là gì?”

Đứa bé có vẻ không quá sợ người lạ.” Trư Vĩ Ba ạ.”

Lãnh Nghê bật cười.” Tên hay lắm.”

Đứa bé làm sao biết tên hay hay dở, hoạt bát kè.” Cha cháu đặt tên đấy, cha cháu họ Chu, cháu thích theo sau lưng cha, cha cháu nói cháu là cái đuôi nhỏ, nên gọi cháu là Trư Vĩ Ba.”

“ Thế cha cháu đâu?”

“ Chết rồi ạ.”

“ À, xin lỗi.”

Tiết Tứ Nương quay lại nói với đứa bé:” Con ra cửa động đắp người tuyết đi, đừng quấy rầy mọi người.”

Đứa bé không nghĩ gì, được cho đi chơi là chạy ngay.

“ Ở cổng thôi, đừng đi xa.”

“ Dạ.”

Hà Hắc Kiểm tỏ ra ân cần:” Ra cha đứa bé chết rồi, sao chết thế?”

Tiết Tứ Nương không trả lời, cúi đầu làm sạch nội tạng sói.

Hà Hắc Kiểm vẫn sán tới.” Nàng thật đáng thương, cô nhi quả mẫu đi theo một lão già khai hoang ở nơi không một bóng người thế này, dù không sợ hổ báo sài lang thì chẳng lẽ không sợ ông ta có ý xấu.”

“ Không đâu.”

“ Sao lại không? Tri nhân tri diện bất tri tâm mà? Muội tử, đừng tùy tiện tin người khác.”

Tiết Tử Nương không trả lời hắn, đột nhiên thấy hắn đưa tay về phía mặt mình, sợ hãi nhảy ra sau:” Người muốn làm gì?”

“ Chẳng làm gì cả.” Hà Hắc Kiềm chột nhả:” Nàng đeo khăn che mặt làm gì, trong sơn động ẩm áp như thế, cần gì phải che, mấy ngày rồi còn chưa chịu bỏ khăn che xuống, hay để ta bỏ xuống hộ.”

“ Không cần!” Tiết Tử Nương dứt khoát:” Nếu người cưỡng ép ta, đợi đệ đệ ngươi về, ta sẽ nói với hắn.”

“ Cần gì chứ, ta có làm gì nàng đâu, ta chỉ nói nơi này nóng, nàng đâu cần che kín mít thế?”

“ Quen rồi!”

Hà Hắc Kiềm nghe tiếng ho khẽ, quay đầu sang thấy Lãnh Nghệ lạnh lùng nhìn mình, cười ngượng ngừng chăm chú làm việc, hắn có chút kiêng dè phi đao khách này.

Đám người này quá kỳ quái, chưa gì Lãnh Nghệ có linh cảm không lành, y đã ngửi thấy mùi rắc rối, sớm biết vậy y đã chẳng theo họ tới đây, đợi tuyết giảm bớt lấy cơ có chuyện gấp rồi đi cho sớm, tránh hại tới người ta.

Cái hang này thực sự rất tốt, cửa hang ở vị trí khuất gió, không sợ gió lùa, hang đủ sâu đủ rộng, thoải mái đốt lửa sưởi ấm bên trong, cuối hang có vẻ có khe hở khiến không khí lưu thông thông suốt.

Khi đám người lớn ở trong hang làm thịt sói thì bên ngoài có tiếng Trư Vĩ Ba reo hò:” Nhị Ngưu thúc về rồi! Nhị Ngưu thúc về rồi.”

“ Cháu làm gì ở ngoài này thế?” Giọng một nam nhân hỏi:

“Cháu đắp người tuyết, đắp mãi không được. Nhị Nguu thúc giúp cháu được không?”

“Ừ, đợi thúc mang củi vào rồi ra chơi với cháu.”

“Cháu giúp thúc.”

Tiếp đó cửa động xuất hiện bóng người cao lớn, gần tới trần động, quả nhiên là cao lớn như trâu, lưng vác bó củi lớn, nách cũng kẹp một bó củi. Theo sau là đứa bé chỉ cao quá đầu gối hẳn một chút, khệ nệ vác một thanh củi nhỏ như thật.

Người này là Hà Nhị Nguu.

Hà Nhị Nguu đặt củi xuống bên đồng lửa, hỏi Tiết Tứ Nương:” Nàng đang làm gì thế?”

Tiết Tứ Nương thở thê, khác hẳn thái độ xa cách khi nói chuyện với Hà Hắc Kiểm:” Đại ca huynh săn được ba con sói, mọi người đang chuẩn bị nướng ăn.”

Hà Nhị Nguu đã để ý thấy người lạ, hỏi đại ca mình:” Đại ca, họ là ...”

“Đi hái thuốc gặp phải tuyết nên ta dẫn họ về đây, à phải, vị Lãnh huynh đệ này võ công cao lắm, dùng phi đao bắn chết hai con sói ... “ Hà Hắc Kiểm kể sơ qua quá trình gặp gỡ rồi giới thiệu:” Lãnh huynh đệ, đây là đệ đệ ta, Hà Nhị Nguu.”

Hai người chấp tay thi lễ.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé!

Chương 211: Những người kỳ quái.

Hà Nhị Ngu không đen như đại ca mình, trừ cao to hơn rất nhiều thì cũng giống tới bảy phần, trang phục trên người do nhiều tấm da thú may thành, hắn cầm thanh củi to bằng cổ tay trẻ con, bẻ một cái là gãy, không thấy dùng sức gì cả.

Lỗ đại tẩu đi tới giúp hắn phủi tuyết trên vai, Hà Nhị Ngu né tránh:” Đa tạ tẩu tử, không cần đâu ạ.”

Nói rồi đi sang giúp Tiết Tứ Nương.

Tiết Tứ Nương nhìn về phía Hà Hắc Kiểm, muốn nói gì đó lại thôi.

Không ngờ Lỗ đại tẩu đi tới nói nhỏ:” Vừa rồi khăn che mặt Tiết Tứ Nương muội tử sắp rơi, đại ca đệ chỉnh lại.”

Tiết Tứ Nương vội phủ nhận:” Không có chuyện đó đâu, huynh ấy bảo trong sơn động nóng, muốn ta cởi khăn che mặt ra, không có gì khác.”

“ Sao lại không?” Lỗ đại tẩu giọng mang vẻ khiêu khích:” Không phải hắn muốn sờ má cô à?”

“ Làm gì có ...” Tiết Tứ Nương hoảng loạn nói:

Hà Nhị Ngu sao không hiểu tính đại ca mình, bằng vào vẻ luống cuống của Tiết Tứ Nương là hắn biết ngay rồi, mặt sa sầm, đi tới chỗ đại ca mình, nói từng chữ một:” Ca, đệ nói rồi, nếu huynh động chân động tay với Tứ Nương, đệ không nể mặt đâu, huynh không coi lời đệ ra cái gì à?”

Bị đệ đệ nói thế trước mặt bao người, Hà Hắc Kiềm ngượng ngùng:” Làm gì có, nơi này nóng, ta bảo cô ấy tháo khăn che ra thôi, không có ý gì khác.”

“ Nàng ấy nói rồi, không muốn cởi, huynh không nghe thấy à?” Hà Nhị Ngu quá to lớn, vươn một tay ra chụp lấy cổ Hà Hắc Kiềm nhắc hẳn lên:

“ Buông ... buông ...” Hà Hắc Kiềm muốn gỡ tay hẳn ra, nhưng sao gỡ được, bị đệ đệ bóp cổ, thấy có chút khó thở, vùng chân đá, bị Nhị Ngu gạt đi dễ dàng.

Tiết Tứ Nương thấy mặt Hà Hắc Kiềm bị bóp tới tím lại, sợ hẳn lỡ tay giết người, chạy tới khuyên can:” Nhị thúc nó, huynh đừng làm thế, huynh làm sao, muội và Trư Vĩ Ba phải sống thế nào?”

Hà Nhị Ngu hừ một tiếng buông tay, đẩy Hà Hắc Kiềm một cái.

Hà Hắc Kiềm xoa cổ ho khù khụ:” Ta ... Ta là đại ca người, thế mà người, người vì một nữ nhân không biết ở đâu ra, định giết ta à?”

Lỗ đại tẩu chỉ đứng nhìn chẳng can ngăn, lúc này không ngờ thở dài nói:” Phu quân yên tâm, hẳn làm gì có gan giết chàng, chẳng qua là gổi thù hoa vô dụng, vì lấy lòng Tứ Nương mà giả bộ thôi.”

Hà Hắc Kiềm giận tới mặt càng đen hơn:” Nói cái gì thế, người muốn nó bóp chết ta mới hài lòng à?”

Lỗ đại tẩu đi tới, vuốt má hẳn:” Sao thiếp lại làm thế, chàng là phu quân thiếp mà! Nếu chỉ ngứa mắt vì có kẻ cố ý ly gián, để huynh đệ tương tàn! Cho nên mới dùng cách này nhắc cả hai, huynh đệ đừng đấu đá nhau, để người ngoài hưởng lợi.”

Trư Vĩ Ba không biết đám người lớn nói gì, nhưng nó cảm nhận được không khí khác thường, rất sợ hãi, kéo ống quần Hà Nhị Nguu:” Nhị thúc, vừa rồi thúc nói sẽ đi đắp người tuyết với cháu mà, bao giờ mới đi?”

Hà Nhị Nguu đang hùng hổ như thú dữ, nghe đứa bé gọi, tức thì cơ mặt thả lỏng, giọng nói trở nên nhu hòa:” Ừ đi, đi luôn.”

“ Hay quá, đi đắp người tuyết thôi.” Trư Vĩ Ba reo lên, ra sức kéo tay mẹ mình:” Mẹ, mẹ cũng đi đi.”

Tiết Tứ Nương lắc đầu:” Mẹ còn đang bận.”

Trác Xảo Nương nãy giờ chứng kiến hết, liền khuyến khích:” Không sao đâu, một mình ta làm được, cô cứ đi đi.”

Tiết Tứ Nương cười cảm kích với nàng, theo Trư Vĩ Ba và Hà Nhị Nguu ra ngoài.

Lãnh Nghệ thì khẽ thở dài lần nữa, cái cảm giác bất an ngày một rõ ràng, mặc dù chuyện này vô lý, y cũng không tin trên đời có thứ gọi là vận rủi, nhưng bây giờ ... Chẳng biết nói làm sao, có phải vì y tự ám ảnh tâm lý quá rồi không?

Ngoài tuyết vẫn rất lớn, nhưng được cái không có gió, từng bông hoa tuyết rơi nhẹ nhàng như đang múa, trời không quá lạnh. Hà Nhị Nguu dẫn đứa bé và Tiết Tứ Nương men theo bên sơn động đi mấy chục bước, tới một nơi đất trống bằng phẳng thì dừng lại:” Ở đây là được rồi, chúng ta cùng đắp người tuyết thật to.”

“ Vâng ạ, vâng ạ.” Trư Vĩ Ba bắt đầu chạy qua chạy lại dùng đôi bàn tay nhỏ vun tuyết thành đồng:

Tiết Tứ Nương giúp nhi tử một lúc, cho tới khi người tuyết đã có hình dáng sơ bộ, nói:” Con ở đây đợi, mẹ và Nhị thúc đi tìm thứ gì đó làm mắt và mũi cho người tuyết nhé.”

“ Dạ!” Trư Vĩ Ba đang dùng tay đập lên thân người tuyết, nên cho thật chặt, không để ý xung quanh:

Hai người đi thêm một đoạn, qua chỗ rẽ, trừ tuyết ra chẳng thấy gì khác, không ngờ Tiết Tứ Nương chủ động nhào vào lòng Ngưu Nhị, hai người ôm chặt lấy nhau mà hôn cuồng nhiệt.

Đang hôn, Tiết Tứ Nương thỉnh thoảng tát Ngưu Nhị đánh chát, giọng nói chua ngoa chứ không thỏ thẻ như ở trong hang:” Đồ hèn, thấy đại ca huynh khinh nhờn ta, mà huynh chỉ thế thôi à? Hắn muốn sờ mặt ta đó, huynh biết không? Đến huynh còn chưa sờ mặt ta đâu! Vì huynh hèn nên hắn mới dám làm thế.”

Nói rồi bàn tay nho nhẩn tát chát hai cái nữa.

Hà Nhị Ngưu to như trâu mà bị nữ tử nhỏ nhắn tát cho chỉ đứng đó như khúc gỗ, không chống lại chỉ nói:” Đừng đánh vào mặt, họ nhìn ra đấy.”

Tiết Tứ Nương càng giận:” Huynh chỉ sợ cái đó thôi à, còn người ta ức hiếp ta thì không sao?”

“ Ta, ta sai rồi, xin lỗi.”

“ Xin lỗi là xong sao? Huynh nói sẽ bảo vệ ta cơ mà, hai ngày trước, ở đây, ngay bụi cỏ này ... Còn nhớ huynh làm gì không? Tìm sung sướng trên người ta thỏa thuê rồi liền quên hết à?”

Hà Nhị Ngưu hổ thẹn:” Không, không quên ...”

“ Được, nếu hắn lại muốn đụng chạm ta thì huynh làm sao?”

“ Ta giết hắn!”

“ Nếu không giết thì sao?”

“ Ta ...”

Đúng lúc này Tiết Tứ Nương đột nhiên thấy đằng xa có một bóng đen loạng choạng đi về phía mình, vội vàng đẩy Hà Nhị Ngu ra:” Có người!”

Hà Nhị Ngu quay đầu lại, người đó đã tới gần hơn, là một đại hán vừa to vừa đen, đầu trọc, đeo hai cái vòng tay vàng rất to, tay cũng có vòng vàng, người mặc trang phục Tạng hoa lệ, khoác da hổ, có vẻ là một thương nhân.

Hắn đã đi tới gần rồi, nếu nói Hà Hắc Kiếm mặt đã rất đen, vị này còn đen hơn, hai mắt to lồi ra ngoài. Loạng choạng đi về phía hai người họ, đột nhiên ngã vật xuống đất.

Chương 212: Người Thổ Phồn!

Không dung ở đâu ra giữa đồng không mông quạnh lại có một người xuất hiện, thế rồi người đó tới trước mặt mình ngã xuống như cây bị đốn gốc, ai mà không sợ? Tiết Tứ Nương hét lên, nấp sau lưng Hà Nhị Ngu.

Hà Nhị Ngu cẩn thận đi tới đá khề người kia:” Này, người làm sao thế? Chết chưa?”

Người kia hơi nhấc đầu lên, mắt nửa nhắm nửa mở thều thào:” Đói ... Ăn .. Cho ta ăn.”

Nghe giọng không giống người Đại Tổng, tướng mạo cũng không giống, Hà Nhị Ngu bảo với Tiết Tứ Nương:” Hình như là người Thổ Phồn.”

“ Ừ, kệ hần, có khi là người xấu đấy, chúng ta về thôi.” Tiết Tứ Nương kéo tay Hà Nhị Ngu muốn đi:

“ Không!” Hà Nhị Ngu lắc đầu, ngồi xuống dễ dàng nhắc một đại hán to lớn chẳng kém mình lên vai:” Để hần ở đây hần sẽ chết.”

Tiết Tứ Nương chỉ biết thở dài, người này lòng dạ quá tốt, sớm muộn cũng gặp thiệt thòi, không phải là người có thể dựa vào lâu dài.

Trư Vĩ Ba đáp xong người tuyết rồi, đang nhón chân ngóng mẹ và Nhị thúc về, nhác thấy họ, reo hò chạy tới:” Mẹ! Nhị Thúc! Mắt và mũi người tuyết đâu?”

Hà Nhị Ngưu nào nhớ chuyện đó, thấy trên cổ người Thổ Phồn đeo râu đá nhiều màu, liền tháo ra, giật đứt thừng, lấy hai cục đá đỏ rực gắn lên đầu người tuyết làm mắt.

Trư Vĩ Ba sung sướng vỗ tay reo hò.

Tiết Tứ Nương ngắm nghía cục đá đẹp đẽ kia:” Đây có phải là bảo thạch không nhỉ?”

“ Thế này mà cũng là bảo thạch à? Ai lại đeo lên cổ thế này, có khi hấn nhặt ở khe núi nào đó thấy đẹp đeo lên cổ thôi, nàng thích lần khác ta nhặt cho, mấy thứ này thì thoảng ta vẫn gặp.” Hà Nhị Ngưu không nói khoác, cái thứ này hấn từng thấy rồi, không buồn nhặt thôi:

Thế là Tiết Tứ Nương lấy mấy cục đá xanh đỏ gắn hết lên đầu người tuyết làm mắt, mũi, mồm.

Trư Vĩ Ba vui lắm, nhảy nhót xung quanh, nó thấy một viên đá lệch, còn gắn lại cho thật ngay ngắn mới hài lòng.

Tiết Tứ Nương gọi:” Chúng ta về thôi.”

“ Không, con muốn đánh trận tuyết!” Trư Vĩ Ba nhặt một nắm tuyết lên ném về phía mẹ mình:

Tiết Tứ Nương cúi xuống, nắm tuyết bay đi, trúng cành cây cong queo đằng sau, giọng chuyển sang nghiêm khắc:” Theo mẹ về.”

“ Dạ!” Trư Vĩ Ba ỉu xiu, thấy viên đá đỏ rất đẹp sót lại trên mặt đất liền cầm lấy, tay kia nắm tay mẹ đi về sơn động:

Hà Hắc Kiểm đang xẻ thịt sói, thấy đệ đệ vác một đại hán trên vai liền đi tới:” Ai thế? Làm sao vậy?”

“ Hình như là người Thổ Phồn, đói quá nên lả đi ấy mà.” Hà Nhị Ngưu đặt người đó xuống bên đồng lửa:

Thế nào mà lại có thêm người nữa chứ, Lãnh Nghê nhớ người ta nói ở đây trăm dặm không bóng người mà, gặp hai phu thê thợ săn kia đã là tình cờ lắm rồi, vậy mà người mỗi lúc một đông hơn. Bây giờ cả người Thổ Phồn cũng có luôn, đúng là làm người ta cảm nín.

Có câu nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, phải chăng bây giờ nên thêm câu, nơi hoang vu nhất là nơi dễ có những cuộc hội ngộ nhất không?

Đột nhiên người Thổ Phồn giống như đang hôn mê kia ngẩng đầu lên, mũi hít hít, sau đó mắt mở choàng ra, nhìn thấy đồng thịt sói ở bên đồng lửa chưa nướng, chẳng biết sức lực ở đâu ra nhào tới vơ một miếng nhét ngay vào mồm, nhai nhồm nhoàm, phát ra tiếng kêu như thú dữ. Trác Xảo Nương đang thái thịt gần đó sợ hãi chạy tới bên Lãnh Nghê.

Người đó gần như chẳng nhai, nuốt trọn nuốt trạo, lại lấy miếng thịt khác, Lãnh Nghê ngăn cản:” Đừng ăn vội như thế, chết đấy.”

“ Cút!”

Một cú đâm giáng thẳng vào ngực Lãnh Nghê, Lãnh Nghê hoàn toàn bất ngờ, trúng đòn lao đảo, mặc dù cách áo giáp phòng đạn, y vẫn cảm thụ được sức lực rất mạnh, nhất thời tức ngực khó thở. Đây là cú đâm do người sắp chết đói trong trạng thái mất lí trí tung ra, vượt quá cả sức lực bình thường, rất hãi người.

Người Thổ Phồn cảm giác như đâm vào tảng đá, tức thì ôm tay la hét.

Lãnh Nghê biết hắn đói tới điên rồi nên không giận mà còn kiên nhẫn nói:” Người không thể ăn như thế được, dạ dày không chịu nổi đâu, sẽ chết đấy.”

Người Thổ Phồn hẳn là bị đau nên tỉnh táo hơn, thêm vào xung quanh đông người nên không dám dùng bạo lực, van nài:” Ta đói quá, cho ta cái gì ăn đi.”

Lãnh Nghê nhận lấy dao trong tay Trác Xảo Nương, cắt thịt sói chín dở đang nướng ra thành những miếng nhỏ, đưa cho hắn:” Ăn chậm, nhai kỹ, ăn tạm thế này thôi, đợi dạ dày quen rồi sẽ cho ngươi ăn tiếp, không cần vội, ở đây vẫn còn.”

Người Thổ Phồn chẳng nghe vào tai, nhোáng cái đã ăn hết, lại nhìn Lãnh Nghê. Lãnh Nghê đã nói một lần rồi, không lặp lại nữa, quay sang xem Trác Xảo Nương xiên thịt chuẩn bị nướng, nàng mang theo ít muối đầy, nhưng không đủ cho chừng này người ăn nên không mang ra.

Hà Hắc Kiểm xẻ thịt xong, chùi tay hỏi:” Này, ngươi là ai, tới đây làm gì?”

Người Thổ Phồn chỉ hau háu nhìn thịt, không nhìn hắn:” Ta là Đạt Mã Dát, thương nhân Thổ Phồn, tới bên này làm ăn, gặp phải cường đạo nên bỏ chạy rồi lạc đường tới đây, các ngươi là ai?”

Hà Hắc Kiểm giới thiệu từng người.

Đạt Mã Dát qua lại hai vùng làm ăn, không chỉ biết tiếng Hán, còn biết lễ tiết của người Hán, chấp tay nói:” Đa tạ, ta nhất định báo đáp mọi người, ta có rất nhiều châu báu, cửu nhân thạch, san hô đỏ, miêu nhân thạch, cái nào cũng trị giá mấy chục lượng ... Hà đâu rồi? Sao thế này?”

Hắn sờ tới cổ thì cổ trống không, đứng bật dậy la lên thảng thốt, quay sang Hà Nhị Ngưu:” Châu báu của ta đâu?”

Hà Nhị Ngưu trao đổi ánh mắt với Tiết Tứ Nương, mấy cục đá đó không ngờ là bảo bối thật:” Làm sao ta biết.”

“ Nói láo, ta luôn đeo trên cổ, lúc này vẫn còn, chỉ có ngươi thôi, ngươi trộm đồ của ta, ta giết ngươi.” Người Thổ

Phòn gào lên đám vào mặt Ngưu Nhị:

Ngưu Nhị trúng đòn mà trơ như đá, vung nắm tay đầm trả, bóp, một cú đã làm máu mũi Đạt Mã Dát chảy ròng ròng, hấn nổi điên lao vào đám đá tung bùng. Ba nam nhân khác trong động không khuyên can, ba nữ nhân không dám tới, chỉ có đứa bé khóc hu hu.

Chương 213: Cứu nhân thạch!

Bên ánh lửa bập bùng, Hà Nhị Ngưu và Đạt Mã Dát đánh nhau tung bùng, lúc người này đè người kia xuống, lát người kia vùng lên đánh trả, không ai chiếm ưu thế, cứ vậy đám qua đám lại, cuối cùng cả hai mệt nằm nhoài nằm ra đất, thở lấy thở để.

Hà Hắc Kiểm mới bình thần hỏi:” Đánh đủ chưa?”

Đạt Mã Dát bị đánh tới mặt mày sưng húp, vậy mà còn hung dữ lắm, đe dọa toàn bộ người trong hang:” Các, các ... các ngươi mà không trả châu báu cho ta, ta sẽ giết các ngươi.

Lãnh Nghệ thấy tình hình cứ thế này không ổn, thở dài hỏi:” Rốt cuộc là châu báu gì?”

“ Là dây chuyền ta đeo trên cổ, xâu rất nhiều bảo thạch, trị giá mấy nghìn lượng bạc.”

“ Nói láo!” Hà Hắc Kiểm không tin:” Nếu ngươi có tiền như thế đã chẳng chạy tới cái nơi chim chằng thềm ỉa này, lại còn một thân một mình như thế.

“ Ngươi điếc à? Ta nói rồi, ta gặp phải cường đạo, chúng giết người đi cùng ta, ta đem hết thứ quý giá lên người rồi bỏ chạy ... sau đó bị bọn chúng truy đuổi, cho nên mới lạc đường, không ngờ lại gặp đám ác tặc các ngươi.” Đạt Mã Dát bò dậy hét:

Hà Hắc Kiểm trừng mắt:” Ăn nói tử tế chút, nếu không bọn ta đuổi ngươi ra ngoài.”

Đạt Mã Dát đột nhiên cúi đầu húc thẳng về phía trước, thì ra là Hà Nhị Ngưu vừa mới bò dậy liền bị hấn húc cho né không kịp, trúng thẳng bụng, lăn lông lốc không dậy nổi.

“Đừng đánh Nhị thúc!” Trư Vĩ Ba vừa khóc vừa xoè tay ra :” Ta cho ngươi cái này.”

Hà Nhị Ngưu và Tiết Tử Nương nào ngờ đứa bé này lại cầm một viên về, muốn cắn mà không kịp.

Đạt Mã Dát giật ngay lấy, phát hiện ra đúng là thứ của mình, xách cổ Trư Vĩ Ba lên, quát:” Thằng nhãi con, thì ra là ngươi ăn trộm, số còn lại giấu ở đâu?”

“Ồ, ở mắt, mũi ... mồm.” Trư Vĩ Ba sợ hãi lắp bắp:

Đạt Mã Dát không biết là nó nói thật, siết chặt tay:” Cái gì, mày muốn chết.”

Đúng lúc này mạng sườn của Đạt Mã Dát trúng một đòn mạnh, hấn tức thì ngạt thở, sức lực tiêu tán, tay buông đứa bé ra.

Lãnh Nghệ nhẹ nhàng đón lấy Trư Vĩ Ba, xoa đầu nó cười:” Không sao chứ?”

Trư Vĩ Ba vừa khóc vừa gật đầu.

Lãnh Nghệ xem da thịt non nớt của đứa bé đã có vết bầm, xoay người lại đối diện với Đạt Mã Dát:” Có gì nói tử tế, ra tay với một đứa bé, ngươi có biết xấu hổ không?”

Đạt Mã Dát gập người thở một lúc đã lấy lại sức, đôi mắt đầy oán độc từ từ chuyển lên đao chọc tiết ở bên đồng lửa. Hấn vừa di chuyển vớ lấy con dao chưa kịp đâm tới thì Lãnh Nghệ cho hấn một đá gập bụng, tiếp đó là cú vật người qua vai cơ bản, cả lưng hấn nện xuống nền đá mấp mô, rú lên rùng rợn, hết bò dậy nổi.

Tay không đấu dao, trêu vào đúng thứ mà Lãnh Nghê đã phải luyện không biết bao nhiêu lần, với bản lĩnh kinh qua nguy hiểm của y bây giờ, Đạt Mã Dát sống được là may rồi, đó là do Lãnh Nghê không muốn giết người thôi.

Đặt con dao về chỗ cũ, Lãnh Nghê giúp Trư Vĩ Ba lau nước mắt:” Nói cho thúc thúc biết, số cục đá còn lại ở đâu?”

Trư Vĩ Ba chỉ tay: “ Ở trên người người tuyệt ạ, Nguru Nhị thúc lấy cho cháu làm mắt, mũi tai của người tuyệt.”

Lãnh Nghê không đi ra tìm ngay mà vì y phát hiện vừa rồi trong lúc Đạt Mã Dát tra hỏi đứa bé, Lỗ đại tẩu và Tiết Tứ Nương đã lên ra ngoài, còn cả Lão Lưu Đầu vốn im im từ đầu tới giờ cũng biến mất, khỏi nói cũng biết là họ đi đâu.

Hà Hắc Kiểm giờ mới hiểu ra số châu báu quý gia kia bị đem làm đồ chơi rồi, liền chạy đi ngay, tiếp đó là Hà Nhị Nguru cũng cố gượng bò dậy mà đi, cuối cùng là Đạt Mã Dát cũng hùng hổ chạy nốt. Lãnh Nghê thở hắt ra, đến nước này y chẳng buồn để ý nữa rồi, thế nào cũng có chuyện. Bé Trư Vĩ Ba lên gọi Trác Xảo Nương dẫn cả hai đi vào sâu trong hang động, bảo họ ngồi đó. Còn y một mình ngồi bên đống lửa lạng lẽ chờ đợi.

Chẳng mấy chốc bên ngoài truyền tới tiếng kêu thảm, tiếng đầm đá, tiếng chửi bới.

Thêm một lúc nữa, Lỗ đại tẩu và Tiết Tứ Nương túm tóc nhau đi vào, Hà Nhị Nguru thì tóm cổ áo Lão Lưu Đầu, liên tục vả mặt ông ta. Đạt Mã Dát và Hà Hắc Kiểm truy đuổi nhau vòng quanh, quát tháo liên hồi.

Lãnh Nghê nhìn trò hề mà không nói.

Cuộc chiến ba chọi ba diễn ra rất dữ dội, thi thoảng đôi đôi thủ đánh nhau, Lãnh Nghê mặc kệ, chỉ cần có ai tới gần là y cho một cước đá ra, không cần biết nam nữ.

Cuối cùng cả sáu nằm trên mặt đất mà thở, hai nữ nhân lộ cả da thịt chẳng để ý mà che đậy nữa.

Giờ Lãnh Nghê mới cầm dao chọc tiết đứng dậy, cổ ngoẹo trái phải tạo ra tiếng răng rắc, gằn giọng:” Đánh đủ rồi hả? Giờ đem hết bảo thạch ra, đặt trên mặt đất, đừng để ta tốn công.”

Sáu người ai nấy trở mắt, giờ nhận ra mình ngu xuẩn thế nào thì muộn rồi, con dao nhọn hoắt chĩa vào cổ, lần lượt từng người ngoan ngoãn lấy châu báu mình nhặt được ra, đặt trên mặt đất, trong lòng thầm chửi bới Lãnh Nghê không biết bao lần, chửi luôn cả bản thân ngu ngốc.

Lãnh Nghê đi một vòng gom hết số đá quý thu được, không ngờ lại đặt trước mặt Đạt Mã Dát:” Kiểm tra xem đủ chưa?”

Đạt Mã Dát còn tưởng Lãnh Nghê định ăn cướp, hắn còn đem viên hồng bảo thạch lấy từ Trư Vĩ Ba ra nộp, giờ mới hiểu là người ta giúp mình lấy lại châu báu, còn không dám tin cơ. Đến khi Lãnh Nghê quay về đồng lửa nướng thịt thì hắn mới dám bò dậy, luôn mồm cảm ơn, cuối cùng hét lên:” Thiếu một viên, chính là cửu nhãn thạch, không có ở đây ... Kẻ nào, kẻ nào giấu, trả ta ...”

Nói rồi hắn bò dậy lục người mấy người kia, khi tìm tới Tiết Tứ Nương thì Lãnh Nghê ngăn lại, bảo Trác Xảo Nương lục soát hai nữ nhân, kết quả không có.

Đạt Mã Dát như nổi điên:” Viên cửu nhãn thạch đó trị giá bằng tất cả số bảo thạch cộng lại, có thể bán được 800 lượng bạc, nhất định trên người các người, cởi ra, cởi hết ra mau cho ta ...”

Lãnh Nghê cau mày:” Người dẫn mấy nam nhân kia ra ngoài, bảo họ cởi hết quần áo ra tìm, hai nữ nhân kia do nương tử ta tìm giúp người.”

Chương 214: Những kẻ ngu ngốc!

Đạt Mã Dát không dám cãi lời Lãnh Nghê, vội cho hết châu báu vào trong người trước, dẫn ba nam nhân kia đi. Lãnh Nghê trói tay hai nữ nhân lại, tránh họ làm bị thương Trác Xảo Nương rồi dắt đứa bé ra khỏi sơn động.

Bên ngoài sơn động, ba nam nhân kia bị cởi rạch sẽ rồi, nhưng không tìm ra cái gì hết. Lát sau Trác Xảo Nương đi ra cũng nói không tìm thấy gì.

Cái mặt Đạt Mã Dát quá đen, nên khó nhận ra biểu cảm, song có thể nhận ra cảm xúc của hắn qua giọng nói, rõ ràng hắn đang hoảng hốt, vào hang cầm lấy một thanh củi, chạy ra ngoài tìm.

“ Những người khác không được nhúc nhích.” Lãnh Nghê bình thản nói một câu trước khi mấy người kia định làm gì:

Năm người kia đã đánh tới kiệt sức rồi, chỉ biết lết tới đông lửa sưởi ấm, không ho he.

Lãnh Nghê cầm dao nhọn chỉ Lão Lưu Đầu:” Ta nhớ người chuồn ra sớm nhất, là người giầu hả? Trả cho người ta đi, tên đó điên lắm, cẩn thận không còn mạng mà hưởng thụ đâu.”

Lão Lưu Đầu xua tay:” Nếu hắn không nói ta còn không biết số đá đó đáng tiền, nói gì mà biết viên nào giá trị nhất chứ. Đó là bảo thạch Thổ Phồn, không giống bảo thạch Trung Thổ, có phi ở đây chả đáng tiền.”

Nói xong chỉ Tiết Tứ Nương:” Cô ta chạy ra ngay sau ta, có khi cô ta giầu.”

“ Ta không giấu.” Tiết Tứ Nương nào còn vẻ thùy mị nhút nhát như mới đầu, lúc này đầu tóc bù xù như ả điên, giọng the thé:” Ta tìm thấy hai viên, đều lấy ra rồi.”

Hà Nhị Nguu ôm một bên mặt bị Đạt Mã Dát đấm cho sưng húp:” Chắc rơi xuống tuyết, khi đó quá loạn, người tuyết cũng bị đổ, ai cũng mò mẫm trong tuyết nhật, có khi còn sót. Chắc hẳn tìm thấy thôi.”

Nhưng đợi đúng một bữa cơm Đạt Mã Dát mới mang theo giọng người chết về:” Tìm không thấy ... Ta đã tìm từng tấc đất, đều không thấy.”

Hà Nhị Nguu bị tên đó đánh đau giờ thấy hẳn như thế thì hả hê:” Thế thì ngươi phải đợi tuyết tan thôi.”

“ Ngươi, chính ngươi, đều tại ngươi cả, ai bảo ngươi lấy cho đứa bé đập người tuyết.” Đạt Mã Dát nổi điên gào lên xông tới:” Đền cho ta, nếu không đền lão tử giết ngươi.”

Hà Nhị Nguu giờ đã biết tên này là kẻ điên, vội né ngay:” Ta thấy ngươi đáng thương, sắp chết đói trên tuyết nên mang ngươi về, giờ thành lỗi của ta à?”

“ Ngươi cứu ta, ta tất nhiên cảm kích, báo đáp ngươi. Nhưng ngươi trộm đồ của ta, rồi làm mất, ngươi phải đền! Nếu không lão tử giết ngươi.”

“ Lão tử sợ ngươi à? Giỏi qua đây.”

“ Dừng lại.” Hai tên cao lớn chuẩn bị lao vào nhau bị một tiếng quát khẽ làm không khác gì trúng bùa định thân, Lãnh Nghê vẫn thong thả nướng thịt không nhìn họ:” Thứ đó rút cuộc có phải rơi trong tuyết không thì giờ khó nói lắm. Ngoài kia tuyết lớn, trời lại tối, không dễ tìm. Đợi mai hẵng tìm, nếu còn đó chẳng mất đâu được.”

“ Thế cũng được.” Đạt Mã Dát sắp kiệt sức rồi, mấy miếng thịt kia chưa đủ giúp hẳn khôi phục thể lực, gườm gườm nhìn

Hà Nhị Ngưu.” Dù sao chuyện này chưa xong đâu, mai không tìm thấy, lão tử giết ngươi.”

Tên này nói đi nói lại chỉ biết mấy dùng chữ “lão tử giết ngươi” đe dọa người ta.

“ Ta sợ ngươi chắc.” Hà Nhị Ngưu trừng mắt:” Bọn họ cũng tham gia cướp châu báu, sao ngươi cứ nhắm vào ta?”

Lão Lưu Đầu bị đánh toàn thân ê ẩm, tức lắm.” Ai bảo ngươi lấy của người ta trước, nếu không làm gì có chuyện này, không tìm ngươi thì tìm ai?”

“ Đủ rồi, đừng cãi nhau, đồ là của người ta, các ngươi tham lam cướp bừa, giờ làm mất thì nghĩ cách tìm cho người ta, cãi nhau làm gì?” Lãnh Nghệ chia thịt nướng cho Trác Xảo Nương và đưa bé, ra lệnh ngắn gọn:” Ăn, ngủ! Có chuyện gì mai nói.”

Bấy giờ trong động mới không cãi nhau nữa, cầm cúi ăn, chắc đánh nhau một trận, đói ngấu rồi, món thịt nướng chẳng có gia vị, chẳng ngon lành gì, mà họ ăn hết nguyên con sói.

Ăn xong cho thêm vài thanh củi vào lửa để cháy lớn hơn, mỗi người tự tìm chỗ ngủ. Cứ tưởng thế là hết, có vấn đề gì phải đợi mai, ai ngờ được một lúc, Hà Nhị Ngưu và Tiết Tứ Nương muốn ra ngoài. Đạt Mã Dát ngủ gần sơn động tức thì đứng dậy chặn đường:” Không được ra ngoài!”

“ Vì sao?” Hà Nhị Ngưu nổi giận:

“ Châu báu của ta ở ngoài, các ngươi không chừng giấu đi, định ra đó chuyển chỗ chứ gì?”

“ Ngươi thật vô lý, bọn ta ra ngoài đi tiểu cũng không cho, chẳng lẽ muốn ta tiểu lên đầu ngươi?”

Đạt Mã Dát khẳng khái:” Ta kè, không được ra.”

Lãnh Nghệ đã quyết định sáng mai dậy rồi đi, kể cả tuyết còn rơi cũng rời khỏi đây, đám người ngu ngốc ở chỗ hoang vu không biết đoàn kết với nhau mà sống lại đi tranh giành đôi chẳng thể ăn khát chẳng thể uống, thở dài bất lực.” Thế này đi, mấy món kia chỉ có thể rơi ở chỗ người bị ngã cho tới người tuyết, người ra đó mà đứng canh, không cho họ đến gần là được. Không thể ngăn người ta xử lý việc riêng.”

Đạt Mã Dát nghĩ rồi gật đầu tránh đường.” Vậy các người chỉ có thể đi tiêu bên phải.”

“ Có bệnh!” Hà Nhị Ngưu chửi một câu dắt Tiết Tứ Nương ra ngoài:

Đạt Mã Dát vội chạy theo, thấy họ đi về phía phải sơn động còn chưa yên tâm, tới thẳng chỗ đắp người tuyết đứng. Tuyết đã nhỏ đi rất nhiều, trời tuy tối, nhưng nhờ vào tuyết phản quang, vẫn nhìn thấy cửa sơn động.

Tiếp đó hẩn lại thấy có người trong sơn động đi ra, chắc ăn no, muốn đi giải quyết.

Đợi khi tất cả về rồi hẩn mới về sơn động, còn cẩn thận đếm đủ người rồi mới nằm chắn ngang cổng sơn động, thi thoảng lại còn nhìn ra ngoài, xem có người khác tới lấy châu báu của hẩn không?

Mọi người đều ngủ rồi, chỉ còn Đạt Mã Dát là mở to mắt nhìn khắp nơi, cuối cùng khi đêm khuya, hẩn không chịu nổi, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Vừa thiếp đi thì có người đi qua bên cạnh, Đạt Mã Dát mở choàng mắt ra:” Người định đi đâu?”

Hà Nhị Ngưu không ngờ tên này thính thế, bực bội đáp:” Đại tiện, không được à?”

“ Không phải đi rồi sao?”

“ Lão tử muốn đi tiếp, người quản được chắc?”

Đạt Mã Dát đang định nổi giận, sợ làm ồn Lãnh Nghệ mất ngủ sẽ khó chịu không giúp mình nữa, mình thân cô thế cô không làm gì được đám người tham lam kia, đành để Hà Nhị Ngưu đi.

Không ngờ Hà Hắc Kiếm cũng đi ra, nói là muốn đại tiện, rồi Lỗ đại tẩu cũng đi, Đạt Mã Dát nhìn chăm chăm họ đều đi về phía phải mới yên tâm. Về sau hắn cũng thấy bụng không thoải mái, phải tìm chỗ làm một đồng.

Chương 172: Mất tích!

Lãnh Nghệ trần trọc không ngủ được, thấy Trác Xảo Nương ôm bụng cuộn tròn người, hỏi ra biết bụng nàng không thoải mái nên định cùng nàng ra ngoài. Tiết Tứ Nương nằm gần đó cũng muốn đi cùng. Lãnh Nghệ dẫn họ ra ngoài động đứng gác.

Khi ba người họ quay về, Hà Hắc Kiểm đứng nhón nhác ở cửa động hỏi có thấy đệ đệ hắc không, ba người lắc đầu.

“A, hắc là người ra đầu tiên.” Đạt Mã Đạt sức nhớ ra, kêu lên:” Không lẽ hắc mang viên châu báu của ta chạy rồi.”

Hà Hắc Kiểm quát:” Nói gì thế, không phải người soát người rồi à?”

“Vậy sao hắc phải chạy?”

“Ai bảo là hắc chạy?”

“Thế sao chưa về.”

Lão Lưu Đầu phán một câu:” Hay bị dã thú ăn rồi?”

“Nói bậy.” Hà Hắc Kiểm giơ chân đá:” Hắc không phải trẻ con, dù bị hổ tha đi cũng phải kêu lên chứ?”

Lỗ đại tẩu cũng đi ra cửa động:” Có khi đợi thêm lúc nữa là về.”

Nhưng đợi mãi mà chẳng thấy bóng dáng Hà Nhị Ngưu đâu, Hà Hắc Kiểm không nhìn được nữa, cầm một thanh củi đang cháy ra ngoài tìm, vừa đi vừa gọi. Tiếng của hắc xa dần, người đợi trong động cũng khản trương, Trác Xảo Nương thì

thâm bên tai Lãnh Nghê, Hà Nhị Ngưu lúc này muốn giết ca ca, vậy mà ca ca vẫn lo cho đệ đệ, Lãnh Nghê chỉ khẽ gật đầu.

Chừng thời gian một bữa cơm Hà Hắc Kiềm trở về, mặt như người mất hồn:” Không thấy đâu, ta tìm khắp mà không thấy.”

“ Chạy rồi, chắc chắn là chạy rồi.” Đạt Mã Dát xông tới tóm cổ áo Hà Hắc Kiềm:” Đệ đệ chạy, ca ca bồi thường.”

“ Buông ra đi!” Lãnh Nghê cũng cầm một khúc củi cháy đứng dậy.” Mọi người giúp một tay tìm kiếm, dã thú sợ lửa, không sao đâu, khả năng đường trơn, hấn bị ngã đâu đó, đang đợi chúng ta tới cứu đây.”

Những người khác nghe vậy đều cầm củi đứng dậy, Đạt Mã Dát phải thả người..

Hà Hắc Kiềm rồi rít chấp tay một vòng:” Đa tạ, đa tạ mọi người.”

Lãnh Nghê đi cùng Trác Xảo Nương, không quên dặn:” Mọi người đừng đi lẻ, hai người một tổ gặp phải chuyện gì thì hét lên cho mọi người cùng biết, đừng đi quá xa.”

Hà Hắc Kiềm nói lớn:” Phía trước chừng trăm trượng có vách núi đây, mọi người cẩn thận đừng để bị rơi xuống.”

Thế là trừ Đạt Mã Dát ở lại canh không cho ai tới gần chỗ người tuyết, tất cả chia ra tìm kiếm. Suốt một canh giờ, bọn họ vừa đi vừa gọi, cuối cùng ai nấy lạnh run rẩy trở về.

Đi xa như vậy mà vẫn không thấy gì, củi mang theo đã cháy hết, chỉ đành đợi sáng mai tìm tiếp.

Thực ra trời cũng sắp sáng rồi, bọn họ gần như thức cả đêm, về chợp mắt không bao lâu thì trời sáng, mặt trời mọc lên chiếu ánh sáng rực rỡ, tuyết cũng ngừng, cảnh sắc đẹp như họa, chỉ là không ai có tâm trạng thưởng thức.

Mọi người lại bắt đầu tìm kiếm, lần này tầm nhìn tốt, Lão Lưu Đầu và Tiết Tứ Nương nhanh chóng tìm ra một cái sơn động nhỏ, rất sâu, ở cửa sơn động còn có dấu chân. Hai người gọi lớn, tất cả cùng chạy tới.

Lãnh Nghệ quan sát thấy ở cửa động có một tảng đá lớn tựa hồ bị di chuyển, dấu chân rất loạn, không cái nào hoàn chỉnh, bên trong thì toàn đá không có tuyết, nên không phát hiện dấu chân. Y cầm cục đá ném vào, phát hiện rất sâu.

Hà Hắc Kiềm vừa chạy tới liền lớn tiếng gọi, sau đó không thấy ai đáp thì nóng ruột muốn chui vào, Lãnh Nghệ cản lại:”Đừng làm bừa, nói không chừng có chướng khí, kiếm con gì thử đã.”

“ Trong thời gian ngắn tìm sao được, không sao đâu.” Hà Hắc Kiềm nóng ruột định vào:

“ Không được!” Lãnh Nghệ vẫn ngăn cản:” Nếu đệ đệ ngươi xảy ra chuyện trong đó thì khả năng xảy ra chuyện do chướng khí, ngươi vào chỉ nạp mạng thôi.”

Hà Hắc Kiềm nhìn bốn xung quanh chỉ thấy mênh mông tuyết trắng, lòng như lửa đốt:” Làm sao đây, làm sao đây?”

Lãnh Nghệ ngẫm nghĩ:” Thế này vậy, buộc ngọn đuốc vào cây gậy dài, nếu gậy cháy thì không sao, nếu gậy tắt là có chướng khí, ngươi phải ra ngay.”

“ Được! Vách núi có trúc, ta đi chặt.” Hà Hắc Kiềm chạy đi ngay:

“ Hôm qua giết sói có mỡ, ta về làm đuốc, thế nào cũng cháy được một đoạn.” Lão Lưu Đầu chạy về thì thấy Đạt Mã Dát cầm cái gậy gỗ bới tuyết:

Mặt trời vừa lên là Đạt Mã Dát đã cầm gậy đi tìm châu báu của mình, tới giờ chưa tìm được, thấy Lão Lưu Đầu chạy về hỏi gấp:” Sao, tìm được hẩn chưa?”

“ Phát hiện dấu chân trước một sơn động, chắc là hấn xảy ra chuyện trong đó, người có đi giúp không?”

“ Đi, tất nhiên là đi, có khi thằng nhãi đó giấu châu báu của ta trong sơn động.”

“ Lại là châu báu.” Lão Lưu Đầu tức giận:” Đây là chuyện liên quan tới mạng người đấy, người không nghĩ làm sao cứu người à?”

“ Vớ vẩn, hấn trộm đồ của ta lại còn muốn ta lo cho hấn à? Đi mau.”

Hà Hắc Kiểm rất nhanh chắt được một cây trúc thích hợp, đợi Lão Lưu Đầu làm đuốc xong mang tới thì đốt lên đi vào trong.

Ai ngờ chỉ đi được mười mấy bước thì phát hiện một người nằm đó, vút cả đuốc đi chạy tới, chính là Hà Nhị Ngưu. Hấn ra sức lay, nhưng không có chút phát ứng nào ...

Nghe thấy tiếng gào khóc bên trong, đằng xa ánh lửa vẫn sáng, xem ra không có chương khí, Lãnh Nghê dặn:” Không ai được vào, ta vào trước xem sao?”

Lãnh Nghê đi cẩn thận hơn, lửa tuy không tắt, nhưng cảm thấy hít thở khó khăn đầu hơi choáng, mắt mờ đi, biết không khí trong này không tốt, không thể ở lâu phải làm xong việc rồi nhanh chóng quay ra.

Chẳng mấy chốc Lãnh Nghê đã thấy Hà Hắc Kiểm ôm đệ đệ khóc thương tâm, kiểm tra nhanh mạch Hà Nhị Ngưu thì chết rồi, vội giục hấn:” Người ở đây lâu rồi, ra nhanh không chết ngạt đấy.”

Cũng may đã có dặn trước, Hà Hắc Kiểm không tới mức thương tâm tới quên hết cả, khóc lớn bế đệ đệ ra.

Lãnh Nghệ cầm lấy cây đuốc dài quơ một vòng tròn, không có hung khí, không có dấu vết chiến đấu, tất nhiên cũng không có viên cứu nhân thạch quý giá kia. Chỉ xem một lượt rồi đi ra ngay.

Ngoài cửa động, Hà Hắc Kiềm ngồi đó vẫn ôm đê đê mà khóc, những người khác đứng đó im lặng. Lãnh Nghệ đi tới ngồi xuống nhìn kỹ, lòng trầm xuống, cổ người chết có dấu vết bị bóp rất rõ ràng, mặt tím tái, chứng tỏ ngạt thở mà chết không cần nghi ngờ.

Chương 216: Mệt mỏi!

Lãnh Nghệ bảo mấy nữ nhân tránh đi, cỡi y phục Hà Nhị Ngu, người không có dấu vết bị di chuyển, các vị trí khác trên người không có thương tích nào khác. Tổng hợp lại thì nạn nhân chết từ bốn canh giờ trước, tức là chừng nửa đêm, nguyên nhân cái chết là ngạt thở.

Đạt Mã Dát cũng kiểm tra thi thể, nhưng là để tìm viên đá, tìm không thấy trên người, hắn lại chạy vào hang kiểm tra, vẫn không tìm thấy châu báu, hắn thất vọng lắm.

Kiểm tra xong, mặc lại y phục cho thi thể, Lãnh Nghệ mới gọi mọi người lại công bố:” Hà Nhị Ngu bị người ta bóp cổ chết trong sơn động vào nửa đêm hôm trước.”

Hà Hắc Kiểm ở bên Lãnh Nghệ suốt quá trình đó nên biết trước rồi, ghen ngào nói:” Xung quanh đây không có ai sinh sống, nửa đêm cũng chẳng thể nào có người lên núi, nhất định trong số các người có người giết đệ đệ ta ... Lãnh huynh đệ, người bản lĩnh cao cường, giúp ta tìm ra hung thủ đi.”

Không ngờ Đạt Mã Dát đã nhảy dựng lên chỉ Tiết Tứ Nương:” Cô ta, chính cô ta và người chết ra ngoài đầu tiên đấy.”

Tiết Tứ Nương tức giận:” Bọn ta ra rồi sau đó về cùng nhau, sao ngươi không nói?”

“ Ta mặc kệ, dù sao thì các ngươi ra ngoài cùng nhau.”

“ Nhưng bọn ta cũng về cùng nhau.”

“ Cô ấy và đệ đệ ta về cùng nhau, khi đó hắn chưa chết.” Hà Hắc Kiểm quệt nước mắt quay sang Đạt Mã Dát:” Ngươi

cũng ra ngoài, người và đệ đệ ta từng đánh nhau, nhất định là người ghi hận trong lòng nên giết hắn.”

“ Ta ra ngoài đi đại tiện ở ngay đông tuyết, ta muôn quanh quần ở đó không hề đi xa.” Đạt Mã Đạt phản bác:

“ Hắn nói không sai, trừ khoảng thời gian một tuần tra hắn đi đại tiện thì luôn quanh quần bên đông tuyết, mà tới cái hang kia rồi đi về thì tốn thời gian hơn thế.” Lãnh Nghê lúc đó muốn đợi sáng hôm sau mới tìm viên cứu nhân thạch kia là muốn đề phòng trong đêm có ai hành động khác thường, kết quả là có quá nhiều, nhưng y vẫn chú ý thứ tử thời gian họ ra vào:

Hà Hắc Kiềm không chịu.” Nói không chừng hắn đợi lúc chúng ta ngủ say rồi lên ra ngoài giết người.”

Lãnh Nghê vẫn lắc đầu.” Ngưu Nhị khả năng là chết ngay sau lần thứ hai ra ngoài rồi, nếu không thì hắn đã về sơn động chứ không ở ngoài mãi như thế. Ta kiểm tra thi thể đã chứng minh điều này. Mà lần thứ hai đó thì ai cũng ra ngoài, bao gồm Đạt Mã Dát, nhưng hắn về rất nhanh, còn chúng ta không ai ngủ đợi Ngưu Nhị về, tiếp đó nữa chúng ta chia hai người một tổ tìm kiếm. Thế nên phải là lúc Ngưu Nhị ra ngoài lần thứ hai, tới khi chúng ta phát hiện hắn không về, các người phải chứng minh được trong khoảng thời gian đó ở đâu, dẫn ta tới đó.”

Lão Lưu Đầu chỉ hướng:” Ta đi đại tiện ở hướng này, không phải nói hắn bị bóp chết à, ta làm gì có sức lực như thế chứ?”

Lãnh Nghê nói:” Đó mới chỉ là suy đoán, hướng hồ vẫn có tình huống kẻ yếu thắng kẻ mạnh, ví dụ như kẻ mạnh mất khả năng phản kháng.”

Lão Lưu Đầu gãi đầu một lúc chợt sực tỉnh:” Vậy không có ai bên cạnh ta làm chứng ... À, ta thấy Lỗ đại tẩu đi ra sau cái cây kia, kìa cái cây phía bắc.”

Lỗ đại tẩu sầm mặt:” Ta đi đại tiện, ngươi nhìn cái gì mà nhìn, lão sắc quỷ.”

Lão Lưu Đầu xua tay liên hồi:” Ta đâu cố ý nhìn, vì ta ở đó nên nhìn thấy cô cầm thanh củi cháy đi tới, ta tất nhiên là thấy.”

“ Thấy rồi cũng phải quay mặt đi vờ không thấy, thế mới là chính nhân quân tử.”

“ Ta có quay mặt đi mà.”

“ Ai thấy ông quay đi, không quay đi cũng nói là quay đi, ai mà biết!”

“ Cô nói chuyện lý lẽ chút đi, ta chỉ nhìn thấy cô ngồi xuống bụi cỏ, có nhìn thấy mông cô đâu, tức cái gì?”

Lãnh Nghê phải can:” Thôi, đừng cãi nhau nữa, Lỗ đại tẩu, tẩu nên cảm ơn ông ta giúp tẩu chứng minh bản thân không tới hiện trường đây.”

Lỗ đại tẩu nghĩ cũng đúng, sắc mặt mới khá hơn.

Trác Xảo Nương đi cùng Tiết Tứ Nương ra ngoài, lúc đó Lãnh Nghê canh chừng, Lỗ đại tẩu thì có Lão Lưu Đầu chứng minh, Đạt Mã Dát không đủ thời gian, vậy chỉ còn một người. Lãnh Nghê hỏi Hà Hắc Kiềm:” Chỉ còn ngươi thôi, khoảng thời gian đó ngươi ở đâu?”

“ Ta ở” Hà Hắc Kiềm theo bản năng định trả lời, đột nhiên nhớ ra liền tức giận:” Sao ta phải nói, hắn là đệ đệ của ta, sao ta giết hắn chứ?”

Đạt Mã Dát chen mồm:” Khó nói lắm, thiên hạ vì tiền tàn hại người thân còn ít à?”

Hà Hắc Kiềm thấy Lãnh Nghệ đang nhìn mình chăm chờ đợi đành nói:” Khi đó ta vòng qua người tuyết, nếu bảo thấy người khác cũng tính thì ta nhìn thấy Đạt Mã Dát ngồi sau một tảng đá gần người tuyết, đúng chứ?”

“ Đúng!...” Đạt Mã Dát sùng sộ:” Người tới đó làm gì, có phải nhòm ngó châu báu của ta không?”

“ Ta thích đấy.”

“ Khốn kiếp, ta không cần biết, dù sao đệ đệ ngươi làm mất châu báu của ta, vậy ngươi phải đền, không đền ta giết ngươi.”

“ Thử xem, chưa biết ai giết ai đâu.”

“ Đừng cãi nhau nữa.” Lãnh Nghệ quát lên, không nhớ đã phải nói câu này bao lần, đến y cũng thấy mệt mỏi, ở nơi sơn cùng thủy tận thế này gặp được nhau không dễ dàng, lại giữa lúc gian khó, vậy mà đám người này chẳng có có trân trọng nào, quá ngu xuẩn, y chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt chuyện này.” Hà Hắc Kiềm, ngươi là huynh trưởng người bị hại, ngươi đi báo quan, để quan phủ giải quyết.”

Đạt Mã Dát ngăn cản:” Không được đi đâu hết, ngươi phải đền cho ta.”

Hà Hắc Kiềm không muốn dây dưa với tên điên này:” Tốt, thế thì ngươi đi với ta, chúng ta cùng lên nha môn nói lý, xem ai có lý hơn.”

“ Được, vậy ta cùng ngươi đi báo quan, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, đừng tưởng ta không hiểu quy tắc ở Đại Tổng mà mang quan phủ ra dọa ta.” Đạt Mã Dát rất tự tin:” Quan phủ sẽ đứng về phía ta, bắt ngươi phải trả tiền cho ta.”

Thế là cả hai tên vừa cãi vã vừa kéo nhau đi báo án, tuy chuyện chưa được giải quyết, ít nhất thiên hạ cũng được yên bình.

Những người còn lại vẫn ở trong sơn động, giờ chỉ còn lại hai nữ nhân, một ông già và một đứa bé, phu thê Lãnh Nghệ đành phải ở lại cùng họ.

Trư Vĩ Ba còn nhỏ chưa hiểu chuyện sống chết, đòi đi đáp người tuyết, Tiết Tứ Nương đành đi với nó.

Chương 217: Vượt qua lạch trời!

Trời tối dần, không khí trong hang động rất trầm lắng, chẳng ai nói chuyện gì với nhau nữa, Trác Xảo Nương suốt cả ngày như có tâm sự, nhỏ giọng hỏi Lãnh Nghê:” Quan nhân, chúng ta cứ phải ở đây đợi người nha môn tới à?”

Từ nơi này tới huyện thành Âm Lăng mất hai ngày, đi về là bốn ngày, Lãnh Nghê không muốn chôn chân ở đây, nhưng không còn cách nào:” Ừ, đợi họ về chúng ta mới đi nơi khác ... Nàng làm sao vậy?”

Trác Xảo Nương cúi đầu không nói thêm nữa.

Lãnh Nghê ôn tồn hỏi:” Rốt cuộc có chuyện gì? Nàng biết không giấu được ta mà.”

Trác Xảo Nương ngập ngừng mãi mới lí nhí:” Quan nhân, thiếp, thiếp là người bất tường.”

Lãnh Nghê giật bắn mình, lời này rất không hay, không tùy ý nói ra được đâu. “Người bất tường” là kẻ luôn mang tới xui xẻo, trong xã hội phong kiến lạc hậu ai bị đóng cái dấu này lên người chịu sự xa lánh, ghẻ lạnh, thậm chí giết chết, cực kỳ nghiêm trọng. Chỉ cần là có chút nghi ngờ thôi, sau này xung quanh xảy ra chuyện gì không may, người đó sẽ bị đổ lỗi. Sao Xảo Nương lại sinh ra ý nghĩ đó, Lãnh Nghê vội ôm vai nàng nói nhỏ:” Đừng nghĩ linh tinh, tuyệt đối không phải như thế.”

Trác Xảo Nương sao không biết, nên nàng cũng không dám để người khác nghe thấy, thủ thủ trong sợ hãi:” Thiếp nói thật đấy, chàng thì gặp bao nhiêu chuyện không may, thuế bị mất,

trong nha môn có người chết, rồi lần trước chúng ta vào ngôi chùa kia, tức thì có mấy người chết. Sau đó tới Ba Châu, một đám người nọ bắt cóc thiếp, chẳng bao lâu chúng đều chết hết. Mua một nha hoàn về, tưởng cứu nó, thiếp lại phạm sai lầm suýt giết chết nó, may mà quan nhân bỏ bao nhiêu tiền ra mới giữ được mạng, trên đường đi về qua dịch trạm lại có người chết ...”

Lãnh Nghệ toát mồ hôi hột, rốt cuộc cũng có người nhận ra chuyện bất thường xảy ra quanh mình rồi, chỉ không ngờ là Xảo Nương lại nhận vào bản thân, cần phải đuổi ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu nàng.” Nói bậy, làm gì có chuyện đó, chỉ là trùng hợp thôi, những lần đó ta đều đi cùng nàng, chẳng hóa ta cũng là ...”

“ Không!” Trác Xảo Nương sợ hãi bịt ngay miệng Lãnh Nghệ lại, không để y nói ra lời kia.” Không phải đâu, chắc chắn là không phải.”

Tiếng kêu vừa rồi của nàng hơi lớn, làm người trong hang đều quay đầu nhìn sang, thấy phu thê họ thân mật, liền quay đi chỗ khác.

Lãnh Nghệ hôn nhẹ lên tay Trác Xảo Nương, xoa xoa vai nàng.” Sau này không được phép nghĩ như vậy nữa, nếu không ta sẽ giận đấy, chỉ là trùng hợp ...”

Nao ngờ đúng lúc này có người chạy vào, không phải người của nha môn, mà là Hà Hắc Kiếm, mồ hôi đầm đìa, dáng vẻ hoảng loạn.” Tên Thổ Phồn chết rồi, chết rồi.”

Người trong hang đều chấn động đứng cả dậy, Trác Xảo Nương run bắn người, Lão Lưu Đầu hỏi vội:” Các người đi báo án, sao lại chết?”

“ Bọn ta ... Bọn ta bị tập kích trên đường, có người nấp trong rừng cây bắn lên bọn ta. Trúng, trúng ngay trán Đạt Mã

Dát, may, may ta rất quen thuộc tiếng dây cung nên thoát được ... Ta chạy, chạy về ...” Hà Hắc Kiếm thờ dốc ngồi phệt xuống đất.” Chắc, chắc là bọn cường đạo truy đuổi hấn lúc trước đây.”

Lãnh Nghê nắm tay Trác Xảo Nương đi tới:” Đi, tới đó xem sao ... Người dẫn đường cho ta.”

“ Không, không, ta không đi.” Hà Hắc Kiếm xua tay liên hồi:” Lỡ chẳng may đám cường đạo đó còn ở trong rừng, không phải chúng ta chết thảm à?”

“ Người không đi thì ai biết nơi đó ở đâu, lỡ có cường đạo tới thì biết mà đề phòng, hơn nữa chưa biết người nói thật hay nói dối, có khi người giết hấn rồi giả họa cho người khác thì thế nào?” Lãnh Nghê nghiêm giọng:” Hai người có tranh chấp, người khác hoàn toàn có thể nghi ngờ điều này đúng không?”

Những người khác đều lên tiếng phụ họa, Hà Hắc Kiếm không còn cách nào, cắn răng nói:” Được ta đi.”

Tiết Tứ Nương nói ngay:” Ta không đi đâu, để trẻ con thấy không hay.”

Lão Lưu Đầu cũng nói:” Ta đi cũng chẳng ích gì, còn chậm chân mọi người.”

Thế là Lãnh Nghê, Trác Xảo Nương, Hà Hắc Kiếm, Lỗ đại tẩu cầm theo đuốc rời sơn động. Sườn bên này của vách núi dốc chỉ thoải thoải, phu thê Hà Hắc Kiếm thông thạo nơi này, đi đêm không thành vấn đề, bọn họ nhanh chóng xuống vách đá, lại đi lên vách núi.

Lãnh Nghê ngẩng đầu nhìn một hồi, lấy làm lạ:” Hình như là ở đối diện sơn động chúng ta ở?”

Hà Hắc Kiếm đáp:” Đúng thế, từ đây xuống núi, đường sẽ gần hơn.”

Bọn họ đi chừng một tuần hương thì tới nơi Đạt Mã Dát bị bắn chết, thi thể nằm ngửa trên mặt đất, trán trúng tên. Kiểm tra thân thể, bao châu báu kia chưa mất.

Lãnh Nghệ lấy bao châu báu đó cho vào lòng, giờ được lên soi xung quanh, trong khu rừng các thi thể mấy bước chân phát hiện những dấu chân hỗn loạn. Nhưng dấu chân này hiển nhiên là đã bị nguy trang, kiểu như dùng giày cỏ buộc ở dưới già, nên dấu vết lớn, lại nhìn không ra đặc điểm gì.

Những dấu chân này dẫn tới vách núi, mà đối diện với vách núi này chính là vách núi bọn họ đang ở, sơn động chỉ cách vài trượng, hai mép vách núi mọc rất nhiều trúc và cây thông.

Lẽ nào

Lãnh Nghệ thầm kêu không xong rồi, xoay người chạy, nhưng chạy được mấy bước liền quay lại vách núi, chọn một gốc cây trúc mọc hướng về vách núi đối diện, rút dao ra chặt. Rào, cây trúc đổ xuống, vừa vặn bắc ngang qua vách núi, dầm thử vài cái, rất chắc chắn, leo qua không gãy nổi.

“ Ta phải về sơn động ngay, nếu không Lão Lưu Đầu sẽ gặp nguy hiểm, mọi người đi theo lối cũ đi.” Nói xong Lãnh Nghệ nắm thân trúc, treo ngược người, nhanh chóng bò qua:

“ Đợi thiếp với!” Trác Xảo Nương vậy mà không nghe lời y về theo lối cũ, cũng học Lãnh Nghệ đảo ngược người leo sang:

Lãnh Nghệ leo thì chẳng thấy sao, y tự tin lắm, đến khi thấy Trảo Xảo Nương leo thì sợ tới tay đầm mồ hôi. Không ngờ Trác Xảo Nương còn nhanh hơn y, nàng nhỏ nhắn, tay chân linh hoạt, khoảng cách gần hai mét với nàng mà nói như trong khoảnh khắc. Lên tới bờ đối diện còn hưng phấn, nha đầu này leo núi một lần mà nghiệm cảm giác kích thích đó rồi.

Phía bên kia Hà Hắc Kiêm cũng học họ leo sang, Lãnh Nghệ không đợi nữa kéo Trác Xảo Nương chạy về sơn động, ở ngoài cổng, thấy Trư Vĩ Ba lui thui ngồi đó một mình đập tuyết chơi, mà trong sơn động mơ hồ truyền ra tiếng thở dốc.

Chương 218: Bộ mặt thật!

“ Nàng trông nó, ta vào xem.” Lãnh Nghệ nhón chân đi vào, chỉ thấy Tiết Tứ Nương toàn thân trần truồng cười lên người Lão Lưu Đầu, hai tay bóp cổ ông ta, hai tay Lão Lưu Đầu bị trói, y quát lớn:” Buông tay.”

Thấy Lãnh Nghệ đi vào, Tiết Tứ Nương ré lên một tiếng, xoay người lăn sang bên, lấy quần áo che người, đỏ mặt lấp bắp:” Ngươi, ngươi, làm sao?”

Lãnh Nghệ không thèm để ý thân thể mơn mớn chưa che chắn hết đó, chạy tới kiểm tra Lão Lưu đầu, thấy đã hết thở, thân thể vẫn còn ấm, lập tức làm động tác ép ngực trợ tim, quát Tiết Tứ Nương:” Mau, thổi hơi vào miệng ông ấy.”

“ Ta ... Ta mặc y phục.” Tiết Tứ Nương hoảng loạn mặc quần áo vào, song lúng túng không biết làm sao:

“ Nhanh!” Lãnh Nghệ giật khăn che mặt của Tiết Tứ Nương, để lộ ra khuôn mặt xinh xắn, chỉ là má đầy chữ xăm. Y chẳng ngạc nhiên, kéo khăn che mặt Lão Lưu Đầu, cũng toàn chữ xăm. Chỉ đạo nàng làm hô hấp nhân tạo.

Lát sau Hà Hắc Kiềm và Lỗ đại tẩu chạy vào, nhìn cảnh này thì hết sức kinh ngạc, không sao lý giải được.

Nỗ lực không uổng phí, mất chừng một tuần hương, Lão Lưu Đầu bắt đầu thở, tim cũng đập lại, Tiết Tứ Nương sợ hãi tới đờ người.

Lão Lưu Đầu mơ hồ tỉnh lại, đến khi nhìn rõ khung cảnh trước mắt, giật nảy mình nhồm người lên:” Con tiện nhân, ngươi muốn giết ta ...”

“ Không, không phải ...”

“ Ngươi, ngươi nói dùng cách này rất thích, ta tin ngươi, vậy mà ngươi lợi dụng muốn bóp chết ta.”

“ Không phải, ta không biết.”

“ Đừng chối.” Lãnh Nghê đã vội vàng trở về đây tất nhiên đã đoán ra hung thủ.” Hôm qua ngươi cũng dùng cách này giết Hà Nhị Ngưu, loại phương pháp tìm khoái cảm trong mép bờ sinh tử này có lẽ các ngươi từng chơi rồi, cho nên trên cổ Hà Nhị Ngưu để lại vết bóp. Ngươi dẫn hắc tới sơn động kia, hắc ngươi phát hiện nó từ trước, ngươi biết trong đó có khí độc làm người ta ngạt thở, ngươi bảo Hà Nhị Ngưu theo ngươi về, lát sau một mình lên ra đó đợi ngươi. Kết quả hắc vào sơn động đợi liền bị ngạt thở mà chết. Do cổ hắc có dấu vết từ trước, ai cũng nghĩ hắc bị bóp cổ chết lúc đó. Thế nên tất cả mới đều có chứng cứ ngoại phạm.”

Trong hang động lặng ngắt như tờ, diễn biến quá nhanh, Lãnh Nghê bỗng dừng chạy về, sau đó lại kết tội Tiết Tứ Nương giết người, không ai theo kịp lối tư duy của y.

Hà Hắc Kiểm lần đầu nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Tiết Tứ Nương, kể cả mặt nàng có chữ xăm cũng không ảnh hưởng quá nhiều, làn da trắng trẻo, ngũ quan thanh tú đó luôn khiến nam nhân có ấn tượng sai, hắc cũng nửa tin nửa ngờ.” Ta và ngươi đều vào sơn động đó mà có sao đâu?”

Lãnh Nghê giải thích.” Vì chương khí đã tiêu tán bớt rồi, tảng đá che cửa hang mở ra đã cả một đêm, có gió lùa vào hiển nhiên không thể bằng lúc đó Hà Nhị Ngưu mới mở cửa hang ra chui vào đợi. Khi chúng ta vào là sau hắc mấy canh giờ, đầu óc ta còn văng vát, nói gì tới lúc Hà Nhị Ngưu đi vào.”

“ Con dân phụ này, ngươi, ngươi giết đệ đệ ta ...” Hà Hắc Kiểm đã hiểu, lửa giận bùng lên, hét lớn xông tới:

“Đợi đã.” Lão Nghê nắm cổ tay Hà Hắc Kiếm, bẻ ngoặt ra sau, khiến hắn vơi cái đầu nóng, quay sang Tiết Tứ Nương:” Ta chỉ không hiểu, ngươi giết Ngưu Nhị vì cái gì? Rồi vì sao giết cả Đạt Mã Dát và Lão Lưu Đầu?”

Đám người khiếp hãi, Lão Lưu Đầu lùi lại như tránh rắn độc:” À giết Đạt Mã Dát sao?”

Tiết Tứ Nương hoảng loạn nói:” Ta, ta không giết hắn, hắn theo Hà Hắc Kiếm đi báo án, ta ở trong sơn động làm sao giết được?”

“ Có biết vì sao bọn ta về nhanh thế không, chính là dùng cách của ngươi đấy.” Lãnh Nghê đẩy Hà Hắc Kiếm về phía Lỗ đại tẩu:” Hai người có biết số mũi tên của mình không?”

“ Tất nhiên, có người dùng cung nào không luôn nắm được số mũi tên mình đang có chứ.” Lỗ đại tẩu đáp:” Mỗi ông 15 mũi, tổng cộng 30 mũi tên.”

“ Vậy thì đến lại xem có đúng không?”

Hai người vội đếm số tên của mình, kết quả là thiếu một mũi tên.

“ Mũi tên đó là để giết Đạt Mã Dát đấy.” Lãnh Nghê nói tới đây thì bản thân cũng lờ mờ hiểu ra điều gì rồi:” Cô ta lấy cơ dẫn nhử tử đi dấp người tuyết, sau đó là bảo nó ở đó, bản thân đi chặt trúc, leo qua bên kia, dùng cung tên lấy trộm bắn chết Đạt Mã Dát ở khoảng cách gần, ta thấy dấu chân rồi ... À không, ngươi không chỉ muốn giết một người mà muốn giết cả Hà Hắc Kiếm, chỉ là hắn quen với tiếng dây cung bật, nghe một cái là chạy rồi, mà ngươi thì không giỏi bắn cung nên không thể bắn xa được.”

Lão Lưu Đầu quát lên:” Vì sao ngươi muốn giết bọn ta?”

“ Còn tại sao nữa.” Lãnh Nghê thở dài, bốn chữ đi đầy sung quân là quá rõ ràng rồi:” Ba người các ngươi đều là phạm

nhân trốn từ trong sở lưu phóng ra đúng không?”

“ Mẹ, mẹ!” Trư Vĩ Ba không biết có phải có linh cảm gì không, đúng lúc này chạy về, nhào vào lòng Tiết Tứ Nương:

Có đứa bé ở đây, những người khác cũng chùn lại phần nào, Lãnh Nghê nghĩ lại toàn bộ chuyện xảy ra từ đầu tới giờ, hỏi:” Hà Nhị Nguơ biết phải không? Hấn uy hiếp người nghe lời hấn?”

Tiết Tứ Nương ôm nhi tử, khóc nức nở, đứa bé chẳng biết gì khóc càng to, cảnh đó làm người ta nát lòng.

Hà Hắc Kiểm lắp bắp:” Làm gì có chuyện đó, Nhị Nguơ hiền lắm, nhất định là tại ả ...”

“ Có!” Tiết Tứ Nương uất ức hét lên cắt lời:” Hấn uy hiếp ta phải thỏa mãn hấn, nếu không sẽ đi tố cáo, ta đành nghe theo tương kế tựu kế khiến hấn si mê ta. Sau đó người nhòm ngó, lại định giật khăn của ta, tợ sợ người cũng biết, nên không ngừng chia rẽ huynh đệ người. Ta không muốn giết ai cả, ta chỉ muốn ở đây, cách xa tất cả, không ai biết tới Vì sao, vì sao ta trốn tới đây rồi, lại không chịu buông tha cho ta, ta chỉ muốn hai mẹ con ta sống lặng lẽ ở đây tới cuối đời thôi mà ...”

Tiếng gào khóc xé lòng ấy khiến không ai biết nói gì, chuyện sau đó dễ đoán, nếu tố cáo lên nha môn, người quan nha tới, thân phận họ sẽ bị bại lộ. Lúc đó hậu quả là gì?

Chương 219: Câu chuyện buồn!

Lãnh Nghệ quay sang nhìn Lão Lưu Đầu, cả ba bọn họ đều là người bỏ trốn, đáng lẽ khi y và Trác Xảo Nương, Lỗ đại tẩu, Hà Hắc Kiểm đi tìm xác của Đạt Mã Dát, ba người này phải tranh thủ cơ hội trốn đi mới đúng, vậy mà khi quay lại thì xảy ra cảnh kia.

Chát!

Lão Lưu Đầu bị Lãnh Nghệ thẳng tay tát một cái, lão già gầy gò làm sao chịu nổi một cái tát phần nộ kia, lão đảo ngã xuống. Những người khác còn chưa hiểu gì, Lãnh Nghệ cho hắn một cú đá:” Người đoán ra gì đó phải không, người luôn cảnh giác nhất mà, khi Đạt Mã Dát kể chuyện vòng cổ, người đoán ra ngay nên trốn ra trước nhất ... Người rất gian xảo, người nghi ngờ Tiết Tứ Nương giết người, hoặc người nhìn thấy nàng trộm cung tên, nên uy hiếp nàng chứ gì?”

“ Đúng thế, ông ta dọa sẽ nói cho tất cả mọi người là ta lấy trộm cung, để bắt ta về sở lưu phóng, vì nhi tử, ta đành nghe theo ...” Phía bên kia Tiết Tứ Nương gào lên đầy uất ức:

Lão Lưu Đầu miệng hộc máu không dám lau:” Ta, ta chỉ thuận miệng nói thế, cô ta không chịu, ta chẳng dám làm gì, dù sao ta cũng là phạm nhân bỏ trốn, sao ta dám, vậy mà cô ta lại tưởng thật ...”

“ Người dùng thủ đoạn uy hiếp gian dân phụ nữ, đây là hành vi tội phạm, phải bị trừng phạt.” Lãnh Nghệ ghét nhất là loại người này, cả lão ta và Hà Nhị Ngưu đều là loại đáng chết,

nếu không có những kẻ không khác chó lợn như bọn chúng, đã không có cơ sự này. Có lẽ Tiết Tứ Nương sẽ thực sự có thể yên ổn ở đây cả đời, có lẽ nàng hỏi thăm xung quanh đây, biết Quỷ Phủ Nhai là nơi hẻo lánh không ai qua lại mới tới:

Mà huynh đệ Hà Hắc Kiềm, Hà Nhị Ngưu, Lỗ đại tẩu biết ở đây không có người, bọn họ thoải mái săn bắn, hưởng hồ tìm được cái hang có thể trú lại thời gian dài như thế, đi săn xa nhà không thành vấn đề.

Bọn họ gặp nhau ở đây có yếu tố ngẫu nhiên nhưng có tính tất nhiên trong đó, giống như phu thê Lãnh Nghệ cùng tới một nơi mà nghĩ rằng không ai sẽ tới.

Chỉ có Đạt Mã Dát là kẻ không may.

Lão Lưu Đầu quỳ rạp xuống đất:” Ta sai rồi, tiểu huynh đệ, tha cho ta, cả đời ta sẽ nhớ ơn.”

“ Không cần, ta không bao giờ tha cho ngươi.”

Lãnh Nghệ trói cả hai vào một chỗ, đứa bé ôm mẹ khóc suốt, y cũng không còn cách nào, giả sử chỉ có Hà Nhị Ngưu chết, y có thể vờ không biết, cho mẹ con họ một con đường sống, nhưng cái chết Đạt Mã Dát phải tính sao đây?

Chắc vì biết rõ chân tướng chuyện không hay hò gì đệ đệ mình làm, hoặc vì mùi lòng trước đứa bé, Hà Hắc Kiềm không phản ứng gay gắt nữa, chủ động đi tới nói Lãnh Nghệ:” Phu thê bọn ta sẽ đi báo án, phiền Lãnh huynh đệ ở lại đây trông coi chúng.”

Lãnh Nghệ gật đầu, đây là yêu cầu chính đáng của thân thích người bị hại, Hà Nhị Ngưu tội đáng chết đã đành, Tiết Tứ Nương lâm vào đường cùng bất đắc dĩ, nhưng người Thổ Phồn kia vô tội, chưa kể sau đó ả còn định giết tất cả ... Đáng thương thì đáng thương, nhưng cảm thông thì không thể.

Hà Hắc Kiểm hắng giọng một cái nói tiếp:” Số châu báu kia, cũng phải nộp lên nha môn.”

Té ra là thế, Lãnh Nghê hiểu ra, báo án là giả, số tiền kia mới là thật.” Không cần, người yên tâm, ta đếm rõ số châu báu rồi, đợi người nha môn tới, ta sẽ giao cho họ, tìm thân thích người Thổ Phồn để chuyển giao.”

Chuyển giao? Ai mà tin người? Hà Hắc Kiểm thầm nghĩ, chẳng lẽ các người không biết đợi bọn ta đi rồi mang châu báu trốn? Thứ đáng tiền như thế, làm gì có ai chịu giao ra. Chỉ là đánh không nổi Lãnh Nghê, không còn cách nào.

Mấy ngày sau đó Lão Lưu Đầu và Tiết Tứ Nương không ngừng cầu xin Lãnh Nghê, Trác Xảo Nương dễ bị xúc động, nhất là còn Trư Vĩ Ba chẳng biết gì cứ khóc suốt ngày, không hoạt bát chạy chơi như trước nữa, làm người ta đau lòng. Chỉ là nếu Lãnh Nghê không chủ động lên tiếng, Trác Xảo Nương không can dự.

Đến chiều ngày thứ ba, Đồng sư gia, Vũ bộ đầu dẫn bảy tám bộ khoái tới, chết những hai người, lại liên quan tới phạm nhân bỏ trốn, không phải chuyện nhỏ.

Lãnh Nghê gọi hai người Đồng sư gia và Vũ bộ đầu sang bên tiết lộ thân phận, cả hai tất nhiên là giật mình, y nói muốn tiếp tục vi hành, không được tiết lộ, cả hai đương nhiên vâng lời.

Sau đó Lãnh Nghê tổ chức người nha môn tìm kiếm viên cửu nhãn thạch, đáng tiếc, cuối cùng không tìm ra.

Mấy ngày qua, Lãnh Nghê đã hỏi Tiết Tứ Nương rồi, biết ở sở lưu đầy còn người nhà họ, bảo Vũ bộ đầu đưa Trư Vĩ Ba về với người thân, chiếu cố được bao nhiêu thì chiếu cố. Còn Tiết Tứ Nương và Lão Lưu Đầu phải xử tội mới rồi mới đưa ra phán quyết.

Tất cả đi rồi, Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương ở lại sơn động đó, ở nơi hoang vu, thật sự khó tìm được nơi nào tốt hơn nữa. Đám Vũ bộ đầu để lại lương khô, đủ bọn họ ăn thêm một thời gian.

Lần này hai người ở lại liền một tháng, quả nhiên không còn ai tới quấy rầy nữa, sống như đôi thần tiên quỳên lữ. Trong thời gian đó, bọn họ chủ yếu là leo núi, Trác Xảo Nương từ mới đầu phải nhờ Lãnh Nghệ kéo lên, giờ có thể một mình leo núi rồi, hơn nữa lại còn chê bai Quỷ Phủ Nhai không đủ thử thách, lao không đã.

Trừ leo núi còn đi ra suối bắt cá, hái rau dại, mùa xuân hoa nở, khắp nơi đều là thứ ăn được, chẳng lo chết đói.

Tất nhiên thế giới hai người thì ân ái triền miên, kể không hết mà cũng không cần kể.

Đến khi y phục mang theo không chịu nổi hai người leo núi mài cọ, kim chỉ mang theo may vá không còn, muối ăn cũng hết, lương khô chẳng còn. Lãnh Nghệ đoán chừng các thể lực khác nhắm vào mình cũng biết chuyện món đồ kia không ở trong tay mình rồi, liền chuẩn bị cùng Trác Xảo Nương xuống núi quay về.

Khi bọn họ đeo ba lô rời sơn động, đi qua chỗ Trư Vĩ Ba từng đắp người tuyết, Trác Xảo Nương không khỏi có chút thương cảm dừng chân, đột nhiên nàng chỉ một cái cây cây cong queo:” Quan nhân, cái gì kia?”

Lãnh Nghệ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một viên bảo thạch to bằng ngón cái chứa đầy những cái lỗ, vương trên cảnh, y liền chọc rơi nó cầm xem mà không sao hiểu nổi:” Đây hẳn là viên cửu nhãn thạch của người Thổ Phồn rồi, làm sao lại ở trên đó?”

Không ai trả lời được, thực ra nguyên nhân đơn giản, khi ấy Trư Vĩ Ba muốn chơi đánh trận tuyết, có nắm một cục tuyết ném mẹ mình, Tiết Tứ Nương né được, thế là viên cửu nhãn thạch này mắc lên cành cây. Mọi người cứ tìm dưới đất, tất nhiên không thấy, giờ tuyết tan hoàn toàn rồi nên mới lộ ra.

Thành minh chứng cho một câu chuyện buồn đáng lẽ không nên xảy ra.

Chương 220: Huyện Âm Lãnh nghèo khó!

Hai người trên đường về Lãnh Nghệ cố tình dùng mắt thật đi vào các thôn, vì nhiều người từng tới nhà môn chúc Tết nên nhận ra y, thấy y lại mặc thường phục tới tận thôn xóm xa xôi nhất thăm hỏi thì cảm động vô cùng.

Cả huyện đã tiết vào xuân canh rồi, vì có lượng lớn trâu cày cho nên giải quyết được vấn đề khó khăn nhất của thôn dân, tới đâu đất đai đều đã được cày bừa, mạ cũng đã được gieo xuống, trên những khuôn mặt gầy khô héo mòn ánh lên hi vọng của mùa xuân.

Tới mỗi thôn, Lãnh Nghệ đều triệu tập thôn dân tới nói chuyện, hơn nữa không cho đại hộ và lý trưởng tham gia, để bách tính có thể thoải mái nói ra suy nghĩ của mình. Lãnh Nghệ nhờ thế mà hiểu được vài chuyện trước kia không hiểu.

Tổng thể mà nói, vì Đại Tống mới lập quốc chưa lâu, do chiến loạn thời gian dài, đại đa số bách tính đều nghèo khổ, mỗi thôn chỉ có một hai đại hộ, những người này không phải toàn là ác bá hút máu người, nhưng mong họ hỗ trợ hương dân thì cũng khỏi nghĩ tới. Quan niệm phổ biến thời này vẫn là, tài phú thiên hạ có hạn, người này có thêm một chút là người kia mất đi một chút.

Mà một vấn đề nữa cũng nghiêm trọng không kém, đó là bách tính chẳng có tí văn hóa nào, mức độ giáo hóa của triều đình tới được nơi này là quá thấp, từ nhỏ tới lớn bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, trừ ruộng đồng thì chẳng biết gì, đừng nói chữ nghĩa, đếm đến mười còn chẳng mấy người biết.

Chẳng những chất lượng cuộc sống cực thấp, mà đối với chuyện làm ăn có sự kháng cự bài xích bẩm sinh, nhiều nhà không muốn mượn trâu quan phủ để làm ruộng, họ không thích mắc nợ. Trong khi huyện Âm Lăng đất đai cày cấy ít, muốn dựa vào vào làm nông mà ăn nó mặc ảm là vô vàn khó khăn, lại còn tư duy lạc hậu như vậy.

Dân đã không biết làm giàu, quan phụ mẫu cũng dốt nát, vậy phải làm sao?

Thế là mấy ngày sau, Lãnh Nghê mang tâm trạng nặng nề về huyện thành Âm Lăng.

Có một điểm an ủi duy nhất, suốt chặng đường về gặp gỡ rất nhiều người mà không xảy ra thêm sự cố nào nữa, xua đi ý nghĩ không hay trong lòng Trác Xảo Nương.

Ở gần huyện thành Âm Lăng, Lãnh Nghê phát hiện ra có một cái chợ phiên, rất lớn, y thấy phải có tới mấy chục cái lều bạt đủ kiểu dáng, còn có lán tạm, nhìn náo nhiệt lắm. Lãnh Nghê vui mừng, vô thương bất phú, đất đai nghèo khó thì có thể dựa vào kinh doanh làm giàu, y vào xem biết đâu có gỡ gì đó.

Đi vào chợ phiên càng hoa mắt, nghe thấy đủ các loại âm sắc, tiếng nói, y phục, trang sức khác nhau, nhìn càng thấy rối tung rối mù, hiển nhiên nơi này cả người Hán cũng không phải chiếm đa số, không có ngôn ngữ thống nhất nào, chả hiểu sao họ vẫn giao dịch thuận lợi.

Mới đầu còn chút vui mừng, càng xem Lãnh Nghê càng thất vọng, bí quyết họ có thể giao dịch thuận lời đều nhờ vào cách giao dịch nguyên thủy nhất, lấy vật đổi vật. Mà chủng loại vật phẩm ít, giá trị thấp thảm thương, nào là dây thừng, nào sợi, nào hũ nào chậu, lật vật tời không thể lật vật hơn, giá trị thấp tới thảm thương, mua bán không được, chỉ có thể trao đổi nội bộ, đem đi xa bán thì chẳng bỏ tiền công.

Mấy thứ giá trị như gia súc hay lương thực, muối ăn hay lông thú, thuốc men rất ít, chủ yếu vài nhà giàu có trong thành đem đi đổi, khi Lãnh Nghệ nhìn thấy một nữ nhân ăn mặc như tú bà dẫn theo vài tên tay chân, dùng bao lương thực đổi lấy tiểu cô nương xinh đẹp, y chẳng muốn xem nữa ... Chuyện như thế muốn ngăn không được.

Đất đai cằn cỗi, các loại thổ sản cũng hiếm hoi, nông không được, thương cũng chẳng song.

Lãnh tri huyện phải làm sao vực dậy cái huyện nghèo khó này?

Lãnh Nghệ buồn phiền về tới nha môn thì tiếng reo hò truyền ra từ cổng, người các phòng chạy ra đón, ai nấy niềm nở cung kính gọi một câu “đại lão gia”, hoàn toàn khác lần đầu y tới đây, không vì cả tháng vắng mặt mà ảnh hưởng, cho thấy y làm tri huyện cũng khá thành công.

Thậm chí có ít bách tính tới nha môn làm việc thấy đại lão gia còn quỳ xuống khấu đầu.

Ứng phó qua loa một lúc rồi về tới nội trạch, Lãnh Nghệ lập tức nhận ra trong nhà có dấu vết lục lọi, y vội vàng tới hậu hoa viên, nơi chôn mấy thi thể kia, không phát hiện ra có bất kỳ dấu vết tìm kiếm nào, có lẽ kẻ gửi đám sát thủ kia đu chẳng bao giờ ngờ được chúng lại bỏ mạng nơi này.

Kiểm tra những vết tích người đột nhập kia, bị phủ lớp bụi mỏng, chúng tỏ đã khá lâu, hơn nữa sau đó không ai tìm đến nữa, trong lòng đã khá yên tâm.

Trón việc những hơn một tháng, người trong nha môn đã sốt ruột lắm rồi, vừa biết y về là đã đứng đợi ở cổng nội trạch chờ đợi. Lãnh Nghệ gọi họ tới nhị đường báo cáo, đám Vũ bộ đầu không tìm được thân nhân của người Thổ Phồn, vì họ đã chia năm xẻ bảy, không có chính quyền thống nhất, mà người

kia lại không rõ từ đâu tới. Ở huyện thành Âm Lăng cũng có một khu di dân người Thổ Phồn, nhưng không ai biết người kia.

Chuyện đó đành bỏ, Lãnh Nghê để châu báu trong ngân khố, tương lai tính sau. Viên cử nhân thạch trông hết sức kỳ quái kia vì Trác Xảo Nương Thích, cứ để nàng chơi, khi nào có người tới tìm thì trả cũng được.

Khâu chủ bạ báo cáo có vài thôn hết lương thực, bách tính lại kéo lên huyện thành bán con bán cái, xuân canh thế là bỏ lỡ, sau này ăn cái gì? Trở thành vòng tròn ác tính.

Kế hoạch kho thường bình vốn nghĩ phải đợi tới mùa hè mới triển khai, giờ Lãnh Nghê bắt đắ dĩ khởi động sớm, sai hộ phòng đi khắp thôn trại toàn huyện dán cáo thị bán lương thực bình ổn giá. Nhưng chỉ bán cho bách tính cùng khổ đã nhận cứu tế dịp Tết, còn nếu đại hộ mua, sẽ xử tội đầu cơ.

Giờ mới là mùa xuân, người hết lương thực chưa nhiều, nhưng là những người khó khăn nhất, Lãnh Nghê cho họ ghi nợ, có cái ăn để xuân canh, khi thu hoạch trả lại lấy lãi một phân, ít hơn nhiều năm phân lợi của đại hộ, được bách tính hoan nghênh nhiệt liệt.

Khâu chủ bạ vẫn đang phụ trách phân phối trâu cày, cố gắng đưa trâu tới thật nhiều nơi giúp bách tính cày ruộng, đây là công tác quan trọng nhất nên việc bán lương thực do Đồng sư gia tổ chức. Lãnh Nghê trực tiếp tới hiện trường giám sát, y lo xảy ra chuyện giống Vương An Thạch cải cách, bị quan viên phía dưới ngầm giở trò, biến chuyện tốt thành chuyện xấu gây hại cho bách tính.

Thế là Lãnh Nghê liền mấy ngày đầu tắt mặt tối chạy khắp nơi, y không am hiểu công tác quản lý, chỉ đành dùng cách ngu xuẩn nhất tốn sức nhất tự mình đi kiểm tra, hạn chế tiêu cực hết mức có thể. Thế là không có ít kẻ chế giễu, gặp huyện

lão gia dễ hơn gặp tiểu lại nha môn, có tri huyện mất giá thể không?

Lãnh Nghệ bỏ mặc ngoài tai cả lời chế giễu lẫn khuyên can, chẳng bao lâu lương thực bán hết rồi, mà chưa vào mùa hạ đầy, chưa tới lúc đói giáp hạt khó khăn nhất, tới đó bách tính lấy gì mà sống? Y quyết định lên Ba Châu tìm Liêu tri phủ nghĩ cách.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 221: Đạo làm quan!

Trải qua hơn hai tháng điều dưỡng, nha hoàn Thảo Tuệ đã rời giường được rồi, nhưng do bệnh lâu ngày, ít vận động nên sức khỏe vẫn yếu, Lãnh Nghê cảm nó làm việc quá sức.

Hai người bọn họ về huyện thành Âm Lăng một thời gian rồi mà sóng yên biển lặng, không có thích khách tới giúp tăng thu nhập. Nhưng đề phòng vạn nhất, Lãnh Nghê chuyển đi này lên Ba Châu trừ dẫn theo Đồng sư gia, Trác Xảo Nương, Thảo Tuệ, còn có Vũ bộ đầu và hai bộ khoái bảo vệ.

Hai ngày đi đường cẩn thận thả bình yên, giữa chừng nghỉ lại dịch trạm Âm Lăng, căn phòng sập đã xây dựng lại, mùa xuân khách khứa qua lại tấp nập. Lãnh Nghê cả một đêm nấp trên mái nhà, không có thích khách tới, cũng chẳng có ai vì sự hiện diện của y mà lặn ra chết, xem ra tất cả chỉ là sự trùng hợp không may mắn nhất thời thôi. Vì thế nửa chạng đường còn lại bọn họ đi rất thoải mái, tới khách sạn Âm Lăng quen thuộc, Giả chương quỳ từ tiếp đãi khách sáo, chuyển sang chiêu đãi như người thân rồi.

Bố trí xong nơi ăn ở, Lãnh Nghê kiểm tửu lâu có tiếng ở Ba Châu, đặt một gian nhà phòng, dẫn Đồng sư gia mang theo đặc sản huyện Âm Lăng tới bái phỏng Liêu tri phủ. Lần này y tới là vì vấn đề cứu tế bách tính, đây là chuyện công, nhưng mà văn hóa Trung Quốc ở mặt này nghìn năm không đổi, chuyện công cũng phải dùng quan hệ tư để giải quyết. Đương nhiên không thiếu ăn uống.

Để cẩn thận Lãnh Nghê hỏi Đồng sư gia rồi, ông già đó gật gù liên hồi, tỏ vẻ mừng rỡ vì rốt cuộc đông ông đã giác ngộ

rồi, chú tâm vào quan lộ rồi.

Liêu tri phủ rất nể mặt, không chỉ đích thân tham gia, còn gọi theo mặt liêu của mình. Trên tiệc rượu, Lãnh Nghê ra sức mời rượu, nói những lời vừa tai, lại có biểu diễn ca vũ, bầu không khí rất tốt.

Đợi ai cũng vui vẻ rồi Lãnh Nghê mới than nghèo kể khổ, nói bách tính huyện Âm Lăng đói ra sao, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, kẻ y dóc túi mua lương thực cứu tế bách tính vẫn như muối bỏ biển thế nào. Người khác nghe y than nghèo kể khổ thì mặt mày quái dị, Liêu tri phủ vỗ bàn quyết định toàn ngạch phân phối lương thực cứu tế cho huyện Âm Lăng.

Đương nhiên đây là lương thực của triều đình vốn dùng cứu tế bách tính chứ phải là Liêu tri phủ bỏ túi ra, nhưng tranh thủ được bao nhiêu là bản lĩnh mỗi người, huyện Âm Lăng được thêm một chút thì huyện khác ít đi một chút, nhưng Lãnh Nghê chẳng để ý nhiều như thế.

Lãnh Nghê được Liêu tri phủ hứa miệng không yên tâm, còn xin công văn, chủ yếu chuyển cho y dùng cách nước nhỏ chảy mãi, cho bách tính mượn lương rồi trả lại, làm đầy kho, sau cho mượn tiếp.

Liêu tri phủ lời đời rồi, biện pháp của Lãnh Nghê nghe thì hay, nhưng ai biết là tương lai có sự cố gì không? Thế nên ông ta cho công văn, song lương thực cứu tế gọi là lương thực phủ trợ, ngoài ra thêm một câu ” căn cứ tình huống cụ thể để tùy nghi hành sự”, vừa cho phép Lãnh Nghê nhưng cẩn thận không để mình dính líu vào. Có công thì ông ta vẫn hưởng, có chuyện thì Lãnh Nghê nhận một mình đi nhé.

“ Bản phủ đã giải quyết khó khăn cho người, vậy người cũng nên giúp bản phủ giải quyết khó khăn chứ.”

Lãnh Nghệ vội khom người nói:” Đại nhân cứ sai bảo, ti chức nhất định làm theo.”

“ Không có gì cả, vẫn là chuyện thuyền bang bắt cóc con tin cướp bóc thương thuyền lần trước, người làm tốt lắm, bản phủ rất tán thưởng. Ài, chỉ là nơi này chưa bao giờ hết chuyện, hung án xuất hiện không ngừng. Tối qua lại xảy ra vụ án mạng làm người ta đau đầu, người tới rồi thì giúp bản phủ đi.”

Lãnh Nghệ thở phào, nếu chỉ có thế thì dễ rồi:” Ti chức nhất định sẽ tận lực, không biết là vụ án gì?”

“ Là thế này.” Liêu tri phủ hắng giọng:” Tối qua trong thành Ba Châu xảy ra án mạng, một phụ nhân bị giết, nhưng mặt bị bầm nát không nhận ra được. Căn cứ vào y phục mặc trên người, có người nhận ra là thê tử của một tên lưu manh, hơn nữa còn có người nghe thấy tối hôm qua phu thê chọ cãi nhau lúc ăn cơm, rồi từ cãi nhau thành đánh nhau. Bắt tên lưu manh thẩm vấn, hắn sống chết không nhận tội, nói thì thể đó không phải nương tử hắn.”

Lãnh Nghệ vuốt râu trầm ngâm:” Vụ án này khó ở chỗ nếu không thể chứng minh người chết là thê tử tên lưu manh thì không thể định án.”

“ Đúng là như thế, chính vì khuôn mặt bị bầm nát rồi, không nhận ra được.”

“ Ti chức nghe đại nhân nói tên lưu manh cãi nhau với thê tử khi đang ăn cơm, vậy họ ăn xong chưa?”

“ Ăn rồi, hàng xóm còn tới khuyên thê tử lưu manh đi rửa bát, đừng cãi nhau mà.”

“ Vậy còn cơm thừa không?”

Liêu tri phủ làm sao chú ý tới chi tiết này, nhìn sang Lỗ thông phán.

Lỗ thông bán là người phụ trách hình án, tới kiểm tra hiện trường cũng là chức trách của hắn, gật đầu đáp:” Có, khi bọn ta tới bắt tên lưu manh, cơm canh thừa vẫn ở trên bàn.”

Lãnh Nghệ tiếp tục hỏi:” Họ ăn gì?”

“ Chuyện này ... Có rau xanh, đậu hũ gì đó, à phải, còn có ốc.”

“Ồ, thế thì dễ rồi, nếu mới ăn xong bị giết, dạ dày người chết hắn vẫn còn mấy thứ này chưa tiêu hóa hết, sai ngỗ tác mở bụng thi thể lấy thức ăn ra so sánh, nếu trùng khớp có thể chứng minh cái xác kia là nường tử của hắn.”

Liêu tri phu và đám mặc liêu Lỗ thông phán kinh ngạc, phương pháp này với họ mà nói là không tưởng, nhưng nghĩ kỹ thì đúng là hữu hiệu, có sức thuyết phục.

Chỉ vài câu nói đã có khả năng giải quyết gọn gàng một vụ án, đám Liêu tri phủ tán thưởng không thôi.

Tối hôm đó, chủ khách đều tận hứng mà về.

Ngày hôm sau, nha môn tri phủ vừa làm việc là Lãnh Nghệ dẫn đồng sư gia tới ngay để làm công văn “lương thực phù trợ”, không ngờ quan viên phụ trách cụ thể lại cứ lằng nhằng vòng vo, mất cả ngày không được tích sự gì.

Lãnh Nghệ tức giận, định đi tìm Liêu tri phủ, Đồng sư gia khuyên can, loại chuyện này không thể nói với Liêu tri phủ, nói ra sẽ khiến người kia bị xử phạt, sẽ ghi hận trong lòng, sau này làm việc càng khó khăn. Chỉ có thể tặng quà lo lót mới qua. Lãnh Nghệ không muốn cúi với loại tiểu nhân đó, nên giao cả cho Đồng sư gia phụ trách.

May tiền thưởng ám sát lần trước còn để lại một ít mới có thể lo liệu chuyện này.

Chương 222: Án mạng ở thôn Nhị Tiến!

Đến tối hôm đó Liêu tri phủ lại gửi thiệp mời Lãnh Nghê, địa điểm là tửu lâu xa hoa khác ở Ba Châu, tham gia yến hội đều là quan viên liên quan tới hình danh như đồng tri, thông phán, hình phòng tư phòng.

Liêu tri phủ nâng chén rượu lên nói:” Chén đầu tiên là để cảm tạ cao chiêu của Lãnh đại nhân, giúp bản phủ phá vụ án lưu manh giết thê tử.”

Lãnh Nghê nâng chén đáp lễ:” Đại nhân, hấn khai rồi à?”

“ Đúng!” Liêu tri phủ vuốt râu cười khà khà:” Dựa theo cách của người, sau khi lấy thức ăn thừa ở bụng người chết đem so sánh thức ăn sót lại trên bàn, không khác chút nào. Tên đó liền cúi đầu thừa nhận nhất thời nóng giận ra tay giết thê tử. Vụ án phá nhanh gọn như thế chính là nhờ cao chiêu của Lãnh đại nhân! Các vị, chúng ta mời Lãnh đại nhân một chén.”

Tất cả cùng đứng dậy uống cạn.

Bữa tiệc hôm nay còn náo nhiệt hơn hôm qua, nhất là Lỗ thông phán, tên này lần trước Hoàng chuyển vận sứ tới, tỏ thái độ không hài lòng với Lãnh Nghê, hấn cũng vào hòa. Bây giờ nhận ra Liêu tri phủ coi trọng Lãnh Nghê tăng không giảm, lại chuyển sang niềm nở với y:” Liêu tri phủ cực kỳ tán thưởng bản lĩnh phá án của Lãnh đại nhân, nói rằng xưa nay chưa từng có. Chỗ huynh đệ cũng có một vụ án cũ khó giải quyết, muốn thỉnh giáo Lãnh đại nhân, không biết được không?”

Lãnh Nghệ cũng cười giả tạo một cách chân thành với hắn:” Lỗ đại nhân cứ nói.”

Liêu tri phủ đang cầm đũa định gấp thức ăn, nghe thế hưởng ứng ngay:” Đúng, đúng, tranh thủ cơ hội Lãnh đại nhân lên Ba Châu công vụ, thỉnh giáo nhiều vào, đây là cơ hội tốt cho mọi người, còn vụ án nào chưa phá cứ mang ra đi, đây là cơ hội nâng cao chính tích đây.”

Nói vậy không phải làm khó, mà thực ra là giúp Lãnh Nghệ, ông ta thừa biết y không giỏi gây dựng quan hệ trên quan trường, chuyện y tới nha môn làm việc bất lợi, ông ta biết chứ, chỉ là không muốn trực tiếp lên tiếng. Nếu mà Lãnh Nghệ có quan hệ tốt ở phủ nha, ắt có người giúp y. Ít nhất kẻ muốn làm khó phải cân nhắc.

Lỗ thông phán sợ bị người khác tranh mất phần, nói ngay:” Vụ án này khó lắm, đã treo mấy tháng rồi ... là thế này, Đồ bang chủ của thuyền bang bị ám sát, tri phủ đại nhân nghi hộ vệ thiếp thân gây ra, nhưng thẩm vấn không có kết quả. Vì những người đó đều ở cùng nhau, làm chứng cho nhau không làm, mà người khác thì cách trăm bước, không thể giết người.”

Ba Châu có hai vị đồng tri, một quản tiền lương họ Đồng, một quản hình danh, vị này họ Hình. Hình đồng tri lắc đầu:” Không phải ta coi thường Lãnh đại nhân, nhưng vụ án này đúng là không cách nào phá được, trước mặt bao người Đồ bang chủ đột nhiên nổ tung đầu, đến cả hung khí gây án là gì còn không rõ.”

Lỗ thông phán thở dài:” Ti chức biết thế, nhưng Hoàng chuyển vận sứ và Đồ bang chủ quan hệ mật thiết, lần trước tới Ba Châu công cán còn ở tại Đồ phủ, ông ấy nhiều lần hạ công văn đốc thúc. Ti chức sút đầu mẻ trán mà không biết làm sao, không phải muốn làm khó Lãnh đại nhân.”

Kẻ giết người ngồi ngay đây, chính y chứ ai, Lãnh Nghệ muốn giữ danh tiếng của mình thì chỉ có cách tự thú, vội đứng lên nói:” Có vài vụ án đúng là không cách nào phá giải, chỉ thần tiên mới có biện pháp, phạm phu tặc tử chúng ta thì chịu rồi. Khi Đồ bang chủ bị ám sát, ti chức vẫn còn ở Ba Châu, lúc đó không lượng sức mình suy đoán một phen xem hung thủ làm thế nào, ài, rốt cuộc đúng là không biết lượng sức mình.”

Mọi người đều cười ha hả, thực ra như vậy ai nấy mới yên lòng, Lãnh Nghệ cũng chỉ là giỏi phá án hơn người khác một chút rồi cộng thêm chút may mắn thôi, chứ nếu án gì y cũng phá nổi thì mấy vị ở đây mới là người cần đề phòng y, chẳng may mấy chuyện bất pháp bị y nhìn thì có mà chết.

Hình đồng tri lại nói:” Còn vụ án do Thâm hình viện đốc thúc có thể nhờ Lãnh đại nhân góp ý.”

Lãnh Nghệ học lịch sử pháp chế, đương nhiên biết Thâm hình viện là cơ quan do Tổng thái tông lập ra, vì phân tán một phần chức quyền của cơ quan Trung Ương, tăng quyền lực cho hoàng đế. Mà cơ cấu tư pháp tối cao mới thành lập này chủ yếu phụ trách công tác thẩm hạch án tử hình, nói cách khác, các vụ án tử hình do Đại lý tử thẩm hạch phải báo cho Thâm hình viện phúc tra, sau đó mới báo lên hoàng đế phê chuẩn.

Liêu tri phủ gật gù:” Vụ án đó tuy khó, nhưng không hoang đường như cái chết của Đồ bang chủ, nếu Lãnh đại nhân phá được thì đúng là giúp bản phủ một việc lớn.”

“ Đại nhân cứ nói, ti chức tận lực.” Nghe tới án khó là Lãnh Nghệ hứng thú rồi:

“ Ừm!” Liêu tri phủ nhớ lại:” Chuyện là thế này, thời gian Tết Xuân, bản phủ có xuống một cái thôn, gọi là thôn Nhị Tiến, vì thôn này xuất hiện hai vị tiến sĩ bản triều. Thôn này nhân khẩu không nhiều, vậy mà trong ba ngày xảy ra liên tục hai vụ án mạng. Vụ thứ nhất là vào ngày 10 tháng 1, trong

thôn có đại hộ họ Tô, đích tôn bị giết. Ba ngày sau, Hạ thị thê tử một thôn dân họ Hách bị giết tại nhà, đầu bị chọc mấy lỗ, chết rất thảm.”

Lãnh Nghê chấp tay hỏi:” Đại nhân, sao Thảm hình viện lại đốc thúc hai vụ án này?”

“ Chỉ có vụ án của đại thiếu gia là do Thảm hình viện đốc thúc. Vì Tô lão thái gia trước khi cáo lão hoàn hương làm ở đại lý tự, tuy không phải là quan lớn, nhưng Tô lão thái gia và Nhị nhi tử đều là tiến sĩ, đây là điều cực hiếm có, cũng đáng được tán dương, nên quan phủ mới sửa thôn thành thôn Nhị Tiến.”

“Đồng thời Tô lão thái gia rất được tôn kính, quan hệ rộng. Nhị tử của ông ta tuy chỉ là một tá quan ở lễ bộ, nhưng thảm hình sứ Thảm đại nhân của Thảm hình viện là đồng nghiệp cũ của Tô lão thái gia. Thêm vào quan mới nhậm chức, muốn làm ra thành tích, vì thế báo lên hoàng đế, hoàng đế phê Thảm hình viện châm chước mà làm. Thảm hình sứ hạ công văn nghiêm khắc, nói vụ án này khiến người nghe khiếp hãi, lệnh Ba Châu phải phá án trong vòng một tháng.” Liêu tri phủ giải thích:

Lãnh Nghê ồ một tiếng, coi như đã hiểu, không phải vụ án tính chất nghiêm trọng, mà là do quan hệ bên trên ép xuống.

Chương 223: Đi tới hiện trường!

Không biết có phải là bị ảnh hưởng bởi tư tưởng dưỡng lão của Liêu tri phủ không, quan viên Ba Châu đều lười biếng, chuyện gì hoãn được thì hoãn, chuyện nào bỏ được thì bỏ, chuyện nào đùn đẩy được thì đùn đẩy. Điều này khiến chính sự ở Ba Châu rất trì trệ, bởi thế mới có chuyện Đồ bang chủ một tay che trời như thế.

Nếu nói có điểm nào hay ở chuyện này thì đó là tranh đấu quan trường ở Ba Châu cũng không gay gắt.

Bởi vậy hôm nay kiếm được tên culi như Lãnh Nghệ, mọi người tích cực tranh thủ, cũng là vì tính chất quan trường nơi này lười biếng, sóng yên biển lặng mà ra, chứ nếu ở nơi khác, người này can thiệp sự vụ người khác là tối kỵ.

Hình đồng tri nói:” Vốn Liêu tri phủ sớm có ý mời Lãnh đại nhân, nhưng đúng lúc xuân canh đại sự, lại nghe nói Lãnh đại nhân đã mặc thường phục xuống quê tìm hiểu dân tình nên gác lại. Lần này vừa vặn Lãnh đại nhân tới Ba Châu công vụ, nhất định phải giúp chúng tôi giải nguy cấp .”

“ Hình đại nhân quá khen rồi.” Lãnh Nghệ vội khiêm tốn một câu:

Lỗ thông phán lên tiếng:” Vụ án thứ hai tạm thời có thể không cần để ý, trước tiên dồn sức vào vụ án đầu rồi thông thả tra sau. Đương nhiên, nếu Lãnh tri huyện có thể phá cả hai thì không thể tốt hơn.”

: Tất nhiên, ti chức dốc toàn lực.”

“Được, vậy thì bản phủ sai nha môn đưa quyền tông cho người xem trước, chiều mai ta cùng Lãnh đại nhân tới thôn Nhị Tiến tra án.” Liêu tri phủ quyết định nhanh chóng:

Lỗ thông phán nghe Liêu tri phủ muốn đưa Lãnh Nghệ tới thôn phá án thì tích cực xung phong:” Đường xá xa xôi, ti chức đưa Lãnh đại nhân thay cho đại nhân vậy.”

Liêu tri phủ lắc đầu:” Đây là vụ án đầu tiên do Thảm hình viên đốc thúc sau khi thành lập, nếu làm hỏng, thể diện mọi người đều khó coi. Bản phủ đích thân đi mới yên lòng.”

Ngày hôm sau từ sáng sớm Lãnh Nghệ đã tới hình phòng phủ nha, tư phòng chuẩn bị hai quyền tông của hai vụ án, còn dọn riêng một gian phòng cho Lãnh Nghệ yên tĩnh đọc quyền tông.

Quyền tông không ít, đặt biệt là vụ án cái chết Tô đại thiếu gia, tra rất kỹ, toàn bộ thôn dân đều bị tra hỏi. Tuyệt đại đa số toàn thứ linh tinh, chẳng liên quan gì tới vụ án.

Lãnh Nghệ chủ yếu xem thi cách, tức là báo cáo pháp y cổ đại, cùng với hình vẽ và ghi chép hiện trường, mấy thứ này khách quan hơn.

Hung khí trí mạng phát hiện ở hiện trường là một tảng đá cuội to bằng cái bát, thứ này được đặt trong phòng vật chứng ở nha môn, Lãnh Nghệ lập tức bảo thư lại mang tới.

Trên tảng đá này có dấu máu, có cả chút tóc dính vào, nhưng không dính dấu tay hung thủ vào vết máu, vậy là không cung cấp được manh mối gì.

Ở vụ án thê tử thôn dân Hách Vĩ bị giết, vết thương trên thân thể người chết rất lạ, có hình tam giác, loại vết thương này Lãnh Nghệ chưa bao giờ gặp qua, không biết là thứ hung khí gì tạo thành.

Buổi trưa Lãnh Nghê dùng cơm ở nha môn, ăn xong cùng Liêu tri phủ tới thôn Nhị Tiến.

Thôn Nhị Tiến trực thuộc Ba Châu, cách phủ thành chưa tới 30 dặm, hai người cưỡi ngựa dẫn theo nha dịch, bộ khoái cùng với Hình đồng tri và Lỗ thông phán đi một canh giờ là tới thôn.

Đúng là một cái thôn nhỏ, nằm giữa hai ngọn núi, mấy chục hộ gia đình phân tán rải rác trên các mảnh ruộng nước lớn nhỏ, phong cảnh hữu tình. Nhưng Lãnh Nghê có kinh nghiệm rồi, sơn thanh thủy tú so với thành thị náo nhiệt, sát cơ chẳng khác gì, thậm chí càng vắng vẻ, cái thôi thúc phạm tội càng lớn.

Đã có nha dịch vào thôn thông báo, lý trưởng trong thôn dẫn đội ngũ hương thân đứng đón ở cửa thôn.

Bình thường người ta gọi cửa thôn chỉ là một cách nói ước lệ, có thể chỉ là cái cây lớn nào đó cắm bia đá bên cạnh, ai cũng gọi đó cửa thôn. Nhưng đây là cửa thôn thật, bốn cái cột lớn cao tới cả trượng tạo thành cửa thôn với ba lối vào, mà lối đi giữa còn đủ cho hai cái xe ngựa tránh nhau, khí thế một thôn có hai tiền sĩ lộ rõ ra đó.

Liêu tri phủ nói với Thường lý trưởng:” Hôm nay bản phủ mời tới một cao nhân phá án, Lãnh đại nhân tri huyện Âm Lăng, nhất định sẽ phá được vụ án này ... Tô lão thái gia đâu?”

Tô lão thái gia chính là vị kinh quan đã cáo lão, lần trước Liêu tri phủ tới, ông ta còn dẫn cả nhi tử tôn tử ra. Không ngờ lần này không tới, lòng Liêu tri phủ liền không vui.

Thường lý trưởng là ông già béo lùn, mắt tai mũi miệng như đều dồn cả vào giữa mặt, thoát nhìn thì cảm thấy rất buồn cười.” Lão thái gia vì vụ án mãi không phá được, thương tâm

giận dữ, nên bệnh nằm giường nhiều ngày. Người nhà ở bên giường hầu hạ, cho nên không tới.”

Liều tri phủ ngọt nhạt:” Bệnh thì tất nhiên là không cần tới, lát nữa bản phủ tới nhà bái phỏng, Lãnh đại nhân còn có chuyện muốn hỏi họ. Giờ dẫn ta tới nơi xảy ra vụ án.”

Thường lý trưởng cũng biết tri phủ đại nhân không hài lòng rồi, vâng dạ dẫn họ tới nơi án mạng xảy ra, không nhiều lời.

Địa hình nơi này nhìn xa thì bằng phẳng, nhưng tương đối thoi, tới gần mới thấy khá mấp mô, nơi xảy ra vụ án là một cái ruộng ở chỗ thấp. Men theo bờ ruộng có con đường nhỏ, nơi xảy ra vụ án là bãi cỏ.

Lãnh Nghệ đứng đó phát hiện, chỉ nhìn thấy núi, còn chỗ khác không thấy.

Hỏi ra liền biết khi đó là buổi trưa, mấy đứa bé chơi đùa trong thôn phát hiện ra đầu tiên, thấy gáy nạn nhân bị đá đập nát, khi người lớn tới nơi thì đã chết rồi. Có điều khi người nha môn tới thì thi thể đã được đưa về Tô gia đại viện, cho nên vị trí thi thể do trẻ con và người Tô gia nói.

Lãnh Nghệ chỉ tin khi chính bản thân hỏi thoi, hỏi lý trưởng:” Ta có thể hỏi mấy đứa bé đầu tiên phát hiện thi thể chứ?”

“ Đương nhiên là được, người có thể hỏi bất kỳ ai.” Đây chính là nguyên nhân Liều tri phủ đi theo, bằng không e là chỉ có Lãnh Nghệ với Lỗ thông phán, người ta sẽ gây khó dễ, vụ án này ông ta chỉ cần phá được, Tô gia không nể mặt, ông ta chẳng khách khí:

Thường lý trưởng vâng dạ, cho người gọi ngay mấy đứa bé tới.

Chương 224: Chỉ có thể do kẻ thù làm!

Mấy đứa bé này đứa lớn nhất chỉ bảy tám tuổi, nhỏ nhất bốn năm tuổi, đều gầy gò, Lãnh Nghê giữ đứa lớn lại, cho mấy đứa nhỏ đi trước, ngồi xuống xoa đầu nó:” Kê cho thúc thúc hôm đó cháy thấy gì, được không?”

Đứa bé này mặt sáng sủa lanh lợi, mồm miệng lưu loát:” Hôm đó bọn cháu tới con kênh phía trước mò cá, khi trở về đi qua đây thấy một người nằm đó, đầu toàn máu, xung quanh trắng trắng đỏ đỏ sợ lắm. Bọn chúng nó không dám tới, nên cháu tới một mình, sau đó nhận ra là Tô đại ca, đầu bị nát rồi, bọn cháu vòng qua bờ ruộng vừa chạy vừa hô, Tô đại ca chết rồi. Cháu tới tận cổng Tô gia đại viện, sau đó người nhà họ khiêng về, còn bảo cháu đi gọi lý trưởng, chỉ thế ạ.”

“ Vậy các cháu phát hiện thi thể lúc nào?”

“ Sắp ăn cơm ạ.”

Thấy đứa bé trả lời mơ hồ, Liêu tri phủ bổ xung:” Khoảng chính Ngọ, đây là do Tô gia nói, nhà họ mỗi ngày ăn cơm vào chính Ngọ, hôm đó Tô đại thiếu gia ra ngoài tới giờ cơm mà chưa về, đang định đi tìm thì mấy đứa bé chạy tới báo.”

Lãnh Nghê hỏi đứa bé:” Khi đó cháu không đụng vào thi thể chứ?”

Đứa bé lắc đầu ngay:” Đáng sợ như thế, ai mà dám đụng vào ạ.”

“ Vậy ai đụng vào thi thể đầu tiên?”

“ Chắc là phó tông Tô gia, bọn cháu gọi họ tới rồi họ không thi thể về.”

“ Thế khi phát hiện thi thể, bên cạnh có ai khác không?” Lãnh Nghệ lại hỏi:

“ Có ạ, Đại Trụ ca, Du Bình ca, Đầu Bẹt ca, Ngưu Cổ ca, Đào Hoa tử, Thủy Tiên tử, họ đều đang làm việc ngoài ruộng, nghe cháu kêu lên liền chạy tới, bảo cháu đi gọi người.” Đứa bé gập ngón tay tuôn ra một tràng những cái tên:

Lãnh Nghệ xoa đầu khen nó thông minh, y xuống thôn quê nhiều rồi, ít đứa bé được như thế lắm, bảo lý trưởng gọi mấy người vừa được kể tên, trong thời gian đó hỏi những đứa bé khác, chúng đều trả lời tương tự.

Lát sau mấy người kia tới, Lãnh Nghệ bảo họ đứng ở vị trí khi đó, hỏi đứa bé lớn có đúng không, nó nói không chú ý lắm, chỉ nhớ đại khái.

Lãnh Nghệ cho gọi Đại Trụ to đen lù lũi như cái cột tới:” Khi đó người có thấy Tô đại thiếu gia đi qua không?”

Đại Trụ lắc đầu:” Khi đó tiểu nhân đang xới đất, khi nghe tiếng la mới chạy tới.”

“ Người có thấy người khác đi qua không, nghĩ thật kỹ hãy nói.” Lãnh Nghệ nhìn thẳng vào mắt hắn:

Đại Trụ không né tránh mắt y:” Tiểu nhân vừa làm đất vừa trò chuyện với Du Bình và Ngưu Cổ, không để ý cái khác, song cũng không thấy người nào đi qua.”

Tiếp đó Du Bình và Ngưu Cổ tới cũng được hỏi, bọn họ xác nhận là vừa làm việc vừa tán gẫu với Đại Trụ. Lãnh Nghệ lần lượt hỏi mấy lần, không phát hiện ra điều gì.

Liều tri phủ thấy Lãnh Nghệ đã tra hỏi xong mới tới tới bên cạnh:” Sao rồi?”

Lãnh Nghệ chấp tay nói:” Đại nhân, người chết bị hung thủ dùng đá đập vào đầu nhiều lần mà chết, theo ghi chép trên thi cách thì thi thể không có dấu vết ấu đả, chứng tỏ là hung thủ tập kích. Vừa rồi theo đám Đại Trụ nói, bọn họ không nghe thấy động tĩnh gì, cũng không thấy ai đi qua. Ngọc bội và túi tiền còn nguyên, bài trừ khả năng giết người cướp của, vậy khả năng cao là mưu sát có tính toán. Cho nên phương hướng điều tra của ti chức là kẻ thù người chết.”

Gãy gọn súc tích dễ hiểu, hơn cái đồng quyền tông kia nhiều Liêu tri phủ rất hài lòng:” Rất có lý, đi, ta dẫn người tới Tô gia.”

Muốn điều tra kẻ thù vậy phải tới Tô gia, khi họ tới nơi thì Tô gia lão đại và lão tam với mấy tôn tử nghênh tiếp, lão nhị đang ở kinh thành.

Trạch viện Tô gia hết sức khí phái, xây theo hướng từ bắc tới nam, trước cổng có hai cái cột cờ lớn cao tới năm trượng, đại môn cũng treo hai tấm biển, một đề Tô phủ, một là tấm biển chữ vàng “Nhất môn lưỡng tiên sĩ”.

Đi qua đại môn liền thấy chính đường đặt trên đường trung trục, bên trái bên phải đều có nhĩ phòng, các phòng nối liền nhau, các gian đối diện nhau, xây hết sức vuông vức quy củ, nha hoàn gia đình ăn mặc sạch sẽ, nghi lễ chu đáo. Vừa nhìn một cái, cảm giác đầu tiên của Lãnh Nghệ là gò bó.

Tới phòng khách chia chủ khách ngồi xuống, Tô Đại chấp tay:” Gia phụ tuổi cao, thương tâm tôn tử, cho nên bệnh không ra đón được, mong các vị đại nhân lượng thứ.”

Liêu tri phủ qua loa vài câu rồi giới thiệu:” Đây là Lãnh tri huyện được bản phủ chuyên môn mới tời vì vụ án này, bản lĩnh phá án của Lãnh tri huyện rất cao.”

Tô Đại là trung niên, ăn mặc kiểu văn sĩ, râu dài rất đẹp, từ ánh mắt là biết thuộc hạng cao ngạo, song có chút trầm uất của kẻ bất đắc chí, ông ta hiểu nhiên không coi một tri huyện nhỏ nhoi ra gì.” Cao hay thấp tại hạ không quan tâm, chỉ quan tâm ai giết nhi tử mình thôi.”

Lãnh Nghê càng lạnh nhạt:” Ta cũng muốn biết đáp án này, vì thế phải điều tra trong phủ, hi vọng các vị phối hợp.”

“Được!” Tô Đại trả lời đơn giản, như thể người trên cho phép kẻ dưới:

“Vậy ta muốn hỏi riêng ngươi trước.” Lãnh Nghê chấp tay một cái:

Tô Đại liền cho người khác đi ra, ngồi đó ung dung đợi, dáng vẻ quân tử thẳng thắn, không có bất kỳ điều gì cần che giấu.

Lãnh Nghê bắt đầu đặt câu hỏi:” Tô đại thiếu gia hôm đó ra ngoài lúc nào, ra ngoài làm gì?”

“Chuyện này về sau ta mới biết, khi đó ta đang trò chuyện với lão thái gia, nghe gác cửa nói, nhi tử ta đi tới trưa chưa về, đi làm gì thì trông cửa không hỏi.”

“Tô đại thiếu gia không có phó nhân sao?”

“Có nhưng nó không cho người đi theo, chỉ đi một mình, vì chuyện này ta treo tên phó tòng đó lên tra hỏi mấy ngày, hắn chỉ nói thiếu gia không cho đi theo mà không nói nguyên nhân.” Tô Đại trả lời rất坦然 nhiên:

Lãnh Nghê trầm ngâm:” Chính xác Tô đại thiếu gia ra ngoài lúc nào?”

“Khi đó trông cửa cỏ hỏi, sắp cơm trưa rồi thiếu gia còn ra ngoài à, hắn không trả lời đã đi.”

“Vậy khi nào có tin Tô đại thiếu gia bị giết?”

“ Sau giờ cơm, chừng một tuần hương.”

“ Tô đại thiếu gia có kẻ thù không ... Hi vọng trả lời thật, chỉ có thế ta mới có phương hướng phá án chính xác.”

“ Được!” Tô Đại cau mày suy nghĩ.” Nói thế nào đây, Tô gia là gia tộc lớn, có ruộng có đất, không thể thiếu người ghen ghét, nếu nói tới kẻ thù không phải không có.”

“ Bất kể là nguyên nhân gì, chỉ cần có thù oán tới mức có thể giết người xin Tô lão gia nói ra.” Lãnh Nghê nghiêm túc nói:

Chương 225: Súc sinh cầm thú! (1)

“Được! Có ba người, Lý Hữu Quý, Tống Tài và Cao Phủ.” Tô Đại cân nhắc một lúc rồi thông thả kể:” Lý Quý từng mắng lão thái gia nhà ta là giả từ bi, nhi tử ta nổi giận, dẫn phó nhân đi đánh cho hắn một trận, gãy tới mấy cái răng, hắn thề sẽ giết con ta.”

“Một kẻ tên Tống Tài, nợ nhà ta không ít tiền, định dùng nương tử hắn dụ dỗ con ta để xóa nợ. Con ta tất nhiên không thích loại tiện nhân đó, ả nhiều lần quyến rũ, con ta lại thật thà nên mắc bẫy lên giường với ả. Tống Tài xông vào bắt gian, ả liền nói con ta cưỡng bức, khóc lóc muốn treo cổ. Rõ ràng là đổi trắng thay đen, con ta tức giận đánh hắn.”

Lãnh Nghệ cau mày, một lần đã đành kẻ này cứ hơi tí là ra tay đánh người, xem ra cũng là loại tiểu ác bá trong thôn chứ chẳng thật thà gì như Tô Đại nói.

Tô Đại dường như đoán được ý nghĩ của Lãnh Nghệ:” Tại hạ đã giáo huấn nó mấy lần, ài, chỉ là sau này không còn cơ hội nữa.”

“Nói người thứ ba đi.”

“Người thứ ba là Cao Phủ, là con bạc, mê bạc thành thói, cả ngày đánh bạc với người ta, thua không trả. Hắn thua con ta, nợ rất nhiều không trả nổi, bắt bán ruộng đất trả nợ, hắn không chịu. Đệ đệ ta ra mặt nói lý với hắn, hắn không nghe còn đánh đệ đệ ta, thế là nhà ta cáo quan, hắn bị đánh đòn. Đây vốn là chuyện nha môn, hắn lại đi khắp nơi nói nhà ta ỷ

thể khinh người. Cho nên lại đánh hấn một trận, đó là do hấn trêu chọc vào nhà ta ...”

“ Ta hiểu rồi.” Lãnh Nghê cắt ngang lời giải thích vô nghĩa của ông ta:” Còn ai nữa không?”

“ Chủ yếu là ba người này, còn lại có chút va chạm lật vật thôi, nếu nói thù hận thì chỉ có ba kẻ.”

“ Đúng là có chuyện như vậy, nhưng hung thủ không phải ba kẻ này.” Liêu tri phủ thấy Lãnh Nghê nhìn sang mình thì trả lời:” Lý Hữu Quý khi đó đang làm việc ngoài ruộng, rất nhiều thôn dân nhìn thấy, mà nơi hấn làm việc cách tới mười mấy dặm, nên không phải. Tống Tài càng không thể, hai ngày đó hấn tới nhà nhạc phụ ở thôn bên chúc Tết, cách sáu mươi dặm, nhiều người làm chứng trưa hôm đó hấn ở nhà thân thích ruộng rượ. Cao Phủ thì bị đau bụng nhiều ngày, mỗi ngày đi mười mấy lần, nằm trên giường không đi đâu. Bên ngoài nhà hấn luôn có chủ nợ đợi, họ làm chứng hấn chỉ nằm trên giường ... Những điều này bản phủ đã điều tra xác nhận kỹ càng, không sai được.”

Lãnh Nghê vẫn quyết định tự mình đi hỏi chuyện ba người có thù với Tô gia.

Người bọn họ tới tìm đầu tiên là Lý Hữu Quý, Thường lý trưởng dẫn đường, nhanh chân đi vào trong sân quát:” Lý Hữu Quý, tri phủ đại nhân và các vị đại nhân tới tra án, còn không mau ra nghênh tiếp.”

Lý Hữu Quý đang ở trong bếp làm cơm, nghe vậy chạy vội ra, chân tập tễnh quỳ xuống lạy liên hồi.

Lãnh Nghê bảo hấn đứng dậy vào nhà nói chuyện, nào ngờ vừa vào đã phải ra ngay, vì nhà hấn không khác gì chuồng gia súc, thối không chịu nổi.

Thế là Thường lý trưởng sai người mang bàn mang ghế ra ngoài sân, lấy mấy cái bát sứ mẻ trong bếp, chỉ có nước nóng thay trà.

Lãnh Nghệ nhìn chân hấn hỏi:” Chân người làm sao thế?”

Lý Hữu Quý cúi gầm mặt, đáp hàm hồ:” Không sao ạ.”

Lãnh Nghệ không truy hỏi:” Ngày Tô đại thiếu gia bị giết, người đã ở đâu?”

“ Tiều nhân và nương tử cùng hai đứa nhi tử làm ruộng, khi đó còn có cả nhà Long đại thúc, Tạ đại tẩu, còn có nhà Kiều phiến tử đều ở đó. Tới tận khi mặt trời lặn mới cùng về nhà. Trên đường về nghe nói Tô đại thiếu gia chết, Tô gia nhất định nói tiều nhân làm, đánh một trận, đưa tới nha môn. Nhà bọn chúng đúng là ...” Lý Hữu Quý nói tới đó biết lỡ mồm, nhìn Thường Lý Trưởng một cái, rụt cổ lại:

Thường Lý Trưởng quát:” Người nhìn ta làm cái gì? Đại lão gia hỏi sao trả lời vậy, hiểu chưa?”

Lý Hữu Quý cúi gầm mặt.

Lãnh Nghệ biết nơi này quá nhiều người khó tránh khỏi tai mắt Tô gia, khó nghe được điều cần nghe, nhỏ giọng nói với Liêu tri phủ một câu rồi đứng dậy:” Vào nhà rồi nói.”

Lý Hữu Quý cuống lên theo thói quen nhìn Thường lý trưởng:” Trong nhà bừa lắm ạ.”

“ Không sao.” Lãnh Nghệ chấp tay sau lưng đi trước, không quan tâm xung quanh bừa bộn tới chẳng có chỗ đứng chân, mùi hôi thối do thiếu vệ sinh cùng thức ăn ôi thiu, hình như còn cả mùi làm người ta không muốn nhắc tới. Y vào thẳng phòng ngủ, đợi Lý Hữu Quý tập tễnh đi vào mới hỏi:” Nương tử và hài tử của người đâu?”

“ Về nhà mẹ đẻ rồi ạ.”

“ Vì sao?”

Lý Hữu Quý cố kìm tiếng khóc, mồm thì đã méo đi:” Không, không sống được nữa.”

“ Vì sao?”

Lý Hữu Quý lắc đầu.

Lãnh Nghệ nói nhỏ:” Ta là truyện huyện Âm Lang, không phải quan nơi này, tri phủ mời ta tới để phá án, người nói cho ta, ta không nói cho ai hết.”

Lý Hữu Quý vẫn không nói.

Lãnh Nghệ biết thế nào cũng liên quan tới Tô gia, xem ra nhà đó có vấn đề, nói:” Người nên biết, quan phủ nhất định tra tới cùng vụ án này, phải tra được hung thủ, người mới không bị Tô gia làm phiền, hiểu chưa? Nên người cần thành thật trả lời ta, vì như thế mới có lợi cho người.”

Lý Hữu Quý nghĩ một lúc rồi gật đầu, đằng nào thì chuyện còn có thể tệ hơn được nữa sao, Tô gia đã coi hắn là kẻ giết người rồi, cứ thế này làm sao sống nổi với cái nhà đó được, giả sử những lời hôm nay có truyền tới tai Tô gia cũng ăn trận đòn nữa chứ gì.” Đại lão gia muốn biết gì cứ hỏi, tiểu nhân có sao trả lời vậy, tuyệt không giấu diếm.”

“ Được rồi, vì sao người nói Tô gia đại lão gia giả từ bi?” Lãnh Nghệ hỏi thật nhỏ:

“ Vì ông ta vốn là kẻ giả từ bi, cả nhà đó đều như vậy.” Nhắc tới chuyện này Lý Hữu Quý căm hận ra mặt, không nói thì thôi, nói một cái liên tuôn ra cả tràng:” Mồm thì nói lời nhân nghĩa đạo đức, lòng tàn độc hơn lang sói.”

“Tiểu nhân vay nhà ông ta năm gánh cốc, giao hẹn mùa thu trả bảy gánh. Khi thu hoạch xong, tiểu nhân đem cốc trả nợ, ông ta nói, năm nay giá lương thực cao, nếu ông ta để tới mùa

thu sẽ bán được bằng mười gánh, nên bắt tiểu nhân trả mười gánh!”

“Tiểu nhân lúc đó nói lý với họ, nhưng họ ngang ngược bắt trâu cày nhà tiểu nhân. Tiểu nhân hết sách, đành trả 10 gánh, ông ta không trả trâu, nói trâu chết rồi, coi như 10 gánh cóc kia là tiền đền, không trả nữa ... Trâu của tiểu nhân dù bán rẻ cũng được 30 gánh lương thực! Tiểu nhân không chịu, tới nói lý, họ không cho vào nhà. Sau đó tiểu nhân nghe nói Tô gia đại thiếu gia cưỡng bức nương tử của Tống Tài thì càng giận, đứng trước cửa nhà chúng là lũ sói dữ, giả tử bi. Bọn chúng liền đánh tiểu nhân một trận, gãy mấy cái răng.”

Chương 226: Súc sinh cầm thú! (2)

Lãnh Nghệ đã đoán trước câu trả lời sẽ không giống lời Tô gia, hỏi:” Vậy chuyện Tô đại thiếu gia cưỡng gian nương tử Tống Tài là thật chứ?”

Lý Hữu Quý gật mạnh đầu:” Đương nhiên là thật ạ, Tống Tài tận mắt thấy hai tên phó tông của tên súc sinh giữ chân của nương tử hắn, cho tên súc sinh đó cưỡng bức, nằng phản kháng cào nát mặt tên súc sinh đó cơ mà, làm hắn thời gian dài trốn biệt trong nhà.”

“ Sao Tống Tài không báo quan?” Lãnh Nghệ biết câu này là thừa thãi, nhưng vẫn phải xác nhận:

Quả nhiên Lý Hữu Quý đáp:“ Không dám đi ạ, Tô gia không phải dễ chọc.”

Lãnh Nghệ quay câu hỏi cũ:” Chân của người làm sao thế?”

Lý Hữu Quý nghiêng răng căm tức:” Bị Tô gia đánh ạ, sau khi tên thiếu gia súc sinh bị người ta dùng đá đập chết, chúng hoài nghi tiểu nhân nên bắt về treo lên đánh. Tiểu nhân nói lúc đó đang làm ruộng, chúng không nghe, dứt khoát ép tiểu nhân nhận tội, tiểu nhân thà chết không nhận, chúng đánh chân tiểu nhân thành thế này.”

“ Không phải người có tận mấy nhà làm chứng hôm đó đang làm ruộng ở nơi khác cách mười mấy dặm à?” Lãnh Nghệ cau mày, quan phủ ép cung vì muốn kết án, Tô gia ép cung vì cái gì:

“ Đứng là thế ạ, nhưng bọn chúng cứ nói tiểu nhân thuê người làm, tiểu nhân không làm mà, ngài xem, nhà tiểu nhân thế này, có tiền mà thuê người giết tên súc sinh đó à? Nhà tiểu nhân đời đời chỉ biết làm ruộng, làm sao biết đi thuê ai giết người chứ.” Lý Hữu Quý kêu oan, hắn mở miệng là súc sinh, ngậm miệng lại cũng là súc sinh, chưa từng nói thẳng tên, cho thấy hắn hận Tô đại thiếu gia thế nào.” Trừ bắt người ra chúng còn bắt ai?”

“ Bắt Tổng Tài và Cao Phú, có điều tiểu nhân bị đánh thảm nhất. Tô gia bắt bọn tiểu nhân xong đưa lên nha môn, quan phủ nhốt mấy ngày không có chứng cứ đành thả bọn tiểu nhân ra. Nhưng Tô gia không chịu buông tha, thường tới nhà kiểm chuyện. Nương tử của tiểu nhân rất sợ, sau khi thương lượng với tiểu nhân thì dân con về nhà mẹ đẻ lánh nạn.”

Lãnh Nghệ đã nắm được câu chuyện, vỗ vai hắn.” Người yên tâm, ta sẽ cố hết sức giúp người đòi lại công bằng.”

Lý Hữu Quý rung rung nước mắt quỳ sụp xuống bái lạy.” Đa tạ đại lão gia!”

Tiếp đó bọn họ tới nhà Tổng Tài, nhà ở giữa thôn, nhà tranh vách đất, vườn bừa bộn chứng tỏ lâu rồi không ai dọn dẹp, gõ cửa không ai ra mở, Thường lý trưởng hỏi hàng xóm, hàng xóm đáp trong nhà có người, chỉ không biết tại sao không mở.

Thường lý trưởng nổi giận, dùng chân đá cửa quát tháo, rốt cuộc có người ra mở cửa, là một đứa trẻ con, nó nhận ra Thường lý trưởng muốn đóng cửa, nhưng ông ta đã nhanh hơn giật mạnh cửa, cao giọng quát tháo đi vào.” Tổng Tài, ta biết người ở nhà, mau ra đây, tri phủ đại lão gia tra án.”

Vừa đi vào thì trong phòng có một mùi khai thối nồng nặc truyền ra khiến người ta muốn bỏ chạy, té ra là góc phòng có cái thùng tiểu không đóng nắp.

Lãnh Nghệ bước vào, thấy một nam tử nằm trên giường, mặt mang vẻ bệnh hoạn, giường treo màn, sau màn có thứ gì đó nhúc nhích.

Thường lý trưởng tức giận quát:” Tổng Tài, người làm cái gì thế hả? Đã bảo với người đại lão gia muốn tới tra án, còn không dậy mà đón, nằm trên giường làm cái gì? Giờ nào rồi hả? Tức phụ người đâu?”

Nói tới đó nghe thấy sau màn có tiếng hét, là giọng nữ tử, rồi có thứ gì đó chui xuống giường.

Lãnh Nghệ ngồi xuống nhìn gầm giường, chỉ thấy một nữ tử giấy gò, co người rụt cổ như con rùa, mặt đầy vẻ sợ hãi, đang ra sức chui vào góc gầm giường, tay cầm một cái kéo, một đầu nhọn đã gãy.

Tổng Tài cố gắng vén chăn muốn xuống giường, nhưng đứng lên một cái đã lão đảo, toàn thân run bần bật, mặt thì đỏ bừng, có thể ngã bất kỳ lúc nào.

Lãnh Nghệ đỡ lấy hắn, thấy tay hắn nóng rực, nói:” Người đang bệnh, không cần dậy, nằm xuống đi.”

Tổng Tài được Lãnh Nghệ đỡ nằm xuống, luôn miệng cảm ơn.

Thường lý trưởng ngồi xuống nhìn nữ tử dưới gầm giường, quát:” Tổng Tài tức phụ, trốn dưới đó làm gì, mau ra đây, đại lão gia tới tra án.”

Tình hình này cũng giống như ở nhà Lý Hữu Quý, Liêu tri phủ thích làm bề tôi, chuyện gì không liên quan tới ông ta thì ông ta giả ngốc, kỳ thực là người tinh minh lõi đời lắm. Bảo tất cả mọi người ra ngoài, chỉ cần để Lãnh Nghệ tra hỏi là được, ông ta tới đây là thế, đảm bảo Lãnh Nghệ tra án thuận lợi, không ai làm khó y.

Đợi tất cả ra ngoài rồi, Lãnh Nghệ ôn hòa nói với Tống Tài:” Mời phu nhân của người ra đi, không cần khăn trương.”

Tống Tài giọng yếu ớt:” Thực sự ngại quá, tức phụ tiểu nhân có bệnh, một khi sợ hãi thì mất rất lâu mới bình thường lại, ai gọi cũng vô ích, bao gồm cả tiểu nhân.”

“ Có phải sau lần Tô gia đại thiếu ...”

Ai ngờ vừa nghe thấy cái tên này, dưới gầm giường phát ra tiếng ghen ngào, không biết là khóc hay là gào, ai nghe cũng chua xót.

Nghe tiếng thê tử kêu khóc thương tâm như vậy, Tống Tài bi phẫn, mắt đỏ lên:” Đại lão gia, đừng nhắc tới cái tên súc sinh đó, nàng không chịu nổi, nương tử tiểu nhân ... Chính là, chính là bị tên cầm thú đó làm hại .. Mới sinh bệnh này, xin ngài tin tiểu nhân ... Chuyện không như Tô gia kể đâu.”

Lãnh Nghệ kéo ghế tới gần giường ngồi xuống:” Rất cuộc chuyện thế nào, người có thể kể cho ta không? Yên tâm cứ nói thật, ta tới đây không phải bênh vực loại ác bá như Tô gia đâu, ta được nghe chuyện chúng làm với Lý Hữu Quý rồi.”

Nghe một vị quan lão gia gọi Tô gia là ác bá, Tống Tài như tìm được người đồng cảm, vừa khóc vừa nói:” Hôm đó tiểu nhân làm việc ngoài ruộng, tới trưa không thấy nhi tử đưa cơm, tiểu nhân đói bụng phải về nhà. Về tới nhà thì thấy nhi tử ngồi trong sân khóc, hỏi nó tại sao, nó nói là có mấy người tới nhà kéo mẹ nó vào phòng, không cho nó vào. Tiểu nhân sợ hãi xông vào, mơ hồ nghe thấy tiếng nương tử kêu như bị cái gì bịt miệng, cửa cài từ bên trong, đẩy không được.”

“Tiểu nhân đá cửa ra, nhìn thấy tên cầm thú kia không mặc quần áo từ trên người nương tử tiểu nhân bò dậy, nàng bị hai tên phó tòng đè xuống giường, miệng bị nhét giẻ.”

Chương 227: Súc sinh cầm thú! (3)

Lãnh Nghệ nghiêng răng đấm giường:” Ác tặc.”

Tổng Tài càng kể càng thương tâm, nước mắt nước mũi lem nhem:” Tiểu nhân vung cuộc lao tới, hai tên phó tòng ngăn lại, đánh tiểu nhân một trận rồi nghênh ngang bỏ đi. Tiểu nhân uất hận đi tìm lý trưởng, lý trưởng nói phải báo quan, ông ta không quản được.”

“Tiểu nhân lên Ba Châu báo quan, nhưng nha dịch nói đại lão gia không có nhà. Tiểu nhân không cam lòng quý hai ngày hai đêm, người nha môn gọi tiểu nhân vào, nói là họ điều tra rồi, là nương tử tiểu nhân ve vãn tên cầm thú, không phải cưỡng bức Tiểu nhân nổi điên, nhưng đi đâu nói đây? Đáng thương cho nương tử tiểu nhân, từ ngày đó tới giờ, cứ nghe thấy tiếng động lớn là chui xuống gầm giường ... Hu hu hu ...”

Sắt đá như Lãnh Nghệ nghe hấn khóc lóc cũng kích động, gọi loại người đó là cầm thú không sai:” Sau khi Tô ... à không tên cầm thú đó chết, Tô gia có tìm người không?”

Tổng Tài kể trong tiếng nấc nghẹn ngào:“ Có ạ, chúng bắt tiểu nhân, Lý Hữu Quý, Cao Phú về phủ, treo lên đánh, may nhờ Thường lý trưởng nói, nếu đánh chết người sẽ khó ăn nói, chúng mới đem bọn tiểu nhân lên nha môn. Ở đó bọn tiểu nhân cũng bị đánh không ít, sau không có chứng cứ nên thả ra. Nhưng Tô gia cứ nhất quyết nói bọn tiểu nhân làm”

“Ông trời ơi, đại lão gia, ngài xem đi, loại người như bọn tiểu nhân thuê nổi người giết tên cầm thú đó à, người ta có mà báo lại cho Tô gia còn được thưởng gấp mấy lần. Nhưng Tô gia cứ dứt khoát nói bọn tiểu nhân làm, Tô gia lão tam cứ vài ngày lại dẫn phó tòng tới đánh đập dày vò tiểu nhân, còn nhỏ hết mạ ngoài ruộng mới gieo....”

“Mấy ngày trước chúng trói tiểu nhân ném xuống mương, nên mới bệnh Không sống nổi nữa đại lão gia ơi ...”

Lãnh Nghệ an ủi:” Xe tới núi ắt có đường, đừng gấp, bản quan sẽ xử lý tốt chuyện của người.”

Tổng Tài quỳ lạy trên giường.

Lãnh Nghệ lại vỗ về nữ tử dưới gầm giường, nhưng không hiệu quả, nàng run bần bật, chĩa mũi kéo về phía y, đành cáo từ mà đi.

Tiếp đó tất nhiên tới nhà Cao Phú, tên hán có chữ Phú, nhưng nhà hán chẳng có điểm nào liên quan tới giàu sang phú quý, không chỉ nhà chỉ có bốn vách tường, ngay tức phụ cũng không có. Không phải Thường lý trưởng có chuẩn bị, phái người đi tìm hán về thì ngay cả người cũng không thấy đâu.

Lãnh Nghệ tới thì hán đang ngồi thu lu dưới mái hiên, lạnh lùng nhìn tất cả, dù Thường lý trưởng đem cả đông quan lớn ra dọa, hán vẫn chẳng phản ứng gì.

Vẫn như lần trước, Lãnh Nghệ nói chuyện riêng với Cao Phú trong nhà.

Gọi là nhà chứ bốn bề lọt gió, thậm chí có thể nhìn thấy người bên ngoài. Ghế trong nhà chẳng ngồi được, vì Lãnh Nghệ lo mình mà ngồi xuống là sập ngay, nên đứng hỏi chuyện:” Nghe nói người thích đánh bạc?”

Cao Phú vào nhà lại ngồi trong góc, nghe vậy cười khẩy hỏi lại” Tô gia nói với các người chứ gì?”

Lãnh Nghệ khá bất ngờ, từ khi tới nơi này trừ Đồ bang chủ nông nghênh kia, chỉ có tên này là dám ăn nói với quan lão gia với kiêu hãnh hào như thế, không có bất kỳ sự tôn kính nào. Tiếp xúc với hai người kia rồi, Lãnh Nghệ cũng đoán ra nguyên nhân:” Đúng, họ nói người mê bạc thành thói, nợ nhà họ không ít tiền, bảo người bán ruộng đất trả nợ, người không chịu còn đánh người, phải thế không?”

“ Chúng nói thế thì là thế, dù sao giờ ta thế này rồi chỉ đợi các người thôi.”

“ Đợi bọn ta làm gì?”

“ Đợi các người tới bắt ta đi làm dê thế tội, đền mạng cho tên súc sinh kia.” Cao Phú không coi vào đâu:” Các người tới đây vì chuyện này chứ gì?”

Ra là đã chuẩn bị chết rồi nên không sợ nữa, Lãnh Nghệ lắc đầu: “ Không phải, ta tới đây vì vụ án mạng của Tô đại thiếu gia, vì muốn hiểu rõ hơn nên tới tìm người, người nghĩ thế, chắc vì Tô gia làm khó người không ít nhỉ?”

“ Làm khó?” Cao Phú khịt mũi:” Nói nhẹ nhàng quá đấy, vì trả tiền đánh bạc cho Tô gia, ta phải bán cả tức phụ, nữ nhi, cái nhà này cũng giao hên bán nốt rồi, giờ ta giống đám quan viên các người hay nói, hai ống tay chỉ có gió mát! Vừa ý chưa? Giờ ta chỉ còn chút tác dụng là làm dê thế tội, ta chết rồi, vụ án cũng kết thúc, ai cũng vui, còn không mau bắt ta đi.”

“ Người không cần kích động, rốt cuộc chuyện là gì? Có thể nói cho ta biết không, chắc vừa rồi người không nghe đâu nhỉ? Ta là tri huyện Âm Lăng, không liên quan tới nơi này, tri phủ đại nhân mời ta tới chỉ để tra án. Cho nên ta và Tô gia không liên quan gì tới nhau, ta không lý do gì để bênh vực họ,

ta tới đây chỉ để tìm ra hung thủ giết Tô đại thiếu gia thôi.”
Lãnh Nghệ giải thích:

Cao Phú vẫn còn ngờ vực:” Được, hỏi đi.”

“ Vì sao nợ Tô gia nhiều tiền như thế?”

“ Người của phủ nha hỏi rồi, ngươi còn hỏi làm gì?”

“ Ngươi chỉ cần trả lời ta thôi, ta đã hỏi là phải có lý của mình.”

“ Được, vậy ta nói, đơn giản, con người ta trước kia thích đánh bạc, nhưng ta tự đặt giới hạn, mỗi lần thắng hay thua đều không quá 100 đồng là ta đi. Ta có nhà, có trâu, có thê tử, cuộc sống dư dả. Tới năm ngoái, ta gặp Tô đại thiếu gia ở đồ trường, ta thắng 100 đồng liền muốn đi. Hắn chặn ta lại không cho ta đi, sai phó tòng bao vây ta, dù ta có nói nguyên tắc của mình hắn vẫn ép ta ...”

Lãnh Nghệ hỏi lại:” Khoan, chỉ vì 100 đồng sao, đâu phải 100 lượng mà làm thế?”

“ Chỉ 10 đồng thôi, vì trước đó ta thắng hơn 90 đồng rồi, chỉ thắng hắn có 10 đồng. Nhưng Tô gia trong thôn rất ngang ngược, chịu chút thua thiệt cũng không nổi, dứt khoát ép ta đánh tiếp. Ta biết nhà hắn toàn loại vô lý nên cố tình đánh thua, nhưng mà cờ bạc nhiều lúc không do người quyết, ta liên tục thắng hắn 2 ván, được thêm hơn 70 đồng. Hắn nổi giận lấy ra đỉnh bạc 10 lượng, bắt ta đánh, ta làm sao dám chơi, trả hết tiền thắng được cho hắn, nhưng hắn nói muốn trả tiền cũng được, nhưng phải bồi thường 100 lượng.”

“ Cái gì, có thứ người khôn kiếp như vậy à?”

Nghe Lãnh Nghệ mắng tô đại thiếu gia, Cao Phú như có được cổ vũ, nói tiếp:” Ta biết mình gặp họa rồi, liên tục thỉnh tội, nhưng hắn không chịu, bắt ta đánh, ta không đánh, hắn sai gia nhân đề ta xuống bàn, hỏi chọn lớn hay nhỏ? Ta không

chịu nói, hấn bảo vừa rồi ta thắng, hấn đặt lớn, ta đặt nhỏ ta thắng. Tiếp đó hấn bảo ta làm nhà cái, đặt xúc xắc vào tay ta, ép ta đổ xúc xắc, ta lại thắng ... Đã thắng tới gần trăm lượng ...”

Lãnh Nghệ sầm mặt, y đã hiểu cái trò của Tô đại thiếu gia rồi, hấn y nhiều tiền, đặt mãi, đặt mãi rồi cũng thắng thôi, chỉ cần thắng một lần là đối thủ của hấn sẽ táng gia bại sản.

“ Ta tất nhiên biết mình sớm muộn cũng thua, lợi dụng cơ hội phó tông của hấn lỏng tay mà trốn, nhưng bị bắt lại đánh một trận. Phó tông của hấn lại giữ tay ta ném xúc xắc ... Rốt cuộc ta thua một lần, hấn nói bót cho ta số lẻ, ta nợ hấn 400 lượng.”

“ Đồ trường có quan hệ với Tô gia sao mà để chuyện này xảy ra?”

“ Ta không biết, Tô đại thiếu gia bắt ta viết giấy nợ, ta không làm, chúng ta đánh ta chết đi sống lại, ấn dấu tay của ta lên giấy nợ. Từ đó chúng ngày ngày tới nhà ta đòi nợ, bắt trâu của ta, lấy đồ đạc của ta, ép ta bán thê tử, bán nữ nhi ... Mà không chỉ nhà ta, thậm chí nhà thân thiết với ta như nhà La Đầu Bệt, nhà Hách Vĩ, nhà Lưu Kỳ đều bị chúng gây khó dễ, nên không ai dám lên tiếng Giờ tên khốn kiếp đó chết rồi, đúng là trời cao có mắt, ha ha ha ha ... “ Cao Phú cười điên cuồng:

Lãnh Nghệ hỏi:” Người biết ai giết hấn không?”

“ Ha ha ha, đừng nói là ta không biết, ta biết cũng không nói, còn ngày ngày thắp hương mong người đó sống lâu trăm tuổi nữa kìa, ha ha ha ...”

Chương 228: Vụ án không muốn phá.

Liêu tri phủ cùng mấy tá quan ngồi trong sân thông dong uống trà, đi tra án mà nhàn nhã như đi du sơn ngoạn thủy, phong khí quan trường nơi này như vậy mà, cũng nhờ quan phủ bớt hành dân mà Ba Châu nhìn chung giàu có sung túc. Thấy Lãnh Nghê đi ra, Liêu tri phủ tràn trề hi vọng hỏi:” Thế nào rồi? Có manh mối không?”

Lãnh Nghê lòng đã quyết, đối diện với một tên thiếu gia ý thể khinh người, cưỡng gian dân nữ, chiếm đoạt gia sản người khác, dù y có manh mối cũng không có hứng thú điều tra, bắt kẻ hung thủ là ai, kẻ chết đáng chết trăm lần, y không thẳng thừng tuyên bố giết hay lắm là may rồi. Vì thế y đáp qua quýt:” Ba người đó đúng là không có thời gian gây án, bọn họ đều có chứng cứ vắng mặt chính xác, không thể là tội phạm.”

“ Tô gia nói, chúng thuê sát thủ giết người.”

“ Đại nhân thấy đó, ba nhà đó đã nghèo tới gạo không đủ ăn rồi, tiền đâu ra đi thuê sát thủ.”

“ Vậy phải làm sao?” Liêu tri phủ thất vọng lắm, ông ta cứ nghĩ Lãnh Nghê ra tay là sẽ thuận lợi giải quyết, ai ngờ vẫn không có bất kỳ tiến triển nào:

Lãnh Nghê chấp tay:” Tất cả manh mối vụ án đã đứt, ti chức không có cách nào. Có điều ti chức tìm hiểu được, Tô gia luôn gây khó dễ cho cả ba nhà, khiến họ vợ con lý tán, nhà cửa lụi bại, Tô gia làm trái vương pháp, mong đại nhân ngăn cản.”

Liêu tri phủ thở dài:” Không phải bản phủ không ngăn cản, mà là không có tác dụng, ta nhiều lần cảnh cáo Tô gia, họ không nghe, ba nhà đó lại không thể chứng minh Tô gia bức hại mình.”

Lãnh Nghệ biết tính lười quản việc của ông ta, khó hi vọng được ông ta vì bách tính mà gây khó dễ cho một nhà có hai tiền sĩ như Tô gia:” Ti chúc hiệu.”

Liêu tri phủ đặt chén trà xuống:” Nếu ngươi cũng hết cách thì về thôi.”

Hình đồng tri vội nói:” Đại nhân, còn vụ án thôn phụ Hạ thị bị giết, thuận tiện có Lãnh đại nhân ở đây, hay là ...”

Liêu tri phủ uể oải phẩy tay, rõ ràng với vụ án này ông ta không có nhiều động lực:” Cũng phải, thế thì phiên Lãnh đại nhân xem vụ án này, nếu phá được cũng tốt, dù sao thì cũng đến đây rồi.”

Bọn họ lại tới nhà Hách Vĩ, phải đi ngược lại vì nhà hắc cách nhà Tống Tài không xa, qua một mô đất với vài cây ăn quả là tới. Lúc này đã gần hoàng hôn, mặt trời mùa xuân chưa đủ rực rỡ, hoàng hôn vì thế cũng chỉ là sắc màu ảm đạm, chẳng khiến người ta sinh ra nỗi buồn vô cớ, chỉ muốn trời tắt nhanh để mau kết thúc một ngày.

Hách Vĩ vừa mới từ ruộng về, đang nấu thịt lợn ở bếp, biết có quan lão gia tới tra án, chạy ra khẩu đầu.

Lãnh Nghệ nhìn nhà Hách Vĩ, nhà ngói ba gian, còn rất mới, nhưng tường lại cũ, là tường đất mấp mô, chỗ còn chỗ lở, nói:” Nhà ngươi thú vị thật, nhà thì mới mà tường thì cũ.”

Hách Vĩ vẫn quỳ đáp:” Năm nay tiểu nhân mới làm lại nhà, tường bao chưa kịp đập đi xây lại, khiến đại lão gia chê cười rồi.”

“ Nhà người nhìn có vẻ không tệ, ta thấy trong thôn người không được mấy nhà gạch lợp ngói thể này.”

“ Chưa được tốt ạ.”

Hình đồng tri nhìn một vòng:” Còn chưa tốt sao, ở nông thôn, nhà người thể này là hiếm có lắm.”

Hách Vĩ cười nịnh với Thường lý trưởng:” Phải như nhà lý trưởng mới đáng nói chứ ạ, đại viện tử ba dãy, ngoại viện của phó tông tách bạch với nơi ở chủ nhân. Gạch xanh ngói biếc, đẹp không kém Tô gia là bao, nếu một ngày xây được căn nhà như lý trưởng, tiểu nhân chết cũng cam tâm.”

Ai dám trước mặt đại lão gia khoe khoang tài phú, Thường lý trưởng vội cắt lời:” Vào nhà nói chuyện.”

“ Vâng, vâng, tiểu nhân lỗi quá ...” Hách Vĩ khom người đứng sang bên mời các vị quan lão gia vào trong:

Bên trong cũng toàn bộ là đồ mới, còn khá cao cấp, ít nhất Lãnh Nghệ thấy đến nhà mình cũng còn kém lắm, chỉ là trong nhà không thấy ai khác:” Người nhà của người đâu?”

“ Dạ, nương tử của tiểu nhân bị giết, cha mẹ sống với đại ca ở thôn Lạn Đảo gần đây, tiểu nhân phân gia sống bên này.”

“ Chưa có con à?”

“ Chưa ạ, tiểu nhân vừa thành thân chưa lâu, ôi nếu có con gì đó thì nương tử tiểu nhân cũng không tới mức bị người ta giết trong phòng cả ngày mà không ai nhận ra.” Nói tới đó Hách Vĩ có chút ảm đạm:

Lãnh Nghệ làm động tác lắng nghe:” Ta tới đây là vì việc này, người kể lại cho ta nghe xem.”

Hách Vĩ đưa tay lên chấm chấm nước mắt không tồn tại:” Hôm đó đại ca tiểu nhân gửi thư nói, mẹ tiểu nhân bị bệnh, thể là tiểu nhân trở về. Vì nương tử tiểu nhân và mẹ tiểu nhân

quan hệ không tốt, mẹ tiểu nhân thấy nàng là chửi mắng nên nàng không muốn đi theo. Tiểu nhân đi một ngày thấy bệnh mẹ đã khởi sắc mới về nhà.”

“Về nhà thì cửa khép hờ, tiểu nhân đẩy cửa vào gọi mà không ai đáp, lấy làm lạ, đi đâu không đóng cửa, trộm vào thì sao? Tiểu nhân tìm khắp nơi, kết quả thấy nàng chết ở trong bếp, người cứng đờ rồi, tay không nhấc lên được. Tiểu nhân gọi lớn, lảng giềng đều tới, sau đó có người báo lý trưởng, nhưng lý trưởng đi thăm thân thích ba ngày trước. Tiểu nhân tới Ba Châu báo án, ngỗ tác nói nương tử tiểu nhân đã chết ít nhất một ngày một đêm, tiểu nhân về lúc trưa, nàng hẳn bị chết vào trưa hôm trước.”

Lãnh Nghệ hỏi:” Người cuối cùng nhìn thấy nương tử người là ai?”

Lỗ thông phán đáp thay:” Là phu thê Lưu đại thẩm sát vách, trưa hôm đó họ thấy Hạ thị từ ngoài ruộng về, còn nói chuyện với nhau ở cửa, sau đó không thấy nữa.”

Lãnh Nghệ hỏi Lỗ Thông Phán:” Hách Vĩ về lúc nào, đã xác thực chưa?”

“ Rồi, trưa ngày hôm sau về, người nhà hấn và thôn dân làm chứng.” Lỗ thông phán còn nói thêm:” Bọn ta khỏi người dân xung quanh, hôm đó không có người lạ mặt vào thôn, thực ra là không di để ý, vì trời lạnh, mọi người đều ở trong nhà.”

Tình tiết tới giờ còn quá mơ hồ, Lãnh Nghệ chưa có khái niệm nào rõ ràng, lại hỏi Hách Vĩ:” Viện tử nhà người luôn mở à?”

Chương 229: Vụ mưu sát thanh bạch. (1)

“ Không bao giờ mở ạ.” Hách Vĩ trả lời chắc nịch:” Chỉ cần về nhà là tiểu nhân đóng ngay, đại lão gia không biết, trong thôn có vài đứa trẻ con chân tay không sạch sẽ, nhà tiểu nhân lại mới, khó tránh khỏi có người đồ kỵ. Hôm đó tiểu nhân đi thăm mẹ ốm, không yên tâm nương tử ở nhà một mình, đã dặn nàng nhiều lần, lúc nào cũng phải đóng cửa.”

Lãnh Nghệ lại hỏi:” Vậy trong nhà có mất gì không?”

“ Cái này thì không ạ, cả trang sức ngay trên bàn cũng không mất, lạ quá, nếu là trộm qua đường sao giết người mà không lấy đồ đi.” Hách Vĩ khẳng định:

Lãnh Nghệ trầm ngâm, theo quyền tông thì y phục nạn nhân vẫn chỉnh tề, không bị gian ô, vậy chỉ có một kết luận:” Các người có thói quen về nhà là đóng cửa, người lại không ở nhà, nương tử người ở nhà một mình sẽ càng cẩn thận. Nhà không có dấu vết phá hoại hay đột nhập, vậy chỉ có thể là người quen mới có thể làm nương tử người mở cửa.”

“ Đúng, bọn ta cũng nghĩ vậy, cho nên đặc biệt tra hỏi mấy người quen thuộc từng có va chạm với nhà hấn, nhưng không ai có thời gian gây án, bao gồm cả Thường lý trưởng khi đó ở nhà thân thích tại Ba Châu.” Lỗ thông phán tiết lộ:

“ Ồ!” Lãnh Nghệ hứng thù nhìn Thường lý trưởng:” Không biết Lý trưởng có khúc mắc gì với Hách Vĩ?”

Thường lý trưởng ho khan mấy tiếng, mặt mày rất khó coi:” Không có gì ạ, chỉ là hiểu lầm nhỏ, đã qua rồi, phải

không Hách Vĩ?”

Hách Vĩ rồi rút vâng dạ, điệu cười rất lạ.” Nha môn cứ nhất định muốn tiểu nhân nói có va chạm với ai, tiểu nhân đành nói thế, chứ tiểu nhân tin lý trưởng không phải hung thủ đâu, đâu tới mức, qua rồi, qua rồi ạ.”

Lãnh Nghệ đưa mắt nhìn qua hai người, Thường lý trưởng khó chịu với Hách Vĩ, Hách Vĩ lại cứ tỏ ra thân thiết có vẻ chẳng sợ hãi gì, quan hệ giữa hai người này có điều lạ, y có thể khẳng định một điều, hỏi cũng không ai nói thật. Vì thế Lãnh Nghệ đứng dậy:” Ta muốn xem hiện trường.”

Hách Vĩ dẫn đám Lãnh Nghệ xuống bếp, minh họa vị trí thi thể lúc đó, miêu tả rất chi tiết.

Lãnh Nghệ ngẫm nghĩ nói:” Cái chết của nương tử người có vấn đề, đặc biệt là vết thương, ngỗ tác miêu tả là hai hình tam giác nhọn đối xứng, ta sợ ngỗ tác vẽ không chính xác, nên muốn mở quan tài kiểm tra thi thể, người đồng ý chứ?”

Hách Vĩ nhảy dựng lên:” Nàng đã yên nghỉ lâu thế rồi, không hay đâu.”

Liêu tri phủ nói:” Nếu Lãnh tri huyện thấy cần thì làm đi, người có lẽ chưa biết, cách đâu không lâu, nhờ mở quan tài kiểm tra thi thể, Lãnh tri huyện đã giải oan cho một phụ nhân khỏi tội giết người.”

Hách Vĩ vẫn rất không muốn.

“ Yên tâm, chỉ xem rất nhanh, thi tử người hẳn cũng mong tìm được hung thủ, nàng không trách đâu.” Nếu là vết thương ở phần mềm như ngực bụng thì thời gian lâu thế Lãnh Nghệ không mở quan tài làm gì, nhưng ở đầu, biết đâu nhìn trực tiếp có thể thấy được gì đó:

Hách Vĩ miễn cưỡng đồng ý, Thường lý trưởng liền sai mấy thôn dân giúp đỡ, tới mộ của Hách thị, đưa quan tài lên

trên.

Thi thể đã thối rữa cao độ, mùi thối khi mở quan tài một cái, ai cũng lùi lại vì không chịu nổi.

Lãnh Nghệ đã từng ở dưới hầm xác Đồ gia một ngày, y có thể khắc phục được chương ngại tâm lý, xem xét phần đầu, có bốn vết thương kinh khủng, đúng là hai hình tam giác đối diện, chứng tỏ thi cách minh họa không sai.

Song sự kiên trì của y cũng không uổng, phát hiện ra một thứ nhỏ, kẹt trong xương cốt vỡ nát của người chết, cẩn thận dùng nhíp lấy nó ra. Sai ngổ tác đi theo ghi chép lại, đặt trong gói giấy dầu.

Thi thể được an táng lại, toàn bộ quá trình diễn ra nhanh chóng, Hách Vĩ thở phào, đựng tới mồ mả là điều rất kiêng kỵ, hấn tính mai bỏ ít tiền mời đạo sĩ về cúng một ngày mới yên tâm.

Sau đó Lãnh Nghệ nhỏ giọng bẩm báo với Liêu tri phủ, muốn ông tới nhà Thường lý trưởng nghỉ trước, mình đã có manh mối, nhưng đi xác nhận trước rồi sẽ về báo cáo.

Liêu tri phủ đi cả ngày cũng mệt rồi, ông ta lại chẳng quan tâm tới quá trình, chỉ muốn biết kết quả tất nhiên là nghe theo kiến nghị của y.

Lãnh Nghệ tới thẳng nhà Tổng Tài cách đó không xa.

Vẫn là đứa bé kia rụt rè mở cửa, Lãnh Nghệ bẹo má nó gọi lớn:” Tổng Tài, ta là Lãnh tri huyện vừa mới tới đó.”

Trong nhà truyền ra câu trả lời yếu ớt của Tổng Tài:” Mời đại lão gia vào.”

Lãnh Nghệ cẩn thận mở cửa đi vào, nhìn thấy nương tử hấn nắm chắc kéo trốn sau màn, y dừng chân ở xa, giọng cố gắng

ôn hòa hết mức.” Đừng sợ, ta không phải kẻ xấu, ta tới đây giúp các người.”

Tổng Tài cũng nói:” Mẹ nó, Lãnh lão gia là người tốt đấy, đừng sợ, cứ ra đi.”

Hai người đồ dành hồi lâu, nữ tử đó mở run run bò ra, nhưng nắm chặt chân, đầu cúi thấp, không dám nhìn Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê đưa tay:” Cho ta mượn cái kéo, áo ta có sợi chỉ lòi ra cần cắt đi, được không?”

Tổng Tài biết dụng ý của Lãnh Nghê liền đỡ:” Đúng, đại lão gia cần kéo, nàng cho đại lão gia mượn đi.”

Tức phụ Tổng Tài rụt rè đưa kéo ra, Lãnh Nghê nhận lấy:” Có chuyện muốn nói với trượng phu người, người ra ngoài chơi với con nhé.”

Nàng chỉ bị sợ hãi quá độ gây ra chút ám ảnh, không phải đã mất linh trí, nghe khuyên nhủ một hồi cũng chịu bẻ con ra ngoài cửa.

Lãnh Nghê đóng cửa lại, ngồi xuống ghé đối diện Tổng Nghê, nhìn thẳng hấn, nói thông thả mà trực tiếp:” Ta biết, người giết Hạ thị, thê tử của Hách Vĩ.”

Tổng Tài toàn thân hóa đá, mãi sau giọng khàn đặc nói được:” Không ... Hách Vĩ là hảo huynh đệ của tiểu nhân ... Nàng như tẩu tử của tiểu nhân ...”

Lãnh Nghê lấy trong lòng ra một cái gói giấy nhỏ, từ gói giấy lấy được một đầu nhọn nhỏ như hạt gạo:” Đây là thứ ta vừa lấy từ thi thể của Hạ thị, nó bị gãy trong đầu nàng ...”

Nói rồi cầm kéo lên đặt vào, vừa khóp.

Tổng Tài hoảng loạn:” Không, không, hấn là hảo huynh đệ của tiểu nhân, tiểu nhân sao lại ...”

Chương 230: Vụ mưu sát thanh bạch. (2)

“Người không có động cơ giết nàng, nhưng người khác có, người người muốn giết là Tô đại thiếu gia, nhưng nếu người giết sẽ bị nghi ngay. Cho nên người thương lượng với một người cũng có kẻ thù, thay nhau giết người ... Người giúp hắn giết Hạ thị, hắn giúp người giết Tô đại thiếu gia. Như thế cả hai các người đều có đầy đủ chứng cứ không có mặt ở hiện trường. Đây thực sự là thủ đoạn báo thù mới mẻ, ta mới lần đầu được thấy, rất hoàn mỹ đây ... Chỉ tiếc là cây kéo này để lộ rồi ...” Lãnh Nghê nói chuyện rất bình thường, không có gì kịch liệt:” Người kia là ai?”

Tổng Tài không chôi nữa, song không nói gì.

“Thường lý trưởng hả?” Lãnh Nghê bất ngờ hỏi:

Tổng Tài ngồi bật dậy nhìn Lãnh Nghê như nhìn thấy ma.

Lãnh Nghê dò hỏi một khả năng thôi, dù sao cũng chỉ có vài nhân vật biểu hiện khả nghi, vậy mà trúng thật, biết kết quả rồi thì suy đoán quá trình sau đó không khó nữa:” Thật ra không khó, nếu đã thay nhau giết người, vậy người giết kẻ thù của người kia. Trong danh sách kẻ thù mà Hách Vĩ cung cấp có Thường lý trưởng, ông ta lại có chứng cứ vắng mặt xác đáng. Mà nơi Tô đại thiếu gia chết cách nhà Thường lý trưởng không xa. Tuy ta chưa hỏi ông ta, nhưng ta khẳng định ông ta không có chứng cứ vắng mặt ở hiện trường. Thường lý trưởng là đại hộ trong thôn, nhà Hách Vĩ lại nghèo, nhưng trong thời gian ngắn liền giàu lên, xây nhà ngói, số tiền này chắc có liên quan tới người chết.”

Mặt tổng tài không còn chút sắc máu nào.

“Biết vì sao ta tìm ra chứng cứ chứng minh người giết người, vậy mà không dẫn bộ khoái tới bắt người không?” Lãnh Nghê nói rất từ tốn. “Vì ta biết người không phải kẻ tàn nhẫn ác độc, người làm thế có lý do thông cảm được, nói cho ta biết đi.”

Tổng Tài nhìn Lãnh Nghê, mồm mếu đi, khóc nức nở không thành tiếng, trong đó chất chứa bảo tử hờn chỉ hấn mới hay: “Tên thiếu gia cầm thú đó cưỡng bức thê tử tiểu nhân, tiểu nhân tận mắt chứng kiến, nhưng cáo quan không ăn thua. Ngài nhìn nàng đi, nàng bị sợ hãi quá độ thành như thế, có giống người đi dụ dỗ người ta không? Vậy mà quan gia không thèm nghe lời tiểu nhân.”

“Tiểu nhân thề phải báo thù cho nàng. Nhưng hấn suốt ngày có phó tòng đi theo, làm sao tiểu nhân làm gì được. Thế rồi một ngày Thường lý trưởng tới tìm tiểu nhân, nói có cách giúp tiểu nhân báo thù, hỏi có muốn không? Chỉ cần báo được thù, tiểu nhân chấp nhận hết, ông ta nói, ông ta sẽ giết Tô đại thiếu gia, còn tiểu nhân giúp ông ấy giết phu thê Hách Vĩ.”

Lãnh Nghê giật mình, điều ngày năm ngoài dự liệu của y: “Cả hai người à?”

“Vâng, lúc đó tiểu nhân nói, mình không giết người tốt, ông ta bảo, nếu phu thê Hách Vĩ là người tốt thì trên đời không còn kẻ xấu nữa ...”

Theo lời Tổng Tài kể, thì ra phu thê Hách Vĩ đặt bẫy, mời Thường lý trưởng tới nhà uống rượu, sau đó chuốc say ông ta. Thường lý trưởng lúc tỉnh dậy phát hiện mình trần truồng ôm một nữ tử, ông ta tưởng tiểu thiếp của mình vẫn ngủ tiếp, đột nhiên có người xông vào, là Hách Vĩ, ông ta cũng nhận ra mình đang ôm Hạ thị. Hạ thị khóc lóc nói ông ta cưỡng bức mình, muốn tự sát. Thường lý trưởng lúc đó đầu óc chênh

choáng hơi men, bị Hách Vĩ đe dọa viết là thư nhận tội cưỡng bức vợ hấn, đồng ý bồi thường 100 lượng bạc.

Sau đó phu thê Hách Vĩ không trả lại thư thú tội, mà tham lam liên tục đòi hỏi ông ta hết cái này tới cái khác, Thường lý trưởng là người có gia nghiệp có uy vọng trong thôn, không thể lộ chuyện ra ngoài, nên cắn răng thỏa mãn hấn. Cho tới khi Hách Vĩ đưa ra một yêu cầu không thể chấp nhận được, ông ta đành ra tay.

“Yêu cầu gì?”

“Hách Vĩ muốn ngủ với thê tử của Thường lý trưởng, hấn nói như thế mới công bằng, mà thê tử của Thường lý trưởng là khuê nữ đại hộ, được đi học đàn hoàng, hiểu lễ nghĩa thi thư, ông ta không chấp nhận.”

Lãnh Nghệ không nói lên lời:”Làm sao lại có kẻ tham lam ngu xuẩn tới độ đó, chuốc họa vào thân.”

Tổng Tài nói tiếp:”Vì Hách Vĩ đột nhiên giàu lên, thực ra cả thôn đều rất nghi ngờ hấn làm việc bất chính, tiểu nhân nghe ông ta kể vầy liền tin. Ông ta còn nói, vì tiểu nhân giết hơn một người, ông ta sẽ cho thêm 100 lượng, đủ tới nơi xa làm lại cuộc đời, có khí ở nơi hoàn toàn xa lạ, nương tử của tiểu nhân sẽ bình thường lại.”

“Vì nương tử, vì báo thù, tiểu nhân bấp chấp. Khi biết Hách Vĩ về nhà thăm mẹ, tiểu nhân cầm kéo tới gọi Hạ thị ra mở cửa, lúc đó ả đang nấu cơm, nên quay lưng lại trò chuyện với tiểu nhân, tiểu nhân thừa cơ dùng kéo đâm một cái, sợ chưa chết, lại đâm mấy cái. Thường lý trưởng rất giữ lời, liền giết tên thiếu gia cầm thú kia.”

Lãnh Nghệ thở dài:”Ông ta giết thế nào?”

“Ông ta không kể, nhưng bình thường ông ta hay đi cùng tên súc sinh đó, cơ hội rất nhiều. Sau khi ông ấy giết tên súc

sinh liền giục tiểu nhân giết Hách Vĩ, nhưng vì Tô gia hoài nghi tiểu nhân giết tên súc sinh nên gây khó dễ, lại theo dõi suốt nên chưa làm được.” Tống Tài vừa khóc vừa cắn hận nói:” Giết được tên cầm thú đó, tiểu nhân thỏa rồi, cái mạng hèn này đổi lấy cái mạng đích tôn cái nhà hai tiến sĩ đó, tiểu nhân thấy đáng lắm. Có 100 lượng bạc kia, gửi nương tử cho họ hàng xa, họ sẽ chăm sóc mẹ con nàng thôi ... Đại lão gia, ngài bắt tiểu nhân đi.”

“ Yên tâm dưỡng bệnh đi, ta không làm gì ngươi đâu.” Sự thể tới đây là rõ ràng, Lãnh Nghê đứng dậy:” Phải rồi, Thường lý trưởng là người thế nào?”

“ Không tệ ạ, tuy hơi hung dữ, thích rượu, nhưng trong thôn có nhà nào gặp khó khăn cũng giúp ít nhiều, chỉ là nếu liên quan tới Tô gia thì không làm gì được Ngài, ngài, vừa nói ...” Tống Tài sực nhớ tới lời Lãnh Nghê nói trước đó, sững sờ tới nín khóc:” Đại lão gia, ngài Ngài không bắt tiểu nhân à?”

“ Nếu lời ngươi nói đều là đúng, vậy các ngươi giết kẻ đáng giết, cũng coi như thế thiên hành đạo, ta đa sự làm gì.” Lãnh Nghê vừa nói vừa đi:

Tống Tài lần nữa bật khóc, lần này là hai hàng lệ nóng hổi, dập đầu dù Lãnh Nghê đã đi rồi:” Đa tạ thanh thiên đại lão gia, đa tạ ...”

Chương 231: Vụ mưu sát thanh bạch. (3)

Nhà Thường lý trưởng rất dễ tìm, trời lúc này nhá nhem tối, trừ Tô gia đại viện ra thì nhà ông ta là sáng nhất, đèn lồng thấp từ ngoài cổng tới tận hậu viện. Liêu tri phủ đang ở đại sảnh Thường lý trưởng ăn uống, Lãnh Nghê liền bảo một phó tòng gọi Thường lý trưởng ra ngoài.

Hai người rời phòng khách, tới thư phòng, Lãnh Nghê đóng cửa lại, ngồi xuống ghế tựa, bình thản nói:” Ta biết chuyện người bị phu thê Hách Vĩ tổng tiên, thay nhau giết người.”

Thường lý trưởng vốn đang đứng bên cung kính rót trà, nghe tới đó chân nhũn ra, quỳ sụp xuống, ẩm trà vỡ tan tành, mặt bàng hoàng nhìn Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê nói tiếp:” Ta gặp riêng người mà không phải gọi bộ khoái bắt người, người biết vì sao chứ?”

Thường lý trưởng nghĩ ra kế trao đổi giết người, tất nhiên đầu óc rất linh hoạt, mừng rỡ dập đầu:” Đại lão gia khai ân, tiểu nhân biết làm thế nào, trong nhà tiểu nhân còn hơn 100 lượng bạc trắng, lập tức hiến lên. Sau đó bán gia sản ...”

Lãnh Nghê nghiêm mặt cắt lời: “ Ta không vì thứ đó mà làm, giờ người kể lại quá trình xảy ra ... Nhớ kỹ! Đừng nói dối ta, chỉ một câu nói dối, ta giao người cho phủ nha xử lý.”

Thường lý trưởng đỏ mặt hời, người này tới đây có nửa ngày mà khám phá ra chân tướng ông ta tưởng làm hoàn mỹ,

sao dám nói dối nữa, đem đầu đuôi kể lại, quả nhiên khớp với lời Tống Tài.

“ Vậy người giết Tô đại thiếu gia thế nào?”

“ Tiểu nhân bình thường quan hệ với Tô gia không tề, hay qua lại với hắn, biết hắn thềm thuồng nương tử của Đầu Bết, hôm đó tiểu nhân lừa hắn nói đã mời được nương tử của Đầu Bết tới hậu viện nhà mình, có thuyết phục được nàng không là chuyện của hắn. Tiểu nhân còn dặn hắn, đừng mang phó tông, ngàn vạn lần đừng để ai biết, tránh dọa sợ tiểu tức phụ nhà người ta, hắn liền nghe theo. Tiểu nhân nấp sẵn sau bụi cỏ ven đường, đợi hắn đi qua thì xông ra đập chết luôn, sau đó về nhà, vì thời gian rất ngắn, nên không ai thấy.”

Lãnh Nghệ nghe hết đứng lên luôn:” Tên Tô đại thiếu gia làm nhiều việc ác chết là phúc phận của thôn dân, có điều Hạ thị có đáng chết như người nói không, ta phải điều tra. Nếu người nói sai, lần sau người tìm người sẽ là người của nha môn.”

“ Tiểu nhân hiểu rồi, tuyệt đối không dám lừa đại lão gia.”
Thường lý trưởng đập đầu liên hồi:

Lãnh Nghệ rời thư phòng, tới phòng khách của nhà Thường lý trưởng, làm vẻ mặt ủ rũ, nói mình đã chạy khắp thôn điều tra, song không thu thêm được manh mối gì.

Không cần nói cũng biết Liêu tri phủ thất vọng ra sao, nhưng vẫn an ủi y làm việc hết sức rồi.

Việc không thành, ai còn hứng thú ăn uống nữa, đoàn người không ở lại thôn Nhị Tiến, ngay tối hôm đó về tới thành Ba Châu, Lãnh Nghệ cáo từ tới khách sạn Âm Lăng.

Nhìn Lãnh Nghệ đi rồi, Lỗ thông phán khinh thường:” Đại nhân, xem ra bán lĩnh phá án của y cũng thường thôi, mấy lần kia chỉ là ăn may.”

Liêu tri phủ buông tiếng thở dài lắc đầu, ông ta biết nhiều chuyện về Lãnh Nghệ hơn người khác, cho nên về việc này ông ta không bình luận gì với.

.....

Nhị tiên Thôn.

Thôn nhỏ giữ khe núi bao phủ trong lớp sương mù mỏng, lò mờ như có như không, cả thôn đã chìm trong bóng tối, họa hấn lấm mới có ánh sáng hấn ra từ ô cửa sổ, nhà Hách Vĩ là một trong số đó.

Lúc này hấn ngồi bên bàn, trước mặt vài món nhắm, một bầu rượu ấm để trên bếp lò nhỏ, ngâm nga vừa ăn vừa uống, ung dung tự đắc. Vài ngày trước có bà mai tới nói chuyện, giới thiệu cho hấn một khuê nữ, con nhà nông hộ thôi, nhưng trắng trẻo xinh xắn lắm.

Hôm nay tri phủ đại nhân tới tra án, làm hấn nơm nớp suốt, may mà qua rồi. Có điều Thường lý trưởng còn sợ hơn hấn chứ, hấn cố tình mập mờ nói chuyện có va chạm với Thường lý trưởng là có ý đồ cả, nhắc ông ta nhớ, chuyện ông ta ngủ với nương tử của hấn bất kể lúc nào cũng có thể bị lộ ra, chưa qua đâu.

Hấn thực sự thèm khát bà nương nhà Thường lý trưởng, trước kia không dám đâu, nhưng sau này nhà có tiền rồi, thi thoảng lại có bà mai tới dụ hấn nạp thiếp, còn cứ hay giới thiệu là khuê nữ nhà nào nhà nào, đẹp như lão bà nhà lý trưởng, ai chẳng biết thê tử lý trưởng đẹp nhất trong thôn. Suốt thời gian dài hấn uy hiếp lý trưởng muốn gì được nấy, ông ta không dám có tí phản kháng nào, hấn không khỏi sinh ra ý nghĩ điên cuồng ... Muốn ngủ với nữ nhân đó.

Càng nghĩ hấn càng nhộn nhạo, càng nghĩ hấn càng khao khát, càng mơ tưởng một ngày được đè nữ nhân đó xuống

giường không biết sướng tới mức nào ... Nàng là đại gia khuê tú đấy.

Đang rót rượu uống âm thầm toan tính, đột nhiên đầu bị người ta giữ chặt từ phía sau, tiếp đó cột lạnh lạnh, một thanh chùy thủ sắc bén đặt ngang cổ hần, tiếp đó là giọng vừa khàn vừa trầm từ phía sau truyền tới:” Không muốn chết thì đừng la hét.”

“ Dạ dạ dạ ...” Hách Vĩ sợ sớn ra quần:

“ Đem chuyện người sai nương tử đặt bẫy Thường lý trưởng ra sao kể lại cho ta.” Giọng khàn khàn kia nói:

“ Cái gì?” Hách Vĩ sợ dờ người:

“ Ta không muốn lặp lại lần nữa.” Người phía sau từ từ ấn dao vào sát da thịt:

Chẳng lẽ là người do Thường lý trưởng thuê? Ý nghĩ đầu tiên của Hách Vĩ là như thế, nhưng nếu là ông ta thuê thì làm sao còn phải hỏi đầu đuôi chuyện này làm gì? Nếu không phải ông ta thì làm sao có người biết chuyện này? Đầu óc còn đang quay cuồng bởi một đồng ý suy nghĩ thì lưỡi dao kia đã kề sát da, hần như cảm thụ được cả độ sắc bén và hơi lạnh từ lưỡi dao tỏa ra, lấp bắp kể:” Là chủ ý của nương tử ta, ta không liên quan, ả thấy nhà lý trưởng có tiền, thường ngày lại hay hau háu nhìn tức phụ nhà người ta, nên nảy ra ý đồ này. ả nhiều lần lả lơi với Thường lý trưởng mà không được, nên bày kế với ta, mời Thường lý trưởng tới nhà, cho ông ấy uống thuốc mê, sau đó ả cời hết y phục nằm xuống bên cạnh ông ta, đợi ông ta tỉnh dậy, ta liền xông vào, còn ả khóc nói bị cưỡng gian ... Ta ép ông ta viết giấy thú nhận rồi đền tiền ... Chuyện chỉ có thể, đều tại ả nữ nhân lăng loạn đó, đại gia, không liên quan tới ta.”

Người sau lưng hỏi:” Thực sự không liên quan tới người à?”

Hách Vĩ thấy người kia có vẻ tin, mừng quýnh cả lên:” Thật ạ, toàn do ả thôi, ả từ thời ở nhà mẹ đẻ đã có lời ong tiếng ve nên chẳng thể gả cho nhà tử tế, lại tham ăn lười làm, nếu không có nhan sắc như vậy, sao chịu gả cho tên nghèo như ta? Ngài không tin cứ đi hỏi hương thân đều biết cả.”

“ Vậy người mang thư thú tội mà bắt lý trưởng viết cùng cả tiền lấy được của ông ta ra đây.” Người kia ra lệnh:

Hách Vĩ vâng dạ, từ trong rương lấy ra mấy thứ kia đặt lên bàn, còn lại dụng lúc xoay người khoe mắt liếc nhìn ra sau, chỉ thấy một người vận hắc y, khăn đen che mặt, mắt lạnh hơn cả dao, lòng sợ hãi lắm.

Người kia lại bảo:” Giờ nhắm mắt lại, nằm xuống giường ngủ, không được dậy, cũng không được mở mắt ra.”

“ Vâng vâng.” Hách Vĩ vừa được người kia thả ra, không hiểu nhưng vẫn nhắm tịt mắt bò lên giường, nằm xuống không dám mở mắt ra:

Đợi rất lâu, không thấy có động tĩnh gì, có lẽ là do uống rượu, mà cũng có lẽ do nguyên nhân khác, lại nằm im không nhúc nhích, hăn mệt mỏi rồi ngủ đi lúc nào không hay.

Đang ngủ say, đột nhiên hăn bị cơn đòn đau đánh thức, mở mắt ra một cái, toàn thân đã cháy rùng rục, từ giường, bàn ghế rồi cả căn nhà đã biến thành biển lửa, bốn phía khói đen mù mịt không phân biệt được phương hướng.

Hăn gào khóc, lăn lộn, dập lửa trên người, nhưng dập sao nổi, chẳng mấy chốc toàn thân đã biến thành ngọn lửa, rồi không nhúc nhích được nữa.

Ở nơi bí mật ngoài nhà Hách Vĩ, hắc y nhân trước đó luôn quan sát tình hình, thấy lửa đã bao trùm cả căn nhà mới xoay

người rời đi.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 232: Đấu rượu. (1)

Hắc y nhân đó tất nhiên là Lãnh Nghê.

Nghe lời khai của Hách Vĩ, toàn bộ sự tình coi như đã làm rõ, nhưng y không định vạch trần nó.

Tô đại thiếu gia và Hạ thị chết đều đáng đời, trong khi Tống Tài và Thường lý trưởng giết người đều cảm thông được, bọn họ thực sự đều là người bị ép vào đường cùng. Tên Hách Vĩ đó hiển nhiên muốn tiếp tục tống tiền Thường lý trưởng, nếu y bỏ mặc, rất có khả năng Tống Tài sẽ lại phải giết người, Lãnh Nghê không muốn thấy chuyện đó, y quyết định giúp họ một tay, giết thêm một kẻ đáng chết nữa.

Việc mình làm là đúng hay sai, Lãnh Nghê không nghĩ nhiều, y chỉ nhớ tới một câu nói của Thành Lạc Tiệp “nếu vương pháp không quản được thì ta quản”, đơn giản vậy thôi.

Lãnh Nghê cầm thư nhận tội tới nhà Thường lý trưởng, nhà Hách Vĩ hỏa hoạn, ông ta chỉ huy thôn dân cứu hỏa, nhưng lửa quá lớn làm sao mà cứu nổi nữa. Đành phá vật dẫn lửa xung quanh, tránh nó cháy lan đi rồi trở mắt nhìn ba gian nhà ngói biến thành đồng đổ nát.

Thôn dân phát hiện Hách Vĩ đã bị cháy thành than, sau đó tới nha môn báo án, cuối cùng xác nhận là say rượu ngủ mất, gây ra hỏa hoạn. Đó là chuyện về sau, tạm thời không nhắc tới.

Thường lý trưởng về nhà, phát hiện ra lá thư nhận tội để đầu giường của mình, vừa mừng vừa sợ, không biết ai giúp mình, vội vàng đốt đi, bái tạ thần linh bảo hộ.

Tổng Tài ở cách nhà Hách Vĩ không xa, phát hiện ra hỏa hoạn liền dìu nường tử ra ngoài sẵn sàng tránh lửa, nhưng lửa chỉ cháy mỗi nhà Hách Vĩ, đợi lửa tắt hẳn, phu thê họ mới về nhà.

Nằm ở trên giường, Tổng Tài đột nhiên cảm giác dưới đệm cộm cộm, lấy ra xem ra là một bọc bạc, đại khái phải hơn 100 lượng, hắn rất kinh ngạc, không biết là ai làm, vì sao lại làm thế? Nhưng đặt tận giường mình là cố ý tặng cho mình, rơi nước mắt bá tạ trời đất.

Thường lý trưởng thì nghĩ rằng Tổng Tài phóng hỏa giết Hách Vĩ, theo ước hẹn, lén lút đưa 100 lượng tới nhà hắn, Tổng Tài không nói gì, hắn đang cần tiền nên nhận ngay.

Vài ngày sau Tổng Tài đợi sức khỏe đã khôi phục, không cần ngôi nhà rách nát nữa, vào một đêm trăng sáng sao thưa, hắn dẫn thê nhi rời đi, nường nhờ thân thích phương xa. Dùng số tiền kia xây nhà mua ruộng, rời xa mảnh đất ác mộng đó, thê tử hắn khôi phục lại bình thường, cả nhà có cuộc sống yên ổn.

Thế nhưng với Lãnh Nghệ mà nói, chuyện này chưa kết thúc, y cũng hiểu mâu thuẫn giữa đại hộ và nông dân thời đại phong kiến là thứ không thể điều hòa, từ ngàn năm trước bọn họ đã mang theo sự cảnh giác với nông hộ ... Chuyện đó kéo dài nhiều năm, trải qua nhiều thế hệ, sự cảnh giác đó dần dần tới ác cảm rồi đối xử tàn tệ.

Đó là mâu thuẫn giai cấp, hiện hữu ở khắp nơi, nhưng chuyện Tô gia ở thôn Nhị Tiến ỷ thế khinh người, y đã gặp rồi thì không bỏ qua. Trông cậy vào Liêu tri phủ là không thực tế, ông ta không muốn đối kháng với quyền thế của Tô gia. Hơn nữa Tô gia còn có người ở kinh thành, vụ án này được báo lên cả hoàng đế, Lãnh Nghệ không muốn dùng thủ đoạn giết người thô bạo lật nhào Tô gia, như thế e chỉ có thêm nhiều

người vô tội liên lụy, vậy chỉ có thể đem tội ác của bọn chúng vạch trần. Thành Lạc Tiệp có lẽ giúp được y, chỉ là không biết nàng ở đâu., song y biết chắc một người tìm được nàng.

Lãnh Nghệ mặc dù không muốn dính dáng tới người, lại không còn cách nào khác, tối hôm đó, y đeo mặt nạ tới tử điểm Hạnh Hoàng.

Tên hỏa kế mấy lần đón y rõ ràng giật mình, sau đó cười nhỉnh:” Hắc gia tới ạ.”

Lãnh Nghệ khẽ gật đầu:” Bạch gia có ở đây không?”

“ Có ạ, mời Hắc gia lên lầu, tiểu nhân sẽ mời Bạch gia.”

Vẫn là gian nhã phòng ở trong cùng đó, vắng vẻ nhưng tâm nhìn tốt, có thể quan sát hai mặt phố, sau lưng có ngõ nhỏ quanh co, tiện đường rút lui.

Chốc lát sau cửa phòng kéo ra, cũng vẫn là một thân áo trắng như tuyết, Bạch Hồng tuy đeo cái mặt nạ tai tái bệnh tật kia, nhưng từ động tác kéo cửa hơi gấp của nàng, có thể nhận ra nàng rất vui mừng, ít nhất là kích động.

Bạch Hồng vén áo bào, ưu nhã ngồi xuống đối diện với Lãnh Nghệ, còn chẳng che giấu giọng nữ của mình:” Thời gian qua người chạy đi đâu vậy, nghe nói người thường phục vi hành, vậy mà ta tìm khắp Âm Lăng mà không thấy bóng dáng người.”

Rõ ràng ngồi trước mặt là một nam nhân, lại phát ra giọng nữ êm tai, cô nàng này không để ý việc mình làm quái dị tới mức nào à, Lãnh Nghệ vẫn giả giọng:” Tìm ta làm gì, ta nói rút lui rồi cơ mà.”

“ Tìm người là để nói với người, người thuê ta giết người đã hủy bỏ ủy thác, người ít nhất không cần lo bọn ta giết người nữa.”

Tuy đây là chuyện đã được dự đoán trước từ lúc Thành Lạc Tiếp nói món đồ họ tìm kiếm xuất hiện ở nơi khác không liên quan tới y, thì Lãnh Nghê biết tất cả mưu đồ nhắm vào mình sẽ dừng lại, nhưng biết tin tức chuẩn xác rồi cũng nhẹ người.

Tiếp ngay đó Lãnh Nghê lại ngăn người, suýt nữa nổi khùng, rốt cuộc là chuyện gì, lão tử vốn không liên quan, suýt mấy lần mất mạng, sống trong nơm nớp lo sợ.

Giờ bảo không sao là không sao à? Không xin lỗi hay bồi thường gì à?

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, Lãnh Nghê biết, chuyện này dính dáng tới hoàng gia, thế thì khỏi nói tới nhân quyền, còn sống thì nên mừng đi.

Dù sao vẫn có chút âm ức.

“Hôm nay người tới đây là vì nghĩ thông rồi, muốn nhận nhiệm vụ kia hả?” Bạch Hồng hỏi:

Người ta không muốn giết mình nữa, Lãnh Nghê phải thấp hương rồi, đại gì dính vào chuyện đó, y chưa đủ tầm đâu.” Ta tới đây là muốn nhờ người giúp.”

“Chuyện gì?”

“Nữ bộ đầu trước kia đi theo bảo vệ ta, người có cách tìm được nàng không?”

Nữ bộ đầu kia? Tưởng ta không biết quan hệ hai người sao mà còn vờ vịt? Bạch Hồng giấu nụ cười trong lòng, người này đôi lúc thật ngây thơ.” Ta tìm được, nhưng người đã lui khỏi tổ chức, ta sẽ không dùng lực lượng của tổ chức giúp người được.”

Điều này Lãnh Nghê đã lường trước.” Ta có thể quay lại tổ chức, nhưng nhiệm vụ kia ta không nhận.”

“ Ta đã nói, tổ chức không ép bất kỳ ai nhận nhiệm vụ, hết
thảy là tự nguyện.”

“ Được, vậy ta quay lại.”

Chương 233: Đấu rượt. (2)

Bạch Hồng rõ ràng hơi ngậy ra, nàng chột nhận ra, ra vào dễ dãi thế này thì quá giống trò đùa rồi, nhưng ai bảo tiền lệ xấu do nàng tạo ra, còn nói gì được nữa, đành bỏ qua vấn đề này. Hơn nữa năng lực tới giờ chưa có lời giải của Lãnh Nghê qua việc giết Đồ bang chủ là điều nàng rất cần, vì thế Bạch Hồng gợi ý:” Ta vẫn hi vọng ngươi cân nhắc nhiệm vụ đó.”

Lãnh Nghê dứt khoát từ chối, y muốn sống yên ổn, không muốn dây vào rắc rối:“ Ngươi đã nói người ủy thác giết ta đã không muốn giết ta nữa, vậy ta cần gì giết hắn?”

“ Đương nhiên không cần, nhưng hoàn thành nhiệm vụ này, đủ tiền cho ngươi tiêu mấy đời không hết.”

“ Ta đủ tiền tiêu rồi.”

“ Ai lại chê nhiều tiền chứ?”

Lãnh Nghê gạt đề tài này đi:” Nếu muốn tìm được nữ bộ đầu kia thì cần bao lâu?”

“ Nếu không có gì bất ngờ thì năm ngày hẳn là có tin rồi, ta sẽ thông báo cho ngươi.” Bạch Hồng biết y cố chấp chỉ đành gác lại:

“ Vậy cáo từ.” Lãnh Nghê xong việc đứng dậy đi luôn:

Hai người ngay từ lần đầu gặp nhau quan hệ đã quái dị rồi, về sau tuy tiếp xúc nhiều hơn, cũng hiểu thêm về đối phương, nhưng không có nghĩa là quan hệ phát triển, ngược lại càng có bức tường rõ ràng ngăn cách hai bên.

Bọn họ đơn giản là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Mấy ngày sau đó Lãnh Nghê bận rộn chuyện lương thực phù trợ, tuy y không phá được án, Liêu tri phủ vẫn giữ lời, còn Đông sư gia thì khéo léo lo lót mọi bề, dù là vậy các loại thủ tục phức tạp vẫn mấy ngày mới xong.

Lương thực nhận được không nhiều, nhưng Lãnh Nghê không phải đem cứu tế, mà lấy nó ra thí nghiệm kho Thường Bình, hi vọng nó trở thành vòng tuần hoàn tốt, vừa cứu tế được bách tính, vừa kiếm được tiền, từ đó cứu tế được nhiều người hơn nữa.

Ngày nhận được lương thực cũng là ngày Bạch Hồng phái người tới mời y đến tửu lâu Hạnh Hoàng nhấm rượu.

Tối hôm đó trời đổ mưa nhỏ, Lãnh Nghê mặc một bộ nho phục xanh đơn giản, đeo lên chiếc mặt nạ thanh niên hết sức bình thường, tay cầm cái ô, thong thả dạo bước, tựa hồ một văn nhân đi tìm thi hứng trong cơn mưa xuân.

Cơn mưa nhỏ lại làm cho cái tửu lâu chả thêm chú trọng kinh doanh kia làm ăn không tề, có lẽ nhiều năm kinh doanh tạo thành phong cách riêng của nó, người tới đây đa phần đi một mình, khá trầm tính, nên khách đông mà không ồn ào, đa phần tự rót tự uống.

Không biết trong đó bao nhiêu người là khách thật, bao nhiêu người là sát thủ, Lãnh Nghê từng chú ý quan sát, nhìn ai cũng khả nghi, nhưng lại không tìm thấy điểm khả nghi cụ thể gì.

Lãnh Nghê tới nhà phòng thì Bạch Hồng đã đợi trước, một thân áo trắng xuất trần ngồi quỳ bên cái bàn thấp, ánh mắt nhìn xa xăm, không biết là ngắm mưa hay là suy nghĩ điều gì, khí chất trên người tỏa ra tựa ánh trăng rơi đến tận chốn thâm sơn cùng cốc, thanh nhã u tĩnh.

Không vội hỏi kết quả, Lãnh Nghệ thu ô lại đặt ở góc phòng, cởi giày, ngồi khoanh tròn, y không chịu nổi kiểu ngồi quỳ.

Bạch Hồng tháo mặt nạ xuống, khẽ lắc đầu để mái tóc dài đen nhánh thoải mái buông xõa sau vai, tương phản với da thịt băng ngọc của nàng, trông mắt như bảo thạch lấp loáng ngời ngời, như sao sáng trên bầu trời đêm, nàng khẽ thở một hơi.” Suốt ngày đeo cái thứ này, ngót chết đi được.”

Lãnh Nghệ trong một thoáng khó lòng khống chế mình ngây ngốc nhìn nàng, phải thừa nhận nàng là nữ nhân đẹp nhất y từng gặp, thanh lệ thoát tục như một đóa sen trắng nở rộ, không vương chút dung tục nào. Nhưng không quên nhắc bản thân, đó là vẻ đẹp chết chóc, nàng có thể hạ thủ giết người, tuyệt đối không có chút mềm lòng, nếu y không có tấm áo giáp kia thì đã mất mấy cái mạng rồi

“ Trước tiên uống rượu đi, ta nghe nói tử lượng của ngươi không tệ, nếu ngươi có thể chuốc ta say, ta sẽ đem kết quả nói cho ngươi.” Bạch Hồng đưa ra một đề nghị khó nam nhân nào cự tuyệt được:

Lãnh Nghệ cũng bỏ mặt nạ ra :” Nếu không say?”

“ Tất nhiên cũng sẽ nói cho ngươi, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một việc.”

“ Ta không nhận nhiệm vụ kia đâu đấy.”

“ Đương nhiên là không phải, chỉ là một việc nhỏ thôi, ngươi hoàn toàn có thể làm được, coi như ta nhờ ngươi giúp.”

“ Vậy thì được.”

Bạch Hồng nhoẻn miệng cười, nụ cười làm người ta hoa mắt.

Lãnh Nghệ thở dài:” Xem ra tửu lượng của người rất cao, ta phải giúp là cái chắc rồi.”

“ Chưa chắc.” Bạch Hồng nhắc vò rượu lên, gỡ si niêm phong, mở nắp, tức thì hương rượu ngào ngạt, nàng lấy hai cái bát lớn, đổ đầy:” Con người ta nhanh gọn dứt khoát, ta biết người nóng lòng muốn biết chuyện kia, vậy uống thôi.”

“ Đây đâu phải là chuyện một cô nương nên làm, có điều ta thích.” Lãnh Nghệ không nhiều lời, cầm bát rượu lên uống ừng ực như trâu:

Bạch Hồng hai tay cầm bát, nàng uống rượu cũng đẹp như con người nàng, gần như chẳng nghe thấy tiếng động nào.

Lãnh Nghệ khà một tiếng, đặt mạnh bát xuống:” Tiếp!”

“ Thế thì thành trâu uống à, ăn chút đi rồi uống.” Bạch Hồng cầm đũa lên:

Hai người lặng lẽ ăn, chẳng ai nói gì, chỉ có tiếng mưa rả rích ngoài cửa sổ làm cảnh đêm càng thêm vắng vẻ.

Lại uống thêm một bát nữa, lần này gò má trắng như bạch ngọc của Bạch Hồng nhuốm một màu hồng lựng quỳnh rũ. Lãnh Nghệ tuy sắc mặt như thường, nhưng đầu óc có hơi choáng.

Vẫn thế, hai người tựa hồ đều thích lặng lẽ nghe tiếng mưa bên ngoài, chẳng ai nói một lời, ăn rồi uống.

Bát thứ năm, gương mặt diễm lệ vô song của Bạch Hồng đã thành đoá hoa đào quỳnh rũ, Lãnh Nghệ thì không có gì biến hóa, nhưng đó là bề ngoài, y là thế uống bao nhiêu cũng không đỏ mặt, nhưng dạ dày đã làm phản rồi, cổ lăm mới áp được.

Bát thứ sáu, đôi mắt long lanh huyền ảo như mộng như mơ, làm mê đắm lòng người của Bạch Hồng tựa như cũng đang

sóng sánh rượu.

Lãnh Nghệ người nóng râm ran, định lực ngày một kém, tựa như ngửi được mùi u hương cơ thể nàng tỏa ra, tuy nàng mặc nam trang vẫn không cha giấu được sức quyến rũ, vòng eo thon nhỏ khiến người ta hận không được ôm vào lòng. Thôi xong rồi, yếu quyết của nàng là ở đây, tinh thần vừa xao động là bụng nhộn nhạo, Lãnh Nghệ biết trúng kế, chấp tay một cái quyết đoán nói:” Bội phục, không ngờ một cô nương lại có tử lượng cao như vậy! Ta thua!”

Chương 234: Lại nhận nhiệm vụ.

Mọi chuyện tựa hồ đều trong dự tính rồi, Bạch Hồng chỉ khẽ nhoén miệng cười nhìn Lãnh Nghê tán thưởng:” Tỉu lượng của ngươi cũng rất tốt, hơn ta nghĩ đó.”

Lãnh Nghê hỏi:” Được rồi, muốn ta giúp cái gì?”

Bạch Hồng cười:” Ngươi không muốn biết tình huống của mỹ nhân hộ vệ à?”

“ Nói trước nói sau cũng thế, dù sao chẳng gấp.” Lãnh Nghê không muốn để lộ ra mình có quan hệ đặc biệt gì với Thành Lạc Tiệp, nên y thậm chí không cả nhắc tên nàng, đầu gối người ta biết thừa:

Bạch Hồng đặt tay lên ngực, hít sâu, nàng cũng chỉ dùng công lực cao thâm áp chế hơi rượu mà thôi, nếu đơn thuần dùng tỉu lượng nàng sao bằng Lãnh Nghê, với lại phải thừa nhận y là quân tử, thấy không khống chế được bản thân liền nhận thua, nếu y mặt dày vô sỉ uống thêm, lúc đó khó nói.

Lãnh Nghê cũng nhìn ra, cười khò:” Cô nương không ngại tổn hại thân thể, uống quá mức bản thân, e chuyện nhỏ này chẳng dễ dàng.”

Bạch Hồng không phủ nhận:” Nói nữ hộ vệ xinh đẹp của ngươi đi, nàng đang ở Cư Châu tra án, có điều không thuận lợi lắm.”

“ Cô nương có thể giúp ta gửi một bức thư cho nàng không?”

“ Không vấn đề.”

Lãnh Nghệ lấy một phong thư viết sẵn ra, trong đó kể lại toàn bộ chuyện Tô gia ở thôn Nhị Tiên ý thể bức hại bách tính thế nào viết ra, nhờ Thành Lạc Tiệp lấy lý do là tình cờ phát hiện khi điều tra về mình bắm lên hoàng hậu.

Chuyện này hiệu quả thế nào bản thân Lãnh Nghệ không rõ, y chỉ tận lực mà làm thôi.

Bạch Hồng nhận thư cất vào lòng:” Cần thư trả lời của nàng không?”

“ Đa tạ, không cần đâu, giờ ngươi nói ra chuyện cần ta giúp là gì được rồi.”

“ Ta muốn ngươi giúp ta giết một người, đây không phải nhiệm vụ, không ai ủy thác ta, mà là chuyện của cá nhân ta ... Yên tâm, người này tuyệt đối đáng chết.”

Quanh đi quẩn lại vẫn là muốn mình giết người sao? Rõ ràng là một cô nương xinh đẹp đến như vậy, suốt ngày đánh đánh giết giết, Lãnh Nghệ nhú mày: “ Với võ công của cô nương thì tự mình làm là được mà.”

“ Nếu ta có thể tự hoàn thành đã không cần ngươi nữa.” Khuôn mặt Bạch Hồng từ đỏ hồng dần tái đi, chứng tỏ rượu đang công phá trong thân thể nàng, sắp áp chế không nổi:” Yên tâm, người này đáng chết!”

Lãnh Nghệ thở hắt ra một hơi, sáng khoái nói:” Được ta thua, vậy ta sẽ giúp ngươi, ai?”

“ Nữ tể của lãnh chúa Di Tang bộ Thổ Phồn, tên là Bồ Tử Khanh.” Không đợi Lãnh Nghệ hết ngạc nhiên, Thành Lạc Tiệp nói thêm:” Là sư ca của ta.”

Lãnh Nghệ cười méo xẹo, đúng là một chuyện nhỏ thật đấy, sư ca của nàng, võ công hẳn không tầm thường đâu, lại

còn liên quan tới người Thổ Phồn, đừng nói với ta là phải tới Thổ Phồn giết hần, cô đúng là không biết khách khí là gì.” Hần làm chuyện gì mà đáng chết vậy?”

Bạch Hồng bỗng nhiên đứng dậy, người hơi lão đảo đi ra cửa sổ, khẽ đẩy cửa ra, để gió mang theo nước mưa theo gió cuốn vào, rơi lên khuôn mặt tú mỹ vô song.” Một câu chuyện buồn cười, ta từng bước đi qua, giờ quay đầu lại, chợt hỏi, vì sao lại thích người đó?”

Lãnh Nghệ trông mà thoáng giật mình, hiếm khi thấy nàng thể hiện ra một mặt nữ tính như thế, một vẻ nhu mì yêu đuối làm người ta muốn nát tâm can như thế. Té ra nàng có người trong lòng rồi, tuy nàng nói đó là chuyện đã qua, nhưng ánh mắt mê man kia chứng tỏ tình cảm nàng giành cho hần vẫn sâu đậm. Trong lòng y không khỏi có cảm giác ghen tỵ, không phải vì yêu thích nàng mà ghen, mà vì được mỹ nữ tuyệt sắc như thế giành tình cảm cho, bất kỳ nam nhân nào cũng khiến người khác ghen tỵ.

Vốn là người có sức kiềm chế cao, đừng nói trong tình cảm nam nữ, thường ngày Lãnh Nghệ đều rất lý trí, nhưng lúc này lại bị mỗi biểu hiện, mỗi ánh mắt của nàng đều làm gã xúc động, lên tiếng an ủi.” Đừng đau lòng, ta sẽ giúp cô nương giết kẻ phụ lòng đó.”

“ Đa tạ, ta sẽ cho người 500 lượng vàng để đáp tạ.”

“ Không cần, cô nương giúp ta chuyển thư, chúng ta giúp nhau, thế là hòa.”

“ Không hòa!” Bạch Hồng giọng rất nhẹ, quay đầu lại nhìn y.” Ta chỉ cần tìm người đưa thư, không có nguy hiểm gì cả, nhưng người phải thâm nhập vào Thổ Phồn giết người, hần có rất nhiều vệ binh bảo vệ, giết hần còn khó hơn giết Đồ bang chủ. Người không nhận tiền, ta không yên tâm.”

Biết ngay mà, làm gì có đồng tiền nào dễ kiếm, Lãnh Nghê không muốn đùn đẩy dây dưa chuyện này.” Được, dù sao hiện giờ ta cũng cần tiền.”

“ Người không hiểu tiếng Thổ Phồn, không biết đường xá, ta sẽ tìm cho người một dẫn đường, khi nào người có thể xuất phát?”

“ Ta về căn dặn ở nhà vài câu là đi được rồi.”

Bạch Hồng nhìn y thật lâu.” Người làm quan thật lạ đấy, ta cứ nghĩ người phải chuẩn bị cả tháng trời, vậy mà người nói đi là đi nhẹ như không.”

“ Mười năm đèn sách chỉ có một bụng thi từ văn chương, chẳng giúp được gì còn làm loạn thêm, chẳng nào người dưới cũng làm rất tốt rồi mà.” Lãnh Nghê nói mà xấu hổ, thi từ văn chương của y cũng vút nốt, với lại thực tình mà nói, y hơi sợ cái trách nhiệm của một bậc quan phụ mẫu, quá lớn, quá nặng nề, có khi y vô thức muốn né tránh:

“ Đừng nói với ta người không biết quan viên không được tùy ý rời bỏ vị trí nhé, đây là chuyện nghiêm túc đấy.”

“ Ta có cách, chẳng phải vừa rồi ta biến mất cả tháng vẫn ổn sao?”

“ Được, ba ngày sau ta dẫn người đợi người ở ngoài thành Âm Lăng, ta sẽ chuẩn bị ngựa và hành trang, phía thê tử người cũng không cần lo, ta sẽ phái người ngầm bảo hộ nàng.” Bạch Hồng đi tới bên tủ, mở ra lấy chiếc rương lớn hơn lần trước nhiều.” 500 lượng hoàng kim.”

Quả nhiên là có chuẩn bị trước mà, Lãnh Nghê lần nữa cười hơi méo miệng.” Không phải trả trước một nửa à?”

“ Không cần, ta tin người làm được.” Bạch Hồng tới bên cửa sổ, ánh mắt thất thần nhìn đêm mưa:

Lãnh Nghệ khẽ thở dài:” Nghỉ sớm đi, ta đi đây.”

Bạch Hồng dường như đã nhập định, cứ nhìn màn mưa li ti bên ngoài, không đáp, không quay đầu.

.....

Chương 235: Lên đường.

Công việc ở Ba Châu đã xong, sáng hôm sau Lãnh Nghệ cùng Trác Xảo Nương tới y quán của Tôn lang trung đón Thảo Tuệ về, mấy ngày qua nó được đưa tới đó để Tôn lang trung điều dưỡng, khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, bệnh tình không còn gì đáng lo, nhưng muốn trừ luôn cả mầm bệnh sau này thì vẫn dùng thuốc.

Số tiền để cứu tiểu nha đầu này đã khó tính nổi, mà Lãnh Nghệ cũng lười tính, nghe Tôn lang trung nói thế, hai phu thê đều tạ ơn, làm ông ta cứ than đúng là nha đầu tốt số hiếm có.

Mang lương thực trở về huyện Âm Lăng, kế hoạch xây dựng kho Thường Bình đã được Lãnh Nghệ dự trù từ tận Tết, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi đâu vào đó.

Một trận mưa xuân khiến huyện Âm Lăng gần như tĩnh mịch đình trệ trở nên bận rộn, cơn mưa kéo dài hai ngày, đất đai trở nên sinh động, nông dân ra ruộng ngắm cảnh đồng ruộng tưới đẫm nước mà vui mừng.

Đã có trâu cày ruộng, lại có mưa đúng lúc, năm nay rất có khả năng là một năm bội thu, Lãnh Nghệ nhìn nha môn ai nấy phấn chấn bàn tán cũng yên lòng.

Sáng sớm hôm đó, sau một đêm ân ái triền miên an ủi Trác Xảo Nương, Lãnh Nghệ mặc trang phục gọn gàng thuận tiện đi xa, mang mặt nạ, lặng lẽ rời huyện thành Âm Lăng.

Trước đó Lãnh Nghệ đã nói với đám Đồng sư gia muốn thường phục vi hành, tìm ra cách giúp bách tính thoát nghèo, lý do của y rất đầy đủ, trước kia chỉ biết vùi đầu vào sách vở, hoàn toàn xa rời cuộc sống, nhất là cuộc sống bách tính càng

không hiểu gì, giờ y muốn đi sâu vào dân gian để bù đắp lại thiếu hụt đó.

Đám người Đồng sư gia cũng đã quen việc đại lão gia thích đi vi hành rồi, hơn nữa mỗi lần đều có thu hoạch lớn, Khâu chủ bạ già muốn rưng rưng đảm bảo sẽ không phụ sự tin tưởng của đại lão gia.

Để mấy ông già phải cáng đáng hết việc lớn việc nhỏ, Lãnh Nghệ cũng hơi ngại, nhưng y cũng đâu đi chơi, y đi kiếm tiền về cho huyện mà, coi như phát huy sở trường từng người thôi.

Không biết người khác làm tri huyện thế nào, nhưng chắc chắn là không phải dựa vào cách giết người kiếm tiền, Lãnh Nghệ nghĩ đã thấy buồn cười.

Lãnh Nghệ còn mang theo số châu báu của thương nhân Thổ Phồn, cùng với cả viên cửu nhân thạch mà Trác Xảo Nương rất thích, biết đâu có thể tìm được thân nhân của Đạt Mã Dát để trả họ.

Đã đi giết người, tất nhiên phải mang theo súng bắn tĩa rồi, Lãnh Nghệ đeo vali bọc vải xanh trên vai, dầm trên nắng xuân ấm áp buổi sáng, trong lòng có chút hồi hộp. Thổ Phồn thời cơ sẽ là nơi như thế nào, dần hòa nhập vào cuộc sống nơi này, thấy quen Đại Tổng, y cũng muốn khám phá mảnh đất mới.

Đi men theo quan đạo, trên đường có rất nhiều du thương đẩy xe nhỏ hoặc gánh hàng, bọn họ mang những thứ thiết yếu tới thôn trang xung quanh bán. Hướng ngược lại là bách tính gánh củi, rau vào huyện thành, rất hiếm khi thấy đoàn lái buôn lớn tới nơi này, hoặc từ đây đi. Cuộc sống ở huyện Âm Lăng này vẫn giới hạn trong vòng tròn tự cấp tự túc cơ bản nhất, ít giao lưu với bên ngoài.

Cứ thế đi được vài dặm, ở gốc cây bên đường có ba thót tuần mã và hai người, trong đó bắt mắt nhất hiển nhiên là Bạch

Hồng toàn thân màu trắng, còn lại là thiếu nữ da hơi đen, mắt to tròn, ăn mặc giống người Tống, nhưng đường nét khuôn mặt rõ ràng không phải.

Lãnh Nghê thông thả đi tới.” Để mọi người đợi lâu rồi.”

Bạch Hồng khẽ gật đầu, nói với thiếu nữ bên cạnh:” Đó là Lãnh đại ca, người dẫn y đi Di Tang thành phải nghe y an bài.”

“ Vâng.” Giọng thiếu nữ trong veo:

Bạch Hồng lại bảo Lãnh Nghê:” Đây là dẫn đường của người, là người Thổ Phồn, cha mẹ làm ăn ở Ba Châu, tên là Gia Trân.”

Lãnh Nghê mỉm cười:” Gia Trân, cái tên này thật đặt biệt.”

Gia Trân tính cách có vẻ hoạt bát, giải thích:” Gia Trân ý tứ là rắng màu, vì mẹ muội nói, khi muội sinh ra có mây màu đầy trời.”

“ A, rất dễ nghe.” Lãnh Nghê khen, cứ nghĩ dẫn đường là nam, ai ngờ là nữ, nhưng mà có là gì, còn có nữ nhân suốt ngày đi giết người kia, chắc người ta thấy thế là bình thường:

Bạch Hồng lấy trên cổ ngựa một cái túi da, ba cái bát bạc, rót đầy rượu đưa cho hai người kia, ba người cùng bát uống cạn coi như tiễn biệt, nàng lại lấy ra hai tờ văn điệp:” Trên ngựa còn có 100 lượng bạc và ít tiền đồng, là lộ phí đi đường của hai người. Lương khô, nước và rượu đều đã có, thân phận trên văn điệp của hai người là hành thương, các người là chủ phó.”

Lãnh Nghê nhận lấy xem, tên trên văn điệp của y là Lãnh Lục Lang, không khỏi mỉm cười, y biết văn điệp xuất quan chỉ triều đình mới làm được.” Cái đồ giả này không vấn đề đấy chứ?”

Bạch Hồng đảm bảo:” Người cứ nghênh ngang mà xuất quan, đây là hình vẽ của hần.”

Lãnh Nghệ nhận lấy bức tranh, có chút bất ngờ, khác hẳn với mấy bức tranh truy nã thô sơ thấy trên mấy phim cổ trang. Bức tranh này vẽ rất tỉ mỉ có thần vận, trong hình là gương mặt lại rất thanh tú nhỏ nhắn, so với bờ vai rộng thì hơi nhỏ một chút. Trên gương mặt dài ấy có đôi mắt sáng long lanh có thần, mang tới cảm quan về một người trí dũng song toàn. Rất anh tuấn, bảo sao được trái tim mỹ nhân.

Người vẽ bức tranh này nhất định phải đặt rất nhiều tâm tư vào đó.

Bạch Hồng thấy Lãnh Nghệ trả lại bức tranh thì ngạc nhiên:” Người không giữ à?”

“ Ta có cách ghi nhớ một người, xem một lần là đủ, không sai được đâu.” Lãnh Nghệ chỉ vào mắt mình, chuyện này không chỉ dựa vào trí nhớ, mà còn cần có phương pháp mới được, y đương nhiên được đào tạo chuyên nghiệp rồi:

Bạch Hồng gật đầu, roẹt, bức tranh bị xé làm đôi, rồi lại tiếp tục xe tới khi thành giấy vụn ném vào con kênh bên cạnh.

Lãnh Nghệ khẽ thở dài, không nhiều lời nữa, lên ngựa chấp tay cáo từ.

Huyện Âm Lăng nằm sát với đất người Thổ Phồn, được Gia Trân dẫn đường, bọn họ cưỡi ngựa phóng nhanh theo quan đạo, hướng thẳng tới biên cảnh Đại Tống và Thổ Phồn.

Chương 236: Hán gia đại ca.

(1)

Ngăn cách giữa Đại Tổng và Thổ Phồn chỉ là một quan ải không lấy gì làm hùng vĩ cho lắm chắn ở khe núi, một cổng thành cao một trượng, hai bên kéo dài thành đoạn tường thành ngắn, vài cái chòi canh, thậm chí còn chẳng có tên. Nơi này cũng không mấy tập nập, có dịch trạm, hai ba quán cơm, khách sạn, chưa tới mười nóc nhà. Binh sĩ trên dưới quan ải chỉ có thấy mười mấy người uể oải như hai tên lính gác cổng lười biếng của huyện Âm Lăng.

Văn điệp của bọn họ thuận lợi thông qua, tiếp nhận kiểm tra không mang theo hàng hóa hạn chế hay khả nghi, bọn liền tiến vào địa giới của bộ lạc Di Tang.

Qua quan ải một cái là đường xá tẻ ngay, lối đi thì nhỏ, lại mấp mô, gập ghềnh, tốc độ của bọn họ không đẩy nhanh được. Đến tối bọn họ tá túc một cái thôn, không ngờ trong thôn đại bộ phận là người Hán, chỉ là bọn họ không phải bách tính Đại Tổng.

Tiếp tục đi thêm hai ngày, dấu vết con người bắt đầu ít đi, bọn họ đi trên cao nguyên. Ở Âm Lăng đã là thời tiết cuối xuân đầu hè, ai cũng mặc áo mỏng rồi, nơi này còn khá lạnh, bảo sao Bạch Hồng chuẩn bị rượu, không có thứ này thật khó chịu. Dọc đường họ chỉ gặp được vài hộ gia đình sống lẻ tẻ, hơn nữa không người Khương thì là người Tạng, Lãnh Nghệ hoàn toàn không hiểu họ nói gì, nhưng bọn họ tiếp khách nhiệt tình, y được ở trong lều, ăn thịt, ngủ chăn lông thú ấm áp, mỗi tội mùi nặng quá.

Không đi lên núi nhưng Lãnh Nghê có thể cảm nhận được bọn họ đang lên cao dần, cảnh sắc dọc đường đi hoang sơ hùng vĩ, một bên là dãy núi sừng sững cao chót vót, bên kia là rừng nguyên sinh rộng lớn trải dài vô tận. Đường sá gập ghềnh khúc khuỷu khó đi, thêm dã thú rình rập, tăng thêm không ít vất vả của kẻ lữ hành.

Đến đêm nếu không gặp được nhà ở nhờ, họ phải chia nhau ra ngủ, vất vả với Lãnh Nghê mà nói thì không thành vấn đề, một cô nương như Gia Trân vậy mà cũng coi như thường, cả ngày tươi tắn giới thiệu phong thổ nhân tình cho y.

Trưa ngày hôm đó bọn họ tới một hẻm núi, nghe thấy tiếng sạt lở rầm rầm vang vọng, Gia Trân ghìm ngựa lại:” Lãnh đại ca, chúng ta không qua được rồi.”

Lãnh Nghê thấy hai bên hẻm núi chỉ còn lại mẩu cầu, xa xa là dòng lũ như đàn ngựa thoát cương lao đi, khí thế kinh thiên động địa, hét lên:” Có đường vòng không?”

“ Có, nhưng xa lắm, hôm nay lại phải ngủ trên đường rồi, nơi này hay có dã thú qua lại.”

“ Không vấn đề, chúng ta phải tranh thủ thời gian, cẩn thận chút là được.”

Hai người cưỡi ngựa quay đầu ngựa, lần này lần mò mà đi, không còn đường nữa, lúc chập tối hai người thấy được khu rừng nhỏ, quyết định vào đó nghỉ lại.

Gia Trân lấy thức ăn và nước từ trong hành trang ra, sau đó tháo cả yên ngựa, vỗ mông ngựa một cái, cho bọn chúng tự do ăn cỏ gần đó.

Còn chưa ăn được mấy miếng thì nghe thấy có tiếng hét, là tiếng nữ, nhưng Lãnh Nghê không hiểu, Gia Trân đứng bật dậy:” Có người kêu cứu.”

Lãnh Nghệ chạy ra khỏi khu rừng, nhìn về phía tiếng kêu, chỉ thấy dưới ánh tà dương đỏ ối giao mùa xuân hạ, từ thảo nguyên phía xa có hai thốt ngựa đang chạy tới, cách nhau hơn trăm bước.

Con ngựa đầu chạy tới gần liền nhìn rõ, nó chở nữ tử mặc Tạng phục, đang ra sức la hét, ôm phía sau là một nam nhân, mặt bừng bừng phần khích.

Lãnh Nghệ bảo Gia Trân lùi lại, chạy nhanh tới nép sau cái cây mà dự đoán hai con ngựa kia sẽ chạy qua, y không dám phòng phi đao, sợ trúng cô nương kia.

Đội ngựa tới đúng tầm Lãnh Nghệ bất thành linh xông ra, vươn tay kéo kỵ sĩ khỏi ngựa, hai người lăn lông lốc trên cỏ.

Con ngựa không có người điều khiển chạy một đoạn dừng lại, cô nương kia ngã xuống ngựa, nàng vừa bỏ dậy thì thấy nam tử Hán tộc đã bẻ ngoặt tay người bắt cóc mình.

Đúng lúc ấy, viù một tiếng, có mũi tên bay tới trúng lưng Lãnh Nghệ.

Mặc dù có áo chống đạn bảo vệ, nhưng lực xung kích cực mạnh vẫn làm Lãnh Nghệ như bị tảng đá lớn đập vào lưng, ngạt thở trong giây lát, kinh hai xoay người kia lại, cách đó hơn trăm bước một kỵ sĩ đang giương cung, khoảng cách như vậy mà lực đạo vẫn kinh người.

May mà tên không trúng đầu.

Kỵ sĩ kia còn chấn kinh hơn cả Lãnh Nghệ, hắn thấy rõ ràng mình đã bắn trúng, vậy mà tên lại bật ra, phản ứng của hắn cũng nhanh, dù kinh ngạc vẫn tiếp tục rút tên chuẩn bị bắn. Nhưng Lãnh Nghệ đã kịp con tin làm khiến chấn, không dám bắn nữa, miệng tuôn một tràng không ai hiểu.

Gia Trân từ trong rừng chạy tới dùng tiếng Tạng nói một tràng người kia liền hạ cung xuống, cô nương người Tạng

xách vách nhiều màu chạy lại nói liền thoảng, rồi người bị Lãnh Nghê cũng giãy dụa nói gì đó, Lãnh Nghê ù đầu, cơ mà tình hình có vẻ lạ.

“ Gia Trân, chuyện gì thế?” Lãnh Nghê thấy họ nói chuyện không ngót thì sốt ruột:

Không ngờ Gia Trân lại cười.” Muội nói với họ, chúng ta là người đi ngang qua, nghe tiếng hô cứu mạng mới ra tay, không phải người xấu. Họ cũng không phải người xấu, đó là thê tử của họ.”

“ Cái gì mà thê tử của họ?” Lãnh Nghê ngoáy lỗ tai:

“ Cướp dâu là tập tục của bộ lạc Di Tang, hai người họ là huynh đệ Tiêu La Bố và Đại La Bố, cô nương này là Lạp Mỗ, ý tứ là tiên nữ.”

Cô nương đó đúng là rất có đường nét, nhưng Lãnh Nghê từ chối gọi là tiên nữ.

Lạp Mỗ nhìn Lãnh Nghê này giờ, khi Lãnh Nghê nhìn lại nàng, nàng không giống nữ tử Hán tộc khác then thùng né tránh mà cười rất tươi, mắt rất sáng.

Gia Trân tiếp tục giải thích.” Huynh đệ La Bố nói họ nhìn trúng Lạp Mỗ lâu rồi, muốn bắt về làm thê tử, nhưng mà bị ba huynh đệ Ba Trát giành trước. Bọn họ luôn tìm cơ hội cướp về, nhưng ba huynh đệ Ba Trát trông coi rất chặt, hôm nay mới có cơ hội.”

À, là cướp dâu, chuyện này ở thời hiện đại Lãnh Nghê chỉ nghe kể thôi, không ngờ hôm nay lại được chứng kiến, hơn nữa lại còn đóng một vai trong đó, đúng là dở khóc dở cười, thả Đại La Bố ra, hỏi Lạp Mỗ.” Cô nương, chúng tôi đem đưa cô về nhé.”

Chương 237: Hán gia đại ca.

(2)

(Nội dung dưới đây Lãnh Nghệ trò chuyện với bách tính đương địa, toàn bộ do Gia Trân phiên dịch, tránh lặp lại, không nói thêm nữa)

Lạp Mỗ giống Gia Trân, da hơi đen nhưng răng trắng, còn có răng khểnh đáng yêu.” Cảm ơn đại ca, nhưng hôm nay huynh đưa ta về, mai họ lại tới cướp.”

Lãnh Nghệ chỉ huynh đệ La Bố, cảm thấy hai tên này quá vô dụng.” Các người không biết đi tìm người khác mà cướp à, nàng gả rồi, là thê tử của người ta rồi.”

Gia Trân cười khanh khách.” Lãnh đại ca, ở đây không có chuyện cưới gả như người Đại Tống, nhìn trúng nữ nhân nào thì trực tiếp cướp đi. Đương nhiên, có thể cướp lại, không tồn tại vấn đề ai là thê tử của ai.”

Lãnh Nghệ trố mắt, cứ nghĩ cướp dâu là cướp cô nương chưa có trượng phu thôi chứ.” Thế họ cứ cướp mãi vậy à?”

Lạp Mỗ thấy Lãnh Nghệ lo lắng vì mình thì mừng lắm, không ngờ đi tới ôm tay y.” Hán gia đại ca đừng lo, ta đã nói với huynh đệ La Bố từ trước rồi, dù sao ta cũng đã làm thê tử của ba huynh đệ Ba Trát, giờ thêm hai người họ cũng được.”

Đầu óc Lãnh Nghệ tạm thời chưa tải được loạt dữ liệu quá mới này, đa phu? Cái này hình như cũng nghe thấy rồi, nhưng mà cưới ba huynh đệ, lại tiếp tục cưới hai huynh đệ nữa ... À không, không có cưới ở đây. Một nữ tử sống với năm nam

nhân, sẽ sống thế nào đây hả trời? Không phải sẽ đánh nhau chết sao?

Đại La Bố hậm hực nói:” Ta đồng ý với Lạp Mỗ, đi đàm phán với huynh đệ Ba Trát họ không chịu, nhất là Tiểu Ba Trát, nói gì hắn không chịu, nên bọn ta phải cướp.”

Tiểu La Bố cũng nổi nóng:” Mới đầu bọn họ đồng ý mỗi năm cho họ 10 con dê, họ đồng ý để Lạp Mỗ làm thê tử huynh đệ ta, cuối cùng lại nuốt lời, không cướp thì không còn cách nào khác.”

Lạp Mỗ vẫn ôm chặt tay Lãnh Nghê:” Hán gia đại ca, huynh lợi hại như vậy, có thể giúp nói chuyện với ba huynh đệ Ba Trát để ta làm thê tử của huynh đệ La Bố không? Nếu không họ sẽ đánh nhau giết nhau đấy, ta không muốn thế, ở quanh đây không có nhiều người, sao còn đánh giết nhau. Nhà bọn ta ở bên sông, hai người cũng tiện đường tới nhà ta đi, ở trong lều an toàn, không có sói.”

Lãnh Nghê bị bầu ngực êm ái của nàng ép vào tay đâm lúng túng, cô không muốn họ đánh nhau thì đừng đồng ý bừa bãi mới đúng chứ? Chuyện này làm sao y không hiểu, can thiệp thế nào? Chỉ là thấy Gia Trân gật đầu thì cũng đồng ý.

Lạp Mỗ hoan hỉ lắm:” Hai người có ngựa không?”

“ Ở trong rừng.” Gia Trân chỉ:

“ Tốt quá, chúng ta đi dắt ngựa.” Lạp Mỗ khoác tay Lãnh Nghê như đôi tình nhân vào rừng:

Ngựa được dắt ra, Gia Trân lấp yên cho ngựa, Lạp Mỗ lại muốn cưỡi ngựa chung với Lãnh Nghê, Lãnh Nghê muốn từ chối, nhưng cô nương nhà người ta thoải mái như thế, y lại né né tránh tránh, không phải làm tổn thương người ta sao? Tiếp tục gặp đầu.

Lạp Mỗ vui lắm, đợi Lãnh Nghê lên ngựa trước nàng nhảy lên ngồi sau, một tay ôm eo y, một tay cầm cương:” Ta dẫn đường.”

Ngoài rừng, huynh đệ La Bố thấy cảnh này mà tái mặt, Tiểu La Bố vội gọi:” Lạp Mỗ, nàng ngồi ngựa của ta đi, để Hán gia đại ca cưỡi ngựa một mình, huynh ấy là khách mà.”

Lạp Mỗ lắc đầu:” Huynh ấy không biết đường, ta phải chỉ, các người theo sau, chúng ta tới nhà huynh đệ Ba Trát.”

Nói rồi chân kẹp bụng ngựa, giật cương con ngựa phóng đi.

Ba người còn lại thúc ngựa đuổi theo.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Lạp Mỗ rất cao, đồi núi nhấp mô mà nàng cưỡi ngựa rất êm, con ngựa chạy còn thoải mái hơn do Lãnh Nghê điều khiển:” Hán gia đại ca, trước kia đã tới đất Tạng chưa?”

Lãnh Nghê hơi ân hận rồi, đáng lẽ phải để Lạp Mỗ ngồi trước mới đúng, y ngồi trước thế này, không ngừng bị ngực nàng cọ lên người, mà còn cảm giác như chiến lợi phẩm nàng bắt về, rất không thoải mái:” Chưa ... Ta họ Lãnh, gọi là Lãnh đại ca được rồi.”

Lạp Mỗ lắc đầu:” Tên người Hán cổ quái khó gọi lắm, gọi huynh là Hán gia đại ca vẫn hơn ... Huynh có thể tử chưa? Có muốn ta làm thê tử của huynh không?”

“ Ta có thể tử rồi, cảm ơn nàng. “ Lãnh Nghê toát mồ hôi đáp vội, cô nương này cũng hung mãnh quá rồi, cứ thấy nam tử vừa ý là muốn làm thê tử người ta:

Y không biết rằng quanh vùng này chỉ có Lạp Mỗ là nữ tử trưởng thành, với lại cướp dâu là thế, nam tử nhìn trúng nữ tử có thể cướp đi, đa phần phải xem nữ tử có đồng ý không đã, nếu các nàng không chịu, cướp rồi các nàng có thể tự bỏ về. Với Lãnh Nghê mà nói là không hiểu nổi, với cô nương Di

Tang mà nói là chuyện quá bình thường, bọn họ nghe kể chuyện đất Hán cũng sẽ thốt lên hoang đường mà thôi, đây là vấn đề phong tục tập quán khác nhau, do cuộc sống quyết định, không có đúng sai.

“ Không sao.” Lạp Mỗ chẳng buồn mà còn ôm Lãnh Nghê càng chặt:

Cuối cùng dưới chút ánh sáng ít ỏi sót lại của ngày tàn, Lãnh Nghê nhìn thấy bên bờ con sông chảy siết, có chiếc lều da trâu màu đen dựng đó, bãi cỏ bốn phía tản mát không ít dê.

Lạp Mỗ không dừng, nàng phóng ngựa đi qua, chạy men theo lòng sông tiến lên:” Đó là lều của huynh đệ La Bố, lều của huynh đệ Ba Trát ở phía trên, phải đi qua cây cầu phía trước.”

Lãnh Nghê nhìn qua bờ đối diện, thấy cách con sông rộng trăm bước có một cái lều khác cũng màu đen, không khác biệt gì cả, bảo y phân biệt, nhất thời y cũng chịu.

Bọn họ lại đi thêm một lúc liền tới cây cầu gỗ dựng ở khúc sông cạn hơn, qua cầu gỗ chạy ngược xuống tới lều đối diện với lều huynh đệ La Bố.

Nghe tiếng vó ngựa, ba huynh đệ Ba Trát sớm chạy ra, cả ba đều cao lớn, đen xì xì, bao vây lấy Lãnh Nghê, dùng dùng nổi giận quát bằng tiếng Tạng:” Người dám cướp thê tử của bọn ta.”

Chưa đợi Gia Trân giải thích, một đại hán đã đâm thẳng vào ngực Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê cố tình không tránh y đến đây để thuyết phục thê tử của ba huynh đệ này ngủ với người khác, tất nhiên phải lập uy, ưỡn ngực đón quyền, chỉ nghe một tiếng hét rùng rợn, đại hán kia đã ôm lấy tay ngồi xuống, kêu là liên hồi.

Hai đại hán khác kinh hãi rút đao chém, Lạp Mỗ hét vang vọng không gian:” Dừng tay, không được đánh.”

Chương 238: Phân chia thể tử. (1)

Chẳng ai nghe Lạp Mỗ, mà cũng không kịp, vì đây là chuyện xảy ra trong chớp mắt, Lãnh Nghê tung mình xuống ngựa, ngồi thụp ngay xuống, gạt chân một phát, tên đối diện ngã chổng vó. Y nhanh tay tước đao, kịp thời đỡ đao của tên còn lại vừa phải vòng qua ngựa chém mình.

Hai thanh đao vừa va chạm, Lãnh Nghê lập tức lỏng tay, đao của đại hán lờ đà lao về phía trước, tay trái đã chuẩn bị sẵn tung cú đâm vào mạng sườn, làm đại hán kia gục ngay tức thì.

Tên bị gạt chân ngã nện mông xuống đất vừa bò dậy thì Lãnh Nghê hai tay hai đao tạo thành hình kéo kẹp cổ hắn, tức thì không dám động dậy nữa.

Lạp Mỗ thấy Lãnh Nghê uy mãnh như vậy thì nhào cả người tới ôm lấy cổ y reo hò:” Hán gia đại ca, huynh thật lợi hại, ta thích huynh.”

Ba huynh đệ kia bị người ta hạ gục trong chớp mắt, không biết làm gì thì nghe nói Lạp Mỗ nói mới biết là người Hán, nghe nói người Hán nhiều nữ nhân lắm, không cần cướp, thế nên cao hứng bò dậy:” Lạp Mỗ, sao không nói sớm vị huynh đệ này là người Hán, vừa rồi trời tối, ta còn chưa nhìn rõ, cứ tưởng hắn muốn cướp nàng đi.”

Lạp Mỗ ôm Lãnh Nghê không buông:” Ta còn chưa kịp nói các người đã đánh người rồi, nếu không phải Hán gia đại ca

cứu ta khỏi tay huynh đệ La Bố, chỉ sợ các ngươi không gặp ta nữa đâu.”

Nhìn khuôn mặt thật thà, đáng vẻ tức giận của Lạp Mỗ, ai có thể không tin lời nàng chứ? Có khi chính nàng cũng tin, Lãnh Nghệ không biết là nàng bị chứng mất trí tạm thời không chứ làm sao mà diễn thật như thế được? Rõ ràng là nàng có thỏa thuận với huynh đệ La Bố, vậy mà lúc bị họ bắt đi kêu la như thật, làm y phải xông ra làm anh hùng hực một phen, bây giờ, giờ càng nói như mình là nạn nhân của vụ bắt cóc vô nhân tính.

Chẳng trách nàng có thể quay năm nam nhân như chong chóng, muốn có nhiều nam nhân cũng cần bản lĩnh.

Tên đại hán còn lại trong ba huynh đệ chẳng may may nghi ngờ nào, nghe Lạp Mỗ nói liền dùng dùng nổi giận, nhìn thấy huynh đệ La Bố vừa mới tới, muốn xông lên, nhưng hai huynh đệ của mình một đang rên la đau đớn, một bị khống chế, mình đơn thương độc mã e là sẽ thiệt thòi, huynh đệ La Bố không phải là hiền lành, chĩa đao tới.” Các ngươi, vì sao cướp thê tử của bọn ta?”

Đại La Bố xuống ngựa, đường hoàng trả lời.” Ai cướp được là của người đó, đừng nói ngươi không biết quy củ của Di Tang bộ chúng ta, nếu ngươi không phục cứ xông vào đây.”

Lạp Mỗ ôm Lãnh Nghệ không buông tay.” Đại Ba Trát, Hán gia đại ca nói, hai nhà không nên tranh nhau, để ta cùng làm thê tử năm người, mỗi năm huynh đệ La Bố sẽ trả cho các ngươi 10 con dê! Làm thế cũng là vì muốn tốt cho các ngươi, nếu không đánh nhau rồi có người chết người bị thương, sống ở nơi này sẽ càng thêm khó khăn.”

Lãnh Nghệ nghe Gia Trân phiên dịch lại mà cảm nín lặng nữa, đều là chủ ý của cô, giờ biến thành của ta là sao? Thế là phải làm bà mai kiêm thuyết khách bắt đắc dĩ, y thả người ra

nói:” Đúng thế, nếu không hôm nay các người cướp được, mai bọn họ tới cướp, đánh qua đánh lại thế nào cũng có tổn thương, mất đi một người là thiếu một phần sức mạnh, lúc gặp khó khăn là thiếu một người giúp đỡ. Nếu Lạp Mỗ đã không phải đối, mọi người bình an vô sự là tốt nhất. Hán gia bọn ta một nam nhân nhiều thê tử, cả nhà sống cùng với nhau cũng náo nhiệt lắm.”

Câu này cũng không hoàn toàn trái lương tâm, thê thiếp đầu đá nhau đúng là náo nhiệt thật mà. Lãnh Nghê đợi Gia Trân phiên dịch xong, năm nam nhân nhìn mình chăm chăm, hơi ngại ngừng bổ xung:” Đây chỉ là một kiến nghị, các người không nghe ta cũng không ép.”

Tiểu Ba Trát vừa nghe vậy lại hùng hồ:” Còn một cách nữa, giết huynh đệ La Bố, thế là không ai tranh với bọn ta nữa.”

Đại La Bố và Tiểu La Bố đồng loạt tuốt đao:” Xong vào đi, sớm muộn cũng có một ngày như thế.”

Cơ mà đao của Tiểu Ba Trát và Trung Ba Trát bị Lãnh Nghê đoạt rồi, hấn không góc xông vào, Đại Ba Trát nói:” Hán gia đại ca, trả đao bọn ta giết chúng.”

Lãnh Nghê ném đao trả lại, nhưng đứng giữa:” Các người không nghe ta cũng được, nhưng Lạp Mỗ đã mời ta tới làm người hòa giải, thế thì hôm nay các người không thể đánh, mai ta đi rồi, các người muốn làm gì thì làm, còn bây giờ bên nào không nghe là ta giúp bên còn lại.”

Hai bên cùng trở mắt, với thủ đoạn Lãnh Nghê vừa thể hiện, y giúp bên nào là bên kia chết chắc rồi, Đại La Bố không góc, biết tùy cơ hành sự, cắm trường đao vào hông:” Ta nghe Hán gia đại ca.”

Tiểu La Bố cũng làm theo, hẳn rất mong tên Tiểu Ba Trát hung hăng kia không chịu, mượn tay Hán gia đại ca giết đi là tốt nhất.

Nhưng người ta cũng đâu có ngốc, vừa thấy thế cũng cắt dao đi ngay.

Lập Mỗ thấy hai bên không đánh nhau nữa thì tung tăng reo hò:” Đại Ba Trát, quý khách tới, sao không mời rượu ăn thịt?”

Đại Ba Trát như quên luôn hai bên vừa rồi có xung đột, nhiệt tình mới Lãnh Nghê vào lều. Lãnh Nghê gần như bị Lập Mỗ kéo vào, Gia Trân cũng đi theo.

Lều nhìn bề ngoài khá nhỏ, nhưng đó là ấn tượng sai lầm, bên trong rất rộng rãi, ở giữa có một cái bếp đào dưới đất, trải thảm xung quanh. Bốn phía lều ngăn thành các góc khác nhau, ba góc có đồng chằm đệm và da thú, một góc khác thì có xoong với ít dụng cụ bát đĩa, một góc có cung tên. Nơi này đã cách xa địa bàn của người Hàn, vật dụng bằng sắt rất ít, nhiều đồ làm bằng da thú, xương thú, không giống mấy nhà ở gần, tuy cũng chần thả, song xây nhà tranh rồi, coi như bán định cư.

Bên trong lều không có ghế, chỉ dành ngòì bệt, Lập Mỗ chân tay nhanh nhẹn nấu trà sữa, Lãnh Nghê và Gia Trân là khách ngòì trong cùng đối diện với cửa, ba huynh đệ Ba Trát ngòì một bên, hai huynh đệ La Bố ngòì xoay lưng về phía cửa, đây là vị trí kém nhất trong lều vì nguy hiểm, nếu có dã thú hay địch xông vào sẽ không kịp phản ứng, giành cho người có địa vị thấp kém nhất.

Trà là thứ rất hiếm, không phải lúc nào cũng mang ra dùng, trước đó Lãnh Nghê và Gia Trân từng tá túc mấy nhà người Tạng, nhưng không được chủ mà lấy ra đãi khách, bởi vì những nơi đó còn gần đất Hán, phong tục ảnh hưởng đôi phần, hai nữa trà sữa cũng không phải thứ quý nhất để đãi khách.

Chương 239: Phân chia thể tử. (2)

Làm trà sữa nhanh lắm, chẳng mấy chốc Lãnh Nghê nhận lấy bát trà sữa vàng vàng, uống một ngụm, có vị trà lại ngậy ngậy, nóng nữa, uống vào tới đâu biết tới đó, chỉ là hơi mặn, xem ra Lạp Mỗ không phải cô nương khéo tay.

Tiếp đó Lạp Mỗ kéo cái giỏ trúc tới, bên trong là thịt đã luộc, đặt trước mặt Lãnh Nghê:” Hán gia đại ca ăn đi.”

Thịt đã nguội rồi, nhưng vẫn mềm, Lãnh Nghê cầm lên một miếng thịt cắn luôn, thịt khá nạc mà không có cảm giác khô bã, nhai rất thích. Y chuyển giỏ trúc cho người khác, ai nấy rút dao nhỏ xẻo thịt đem nướng ở bếp gần đó, nhìn Lãnh Nghê với ánh mắt, người Hán ăn uống thật kỳ lạ, làm y nóng mặt, té ra không phải ăn trực tiếp mà đem nướng.

Lạp Mỗ lấy ra một cái vò rót rượu, Gia Trân giải thích đó là rượu làm bằng thanh khoa, cũng rất quý, Lãnh Nghê uống chỉ thấy chua chua nhàn nhạt, nói:” Ta có mang rượu, được chủ nhân khoản đãi, không có gì báo đáp, lấy ra mọi người chia nhau.”

Gia Trân liền nhanh nhẹn đi lấy túi da đựng rượu, bảo năm nam nhân kia mau uống hết rượu thanh khoa, rồi rót vào từng bát mỗi người.

Đây là rượu Bạch Hồng chuẩn bị, là rượu quý lâu năm, ở Đại Tổng cũng không mấy ai được uống. Rượu vừa rót ra, hương thơm sực nức, cao nguyên giá lạnh, rượu là thứ được yêu thích, cả đám nam nhân nhìn đã thèm lắm rồi, nhưng Lãnh

Nghệ chưa nâng bát lên mời thì họ chưa uống. Đừng nghĩ họ sống lạc hậu man mọi không có quy củ, chẳng qua đó là vì quy củ của họ quá khác người Hán nên mới bị những kẻ phiến diện nói thế.

Lãnh Nghệ nâng chén rượu lên rồi mà Lạp Mỗ vẫn đứng đó, hỏi:” Sao chưa ngồi xuống uống rượu?”

Gia Trân ở bên nhỏ giọng giải thích:” Huynh đừng quản, ở Di Tang, nữ nhân không được ăn thịt uống rượu với nam nhân.”

“ Thế không được.” Lãnh Nghệ đặt bát xuống:” Lúc khác thì ta không quản, chuyện hôm nay lấy Lạp Mỗ làm trung tâm, nếu không có nàng ấy, chúng ta đã chẳng ở đây.”

Huynh đệ Ba Trát rất khó xử, ngửi mùi rượu đã nuốt nước bọt này giờ, lại thêm khách quý đã lên tiếng, Đại Ba Trát nói:” Lạp Mỗ, ngồi xuống đi.”

Lạp Mỗ vui lắm, ngồi xuống bên Lãnh Nghệ tự rót rượu cho mình.

Lãnh Nghệ nâng bát lên:” Nào, hôm nay có may mắn gặp mọi người ở đây, ta rất cao hứng, chúng ta cùng cạn!”

Năm tên kia chỉ đợi có thế, ồn ào nâng bát lên, động tác như đồng nhất, ngựa cổ ực một phát, hết luôn cả bán rượu, cả đám cùng rùng mình sáng mắt, thế này mới gọi là rượu chứ!

Đại Ba Trát giờ ngón cái:” Rượu ngon! Hán gia đại ca sau này là huynh đệ, ăn thịt, ăn thịt đi.”

Tính cách đơn giản chân phương này của họ cũng làm Lãnh Nghệ hào hứng hẳn, lấy miếng thịt lớn dùng răng xé một miếng, nhai nhồm nhoàm nói:” Rót rượu, rót rượu đi!”

Lạp Mỗ rất tinh ý, nàng chỉ rót in ít, vì nàng biết rót bao nhiêu đám kia cũng chỉ một hơi là hết sạch, phí rượu ngon.

Trong lều sực nức mùi thịt nướng cùng mùi rượu ngon, bầu không khí cũng tốt, Lãnh Nghệ lần nữa nâng bát rượu lên:” Bát thứ hai này, ta mời hai tiên nữ của chúng ta là Gia Trân và Lạp Mỗ, vì có nữ nhân mà thế giới này mới mỹ lệ.”

Gia Trân và Lạp Mỗ chưa bao giờ nghe thấy một nam nhân nói lời êm tai như vậy, bất giác nhìn y si dại, năm tên kia đang thèm rượu, không cần biết Lãnh Nghệ nói cái gì, đều tán đồng hết.

Uống bán thứ hai, không khí trong lều tăng lên rõ rệt, Trung Ba Tát còn mời thịt Đại La Bồ.

Lần thứ ba nâng bát, Lãnh Nghệ nói:” Ta có một đề nghị, mọi người đồng ý thì coi như nể mặt ta, không đồng ý cũng không sao, coi như ta đánh rắm.”

“ Ha ha ha ha.”

Đám huynh đệ La Bồ và Ba Trát đều là mục dân thảo nguyên, chẳng có văn hóa gì cả, nên mấy lời thô tục này của Lãnh Nghệ hợp với họ lắm. Thêm vào hai bát rượu xuống bụng, càng thêm sảng khoái, Đại Ba Trát nói:” Hán gia đại ca nói đi, dù là rắm bọn ta cũng ăn.”

Lại một tràng cười lớn.

Lãnh Nghệ cầm bát rượu mời một vòng:” Đề nghị này liên quan tới Lạp Mỗ.”

Vừa nghe tới chuyện này, không ai cười nữa.

Con bà nó, quả nhiên trên đời này không ai ngốc cả, Lãnh Nghệ vẫn cười:” Lạp Mỗ là cô nương xinh đẹp, biết nói biết cười, biết hát biết múa, nàng không phải gia súc! Nếu thấy ta nói có lý thì uống bát này.”

Đám người kia tất nhiên là uống, nhưng họ không nói gì cả, đều biết Lãnh Nghệ sẽ không vô duyên vô cớ mà nói như

thế.

Lãnh Nghệ lại bảo Lạp Mỗ rót đầy bát nâng lên:” Nếu Lạp Mỗ không phải gia súc, thế thì không thể ai cướp được là của người đó, gia súc không biết nói, chúng ta không cần trung cầu ý kiến của chúng, nhưng phải trung cầu ý kiến của Lạp Mỗ. Các người nên hỏi nàng có muốn theo các người không, các người không hỏi là coi nàng như gia súc, các người thấy đúng không?”

Năm người cứ thấy lời này quái quái, chỉ là không biết phản bác thế nào, Đại La Bố ngần ngừ nói:” Nhưng tổ tông người Di Tang đều làm như thế, đó là quy củ.”

“ Quy củ của tổ tông không phải là mãi mãi không đổi, tổ tông các người lấy đá mài thành dao, sao các người dùng đao sắt? Tổ tông các người đầu uống trà sữa, vì mua trà của người Hán mới rất quý nên mới có quy củ dùng trà đãi khách, đúng chứ?” Lãnh Nghệ hỏi:

Tiểu Ba Trát rất khôn:” Đúng thế, Hán gia đại ca nói đúng, Lạp Mỗ không phải gia súc, huynh đệ La Bố bắt Lạp Mỗ đi là coi nàng như gia súc.”

Đại Ba Trát tỉnh ngộ, hưởng ứng ngay:” Ai coi Lạp Mỗ là gia súc chính là gia súc.”

Đại La Bố tức giận cầm khúc xương ném thẳng vào mặt Đại Ba Trát:” Người mới là gia súc.”

Đại Ba Trát không kịp né, trúng khúc xương lớn vào mặt thì nổi giận nắm lấy dao thái thịt, còn chưa kịp manh động thì tay đau nhói, dao rời tay, bị Lãnh Nghệ bẻ cổ tay cướp lấy.

Đại La Bố vừa đặt tay lại chuôi dao định rút ra, nhìn cảnh này nào dám nữa.

Lãnh Nghệ nhìn một vòng, ánh mắt trở nên dữ dội:” Sao, coi lời ta thành đánh rắm thật đấy à? Hôm nay kẻ nào dám rút

đao động thủ, ta coi kẻ đó nhắm vào ta.”

Nói rồi vèo một phát ném dao đi, dao xuyên qua giữa hai huynh đệ La Bố, cắm phập vào cột chống lều, rung rung mấy cái.

Trong lều tức thì im phăng phắc.

Chương 240: Đãi ngộ tối cao.

Lãnh Nghê vốn chẳng muốn quản chuyện này, có điều xem tình thế, nếu mình đi một cái là đám này rút đao giết nhau ngay, lúc đó Lạp Mỗ ở giữa sẽ thương tâm, những chàng trai này đều là người hào sảng nhiệt tình, vì loại chuyện này mà mất mạng thật không đáng. Đã tiền phạt phải tiền tới Tây Thiên, hôm nay Lãnh Nghê làm bá vương một lần.” Lạp Mỗ, nàng nói đi, nàng muốn sống với ai? Ta sẽ định đoạt cho nàng, ai không dám nghe, ta sẽ đánh hấn phải nghe.”

Lạp Mỗ có lẽ do uống rượu mạnh, cũng có lẽ do hưng phấn, nhìn Lãnh Nghê không chớp, mắt sáng sánh ánh nước, ngực phập phồng, môi hé hé.

Lãnh Nghê thâm hô không xong, nhớ ra trên đường cô nương này từng nói muốn làm thê tử mình, nàng là người nghĩ sao nói vậy, nếu nàng nói ra thì hỏng mất, vội chặn trước:” Nàng muốn sống với ai trong số họ đều được, đương nhiên muốn sống với hai ba người hay cả năm người cũng không phải không thể, có lẽ đây là cách tốt hòa giải hai nhà.”

Lạp Mỗ thật sự là muốn làm thê tử Lãnh Nghê, nhưng nàng lại không thể đi theo ý, Lãnh Nghê chẳng thể ở lại đây chặn dè với nàng, nhìn ngọn lửa bập bùng chiếu lên gương mặt đường nét rắn rỏi kiên nghị kia, có chút đau lòng.

Năm người kia tìm vọt lên tận cổ, đột nhiên nghĩ tới một khả năng đáng sợ, nếu Lạp Mỗ đi theo Hán gia đại ca thì thế nào? Nàng tới đất Hán rồi là không cướp về được nữa, cả bọn cuống cả lên.

Lạp Mỗ khẽ thở dài, nàng quay đầu đi, nhìn từng người trong năm huynh đệ:” Nếu ta chọn bất kỳ ai, người khác sẽ đều không chịu, sẽ tới đánh cướp, vậy chẳng bằng sống cùng nhau, ta sẽ hầu hạ cả năm, có con mọi người cùng nuôi, cùng sống yên bình, được không?”

Hai huynh đệ La Bố tất nhiên mong mà không được, rồi rít gât đầu. Ba huynh đệ Ba Trát thì mặt cứng đờ như sắt không nói.

Lạp Mỗ nói tiếp:” Huynh đệ Ba Trát không chịu, thế thì các người sẽ lại đánh nhau, ta không muốn thế, vậy ta theo Hán gia đại ca, sau này các người khỏi đánh nhau.”

Lãnh Nghệ phát hoảng, ba huynh đệ Ba Trát còn sợ hơn, Lạp Mỗ mà đi rồi thì chẳng ai được gì, cuống lên:” Bọn ta đồng ý, bọn ta đồng ý.”

Đứng tim mà, Lãnh Nghệ ôm ngực, cô nương này cũng đáo để lắm, thế mới tốt, không có một nhân vật lợi hại trấn nhiếp cái gia đình phức tạp này không yên ổn được. Lãnh Nghệ không bỏ lỡ cơ hội gao nấu thành cơ, kéo tay Đại La Bố và Đại Ba Trát nắm lại cùng một chỗ:” Từ nay các người là người một nhà rồi, sau này ta sẽ thường qua đây buôn bán, sẽ ghé thăm các người, nếu các người còn đánh giết nhau khiến Lạp Mỗ buồn, ta sẽ mang nàng đi.”

Năm người kia rồi rít hứa sẽ không đánh nhau nữa.

“ Uống rượu! Uống rượu nào!” Lãnh Nghệ cảm thấy mình đang chứng kiến thời khắc lịch sử, nói thật sau này y cũng muốn quay lại xem cái nhà sáu người này sống ra sao lắm:

Rượu uống xong, bát đặt xuống, vấn đề chưa hết, Tiểu Ba Trát là tên tinh minh nhất, tuyên bố trước:” Như vậy thì sau này Lạp Mỗ sẽ sống với bọn ta một năm, sau đó sống với các người nửa năm.”

Đại La Bố phản đối:” Không được! Chúng ta là người một nhà, thời gian sống chung phải giống nhau mới hợp lý. Mỗi năm lâu quá, mỗi bên một tháng.”

“ Hợp lý cái rắm.” Đại Ba Trát nổi nóng:” Các người hai người, bọn ta ba người, thế thì mỗi người ngủ với Lạp Mỗ ít hơn các người.”

“ Ai bảo huynh đệ các người có ba người, đáng đời.”

“ Đúng rồi, đừng quên bọn ta có ba huynh đệ, thừa sức đánh chết các người cướp Lạp Mỗ về.”

Lãnh Nghệ day trán, đúng là điên cái đầu mà, quả nhiên không thể coi là một nhà được, chỉ là cách giải quyết cũng đơn giản:” Đủ rồi, ta nói các người là người cùng nhà, tức là cả năm cùng với Lạp Mỗ là một nhà, sao lại chia hai nhà thế. Thế tử trừ đêm cùng giường với ai thì ban ngày chiêu cố cả gia đình nữa. Vậy nên thế này, Lạp Mỗ sẽ ở với mỗi người mười ngày, được chưa?”

Thật ra ba huynh đệ Ba Trát trước kia sống với Lạp Mỗ cũng đánh nhau giành nàng, đều ngờ người sao không nghĩ ra cách này sớm? Còn huynh đệ La Bố vốn không có thê tử, gập ngón tay lăm nhăm một hồi cũng gật đầu.

Thế là tức thì chén qua chén lại, thịt ăn tung bừng. Rượu là thứ tốt thu hẹp khoảng cách mọi người, trong lều vô cùng náo nhiệt, ca hát, cười nói, mời rượu. Khi túi rượu vơi đi quá nửa, ai cũng ngà ngà say.

Khi uống hết túi rượu thì thịt cũng không còn, La Bố huynh đệ say khướt vẫn loạn choạng lên ngựa cáo từ, cả hai tên đều nằm bẹp trên lưng ngựa, để cho ngựa tự chở về.

Lãnh Nghệ tiễn họ ra khỏi lều, sau đó loạn choạng ra sông tè một bãi lớn, khi về lều, trừ Lạp Mỗ ra thì không thấy ai cả, lấy làm lạ ra cửa lều gọi:” Gia Trân! Gia Trân! Muội ở đâu?”

Từ trên ngọn đồi có tiếng Gia Trân đáp:” Lãnh đại ca, muội ở đây, không sao cả, huynh đừng lo.”

Lãnh Nghệ đoán chắc mọi người ăn nhiều uống nhiều đều đi giải quyết rồi, kiếm góc lều vừa ngồi xuống đã ngã lăn quay, rượu này khá mạnh, y say rồi.

Lạp Mỗ kém rèm xuống, cho thêm ít củi vào bếp đào dưới đất, bên trên nóc lều có lỗ thông khói, không sợ bị ngạt.

Lãnh Nghệ mắt lơ dờ chỉ thấy Lạp Mỗ cởi hết y phục ra, trần truồng bên bếp lửa, lửa chiếu rọi đường cong uốn lượn của nàng, bất kể hông, ngực đều rất nở nang. Nhất là đôi vú kia, như hai túi da căng tràn trà sữa, eo nàng không thon thả như nữ tử Hán gia, đầy nhục cảm, nơi tam giác riêng tư rậm rạp như rừng, khuôn mặt không quá xinh đẹp lúc này trở nên muôn phần quyến rũ.

Thế rồi tám thân nóng như lửa ấy ngã vào lòng y.

Lãnh Nghệ hoảng hồn, đỡ lấy vai nàng:” Lạp Mỗ, nàng làm gì thế?”

Lạp Mỗ không hiểu lời Lãnh Nghệ, nhưng nàng lại dùng tiếng Hán trúc trắc nói một câu vừa được Gia Trân dạy:” Huynh là khách quý, ta ngủ với huynh ... Quy củ!”

Lãnh Nghệ đầu óc nổ cái uỳnh, nhớ rồi, có tập tục thế này, khi có khách tôn quý tới, chủ nhà để thê tử hầu hạ khách, đây là đãi ngộ tối cao. Không ngờ mình lại có đãi ngộ ấy, tuy tim đập mạnh, miệng khát khô, nhưng lý trí vẫn còn, biết không thể làm thế.

Chương 241: Cuộc sống cao nguyên.

Lãnh Nghệ không biết nói tiếng Tạng, tất nhiên không thể giao lưu với Lạp Mỗ, chỉ khe khẽ lắc đầu, mỉm cười thiện ý, biểu đạt mình nhận ý tốt của nàng rồi, nhưng không thể tiếp nhận chuyện này. Nhưng Lạp Mỗ cứ ôm y, môi hôn bừa bãi trên mặt y, tay sờ soạng khắp người y.

Với công phu của Lãnh Nghệ có thể thừa sức đẩy nàng ra, nhưng lòng lại lo lắng làm thế sẽ gây ra hậu quả không tốt nên không biết phải làm thế nào.

Thoáng do dự đó tất nhiên chuyện gì tới cũng phải tới, Lạp Mỗ vô cùng nhiệt tình, cùng Lãnh Nghệ ôm hôn lẫn lộn trên giường trải bằng da thú êm ái. Nàng biết mai Hán gia đại ca sẽ đi, có khi cả đời chẳng gặp lại, muốn nắm chặt lấy những thời khắc hoan lạc duy nhất này, dùng hết mọi thủ đoạn kích thích y .

Rượu và nữ nhân, hai thứ đều khiến người ta dễ phạm sai lầm, Lãnh Nghệ cũng dần không kiềm chế nổi, bắt đầu vuốt ve khắp người nàng, da thịt nàng không mịn màng như Trác Xảo Nương hay Thành Lạc Tiệp, nhưng thắng ở điểm da thịt đầy đặn hơn nhiều, khiến y nắn bóp mê say. Hai thân thể vuốt ve môn trớn nhau dần dần tạo nên một tư thế thích hợp nhất, cứ như nước chảy sẽ thành dòng. Một tiếng rên kèm theo hơi thở run rẩy cất lên, hai chân của Lạp Mỗ căng cứng, ngón chân quắp vào trong lòng bàn chân, phát ra tiếng kêu sung sướng.

Tiếng rên rỉ của những kẻ đang say sưa triền miên vang lên trong trướng bông. Trong ánh lửa chập chờn, một thân thể mỹ

miều đang quỳ mà nhấp nhồm liên tục. Đồi ngực no tròn nảy lên nảy xuống không ngừng, cô nương thảo nguyên hoang dại vẫn không ngừng lắc lư trong cơn kích tình, mái tóc đen nhánh tung bay lòa xòa trong không khí.

Lãnh Nghệ thực ra không phải làm gì nhiều, chủ động hoàn toàn ở Lạp Mỗ, để lại cho y một đêm mỹ diệu nhất.

Bên ngoài, trên bầu trời tối đen không biết từ lúc nào đã xuất hiện một mảnh trăng non. Ánh trăng mờ mờ mang tỏa xuống vài chỗ tuyết trắng chưa tan hết hắt lên những vầng sáng lạnh lẽo.

Một đêm mỹ diệu trên thảo nguyên trôi đi.

Sáng sớm hôm sau Lãnh Nghệ thức dậy hơi muộn, một phần uống say, phần khác bị sự nhiệt tình như lửa của Lạp Mỗ đêm hôm trước vắt không ít sức lực. Nói tới giúp người ta chia thê tử, thế quái nào mình lại ngủ với thê tử người ta trước tiên, dù biết tập tục nơi này khác đất Hán, Lãnh Nghệ vẫn hết sức ngượng ngùng mặc quần áo rời lều, may mà nghe nói huynh đệ Ba Trát đều đã đi chăn dê cả rồi không có ai cả.

Lạp Mỗ lại như không có chuyện gì, nhưng rõ ràng nàng vui vẻ hơn hôm qua, đang tíu tíu cùng Gia Trân tíu tíu trò chuyện, sửa soạn hành trang lên đường.

Đường tới thành Di Tang đi qua nhà cha mẹ Lạp Mỗ, Lạp Mỗ muốn dẫn đường tiện thể về thăm cha mẹ, hơn một năm nàng chưa về nhà. Nàng nói đã bảo với huynh đệ Ba Trát, hướng hồ hôm qua mấy người kia đồng thuận với nhau có phần do rượu sai khiến, hôm nay ra sao rất khó nói, cần cho họ thời gian, không có nàng ở đây, bọn họ có lẽ sẽ bình tĩnh nói chuyện với nhau hơn, vì nhận ra nếu không chung sống hòa bình thì nàng sẽ bỏ đi, không ở với họ nữa.

Nghe cũng có vẻ hợp lý, chỉ có điều Lãnh Nghệ khó tự nhiên thoải mái bên cạnh Lạp Mỗ được, rõ ràng là đến làm người hòa giải, cuối cùng ngủ luôn với thê tử người ta, nói thế nào cũng thấy kỳ, càng thấy không biết đối diện với Lạp Mỗ ra sao.

Chỉ là cảm giác đó của Lãnh Nghệ trôi qua rất nhanh, vì Lạp Mỗ như hoàn toàn quên chuyện đó rồi vậy, đêm đầu tiên họ cắm trại nghỉ lại, nàng ôm Gia Trân ngủ ngon lành, không quần lầy y nữa. Lãnh Nghệ ngồi gác cho hai nàng nhìn cảnh này mỉm cười, coi đây như kỷ niệm đẹp.

Lại đi thêm hai ngày nữa tới quê của Lạp Mỗ, nơi này địa thế thấp hơn hẳn, nhiệt độ cũng ấm áp hơn, thậm chí có cảm giác hơi nóng nực. Bước đến gò cao phóng tầm mắt ra xa, một cái thôn nhỏ bốn phía mọc đầy cây bụi thấp, vài con bò và dê đang gặm cỏ, khung cảnh đầy ý vị, cách biệt trần thế, vô tranh với đời.

Lãnh Nghệ hít thật sâu, thấy lòng thoáng đạt, từ lúc tới Đại Tông, có lẽ đây là quãng thời gian thoải mái nhất của y, hoàn toàn không phải lo nghĩ, không phải cố kỵ gì, y hơi thích cuộc sống phóng khoáng ở đây rồi.

Khi bọn họ vào thôn, cửa thôn có đóng củi lớn, đương nhiên đa phần là cây bụi được chặt xuống, không có khúc gỗ to.

Viện lạc lớn nhất trong thôn giăng đèn kết hoa, gọi là lớn nhất thực ra chỉ lớn hơn nhà khác một chút, trông lạ lẫm giống nhiều căn phòng nhỏ nhỏ nói với nhau được sơn nhiều màu sắc.

Lạp Mỗ thấy Lãnh Nghệ đang nhìn trạch viện kia liền giải thích:” Đó là nhà đầu nhân trong thôn, xem ra bọn họ có chuyện vui, chúng ta đến đúng lúc quá, có thể tham gia náo nhiệt rồi.”

Trước đó tất nhiên Lạp Mỗ dẫn bọn họ về nhà mẹ đẻ nàng, ngôi nhà rất đơn sơ, đắp bằng đất, thấp bé lè tè, nhưng sơn màu rất sặc sỡ, nhà nào ở đây cũng vậy, chủ yếu là ba màu trắng, đỏ, vàng, khiến thôn nhỏ trở nên sinh khí mười phần. Mẹ Lạp Mỗ vừa thấy nàng liền ôm con khóc, cha nàng thì cứ nhìn Lãnh Nghê có vẻ hứng thú lắm, ca ca nàng rất chất phác chỉ biết cười gật đầu.

Lạp Mỗ ôm mẹ khóc như trẻ con lên ba, mãi mới nhớ ra có đám Lãnh Nghê bên cạnh, lau nước mắt giới thiệu mọi người với nhau.

Mọi người vào nhà trò chuyện, theo như lời mẹ Lạp Mỗ nói thì đầu nhân của bọn họ gả khuê nữ.

Lạp Mỗ hỏi:” Là Trác Mã muội muội sao?”

“ Đúng thế, tối nay đầu nhân sẽ đốt lửa ở đầu thôn, chiêu đãi khách nhà nữ tể tới đón dâu.”

Mặc dù là đầu nhân, nhưng mà cái thôn có bao lớn đâu, trẻ con cũng không hiểu loại đẳng cấp đó, Lạp Mỗ hỏi nhỏ hay chơi với Trác Mã, rất thân thiết.

Lạp Mỗ vừa nghe bạn hỏi nhỏ sắp kết hôn thì mừng lắm, quay sang nắm tay Lãnh Nghê mà lắc:” Tốt quá Hán gia đại ca, hôm nay chúng ta có rượu để uống rồi.”

Lãnh Nghê tới giờ này vẫn ù ù cạc cạc lắm, gặp chuyện Lạp Mỗ, y cứ nghĩ ở đây người ta cứ cướp qua cướp lại như vậy cơ! Xem ra cũng có hôn nhân chính thức. Định hỏi lại thôi, hoặc là không muốn Lạp Mỗ so sánh rồi buồn, hoặc là tiếp nhận thông tin không kịp muốn thông thả tìm hiểu sau.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 242: Hôn lễ đất Tạng.

Tối tới một cái, thôn náo nhiệt hơn ban ngày rất nhiều, từ cửa thôn truyền tới tiếng ca và nô đùa, Lạp Mỗ đã không nén được kích động, kéo đám Lãnh Nghê đi.

Đồng lửa lớn ở đầu thôn đã được đốt lên, quây bốn xung quanh xếp những cái bàn thấp và thảm ngồi, trên bày đồ uống rượu, khay đựng từng tảng thịt, bàn ở ba phía đã đông đúc già trẻ nam nữ, bàn giữa thì để trống.

Lạp Mỗ kéo hai người Lãnh Nghê ngồi xuống vòng sau cùng, Gia Trân ngồi bên Lãnh Nghê, mẹ Lạp Mỗ đã lấy cho bọn họ mấy cái cốc gỗ, phó tòng nhà đầu nhân đi tới rót rượu thanh khoa cho họ, vẫn chua chua, nhưng tốt hơn rượu ở nhà Ba Trát nhiều.

Cha mẹ Lạp Mỗ rất nhiệt tình mời rượu Lãnh Nghê, hai bên giao lưu khó khăn không hề gì, những lúc thế này chỉ cần nụ cười vui vẻ là đủ rồi. Còn ca ca nàng chỉ cười ngốc nghếch, phải đợi người ta bảo uống thì hấn mới uống một hơi cạn sạch.

Gia Trân cũng thấy mới mẻ lắm, dù sao nàng theo cha mẹ tới đất Hán từ khi còn nhỏ, đa phần thứ biết được do cha mẹ kể mà thôi.

Rượu thanh khoa uống rất nhạt, chẳng khác gì nước lã, nhưng mà hơi rượu bốc lên không đùa được. Lãnh Nghê chưa từng uống, nhưng kinh nghiệm với rượu của y rất phong phú, loại rượu này là y cẩn thận nhất, không dám tùy tiện uống nhiều, tránh say lúc nào cũng không rõ.

Nhưng nguyện vọng luôn tốt đẹp, chuyện thì chẳng mấy khi theo ý muốn, khi mà chủ nhân bữa tiệc hôm nay tới, hai cô gái đã uống tới má đỏ hây hây, Lãnh Nghê cũng lằng lằng cả người.

Lạp Mỗ cao hứng chạy tới khom người hét vào tai một thiếu nữ:” Trác Mã!”

Thiếu nữ này mái tóc đen bóng kết thành hai bím tự nhiên mềm mại buông thẳng xuống vô cùng sống động, được buộc bởi một chiếc khăn có thêu hoa. Còn đeo đôi hoa tai dài, ấn tượng nhất chính là nét thanh xuân tươi trẻ và biểu hiện tràn đầy nhiệt tình. Vừa mới thấy Lạp Mỗ, nàng gần như nhảy lên, ôm chầm lấy hò reo:” Lạp Mỗ, sao lại về thế?”

“ Nhớ người nên về, không biết hôm nay người gả đi, không mang theo lễ vật nào tốt.”

“ Người về tham gia hôn lễ của ta là lễ vật tốt nhất rồi, ta cao hứng lắm.”

Hai cô gái ôm nhau xoay vòng tròn, bên cạnh có ông già mặt dài hiền lành, đôi mũ nhòn nhọn, cổ đeo rất nhiều vòng lớn vòng nhỏ, nhìn cả hai vuốt râu cười.

Trác Mã gọi một nam tử tới:” Đây, đây là Giang Thôn, phu quân của ta ... Giang Thôn, đây là Lạp Mỗ, bạn từ nhỏ của ta, về đây tham dự hôn lễ của chúng ta.”

Nam tử đó béo tốt, cúi người chào Lạp Mỗ, đôi mắt tí hi thì nhìn chăm chăm vào bầu ngực nhô cao của nàng.

Đến khi buổi lễ bắt đầu, Lạp Mỗ chạy về bên Lãnh Nghê.

Lúc này có một ông già mặc đồ màu đen, đầu đội mũ trông như cái hộp vuông che kín mắt, hai bên mũ bèn bện bè ra, cổ áo cao quá miệng che gần hết khuôn mặt, trông có phần đáng sợ. Ông ta múa may bên bếp lửa tuôn ra tràng dài như hát. Gia

Trân không dịch kịp lời ông ta, chỉ nói đại khái là làm phép chúc phúc.

Nghi thức đó là dài nhất, kéo dài chừng nửa canh giờ, mọi người rất thành kính, tiếng nói cười lắng hẳn xuống. Tiếp đó là tân lang và tân nương đi mời rượu thân thích, lại mời rượu toàn thôn, rồi hai người nhảy với nhau một điệu bên đồng lửa.

Vậy là xong rồi, tới lúc này mọi người tự do hoạt động, người ăn ăn uống uống, nam nữ trẻ thị tụ tập bên đồng rượu nhảy múa ca hát.

Trác Mã tính tình không khác Lạp Mỗ là bao, chưa gì bỏ tân lang chạy tới chỗ Lạp Mỗ, cười hì hì hỏi:” Phu quân của ngươi à, thật anh tuấn.”

Lạp Mỗ xụ mặt:” Ta làm sao may mắn như thế, huynh ấy là Hán gia đại ca là thương nhân ngang qua chỗ bọn ta, thuận tiện đưa ta về. Huynh ấy rất tốt, võ công rất cao.”

“ Thế à?” Trác Mã hứng thủ hỏi:” Khỏe không?”

“ Khỏe lắm ... Ít người hỏi làm cái gì?” Lạp Mỗ hỏi xong mới hiểu ra, cười hì hì đánh Trác Mã, hai nàng ôm nhau thì thầm lại cười khúc khích:

Cô nương Tạng tộc này còn đẹp hơn Lạp Mỗ mấy phần, cũng trắng trẻo hơn nhiều, chiếc mũi nhỏ nhắn thanh tú, đôi môi xinh đẹp như cánh hoa hé nở, trên đôi má hồng hào khỏe mạnh ẩn hiện hai lúm đồng tiền, mặt nàng hơi bầu bầu, hết sức duyên nhãn. Thấy nàng cứ nhìn mình, Lãnh Nghê cũng mỉm cười với nàng, không phải vì nàng xinh đẹp, y có hiểu người ta nói gì quái đâu, cứ ai nhìn là Lãnh Nghê cười gật đầu hết.

Lạp Mỗ và Gia Trân kéo Lãnh Nghê nhảy oa trang, Lãnh Nghê không biết nhảy, nhưng không cưỡng được sự nhiệt tình của các nàng. Có điều y học cũng nhanh lắm, vì chỉ có vài động tác thôi, người xoay quanh đồng lửa, tay vung vẩy lên

xuống là được. Tất nhiên cũng có động tác kỹ thuật rất cao như một thanh niên người Tạng lên tục nhảy xoay tròn như cái bánh xe được vỗ tay rào rào thì y chịu rồi.

Uống rượu xong lại nhảy múa, mồ hôi toát ra, toàn thân dễ chịu, tâm tình rất khoan khoái. Quả nhiên khi uống rượu xong thì loại điệu múa đơn giản động tác lặp đi lặp lại, tính tự do cao này là thích hợp nhất.

Khi mọi người nhảy múa tung bừng thì ông già phụ trách nghi lễ ăn mặc hơi đáng sợ lại đi ra nói một tràng, tất cả mọi người hò reo, cao hứng nhất là các chàng trai trẻ, bọn họ cởi áo trên lộ ra thân hình trắng kiện, xoa xoa tay, dáng vẻ hăm hở.

Lạp Mỗ nói với Lãnh Nghệ một tràng, Lãnh Nghệ nhìn Gia Trân, nàng chỉ cười, không phiên dịch.

Đám đông ngồi vòng ngoài tách ra, sau đó có bảy tám pho tòng từ một góc lẩn những tảng đá vừa to vừa tròn tới chính giữa, rưới mỡ lên đó, tổng cộng phải có 20 tảng đá.

Lãnh Nghệ đoán ra:” Đây là trò chơi phải không?”

Gia Trân hét to đáp:” Đúng thế, ôm đá ném ra sau lưng, ai ném được nhiều nhất là thắng. Thời gian cách hai lần nắm không được quá mười nhịp thở, nếu không là thua ... Đây là nghi thức đón dâu của Di Tang bộ, vui lắm.”

Mọi người tản hết ra hai bên tránh đường, sau đó có một tráng hán mình trần vạm vỡ đi lên, ôm tảng đá hét to ném ra sau, ném rất xa. Xung quanh ồ lên, cứ như vậy năm lần, vậy là hẳn chỉ ném được năm lần.

Chương 243: Hiển lộ thần uy.

(1)

Tiếp đó lần lượt có người khác lên, Lãnh Nghệ lò mò đoán ra rồi, đây là cơ hội để các chàng trai khoe sức vóc với các cô gái. Nhưng mà cũng không đơn thuần là sức lực, vì tảng đá đồ mỡ lên, rất trơn, có người cao to lắm, lúng túng mãi chẳng sao vác được đá lên vai, làm mọi người cười đau bụng.

Cứ thế đám trai tráng thay nhau ném, người ném được ba, người ném được một, cao nhất hiện giờ là sáu viên đá.

Đợi tới khi không ai lên nữa thì trong đoàn khách tới đón dâu mới có một người đi ra, hần không cao, người lại cực kỳ lực lưỡng, bắp thịt cuộn cuộn, chân to như cái cột, ánh mắt không coi ai ra gì nghênh ngang bước ra giữa sân.

Lãnh Nghệ vừa nhìn thấy người này liền đoán, tên này sẽ có thành tích rất cao đây, vì hần thấp, đây là ưu thế khá lớn.

Quả nhiên người đó thi lễ xong, tới một viên đá, hai chân dạng ra, năm ngón chân trần bấu vào đất, hét lớn ôm đá lên vai ném đi. Liên tục không ngừng nghỉ, tận 16 lần, hơn người thành tích cao nhất trong thôn tận 10 lần.

Thôn dân đã sững sờ tới quên cả vỗ tay, người nào người nấy nhìn nhau, trừ bàn chính có vài tiếng vỗ tay lác đác thì xung quanh im thít, thành tích thật quá đáng sợ.

Lãnh Nghệ tặc lưỡi không thôi, hỏi nhỏ Gia Trân:” Người này phải nổi tiếng lắm nhỉ?”

Quả nhiên Gia Trân gật đầu:” Hần là đệ nhất lực sĩ của Di Tang bộ, tên Cường Ba, phàm là đầu nhân, lãnh chủ tổ chức

chuyện mừng, đều mời hẳn tham gia.”

Lãnh Nghê gật gù tỏ vẻ hiểu biết:” À, hiểu rồi, sợ đối phương không chịu gả, dẫn theo hẳn để cướp dâu đúng không?”

Gia Trân cười nắc nẻ:” Lãnh đại ca, đó là ở chỗ Ba Trát không có nhiều tiền lại không có nữ nhân mới làm như thế, chứ đầu nhân lĩnh chủ có tiền có thể sao phải cướp?”

Lãnh Nghê hơi xấu mặt:” Thế mời hẳn tới làm gì?”

Gia Trân mặt ranh mãnh:” Đợi lát nữa huynh sẽ biết rồi.”

Cường Ba ném xong đứng trước mấy tảng đá làm động tác gồng mình hú hét thách thức, đám trai tráng trong thôn mặt mày buồn bã, một số chàng trai luyến tiếc nhìn gương mặt xinh đẹp như hoa của Trác Mã, cuối cùng vẫn lùi lại nhận thua.

Lúc này có một ông già ở ghế khách đứng lên, nói với lãnh chủ vài câu, lãnh chủ nghiêm mặt rồi gật đầu.

Kế đó Trác Mã đứng dậy lớn tiếng nói một tràng, tay chỉ vào Lãnh Nghê, thế là ánh mắt mọi người đổ dồn cả vào y.

Lãnh Nghê không biết họ nói gì, y cười như thằng ngốc sau đó gật đầu với họ, cúi đầu hỏi Gia Trân:” Nay, họ chỉ ta làm gì đó?”

Gia Trân cười càng vui vẻ:” Trác Mã bảo huynh giúp phía nhà gái tham gia thi tài, nói huynh sẽ ném đá thắng Cường Ba, sau đó huynh gật đầu xác nhận rồi.”

“ Ta?” Lãnh Nghê dờ khóc dờ cười, không nghĩ mình ngớ ngẩn gật đầu nhận một thách thức như vậy, nhưng mà y cũng không ngại, với sức lực của y, chẳng thành vấn đề, chơi thôi mà, có gì to tát, thua thì thôi.” Thế thắng có thưởng không?”

Gia Trân cười tới đứng không vững, ôm Lạc Mỗ thì thầm, cả hai nàng cười chảy nước mắt.” Lĩnh chủ sẽ mời rượu huynh, khen ngợi huynh là dũng sĩ giỏi nhất.”

“ Thế thôi à?” Lĩnh Nghê cảm thấy có cái gì đó sai sai rồi:

“ Huynh còn muốn gì nữa?” Gia Trân cắn răng nhin cười đáp:

Có vấn đề, song qua kiểu cười vui vẻ của cànng nàng thì rõ ràng không có gì đáng lo hết, nếu thua mà chặt chân chặt đầu gì đó thì hẳn các nàng đã ngăn cản, ít nhất nói rõ rồi. Lĩnh Nghê cười, y tới đây là để uống rượu tham gia hoạt động cho vui thôi mà đâu vì phần thưởng, bóp tay răng rắc:” Được, muội xem ta thắng hẳn đây này.”

Gia Trân kéo y sang bên nói nhỏ:” Huynh phải thắng đấy nhé!”

“ Vì sao?” Lĩnh Nghê hỏi:

“ Cứ nghe muội đi, có lợi cho huynh.” Gia Trân nói xong chỉ tay Lĩnh Nghê nói một tràng, mọi người vỗ tay reo hò:

Lạc Mỗ kéo Lĩnh Nghê ra giữa sân, hai tay vòng qua cổ y kéo xuống, hôn chụt một cái lên má, thế là toàn bộ thôn dân hò hét hết sức tích cực.

Lúc này chẳng cần ai phiên dịch Lĩnh Nghê cũng hiểu rồi, sẵn trong người có hơi men, lại là thanh niên trẻ, ngại cái gì. Kéo cổ áo, phanh ra, dưới ánh lửa rừng rực, lộ ra dáng người khỏe khoắn rắn chắc, eo nhỏ lưng lớn. đường cong uốn lượn, cánh tay cơ bắp nổi vòng, cơ ngực rắn chắc hùng tráng, cơ tam giác gồ lên như năm đám ma quỷ, tất cả đều biểu hiện ra vẻ đẹp dương cương mạnh mẽ. Khiến đám đông rộ lên, đặc biệt là nữ nhân, hai mắt Trác Mã tỏa sáng.

Chính vì cơ bắp quá mức phát triển này nên Lĩnh Nghê làm sao cho Trác Xảo Nương nhìn thấy, nàng không nghi ngờ

mới là có vấn đề, nhưng ở nơi xa lạ này, y không ngại khoe ra vóc dáng mình luôn kiêu hãnh.

Lãnh Nghệ làm vài động tác khởi động làm ấm người, mình trần đi tới bên tảng đá, y quan sát người ta ném nẩy giờ rồi, tổn sức nhất không phải là do sức nặng của tảng đá, mà là mỡ đổ lên đó quá trơn, đại bộ phận sức lực sẽ phải dùng để khắc phục chuyện tảng đá trượt xuống. Khắc phục được điểm này thì chuyện còn lại đơn giản.

Thế nhưng mọi người đều phải cởi trần, như thế không ai có thể lợi dụng vật liệu chống trơn trượt để chơi ăn gian. Luận lực tay, Lãnh Nghệ rất tự tin, y có thể bằng vào sức một cánh tay treo người lưng lửng ở không trung! Chỉ cần có khe hở nhỏ, y có thể dồn sức lực toàn thân vào đầu ngón tay.

Vốn trước kia Lãnh Nghệ cũng không được như bây giờ, nhưng tới thời đại này, liên tục gặp nguy hiểm, y càng chú trọng rèn luyện, luôn tranh thủ lúc không ai chú ý để luyện tập. Đặc biệt là hơn một tháng trời cùng Trác Xảo Nương leo núi, y nhiều lần thách thức đột phá cực hạn bản thân.

Chỉ là từ lúc đó tới giờ lại không có sát thủ nào tìm đến.

Lãnh Nghệ ngồi xuống, quan sát kỹ viên đá tròn, giống mỗi lần leo núi y đều nghiên cứu khe hở trên vách đá. Mọi người xung quanh không biết y nhìn cái gì?

Những tảng đá này nhìn thì có vẻ hình tròn, thực ra gần thôi, hơn nữa không phải loại đá được mài nhẵn, bề mặt có chỗ lồi nông, với người thường thì không cách nào mượn lực, nhưng với Lãnh Nghệ thì khác gì thang leo lên trời.

Tay y sờ qua một lượt tảng đá tròn, tính toán chỗ mượn lực rồi gật đầu với ông già chủ trì nghi lễ.

Chương 244: Hiển lộ thần uy. (2)

Ông già đó lớn tiếng tuôn một tràng chú ngữ, một phó tông đồ mờ lên các tảng đá, đảm bảo mờ không bị người khác làm trôi đi. Cả thôn sôi sục, Lãnh Nghê đã thành hi vọng tôn nghiêm trong thôn, dưới kích thích hơi men, tất cả phát ra những tiếng “hây, hây, hây” cuồng dã.

Lãnh Nghê hít thở , áp hồi hộp xuống, điều chỉnh tới trạng thái tĩnh lặng của của tay súng bắn tia những tiếng hò hào biến mất vào hư không. Tập trung cao độ, y ngồi xuống, sờ đúng nơi mượn lực, ôm lên.

Lần đầu khó hơn Lãnh Nghê tính, dù sao chỉ cần ôm lên được thì không hạn chế thời gian, cho nên y chậm rãi đặt tảng đá lên vai, cảm thụ sức nặng của nó, tìm điểm cân bằng, sau khi nhận ra trọng tâm của tảng đá y ném đi.

Tiếng hoan hô không nhiều, có phần miễn cưỡng, bao gồm cả Trác Mã và Lạp Mỗ, các nàng thấy Lãnh Nghê lần đầu vác đá đã khó khăn như vậy, không hi vọng y vượt qua được Cường Ba.

Lãnh Nghê ném xong vẫn như lần vừa rồi, tìm chỗ phát lực, đếm nhịp thở tới lần thứ tám, khi mọi người còn nghĩ y không bê nổi nữa, Lãnh Nghê nhấc tảng đá, đẩy qua vai.

Mấy lần đầu Lãnh Nghê làm rất chậm, dù sao cũng là lần đầu, sau đó nắm được yếu quyết rồi, thời gian càng ngày càng ngắn. Tới viên đá thứ sáu y vừa sờ vào tảng đá đã nhận ra sự

quen thuộc, nắm đầu ngón tay bấu vào vết hõm nông nhắc lên ngay không cần đợi tìm kiếm, ném qua vai.

Tiếng reo hò lớn rất, khi ông già đếm tới lần thứ mười, hi vọng bắt đầu nhen lên, cả thôn nhiệt tình cổ vũ. Rồi lần mười lăm, tất cả gần như nín thở, gần rồi, gần lắm rồi.

Lần thứ mười sáu, Lãnh Nghệ mới nhắc tảng đá lên vai chưa ném, tiếng hô bùng nổ, Trác Mã tựa như phát điên, ôm Lạp Mỗ vừa nhảy vừa la hét chói lọi.

Tân lang Giang Thôn cùng đoàn đón dâu há hốc mồm.

Uỳnh!

Tảng đá ném đi rồi, 16 lần, đã bằng với Cường Ba, cả thôn sôi trào.

Lãnh Nghệ hơi mỏi cổ, đầu ngẹo sang hai bên kêu răng rắc, hai tay vung tròn một cái, ôm lấy tảng đá thứ mười bảy, sau đó chưa tận hứng, mười tám rồi mười chín ... Khi Gia Trân không ngừng vẩy tay bảo y ngừng thôi, Lãnh Nghệ mới hơi luyến tiếc dừng lại, mặc dù đã thấm mệt, nhưng y vẫn muốn thử thách bản thân thêm nữa.

Ông già phụ trách nghi lễ rơi cả cái mũ rồi, giọng khàn đặc hét lên 20 lần, đó là con số của người chiến thắng, Lạp Mỗ chẳng hề ngần ngại sà vào lòng Lãnh Nghệ, sờ lên cơ bắp thấm mồ hôi ánh lên dưới ngọn lửa trại, liên tục hôn mặt y.

Trác Mã chen lẫn đám đông dẫn Lãnh Nghệ về bàn của mình, tân lang Giang Thôn đứng lên cúi đầu ủ rũ về bàn đoàn đón dâu.

Phó tông mang tới một cái cốc lớn màu đen, dùng vàng và bạc bọc vòng quanh, đầu nhân cười khả khả rót rượu cho Lãnh Nghệ nói gì đó. Lãnh Nghệ có hiểu đâu, Gia Trân còn ở tí phía dưới kia, y đành cười ngốc nghếch rồi gật đầu, cầm cốc rượu lên uống.

Chẳng hiểu sao y vừa ngửa cổ uống cạn, cả thôn hôn hồ cuồng nhiệt.

Tiếp đó rất nhiều người tới mời rượu Lãnh Nghê, y không hiểu nổi một lời họ nói, nhưng y cảm thụ được niềm vui từ nụ cười họ, sự thán phục từ ánh mắt, sự nhiệt tình qua giọng nói nhanh mà cao vút. Lãnh Nghê bị cảm nhiễm bởi không khí xung quanh, ai tới mời rượu y cũng uống, uống tới khi nhìn một người thành ba người.

Rồi Trác Mã kéo y ra bên đông lửa nhảy oa trang, hết vòng này tới vòng khác, Lãnh Nghê nắm tay nàng, nhảy cực hăng.

Rượu thanh khoa không nặng nhưng hậu kinh mạnh, bước chân Lãnh Nghê không còn vững nữa, được Trác Mã dìu về chỗ, lại có người mời rượu, Lãnh Nghê chỉ biết uống như một thói quen. Cuối cùng say khướt gục trên người Trác Mã.

Mơ mơ hồ hồ Lãnh Nghê chỉ biết mình được dìu tới một căn phòng đầy mùi thơm, nằm xuống chăn đệm ấm áp.

Y cứ thế ngủ thiếp đi.

Trong mơ Lãnh Nghê cảm thấy có một nữ tử ôm mình, hôn mình, nàng hình như là Trác Xảo Nương, lại giống Trác Mã, thân thể trần truồng của nàng hết sức gợi cảm, đôi chân thon dài mà săn chắc, cặp đùi trơn mượt đến mê ly.

Chẳng biết sao Lãnh Nghê cũng trần truồng rồi, y nhớ ra rồi, miệng hàm hồ nói gì bản thân không rõ, nữ tử kia không ngừng hôn y, vuốt ve cơ bắp rắn chắc của y

Động tác của nàng rất vụng về, nhưng nhiệt tình, rất chủ động, khoái cảm khôn tả cùng với tiếng rên rỉ chẳng hề kiềm chế của nàng mang đến cho y sự mê sảng tuyệt diệu khó nói nên lời...

Lãnh Nghê chẳng cần nhúc nhích một ngón tay, chỉ việc tận tình hưởng thụ phục vụ của nàng. Qua mấy lượt mưa gió,

Lãnh Nghệ phiêu phiêu chẳng còn biết mình ở đâu.

Cuối cùng hết thấy chìm vào yên tĩnh.

Ánh ban mai thoáng hiện chân trời phía đông như dòng suối bang mùa xuân từ từ tan chảy, xua đi màn đêm phủ trên rặng núi đồi mở ào. Chỉ còn ít sương mờ ảo vẫn đang chống trọi níu giữ, khiến buổi sáng thảo nguyên mang vẻ đẹp mê hồn.

Lãnh Nghệ từ từ tỉnh lại, cảm giác đầu đau muốn nứt, đưa tay lên sờ trán, lại ngủ thêm một lúc nữa.

Khi y cố gắng mở mắt ra liền phát hiện mình ngủ trong một gian phòng trang sức điệu đà, từ chần đêm thom ngào ngạt liền biết khuê phòng của nữ tử. Trong thôn có căn nhà nào tốt như vậy? Hẳn là nhà đầu nhân rồi.

Nghĩ tới đó Lãnh Nghệ đổ mồ hôi, tuy khi đó say không kiểm soát được bản thân, nhưng bây giờ tỉnh rồi, làm sao không biết giấc mơ tiêu hồn đêm qua là thật, nữ tử đó chẳng lẽ là Trác Mã ... Người ta là tân nương đấy, chết rồi, Lãnh Nghệ hoảng sợ bò dậy, người mềm nhũn lão đảo.

Vừa mới vén lên định xuống giường liền nhìn thấy vết máu lốm đốm trên đệm ngậy người, chút hi vọng đó là Lạp Mỗ cũng tan biến, lão tử ngủ với tân nương rồi, chuồn thôi, không mạng này khó giữ.

Vội vàng mặc quần áo vào, Lãnh Nghệ đang kiểm đường bỏ trốn thì có hai nha hoàn mở cửa, bọn họ nói ríu rít như chim, trông vui vẻ lắm, Lãnh Nghệ thở phào, không hiểu chuyện gì cả, nhưng chắc là không bị giết đâu. Lãnh Nghệ lúc này chưa tỉnh táo hoàn toàn, đành mặc kệ các nàng phục vụ mình rửa ráy, dù sao nói gì các nàng cũng đâu hiểu.

Chương 245: Món quà chia tay.

Rửa ráy xong Lãnh Nghê đi ra, qua hành lang ngắn, qua một cái sân, tới phòng khách ở giữa, Lạp Mộ và Gia Trân đang trò chuyện, hai nàng vừa thấy y liền cười khúc khích.

Lãnh Nghê lúng túng ngồi xuống cạnh Gia Trân, vô số lời muốn hỏi mà không biết hỏi gì.

Gia Trân nhỏ giọng hỏi:” Hôm qua cùng Trác Mã có thích không?”

“ Hôm qua, hôm qua cùng ta ... Thực sự là Trác Mã à?”

“ Đương nhiên, huynh thắng đại lực sĩ của đoàn rước dâu, như vậy được ngủ với tân nương một đêm, đây là quy củ.”

Lãnh Nghê á khẩu, làm sao nơi này nhiều quy củ quái dị như vậy? Mình ở Đại Tổng giữ thân như ngọc, bao lần gần gũi với Thành Lạc Tiệp cũng chẳng xảy ra chuyện gì, vậy mà tới đây chưa bao lâu đã thất thân hai lần, còn chưa tới được thành Di Tang đâu đấy.

Cảm giác này, thật không có gì tự hào cả, giống thành trò chơi cho các nàng rồi vậy.

Gia Trân thấy Lãnh Nghê không nói lên lời cười rĩ người:” Cho huynh biết, tục cướp dâu chỉ lưu hành với bách tính bình thường, nhưng với nhà giàu không như thế, tất nhiên phải có cưới hỏi đàng hoàng rồi. Nhưng có quy củ chung, đó là đoàn rước dâu phải chiến thắng người phía nhà nữ, thắng rồi mới được đón đi, khác cướp dâu một chút thôi. Đội ngũ rước dâu vì thế mà thường mời dũng sĩ tới giúp đỡ, mà bên nhà nữ

không cố ý gây khó dễ nên không mời người ngoài, bởi thế đa phần luôn thuận lợi rước dâu. Gặp phải tình huống như huynh hôm qua là hiếm có lắm.”

Lãnh Nghệ phản bác:” Nhưng ta có phải người trong thôn đâu.”

“ Có đấy!” Gia Trân cười muốn chảy nước mắt:” Tôi qua Trác Mã chỉ về phía huynh, nói huynh là nữ tể nhà Lạp Mỗ, cũng là người trong thôn, huynh đã gật đầu thừa nhận. Lạp Mỗ hôn huynh trước mặt mọi người, đầu nhân mỉm cười gật đầu thừa nhận. Sau đó huynh thăng đại lực sĩ đối phương, mang tới vinh dự lớn cho thôn, cả đầu nhân và Trác Mã đều rất vui, nên đêm qua tất nhiên huynh ngủ với Trác Mã, lúc họ mang rượu lên nói huynh tiếp nhận vinh dự này không, huynh lại gật đầu rồi uống cạn rượu ... hi hi hi ... ”

Ra là thế, Lãnh Nghệ ngượng lắm:” Sao muội không nói sớm?”

“ Quy củ của người Tống quá nhiều, nếu nói trước huynh sẽ lo trước sợ sau, rất khó hòa nhập vào cuộc sống nơi này, không có lợi cho nhiệm vụ, thế nên muội không nói.”

“ Nhưng mà thế này, đêm tân hôn của người ta ... Ta lại, thế này không tốt.”

“ Có gì mà không tốt, đây là quy của người Di Tang, mọi người sẽ chúc mừng Trác Mã được hầu hạ với dũng sĩ dũng mãnh nhất, đó là kiêu hãnh của nàng mãi tới sau này. “ Gia Trân trả lời hết sức đàng hoàng:

Lãnh Nghệ hoàn toàn không nói gì được nữa, trong chuyện này y là người được lợi, nếu còn cứ để bụng thì thiếu sáng khoái quá rồi.

Có tiếng bước chân, tiếp đó đầu nhân dẫn người đi vào, Lãnh Nghệ hơi khần trương đứng đây, lần này tự nhắc bản

thân, đừng gật đầu bừa bãi.

Đầu nhân thì hết sức phấn chấn, ra hiệu Lãnh Nghệ ngồi xuống, cúi đầu cảm tạ:” Hết sức cảm ơn người ra sức cho thôn, ta và nữ nhi đều rất cao hứng.”

Lại còn được người ta cảm ơn nữa kìa, Lãnh Nghệ ngượng người luôn.

Cũng may đầu nhân không nói quá nhiều tới chuyện đó, ông già này hoa chân múa tay một hồi biểu đạt tới hôm qua người trong thôn vui mừng bao nhiêu, tự hào bao nhiêu, rồi hỏi:” Nghe đám Lạp Mỗ nói các người muốn tới thành Di Tang mua bán?”

“ Đúng thế, nhưng ta lần đầu tiên tới Di Tang làm ăn, lạ nước lạ cái, không rõ giá cả, rất sợ lỗ vốn, chủ yếu là đi dò đường, sau này mới làm ăn thực sự.” Câu trả lời Lãnh Nghệ đã chuẩn bị trước.

Đầu nhân vuốt râu nói:” Ta có quan hệ ở Di Tang, nếu người muốn, ta sẽ giúp người làm ăn.”

Không ngờ lại có một cơ hội tốt như thế, xem ra Gia Trân đã tính toán trước, bảo sao nàng không nói gì, Lãnh Nghệ đứng dậy chấp tay:” Đa tạ, nếu có đầu nhân tiến cử thì ta làm ăn càng dễ.”

Đầu nhân cười kiêu ngạo:” Quản gia của lãnh chủ Di Tang chính là người thôn chúng ta, cũng là người cùng thôn với người, ta sẽ giúp người viết một lá thư, người đi gặp hắn, hắn sẽ giúp.”

“ Đa tạ, đầu nhân.”

“ Không cần, ta phải cảm ơn người ấy chứ ha ha ha.”

Lãnh Nghệ cũng cười theo, ngủ với khuê nữ nhà người ta ngay đêm tân hôn lại được người ta cảm ơn nữa, đây là cái

chuyện gì chứ.

Đầu nhân là người nhanh nhẹn, vào gian trong, mau chóng vào gian trong viết thư, còn thưởng cho Lạp Mỗ 10 lượng bạc đi dẫn Lãnh Nghệ tới đây, Lạp Mỗ bỗng dưng có được một khoản tiền, hết sức vui mừng.

Lãnh Nghệ không quên hỏi thăm về Đạt Mã Dát, đầu nhân không biết, nhưng ông ta nói, nếu là người buôn bán giữa hai vùng, tới gặp quản gia lãnh chủ trong thành Di Tang thì thế nào cũng biết.

Tới lúc cáo từ, phu nhân đầu nhân đi ra đưa cho Lãnh Nghệ một cái hộp gấm, nói là của Trác Mã để lại cho y.

Lãnh Nghệ nghe nói Trác Mã đã theo tân lang đi rồi, trong lòng dâng lên nỗi buồn vô cớ, cảm tạ rồi cáo từ phu thê đầu nhân, dẫn Gia Trân và Lạp Mỗ rời đi.

Rời nhà đầu nhân rất xa, Lãnh Nghệ mới đứng lại mở hộp gấm ra, bên trong có chuỗi vòng cổ san hô và một lá thư, thư viết bằng tiếng Tạng đẹp đẽ.

Gia Trân dịch giúp Lãnh Nghệ, trong thư Trác Mã nói, trước đi gả đi nàng được trải qua đêm đầu tiên với nam nhân mình ngưỡng mộ, nàng rất hạnh phúc, nàng vĩnh viễn ghi nhớ đêm đó. Cái vòng cổ này Trác Mã đeo từ nhỏ, tặng cho Lãnh Nghệ, mong rằng y nhìn thấy sẽ nhớ tới nàng.

Lãnh Nghệ tay mân mê từng hạt san hô đỏ, tựa như những đóa hoa đỏ rực, lại tựa như sự nóng bỏng của Trác Mã, không kìm được tiếng thở dài.

Bọn họ có lẽ cả đời chỉ có đoạn nhân duyên ngắn ngủi vậy thôi, y thầm chúc nàng may mắn trong phần đời còn lại.

Người trong thôn nhìn thấy Lãnh Nghệ tỏ ra hết sức nhiệt tình, ai nấy đều tới khen ngợi y một phen, làm cuộc chia tay diễn ra bịn rịn. Đúng thế, y phải lên đường ngay rồi, đây là kẻ

hoạch từ trước, Lạp Mỗ buồn lắm, nhưng nàng không giữ y, đứng trên tảng đá cao hát tiến chân, tiếng hát này văng vẳng trong lòng Lãnh Nghê rất lâu.

Lần này Lãnh Nghê mang theo nỗi buồn mà đi, chẳng còn hứng thú với cảnh sắc thảo nguyên nữa, chỉ muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về, mấy ngày sau vào lúc hoàng hôn, bọn họ đã tới được thành Di Tang.

Chương 246: Thành Di Tang.

Hoàng hôn tịch mịch bao phủ khắp thảo nguyên mênh mông, ráng chiều tỏa ra từ vàng mặt trời sắp lặn nhuộm đỏ cả không gian.

Thành Di Tang đột ngột nhô lên giữa vùng đất bao la thẳng cánh cò bay, rải rác xung quanh là túp lều, đa phần màu trắng, như từng bông hoa nở trên thảm cỏ xanh.

Thành trấn khá lớn, tuy không lớn bằng huyện thành Âm Lăng, nhưng đông đúc và tập nập hơn rất nhiều, đi lại trên đường có cả người Hán, rồi người Ba Tư mắt lam sống mũi cao.

Những ngôi nhà lớn nhỏ ở đây đa phần có màu trắng, lúc này khói bếp đã bốc lên, cảnh sinh hoạt nhộn nhịp với những lũ khách bôn ba đường xa đã lâu chưa được thấy cảnh cuộc sống ấm cúng bình thường mà nói, lòng dấy lên cảm xúc thân thiết khó tả dù lần đầu tới đây.

Lãnh Nghệ cũng thế, nhưng trong lòng y lại thêm nhớ hình bóng tất bật của Trác Xảo Nương dưới bếp.

Vừa đi vừa quan sát, tường thành nơi này cao hơn của Đại Tống, cả tường bao của các đại hộ cũng thế, rất cao. Nhưng có lẽ do để chống lại gió thảo nguyên, khe hở giữa các viên gạch trên tường khá lớn. Đây là điểm tựa để y có thể lao vào bất kỳ đâu. Song thủ binh trên thành không lơ là như của Đại Tống, họ tuần tra tích cực, đa phần lưng đeo cung tên, không dễ hành động.

Hai người kiểm một khách sạn ở lại, tất nhiên hoàn toàn do Gia Trân xử lý rồi, Lãnh Nghệ hoàn toàn không có tiếng nói.

Tới khách sạn tắm rửa xong, Lãnh Nghê lấy ra hai tấm mặt nạ cho mình và Gia Trân đeo rồi nghênh ngang ra ngoài.

Mặt nạ chế tác rất cầu kỳ, nhưng vẫn giả lả, nếu ban ngày khá dễ nhận ra, nhưng lúc chiều tối thế này, đèn lồng không đủ sáng sẽ khó phát hiện.

Bọn họ cố tình đi loanh quanh một vòng, nơi này trừ phong cách kiến trúc khác biệt thì quy hoạch không khác nhiều với thành trì người Hán, như có cổng thành ở bốn phía và trục đường lớn thẳng tắp cắt ngang dọc chia thành những bàn cờ lớn.

Bọn họ đi vào một khu có nhiều đại viện lớn, hai bên là tường bao quá đầu người, tường không sơn cầu kỳ như ở Tống mà thân thiện với thiên nhiên hơn. Tới trước thành bảo lớn, Gia Trân tới đưa thư nói là xin gặp quản gia, thủ vệ cầm thư đi vào, không bao lâu sau thì vui vẻ ra mời họ.

Đi qua đại môn làm bằng đá liền có hai phó nhân đứng đợi dẫn họ vào trong, gọi nơi này là thành bảo vì ngoài trừ mục đích để ở nó còn đảm nhiệm vai trò như một căn cứ quân sự, các tháp canh rất nhiều, Lãnh Nghê vừa đi vừa ghi nhớ.

Phó tòng dẫn bọn họ tới một cái sân lớn, bốn xung quanh có căn nhà mái bằng xây dựng bằng gạch, trét ngoài lớn đất sét trộn đặc biệt mặt tường rất mịn, ấm áp vào mùa đông, lại thoáng mát vào mùa hè.

Một ông già mặt choắt râu dài, nhìn cái đã thấy gian xảo đi ra, nhưng vừa thấy bọn họ thì cười rất tươi, lại còn nói tiếng Hán tuy không lưu loát lắm, nhưng hiểu được:” Lãnh chương quây, hoan nghênh tới Di Tang làm ăn, ta là Thứ Nhân.”

Lãnh Nghê mừng lắm:” Không ngờ quản gia biết tiếng Hán, biết vậy ta không cần mang phiên dịch.”

Thứ Nhân cười khà khà:” Người tới thành Di Tang làm ăn đông lắm, trong đó có không ít người Tống, để thuận lợi, ta cũng học tiếng Hán ... Không biết Lãnh chương quây định làm ăn gì?”

“ Nói thật là ta lần đầu tới thành Di Tang, chuyến đi này chủ yếu là để thăm dò thị trường trước rồi mới quyết định mua bán thế nào. Chắc là phải nhờ quản gia giới thiệu ...” Lãnh Nghệ không hiểu chuyện làm ăn đương nhiên không đại gì đi nói bừa, làm ra vẻ mình tới đây khai thác một thương lộ mới:

Quản gia nhiệt tình đem các thổ sản thành Di Tang hay được thương nhân Đại Tống nhập về giới thiệu một lượt, còn coi y là người trong thôn thiện chí nhắc:” Lãnh chương quây không nên vội quyết định, làm ăn là chuyện trọng đại, nhất là vượt biên cảnh làm ăn, lãi nhiều mà nguy hiểm cũng nhiều. Ở lại thêm vài ngày, đi ra ngoài tìm hiểu thị trường trước rồi hẵng quyết, như thế mới lâu dài.”

“ Đa tạ quản gia chỉ bảo.” Chuyện này hợp tâm ý Lãnh Nghệ lắm, khách sáo một hồi mới nói:” Quản gia có biết một thương nhân Thổ Phồn tên Đạt Mã Dát không?”

“ Lãnh chương quây quen sao, ngoại sinh của lãnh chủ tên là Đạt Mã Dát.”

“ Vậy người này trông thế nào, tuổi bao nhiêu?”

Thứ Nhân miêu tả tướng mạo thể trọng chiều cao của Đạt Mã Dát, còn nói tuổi tác, cơ bản là trùng hợp với người Lãnh Nghệ gặp ở Quỷ Phủ Nhai.

Rốt cuộc cũng tìm được rồi, Lãnh Nghệ thở phào, bớt được một phen tâm sự, lấy di vật của Đạt Mã Dát ra đưa cho quản gia.

Thứ Nhân nhận lấy, ông ta tất nhiên chẳng thể nhận ra cái vòng châu báu này, vì nó chỉ là một trong số nhiều thương

phẩm của Đạt Mã Dát thôi.” Lãnh chương quây, cái vòng này không tệ, người định bán không?”

Lãnh Nghệ đang định nói sự thật, nghe Thứ Nhân hỏi vậy liền nảy ra chủ ý mới, dựa vào thứ này biết đâu gặp được nữ tể của lãnh chủ.” Không biết cái vòng này có lọt được vào mắt quản gia không?”

“ Ta là người làm ăn thành thật, cái vòng này tốt lắm, nhất là viên cửu nhân thạch ở giữa giá trị vô cùng. Lãnh chương quây tìm tới ta là đúng người rồi, ở đây chỉ những người như ta mới mua được, Lãnh chương quây ra giá đi.” Thứ Nhân mân mê cái vòng có vẻ thích lắm:

Lãnh Nghệ cố ý nói:” Một câu thôi, ba vạn lượng bạc trắng.”

Thứ Nhân ngạc nhiên, lập tức trả lại:” Thì ra Lãnh chương quây không tới để làm ăn.”

“ Ta ra giá cao, quản gia có thể mặc cả mà.”

“ Cái giá này không cách nào mặc cả, nếu người nói 3000 lượng, ta sẽ mặc cả, nhưng người báo giá này là cố ý không muốn bán rồi.”

Đúng là người sáng suốt, Lãnh Nghệ cười:” Ở Đại Tổng có câu, hoàng kim có giá châu ngọc vô giá, cho nên nói thứ này có giá trị bao nhiêu thì khó nói lắm, phải xem là người đó có thích không? Gặp phải người thích, mười vạn lượng không nhiều, người không thích dù 10 đồng cũng chẳng mua. Quản gia thấy có phải không?”

Thứ Nhân gật gù:” Nói vậy cũng phải.”

“ Có thể với quản gia nó không đáng tiền, nhưng biết đâu với lãnh chủ hay thân quyến của họ lại đáng tiền, nếu họ nhìn trúng, bán được giá tốt, ta sẽ hậu tạ quản gia.” Lãnh Nghệ lấy trong lòng ra một đỉnh bạc mười lượng đặt vào tay Thứ Nhân:

Thử Nhân nhận tiền cũng nhanh lắm, không đưa đẩy gì.” Được, vậy ta dẫn người đi gặp lãnh chủ, bán được bao nhiêu thì phải xem bản lĩnh của người, có điều quyết không thể là cái giá kia được đâu, phải giảm một chút. Cao quá, không dễ mặc cả.”

“ Ta hiểu.” Lãnh Nghệ chấp tay cảm tạ.” Ta nghe nói nữ tể Bồ Tử Khanh của lãnh chủ là người Hán phải không?”

“ Đúng thế!”

“ Quản gia thấy ta bán cho người này có được không? Cùng là người Hán, giao lưu dễ hơn, có khi hẳn thấy ta là đồng hương lặn lội đường xa tới đây, lại mua với giá cao hơn người khác ấy chứ.”

“ Người nghĩ thế cũng phải, đi thôi đã dẫn người đi ... Ha ha, người vừa từ trong thôn tới, ở đó thế nào rồi, đầu nhân khỏe chứ, Trác Mã bây giờ hẳn xinh đẹp lắm” Thử Nhân đứng dậy dẫn Lãnh Nghệ đi, còn hỏi thăm tình hình trong thôn.

Chương 247: Đột biến phát sinh.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, rời phòng khách, rẽ trái rẽ phải chóng mặt, kiến trúc ở đây chủ yếu xây dựng bằng gạch và đá, gỗ không nhiều, vì nó khó chống chọi được với thời tiết thảo nguyên, hơn nữa cũng không nhiều gỗ thích hợp xây dựng.

Tới trước một tiểu viện, Thứ Nhân đứng lại nói với trông cửa:” Đi vào với Bồ gia, có một khách thương người Hán tới muốn bán một cái vòng không tệ, mời Bồ gia và phu nhân xem qua.”

“ Vâng.” Gác cửa đi vào bẩm báo:

Lại có phó nhân mời họ vào viện tử, dẫn tới phòng khách, ở đây bàn ghế bố trí theo kiểu người Hán, có tranh họa, trà kỷ, bình phong, hiển nhiên là Bồ Tử Khanh bố trí.

Đợi không lâu thì có hai người tới, một nam một nữ, đi trước là nữ tử, y phục bó sát người, bên ngoài khoác thêm ngoại bào màu sắc sặc sỡ hoa lệ. Tay áo chỉ chớm tới cổ tay, tà áo cũng được thêu viền hoa. Gấu quần dài do các loại vải bố với năm màu khác nhau kết thành, chân mang một đôi ủng bằng da dê. Dung mạo cũng rất đẹp, chỉ là lông mày xé, mắt to, nhìn kiểu hồ ly tinh trong phim hoạt họa.

Nam tử càng anh tuấn hơn, mặc bộ áo bào màu trắng, chân mang giày da màu đen ống cao, lưng hồ eo gấu, đầy mê lực nam tính, mắt sao mày kiếm, trán cao rộng, miệng mang nụ cười nhàn nhã tự tin.

Quả thực là một đôi trai tài gái sắc.

Thấy được mục tiêu rồi, Lãnh Nghê không ngờ lại dễ dàng như vậy, cũng may là y thể hiện một phen ở đám cưới, nếu không chẳng thuận lợi như vậy.

Bồ Tử Khanh không mấy để ý tới Lãnh Nghê, có lẽ thân phận của một thương nhân chưa đáng để hấn quan tâm, gặp đồng hương cũng chẳng có cảm xúc nhiều, đơn thuần coi y như thương nhân tới cửa chào hàng:” Nghe nói người có châu báu không tệ muốn bán hả?”

Lãnh Nghê hai tay cung kính dâng cái vòng lên.

Bồ Tử Khanh xem ra là người sành sỏi, lập tức cầm ngay viên cửu nhãn thạch lên ngắm soi:

“ Là thế này ạ ...” Lãnh Nghê hắng giọng định kể chuyện của Đạt Mã Dát:

Bồ Tử Khanh khoát tay, ý bảo y im lặng, cùng nữ tử kia đi tới trước ánh đèn quan sát kỹ càng, nhất là viên cửu nhãn thạch mà Đạt Mã Dát từng ra sức tung hô, cả hai đều rất thích.

Nữ tử này chính là Gia Ương, nữ nhi của lãnh chủ, có vẻ hài lòng lắm, xem một lúc dùng tiếng Hán trúc trắc nói:” Đợi đó, ta đi lấy tiền trả cho người.”

Lãnh Nghê hơi ngạc nhiên, bước sang một bước muốn lấy lại chuỗi vòng:” Chúng ta còn chưa thương lượng giá cả mà.”

Bồ Tử Khanh đi tới:” Không phải đã bảo với quản gia rằng người muốn bán bao nhiêu thì ta trả bấy nhiêu sao?”

Lãnh Nghê sinh ra cảm giác không lành, làm gì có kiểu mua bán nào thế này, y không tin đối phương lại hào phóng như thế, thăm dò:” Ta muốn ba vạn lượng bạc, không thiếu một đồng.”

Thứ Nhân sững sốt, ông ta đã bảo Lãnh Nghệ đừng ra giá đó rồi mà.

Bồ Tử Khanh cười ha hả, cho tay vào ống tay áo:” Ba vạn không phải là nhiều, ta trả ngươi.”

Thế nhưng rút từ ống tay áo ra lại không phải là tiền bạc mà là một thanh chùy thủ, đâm thẳng vào tim Lãnh Nghệ.

Nhanh, bất ngờ, góc độ chuẩn xác, hiểm độc, Lãnh Nghệ không cách nào né được.

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, mũi dao như đâm phải đá, Bồ Tử Khanh sững sốt, Lãnh Nghệ đã nhanh như chớp vung chưởng chặt toàn lực vào cổ hắn, y cũng có cảm giác cứ như chặt vào cây chứ không phải là da thịt con người. Bồ Tử Khanh lão đảo lùi lại va phải bàn, xô đổ đồ đạc trên đó.

Quả nhiên là tên này muốn giết người cướp của, dù sao mình là thương nhân người Hán tới bán hàng, có giết chẳng ai quản.

Lãnh Nghệ tới đây chỉ để xác nhận mục tiêu thôi, chưa định ra tay, không ngờ vừa gặp lần đầu đã rơi ngay vào tình thế ngặt nghèo như vậy, đối phương dứt khoát, y cũng phải liều, muốn một chiêu khắc địch. Vậy mà một đòn toàn lực đánh vào chỗ hiểm không đánh gãy cổ hắn ...

Bồ Tử Khanh còn chấn động hơn, hắn cũng luyện Kim Chung Tráo, nhưng chưa tới mức có thể đỡ được dao như tên thương nhân kia, lại còn là do hắn ra tay bất ngờ nữa chứ.

Cao thủ!

Viu viu viu!

Không đợi cho Bồ Tử Khanh kịp suy nghĩ, liên tục ba thanh phi đao bắn ra, nhắm vào trán, họng và tâm khẩu của hắn.

Bồ Tử Khanh né không kịp, gằm một tiếng, hai tay gạt phi đao bắn tới đầu và cổ, toàn thân ngạnh công dồn vào ngực.

Phập!

Phi đao trúng đích, cắm vào ngực hắn, nhưng đi ăn sâu một đoạn ngắn rồi kẹt lại.

Lãnh Nghệ sợ hãi, không chút chậm trễ nâng cổ tay bắn liên hồi.

Viu viu viu! ... Lần này bắn ra toàn bộ.

Hai tay Bồ Tử Khanh múa như cách quạt, gạt được năm thanh phi đao, cái thứ sáu vượt qua được hướng thẳng tới yết hầu, đây là nơi dù cao thủ ngạnh công cũng không thể nào luyện tới.

Bồ Tử Khanh tuyệt vọng, hắn nào ngờ mình anh minh cả đời lại chết tức tưởi không rõ ràng ở trong tay một tên khách thương.

Keng!

Đúng lúc phi đao sắp kết liễu tính mạng của Bồ Tử Khanh thì có thứ gì đó bắn tới, đánh bay phi đao, phi đao chỉ rạch một đường máu trên cổ hắn.

Thành công trước mắt rồi còn thất bại trong gang tấc, không biết người nào võ công cao cường tới mức đánh bay cả phi đao của mình, nhưng Lãnh Nghệ có hắn thì mình đừng hòng giết người, giữ mạng là may rồi.

Nhanh như chớp, Lãnh Nghệ phi thân về phía Gia Ương còn đang run bần bật vì sợ, rút dao ở ống giày kề vào cổ ả:” Theo ta.”

Gia Trân vội vàng đi theo đoạn hậu.

Bồ Tử Khanh tuy thoát chết, nhưng hai tay bị thương tới máu me be bét, phi dao ở ngực thiếu chút nữa lấy mạng, cô cảm giác muốn gãy, bò dậy một cái đầu óc văng vát, chấp tay hướng về xà nhà:” Đa tạ tiền bối cứu mạng.”

Không ai đáp lời hẳn, người kia xem chừng đã đi rồi.

Thứ Nhân bàng hoàng tới chết lặng, phản ứng chậm chạp, tới tận khi Lãnh Nghệ đã kéo nữ nhi của lãnh chủ ra khỏi tiểu viện mới sực tỉnh đuổi theo, gọi người gõ chuông cảnh báo.

Rất nhanh tiếng chiêng báo động vang khắp thành bảo, binh sĩ tay cầm đao, lòng sục kẻ sâm nhập khắp nơi.

Chương 248: Đại náo thành bảo.

Lãnh Nghệ từ lúc vào thành bảo đã ngầm ghi nhớ đường đi lối lại, cho nên y rút lui rất nhanh, đại môn xuất hiện trước mắt rồi, nhưng chiêng cảnh báo cũng đã vang lừng, binh sĩ vây chặt đại môn.

Bên phải là nha môn Di Tang, nó cũng nằm trong thành bảo, song có một lối ra riêng, Lãnh Nghệ kéo Gia Ương tới đây, tất nhiên nơi này cũng có người canh rồi, nhân số ít hơn hẳn.

Lãnh Nghệ dùng đao dí vào lưng Gia Ương:” Bảo chúng mở cửa, lộ ra là người chết.”

Gia Ương đi trước Lãnh Nghệ theo sát phía sau, tới cửa ra, ả phát tay:” Mở cửa.”

Binh sĩ chỉ biết là có người xâm nhập thôi, chưa biết nữ nhi của lãnh chủ bị bắt cóc, khom người chào:” Trong thành bảo có ...”

“ Mở cửa cho ta!” Gia Ương vừa cảm giác mũi đao đâm mạnh vào lưng liền cao giọng quát lớn:

Binh sĩ đành mở cửa thông tới nha môn.

Lãnh Nghệ mới quan sát được khu này có cửa thông ra ngoài chứ bên trong đi ra sao thì y không biết, lúc này trời đã tối, càng khó tìm đường. Lãnh Nghệ bảo với Gia Trân:” Muội bảo ả dẫn chúng ta ra ngoài.”

Gia Trân dùng tiếng Tạng nói với Gia Ương, Gia Ương gật đầu, dẫn bọn họ vòng qua một loạt phòng ốc, hai người Lãnh Nghê chỉ biết đi theo ả. Tới trước một viện tử, nơi này đột được sáng rực, có binh sĩ canh công.

Bất ngờ Gia Ương hét lên:” Cứu ta! Chúng là thích khách.”

Lãnh Nghê kinh hồn táng đờm, làm sao có thể ngờ được con tin dám hét lên như vậy, vung tay chặt vào gáy đánh ngất ả. Nhưng quá muộn rồi, từ phía đằng xa, những binh sĩ đứng trên chòi gác nghe thấy, chỉ tay về phía họ la hét.

Thì ra nơi Gia Ương dẫn bọn họ tới là đại lao nha môn.

Hai người Lãnh Nghê vội vội vàng vàng lui ngay vào viện tử, đóng chặt cửa lại, bên trong chỉ có mấy người canh gác, bị họ xử lý gọn gàng, đại khái đây không phải lối ra nên không có nhiều người canh, có điều bên ngoài la hét gọi người, đồng thời bắt đầu phá cửa.

Lãnh Nghê lâm nguy không loạn, chỉ Gia Ương đang hôn mê:” Muội mau thay y phục của ả, bôi máu lên mặt, ta đi thả phạm nhân.”

Gia Trân làm theo ngay.

Lãnh Nghê lấy ra một cái mặt nạ mới, lục xác chết tìm chìa khóa phòng giam. Gia Trân rất nhanh thay xong y phục Gia Ương, không cần Lãnh Nghê nói, nàng chạy vào đại lao, nói hai người họ tới là để cứu thoát bọn họ, mau mau xông ra ngoài trước khi binh sĩ thành bảo bao vây. Lãnh Nghê ném chìa khóa cho nàng, hai người chia nhau ra, lần lượt mở từng phòng giam.

Bên trong đại lao có già có trẻ, có nam có nữ, chủng tộc cũng đủ từ Hán Tạng Mông Hồi Ba Tư, thế là náo nhiệt rồi. Nơi này không như ở Đại Tổng, người trên thảo nguyên vốn ưa dùng võ lực nói chuyện, lại thêm tòa thành này là nơi tập

trung người tứ xứ càng hỗn loạn, phạm nhân tới mấy trăm., chủ yếu là mã tặc cường đạo

Gia Ương nghĩ đại lao là nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất thành bảo nên lừa họ tới, vừa khéo ngược lại, đây là nơi không lối thoát, binh sĩ canh gác kéo ra nơi trọng yếu khác dẫn ra ngoài, thành ra có sơ hở cho hai người Lãnh Nghê lợi dụng.

Hơn mấy trăm người như dã thú sổ lồng, cơ hội ngàn năm một thừa, ai muốn bỏ lỡ? Bọn họ đập tung cửa viện tử, hơn chục binh sĩ bao vây bên ngoài đang phá cửa nào ngờ người bên trong lại xông ra, hơn nữa còn đông như thế, trong lúc kinh hoàng bị đám phạm nhân nhanh chóng giải quyết.

Thế là có thêm mười mấy người được vũ trang, trong số phạm nhân có không ít người biết đường đi, họ la hét số đông theo mình, trong đó có vài tên trông cực kỳ hung tợn còn tổ chức người một cách bài bản, đánh phá các điểm phòng ngự trong thành bảo, đó là những tên đầu lĩnh mã tặc.

Đám người này như dòng lũ, đi tới đâu giết tới đó, tinh thần chiến đấu của họ tất nhiên là hơn đứt binh sĩ trong thành bảo. Lại thêm binh sĩ trong thành bảo phân tán mà họ lại tập trung, nên tạo thành ưu thế áp đảo về số lượng, tuy cũng giết không ít phạm nhân, nhưng còn xa mới đủ ngăn cản đám hung thú này.

Khi người trong thành bảo tập hợp được đủ lực lượng trấn áp tới nơi thì muộn rồi, cửa nhà môn đã mở toang, một con đường máu kéo dài từ trong ra tận ngoài đường lớn, xác chết ngổn ngang, ngoài kia tiếng chém giết vẫn không ngừng.

Đường phố vốn tấp nập tức thì trở nên vắng vẻ, ai nấy đóng chặt cửa không ra, bốn phía cổng thành vang lên tiếng cảnh báo, bốn cổng thành đóng lại, binh sĩ trong doanh trại tập hợp, tiếng vó ngựa rầm rập trên đường phố, hò hét người dân vào nhà ngay, ai còn ở bên ngoài xử tội nổi loạn, giết không tha.

Lại nói hai người Lãnh Nghệ lẫn trong đám đông thuộc nhóm thoát ra ngoài trước tiên, bọn họ không ham đánh cướp như đám phạm nhân mà chỉ cầm đầu chạy. Vì thế bọn họ kịp về tới khách sạn trước khi tin đồn lan ra, lập tức lấy hành trang, leo cửa sổ bỏ trốn, ra tới ngoài thì bắt gặp một nhóm binh sĩ tuần tra chạy qua, vội vàng trốn vào một ngõ nhỏ.

Không biết kẻ nào tổ chức nhanh thế, đã có binh sĩ gõ cửa từng nhà truy tìm người Hán rồi, tiếng chém giết trở nên thưa thớt, xem ra đám tù phạm thả ra hoặc đã trốn, hoặc đã bị giết sạch.

Gia Trân vô cùng khẩn trương, nhỏ giọng hỏi:” Lãnh đại ca, làm sao bây giờ?”

Lãnh Nghệ tính toán, nhân số người Hán trong thành hẳn là rất ít, trà trộn vào trong đó không thoát, thân phận cũ thì bại lộ rồi, bọn họ không có văn điệp thứ hai, bịa bừa ra một cái chết càng nhanh.” Muội tháo mặt nạ ra dùng mặt thật của mình, quay về khách sạn chúng ta ở đi, muội là người Tạng, sẽ không ai tra hỏi muội.”

“ Còn huynh thì sao?” Gia Trân cuống lên:

“ Đừng lo cho ta, ta có cách, với lại võ công của ta cao, binh sĩ thường chỉ cần không quá đông, ta có thể giết chúng trốn thoát, kiếm góc ngách nào đó chui vào cũng được. Nếu mang theo muội thì phiền rồi, không thể hành động linh hoạt. Trong vòng 10 ngày muội không thấy ta về thì về Đại Tổng.”

Gia Trân biết võ công, nhưng chỉ đủ phòng thân, nàng biết đi theo chỉ thành gánh nặng cho y, rơi nước mắt dặn y phải cẩn thận rồi quyết đoán đi ngay.

Chương 249: Ân oán tình thù. (1)

Còn lại một mình Lãnh Nghệ liền thuận lợi hơn nhiều, bất kể là truy sát, hay trốn truy sát, y đều đã có kinh nghiệm rồi, lợi dụng đêm tối, luồn lách qua phố xá, mặc dù mấy phen thót tim, rốt cuộc vẫn thuận lợi thoát khỏi binh sĩ canh phòng.

Đường xá trong thành Lãnh Nghệ tất nhiên không thông thuộc, nhưng đường từ khách sạn tới thành bảo thì không thành vấn đề.

Đúng vậy, mục tiêu của Lãnh Nghệ chính là thành bảo mà y vừa thoát ra.

Lý do y chọn nơi này có hai cái, thứ nhất, nơi khác y không thuộc đường, chạy lung tung chỉ có chết. Hai nữa là y to gan dự đoán, giờ người trong thành bảo hẳn kéo hết ra ngoài truy lùng y, ai có thể ngờ y quay lại thành bảo chứ.

Lúc này trong thành bảo từ náo loạn chuyển dần sang bình tĩnh, đuốc đốt sáng rực trời, toàn bộ phó nhân trốn cả vào thành, binh sĩ đã truy quét giết chết những tù phạm còn sót lại. Bố Tử Khanh đã cứu được Gia Ương trở về, đang ở trong phòng an ủi phu nhân của mình, không biết rằng tử thân đang tìm tới hắn.

Tường thành bảo tuy cao, nhưng với khả năng leo núi của Lãnh Nghệ không thành vấn đề, binh sĩ trên tường thành và tháp canh đã ra ngoài gần hết, một số thì tập trung vào nơi xung yếu như thân nhân lãnh chủ, thế nên không thể bao quát cả thành bảo lớn, y đột nhập rất thành công.

Theo kế hoạch ban đầu của Lãnh Nghê, trước tiên bỏ chừng nửa tháng tìm hiểu nơi này, bố trí sẵn đường lui, đợi thời cơ sau đó ra tay thật êm rồi chuồn, đợi đối phương phát hiện thì y cao chạy xa bay rồi.

Ai mà ngờ tình hình thành ra thế này, thoáng cái đẩy y vào lằn ranh sinh tử rồi.

Bồ Tử Khanh không dễ giết, ở trong tình huống bất ngờ nhất, Lãnh Nghê đã toàn lực chém vào cổ hắn, vậy mà chẳng làm gì được hắn, liên tục phóng ra mười mũi phi đao cũng không thành công. Phải biết Lãnh Nghê tập kích bất ngờ, nếu mặt đối mặt chỉ e là đối phương lấy mạng y không mấy khó khăn. Thêm vào bây giờ toàn thành đã kinh động, rất nhiều binh sĩ hộ vệ quanh nơi Bồ Tử Khanh sống, không cách nào áp sát.

Phải dùng tới súng bắn tĩa thôi.

Lãnh Nghê rón rén đi trong thành bảo, không khó quanh lại viện tử của phu thê Bồ Tử Khanh, nơi đó đèn đuốc sáng rực, binh sĩ đông nghịt, rất dễ phát hiện. Lén vào gian phòng đối diện với viện tử kia, dán ngát người trong phòng, đóng chặt cửa, nhanh chóng lắp súng ngắm, gác lên cửa sổ, qua ống nhắm trán Bồ Tử Khanh đã hiện lên rõ ràng.

Khoảng cách hơn 100 mét, đêm lặng gió, tầm nhìn thoáng đãng, hết sức thuận lợi, Lãnh Nghê điều chỉnh nhịp thở lần cuối, chỉ cần y bóp cò, mọi thứ sẽ kết thúc. Đúng lúc này, đằng sau có tiếng động nhẹ, Lãnh Nghê nhanh như chớp quay nòng súng lại liền thấy một vóc dáng thanh thanh áo trắng phiêu dật, khuôn mặt bệnh tật tái đang nhìn mình đầy phức tạp.

Chính là Bạch Hồng!

Lại là áo trắng, điểm này làm Lãnh Nghê có chút phát cuồng, ngược lại sự xuất hiện của nàng lại khiến y có vẻ

không mấy ngạc nhiên, lạnh nhạt nói:” Đừng nói là cô thay đổi chủ ý rồi đây.”

Gương mặt đeo mặt nạ của Bạch Hồng trở trở vô cảm:” Đúng, không cần giết hấn nữa, cũng không cần trả tiền lại cho ta, vì ta hủy bỏ nhiệm vụ.”

“ À cô dùng ám khí đánh bay phi đao của ta phải không? Trừ cô ra, không ai có khả năng này, ít nhất ta không biết ai cả.” Lãnh Nghê thở dài:” Vì sao? Ta nghĩ ta đã mạo hiểm tới mức này rồi, xứng đáng có một câu trả lời chứ?”

Bạch Hồng im lặng hồi lâu, nàng ngập ngừng hiểm có quay đầu sang một bên:” Lúc nhờ tới người, ta thực sự muốn giết hấn, nhưng ... Nhưng người đi rồi, ta cũng bình tĩnh lại ... Hấn không yêu ta, hấn theo đuổi vinh hoa phú quý, đó là lựa chọn của hấn ... Chia tay là được, cần gì chứ, quên hấn đi là tốt rồi.”

Chỉ khi nhắc tới tên đó, Lãnh Nghê mới nhận thấy nữ tính từ Bạch Hồng, nàng đã lún chân quá sâu vào lưới tình của hấn, cho nên dù hấn có bội bạc nàng, có thể tử, nàng vẫn theo đuổi hi vọng mong manh nào đó, Lãnh Nghê rất khó chịu, y suýt chết đấy, đây có phải trò chơi đâu, cần nhắc một hồi vẫn hạ súng xuống:” Nghĩ thông là tốt rồi, có điều kẻ đó lòng dạ độc ác, biết ta một mình tới Di Tang làm ăn, trên người có bảo vật quý giá liền nổi lòng tham giết người. Loại người này, nếu hấn biết cô muốn giết hấn, hấn nhất định giết cô.”

Bạch Hồng khẽ lắc đầu, ánh mắt có phần ngậy đại nhìn về phía phòng Bồ Tử Khanh, đột nhiên mắt nàng mở to rồi biến thành kinh hãi, vì Bồ Tử Khanh đã biến mất từ lúc nào rồi.

Tiếp đó có tiếng bước chân tới gần, không chỉ của một người, Lãnh Nghê ngồi ngay xuống, ra hiệu cho Bạch Hồng.

Nàng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Bên ngoài cửa có tiếng Bồ Tử Khanh truyền vào:” Sư muội, ta biết muội ở trong phòng, ra đi!”

Bạch Hồng không đáp.

Bồ Tử Khanh tiếp tục nói, giọng trở nên hết sức ôn nhu:” Tên người Hán đóng giả hành thương kia là sát thủ muội phải tới chứ gì, y đeo mặt nạ, chẳng lẽ ta không nhìn ra? Muội đã muốn giết ta, vì sao không tự ra tay?”

Lãnh Nghệ giờ mới biết là mình bị phát hiện từ trước rồi, đối phương muốn giết y chứ không phải là kẻ này nấy lòng tham giết người cướp của, xem ra đánh giá thấp hẳn rồi.

Bồ Tử Khanh vẫn như tự độc thoại:” Muội để lại cái trâm trên bàn ta, chính là tín vật chúng ta đính ước năm xưa, muội định ân đoạn nghĩa tuyệt rồi? Vì sao sát thủ giết ta, muội lại cứu ta?”

Bạch Hồng rớt cuộc cũng lên tiếng, giọng lạnh băng không có chút cảm xúc nào:” Người phái nhiều binh sĩ bao vây như vậy, muốn giết ta sao?”

“ Sư muội, ta đã biết muội muốn giết ta, ta làm sao có thể kê cao gối mà ngủ được. Dù lần này muội không muốn giết ta, nhưng không có nghĩa là lần sau cũng thế. Giờ muội có hai lựa chọn, muội tự phế kinh mạch ở hai tay đi, ta sẽ để muội đi. Thứ hai, liều mạng thoát ra khỏi nơi này ... Ở ngoài này ta có hơn trăm hộ vệ, dù võ công kém xa muội, nhưng đủ giữ chân muội rồi! Muội lựa chọn thế nào?”

“ Người tưởng ta không biết người sao, dù ta tự phế hai tay, người cũng không tha cho ta. Trước kia ta bị những lời ngon ngọt của người lừa dối, giờ lại định lừa ta.”

“ Sư muội, ta chưa bao giờ lừa muội, tình cảm năm xưa ta giành cho muội, không có chút nào là giả.”

Chương 250: Ân oán tình thù. (2)

Lãnh Nghê biết tình cảm của Bạch Hồng giành cho Bồ Tử Khanh còn rất sâu, sợ nàng mềm lòng nghe hấn dụ dỗ, không ngờ Bạch Hồng nói nhỏ:” Ta cầm chân hấn, thủ vệ cửa sau bị ta đánh ngất rồi.”

Dứt lời chưa đợi Lãnh Nghê phản ứng bóng áo trắng đã phá cửa sổ xông ra.

Bồ Tử Phong hiểu Bạch Hồng tới mức nào chứ, tuy miệng nói đầy thâm tình nhưng hấn cảnh giác cao độ, Bạch Hồng vừa có hành động, hấn lập tức nhảy lùi lại phía sau, một đòn sấm sét của nàng hụt mục tiêu.

Hộ vệ bốn phía kéo ủa tới.

Bạch Hồng sớm biết một chiêu của mình không làm khó Bồ Tử Khanh được, nhưng nàng cũng biết, hấn bị Lãnh Nghê làm trọng thương rồi, chẳng qua cố giả vờ bình thường gây áp lực với nàng thôi.

Một chương đánh hụt là Bạch Hồng cố tình, biết hấn trọng thương không dám tiếp chiêu mà nhảy né, nàng biến chiêu cực nhanh, trương kiếm bên hông như độc xà rời hang đâm thẳng vào yết hầu Bồ Tử Khanh, ánh kiếm loang loáng bao phủ không gian rộng, phong tỏa hết đường lui của hấn.

Bồ Tử Khanh kinh hãi, thân hình đã ở trên không, làm sao đổi hướng được, đánh đòn cả mười thành công lực vào hai tay đánh ra một chương mạnh, chống một kiếm chết người kia.

Keng keng keng, kiếm chường chạm nhau liên hồi. Bò Tử Khanh phun ra một ngụm máu, thương thế cổ áp chế bị Bạch Hồng ép hẳn dùng nội công cực hạn đã phát tác, người chạm đất một cái lão đảo đứng không vững.

Bạch Hồng khinh công siêu tuyệt, làm sao bỏ lỡ cơ hội, bóng trắng loáng lên như quỷ mị, xuất hiện sau lưng hẳn, Bò Tử Khanh xoay người lại đã quá muộn, mũi kiếm kề cổ, nàng quát:” Lui.”

Đám hộ vệ cuống cuống lùi lại. Vừa rồi vì nhử Bạch Hồng xông ra, Bò Tử Khanh cố tình bố trí hộ vệ đứng hơi xa, hẳn tự tin có thể né một đòn tập kích của Bạch Hồng kéo nàng vào khổ chiến, nhưng không ngờ được nàng tương kế tựu kế.

Hai người từng hiểu nhau tới hơi thở, nhịp tim của đôi phương, bây giờ lại đem toàn bộ am hiểu đó dồn đối phương vào đường cùng.

Bò Tử Khanh nhìn thẳng vào mắt nàng cười thảm:” Giết ta đi, ta có lỗi với muội, được chết trong tay muội, với ta mà nói cũng là thỏa mãn rồi.”

Sát khí trong mắt Bạch Hồng biến mất, tức giận nói:” Đừng giở trò đó ra với ta, ta không mắc lừa ngươi nữa.”

“ Ta đã nói, chưa bao giờ lừa muội.” Bò Tử Khanh nói xong lao thẳng người vào mũi kiếm:

Bạch Hồng kinh hãi, vội vàng rút kiếm lại.

Lúc này Bò Tử Khanh mượn đà lao tới để áp sát Bạch Hồng, hẳn biết cơ hội không có lần thứ hai, bất chấp nội thương một chiêu Tội Tâm Chưởng vỗ thẳng vào ngực nàng.

Bạch Hồng trong khoảnh khắc cuối cùng tung mình ra sau né tránh, nhưng Tội Tâm Chưởng như cái tên, không mạnh ở lực mà là ở ám kinh. Nàng chỉ kịp vọt người lên không né

không kịp vận công hộ thân, ám kinh bộc phát, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, ngã thẳng xuống.

Bồ Tử Khanh bám sát như hình với bóng, một tay tước trường kiếm của nàng, tay kia vòng qua eo nhỏ, ôm nàng vào lòng:” Sư muội, muội đã tới đây rồi còn nghĩ rời đi sao?”

“ Ngươi ...” Bạch Hồng muốn thoát khỏi vòng tay của hắn, người không còn sức lực, miệng vẫn phun ra thêm một ngụm máu, nước mắt cũng muốn ứa ra.” Ngươi là tên súc sinh vô tình.”

“ Đúng.” Bồ Tử Khanh đột nhiên trở nên nanh ác:” Ta là súc sinh vô tình, ta biết muội hận ta, nhưng ta không phải sát thủ giết muội, ngược lại muội phải sát thủ tới, náo loạn thành bảo, bắt cóc thê tử của ta, thả tù phạm khiến nàng bị đám thú vật đó cưỡng bức dâm nhục, phá hoại cuộc sống ta gây dựng bao năm, vậy muội nói sao đây? Ta hận muội.”

Thì ra lúc đám tù nhân bị thả ra, có kẻ không bỏ chạy, nhìn thấy Gia Ương nằm đó làm sao kìm được thú tính, lao vào cưỡng bức ả, chính vì tiếng ả la hét mà Bồ Tử Khanh mới tìm thấy, nhưng tới nơi đã muộn.

“ Đừng tưởng ta không biết, phu nhân ngươi là kẻ tham lam, trong số tù phạm đó có bao nhiêu người bị ả hãm hại, chiếm đoạt tài sản, làm tan nhà nát cửa. Xảy ra chuyện đó là do ả tự chuốc lấy mà thôi.”

“ Ha ha ha, hay cho câu tự chuốc lấy, vậy muội rơi vào tay ta cũng là do tự chuốc lấy thôi.”

Bạch Hồng nhìn chằm chằm vào mắt hắn, nói từng chữ:” Ngươi, muốn giết ta thật sao?”

“ Không, thê tử ta bị cưỡng bức, cả thành bị đám tội phạm làm náo loạn, nếu không tìm ra hung thủ, ta khó ăn nói được với lãnh chủ.” Bồ Tử Khanh đưa tay lột mặt nạ kia ra, để lộ

khuôn mặt diễm tuyệt thiên hạ một thời khiến hấn si mê.” Ta sẽ phế võ công của muối, giao muối cho lãnh chủ xử lý, ta không nghĩ lãnh chủ nữ giết muối đâu.”

Chút cảm xúc cuối cùng trong mắt Bạch Hồng tắt đi, nàng ngậm ngậm máu phun thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của Bồ Tử Khanh, hét lên:” Hắc Hồng, giết hấn đi.”

Bồ Tử Khanh bị máu phun vào mặt nhất thời không nhìn thấy gì, nhưng hấn rất thông minh, tức thì xoay người về hướng gian phòng kia, vận công lực toàn thân bảo vệ diễm xung yếu trên người, chỉ tay về phía trước:” Xong lên đó.”

Khục!

Khẽ như có tiếng người ho một tiếng, nửa phần trên cái đầu Bồ Tử Khanh vỡ nát, toàn bộ đám hộ vệ đang kéo ùa lên đứng sững lại.

Lãnh Nghệ đã không làm Bạch Hồng thất vọng, y quả nhiên chưa từng rời đi như lời nàng bảo, y vẫn ở đó, chờ đợi và khi nàng hét lên, không chút do dự bóp cò súng đã chia vào hấn thời gian dài. Bắn chết Bồ Tử Khanh, Lãnh Nghệ không kịp tháo súng bắn tia cất đi, đeo luôn lên vai. Một tay cầm vali, một tay cầm dao găm, theo cửa sổ Bạch Hồng phá vỡ trước đó mà lao ra, tới thẳng bên cạnh nàng.

Khoảnh khắc đó chỉ Bạch Hồng mới hiểu có ý nghĩa thế nào, lúc nàng hét lên, nàng cũng không dám chắc Lãnh Nghệ ở đó, nàng chỉ đánh cược. Nếu y không ở đó, nàng sẽ tự kết liễu, vì trên đời này không còn gì khiến nàng lưu luyến nữa.

Y chưa đi, y tới rồi.

Có điều tình hình chẳng vì sự xuất hiện của Lãnh Nghệ mà khá hơn, Bạch Hồng trúng một chiêu Tội Tâm Chương trong tình trạng không hề phòng bị, thương cực nặng, kinh mạch

nhiều chỗ bế tắc, không chỉ không thể vận công, lúc này thậm chí không thể bò dậy, yếu ớt hơn cả người thường.

Chương 251: Dựa lưng chiến đấu.

Liên tục giết hai tên hộ vệ vô tình cản đường, khuôn mặt máu me vô cùng đáng sợ hiện lên dưới ánh đuốc bập bùng, Lãnh Nghê kéo Bạch Hồng lên hét lớn:” Kẻ nào cản ta chết.”

Cái chết khủng bố của Bồ Tử Khanh, thêm vào Lãnh Nghê xông tới như hổ đại, đám hộ vệ kinh hãi lùi lại, không dám ngăn cản.

Cũng không phải không có tên nào, lợi dụng lúc Lãnh Nghê dìu Bạch Hồng đi qua, có tên gian xảo nhè lưng Lãnh Nghê mà chém, Lãnh Nghê nghe tiếng gió đoán ra được đích của lưỡi dao, gồng người lên chịu nhát dao đó.

Xoạt!

Dao trúng đích, tên kia chưa kịp mừng rỡ thì Lãnh Nghê tỏ tay nghiêng người, dao găm xẹt qua như chớp, cắt đứt yết hầu hắn.

Đám còn lại thấy Lãnh Nghê đao thương bất nhập, lại giết người dễ dàng như vậy, tên nào tên nấy sợ hãi lùi xa thêm vài bước, chĩa đao về phía họ la hét chứ không dám tiến.

Ngoài xa chuyển tới tiếng chiêng báo hiệu, đối phương đang điều thêm lực lượng, hai rơi giữa muôn trùng vây, Bạch Hồng khẽ đẩy người Lãnh Nghê:” Đi đi, kẻo ta, ta bị thương quá nặng, sẽ liên lụy tới ngươi.”

“ Ta không được dạy bỏ lại huynh đệ, giết!” Lãnh Nghê lại giết thêm một kẻ liều mạng nữa, y chưa từ bỏ, y vẫn nhìn xung quanh kiếm đường thoát thân:

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của Bạch Hồng hiện lên nụ cười.” Trong lòng ta có một cái ống, chĩa lên không, kéo dây thừng, sẽ có người của tổ chức cứu viện ... Không phải chỗ đó ... Bên phải, xuống chút nữa ...”

Thì ra Lãnh Nghệ trong lúc cho tay vào tìm trong lòng nàng khó tránh khỏi đụng chạm, nhưng thời khắc sinh tử này, ai mà để ý. Miệng ngậm dao, tay cầm ống, kéo dây thừa ra ở phía đuôi, chỉ nghe vút một tiếng, có luồng ánh sáng trắng vọt lên bầu trời tối đen bùng nổ thành muôn đóa hoa lửa lấp lánh.

Pháo hoa bắn đi rồi, hai người lưng dựa lưng, chống trả đám hộ vệ phát hiện bọn họ bắn tin cứu viện thì xông tới, Bạch Hồng tuy trọng thương, nhưng sau lưng có Lãnh Nghệ, nàng chỉ việc chắn ở phía trước, vẫn đối phó được với đám hộ vệ võ công kém nàng quá xa. Lãnh Nghệ càng dễ dàng, y có vali hợp kim làm khiên chắn, có áo giáp chống đạn, phát huy chiến thuật liều mạng tới đỉnh điểm, gần như chỉ một chiêu giết người.

Chẳng biết có kẻ nào đó nhận ra, hô:” Gọi cung tiễn thủ, gọi cung tiễn thủ tới.”

Lãnh Nghệ không hiểu tiếng Tạng, nhưng đám hộ vệ đang luân phiên tiến đột nhiên lùi lại giữ thế trận thì có linh cảm không lành. Đối phương quá đông, nếu bọn chúng vì không người chỉ huy mà hỗn loạn thì còn hi vọng thoát thân, thế nhưng bây giờ chúng đã lấy lại bình tĩnh, viện binh của họ có tới e rằng chỉ nạp mạng vô nghĩa.

Đám hộ vệ không tấn công nữa, không cần thiết làm chuyện vô ích đó, chúng chỉ giữ vững vòng vây là đủ. Tất cả nhìn hai người Lãnh Nghệ như nhìn kẻ đã chết, vì chỉ cần cung tiễn thủ điều động tới, sẽ bắn chúng thành nhím ngay

Bỗng nhiên thành bảo bốn bề bốc lửa, đầu tiên chỉ có vài tiếng la hét, không ai quá để ý, sau đó thành những tiếng là

hoảng hốt, rồi bốn phía chìm trong khói đen, ánh lửa đỏ đã chiếu tới tận chỗ hai người Lãnh Nghê. Đội ngũ đối phương hoảng loạn nhìn đông ngó tây, rồi không biết kẻ nào hô lên “Lãnh chủ bị thích khách tấn công” , ” Lãnh chủ chết rồi”, ” Mau về cứu lãnh chủ”. Tức thì có một đám đông tự ý rút lui, lãnh chủ có bề gì thì bọn chúng cũng tham, ai quan tâm nơi này nữa, đồng thời cũng nhớ ra, phải đi bảo vệ yếu nhân khác.

“ Giết chúng! Giết chúng đã!”

Cũng có kẻ hô lên, sau đó liền có mười mấy tên xông vào hai người, đây là những kẻ hung hăng nhất, cũng là đợt tấn công dữ dội nhất. Lãnh Nghê cảm thấy áp lực trước tiên, ba bốn thanh đao cùng chém loạn tới, y giơ vali lên đỡ, bị đẩy lùi ra sau, chạm lưng Bạch Hồng, nàng hét lên:” Trụ vững! Người chúng ta tới ngay thôi.”

Nàng cũng đang đối đầu với hai tên, có được một quãng nghỉ vừa rồi, nàng đã gom được chút chân khí, dồn sức mở rộng vòng kiếm quang, không chỉ bảo vệ bản thân mà còn hai bên Lãnh Nghê, chỉ là cố gắng này khiến thương tích của nàng càng thêm tồi tệ.

Đúng lúc này từ phía hậu viện mười mấy người bịt mặt xông tới, đi đến đâu chém giết tới đó, không cần biết là người đi cứu hỏa hay rút lui, đều không toàn mạng. Bọn họ dùng nhiều thứ vũ khí, đao thương kiếm kích có cả. Một bên đánh điên cuồng, một bên sĩ khí đã hết, chẳng mấy chốc đã tới trước mặt Bạch Hồng:” Bang chủ rút trước, bọn thuộc hạ đoạn hậu.”

Bạch Hồng và Lãnh Nghê được bao vây ở giữa, hai người đi trước dẫn họ đi theo con đường máu vừa mở, hai bên có hai người khác che chắn, bảy tám người đoạn hậu vừa đánh vừa lui. Khói lửa bập bùng, khắp nơi là dấu vết chiến đấu, vũ khí vương vãi, người chết rải rác, tạo ra khung cảnh thảm liệt. Lãnh Nghê không nghĩ tới tạo thành vụ hỗn loạn lớn như thế.

Cung tiến thủ tới rồi, nhưng đã quá muộn, bọn chúng bắn cung bừa bãi truy kích, chẳng ăn thua gì, đám sát thủ võ công cao cường đánh bay hết, số ít có tới được phía Lãnh Nghệ cũng bị y dùng vali nhẹ nhàng đỡ được.

Rất nhanh bọn họ xông ra cửa hậu viện, ở đây đã có một cái xe ngựa đợi sẵn, đánh xe là một lão hán Di Tang, còn có hai đại hán Di Tang hộ vệ. Vừa thấy bọn họ, hô một tiếng bang chủ rồi vén rèm cho hai người đi vào.

Bạch Hồng và Lãnh Nghệ lên xe, chiếc xe thông thả lên đường.

Trên đường đi cứ thi thoảng chiếc xe lại bị chặn đường, tra hỏi, ông già dùng tiếng Tạng trả lời, sau đó được đi qua. Cứ đi đi dừng dừng như vậy, dọc đường bị tra hỏi liên tục, song không có ai lên kiểm tra, Lãnh Nghệ thở phào, Bạch Hồng gần như hư hoát dựa vào người y.

Xe ngựa đi qua khu vực huyên náo tới một nơi yên tĩnh, chỉ còn tiếng bánh xe nghiêng lên đường lát gạch. Không lâu sau vào một trạch viện, tới trước chính phòng mới dừng lại.

Rèm xe bén lên, Lãnh Nghệ dìu Bạch Hồng xuống xe, nhìn ngó xung quanh. Im phăng phắc, trừ ông già người Di Tang đánh xe thì không còn ai, hai đại hán Di Tang đứng ở cổng trạch viện khép cửa lại.

Lãnh Nghệ đỡ Bạch Hồng vào nhà, ông già thì tháo ngựa khỏi xe, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, tường rất cao, chắn hết mọi con mắt tò mò, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng không ồn ào như nơi khác trong thành Di Tang lúc này ...

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 252: Trách nhiệm ngày về.

Bạch Hồng được Lãnh Nghê dìu lên giường phòng ngủ, nhưng nàng không nằm xuống mà ngồi khoanh chân trên giường, cho tay vào lòng, lấy ra chiếc bình sứ màu hồng, mở nút đậy viên thuốc đỏ rực uống vào. Lãnh Nghê thấy trên bàn có ấm trà, rót ra cốc đưa cho nàng, Bạch Hồng uống vào, khép mắt dưỡng thần.

Lãnh Nghê cả đêm kịch chiến, những chỗ không có giáp bảo vệ trúng không ít vết thương, thần kinh căng thẳng thời gian dài làm y kiệt quệ, chỉ muốn mặc kệ mọi thứ nằm xuống ngủ. Nhưng y dùng ý chí kiên cường chống lại cảm dỗ đó, tận lúc này vẫn chưa buông lỏng cảnh giác, y đứng sát cửa sổ, mở hé hé một khe nhỏ, chú ý động tĩnh bốn xung quanh, thi thoảng nhìn về phía Bạch Hồng.

Không biết Bạch Hồng làm thế nào, Lãnh Nghê thậm chí chẳng nghe thấy tiếng nàng thở. Nhìn mái tóc dài của nàng lúc này xõa ra như dòng thác cuộn cuộn chảy, phối hợp toàn thân áo trắng tạo thành tương phản mạnh mẽ, lúc này Lãnh Nghê mới cảm thụ được vẻ đẹp của nàng hợp với màu trắng thế nào.

Lãnh Nghê chỉ xao động thoáng chốc, nhanh chóng trấn định lại, cỡi súng bắn tia xuống, trong căn phòng tù mù, thuận thực tháo súng cất đi. Vậy là đã bắn ba viên rồi, mỗi viên đạn bắn ra, Lãnh Nghê cảm giác chia lìa một người bạn vậy, bảy lần nữa thôi, nó sẽ mãi mãi im lìm nằm đó rồi, thực sự không nở chút nào.

Chỉ còn lại ngọn lửa lay động là thứ duy nhất cử động trong phòng, hai người trong phòng, nữ diễm lệ tuyệt luân, nam tuấn tú cương nghị, mỗi người ngồi một nơi như hai người không liên quan.

Qua rất lâu chỉ nghe ọe một tiếng, Lãnh Nghệ đang ngồi trên mặt đất mở choàng mắt ra, chỉ thấy máu phun ra từ miệng Bạch Hồng, dính lên áo trắng trông vô cùng kinh khiếp, vội chạy tới:” Sao rồi?”

“ Không sao, ổn rồi, đây là máu bầm do ám kính một chương của hấn gây ra, huyết mạch của ta thông suốt, cho nên mới phun được ra ngoài, không sao nữa rồi.” Bạch Hồng lấy khăn lau vết máu, nở nụ cười nhẹ:” Người đi nghỉ đi, nơi này an toàn lắm, đừng lo.”

“ Cô mới cần nghỉ ngơi nhất đấy.” Lãnh Nghệ xếp gối, đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn lên, nhìn nàng hoàn toàn chẳng có phản ứng gì, mặc mình an bài, có lẽ trong lòng nàng là trái tim đã chết, không khỏi thương xót, nhất thời không rõ mình nghĩ gì, cúi xuống hôn lên chiếc trán trắng mịn:” Nhắm mắt lại, ngủ đi, sáng mai thức dậy sẽ là cuộc sống mới.”

Nói xong rồi đi, ra tới cửa phòng mới nghe được hai tiếng “cám ơn” rất nhỏ.

Đây là trạch viện biệt lập có tường cao bao quanh, phần nhà ở chia làm hai, một căn nhà hai tầng giành cho chủ nhân và một căn nhà nhỏ gần cổng của phó nhân. Lãnh Nghệ xách va li tới căn phòng ngủ có vẻ là thư phòng, nằm xuống ghế tựa mà ngủ.

Hôm sau Lãnh Nghệ thức dậy khá sớm, y đã lấy lại được thói quen nhiều năm, mở mắt ra không ngờ thấy một phong thư để trên ngực, nét chữ đẹp đẽ chỉ có hai chữ Bạch Hồng. Vội vàng mở ra xem, chỉ thấy viết : Ta đi trước đây, Gia Trân

được ta an bài người tới đón rồi. Cứ ở lại nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau có người đưa người về Đại Tổng. Trân trọng!

Lãnh Nghệ bật dậy đi nhanh về phía phòng ngủ, chỉ thấy giường không được gấp gọn gàng, đi nhanh ra sân, cửa đóng kín, không một bóng người.

Chẳng lẽ nụ hôn hôm qua của mình đã làm nàng bỏ đi hay sao? Lãnh Nghệ có chút tự trách, nàng là người kiêu ngạo, đáng lẽ mình không nên tỏ ra thương hại như vậy, cũng mong nàng có thể vượt qua chuyện này.

Ông già Di Tang mang bữa sáng tới, món ăn Đại Tổng, tay nghề không tệ, chỉ có điều Lãnh Nghệ chẳng muốn ăn chút nào cả.

Buổi chiều Gia Trân tới, thấy y bình an, cao hứng tới mắt đỏ hoe.

Ba ngày sau đó, toàn thành vẫn lùng sục tìm người, chỗ bọn họ là khu nhà giàu, tuy cũng có người tới nhưng việc khám xét rất qua loa, nên trôi qua bình yên.

Tới ngày thứ tư, ông già Di Tang đánh xe tới mời Lãnh Nghệ và Gia Trân lên xe, bọn họ sau đó nhập vào một đội thương buôn Di Tang rời thành. Thành Di Tang vẫn cảnh giới nghiêm ngặt, nhưng bọn họ thuận lợi thông qua.

Chặng đường về ung dung hơn nhiều, có xe để ngồi, có rượu có thịt để ăn, ban đêm cũng không cần thấp thỏm canh gác. Đó là một đoàn thương buôn bình thường, bọn họ cho rằng hai người Lãnh Nghệ chỉ đi nhờ về Đại Tổng cho an toàn, đối xử rất thân thiện.

Đường đi về không giống lần trước tới đây, lần trước vì cầu bị lũ cuốn nên Lãnh Nghệ và Gia Trân đi đường vòng, thế nên không đi qua thôn nhỏ kia, cũng không đi qua nơi ở của Lạp

Mỗ và huynh đệ La Bồ, Ba Trát. Lãnh Nghệ cũng không muốn phá vỡ cuộc sống yên bình của họ.

Chuyến đi này không quá dài, nhưng có rất nhiều cảm xúc, Lạp Mỗ, Trác Mã đều là nữ tử khiến y nhớ mãi, sự nhiệt tình của mục dân và phong tục kỳ lạ của họ ... Tất nhiên còn có cả đêm quyết chiến hung hiểm và nộ hôn lên trán Bạch Hồng.

Tới gần biên cảnh Đại Tống thì bọn họ gặp mưa ngày một nhiều, qua quan ải, chia tay với đội thương buôn Di Tang, họ sẽ tới Ba Châu. Lãnh Nghệ và Gia Trân cưỡi ngựa về thành Âm Lăng, lúc này mây đen bao phủ tầng không, mưa lớn như trút.

Lãnh Nghệ quay về dùng mắt thật của mình, đi qua cổng thành binh sĩ đều nhận ra, quỳ hô tri huyện đại lão gia.

Cơn mưa lớn như trút làm đường xá thành Âm Lăng vắng hắt, đa phần mọi người đã trú dưới các mái hiên, cùng nhau chờ thời tiết, huyện thành Âm Lăng có địa thế cao, mưa nhiều cũng chẳng lo ngập lụt, có lẽ đây là ưu điểm duy nhất của tòa thành nghèo khó này. Tuy thế nhiều thôn ở vị trí thấp có thể nguy hiểm, chưa nói tới mưa nhiều cũng có thể gây sạt lở núi.

Vừa về một cái, đầu óc Lãnh Nghệ bất tri bất giác đặt bản thân vào vị trí của tri huyện rồi, y thực sự không thấy mình thích hợp làm quan, quyền lực không khiến y hứng thú mấy, lại chẳng thể thuyết phục bản thân chỉ hưởng thụ không cần làm việc như Liêu tri phủ, đúng là thiệt thòi.

Ngày tháng cùng Trác Xảo Nương sống trong núi sâu, hay cưỡi ngựa trên thảo nguyên mới là cuộc sống Lãnh Nghệ yêu thích.

Chương 253: Bổng dựng thăng chức.

Xuân hết hạ sang, thạch lựu, du liễu dưới cơn mưa xanh
mơn mớn, mang thêm màu sắc cho cái tòa thành một màu xít
là chủ đạo này.

Vũ bộ đầu đang ngồi ở hành lang bên cạnh phòng gác,
cùng gác cổng, mấy bộ khoái, tạo dáng phết lác mình tới thanh
lâu ở Ba Châu triển lộ thần uy ra sao. Cả đám người ha hả, ai
chả biết nương tử hần cầm hết tiền, đâu ra mà đi thanh lâu.
Bốc phết, toàn bộ là bốc phết hết, nhưng mọi người thích
nghe, với lại Vũ bộ đầu nhiều lần theo đại lão gia tới Ba Châu,
biết nhiều hơn họ.

Đột nhiên thấy một nam một nữ dắt ngựa che ô đi vào, Vũ
bộ đầu định quát hỏi, nhận ra là Lãnh Nghê liền vui mừng đội
mưa chạy ra, chấp tay nói to:” Đại lão gia về rồi! ... Chúc
mừng lão gia, chúc mừng lão gia.”

Lãnh Nghê đi vào hành lang, cả đám nhường chỗ cũng rôi
rít chúc mừng, y không hiểu:” Ta có chuyện mừng gì chứ?”

“ Đại lão gia vinh thăng Ba Châu thông phán rồi.”

Đầu thời Tống, vì đề phòng tri châu chức quyền quá lớn,
nên đặt ra chức thông phán, thông phán do hoàng đế trực tiếp
ủy phái, phò tá hành chính. Tri châu muốn phát lệnh xuống
dưới phải qua thông phán ký tên mới có hiệu quả, được coi là
người đứng thứ hai châu phủ, hơn nữa có quyền báo cáo trực
tiếp lên hoàng đế. Chủ quản binh dân, tiền cốc, hộ khẩu, phú

dịch, ngực tưng. Đương nhiên tài phán đưa ra cũng phải dâng lên tri phủ định đoạt.

Tri huyện là tông bát phẩm, thông phán là tông thất phẩm, nói cách khác là Lãnh Nghệ được phá cách đề bạt, thăng liền hai cấp. Có điều y nghe chỉ ngõ ngang chẳng có chút cảm giác vui mừng nào, thế quái nào đi một chuyến về mà thăng quan rồi? Nghe thôi đã thấy cái mùi bất chính.

Người ta thăng quan thì có tỏ ra bình đạm, Lãnh Nghệ thăng quan lại còn phải vờ vui mừng:” Thế à?”

“ Vâng ạ! Công văn đã gửi xuống mười mấy hôm trước, bọn thuộc hạ còn đi khắp nơi trong huyện mà không tìm thấy đại lão gia, không biết phải đi đâu tìm ngài.”

Đang nói chuyện thì người lục phòng đã chạy cả tới, gồm cả Đồng sư gia, tức thì những lời chúc mừng cùng nịnh bợ vang không dứt bên tai, cả nha môn tức thì huyên náo.

Lãnh Nghệ ứng phó qua loa một chút, bảo Đồng sư gia với Khâu chủ bạ nửa canh giờ sau tới nhị đường nói chuyện. Sau đó nóng lòng dẫn Gia Trân vào nội trạch.

Sớm có tạo đãi muốn lấy lòng đã đội mưa chạy vào nội trạch bẩm báo đại lão gia trở về. Trác Xảo Nương dẫn Thảo Tuệ cầm ô ra đón, nhìn thấy Lãnh Nghệ mặt mày phong sương, da mặt xạm đen đi không ít, lại còn dính nước mưa, hiển nhiên là thời gian qua hết sức gian khổ, nàng cố nén xúc động giao ô cho Thảo Tuệ, nhún eo thi lễ tiêu chuẩn:” Quan nhân đã về.”

Lãnh Nghệ nhìn cô vợ nhỏ mặc áo vải, đeo tạp dề xanh, trên đầu quấn một dải lụa trắng, trên chiếc eo giắt một cái gàu nhỏ đựng cám cho gà, lòng dâng lên cảm giác ấm áp gia đình, chỉ muốn ôm nàng vào lòng. Tiếc rằng có nhiều người nhìn,

Lãnh Nghệ chỉ có thể đứng quy củ hỏi:” Phu nhân có khỏe không?”

“ Thiếp rất khỏe, chỉ là không có tin tức của quan nhân, trong lòng rất lo lắng.” Trác Xảo Nương nhìn Gia Trân:” Quan nhân, cô nương này là”

Lãnh Nghệ chỉ nói là người nhà một bằng hữu ở Ba Châu, tới Âm Lăng chơi, cho nên y mời tới nhà làm khách. Trác Xảo Nương liền nắm tay Gia Trân hỏi han, hết sức thân thiết.

Quay trở về nội trạch, Trác Xảo Nương sai Thảo Tuệ chuẩn bị nước nóng cho Lãnh Nghệ tắm rửa.

Nước nóng chuẩn bị xong, Trác Xảo Nương tất nhiên tự mình pha nước, Lãnh Nghệ cởi áo nhìn nàng xoay lưng về phía mình, người hơi cúi xuống đang thêm nước nóng vào chậu nước, tư thế dụ hoặc đó làm y không nhịn được đi tới ôm lấy chiếc eo mềm mại của nàng, trêu mến hỏi:” Xảo Nương, nhớ ta không?”

Trác Xảo Nương giật mình, nàng chưa quen lắm chuyện âu yếm ban ngày thế này, e thẹn nói:” Quan nhân ...”

Lãnh Nghệ cắn nhẹ vành tai mịn màng của nàng, tay y mò xuống dưới, vuốt ve cặp mông nhỏ săn chắc, làm nàng run hết người, cổ tình trêu ghẹo, y rất thích bắt nạt nàng, thích nhìn nàng xấu hổ, lặp lại câu hỏi:” Có nhớ ta không? “

Trác Xảo Nương nhẹn không nổi, phải nói ra những lời xấu hổ:” Nhớ, lúc nào cũng nhớ, chỉ mong mỗi quan nhân sớm trở về với Xảo Nương.”

Trong chớp mắt ấy, đôi mắt thuần khiết ấy của dưng như cũng trở nên mơ màng, nha đầu mười mấy vô tình toát ra vẻ phong tình của thực nữ, Lãnh Nghệ người nóng ran, cúi đầu hôn cổ nàng:” Chúng ta tắm chung đi.”

Tắm chung? Hai từ này với Trác Xảo Nương mà nói thì quá kinh thể hãi tục, mặt nóng bừng như lửa đốt, hơn nữa chắc chắn là không chỉ có tắm đâu, lấp ba lấp bấp.” Quan nhân, thiếp thiếp ... Đợi đến tối có được không? Nhà có khách đó, người ta sẽ cười thiếp mất ...”

Lãnh Nghệ chỉ muốn trêu nàng thôi, nếu để nàng sợ quá mức thành không hay, không làm khó nàng nữa, ghé vào tai nàng nói:” Được, vậy đến tối nàng phải bù cho ta đó.”

Trượng phu luôn có nhiều trò xấu, Trác Xảo Nương gật đầu rồi chạy ù mắt trong tiếng cười ha hả của Lãnh Nghệ.

Tắm nước nóng xong, Lãnh Nghệ chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, mỗi điều là không quen lắm với việc để tóc dài, lúc này tóc y đã dài tới quá vai rồi. Tắm xong thoải mái thả tóc xuống, mặc một bộ áo vải nhẹ trên giá, khoác thêm một chiếc áo sam xanh nhạt, sáng khoái bước ra khỏi phòng.

Trác Xảo Nương ngồi đợi từ trước, trông thấy trên trán y có mấy giọt nước lăn xuống, nàng lấy khăn chuẩn bị sẵn lau cho y. Lãnh Nghệ vừa tắm xong, tinh thần lai láng, mặc nho phục vào càng như vị công tử tiêu sái phong lưu, Trác Xảo Nương không khỏi nhìn si mê.

Lãnh Nghệ nhớ ra một chuyện, nói:” Đợi ta một chút, ta đi lấy cái này.”

Nói rồi chạy ra phòng ngoài mở hành lý lấy đồ rồi quay về, Trác Xảo Nương đang ngồi trên giường đang mở cặp mắt to đen láy tò mò nhìn y. Lãnh Nghệ đeo sợi dây chuyền bằng san hô đỏ do Trác Mã tặng lên cổ nàng.

Trác Xảo Nương ngạc nhiên cúi đầu sờ chiếc vòng đỏ rực, nhìn qua là biết thứ đắt tiền.” Quan nhân, đây là ...”

“ Khi ta ở Di Tang, giúp đầu nhân trong thôn một việc, họ tặng ta làm quà.” Lãnh Nghệ nói như vậy cũng không hoàn

toàn nói dối, chỉ là không nói hết:

Trác Xảo Nương hoan hỉ chạy đi soi gương, nhìn trái nhìn phải:” Quan nhân, đẹp không?”

“ Đẹp!” Lãnh Nghệ khen thật lòng, trong mắt y, Xảo Nương luôn là đẹp nhất:” Nương tử nhà ta thiên sinh lệ chất, lại thêm cái vòng này tôn lên, càng thêm xinh đẹp.”

Trác Xảo Nương đỏ mặt:” Đa tạ quan nhân.”

Lãnh Nghệ đưa cả vòng của Đạt Mã Dát cho nàng cất đi, người thân tên đó là lãnh chủ Di Tang thì món này khỏi trả lại rồi. Lại thân mật với Trác Xảo Nương một lúc, Lãnh Nghệ cầm ô đi nhị đường.

Chương 254: Vừa về đã lại phải đi.

Đồng sư gia và Khâu chủ bạ sớm tới đây chờ đợi, lại một phen chúc mừng Lãnh Nghệ thắng tiến, đem công văn điều lệnh dâng lên.

Lãnh Nghệ chỉ xem lướt qua, thứ này tất nhiên không thể giả, y quan tâm điều khác.” Bản huyện còn chưa làm ra thành tựu gì, làm sao đã được đề bạt vậy, thậm chí còn chưa tới kỳ hạn?”

Đồng sư gia trang trọng chấp tay nói:” Chuyện này học sinh đã nghe ngóng rồi, vì đông ông làm quan thanh liêm chính trực, yêu dân như con, cải thiện cuộc sống bách tính rõ ràng, biện pháp chấp chính đặc lực, cho nên được triều đình coi trọng.”

Khâu chủ bạ cười nịnh:” Đúng đấy ạ, đặc biệt đại lão gia mùa đông chăn tai, mùa xuân cho thuê trâu, mùa hạ bán lương thực bình ổn giá, giúp bách tính vượt qua khó khăn, bách tính kính yêu, triều đình tán thưởng.”

Lãnh Nghệ cười ha hả vui vẻ, trong lòng chẳng hề tán đồng lời họ nói, chăn tai là chuyện trong phận sự, kho Thường Bình đang thí nghiệm, cho thuê trâu cũng phải đợi tới thu hoạch mới thấy thành tích.

Thanh liêm chính trực với yên dân như con thì dễ gặp họa hơn là thăng chức.

Đề bạt mình phải có nguyên nhân.

Rốt cuộc là sao chứ? Lãnh Nghệ tin rằng mình sớm biết nguyên nhân thôi, chẳng cần vội.

Nhưng Lãnh Nghệ không ngờ được, tối hôm đó mưa rơi liên miên, nội trạch nha môn có một người khách tới thăm ...

Lúc đó y vốn cùng Trác Xảo Nương ôm nhau ngủ rồi, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng lạch cạch nhẹ, rồi tiếng bước chân. Lãnh Nghệ tức thì mắt mở choàng ra, y nhẹ nhàng rời giường mà không đánh thức thê tử đã mệt mỏi thiếp đi. Chỉ mang theo con dao găm hộ thân, khẽ khàng rời cửa, trong đêm tối không rõ mặt người, vẫn nhận ra đó là nữ tử, hơn nữa dáng vẻ còn vô cùng quen thuộc.

Lãnh Nghệ ẩn trong bóng tối quan sát, không thấy có bất kỳ ai khác, âm thầm bám theo. Nữ tử đó vậy mà còn xách đèn lồng đi theo hành lang tới hậu hoa viên, nàng treo đèn lồng lên cái cột ở gần giếng nước, tay mân mê lọn tóc ... Khi nàng quay lại, y cũng sững sờ.

“Nghệ ca ca!” Nữ tử đó ghen ngào gọi:

Trong lòng Lãnh Nghệ không dám tin, nhưng giọng nói ấy làm sao sai được, “Nghệ ca ca” là lời xưng hô độc nhất của Thành Lạc Tiệp, chỉ nàng ấy mới gọi mình như vậy. Y vội đi nhanh tới gọi:” Tiệp Nhi.”

Thành Lạc Tiệp nhào thẳng vào lòng y, ôm lấy cổ y, gương mặt xinh đẹp vừa tủi vừa mừng, cặp mắt dài quyến rũ tuôn trào những giọt lệ châu trong vắt.

Hai người ôm siết lấy nhau, quên cả đất trời.

Một nụ hôn dài tưởng chừng vô tận như muốn đền đáp lại thời gian ly biệt, hồi lâu Lãnh Nghệ mới rời cánh môi nàng, ngỡ ngàng trong hạnh phúc bất ngờ, có lúc thậm chí y nghĩ, cả đời hai người không thể gặp lại nữa rồi.” Tiệp Nhi, sao lại về rồi?”

“ Nhớ chàng!” Thành Lạc Tiệp nũng nịu.” Nhớ thiếp không?”

“ Đương nhiên nhớ.” Lãnh Nghệ hôn chụt một cái lên môi nàng, thoáng cái liên tưởng tới chuyện thăng chức bất ngờ kia.” Nàng nhất định có việc tới tìm ta đúng không?”

Thành Lạc Tiệp khẽ gật đầu, cặp mắt như thu thủy đã ứa đầy những giọt lệ hạnh phúc.” Chàng đoán đúng rồi, thiếp về Âm Lăng mười ngày, nhưng tìm không thấy chàng, cũng không ai biết chàng đi đâu. Đợi mãi, còn sợ chàng gặp nguy hiểm, rốt cuộc chàng đã về.”

Chuyến đi thảo nguyên này thay đổi y không ít, nhất là nhận thức về chuyện cuộc sống, lòng thoáng đạt hơn, vứt bỏ hết ràng buộc giá trị quan trước kia, rộng lòng tiếp nhận mọi thứ trước mắt, còn càng thêm trân trọng nó. Lãnh Nghệ ngồi xuống lan can đá, đặt nàng ngồi bên cạnh mình.” Rốt cuộc chuyện gì để ta may mắn gặp lại nàng vậy?”

“ Chàng biết được thăng quan rồi chứ?” Thành Lạc Tiệp nghiêng đầu nhìn y.” Có biết ai đề bạt chàng không?”

“ Nàng sao?”

“ Thiếp làm gì có bản lĩnh đó, là hoàng hậu đấy, có biết vì sao hoàng hậu đề bạt chàng không?”

Lãnh Nghệ gặp lại Thành Lạc Tiệp, trong lòng đang lâng lâng hạnh phúc, liên quan tới hoàng hậu thì chỉ có thể là việc kia rồi, song cố ý nói.” Chắc chắn là nàng giúp rồi.”

Thành Lạc Tiệp quả nhiên vui vẻ.” Đúng mà cũng không đúng, lần trước chàng nhờ thiếp gửi thư báo cáo hành vi tàn ác của Tô gia lên hoàng hậu, thiếp còn thuận tiện kể về bản lĩnh phá án của chàng. Nương nương vô cùng coi trọng, một mặt sai giám sát viện tra Tô gia, mặt khác biết bọn thiếp tra án

không thuận lợi, hạ ý chỉ đề bạt chàng làm thông phán Ba Châu.

Hoàng hậu trong miệng Thành Lạc Tiệp chỉ có một vị, chính là Khai Bảo hoàng hậu.

Triệu Quang Nghĩa có được hoàng vị từ ca ca mình là Triệu Khuông Dận, vô cùng kính trọng Khai Bảo hoàng hậu, cho nàng rất nhiều đặc quyền. Cũng một phần do có không ít lời ra tiếng vào việc hấn thừa kế ngai vàng, nên cũng thông qua việc này bịt miệng thiên hạ.

Thành Lạc Tiệp hiển nhiên rất vui, tíu tít hỏi:” Chàng có biết vì sao không?”

“ Là vì thứ bọn nàng tìm kiếm chứ gì?” Lãnh Nghệ vuốt chóp mũi nàng một cái, lý do dễ đoán quá mà, tuy chẳng thích thứ gì lần nữa dây dưa vào đồng rắc rối nữa, nhưng đánh đổi lấy việc gắp lại Thành Lạc Tiệp, y thấy cũng đáng:

“ Hi hi, chàng thật thông minh.” Thành Lạc Tiệp hạ thấp giọng xuống, thì thầm:” Bọn thiếp ở Cử Châu không tìm được thứ kia, cách đây không lâu lại có được tin tức, thứ đó đã xuất hiện ở Ba Châu. Hơn nữa lần này tin tức chính xác, vì bọn thiếp ở Ba Châu tìm thấy thứ khác trước kia mất tích cùng nó. Vì thế mà chàng mới được thăng lên làm thông phán.”

“ Hoàng hậu muốn ta tìm thứ kia?” Lãnh Nghệ bật cười, tréo ngoe thật, giờ y lại thành người đi tìm thứ kia, thứ mà y chẳng biết là cái gì:

“ Đúng thế, cho nên hôm nay thiếp mới tới tới tìm chàng, chỉ cần tìm được nó, chàng nhất định đường mây rộng bước rồi.” Thành Lạc Tiệp khoe:” Thiếp và Lạc Tuyền, còn có Doãn Thứ được bổ nhiệm làm bộ đầu Ba Châu, chúng ta có thể ở cùng nhau rồi.”

Kết quả này thực sự không ngờ, Lãnh Nghệ hôn nhẹ lên gò má trắng như tuyết của nàng một cái.” Ta chẳng cần mong thăng quan tiến chức, chỉ cần ở bên nàng là được rồi.”

“ Thiếp cũng vậy.” Thành Lạc Tiệp thích những lời ngọt ngào tình tứ này:

“ Mà chuyện điều tra Tô gia thế nào rồi?”

“ Cái Tô gia đó đúng là thối nát vô cùng, tội ác chàng nhắc tới chỉ là một phần nhỏ thôi, tra một cái ra ngay, chứng cứ xác thực. Hoàng đế hạ chỉ Tô lão đại bị cách chức điều tra, mấy ngày trước Tô gia bị xét nhà, Tô lão thái gia tức giận chết tại chỗ, mấy đứa nhi tử đều vào ngục. Thôn Nhị Tiến khôi phục tên cũ, cả thôn vỗ tay ăn mừng kìa.”

Lãnh Nghệ nghe vậy rất vui mừng.

Mưa lớn dần, hai người ngồi ở hành lang bị nước mưa tạt ướt tóc, Thành Lạc Tiệp quynh luyến buông Lãnh Nghệ ra:” Thiếp phải đi đây, đợi chàng ở Ba Châu, chàng mau chóng bàn giao nhậm chức đi. Tình hình gấp lắm rồi, chàng mãi không về làm lỡ rất nhiều thời gian, không thể chậm trễ nữa, tới Ba Châu thiếp sẽ nói chi tiết.”

Chương 255: Châu báu hoàng gia. (1)

Ngày hôm sau Lãnh Nghệ cùng Khâu chủ bạ bàn giao công việc, ông ta thành tri huyện tạm quyền, ông già này gần hết cuộc đời làm quan, rốt cuộc được toại nguyện trở thành quan phụ mẫu chấp chính một phương, trông cứ như trẻ ra vài tuổi vậy, hăng hái vô cùng.

Thực tế là chẳng có gì để bàn giao, vốn Lãnh Nghệ giao hết việc cho Khâu chủ bạ làm trước giờ rồi còn gì nữa? Đến ấn tín y còn chẳng giữ nữa là, thời gian y ở nha môn thì ít mà chạy rong thì nhiều, hoàng đế mà biết y coi quan chức mình ban tặng rẻ mạt như vậy có khi tức hộc máu.

Lãnh Nghệ về tới nội trạch thì thấy có mấy bộ quan bào, quan ngoa, quan mạo được gấp gọn gàng, bên cạnh là ít đồ cũ, tựa hồ muốn vứt đi, liền hỏi:” Những thứ này không cần nữa sao?”

Trác Xảo Nương đang cùng Thảo Tuệ thu dọn hành trang nói:” Những thứ này còn cần làm gì nữa, chàng làm thông phán, có quan phục mới rồi mà.”

“Ừ cũng phải.” Lãnh Nghệ cầm lấy quan mạo lên, đó là đồ của vị tri huyện xấu số mà y thay thế, có chút bụi ngùi thay hấn, phỉ bụi trên đó:” Đây là quan phục lần đầu ta làm quan, ta muốn giữ lại làm kỷ niệm. Ngày sau lấy ra xem, nhớ lại quãng thời gian ở Âm Lăng.”

Kỳ thực là muốn để Trác Xảo Nương giữ lại chút kỷ niệm về trượng phu thực sự của nàng, những thứ về người đó chỉ

còn lại bấy nhiêu mà thôi. Đó hẳn là vinh diệu lớn nhất cuộc đời hẳn, Lãnh Nghê muốn giúp nàng lưu giữ.

Trác Xảo Nương không nghĩ gì cả, thấy trượng phu nói phải, cắt ngay ngắn vào rương.

Lãnh Nghê còn muốn mang theo cả vạn dân tán, đặt ở nha môn của mình, nhắc nhở bản thân không quên tạo phúc cho bách tính.

Hai phu thê trẻ, con cái chưa có, lần trước vì nợ nần bán sạch tài sản cả rồi, nên hành trang chẳng có là mấy, chẳng mấy chốc thu dọn xong. Sáng thu dọn, buổi chiều Lãnh Nghê dẫn theo cả Vũ bộ đầu, Tống bộ đầu cùng vài bộ khoái dùng quen tay, thêm vào Đồng sư gia, lên đường nhậm chức.

Thông phán chủ yếu phụ trách vụ án hình danh, nói thực đây mới là chức vị phù hợp với Lãnh Nghê hơn tri huyện chủ quản toàn bộ mọi mặt.

Đến huyện Âm Lăng có vài tháng, quá nửa thời gian Lãnh Nghê lại chẳng ở trong huyện, muốn nói tới tình cảm hay bán bó với nơi này thì hơi quá, có một chút cũng chẳng sâu sắc. Lãnh Nghê tiếc mấy việc đang làm dang dở thôi, nhưng Khâu chủ bạ đang làm rất tốt, ông già đó đang phát huy nhiệt tình cuối cùng, chắc chắn đạt hiệu quả.

Đáng lẽ đây là chuyện lớn, phải tổ chức chia tay long trọng, chỉ vì Lãnh Nghê bỏ lỡ 10 ngày rồi, không thể chậm trễ nữa, ra đi gấp gáp. Dù vậy dọc đường bách tính hay tin đi theo đội ngũ mãi, Lãnh Nghê phải mấy lần xuống xe khuyên nhủ mọi người trở về, y ở Ba Châu sẽ không quên mọi người.

Mãi tận khi đến Thập Lý Đình rồi, Lãnh Nghê phải lần nữa xuống xe thì bách tính mới chịu dừng lại, Trác Xảo Nương vốn rất vui vẻ vì trượng phu được thăng quan cũng vì cảnh này mà rơm rớm nước mắt.

Quãng đường từ Âm Lăng tới Ba Châu đã trở nên vô cùng quen thuộc rồi, đến tối bọn họ dừng chân ở dịch trạm Âm Lăng.

Mưa rơi suốt, Lãnh Nghệ nhớ từ lúc mình bước chân vào biên cảnh Đại Tống là mưa không ngừng, đôi lúc mưa ngớt một chút, nhưng rả rích rơi. Đêm hôm nay mưa càng lớn, cứ như có ai vốc nước liên tục ném xuống vậy, rơi rào trên mái ngói không khác gì dội bom.

Lãnh Nghệ đã đứng ở hành lang dịch trạm lâu rồi, cả sân dịch trạm đã ngập nước, cau mày nói với Đồng sư gia:” Năm nay mưa nhiều hơn mọi năm phải không?”

Đồng sư gia lo âu gật đầu:” Vâng, nhiều hơn hẳn mọi năm, từ lúc nhập hạ tới giờ, vài ba ngày lại có một trận mưa lớn.”

“ Cứ mưa thế này không phải chuyện tốt.”

“ Chỉ mong vài ngày nữa mưa ngừng, nếu không mùa màng năm nay e hỏng mất ...”

Đây là chuyện của ông trời, con người lực bất tòng tâm, Lãnh Nghệ cảm thụ sâu hơn cuộc sống gian khổ của bách tính cổ đại, nhất là nông dân. Y đã thuê được trâu cày, tổ chức được lương thực cứu đói, lại thêm xuân mưa đúng lúc, đang lúc ai nấy mong đợi vụ mùa bội thu, ấy vậy mà một trận mưa này có thể phá hoại tất cả những nỗ lực ấy.

Mà còn không thể làm được gì.

Một đêm khó ngủ, hôm sau Lãnh Nghệ vẫn lên đường sớm, đến giữa trưa, bọn họ tới được Ba Châu, cơn mưa còn chưa dừng.

Dưới làn mưa dày, bến tàu trên Ba Thủy vẫn hết sức tấp nập, hàng lên lên xuống xuống không ngừng. Thủy vận chiếm tới tên bảy phần lượng hàng hóa xuất nhập Ba Châu, vì thế thuyền bang mới mạnh mẽ như vậy.

Lần này Lãnh Nghệ không ở trọ tại khách sạn Âm Lăng nữa, mà tới thẳng nha môn Ba Châu. Gia Trân cáo từ về nhà.

Phủ nha Ba Châu từ trên xuống dưới đều biết chuyện từ lâu, thấy đoàn người Lãnh Nghệ tới nơi thì tiếp đón rất nhiệt tình, đồng thời báo Liêu tri phủ.

Liêu tri phủ rất vui vẻ, tiếp xúc đã nhiều, hai bên coi như thân thiết, ông biết Lãnh Nghệ là quan viên làm việc thực, không phải như tên Lỗ thông phán chỉ giỏi nịnh bợ. Một viên quan mang tư tưởng sợ việc đợi nghỉ hưu như ông ta, có cấp dưới như Lãnh Nghệ còn gì bằng. Ở hoa sảnh tiếp đón Lãnh Nghệ, hàn huyên một lúc, Liêu tri phủ tự mình dẫn Lãnh Nghệ tới nhà mới.

Quan viên cầm ấn thì phải ở trong nha môn, như tri phủ tri huyện, còn thông phán không có ấn, nên không có yêu cầu này. Nhưng nha môn các nơi thường tự có bố trí, ví như ở Ba Châu này, có một trạch viện chuyên môn xây dựng sau phủ nha, tuy nhỏ, nhưng được cái tinh xảo đẹp đẽ, lại có tiểu môn trực tiếp thông tới nha môn, rất thuận tiện.

Lỗ thông phán điều đi nơi khác, nhưng phó tòng trong đó được triều đình phân phối vẫn còn nguyên, phó tòng phục dịch trong nhà môn đều thẩm tra nghiêm ngặt, không chỉ thân thể thanh bạch, còn có người đảm bảo nữa.

Khi cả nhà Lãnh Nghệ tới nơi thì từ trong cửa, kiệu phu, đầu bếp, nha hoàn, bà mụ đều đã ăn mặc sạch sẽ xếp hàng nghênh đón chủ nhân mới. Trác Xảo Nương chỉ huy phó tòng mang hành lý vào phòng sắp xếp, Lãnh Nghệ theo Liêu tri phủ đi vòng quanh.

Chương 256: Châu báu hoàng gia. (2)

Trạch viện này xây theo kiểu tứ hợp viện tiêu chuẩn, đi qua đại môn rẽ trái sẽ thấy dãy nhà giành cho phó tông ở, đi tiếp qua nhị môn là sân rộng cỡ sân bóng rổ, ở giữa có một cây hoa quế, hiện giờ chính là mùa quế ra hoa, nên toàn cây đều đầy sắc hoa trắng nhỏ, làn hương dịu dịu. Mé trái có giàn nho nữa nhưng không có quả, một khóm trúc, một hòn giả sơn. Có ba dãy phòng rộng rãi. Còn có cổng vòm dẫn ra sân rau, trồng ít rau cỏ.

So với nội trạch nha môn Âm Lăng thì nhỏ hơn không ít, nhưng độc lập, không khí âm cúng, cảm giác không tệ.

Liêu tri phủ dẫn y đi xem nhà xong lại dẫn về quan thự nơi Lãnh Nghê làm việc.

Ở đây toàn bộ thuộc cấp của Lãnh Nghê cũng đợi sẵn, bao gồm ba ban nha dịch. Đứng trên cùng ai ngờ là tỷ muội Thành gia và Doãn Thứu.

Thành Lạc Tiếp thì không nói, niềm vui lộ rõ ra mặt nàng rồi, Thành Lạc Tuyên cúi đầu xuống, má hơi đỏ, nàng chẳng ngờ gặp lại Lãnh Nghê sớm thế, lần trước chia tay gần như thô lộ tình cảm rồi, xấu hổ lắm.

Doãn Thứu tuổi cao lão thành, là người đầu tiên rời hàng hô:” Bọn thuộc hạ bái kiến thông phán đại lão gia.”

Tất cả những người còn lại cũng đồng thanh thi lễ.

Lãnh Nghê đáp lễ, Liêu tri phủ nghiêm giọng huấn thị một phen, đại ý là mọi người phải nghe lệnh thông phán, tích cực

làm việc. Những lời này không có gì, nhưng tri phủ lại đích thân tới chống lưng cho thông phán, đây là chuyện cực hiếm, e chẳng bao lâu truyền khắp phủ nha.

Chỉ là gặp mặt, Lãnh Nghê còn chưa vào việc, tất nhiên không có gì sai bảo, tiền Liêu tri phủ đi rồi cũng cho những người khác lui hết, chỉ để lại Doãn Thứ và tỷ muội Thành gia.

Lãnh Nghê ngồi xuống cái bàn dài của mình, bảo người khác cùng ngồi xuống:” Chuyện khẩn cấp, vậy thì nói luôn đi.”

Doãn Thứ chấp tay nói:” Đại lão gia, chuyện là thế này, ở Ba Châu có một người đọc sách, tên Tạ Huy, một đồng hương của vì có việc phải ra ngoài đã giao cho hấn một cái hộp để bảo quản. Hấn vô tình phát hiện ra, trong hộp đều là châu báu, vừa vặn không có tiền lên kinh khảo thí, hấn nổi lòng tham đem một cái ngọc như ý đi cầm đồ. Định sau này đồ đạt có tiền chuộc lại. Nhưng hiệu cầm đồ phát hiện đó là thứ triều đình phát công văn truy lùng liền báo quan.”

Nói tới đây ông ta ngừng lại, đây là chuyện liên quan tới một bí mật trọng đại. Ông ta phụ trách chính trong nhóm bộ khoái lục phiên môn xuống Ba Châu điều tra, nhưng nói tới liên quan mật thiết không bằng tỷ muội Thành gia, nên nhường họ nói.

Lãnh Nghê có chút hồi hộp, thứ khiến y khốn đốn thời gian dài sắp lộ diện, y cũng tò mò lắm.

“ Bọn thuộc hạ tới Ba Châu tìm châu báu hoàng cung bị lấy trộm.” Thành Lạc Tiếp xưng hô rất chính thức, vẻ mặt nghiêm túc:” Ngọc như ý đó là một trong số thứ bị mất. Ngày thái tử hoàng đế giá băng, số châu báu này bị đám thái giám thị vệ nhân lúc trong cung rối loạn mà lấy trộm bỏ trốn khỏi kinh thành.”

“ Sau khi phát hiện ra đồ bị mất, đương kim hoàng thượng nổi giận, hạ chỉ truy lùng. Khai Bảo hoàng hậu và Tề vương cũng rất quan tâm, phái bọn thuộc hạ đi tìm. Mới đầu hoài nghi đại lão gia vì tên thái giám lấy trộm đồ từng ở dịch trạm Âm Lăng cùng lúc với ngài. Sau đó tên thái giám đó chết, đồ lại không ở trên người hắn.”

“ A, thế là các người bày kế trộm thuế, muốn dùng cách này ép ta phải bán châu báu nộp thuế chứ gì?” Lãnh Nghê vỗ trán hiểu ra:

“ Vâng! Nhưng đại lão gia bị dồn ép thế nào cũng không mang thứ đó ra, bọn thuộc hạ ở bên cạnh đại lão gia cũng tìm rất lâu không có. Thế rồi nha môn Cự Châu truyền tin, có một món đồ ngọc bị truy lùng được đem cầm đồ. Vì thế bọn thuộc hạ lập tức tới Cự Châu điều tra.” Thành Lạc Tiệp thuật lại.” Món đồ ngọc đó do một tên ăn mày đem đi cầm đồ, khi nha môn đương địa không chế hắn thẩm vấn xác nhận, tên ăn mày đó nhặt được của người lạ qua đường, khi đó trời tối, hắn không nhìn ra tướng mạo, chỉ biết đó là một nam nhân, vóc dáng tầm trung. Bọn thuộc hạ tìm khắp Cự Châu không ra manh mối. Sau đó có tin một chiếc ngọc như ý xuất hiện ở Ba Châu nên quay về, đồng thời hoàng hậu cũng đề bạt đại lão gia để tra vụ án này.”

Xem ra không đơn giản chỉ là châu báu đâu, thứ mất trong ngày Tổng thái tổ băng hà, không khỏi khiến người ta sinh ra vài liên tưởng. Lãnh Nghê trầm ngâm một hồi mới nhận ra Thành Lạc Tiệp đã ngừng nói.” Tiếp đi!”

Doãn Thứ báo:” Hiệu cầm đồ Ba Châu sau khi phát hiện ra ngọc như ý đó là đồ triều đình truy lùng thì một mặt cầm chân thư sinh kia, một mặt báo cáo nha môn. Người của nha môn tới nơi kiểm tra, xác nhận đúng là một trong số những

món châu báu hoàng gia bị đánh mất. Vì vậy bắt thư sinh kia thăm vấn.”

“Tiếp đó từ nhà thư sinh kia tìm ra được phần còn lại của châu báu đánh mất. Nhưng đồng hương gửi đồ cho hấn bảo quản lại không rõ tung tích. Qua nhiều lần thăm vấn, tất cả thủ đoạn đều dùng rồi, nhưng không biết gì thêm. Người gửi đồ thực sự chỉ là một đồng hương, hai người quan hệ bình thường, thậm chí không biết cụ thể người kia ở đâu, chỉ vì khẩu âm giống nhau mà nhận là đồng hương. Hai bên quen biết nhau chưa lâu.”

Thành Lạc Tiệp bổ xung thêm một câu:” Bọn thuộc hạ đã qua các nha môn phát ra lệnh try nã, nhưng không có tin tức gì.”

Lãnh Nghê tổng kết lại:” Nói thế mọi manh mối đều đứt rồi hả?”

Cả ba người đồng loạt gật đầu, chính vì manh mối không còn, bọn họ bế tắc, cho nên lần này mới không phải là mời Lãnh Nghê hiệp trợ điều tra, mà trực tiếp thăng lên làm thông phán Ba Châu, để tiện điều tra. Nói xong ba người, nhìn Lãnh Nghê trông đợi, đi theo y một thời gian, họ đều biết y sự nhạy bén khác thường với các vụ án.

Manh mối không phải ở trên trời rơi xuống, không có phải chủ động tìm kiếm, Lãnh Nghê hỏi:” Đã điều tra những người xung quanh thư sinh đó chưa? Đặc biệt là thân thích bằng hữu của hấn.”

Thành Lạc Tiệp không hiểu:” Tra những người đó để làm gì? Ngay cả bản thân thư sinh đó còn không quen thuộc người kia, vậy người xung quanh biết sao được, tra cũng vô ích.”

May mà nha đầu nàng còn xinh đẹp đấy, Lãnh Nghê cười mắng thầm trong lòng, đặt câu hỏi:” Sao mọi người không

nghĩ ngược lại, người gửi đồ đã không quen thuộc thư sinh kia, vì sao gửi gắm đồ quý trọng như thế? Trong chuyện này ắt phải có nguyên nhân.”

Chương 257: Mạnh mỗi tự tìm tới.

Chỉ vì số châu báu hoàng gia này, Lãnh Nghê không đếm xuể số người bị chết nữa rồi, mà đó mới chỉ là số mà y biết thôi đấy, chưa kể âm mưu tầng tầng lớp lớp xoay quanh mà tới giờ y vẫn chưa thể nào hiểu hết. Đơn giản là vì trộm từ trong hoàng gia ra thôi sao? Đến ngay cả loại thích khách như Bạch Hồng cũng được cử đi giết y.

Rốt cuộc nó là cái gì? Lãnh Nghê thực sự tò mò, tuy thế y có thể khẳng định chắc chắn, nếu không nhanh chóng phá án thì sẽ còn thêm nhiều người nữa bỏ mạng vì nó, nói không chừng y cũng bị người ta giận cá chém thớt.

Thành Lạc Tiệp trầm ngâm nói:” Bọn thuộc hạ hỏi rồi, thư sinh kia nói, người đó khẩu âm rất giống hần nên nhận là đồng hương. Bản thân hần cũng không biết vì sao người ta lại gửi thứ quý giá như vậy ở chỗ mình.”

“ Tra rõ nguyên nhân này sẽ là điểm mấu chốt giúp chúng ta phá án, khi mà tên thư sinh đó không thể giải thích, điều tra ngoại vị có khi sẽ có phát hiện mới.” Lãnh Nghê chỉ dẫn:” Tra toàn bộ thân thích hảo hữu của hần, khi không có manh mối chúng ta không thể đợi, chỉ đành tốn công sức một chút đi.”

Ba người Doãn Thửu đều gật đầu tuân lệnh, lập tức bắt đầu điều tra, đồng thời cũng để lại hình vẽ những món châu báu bị lấy trộm để Lãnh Nghê biết, đây cũng là hình vẽ mà nha môn đã gửi cho các tiệm châu báu cầm đồ.

Đúng ngày bọn họ điều tra người nhà thư sinh kia, vụ án có đột phá trọng đại.

Ngày hôm đó khi Lãnh Nghệ đang ở quan thự của mình đọc quyển tông thích ứng với công việc mới thì Thành Lạc Tiếp gấp gáp đi vào bẩm báo:” Đại lão gia, ở sông trong thành phát hiện ra một cỗ thi thể, đã xác định là một trong số tên thái giám trộm châu báu! Đồng thời cũng chính là người đã gửi đồ cho thư sinh kia, hắn đã bị đâm chết.”

Chuyện này hẳn không phải là tình cờ đâu, Lãnh Nghệ vừa mới tới đây chuẩn bị điều tra vụ án đó thì người liên quan bị giết, phải chăng trong nội bộ lại có nội gián? Nhưng dù là kẻ nào định giết người bịt miệng thì hẳn tính toán sai rồi, có hiện trường, có manh mối, y sẽ có thông tin mới để tra, chứ không phải toàn thông tin quá hạn như bây giờ.” Thi thể ở đâu?”

“ Vẫn ở bên sông, thuộc hạ đã lệnh ngăn cản dân chúng vây xem, đợi đại nhân tới kiểm tra.”

Ba Hà là con sông lớn chảy xuyên qua thành Ba Châu, là yếu đạo giao thông của cả vùng này, do nhiều ngày mưa lớn, nước dâng cao, chảy siết, sóng liên tục vỗ bờ trông hết sức nguy hiểm.

Lãnh Nghệ tới nơi thì trời không mưa, mây đen vẫn vũ trên trời, bất giác khiến y sinh mỗi lo khác, tạm thời phải dẫn lòng xuống, tập trung vào vụ án trước mắt.

Thi thể nằm trên bãi cỏ cách mặt nước có vài bước, toàn thân bị nước mưa tưới ướt.

Vết thương ở dưới tim một chút, rất sâu, hiện trường không có hung khí, Lãnh Nghệ quan sát rất kỹ, miệng vết thương hình tam giác, khả năng do thứ vũ khí hình thoi gây ra, nhưng sau khi đâm vào cơ thể lại có biến hóa lạ, thêm vết thương

rạch ngang từ đó, vết thương này lại trơn thẳng, không rõ là loại hung khí gì gây ra.

Doãn Thửu được Lãnh Nghệ hỏi ý kiến thì ngẫm nghĩ rồi phán đoán:” Muốn tạo thành vết thương này, trừ khi hung thủ dùng kiếm đâm vào, sau đó rút ra một đoạn, xoay ngang mũi kiếm vừa rạch ngang ngực vừa rút ra.”

Thành Lạc Tiếp không tán đồng:” Vô lý, nếu hấn muốn tạo thành vết thương lớn hơn, sau khi đâm vào sẽ xoay ngang kiếm kéo ra tạo thành vết thương hình chữ thập chứ không rút kiếm khi sắp ra mới rạch ngang.”

Thành Lạc Tuyên cũng tán thành tỷ tỷ của mình:” Hơn nữa đã đâm ngực rồi, thuận thế rạch xuống có thể rạch bụng, không dễ hơn sao? Nếu xoay kiếm rạch ngang sẽ đụng phải xương sườn.”

Doãn Thửu nhận ra sơ hở trong phán đoán của mình, ho khan:” Hai người nói có lý, ta cũng thấy người này dùng kiếm không phù hợp với lễ thường, thật kỳ quái.”

Lãnh Nghệ nghe họ phân tích cũng không có nhiều manh mối hơn, tiếp tục kiểm tra thi thể, từ nhiệt độ, độ cứng thi thể và mức độ xuất hiện vết đốm trên người thì hấn phải chết tối hôm trước.

Kiểm tra xong thi thể thì mở rộng kiểm tra hiện trường, rất nhanh ở bên tảng đá cách đó không xa, phát hiện ra một cái hộp gấm. Doãn Thửu kiểm tra khẳng định là một trong số vật phẩm hoàng gia.

Lãnh Nghệ lập tức hạ lệnh lập chốt kiểm tra, khiến y cảm thấy may mắn là hai ngày qua Ba Châu trời âm u suốt, nhưng lại không mưa. Còn mấy ngày trước trời lại mưa liên miên, khiến mặt đất ngấm nước nhão nhoét, khả năng cao sẽ để lại dấu vết.

Quả nhiên khi tìm kiếm bên sông, phát hiện trên bãi cát có mấy dấu chân rất lộn xộn nhưng rõ ràng, Lãnh Nghệ xem qua một lúc liền có phán đoán:” Hung thủ vây giết người này có ba kẻ, trong đó có một tên thọt, một kẻ rất cao, cao hơn người thường một cái đầu. Ngoài ra kẻ thứ ba là một tên béo.”

Chỉ bằng mấy dấu chân mà thấy nhiều vậy sao? Đám Thành Lạc Tiệp cũng nhìn rồi chỉ thấy đồng hồ loạn, cùng lắm phân biệt được có ba dấu chân khác nhau qua kích cỡ khác nhau, cả ba đều kinh ngạc:” Đại lão gia làm sao mà biết?”

“ Dấu chân!” Lãnh Nghệ giắt vạt quan bào vào đai lưng, ngồi xuống chỉ từng dấu chân một:” Nơi này vắng vẻ không có đường đi qua, không có bến sông cầu tàu, chỉ có một bãi cát ngấn, vậy nên dấu chân có khả năng cao là do hung thủ để lại. Mấy ngày trước trời mưa, dấu chân xuất hiện sớm hơn đã bị mưa làm mất dấu, chỉ có dấu chân này rõ ràng. Có ba dấu chân khác nhau, vì thế có ba người. Dấu chân phải xuất hiện theo cặp, trong đó một cặp thì dấu vết tẻo ra ngoài một cách kỳ quái, chỉ có thể là người thọt.”

Thành Lạc Tiệp cũng ngồi xuống xem, thấy đúng như Lãnh Nghệ nói.

“ Từ độ dài của bước chân chúng ta có thể đoán ra chiều cao một người, thế nên có một tên phải rất cao. Ngoài ra có một dấu chân sâu hơn hai dấu chân còn lại rất nhiều, vậy hẳn có thể trọng lớn hơn, nhưng đồng thời khoảng cách dấu chân của hẳn lại không hơn người thường, vậy hẳn phải là tên béo.”

Chương 258: Giết người tuần hoàn.

Nghe phân tích thì rất đơn giản không có gì khó hiểu, vậy mà Doãn Thửu cũng nhìn thấy những điều Lãnh Nghê thấy lại không phán đoán ra, Doãn Thửu chấp tay thán phục, bậc hành gia là người có thể hóa thứ phức tạp thành đơn giản, nhưng từ thứ đơn giản lại thấy được sự phức tạp trong đó. Ông ta cũng có phán đoán của mình:” Ba kẻ này hợp tác giết người cướp của, hẳn là người quen, thuộc hạ sẽ lệnh bộ khoái toàn bộ Ba Châu chú ý tổ hợp này.”

Không ngờ Ngưu phó bộ đầu của nha môn thích đứng tạo dáng như Quan Công vuốt râu nói:” Đại lão gia, ở Ba Châu có ba tên lưu manh thường xuyên đánh nhau gây sự bị bắt vào nha môn có hình dáng giống ngài miêu tả.”

Lãnh Nghê mừng rỡ:” Còn đợi gì nữa, mau mau đi bắt.”

Ngưu phó bộ đầu dẫn Doãn Thửu vội vàng đi bắt người. Nhưng tin tức Lãnh Nghê thu được chỉ là tìm thấy ba cái xác chết, khi người nha môn tới nhà bắt người thì cả ba đã chết ở nhà tên béo.

Lãnh Nghê lập tức tới hiện trường.

Đó là căn nhà dân rất bình thường, có một viện tử nhỏ, vừa đi vào liền ngửi thấy mùi máu tanh gắt mũi còn có cả mùi rượu. Trên bàn bày ít món ăn đang ăn dở dang, dưới đất là vò rượu trống không vớt chông gọng.

Ba thi thể đều ở trong nhà, tên thọt bị chém đứt quá nửa cái cổ, tay còn cầm cây gậy sắt. Tên cao thì cầm cái rìu, bị chùy

thủ đâm sau đầu mà chuôi dao nắm trong tay tên béo. Cái đầu tròn của tên béo đã thành dưa hấu nát, do vũ khí cùn như gậy gây ra.

Thời gian tử vong cũng khoảng tối hôm qua.

Tiêu viện tử đã được bộ khoái vây chặt, đám đông lồ nhô chỉ tro, nhưng không có tiếng thân nhân khóc lóc.

Thành Lạc Tiệp vốn từ cô nương không sát sinh mà giờ cũng đã quá quen với xác chết rồi, mặt bình thản quan sát hiện trường rồi đánh giá:” Hẳn là bọn chúng phân chia tang vật không đều rồi đánh nhau mà chết.”

Muội muội Thành Lạc Tuyên ít nói, đa phần cũng chỉ đề tán đồng với tỷ tỷ, tính cách khá thụ động.

Doãn Thử cũng tán đồng:” Chúng tự chém giết nhau mà chết ... Nhìn từ vết thương và hung khí ở hiện trường thì tên thọt bị tên cao giết chết, cổ hần bị chém chỉ bằng một nhát, chính là do rìu trong tay tên cao gây ra. Tên thọt tập kích đánh chết tên béo, dùng gậy sắt đập vỡ đầu tên béo. Tên cao thì bị tên béo đâm trộm mà chết.”

“ Sai rồi!” Ai ngờ Lãnh Nghê lắc đầu, phủ nhận hoàn toàn:” Dựa theo vết thương thì người nói đúng như vậy, sự thực lại không phải.”

Doãn Thử nhìn lại hiện trường lần nữa, cảm thấy không bỏ sót gì cả, ngó ra:” Mong đại lão gia chỉ bảo.”

“ Cả ba tên này đều bị vết thương chí mạng, không có thương tích nào khác trên người, nói cách khác là một đòn chết ngay. Vậy ta hỏi người? Ai ra tay trước?” Lãnh Nghê hỏi một câu đơn giản:

Đúng thế, bất kể là ai ra tay trước thì nạn nhân đều chết ngay, như thế thì phải có một người không sao mới đúng,

Doãn Thứu trầm ngâm.” Cũng có khả năng chúng rình đúng cơ hội, đồng loạt ra tay.”

“ Cũng có khả năng, nhưng nếu thế thì lại nảy sinh ra vấn đề khác ... Nhìn vết thương tên béo đi, nằm ở huyết thái dương bên phải, hướng vết thương là hướng lên trên. Loại vết thương này chỉ có thể gây ra khi hung thủ đứng ở đối diện đập từ trên xuống. Giết tên béo là gậy sắt, mà gậy sắt trong tay tên thọt, vậy tên béo và tên thọt đứng đối diện nhau.” Lãnh Nghê kéo Thành Lạc Tiệp đứng đối diện với Thành Lạc Tuyên, lại kéo Doãn Thứu đứng sau Thành Lạc Tiệp dựng lại hiện trường:” Còn tên thọt bị chém ở sau cổ, vậy tên cao ở mé trái tên thọt, cũng gần như đối diện tên béo? Vậy làm sao tên béo có thể đâm vào sau gáy tên cao?”

Vừa bày vị trí tái hiện lại hiện trường một cái là đám Doãn Thứu biết ngay mình sai rồi, vậy chỉ còn một kết luận duy nhất:” Có người thứ tư, kẻ này đã giết người, sau đó ngụy tạo hiện trường. Vết thương đều một kích chí mạng, chứng tỏ võ công của kẻ đó không kém.”

“ Có thể đúng cũng có thể sai.” Lãnh Nghê chỉ đồng vò rượu lăn lóc dưới đất:” Chỉ cần tử lực cao và một chút sức khỏe cũng có thể làm được rồi. Người thứ tư này làm giả hiện trường huynh đệ tương tàn, nhưng để lộ ra sơ hở lớn như thế, chứng tỏ là kẻ giao hoạt lại không đủ tỉ mỉ.”

Thành Lạc Tiệp lẩm bẩm:” Chừng đó chi tiết không đủ để truy tìm hung thủ.”

“ Ai có thể tới nhà uống rượu mà người ta uống say khướt như thế?” Lãnh Nghê hỏi:

Thành Lạc Tiệp hiểu ngay:” Là hảo hữu.”

Thành Lạc Tuyên bổ xung:” Còn có thân thích.”

Lãnh Nghệ chỉ tay:” Đứng rồi đây, tìm trong số hảo hữu thân thích ba kẻ này, ai đêm qua không về hoặc về muộn, trên người lại có mùi rượu.”

Nhiều dữ kiện như thế thì muốn tìm không khó, chỉ tốn nhân lực tra xét thôi, chuyện này không cần Lãnh Nghệ chỉ dẫn rồi, đám Doãn Thứ chấp hành ngay.

Còn Lãnh Nghệ y cũng không tự mình vất vả, việc tra hỏi giao hết cho thuộc hạ làm, y còn nhiều việc khác nữa phải lo.

Thời gian này kỳ thực Lãnh Nghệ rất bận rộn, y vừa mới tới, liên tục phải mời khách hoặc nhận lời mời từ quan lại trong nha môn, chuyện này có tránh cũng không được. Mặt khác cũng bận rộn đủ loại công vụ, thông phán không phải chỉ phụ trách thẩm lý vụ án, còn có cả tiền lương, hộ khẩu, thuế má. Ba Châu quản hạt mấy huyện liền, sự vụ nhiều gấp bội ở Âm Lăng, cũng may có Đồng sư gia hỗ trợ, nếu không y tới mất tối mũi ở quan thự không có thời gian về nhà rồi.

Ngoài ra Lãnh Nghệ còn mối lo khác, chuyện này y để ý lâu rồi, nước sông đang lên rất nhanh, làm mối lo trong lòng y càng lớn.

Hôm đó Lãnh Nghệ ra ngoài xử lý công vụ về nha môn, ngồi trong kiệu nhìn kiệu phu đội mưa khiêng kiệu mà đi, giày dẫm trên nước mưa lẹp bà lẹp bẹp. Phó xá vốn tấp nập chỉ còn số ít bước chân vội vã, cửa hiệu vắng tanh, làm hỏa kế sốt ruột đứng bên cửa nhìn trời, ăn mày co ro dưới mái hiên. Lòng Lãnh Nghệ như bị đè cả tảng đá lớn.

Tới nha môn, lập tức có phó tòng mở ô che cho y bước xuống. Lãnh Nghệ nhận lấy ô đuổi hăn đi, tự che ô, không về công thự mà tới thẳng kho lương.

Chương 259: Hiểm cảnh Ba Châu. (1)

Kho lương của nha môn nằm ở viện tử đơn độc, trước khi vào kho có một dãy nhà trệt, đây chính là nơi làm việc của ti lương và các tạo đãi phụ trách canh phòng, bốn phía địa thế trống trải, không có bất kỳ cây cối nào để phòng hỏa hoạn, những chiếc chum nước lớn bố trí không ít.

Lãnh Nghệ tới cửa thấy đại môn khóa chặt, nhìn ra sau một cái, lập tức có người lên đập cửa.

Mãi lâu sau mới có một tên tạo đãi che ô đi ra, thái độ cẩu kinh gắt gỏng, vừa thấy Lãnh Nghệ một cái vội đổi ngay sang nụ cười nịnh nọt.

Lãnh Nghệ hỏi:” Ti lương của các người đâu?”

“ Dạ, dạ, ngài ấy có việc phải về nhà.” Tạo đãi đáp ứng:” Hay, hay tiểu nhân phái người đi gọi?”

“ Còn không mau đi đi, ở đó rề rà.” Phó tòng đi theo Lãnh Nghệ quát:

Tên tạo đãi kia chạy vội về phòng gọi những người khác, cả đám rối rít ra nghênh tiếp, bốn năm cái ô giương lên che trên đầu Lãnh Nghệ.

“ Mang chìa khóa kho lương tới đây, bản quan muốn xem.”

Một trong số chức trách của thông phán là quản lý tiền lương, thị sát kho lương là thực hiện chức trách của mình. Lập tức có tạo đãi đi lấy cả xâu chìa khóa tới, chìa khóa bằng đồng, cái nào cũng dài ngót nghét gang tay.

Cửa kho lương trên cùng mở ra, Lãnh Nghệ bước vào, trống không, đến một hạt lương thực cũng chẳng có. Lãnh Nghệ không nói gì cả, lại sai lần lượt mở các kho lương khác. Kết quả đại bộ phận là trống, chỉ có số ít có lương thực, chẳng được là bao.

Lúc này ti lương thở hồng hộc chạy tới, tóc tai ướt nhẹp, khom người thi lễ:” Tiểu nhân tham kiểm thông phán đại lão gia.”

Lãnh Nghệ thần sắc như thường, y sớm biết đặc tính quan trường Ba Châu rồi, Liêu tri phủ lười, cho nên đám người dưới cũng làm việc rất vớ vẩn, chỉ dấy khó lương hỏi:” Tại sao gần như đều bỏ trống?”

Ti lương cười nịnh:” Bẩm đại lão gia, còn chưa thu hoạch vụ thu ạ, đợi thu rồi là sẽ đầy kho.”

“ Đầy rồi thì sao?”

“ Dạ, vận chuyển lên triều đình ạ.”

“ Té ra kho lương ở chỗ chúng ta chỉ là trạm trung chuyển tạm thời à?” Lãnh Nghệ cau mày:

Ti lương vâng vâng dạ dạ, không dám bình luận chuyện triều chính.

Chế độ kho lương triều Tống về tổng thể rất hoàn bị, nhưng do vừa lập quốc chưa lâu, phương diện này chưa triển khai. Trung Quốc từ rất sớm đã có chế độ kho thường bình, nhưng sau thời Đường, cả nước chia năm xẻ bảy, không có chính quyền thống nhất, thêm vào chiến loạn liên miên, lương thực không đủ ăn nói gì tới cái khác. Những năm đầu thời Tống, chiến tranh vẫn chưa lúc nào dừng hẳn, cho nên phải tới những năm Thuận Hóa thời Tống Thái Tông, tức là sau thời điểm hiện tại tận 15 năm mới bắt đầu ở kinh thành, lại thêm 15 năm

nữa mới phổ biến toàn quốc. Vì vậy Lãnh Nghệ không biết chuyện mình làm ở huyện Âm Lăng là sớm mấy chục năm.

Ngoài ra triều Tống còn có một chế độ kho lương khác là kho Quảng Huệ, tức là triều mộ nông hộ cho thuê ruộng đất không người cày cấy, lương thực thu được cho vào kho lương, dùng để nuôi người già suy yếu không ai phụng dưỡng và cô nhi. Mà chế độ này cũng phải đợi tám mươi năm nữa mới thực thi.

Hiện giờ hai chế độ kho lương quan trọng nhất của triều Tống đều chưa kiến lập. Kho lương nhà môn tác dụng chủ yếu là lưu trữ thuế ruộng nộp lên. Ngoài ra dùng cất giữ lương thực cứu tế do triều đình cung cấp.

Còn lương thực các nơi nộp lên được triều đình phản hồi theo tỉ lệ nhất định để địa phương chi dùng. Số lượng có hạn.

Lãnh Nghệ tất nhiên không biết chi tiết mấy chuyện này, hỏi:” Người làm ti lương bao năm rồi?”

Ti lương khom người đáp:” Sắp 20 năm rồi ạ.”

“ Vậy Ba Châu chúng ta có nhiều thiên tai không?”

“ Có ạ, ba năm một đợt nhỏ, năm năm đợt lớn, nào lũ, nào hạn, ôn dịch, cái gì cũng trải qua rồi ạ, chỉ là không đáng kể.”

“ Vậy theo kinh nghiệm của người, chút lương thực này của nhà môn đủ dùng không?” Lãnh Nghệ tiếp tục hỏi:

“ Đủ, nhưng đủ nhét kẽ răng.” Ti lương định nói đùa một câu, nhưng nhìn mặt Lãnh Nghệ đành lại vội vàng cúi đầu:

“ Vậy thường mất bao lâu thì lương thực cứu tế của triều đình mới tới?”

“ Nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm ạ.”

Thế thì không biết bao nhiêu người đã chết rồi, Lãnh Nghê thở dài không nói gì thêm, quay lại kiệu, tới bên Ba Hà.

Ba Hà là một con sông khá ôn hòa, bởi thế nó mới thành đường giao thông thủy vận trọng yếu của cả vùng. Nhưng năm nay tình hình không giống nữa, mưa lớn liên tục, nước sông lên cao, đê sông ở chỗ đất trũng đã có nguy hiểm tràn đê rồi.

Lãnh Nghê sai kiệu phu đi men theo bờ đê, đến một đoạn sông uốn cong, nước siết hơn nơi khác y liền dừng kiệu đi xuống. Hai bên bờ sông liên tục có sóng vỗ vào, nước hắt lên đê, đục ngầu. Lãnh Nghê nói với tạo đãi đi theo:” Đê thấp quá, thế này một trận mưa lớn nữa thôi là nước tràn đê vào thành, trước kia lũ lên phải làm sao?”

Một tạo đãi già cười nói:” Đại lão gia, trước giờ nước Ba Hà cao nhất cũng chỉ tới đây thôi, không lên được nữa đâu, chẳng thể ngập vào thành.”

“ Sao lại không?” Lãnh Nghê chỉ mực nước:” Các ngươi không nhìn mà xem, mực nước giờ đã cao hơn địa thế trong thành. Cả Ba Châu này địa hình bằng phẳng, nếu nước tràn đê, vậy thì toàn thành sẽ bị nhấn chìm.”

Cả đám tạo đãi đi theo vâng vâng dạ dạ, nhưng thần sắc rõ ràng chỉ vì không dám cãi lại y mà thôi, chẳng phải tán đồng.

Chẳng lẽ không ai ý thức được nguy hiểm này sao? Lãnh Nghê thấy thái độ thờ ơ của đám tạo đãi càng thêm nóng ruột, quay về nhà môn, lần này tới thẳng thêm áp phòng của Liêu tri phủ.

Liêu tri phủ đang vừa thông thả uống trà vừa phê duyệt công văn, thấy Lãnh Nghê đi vào thì gật đầu với y, tiếp tục xem công văn, bảo ông ta lười là ông ta chỉ muốn duy trì hiện trạng không thích phát sinh thêm chuyện phiền hà thôi, chứ

công việc bình thường thì ông ta không bỏ bê. Ở mức độ nào đó mà nói, Liêu tri phủ thực sự là vị quan tốt lắm rồi.

Đợi phê duyệt xong văn thư Liêu tri phủ mới đặt bút lông xuống:” Tra án thế nào rồi?”

Lãnh Nghệ chấp tay:” Đã có manh mối, ti chức đang cho tích cực điều tra ạ.”

“Ừ, triều đình kỳ vọng lớn vào người, chớ cô phụ.” Liêu tri phủ nói vài câu thể hiện quan tâm lẫn uy quyền rồi hỏi:” Có chuyện gì thế?”

Chương 260: Hiểm cảnh Ba Châu. (2)

“ Là thế này ạ.” Lãnh Nghê uốn thẳng lưng, thái độ thêm chính thức:” Ba Châu đã mưa lớn liên tục hơn một tháng, vừa rồi ti chức lên đê xem xét, phát hiện nước sông dâng mạnh, có nguy cơ tràn qua đê. Hơn nữa một số nơi đê không đủ độ cao, độ dày, nếu lượng nước nhiều hơn nữa thì sẽ dễ vỡ đê. Trong khi toàn thành địa thế bằng phẳng, một khi vỡ đê nước sẽ tràn khắp nơi.”

Liêu tri phủ cười kha khà:” Ngươi quá lo rồi, bản phủ làm tri phủ Ba Châu đã lâu, đừng nói chưa từng gặp chuyện đê vỡ, thậm chí còn chưa từng nghe nói. Năm nay mưa nhiều hơn thật, nhưng không đáng lo.”

“ Đại nhân, ti chức cũng chỉ mong mình quá lo, nhưng đề phòng trước vẫn hơn ạ.”

“ Vậy ý ngươi là ...”

Lãnh Nghê chấp tay nói lớn:” Lập tức động viên dân công, gia cố đê, đề phòng vạn nhất.”

“ Chủ ý hay, nếu chúng ta có tiền lương thì đương nhiên là tốt rồi, ai không muốn làm?” Liêu tri phủ nói đầy thâm ý:

Lãnh Nghê ngó ra:” Đại nhân, chẳng lẽ hàng năm triều đình không cấp tiền sửa đê vét sông ạ?”

“ Gia cố đê phải báo trước năm mới, triều đình mới thống nhất an bài, hơn nữa còn phải dựa theo nặng nhẹ hoãn gấp, không phải báo lên là có. Ba Châu chúng ta xưa nay chưa bao giờ sau ra lũ lớn, cũng không có chuyện bùn đất ứ nghẽn lòng

sông. Nhiều năm qua thủy đạo thông suốt, thuyền vận thuận lợi, kinh tế phồn vinh, không có vấn đề gì, cho nên không cần gây thêm phiền phức cho triều đình, năm ngoái không báo lên, mà có báo cũng không có tiền đâu.”

“ Bây giờ không kịp nữa rồi, đại nhân liệu có thể lấy tạm tiền lương để gia cố đê không?”

Liêu tri phủ sầm mặt:” Lãnh đại nhân, người hay dờ gi cũng đã làm tri huyện, làm quản chương ấn một năm rồi, không còn là thư sinh nữa, sao lại nói ra những lời ấu trĩ thế này? Mỗi đồng tiền của nha môn đều có mục đích, tự ý dùng vào việc khác là đại tội có biết không?”

Lãnh Nghệ cũng biết điều ấy, chỉ là y thấy lúc nguy cấp cần linh động mới được:” Đại nhân, chúng ta đâu có dùng vào việc tư.”

“ Dùng vào việc gì cũng không được, không có ý chỉ của triều đình, tự ý dùng tiền cũng đều là dùng vào việc tư, đều cấm chỉ.” Liêu tri phủ nói xong thấy ngữ khí của mình quá nghiêm khắc, dịu giọng hơn, lấy quan hệ tư ra nói chuyện:” Lãnh Nghệ, không phải ta không lo, mà là không có tiền. Hai năm trước ta cũng đã báo lên, xin tiền để gia cố đê, mở rộng thủy vận, nhưng triều đình đang dùng binh với phương bắc, tiền tiêu như nước, tất cả đều bị quân nhu làm kẹt rồi.”

Lãnh Nghệ nghĩ một lúc rồi hỏi:” Nếu động viên đại hộ bỏ tiền thì sao ạ?”

Liêu tri phủ liên tục lắc đầu:” Ta biết khi người ở huyện Âm Lăng từng động viên đại hộ bỏ tiền giúp bách tính cùng khổ, hiệu quả không hề tệ. Có điều Âm Lăng là cái huyện nhỏ, nhân khẩu chỉ vài vạn, trời cao hoàng đế xa, người có làm cái gì cũng không thể gây tai hại lớn, nên không ai quản.”

“ Nhưng Ba Châu lại khác, đây là phủ thành giàu có lâu đời, đại hộ có quan hệ mật thiết với triều đình. Cứ cho rằng người tới từng nhà mà thuyết phục, nói cho người ta cảm động, người ta chỉ bỏ vài nghìn đồng cho người, nhiều hơn là tuyệt đối không có. Nhưng chút tiền đó đem sửa đê khác gì muối bỏ biển.”

“ Nếu người dự toán số tiền sửa đê, bỏ đầu người ra muốn họ nộp tiền, người sẽ ngay lập tức bị họ dùng đủ loại quan hệ chống lại, tiếp đó không lâu nữa, bên trên sẽ hạ lệnh cách chức điều tra người. Cho nên bản phủ khuyên người đừng làm chuyện tốn công mà chẳng được lòng ai này.”

Lãnh Nghệ cũng biết ông ta có ý tốt, nhưng ý tốt không giải quyết được sự việc.” Đa tạ tri phủ đại nhân chỉ điểm ... Có điều trừ thành Ba Châu nguy cơ bị nhấn chìm, mưa lớn thế này cũng dễ gây ra lở núi, phá hủy nông điền, bách tính sẽ không có cái ăn. Ti chức đã đi xem kho lương, phát hiện lương thực tích trữ rất ít, một khi xảy ra nạn đói phải làm sao?”

Liêu tri phủ cười khỏ:” Còn làm sao, lương thực của chúng ta chỉ có ngần ấy, tất nhiên là phải bẩm báo lên triều đình đợi cứu tế.”

Lãnh Nghệ hết cách với ông ta rồi, chính miệng ông ta vừa nói triều đình đang dùng binh với phương bắc, tiền lương đổ cả vào đó, lấy đâu ra cứu tế? Mà cho dù có thì cũng phải đợi ba tháng tới nửa năm

Nhìn ngoài trời âm u, mưa ào ào đổ xuống mái ngói làm người ta phiền muộn, Lãnh Nghệ chỉ đành cáo từ ra về.

Rồi thêm áp phòng, Lãnh Nghệ gọi Thành Lạc Tiệp tới công thự của mình, đóng cửa phòng lại nói nhỏ:” Tiệp Nhi, ta đang rất lo Ba Châu vỡ đê, nguy hại tới an toàn tính mạng hàng chục vạn bách tính toàn phủ. Nhưng ta vừa gặp Liêu tri phủ, ông ấy nói triều đình đang bận dùng binh với phương

bắc, không để ý được tới nơi này. Ta muốn tìm nàng để thương lượng, liệu có thể có cách nào báo hiềm cảnh ở Ba Châu này lên hoàng đế không?”

Thành Lạc Tiệp trước giờ chưa từng từ chối Lãnh Nghê, lần này nghe xong lại áy náy nói:” Nghê ca ca, không phải thiếp không muốn giúp chàng, mà thiếp cũng không có cách nào, chuyện này có thể thông qua hoàng hậu, nói với hoàng đế. Nhưng hoàng hậu căn dặn rồi, chỉ được tra án, không được can dự vào chính sự. Lần trước chuyện Tô gia chỉ là thuận tiện xử lý, nhưng hoàng hậu cảnh cáo thiếp, nếu còn chuyện như thế phải thông qua ngự sử đài báo lên ... Chuyện này thiếp không nói với chàng mà thôi.”

Lãnh Nghê ngó người một lúc liền hiểu ra, hậu cung can dự chính sự vốn là đại kỵ, Khai Bảo hoàng hậu lại không phải là hoàng hậu của đương kim hoàng đế, chuyện này càng nhạy cảm. Y không hiểu chính trị, không hiểu quan trường, nhất thời suy nghĩ đơn giản làm ảnh hưởng tới Thành Lạc Tiệp, áy náy nói:” Tiệp Nhi xin lỗi, tại ta suy nghĩ thiếu chu toàn. Được rồi, chuyện này ta nghĩ cách khác, muội làm việc của mình đi.”

Thành Lạc Tiệp ra ngoài thấy Lãnh Nghê ngồi đó mày chau chặt, không khỏi đau lòng, mím môi quyết định, dù bị hoàng hậu trách mắng, nàng cũng cam lòng.

Chương 261: Không phải kẻ ngốc lại làm chuyện ngu ngốc.

Lãnh Nghệ ngồi trong quan thự suy nghĩ rất lâu, cuối cùng gọi Đồng sư gia tới.

Tình thế khẩn cấp, Lãnh Nghệ đi thẳng vào vấn đề:” Nếu như Ba Châu bị lũ lụt diện rộng, mất mùa quy mô lớn, cần phải chần tai thì bao nhiêu lương thực cơ bản mới đủ?”

Đồng sư gia nhìn Lãnh Nghệ, tựa hồ suy nghĩ hàm ý lời này của y, hồi lâu mới thông thả nói:” Đông ông, Ba Châu có hơn 10 vạn hộ, 40 vạn nhân khẩu, nếu như toàn bộ gặp thiên tai cần cứu tế. Tính theo năm, cần một trăm tám mươi vạn lượng bạc.”

Lãnh Nghệ nghe mà lạnh sống lưng, 500 lượng hoàng kim mà y có chỉ là 5000 lượng bạc, còn chẳng bằng nổi 1% tiền cứu tế. Vậy mà vừa rồi nực cười là y còn định bỏ tiền ra mua lương thực dự trữ đề phòng, lúc cần cứu tế bách tính.

Đảo mắt một cái, số tiền quá lớn làm y sinh liên tưởng, không phải Bạch Hồng nói nhiệm vụ kia đáng giá 10 vạn lượng hoàng kim sao, nói cách khác là 100 vạn lượng bạc, chỉ ít đủ cầm cự tới khi triều đình cứu tế.

Lãnh Nghệ lại hỏi Đồng sư gia:” Sư gia, nếu ta có tiền thì đi đâu để mua nhiều lương thực như thế?”

“ Gần đây nhất chính là Hồ Quảng, dùng thủy lộ vận chuyển tới rất thuận tiện. Có điều hiện là thời điểm đói giáp

hạt, giá lương thực đắt hơn bình thường rất nhiều.” Đồng sư gia do dự chốc lát.” Đông ông sẽ không tự bỏ tiền mua lương thực chứ?”

“ Vạn bất đắc dĩ thì chỉ đành như thế.” Lãnh Nghê cười méo xẹo, bản thân y biết mình đang làm chuyện ngu ngốc:

Mặc dù Lãnh Nghê chẳng thể nói chính xác rành rẽ việc mình làm sẽ không hay ở điểm nào, cái y học là trinh sát hình sự, sở trường của y là bắn tỉa và võ nghệ, đam mê là leo núi. Chẳng có tí cái gì liên quan tới chính trị hay quốc kế dân sinh hết, biết chuyện mình làm sẽ có nhiều mặt không ổn, lại chẳng thể ngồi trơ mắt ra nhìn.

Cái chuyện bán con bán cái ở thời đại này có lẽ là điều bình thường, nhưng với Lãnh Nghê lại là thảm cảnh nhân gian, không thể chấp nhận được, biết không nên, trong lòng lại vẫn có tiếng nói thôi thúc mình làm:” Đương nhiên chỉ là đề phòng vạn nhất.”

“ Đông ông, chuyện này có rất nhiều điều kỳ hựu, mong đông ông suy nghĩ cho kỹ.” Đồng sư gia đứng dậy vãi một cái thật sâu:

“ Ta tất nhiên không ném tiền qua cửa sổ. Nếu may mắn không có thiên tai, ta dùng số lương thực này bán ra kiếm tiền. Nếu chẳng may xảy ra tai họa, ta sẽ phát lương với hình thức ghi nợ, phải có ruộng thế chấp, phải có đảm bảo, lãi suất không cần cao. Như vậy hẳn không lỗ, có khi còn lãi một chút.” Lãnh Nghê thuyết phục Đồng gia sư, vì y biết mình có tiền trong tay cũng không biết thao tác:” Có điều chẳng may có lỗ cũng không hề gì, cứu được người nào hay người nấy đi. Sư gia giúp ta chứ?”

“ Đông ông đúng là yêu dân như con, dám vì bách tính mạo hiểm, học sinh sao tiếc cái thân già này, chỉ là chuyện trọng đại, cho học sinh về tính toán kỹ càng đã” Đồng sư

gia nửa thân phục, nửa thở dài đứng dậy cáo từ, ông ta nói thế là muốn cho Lãnh Nghệ thêm thời gian suy nghĩ cho kỹ càng:

Lãnh Nghệ thì quyết rồi, không đợi được nữa, muốn làm ngay. Theo thông lệ, Lãnh Nghệ đều đợi tới buổi tối mới đi tìm Bạch Hồng, nhưng lần này cần tranh thủ thời gian, vì thế Lãnh Nghệ quyết định lập tức tìm nàng.

Y tự nhận mình thuộc trường phái hành động hơn là trí tuệ.

Trở về trạch viện gần nha môn, Lãnh Nghệ nói với Trác Xảo Nương, hôm nay có việc trọng yếu cần suy nghĩ, muốn một mình ở thư phòng tĩnh tâm, không được ai tới làm phiền. Trác Xảo Nương biết gần đây trương phu bận rộn nhiều việc, tất nhiên không nghi ngờ gì.

Lãnh Nghệ đến thư phòng, đóng cửa thay y phục, đeo mặt nạ da người lên, chui qua cửa sổ phía sau, leo tường mà đi, ... Động tác thuần thục hơn trộm chuyên nghiệp, không ai phát hiện, cũng không để lại dấu vết, khiến y phải tự cười giễu bản thân.

Mưa lớn sầm sập đổ xuống mặt đường, mưa dội xuống ô như tiếng trống trận, chiếc ô oằn mình chống đỡ những giọt nước mưa lớn liên tục đập vào, nhiều con đường thấp nước ngập quá mắt cá chân. Có lẽ vì khi làm cảnh sát thường tham gia hoạt động kháng lũ cứu nạn mà Lãnh Nghệ nhạy cảm hơn người Ba Châu đã yên ổn nhiều năm chẳng?

Một trận mưa lớn kéo dài cả tháng trời, nếu là thời hiện đại, cả nước đã tổ chức không biết bao cuộc vận động lớn, TV suốt ngày ra rả cảnh báo người dân, quan chức cuống lên rồi ấy chứ.

Vậy mà nơi này chẳng có động tĩnh gì, làm sao bao Lãnh Nghệ không còn cào ruột gan, y có muốn chơi trò khác người đâu, tư vị tất cả say chỉ mình ta tỉnh không hề dễ chịu.

Lãnh Nghệ tới tửu điểm Hạnh Hoàng, đây có thể coi là nơi yêu thích của tầng lớp trung lưu nhàn tản ở Ba Châu, bàn hai ba người thong thả uống rượu ngắm mưa, phản ánh tâm tình phần đông Ba Châu lúc này. Tất nhiên cũng có người phiền muộn vì làm ăn không tốt, có lo lâu mưa lớn làm mất mùa, nhưng vỡ đê à? Hẳn không mấy ai nghĩ tới chuyện đó, hoặc nghĩ thì cũng thấy chẳng làm gì được liền bỏ qua.

Hỏa kế mời Lãnh Nghệ tới nhĩ phòng kia, vẫn là nơi quen thuộc đó, dùng trà, chờ đợi.

Bạch Hồng tới, nàng vẫn một thân áo trắng, đeo mặt nạ, chẳng thể nhận ra được cảm xúc của nàng thế nào, đã khôi phục từ chuyện lần trước chưa? Nàng ngồi xuống đối diện với Lãnh Nghệ, thuần thục thao tác công cụ pha trà, không hỏi han gì cả.

Lãnh Nghệ lên tiếng trước:” Nói một cách ngắn gọn là hôm nay ta tới vay tiền, được không?”

Bạch Hồng không hỏi y vay tiền làm gì, đơn giản nói:” Bao nhiêu?”

Lãnh Nghệ không rào đón vòng vo:“ 180 vạn lượng bạc trắng.”

Vai Bạch Hồng run lên một cái, sau đó nói dứt khoát:” Không được, ta không cho người vay, người không trả nổi.”

Lãnh Nghệ ngạc nhiên:” Cô biết ta dùng tiền làm gì không mà bảo ta không trả được?”

“ Ta biết, người vay tiền để chặn tai, đó là không chỉ là chuyện ngu ngốc còn là vụ làm ăn lỗ vốn.”

“ Cô thật thông minh, làm sao cô biết?”

Nước đã sôi, Bạch Hồng thong thả rửa dụng cụ pha trà, chẳng nhìn Lãnh Nghệ:” Năm nay mưa quá nhiều, khả năng sẽ

xảy ra lũ, rất nhiều người nhìn ra, ta tất nhiên cũng biết. Dựa vào những việc người làm ở huyện Âm Lăng, giờ liền một lúc cần nhiều tiền như thế, chỉ có thể đem chân tai. Ta là người làm ăn, người thích làm việc thiện là việc của người, ta chỉ nhìn thấy đây là vụ cho vay nguy cơ cao. Chuyện lỗ vốn, ta không làm.”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 262: Hoàng gia ngọc trâm. (1)

Cũng đoán trước được Bạch Hồng khó mà nhận lời được, Lãnh Nghê không nhiều lời, đặt vấn đề:” Được, vậy thì người nói nhiệm vụ lần trước cho ta nghe, xem ta có thể hoàn thành không?”

Lần trước Bạch Hồng nói ngon nói ngọt dụ dỗ Lãnh Nghê nhận nhiệm vụ này thì y dửng dưng, lần này Lãnh Nghê nhiệt tình thì nàng lại không mấy quan tâm, mọi sự chú ý của nàng lúc này cứ như chỉ có ấm trà trước mắt:” Trước đó ta nói rồi, nhiệm vụ này người nhất định có thể hoàn thành. Còn về phần nhiệm vụ cụ thể là gì, trước khi chấp hành ta sẽ nói cho người biết. Người dựa theo yêu cầu của ta, giết người cần giết là được ... với lại hiện giờ thời cơ chưa tới.”

Lãnh Nghê đề nghị:” Vậy tiền thù lao có thể dự chi không?”

Bạch Hồng cầm chén trà lên thông thả nhấp một ngụm:” Có thể dự chi một thành.”

“ Một thành sao?” Lãnh Nghê thất vọng:” Không phải một nửa à?”

“ Đó là giới hạn cao nhất, không phải đương nhiên là một nửa, cụ thể bao nhiêu do ta quyết định. Giờ ta biết người làm gì, càng không dự chi cho người nhiều như thế.” Bạch Hồng nhìn thẳng vào Lãnh Nghê, chậm rãi nói:” Người có biết bản thân đang làm chuyện cực kỳ ngu ngốc không?”

Lãnh Nghệ mấy lần há miệng, đến bản thân y còn chẳng hiểu mình, chỉ biết nhìn dòng nước cuộn cuộn chảy kia, lòng y bồn chồn bất an, không làm gì đó, y không chịu được.” Một thành quá ít.”

“ Trước tiên như thế thôi, nếu triều đình khoan tay ngồi nhìn thật” Bạch Hồng nhìn tên ngốc đó vì chuyện không phải của mình mà cúi đầu làm chuyện bản thân không muốn thì thở dài.” Ta dự chi cho ngươi một thành nữa. Hắc Hồng, ngươi không thể ôm hết một chuyện thiên hạ vào mình.”

“ Được rồi, một thành thì một thành, nếu ngươi đã biết ta dùng vào việc gì thì có thể dùng lương thực trả ta không?” Lãnh Nghệ vui mừng tranh thủ:

“ Ta vẫn khuyên ngươi không nên làm vậy.” Bạch Hồng nhìn Lãnh Nghệ với ánh mắt phức, một người rõ ràng không ngốc, lại cứ làm chuyện ngốc nghếch.” Nếu ngươi dùng số tiền này mua nhà mua đất, cưới thê nạp thiếp, ta ứng trước cho ngươi, không phải là vấn đề lớn. Nhưng nếu ngươi lấy tiền ra mua lương thực chân tai, đây là chuyện oanh động khắp nơi, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như thế? Không sợ người ta nghi ngờ à?”

“ Đừng quên, rất nhiều người biết ngươi không có tiền, cách đây không lâu đến tiền thuê trọ khách sạn còn không có mà trả, suýt nữa thì nghĩ quần cáo đầu. Vậy tiền ở đâu ra khoản tiền lớn như thế, khi tin đồn sẽ bay tứ phía, phiền toái sẽ kéo tới không thôi, ngươi không sống yên được đâu. Chẳng lẽ ngươi muốn quay về cuộc sống nom nớp lo sợ trước kia?”

Lãnh Nghệ không ngốc tới mức chưa nghĩ tới chuyện này, y có cách ứng phó.” Ta muốn cô trả bằng lương thực cũng là vì chuyện này, cô vận chuyển lương thực tới, sau đó kiếm một đại hộ gia mặt giúp ta được không? Phú thương đại hộ làm việc thiện, sẽ không ai chú ý, người ta lại được danh tiếng.”

“Vậy thì người chẳng được cái gì, thanh danh cũng không có, vứt đi bao tiền như thế, người không tiếc à?” Bạch Hồng nghi hoặc, nàng không tin có người tốt một cách vô tư như vậy, nếu có cũng không thể bỏ ra khoản tiền lớn như thế:

“Mặc dù con người ta chẳng phải thanh cao, nhưng ta không bận tâm tới hư danh. Với lại ta cũng không cứu tế miễn phí như cô nghĩ, muốn mua lương thực của ta phải mang đất đai ra thế chấp, đợi thiên tai qua đi, có thu nhập có sản xuất phải trả lại ta, ta sẽ thu một phần lợi.” Lãnh Nghệ tha thiết nói: “Ta có lợi, bách tính có lợi, sao không làm?”

Có lẽ bị sự nhiệt tình của y thuyết phục, Bạch Hồng thở dài: “Như vậy miễn cưỡng còn chấp nhận được, thế thì cứ làm theo ý người đi, ta sẽ bảo đại hộ tới tìm người đàm phán, theo ý người chân tai.”

“Đa tạ cô nương.” Lãnh Nghệ đứng dậy chấp tay: “Ta biết yêu cầu của mình quá đáng, đa tạ cô nương tương trợ ... Nhìn cô nương rất mệt mỏi, vậy ta về đây, chú ý nghỉ ngơi.”

Bạch Hồng hai tay nâng cốc trà khẽ nhấp một ngụm, chỉ gật đầu không nhìn y, từ đầu tới cuối còn chẳng mời trà y.

.....

.....

Hoàng Cường là một người kinh doanh châu báu ở trong thành Ba Châu, năm nay mới trên 20, còn trẻ lắm, chuyện làm ăn của hắn ở đương địa cũng tính là không tệ.

Sáng ngày hôm đó hắn còn lơ đãng ngái ngủ thì bị tiếng thê tử lải nhải đánh thức. Mở mắt ra nhìn, chỉ thấy thê tử Tạ thị ngồi trước bàn trang điểm, nha hoàn thiếp thân Tòng Vân tay cầm lược cúi đầu nghe Tạ thị căn nhắc: “Hôm nay đã nói là phải đi miếu thành hoàng dâng hương, thế mà trâm của ta thì quê không chịu nổi, bảo ta làm sao dám gặp ai chứ? Ôi, số

ta sao mà khổ thế. Trượng phu thì bán châu báu, thế mà một cái trâm ngọc cũng chẳng có, nói ra người ta cười cho ...”

Mấy lời kiêu này Hoàng Cường chẳng biết nghe bao nhiêu lần rồi, hấn kinh doanh chưa bao lâu, còn chưa mở được cửa hiệu, chủ yếu là mua từ tay người khác rồi đi bán lại. Chuyện làm ăn này không phải dễ, vất vả lắm, nên không nỡ mua ngọc trâm cho thê tử.

Tâm tình của hấn hôm nay rất tốt, vì tối hôm qua hấn mua được vài món đồ ngọc, giá cả tương đối thấp, lần này coi như lãi chắc rồi. Cao hứng bỏ dậy, đi tới bên hộp gấm hôm qua mang về, mở ra lấy một cái ngọc trâm, nhẹ nhàng như không thả trước mặt Tạ thị.

Hai mắt Tạ thị tức thì phát sáng cứ như bị thứ gì chiếu vào, chiếc ngọc trâm trước mắt chất ngọc thượng hạng, điêu khắc hoa văn mây tinh trạm, nhìn một cái biết ngay không phải tác phẩm từ thợ vô danh. Nhất là cuối cây trâm, còn treo viên ngọc lục bảo viền vàng.

Tạ thị tuổi này rồi chưa bao giờ thấy một cái trâm nào tinh xảo hoa lệ như vậy, đến cả hơi thở nàng cũng trở nên gấp gáp. Cầm lên lật đi lật lại xem, run giọng hỏi:” Phu quân, cái, cái ... Đây là cho thiếp hả?”

“Ừ, cho nàng đó, nàng khỏi suốt ngày than thở ta không tốt với nàng. Giờ thế nào?” Hoàng Cường đắc ý hỏi:

Tạ thị lòng hoa nở rộ, nhảy cẫng lên, lao vào lòng trượng phu, ra sức hôn hấn:” Quá tốt, phu quân đối với thiếp tốt nhất! ... Cái này ở đâu ra thế?”

Chương 263: Hoàng gia ngọc trâm. (2)

“Tối qua ta mua được từ chỗ một bằng hữu, giá không cao, tặng nàng đó.” Hoàng Cường bẹo má nương tử, trừ cái tính này ra thì nàng cũng đáng yêu lắm:

“Đa tạ phu quân!” Tạ thị lại hôn thêm cái nữa:

Hoàng Cường cười:”Được rồi, nàng tới thư phòng trang điểm đi, sau đó tới miếu thành hoàng dâng hương, đừng quấy rầy ta. Ta mệt lắm, hôm qua ngủ muộn, ta muốn ngủ bù thêm một giấc.”

“Vâng! Chàng ngủ ngon nhé...” Tạ thị đỡ Hoàng Cường tới giường nằm xuống, giúp y kéo màn, sau đó quay lại bàn trang điểm, cầm ngọc trâm lên xem đi xem lại thích không thôi, còn ngâm nga vài câu. Lập tức nhớ ra phu quân nói muốn ngủ bù, vội vàng che môi, làm động tác xuyt với nhà hoàn bên cạnh, đưa cái trâm tới.

Tòng Vân nhận lấy cái trâm, cẩn thận giúp Tạ thị gài lên mái tóc.

Tạ thị cầm gương đồng lên, hết nhìn trái lại nhìn phải, dù tóc chưa chải xong vẫn còn rối, nhưng có cái trâm tinh xảo tuyệt luân đó, dung mạo nàng trở nên hết sức mỹ lệ. Ánh mắt không rời khỏi gương, hỏi nhỏ nha hoàn:”Có đẹp không?”

“Đẹp lắm ạ.”

“Xuyt! Chúng ta tới thư phòng thôi.”

Hai người chạy đi chạy lại mấy chuyến mới đem được hết đồ trang điểm tới thư phòng ở kế bên.

Tạ thị lại cầm gương lên soi, nóng lòng giục:” Mau lên, giúp ta búi tóc, để ta gài trâm vào xem thế nào?”

“ Vâng ạ.” Tòng Vân cẩn thận lấy cái trâm xuống đặt trên bàn, chải tóc rồi búi thành búi tóc cao. Mở cái hộp, lấy ra thứ dược cao thơm, thứ này bôi lên mặt có thể chống dung nhan già đi.

Sau đó lấy một cái khăn lụa, thấm nước nóng, vắt khô, trải ra đắp lên mặt Tạ thị, rồi bê chậu đồng đi lấy thêm nước, đợi rửa dược cao trên mặt.

Lát sau Tòng Vân giúp Tạ thị rửa dược cao, rồi bắt đầu trang điểm, gài trâm lên cho Tạ thị, không phải nịnh, Tòng Vân phải thừa nhận, phu nhân gài cái trâm này lên đẹp hơn tới ba phần.

Tạ thị thích mê cái trâm mới của mình, nàng như đứa trẻ có được cái áo mới, khao khát đem khoe với người khác. Soi gương không đủ thỏa mãn nữa, nàng yếu điệu đi ra hành lang, nhìn thấy trù tử bê một chậu thịt lớn đi qua, vẫy tay gọi:” Đứng lại.”

Trù tử vội khom lưng cười nịnh:” Phu nhân!”

“ Ngươi đi đâu?”

“ Bẩm phu nhân, tiểu nhân đi nhồi lạp xưởng.”

Tạ thị hơi xoay người, để chiếc trâm hướng về phía trù tử:” Đi phải biết nhìn trước ngó sau.”

Trù tử chẳng hiểu cái gì, dạ dạ vâng vâng, đứng đực mặt ra đó.

Tòng Vân bực mình:” Mù mắt à, không thấy phu nhân hôm nay đổi cái trâm mới sao?”

Trù tử sức tỉnh, chưa nhìn đã rồi rít khen:” Thấy ạ, tiểu nhân không dám nói, sợ lão gia nghe thấy không thích ... Phu nhân hôm nay đẹp quá ạ, đẹp như tiên nữ ấy ạ.”

Tạ thị hài lòng lắm, nàng cười títt mắt:” Lão gia mua cho ta đó. Được rồi, người đi đi!”

Trù tử đi rồi Tạ thị lại tới hậu hoa viên đi một vòng, làm vườn là người tinh ý, lập tức nhận ra cây trâm kia là thứ tốt, khen không ngớt miệng làm nàng cười suốt.

Tạ thị đi ra cửa, trông cửa Lão Long Đầu thấy nàng liên tục vuốt tóc thì hơi lấy làm lạ, nhưng cũng rất nhanh nhận ngay ra cây ngọc trâm mới, khen lấy khen để.

Trong nhà cũng không phải là quá giàu có, cho nên không có xe ngựa, Tạ thị sai Lão Long Đầu đi gọi một cái xe ngựa, nàng đi dâng hương.

Nha hoàn Tòng Vân nói nhỏ:” Phu nhân, Lão Long Đầu này mê rượu chè cờ bạc, phu nhân cho ông ta nghỉ đi, tìm người khác, nếu không sớm muộn cũng có chuyện.”

Tạ thị tâm tình tốt, chỉ cười:” Nam nhân mà, có ai là không rượu chè cờ bạc đâu, nhân quang ông ta không tệ, nhìn ra cái trâm này của ta quý giá. Chúng tớ đầu óc vẫn tỉnh táo.”

“ Dạ.” Tòng Vân lại nói:” Phu nhân, cái trâm này là thứ cực phẩm, chúng ta đi dâng hương, miếu thành hoàng lại là nơi đông người hay chen chúc, nếu trộm nhìn thấy lấy mất thì sao?”

Tạ thị nghe thôi đã sờ vội lên đầu, cứ như có trộm lấy trâm của nàng vậy, trong lòng rất mâu thuẫn, nàng muốn khoe cái trâm, nhưng cái trâm đẹp như vậy, đúng là rất có khả năng bị kẻ gian trộm mất, cần moi suy nghĩ một lúc mới gật đầu:” Người nói đúng, chuyện này không thể không đề phòng. Hay

là không nên mang cây trâm quý này theo, cứ dùng cái cũ, về rồi lại gài cũng không muộn.”

“Đúng ạ, nô tỳ giúp phu nhân mang về cất đi.”

Tòng Vân cẩn thận tháo cây ngọc trâm khỏi búi tóc Tạ thị, chạy nhanh qua giếng trời, vào thư phòng. Chẳng mấy chốc chạy ra đóng cửa phòng lại, lấy cái trâm đồng mang ra.

Sấm trên trời nổ ỳnh ỳnh nầy giờ, rớt cuộc trút mưa xuống.

Lão Long Đầu quay về bẩm báo đã thuê được xe ngựa, đang đợi bên ngoài rồi đưa cho hai chủ tớ hai cái ô.

Trời mưa to, Tạ thị không thay đổi ý định, che ô dẫn dò mọi người không được tới phòng ngủ quấy rầy lão gia nghỉ ngơi. Căn dặn xong mới rời nhà lên xe, tới thẳng miếu thành hoàng.

Ba Châu chỉ có duy nhất một miếu thành hoàng thôi, quanh năm hương khói tấp nập, thậm chí còn sinh ra một cái chợ trước miếu, chuyên bán đồ phục vụ cho người dâng hương, từ cái chợ nhỏ biến thành cái chợ lớn bán đủ thứ lúc nào không hay. Khi họ tới nơi thì sân rộng phía trước miếu đã bị nước mưa làm ngập rồi, chỉ có số ít người mặc áo tơi cố gắng bán hàng, nhưng mọi người chỉ muốn đi thật nhanh, nên buôn bán ảm đạm.

Hai chủ tớ Tạ thị dẫm qua sân ngậm nước vào miếu, hài ướt sũng.

Giữ giữ mép váy dính nước bẩn, Tạ thị nhìn quanh, bên trong không ít người, đa phần đều ngẩng đầu nhìn cơn mưa xối xả. Hiển nhiên là những người đi dâng hương mà không mang ô.

Tạ thị đắc ý cầm ô che mưa che mưa đi qua mặt họ, lòng đôi chút nuôi tiếc nếu nàng gài cái trâm kia thế nào cũng khỏi

người xuýt xoa. Đi miếu thành hoàng thực chất còn là đi chơi, gặp gỡ bạn bè, tán gẫu, dạo chợ thành hoàng, chỉ vì trời mưa mà các mục khác bị cắt hết. Tạ thị tới trước tượng thần ở đại điện, bỏ tiền mua hương hỏa, thắp hương cầu khẩn rất lâu mới quay về.

Trời vẫn mưa to, ướt sườn sụt khó chịu, được cái làm thời tiết mát mẻ dễ chịu, cửa phòng ngủ đóng im ỉm. Tạ thị nghĩ, chắc là thời tiết tốt nên trượng phu chưa dậy, cũng nên đánh thức rồi, ngủ nhiều quá, buổi trưa ăn cơm không ngon. Vừa đẩy cửa đi vào đã ngửi thấy một mùi máu tanh tươi, dưới đất còn có một vũng máu.

Tạ thị mặt tái đi, chạy nhanh tới vén rèm, tức thì thấy trượng phu nằm ngửa mặt trên giường, mắt phải máu me đầm đìa, thuận theo má chảy xuống, ướt quả đầu giường rồi chảy xuống đất. Tạ thị hồn siêu phách lạc, hét lên rồi ngã xuống đất, ôm mặt không dám nhìn.

Tòng Vân xông ra khỏi phòng la lên:” Không hay rồi, lão gia bị giết rồi! Người đâu, mau tới đây.”

Chương 264: Hoàng gia ngọc trâm. (3)

Đám Lãnh Nghệ nhận được báo án, vội vàng tới hiện trường.

Hỏi kỹ càng một phen, Tạ thị đem chuyện từ thức dậy, tặng trâm, trang điểm, đi khoe mọi người trong nhà tới đội mưa dâng hương tới tận khi về nhà, vừa khóc vừa kể ra một lượt. Nha hoàn Tòng Vân ở không ngừng khuyên nhủ, trông cửa, đầu bếp, làm vườn đều buồn thảm ngồi dưới hành lang sương phòng. Ai có thể ngờ một ngày vui vẻ lại kết thúc thế này.

Lãnh Nghệ không cho ai vào phòng, một mình kiểm tra hiện trường, thi thể chưa cứng, nhiệt độ chưa giảm rõ rệt, thời gian tử vong hẳn trong phòng một canh giờ.

Hoàng Cương bị vũ khí nhọn đâm vào mắt dẫn tới tử vong.

Lãnh Nghệ tìm kiếm trong vũng máu thấy cái ngọc trâm gãy đầu nhọn, vừa cầm lên xem đã giật mình sợ hãi gọi Thành Lạc Tiệp vào, đưa nàng xem.

Thành Lạc Tiệp cầm cây trâm lên, nàng liền run người khẽ gật đầu. Sau đó đem ngọc trâm cho Thành Lạc Tuyên và Doãn Thửu xem, cả hai hưng phấn, manh mối xuất hiện vào lúc chẳng ai ngờ tới. Đây chính là một trong số vật phẩm bị mất của hoàng gia.

Vậy là thêm vụ án nữa vì món đồ bí ẩn hoàng gia mà ra, thứ đó thực sự hại người quá nhiều rồi, Lãnh Nghệ có chút tức giận.

Mọi người đều không để lộ ra ngoài, gọi Tạ thị vào phòng, Thành Lạc Tiếp nén kích động hỏi:” Cái ngọc trâm này của nhà các người à?”

Tạ thị lắc đầu ghen ngào:” Không phải ạ, là do trượng phu dân nữ tặng sáng nay. Chàng nói tôi qua mua được từ chỗ bằng hữu giá rất rẻ, tặng cho dân nữ. Dân nữ thích lắm lo ra ngoài làm mất nên sai Tòng Vân cất vào hộp trang sức ở thư phòng ... Làm, làm sao lại gãy rồi?”

Thành Lạc Tiếp không đáp mà hỏi:” Người biết trượng phu người mua được cây trâm này từ đâu không?”

“ Không ạ, chàng không nói.”

“ Trừ cây trâm này còn có các món khác được mua cùng, đúng không?”

“ Vâng, buổi sáng chàng lấy cái hộp gấm ra, khi đó dân nữ nhìn thấy trong đó có vài món đồ ngọc. Dân nữ tìm rồi mà không thấy, chắc bị tặc nhân lấy mất.”

Khả năng cao là Tạ thị không biết gì cả, bọn họ không muốn bứt dây động rừng nên không để lộ nguồn gốc số châu báu đó ra ngoài. Chỉ coi như vụ án giết người cướp của bình thường, Lãnh Nghệ an bài Doãn Thử đi tra xem tối qua người ở cùng nạn nhân là ai.

Lãnh Nghệ quay lại hiện trường, cùng ngũ tác trao đổi cái nhìn, thống nhất kết luận đúng là cây ngọc trâm là hung khí, trên người Hoàng Cường không có bất kỳ vết thương nào khác, hấn đang ngủ thì bị một đòn chí mạng không có chút phản kháng nào.

Đã không phải là trường hợp phạm tội trong tình huống bất ngờ mà là chủ động, vì sao không dùng dao? Hay vật nhọn khác, mà lại dùng cái trâm? Một thứ độ cứng không lớn,

không hề thích hợp giết người, lại còn đắt tiền như thế, không phù hợp với tư duy của tên trộm.

Từ cửa sổ không có dấu hiệu phá hỏng, hiện trường không có dấu vết lục lọi, hung thủ chỉ lấy đi duy nhất một hộp châu báu, mục tiêu rất rõ ràng, khả năng cao là người trong nhà làm.

“ Từ tình huống chúng ta vừa tìm được, Tạ thị và nha hoàn khi đó không ở nhà, khi họ đi thì người chết vẫn ngủ ở trong phòng, bởi khi đó cây trâm vẫn gài trên đầu Tạ thị. Hai người họ từ lúc đi ra thì không quay lại phòng ngủ nữa, đến khi trở về mới phát hiện nạn nhân chết trên giường. Cho nên bọn họ có chứng cứ vắng mặt.” Thành Lạc Tiếp bắt chước cách Lãnh Nghệ phân tích, học luôn cả mấy từ lạ y hay dùng:” Hiện giờ chỉ còn trông cửa, trừ tử và làm vườn, hung thủ khả năng cao là một trong số bọn họ, chúng ta bắt đầu tra từ họ.”

Người đầu tiên được gọi tới là trông cửa Lão Long Đầu, ông già trên 50 làm hom hem như ông lão 70, sợ hãi khom người đứng trước các vị quan sai, đợi tra hỏi

Lãnh Nghệ kỳ thực hiện không để một trăm phần trăm tâm trí vào việc này, bởi y có mối lo lớn hơn, đó là cơn mưa lớn khiến người ta bất an. Vì thế y càng muốn giải quyết nhanh để không phải phân tâm.” Sau khi phu nhân và nha hoàn nhà người đi, tới trước khi họ trở về, người làm gì?”

“ Tiểu nhân luôn ở trong phòng nhỏ trông cửa.”

“ Có ai làm chứng không?”

“ Làm chứng ạ? Không có ai cả, tiểu nhân chỉ có một mình.”

“ Người làm gì trong phòng?”

“ Uống trà ạ, trời mưa to qua không thể ra ngoài uống rượu đánh bạc, tiểu nhân còn làm gì được nữa.”

“ Trù tử và làm vườn thì sao? Người biết họ làm gì không?”

Trông cửa lắc đầu:” Tiểu nhân không để ý ... À phải, khả năng là trên trù tử giết lão gia đấy ạ.”

“ Vì sao?” Lãnh Nghệ ra hiệu cho ông ta lại gần nói:

“ Vì tên trù tử này tham ăn lười làm, gạo vo không sạch, rau rửa không sạch, ăn vào thường đau bụng. Lão gia mắng chửi hắn mấy lần, hắn không phục, có lần uống say hắn nói, hắn nhin đấy, nếu ngày nào đó không nhin được sẽ giết lão gia.” Trông cửa làm động tác cửa cô:” Cho nên có thể lão gia lại mắng hắn, nên hắn nổi giận giết lão gia rồi.”

Dựa theo lời khai đó Lãnh Nghệ lại cho gọi trù tử tới, đặt cùng một câu hỏi.

Trù tử này không béo tốt như thường thấy mà cao gầy lêu khêu:” Tiểu nhân ở trong bếp nhồi lạp xưởng.”

“ Có ai làm chứng không?”

“ Làm vườn ạ, hắn từng lên vào bếp ăn vụng, bị tiểu nhân đuổi đi, nói chưa tới giờ cơm, vội cái gì. Thế là hắn đi.”

“ Người nhồi lạp xưởng suốt chừng ấy thời gian à?”

“ Vâng ạ, trước khi phu nhân đi, tiểu nhân đã nhồi một chậu. Phu nhân thích ăn lạp xưởng nên tiểu nhân hay làm lắm, khi phu nhân đi thì tiểu nhân chuẩn bị nhồi chậu thứ hai, bị phu nhân chặn lại khoe cái châm.”

Lãnh Nghệ đột nhiên nói:” Xòe tay người ra cho ta xem.”

Trù tử đưa hai tay tới, bên trên vàng khè mỡ màng.

Lãnh Nghệ phát tay:” Ra đi.”

Đợi hắn đi rồi Thành Lạc Tiệp đánh giá:” Trông cửa nói dối, mới sáng sớm trù tử đã nhồi được một chậu lạp xưởng,

chúng tỏ là người rất chăm chỉ, ít nhất không phải người tham ăn lười làm. Tay hắc toàn mỡ và mùi làm xướng, trong khi ngọc chiêm sạch sẽ, hắc không phải là hắc rồi, như thế tên trông cửa rất đáng nghi ngờ.”

Chương 265: Biến không thể thành có thể.

Lãnh Nghệ gật đầu tán đồng với phân tích của Thành Lạc Tiệp, tuy nhiên kết luận trông cửa là thủ phạm thì còn sớm lắm, tiếp đó gọi làm vườn tới, người này mới đến vì người chết thích hoa mà không biết trồng nên mới thuê làm vườn.

“ Sau khi phu nhân nhà người đi dâng hương, người làm gì?”

Làm vườn rất khẩn trương, toàn thân run lên:” Tiểu nhân ở sau vườn trồng cây ạ.”

“ Có ai làm chứng?”

“ Trù tử ạ, tiểu nhân xuống bếp tìm cái ăn, trù tử không cho nên quay về.”

“ Thế thì chúng tôi được cái gì?” Thành Lạc Tiệp truy hỏi:

“ Đại lão gia, muốn tới vườn sau thì phải qua bếp, trù tử luôn ngồi ở trước cửa bếp nhồi lạp xưởng, nếu tiểu nhân đi qua, hẳn biết ngay. Phu nhân đi thì tiểu nhân vẫn ở trong vườn, khi Tòng Vân hô lão gia chết rồi, tiểu nhân mới tới, xin đại lão gia minh xét.” Làm vườn quỳ xuống dập đầu liên hồi:

Lãnh Nghệ xem qua, đúng là muốn ra vườn sau phải qua bếp, liền cho hắn ra ngoài.

Hỏi hết một lượt không có thu hoạch rõ ràng, Lãnh Nghệ đi vòng quanh thiên tỉnh, nước mưa ướt sũng gạch lát nền, hành lang đầy dấu chân, y đứng trước cửa chính phòng nhìn vào

trong. Mặt đất có vài dấu chân ướt, y ngồi xuống nhìn, bất giác mỉm cười.

Thành Lạc Tiếp thấy quen nụ cười này của Lãnh Nghê, biết y đã tìm ra manh mối, hỏi nhỏ:” Nghê ca ca, phát hiện ra gì rồi?”

“ Khi thê tử người chết ra khỏi nhà thì trời đã mưa, trông cửa ở đại môn, trù tử trong bếp, làm vườn ở sân sau. Cả ba muốn tới chính phòng đều phải qua thiên tỉnh, nghĩa là sẽ để lại dấu chân. Nhưng vừa rồi ta xem, trừ dấu chân của chúng ta chỉ có hai dấu chân nhỏ của nữ nhân.”

“ Vậy thì sao, Tạ thị và Tòng Vân phát hiện ra trước tiên, họ quay về đi vào phòng thì có dấu chân, có nói lên điều gì đâu?”

“ Nàng nhìn theo hướng ngược lại.” Lãnh Nghê suy luận:” Nếu loại bỏ dấu chân của chúng ta và chủ phó Tạ thị lúc trở về thì không có dấu chân nào khác. Như vậy là vô lý, chỉ có một khả năng thôi, chứng tỏ hung thủ đã giết nạn nhân trước khi trời mưa, nên mới không có dấu chân.”

Thành Lạc Tiếp ngăn ra:” Không thể nào, trước khi hai người đó rời đi mới cho trâm vào hộp gấm kia mà. Hung thủ muốn dùng ngọc trâm giết người thì phải lấy ngọc trâm sau khi họ đi, khi đó thì trời mưa rồi.”

“ Khi có thể thành không thể, vậy không thể thành có thể ... Đi nào, chúng ta đi xem liệu có khả năng thật hay không?” Lãnh Nghê gọi Tòng Vân tới:” Dẫn ta tới chỗ ở của ngươi.”

“ Vâng!” Tòng Vân không biết Lãnh Nghê muốn tới phòng mình làm gì, cúi đầu dẫn tới sương phòng của mình:

Lãnh Nghê nhìn cái khóa đồng:” Gian phòng này luôn khóa sao?”

“ Dạ!” Tòng Vân cúi đầu đáp:

“ Bản quan hoài nghi hung thủ là người trong nhà làm, nên phải kiểm tra từng phòng, tang vật ở trong phòng ai, kẻ đó là hung thủ.” Lãnh Nghệ ra lệnh.” Trước tiên tìm từ phòng của người, mau mở khóa ra.”

Tòng Vân biến sắc, cố gắng gượng cười.” Đại lão gia, nô tỳ theo phu nhân đi dâng hương, khi ra ngoài, cái ngọc trâm vẫn còn nguyên vẹn ...”

“ Bản quan bảo người mở cửa, chớ lảm lời.” Lãnh Nghệ nghiêm giọng nói:

“ Vâng!” Tòng Vân ngậm mồm, lấy chìa khóa ra mở cửa:

Lãnh Nghệ lệnh đám bộ khoái:” Tìm, tìm thật kỹ cho ta.”

Gian phòng bài trí rất đơn giản, bộ khoái tìm kiếm rất kỹ, nhưng không thấy gì. Thành Lạc Tiệp ở trong hoàng cung, đối với chuyện này nàng có kinh nghiệm hơn, xen xét kỹ càng từng chút một, tay ấn vào vách tường, dịch tử, kiểm tra xem có ngăn ngầm cất giấu gì không. Theo kinh nghiệm của nàng, với món đồ nhỏ, người ta thích nhất cất gần bản thân nhất, đó chính là giường ngủ. Thành Lạc Tiệp kiểm tra cái giường rất kỹ, sau đó rút ra lưỡi phi đao mỏng, cạy miếng gỗ ở đầu giường, phát hiện ngay ra cái ngăn ngầm.

Thành Lạc Tuyên phối hợp với tỷ tỷ rất tốt, lấy ra cái bọc nhỏ.” Tìm ra rồi.”

Tòng Vân tức thì mặt không còn chút máu nào, la lên:” Không phải nô tỳ, không phải nô tỳ, có kẻ vu oan ...”

“ Vu oan cho người à?” Lãnh Nghệ cười nhẹ:” Nếu đã vu oan cho người thì tại sao không giấu ở nơi dễ tìm hơn như ngăn kéo, mà phải giấu kỹ thế, không sợ người ta không tìm ra à?”

“ Nhưng, nhưng hung thủ dùng ngọc trâm giết lão gia, mà khi phu nhân và nô tỳ đi, ngọc trâm vẫn còn nguyên vẹn mà

...” Tòng Vân cố trấn tĩnh cãi:

Đúng vậy đây chính là điểm mấu chốt nhất, Tạ thị cũng làm chứng Tòng Vân về thư phòng cất trâm rồi đi ra ngay, sau đó luôn ở cạnh nàng, không thể làm chuyện kia.

Khi ai cũng nghĩ Lãnh Nghê nhầm rồi thì y lấy nửa đoạn ngọc trâm cắm lên đầu Tòng Vân, viên lục bảo ngọc khẽ lay động trên đầu.

Mọi người a một tiếng hiểu ra, Thành Lạc Tiệp mau mắn nói:” Có nghĩa là cây trâm gài trên đầu Tạ thị vốn chỉ có một nửa?”

“Đúng.” Lãnh Nghê rút ngọc trâm lại.” Nếu ta đoán không nhầm thì có một khoảng trống để người thực hiện hành vi phạm tội của mình, đó là khi người xoa được cao đắp khăn ướt cho phu nhân người thì nàng ấy phải nằm im bất động. Còn người thì lấy cái ngọc trâm vào phòng ngủ đâm chết lão gia, do hấn ngủ say lại bị một đâm chí mạng nên chết ngay không kịp kêu.”

“Người lấy châu báu giấu vào phòng, còn cố tình bẻ gãy ngọc châm, cầm một nửa quay về gài lên đầu phu nhân người, mọi người đều chỉ thấy phần nhô ra thôi. Đến khi sắp ra ngoài thì người liền lấy có là người đông, sợ mất ngọc trâm nên thuyết phục được phu nhân người cất trâm ở nhà. Ai cũng nghĩ là trước khi người cất trâm thì lão gia người còn sống, vậy là người có chứng cứ hoàn hảo cho mình rồi.”

Tòng Vân nhũn người ngã xuống đất.

Tạ thị sững sờ này giờ, vốn còn không tin nha hoàn của mình giết người, chỉ cho rằng có nhầm lẫn gì. Giờ Tòng Vân không cãi được nữa liền xông tới như con báo cái, giật tóc ả lại tát bôm bốp:” Con tiện nhân này, người vì sao giết lão gia! Lão gia đối xử với người tốt thế cơ mà.”

Tòng Vân vốn như cái xác không hồn, nghe câu này nhảy dựng lên, gào thét:” Tốt à, hắc tốt quá, ta mới tới ba ngày đã bị hắc cường bức rồi, nhưng hắc đồ dành ta, bảo sẽ nạp ta làm thiếp. Nhưng đợi mãi, đợi mấy năm rồi, hắc không dám, vì hắc sợ người. Ta xin hắc tha cho ta để ta gả đi, hắc đòi chuộc thân 200 lượng. Ta hận hắc, ta muốn giết hắc lâu rồi ... Ha ha ha ta giết hắc đây, giờ ta cũng chết, ta xuống âm gian làm phụ thê với hắc, để người ở lại một mình ...”

“ Quân khốn kiếp, quân khốn kiếp, thì ra các người lén lút sau lưng ta ... Con tiện nhân ...” Tạ thị lại xông vào đánh:

Hai nữ nhân gào thét như dã thú, Thành Lạc Tiệp phải ngăn cản.

Chương 266: Được rồi lại mất.

Tiếp đó Tòng Vân bị áp giải về nha môn tiếp tục thẩm vấn, sổ châu báu kia là tang vật, tất nhiên phải thu hồi, Tạ thị không nói gì cả cứ khóc suốt.

Mặc dù tìm thêm được một phần châu báu bị đánh cắp, nhưng theo Doãn Thử tiết lộ, trong sổ báu vật hoàng cung bị trộm đó, chỉ có ba thứ quý giá nhất phải lấy về, những thứ khác tìm được hay không cũng không sao. Tiếc rằng trong sổ châu báu tìm được ở nhà Hoàng Cường lại không có ba món đó. Lãnh Nghệ hỏi là thứ gì thì họ lại không đáp.

Dù sao cũng có thêm một manh mối trọng yếu, đó là người bán hộp châu báu cho Hoàng Cường, mua một sổ châu báu giá trị như thế, ắt phải từ người quen biết mới được, nếu không ai đại đem món đồ không rõ lai lịch ra kinh doanh? Phạm vi tìm kiếm sẽ không lớn.

Quả nhiên đúng như Lãnh Nghệ nghĩ, tới chiều có một tin tức tốt, Ngưu phó bộ đầu đi tra xét bằng hữu Hoàng Cường tới bẩm báo, đã tìm ra người bán hộp châu báu cho Hoàng Cường. Kẻ này tên Vương Thủ, trước kia nhà có ít tiền tài, vì hấn ham mê ăn chơi nên đã phá sạch. Khi bị bắt tên đó còn đang ở thanh lâu uống rượu với bằng hữu.

Kỳ thực tên Vương Thủ này trước đó đã lọt vào tầm ngắm của nha môn khi hấn là bằng hữu của Tên Béo trong vụ giết người liên hoàn, nhưng do hấn tìm ra mấy nhân chứng giả, chứng minh thời gian xảy ra vụ giết người tuần hoàn kia đang uống rượu với bằng hữu.

Lần này đem châu báu tìm ở nhà Hoàng Cường đặt trước mặt, không đợi Doãn Thử dùng tới thủ đoạn tra tấn, Vương Thử đã khai. Sau khi bán số châu báu cho Hoàng Cường, hắn ở lì trong thanh lâu chơi bời, không biết Hoàng Cường đã chết nên khai hết.

“Tối ngày hôm đó đám Tên Béo tới tìm tiểu nhân, nói bọn chúng có một số châu báu, nhờ tiểu nhân giúp người mua, vì nhà tiểu nhân năm xưa có tiền, nên qua lại với không ít đại hộ.”

“Tiểu nhân bảo chúng lấy đồ ra cho tiểu nhân xem, tiểu nhân xem xong đúng là bảo bối thật, hỏi chúng là lấy từ đâu ra? Ba tên này đều là hạng bắt gà trộm chó, lấy được gì luôn nhờ tiểu nhân bán, nên không giấu diếm. Nói bọn chúng nhìn thấy một người ở vùng ngoài uống rượu trong tửu quán, trả tiền còn thanh toán bằng vàng, thế là lén lút bám theo. Người kia phát hiện ra chúng nên chạy về phía sông, chúng đuổi theo. Khi đuổi kịp, người kia vớt một cái hộp dài xuống nước, rồi rút trường kiếm ra”

“Khoan!” Doãn Thử quát lớn ngắt lời: “Người nói bọn họ thấy người kia ném một cái hộp dài xuống nước à?”

“Vâng!”

“Cái hộp trông thế nào?”

“Thì dài dài, màu vàng, chắc là đựng cái quyền trục, tranh họa gì đó, ba tên kia nghĩ vậy.”

Thành Lạc Tiếp dậm chân, ánh mắt vô cùng ủ rũ, như để lơ thứ gì trọng yếu.

Lãnh Nghệ chú ý tới điểm này, một quyền trục, đó hẳn là thứ mà đám Doãn Thử đang tìm, y sớm nghi ngờ, lần này có kết luận, xem ra đó mới thực sự là thứ họ đang tìm.” Người nói tiếp đi.”

“ Dạ.” Vương Thủ là tên chỉ biết ăn chơi phá của, quan sai hỏi sao là đáp nấy.” Người kia rút trường kiếm chống nhưng võ công quá kém cỏi, bị ba tên kia đánh bại, ấn xuống đất lục soát, lấy ra một ít vàng, bạc và một hộp châu báu. Ba tên đó mừng rỡ cướp cái hộp rồi bỏ chạy.”

Lãnh Nghê phát hiện chi tiết bất ngờ, bọn họ luôn nghĩ tên thái giám bị ba tên kia giết để cướp của.” Vậy là bọn chúng không giết người à?”

“ Vâng, bọn chúng xưa nay chỉ dám trộm cắp chứ chưa bao giờ dám giết người, bọn chúng không có gan đó. Bọn chúng đã cướp được đồ rồi mà, tên kia cũng không đánh lại được, cần gì giết nữa?” Vương Thủ khẳng định:

Lãnh Nghê cau mày, vậy thì lạ quá, tên thái giám chết đúng chỗ đánh nhau với ba tên lưu manh cơ mà, nhất thời nghĩ không ra.” Tiếp!”

“ Bọn chúng gọi tiểu nhân tới nhà nhờ bán giúp, tiểu nhân xem quả nhiên đều là châu báu cực kỳ giá trị. Uống rượu với nhau một hồi, bọn chúng cho rằng vớ được vụ lớn nên hưng phấn uống tới đều sau khướt. Tiểu nhân thì suốt ngày bị chủ nợ đeo bám, còn dọa nếu không trả được nợ sẽ chém chết tiểu nhân, thế nên tiểu nhân mới nhất thời nảy lòng tham, lấy binh khí của bọn chúng giết chết chúng, làm giả thành chúng giết hại lẫn nhau. Rồi tiểu nhân rời nhà Tên Béo, tìm Hoàng Cường bán đồ cho hắn, sau đó tới thanh lâu uống rượu.”

Chuyện trọng đại, Doãn Thửu không dễ dàng tin tưởng, vì thế dùng thủ đoạn tàn khốc nhất với Vương Thủ, nhưng tra tấn nửa ngày trời xác thực là hắn không nói dối, không hề giấu diếm những món đồ khác.

Cứ như ông trời tru người, manh mối cứ thành linh xuất hiện, sau đó lại đứt đoạn.

Thời tiết thì ngày một tệ hơn, mây đen như mực, nước mưa trắng trời, tuy giữa ban ngày mà trời âm u chẳng khác chập tối, tên tầng mây dày đen kịt, thì thoảng nhá lên tia sét như rắn điện, tựa hồ ma quỷ đang đánh nhau trong đó.

Đây chính là là loại thời tiết tai họa.

Lãnh Nghệ phát hiện ra sau cuộc thẩm vấn Vương Thù thì Thành Lạc Tiệp lại sa sút khác thường, đứng ngây ra như người mất hồn vậy, tranh thủ lúc không có ai, kéo nàng sang bên hỏi:” Chuyện gì thế, ta thấy tâm tình nàng không tốt.”

Thành Lạc Tiệp cười gượng gạo, dựa vào lòng y:” Thiếp ... Sợ là lại phải rời xa chàng rồi.”

“ Hả, vì sao?” Lãnh Nghệ không hiểu gì cả:

Thành Lạc Tiệp nhìn quanh không có ai, nói nhỏ:” Quyền trục mà tên thái giám đó ném xuống sông là thứ quan trọng nhất là bọn thiếp muốn tìm. Chính vì thứ này mà hoàng hậu lệnh thiếp bắt chấp mọi giá phải tìm ra, nhưng giờ thứ này bị ném xuống nước, e là mãi mãi mất đi rồi. Thiếp e hoàng hậu biết tin sẽ sớm gọi thiếp về, vì với hoàng hậu, những thứ khác không hề quan trọng.”

Lần chia tay trước đó Lãnh Nghệ vốn đã không hi vọng có thể gặp lại nàng, nhưng cơ duyên trùng hợp thế nào, chia tay không lâu bọn họ đã tái ngộ. Vì vậy Lãnh Nghệ lần này có chuẩn bị tâm lý, hơn nữa còn thời gian là còn hi vọng, khẽ ôm nàng vào lòng an ủi.

Chương 267: Còn nước còn tát.

Mây đen hoàn toàn bao phủ lấy cả Ba Châu, chỉ cần nhìn lên là thấy tia chớp chiếu rọi bầu trời, sấm sét nổ đi đùng, ông trời như muốn ra uy với con người. Không có hi vọng gì nữa, một thảm họa đang tới, tuy vụ án châu báu hoàng gia đang lúc khẩn yếu, nhưng tâm tư của Lãnh Nghệ hoàn toàn đặt vào việc chống lũ.

Suốt ngày y dẫn người của nha môn đi thị sát đê điều các nơi, nước sông tiếp tục dâng cao. Lãnh Nghệ bắt chấp người khác nói gì, bỏ tiền mời phú hào trong thành ăn cơm, thỉnh cầu họ quyên góp gia cố đê.

Đúng như Liêu tri phủ đoán, đám người này cũng nể mặt y là thông phán góp tiền, mỗi nhà góp vài lượng bạc tới chục lượng, cộng lại chỉ hơn 100 lượng.

Lãnh Nghệ không chê ít, đem số tiền này mua bao tải, tổ chức dân tráng đào cát đổ vào bao, dùng gia cố đê. Ngoài ra còn sai dân tráng đi tuần nhất là đoạn xung yếu, một khi phát hiện nước tràn đê, lập tức dùng bao cát gia cố.

Các nơi trong khắp toàn thành liên tục cấp báo, nước đã lên tới mép đê, chỉ một thước nữa thôi là tràn qua, mà mưa thì không có dấu hiệu dừng lại. Số bao cát Lãnh Nghệ chuẩn bị trước đó đã dùng hết, chỉ cần một nơi có vấn đề là thảm họa sẽ ập xuống.

Lãnh Nghệ thị sát đê xong thì vội vàng trở về nha môn, trên đường đi thấy rất nhiều bách tính đang di chuyển vật dụng

trong nhà lên nơi cao hơn, cũng có người gói thùng lớn bọc nhỏ chất lên xe, chuẩn bị chạy khỏi thành, đường phố khắp nơi hỗn loạn, sai dịch chạy khắp nơi duy trì trật tự. Một số kẻ thừa cơ trộm đồ, dẫn tới vụ ẩu đả lẻ tẻ diễn ra khắp nơi.

“ Mặc kệ họ.” Thấy sau dịch đi cùng mình định vào can ngăn một vụ đánh nhau, Lãnh Nghê gạt đi, những chuyện này hiện trở thành quá nhỏ nhất rồi:

Từ trên kiệu nhảy xuống, Lãnh Nghê chẳng kịp che ô, chạy thẳng tới thêm áp phòng.

“ Lãnh đại, có chuyện gì mà hốt hoảng thế, bình tĩnh, bình tĩnh đã nào, trời không sập được đâu.” Liêu tri phủ thấy Lãnh Nghê ướt như chuột lột chạy vào thì bảo người pha cho y cốc trà uống cho trấn định.” Chúng ta là quan viên triều đình, là tấm gương cho bách tính nhìn vào, nghi thái ...”

“ Đại nhân, mời theo ti chức lên đê, đại nhân sẽ thấy nguy hiểm tới gần thế nào ...” Lãnh Nghê muốn điên rồi, không quan tâm tới ông ta lái nhái cái gì nữa, đứng ngoài sân mặc cơn mưa tầm tã ướt người, quát tháo:” Người đâu, chuẩn bị ngựa đi ... Dìu đại lão gia lên ngựa.”

Có hai tên tạo đãi chạy tới, một che ô cho Lãnh Nghê, bị y đá cho ngã lộn nhào.

Liêu tri phủ vẫn cho rằng Lãnh Nghê nhiệt tình thái quá, chuyện bé xé ra tao, chỉ là biết thời gian qua y chạy đôn chạy đáo khắp nơi, không nở phủ định nhiệt tình của y, lắc đầu đứng lên:” Bản phủ ngồi kiệu là được.”

“ Không kịp chuẩn bị kiệu, hơn nữa kiệu không thể lên đê ...” Lãnh Nghê chỉ Doãn Thứ:” Mau, đưa đại lão gia lên ngựa.”

Sai dịch khác không dám nghe lời Lãnh Nghê, Doãn Thứ luôn đi cùng y, biết tình hình thực sự nguy hiểm rồi, chạy tới thì

thâm bên tai Liêu tri phủ vài câu. Rớt cuộc trên mặt ông ta cũng lộ vẻ căng thẳng, leo lên mình ngựa, tạo dải đi bộ không cách nào che ô cho ông ta, ông ta đành tự cầm.

Nha môn xây ở nơi có địa thế cao trong thành, cho nên đường xá vẫn khô ráo, đã có không ít bách tính tới đây nương nhờ thân thích, quảng trường rộng rãi trước nhà môn đã như trại tị nạn thu nhỏ.

Tiếp tục chạy men theo con đường lát đá, càng đi về phía đê, nước ngập càng nhiều, cũng có càng nhiều bách tính chạy ra khỏi thành.

Mưa quá lớn, Liêu tri phủ không nhìn rõ đường, chỉ mặc cho tạo dải dẫn ngựa đưa đi.

Cuối cùng cũng tới nơi rồi, Liêu tri phủ nhiều năm không cưỡi ngựa, chạy một lúc mà cảm giác xương già tan ra, ông ta chẳng còn lòng dạ nào oán thán, chạy nhanh lên đê. Tầm mắt vừa nhìn thấy Ba Hà thường ngày nước chảy êm đềm đã thành sóng cả cuộn cuộn, nước liên tục liếm lên mép đê. Bãi sông thường được bách tính tận dụng trồng hoa màu không thấy nữa, bến tàu bị sóng đánh tan nát, con sông như rộng gấp đôi, biến thành thủy long liên tục quăn quại giãy dụa, như muốn thoát khỏi trói buộc của bờ đê xông ra.

Như để cho hợp cảnh, một tia sét ngoằn ngoèo như muốn bủa đôi bầu trời, tiếp uỳnh một tiếng chấn thiên động địa, làm màng nhĩ người ta ù đi.

Lãnh Nghệ vượt nước chảy trên mặt, hét lên:” Đại nhân, nơi chúng ta đang đứng là vùng trung du của Ba Hà, nước cách mép đê chỉ nửa thước thôi. Trưa nay ti chức đi thị sát còn cách hơn một thước, dựa theo tốc độ này, chỉ sáng mai thôi, toàn thành sẽ bị nhấn chìm.”

Liêu tri phủ thấy nước dâng cao quá mực nước cao nhất mình từng thấy, ông ta thậm chí không dám đứng sát bờ đê, chỉ sợ bất thành lình một cơn sóng nào đó làm đê lở xuống kéo mình theo dòng lũ. Ông ta không bình tĩnh nổi nữa, nơi này đê khá cao, nơi khác thế nào? Dù gì làm quan Ba Châu đã lâu, chỗ nào đê dày, chỗ nào đê mỏng ông ta rõ nhất, lập tức lên ngựa, phóng men theo bờ đê, đi được một đoạn dừng lại, hồi hải chạy lên xem xét.

Còn may đại khái nơi này còn một thước nữa, đó là công của vô số bao cát lập thành đoạn đê tạm chặn nước, nhưng đây là chỗ nguy hiểm nhất, độ dày của đê không đủ, ông ta đã thấy nước thấm qua đê chảy xuống. Cả đoạn đường dưới đê cũng biến thành sông, bách tính nơi đó đã chạy cả, không còn một bóng người.

Nơi này không thể nói trước được gì nữa, đê sẽ vỡ bất kỳ lúc nào, nước tràn vào Ba Châu, không biết bao nhiêu nhà cửa bị phá hủy, bao nhiêu bách tính mất mạng. Đây không phải đồng trồn, có bốn tường thành chặn lại, nước sẽ không chảy đi, kết quả là

Ba Châu sẽ thành biển nước.

Liêu tri phủ hoảng loạn kêu lên:” Mau, mau, triệu tập dân tráng, gia cố đê.”

Không ngờ Lãnh Nghệ lại là người nói:” Đại nhân chúng ta không có tiền.”

Liêu tri phủ gấp tới dặm chân:” Thì triệu tập phú hào thương cổ toàn thành, để bọn họ lên đê mà xem, cho bọn họ chứng kiến, đê mà vỡ bọn họ cũng không thoát. Bọn họ gia nghiệp lớn, kịp mang hết sao?”

Lãnh Nghệ như cố tình làm khó, không đi ngay mà ở đó lải nhải:” Đại nhân, ti chức làm rồi, bọn họ mỗi nhà nộp có mấy

lượng bạc, cộng lại hơn trăm lượng ...”

“ Trăm lượng thì làm được cái gì” Liêu tri phủ nổi giận, hai mắt trợn tròn:” Bản quan quyên trước 100 lượng, nói với bọn chúng như thế, xem kẻ nào dám quyên ít hơn.”

Lãnh Nghệ mừng lắm, chỉ đợi có thể quát tạo đãi:” Còn đợi gì nữa, mau lên, mang bái thiếp của đại lão gia và bản quan, tới mời toàn bộ phú hào trong thành lên đi! Nhanh!”

Một đám tạo đãi đội mưa cưới ngựa phóng đi như bay.

Lãnh Nghệ chấp tay:” Đại nhân để những kẻ đó yên tâm, chúng ta phải chọn ra người đức cao trọng vọng giám sát chỉ tiêu khoản tiền này, nếu không”

Liêu tri phủ không đợi Lãnh Nghệ nói hết, phát tay:” Để hai kẻ quyên góp nhiều nhất tham dự giám sát là được rồi.”

“ Cách này thật hay.” Lãnh Nghệ vừa mừng vừa tiếc, Liêu tri phủ mà tỉnh ra sớm có phải mình hót bao việc không, ông ta là người kinh nghiệm từng trải, trí tuệ không thua kém ai, tiếc là ... ài:

Chương 268: Chung lưng đầu cật.

Liêu tri phủ và Lãnh Nghệ lại thương lượng, lấy tiền ra quyên góp tại chỗ sẽ có hiệu quả tốt hơn, bàn bạc xong thì đều cưỡi ngựa ai về nhà nấy.

Trông cửa đứng ngoài đường ngó ngang ngó dọc, thấy Lãnh Nghệ vội chạy tới ngay giữ lấy dây cương, nói:” Đại lão gia, phu nhân thấy mưa gió quá lớn, ra cửa đợi ngài mấy lần rồi, may quá, đại lão gia đã về.”

Lãnh Nghệ giao cương ngựa cho hấn, chạy ngay vào nhà.

Trác Xảo Nương và Thảo Tuệ đang ngồi làm nữ công ở chính phòng, nhưng rõ ràng tâm trí lại đặt ở chỗ khác, tay cầm kim khâu mà không làm việc, mặt đầy lo âu. Mãi tới khi Lãnh Nghệ đi vào, Trác Xảo Nương bỏ khung khâu chạy tới:” Quan nhân, chàng về rồi, thiếp nghe xung quanh nói, nước lên cao lắm, đề có khả năng không giữ nổi, phải làm sao bây giờ?”

Lãnh Nghệ vỗ nhẹ vai nàng:” Chớ lo, ta đang nghĩ cách gom tiền gia cố đê, ta về lấy tiền quyên góp.”

Trác Xảo Nương không nhiều lời:” Vâng, cần bao nhiêu?”

-“100 lượng bạc.”

“ Để thiếp đi lấy.”

Trong nhà không có nhiều bạc như thế, Trác Xảo Nương về phòng ngủ, mở hộp nhỏ giấu dưới gầm giường ra, lấy đủ mười đỉnh vàng, gói bọc kỹ càng đưa Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ căn dặn:” Bọn ta hết sức cứu đê, nhưng trời cao khó lường, nòng chuẩn bị đi, khi cần tới nơi cao hơn.”

“ Quan nhân, đây là nơi cao nhất trong thành rồi.”

“ Vậy lên tường thành, ta để Lạc Tuyền ở lại bảo vệ nòng, một khi có nguy hiểm, di chuyển lên tường thành ngay.”

Lãnh Nghệ gọi Thành Lạc Tuyền tới, bảo nòng và mấy nữ bộ khoái ở lại nhà bảo vệ Trác Xảo Nương, tình hình hiện giờ rất loạn, có không ít kẻ lợi dụng cơ hội làm việc xấu, không thể không đề phòng.

An bài chuyện nhà xong xuôi, Lãnh Nghệ tức tốc lên ngựa quay lại đê.

Liêu tri phủ còn chưa tới, nhưng vài phù hào thương cổ ở gần đã đến rồi. Vì nhiều ngày mưa lớn, bọn họ không ra ngoài, ở trong nhà đàn ca sáo nhạc, ôm ấp mỹ thiếp, nào có ngờ nước sông đã tới mức này rồi, ai nấy tim đập chân run.

Rất nhanh, Liêu tri phủ cũng dẫn một đám người tới, đây là phù hào nhận được thiếp mời tụ tập ở nha môn nghe ngóng tin tức, nên tới cùng ông ta.

“ Tình hình thế này bản phủ không cần nói nhiều nữa.” Liêu tri phủ thường ngày coi trọng quan dung chính tề, lúc này ước sững không cho tạo đãi che ô, gương mặt hiện ra vẻ quyết liệt hiểm có:” Các người đều là người có sản nghiệp lớn trong thành, nếu đê vỡ, nước vào thành sẽ có hậu quả gì, gia nghiệp các người tích góp cả đời sẽ ra sao? Các người có muốn kết quả đó không?”

Một tên béo cao lớn trông như trái núi, béo nhưng lại cho người ta một cảm giác tráng kiện chứ không phải là mỡ màng, bước chân rất vững chắc, niên kỷ ước chừng hơn bốn mươi. Người này họ Kim, là thương nhân buôn gạo lớn nhất Ba

Châu, giọng vang vang:” Đại lão gia, xin đại lão gia chủ trì giữ đê chống lũ, bọn tiểu nhân có tiền góp tiền, có sức góp sức!”

Cả đám đông tức thì nhao nhao hưởng ứng.

“ Lần trước thông phán đại nhân cũng nói rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian, mọi người triệu tập gia nhân đi, chúng ta gia nghiệp lớn, chạy không kịp đâu.”

“ Nước dâng nhanh quá, sợ không kịp mất.”

“ Quyên tiền cứu đê, ta quyên 10 lượng.”

“ Ta 20 lượng.”

Lãnh Nghệ lớn tiếng át lời bọn họ:” Mọi người bình tĩnh, bản quan lệnh ti phòng hộ phòng tính toán rồi, tiền cần gia cố đê rất lớn. Nếu mọi người chỉ quyên vài chục lượng sẽ chỉ như muối bỏ biển mà thôi”

Rốt cuộc y chỉ là quan mới, hơn nữa còn quá trẻ, trong số người ở đây thì ít tuổi nhất, tất cả nhìn về Liêu tri phủ chờ đợi.

“ Nước đã ngập tới tận cổ rồi, gia sản tính mạng của các người đều bị uy hiếp! Lần này không chỉ cứu bản thân, còn là cứu Ba Châu, các người lúc này còn tiếc tiền thì đợi tới khi nước lũ cuốn thê nhi, cuốn tiền bạc của các người đi, các người có muốn quyên góp cũng muộn rồi.” Liêu tri phủ râu tóc dựng lên như Trương Phi, ai nấy im thít:” Ta sẽ đi đầu quyên góp, ngoài ra còn mời hai người quyên góp lớn nhất tham gia giám sát tiền và hiện vật được sử dụng, để đảm bảo tiền dùng đúng chỗ.”

Nói tới đó ông ta gần như kiệt lực hét lên:” Bản quan quyên 100 lượng.”

Tức thì có phó tòng bề ra một cái rương nhỏ mở nắp ra, bên trong là bạc trắng phau phau.

Đám phú hào im ắng hẳn, trên đê chỉ có tiếng mưa gió rít gào, tiếng sóng âm âm.

Lãnh Nghệ lo lắng liệu lần này có hiệu quả không, lấy bọc của mình ra phụ họa:” Bản quan góp mười lượng vàng.”

Vẫn tiếp tục yên tĩnh, sau đó Kim chương quỳ chấp tay:” Hai vị đại nhân đã mang bổng lộc cả năm quyên ra rồi, chúng ta sao có thể thua kém? Tiểu nhân xin quyên 700 lượng cứu viện.”

Liêu tri phủ và Lãnh Nghệ mừng quá sức, chấp tay tạ ơn.

Thế là đám phú hào ai nấy báo số, không ai ít hơn 100 lượng, ti phòng hộ phòng ở bên nhất luật ghi chép lại. Cuối cùng Kim chương quỳ của hiệu buôn gạo và Chu chương quỳ của hiệu châu báu góp nhiều tiền nhất tham gia giám sát.

Tạo đại nha môn chia ra tới nhà các phú hào lấy tiền, dân tráng của nha môn cũng được Liêu tri phủ động viên từ trước, tập trung dưới đoạn đê xung yếu nhất, nhóm chuẩn bị bao tải đựng cát, nhóm chuẩn bị những chiếc lồng trúc chắt đá. Bộ khoái nha môn phân ra thành từng tiểu đội nhỏ tới các đường phố động viên trai tráng lên đê chống lũ.

Trước đó chỉ vì không có người chỉ huy nên mới hỗn loạn, nghe nói Liêu tri phủ và Lãnh thông phán đã lên đê rồi, còn là đoạn đê nguy hiểm nhất có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào, có người vốn đã chuẩn bị bỏ nhà chạy để hành lý xuống, vác cuốc lên vai. Cả ông già không giúp gì được cũng ở lại nhà, quyết cùng mọi người đồng sinh cộng tử ... nhiều nhà cũng tự phát chuẩn bị lương thực cho người lên đê kháng lũ.

Quê cha đất tổ, ai muốn bỏ chứ?

Nào đuốc, nào đèn bão đốt lên, cả đoạn đê dài được thắp sáng, người trong thành đổ về đó không dứt, trên đê dưới đoàn

người chen vai thích cánh, dài như đàn kiến dùng bùn, dùng
bao cỏ, dùng đá, bất kỳ cái gì có thể ngăn dòng nước ...

Chương 269: Mạnh mỗi bất ngờ.

Lãnh Nghê nhìn Liêu tri phủ chạy qua chạy lại chỉ huy ti lại lục phòng, tam ban nha dịch đâu vào đó, người đông như vậy mà ông ta nhanh chóng tổ chức được vào từng vị trí tiêu, điều động không chút hỗn loạn. Không khỏi bội phục, đôi lại là y cho bao nhiêu người như vậy, sẽ chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Thế nhưng mưa vẫn không dừng, các huyện thuộc Ba Châu mỗi ngày ba bốn lần cấp báo, nơi nào không có sông chảy qua thì cũng có núi sạt lở, hủy không biết bao nhiêu nhà cửa, ruộng đồng.

Liêu tri phủ đã gửi tín sứ hỏa tốc lên kinh báo cáo, đồng thời phái các tá quan, dùng kinh nghiệm ở Ba Châu, chỉ đạo các huyện cứu nạn, động viên quyên góp.

Bao cát gia cố đê hào hụt như điên, số tiền quyên được cũng ngày một ít, vậy mà phía triều đình chưa có động tĩnh gì, làm Lãnh Nghê lòng như lửa đốt.

Quyên góp, chỉ còn cách quyên góp thôi, khi Lãnh Nghê đang định thương lượng với Liêu tri phủ tổ chức đợt quyên góp thứ ba thì y chợt cũng thấy một tia hi vọng ... Mưa dừng rồi, mặt trời lên, ánh nắng chói chang ngày hè chưa bao giờ khiến người ta hạnh phúc hơn thế, tiếng reo hò hân hoan vang dội khắp toàn thành.

Người dân liên tục nhiều ngày ở bờ đê kháng lũ cuối cùng cũng nở nụ cười, ôm chặt lấy nhau khóc khóc cười cười.

Lãnh Nghệ đứng trên bờ đê, nước vẫn chảy cuồn cuộn đục ngầu, nhưng không còn dâng lên nữa rồi. Y mấy ngày không chớp mắt, hai mí mắt liên tục đánh nhau, chịu không nổi nữa, muốn về ngủ một giấc thật say.

Đột nhiên trên đê nhốn nháo, có người la hét:” Dưới sông có người, dưới sông có người.”

Lãnh Nghệ cố gắng mở to mắt nhìn, quả nhiên một người ôm chặt cột gỗ, vật lộn trong dòng nước lũ, y hét lên:” Mau cứu người.”

Mặc dù Lãnh Nghệ biết bơi, nhưng rất bình thường, bây giờ nước chảy siết, tạp vật trên thượng du trôi xuống không ngừng, y mà nhảy xuống cứu người, e là bản thân cũng bị cuốn trôi luôn.

Không ít người đã cời y phục ra, nhưng mà nhìn dòng nước, cuối cùng chùn bước, không ai nhảy xuống, chỉ la hét hi vọng vào người khác.

Ừm!

Ngay bên cạnh Lãnh Nghệ, một người cời áo lao thẳng xuống dòng nước đục ngầu, y còn chưa kịp nhận ra người đó là ai thì một khúc gỗ đã trôi băng băng lao thẳng vào người đó, bốn xung quanh hét lên “cẩn thận”, khúc gỗ trôi vút qua, không thấy người đó đâu.

Trong khi mọi người trên bờ lo thót tim thì người đó trôi lên cách đó không xa, tiếp tục bơi về phía người bị nạn, trên đê bùng lên những tiếng hoan hô cổ vũ.

Lãnh Nghệ nhận ra rồi, đó là tạo đãi trẻ trong phủ nha, chỉ là y không biết tên. Tạo đãi đó bơi rất tốt, ở dưới nước trôi lên ngụp xuống, linh hoạt như rái cá, nhưng ngược chảy siết, muốn tới được người bị nạn không dễ. Lãnh Nghệ chạy dọc theo bờ đê, thi thoảng cùng mọi người hét lớn cảnh báo hấn

tránh gỗ trên thượng du trôi tới. Bơi trong nước lũ cũng không khác gì tránh mưa tên trên chiến trường, dựa vào may mắn mới được.

Rốt cuộc tạo đãi kia đã tới được bên người bị nạn rồi, hấn ý đồ đẩy cả khúc gỗ lớn kia vào bờ, nhưng khúc gỗ quá nặng, đẩy không được. Tạo đãi đành từ bỏ nỗ lực, kéo tay người bị nạn.

Người bị nạn đó quá hoảng loạn, chỉ biết ôm chặt người tạo đãi không buông. Đây mới là chuyện nguy hiểm nhất khi cứu người chết đuối, nếu không có kinh nghiệm sẽ bị chính nạn nhân kéo chết chìm.

Người trên bờ nhìn cảnh đó thì tức giận vô cùng, người la hét “Mau buông ra!”, người chửi mắng “Đánh ngất hấn đi”.

Cũng may tạo đãi đó đã lường trước rồi, một tay hấn vẫn bám khúc gỗ lớn kia, cố gắng điều chỉnh thân thể người bị nạn vào vị trí thích hợp. Sau đó mới từ từ đưa người bị nạn bơi về phía bờ.

Bơi thêm một lúc, chân tạo đãi đã chạm được xuống lòng sông, nước vẫn chảy quá siết, hấn không đứng vững được. Thế là ở trên bờ, năm sáu người liên tiếp nhảy xuống tiếp ứng.

Người trên bờ vỗ tay cổ vũ rầm rì, đúng lúc ấy tạo đãi kêu lớn, người loạng choạng, người bị nạn rời tay hấn rơi xuống nước.

Tạo đãi hai tay ôm hông, như bị thứ gì ở dưới nước kéo đi, hấn quay vòng tại chỗ. Từ trong dòng nước đục một khúc gỗ nhô lên, đầu mũi nhọn dính máu tươi.

Hấn ngã xuống nước, trên bờ vang lên những tiếng hoảng sợ, dưới hạ du, càng thêm nhiều người tung mình nhảy xuống.

Vấy vùng trong dòng nước hồi lâu, nhờ có số đông tham gia, có người hô lên “đây rồi”, một dân tráng đờ được tạo đãi

đó, người bị nạn kia cũng được cứu lên.

Lãnh Nghệ đã sai người đi gọi lang trung, trên đê có không ít lang trung túc trực giúp đỡ cứu giúp. Lang trung chưa kịp tới, Lãnh Nghệ đã tới bên cạnh tạo đài kia, chỉ thấy sau lưng hắn bị khúc gỗ đâm be bét máu.

Đây là vị trí hết sức nguy hiểm, tuy không xuyên qua bụng, nhưng nếu xương sống mà tổn thương thì ảnh hưởng cả đời. Thật may, Lãnh Nghệ kiểm tra tay chân hắn, vẫn còn cảm giác, vẫn cử động được, vỗ vai tạo đài đó:” Dừng cảm lắm, người tên là gì?”

“ Đa tạ đại lão gia khen ngợi, tiểu nhân tên Hồng Kiệt.” Tạo đài da nhợt nhạt nhăn nheo vì ngâm nước quá lâu, vẫn toét miệng cười, cho thấy tính cách lạc quan của hắn:

“ Tốt, làm rất tốt! Chỉ thương tích ngoài da thôi, lang trung sẽ tới ngay ...” Lãnh Nghệ vỗ về hắn, lại đi xem người được cứu lên, là chàng trai trẻ đã hôn mê, một chân một tay đã gãy.

Lang trung rốt cuộc đã tới, Lãnh Nghệ dù rất mệt nhưng vẫn đợi lang trung khám cho Hồng Kiệt, vì phán đoán của y chưa chắc đã đúng.

Khi thấy lang trung rửa vết thương cho Hồng Kiệt, Lãnh Nghệ đột nhiên ngồi thụp xuống, nhìn kỹ thương tích một hồi lại như lên cơn động kinh, gọi Thành Lạc Tiệp và Doãn Thứ:” Về nha môn, vụ án của chúng ta có manh mối rồi.”

Thành Lạc Tiệp và Doãn Thứ biết y nói tới vụ án nào, tức thì tinh thần kiệt quệ trở nên phấn chấn, theo Lãnh Nghệ về nha môn.

Lãnh Nghệ gần như ôm ngựa mà ngủ, kẻ tạo đài dẫn ngựa về nha môn, bảo khi nào đến nơi thì đánh thức mình dậy.

Chương 270: Đổi vai, lại là đổi vai. (1)

Về tới nha môn, Thành Lạc Tiệp thấy Lãnh Nghê ngủ như chết thì đau lòng lắm, để y ngủ thêm một chút, trong lúc đó sai người đun nước nóng. Nước được rồi mới đánh thức y, vò khăn nóng đắp lên mặt, cách này hiệu quả hơn cả dùng nước lạnh kích thích.

Lãnh Nghê vỗ vỗ mặt tỉnh táo, vào phòng xác lấy dao giải phẫu thi thể. Thi thể tên thái giám kia chưa chôn, vì nha môn bận rộn chẳng để ý, xác vứt trong phòng để xác, giờ đã bốc cái mũi kinh khủng không ai ngủ nổi, y hí hoáy một hồi cuối cùng moi ra một đồng thứ từ dạ dày của thi thể đó.

Thành Lạc Tiệp bóp mũi nói:” Đây là bunn sao?”

“ Đúng rồi, chính là bunn.”Lãnh Nghê rất hài lòng với kết quả này, vì nó xác nhận suy đoán của y:” Mọi người còn nhớ chứ, hắc ngã trên bãi cỏ, làm sao trong bụng lại có nhiều bunn như thế?”

Doãn Thửu trầm giọng nói:” Hắc là sau khi trúng kiếm thì hắc rơi xuống nước, nước mang theo lượng lớn bunn chui qua vết thương vào bụng.”

“ Đúng.” Lãnh Nghê gật đầu:” Nói chuẩn xác thì hắc bị trúng kiếm dưới bụng, mọi người còn nhớ vết thương của hắc rất kỳ quái, giống như có người đâm kiếm vào, sau đó rút ra một đoạn lại rạch ngang không ...? Khi đó chúng ta cứ suy đoán mãi mà không hiểu nguyên do, giờ ta hiểu rồi, hắc bị

thanh kiếm buộc vào khúc gỗ đâm trúng trôi theo dòng sông đâm trúng.”

Cả hai người kia tròn mắt, nghe mà chẳng hiểu y nói gì.

“ Hắn buộc kiếm vào đầu thanh gỗ, bản thân đứng trong nước lũ ngập tới hông, để cho kiếm đâm vào ngực mình, vì nước lũ chảy đi, thanh kiếm xoay tròn rồi trượt khỏi thân thể hắn, tạo thành vết thương dài ngang ngực ... Nước lũ không phải kiếm khách, không xuống dễ hơn rạch ngang ... Vết thương này đại khái giống với vết thương của Hồng Kiết, chỉ khác một người vô tình bị đâm ở phía sau, một người cố ý để kiếm đâm nên ở phía trước.”

Doãn Thửu ngơ ngàng, nghe hết sức khó tin, nhưng sự thực bày ra trước mắt như thế, tin hay không vẫn vậy:” Đại lão gia nói thế thì hắn tự sát à? ... tội gì hắn phải làm chuyện phức tạp như thế chứ?”

Kẻ tự sát lại muốn nguy trang thành có người giết mình, tất nhiên phải có ý đồ, Lãnh Nghệ chỉ ra:” Một tên thái giám đang trốn tránh truy ngã, đi ăn uống bên ngoài mà ngang nhiên dùng vàng thanh toán để người ta chú ý rồi bám theo ăn cướp, không phải vô lý sao?”

Doãn Thửu kêu lên:” A, thuộc hạ hiểu rồi, hắn cố ý, nếu hắn dụ ba kẻ kia tới cướp mình, vậy thì chuyện ném quyền trục xuống sông là ý đồ của hắn, hắn biết thế nào chúng ta cũng tra ra ba tên lưu manh kia, muốn mượn miệng chúng để truyền tin, thứ kia bị mất rồi.”

“ Vậy vì sao hắn tự sát?” Thành Lạc Tiệp vẫn chưa hiểu nên hỏi:

Doãn Thửu là người có tư cách trả lời câu này nhất, vì ông ta là cao thủ tra tấn:” Vì tên thư sinh, đồ hắn gửi cho tên thư sinh đã vô tình bị lộ ra rồi, bao nhiêu người đang truy tìm gắt

gao như vậy, hẳn biết nếu mình sa lưới sẽ không chịu nổi khổ hình mà nói ra chân tướng, nên hẳn tự sát để chúng ta dứt bỏ suy nghĩ về thứ kia, để chúng ta cho rằng thứ đó đã mất trong nước lũ.”

“ Nói vậy thứ đó vẫn còn à?” Hơi thở của Thành Lạc Tiệp trở nên gấp gáp:

Lãnh Nghê đi qua đi lại, đầu óc y lúc này không còn tỉnh táo, đâm đầu tới mấy lần.” Nếu ta đoán không sai, thứ này ở trong nhà tên thư sinh được nhờ bảo quản.”

Lần này cả đến cả Doãn Thứ cũng phải hô lên:” Vì sao?”

“ Tên thái giám đó có bác vụn, lại dùng vàng trả tiền, khẳng định đã nhìn ra ba tên lưu manh kia không phải người tốt! Vì sao làm thế? Dù chúng cướp mình, nguyên nhân Doãn bộ đầu phân tích rất đúng. Nhưng ở đây còn có một vấn đề vì sao hẳn làm thế khi chúng ta điều tra vụ án tên thư sinh được ủy thác giữ đồ? Chẳng lẽ chỉ là sự trùng hợp thôi sao?” Lãnh Nghê đặt câu hỏi:

“ Thu hút sự chú ý của chúng ta!” Cứ tưởng rằng thứ kia bị mất rồi vụ án coi như chấm dứt, mình sớm muộn gì cũng bị triệu tập về kinh thành, ai ngờ vào lúc không ai ngờ nhất lại xuất hiện hi vọng lớn, Thành Lạc Tiệp hưng phấn vô cùng:

“ Tên thư sinh đó vì kiếm lộ phí lên kinh dự thi mà bán ngọc như ý bị phát hiện, hẳn lo chúng ta tiếp tục truy tra tên thư sinh, tìm ra món đồ đó, nên không ngại dùng mạng mình đánh lạc hướng. Vậy thứ đó phải ở trong tay tên thư sinh.”

“ Đó chỉ là suy đoán của ta thôi, không biết có chính xác không.” Lãnh Nghê đương nhiên không thể nói chắc cả mười phần:

Doãn Thứ không nghĩ thế.” Đại lão gia, thuộc hạ đã tra khảo hẳn nhưng không có kết quả, hẳn không nói dối đâu.”

Lãnh Nghệ giơ ngón tay lên lúc lắc:” Hắn không biết không có nghĩa là thứ đó không ở nhà hắn.”

Thành Lạc Tiệp gật đầu như gà mổ thóc:” Đúng đúng, nói không chừng ở ngay nhà hắn mà hắn không biết, có khi là người nhà của hắn.”

Doãn Thứu vỗ trán:” Rất có khả năng, chúng ta vừa bắt đầu điều tra thân thích bằng của hắn thì liền xảy ra biết bao là chuyện, kỳ thực không phải trùng hợp mà là có chủ ý để đánh lạc hướng Đi thôi, chúng ta tiếp tục thăm vấn người nhà tên thư sinh đó.”

“ Khoan đã.” Lãnh Nghệ thấy Doãn Thứu sốt sắng mà đi thì gọi lại:” Doãn bộ đầu, tra hỏi bình thường thôi, đừng dùng cực hình với họ, họ đều là người bình thường vô tình bị cuốn vào việc này.”

“ Đại lão gia, xin thứ lỗi, thuộc hạ đã nhận được nghiêm lệnh, phải không từ thủ đoạn, bất chấp mọi giá phải tìm ra những vật đó.” Doãn Thứu tuy cung kính với Lãnh Nghệ nhưng tỏ ý vẫn làm theo phận sự của mình:

Lãnh Nghệ thở dài, có chỉ thị từ hoàng gia, bọn họ sẽ không nghe mình đâu, với lại y mệt lắm rồi, không còn sức nữa, cố gắng lê người về công thự, ở đó có gian nhỏ để nghỉ tạm, lăn quay ra ngủ.

Trong lúc Lãnh Nghệ ngủ, Trác Xảo Nương được tạo đãi chạy về nhà báo cho biết trượng phu về rồi, nàng làm ít cháo gà, mang sang cho Lãnh Nghệ ăn. Chỉ là thấy y mặc nguyên quan phục bản thủ ngũ say như chết, không nỡ lòng đánh thức, khẽ khàng đắp cho y một cái chăn mỏng. Để lại bát cháo gà, dặn người nha môn khi nào đại lão gia tỉnh lại nhớ dặn đại lão gia ăn rồi về. Lát sau đã quá bữa, biết Lãnh Nghệ ngủ dậy sẽ đói, nàng lại sai Thảo Tuệ mang thêm cho Lãnh Nghệ ít bánh điểm tâm.

Chương 271: Đổi vai, lại là đổi vai. (2)

Mặc dù rất mệt, nhưng lòng mang tâm sự, Lãnh Nghê không ngủ được lâu, tới chiều liền thức dậy.

Vụ án này xem ra mò tới thứ mấu chốt rồi, chỉ cần tra ra ba món châu báu quý giá nhất kia, y mới thoát khỏi sự chú ý của hoàng gia, lấy lại cuộc sống bình thường.

Lãnh Nghê không ngại gian nan vất vả, giống như khi ở trong rừng sâu với Trác Xảo Nương, lúc bôn ba trên thảo nguyên, tuy điều kiện gian khổ thiếu thốn nhưng y đều rất vui vẻ. Nhưng mấy truyện âm mưu đầu đá này, khiến y cảm thấy mệt mỏi, căm ghét. Chỉ muốn yên tâm làm viên quan giả mạo, làm vài việc tốt cho bách tính, thi thoảng phá vài vụ án rồi cùng Trác Xảo Nương leo núi ... Y chỉ muốn sống đơn giản thế thôi.

Nhưng muốn thế, phải giải quyết vụ án này.

Hai mắt cay xè, toàn thân ê ẩm, Lãnh Nghê vừa cầm bát cháo ăn, vừa suy nghĩ.

Tên thái giám đó bị truy nã gắt gao toàn quốc, dưới tình thế đó chạy tới Âm Lăng, nơi trời cao hoàng đế xa là rất hợp lý, tìm chỗ giấu đi cũng là hợp lý. Nhưng vì sao ở trong tình huống không phải quá khẩn cấp lại đi giao cho một người không hề có thâm giao, vèn vèn chỉ vì ngôn ngữ tương đồng mà thôi.

Ắt phải có nguyên nhân.

Suy đi nghĩ lại, Lãnh Nghệ quyết định thăm vấn tên thư sinh kia, tuy quyền tông có ghi chép kỹ càng, Doãn Thứ cũng đã dùng thủ đoạn của ông ta. Lãnh Nghệ vẫn muốn mặt đối mặt với hắn, như thế y mới có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Rất nhanh, thư sinh được đưa tới.

Toàn thân hắn gông cùm xiềng xích, đối với một thư sinh yếu ớt mà nói, còn sống tới lúc này đã là không dễ dàng. Lãnh Nghệ lệnh tháo gông ra, bỏ đi được gánh nặng, thư sinh chẳng ngờ đứng còn chẳng vững, tóc tai xơ xụi che hết khuôn mặt, nhưng vết thương ngang dọc trên người thì thấy rất rõ.

Lãnh Nghệ cho hắn ngồi, còn tự mình rót cho một chén trà.

Thư sinh đó đã lâu lắm rồi không cảm thụ được sự tôn trọng từ người khác, bản thân suýt quên mình còn là con người, bật khóc tu tu như đứa trẻ:” Đa tạ đại lão gia, đa tạ ...”

Lãnh Nghệ rất cảm thông với hắn, bản thân y cũng là con quỷ xui xẻo dính vào chuyện này:” Ta tìm người không phải để thăm vấn, chỉ tán gẫu thôi. Ta tin người không biết thứ đồng hương kia ủy thác bảo quan là đồ ăn trộm, người không may bị liên lụy vào chuyện này ...”

“ Vâng vâng!” Thư sinh khóc càng to, hắn kêu oan không biết bao lần rồi, nhưng chẳng ai nghe, giờ có người cảm thông cho mình, bao uất ức tù hờn trào dâng như lũ:

“ Ăn chút đi.” Lãnh Nghệ đẩy đĩa bánh điểm tâm mình còn chưa đụng tới, thấy thư sinh vừa khóc vừa ăn ngấu nghiến, bảo:” Đừng vội, thong thả thôi ... Uống thêm trà đã.”

Thư sinh cầm cốc trà lên, ai ngờ trà quá nóng, suýt rơi cả cốc, xem ra còn hoảng loạn lắm.

Lãnh Nghệ không vội, đợi một lúc lại nói:” Ta tin người cũng muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này, đúng không?”

“ Dạ dạ.”

“ Vậy kể lại cho ta nghe quá trình người quen biết tên đồng hương kia đi.”

“ Vâng vâng!” Thư sinh biết cơ hội đây rồi, có lẽ đây là người duy nhất tin mình, chịu nghe mình nói, vội ngừng ăn:” Là thế này ạ, hôm đó học sinh uống rượu ở bên sông với hai bằng hữu, đang uống tới cao hứng thì nghe thấy người bên cạnh nói chuyện với hỏa kế. Khẩu âm vô cùng quen thuộc, là khẩu âm quê thê tử của học sinh! Mặc dù có vài chỗ khác, nhưng chắc là người sống gần quê nàng.”

“ Thì ra không phải quê người, mà là quê của thê tử người à?”

“ Vâng! Học sinh là người bản địa.”

“ Sao người không nói?”

“ Họ có hỏi đâu ạ, họ chỉ hỏi những thứ kia ở đâu, hỏi tiểu nhân có che giấu những thứ châu báu khác không? Rồi dùng đủ thứ cực hình ... Học sinh sợ liên lụy thê tử, không dám nói.”

Lãnh Nghệ lại có thêm chút thiện cảm, trông hẩn khóc lóc như kẻ hèn nhát yếu nhược, nhưng người chịu đựng để bảo vệ người khác đều can đảm cả.” Vậy quê thê tử người ở đâu?”

“ Thê tử học sinh là người phủ Hà Gian gần Đại Liêu, vì nàng và nha hoàn gả kèm cũng là người phủ Hà Gian, họ thường nói chuyện với nhau bằng tiếng ở quê, học sinh nghe nhiều thành quen. Ở Ba Châu này ít người Hà Gian lắm, học sinh cao hứng bắt chuyện, người đó cũng hay chuyện tán gẫu với học sinh, nói hẩn là người phủ Chân Định, cách Hà Gian không xa, hơn nữa cũng hay tới Hà Gian, vậy coi như là đồng hương rồi.”

“Ồ phương nam xa xôi này gặp được đồng hương là chuyện đáng quý, hẳn nhất định mới học sinh uống rượu. Người này tính tình sáng khoái, tiêu pha rộng rãi, gọi toàn món ngon đắt tiền. Học sinh hỏi còn rủ hẳn về nhà, vì nghĩ thê tử gặp đồng hương rất vui. Thê tử học sinh quả thực vui lắm, hỏi rất nhiều chuyện quê hương, nghe mà khóc suốt. Học sinh thấy hẳn ăn nói văn nhã, hẳn là người có học, nên giữ lại mấy ngày. Hẳn ở hai ngày, nói làm ăn bận rộn, không thể ở lâu nên cáo từ.” Thư sinh kể liền một mạch:

“ Khoan!” Lãnh Nghê nghe rất kỹ, thấy thiếu một điều:” Người không kể chuyện hẳn ủy thác đồ cho người.”

“ Vì hẳn ủy thác cho thê tử học sinh bảo quản, học sinh thậm chí còn không hề biết.”

Sai sót rồi, đây thực sự là sai sót quá lớn, vì thư sinh mang đồ đi cảm, cũng là người gặp thái giám kia, rất nhiều người ở tửu điểm còn nhớ đã chứng minh điều đó. Cho nên mọi người theo thói quen nghĩ hẳn được thái giám gửi đồ, không ai nghĩ tới khả năng khác, kể cả Lãnh Nghê:” Vậy tức là sao?”

“ Hôm đó học sinh mời hẳn về nhà gặp thê tử, nhưng uống say quá nên đi ngủ trước, không rõ họ nói gì, khi hẳn đi cũng không nói để đồ ở nhà học sinh, cứ đi là đi. Một buổi tối, học sinh vô tình bị trượt chân ngã, làm đổ hộp trang sức của thê tử đặt trên bàn, lúc xếp đồ cho nàng mới phát hiện một cặp lót giày, đã cũ lắm rồi, trên lại thêu uyên ương.”

“ Học sinh nghi ngờ gọi nàng lại hỏi, nàng không chịu nói, học sinh nổi giận, dọa nếu nàng không nói thật sẽ bỏ nàng, đuổi về quê vì không giữ phụ đạo. Khi nàng nói ra, học sinh mới biết tất cả không phải trùng hợp.” Thư sinh nói chuyện một lúc đã bình tĩnh dần, không khóc nữa:

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 272: Đổi vai, lại là đổi vai. (3)

Lãnh Nghệ thực sự muốn gọi Doãn Thử tới đây nghe xem cách tra án bạo lực của ông ta dẫn tới hậu quả gì, có điều lại thôi, ở thời đại này mà nói tới văn minh chấp pháp thì quá ngu ngốc:” Vậy là kẻ kia cố ý tiếp cận ngươi à?”

“ Vâng ạ, tối hôm đó đợi học sinh say rượu đi ngủ rồi, hắn mới đưa cho thê tử học sinh một phong thư. Thì ra thê tử học sinh trước khi gả đi có một thanh mai trúc mã ở quê, nhưng trong nhà không đồng ý, cho nên chuyện không thành.”

“Phong thư này do tên thanh mai trúc mã kia viết, nói hắn có vài thứ muốn nhờ nàng bảo quản giúp, nhờ người đồng hương kia mang tới, qua một thời gian sẽ lấy, có thể là vài năm. Hi vọng thê tử học sinh nể tình cũ mà bảo quản, ngàn vạn lần đừng nói với ai, gửi kèm thư còn có lót giày làm tín vật chứng minh. Thê tử học sinh liền nhận lời. Đó là một cái hộp gỗ, có khóa, còn dán cả niêm phong.

Thư sinh đó uống thêm mấy ngụm trà.” Học sinh tò mò tên thanh mai trúc mã kia rốt cuộc gửi cho nàng cái gì, vì thế dùng cuộc nhỏ cào nát một góc rương, dù khi trao lại cũng có thể nói là cất dưới gầm giường, bị chuột gặm.”

Lãnh Nghệ gật gù:” Đúng là một cách hay.”

Thư sinh đỏ mặt:” Thực sự học sinh không muốn làm thê đầu, nhưng là đồ của tên thanh mai trúc mã nàng ...”

“ Ta hiểu, ta hiểu.” Lãnh Nghệ vỗ vỗ vai hắn, ghen mà, ai chẳng có:” Nếu đổi lại là bản quan có khí cho một rìu vỡ luôn

rồi ấy chứ, ha ha ha, nói tiếp.”

“Đa tạ đại lão gia.” Thư sinh thở phào, dù sao hành vi đó không quang minh chính đại, với người đọc sách thì càng không nên.” Học sinh ra cào ra mới phát hiện, bên trong là châu báu, liền đoán ra hai khả năng, hoặc là kẻ kia phạm tội, hoặc là vì trốn chủ nợ nên mới gửi cho thư tử học sinh. Dù sao không phải hẳn nói gửi mấy năm à, học sinh chẳng ưa hẳn, lại đang thiếu tiền ... Cho nên, cho nên ...”

Rốt cuộc là người đọc sách, dù bao nhiêu lý do bao biện thì vẫn là sai, nên nói ra hồ thẹn lắm.

Lãnh Nghệ an ủi thư sinh, nói cố gắng làm rõ vụ án này, minh oan cho hẳn, rồi sai tạo đãi giải lại nhà lao, dặn bọn họ phải đối xử khách khí với hẳn chút. Bản thân khẩn cấp tới nhà thư sinh, không giàu có gì nhưng cũng không tệ, nhà là viện tử độc lập trong ngõ sâu gần chợ, u nhã tĩnh mịch, mang ý vị đại ẩn vu thị. Đây là điều bình thường, nuôi một người đọc sách là điều rất tốn kém, không có kinh tế nhất định không làm được.

Chỉ là nơi này quả nhiên đã thành địa ngục nhân gian, chẳng những bị xới tung lên, cây cối nhỏ cả gốc, gạch đá lát nền cũng bị lật lên hết. Hơn nữa tất cả người trong nhà, bao gồm thư tử của thư sinh bị Doãn Thửu dùng khốc hình tra hỏi, nhưng hiển nhiên không có thu hoạch.

May mà Lãnh Nghệ tới kịp thời, nếu không cái nhà này dù có sống sót e cũng để lại thương tật cả đời, hơn nữa còn uổng công vô ích.

Lãnh Nghệ quát dừng lại, sai đưa thư tử của thư sinh đó tới phòng ngủ, không cho người khác tới gần, chỉ có y và Thành Lạc Tiệp thẩm vấn.

Phụ nhân đó toàn thân lấm tẩm máu, thương tích đầy mình, gần như không gượng dậy được, chỉ biết nằm trên mặt đất rên

ri.

Với mỗi người khác nhau phải dùng cách thăm vấn khác nhau, vì nàng là phụ nhân, Lãnh Nghệ không thể tỏ ra hòa nhã thân thiết như với thư sinh kia, mà dùng quan uy ra, nghiêm giọng nói:” Phu quân ngươi đã khai rồi, rương châu báu kia là do thanh mai trúc mã của ngươi ủy thác ngươi bảo quản.”

Có hai tiếng “á” vang lên cùng lúc, phụ nhân kia thì kinh hãi. Thành Lạc Tiệp thì bất ngờ, không hiểu y lấy tin này ở đâu ra, nhìn phản ứng của thê tử tên thư sinh thì rõ ràng nói trúng.

Lãnh Nghệ lạnh lùng nói:” Ngươi nhận khốc hình như vậy hẳn là hiểu những gì phu quân ngươi phải chịu rồi chứ, hẳn còn bị bắt vào đại lao, thảm hơn ngươi rất nhiều. Cho nên nói đi, đừng để phu quân ngươi oan uổng, hẳn là người tốt, lại không biết gì cả.”

Phụ nhân kia tựa bị sét đánh, nước mắt trào ra, lúc này còn che giấu gì nữa:” Hắn, hắn tên là Kha Cường.”

“ Cái gì, ngươi nói gì? Ngươi vừa nhắc tới Kha Cường à?” Thành Lạc Tiệp đi thẳng tới trước mặt phụ nhân hỏi gấp:

“ Vâng!”

Lãnh Nghệ không hiểu sao Thành Lạc Tiệp lại phản ứng mạnh như vậy, đừng nói là thanh mai trúc mã của nàng đấy nhé.

Thành Lạc Tiệp trở lại bên cạnh Lãnh Nghệ, dùng giọng gần như không thể nghe thấy nói:

- Là một trong số thị vệ trộm châu báu hoàng cung rồi bỏ trốn với tên thái giám.

Thế thì hợp lý rồi, Lãnh Nghệ sắc mặt không đổi:

- Nói đi, từ lúc các ngươi quen nhau ấy.

Phụ nhân nước mắt xụi xụi:” Hấn và dân nữ là láng giềng, khi còn nhỏ thường chơi với nhau, luôn che chở, bảo vệ dân nữ. Có lần vì dân nữ mà đánh nhau, bị người ta đánh vỡ đầu, dân nữ băng bó vết thương cho hấn nói, lớn lên sẽ gả cho hấn. Nhưng khi cả hai lớn lên rồi, cha dân nữ lại không nhận lời cầu thân của hấn, lại chấp nhận hôn sự hiện giờ.”

“Trước khi gả đi, dân nữ tặng hấn đôi lót giày làm kỷ niệm. Thời gian trước hấn đột nhiên nhờ một đồng hương mang lót giày đó tới cùng một phong thư, nhờ bảo quản một cái rương. Dân nữ luôn cảm thấy có lỗi với hấn, nên đồng ý, không ngờ gây ra họa này”

Lãnh Nghệ ngẫm nghĩ rồi hỏi:” Bức thư và cái lót giày đâu?”

“ Thư bị lục soát lấy đi cùng rất nhiều thứ rồi, lót giày vẫn ở trong hộp.” Phụ nhân chỉ cái hộp gấm trên bàn:

Lãnh Nghệ đi tới, đó là cái hộp rất đẹp loại thường đựng trang sức của nữ nhân, trang sức bị lấy hết rồi, chỉ còn lại mỗi hai cái lót giày chẳng có giá trị vớt vát.” Cái này ta mang đi, nếu không có vấn đề sẽ trả lại cho ngươi.”

Phụ nhân cười thảm:” Không cần, chính thứ đó hại dân nữ nhà tan cửa nát, dân nữ không muốn thấy nó nữa.”

Lãnh Nghệ cất lót giày vào lòng, sai tạo đãi đưa phụ nhân đi, dù lời nàng nói rất đáng tin, nhưng giờ nàng mới là nghi phạm trọng yếu hơn cả thư sinh.

Chương 273: Càn khôn trong lột giày. (1)

Lãnh Nghệ cắt lột giày vào lòng, sai tạo đãi đưa phụ nhân đi, dù lời nàng nói rất đáng tin, nhưng giờ nàng mới là nghi phạm trọng yếu hơn cả thư sinh.

Thành Lạc Tiệp chưa hết ngỡ ngàng hỏi Lãnh Nghệ đầu đuôi câu chuyện, khi nghe y kể xong liền cảm thán:” Ra là vậy, thì ra thể tử của thư sinh mới là trọng điểm, bảo sao chúng ta không ra sự liên quan gì, may mà có chàng. Nhưng tại sao hắn không trực tiếp tới nhờ bảo quản đồ mà lại vòng vèo thông qua thái giám để làm chuyện này.

Đúng rồi, sao lại đổi vai như thế? Lãnh Nghệ trầm ngâm, nhớ tới vụ án thay nhau giết người ở thôn Nhị Tiến:” Tên thái giám giấu đồ ở chỗ thanh mai trúc mã của Kha Cường, vậy thì ngược lại, đồ của Kha Cường có giấu ở chỗ của một ai đó của tên thái giám không?”

Thành Lạc Tiệp nghe sáng mắt, lần trước vì chuyện Tô gia, Lãnh Nghệ cũng đem hết chuyện ở thôn Nhị Tiến kể cho nàng:” Đúng rồi, giống như vụ án thay nhau giết người mà chàng kể, chúng cũng có thể giao hoán giấu đồ. Chúng ta đều nghĩ, đồ của tên thái giám đã ở đây cả rồi, không chú ý tới người thân quen của hắn ... Nhưng trước đó thân nhân hảo hữu của tất cả người liên quan tới kẻ trộm đồ đã bị tra hỏi mà.”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Một kẻ nghĩ ra kế tự sát cao minh như vậy, sao không hiểu bọn chúng bỏ trốn, thân nhân hảo hữu sẽ bị nghiêm tra đầu tiên. Người đó giống như phụ nhân này,

quan hệ mật thiết, nhưng ít người biết, hơn nữa lại không sống ở quê của tên thái giám mới được.”

Thành Lạc Tiệp cao hứng reo lên:” À, Nghệ ca ca, chàng nói đúng lắm, thiếp phải báo cho hoàng hậu, điều tra một người như thế, nếu căn cứ vào manh mối này tìm được Kha Cường thì chàng lập công lớn rồi.”

Lãnh Nghệ không lạc quan như nàng, suy đoán chỉ là phương hướng để điều tra, chứ không phải cơ sở để kết luận.” Đây chỉ là một suy đoán không có chứng cứ ... Ngoài ra nàng tốt nhất bảo Doãn Thứ ngừng dùng cực hình tra tấn đi, cách của ông ta rõ ràng không hiệu quả, nếu dùng với Kha Cường và tên thái giám thì dùng cực hình thế nào ta cũng không phản đối, với những người không liên quan chỉ phản tác dụng thôi.”

Thành Lạc Tiệp gật đầu, chỉ là bản thân nàng cũng không chắc có thể thuyết phục Doãn Thứ.

Lãnh Nghệ rời khỏi nhà thư sinh thì mặt trời rực rỡ, đang là giữa hè, mặt trời buổi chiều nóng như lò lửa nung nóng mặt đất Ba Châu. Mưa to nhiều ngày, trong thành còn rất nhiều nơi đọng nước, nhưng dưới mặt trời gay gắt, nước mưa nhanh chóng bị bốc hơi, thời tiết quay lại nóng bức. Mặt trời chói chang, nhưng chân trời mờ hồ có tiếng sấm ừ ừ, Lãnh Nghệ không khỏi nhú mày, lên kiệu về nha môn.

Lần này Lãnh Nghệ vì quá mệt mỏi ngủ gật luôn trong kiệu, khiêng kiệu về nhà môn đợi mãi không thấy y xuống, nhìn vào mới biết y ngủ say. Biết thông phán đại lão gia gần đây ngày đêm ở trên đê chỉ huy chống lũ, tự ý quyết định, đưa Lãnh Nghệ về thẳng nhà.

Lãnh Nghệ ngủ liền một mạch tới hoàng hôn, đến khi ăn xong, lòng vẫn vương vấn vụ án, ăn qua loa rồi ngẫm nghĩ về vụ án.

Điều kiện trong nhà hiện giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi, buổi trưa y gần như chẳng ăn mấy, hôm nay ăn sớm. Tối đến trong phòng thắp tới hai cái đèn, một cái đèn lớn thì treo ở giữa phòng, thêm một cái đèn nữa đặt trên bàn gần chỗ Lãnh Nghệ ngồi.

Khung cảnh không khác trước là bao, Lãnh Nghệ ngồi đó suy ngẫm, Trác Xảo Nương ở bên làm nữ công, chỉ khác là giờ có thêm nha hoàn Thảo Tuệ.

Trác Xảo Nương khéo léo thắt nút một đầu sợi chỉ, cúi đầu xuống cắt đứt, đưa cho Thảo Tuệ. Nàng đứng dậy lấy nước sôi trên bếp, thêm vào cốc trà của trượng phu, quay lại chỗ, tiếp tục may vá, thi thoảng dịu dàng nhìn y, đó là thời khắc hạnh phúc êm đềm của nàng.

Chỉ là hôm nay trượng phu lại không đọc sách, không viết chữ mà lại cầm một đôi lót giày nhìn tới xuất thần, thứ đó nàng nhìn là biết, của nữ tử làm, nếu đem tặng cho nam nhân, ý nghĩa cực kỳ không tầm thường ... Chàng ... chàng lại có nữ nhân khác ở bên ngoài rồi sao?

Nàng tuy không được học hành, nhưng mấy điều chuẩn mực lễ giáo nàng cũng biết, những thứ sách dạy đạo làm thi nữ như Nữ Giới, Nữ Huấn trước khi gả cho Lãnh Nghệ, nàng được bà mụ giảng giải.

Nếu là trước kia, chuyện này nàng tuyệt không dám hỏi tới, chỉ biết lén thương tâm, nhưng bây giờ Trác Xảo Nương biết vờ vịt nghiêng đầu sang nhìn, làm bộ lơ đãng hỏi:” Quan nhân, cái lót giày này đẹp quá, ai tặng chàng thế?”

Lãnh Nghệ đang mãi suy nghĩ, tên thái giám phải dùng tính mạng để đánh lạc hướng cuộc điều tra nhắm vào thư sinh kia, vậy mà những thứ gửi ở nhà thư sinh đều là mấy món châu báu bình thường, Doãn Thứ không tin, cho rằng người nhà thư sinh đó nhất định còn giấu diếm. Nhưng Lãnh Nghệ tin, họ

là những người bình thường, làm sao có thể chịu nổi cực hình thảm khốc của ông ta?

Chỉ có điều, nếu là thứ bình thường như vậy, tên thái giám không phải hi sinh mạng sống để bảo vệ.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong số món đồ mà thị vệ Kha Cường thông qua thái giám gửi cho thê tử thư sinh còn hai thứ nữa, lá thư và cái lót giày. Bí mật không ở số đồ đem gửi thì phải ở trong hai thứ này, lá thư từ thanh mai trúc mã rất có khả năng bị thê tử thư sinh đốt đi, nhưng vật kỷ niệm như cái lót giày thì chắc chắn nàng sẽ gìn giữ.

Vì thế Lãnh Nghê mới mang lót giày về nghiên cứu, nhưng nhìn mãi chẳng nhận ra cái gì.

Mãi suy nghĩ, Lãnh Nghê không nhận ra giọng điệu khác thường của Trác Xảo Nương, thuận miệng đáp:” Vật chứng vụ án, ta có linh cảm thứ này có ý nghĩa gì đó, mang về nghiên cứu.”

“ Để thiếp xem cho.” Trác Xảo Nương thở phào, đồng thời má cũng hơi nóng lên vì xấu hổ, trượng phu đang nghĩ tới công việc, mình lại suy đoán lung tung, nghi oan cho chàng. Nàng nhận lấy dùng tay sờ, lật qua lật lại rồi đưa Thảo Tuệ:” Về may vá thì người giỏi hơn ta, xem hộ lão gia cái này có gì đặc biệt không?”

Thảo Tuệ vội đặt đồ may vá xuống, đứng lên dùng hai tay nhận lấy, xem một lúc rồi chỉ tay nói:” Cái lót giày này ở phần trên được may lại.”

Chương 274: Càn khôn trong lột giày. (2)

“ Hả?” Lãnh Nghê ngồi bật dậy, nha đầu này hiện giờ bình phục lại rồi, nhưng cả ngày chỉ biết lặng lẽ bám theo Trác Xảo Nương như cái bóng, làm y nhiều khi quên sự tồn tại của nó. Nghe nói thế lấy lại xem thật kỹ, soi cả dưới đèn, nhưng nào thấy gì đâu.” Sao người biết?”

“ Cho thiếp xem.” Trác Xảo Nương cũng cầm lấy nhìn, nghi hoặc.” Có gì đâu?”

Thảo Tuệ đi tới chỉ cho họ thấy.” Khác biệt ở chỉ thêu, mặc dù là dùng chỉ giống nhau, hai đầu nối cũng tốt, nhưng sợi chỉ mới mài nên tốt hơn, nên bóng hơn, không bị sòn như sợi chỉ cũ.”

“ Thế à?” Trác Xảo Nương mang tới tận dưới đèn, song cũng không dám kết luận.” Nghe người nói, hình như là cũng có khác nhau thật.”

Càng là dày công che giấu như thế, khiến người am hiểu may vá như Trác Xảo Nương cũng không nhìn ra, càng chứng tỏ có thứ giấu diếm, Lãnh Nghê cao hứng lắm, bảo Thảo Tuệ.” Người xem tiếp xem còn gì khác thường không?”

“ Dạ!” Thảo Tuệ dùng tay nắm hai cái lột giày từ trên xuống dưới, sau đó lấy cái dùi nhỏ, khều sợi chỉ ở dưới hình thêu to bằng ngón cái, dùng lực hơi mạnh, đứt sợi chỉ.

Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương cùng nhìn nó chăm chăm.

Thảo Tuệ liên tiếp làm đứt sợi chỉ quanh hình thêu, giải thích.” Dưới hình thêu này là rỗng, thêu hai mặt xong dán lại,

cho nên nhìn không ra.”

“ Ý người nói là có ngăn kín à?”

“ Chắc là thế ạ.”

“ Mở ra cho ta.” Lãnh Nghệ lệnh.” Cần thận chút, phía trong có thể có thứ rất trọng yếu.”

“Vâng!” Thảo Tuệ rất cẩn thận dùng dùi sắt cắt đứt từng sợi chỉ một, sau đó lấy đầu kéo lách giữa hai lớp vải, từ từ cắt phần dán ra. Đột nhiên phát hiện kéo đâm vào chỗ trống, thế là nó càng làm chậm hơn, nhìn tựa hồ tay nó chẳng nhúc nhích chút nào, thế mà mũi giày dần dần biến thành cái miệng cá sấu.

Hai ngón tay của nó lách vào, rút ra một thứ đặt trước mặt Lãnh Nghệ.

Đó chỉ là một tấm lụa trắng mỏng như cánh ve được gấp chỉnh tề, vậy mà Lãnh Nghệ hai tay nhận lấy như đá ngàn cân, bên trên là bức tranh vẽ tảng đá và cây tùng cổ thụ. Bên cây tùng khoanh vòng tròn, viết :” 10 bước phía chính tây ba cây tùng bên Liên Hoa thạch Liên Hoa Lĩnh Ba Châu”

Đây là một tấm bản đồ.

Lãnh Nghệ mừng phát điên, cầm cả lót giày lẫn bản đồ chạy ù đi như cơn gió, chẳng ai kịp hiểu gì. Thoáng cái lại thấy y chạy về, hai tay bẹo má Thảo Tuệ day qua day lại, sau đó lại chạy mất tung tích, để lại Thảo Tuệ ngơ ngàng xoa má.

Đau!

Lúc này đã là hoàng hôn ngả về tối, cái nóng bị gió sông thổi tan đi, ánh chiều tà giờ chỉ còn giống lớp như sương mù màu hồng, chẳng còn đủ chiếu sáng nữa rồi. Bình thường giờ này thì nha môn đã nghỉ, nhưng từ lúc bắt đầu chống lũ liên không còn ngày đêm gì nữa, nha môn cả đêm sáng đèn, người

qua người lại vẫn tấp nập. Tình hình phủ thành Ba Châu đã tạm thời khống chế được, nhưng ở nơi khác vẫn rất gay go, có nơi hậu quả đã tạo thành, chỉ còn cách khắc phục.

Lãnh Nghệ từ nhà đi lối cửa sau tới nha môn rất gần, qua con đường nhỏ là tới, chạy theo dãy hành lang ở sát bên tường tới nhị đường nha môn, ở đây có tiểu viện là công thự của y.

Dọc đường gặp không ít sai dịch, tạo đãi dựa vào hành lang ngủ gật, đều là người ngày đêm chống lũ, giờ không chịu nổi nữa rồi.

Tìm một sai dịch lớn tuổi hỏi chuyện, Lãnh Nghệ liền biết ở ngoài thành, hướng đông có một ngọn núi tên là Liên Hoa Sơn. Đứng ở nha môn ngẩng đầu lên là thấy rồi. Núi không cao, bên trên không biết từ thời nào có người khắc đá thành bông hoa sen lớn, từ đó nó có tên này.

Lãnh Nghệ ngồi kiệu tới nhà thư sinh, bên trong vẫn có tiếng gào khóc, xem ra Doãn Thửu không từ bỏ, vẫn đang tra khảo người nhà của thư sinh đó.

Y biết mình không can nổi, đừng thấy ngày thường ông ta một mực cung kính Lãnh Nghệ, phạm là chuyện liên quan tới món đồ kia, ông ta không nghe ai. Lòng tức giận nhưng phải nén xuống, Lãnh Nghệ gọi Thành Lạc Tiệp ra nói:” Đêm nay sao sáng, nàng muốn rời thành đi dạo không?”

“ Rời thành?” Thành Lạc Tiệp cứ ngỡ có chuyện gì, ai ngờ y về nhà rồi quay lại để rủ nàng đi dạo:” Trời tối rồi còn đi dạo sao? Lại lên núi nữa.”

“ Ừ lên núi ngắm sao, liên tục một tháng mây đen che trời, không thấy trăng sao, ta muốn lên núi chơi, nàng đi không?” Lãnh Nghệ cũng không quan tâm lý do của mình ngớ ngẩn ra sao, cứ nhất quyết nói thế:

Thành Lạc Tiệp luôn coi y là một thư sinh, hay có hành động khác người, cười ngọt.” Đi, thiếp đi, dù là chân trời góc biển, muội đều theo chàng.”

Trên đời ai cũng như cô nương ngốc này thì đâu ra phân tranh, phiền não. Lãnh Nghệ cảm thán, sau đó lấy trong kiệu ra một cái dao chẻ củi, một cái cuốc, vác lên vai như nông dân, nghênh ngang rời thành, y đã dặn trước rồi không cho ai theo.

Thành Lạc Tiệp cười hì hì chạy theo bên cạnh, trên đường đi còn tranh thủ chạy vào cửa hàng còn mở cửa, mua ít đồ ăn vặt, mua rượu, đèn cho vào cái giỏ mây. Xem ra nghĩ rằng Lãnh Nghệ muốn leo núi ngắm sao thật rồi.

Đường phố Ba Châu chia làm hai thái cực rõ ràng, một nửa thì vạ vật nằm ngủ ngay ngoài đường, trông như dân chạy nạn, một nửa đang nhảy nhót ăn mừng vì thoát khỏi đại nạn. Thậm chí đó đây còn có người mang pháo ra đốt, không khí tung bừng.

Rời cổng phía đông thành Ba Châu không xa liền tới Liên Hoa Sơn, gọi là núi chẳng thà gọi là đồi, cao chắc chỉ tầm ba bốn chục mét, dốc thoải thoải. Dù là trời tối, với hai người mà nói chẳng khó khăn gì.

Chẳng mấy chốc hai người lên đỉnh núi rồi, chỉ có một tảng đá, ba cây tùng cổ thụ, cảnh sắc nhìn lên thì thấy trời mênh mông lấp lánh ánh sao, nhìn xuống thấy thành Ba Châu đã sáng đèn, hình như cũng có chút ý cảnh. Thành Lạc Tiệp dùng dao phay cạo, đặt đèn lên tảng đá, trải cái khăn, đặt rượu cùng ít món ăn lên đó, nghĩ đêm nay chỉ có hai người, hẳn không còn gì ngăn cản nữa, chuyện nàng khao khát bao lâu sẽ thành sự thực, mắt mờ màng, giọng êm ru quay sang gọi:” Nghệ ca ca.”

Ai ngờ Lãnh Nghệ ở cách đó chừng mười bước đang liên tục vung cuốc đào, Thành Lạc Tiệp ngạc nhiên:” Chàng làm

cái gì thế?”

Chương 275: Ngọc tử truyền quốc.

“ Lát nữa muội sẽ biết.” Lãnh Nghê đào rất nhanh, chẳng mấy chốc đã có một cái hố lớn rồi, cũng vì nhiều ngày trời mưa, đất rất mềm, đào không tốn sức:

Cộp!

Cuộc rõ ràng đào trúng cái gì đó rất cứng phát ra tiếng động rõ ràng, Lãnh Nghê vội dừng lại, dùng hai tay đào, cảm giác được đó là cái hộp sắt vuông vức! Xem ra đúng chỗ rồi, Lãnh Nghê mừng rỡ, đào đất càng nhiệt tình, chắc mấy chốc đào ra.

Cô ngọc Thành Lạc Tiệp ngồi xổm ở bên soi đèn cười hi hi:” Ra chàng giấu đồ ở đây à, là cái gì thế?”

Lãnh Nghê không nói, y có biết đâu, chùi sạch tay mới mở hộp sắt, trong hộp lại có một cái hộp, màu vàng, còn khắc rồng.

“ Đẻ muội.” Thành Lạc Tiệp tức thì hét lên, nàng không cười được nữa, đặt đèn sang bên, cẩn thận tự mình bấm một chỗ nhô lên ở mặt rồng, chỉ nghe tách một cái, mở ra bên trong đặt cái ấn ngọc rất đẹp! Trên ấn là con rồng uy vũ cuộn mình:

Hai tay nàng run rẩy, sợ cầm không chắc làm rơi, ôm cả vào lòng, mời lấy ấn ra xem, nhìn trên đó có mấy chữ ” Đại Tông thụ mệnh chi bảo” bằng chữ Triện, kích động nói năng lẫn lộn:” Không sai, là nó, tìm được rồi! Tốt quá, nó đây rồi!”

Nhìn nàng vui như thế, chắc chắn là một trong ba món bảo vật quý giá kia rồi, Lãnh Nghê không nói gì cả chính là muốn

cho nàng một bất ngờ, để nhìn thấy niềm vui này của nàng. Còn thứ kia là cái gì căn bản y không quan tâm, đi tới chỗ Thành Lạc Tiệp chuẩn bị đồ dã ngoại ngồi xuống.

Trời sao lấp lánh, nhưng không có trăng, gió mát vi vu, không khí trong lành, coi như là đêm đẹp, Lãnh Nghê ngồi xuống, xem Thành Lạc Tiệp mua cái gì.

Thành Lạc Tiệp ôm hộp chạy tới, chẳng chú ý gì, ngồi bệt ngay cạnh y:” Làm sao chàng tìm ra cái này?”

Lãnh Nghê lấy trong lòng ra cái lót giày và tám bản đồ đưa nàng:” Nha hoàn nhà ta tìm thấy trong lót dày có ngăn kín, cạy ra liền thấy bản đồ, thế thôi.”

Thành Lạc Tiệp nhìn xong lại hét lên:” Đào, tiếp tục đào, còn hai món nữa, nói không chừng cũng ở đó.”

Nói rồi cho hộp găm vào lòng, bắt đầu vùng vẫy cuộc đào.

Lãnh Nghê lại chẳng đào mà cầm thanh dao khẽ cũi chặt ít cành tùng khô có dầu, theo cách Trác Xảo Nương dạy, đan chéo chúng với nhau giống như dựng lều, châm lửa phía dưới đốt. Chẳng mấy chốc đã đốt lên đống lửa lớn chiếu sáng chu vi chục mét.

Lửa vừa bốc lên, trong bụi cỏ xung quanh liền có tiếng xột xoạt, di động hướng ra xa, trong rừng cũng có tiếng thú kêu như dọa dẫm.

Giữa thâm sơn cùng cốc, thảo nguyên bao la, Lãnh Nghê đều qua rồi, một ngọn núi nhỏ sát thành có con thú nào dọa nổi y chứ. Thông thả mở giỏ trúc, một vò rượu chỉ to hơn bàn tay y chút xéo, một gói lạc rang, một gói thịt sấy khô xé sợi, một gói bánh gạo. Lãnh Nghê mở nút uống ngụm rượu, cầm đũa gấp thức ăn cho vào miệng, hưởng thụ những thứ hiện ra trong đầu khi Thành Lạc Tiệp quay lưng về phía mình tạo thành tư thế dụ hoặc.

Mặc dù nàng mặc nam trang, cũng để tóc kiểu nam, nhưng không che đầy hết đường con quyền rũ.

Đúng một canh giờ, Thành Lạc Tiệp như chuột chũi đào hang, thu hoạch của nàng rất lớn, đào ra không ít tảng đá lớn nhỏ.

Cuộc lại cạnh một cái, đào phải vật cứng rồi, Thành Lạc Tiệp chẳng còn hưng phấn như lúc đầu, quả nhiên lại là cục đá khác, tức giận vứt cuốc đi ngồi bịch xuống đất thở dốc. Vừa quay đầu về phía Lãnh Nghê, thấy y vừa ăn vừa uống ung dung, cơn giận bốc lên đầu:” Sao chàng không giúp thiếp?”

Lãnh Nghê cho thêm một cành cây khô vào đống lửa:” Chuyện vô ích, ta giúp làm gì?”

“ Không đào làm sao mà biết là vô ích?”

“ Ít nhất giờ ta biết có một tên thị vệ Kha Cường, một tên thái giám Đồng Trạch lấy đi châu báu hoàng gia. Tổng cộng lại có ba thứ bảo bối, ai lại đi đặt cùng chỗ cho người ta hốt trọn ổ? Cho nên nơi này chỉ có thể có một thôi, đào nữa phí công.”

Thành Lạc Tiệp nghĩ cũng phải, ai bảo mình không động não, làm việc uống công, rồi lại giận cá chém thớt:” Chàng biết sao không khuyên thiếp?”

Lãnh Nghê bật cười sảng khoái:” Nàng đang phân khích như thế ta khuyên được chắc, để sự thực giáo dục nàng là được.”

Thành Lạc Tiệp tức lắm, nhưng biết Lãnh Nghê nói đúng, có khuyên nàng cũng vẫn đào, tới khi tận mắt không thấy gì cả mới cam lòng. Hừ mũi một tiếng, không thèm để ý tới y, lại lấy cái hộp ra nhìn, vừa thấy thứ trong đó, cơn giận tan biến, niềm vui hiện rõ lên mặt, nụ cười ngoác tới tận mang tai. Nàng

lại vừa vận động mạnh hai má đỏ ửng, tản phát làn hơi thanh xuân tươi tắn.

Giận đấy lại vui ngay được, chính tính cách đơn giản này của nàng thu hút Lãnh Nghệ, y bất giác cũng cười cùng nàng.

Dưới bầu trời bao la, bốn phía gió mát lồng lộng, bên cạnh có đồng lửa cháy bập bùng, có rượu ngon, nếu giận đối nhau thì thật đáng tiếc.

Thành Lạc Tiếp thoáng cái đã quên rồi, như đứa bé có món đồ chơi mới nóng lòng muốn khoe, vẫy tay gọi:” Lại đây, cho huynh xem thứ này mà mở mắt.”

“ Không cần, chuyện của hoàng gia biết càng nhiều đầu càng khó giữ.” Lãnh Nghệ chưa từng tiếp xúc với hoàng gia thật, nhưng mà đọc truyện xem phim, câu này nghe tới thuộc lòng rồi, y tò mò lắm, nhưng cái mạng quan trọng hơn, nhất là tự thân trải nghiệm cảm giác là người nắm giữ bí mật sẽ thế nào rồi:

Thành Lạc Tuyên cười khanh khách:” Xem huynh nói kìa, chỗ này có hai chúng ta thôi, có gì mà lo. Nói cho huynh biết, đây là ngọc tử truyền quốc đấy, chính do Tần Thủy Hoàng dùng khối kỳ thạch khắc thành”

Nghe tới đó toàn thân Lãnh Nghệ run lên, gai ốc chạy dọc từ chân lên đầu, lông tóc như muốn dựng ngược. Có người Trung Quốc nào lại không biết về nó chứ, nó chính là Hòa Thị Bích, được Tần Thủy Hoàng khắc vào đó tám chữ “Thụ mạng ư thiên, ký thọ vĩnh xương”. Trải qua chiến loạn, nó nhiều lần bị thất lạc, rồi lại xuất hiện. Tới thời hậu Đường thì mất tích rồi. Nhà Tống lại xuất hiện, nhưng mà cũng có học giả thứ ở trong tay nhà Tống chỉ là đồ giả

Chương 276: Thiên cổ kỳ án.

“ ... Đêm thái tử hoàng đế giá băng, ti ẩn thái giám Đồng Trạch không ngờ lấy trộm nó! Giờ chàng tìm nó về, chàng nói xem, chàng lập công lớn thế nào?” Thành Lạc Tiệp nói xong không kìm được niềm vui mà hôn chụt Lãnh Nghê một cái:

Lãnh Nghê chẳng vui tí nào, toát mồ hôi lạnh, đây là thứ bất tường, trừ đế vương ra, ai đụng vào nó cũng chỉ mang họa mà thôi. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, Lãnh Nghê không cần biết đây có phải là Hòa Thị Bích thật không, y không muốn chốc thêm rắc rối.” Nàng cất mau đi, đóng thật chặt, đừng để ai biết, nếu ta sớm biết thứ này đã không chỉ dẫn nàng đi tìm mà mời toàn thành tới chứng kiến, long trọng trao cho Liêu tri phủ rồi.”

Thành Lạc Tiệp đánh y một cái.” Cái đồ ngốc này, hoàng hậu đã đề bạt chàng làm thông phán, để chàng truy tìm ba thứ bảo bối này là chàng đã có liên quan rồi. Giờ chàng lại phát hiện ngọc tử truyền quốc, thiếp chắc chắn phải báo lên, chàng còn nghĩ mình có thể tiêu điều ngoài cuộc sao.”

Biết mà, dính vào thứ này là không hay rồi, Lãnh Nghê cười khỏ:” Sao nàng không nói trước cho ta?”

“ Đừng sợ, không nghiêm trọng như chàng nghĩ đâu, ngược lại, chỉ cần chàng làm tốt, thăng quan tiến chức, vinh hoa phú quý đã ở trong tay.”

“ Ta không muốn mấy thứ đó, ta không cần vinh hoa phú quý gì hết, chỉ muốn sống bình an ... hay là thế này đi, nàng báo lên Khai Bảo hoàng hậu, cái ngọc tử truyền quốc này do

nàng tìm thấy, không liên quan tới ta, được không? Chuyện xảy ra ở nơi xa xôi thế này làm sao ai biết được.”

“ Vô ích thôi, thiếp có nói cũng không giấu được ai hết, giờ chàng là người của hoàng hậu, chàng chỉ có thể đi theo con đường này tới cùng.” Thành Lạc Tiệp nhỏ giọng:” Cho chàng biết, Doãn Thửu chính là người của đương kim hoàng đế.”

Trong đầu Lãnh Nghê xẹt qua đôi mắt tam giác tàn nhẫn của Doãn Thửu, cả kinh:” Cái gì? Nàng và ông ta không phải đều là người của Khai Bảo hoàng hậu à?”

“ Đúng! Chàng nói xem, nếu bảo chính thiếp tìm ra thứ này ông ấy có tin không? “ Thành Lạc Tiệp thu lại nụ cười, cũng không còn nữa dáng vẻ đơn thuần lãng mạn như thường ngày, hết sức nghiêm túc nói:” Chàng nghe thiếp nói đây, nghe hay không thì chàng cũng dính vào chuyện này rồi, nếu nghe ngọn nguồn thì chàng còn biết phải đưa ra quyết định thế nào, không nghe, tương lai chết ra sao cũng không biết.”

Lãnh Nghê hít vào thật sâu rồi thở ra, nàng nói đúng, phải biết mình biết người mới có thể chu toàn được, vồ má mấy cái, nói:” Được rồi, ta nghe đây.”

“ Đã bảo chàng rồi, thực sự không nghiêm trọng như thế, chỉ cần làm chính xác sẽ không có nguy hiểm, còn là chuyện tốt. Thiếp nghĩ thế đấy, với bản lĩnh của chàng, không nên làm một tri huyện nhỏ bé. Chỉ cần có người biết tài hoa của chàng, chàng sẽ một bước lên trời, cho nên thiếp mới ra sức tiến cử chàng với hoàng hậu, để chàng tham gia chuyện này.” Thành Lạc Tiệp tha thiết nói:

Có lẽ Thành Lạc Tiệp nghĩ Lãnh Nghê nói không thích vinh hoa phú quý chỉ là lời khách sáo, người đọc sách hay nói thể tỏ vẻ thanh cao, đến tham quan sắp bị chặt đầu tới nơi còn thể thốt một lòng vì dân vì nước mà. Chuyện tới mức này rồi Lãnh Nghê còn nói gì được đây, trách nàng sao? Huống hồ nếu

làm tốt, y chẳng cần thăng quan tiến chức gì, y chỉ có một yêu cầu với hoàng hậu thôi, vì thế lấy tinh thần gật đầu nói:” Nàng nói đi.”

Thành Lạc Tiệp tổ chức lại ngôn ngữ trong đầu mới thông thả nói:” Thái tổ đột nhiên giá băng, hoàng vị không do hoàng tử Triệu Đức Chiêu thừa kế, mà do đệ đệ của thái tổ, chính là đương kim hoàng đế bây giờ thừa kế là có nguyên do. Theo như hoàng hậu nói, khi Chiêu Hiến thái hậu lâm chung có triệu tập thái tổ, đương kim hoàng đế, Tề vương Triệu Đình Mỹ, hoàng tử Triệu Đức Chiêu tới, dưới sự chứng kiến của tể tướng Triệu Phổ, lập di chiếu liên quan tới kế thừa hoàng vị.”

Lãnh Nghệ tức thì nhớ tới truyền thuyết “Kim quỹ chi minh” nổi danh lịch sử, đây là một trong những nghi án lớn nhất triều đại phong kiến Trung Quốc.

Theo ghi chép, mẹ Triệu Khuông Dận trước khi chết đã gọi đám con lại, hỏi Triệu Khuông Dận “Con có biết tại sao mình được làm hoàng đế không?”. Triệu Khuông Dận có nói “Là nhờ phúc đức của tổ tiên.” Bà lắc đầu “Không phải. Đó là do Hậu Chu Thế Tông đã đưa một đứa trẻ 7 tuổi lên ngôi, cho nên mới mất thiên hạ.” Mà khi đó nhi tử của Triệu Khuông Dận còn nhỏ, vì tránh đi vào vết xe đổ, bà muốn Triệu Khuông Dận hứa, nếu hấn chết truyền ngôi cho đệ đệ Triệu Quang Nghĩa. Triệu Quang Nghĩa chết thì truyền ngôi cho Triệu Đình Mỹ. Khi đó nhi tử của Triệu Khuông Dận là Triệu Đức Chiêu cũng trưởng thành rồi. Đợi Triệu Đình Mỹ chết sẽ trả lại ngôi vị cho mạch Triệu Khuông Dận. Di chiếu này được tể tướng Triệu Phổ chứng kiến, ghi lại cho vào hộp vàng. Lịch sử gọi là “Kim quỹ chi minh”.

Đoạn lịch sử này vô cùng nổi tiếng, chẳng biết là có thật hay là Triệu Quang Nghĩa bịa ra để hợp thức hóa việc lên ngôi

của mình. Tạo thành tranh cãi cho sử gia sau này, sự thực là thế nào thì trời mới biết.

Vì thế Lãnh Nghệ không khỏi tò mò:” Nội dung di chiếu là gì?”

Câu trả lời của Thành Lạc Tiệp thất vọng:” Hoàng hậu không có mặt ở đó làm sao mà biết? Chỉ biết đương kim hoàng đế kế vị là do di chiếu đó, hoàng tử Triệu Đức Chiêu thừa nhận còn cả thừa tướng Triệu Phổ chứng minh. Hoàng hậu không thấy di chiếu trong hộp vàng nên không thể nói gì.”

“ Nói vậy tức di chiếu hộp vàng là có thật?”

“ Đương nhiên là có thật, hoàng hậu từng nghe thái tổ hoàng đế nhắc đến, nhưng nội dung là gì thái tổ lại không nói. Di chiếu này được cất trong cái hộp vàng, có thị vệ chuyên môn phụ trách, thị vệ này chính là Kha Cường. Thái tổ đột nhiên giá băng, Kha Cường và Đồng Trạch đem hộp vàng, ngọc tỷ truyền quốc và một số thứ châu báu khác bỏ trốn. Theo hoàng hậu nói, hai người này một lòng trung thành với thái tổ, cho nên rất có khả năng là phụng chỉ thái tổ. Rốt cuộc là sao không rõ.”

Hai người đánh cắp châu báu hoàng gia lại là người của Tổng thái tử Triệu Khuông Dận?

Không trùng hợp vậy chứ!

Lãnh Nghệ lập tức nghĩ tới một trong những nghi án lớn nhất lịch Trung Quốc khác, được sử gia sau này gọi là “chúc ảnh phủ thanh”. Tương truyền vào đêm Tổng thái tử Triệu Khuông Dận chết có triệu kiến đệ đệ Triệu Quang Nghĩa vào cung uống rượu. Đêm khuya, cung nữ và hoạn quan dưới ánh nến lay động nhìn thấy Triệu Quang Nghĩa liên tục xua tay, còn Tổng thái tử tay cầm ngọc phủ chém xuống đất. Sau đó Triệu Quang Nghĩa rời đi, không lâu truyền ra tin thái tử băng

hà. Rốt cuộc có phải Triệu Quang Nghĩa giết huynh trưởng đoạt ngôi không thành thiên cổ nghi án.

Theo tình huống hiện mà xét, thị vệ phụ trách bảo vệ kim quỹ và thái giám giữ ngọc tỷ truyền quốc đồng loạt bỏ trốn, khả năng cao là thái tổ Triệu Khuông Dận đã hoài nghi đệ đệ mình mang lòng dạ bất chính nên an bài từ trước.

Chuyện này lớn lắm, bảo sao một phe thì nhất quyết tìm được bảo vật, một phe thì lại muốn hủy nó.

Chương 277: Chỉ còn một cách.

Thành Lạc Tiệp rất hài lòng với phản ứng của Lãnh Nghệ, giờ hộp đựng ngọc tỷ truyền quốc lên giọng kịch tính:” Thái tổ không chỉ một lần nói, đây là truyền quốc chi bảo phụng thiên mệnh làm ra, chỉ người có ngọc tỷ truyền quốc mới có thể đem truyền cho con cháu. Nếu không trời cao linh thiêng sẽ trừng phạt, người người được tru diệt.”

Lãnh Nghệ cảm giác hơi thở của mình cũng mang khí lạnh:” Câu này có hàm ý ám chỉ.”

“ Tất nhiên rồi.” Thành Lạc Tiệp nói càng nhỏ hơn:” Hoàng hậu kể, thái tổ nói là sau khi thái tổ quy thiên, ngọc tỷ sẽ trao cho hoàng tử Triệu Đức Chiêu.”

A, Lãnh Nghệ hiểu một chút rồi, kim quỹ chi minh có lẽ đúng là muốn trao hoàng vị cho Triệu Quang Nghĩa, nhưng Triệu Khuông Dận để ngọc tỷ truyền quốc cho nhi tử, là để đảm bảo sau khi hoàng vị truyền cho Triệu Quang Nghĩa và Triệu Đình Mỹ chẳng nữa, cuối cùng vẫn quay lại với con mình.

Đây là thủ đoạn phòng xa của ông ta?

“ Vậy nàng chuẩn bị đem ngọc tỷ truyền quốc này về cho Khai Bảo hoàng hậu sao?” Lãnh Nghệ hỏi:

“ Đương nhiên rồi.”

“ Vậy là nàng hại chết hoàng hậu đấy.”

Thành Lạc Tiệp kinh ngạc:” Vì sao?”

Chuyện chính trị thì Lãnh Nghệ không hiểu, nếu xét theo góc độ động cơ vụ án thì đây là điều tất yếu.” Chiêu theo lời nàng vừa mới nói thì ti ẩn thái giám Đồng Trạch mang ngọc tỷ bỏ trốn khả năng là nhận được mật chỉ của thái tổ hoàng đế? Vì sao phải chạy, chỉ có thể lo có kẻ cướp đoạt, người này có thể là ai được? Giờ muội mang ngọc tỷ về, chẳng lẽ người đó ngồi yên, thế chẳng phải hại Khai Bảo hoàng hậu à?”

Thành Lạc Tiệp không phản bác được, áp ứng:” Vậy phải làm sao?”

Lãnh Nghệ không biết “kim quĩ chi minh” có phải bịa ra hay không, y chỉ biết Triệu Quang Nghĩa trên lịch sử đã ngồi vững trên hoàng vị. Hơn nữa còn truyền vị cho nhi tử của mình. Cho nên ở vấn đề này ý của Lãnh Nghệ là phải thuận theo lịch sử mới được.” Đưa cho Doãn Thứ, đem ngọc tỷ trình báo lên đương kim hoàng thượng, đây là đồ của Triệu gia, vật quy nguyên chủ là tốt nhất. Có lý nào đi tìm đồ mất trộm lại không trả cho chủ nhà, còn sau đó chia nhau thế nào là chuyện nhà họ. Thanh quan khó quản việc nhà, huống hồ đây là việc nhà hoàng đế, ai quyết thay họ được.”

Thành Lạc Tiệp áp ứng:” Nhưng phía hoàng hậu ...”

“ Đương kim hoàng đế chấp chương thiên hạ, muốn truyền lại hoàng vị cho ai, người khác làm gì được, Khai Bảo hoàng hậu có nắm hoàng vị trong tay cũng vô ích. Nếu ông ấy làm theo minh ước kia truyền hoàng vị cho hoàng tử Triệu Đức Chiêu thì thậm chí chẳng cần ngọc tỷ. Nói cách khác, nàng có giao ngọc tỷ này cho hoàng hậu hay cũng không thay đổi gì cả. Nếu nàng giao sẽ chỉ dẫn tới một cuộc tranh đoạt đẫm máu khác mà thôi.”

“ Thiếp”

“ Ta biết nàng khó xử, ài, sớm biết thế này ta chẳng gọi nàng đi đào, ai bảo nàng cứ giấu diếm chứ. Được rồi, chuyện

này mỗi ta với nàng biết thôi, để ta đưa cho Doãn Thứ, nàng làm như không biết gì là được.” Lãnh Nghệ dứt khoát quyết định luôn tránh Thành Lạc Tiệp ở giữa khó xử:

Từ chuyện vui bỗng hóa buồn, Lãnh Nghệ phải thuyết phục mãi Thành Lạc Tiệp mới chịu. Hai người không nói thêm gì nữa, dọn dẹp trở về thành, suốt đường đi, Thành Lạc Tiệp cúi mặt không nói, sau đó về thẳng nơi ở, không để ý Lãnh Nghệ sẽ làm gì tiếp theo.

Lãnh Nghệ biết nàng giận mình rồi, nhưng chuyện này đâu còn cách nào khác, nếu Khai Bảo hoàng hậu có đủ khả năng chống lại đương kim hoàng đế, đây sẽ là cuộc chiến tàn khốc, người thiệt thòi là bách tính. Nếu Khai Bảo hoàng hậu không thể chống lại, vậy chỉ còn đường chết. Y không thấy quyết định của mình sai lầm.

Chuyện này cần làm nhanh gọn, Doãn Thứ vẫn ở nhà thư sinh kia điên cuồng tra tấn. Lãnh Nghệ vừa tới nơi liền gọi ông ta tới gian phòng đơn độc, đóng cửa lại. Không nhiều lời thừa thãi, Lãnh Nghệ lấy cái hộp sắt trong lòng, đặt lên bàn mở ra.

Chẳng có gì thần kỳ, không có hào quang tỏa ra, ngọc tỷ nằm đó như một hòn đá bình thường.

Phản ứng của Doãn Thứ cũng không khác gì Thành Lạc Tiệp, đầu tiên là cứng người, sau đó là nhào bổ tới bàn, hai tay ôm lấy cả cái hộp vào lòng như sợ nó rơi, nhìn trái nhìn phải mấy lần, giọng run lên:” Đại, đại lão gia Ngài, ngài, ngài làm sao mà tìm được thế?”

Lãnh Nghệ lấy lót giày lẫn bản đồ lên:” Nha hoàn nhà ta phát hiện trong này có một cái khe nhỏ, cắt ra liền có tấm bản đồ. Ta không biết là thứ gì, có liên quan tới vụ án không, mà ngươi thì lại đang bận, nên ta vác cuốc lên núi đào, đào ra được thứ này chẳng rõ là cái gì, mang về cho ngươi xem.”

Nhưng lời này không hoàn toàn hợp lý, nhưng không còn cách nào, với lại sự thực chẳng phải bày ra đó rồi sao?

“ Ngài, ngài lập công lớn rồi đại lão gia của ta, đây là ngọc tỷ truyền quốc, khi thái tổ giá băng, ti ấn thái giám tự ý lấy trộm” Doãn Thứ mừng phát điên nói năng không lưu loát, ông ta lấy từ trong lòng ra một tờ giấy, bên trên là một cái dấu, từ từ nâng ngọc tỷ lên, chậm rãi nhắm chuẩn cái dấu đặt xuống. Thấy trùng khớp rồi mới lau mồ hôi trên trán, lại đặt ngọc tỷ vào hộp gỗ, buộc lên người. Sau đó sững người lần nữa, đôi mắt tam giác như rắn độc lóe lên một tia nghi hoặc:” Còn hai thứ nữa? ... Đại lão gia chỉ tìm thấy thứ này à?”

Lãnh Nghệ biết trước chuyện này làm không khéo sẽ sinh nghi ngờ, toàn là thứ tai họa:” Không phát hiện gì cả, ta đào kỹ xung quanh rồi, chẳng phải còn kẻ nữa sao, chúng không thể nào đặt cùng một chỗ.”

Nghi ngờ trong mắt Doãn Thứ vụt tắt, ông ta vỗ trán, Lãnh Nghệ không đại gì mang về một thứ lại giấu đi thứ khác:” Đúng đúng, thuộc hạ hồ đồ rồi!”

Lãnh Nghệ chủ động nói:” Vụ án này các người từ kinh thành tới mới là người chịu trách nhiệm chính, ta chỉ là người hỗ trợ thôi, các người báo lên đi.”

Thế này khác nào nhường công đầu cho ông ta, Doãn Thứ bái tạ:” Đa tạ đại lão gia, chuyện này thuộc hạ bẩm báo đúng sự thực, đây là công lao của đại lão gia.”

Công càng lớn chết càng thảm, Lãnh Nghệ không ham, đột nhiên lòng máy động nghĩ tới một nhân tuyển quá tốt để nhận phần công lao trời biển này, mừng rỡ nói:” Phải rồi, thứ này do nha hoàn nhà ta phát hiện, không có nó, ta cũng chẳng biết! Nên nói tới công lao, chính là công của nó.”

Chương 278: Là phúc hay là họa.

Doãn Thửu ngớ người, không ngờ Lãnh Nghệ đưa hết công lao cho một nô tỳ, nghĩ một chút lại thấy chiêu này rất cao minh, công lao này của y không ai đoạt được, lúc này thể hiện không cậy công mà khiêm mới là đúng đắn nhất, mỉm cười đầy thâm ý:” Đại lão gia yên tâm, thuộc hạ nhất định thỉnh công cho nó, nó là nha đầu, không làm quan được, nhưng sẽ có thưởng lớn.”

Không cần biết trong cái đầu méo mó của ông ta nghĩ tới cái gì, trao được củ khoai nóng ra, Lãnh Nghệ nhẹ người phần nào rồi, chuyện này y không cần công, chỉ mong không có tội. Tuy đây là cách làm tốt nhất, hay nói cách khác là giảm thiệt hại xuống thấp nhất, nhưng không có nghĩa là không để lại hậu quả gì. Ít nhất Khai bảo hoàng hậu và hoàng tử Triệu Đức Chiêu thế nào cũng có cái nhìn thiện cảm với y.

Nhưng như thế vẫn tốt hơn bị đẩy thẳng về phía đối diện với đương kim hoàng đế, Lãnh Nghệ nói thật rõ ràng.” Nghe ta nói hết đã, ngươi cũng biết Thảo Tuệ đấy, nói là tội phạm lưu đày, ta không biết rốt cuộc là tội gì, không biết triều đình xá miễn cho nó được không? Nếu không sau này trưởng thành cũng chẳng thể gả đi được, không phải hỏng cả đời sao?”

“ Đại lão gia đúng là người lòng dạ nhân hậu.” Doãn Thửu tất nhiên biết Thảo Tuệ, vỗ ngực đảm bảo.” Nó chỉ là một con tiểu nha đầu, chẳng qua vì người nhà mà liên lụy thôi, muốn xá miễn không phải đơn giản sao, huống hồ còn lập đại công

như thế! Đại lão gia yên tâm, thuộc hạ sẽ nhất định làm theo ý ngài.”

Lãnh Nghệ chấp tay:” Tốt rồi, ta thay nó tạ ơn người.”

“ Không dám, thuộc hạ không dám.” Doãn Thửu vội chấp tay đáp lễ, sau đó đóng hộp lại, gói kín, cho vào lòng, chấp tay lần nữa.” Chuyện này trọng đại, thuộc hạ không thể ở lại, phải lập tức đưa lên kinh thành.”

“ Được, ta sẽ phái một đội bộ khoái cùng người tiến kinh, tránh sai sót.”

Lãnh Nghệ lập tức gọi Ngưu phó bộ đầu và Vũ bộ đầu tới, lệnh bọn họ chọn một đội hảo thủ, cùng Doãn Thửu tiến kinh trong đêm, dọc đường đi nghe theo chỉ huy của Doãn Thửu. Còn về phần nhiệm vụ là gì thì không nói.

Doãn Thửu đằng đằng sát khí nói với đám bộ khoái, dọc đường nếu có bất kỳ kẻ nào khả nghi, giết không tha, đây là nhiệm vụ trọng yếu, dù giết nhầm cũng không hề gì, chỉ cần thành công về kinh thành, tất cả coi như lập công lớn.

Ông ta không gọi tử muội Thành gia theo, mà Lãnh Nghệ cũng như quên luôn không nhắc tới.

Nhìn đội ngựa hơn mười người lao nhanh đi trong đêm, Lãnh Nghệ thở phào một nửa, thứ này tới tay hoàng đế, tiếp đó không có sự cố gì nữa mới là hoàn toàn yên tâm.

Thế nhưng Lãnh Nghệ chẳng thở phào được lâu, vì hôm sau thôi, mặt trời không lên, mây đen hôm qua mới còn ở rất xa, hôm nay đã bao phủ tầng không Ba Châu, người trong thành vui được một ngày đã bất an, ai nấy đều như chim sợ cành cong rồi.

Lãnh Nghệ vừa thức dậy nhìn trời cũng không yên tâm, húp vội vàng nửa bát cháo lại chạy lên đê, Thành Lạc Tiệp vẫn

đi theo y nhưng thái độ hết sức lạnh nhạt, y chỉ biết cười khỏ mà thôi.

Nước tuy không dâng lên, nhưng vẫn ở mức cao, không thể lui lỏng. Lãnh Nghệ gọi ti khố tới hỏi tình hình vật liệu chống lũ, biết không còn bao nhiêu nữa.

“Đại lão gia.”

Đột nhiên sau lưng Lãnh Nghệ có người gọi, quay lại, liền thấy chàng trai trẻ chừng chưa tới hai mươi, mặt mũi sáng sủa, mắt to mày rậm, chính là Hồng Kiệt, người đã nhảy xuống sông cứu người hôm qua.” A, ra là người, thương thế ỏn chưa?”

“Vết thương ngoài da thôi ạ, không sao, đa tạ đại lão gia quan tâm.” Nói thì nói thế, Hồng Kiệt đi đứng vẫn rất cẩn thận.” Đại lão gia, có một chuyện tiểu nhân thấy nên bẩm báo cho ngài.”

“Nói đi.”

“Nam nhân mà tiểu nhân cứu đã tới bãi tạ, hẳn là người một thôn ở thượng du Ba Hà, nói mưa ở đó lớn lắm, nhiều thôn bị lũ cuốn đi rồi. Khi hẳn bị rơi xuống sông thì trời vẫn mưa, hẳn nói dọc đường mưa không lớn bằng ở chỗ hẳn.”

Chuyện này hết sức trọng yếu, Lãnh Nghệ lập tức gọi bộ khoái tới lệnh cưỡi ngựa men theo đê đi lên, xem tình hình nước lũ. Hồng Kiệt cũng muốn tham gia, Lãnh Nghệ liền đồng ý, chỉ định hẳn làm tổ trưởng.

Phái thám tử đi rồi, Lãnh Nghệ còn chưa yên tâm, về thẳng nha môn tìm Liêu tri phủ.

Liêu tri phủ tuy không trực chiến cả ngày lẫn đêm ở trên như đê như Lãnh Nghệ, nhưng dù sao cũng có tuổi rồi, lúc này mặt phờ phạc mệt mỏi. Vừa thấy Lãnh Nghệ vội vội vàng vàng chạy vào, lòng dâng lên cảm giác không lành, ông ta chợt

sinh ra ý nghĩ muốn bỏ chạy, hiển nhiên chạy không nổi, cái tên này không biết là vận may hay là thứ tai họa nữa, giọng rất bất lực hỏi:” Lãnh đại nhân, lại có chuyện gì nữa đây?”

“Đại nhân, đã hơn một ngày trời không mưa, vậy mà mực nước không hề giảm đi chút nào, điều này chứng tỏ ở thượng du vẫn còn đang mưa.” Lãnh Nghê vội vàng đem lời Hồng Kiệt nói kể lại:

“Ý ngươi là”

“Phải quyên góp ạ, tiếp tục gia cố đê.”

Biết ngay mà, Liêu tri phủ giờ hơi sợ gặp tên thuộc cấp quá mức nhiệt tình này, nhìn đi quan viên khác trong nha môn về nhà đắp chặn ôm tiểu thiếp ngủ cả rồi, mỗi mình y là lăm chuyện, trong lòng hơi bức mình:” Đó là một khả năng, nếu làm vậy mà nước lũ không lên mà lại xuống thì sao?”

Lãnh Nghê ngạc nhiên:” Thế không phải tốt sao ạ?”

“Không thể nói vậy, đó không phải là chuyện tốt.” Liêu tri phủ biết mình nói hơi ho khẽ ho khẽ, vẫy tay bảo Lãnh Nghê ngồi xuống, biết y có ý tốt, nên ông ta không nổi trách mắng, dùng giọng điệu người đi trước khuyên nhủ:” Ngươi có biết nếu như vậy chuyện gì sẽ xảy ra không, bọn họ sẽ nói ngươi cưỡng ép quyên tiền, làm mệt dân tốn của, ngươi không công mà phải chịu trách nhiệm đấy. Chúng ta làm hết sức rồi, nếu thực sự có gặp nước trận lũ trăm năm có một, cũng không ai trách tội chúng ta, vì đổi lại là ai cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi.”

“Thời gian qua ngươi vất vả rồi, về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng nếu còn có thể nỗ lực mà không làm để lũ về nhấn chìm thành trì, bách tính thương vong, kể cả chúng ta không bị truy cứu. Chúng ta sẽ day dứt cả đời.” Lãnh Nghê đứng dậy chấp tay vài một cái:” Đại nhân, xin quyết đoán.”

Liêu tri phủ há mồm mấy lần, cuối cùng không khuyên nữa, thở hắt ra:” Được rồi, được rồi ... Vậy thì tổ chức lần nữa đi, xem quyền được bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu, không được cưỡng ép, nói chuyện khách khí vào ...”

Lãnh Nghệ gật đầu:” Đa tạ đại nhân, ti chức đi làm ngay.”

Liêu tri phủ phẩy phẩy tay, khi Lãnh Nghệ sắp ra khỏi cửa không nhìn nổi gọi lại nói:” Lãnh Nghệ, làm việc chớ quá liều mạng, ta biết ngươi không tham công danh lợi lộc, một lòng nghĩ cho bách tính. Nhưng phải biết rằng, trên đời không phải lòng ngay thẳng thì không có gì phải sợ, trái lại ngươi không theo đuổi tư lợi thì làm việc càng nên có chừng mực ... Đừng để làm chuyện tốt mà liên lụy tới người nhà, tới lúc đó mới là hối hận cả đời đây.”

Lãnh Nghệ khựng người, sau đó vài tạ thật sâu.

Chương 279: Lũ lại tới. (1)

Lần này quyên góp so với lần trước kém hơn rất nhiều, lần trước mưa như trút, nước sông dâng cao, ai cũng có thể thấy lũ sắp tràn đê rồi. Đám phú hào cuống cả lên nên khẳng khái bỏ tiền. Lần này mấy ngày không dâng nữa, đê cũng đã ổn định, bởi thế khi Lãnh Nghê nói thương du khả năng mưa lớn, kéo lũ xuống phủ thành, cần tiếp tục gia cố đê, chẳng mấy ai hưởng ứng.

Liêu tri phủ bỏ ra một tháng bổng lộc, phía dưới mới có phản ứng, đi đầu vẫn là Kim chương quây của hiệu buôn gạo.” Tiểu nhân quyên 200 lượng.”

Lãnh Nghê cảm động lắm, đây đúng là người có lòng, chấp tay nói:” Ta đại biểu cho bách tính toàn thành, cảm tạ sự khẳng khái của Kim chương quây.”

Kim chương quây vội chấp tay trả lễ:” Không dám, không dám, thông phán đại lão gia làm thế thì tiểu nhân tổn thọ mất. Đề là người trong thành, dưới cái tổ võ thì làm gì có trướng lành.”

Tuy có Kim chương quây khẳng khái, đám phú thương vẫn quyên góp rất ít, đa phần hai mươi lượng, thậm chí có người quyên ba lượng. Lãnh Nghê tức giận vô cùng, thời đại này, thương nhân bị coi thường, danh tiếng rất tệ, y vốn không tán thành, coi đó là cái nhìn thành kiến. Giờ mới biết, thành kiến là có cơ sở. Có điều chuyện này chỉ có thể tự nguyện, nếu ép họ, ắt sẽ có chuyện.

Thực ra đây là vấn đề hai mặt, thương nhân tuy nhiều tiền nhưng địa vị xã hội cực thấp, cả xã hội kỳ thị họ, đến lúc nguy

nan lại muốn họ bỏ tiền. Trong lòng người ta tất nhiên là bất mãn.

Âu là chuyện thường tình của con người.

Lãnh Nghệ dùng số tiền ít ỏi đó tiếp tục mua bao tải, tổ chức dân tráng, bách tính gia cố đê.

Lại qua được thêm một ngày, tới chập tối, Lãnh Nghệ đang ở trên đê thì nhìn thấy một thớt tuần mã phóng tới như bay, chính là đám bộ khoái ngày hôm qua y đã phái lên thượng du xem tình hình lũ.

Con ngựa sùi cả bọt mép rồi, cho thấy nó chạy liên tục quãng đường dài. Bộ khoái thấy bóng dáng Lãnh Nghệ trên đê thì ghìm cương, con ngựa dừng lại liền không đứng vững nữa ngã vật ra đất, bộ khoái kịp thời nhảy khỏi ngựa, hét khản cổ:” Không xong rồi đại lão gia!”

Lãnh Nghệ chợt dạ:” Sao?”

“ Lũ, lũ về, lớn lắm, như đàn lợn con lăn lông lốc tới ấy.” Bộ khoái khua chân múa tay miêu tả:

“ Những người khác đâu?”

“ Bọn họ tiếp tục đi lên thượng du điều tra, sai tiểu nhân về báo gấp để có chuẩn bị.”

Lãnh Nghệ thấy hấn toàn thân ướt sũng thì hỏi:” Thượng du vẫn mưa ạ?”

“ Cách Ba Châu chỉ 20 dặm trời mưa rất to, không nhìn thấy đường, quan lộ bị núi lở phá cả rồi, tiểu nhân suýt chút nữa không qua được.”

“ Ngươi vất vả rồi, nghỉ ngơi đi.”

Lãnh Nghệ bắc tay lên trán nhìn về phương xa, chỉ thấy một đường màu đen, mơ hồ có ánh sáng loáng lên, thoáng chút

trăm ngăm nói với Tổng phó bộ đầu:” Ngươi lập tức phái toàn bộ tạo đãi sai dịch đi thông báo với tất cả bách tính trong thành, có cơn lũ lớn hơn đang tới. Vì an toàn, yêu cầu họ mang theo nước, lương khô, di chuyển lên tường thành hoặc là lên núi ở ngoài thành. Với người già yếu, người nha môn giúp họ di chuyển. Ngoài ra ngươi phải phụ trách duy trì trật tự, đề phòng hỗn loạn hoặc có kẻ tranh thủ cướp phá.”

Tổng bộ đầu được Lãnh Nghệ đưa theo từ Ba Châu, chấp hành mệnh lệnh của y rất kiên quyết.

Lãnh Nghệ lại nhờ Thành Lạc Tiệp về nhà đưa Trác Xảo Nương, Thảo Tuệ lên chỗ thành cao vững trãi, không cần lo cho y, các nàng an toàn, y mới có thể yên tâm được. Thành Lạc Tiệp hứ một tiếng không đáp lời song vẫn đi làm ngay.

Rất nhanh toàn thành đã vang lên tiếng chiêng la cảnh báo, đường phố tức thì hỗn loạn, tiếng khóc lóc la hét cãi vã chửi bới vang lên ở khắp nơi.

Lãnh Nghệ lúc này hết sức trấn định, không nhìn cũng coi như không nghe thấy, toàn lực chỉ huy dân tráng tới những nơi dễ xung yếu.

Một canh giờ sau, bắt đầu thấy nước dâng lên, dòng chảy thêm siết.

Một chiếc kiệu xuất hiện trên đê, rèm vén lên Liêu tri phủ bước ra, không biết có phải vì gấp quá không mà loạng choạng suýt ngã, tạo đãi đỡ lấy mới đứng vững. Liêu tri phủ nhắc quan bào tới trước mắt Lãnh Nghệ rống lên:” Ai ra lệnh bách tính di chuyển lên tường thành?”

“ Là ti chức, đại nhân ...”

“ Ngươi làm trò gì thế hả?” Liêu tri phủ thô bạo cắt lời:” Vì sao không báo ta trước, ngươi có biết giờ toàn thành hỗn loạn rồi không?”

“Đại nhân, giờ không đề ý được chuyện loạn hay không nữa, đây là vấn đề sinh tử rồi.” Lãnh Nghê nắm cánh tay ông ta, kéo ra sát bờ đê, chỉ dòng nước:” Đại nhân tự nhìn đi, nước đã dâng vượt quá mức vài ngày trước rồi, hơn nữa còn đang lên. Thám tử ti chức phái đi đã về báo, lũ tới rồi, đây chỉ là đợt đầu tiên thôi, đợt sau càng lớn hơn.”

Liêu tri phủ nhìn xa, quả nhiên hết tầm mắt thấy sóng đục ngầu chảy cuộn cuộn, tựa như có cả đàn lợn đang chạy tới, còn bên này thì đủ âm thanh hỗn loạn. Ông ta chỉ còn biết ngược mắt nhìn trời than:” Ông không định cho người ta sống nữa hay sao?”

Lãnh Nghê nhẹ giọng nói:” Đại nhân, còn nước còn tát, chúng ta cũng đã cố gắng hết sức rồi.”

Liêu tri phủ gật đầu, bóp vai Lãnh Nghê, gần như bí tráng nói:” Đê giao cho người, bản phủ phải về nha môn thu thập công văn tư liệu trọng yếu, đưa tới nơi an toàn. Người nói không sai, cứ cố hết sức đi.”

“Vâng, đại nhân cũng mau tới nơi an toàn, đừng ở lại nha môn.”

Liêu tri phủ đi rồi, Lãnh Nghê sai bộ khoái vào trong thành, lệnh tất cả thanh niên trai tráng phải lên đê chống lũ.

Lần trước toàn thành đồng lòng, nhưng tinh thần một khi dâng cao rồi thì khó duy trì tiếp được, nỗ lực rồi, cố rồi, lần này càng nhiều người nghĩ cho bản thân hơn, không quan tâm tới việc chung nữa.

Tổng phó bộ đầu chạy tới báo:” Đại lão gia, nhiều nhà trong thành không chịu di chuyển, họ nói không sao đâu, lần trước cũng không sao, còn nói đi rồi đồ trong nhà sẽ bị trộm.”

Lãnh Nghê nổi giận:” Đi, không cho phép ai ở lại hết, sau khi trời sáng mà còn người ở lại trong thành, nhất luật xử lý

như trộm cắp.”

Tổng phó bộ đầu chạy đi ngay.

Chương 280: Lũ lại tới. (2)

Đất trời xám xịt, nước chảy ầm ầm, bốn bề than khóc, tất cả chỉ có một tác dụng, giúp tăng tốc sự hỗn loạn. Tổng bộ đầu vừa mới đi lại có công đầu phụ trách làm bao tải đất chạy tới báo:” Đại lão gia, đất cát dùng hết rồi.”

Đất cát bọn họ dùng đều là ở phụ cận ngoài thành, do Ba Châu núi cao nước sâu, lớp đất rất mỏng, không đủ dùng liên tục gia cố đê nữa.

Lãnh Nghê vội hỏi:” Nơi gần nhất có thể cung cấp đất cách bao xa?”

Độc công dài mặt:” Những 10 dặm cơ ả.”

“ 10 dặm cũng phải đi.” Lãnh Nghê lệnh cho tạo đãi ở bên:” Di triệu tập xe ngựa để vận chuyển đất.”

Nhưng ngựa ở Đại Tổng rất ít, xe ngựa càng ít hơn, chỉ số ít đại hộ mới có. Ngay cả xe trâu, xe lừa cũng không nhiều. Càng phiền hơn nữa, người dân đã di chuyển đi hết rồi, người có xe tất nhiên là chạy ra ngoài thành cả, trong đó có không ít quan viên nha môn. Một số không chạy thì nhà không có người cũng không thể tự ý xông vào nhà cưỡng chế lấy xe nếu chưa ra lệnh trưng dụng từ trước. Bởi thế nên số xe dùng được rất ít.

Lại có một tin xấu nữa, cả bao tải chứa đất cũng dùng hết sạch rồi.

Lãnh Nghê tuy từng không ít lần kháng lũ, nhưng y có kinh nghiệm ở tuyến đầu chứ không phải là người tổ chức, thế nên nhiều thứ không rõ. Ví như không khảo sát xem toàn thành có

được bao nhiêu bao tải, thứ đó đời sau đơn giản muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, làm sao ngờ tới chuyện hết được?

Một đám ti lại tạo đãi nha môn tranh cãi dữ dội không tìm ra giải pháp thay thế, nếu chỉ đơn thuần đắp đất, một cơn sóng là tan hết, có người nói có thể dùng vải thay thế, bọc đất lại. Cách này cũng không phải là không được, nhưng tốn thời gian, nếu vạn bất đắc dĩ vẫn phải làm.

Đang không biết phải làm sao thì Hồng Kiệt đi thăm dò tình hình lũ trở về, chạy hộc tốc lên đê báo:” Không hay rồi, đại lão gia, một trận lũ rất lớn đang cuốn về Ba Châu, dân cư, vườn tược, cây cối ven bờ đều bị cuốn phăng hết.”

Lãnh Nghệ lạc giọng:” Lớn có nào?”

“ Lớn lắm, như tường thành, như núi lở vô cùng đáng sợ ... Tốc độ này chưa tới một canh giờ nữa là tới Ba Châu.”

Tất cả mọi người nghe tới đó gần như đều hai chân khụy xuống, giờ chỉ cần nước dâng bình thường thì đê đã không chịu nổi huống chi tới lũ lớn. Mọi người như đã nhìn thấy Ba Châu bị nhấn chìm.

Cả Lãnh Nghệ cũng bất lực buông xuôi rồi.

Ti lại hộ phòng là người tuổi cao, từng trải nhiều, bình thường chẳng được tích sự gì, nhưng lúc này lại bất ngờ đưa ra sáng kiến lớn:” Trong kho lương thực có bao tải, nhưng chẳng được bao nhiêu.”

Đúng là một lời đánh thức người trong mộng có người khác reo lên:” Thương nhân bán lương thực, họ là người có nhiều bao tải nhất, trưng dụng hết của họ đi.”

Lãnh Nghệ vực dậy được tinh thần, lắm bẫm:” Đúng rồi, ngoài ra trong thành có rất nhiều đại hộ tích trữ lương, có thể trưng dụng bao tải của họ, lúc này chắc không ai phản đối đâu ... Nhưng có bao tải rồi thì đất ở đâu ra?”

Không cần y hạ lệnh đã có ti lại tự chạy đi tới đại hộ trung dụng bao tải rồi, lúc khẩn cấp, cũng có người sụp đổ, cũng có người càng nguy cấp càng tỉnh táo. Không biết tên điền nào nói, tường thành ngoài là gạch, bên trong là đất, đập ra là có đất dùng.

Thế là có ti lại hô hào dân tráng rời tường thành lấy đất, cũng có người thấy chuyện này điên rồ quá mức, nhìn Lãnh Nghê đợi lệnh. Chết đến nơi rồi, chẳng biết cách này có ăn thua không vẫn tốt hơn trơ mắt ra nhìn, lãnh nghệ quát, làm! Nếu cần còn cả nhà dân làm bằng đất nữa, đập hết.

Mọi người chia đầu ra hành động, Lãnh Nghê cũng dẫn một nhóm dân tráng tới nhà Kim chương quây, không đợi phò tòng thông báo đã xông vào. Bên trong nhà đã hỗn loạn, bận rộn chuyển đồ chạy lên tường thành, vừa thấy có người xông vào còn tưởng cướp, la hét bỏ chạy.

Kim chương quây hay tin dẫn một đám hộ vệ lăm lăm đao kiếm gây gộc chạy ra.

Lãnh Nghê từ xa đã hô:” Tình hình khẩn cấp lỗ mãng xông vào, Kim chương quây lượng thứ.”

Kim chương quây thở phào đuổi phò dịch đi, ai nên làm gì làm nấy:” Đại lão gia khách khí rồi, có chuyện gì cần tới tiểu nhân xin cứ nói.”

Lãnh Nghê gấp giọng nói:” Thám tử báo về, ở thượng du có một trận lũ lớn đang kéo tới, ước chừng một canh giờ nữa là tới thành Ba Châu. Nhưng bao tải đã dùng hết, muốn trung dụng bao tải đựng lương thực để chứa đất đắp đê.”

Kim chương quây không nhiều lời, dẫn bọn họ tới kho lương thực, trong kho thậm chí có sẵn lượng lớn bao tải rỗng. Lãnh Nghê mừng rỡ, sai tạo đãi mang đi ngay.

Bao tải từ các thương nhân bán lương thực cũng không ít, liên tục mang tới tường thành, dân tráng đã phá được lớp gạch ở ngoài đào đất cho vào bao tải vác lên đê.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Từng hồi tiếng sấm lớn như tín hiệu chẳng lành nổ trên không trung.

Mây đen kìn kịt tụ lại ngày càng nhiều, tiếng khản cầu bao người dưới đất thành vô nghĩa, cơn mưa dừng nhiều ngày đổ xuống, chỉ thoáng cái đã thành màn mưa trắng trời.

Cứ nghĩ đây là cọng rom dè chết con lừa rồi, nhưng cơn mưa này ngược lại khiến bách tính như tỉnh ngộ, càng thêm nhiều người kéo tới đê, chen vai thích cánh tham gia đội ngũ đắp đê.

Lúc màn đêm phủ xuống cũng là lúc đợt lũ khủng khiếp được dự báo ập tới.

Trong đêm tối không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe thấy âm thanh như thiên quân vạn mã, mọi người thậm chí cảm giác mặt đất đang rung chuyển, không ít người dờ người vì sợ.

Vài chỗ đê thấp nước đã ào ào vượt quá đê tràn vào thành rồi, người ở chỗ đó đều bị cuốn phăng.

Nước vào thành rồi.

Khắp nơi hỗn loạn, có người bỏ cả bao cát chạy lên tường thành.

“ Chặn lại, chặn lại! Tới đó, tắt cả tới đó.” Lãnh Nghệ từ xa nhìn nước tràn qua đê, gần như không suy nghĩ nhảy xuống nước chạy tới:

Lúc này không cần y chỉ huy, nước lũ chính là chỉ huy rồi, nơi nào có nước tràn qua là có người nhảy xuống vác bao tới. Có người không chịu nổi dòng nước, bị đẩy văng đi, ai đó hô

vang, ” Năm tay nhau “, thế là vô số người tay trong tay tạo thành tường người, lấp lỗ hồng.

Chương 281: Lũ lại tới. (3)

Người phía sau nhân cơ hội vác bao đất tới, Lãnh Nghệ dẫn theo Thành Lạc Tiệp gia nhập đội ngũ lội nước vác bao tải.

Thông phán đại lão gia cũng tự mình vác bao tải chống lũ, tin tức này được người người la lên truyền khắp đê, có người đã bỏ chạy căn chặt răng quay về, la hét người khác kéo tới hỗ trợ.

Rốt cuộc chặn được chỗ đê bị nước tràn qua rồi, dần dần nước chảy chậm lại, toàn bộ quan lại dân phu đứng trên đê không kìm được tiếng reo hò, làm việc càng thêm khẩn trương tích cực. Vì nước không ngừng dâng cao, bọn họ chưa chiến thắng.

Liên tục chiến đấu cả đêm, khi trời sáng rốt cuộc có tin tức tốt, nước ngừng dâng rồi, cơn mưa lần này cũng không kéo dài được lâu.

Khi tin tức này được tạo đãi phụ trách quan sát mực nước xác nhận, cả thành sôi trào.

Thế nhưng người có chút hiểu biết đều chẳng thấy nhẹ nhàng chút nào, vì mực nước rất cao, đê kiên cố còn không chống nổi lũ, hướng hồ là đê tạm, nước vẫn có thể phá đê bất kỳ lúc nào.

Điều này Lãnh Nghệ cũng hiểu, mực nước cao, áp lực lớn, chỉ cần một chỗ bị vỡ nước cũng có thể khiến đê bị phá hủy nhanh chóng. Nên tổ chức nhiều đội ngũ tuần đê, nơi nào phát hiện có nước thấm vào là nhanh chóng bịt lại.

Thêm một tin tức tốt nữa, Hồng Kiệt phụ trách điều tra thượng du báo về, mưa ngừng rồi, cũng không phát hiện ra đợt lũ nào nữa.

Liên tục ba ngày liền chiến đấu với dòng nước, trước đó chẳng được nghỉ ngơi tử tế, Lãnh Nghê cố gắng an bài xong nhiệm vụ tuần tra thì cùng Thành Lạc Tiệp tới nhà dân gần đê nghỉ ngơi.

Người vừa đặt xuống giường là thiếp đi, chẳng biết ngủ được bao lâu, Lãnh Nghê mơ hồ nghe tiếng sấm liên giạt mình tỉnh giấc, vừa nhảy xuống giường thì chân run run ngã xuống.

Thành Lạc Tiệp cũng đã tỉnh, trong đêm tối vẫn kịp đưa tay giữ lấy cánh tay Lãnh Nghê:” Sao thế?”

“ Không biết, mau ra ngoài.” Lãnh Nghê vừa rồi không phải đứng không vững, mà là mặt đất rung chuyển, vội vàng chạy ra ngoài, liền thấy vô số người chạy ven đê:” Có chuyện gì, xảy ra chuyện gì?”

Chẳng ai nghe thấy lời y vì tiếng động quá lớn.

Đúng lúc này một bóng người chạy tới trước mặt Lãnh Nghê, là Tổng phó bộ đầu, hấn gào lên:” Không xong rồi, đại lão gia, đê vỡ rồi! Chạy mau!”

Toàn thân Lãnh Nghê lạnh thấu, làm sao lại thế được, mình ngủ chưa bao lâu, sao lại vỡ đê, trước đó đâu có dấu hiệu gì. Đầu thì nghĩ thế, chân không dừng, cùng Thành Lạc Tiệp chạy lên đê, hét to:” Đê vỡ ở đâu?”

Tổng phó bộ đầu không hoàn toàn nghe rõ, cũng đoán được ý y, chỉ tay:” Gần tường thành.”

Nếu là hạ du vỡ đê, lũ cuốn qua cũng không gây thiệt hại nhiều, nếu là thượng du thì nước trực tiếp xông vào thành, vậy thì xong rồi.

Những tiếng sấm rền kia đã đuổi tới ngay sau lưng họ, Lãnh Nghệ quay đầu nhìn lại chỉ thấy căn nhà mình vừa ngủ như làm bằng giấy, nước lũ cuốn qua, chớp mắt không còn lại gì.

Bọn họ cắm đầu cắm cổ chạy lên đê, thoát nạn gần như trong gang tấc. Đứng trên đê nhìn về phía lỗ hồng cách đó không xa, đất cát vẫn đang sụp xuống từng mảng. Trong đêm nhìn không quá rõ, nhưng cảm thụ được dòng nước cuồng loạn chảy qua, cảm thụ được sự nhỏ bé của nhân loại.

Chạy, bọn họ vẫn tiếp tục chạy, tránh xa chỗ sạt lở, dọc đường gặp không ít bách tính hoảng loạn, gục trên đê nhìn công sức của mình bị dòng lũ phá hủy không tìm được nước mắt.

Lãnh Nghệ tụ tập được một đám tạo đãi sai dịch xung quanh, lúc này không thể làm gì, không có thiết bị thông tin hiện đại hóa, chẳng thể liên lạc phối hợp lấp lại lỗ hồng.

Tình hình cụ thể thế nào trong đêm tối cũng không biết.

Điều duy nhất có thể làm được là bọn họ đốt được mấy ngọn đuốc, tập trung vài ngọn đèn xung quanh Lãnh Nghệ, hô hào bách tính đi theo.

Lãnh Nghệ dẫn bọn họ men theo đê mà chạy, tới tận khi gặp tường thành. Ở đây nước lũ phá hủy cửa thành, biến cổng thành thành cái hầm cầu cuộn cuộn chảy qua.

Tường thành Ba Châu chỉ là gạch xanh bao lấy đất, làm sao chịu nổi dòng lũ hung bạo, rất nhanh cổng thành sụp đổ, biến thành lỗ hồng to hơn.

Chính nhờ có lỗ hồng lớn này, nước thoát ra khỏi thành. Đoạn đê này có thang nối lên cổng thành, Lãnh Nghệ được bảo vệ đi lên thành lâu, bên trên đã chật kín người, tất cả như đã chết lặng vì cảnh tượng kinh hoàng phía dưới.

Một ông già tóc trắng run run đi tới chỗ Lãnh Nghệ quỳ xuống, y chưa kịp hiểu gì thì ông ta đã khóc lớn:” Đa tạ đại lão gia, đa tạ ơn cứu mạng của ngài, nếu không nhờ ngài bắt thằng con cứng đầu của thảo dân phải đi thì cả nhà chết cả rồi.”

Mấy người gần đó bấy giờ mới nhận ra Lãnh Nghệ đã tới rồi, liền quỳ cả xuống.

Lãnh Nghệ vội đỡ ông già vậy:” Đừng cảm ơn ta, là ta có lỗi với mọi người mới đúng, ta không giữ được dê, làm nhà cửa bị cuốn trôi cả rồi. Có điều ta nhất định bẩm báo triều đình, mau chóng cấp tiền chẩn tai, giúp đỡ mọi người xây dựng lại nhà cửa.”

Ai cũng biết dù triều đình chẩn tai cũng chẳng được là bao, đa phần vẫn phải dựa vào bản thân, nhưng có một tia hi vọng vẫn hơn không, phần chẩn được phần nào.

Lãnh Nghệ đi men theo tường thành tiếp tục an ủi mọi người, đa phần mọi người kịp mang theo thức ăn nước uống, một số còn có vật dụng cá nhân. Thành Ba Châu xây bằng gạch và đất, thành cao trên ba trượng, chiều ngang trung bình cũng hơn một trượng, rất rộng rãi, có thể thoải mái phóng ngựa bên trên.

Lúc này đã khuya, trẻ con đa phần đã ngủ say, chỉ còn người lớn ngồi đó với ánh mắt thần thờ, không biết ngày mai sẽ ra sao.

Bỗng nhiên một bóng người quen thuộc lọt vào trong tầm mắt Lãnh Nghệ. Là Xảo Nương, nàng đứng trong đám đông, ngọn đuốc lớn trên thành lâu chiếu xuống, cũng chiếu lên người nàng, khiến cho thân thể nàng như được phủ một lớp viền màu vàng, ánh mắt nàng cũng tỏa sáng như ánh mặt trời vậy.

Xuyên qua đám đông, bốn mắt nhìn nhau, sóng lòng dâng trào, không nói lời nào mà hơn cả muôn vạn lời.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 282: Toàn thành kháng lũ.

Từ khi biết đê vỡ, Trác Xảo Nương lòng như lửa đốt, nàng đi khắp tường thành tìm kiếm trượng phu, nghe xung quanh bàn tán nhà ai có người không thoát được, nàng càng lo sợ, đã khóc tới mấy lần rồi. Tới khi trên tường thành xôn xao mới biết Lãnh Nghệ an toàn, nàng mừng lắm, rất muốn nhào vào lòng trượng phu, nhưng bốn xung quanh đều là người cả, đành lòng kìm nén.

Lãnh Nghệ dù an bài tạo đài nha môn đưa Trác Xảo Nương lên tường thành từ sớm, nhưng trong lòng sao tránh được lo âu, thấy bóng dáng của nàng cùng Thảo Tuệ ở sau bám chặt lấy áo nàng che giấu khuôn mặt xăm chữ, thực sự yên lòng.

Bình yên là tốt rồi!

Lãnh Nghệ đi tiếp, Trác Xảo Nương cũng không gọi, Thành Lạc Tiệp rất ngạc nhiên, sau đó hiểu ra khế cắn môi, như cắn phải một quả nho có cả vị chua lẫn ngọt, mùi vị thực khó tả.

Không lâu sau bọn họ gặp được Liêu tri phủ ở thành lâu, phần lâu trên thành cao tới hai tầng, to lớn không kém gì đại đường nhà môn. Toàn bộ giấy tờ nha môn đã chuyển tới đây, nhìn qua như cái thư viện, Liêu tri phủ lúc này như ông già bình thường, ngồi đó ôm quan ấn thần thờ, xung quanh là đám quan viên Ba Châu mặt mày ủ rũ, thực ra chỉ có một nửa, quá nửa khác thấy tình huống nguy ngập đã bỏ thành mà chạy rồi. Lãnh Nghệ cùng họ trao đổi ý kiến một hồi, thương lượng cách lấp lỗ hổng trên đê, nhưng không ai có cách nào hay.

Ngồi đây thở ngắn than dài cũng không ích gì, đó không phải tính cách của Lãnh Nghệ, thế nên y đi tiếp. Bách tính chỉ lặng lẽ tránh đường, không ai dám tùy tiện chào hỏi, tới khi có một đại hán tuổi chừng ba mươi, gương mặt màu đồng đỏ ửng lên, mặt rỗ, bên má phải còn có một vết sẹo dài, trông giống hệt như một tên đại đao giết người phóng hỏa, người không quá cao lớn nhưng rắn chắc, chấp tay chào hỏi:” Lãnh đại lão gia.”

Lãnh Nghệ nhận ra ngay người này là Bảo Liệp phó bang chủ thuyền bang trước kia, đứng lại hỏi han:” Bảo bang chủ, lần này thuyền bang tổn thất lớn không?”

Thuyền bang liên tiếp gặp kiếp nạn, sau khi Đồ bang chủ chết, thêm một lượng lớn tinh anh bị quan phủ bắt đi, thực lực suy yếu nghiêm trọng. Không chỉ bị các bang phái khác tranh thủ thời cơ tranh đoạt địa bàn, trong nội bộ bang không yên tĩnh.

Họa cũ chưa dứt, nạn mới kéo tới, từ lúc nước dâng tới giờ, toàn bộ thuyền bé không được phép qua lại, hạn chế ảnh hưởng tới đê, không làm ăn được gì, thêm lần này lũ phá đê, chưa biết qua được không? Bảo Liệp cười khổ chấp tay:” Đa tạ đại lão gia quan tâm, còn chưa thống kê ạ.”

Lãnh Nghệ vốn chỉ định an ủi hần vài câu thôi, giống như nhiều người khác vậy, đột nhiên nghĩ ra một chủ ý:” Bảo bang chủ, ta muốn trưng dụng vài chiếc thuyền của thuyền bang để lấp lỗ hồng trên đê được không?”

“ Dạ?” Bảo Liệp ngỡ ngàng:” Dùng thuyền làm sao lấp được lỗ hồng?”

“ Được, chở nhiều đá, cát lên thuyền, sau đó đưa thuyền tới chỗ đê vỡ, sai người đánh chìm thuyền, nếu lỗ hồng quá lớn, đánh chìm vài thuyền, hẳn có thể ngăn đại bộ phận lỗ hồng.

Sau đó tiếp tục dùng bao cát lấp vào là được.” Lãnh Nghê giải thích:” Đợi tiền chân tai triều đình tới, sẽ bù đắp cho ngươi.”

“ Vâng! Bọn tiểu nhân nghe đại lão gia chỉ huy.”

Bảo Liệp quyết định rất nhanh, thuyền bang trước kia hùng bá Ba Châu là nhờ quan hệ tốt với quan phủ, nhưng sau vụ án Đồ bang chủ, chẳng những quan hệ này đổ vỡ mà danh tiếng thối hoắc, những người ở lại là những người không còn đường mà đi. Bây giờ nếu có thể dùng thuyền lấp đê, chẳng phải cơ hội xoay chuyển tình thế sao?

Vì thế Bảo Liệp tức thì ra lệnh thả hạ chấp hành mệnh lệnh của thông phán đại lão gia. Lãnh Nghê cũng sai Tổng bộ đầu tổ chức dân tráng tới bên tàu, chuyển lồng sắt chứa đá lớn và bao tải cát lên thuyền.

Sau khi bốn chiếc thuyền lớn đã chở đầy bao cát và đá, được mấy thuyền khác dắt đi, tới gần chỗ đê vỡ thì thả neo, từ từ thả một con thuyền tới để thăm dò.

Nước quá mạnh, thêm vào trọng lượng của thuyền, thùng bị đứt, thuyền không người lái lao vào trong thành tối om.

Lần này người thuyền bang rút kinh nghiệm, Bảo Liệp thay thùng thường bằng xích sắt. Hơn mười sợi được hơn trăm thuộc hạ thuyền bang, dưới chỉ huy của Bảo Liệp hô lên từng hồi lớn, gian dân đưa nó về phía đê hồng.

Đèn hiệu trên thuyền lái lập lòe phát ra, hơn mười thủy thủ dũng cảm nhất, bơi giỏi nhất vùng búa lên đập vào chỗ yếu nhất dưới bụng thuyền. Chẳng mấy chốc ván thuyền dày đã xuất hiện khe hở, dòng nước đục ngầu sủi bọt rồi tràn vào, con thuyền phát ra tiếng rã rắc ghê rợn. Những thủy thủ đó qua xích sắt tới nơi an toàn.

Bọn họ sang tới nơi thì những con thuyền kia chìm xuống, nhờ sức nặng của cát đá trên thuyền, chúng không còn bị nước

cuốn đi nữa.

Liên tiếp thuyền chìm xuống, đại bộ phận nước bị cản lại, dòng chảy yếu đi thấy rõ. Không bỏ lỡ thời cơ, dân tráng hai bên mang bao cát, sọt đá ném xuống dòng nước siết. Mặc dù có một số bị cuốn trôi, nhưng lỗ hồng thực sự đang từng chút một khép lại, cổ vũ lòng người cực lớn.

Cứ như thế, nỗ lực của mọi người không uổng phí, khi trời tờ mờ sáng, dân tráng hai bên đã gặp được nhau, lỗ hồng khép lại.

Những người không quen biết cũng ôm chặt nhau, nhưng không phải ăn mừng, vì toàn thành đã thành biển nước rồi.

Liêu tri phủ chạy tới, ông ta không dám tin vào chuyện này nữa, dòng nước được ngăn lại, tức là thành được cứu rồi, bóp vai Lãnh Nghệ mấy cái, quát tháo số quan viên còn lại nhắc mộng làm việc, không đóng giả lợn chết nữa.

Quan viên Ba Châu làm việc vẫn rất đặc lực, chẳng qua thiếu một người chỉ huy, một điểm tựa mà thôi, ai nấy đi qua Lãnh Nghệ nhìn y cảm kích.

Tiếp đó là tuần tra đê, tổ chức nhân thủ tiết lũ khỏi thành, tìm kiếm người mất tích.

Không có nước tràn vào thành nữa, lại liên tục được tiết lũ qua cổng thành, tới chập tối người thuyền bang vớt lên được một số thi thể.

Lãnh Nghệ hay tin tới nơi, vốn chỉ là để biểu thị thương tiếc, nhưng khi thấy thi thể thì y ngạc nhiên vì phần đầu có ngoại thương rõ ràng! Y ngồi xuống, phát hiện vết thương lõm dài, trên người có ba chỗ như vậy.

Chẳng lẽ là người chết bị nước lũ xô đi rồi và phải vật cứng mà thành.

Đây là vết thương trước khi chết, khác biệt rõ ràng vết thương sau khi chết. Lãnh Nghê còn đang ngần ngừ không biết có nên giải phẫu để tìm hiểu sâu hơn không thì lại vót được một thi thể nữa, đầu cũng bị vật cùn đánh lồm người tạo thành.

Giết người, đây là vụ giết người, khả năng trùng hợp là quá nhỏ.

Lãnh Nghê mặt tối sầm, y không nói chuyện này với bất kỳ ai tránh bút dây động rừng.

Có người nhận ra người chết, nói hai người này đều là người phụ trách canh đề, tại sao hung thủ lại giết họ cơ chứ?

Chương 283: Kẻ hưởng lợi.

Tìm kiếm thi thể tiến hành trong hai ngày tiếp theo đó, vẫn tìm được thi thể bị đánh vỡ đầu mà chết, hoàn toàn không phải giải phẫu gì nữa, vì con số lên tới 23 rồi, hơn nữa toàn bộ người bị đánh chết là người hộ đê ở chính đoạn đê bị vỡ.

Ngay cả kẻ ngốc cũng nhận ra rồi, đoạn đê này vỡ là có kẻ cố ý phá.

Ai tàn nhẫn tới mức đó, vì mục đích gì?

Nước trong thành đã rút, toàn thành khắp nơi tan hoang, đa phần nhà cửa đã bị nước lũ phá hủy, nhà đất thì sụp đổ hết, nhà cửa xây bằng gạch chỉ bị sụp non nửa. Nói cách khác phòng ốc gặp nạn chủ yếu là của bách tính.

Nước Ba Hà đã giảm xuống phần nào, nhưng vẫn ở mức rất cao, quan lại phái tới các huyện hỗ trợ xử lý thiên tai quay về, nhìn Ba Châu phồn hoa thành tan hoang thì không nhận ra.

Tin tức bọn họ đem về càng làm người ta kinh hãi, toàn bộ các huyện ở Ba Châu đều gặp nạn! Gạo đã trở bông bị mưa lũ phá hoại, nhiều hương thôn bị lũ cuốn qua không còn lại chút gì.

Lãnh Nghệ vừa bận khắc phục thiên tai vừa âm thầm triển khai điều tra vụ án 23 người hộ đê bị giết. Nhưng không có bất kỳ manh mối nào, trời tối, mưa, nước lũ đã trở thành đồng lõa quá tốt của hung thủ.

Y cũng còn quá nhiều chuyện phải lo, chủ yếu là tái thiết sau thiên tai. Rất nhiều bách tính trong thành không còn chỗ ở, không có cái ăn. Lương thực trong thành bị lũ cuốn đi hết rồi,

cả đại hộ cũng chẳng có cái ăn. Vì thế vấn đề nghiêm trọng đầu tiên xuất hiện, thiếu lương.

Chuyện này Lãnh Nghệ không hoảng, vì y đã thương lượng với Bạch Hồng rồi, nhưng y không tìm thấy nàng. Tới tử điểm Hạnh Hoàng không thấy nàng, chỉ tìm được tên hỏa kế, hấn nói Bạch Hồng rời Ba Châu rồi chưa về.

Tính huống khẩn cấp, bách tính không còn lương thực ăn phải rời thành lên núi đào rau dại ăn lót dạ, các vụ tranh giành cướp giết lương thực xảy ra nhiều không kể siết.

Nhiều đại hộ khi nước vừa rút đã phái người đi tới châu huyện lân cận mua lương thực, tin tức mang về khiến người ta suy sụp. Các châu huyện xung quanh cũng bị thiên tai, tuy mức độ nhẹ hơn, nhưng bọn họ cũng đối diện với nguy cơ thiếu lương, bọn họ không mua được lương thực. Tệ hơn nữa có nhà trên đường mang lương thực về gặp phải cướp, mấy chục người chỉ một hai người chạy về, lương thực tất nhiên mất hết.

Kho lương của nha môn được xây dựng vững trãi, móng của nó bằng đá, tường bằng gạch chắc chắn, lại có tường cao bao quanh, nên không bị nước lũ cuốn đi. Tuy lương thực bị ngâm nước, nhưng lúc này vẫn dùng được, nha môn tổ chức nấu cháo cứu đói. Lương thực trong kho nha môn vốn không nhiều, kiên trì không được bao lâu.

Lương thực giờ thành thứ cấp thiết nhất, là ưu tiên hàng đầu, trong đầu Lãnh Nghệ cả ngày chỉ quay cuồng đúng một suy nghĩ, tìm đâu ra lương thực? Khi còn chưa nghĩ ra cách gì thì bị Liêu tri phủ gọi tới.

Vì nước sông còn rất cao, nguy cơ chưa hoàn toàn giải trừ, để an toàn, cho nên địa điểm làm việc của nha môn vẫn ở trên thành lâu.

Lãnh Nghệ tới nơi thì Liêu tri phủ đang đi đi lại lại như kiến bò chào nóng, y không khỏi chột dạ, dừng bảo là có tin tức xấu nữa.” Đại nhân xảy ra chuyện gì thế?”

Liêu tri phủ đưa y một bản công văn, đau khổ không nói thành lời.

Lãnh Nghệ nhận công văn xem, tay chân cũng giá băng, là công văn đốc thúc quân lương của triều đình. Yêu cầu các châu huyện phải toàn lực đảm bảo thu đủ quân lương nộp lên, nếu không cách chức điều tra.

Xem xong lửa giận thoáng cái bùng lên như núi lửa phun trào, Lãnh Nghệ ném mạnh công văn xuống đất, hét lớn:” Triều đình không thu được công văn thỉnh cầu chần tai của chúng ta sao? Chúng ta chết đói tới nơi rồi mà họ còn thúc giục quân lương à? Giờ quá nửa số ruộng trong huyện đã xác định mất trắng, năm nay thu hoạch được hai thành đã là may. Nếu nộp lên thì bách tính chỉ còn gió tây bắc mà ăn! Có để người ta sống nữa không?”

Liêu tri phủ bình tĩnh hơn y, mãi mới khuyên được Lãnh Nghệ bình tĩnh:” Bản phủ mời người tới là để liên danh dâng tấu, nói rõ khó khăn của chúng ta, miễn trừ quân lương, đồng thời thỉnh cầu cứu tế.”

Lãnh Nghệ thở dốc, lúc này cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao đừng hòng bắt bọn họ nộp lương thực, cách chức điều tra à, giỏi thì tới đây xem.

Tiếp đó Liêu tri phủ soạn tấu chương, hai người cùng ký vào, khẩn cấp báo lên.

Sau khi mưa giảm mạnh, nước sông rút cuộc cũng rút xuống dưới mức nguy hiểm, Liêu tri phủ hạ lệnh cho bách tính về nhà, chỉ là với đại đa số bách tính mà nói, họ đã không còn nhà để về, nước lũ đã mang đi tất cả.

Trận lũ này còn khiến công thương nghiệp trong thành bị hủy hoại nghiêm trọng, nhiều cửa hiệu vĩnh viễn không mở được nữa.

Lãnh Nghệ dẫn ti phòng hộ phòng tuần thị trong thành, nhìn cửa hiệu khách điểm, tửu lâu, thậm chí là cả thanh lâu cũng phải dán giấy bán rẻ. Lòng y nặng trĩu, Ba Châu bị đả kích quá lớn, e là trong thời gian rất dài cũng khó khôi phục lại được.

Lúc này Bạch Hồng rốt cuộc đã trở về.

Tửu điểm Hạnh Hoàng vì xây dựng bằng gạch xanh, không bị nước lũ phá hủy, chương quây và hỏa kế của cái tửu điểm kỳ quái này sau khi dọn sạch bùn đất thì mở cửa kinh doanh như thường. Chỉ là khách chẳng có lấy một người, vì chỉ còn rượu mà bán nữa thôi. Vị chương quây luôn lặng lẽ ngồi sau quầy cao lách ca lách cách tính sổ sách, tên hỏa kế vẫn nhiệt tình chạy ra gọi một tiếng “Hắc gia”.

Đây là nơi duy nhất ở Ba Châu khiến Lãnh Nghệ còn chút cảm giác quen thuộc của cuộc sống cũ.

Bạch Hồng cũng vẫn vậy, toàn thân bạch y không nhuốm bụi trận, ưu nhã ngồi trong phòng pha trà, thấy Lãnh Nghệ đi vào mặt mày hốc hác râu ria lởm chởm, mắt đầy tơ máu nhẹ giọng nói:” Trông ngươi mệt mỏi quá.”

Lãnh Nghệ gượng cười:” Sao rồi, giờ chỉ trông cậy vào mỗi cô thôi.”

“ Không thuận lợi, khi ta phái người đi mua lương thực thì tin tức về Ba Châu gặp thiên tai diện rộng, những nơi ở gần không bán lương thực nữa. Ta phái người đi xa hơn, nhưng cũng không khả quan, vì triều đình dùng binh với phương bắc, cần lượng lớn lương thực dự trữ, nên một phần bị nha môn dùng làm công lương mua mất. Nhiều đại hộ biết có thiên tai

cũng ra sức mua lương thực các nơi tích trữ, chuẩn bị phát tài.” Bạch Hồng lần này tuy mặc nam trang, nhưng dùng mặt thật đối diện với Lãnh Nghê, thần sắc không tốt:

Lãnh Nghê lòng máy động, y luôn tìm động cơ của vụ phá đê ki:” Ai mua lương thực nhiều nhất, cô có biết không?”

“ Là một thương buôn gạo họ Kim.” Bạch Hồng làm việc rất đáng tin cậy, những thông tin này nàng cũng chú ý:

Lãnh Nghê ngờ ngàng, câu trả lời khiến y không khỏi sinh vài ý nghĩ nhưng chính y cũng không tin, sao lại có người điên cuồng như thế.

Chương 284: Chó lợn không bằng.

“ Ta biết ở châu huyện xa khó mua được lượng lớn lương thực nên dứt khoát tới kinh thành. Tuy mua lương thực ở kinh thành đường xá xa xôi, giá cả tăng lên bội phần. Nhưng lúc này không còn lựa chọn nào, ta quyết định mua thay người rồi.” Bạch Hồng nói:” Ta lo người sốt ruột nên về trước báo tin.”

Sắc mặt Lãnh Nghệ trở nên nghiêm trọng, lương thực đưa từ kinh thành tới tức là tốn thời gian hơn nhiều, nhéo cằm một lúc hỏi: “ Đại khái bao lâu nữa tới nơi?”

“ Chừng ba ngày nữa thôi, sắp tới địa phận Ba Châu rồi.”

“ Xe vận lương có hộ vệ chứ?”

“ Như bình thường thôi, đi đường xa tất nhiên phải có.” Bạch Hồng nhận ra thái độ khác thường của y:” Làm sao vậy?”

“ Ta phát hiện ra có 23 dân tráng hộ đê bị mưu sát, chính là những người canh phòng ở đoạn đê vỡ, tuy không tìm ra bất kỳ chứng cứ nào. Nhưng ta hoài nghi, có kẻ muốn mở rộng thiên tai để trục lợi. Nếu thực sự có kẻ mưu đồ như thế” Lãnh Nghệ đứng dậy:” Hi vọng ta sai ... Mau, chúng ta đi tiếp ứng cho họ.”

Bạch Hồng rất dứt khoát, đi chuẩn bị ngựa. Tranh thủ lúc đó, Lãnh Nghệ lấy giấy viết hai lá thư, một cho Liêu tri phủ, một cho Trác Xảo Nương, nói mình đi kiếm lương thực, có lẽ vài ngày mới về.

Lãnh Nghệ và Bạch Hồng đã đeo mặt nạ lên ngựa, đi ngày đi đêm tiếp ứng đội xe.

Suốt dọc đường đi, khắp nơi nơi là những cảnh đồng ruộng, nhà cửa, cây cối bị lũ phá hủy, đường xá không còn, xác người, xác thú phơi thây đồng hoang. Không ít người dắt díu nhau chạy nạn sang vùng khác, đó là người đã thấy trước tương lai nơi này, nhân lúc còn chút sức lực mà đi.

Chập tối ngày hôm sau, hai người vẫn đang bôn ba trên đường, tới vùng vắng vẻ, chợt từ xa nhìn thấy ánh lửa bập bùng, không giống người đốt lửa nấu nướng, mà lửa chạy thành hàng dài.

Không ai bảo ai, cả hai cũng quật ngựa tăng tốc, ngựa lao đi như bay.

Chạy được một đoạn thì ngửi thấy mùi gạo cháy trong không khí, lòng càng như lửa đốt. Đúng lúc ấy có mười mấy thớt ngựa từ phía đối diện họ chạy lại, cả hai đồng loạt ghì cương ngựa chặn ngang đường.

Mười mấy kỵ sĩ kia cũng dừng lại, nghi hoặc nhìn bọn họ, một lão giả tóc đã bạc, râu ngân bạch, nhưng trông chẳng có vẻ gì là già cỗi, mà hết sức tinh thần, trấn định chấp tay hỏi:” Hai vị, xin hỏi vì sao lại chặn đường?”

Lãnh Nghệ chỉ tay về phía ánh lửa:” Các vị vừa từ phía đó tới, xin hỏi có chuyện gì thế?”

Lão giả à một tiếng:” Chắc là cháy rừng, bọn ta đi gấp, không để ý.”

Bạch Hồng đeo mặt nạ thư sinh bệnh hoạn lạnh lùng nói:” Nơi có lửa là quan đạo, các người đi qua lại không biết à? Trừ khi là các người phóng hỏa, giấu đầu lòi đuôi.”

Lão giả cười gằn:” Bằng hữu nếu đã thích quản chuyện không phải của mình thì đừng nên trách người khác! Lên!”

Mười mấy kỵ sĩ phía sau đồng loạt rút tề mi côn đeo bên hông ngựa, thúc ngựa phóng tới.

“ Muốn chết!”

Bạch Hồng hét lên, người vọt khỏi lưng ngựa, giữa không trung xuất kiếm. Bóng kiếm rợp trời phủ xuống đám kỵ sĩ kia, cả đám kinh hãi, biết chọc nhảm cao thủ thì đã muộn, vung côn đỡ, mũi kiếm như con rắn, lách qua thân côn, cong đi đánh vào yếu huyệt trên thân thể.

Chỉ thấy một bóng trắng lướt đi trong cảnh nhá nhem tối tựa như loài quỷ mị, đi tới đâu người ngã tới đó, không kẻ nào tiếp nối một đòn.

Lão giả chân kinh không nói lên lời, song không bỏ chạy cũng không cứu viện, đợi Bạch Hồng vừa đánh ngất một tên thuộc hạ, chiêu thế đã hết, đà đã tận mới lao từ trên ngựa xuống. Thời cơ vô cùng chuẩn xác, lão giả tự tin đối phương võ nghệ cao tới mức cũng đủ một chiêu khắc địch.

Nào ngờ khi kiếm tướng chừng đâm vào mặt địch, cái bóng trắng nhòe đi, đã lách sang bên.

Hai người lướt qua nhau, lão giả thâm hô không xong, võ công đối phương còn hơn hẳn lão dự đoán, lập tức dốc toàn lực ghìm người, quay lại phòng một đòn tập kích từ sau lưng.

Đúng là bị tập kích thật, một thanh chùy thủ bén nhọn kề sát cổ họng lão, Lãnh Nghệ kẻ dao sát cổ lão:” Ai phái các ngươi tới?”

Lão giả nhắm mắt lại, hàm ý, muốn giết thì tùy.

Bạch Hồng một mực lao về phía trước, cướp lấy con ngựa lão giả để lại phóng ngựa đi xem tình hình. Từ lúc gặp địch, hai người thậm chí chưa từng trao đổi ánh mắt, vậy mà phối hợp liền như lưới trời không một chỗ hở vậy, Bạch Hồng lúc

này mới nhận ra, không kịp được quay đầu nhìn về phía Lãnh Nghệ.

Cảm giác này, nàng đã từng có cũng mất đi, tưởng chừng không bao giờ quay lại.

Lãnh Nghệ có vẻ không hề chú ý, đá vào khuỷu chân lão giả, lão ta ngã xuống đất, chân dẫm lên lưng lão:” Nói hay không nói?”

Lão giả không hé răng.

Rắc! Tiếng xương gãy rợn người vang lên, Lãnh Nghệ dùng tề mi côn rơi trên mặt đất đập gãy xương chân lão. Lão giả kêu thảm, đau tới suýt ngất xỉu.

“ Kỳ thực ngươi không nói ta cũng biết, ngươi là người của Kim chương quỳ đúng không, hai mươi ba dân tráng hộ đê bị các ngươi dùng thứ tề mi côn này giết chứ gì? Ngươi khai hay không cũng chẳng sao, mười lăm tên thủ hạ của ngươi, ta thông thả chơi với từng đứa một, thứ không bằng chó lợn các ngươi chết cũng đáng.” Lãnh Nghệ nghĩ tới hai mươi ba dân tráng chết tức tưởi, nghĩ tới cả thành gặp tai họa, bao nhiêu người lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, cảm thấy với loại người này dùng bất kỳ thủ đoạn nào cũng không quá:

Lão giả không ngờ đối phương biết rồi, lại nghĩ dù mình không khai dám thuộc hạ thế nào cũng có người không chịu nói mà nói ra:” Đúng ... Là bọn ta làm.”

“ Kể lại đầu đuôi.” Lãnh Nghệ ra lệnh ngắn gọn:

“ Vâng, vâng.” Lão giả rên rỉ thống khổ:” Bọn ta là hộ viện của Kim chương quỳ, đêm hôm đó, ông ấy bảo ta dẫn người dùng gậy giết dân tráng canh đê, để nếu phát hiện thi thể, người ta chỉ nghĩ là bị lũ cuốn trôi và đung vào đầu thôi. Ta vốn không muốn làm, nhưng Kim chương quỳ có ân với ta”

Lãnh Nghệ vung côn đập xuống bàn tay lão, lão giả phát ra tiếng kêu thảm thiết, y chỉ ánh lửa:” Hẳn bảo các ngươi đốt phải không?”

Lão giả toát mồ hôi lạnh:” Vâng, Kim chương quây an bài tai mắt ở khắp châu huyện xung quanh, lệnh chỉ cần phát hiện lương thực vận chuyển tới là tìm cách hủy đi.”

Chương 285: Thánh chỉ tới.

Lãnh Nghệ vung gậy đánh ngất lão giả, sau đó đánh thức đám hộ viện khác lừa bọn chúng đi cứu hỏa. Đám hộ viện này đã biết thủ đoạn hai người ngoan ngoãn quay về hiện trường mình vừa gây tội ác.

Tới nơi mấy chục xe lương thực lớn vẫn đang chạy, Lãnh Nghệ cưỡi trên ngựa chỉ vào đó:” Đây là lúc các người lập công chuộc tội, nếu không ta ném các người vào lửa bồi táng.”

Đám hộ viện hồn phi phách tán xông tới, lương thực chưa cháy thì cố gắng chuyển khỏi xe, cái đang cháy thì cởi áo dập lửa.

Xung quanh có vết máu nhưng không có thi thể, Lãnh Nghệ xách lão giả theo, đánh thức lão hỏi mới biết, xác người đã bị ném xuống sông, chúng dùng thủ đoạn cũ để che đậy.

Trải qua một cuộc kịch chiến, lửa cuối cùng cũng bị dập tắt, sáu bảy tên hộ viện bị bỏng. Bạch Hồng kiểm kê lại thì cháy mất một phần ba, hỏi Lãnh Nghệ:” Tra ra chưa?”

Lãnh Nghệ đem đầu đuôi câu chuyện kể ra một lượt, không thể nhìn thấy biến hóa trên mặt nàng, chỉ thấy tay cầm kiếm của nàng run rẩy.

Vì trực lợi, đẩy mấy chục vạn người vào hiểm cảnh, súc sinh cũng không bằng.

Hai người không tốn thêm thời gian nữa, áp giải đám hộ viện kia mang lương thực về Ba Châu.

Khi sắp tới thành, Bạch Hồng phát ám hiệu cho người của mình tới, thay nàng và Lãnh Nghệ đeo mặt nạ, giả mạo họ.

Còn Lãnh Nghệ thì quay về nha môn trước.

Liêu tri phủ hay tin, nổi cơn thịnh nộ dẫn theo bộ khoái và giáp binh, cùng Lãnh Nghệ bao vây nhà Kim chương quây.

Kim chương quây nhìn thấy đám hộ viện của mình được áp giải tới, biết sự việc đã bại lộ, liền khai toàn bộ.

Thì ra Kim chương quây sau khi nhận ra năm nay mưa nhiều bất thường đã có ý đồ này. Hắn xây dựng kho lương thực bí mật trên núi, tích trữ rất nhiều lương thực. Quả nhiên nước lũ kéo tới, vì tránh bị nghi ngờ khi quan phủ kêu gọi quyên góp, hắn bỏ ra rất nhiều, cự kỳ phối hợp. Mới đầu hắn chỉ tích trữ lương thực đợi giá thôi, về sau phát hiện không ít đại hộ khác toàn thành cũng ngấm ngấm tích trữ lương thực, thế thì hắn chưa chắc kiếm được là bao.

Vì mưu đồ lợi ích lớn nhất, hắn sai tâm phúc hộ viện giết dân trắng, phá đê cho lũ vào thành. Đồng thời phái người đi khắp nơi, phá hủy lương thực vận chuyển vào Ba Châu, trước khi gặp đám Lãnh Nghệ bọn chúng đã phá bốn đội vận chuyển lương rồi.

Đây thực sự là tội ác cùng cực, Liêu tri phủ đưa hắn ra quảng trường trước nha môn, chém đầu lập tức.

Kim chương quây là nhà giàu nhất Ba Châu, nhưng muốn dùng bồi thường tổn thất toàn thành thì còn xa mới đủ. Có điều số lương thực hắn tích trữ vô cùng lớn, có thể cung cấp toàn thành trong vòng hai tháng.

Toàn bộ gia sản của Kim chương quây, bao gồm cả ruộng đất toàn bộ bán đi để bồi thường nhà cửa cho bách tính, số tiền này chia từng nhà xây dựng thì chưa chắc đã đủ. Vì thế Lãnh Nghệ thương lượng với Liêu tri phủ, do nha môn đứng ra tổ chức, xây dựng lại nhà cho bách tính, đây cũng là cơ hội điều chỉnh quy hoạch toàn thành.

Rất nhanh toàn thành bắt đầu xây dựng lại trên quy mô lớn. Thuyền bang là bận rộn nhất, đi khắp nơi vận chuyển vật liệu về Ba Châu, bách tính không quên ơn họ hi sinh thuyền cứu đê, thoáng cái khôi phục huy hoàng ngày cũ. Bảo Liệp mừng rỡ vì mình có lựa chọn sáng suốt.

Bách tính trong thành Ba Châu còn được đảm bảo phần nào cuộc sống, nhưng bách tính các huyện phía dưới chỉ còn biết trông đợi vào triều đình chấn tai. Nhưng triều đình không có bất kỳ động tĩnh gì, như không hề biết.

Lương thực được Bạch Hồng vận chuyển tới liền ưu tiên cung cấp cho bách tính các huyện, nàng cũng tìm được một đại hộ ra mặt cho bách tính vay lương thực.

Lãi suất chỉ một phân, thời hạn là tận mùa thu năm sau, ai có ruộng đất thì có thể mang ra thế chấp, nếu không thì năm nhà đảm bảo cho nhau mới được vay.

Tuy vậy số lương thực của Lãnh Nghê cũng chỉ là muối bỏ biển thôi, muốn cầm cự được tới năm sau còn phải liên tục chấn tai.

Công văn gửi triều đình xin chấn tai khẩn cấp gửi lên, lần này Liêu tri phủ trong tấu chương nói: Cứu trợ không tới, Ba Châu ắt loạn, tới khi đó thần chỉ còn cách tự tận tạ tội mà thôi.

Đây không phải nói quá lời, không ít bách tính không còn cái ăn đã lên núi làm cướp, cướp đương địa thì tất nhiên không có, bọn họ tới vùng bên cướp bóc, loạn sinh loạn. Kim chương quỳ dấm ngang nhiên phái người đốt xe lương mà chẳng sợ vì những chuyện như vậy thật quá nhiều.

Lần này tấu chương báo lên chưa được bao lâu thì triều đình đã có hành động, lượng lớn lương thực, y phục, chăn màn được đưa tới Ba Châu. Phụ trách áp tải là một đội quan binh,

theo cùng còn có Doãn Thửu, nhưng làm Lãnh Nghê chú ý nhất là một vị thái giám.

Vị thái giám này tên Vương Kế Ân, khi Triệu Khuông Dận giá băng, Khai Bảo hoàng hậu sai ông ta đi gọi hoàng tử Triệu Đức Chiêu vào cung, vì thái giám này lại đi gọi Triệu Quang Nghĩa. Kết quả Triệu Quang Nghĩa vào cung trước một bước kế thừa hoàng vị.

Đây là đoạn lịch sử rất nổi tiếng, cho nên Lãnh Nghê thấy Vương Kế Ân liền biết những người này tới đây e không chỉ là chuyện chân tai.

Lãnh Nghê theo Liêu tri phủ rời nha môn nghênh đón, đưa Vương Kế Ân tới đại đường, quỳ nhận thánh chỉ, không ngờ trước khi tuyên đọc thánh chỉ còn cho gọi cả nhà Lãnh Nghê tới.

Khác với ấn tượng trong lòng Lãnh Nghê về lão thái giám già mặt mày nham hiểm mưu mô. Vương Kế Ân còn rất trẻ, chừng 30 thôi, người cao gầy, mặt trắng trẻo thanh tú. đứng giữa đại sảnh mặt trang trọng trải thánh chỉ ra, đọc một tràng dài làm người ta nghe mà ù đầu chóng mặt, vậy mà hắn đọc lưu loát không hề va vấp. Lãnh Nghê lòng hồi hộp không dám bỏ sót lấy một chữ, tóm lại y nghe ra, hoàng đế biết Ba Châu gặp thiên tai, bách tính gian khổ, miễn nhiệm vụ quân lương và ba năm tiền thuế.

Miễn ba năm thuế nông, đây là ân huệ không nhỏ, Lãnh Nghê và Liêu tri phủ vui mừng, gánh nặng của họ nhẹ đi nhiều.

Thánh chỉ vẫn còn, do Lãnh Nghê trong thiên tai lần này phát huy tác dụng lớn, cứu vãn vô số sinh mệnh, đặc biệt một đại lung vàng để khích lệ.

Chương 286: Ban thưởng cũng là thăm dò.

Kỳ thực nghi thức tiếp đón thánh chỉ cầu kỳ phức tạp hơn nhiều, nhưng Ba Châu vừa gặp thiên tai, không tiện phô bày quá mức nên chỉ làm đơn giản thôi. Đợi thánh chỉ tuyên đọc xong, tiếp đó có thị vệ đeo đao mang cái hộp gấm dài lên, Vương Kế Ân lấy ra chiếc đai lưng vàng, trên đó còn khảm bảo thạch ngũ sắc lấp lánh, còn tự mình đeo cho Lãnh Nghê:” Lãnh đại nhân có biết lai lịch của chiếc đai lưng này không?”

Lãnh Nghê chấp tay:” Xin nội tướng chỉ điểm.”

“ Đây là đai lưng từng theo quan gia chinh chiến sa trường, vào sinh ra tử, quan gia cởi từ trên người ra ban cho đại nhân, thấy vật như thấy người.”

Ánh mắt Liêu tri phủ hiện lên sùng bái vô hạn, không ngờ lại vén áo bào quỳ xuống khấu đầu trước Lãnh Nghê, làm y giật mình luống cuống, không biết có nên đỡ ông ta đứng dậy hay không?

Chỉ là y không hiểu, tặng cái đai lưng này làm gì, để y đem về thờ à? Chứ y làm sao dám đeo nó, cái gì chưa nói, đeo ra đường cho cả phố quỳ rạp xuống chắc là y chết sớm.

Vương Kế Ân thấy y lớ ngớ lớ ngớ thì cười nói tiếp:” Thánh thượng vô cùng tán thưởng tài phá án của Lãnh đại nhân, sau này tra án có thể đeo đai lưng này, có thể tới bất kỳ đâu, thăm vấn bất kỳ ai.”

Lãnh Nghê hiểu ra, thứ này e là để y thuận tiện tiếp tục đi tìm hai món đồ còn lại cho ông ta thôi, thế cũng dễ hiểu, tuy

chẳng phải thứ tốt lành gì, vẫn phải quỳ xuống tạ ơn.

Vương Kế Ân lấy một cái hộp gấm nữa:” Tôn phu nhân có ở đây chứ?”

Lãnh Nghệ vội vàng cho gọi Trác Xảo Nương tới.

Trác Xảo Nương chỉ là thôn cô mà thôi, dù giờ là phu nhân quan gia, cả ngày nàng chỉ ở trong nội đường, may vá chăm lo gà què. Thế nên vào đại sảnh thấy mười sáu thị vệ cầm đao oai phong lẫm liệt đứng hai hàng sợ tới toàn thân run lên. Thảo Tuệ không ngờ rất trấn định, đỡ nàng quỳ xuống.

Trong hộp gấm là trang sức do Khai Bảo hoàng hậu ban, Thảo Tuệ lại lần nữa thì thầm dạy Trác Xảo Nương nhận lấy khẩu tạ.

Vương Kế Ân lại hỏi:” Lãnh đại nhân, ai là nha hoàn Thảo Tuệ?”

Thảo Tuệ quỳ bên cạnh Trác Xảo Nương nghe câu này mà giật nảy mình, vội quỳ bò tới hai bước dập đầu:” Tiểu nữ là Thảo Tuệ.”

Vương Kế Ân nhìn nó, mắt lướt qua chữ xăm trên gò má trắng trẻo xinh xắn để xác nhận:” Nghe nói ngươi tuy còn nhỏ nhưng thông minh lanh lợi, lại hiểu chuyện khéo tay, đã giúp đỡ Lãnh đại nhân rất nhiều. Khai Bảo hoàng hậu nương nương rất tán thưởng ngươi, niệm tình ngươi còn nhỏ, cho nên xá miễn tội cho ngươi. Ý chỉ đã tới sở lưu phóng, sau này ngươi tự do rồi.”

Thảo Tuệ không dám tin vào tai mình, ngẩng ra nhìn Vương Kế Ân rồi lại nhìn Lãnh Nghệ, nó rất thông minh, tức thì hiểu ra, vừa hoan hỉ lại hạnh phúc dập đầu tạ ơn, rồi chuyển sang dập đầu với Lãnh Nghệ:” Đa tạ đại lão gia, Thảo Tuệ cả đời không quên.”

Vương Kế Ân hai tay đưa cho nó một cái hộp gấm:” Bên trong có cây ngọc trâm do Khai Bảo hoàng hậu ban tặng và văn điệp xá tội của ngươi. Nhận lấy đi.”

Thảo Tuệ ôm hộp gấm trong lòng, nước mắt trào ra khẩu đầu tạ ơn.

Vương Kế Ân bảo bọn họ đứng cả dậy, bảo với Liêu tri phủ:” Thánh chỉ đã tuyên xong, cha gia còn ít chuyện muốn nói với Lãnh thông phán, Liêu đại nhân không cần ở lại đây nữa rồi.”

Liêu tri phủ vội lui ra, cả Trác Xảo Nương, Thảo Tuệ cùng mười sáu đãi đao hộ vệ, chỉ còn lại hai người.

Từ này tới giờ Vương Kế Ân luôn mang vẻ mặt trang trọng nghiêm túc, bây giờ mới nở nụ cười hòa nhã, cùng Lãnh Nghê ngồi xuống ghế chuyện trò:” Lãnh đại nhân tìm ra ngọc tỷ truyền quốc, quan gia vô cùng cao hứng. Ngài tuy được Khai Bảo hoàng hậu đề bạt, nhưng hiểu đại thể, quan gia rất hài lòng.”

Lãnh Nghê vội nói:” Thần không dám nhận, đều là nhờ hồng phúc của quan gia, cho nên vật quy nguyên chủ, thần may mắn mà thôi.”

Vương Kế Ân gật gù hài lòng:” Ngươi hẳn cũng đã biết, khi thái tổ giá băng, trong cung rối loạn, kẻ gian lợi dụng trộm đi rất nhiều báu vật, trong đó có ba món quý giá nhất. Ngươi đã tìm về một món, quan gia muốn ngươi tiếp tục phát huy, lập thêm công moi. Trong hai món còn lại, một là di chiếu trong hộp vàng mà Hoàng thái hậu lập ra khi giá băng. Bị tên thị vệ Kha Cường trộm mất. Một thứ, không ai biết là cái gì, gồm cả quan gia.”

Lãnh Nghê đoán trước được rồi, nhưng y ngỡ rằng món thứ ba rốt cuộc là gì thậm chí hoàng đế còn không biết, thế thì

tìm ra sao?

Vương Kế Ân như đọc được ý nghĩ của y:” Chỉ cần tìm được hộp vàng là biết, thứ này do đích thân hoàng thái hậu viết, quan gia cũng không biết. Hoàng thái hậu nói, người để một bảo bối trong hộp vàng, khi cần dùng tới mình ước trong hộp mở ra sẽ biết. Như thế tính ra, mất ba món kỳ thực là hai.”

Thế cũng bớt việc, Lãnh Nghê gật đầu:” Thần hiểu.”

Vương Kế Ân hơi ngả người sang, mắt nhìn thẳng vào Lãnh Nghê:” Ngài báo lên Kha Cường có khả năng lẩn trốn ở nhà người thân quen của Đồng Trạch, quan gia đã mật lệnh người đi tra, song hiện chưa có tin tức gì.”

Một câu nói nghe qua thì hết sức bình thường của Vương Kế Ân, nhưng lại khiến Lãnh Nghê giật mình, đầu óc xoay chuyển hết tốc lực. Chuyện này vốn là Thành Lạc Tiệp báo lên cho Khai Bảo hoàng hậu cơ mà, sao Vương Kế Ân biết? Chẳng lẽ bà tay báo cho Triệu Quang Nghĩa, hay bên cạnh Khai Bảo hoàng hậu có người của ông ta?

Vương Kế Ân nói cho mình điều này có ý gì? Cảnh cáo mình à?

Trên lịch sử Triệu Quang Nghĩa ngồi vững trên hoàng vị, cái gì mà “kim quĩ chi minh” cái gì mà ngọc tử truyền quốc đều chẳng ảnh hưởng gì tới ông ta hết, ông ta thành công truyền ngôi vị cho con cái mình. Trong khi nhi tử của ca ca ông ta thì chết sạch.

Nhưng đây mới là năm thứ hai ông ta đăng cơ, hoàng vị chưa vững, cả triều đình lẫn dân gian đều có tiếng nói không đồng ý chuyện ông ta kế thừa hoàng vị, bản thân ông ta chưa bồi dưỡng lên thế lực của mình. Cho nên hẳn ông ta muốn biết, ai là người đứng về phía mình.

Tuy hành vi của mình đã biểu thị lòng trung thành đặt ở phía hoàng đế, song ông ta phải thái giám tâm phúc tới đây, rất có khả năng là để trực tiếp xem thái độ của mình.

Chương 287: Nhận một ca.

Phải làm gì, Lãnh Nghê có quyết định rất nhanh, thời đại phong kiến chỉ có một ông chủ, y biết chính xác người này là ai, còn gì phải nghĩ nữa? Lãnh Nghê vén áo bào quỳ xuống, hướng về phía bắc dập đầu.” Quan gia anh minh thần võ, văn thao võ lược, cái thế vô song, Đại Tổng chỉ có dưới sự thống lĩnh của quan gia mới có thể giữ được cơ nghiệp vạn thế. Thần bất tài được quan gia tán thưởng, cảm kích rơi lệ, về sau chỉ nghe một mình thánh ý của quan gia, dù tan xương nát thịt, gan óc lầy đất cũng không từ.”

Nói xong mà bản thân y cũng rùng mình muốn nôn, nhưng lúc này nói càng buồn nôn thì càng an toàn.

Nghe vào tai Vương Kế Ân lại khác, đây là lời biểu lộ sắt đá nhất, vui vẻ đỡ y lên.” Cha gia trở về nhất định báo lên lòng trung thành của Lãnh đại nhân với quan gia, quan gia không bạc đãi ngài đâu.”

“Thần hiểu.” Lãnh Nghê nuốt nước bọt, may mà không ai nghe thấy:

Vương Kế Ân tỏ ra thân mật hơn hẳn.” Cho ngài biết, triều đình đang trừ lương bắc phạt, lại thêm nhiều nơi gặp thiên tai, thậm chí còn nghiêm trọng hơn Ba Châu. Nhưng quan gia ưu tiên chặn tai cho Ba Châu, chính là muốn Lãnh đại nhân không còn bận khoản việc khác, chuyên tâm tra án.”

Lãnh Nghê chấp tay về phía bắc.” Thần thay bách tính Ba Châu, tạ thánh ân quan gia.”

“ Hai món đồ kia một khi có manh mối sẽ thông báo ngay cho Lãnh đại nhân, nếu cần sẽ điều chức ngài tới đương địa, cho nên ngài luôn phải sẵn sàng. Hiện giờ ngài ở Ba Châu làm tốt chức thông phán, cũng không lơ là tìm kiếm manh mối. Ai biết được đám mây nào có mưa? Nếu ngọc tỷ đã xuất hiện ở Ba Châu, vậy thứ khác cũng có khả năng ở nơi này.”

Căn dặn xong, Vương Kế Ân và Lãnh Nghê đi ra, tiếp đó cùng Liêu tri phủ thị sát toàn thành.

Tất nhiên chuyện này chỉ là cưỡi ngựa xem hoa mà thôi, biểu thị vài câu thương tiếc, vỗ về vài bách tính, sau đó đặc biệt đi thăm người nhà 23 dân tráng bị giết chết, chỉ thị Liêu tri phủ phải phủ tuất tốt những vị tráng sĩ này.

Suốt quá trình đó Lãnh Nghê lui về sau tự đặt mình vào vị trí thứ yếu, nhường hết cho Liêu tri phủ thể hiện. Một mặt cũng là để quan sát Vương Kế Ân, phát hiện bất kể nghe Liêu tri phủ kể chuyện bi thương ra sao, tới gặp thân nhân hai ba người kia nói lời thông thiết thế nào, tuy miệng hấn nói lời đau thương nhưng hai mắt hấn thủy chung không thay đổi, cho thấy chúng sinh trong mắt hấn chỉ như sâu kiến. Loại người như thế cần phải cẩn thận.

Thế nên buổi tối sau khi Liêu tri phủ bày tiệc khoản đãi, Lãnh Nghê mời Vương Kế Ân về nhà nghỉ, lấy ra một cái hộp gấm, biểu thị cảm kích hấn vất vả truyền chỉ, có chút quà bái tạ.

Cái hộp tuy nhỏ, Vương Kế Ân nhận lấy suýt tuột khỏi tay, lòng mừng thầm, hấn quá hiểu mấy thứ vàng bạc châu báu, nặng thế này chỉ có vàng mà thôi, hơn nữa phải trên trăm lượng.

Lãnh Nghê đương nhiên làm vậy không phải vì cầu thăng tiến, vinh hoa phú quý gì, y chỉ mong bình an sống ở thời đại này tới hết đời. Nhưng giờ không may lún vào đại án kinh

thiên này, muốn sống qua được không chỉ đứng đứng bên, còn cần có người che chở, tới lúc cần, nói không chừng một câu của tên thiếp thân thái giám này cứu được cái mạng của y không chừng.

Còn Vương Kế Ân tuy là tâm phúc thái giám của hoàng đế, nhưng hoàng đế giờ hoàng vị còn chưa ấm chỗ, hấn tất nhiên phải hết sức cẩn thận, lợi lộc mò được không mấy, được tặng quà nặng thế này là lần đầu, có chút ái ngại.” Lãnh đại nhân, món quà quý như thế, cha gia sao dám nhận.”

“ Một chút lễ nhỏ mà thôi, nội tướng giúp ti chức nhìn rõ phương hướng, ích lợi cả đời, đó mới là ơn lớn.” Lãnh Nghệ khách khí nói:

“ Lãnh đại nhân coi trọng cha gia như thế, sau này chúng ta là người một nhà rồi, không cần gọi nội tướng chỉ cho xa lạ, gọi Vương công công là được.” Vương Kế Ân cười vui vẻ:

“ Vậy tiểu đệ leo cao xin gọi một tiếng ca ca.” Lãnh Nghệ chấp tay:

Vương Kế Ân giật bắn mình, hấn tuy quyền cao chức lớn, người xun xoe không ít, nhưng nô tài vẫn là nô tài, thân phận thấp kém, luôn chịu sự khinh bỉ. Hấn rất miễn cảm với thái độ của người khác với mình, từ một tiếng gọi ca ca này của Lãnh Nghệ, hấn không thấy có sự nịnh bợ hay kỳ thị nào, thoải mái như trước kia có tên tiểu tử nhà bên hay chạy ngang qua, thấy hấn gọi một tiếng ca ca sau đó toét miệng cười chạy mất vậy, vừa thân thương lại ấm lòng.” Chuyện này, chuyện này ... Lãnh đại nhân ... À hiền đệ, ta nhiều tuổi hơn hiền đệ, coi như mặt dày nhận tiếng ca ca này. Nhưng cách xưng hô này nên giới hạn khi chỉ có hai chúng ta thôi, dù là trước mặt đệ muội cũng đừng nói.”

Lãnh Nghệ trình trọng gật đầu:” Ca ca yên tâm, đệ không gây phiền toái gì cho ca ca đâu.”

Thực ra nói tới phiên toái, Lãnh Nghê mới là người bị phiên toái, đường được là người đọc sách, sĩ đại phu, lại đi gọi một thái giám là ca ca. Chuyện này lộ ra ngoài, người đọc sách thiên hạ phải nhổ, đứng mong còn chỗ đứng chân trên đời này.

Ngoài ra nếu người ta vin vào cách xưng hô này, đàn hặc hấn nội ngoại câu kết thì hậu quả khó lường lắm. Chỉ là Vương Kế Ân không cảm lòng được, có lẽ Lãnh Nghê cũng không ngờ một câu ca ca khơi lên trong lòng Vương Kế Ân bao nhiêu hoài niệm.

Vương Kế Ân nhìn trái nhìn phải, giọng áp càng thấp:” Hiền đệ, ca ca nói cho người chuyện này, không được nói với ai đâu đấy.”

Lãnh Nghê nghiêm túc gật đầu:” Ca ca yên tâm, miệng của đệ kín lắm.”

“Ừ, quan gia sau khi đăng cơ, luôn muốn thực hiện kế hoạch lớn, không lâu sau sẽ dùng binh với Bắc Hán và nước Liêu, mở rộng cương thổ. Đồng thời muốn thúc đẩy nông canh. Nhưng hiện giờ đồ sắt rất thiếu, lượng lớn tiền sắt dùng đúc tiền, hao phí kinh người. Quan gia chuẩn bị đúc tiền đồng, đổi lấy tiền sắt ngoài dân gian, vừa là rèn vũ khí, vừa là làm nông cụ, khai khẩn đất hoang.”

“Quan gia chuẩn bị thu mua thế nào?”

“Thường thì là 100 đồng đổi 100 đồng, có điều vì cổ vũ bách tính đổi tiền đồng nên dùng 105 tiền đồng, đổi lấy 100 tiền sắt. Ở nơi chất lượng sắt tốt như Ba Châu, có khi đạt tới 110 tiền đồng, đổi 100 tiền sắt. Không quá tháng tám sẽ thực thi, hiền đệ hiểu chưa? “ Vương Kế Ân cười đầy hàm ý:

Chương 288: Hoàng hậu muốn gì.

“Đa tạ ca ca chỉ điểm.” Lãnh Nghê hiểu quá chứ, nếu bây giờ y đem toàn bộ vàng bạc đổi ra tiền sắt, sau này đổi lại lấy tiền đồng, có thể lãi thêm 10%, trong lòng đã có chủ ý, nói:” Đệ còn có một chủ ý, không biết nên nói không?”

“Có gì nói này, đừng khách khí.” Vương Kế Ân cười ha hả, tâm trạng rất tốt, vừa rồi nói cho Lãnh Nghê một chuyện lớn như vậy có phần tùy hứng, không toan tính gì:

“Là thế này, Ba Châu gặp thiên tai nghiêm trọng, huynh hân cũng thấy, bảy tám phần cửa hiệu phải đóng cửa rồi, không làm ăn được nữa. Ca ca nói, nếu đệ tấu xin quan gia miễn trừ ba năm thuế thương nghiệp cho Ba Châu có được chăng?” Lãnh Nghê giải thích ý của mình:” Có chính sách tốt, à không, đãi ngộ tốt, sẽ thu hút nhiều thương nhân tới Ba Châu làm ăn, như thế có thể giúp Ba Châu sớm khôi phục. Ba năm sau Ba Châu phồn hoa rồi, triều đình thu thuế sẽ mau chóng bù lại được ba năm miễn thuế.”

“Thì ra là vậy, được, đệ viết tấu chương, ta giúp đệ chuyển cho quan gia, chuyện có được hay không thì ta không dám nói rồi.” Đây chỉ là chuyện nhỏ với Vương Kế Ân, Lãnh Nghê cũng không phải xin gì cho bản thân, không thành vấn đề:

Lãnh Nghê chính là muốn nhờ hân, cứ mỗi ngày hoàng đế có không biết bao tấu chương, y dâng tấu lên chắc chìm chìm:” Còn một chuyện nữa, năm nay Ba Châu mất mùa lớn, tai họa này sẽ kéo dài tới năm sau, không biết khai xuân có thể xin quan gia lần nữa cấp lương chẩn tai?”

Lần này Vương Kế Ân gạt ngay đi.” Tuyệt đối không thể nào, ta đã nói rồi, quan gia đang trưng thu quân lương khắp nơi để đảm bảo quân như cho đại quân bắc phạt. Chỉ có lần này không có lần sau đâu, đệ phải nghĩ cách tự giải quyết.”

“ Đệ hiểu.” Lãnh Nghê thất vọng:

Vương Kế Ân nghiêm mặt nói:” Lần bắc phạt này là trận chiến đầu tiên sau khi quan gia kế vị, chỉ được thắng không được bại, hết thắng mọi chương ngại của trận chiến này sẽ bị loại bỏ. Đệ quyết không thể gây thêm khó khăn cho quan gia, đây là lời cảnh báo của ta đó.”

Lãnh Nghê đứng dậy chấp tay:” Đa tạ ca ca nhắc nhở.”

Kế đó hai người chỉ tán gẫu vài chuyện vui, sau đó Vương Kế Ân rời đi.

Tiến Vương Kế Ân đi rồi Lãnh Nghê từ từ thở ra, lần đầu tiên tiếp xúc với một thái giám, lại còn là nhân vật trọng yếu như vậy, y không biết mình làm đúng hay sai. Kết quả có vẻ không tới nỗi nào.

Lãnh Nghê trở về phòng ngủ, thấy Trác Xảo Nương hai tay chống cằm nhìn cái hộp gấm Khai bảo hoàng hậu ban cho nàng, đôi mắt to tròn đen láy láy mở to, môi dưới hơi trề ra, hết sức đáng yêu, hỏi:” Sao thế?”

Ai ngờ Trác Xảo Nương nhìn quá xuất thần, bị y hỏi giật bắn mình, vỗ vỗ ngực mấy cái mới đỡ Lãnh Nghê ngồi xuống, sau đó ngồi bên cạnh y:” Quan nhân, vì sao hoàng hậu lại ban châu báu cho thiếp?”

Ra là vậy, Lãnh Nghê cười:” Ban thì nàng nhận thôi, sao phải nghĩ nhiều?”

“ Nhưng mà thiếp không yên lòng.”

“ Vì ta làm việc rất tốt, hoàng đế rất hài lòng, hoàng đế thưởng rồi, hoàng hậu tất nhiên cũng phải ban thưởng. Nhưng ban thưởng cho ta thì không hợp quy củ, nên ban thưởng cho nàng.”

Mấy câu này chỉ lừa được Trác Xảo Nương, nàng đích thực thấy trượng phu mình lần này vất vả công cao, rốt cuộc nở nụ cười.

Lãnh Nghệ miệng nói thế chứ trong lòng lo ngay ngáy, lần này y dâng ngọc tỷ truyền quốc cho hoàng đế, ai biết trong lòng Khai Bảo hoàng hậu nghĩ gì? Bà ta còn ban thưởng cho thê tử mình, vậy có dụng ý gì?

Ai chẳng muốn truyền cơ nghiệp cho con cái mình chứ, Triệu Khuông Dận cũng vậy, Triệu Quang Nghĩa cũng thế. Theo nội tình y biết được bây giờ, ngọc tỷ truyền quốc chính là thứ đảm bảo sau này hoàng vị sẽ truyền lại tay nhi tử của Khai Bảo hoàng hậu.

Chẳng trách Thành Lạc Tiệp từng nói, thậm chí tỷ muội họ sẵn sàng hi sinh thân thể để đạt được mục đích, hơn nữa phải thể hiện cho hoàng hậu thấy, mình đã cố hết sức. Bây giờ ngọc tỷ trả cho hoàng đế, khả năng nhi tử bà ta kế thừa ngôi báu giảm xuống, theo lý mà nói bà ta phải bất mãn với mình, vậy mà lại thưởng cho Trác Xảo Nương, thế là sao?

Lãnh Nghệ có nghĩ vỡ đầu cũng chẳng nghĩ ra trong hoàng cung cách đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Trác Xảo Nương nghe trượng phu nói thế mới yên tâm mở hộp gấm ra, chỉ thấy bên trong đầy một rương đều là châu báu, dưới ánh đèn dầu tỏa ánh hào quang ngũ sắc đẹp mê hồn. Nàng đã bao giờ nhìn thấy trang sức tinh xảo như thế, cẩn thận cầm một cái vòng trân châu lên.

Thảo Tuệ ít nói nhưng rất nhanh nhẹn, thoắt cái chạy đi lấy gương đồng tới. Trác Xảo Nương bỏ vòng san hô đỏ nàng hay đeo trong người xuống, đeo vòng trân châu lên, quay đi quay lại trước gương:” Quan nhân, đẹp không?”

Ánh mắt Lãnh Nghệ rời khỏi vòng san hô đỏ do Trác Mã tặng, cười nói:” Đẹp lắm, nương ta nhà ta hoa dung nguyệt mạo, đeo chiếc vòng này liền như tiên nữ hạ phàm rồi.”

Thảo Tuệ đỏ rất mặt, thậm nhủ làm sao lão gia có thể nói ra mấy lời xấu hổ một cách trơn tru như thế chứ. Trác Xảo Nương lại cất vòng ngọc trai đi, lại đeo vòng san hô đỏ lên.

Lãnh Nghệ ngạc nhiên:” Sao nàng không đeo cái mới?”

Trác Xảo Nương cười sờ cái vòng san hô đỏ trên ngực:” Thiếp thấy quan nhân thích cái này hơn, dù sao đẹp cũng để cho quan nhân nhìn mà.”

Lãnh Nghệ có chút luống cuống, như tâm sự bị nhìn thấu vậy, để che giấu, y lấy một cái vòng tay vàng khảm hồng lục bảo đeo lên tay nàng:” Tay nàng thiếu một cái vòng tay, cái này rất vừa vặn, hợp với vòng cổ của nàng.”

Trác Xảo Nương thông minh tinh tế, nhưng nàng chẳng có chút tâm cơ nào, lập tức hơn hờ:” Đúng là thích hợp.”

Lãnh Nghệ thoát một kiếp, lại bảo Thảo Tuệ:” Tội của ngươi đã được xá miễn, sau này ngươi là người tự do rồi, không cần phải làm nha hoàn nữa. Ngươi có tính toán gì không?”

Thảo Tuệ tức thì quỳ cả hai chân xuống, dập đầu liên hồi:” Lão gia, nô tỳ do lão gia và phu nhân mua về, nếu không nô tỳ chết lâu rồi, trong lòng nô tỳ coi đây là nhà, mong lão gia cho nô tỳ đi theo lão gia phu nhân cả đời, ở bên hầu hạ.”

Trác Xảo Nương vội vàng đỡ nó dậy, xoa trán:” Sau này không được làm thế, xem này tím cả trán rồi ... Quan nhân,

sao chàng ...”

Lãnh Nghệ khe khẽ lắc đầu, ý bảo nàng không nên can dự.” Thế này đi, làm nô phó thì chắc chắn không thể nữa rồi, trên người ngươi đã có ngọc trâm của hoàng hậu, ai còn dám sai bảo ngươi như nô tỳ? Chẳng lẽ chán sống sao?”

Thảo Tuệ luống cuống, bảo nó không cần ngọc trâm nữa thì nó không dám.

Chương 289: Lại vay tiền.

Mặc dù Lãnh Nghê không hiểu hết quy củ thời này, nhưng qua chuyện y có đại lung của hoàng đế đủ khiến Liêu tri phủ quỳ xuống là đủ thấy mấy thứ liên quan hoàng gia không đùa được. Thảo Tuệ đã đã được hoàng hậu ban thưởng, làm sao có thể xem nó như nô tỳ, sau khi cân nhắc một hồi, y đã có tính toán, lại nói:” Nếu ngươi muốn ở lại, được thôi, vậy thì làm muội tử của nương tử ta, ta làm tỷ phu, được không?”

“ Nô tỳ không dám!” Thảo Tuệ quỳ xuống:

Trác Xảo Nương ngăn lại:” Chủ ý của quan nhân thật hay, chúng ta nhận tỷ muội đi, gặp được nhau cũng là duyên phận.”

Thảo Tuệ rung rung nước mắt:” Nô tỳ không dám leo cao.”

“ Cái gì mà không dám leo cao.” Lãnh Nghê uy hiếp:” Ngươi mà không đồng ý, ta không dám giữ ngươi trong nhà đâu.”

Thảo Tuệ biết lắm, người cứu một nha đầu bản thủ bệnh tật sắp chết về, tốn bao nhiêu tiền bạc chữa trị, sao có thể tùy tiện đuổi mình đi chứ? Chỉ là một cái có thôi, nó khóc nức lên gọi:” Tỷ tỷ, tỷ phu.”

Trác Xảo Nương rất hiểu ý trượng phu, hơn nữa Thảo Tuệ thông minh lanh lợi, còn rất hợp với nàng. Thấy chuyện này không thể qua loa, chẳng biết là học ở đâu, kéo Thảo Tuệ ra sân bày hương án, đặt hoa quả, lại gọi nha hoàn bà mụ trong nhà tới làm chứng.

Trời đã hoàn toàn tối đen, hôm nay trời chiều lòng người không những trời trong mà còn có sao.

Trong sân trước nhà chính, trên cây, trên mái nhà đều treo đèn lồng, cả khu vườn được chiếu sáng. Giữa sân có đặt một chiếc hương án, bên trên là một bát hương, còn có mấy đĩa hoa quả, bánh trái. Trước hương án đặt hai chiếc bồ đoàn lớn.

Bày biện xong xuôi Trác Xảo Nương và Thảo Tuệ cung kính dập đầu trước trời đất chính thức nhận làm tỷ muội. Thảo Tuệ khóc tung bừng, người khác lại hâm mộ không thôi.

Sau nghi lễ ngoài sân, Trác Xảo Nương mời mọi người vào phòng khách ăn bánh. Lãnh Nghệ bảo họ trò chuyện vui vẻ, y tới thư phòng xử lý công vụ, nếu không ra thì đừng ai làm phiền.

Trong nhà quen với việc Lãnh Nghệ thích đóng cửa tập trung làm việc nên đều gật đầu.

Lát sau từ cửa sổ thư phòng Lãnh gia có người leo ra, cực kỳ thuần thục treo tường, luồn lách trong con ngõ nhỏ rồi biến mất.

Bạch Hồng một mình ngồi bên cửa sổ, ánh mắt xa xăm trống vắng, người buồn cảnh càng tẻ, trước mắt không phải những đồng đồ nát thì cũng là ngôi nhà dang dở chưa thành hình. Được cái là không khí tấp nập, rất nhiều nhà đốt đuốc xây dựng trong đêm, đường phố người qua kẻ lại, không gian vang vang những tiếng cốp chát xây nhà, tùy từng người có thể thấy những âm thanh này phiền nhiễu hay tung bừng rộn rã.

Còn về phần Bạch Hồng, nàng không có mấy cảm xúc, khuôn mặt diễm tuyệt thiên hạ tựa vàng trắng trên cao, đẹp mà lạnh, nàng ngồi đó rất lâu, chẳng mấy may cử động dù chỉ một chớp mắt. Mãi tới khi có một nam nhân hết sức bình thường xuất hiện ở cửa phòng, nàng mới khẽ nghiêng đầu sang.

Là Lãnh Nghệ, một tay y ôm vò rượu nhỏ, một tay cầm hai gói giấy:” Uống rượu không? Ta lâu rồi không uống rượu, chúng ta hôm nay uống một bữa ăn mừng.”

“ Được!” Bạch Hồng ưu nhã rời cửa sổ, đi tới bàn thấp giữa phòng:

Cũng không có gì nhiều nhận, một ít đồ tương rang muối, vài cái bánh bột, một vò rượu. Nếu không nhờ triều đình tới cứu tế, những thứ này cũng chẳng kiếm đâu ra được. Trên phố cũng có vài cửa hiệu mở lại rồi, thực ra chẳng phải để buôn bán, làm thế chỉ để mong cuộc sống nhanh trở lại thôi, cũng có khách tới nhưng chẳng phải mua bán hay ăn uống, chỉ để ngồi chỗ mình hay ngồi trò chuyện vài câu rồi đi.

Lãnh Nghệ kiếm được chút món nhắm nay là cũng phải nói khó với chủ hiệu người ta mới bán cho một ít, ngược lại, rượu còn không ít, thứ này niêm phong kín, có ngâm nước cũng không hỏng.

Hai người nâng chén mời, qua vài tuần rượu, gò má trắng như bạch ngọc của Bạch Hồng đã nhuộm hai áng hồng điểm lệ, hồng hồng tựa cánh hoa đào:” Nói đi, có chuyện gì?”

“ Muốn nhờ cô giúp một việc!”

“ Ứng trước tiên chứ gì?”

Lãnh Nghệ cũng không vòng vo:” Đúng thế, thêm bốn thành nữa được không, vừa vặn là một nửa.”

Bạch Hồng cau mày:” Đã có triều đình cứu tế, người còn cần nhiều tiền thế làm gì?”

“ Cô cũng biết đã có triều đình cứu tế, không cần tới ta nữa, số tiền này ta dùng kiếm ra tiền, không phải ném xuống sông. Cô nương cứ yên tâm.” Lãnh Nghệ đảm bảo:

“VẬY mai ta về kinh thành lấy tiền cho người.” Bốn thành là bốn vạn lượng vàng, Bạch Hồng tất nhiên không mang theo nhiều tiền như vậy, tửu lâu này chỉ là địa điểm liên lạc ở Ba Châu, không phải trụ sở:

Lãnh Nghê hỏi:” Cô đi về một chuyến mất bao lâu?”

“Một tháng.”

“Thế thì không kịp rồi, có thể nhanh hơn không?”

“Làm sao nhanh hơn được.” Bạch Hồng bắt mắt:” Người liền một lúc nhiều như thế, kể cả tiền của ta ở kinh thành cũng không đủ, gom góp ở nơi khác nữa, nói một tháng là nhanh rồi.”

Theo Vương Kế Ân nói nửa tháng nửa triều định sẽ công bố lệnh đổi tiền, muộn hơn thời điểm đó thì không có ý nghĩa gì. Lãnh Nghê từ bỏ, nâng chén lên mời Bạch rồi uống cạn trước.

Bạch Hồng hỏi:” Người cần gấp lắm sao?”

“Trong vòng mười ngày, tối đa là nửa tháng, nếu không thì không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Trong tay ta có khoảng 5000 lượng, trong vòng mười ngày chắc có thể gom thêm cho người 5000 lượng nữa, thế nào?”

“Có bao nhiêu hay bấy nhiêu, vậy là tốt lắm rồi.” Lãnh Nghê lại nâng chén lên:” Nào, cạn.”

Hai người uống tới sương khoái, rượu hết, Lãnh Nghê cáo từ về nhà.

Bạch Hồng có hiệu suất làm việc rất cao, chẳng bao lâu sau đó có một chiếc xe ngựa đỗ lại trước trạch viện Lãnh gia, mấy người cao lớn bê từng chiếc hòm nặng vào phòng, nhanh chóng rời đi, từ đầu tới cuối không nói một lời.

Toàn bộ số vàng được Lãnh Nghệ cất ở gian trong của thư phòng, nơi này đích thân Trác Xảo Nương quét dọn, phó dịch trong nhà không được đi vào.

Lãnh Nghệ khóa cửa về phòng ngủ, Trác Xảo Nương và Thảo Tuệ nắm tay trò chuyện, mặt đều hồng hào, chắc là cũng uống kha khá rồi, nói:” Lần này ta được quan gia thưởng không ít vàng bạc, ta muốn mua ít cửa hiệu, ý nàng thế nào?”

Chương 290: Mua cửa hiệu.

(1)

Trác Xảo Nương biết trượng phu được hoàng đế thưởng cho đai lưng vàng, cái khác thưởng bao nhiêu nữ thì nàng không rõ, trượng phu đã nói thế nàng không nghi ngờ.” Quan nhân thấy nên mua thì mua.”

“Ừ, mua cửa hiệu thì dễ, kiếm người quản lý mới khó. Vì quan gia thưởng rất nhiều, khả năng mua được mười cửa hiệu. Lần trước ta và nàng bàn bạc, đợi sau này có tiền sẽ giúp đỡ người trong nhà. Giờ vừa vặn chúng ta cần người tin cậy giúp chúng ta quản lý, nàng thấy mời ai được?” Lãnh Nghê hỏi ý:

Trác Xảo Nương mừng lắm, lại hỏi:” Quan nhân, sao không mua ruộng?”

Với cổ nhân, có tiền đem mua ruộng gần như thành tư duy cố định, Lãnh Nghê mục đích là tiền sắt mà không phải muốn mua sản nghiệp.” Tạm thời không mua ruộng, chúng ta dùng tiền kiếm tiền, mời kiếm được nhiều hơn. Với lại hiện rất nhiều người đang chuyển nhượng cửa hiệu, nhân lúc giá rẻ, mua vào tiện hơn.”

“Vậy quan nhân muốn mua những cửa hiệu gì?”

“Đỗ trường, hiệu cầm đồ, khách sạn, tửu lâu, tiệm gạo, thanh lâu ..”

“Thanh lâu?” Trác Xảo Nương há hốc mồm:” Cái, cái đó ... Không hay.”

Tổng triều chưa có tiền trang, bình thường cũng không có chuyện đổi tiền. Lãnh Nghê muốn dùng vàng đổi ra sắt, thứ y

nhìn trúng nhất chính là thanh lâu, nơi này luôn tụ tập lượng lớn tiền. Lãnh Nghê ôm bờ vai nhỏ của nàng:” Sao, lo ta tới nơi đó à?”

Trác Xảo Nương mặt đỏ bừng bừng liếc Thảo Tuệ một cái:” Không, không phải thế ... Thiếp chỉ thấy quan nhân là quan triều đình, kinh doanh thứ đó sẽ ảnh hưởng tới thanh danh.”

“ Bất kể là kinh doanh cái gì thì ta cũng không thích hợp ra mặt, cho nên mới cần tìm người giúp.” Lãnh Nghê giải thích:

Trác Xảo Nương thấy trượng phu đã quyết, tính cách nàng rất hiền lành, không phản đối:” Trong nhà chúng ta ... Thái gia tuổi cao, tất nhiên không giúp được, công công bà bà đều là người làm nông thật thà, không biết làm ăn. Chỉ có thúc thúc trước kia ở trong thành buôn bán nhỏ là hiểu một chút, thúc mẫu là người không khéo có thể giúp. Đúng rồi, chúng ta có hai đứa đường đệ làm hỏa kế ở đồ trường, có thể giúp quản lý đồ trường. Tiểu thúc và tiểu cô còn nhỏ lắm, chưa thể giúp được gì.”

Lãnh Nghê cơ bản nắm được gia đình mình rồi, hỏi:” Nhà nàng thì sao?”

“ Cha mẹ thiếp cũng là người làm ruộng thật thà, đệ đệ và đệ tức cũng thế. Tỷ tỷ đã gả đi, muối muối còn nhỏ chưa hiểu chuyện. Chỉ có ca ca và tẩu tẩu đôi khi gánh rau vào thành bán, ca ca thiếp nói, tẩu tử thiếp giỏi ăn nói lắm, mỗi ngày bán rau có thể bán nhiều hơn người khác ba tới năm đồng.” Nhà Trác Xảo Nương có năm huynh đệ tỷ muội, nàng đứng thứ ba:

Lãnh Nghê thâm ghi nhớ hết, nhưng không thể liên một lúc gọi hết thân thích tới được, từ từ thôi, quen với từng người:” Cũng không phải mỗi cửa hiệu cần một thân thích quản lý đâu, chúng ta chỉ cần có sổ sách rõ ràng là được rồi.”

“ Vậy thì nên mời ai đây?”

“ Ta không biết nên mới hỏi ý nàng mà.”

Trác Xảo Nương suy nghĩ rất lâu, tay chống cằm hết chuyển bên trái lại bên phải mà chưa có quyết định:” Quan nhân, chuyện này thật khó!”

“ Hay thế này, ta nói, rồi nàng góp ý nhé ... Lão thái gia thì sao, nếu xương cốt còn tốt, tới đứng đó là được rồi.” Suy nghĩ của Lãnh Nghệ là, dù sao người già không nhay bén như người trẻ, khó phát hiện hơn, mình chỉ cần dỗ ông thật vui vẻ, thế là có người đứng về phía mình, chỉ lo sức khỏe ông không tốt:

Chỉ nửa năm trước thôi Trác Xảo Nương mỗi ngày nhìn vào hũ đựng gạo ba lần, ăn bữa nay lo bữa mai, lại thường có người đòi nợ. Vậy mà chẳng nhớ từ lúc nào cuộc sống tốt lên rồi, thậm chí bây giờ ngồi đây tính toán xem nên mua cửa hiệu nào rồi mời ai quản lý nữa, nàng thực sự chưa thích ứng được. Nàng là người giỏi vun vén cuộc sống khi tần tiện chi tiêu chứ không biết làm gì khi dư dả thế này.

Lãnh Nghệ cũng đề phòng mời người thân tới sẽ phát sinh chuyện không hay, khi thê tử quá mềm yếu, bị người ta lấn át, nói trước:” Có điều phải nói trước, dù là mời ai thì cũng chỉ tới giúp chúng ta thôi, chuyện nhà ta vẫn phải do nhà ta quyết. Nên nàng làm tổng quản sự tất cả cửa hiệu.”

“ Thiếp á?” Trác Xảo Nương sợ hãi rồi rút xua tay:” Thiếp không biết làm gì đâu, hồng chuyện của chàng mất.”

“ Cái gì mà chuyện của ta, là chuyện nhà chúng ta.” Lãnh Nghệ cổ vũ:” Còn về phần không biết thì có ai sinh ra đã biết đâu, ai chẳng phải từ từ mà học.”

“ Dạ ...” Trác Xảo Nương vẫn thấp thỏm lắm, không dám trả lời dứt khoát:

Thảo Tuệ nãy giờ chỉ đứng một bên nghe hai người trò chuyện, lúc này mới nhỏ giọng xen vào:” Phu nhân, nô tỳ có thể giúp người lo liệu sổ sách.”

Trác Xảo Nương bất ngờ lắm:” Phu nhân gì chứ, gọi là tỷ tử ... Mà muội biết xem sổ sách sao?”

Thảo Tuệ chưa quen cách xưng hô mới, gọi ra cảm thấy không quen:” Gia gia ... Muội, cha muội đều quản lý sổ sách, muội từ nhỏ đã học cha, nên biết.”

Trước kia không muốn nó nghĩ tới chuyện cũ nên không hỏi, lần này Thảo Tuệ đã chủ động nhắc tới, Lãnh Nghê nói:” Gia và cha muội làm gì?”

“ Gia gia muội từng làm chủ sự dưới tam ti, trong nhà muội khi đó mở rất nhiều cửa hiệu, cha muội phụ trách quản lý sổ sách thu chi. Trong đó có cả hiệu cầm đồ và thanh lâu ... Về sau vì một vụ án của triều đình mà liên lụy.”

“ Muội là nữ nhi, sao lại dạy muội?”

“ Ca ca muội chỉ thích chơi bời, gây sự thị phi, nói mãi không sửa. Gia gia và cha muội đều không hi vọng gì vào huynh ấy nữa, cho nên dạy muội quản lý sổ sách, nói sau này trao gia nghiệp lại cho muội đồng thời tuyển một nữ tể tới nhà.” Thảo Tuệ nhắc tới chuyện cũ, ngữ điệu dần ảm đạm:” Tỷ phu và tỷ tử đều ơn nặng như núi, muội không có gì báo đáp ...”

“ Dừng, đã là người nhà, sau này đừng nói thế.” Lãnh Nghê cắt lời Thảo Tuệ:” Được rồi, sau này để muội quản lý sổ sách. Nếu vậy muội cũng biết giá trị của các loại cửa hiệu chứ?”

“ Tuy mỗi vùng khác nhau về giá cả, nhưng nếu đi xem, muội có thể ước chừng.” Thảo Tuệ gật đầu:

“ Thế tốt quá, mai chúng ta sẽ bắt đầu.” Dừng nghĩ Lãnh Nghê quyết định tùy tiện, y đi nhiều nên biết, thời đó đừng nói

tới được đi học biết kiến thức gì, nhiều người đi chợ mua bán còn chẳng hiểu, chỉ biết dùng một thứ đổi một thứ, vì họ không biết đếm. Nên Thảo Tuệ được học quản lý sổ sách là ngang với nhân tài chất lượng cao rồi.

Trác Xảo Nương là mừng nhất, nghĩ tới phải lo liệu sổ sách là nàng đã sợ.

Chương 291: Mua cửa hiệu.

(2)

Đêm đã khuya, Thảo Tuệ ra gian ngoài ngủ, Trác Xảo Nương thì hưng phấn lắm, có quá nhiều chuyện vui, nên nàng không ngủ được, cứ ríu rít nói mãi không ngừng. Lãnh Nghê nghe một lúc hôn nhẹ lên má nàng một cái, ngáp dài vươn người nói:” Được rồi, mai còn có việc ... Ừm, chúng ta ngủ thôi.”

“ Dạ!” Đôi mắt Trác Xảo Nương thoáng qua chút thất vọng, vì chuyện nước lũ dâng lên, rồi lại chuyện cứu nạn sau đó, phu thê hạ đã cả tháng rồi không gần gũi. Hôm nay tâm trạng cả hai rất tốt, nàng còn mong đợi, không ngờ trượng phu muốn ngủ rồi, yếu ớt đáp lại rồi bò xuống góc giường định thôi tắt đèn:

Lãnh Nghê chỉ chờ có thể, nhin cười nhìn chiếc váy mỏng ôm lấy bờ mông tròn lẳn của nàng, bật dậy ôm lấy nàng từ phía sau.

Trác Xảo Nương giật nảy mình, giờ mới hiểu mình bị trêu rồi, vừa xấu hổ vừa giận dỗi:” Quan nhân, quan nhân cứ thích bắt nạt người ta.”

“ Nàng nói đúng rồi đó, ta thích trêu nàng nhất, chẳng lẽ nàng muốn ta đi bắt nạt người khác.” Lãnh Nghê rất dịu dàng vuốt ve bầu ngực của thiếu nữ, y thích thấy nhìn từng biến hóa của nàng theo sự vuốt ve của mình, thích thú nghe thấy nàng không chịu được kích thích mà rên rĩ:

Trác Xảo Nương vừa qua tuổi đôi tám thân thể vẫn đang gia đoạn phát triển, bầu ngực đã dần dần nảy nở, chấm nhỏ sau yếm lót bị sờ nắn căng lên thấy rõ, ngưng đến nỗi mặt nóng hầm hập. Trước khi y phục bị cởi hết giữ tay Lãnh Nghê, xấu hổ van nài: “ Quan nhân, để thiếp tắt đèn đã.”

“ Không!” Lãnh Nghê cúi người ghé sát vành tai nhỏ của nàng, giọng ôn nhu mà bá đạo, ngón tay hết sức chậm rãi tháo rút thất duy nhất còn lại trên yếm lót của nàng giật nhẹ:” Vì nương tử của ta xinh đẹp như thế, ta muốn ghi nhớ từng tấc da thịt trên người nàng, để kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, mãi mãi không quên.”

Những lời âu yếm tình tứ đó vừa làm Trác Xảo Nương thích mê lại gây ngất xấu hổ không sao chịu nổi, hai tay che lấy khuôn mặt đỏ bừng, mặt áp hẳn xuống đệm. Mặt thì che được rồi đấy, nhưng tư thế đó làm đường cong mê người dọc hai bên thân nàng lượn xuống tạo nên một vẻ thanh nhã và gợi cảm, uốn lượn lên xuống nhịp nhàng, bờ mông tròn vành vạnh trắng phau phau đập thẳng vào mắt Lãnh Nghê, ai có thể kìm nổi ý nghĩ ám muội.

Thế là trong đêm chỉ còn lại hơi thở gấp và tiếng rên rỉ mê người

Triều đình mang lương thực cứu tế tới một cách hết rầm rộ, Vương Kế Ân còn đi khắp nơi ủy lạo thăm hỏi, bách tính toàn thành đều biết sắp có chần tai rồi, mọi người đều nóng lòng đợi thông báo của nhà môn. Rất nhanh cáo thị đã dán khắp nơi trong toàn thành, thông báo nói rõ, vì trận lũ này bách tính ở các hương thôn gặp nạn nặng nhất, cho nên vật tư cứu tế sẽ ưu tiên phát cho bọn họ trước.

Chuyện này tất nhiên khiến người vui người buồn rồi, trong thành hiện cũng có ít bách tính hoàn toàn mất nhà cửa vào thành lánh nạn, chạy đi loan báo tin mừng. Số khác thờ

dài, dù sao nha môn cũng dùng tiền của Kim chương quỳ giúp họ xây dựng lại nhà cửa, cho nên phản ứng không mạnh.

Lãnh Nghệ buổi sáng làm việc ở nha môn, đến trưa về nhà ăn cơm, sau đó thay y phục, gọi riêng Thảo Tuệ vào phòng, lấy cái mặt nạ nữ tử đưa nó.

Thảo Tuệ cảm thấy hết sức mới mẻ:” Tỷ phụ, cái gì đây?”

“ Mặt nạ đấy, muội đeo vào, chúng ta đi thu mua cửa hiệu, như thế họ không biết chúng ta là ai.” Lãnh Nghệ cũng đeo lên mặt nạ thư sinh hết sức bình thường làm mẫu, dùng thứ này một thời gian, y đã quen thuộc, không như mới đầu chỉ biết đeo lên mặt nữa, giờ còn biết phải để tóc thế nào che giấu, ăn mặc ra sao cho thích hợp. Ngoài ra kết hợp với loại phấn và dụng cụ trang điểm nữa thì ngay cả dùng giữa ban ngày cũng khó nhận ra là đeo mặt nạ:

Tất nhiên là đối với những người không nghĩ tới loại mặt nạ tinh xảo này thôi, nếu như y đã biết rồi thì ai đeo mặt nạ có thể nhận ra tức thì.

“ Muội hiểu rồi.” Thảo Tuệ đeo mặt nạ lên mặt, Lãnh Nghệ giúp nó chỉnh trang lại, đây không phải là mặt nạ thiếu nữ mà là một phụ nhân trung niên. Thảo Tuệ nhìn mình trong gương mà không nhận ra được, không nhận được cười.

Nếu thời hiện đại cho một cô bé mười hai mười ba đóng giả một người trung niên có vẻ không thỏa đáng lắm, nhưng thời này thì khác, do dinh dưỡng thiếu thốn, nhiều người thực sự gầy gò quá mức, đôi khi nam nữ còn khó phân biệt nữa là. Trong khi đó Thảo Tuệ ở nhà họ nửa năm qua ăn uống tắm rửa đầy đủ, thân thể đang tuổi phát triển mạnh nhất, thoát cái từ cô bé còi cọc tác xác xơ đã có chút bóng dáng thiếu nữ phảng phất rồi. Vì vậy hóa trang không thành vấn đề.

Lãnh Nghệ gạt tóc hai bên mai Thảo Tuệ xoa xuống một chút, lại lấy phấn đánh thêm vào chỗ nổi giữa mặt nạ và da mặt, lấy cái khăn xanh vuông buộc đầu nó, ngắm nghía một lúc rất hài lòng với tác phẩm của mình, cảm giác mình hóa trang ngày càng lên tay.” Đợi lát nữa thương lượng do muội phụ trách. Nhớ, không chỉ mua cửa hiệu, quan trọng nhất là mua toàn bộ tiền sắt còn lại của họ. Chúng ta dùng vàng để mua, nếu không muốn thì thôi.”

Thảo Tuệ vẫn rất hứng thú với khuôn mặt mới đang ngắm nghía trong gương, hết há mồm lại sờ lên mặt, nghe vậy quay đầu:” Dùng vàng đổi tiền sắt thì tất nhiên họ muốn quá rồi, nhưng vì sao chúng ta muốn mua tiền sắt?”

Lãnh Nghệ chưa định giải thích lúc này, vò đầu nó:” Không cần hỏi, muội cứ làm theo ta là được.”

Hai người lén lút ôm một rương vàng đi ra cổng sau, chuồn khỏi nhà như ăn trộm. Thảo Tuệ cười khúc khích suốt, cảm thấy chuyện này hết sức thú vị.

Kỳ thực tính tình Thảo Tuệ không hề hướng nội như Lãnh Nghệ nghĩ ban đầu, tất cả là bởi vì những chữ xăm trên mặt, khiến nó không dám ngẩng đầu lên nhìn người khác, sợ đón nhận ánh mắt kỳ thị khinh bỉ của họ. Dù nó đã được tự do rồi, có văn điệp xác nhận, nhưng đâu thể gặp ai cũng đưa ra cho người ta xem được. Lần này đeo lên mặt một cái mặt nạ, thế là nó có thể ngẩng cao đầu rồi, cảm giác như thế giới thoáng một cái trở nên tươi đẹp.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé

Mình đang ốm nặng, mắt nhòe đi, chắc để sót nhiều lỗi chính tả, mọi người thông cảm

Chương 292: Mua cửa hiệu. (3)

Đường phố Ba Châu khắp nơi không phải là công trường thì cũng là đông đồ nát, đa phần người dân lam lũ bản thủ, không ít nạn dân túm tụm vào một chỗ xin ăn, Ba Châu chẳng còn tí bóng dáng nào ngày xưa nữa. Với Thảo Tuệ lại như là tiên cảnh, dọc đường cùng Lãnh Nghệ riu rít không ngừng, nó tự mình thay đổi bảy tám giọng nói khác nhau, muốn y đánh giá xem giọng nào mới là phù hợp nhất. Còn nghĩ cách phối hợp ngữ khí cử chỉ thế nào để người ta không để ý tới khuôn mặt mình lúc nào cũng tro tro khác thường.

Lãnh Nghệ lúc ấy mới phát hiện, té ra nha đầu này lắm mồm như thế.

Bọn họ xuyên qua mấy con phố, sau đó dừng trước thanh lâu tên “Túy Hoa Âm”, cửa treo chiêu bài chuyển nhượng.

Đây là một trong số những thanh lâu lớn nhất Ba Châu, lần này tuy không bị nước lũ phá hủy, kiến trúc còn nguyên vẹn, nhưng cả tầng một bị bùn đất chảy vào nhấn chìm. Giờ đã xử lý hết đồng bùn, nhưng cái mùi thối không sao hết trong thời gian ngắn.

Lúc này là qua trưa đầu giờ chiều, trời nóng hầm hập. Dù có là lúc bình thường cũng chẳng mấy ai tìm hoa văn liễu vào giờ này, cả thanh lâu vắng tanh, chỉ có một quy công ngáp ngắn ngáp dài.

Hai người bước vào, Lãnh Nghệ đẩy Thảo Tuệ, Thảo Tuệ trên đường đi tập rượt rồi, lúc này không khỏi có chút run, làm

giọng phát ra từ cổ hơi cao hơi chói.” Chương quỳ có đây không?”

Quy công giật bắn mình đứng dậy, gần như theo bản năng khom lưng cười rất giả.” Hai vị đại gia, không biết có cô nương quen hay là ...

Khi nhận ra Thảo Tuệ là nữ nhân thì ngưng bật, nào có nữ nhân đi tìm cô nương, hơn nữa hai người này mặt lạnh tanh tro như gỗ đá, khiến người ta có chút cảm giác rờn rợn.” Hai vị là?”

Thảo Tuệ điều chỉnh lại giọng nói, lời phát ra đều đều khó nghe.” Thanh lâu của các người không phải chuyển nhượng sao, bọn ta tới thương lượng việc này.”

Quy công lại khom lưng xuống, khúm núm.” Vâng vâng, hai vị mời ngồi, tiểu nhân đi gọi ma ma Có khách quý, trà lên!”

Tức thì có quy công tiếp khách cầm ấm ra rót trà, không lâu sau có một phụ nhân trung niên và lão đầu đi ra.

Lão đầu chừng năm mươi, trong không giống người làm ăn lắm mà như tiên sinh già, có chút mùi sách vở. Còn phụ nhân kia ngoài ba mươi sắp bốn mươi, vóc dáng giữ gìn rất tốt, dung mạo cũng ưa nhìn chỉ là trang điểm quá đậm, trông khó có thiện cảm.

Từ khi nước lũ rút tới nay đã gần một tháng, lúa thừa hai ba khách tới mỗi ngày, không cách nào làm ăn được nữa. Cáo thị chuyển nhượng dần mười ngày rồi mà không ai hỏi tới. Cho nên lúc này có khách tới hỏi vừa mừng vừa lo, tính toán xem ra giá bao nhiêu vừa có lãi lại không dọa đối phương chạy mất.

Thảo Tuệ đeo mặt nạ một cái cứ như biến thành người khác vậy.” Chúng ta xem nơi này đã rồi hẵng nói chuyện mua bán.”

Chưởng quầy làm sao ngờ hai người Lãnh Nghê đeo mặt nạ, nên lo ngại ngại, từ về mặt lãnh đạm của đối phương cho rằng họ chưa chắc đã mua, thế này khó thương lượng lắm.

Thanh lâu chỉ có hai tầng, bọn họ trước tiên đi ra phía sau tầng một, đây là nơi các cô nương thanh lâu sinh sống, đại đa số đang ngủ. Thấy người đi vào mới ngẩng đầu lên nhìn, nghe nói là khách mua thanh lâu liền vội vàng mặc thêm áo, nhưng vẫn ngồi đó, tóc tai bù xù, có người thì kệ, tiếp tục ngủ.

Lãnh Nghê không nói gì cả, hoàn toàn để Thảo Tuệ phát huy, Thảo Tuệ tuy là tiểu cô nương, trước kia là con nhà giàu có, tuy thế sau này gần một năm trôi nổi ở sở lưu phóng, thăm cảnh nào cũng thấy qua rồi, nhìn đám nữ nhân ăn mặc hờ hênh lộ da lộ thịt cũng chẳng xấu hổ:” Nếu khách tới thì làm sao đây, không thềm tiếp luôn à?”

Chưởng quầy mắng lão bảo:” Làm ăn kiểu gì thế?”

Lão bảo vội đáp:” Buổi sáng khách vốn ít, đêm qua khách đông quá, bọn họ bận suốt đêm, cho nên giờ ngủ bù ạ.”

“Ồ, thế à?” Thảo Tuệ bảo với Lãnh Nghê:” Chưởng quầy, chúng ta tới mấy nhà rồi, ai cũng than thở làm ăn không được, chỉ mỗi nơi này có vẻ làm ăn tốt lắm, hay là tối nay chúng ta tới, nếu đúng thì thực sự đáng mua rồi.”

“Người nói cũng phải.” Lãnh Nghê gật đầu:” Vậy chưởng quầy lão bảo, tối bọn ta lại tới, làm phiền rồi.”

Chưởng quầy cuống lên ngăn lại, đến tối người ta quay lại thấy cũng vắng tanh thế này có khi quay đầu đi luôn mất cả cơ hội thương lượng ấy chứ. Bây giờ thanh lâu toàn thành cái nào không đang chuyển nhượng, phải nuôi một đám cô nương, quy công, rồi thuê thanh lâu còn là loại đắt nhất, giữ thêm một ngày là lỗ thêm một ngày. Chưởng quầy cười giả lả:” Đây là

nói trước kia, trước kia chỗ chúng tôi khách qua lại không dứt, làm ăn tốt lắm ...”

“ Ta chỉ xem bây giờ.” Thảo Tuệ ngắt lời:” Đừng nói những thứ vô ích nữa, tiếp tục xem nơi khác đi.”

Phòng ốc và cô nương dưới lầu tương đối rẻ, chủ yếu nhắm vào khách tầm trung. Còn tầng hai thì trang trí xa hoa, Lãnh Nghệ lần đầu tiên tới thanh lâu cổ đại, nhìn hoa mắt. Các cô nương tầng hai đúng là có cấp bậc hơn nhiều, ít nhất không lười biếng ngủ ngày, có người tâm ca vũ âm luật, mùa hè ăn mặc mong manh, da thịt thấp thoáng, thực sự là xuân sắc khắp nơi.

Nhìn đám cô nương với đủ phong tình hoặc cao nhã hoặc quyến rũ, hoặc thanh thuần hoặc mặn mà của mình, đến chương quây cũng chỉ hận không thể trẻ ra vài tuổi. Ai ngờ quay sang sắc mặt đối phương chẳng mấy may biến hóa.

Đến khi đối phương xem hết rồi, chương quây không còn mấy hi vọng nữa. Xuống tầng một Thảo Tuệ than vãn với Lãnh Nghệ, thanh lâu này vị trí bình thường, không có ưu thế, mua lại trước tiên phải bỏ thật nhiều tiền trang trí, rồi phải thay đại bộ phận cô nương.

Thảo Tuệ đóng vai ác, Lãnh Nghệ đóng vai thiện:” Vậy để xem họ ra giá bao nhiêu, nếu đắt quá thì chúng ta tìm nơi khác.”

Vấn đề này chương quây đã cân nhắc nát rồi, lúc này hỏi hộp nói:” 300 vạn đồng, bao gồm cả cô nương, hỏa kế, gia sản, lão hủ chỉ cần cái bọc y phục và hòm tiền lên đường thôi, còn để lại hết.”

Thảo Tuệ bĩu môi:” Cái thanh lâu này của người nói công bằng thì bình thường 1000 vạn trở lên mới đúng. Nhưng giờ một trận lũ làm chuyện kinh doanh ở Ba Châu chẳng biết khi

nào mới khôi phục, giá này của người đưa ra coi như hợp lý. Thôi được rồi, chừng quây nhà ta là người dứt khoát, được, không mặc cả nữa.”

Chương 293: Ý tại bái công.

Chưởng quầy thực ra mới đầu muốn bàn 400 vạn đồng, qua thái độ đối phương, dứt khoát giảm 100 vạn, thực sự có thành ý rồi.” Đa tạ.”

Lãnh Nghệ hỏi: “ Thế tiền sắt trong kho của các người còn bao nhiêu?”

Chưởng quầy không hiểu: “ Là sao ạ?”

Thảo Tuệ mắng:“ Chưởng quầy của ta từ xa tới, đường xá xa xôi chỉ mang vàng. Nhưng khách khứa tới tiêu pha thì đủ loại, chẳng lẽ bọn ta mang vàng trả lại sao? Thế nên muốn mua luôn tiền sắt trong kho của các người, được không?”

“ Vâng, vâng!” Chưởng quầy già lại chẳng mừng quá.” Lần này lão hủ bán đi định về nhà, mang theo tiền sắt bất tiện lắm, các vị làm thế là giúp lão hủ một việc lớn rồi.”

Lãnh Nghệ thâm cảm thán, kể cả người làm ăn thời đại này đa phần cũng rất thành thật, có sao nói vậy, loại như Kim chưởng quầy đúng là con sâu làm rầu nồi canh.

Ngay lập tức ông già dẫn họ tới kho, tiền được xâu thành từng xâu 1000 đồng rồi, đếm cũng tiện. Kiểm kê được hơn 1200 vạn đồng, thêm vào tiền thanh lâu, vị chi là 1500 vạn đồng.

Bọn họ liền mời lý trưởng ở con đường đó tới làm trung gian, hai bên ký văn khế, Lãnh Nghệ dùng tên giả, hợp đồng thời đó thực ra sơ khai lỏng lẻo, ý nghĩa không cao. Quan trọng là địa khế, phòng khế và toàn bộ giấy tờ bán thân chuyển giao cho Lãnh Nghệ, cái này có dấu của quan phủ, nằm trong

tay ai thì người đó là chủ. Chưởng quầy già hoan hỉ lắm, đeo bọc hành trang lên, dẫn theo ba bốn phó dịch trong nhà, hớn hờ rời Ba Châu ngay.

Lãnh Nghệ vẫn thuê lão bảo cũ, căn dặn:” Người phải nghĩ cách trong vòng một tháng tới giúp chuyện làm ăn bình thường trở lại, trong thời gian này, không cần kiếm tiền, chỉ cần không lỗ thôi. Quan trọng là cần có khách, nếu trong vòng một tháng mà không khởi sắc thì ta cho người nghỉ, tất nhiên nếu làm tốt, sẽ có thưởng lớn.”

“ Đa tạ đông gia.” Lão bảo mừng lắm, chỉ sợ chủ ngoài nghề thích can thiệp chỉ huy, nếu cho bà ta không gian lớn như vậy mà không làm tốt, bà ta thấy mình bị đuổi cũng đáng:” Có câu này của ngài là lão thân có chủ ý rồi, nhất định làm tốt.”

Định hướng của Lãnh Nghệ rất rõ ràng, đó là mau chóng đổi vàng trong tay thành tiền sắt, sau đó dùng những cửa hiệu mới mua này, hấp nạp càng nhiều tiền sắt càng tốt, mục tiêu của y không phải kiếm tiền từ khách, mà là kiếm tiền đổi của triều đình sau này.

Xong một nhà, Thảo Tuệ muốn thoát lực, có trời chứng giám sau lớp mặt nạ kia nó run thế nào, may mà không làm hỏng việc. Chỉ là mồ hôi ướt hết mặt, đeo mặt nạ hết sức khó chịu, lớp keo bên trong gặp nước bong ra rồi, không dán chặt vào da mặt được nữa, đành phải cởi ra.

Vốn Lãnh Nghệ còn định đi mua một tửu lâu tên là “Ba Châu tửu lâu”, vốn là tửu lâu buôn bán tốt nhất Ba Châu, giờ lương thực ăn chẳng đủ, sao kinh doanh nổi. Chỉ là tình trạng Thảo Tuệ như thế thì không thể tiếp tục được nữa.

Sau đó liên tiếp mấy ngày, Lãnh Nghệ và Thảo Tuệ đi mua khách sạn, đồ trường, hiệu tơ lụa. Thảo Tuệ ngày càng quen việc, nó mồm mép khéo léo, giỏi quan sát đón ý, đi tới đâu mua tới đó. Tiền bỏ ra không nhiều bằng mua thanh lâu.

Số vàng Bạch Hồng gom được đưa tới trong 10 ngày tới hơn 1 vạn lượng, cộng với số tiền trước đó, Lãnh Nghệ có tổng cộng chừng 2 vạn lượng vàng. Y mua hết cửa hiệu rồi, chỉ dùng một phần nhỏ trong đó.

Tiếp theo đó là dùng số cửa hiệu mới mua này hút tiền sắt. Mỗi ngày Thảo Tuệ lại đeo mặt nạ đi kiểm kê sổ sách, đem toàn bộ tiền sắt mang về nhà. Sau đó lấy vàng từ Lãnh Nghệ làm vốn kinh doanh cửa hiệu.

Đề cẩn thận hơn nữa, Lãnh Nghệ mua một trạch viện nhỏ, tiền sắt được áp tải tới đây, sau đó mới lại thuê xe ngựa chở về nhà.

Lúc này người nhận được chân tai của triều đình cũng đã kha khá rồi, lòng người ổn định trở lại, bách tính các nơi trở về nhà gây dựng lại cuộc sống mới. Đồng đồ nát bị dọn khỏi thành, những căn nhà mới được dựng lên, đường xá đi lại thậm chí còn thuận lợi hơn trước. Ba Châu là thành phố thương nghiệp, chỉ cần thủy vận còn thông suốt là buôn bán lại dần nhộn nhịp. Lương thực có thể vẫn thiếu thốn, nhưng các loại hàng hóa khác không ảnh hưởng quá nhiều, lại nhờ trước đó xây dựng tung bừng, phần nào thúc đẩy kinh doanh sớm quay lại.

Ngoài ra không ít thương nhân vùng khác đánh hơi thời cơ, tới thu mua cửa hiệu giá rẻ, nhưng tất nhiên không nhanh bằng Lãnh Nghệ.

Dưới bối cảnh đó, thêm vào sách lược không cần lãi của Lãnh Nghệ hết sức thành công, chương quây các cửa hiệu dốc hết bản lĩnh kinh doanh, thu hút khách hàng. Trước khi lệnh đổi tiền ban xuống, toàn bộ vàng của Lãnh Nghệ đã được đổi thành tiền sắt.

Đến giữa tháng 8, triều đình phái đặc sứ tới Ba Châu, chủ trì công tác đổi tiền. Ba Thục có mỏ sắt tốt, thế nên triều đình

đặt xưởng luyện tiền ở đây, chất lượng tiền sắt tốt hơn nơi khác. Quả đúng như Vương Kế Ân tiết lộ, 100 đồng tiền sắt đúc tại Ba Châu đổi được 110 tiền đồng mới.

Lãnh Nghệ còn quản cả tiền cóc, chuyện này trong phận sự rồi, hướng hồ Liêu tri phủ còn là chuyên gia trốn việc, việc gì đẩy được là đẩy, giao được là giao, ông ta chỉ cần hỏi tới kết quả thôi, những quan viên khác chẳng khá gì hơn. Quan trường Ba Châu như đầm nước chết lại còn bận khắc phục hậu quả nhiều sổ sách giấy tờ mất bởi cơn lũ, bởi thế Lãnh Nghệ đem tiền sắt của mình đổi sang tiền đồng càng thần không biết quỷ không hay.

Cơ mà trăm tính ngàn tính lại bỏ sót một điều, đây không phải tiền giấy, càng không phải là con số trong tài khoản ngân hàng. Khi đổi thành tiền đồng làm giờ đây tiền trong nhà chất cao tới nóc rồi. Trác Xảo Nương giờ đêm cũng không dám ngủ, dao sẵn tầm tay, nàng chỉ sợ có trộm mò tới. Thảo Tuệ cũng hết cách, nó chỉ có cái mồm mép khéo léo chút, trong tình huống này ích gì?

Lãnh Nghệ thầm than sơ xuất, làm sao xử lý đồng tiền này, y nghĩ ngay tới Bạch Hồng liền tới tửu điểm Hạnh Hoàng tìm nàng.

Chương 294: Tên ngọc cứng đầu.

Bạch Hồng vẫn ngồi trong căn phòng quen thuộc, ngồi gần cửa sổ vừa uống trà vừa nhìn đường phố bên ngoài, ánh mắt xa xăm, vừa thấy tiếng bước chân đi vào phòng, chẳng quay đầu lại, câu đầu tiên đã là:” Kiếm được hơn 1000 vạn phải không?”

Lãnh Nghê cười ngồi xuống:” Cô giám sát ta sao?”

“ Không hẳn, Ba Châu đột nhiên xuất hiện một phú thương, mừng giận không lộ ra mặt, mua hơn mười cửa hiệu, giao dịch đều bằng vàng, ta đoán ra ngay là người rồi. Sau đó triều đình hạ lệnh đòi tiền, ta liền hiểu vì sao người cần ứng trước nhiều như thế. Nhưng mà chuyện này vô cùng mạo hiểm, chẳng may triều đình hủy kế hoạch, hoặc tỉ lệ hoán đổi thấp, cưỡng chế bách tính đòi tiền, chẳng phải người lỗ lớn sao?” Bạch Hồng nhìn Lãnh Nghê đầy tò mò, con người này rốt cuộc thế nào, tới nay nàng chưa nhìn thấu:

Vì lần này có hẹn trước, nên trên bàn có sẵn rượu ngon cùng món ăn, Lãnh Nghê không khách khí, tự rót cho mình một chén:” Kiếm được thì kiếm, lỗ thì thôi, có làm sao đâu.”

“ Ta còn định khen người biết làm ăn kia, không ngờ ta nhầm.” Bạch Hồng nhìn ra Lãnh Nghê không nói đùa:” Người kỳ lạ thật đấy.”

“ Ta tới đây không phải nghe cô trêu chọc đâu.” Lãnh Nghê vào thẳng chủ đề:” Ta tới nhờ cô giúp đây.”

“ Giúp gì?”

“ Mặc dù triều đình có chẵn tai, nhưng ta tính rồi, miễn cưỡng chỉ duy trì được ba tháng nữa, thành Ba Châu còn đỡ, bách tính nơi này chủ yếu dựa vào kinh doanh, giá lương thực cao lên họ cùng lắm chặt bóps vẫn sống được. Bách tính các thôn quê, sống cả bằng đồng ruộng, không biết cô biết không, nhiều nhà thậm chí trong nhà chưa từng có lấy một đồng tiền, bọn họ phải đợi tới mùa thu năm sau mới có thu hoạch. Cho nên tới mùa xuân năm sau bách tính Ba Châu hết lương thực, mà chẳng thể dựa vào triều đình được ...”

Bạch Hồng không cần nghe hết cũng hiểu Lãnh Nghê muốn làm cái gì rồi, nhìn cái mặt Lãnh Nghê háo hức khi kể kế hoạch lớn của y tựa đứa trẻ khoe món đồ chơi mới, chẳng giống người sắp đem tiền đi đốt, vừa bực mình vừa có chút cảm phục. Trên đời này người thông minh nhiều lắm, nàng gặp loại yêu nghiệt trí tuệ tài hoa hơn người rồi, chỉ có loại ngốc thế này là gặp lần đầu.” Người lại muốn mua lương thực tích trữ, tới khi đó bán rẻ cho bách tính chứ gì?”

Lãnh Nghê còn không nghe ra ý mỉa mai trong lời nàng, gíơ ngón cái:” Chỉ có cô hiểu ta, nếu không ta kiếm tiền nhiều như vậy để làm gì chứ?”

Bạch Hồng bất lực trước sự cứng đầu của Lãnh Nghê, khuyên can thì lần trước đã phân tích hết lời rồi, nàng chẳng muốn tốn công nữa:” Được rồi, tiền của ngươi thì ngươi muốn làm gì thì làm, lại muốn ta giúp ngươi mua lương thực hả?”

“ Đúng vậy, hiện cách vụ thu hoạch mùa thu chỉ một tháng nữa thôi. Ta muốn nhờ cô giúp ta gom thêm 200 lượng vàng và 1000 vạn tiền đồng, ta có chuyện dùng. Số tiền còn lại có thể dự chi cho ta, toàn bộ mua lương thực. Ta đã mua hai hiệu buôn gạo, năm sau hết lương thực ta sẽ lấy ra cho bách tính mua nợ, giống trước kia chỉ lấy một phần lợi thôi.”

“Được rồi, giả sử mọi chuyện tốt đẹp, đến mùa thu năm sau người ta đem lương thực trả lại cho người, người sẽ có vô số lương thực trong tay. Lúc đó người sẽ làm thế nào?”

Lãnh Nghệ cười:” Thông thả bán thôi, ta hiểu ý cô, làm thứ khác sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng con người ta dễ thỏa mãn lắm, chừng này tiền là quá nhiều rồi, tiền nhiều không nhất định là chuyện tốt.”

Người ta đã nói thế rồi, còn nói được gì hơn, Bạch Hồng thở dài, làm sao gặp phải thứ quái nhân như thế, là xui xẻo của nàng.

Một tháng sau lại có ý chỉ truyền tới Ba Châu, miễn thuế ba năm cho thương hộ Ba Châu. Tin tức này truyền ra thương giới Ba Châu sôi trào, toàn bộ cửa hiệu đang treo biển chuyển nhượng thu lại, bắt đầu nghĩ cách tái thiết kinh doanh. Thương gia vùng ngoài hay tin ùn ùn kéo tới.

Cho nên chẳng mấy chốc đường phố Ba Châu khôi phục sự phồn hoa ngày trước, ít nhất là nhìn bề ngoài là thế, muốn bách tính thực sự có tích lũy như trước thì ba năm là ít.

Giờ giá cửa hiệu đã tăng lên gấp đôi so với thời điểm Ba Châu mới gặp thiên tai, riêng mặt này thôi Lãnh Nghệ đã lãi lớn rồi. Giờ thực sự hiểu câu có người trong triều dễ làm việc là thế nào rồi, một người chỉ có kiến thức kinh doanh sơ đẳng nhất như y mà cũng kiếm tiền dễ như bỡn, thực sự như ăn cướp mà.

Tất nhiên y không quên phần Vương Kế Ân, thông qua thái giám truyền chỉ, tặng cho vị ca ca này 200 lượng vàng thật chặt quan hệ đôi bên.

Trong tay có tiền rồi, Lãnh Nghệ muốn thực sự làm chuyện lợi ích cho bách tính. Mà một mặt khác, Ba Châu càng phồn

hoa thì chuyện kinh doanh của y càng dễ dàng, đó gọi là nước lên thì thuyền lên.

Lãnh Nghệ triệu tập toàn bộ tri huyện, ti phòng hộ phòng các huyện của Ba Châu tới họp, ngoài ra còn mười thêm 5 lý trưởng của mỗi huyện, yêu cầu là tới từ các thôn nghèo nhất.

Đây thực sự là thịnh hội hiếm có trong quan trường, thông thường ngoại trừ chúc Tết, chẳng bao giờ bọn họ cùng tới Ba Châu thế này. Bởi vậy sự kiện này đã tạo nên thanh thế lớn, mà những người tin tức linh thông ở Ba Châu cũng nghển cổ lên chờ đợi từng động tĩnh một.

Tin tức truyền tai nhau, đến cả bách tính bình dân cũng biết rồi, phố phường Ba Châu thêm một đề tài bàn tán, lần đầu tiên những con người chỉ biết đầu tắt mặt tối để ý tới động tĩnh trên quan trường.

Bởi thế từng đoàn quan viên các huyện tới Ba Châu đều có được chú ý lớn, làm họ ngạc nhiên hết mức.

Những vị tri huyện, lý trưởng này tới nơi đều biểu thị cảm kích Liêu tri phủ đã tranh thủ tiền chẩn tai của triều đình cho hương thôn, giúp ổn định bách tính. Sau khi được chẩn tai, không còn người chạy nạn nữa, tình trạng cướp bóc giảm đi đáng kể.

Lãnh Nghệ cho biết y đang tích cực vận động thương nhân lương thực nhập thêm lương thực, để tới mùa xuân năm sau mang cho bách tính mua nợ. Để bách tính yên tâm khôi phục sản xuất.

Tri huyện các nơi càng cao hứng, biểu thị năm sau nhất định tổ chức tốt việc sản xuất.

Cuộc họp lần này tổ chức ở hoa sảnh nha môn do Lãnh Nghệ chủ trì, Liêu tri phủ vui vẻ để y chủ đạo, dù sao y làm thành tích gì đi chăng nữa thì cũng có phần của ông ta mà.

Chương 295: Kế hoạch chợ trâu.

Tổng cộng có 48 người tham gia cuộc họp do Lãnh Nghê tổ chức, tuy không nhiều nhưng sẽ là những người quyết định tương lai cả Ba Châu, Lãnh Nghê đi thẳng vào chủ đề:” Hôm nay ta mời mọi người tới đây chỉ có một mục đích, đó là mời mọi người nghĩ cách, làm sao đưa kinh tế Ba Châu đi lên, làm sao giúp bách tính giàu có.”

Kiểu họp thế này đám quan viên lần đầu tiên tham gia, vấn đề thẳng thắn như thế bọn họ cũng lần đầu gặp phải. Kỳ thực đây là vấn đề ai cũng muốn làm, nhưng chưa bao giờ có cuộc bàn bạc cụ thể nào, có cũng chủ yếu tập trung vào nông nghiệp. Bọn họ là quan viên triều đình, là sĩ đại phu, ai lại nói chuyện tiền bạc chứ?

Bởi thế cả đám đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng cả.

“Được, mọi người không nói thì ta nói.” Lãnh Nghê thực ra cũng biết bọn họ có phản ứng gì, vì trước đó y nói chuyện với Liêu tri phủ rồi.” Khi ta làm tri huyện Âm Lăng nhận ra, ruộng đất thiếu nhất là trâu cày. Đại bộ phận nông hộ cày cấy dựa vào nhân lực, giúp đỡ lẫn nhau, vừa mệt mà hiệu quả thấp.”

“Làm ruộng không cày thì sản lượng không cao, phương thức canh tác quá lạc hậu là nhân tố quan trọng nhất. Mọi người đều biết Ba Châu chúng ta núi nhiều đất ít, đất canh tác chủ yếu ở trên núi, không phải đất màu. Vì thế chuyện canh tác càng chuyên sâu mới nâng cao được sản lượng lương thực. Muốn thực hiện mục tiêu này phải có đủ trâu cày.”

Khâu chủ bạ, à không, giờ nên gọi là Khâu huyện lệnh rồi, ông già này tức thì đứng lên hưởng ứng.” Thông phán đại nhân nói rất đúng, huyện Âm Lăng năm nay nhờ được thông phán đại khi đó còn làm tri huyện Âm Lăng mượn rất nhiều trâu, tổ chức cày ruộng giúp dân. Năm nay lúa gạo mọc rất tốt ... Ôi nếu không phải là bị lũ phá hủy, năm nay huyện Âm Lăng sẽ có vụ mùa bội thu rồi.”

Phía dưới sông nổi hẳn, nông nghiệp mà, cái này không kỵ hủ, quan viên quan tâm tới nông nghiệp còn được tán thưởng. Tri huyện Ân Dương nói ngay: “ Đúng thế, mọi người đều hiểu làm ruộng không có trâu cày thì không thể có sản lượng cao. Nhưng bách tính quá nghèo, không mấy người mua được trâu.”

“ Ta mua thay họ.” Lãnh Nghệ nói đơn giản dứt khoát:

Lời này vừa ra phía dưới xô xao.

Lãnh Nghệ ra hiệu cho họ yên tĩnh: “ Tất nhiên là không phải cung cấp miễn phí, ta nghĩ thế này ... Ta sẽ bỏ tiền ra mua nghé ở vùng ngoài, để bách tính nuôi. Một con trâu chừng một hai năm có thể trưởng thành. Đợi trâu lớn có thể bán đi, trả tiền nghé cho ta. Nếu không muốn bán có thể dùng lương thực trả tiền trâu. Ta muốn tổ chức một chợ trâu ở Ba Châu này, lợi dụng ưu thế giao thông thuận tiện của Ba Châu, biến Ba Châu thành nơi tập trung trâu cày của cả vùng.”

Một lý trưởng già run run đứng lên, chấp tay một cái:” Đây là cách hay, Ba Châu chúng ta có nhiều đồi núi thấp, không thích hợp cho trồng cấy nhưng lại cực kỳ thích hợp để nuôi trâu. Nếu chúng ta nuôi được trâu, vừa có để dùng, vừa có thể bán ... tiểu nhân năm xưa đã có ý nghĩ này, chỉ là một mình không làm được. Thông phán đại nhân nếu có thể tổ chức mọi người làm chuyện này thì đúng là công đức vô cùng.”

Một vị khác cũng hưng phấn:” Phải đó, nuôi được trâu, chúng ta sẽ có nhiều trâu giá rẻ, có nhiều bách tính có trâu rồi, như thế không chỉ bán được trâu mà ruộng cũng sẽ làm ra nhiều lúa hơn. Cách này quả là hay.”

Ti phòng hộ phòng huyện Ân Dương do dự cười nịnh:” Chủ ý của thông phán đại lão gia rất hay, nhưng đầu tư không nhỏ, trong thời gian ngắn lại khó thu về lợi ích ...”

“ Ta biết lo lắng của ngươi, lo ta nhất thời kích động, không duy trì được chính sách này khiến nó dừng nửa chừng.” Lãnh Nghệ đảm bảo:” Lần này Khai Bảo hoàng hậu thưởng cho phu nhân ta một số châu báu, ta quyết định lấy ra đầu tư, kiến thiết trợ châu. Ta đã bán số châu báu đó được 2000 vạn đồng, trong đó một nửa mua ghé, cấp cho người dân tự nuôi, một nửa dùng cho chợ trâu. Ta có thể nói thẳng cho mọi người, ta không định kiếm tiền, chỉ cần thu hồi vốn là tốt rồi, đây là ân huệ của Khai Bảo hoàng hậu, ta đã nhận rồi, cũng muốn chia sẻ cùng bách tính.”

Liêu tri phủ cười khà khà vượt râu lên tiếng vào lúc quan trọng nhất:” Bản phủ xác nhận điều đó, Lãnh đại nhân đúng là có ý này, mọi người không cần nghi ngại.”

Phía dưới liên tục tán thưởng, Lãnh đại nhân vì bách tính làm việc, yêu dân như con, lại ca tụng ân đức Khai Bảo hoàng hậu. Nhưng trong lòng âm thầm tính toán lợi ích, nếu Lãnh Nghệ thực sự làm được như y nói, vậy lợi nhuận trong này lớn lắm, bọn họ phải tranh thủ.

Đây chính là điều Lãnh Nghệ muốn, thực ra y vốn vụn chỉ có ý tưởng, để thực hiện cần nhiều người thạo việc, đám quan viên này chẳng ai ngốc, chỉ là chuyện không lợi cho bản thân thì họ chẳng tội gì tích cực, giờ y nhường phần lợi này ra, tất cả tham gia vào. Thị trường phồn vinh lên, lúc đó chợ trâu trong tay y, thật ra không muốn có lợi cũng khó.

Tiếp theo đó cuộc họp tích cực hẳn lên, ai nấy hăng hái phát biểu ý kiến, đóng góp không ít chủ ý hữu ích.

Không bao lâu sau, công cáo thành lập chợ trâu ra đời, cùng với tuyển người nuôi trâu và buôn trâu, do Đồng sư gia phụ trách tổ chức, Vũ bộ đầu và Tổng bộ đầu đảm bảo an toàn, chợ trâu đi vào giai đoạn thao tác.

Có sự tích cực của đám quan viên các tri huyện các nơi, chợ trâu triển khai thuận lợi, được lợi trước tiên tất nhiên sẽ là thân thích của bọn họ rồi. Điều này là khó tránh, Lãnh Nghệ không muốn quản quá gắt, vì nước quá trong không có cá. Dù sao chỉ cần quy mô nuôi trâu lớn lên, lợi ích sớm muộn cũng tới với bách tính bình thường.

Vì thế dựa vào giao thông thuận lợi, rất nhanh nhé non được quy tụ về Ba Châu, sau đó nữa mọi người có thể thấy nhé ăn cỏ ở khắp nơi.

Lãnh Nghệ muốn là lập nên một sản nghiệp quy mô lớn, đời trâu lớn lên, Ba Châu sẽ biến thành trung tâm nuôi dưỡng phân phối trâu cho tất cả các vùng quanh đây. Số lượng nhiều thì giá sẽ rẻ, trâu rẻ thì có nhiều người hơn nữa có thể mua trâu, nông nghiệp đi lên, nông nghiệp thúc đẩy thương nghiệp, tạo thành vòng tuần hoàn tốt. Lúc đó y có thể công thành thân thoái rồi.

Chương 296: Lão thái gia tới rồi. (1)

Bận rộn một cái là thời gian trôi đi vùn vụt, ở Ba Châu thời gian qua chắc ai cũng có cảm giác này, cơn lũ khủng khiếp kia tựa hồ thành kí ức xa xôi. Khi quan viên trong huyện rút cuộc xử lý xong đồng sổ sách phức tạp thì cuối cùng tới lúc luận công ban thưởng, trong cuộc họp lớn đó, Lãnh Nghê đề xuất khen thưởng cho người có công, các vị huyện lệnh, lý trưởng tích cực giới thiệu tấm gương ở địa bàn mình, nhưng người được chú ý nhất chính là tiểu bộ khoái Hồng Kiệt.

Hắn không chỉ dừng cảm nhảy xuống sông cứu người, còn can đảm đi lên thượng du thăm dò được tình hình mưa lũ, kịp thời báo về, giúp toàn thành di chuyển nơi nao, tránh được thương vong.

Được sự tán đồng của số đông, Liêu tri phủ thưởng cho hắn 5000 đồng, đồng thời đề bạt lên làm phó bộ đầu.

Hết chuyện nợ tới chuyện kia, tới lại đi, cuộc sống dần dần quay lại quỹ đạo cũ. Chỉ có Lãnh Nghê thời gian này vẫn rất bận rộn, thế nên thường về muộn, hôm đó về tới nhà thì thấy Trác Xảo Nương và Thảo Tuệ tay vẫn cầm đèn thêu thùa, mắt thì díp lại, đầu gật gà gật gù hết sức buồn cười, khi y vừa đi vào thì mới bừng tỉnh thức dậy.

“ Ta đã bảo không cần đợi ta, cứ ngủ trước cơ mà.” Lãnh Nghê nhẹ giọng trách:

Trác Xảo Nương đi tới giúp Lãnh Nghê cởi quan phục:” Quan nhân đã bận rộn như thế, thiếp làm sao ngủ một mình.”

Lãnh Nghệ biết ở chuyện này không nói được nàng, nhận khăn ướt Thảo Tuệ đưa cho, vừa lau mặt vừa hỏi:” Chuyện làm ăn ở cửa hiệu sao rồi?”

Thảo Tuệ vẫn luôn phụ trách quản lý mấy cửa hiệu của Lãnh Nghệ, đáp:” Tốt lắm ạ, các chương quây nói, tốt hơn trước thời điểm xảy ra lũ. Tỷ phu, lương thực huynh đặt cũng đã tới, đang lần lượt nhập kho.”

Lãnh Nghệ xoa đầu nó:” Tốt, đợi lão thái gia tới, có người giúp đỡ, muối sẽ không vất vả nữa, chứ cứ chạy khắp nơi thế này mệt lắm.”

Thảo Tuệ vui vẻ:” Không sao ạ, chút vất vả này có là gì đâu.”

Lãnh Nghệ hỏi Trác Xảo Nương:” Tính thời gian thì lão thái gia và phu thê nội huynh cũng sắp tới rồi đây, nàng chuẩn bị phòng ốc chưa?”

“ Rồi ạ, chỉ là nhà chúng ta hơi nhỏ, chật trội một chút.”

“ Trước kia vì giữ bí mật thu gom tiền sắt, ta có mua một tiểu trạch viện bên ngoài, nếu phu thê nội huynh đồng ý có thể ở đó. Cách chúng ta không xa, vài con phố thôi, đi tắt qua ngõ nhỏ thì chừng một chén trà là tới. Nếu họ đồng ý, ta tặng luôn làm quà ra mắt.”

“ Tất nhiên là đồng ý chứ ạ.” Trác Xảo Nương vui mừng:” Ca ca tẩu tẩu của muội sớm muốn dọn ra ở riêng, chỉ là bán rau thì không biết tới bao giờ mới mua được. Ca ca muội thậm chí còn ước ao được ở trong trạch viện trong thành nữa, đó là mong ước lớn nhất của huynh ấy.”

“ Thế thì tốt rồi, sau này chuyện làm ăn đi vào chính quy có thể gọi cả đệ đệ nàng tới, ta biết nàng thương nó nhất.” Lãnh Nghệ vẫn nhớ chuyện này:

Trác Xảo Nương nhún eo thi lễ:” Thiếp thay đệ đệ cảm tạ quan nhân.”

“ Người nhà cả cảm tạ cái gì?” Lãnh Nghệ cười ha hả, tuy nhiên là bề ngoài thôi, trong lòng đang lo thon thót, lần này sẽ phải đối diện với gia gia của vị tri huyện kia.

Không biết vị lão thái gia đó rốt cuộc hiểu tôn tử thế nào, nếu không cẩn thận để lộ tẩy hậu quả không thể nào tưởng tượng. Mặc dù Lãnh Nghệ đã qua được cửa ải Trác Xảo Nương rồi, y nhập vai cũng rất tốt, chưa từng có ai nghi ngờ gì. Nhưng đây là người nhà đây, người nhìn vị tri huyện kia lớn lên từ nhỏ đây, không thể lơ là.

Bởi thế suốt cả ngày hôm sau Lãnh Nghệ ở nhà môn làm việc mà tinh thần không tập trung được. Đến trưa về nhà trông cửa đã hớn hở báo:” Đại lão gia, lão thái gia tới rồi ạ.”

Lãnh Nghệ tức thì trở nên khẩn trương:” Tới khi nào, vì sao không bẩm báo ta?”

Trông cửa cười toe toét:” Tới chưa lâu ạ, phu nhân bảo tiểu nhân đi báo đại lão gia, nhưng mà lão thái gia không cho. Nói là không được ảnh hưởng tới công vụ của đại lão gia nữa.”

Lãnh Nghệ không nói với hấn nữa, rảo bước vào nhà, qua nhị môn, tới chính phòng, chỉ thấy một ông già người cao gầy, lưng thẳng, da nâu, trông phong sương lão luyện, râu tóc màu bạc rất đẹp. Ông già ngồi trên ghế tay cần chén trà trò chuyện với Trác Xảo Nương. Ngồi bên cạnh ông còn có một người trẻ tuổi mặc đoản sam vải thô, chân đi giày cỏ, mặt vuông vức, lông mày rậm như sâu róm, đang ngó nghiêng khắp nơi, vẻ mặt vừa háo hức, vừa tò mò.

Nghe thấy tiếng bước chân, ba người cùng quay đầu nhìn, Trác Xảo Nương vội đi ra đón:” Quan nhân, mọi người tới rồi.”

Sao lại có thêm một người chứ? Tên trẻ tuổi này là ai? Lãnh Nghệ tự trách, đúng rồi, sao có thể để ông già đi một mình chứ? Đương nhiên phải cử người đi theo. Chết, không nhận ra thì phiền.

Đầu thì tính toán, bước chân Lãnh Nghệ không thậm chí không có chút do dự hay nghi hoặc gì, đi nhanh vào nhà, trước tiên cười với người trẻ tuổi như thân thiết lắm, sau đó quỳ xuống trước mặt ông già có mấy phần giống mình:” Tôn nhi khấu kiến gia gia.”

“ Ấy dà, không được, không được.” Lão thái gia cuống lên kéo Lãnh Nghệ dậy:” Cháu à, giờ cháu là mệnh quan triều đình đấy, trừ hoàng thượng ra thì không được quỳ với ai hết, kể cả gia gia.”

Trách thì trách chứ ông già vui ra mặt.

Giọng điệu cung chiều này Lãnh Nghệ cảm nhận được ngay, cười toét miệng đỡ ông ngồi lại ghế:” Gia gia đi đường thuận lợi chứ?”

Ông đợi lão thái gia nói, chàng trai trẻ sau lưng đã trả lời:” Tốt lắm ca ca, không có tiền ca ca và tẩu tử gửi cùng, đệ còn chưa thể đi được. Một dải nhà ta bị lũ, hoa màu hủy cả rồi, may mà tiền của huynh gửi về, gia gia lấy một phần làm lộ phí, phần lớn để lại cho trong nhà, đủ dùng tới năm sau.”

Lãnh Nghệ nghe là biết đây là thân đệ đệ của mình, nhưng mà không biết tên là gì, xưng hô thế nào, cười ha hả cho qua trước, miệng cứ luôn mồm “tốt, tốt”.

Lão thái gia vui lắm, mở cái bọc hành lý trên bàn, lấy ra cái bọc nhỏ, mở ra bên trong có một cái hộp, trong hộp có cuốn sách mỏng, đưa cho Lãnh Nghệ:” Đây, cháu xem đi ... Biết gia gia tới chỗ cháu, tộc trưởng, chính là lão thái công của cháu bảo gia gia mang tộc phổ theo. Năm nay mới sửa lại đấy,

vì cháu đỗ đạt thăng quan đem về vinh dự cho cả tộc, tộc phở sửa lại ...”

(*) Nữ chủ nội, nam chủ ngoại, do vợ chủ trì việc trong nhà nên có giai đoạn gọi là nội nhân, khi gọi họ hàng bên vợ gọi là nội thân, nội huynh ở đây là anh bên vợ.

Chương 297: Lão thái gia tới rồi. (2)

Lãnh Nghệ nhận lấy cuốn sách xem ngay, với y đây là bảo bối nhanh chóng lật qua mấy trang, tới trang có tên mình, được tách hẳn ra một trang riêng, có cả tên Trác Xảo Nương. Còn tên y thì ghi rõ năm tháng nào đỗ đạt làm quan, phần quan chức vẫn ghi là tri huyện Âm Lăng.

Chỉ là đó không phải chỗ Lãnh Nghệ muốn xem, chủ yếu xem gia gia tên Lãnh Trường Bi, đệ đệ là Lãnh Phúc. Lãnh Nghệ thầm nghĩ, cái này tốt nhất phải đọc thuộc lòng, liền nói:” Gia gia, tôn nhi muốn giữ để đọc được không?”

“ Cái bản này vốn là để đưa cho cháu mà, gia gia viết thư gửi tộc trưởng, bao ông ấy, quan chức của cháu thay đổi rồi, phải sửa rồi, ha ha ha ...” Lãnh lão thái gia cười sung sướng lắm, cái tộc phở này ông thấy sửa càng nhiều càng tốt, đôi tay gầy guộc sờ nắn Lãnh Nghệ.” Ừ, rắn chắc, rắn chắc hơn trước nhiều rồi, chắc vất vả lắm hả Nghe tức phụ cháu kể, cháu suất lĩnh bách tính Ba Châu kháng lũ có công, được hoàng thượng thưởng cho đai lưng vàng hả?”

“ Dạ, đó là ân điển của hoàng thượng.”

“ Ha ha ha, tốt, tốt, thiên hạ bao nhiêu quan viên như thế, mấy ai có đồ ngự tứ ... Gia gia phải viết thư cho tộc trưởng, ha ha ha”

Lãnh Phúc hưng phấn nói:” Ca, cho đệ xem, cho đệ xem đi.”

Đừng nói là được đồ ngự tứ, thế gian mấy ai được nhận thánh chỉ, thế nên với người bình thường, đây là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Lãnh thái gia không nói chứ ông còn muốn xem hơn Lãnh Phúc.

Lãnh Nghệ bảo Trác Xảo Nương lấy chiếc đai ngự tứ ra, Trác Xảo Nương vâng lời, không bao lâu sau nàng đem ra một cái hộp màu vàng hoa văn mây và rồng, đặt trước mặt Lãnh Trường Bi mở ra, giọng không giấu được tự hào:” Gia gia, đây là đai lưng vàng mà hoàng đế thưởng cho quan nhân cháu.”

“ Cho đệ xem, cho đệ xem.” Lãnh Phúc láu táu vươn tay ra lấy:

Lãnh Trường Bi chưa xem, nào đến lượt hắn, đưa tay đánh chết một cái vào tay Lãnh Phúc, nào ngờ Lãnh Phúc cầm chưa chắc, chiếc đai tuột tay rơi xuống đất.

Hai ông cháu ba hồn bảy vía lìa khỏi xác, may sao Trác Xảo Nương luôn cẩn thận, nàng đỡ vội lấy.

Lãnh Trường Bi sợ toát mồ hôi lạnh, nhìn trái nhìn phải không có cái gì vừa tay, cầm cốc trà hất thẳng vào mặt Lãnh Phúc, giọng chưa hết run:” Cái thằng súc sinh này, nếu để rơi xuống đất xước xát mảy may gì thì đó là tội đại bất kính, chém đầu người, chém đầu cha mẹ người, chém luôn đầu gia gia người.”

May là trà nguội rồi, còn không nhiều, Lãnh Phúc sợ hãi quỳ sụp xuống khóc toáng lên:” Gia gia, cháu sai rồi, cháu không dám nữa.”

Lãnh Nghệ nhìn màn này mà dở khóc dở cười, cái đai này đâu có phải làm bằng ngọc mà dễ vỡ, leo lên tường thành ném xuống còn chả sao ấy chứ, đỡ tay kéo Lãnh Phúc lên:” Gia gia, không nghiêm trọng vậy đâu, Lãnh Phúc đứng lên đi.”

Lãnh Phúc lau nước mắt đứng dậy, ai ngờ nói một câu:” Ca, sao lại gọi tên đệ, huynh luôn gọi là Lão Nhị mà.”

Lãnh Nghệ hơi giật mình, song thân nhiên nói:” Gọi tên có gì không hay?”

Lãnh Trường Bi đang nóng, mắng xối xả:” Đúng thế, trước kia ở dưới thôn quê, gọi thế nào cũng được, giờ ca ca người giờ là mệnh quan triều đình, còn có cả đai lưng vàng ngự tứ, thân phận khác. Sao có thể xưng hô tùy tiện.”

Lãnh Phúc lại rớt rít nhận sai.

Lãnh Nghệ mừng hóm, y tính đúng rồi, quả nhiên có gia gia, chuyện đơn giản hơn nhiều, chỉ cần đỡ gia gia vui, đứa cháu này đang là niềm tự hào của tông tộc. Đừng nói mấy chuyện nhỏ nhặt, có khi làm chuyện thương thiên hại lý gì, ông sẽ là người bênh vực y đầu tiên.

Đợi Lãnh Trường Bi xem cái đai lưng chán chê, Lãnh Nghệ mới nói:” Xảo Nương, gia gia đi đường xa mệt rồi, chuẩn bị phòng ngủ chưa?”

“ Thiếp chuẩn bị rồi, nhưng gia gia không muốn ở đó.” Trác Xảo Nương đáp:

Lãnh Trường Bi quynh luyến đặt đai lưng vào hộp, sợ chẳng may hư hỏng gì thì không được:” Gia gia biết hai đứa có lòng hiếu thảo, nhưng mà làm thế không được, nếu gia gia chiếm phòng ngủ chính, để đai lưng này ở sương phòng, đó là đại bất kính. Cho nên gia gia ở sương phòng với Lão Nhị là được, cứ làm thế đi.”

Vì thế Trác Xảo Nương và Thảo Tuệ lại đổi phòng như cũ, nếu không sợ là ông không ngủ nổi.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên kết quả tốt hơn cả dự tính của Lãnh Nghệ, tiếng cười rộn rã khắp phòng. Lão thái gia hơi quê mùa, kiêng kỵ nhiều, nhưng là người hiểu tình lý, rất dễ chung sống.

Còn đệ đệ y thì đúng kiểu trẻ con nông thông điển hình ... rất ... rất đơn giản, đơn thuần ... thôi được rồi, nói thẳng ra là thẳng ngốc đi.

Trong nhà hiện giờ trừ phó dịch được triều đình thuê thì không có nha hoàn, những người này tới tối đều ngủ ở tiền viện không vào trong, vậy thì không có ai để chiếu cố lão thái gia, Lãnh Nghệ kiến nghị:” Buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn cơm, ăn xong tới chợ người, xem xem có nha hoàn mụ tử nào vừa ý, mua về một vài người.”

Lãnh Phúc tức thì cao hứng nói:” Ca ca, thế là đệ cũng có nha hoàn sai bảo như thiếu gia đại hộ rồi à?”

Chưa đợi Lãnh Nghệ nói gì, Lãnh Trường Bi đã vênh râu trợn mắt mắng:” Mày không có chân tay sao, không biết tự lo cho mình à mà phải cần người hầu hạ?”

Lãnh Phúc rụt cổ:” Ca ca nói mà, cháu có định để nha hoàn hầu hạ đâu.”

Lãnh Nghệ nói vào:” Đệ đệ thì thôi cũng được, nhưng gia gia đã tuổi cao rồi, nên hưởng phúc đi ạ.”

Lãnh Trường Bi vốn đang trợn mắt hung dữ với Lãnh Phúc, khi nói chuyện với Lãnh Nghệ lại hiền như bụt, vỗ vỗ mu bàn tay y:” Gia gia biết cháu hiếu thuận, nhưng ta sống bảy mươi tuổi rồi, chưa bao giờ để ai hầu hạ, không quen. Với lại gia gia khỏe lắm, không cần lo. Mua nha hoàn làm gì, trong nhà có phó tông triều đình phân phối, vậy là đủ dùng rồi ...”

Lãnh Nghệ vâng dạ:” Vâng, cứ theo gia gia mà làm ạ.”

Lãnh Trường Bi cao hứng lắm, có đưa cháu vừa giỏi giang vừa hiếu chuyện nghe lời thế này, có người làm ông nào không mát lòng mát dạ:” Còn nữa, tiền kiếm được không dễ, đừng tiêu bừa, đừng hơi chút ra quán ra hiệu, đắt lắm. Tức phụ của

cháu vốn giỏi nấu nướng mà, ở nhà ăn! Đỡ tốn! Nghe gia gia, không sai đâu.”

“Đa tạ gia gia khen thưởng, cháu lập tức đi làm cơm ở nhà ăn.” Trác Xảo Nương nhanh nhẩu đảm, đây há chẳng phải cơ hội để nàng lấy lòng lão thái gia, thế nên không để Lãnh Nghê kịp ý kiến:

Chương 298: Ông cháu dạo thanh lâu. (1)

Tay nghề nấu nướng của Trác Xảo Nương đúng là rất tốt, chỉ có món ăn thường ngày thôi nhưng vừa miệng dễ ăn. Lãnh Nghệ và Lãnh Phúc còn cùng lão thái gia uống vài chén rượu.

Ông cụ đúng khỏe lắm, ăn ba bát cơm đầy, ăn xong không muốn nghỉ, muốn đi xem chuyện làm ăn của cháu mình.

Lãnh Nghệ khuyên ông đi đường vất vả rồi, nghỉ ngơi rồi mai hẵng đi không muộn. Lãnh Trường Bi không ngồi yên được, lòng nóng ruột xem cửa hiệu của cháu mình, nói giao cho người ngoài không yên tâm. Lãnh Nghệ hết cách, đành bảo Thảo Tuệ dẫn lão thái gia và Lãnh Phúc đi mua vài bộ trang phục cao cấp, sau đó lấy thân phận đông gia tới mấy cửa hiệu kia. Lãnh Nghệ không tiện ra mặt nên không đi cùng.

Ba Châu lúc này toàn là nhà cửa mới xây, đường xá khang trang rộng rãi, nhộn nhịp tấp nập còn hơn trước thời điểm lũ lụt. Tốc độ khôi phục này thật khó mà tin nổi.

Ông cháu Lãnh Trường Bi, Lãnh Phúc cùng lắm mới chỉ lên huyện thành nhỏ ngang với huyện Âm Lăng, nào tới nơi phồn hoa như Ba Châu, ra đường một cái là hoa mắt không biết phương hướng nữa. Thảo Tuệ dắt đầu thì theo đấy, không dám rời nửa bước vì sợ lạc.

Đến một cửa hiệu bán trang phục, chủ quầy thấy Thảo Tuệ còn đích thân ra đón, Thảo Tuệ giờ khác xưa rồi mặc bộ váy xếp xanh nhạt, da trắng trẻo, mi cong thanh tú, nếu không phải mặt có chữ xăm thì không kém gì các tiểu thư danh gia.

Ai không biết mới dám coi thường chứ, ở Ba Châu này rất nhiều người biết nha hoàn của thông phán đại lão gia được hoàng hậu ban ngọc trâm còn xá tội, vì thế còn truyền tai nhau, nếu thấy một nữ tử tuy mặt có hình xăm của phạm nhân nhưng ăn mặc không kém gì nữ tử đại hộ thì nhất định đó là Thảo Tuệ, vì cả Ba Châu này duy nhất nàng có thân phận đặc thù như thế.

Có điều Thảo Tuệ ra ngoài làm việc đa phần đội cái mũ trùm khăn sa mỏng che đi dung mạo, tránh gây chú ý.

Chưởng quầy đích thân mang y phục ra cho ông cháu Lãnh Trường Bi.

Lãnh Trường Bi vừa sờ vào cái áo đã giật nảy mình, nói với Thảo Tuệ:” Cô nương, hay là thôi đi, ta mặc thế này là tốt rồi.”

Thảo Tuệ nhỏ nhẹ nói:” Lão thái gia, đây là chuyện đại lão gia dặn rồi, người cứ thay áo mới đi, không cần lo.”

Lãnh Trường Bi chưa móc tiền ra khỏi túi đã thấy xót xa:” Không lo sao được, phải tiêu tiền đây, vải tốt thế này phải mấy trăm đồng chứ không ít đâu.”

Chưởng quầy cười nịnh:” Lão thái gia, đây là đồ tốt nhất trong hiệu, 5000 đồng đây ạ.”

“ Úi da!” Lãnh Trường Bi vội vàng đặt cái trường bào xuống, lại sợ rơi xuống đất bị bẩn thì người ta sẽ bắt đền, đẩy sâu vào trong bàn. Thấy thằng cháu ngốc đã ướm lên người, ông dậm chân:” Thằng nhãi kia, mau cởi ra, thứ này bằng cả con lừa khỏe mạnh đây, chẳng may làm sao xem mày đền thế nào?”

Lãnh Phúc sợ quá, vội cởi ra trả lại.

Thảo Tuệ cười nói:” Lão thái gia, Nhị gia, đừng lo đây là cửa hiệu nhà ta đây.”

Lãnh Trường Bia và Lãnh Phúc hết hồn, ông cụ lấp ba lấp bắp nhìn cửa hiệu cơ man nào là những trang phục đẹp để cả đời ông chưa từng thấy qua, không dám tin:” Cửa, cửa nhà ta thật à?”

“ Vâng ạ.” Thảo Tuệ khéo léo nói nhỏ bên tai ông:” Lão thái gia, người xem, đại lão gia bây giờ thông phán đại lão gia, là hồng nhân trước mặt hoàng đế, người không mặc thể diện một chút, người ngoài sẽ trách đại lão gia, nói đại lão gia bất hiếu.”

“ Ấy thế thì không được rồi.” Lãnh Trường Bi bị nói trúng điểm yếu, ông sao có thể làm mất mặt cháu mình, chỉ là sờ lên áo mềm mượt, lại hơi ngán ngừ:” Hay là mặc cái rẻ chút, cái này để bán.”

Lãnh Phúc là tên nhanh mồm vô tâm, nói ngay:” Gia gia, đại ca bảo chúng ta thay thì chúng ta thay, Thảo Tuệ nói có lý, không mặc thể diện một chút, người ta coi khinh.”

Lãnh Trường Bi sống ngàn ấy năm hiểu điều này, nói cũng được, lúc ấy mới chịu thay trang phục mới.

Trước kia hai người chỉ mặc áo vải thô, vừa nặng vừa cứng vừa rậm người, còn là loại đoản sam, chỉ dài qua hông thôi. Nào đã bao giờ mặc trường bào sát đất thể này, ông tay áo rộng thế này, lại còn là vải tốt nhất nữa chứ. Mặc trên người nhẹ cứ như không mặc vậy, lại còn trơn, sợ không cẩn thận tuột khỏi người không chừng. Thành ra đi đứng thiếu tự nhiên, đi qua mấy con phố người toàn mồ hôi, rón rén đi cứ như hai tên trộm.

Đột nhiên Thảo Tuệ nói một câu tới rồi, hai người cùng dừng lại, ngẩng đầu lên chỉ thấy một ngôi nhà lầu cao hai tầng nguy nga, đại môn treo biển “Túy Hoa Âm”.

Lãnh Trường Bì có ít chữ nghĩa, lòng lắm bảm, cái tên này chẳng phải là chỗ ấy sao, ngẩng đầu lên một cái, quả nhiên thấy bên trong có mấy cô nương ăn mặc lòe loẹt đang õng ẹo cười đùa với nam nhân.

Quy công thấy Thảo Tuệ chạy ra đón:” Cô nương tới rồi.”

Thảo Tuệ nghiêm giọng nói:” Đi gọi ma ma tới đây, người đông gia phái tới quản lý chuyện làm ăn tới rồi, bảo bà ấy ra đón.”

Quy công cũng biết đông gia không rảnh quản lý, sẽ ủy thác cho người chiêu cố, họ đợi từ lâu, vội vàng khom người chào hỏi, sau đó gọi quy công khác tiếp đãi, mình đi tìm lão bảo.

Lãnh gia gia sống ở nông thôn, nhà cũng gọi là no ấm, nếu không chẳng thể nuôi Lãnh Nghệ đọc sách thi cử. Cơ mà chỉ vền vẹn là đủ no cái bụng, chứ tiền đâu mà đi thanh lâu. Trước kia chỉ đi ngang qua là nhiều, giờ đứng ở đợi sảnh, các cô nương như bướm xinh lướt qua lướt lại, gió thơm ngào ngạt. Ông cụ lúng túng không dám nhìn, Lãnh Phúc mặt đỏ rần nhưng mắt lão liên nhìn trộm.

Thảo Tuệ nói:” Lão thái gia, chúng ta tới hoa sảnh thôi.”

Lãnh Trường Bì luôn mồm nói được rồi chạy như bay vào hoa sảnh, đến khi đóng chặt cửa lại rồi mới thở dốc nói với Thảo Tuệ:” Đây, đây là thanh lâu à?”

“ Vâng, lão thái gia.” Thảo Tuệ che miệng cười đáp:

“ Cháu ta, nó là người đọc sách, là quan lớn ... làm sao, làm sao lại ...” Ông cụ lắp ba lắp bắp, định mắng Lãnh Nghệ mấy câu cơ, nhưng lời sắp ra tới miệng lại không đành lòng, tôn nhi bây giờ thân phận đã khác, không thể tùy tiện nói ra nói vào, có đánh mắng cũng phải về nhà đóng cửa lại rồi mới nói:

Chương 299: Ông cháu dạo thanh lâu. (2)

Thảo Tuệ khéo léo giải thích:” Lão thái gia, thanh lâu là nơi văn nhân sĩ tử thích tới ngâm thơ làm phú, đại lão gia cũng là văn nhân, mua nơi này là để kết giao với họ. Có điều đại lão gia chưa bao giờ tới đây, tiếp khách cũng là ở tửu lâu, không mời ca cơ, có cũng là để múa hát trợ hứng. Kỳ thực quan viên sở hữu thanh lâu không phải ít, chỉ là không ra mặt thôi, đều là để người nhà làm thay ... Cho nên mới mời lão thái gia tới, người làm việc vững vàng, có uy nghiêm, thấy không đúng là quản, chính là người lý tốt nhất.”

Không phải Thảo Tuệ nói thế để dỗ ông cụ, mà sự thực là như thế, không chỉ thanh lâu, mà đồ trường cũng thường có dính líu tới quan viên, đây là bí mật công khai ai có kiến thức một chút đều biết.

Nghe thế, lưng Lãnh Trường Bi thẳng lên, vuốt râu thò:” Đúng đúng, ta thấy không ít người mặc nho phục đi vào, rõ là văn nhân. Lão hủ năm xưa cũng học tư thực vài năm, coi như là nửa văn nhân. Giúp tôn nhi quản thanh lâu là hợp lý.”

Lãnh Phúc nghe mà cười tới muốn nở hoa trên mặt, luôn mồm phụ họa:” Cháu cũng học tư thực vài năm, cũng là nửa văn nhân, giúp ca ca quản lý nơi này.”

Lãnh lão thái gia là người từng trải, tất nhiên đi guốc vào bụng hủ:” Gia gia nói trước, tiểu tử ngươi đừng có ý đồ với các cô nương ở đây, thò không ăn cỏ gần hang, nếu làm trái, ta đánh gãy chân chó.”

Lãnh Phúc không đến nổi ngốc, ưỡn ngực làm vẻ chính nhân quân tử.” Gia gia cứ yên tâm đi, vừa rồi cháu chẳng thèm nhìn một cái.”

“ Không nhìn à?” Lãnh Trường Bi hừ lạnh:” Mắt sắp rớt ra khỏi tròng rồi, tưởng ta già mắt kém à?”

“ Gia gia, giờ ca ca cháu là quan lớn rồi, cháu là nhân vật có vai có vế, phải đại gia khuê tú mới xứng với cháu, sao có chuyện lêu lổng với nữ tử phong trần?”

“ Người biết thì tốt. Ta cảnh cáo người, ca ca người nâng đỡ người, người phải biết trân trọng, nếu làm chuyện gì ảnh hưởng tới ca ca người, ta đánh gãy cái chân chó.”

Thảo Tuệ nghe hai ông cháu nhà này trò chuyện cứ che miệng cười suốt, khi nghe thấy có tiếng gõ cửa mới đi ra mở.

Lão bảo cười tươi như gió xuân, eo đong đưa như rần nước đi vào, hai tay đặt bên hông nhún người thi lễ:” Lão thái gia, lão thân tới hành lễ ạ.”

Lão Trường Bi tức thì làm vẻ mặt trang trọng uy nghi, vuốt râu thông thả nói:” Người là lão bảo đây à?”

Hai từ lão bảo này tất nhiên khó nghe, người ta đều gọi là ma ma, có điều lão bảo chẳng để bụng, khẽ phát khản thom:” Vâng ạ, lão thái gia sau này có gì cứ sai bảo.”

Lãnh Trường Bi gật đầu, tuy Lãnh Nghệ mời ông tới giúp quản lý, nhưng ông chưa bao giờ tới thanh lâu, chỉ biết có nơi như thế, rốt cuộc thế nào không rõ. Vậy sao quản lý được, nhưng gừng càng già càng cay, ông cụ ung dung bảo:” Trước tiên dẫn ta đi xem một vòng đã.”

“ Dạ, mời lão thái gia.” Lão bảo đi trước dẫn đường, rồi hoa sảnh, trước tiên đi quanh tầng một, vừa đi vừa khoe:” Lão thái gia, bây giờ mới là buổi chiều, khách chưa đông, đợi tới

tới khách tới nhiều đến mức các cô nương chiếu cố không xuê.”

“ Nếu không đủ cô nương phải làm sao?” Lãnh Phúc mắt muốn dán vào mông lão bảo, lão bảo mới ngoài ba mươi, xinh đẹp và sắc sảo, dáng vẻ thướt tha rung động lòng người, tuy khóe mắt có nếp nhăn, tuy son phấn hơi đậm, nhưng vẫn nhìn ra thời thiếu nữ ắt là mỹ nhân hiếm có:

Lãnh Trường Bi gõ cốc một cái lên đầu:” Không có quy củ, ta đang nói chuyện, ai cho người xen vào?”

Lãnh Phúc ôm đầu không dám nói nữa.

Lão bảo áp giọng nói:” Nếu không đủ phải mượn cô nương ở thanh lâu khác ứng phó, kiếm được tiền phải chia họ ba phần.”

Ông cụ Lãnh Trường Bi cứ nghe thấy mất tiền là nhú mày:” Thế không tốt, thế chẳng phải người ta kiếm mất sao?”

“ Đúng đấy ạ.” Lão bảo gặp người đồng cảm, tuân một tràng:” Lão thân đã nói với Thảo Tuệ cô nương, mua thêm ít cô nương nữa, cả Ba Châu này, chỗ chúng ta làm ăn tốt nhất, nên mở rộng mới được. Nhưng mà đông gia không cho, nói là thế là đủ, giờ lão thái gia tới thì tốt quá, lão thái gia làm chủ, chúng ta tuyển thêm cô nương ...”

Lãnh Trường Bi nào bao giờ quản chuyện như thế, không biết đúng hay sai, nhưng mà cháu mình không cho ắt nó có dụng ý, hắng giọng một cái:” Không vội, ta xem xong đã.”

“ Dạ.” Lão bảo cố ý lấy lòng, đợi dẫn đi xem vòng quanh biết quy mô rồi, liền mời hai ông cháu họ tới một gian phòng xa hoa, bảo các cô nương chưa tiếp khách tới gặp mặt:

Thế là một đám cô nương oanh oanh yến yến kéo vào, riu ra riu rít không ngừng, đã thế nàng nào nàng đẩy hết sức bạo dạn, ra sức dán thân thể mềm mại vào hai người, giọng ngọt

như mật, đủ mọi dáng vẻ muôn hình vạn trạng làm người ta quên cả đông tây nam bắc.

Lãnh Trường Bi là người từng trải, tôn nhi đã lớn rồi, chẳng mấy chốc có tăng tôn tới nơi, lại già thế này, người lằng lằng đây, song vẫn trụ nổi. Lãnh Phúc lớn thế này chưa từng nắm tay nữ nhân, trước mắt lúc này nào mông nào ngực, náo gương mặt tươi như hoa ... Chỉ thấy máu sôi sùng sục, đủ mọi ý nghĩ vờn quanh trong đầu, người dờ dẫn, miệng toét ra mắt kiểm soát, đến nói cũng không nói nổi, nước dãi chảy ròng ròng.

“Đủ rồi! Đứng sang bên.” Thảo Tuệ quát giải vây:

Đám cô nương cười khúc khích đứng thành hàng, Lãnh Trường Bi nhìn thẳng cháu mặt chỉ chít dấu son, ngơ ngơ ngẩn ngẩn như bị lấy mất hồn, vỗ tay vịn ghế:” Tỉnh lại, nhìn cái mặt người kia, khác gì đít khi không? Lấy nước lau cho nó, còn ra thể thống gì?”

Tức thì có cô nương cười khúc khích đi ra, bọn họ nhìn cái là biết ngay Lãnh Phúc là chim non, nên bọn họ mới cố tình trêu chọc như vậy.

Lãnh lão thái gia nhìn kỹ đám cô nương này, trong con mắt ông già nhà quê quen nhìn nữ nhân không đen đúa thô kệch, ở đây đương nhiên toàn cô nương đẹp như hoa. Trong lòng không khỏi nghĩ, có nhiều cô nương thế này, Lão Nhị không lo không có tôn tức phụ rồi. Ý nghĩ này vừa sinh ra tự mắng bản thân, đây là nữ tử phong trần, sao có thể cưới về nhà. Có cưới phải cưới đại gia khuê tú mới đúng.

Trong lòng không khỏi phôi phới, sáng nay đi đường còn chắt bóp từng xu không dám tiêu bừa, thế mà bây giờ đã nghĩ chuyện kiếm đại gia khuê tú là tôn tức phụ. Đều là tôn nhi giỏi giang, tổ tiên tích đức, lần sau về phải xây lại mộ tổ.

Chương 300: Ông cháu dạo thanh lâu. (3)

Xem hết tầng một lại tới tầng hai.

Đến tầng hai, lão bảo đẩy cửa một gian phòng, chỉ thấy một thiếu nữ ngồi sau chiếc đàn cổ kính, đoan trang tú lệ, hai bàn tay trắng trẻo thanh thoát đang lướt như múa trên dây đàn, âm thanh réo rắt truyền ra.

Lãnh Trường Bi và Lãnh Phúc tức thì cứng người, đứng ở đó như tượng, cô gái này toàn thân thanh xuân phơi phới, ăn mặc cao nhã kín đáo, không có chút vị phong trần nào, nói là tiểu thư quan gia thì họ cũng tin.

Lão bảo khoe mắt nhìn ai ông cháu, tùm tùm cười gọi:” Tiểu Thúy, tới đây bái kiến lão thái gia và Nhị gia.”

Thiếu nữ thu lại tiếng đàn, tay hơi nâng váy tha thướt đi tới, giọng như tiên âm:” Tiểu Thúy bái kiến lão thái gia, bái kiến Nhị gia.”

Lãnh Trường Bi như bị hớp hồn, đưa tay ra đỡ, nhưng cánh tay khô gầy vừa chạm vào ống tay áo nàng đã rút lại như trúng phải sắt nóng:” Cô nương, không cần đa lễ.”

Lãnh Phúc cũng rối rít nói:” Đúng, đúng, đúng ... Không cần đa lễ, không cần đa lễ ... Tại hạ tên Lãnh Phúc, cô nương sau này cứ gọi tên ta là đủ, không cần gọi Nhị gia.”

Tiểu Thúy vẫn cúi đầu không nhìn hấn, thẽ thọt nói:” Tiểu Thúy không dám.”

Lãnh Phúc cảm thấy mình lạc tới tiên cảnh rồi, toàn thân lâng lâng, đầu óc không điều khiển nổi cái mồm nữa.” Tiểu Thúy cô nương, không biết nhà cô ở đâu, song thân liệu còn khỏe ...”

Đây là tiết tấu cưới tức phụ, Thảo Tuệ ho khẽ một tiếng cắt ngang:” Lão thái gia! Nhị gia, chúng ta nên đi tiếp, còn nhiều cô nương lắm.”

Lão Trường Bì sực tỉnh nhớ ra nơi này là đâu, gật đầu:” Đúng, đúng, đi tiếp.”

Các cô nương trên lầu đều có phòng riêng, có cả nha hoàn hầu hạ. Mỗi phòng đều rất lớn, phải đi qua hành lang dài mới tới phòng khác. Thế nhưng hôn vía của Lãnh Phúc đã để lại phòng vừa rồi, đi sau lưng gia gia cầu khẩn:” Gia gia, cháu thấy Tiểu Thúy là cô nương tốt, xinh đẹp, đoan trang lại ngoan ngoãn. Gia gia, ông nói với ca ca, cho cháu cưới Tiểu Thúy đi.”

Lãnh Trường Bì cũng cực kỳ hài lòng với Tiểu Thúy, trong mắt ông đó là cô nương có lễ nghi phép tắc, hẳn là xuất thân gia giáo, vượt râu gặt gù:” Ừ, đợi ông về nói với ca ca cháu.”

Lão bảo theo sau nín cười đến khổ, mặt nhăn nhó như táo bón lâu ngày. Thảo Tuệ vội nói:” Nhị gia, đừng nói chắc như thế.”

Lãnh Phúc dứt khoát:” Ta cưới Tiểu Thủy là cái chắc rồi Gia gia, nhất định phải nói với ca ca nhé, ca ca luôn nghe gia gia nhất, chỉ cần”

Vừa nói tới đó thì lão bảo đã mở cửa căn phòng bên cạnh ra, tức thì âm thanh phát ra từ miệng Lãnh Phúc ngưng bật. Chỉ thấy một cô nương đang ngồi đó, tay cầm chiếc lược, nhẹ nhàng chải dọc theo mái tóc, mỗi một động tác đều toát lên vẻ ôn nhu vô hạn, đôi mắt sáng long lanh như nước hồ thu với làn

mi dài như mỏng, làn da trắng như bạch ngọc, tư thái yếu điệu thướt tha, như trầm ngư lạc nhạn, cao nhã vô cùng. Vừa rồi Tiểu Thúy đã rất xinh đẹp, nhưng so với cô nương này như thôn cô so với thiên kim tiểu thư, thiếu một phần khí chất đài các cao sang.

Lãnh Trường Bi cũng nhìn tới mắt hờn, khi nghe thấy tiếng ho của Thảo Tuệ mới lắp bắp:” Cô nương này cũng là của nhà ta à?”

Nữ tử đó nghe thấy, mày liễu cau lại, mắt phượng liếc sang.

Lão bảo gọi:” Hương Ngưng, đây là đông gia lão thái gia và Nhị gia, tới tiếp quản chuyện làm ăn, mau tới chào đi.”

“ Hương Ngưng bái kiến lão thái gia và Nhị gia.” Hương Ngưng đi tới thi lễ, chỉ là thần tình đạm bạc, như xa cách ngàn dặm:

Lãnh Phúc bị hớp mắt hờn, lẩm bẩm:” Nàng là Hương Ngưng à, ta là Lãnh Phúc, tên nàng dễ nghe quá, nàng là người ở đâu”

Thảo Tuệ lần này rút kinh nghiệm, không đợi Lãnh Phúc hỏi thăm song thân người ta đã nói với Lãnh Trường Bi:” Lão thái gia, bên này ạ.”

Nói rồi ngay luôn lờ Lãnh Phúc đi.

Lãnh Phúc vội vàng đuổi theo hai người ánh mắt lưu luyến nhìn cánh cửa đã đóng lại, muốn sửa lời nói với Lãnh Trường Bi, để ca ca gả Hương Ngưng cho hấn, hấn không cần Tiểu Thúy nữa. Chỉ là Hương Ngưng lãnh đạm quá chẳng để ý tới hấn, nên hấn không yên tâm, chạy theo Thảo Tuệ, hỏi nhỏ:” Này, ta hỏi nhé, cô nương trên lầu sao lại không nhiệt tình như cô nương dưới lầu vậy?”

Thảo Tuệ mím môi cười:” Cô nương phía dưới biết nói biết cười biết uống rượu là được, cái người ta bán là thân thể,

đương nhiên phải nhiệt tình. Cô nương bên trên thì cảm kỳ thi họa ca vũ đều tinh thông, cơ bản chỉ bán nghệ không bán thân, trừ khi bản thân người ta muốn, nếu không thì không thể ép.”

“ Thế là sao? Chắc là không ai tìm họ nên họ không kiếm được tiền hả?”

“ Nhị gia sai rồi, họ chính là cây sinh tiền của thanh lâu! Những công tử ca dư tiền, nhưng thương cổ phú hào học đòi phong nhã thích tìm các nàng nhất. Người bỏ ngàn vàng mua một nụ cười mỹ nhân nhiều lắm, cho nên Nhị gia phải khách khí với họ mới mong họ kiếm tiền cho ngài.”

Lãnh Phúc làu bàu:” Toàn là tiền của đại ca, có phải của ta đâu.”

Lãnh Trường Bi vung tay bộp cho hắn một cái:” Thằng nhãi ranh này, ngươi không biết cái đạo lý sông lớn nước dâng thì sông nhỏ mới đầy à? Đại ca ngươi có cái ăn thì trong bát ngươi mới không trống chứ?”

Lãnh Phúc xoa đầu ngượng nghịu:” Cháu biết, cháu chỉ thuận miệng thôi mà.”

Tiếp theo bọn họ gặp tất cả các cô nương trên lầu một lượt, làm Lãnh Trường Bi và Lãnh Phúc nhìn tới hoa cả mắt. Cuối cùng Lãnh Phúc không biết ai đẹp nhất, mình nên bảo gia gia nói với đại ca, gả ai cho mình.

Tiếp đó sổ sách đem tới, Thảo Tuệ ở bên giải thích, nhưng cả hai người nghèo quen rồi làm gì thấy nhiều tiền như vậy, nghe chỉ biết gật đầu. Xem xong ấn tượng duy nhất của họ là, nhiều tiền quá.

Xem xong thanh lâu, Thảo Tuệ dẫn họ đi xem hiệu buôn gạo.

Với Lãnh Phúc mà nói, xem cái này vô vị hơn xem thanh lâu nhiều, trừ gạo chỉ thấy gạo. Với Lãnh Trường Bi thì tìm

đập mạnh hơn cả lúc nhìn giai nhân tuyệt sắc, người già như ông trải qua nhiều chuyện rồi, trong nhà có lương thực là thấy yên tâm nhất, ông cụ kiểm tra rất cẩn thận, còn vốc gạo ăn thử, có chút sạn chút sỏi lẫn trong là mắng ngay, khiến chương quây hiệu gạo toát mồ hôi.

Chương 301: Nhà ta không kinh doanh cái này.

Tiếp đó Thảo Tuệ tiếp tục dẫn ông cụ và Lãnh Phúc đi xem tiệm cầm đồ, tơ lụa ..v..v..v.. Cuối cùng là tới đồ trường.

Vừa thấy đồ trường còn chưa vào trong mà Lãnh Phúc đã lên tinh thần, mắt tròn xoe, con ngươi đảo như rang lạc, lỗ mũi nở to thở mạnh, hận không thể lao ngay vào đó .

Thảo Tuệ khẽ hắng giọng hỏi:” Nhị gia, ngài đang nhìn cái gì thế?”

Lãnh Phúc quay đầu đi chỗ khác, làm bộ ngơ ngác che đậy:” Có nhìn cái gì đâu!”

“ Nhị gia, lão gia nói rồi, người trong nhà tuyệt đối không được vào chiếu bạc.”

“ Ta không muốn chơi bạc, ta chưa bao giờ đánh bạc. Ta nói thật, ta còn chưa từng vào đồ trường, cho nên ta tò mò muốn xem người ta đánh bạc thế nào?”

Thảo Tuệ cau mày cảm giác tên này không tin được, nói với Lãnh Trường Bi:” Lão thái gia, chúng ta vào thôi chứ?”

Lãnh Trường Bi rất ghét đồ trường cho nên ông chỉ đứng ngoài chứ không vào. Không ngờ nhà mình lại kinh doanh cái này, chẳng những không vào mà còn xoay người đi luôn, đúng đúng nổi giận với Thảo Tuệ:” Kinh doanh cái gì không được mà lại kinh doanh cái này, bao nhiêu người vì nó mà nhà tan cửa nát rồi! Không được, ta phải về nói với lão đại, không thể làm như thế.”

“ Lão thái gia, đồ trường cũng chỉ là một nơi kinh doanh thôi, chúng ta không làm thì người khác làm mà.”

“ Ai làm ta mặc kệ, Lãnh gia không được phép làm.”

Thảo Tuệ không dám nói nữa, ông cụ tức giận chân đi rất nhanh, nó phải chạy mới theo kịp, Lãnh Phúc tiếc nuối vô hạn.

Họ về tới nhà thì Lãnh Nghệ đã từ nha môn về, đang trò chuyện với Trác Xảo Nương, Lãnh Nghệ thấy Lãnh Trường Bi mặt sa sầm là biết có sai sót gì rồi, vội đi lên đón, cười nịnh:” Gia gia về rồi ạ? ... Người ngồi nghỉ.”

Lãnh Trường Bi ngồi xuống một cái là nói ngay:” Gia gia là người thẳng tính, không vòng vèo, vừa rồi ta xem hết rồi, cái khác không có gì, cả thanh lâu cũng không sao cả, các cô nương ở nơi đó đa phần là người tốt, vạn bất đắc dĩ mới phải vào đó. Chỉ có đồ trường là không được, lý do gì thì ta không cần nói cháu cũng biết, cháu học nhiều là quan viên triều đình, hiểu nhiều hơn ta. Ta chỉ nói một câu, đóng cửa đồ trường, đó là thứ hại người, cháu có nghe không?”

Thảo Tuệ mang trà lên, ý đồ làm ông nguôi giận:” Lão thái gia uống trà đã ạ ... Đồ trường kiếm được rất nhiều tiền”

“ Kiếm được cả ngọn núi vàng cũng không thể mở.” Lãnh Trường Bi đứng bật dậy:” Các ngươi chưa thấy những người vì mê mãi cờ bạc mà làm cả nhà tan nát, ta thì thấy nhiều rồi! Được, các ngươi không muốn đóng cửa, ta không ép, ta về, khỏi phải nhìn cho chướng mắt ... Lão Nhị, dọn đồ, đi!”

Lãnh Phúc không muốn, nhưng phải vâng lời.

Trác Xảo Nương vội đỡ tay Lãnh Trường Bi:” Gia gia, có chuyện gì thương lượng được mà, sao nói đi là đi, người cứ ngồi đã, quan nhân không nói là không nghe mà.”

Ông cụ vẫn giận lắm:” Ta nói là đóng cửa, không phải là bán, nghe không, nói đi.”

Lãnh Nghệ chưa đáp Lãnh Phúc đã nhảy vào:” Gia gia, đồ trường to như thế mà đóng cửa thì lỗ vốn à?”

“ Người hiểu cái rắm.” Lãnh Trường Bi chỉ mặt chửi:” Bán cho người khác còn không phải vắn hại người à, gia gia người cả đời tuy nghèo, nhưng sống đàng hoàng, không làm chuyện hại người.”

Nói rồi tiếp tục đi.

Lãnh Nghệ trước kia mua đồ trường là vì nơi này dễ hút tiền sắt, giờ nếu gia gia đã ký hủy thì đóng cửa cũng được, vừa vặn lấy lòng ông, với y mà nói kinh doanh cái gì cũng giống nhau thôi, sòng bạc cũng như cái khác không có gì đặc biệt, vì thế quả quyết nói:” Gia gia là người đứng đầu trong nhà, người nói sao thì là vậy. Nghe gia gia đi, đóng cửa, làm kho chứa lương thực.”

Tất cả đều chấn kinh, Lãnh Trường Bi dừng chân, quay lại hỏi:” Đóng cửa thật chứ?”

“ Thật à!” Lãnh Nghệ nói chắc nịch:” Tại cháu ít tuổi, chưa hiểu lợi hại trong đó, giờ gia gia nói cho, cháu hiểu rồi, thứ hại người đó quyết không thể giữ.”

Lãnh Trường Bi vuốt râu:” Tốt tốt, vẫn là cháu ngoan của gia gia, chưa bị tiền che mắt.”

Lãnh Nghệ đưa tay ngăn Thảo Tuệ, không cho nó nói thêm:” Muội đi làm đi, đóng cửa ngày hôm nay, hỏa kế nào muốn ở lại thì giữ, không muốn thì cho tiền đi kiếm việc khác! Cứ thế!”

Thảo Tuệ tiếc lắm, nhưng đành làm theo.

Lãnh Phúc mồm chưa khép lại được:” Ca ca, huynh không tiếc à?”

“Thứ tiền hại người, có gì mà tiếc. Gia gia nói đúng, trước đó ta suy nghĩ không chu toàn, gia gia là người đứng đầu trong nhà, càng phải nghe, nhà chúng ta không kinh doanh cái đó.”

Lãnh Trường Bi nghe câu này dễ chịu lắm.” Ừ, có điều gia gia phải làm rõ, chuyện làm ăn này là của phu thê người, không phải của Lãnh gia, không ai có phần trong đó! Cái này không thể loạn.”

Lãnh Nghệ chính là có ý đó, không ngờ ông cụ thấu tình đạt lý như vậy:” Gia gia, người trong nhà cả, phân chia rõ làm gì?”

“Không!” Lãnh Trường Bi cắt lời y:” Người cho chúng bao nhiêu là ý tốt của người, chuyện làm ăn này là của phu thê người, không kẻ nào được nảy lòng tham Đặc biệt là người, Lão Nhị, người mà dám tùy tiện tiêu một đồng của ca ca người, ta đánh gãy cái chân chó, nghe chưa?”

Lãnh Phúc mới một ngày đã bị dọa đánh gãy chân chó không biết bao lần, uể oải đáp:” Nghe rồi ạ.”

Lãnh Trường Bi bấy giờ mới chịu ngồi trở lại, bảo Lãnh Nghệ:” Gia gia tuy không biết làm ăn, nhưng giúp người trông coi thì vẫn làm được, thấy cái gì chướng mắt gia gia quản ngay. Người yên tâm lo công vụ, không cần để ý. Có điều sổ sách gì đó thì gia gia không hiểu, để tức phụ người quản đi, Thảo Tuệ còn nhỏ mà rất giỏi đấy, có thể trông cậy.”

Lãnh Nghệ vâng dạ, bảo sao nghe vậy làm ông cụ vui lắm.

Vậy là một phong ba chưa thành đã mây tan mưa tạnh, trong nhà vui vẻ trở lại. Lãnh Phúc ngồi bên cạnh Lãnh Trường Bi, thấy gia gia nói hết chuyện nọ tới chuyện kia, chẳng nhắc gì tới chuyện của mình, lòng như lửa đốt, nhưng không dám nói. Đợi khi Thảo Tuệ trở về, ra sức nhảy mắt ra hiệu với nó.

Thảo Tuệ thông minh thế nào, nhìn bộ dạng sốt ruột của hấn là hiểu ý ngay, coi như câu truyện đùa kể:” Ty phu, lúc ở Túy Hoa Âm, Nhị gia thấy các cô nương đều hài lòng lắm, còn nói muốn tìm tức phụ trong số đó đấy ...”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Chương 302: Lương thực bị trộm.

Mặc dù Thảo Tuệ kể chuyện ở Túy Hoa Âm chỉ là đùa thôi, nó hoàn toàn không nghĩ Lãnh Phúc có khả năng cưới cô nương ở đó, Trác Xảo Nương thì hết sức nghiêm túc, nàng không thích nơi đó:” Nhị đệ đừng gấp, hôn sự của đệ ta sẽ để ý, nếu không ta đi tìm bà mai ngay.”

Lãnh Phúc xua tay:” Không, không cần ạ, tẩu tử, cô nương ở Túy Hoa Âm tốt lắm rồi.”

Trác Xảo Nương khuyên giải:” Tốt mấy cũng là cô nương thanh lâu, giờ ca ca đệ hay dở gì cũng là thông phán một phủ, đệ là thân đệ đệ của chàng, nếu cưới nữ tử thanh lâu truyền ra ngoài không hay.”

“ Không sao, đệ không để ý tới mấy chuyện ...” Lãnh Phúc tỏ ra rất khoáng đạt ai dè bì Lãnh Trường Bi cho một bọp:” Gia gia, sao lại đánh cháu?”

“ Thằng nhãi không hiểu chuyện, đã không giúp ca ca kiếm tiền thì thôi, còn định làm ca ca người mất mặt à?”

“ Chính gia gia nói ...”

“ Nói cái gì? Nói cái gì chứ hả?” Lãnh Trường Bi quát át lời thằng cháu, ông cụ cũng hơi xấu hổ, lần đầu thấy một cô nương xinh đẹp như thế, đúng là có ý mang về nhà, nhưng mà sau đó thấy nhiều rồi nên liền mất giá. Hơn nữa đi một vòng xem hết sản nghiệp trong nhà, tầm nhìn cũng khác, lại cho hẳn thêm cái bọp gáy nữa, mắng không cho Lãnh Phúc kịp mở

miệng:” Người không cần nói gì nữa, ca ca ngươi vừa là mệnh quan triều đình, lại có sản nghiệp còn lo không có hôn sự à?”

Lãnh Phúc chỉ biết tủi thân xoa đầu, lúc trước còn kén chọn giữa Tiểu Thúy, Hương Ngưng hay Hàn Mai, giờ thì hay rồi cơ hội kén chọn cũng chẳng có.

Đúng lúc này trông cửa chạy vào báo:” Đại lão gia, Tổng bộ đầu tới, nói có chuyện khẩn cấp ạ.”

Lãnh Nghê vội cáo lỗi với gia gia rồi ra tiền sảnh.

Tổng bộ đầu đang đi đi lại lại trong phòng, vừa thấy Lãnh Nghê tới, vội bẩm báo:” Đại lão gia, lương thực chân tai có vấn đề rồi, thiếu tới 6000 thạch.”

“ Cái gì?” Lãnh Nghê thất kinh, tưởng nghe chưa rõ:” Thiếu bao nhiêu?”

“ 6000 thạch ạ, vừa rồi ti lương chạy đi báo, bọn họ phát hết lương thực rồi, nhưng dựa trên sổ sách mà nói còn 6000 thạch lương mới đúng.”

Đây không phải chuyện nhỏ, Lãnh Nghê không kịp quay lại chính sảnh lấy quan mạo, cứ thế dẫn Tổng bộ đầu tới kho hàng nha môn.

Ti lương đang mờ mờ hồ hồ đứng trước nhà kho rộng quất tháo, một đám ti lại cúi đầu, không dám ho he gì.

Lãnh Nghê chạy nhanh tới hỏi:” Có phải thiếu 6000 thạch lương không? Đã kiểm tra kỹ chưa?”

Ti lương chấp tay thi lễ:” Vâng ạ, tiểu nhân đã đối chiếu ba lần rồi.”

“ Lúc giao nhận với triều đình có kiểm kê rõ ràng không?”

“ Có ạ, không chỉ chúng ta kiểm kê, triều đình lúc giao lương thực cũng kiểm kê rõ ràng, không sai được.”

Lãnh Nghệ trầm ngâm, đưa ra kết luận:” Vậy là lương thực mất trong tay chúng ta chúng ta à?”

Ti khổ đã mở hết kho lương, đều trống cả, chỉ có cái cuối cùng có vài chục bao trong góc. Lãnh Nghệ thì xem ổ khóa đồng cực to, không có dấu vết cạy khóa, cơ mà loại khóa thô sơ này muốn mở không khó, không có dấu hiệu không có nghĩa là không bị người ta mở ra.

Xem xét một lượt, cuối cùng tìm thấy góc tường bao nhà kho ở vị trí vắng vẻ có cái lỗ lớn, rất mới, trên mặt đất có vết tích có thứ nặng bị kéo qua lỗ, Lãnh Nghệ sai người lần theo dấu vết để lại truy tìm.

Ti khổ trông mà lỗ hổng đủ lớn cho một người trưởng thành khom người đi qua, nổi khùng quát tháo:” Trông kho đâu, ai là người trông coi? Gọi tới cho ta.”

Ti lại vội vàng chạy đi tìm mấy người phụ trách trông coi nhà kho, vừa tới nơi thấy cái lỗ lớn trên tường bao thì ai nấy tái mặt, rối rít nói:” Hôm qua bọn tiểu nhân tuần tra thì không có cái này.”

Lãnh Nghệ hỏi đám người đó:” Hôm qua người tuần tra lúc nào?”

“ Canh hai ạ.”

“ Sau đó tới phiên ai?”

Ti lương mặt như đưa đám:” Thông phán đại nhân, theo quy củ thì ban đêm không cần tuần tra, dù sao các đây cũng là nha môn ai mà dám Chuyện này, tiểu nhân đáng chết ...”

Nói tới đó lại dừng dừng nổi giận đá người:” Các người, các người làm ăn kiêu gì thế? Ai bảo các người ban đêm không đi tuần tra, giờ bị trộm nhiều lương thực như thế, các người đi mà đèn.”

Mấy người trông coi khóc như cha chết, bọn họ biết trong kho mất rất nhiều lương thực rồi, làm sao mà đèn nổi, cầu xin luôn mồm.

“Im hết!” Lãnh Nghê quát át đi, hỏi:” Hôm qua các người ngủ ở đâu?”

Đám trông kho chỉ căn phòng ở đại môn:” Bọn tiểu nhân ngủ ở đó.”

Từ đại môn tới nơi này phải mấy trăm bước, bên này đào bên kia không nghe thấy là bình thường.

Lãnh Nghê ngồi xuống xem xét chỗ bị người ta đào tường, tường bao làm bằng gạch xanh, gạch được cạy ra sau đó xếp lại qua loa, hẳn là trì hoãn thời gian bị phát hiện. Y cảm giác có gì đó không đúng, 6000 thạch gạo đưa qua lỗ hồng này trong một đêm cần mấy chục người, nhưng dấu vết để lại quá ít, không giống có nhiều người như vậy, làm sao đối phương mang đi hết được, tay đang cầm viên gạch tiện tay ném lên ném xuống, chợt mắt sáng lên quát đám trông kho:” Cởi hết giày của các người ra.”

Đám trông kho không hiểu Lãnh Nghê muốn họ cởi giày làm gì, nhưng không dám không nghe.

Lãnh Nghê cầm mấy đôi giày lên, xem kỹ từng cái, sau đó nhìn chủ nhân một đôi trong đó, cười lạnh:” Chính là người đào tường.”

Người đó như bị sét đánh lùi lại rồi rít xua tay:” Không phải tiểu nhân, không phải tiểu nhân.”

“Hừ, nói cho người biết khi nước lũ kéo tới, vì đại môn ngăn cản, cho nên bùn tràn vào sân ít hơn nhiều, còn bên ngoài gần như bị bùn lấp hết, thế nên tường bao từ đó khác biệt trong và ngoài.” Lãnh Nghê cầm viên gạch lên:” Nhìn đi, viên gạch này có hai mặt, một mặt vẫn còn dính vết bùn, còn một mặt

không, mà chỗ dấu vết bị đào lại ở mặt không có bùn, điều này nói lên cái gì?”

Ti lương không ngốc, vừa nghe Lãnh Nghê nói liền vỡ lẽ, hùng hổ chất vấn người kia:” Bức tường này bị đào từ bên trong chứ không phải bên ngoài! Người, nói mau, lương thực đâu?”

“ Không phải tiểu nhân.” Trông kho kia quỳ sụp xuống:” Không phải tiểu nhân, tiểu nhân luôn ở trong phòng, không biết gì cả.”

“ Thế à?” Lãnh Nghê lật đế giày lên chỉ:” Tuyến đường tuần tra của các người là ở bên trong tường bao, cho nên giày của các người chỉ có bụi, không có bùn. Duy nhất đế giày người có bùn, vì khi đào xong tường thì người chui qua bên kia, nên bị dính vào, còn dám cãi?”

Chương 303: Điều vì tham mà gây họa. (1)

Tất cả những người trông kho khác đều hoảng hốt nhìn lại giày mình rồi nhìn tên kia, thấy quả đúng như thông phán đại lão gia nói, chỉ giày tên đó là dính bùn, sau đó ai nấy lùi ra xa, tránh khỏi hấn, như sợ bị liên lụy.

Người kia không cãi được dập đầu liên hồi:” Tiểu nhân sai rồi, nhưng không phải tiểu nhân trộm lương thực, có tên lưu manh trong thành là Lạn Nhãn Tam cho tiểu nhân 8000 đồng để đào lỗ này. Tiểu nhân hỏi hấn đào làm gì, hấn bảo không cần biết, bảo cứ đào là được!”

“Đồ ngu xuẩn! Nói thế mà ngươi cũng tin à?” Tì lương nổi điên:” 8000 đồng, cho ngươi 8000 thôi mà ngươi làm chuyện này, có biết đây là tội chết cả nhà không? Đây là lương thực triều đình, khôn kiếp!”

Người kia mếu máo khóc lớn:” Tiểu nhân nói, ngươi đừng trộm lương thực, nếu không ta khó thoát khỏi liên quan, hấn nói hấn không làm chuyện đó đâu. Tiểu nhân và hấn là bạn nhiều năm, tiểu nhân tin hấn vậy mà ...”

Vừa tham lam lại ngu dốt, Lãnh Nghệ không còn gì để nói, gọi bộ khoái tới bắt giữ tên đó rồi sai người đi tìm Lạn Tam Nhãn.

Liêu tri phủ phải mất một lúc mới tới nơi, sau khi biết lương thực đúng là bị trộm, hơn nữa lại còn do người trong nhà thông đồng với tặc nhân gây ra càng nổi giận tó. Cả

những người trông kho cùng tên kia bị vạ lây, không những bị đuổi việc mà còn bị tạm giam trong đại lao nha môn.

6000 thạch lương là con số không hề nhỏ, dè xẻn có thể nuôi sống cả thôn nhỏ trong thời gian dài, vận chuyển được số lương thực này đi không dễ dàng. Thế nhưng thật kỳ lạ tìm liên tục mấy ngày không thấy Lạn Tam Nhân, đã lập chốt kiểm tra khắp toàn thành cũng không ích gì, kể cả lương thực cũng không thấy đâu.

Các hiệu buôn gạo trong thành cũng không ai có lượng lương thực lớn như thế, thuyền bang cũng báo về, bọn họ từ đêm hôm đó tới giờ chưa từng vận chuyển ra ngoài lương thực lớn như vậy. Ba Châu đang thiếu lương thực, giá cao vút chỉ có người mang lương thực tới bán chứ ai mang đi làm gì, nếu có thì bị nghi ngờ ngay.

Số lương thực ấy như biến mất vào không khí vậy.

Lãnh Nghệ hết sức phiền muộn, chuyện này không chỉ ảnh hưởng tới cứu tế, nếu không tìm thấy, y là người chủ trì cứu tế còn phải gánh tội.

Đến ngày thứ tư, Lãnh Nghệ đang ở công thự làm việc, chợt nghe bên ngoài ồn ào, không rõ xảy ra chuyện gì? Đi ra ngoài chỉ thấy một trung niên phụ nhân phốp pháp, ăn mặc lòe loẹt, bôi son trát phấn, tay chống nạnh, đứng ở cổng lục phòng chửi mắng:” Họ Triệu kia, người ra đây cho lão nương, đừng tưởng trốn trong đó mà xong, nói cho người biết, hôm nay lão nương không thu được tiền của người thì không đi đâu! Nghe rõ không, người nghĩ cô nương của ta để cho người cười miễn phí à ...?”

Đám thư lại tạo đãi vốn tụ tập xem trò vui, thấy Lãnh Nghệ đi ra một cái liên chuồn sạch sẽ. Ti phòng hộ phòng là tới giải thích:” Lão bảo của Thúy Hương Lầu tới đòi tiền ạ, hình như

là Triệu Lão Tứ tới đó ngủ với cô nương của người ta nhưng nợ tiền nên trốn, người ta tới đòi tiền.”

Lãnh Nghệ tức giận:” Đây là phủ nha, để xảy ra chuyện này còn thể thống gì nữa?”

“ Vâng vâng, tiểu nhân sẽ đuổi mụ đi.”

“ Đuổi đi là xong à? Thiếu nợ trả tiền là thiên kinh địa nghĩa, người đuổi mụ ra, mụ ta đứng giữa đường chửi bới cho thêm người biết à?”

Ti phòng hộ phòng rồi rít nói:” Dạ dạ, tiểu nhân cũng nghĩ thế nên không đuổi mụ đi, chỉ là Triệu Lão Tứ trốn không ra, tiểu nhân không làm được gì.”

“ Bảo là bản quan tìm, gọi hấn ra đây.” Lãnh Nghệ bực mình lệnh:

Rất nhanh một nam nhân gầy khô như que củi bị dẫn ra ngoài, lão bảo xông tới ngay:” Triệu Lão Tứ, đồ vương bát, người tưởng trốn trong nha môn không ai dám tới tìm à, trả tiền! Nếu không dù người có tới kim loan bảo điện cũng đừng thoát.”

Ti phòng quát:” Càn rỡ, thông phán đại nhân ở đây.”

Lão bảo giật mình, từ kháng lũ, rồi chia tài sản của Kim chương quày, chẵn tai, Lãnh Nghệ luôn trực tiếp ra mặt, cho nên khắp thành Ba Châu này có thể nói không ai không biết nữa. Lão bảo nhìn thấy Lãnh Nghệ đứng ở hành lang cách đó không xa, rồi rít nhắc váy chạy tới:” Tiểu dân bái kiến đại lão gia, tiểu dân mới mời được mấy cô nương từ bên ngoài tới, Triệu Lão Tứ ngủ với họ, mới đầu còn trả tiền. Về sau ghi nợ, nói sau này trả một thể, vì hấn là người nha môn nên tiểu dân tin. Ai ngờ thứ vương bát đản này quịt không trả, lại còn trốn đi ... Đại lão gia, các cô nương vì miếng ăn mà làm chuyện

này, nếu không ai đi làm chuyện vô sĩ như thế? Vậy mà thứ tiền này hắn cũng quít, không phải con người, hu hu hu”

Chuyện vặt vãnh này đáng lẽ không tới lượt Lãnh Nghệ phải lo, nhưng thấy rồi thì tiện thể xử lý luôn.” Được rồi, đừng khóc nữa, bản quan hỏi rõ rồi tính ... Triệu Lão Tứ có thật không?”

Triệu Lão Tứ bẽ mặt vô cùng, cúi gằm đáp:” Có cái đúng, có cái không ạ!”

“ Chỗ nào không đúng!” Lão bảo giọng the thé rít lên.” Ta nói câu nào cũng là thật.”

Ti phòng hộ phòng quát lớn:” Đại lão gia hỏi chuyện, ai cho người xen vào, còn lăm mồm bắt người luôn.”

Lão bảo im re.

Triệu Lão Tứ nói tiếp:” Tiểu nhân đúng là có tới thanh lâu, nhưng không phải cố tình quít tiền ... Chỉ là nhất thời tiền chi dùng không đủ, không phải là muốn quít.”

“ Thiếu bao nhiêu?”

“ Hai vạn bốn nghìn đồng ạ.”

Lãnh Nghệ giật mình:” Người tiêu bằng đầy tiền đi thanh lâu, sau này định sống nữa không?”

“ Tiểu, tiểu nhân vừa phát tài kiếm được một món tiền nhỏ, định khao thưởng bản thân một chút, không ngờ cô nương bên ngoài đắt thế. Tiểu nhân uống say, chưa hỏi giá đã ngủ rồi ...”

Lão bảo không nhin được nhỏ giọng thêm:” Còn liên một lúc ngủ ba người.”

Lãnh Nghệ không biết Triệu Lão Tứ nên hỏi:” Người làm gì?”

“ Dạ, ti ngân của hộ phòng ạ.”

“Ti ngân mà phát tài thì không phải chuyện hay đâu.”

Triệu Lão Tứ lờ miệng, nghe ra Lãnh Nghê có ý ám chỉ, hoảng hồn phân bua:”Đại lão gia, tiểu nhân không tham ô, sổ sách của tiểu nhân rất rõ ràng, không tin đại lão gia có thể thanh tra ạ.”

“Vậy người phát tài từ đâu?” Lãnh Nghê hỏi vặn:

Chương 304: Điều vì tham mà gây họa. (2)

Triệu Lão Tứ hồi hận vô cùng, nhưng lời đã nói ra làm sao thu lại được nữa.” Là thế này ạ, thời gian trước phát lương thực chỗ tại có mời ít dân tráng tới vận chuyển, tiểu nhân phụ trách trả tiền công. Nhưng một số dân tráng không nhận tiền, tiểu nhân đợi nhiều ngày không ai tới nhận tiền nên ... Nên ... Tại tiểu nhân nhất thời nổi lòng tham ...”

Lãnh Nghệ tò mò lắm, lại có người làm công không lấy tiền à.” Bao nhiêu tiền?”

“ Hơn 2 vạn đồng ạ.”

“ Bao nhiêu người?”

“ Mấy chục ạ!”

“ Bọn họ là ai, ai gọi tới nha môn làm việc?”

“ Chuyện này phải tra sổ mới biết.”

“ Còn không mau tra đi.”

“ Vâng!” Triệu Lão Tứ vội chạy vào phòng, lát sau mang sổ sách đi ra nói:

“ Là do một người tên Nguyễn Thọ mời tới ạ.”

“ Nguyễn Thọ là ai?”

“ Tiểu nhân không biết.”

“ Không biết mà người còn làm ti ngân? Quản lý tiền bạc cần tỉ mỉ, mà người làm việc thất trách, hỏi tới cái gì cũng không biết.” Lãnh Nghệ nổi giận chỉ thẳng tay ra ngoài.” Bàn

giao công việc cho người khác, người không cần làm nữa. Tiền nợ tự trả, không cho tới nha môn huyện nào.”

Triệu Lão Tứ không dám cầu xin, cúi đầu vào bàn giao công việc rồi cuốn xéo về nhà, tất nhiên chịu đựng lão bảo đi theo tới tận nhà đòi tiền.

Lãnh Nghệ cau mày, thường thì dân tráng có đăng ký ở nha môn, nhưng nhiều lúc không đủ người thì do người quen giới thiệu tới nha môn. Lần này vì nha môn nhiều việc, hết hỗ trợ xây nhà rồi chẵn tai, nên mời người hơi lộn xộn.” Người lập tức đi tra tên Nguyễn Thọ này cho ta, bách tính dựa vào bán sức lao động kiếm ít tiền, nếu không nhận ắt có nguyên nhân, đừng để bách tính chịu thiệt.”

Ti phòng hộ phòng vắng dạ, sai người đi tra.

Tối ngày hôm đó, Lãnh Nghệ ăn cơm ở nhà thì ti phòng tới, liền tiếp hán ở thư phòng.

Vừa có một ti ngân bị khai trừ, cho nên ti phòng tích cực lắm, không quản ngại đêm tối tới báo tin.” Bẩm đại lão gia, lạ lắm, tiểu nhân hỏi hết cả rồi, không ai biết số người đó là ai, cứ như từ trên trời rơi xuống, vận chuyển lương thực xong, không lấy tiền rồi đi luôn ạ.”

Hắn đang kể chuyện cổ tích sao? Lãnh Nghệ nhìn tới mức ti phòng sờn gai ốc:” Có khả năng là người các huyện tới nhận lương thực không?”

“ Không thể ạ!” Ti phòng khẳng định chắc chắn.” Người ở các huyện đến chỉ đợi ở ngoài nha môn, vận chuyển lương thực từ kho ra đều là dân tráng hoặc người bổ xung, tức là người mà chúng ta mời tới. Là không ai biết ai mời.”

Lãnh Nghệ ngẫm nghĩ nói:” Người đem sổ sách lương thực các huyện tới đây cho ta, ta muốn xem.”

Ti phòng vâng dạ cáo lui, ra tới ngoài thấy lưng lạnh lạnh, nãy giờ toát hết mồ hôi cũng không để ý, hắn chỉ còn mong mình đừng ngã ngựa ở chuyện này.

Tổng cộng là 34 dân công không lấy tiền, số tiền bọn họ không nhận là 24.000 đồng, con số không hẵn là nhiều, chuyện này rất nhỏ, chẳng ai để ý hết. Vấn đề nếu quy đổi ra số lương thực mà bọn họ vận chuyển đi là 6000 thạch lương, vừa vận bằng số lương thực bị mất.

Chẳng trách chỉ trong một đêm mà số lương thực đó biến mất khỏi nhân gian, thì ra là bị người ta lấy đi lâu rồi. Đến khi lương thực trong kho sắp hết, chuyện sắp bại lộ mới bày ra trò đào tường giả như có trộm vào lấy lương thực đi.

Lãnh Nghệ không nói với ai là tránh bút dây động rừng, khiến những kẻ này bỏ trốn.

Lát sau sổ sách đem tới, Lãnh Nghệ xem rất lâu, cho người đi tìm Thành Lạc Tiệp. Thời gian qua Thành Lạc Tiệp không đi theo Lãnh Nghệ nữa, vì Lãnh Nghệ sau lũ có quá nhiều việc phải làm, không thể phân tâm lo chuyện báu vật hoàng gia, chỉ có tỷ muội nàng và Doãn Thửu vẫn chạy khắp nơi tìm kiếm manh mối.

Tuy Lãnh Nghệ nói không có chuyện nhiều hơn một báu vật xuất hiện một nơi, nhưng tất nhiên họ không cam tâm, còn đào xới nát Liên Hoa Sơn mà không thu hoạch được gì.

Sau đó bọn họ thay đổi sách lược, từ động chuyển sang tĩnh, không trông giống cò mả điều tra nữa mà bám theo tất cả nhân vật có liên quan đã xuất hiện, kết quả không có gì nổi.

Thành Lạc Tiệp thời gian này rất buồn chán, cả ngày chỉ bám theo đuôi người khác, hết sức vô vị, vì thế nên khi Lãnh Nghệ cho người gọi giữa trời tối thế này, mừng rỡ tới ngay thư

phòng Lãnh Nghệ, nắm lấy tay y hỏi gấp:” Nghệ ca ca, có phải có manh mối rồi không?”

“ Không có, nàng biết thời gian qua ta không rảnh để chú ý tới việc này mà.”

Lãnh Nghệ kéo tay Thành Lạc Tiệp tới gần, thời gian trước vì chuyện y giao ngọc tỷ cho hoàng đế mà nàng giận rất lâu, rồi lại vì mỗi người một việc mà có khi mấy ngày liền không gặp nhau, bọn họ tuy sống cùng một mái nhà nhưng lại chẳng được nhau là bao:

Thành Lạc Tiệp thất vọng, nhất thời không có hứng thú chuyện khác:” Không có thì gọi thiếp tới làm gì?”

“ Hiện ta có một vụ án, cần có người đi tra, nhưng lại không tiện dùng người nha môn, vì nghi phạm hẳn là người trong nha môn, chỉ là chưa có chứng cứ. Ta lo đánh rã động cỏ, nên nhờ nàng điều tra.”

“ Được rồi, dù gì thiếp đang rảnh phát chán rồi đây, chàng muốn tra cái gì?

Lãnh Nghệ ghé vào tai nàng khẽ thì thầm một hồi, Thành Lạc Tiệp liên tục gật đầu.

Ba ngày sau Lãnh cầm theo sổ sách, dẫn Thành Lạc Tiệp, bộ khoái nha môn tới kho. Đi cùng còn có ti phòng hộ phòng, hai ti khổ cùng một đám ti lại, ai nấy khăn trương vô cùng. Chuyện xưa nay luôn thế, nếu vụ án nào đó không tra ra, các vị quan lão gia sẽ dùng người dưới lập uy gán trách nhiệm. Mặc dù Lãnh thông phán chưa từng làm thế, không có nghĩa y không làm thế.

Mọi người đầy đủ rồi, Lãnh Nghệ đập bàn chỉ một trong hai ti khổ:” Hạ Kiên, ngươi còn không chịu khai ra đã lấy trộm lương thực chôn tai thế nào, chẳng lẽ đợi bản quan dùng hình.”

Ti khổ tên Hạ Kiên tức thì sợ hãi quỳ rạp xuống đất, khấu đầu lia lịa:” Đại lão gia, oan quá, tiểu nhân không trộm lương thực chân tai, xin đại lão gia minh xét.”

“ Không à, đừng nghĩ thủ đoạn cao minh, bản quan không tóm được đuôi hồ ly của ngươi.” Lãnh Nghê lật sổ sách tới một trang đưa tới, đây là sổ sách vào ngày đám dân công làm việc không lấy tiền chuyển 6000 thạch lương thực đi.” Từ trang này tới sau đó, tình hình xuất kho tới huyện Liên Hóa là do người viết à?”

Chương 305: Điều vì tham mà gây họa. (3)

Hạ Kiên bò dậy nhìn, rồi xua tay chỉ ti khó già bên cạnh:” Không phải, là Lão Lưu Đầu viết.”

Lão Lưu Đầu nhìn nét chữ:” Vâng ạ, là nét bút của tiểu nhân.”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Không phải nguoi, mà là hăn giả mạo nét chữ của nguoi.”

Lão Lưu Đầu nhìn kỹ, vẫn dứt khoát:” Đúng là tiểu nhân viết mà.”

“VẬY nguoi mới là tên trộm, vì sổ sách không đúng.” Lãnh Nghệ nhận từ chỗ Thành Lạc Tiệp hai cuốn sổ ném lên bàn:” Bản quan phái người tới huyện Liên Hóa tra sổ sách rồi, so sánh lượng lương thực xuất ra ở nha môn và lượng lương thực huyện Liên Hoa nhận, con số chênh lệch rõ ràng, vừa vặn là số lương thực bị trộm, là 6000 thạch lương.”

Lão Lưu Đầu người lão đảo, chỉ thấy trời đất quay cuồng:” Tiểu nhân thề, tiểu nhân không lấy trộm.”

Hạ Kiên nhảy dựng lên chỉ mặt Lão Lưu Đầu:” Giỏi lắm, thì ra chính nguoi khiến ta bị nghi oan, còn không mau khai thật ra, nguoi vận chuyển lương thực đi đâu rồi?”

Bốp! Lãnh Nghệ bất ngờ ném sổ vào mặt Hạ Kiên, thần sắc đầy căm ghét:” Noi đúng lắm, lương thực đâu rồi?”

Hạ Kiên sợ hết hồn:” Đại lão gia, không phải, ông ta nhận rồi mà, đó là sổ sách do ông ta viết, không liên quan tới tiểu

nhân.”

Lãnh Nghệ hỏi lần nữa:” Đúng là do ngươi viết chứ?”

Lão Lưu Đầu xem đi xem lại, giọng phát run vẫn gật đầu:” Vâng, là tiểu nhân viết, tiểu nhân có sao viết vậy, cũng đã đối chiếu không sai nên mới ghi tên mình vào. Nhưng tiểu nhân không trộm lương thực, lão gia ơ ...”

Lãnh Nghệ thở dài:” Ngươi đúng là người thật thà, nên bị hấn gài bẫy mà không biết, nhưng dù tính toán trăm điều vẫn còn một điều sơ hở, nên hấn lộ đuôi hồ ly của mình.”

Những lời này rõ ràng nói cho Hạ Kiên nghe làm hấn càng thêm sợ hãi:” Đại lão gia oan quá, tiểu nhân không biết gì cả.”

“ Ta đoán chừng ngươi luôn mô phỏng bút tích của Lão Lưu Đầu, nhưng nội dung mô phỏng không nhiều, chỉ vài con số và chữ ký. Đối với người cầm bút lâu năm như người không khó. Ngươi chỉ cần rút một trang giấy ra, sau đó lấy giấy trắng viết lại, nhưng con số thay đổi, sửa đổi xong thì ngươi ký tên vào. Dù sự việc bại lộ cũng có thể đổ lên người khác.” Lãnh Nghệ hừ lạnh:” Ngươi sao chép giỏi lắm, bút tích không có gì khác biệt. Nhưng chất lượng mực thì khác, Lão Lưu Đầu dùng loại mực rất bình thường của nha môn. Còn ngươi, vì sao chép ở nhà, nên dùng loại mực tùng yên rất quý, nhìn dưới ánh mặt trời có chút ánh kim. Ta sai hộ vệ đột nhập vào nhà ngươi, lấy ít giấy ngươi viết ở nhà, quả nhiên cùng loại mực.”

“ Bẩm đại lão gia, đây đúng là mực tùng yên, loại mực này rất đắt, không ngờ một ti khối nhỏ bé lại có dùng thứ mực thượng hạng này, xem ra trong nhà dư dả lắm.” Ti phòng hộ phòng đi tới cầm lấy sổ sách đi đối chiếu, quả nhiên là mực khác nhau, giống loại mực Hạ Kiên dùng ở nhà. Mọi người truyền nhau xem, ngày càng thêm nhiều ánh mắt hoài nghi khinh bỉ nhìn hấn.

Hạ Kiên trán đã mồ hôi, ú a ú ớ không biết biện giải thế nào.” Không, không phải tiểu nhân ...”

“ Sổ sách do hai người các người luân phiên bảo quản, không ai khác đụng vào được, không phải người thì là ai?” Lãnh Nghệ vỗ bàn:” Thật là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, hộ vệ của ta đột nhập vào nhà người, không chỉ tra ra thứ mực đất tiền này, còn có ống bút, chặn giấy, giấy viết, bàn ghế trong phòng người, không thứ gì không phải loại cao cấp. Một tên ti khổ nhỏ bé, lương tháng chưa tới 1000 đồng, lấy đâu tiền chứ? Ta cũng tra ra, trong nhà người không kinh doanh gì thêm, cũng không có thân thích giàu có. Tiền tài ngoại trừ trộm lương thực đi bán, còn có thể ở đâu ra?”

Hạ Kiên rớt cuống nhũn người ngã xuống đất:” Tiểu nhân nhận tội, là tiểu nhân và đám Lạn Tam Nhãn làm. Lương thực vận chuyển ra phải có đăng ký, tiểu nhân biết ti ngân Triệu Lão Tứ là kẻ làm việc vô trách nhiệm, cho nên bịa bừa một cái tên Nguyễn Thọ rồi dẫn người trà trộn vào, hắn không tra hỏi gì. Lương thực vận chuyển đi rồi, đáng lẽ phải về nhận tiền công, nhưng chúng sợ không dám quay lại. Sau đó vì che đậy, Lạn Tam Nhãn nhờ người trông coi đào tường, giả là có kẻ lén vào ăn trộm.”

Dựa vào lời khai của Hạ Kiên, bọn họ cuối cùng bắt được đám Lạn Tam Nhãn về quy án ...

Tổng cộng Lãnh Nghệ tốn bảy ngày mất ăn mất ngủ mới phá được vụ án trộm lương thực, tịch thu toàn bộ gia sản những kẻ liên quan, coi như cũng đủ mua lương thực bù vào số lương thực bị mất.

Nhưng một chuyện vừa xong lại xảy ra chuyện khác, cùng ngày phá được vụ án lương thực có tin dữ báo về, phu thê thư sinh cùng với nha hoàn Tòng Vân được áp giải lên kinh thành

để giao người bên trên tra hỏi. Không ngờ giữa đường bị người ta giết rồi.

Vậy là vụ án châu báu hoàng gia sau một thời gian dài không có manh mối gì, rốt cuộc cũng có thứ để tra, đây là chuyện quan hệ trọng đại, Doãn Thứ và tỷ muội Thành Lạc Tiệp lập tức rời Ba Châu tới hiện trường.

Lãnh Nghệ biết tin thì không vui vẻ gì, bởi đôi phu thê thư sinh đó hoàn toàn không liên quan gì, y viết văn thư nói rõ ngọn ngành, cứ nghĩ lên kinh thành một chuyến xác nhận lại sẽ tai qua nạn khỏi, ai ngờ kết cục như thế! Rốt cuộc thứ hại người kia còn khiến bao người liên lụy nữa đây?

Bọn họ mới nhận được tin báo, chưa có thêm bất kỳ thông tin cụ thể nào, Lãnh Nghệ cũng chẳng thể đưa ra bất kỳ dự đoán nào, chỉ có thể đợi tin tức từ đám Doãn Thứ.

Buổi chiều hết giờ là, nhiều ngày thức khuya lại căng thẳng truy tìm số lương thực, Lãnh Nghệ toàn thân mệt mỏi từ nhà môn trở về, vừa đi qua cửa thì xa đã nghe thấy tiếng cười rất khoa trương của một nữ tử, có phần chói tai, không biết là khách từ đâu tới.

Lúc này ở chính phòng có một đôi nam nữ trung niên chừng trên ba mươi ăn mặc quê mùa cùng Trác Xảo Nương và Lãnh Trường Bi, Lãnh Phúc nói cười, bộ dạng thân thiết lắm.

Nhìn vậy là Lãnh Nghệ đoán ngay ra là nội huynh của Trác Xảo Nương tới rồi, gạt bỏ chuyện không vui đi, tươi cười bước tới.

Chương 306: Nghi ngờ. (1)

Vừa thấy Lãnh Nghê đi tới, phụ nhân chỉ mặt y kêu lên:”
Ái dà, đại quan nhân của chúng ta về rồi.”

Nam tử trung niên không cao, da ngăm đen nhưng trông
rắn chắc khỏe khoắn đi ngay ra vỗ hai vai Lãnh Nghê, giọng
hào sảng:” Muội phu, khỏe không?”

Lãnh Trường Bi vốn đang vui vẻ thì bị hành vi của đôi phu
thê này làm cho hơi cau mày, cháu ông đường đường mệnh
quan triều đình, phu thê nhà này sao có thể tùy tiện, chỉ là ngại
thể diện thông gia mà không nói.

Đúng như dự đoán là đại ca Trác Đại Hữu và tẩu tử Tiêu
thị của Trác Xảo Nương, Lãnh Nghê không để ý lắm hành vi
xuông xả của họ, tuy lúc này chỉ muốn nằm xuống giường
nghỉ ngơi vẫn cố lấy tinh thần, tỏ ra vui vẻ chấp tay:” Nội
huynh, tẩu tử, đi đường vất vả rồi.”

“ Vất vả gì chứ, đệ mới là vất vả. Mới được một năm thôi
mà đệ vừa thăng quan lại vừa kinh doanh lớn như thế. Muội
muội ta xem ra giả đúng người rồi, sau này nó chỉ đợi hưởng
phúc thôi.” Trác Đại Hữu có vẻ là người thẳng tính nói năng
không cố kỵ nhiều:

Tiêu thị còn vờ che miệng cười, giọng thì cao vút muốn
chọc thủng cả óc nhà:” Nói phải lắm, không chỉ muội muội
gả cho kim quy tể mà cả chúng ta cũng được hưởng bóng mát
rồi, ha ha ha.”

Trác Đại Hữu nóng ruột nói:” Đúng đúng, muội phu, cần ta
quản lý giúp chuyện làm ăn nào? Bọn ta sẽ tận lực.”

“ Chắc huynh cũng nói chuyện với Xảo Nương rồi, mấy cửa hiệu đó, huynh muốn quản lý cái cào?” Lãnh Nghê rất thoải mái ở chuyện này, dù sao y không phải quá chú tâm vào kinh doanh:

“ Thanh lâu ... Á ...” Trác Đại Hữu vừa buột miệng thì bị Tiêu thị nhéo hông, quay đầu lại:” Nhéo ta làm gì, muội phu bảo ta chọn đây chứ?”

Tiêu thị trừng mắt với hắn:” Thanh lâu hắn là huynh đệ thông gia đã tiếp quản rồi, nhà ta tiếp quản tửu lâu là được, trước kia ta cũng hay mang rau cho tửu lâu, khách sạn, chuyện làm ăn đó biết ít nhiều.”

Lãnh Nghê cười đồng ý, ấn tượng ban đầu của y về hai người khá tốt, đều là người thẳng thắn, mặc dù hơi thể lợi một chút, nhưng không hề gì, có toan tính mới có thể quản chuyện kinh doanh, chứ gia gia và đệ đệ của y lại không hợp.

Mọi người ngồi trò chuyện lúc rồi tới giờ cơm, tất cả ngồi quây quần quanh bàn lớn. Tiêu thị nhìn nha hoàn bà mụ bê thức ăn lên bàn, cảm khái:” Ái da muội phu, khí phách thật đấy, riêng phó tông đã nhiều thế rồi.”

Lãnh Nghê giải thích:” Đều do triều đình phân phối, không phải đệ mua.”

“ Thế thì càng ghê gớm, cái gì cũng có triều đình phụ trách rồi, ngồi hưởng thụ là được.” Tiêu thị cười híp cả mắt:

Trác Xảo Nương vội nói:” Tẩu tử, không phải thế đâu, làm gì có chuyện hưởng thụ à, quan nhân rất bận rộn, có nhiều ngày cả đêm ở lại nha môn làm việc, về tới nhà mệt tới chạm giường một cái là ngủ rồi. Muội nhìn mà đau lòng.”

Lãnh Trường Bi tuy thích con cháu quây quần náo nhiệt một chút, nhưng đại ca và tẩu tử của Trác Xảo Nương quả vô phép tắc, vô ý vô tứ, không chỉ nói oang mang mà chuyện

không nên nói cũng nói. Ở nông thôn chẳng ai nói gì đâu, nhưng phải biết đây là đâu chứ, cháu ông thân phận đã khác, có thể tùy tiện tiện vậy sao?

Cũng may ông biết Lãnh Nghệ đã an bài cho phu thê Trác Đại Hữu một trạch viện nhỏ rồi, cố nhin cho qua.

Quả nhiên trong lúc ăn cơm, Lãnh Nghệ có nói tới việc này, Trác Đại Hữu và Tiêu thị mừng tới phát run, cảm ơn luôn mồm. Thế rồi cơm nước chưa ăn được mấy miếng, nuốt vội nuốt vàng, dứt khoát kéo Trác Xảo Nương đi sang nhà mới.

Bữa cơm ăn dở mà bỏ đi rồi, cả người già ngồi đây mà không để ý. Ông cụ giận tới đập đĩa không ăn nữa, Lãnh Nghệ phải nói mãi mới nguôi.

Bên ngoài đang có mưa, trời đã vào thu, mưa không lớn nữa, tí ta tí tách. Vì khoảng cách gần, không phải gọi xem, mọi người che ô, dầm trên con đường lát đá ướt đầm, xuyên qua ngõ nhỏ yên tĩnh, chẳng bao lâu là tới trạch viện nhỏ nằm ở giữa ngõ.

Trạch viện này đương nhiên không thể so với nhà Lãnh Nghệ đang ở, chỉ có hai dãy nhà thôi, tiền viện và nhà chính, không có hậu trạch. Với phu thê Trác Đại Hữu cũng là quá rộng rãi rồi, đã thế đồ gia dụng còn đầy đủ nữa, họ vui mừng không thôi.

Nhân lúc Trác Đại Hữu hăm hở đi đá tường lay cột xem có chắc chắn không, Tiêu thị kéo Trác Xảo Nương vào phòng ngủ thì thầm:” Xảo Nương, muội phu quan nhân làm sao thoáng cái đã giàu lên như thế?”

Trác Xảo Nương hơi ngẩn người, nói thật nàng cũng không nói rõ được nhà mình thay đổi từ lúc nào nữa, Lãnh Nghệ nói là cùng người khác kinh doanh kiếm tiền, rồi lại có ban

thường, cụ thể hơn nàng không rõ, thật thà đáp:” Quan nhân không nói, muội không tiện hỏi.”

“ Muội ngốc à, loại chuyện này muội là thê tử phải nắm rõ, chứ không làm sao yên tâm.”

“ Muội tin quan nhân, không cần hỏi.”

Tiêu thị tặc lưỡi lắc đầu liên tục, đôi đề tài:” Phải rồi, hai đứa thành thân gần hai năm, sao chưa thấy động tĩnh.”

Nói tới chuyện này Trác Xảo Nương đỏ mặt, không nói gì.

“ Nói đi.” Tiêu thị vừa giục vừa dọa:” Nói chuyện với tâu tử có gì mà xấu hổ. Con cái là chuyện hệ trọng, muội không nói, lỡ có vấn đề gì, để lâu không giải quyết được là hối hận đấy.”

Trảo Xảo Nương cúi đầu, gần như không nghe được nàng nói gì:” Mới thành thân còn được, sau khi tới Âm Lăng làm tri huyện vì gặp nhiều không thuận ý, quan nhân suốt ngày thở ngắn than dài, không để ý tới chuyện đó. Sau đó quan nhân bận rộn, có lần đi xa ... vừa rồi lủ lút rồi cứu tế ... Chàng rất bận rộn, gần mười ngày rồi không đụng vào muội”

“ Cái, cái gì?” Tiêu thị không tin nổi:” Gần mười ngày rồi không đụng vào muội, không thể nào, muội phu quan nhân còn trẻ thế mà, đại ca muội một ngày làm mấy lần chưa thỏa mãn đấy. Hay, hay là sức khỏe có vấn đề ... Dù sao cũng là thư sinh, sức khỏe không tốt”

“ Không phải, sức khỏe chàng rất tốt ...” Trác Xảo Nương mặt càng đỏ, trượng phu nàng làm chuyện đó rất kỳ quái, không giống nàng được dạy, ở chuyện này, nàng không dám ý kiến, cuối cùng chỉ biết nói:” Chàng bận lắm.”

“ Không thể nào là bận được, dứt khoát là có vấn đề. Bận tới mấy cũng không thể quên chuyện này, chưa nói muội phu quan nhân đang tuổi trẻ ham muốn, là nam nhân càng hiểu nổi

dối tông đường quan trọng ra sao! Bận cũng phải có trách nhiệm chứ.” Tiêu thị không hài lòng, nghe ngóng bên ngoài không có động tĩnh, nói nhỏ:” Nếu sức khỏe không có vấn đề thì là bên ngoài có người rồi.”

Chương 307: Nghi ngờ. (2)

Nghe tẩu tử nói, Trác Xảo Nương không kìm được run lên, nàng chẳng thể lừa mình lừa người coi đó là chuyện hão huyền, vì trong đầu hiện lên hình ảnh đôi tỷ muội song sinh xinh đẹp thiên kiều bá mị kia, ai trong số họ cũng đã hơn hẳn nàng, nếu cả hai tỷ muội họ cùng quyến rũ thì Nàng không tin trượng phu vì người khác mà lạnh nhạt mình, nhưng nàng không thể không lớn với câu hỏi sao mười ngày rồi quan nhân không cùng mình ân ái?

Vừa nghĩ đến khả năng duy nhất này, Trác Xảo Nương cảm thấy đau đớn không thôi.

Tiêu thị nhận ra ngay phản ứng không bình thường của Trác Xảo Nương, càng khẳng định suy đoán của bản thân.” Ta nói này muội tử, chuyện gì nhường nhịn chứ ở chuyện này không thể để thua ... Hai chúng ta đều là nữ nhân gả tới nhà khác, ta là người đi trước, nói thật lòng với muội. Nam nhân ai cũng như ai, thấy nữ nhân đẹp là thích, vì ta xác định chuyện này sớm, mới tới Trác gia là ta rất nỗ lực, nên chỉ ba tháng thôi là bụng đã to rồi, sinh một nhi tử, đại ca muội vui lắm, coi ta như bảo bối.”

“ Còn nữa, chuyện phu thê ân ái, không thể quá bị động, chỉ biết nằm một chỗ, vậy là không được ... Phải nghĩ cách làm nam nhân ở trên giường thư thái, phải có cảm giác mới lạ, nếu không phai nhạt ngay. Thế nào cũng ra ngoài trêu hoa ghẹo cỏ, không có tiền đành chịu, chứ đã có tiền, nữ nhân gì mà không kiếm được. Cho nên muội tử à, phải nghĩ cách để muội phu quan nhân hành phòng với muội nhiều vào, cứ có con đã, nha đầu vô ích, phải là nhi tử mới được ...”

Trác Xảo Nương dù đơn thuần tới mấy cũng có suy nghĩ chứ, chỉ là Lãnh Nghệ mỗi lần làm chuyện đó đều ở phía sau nàng, không cho nàng đụng chạm vào thân thể, nàng làm sao khiến y thư thái được.

“ Ài, muội còn do dự gì, muội nên biết, nếu ba năm không sinh được con sẽ bị đuổi đi đấy, thời gian không còn nhiều.” Tiêu thị lo chứ, Trác Xảo Nương có giữ được địa vị, nhà họ mới có bóng mát để hưởng, chưa nói cái khác, riêng cái trạch viện này thôi phu thê họ có phần đầu cả đời cũng chẳng có, phải cố mà giữ lấy.” Ta có một loại thuốc, chủ trì của Quan Âm miếu cho ta đấy, đảm bảo sinh con trai. Đợi khi nào hành phòng mang trên người rồi dùng là được.”

Trác Xảo Nương cảm kích, rồi ngần ngừ.” Nhưng, nhưng chàng không đụng vào muội ...”

“ Ta dạy muội ...” Tiêu thị ghé tai Trác Xảo Nương thì thầm một hồi:

Trác Xảo Nương càng nghe mặt càng đỏ.” Xấu hổ lắm.”

“ Nha đầu ngốc, nam nhân thích thế, chưa hết còn nữa ...” Tiêu thị kéo Trác Xảo Nương tới gần, không cho nàng trốn tránh:

Trác Xảo Nương ôm mặt lắc đầu lia lịa.” Tàu tử nói dối, ai lại làm như thế .”

“ Đồ ngốc, đêm nào đại ca muội cũng muốn ta làm thế, nam nhân nào cũng thích. Cho muội biết, muội phu đã có dấu hiệu lạnh nhạt với muội rồi, phải dùng biện pháp mạnh. Nghe tàu tử đi, không sai được đâu, có nghe thấy không?” Tiêu thị đánh Trác Xảo Nương một cái, thấy nàng gật đầu lại nói.” Ta biết tính muội, nhất định ở nhà chỉ biết nấu nướng may vá, không biết hỏi tới trượng phu đi đâu làm gì đúng không? Thế là không được rồi, muội như thế, muội phu sẽ nghĩ muội

không quan tâm, tình cảm làm sao mà gắn bó. Mọi nhất định phải quan tâm, có chuyện gì cũng phải hỏi tới, dù là chuyện quan trường cũng phải hỏi, rồi nghĩ cách giúp đỡ, chỉ cần muối đưa ra chủ ý đúng, trong lòng y sẽ cảm kích muối.”

Trác Xảo Nương chột dạ, nằng đứng là như thế thật, vì nghĩ trượng phu ở ngoài vất vả nhiều rồi không muốn làm chàng thêm phiền lòng, chỉ cần hầu hạ tốt chuyện ăn ở là đủ, nghe tẩu tử nói cũng có lý, chỉ là ngần ngừ.” Nhưng muối không biết chuyện trên quan trường, nếu góp ý linh tinh, không phải làm hỏng chuyện à?”

“ Không sao, quan nhân nhà muối đâu phải là kẻ ngốc, y tự biết suy nghĩ có dùng kiến nghị của muối không, quan trọng là kiến nghị của muối đưa ra phải dựa trên lập trường của y, luôn đứng về phía y. Để quan nhân nhà muối biết là muối luôn quan tâm, mục đích là thế.” Tiêu thị đặc ý chỉ điểm:

Trác Xảo Nương cảm thấy lời này có lý lắm, gật như gà con mổ thóc:” Muối hiểu rồi.”

“ Còn nữa, tính muối mềm yếu quá, như vậy không được, cần làm nũng thì làm nũng, cần cứng rắn thì cứng rắn. Đừng để người ta coi là hồng mềm, cái gì cũng theo ý người ta, thế là không được. Phải có cá tính, nam nhân đôi khi là thứ hạ tiện, muối đối tốt với y, y coi muối như cỏ, muối xử tệ với y, y coi muối như báu vật. Cứng mềm đầy đủ mới được! Hiểu chưa? Đêm nay cứ theo lời ta mà thử, đảm bảo linh nghiệm.”

Đúng lúc này Trác Đại Hữu đi vào:” Cái gì mà linh nghiệm thế?”

Trác Xảo Nương giật mình, có điều Tiêu thị thoải mái đứng dậy đi tới khoác vai hắn, cười hì hì:” Bọn thiếp đang bàn xem ở đây có chùa nào linh nghiệm, cầu cho muối phu quan vận hanh thông.”

“ À, mà nói tới muội phu.” Trác Đại Hữu ngồi xuống ghế.” Mọi người có thấy muội phu là lạ không?”

Tiêu thị hỏi:” Là gì?”

“ Trước kia muội phu ít nói, rất kiêu ngạo, hỏi một câu chắc gì y đã đáp chỉ ậm ừ cho có, khách tới y cũng lờ đi, cầm sách ngồi một bên đọc chẳng để ý tới ai. Giờ nói không ít hơn chúng ta, lại còn rất biết cư xử, không thấy lạ à?”

“ Có gì mà lạ, khi đó muội phu chưa làm quan, còn là người đọc sách, cả ngày chỉ nghĩ tới sách vở là bình thường, nếu không sao có thể đề tên bảng vàng. Bây giờ làm quan rồi, quản bao nhiêu là người, lại còn đồng liêu, quan trên phải giao tế, cứ làm lì như trước kia có mà bị người ta đá đi lâu rồi.”

“ Nàng nói cũng đúng, chỉ là ta vẫn thấy lạ lắm, trước kia muội phu quá chất phác, giờ cơ trí hơn hẳn, lại còn biết kiếm tiền.” Trác Đại Hữu vẫn giữ ý mình:

Chuyện này thì Tiêu thị hưởng ứng.” Thiếp cũng vừa nói với Xảo Nương đấy, làm sao muội phu có nhiều tiền thế, muội ấy không biết.”

Trác Đại Hữu mắng thê tử:” Chuyện này không nên hỏi, muội phu lại nghĩ chúng ta nhòm ngó tiền của mình. Mà với con người của muội phu thì chắc là tiền thanh bạch, không tham ô hối lộ gì đâu.”

Chương 308: Sắc dụ vụng về.

Ngoài kia mưa tí tách rơi, đáp xuống những tàu lá chuối ngoài cửa sổ phát ra âm thanh lộp bộp, át đi tiếng chuyện trò trong phòng.

Trác Xảo Nương bị lời của ca ca mình kích thích, bênh vực:” Tất nhiên không phải, chàng làm rất nhiều việc cho bách tính, đến Tết còn được bách tính tặng cho Vạn Dân Tán đấy. Quan nhân muội không bao giờ làm chuyện xấu.”

Trác Đại Hữu muốn tát mình, vội cười nịnh:” Đúng, đúng, muội nói đúng, nếu không triều đình làm sao đề bạt chứ, ha ha ha ...”

“ Nhưng mà đúng là có một chuyện kỳ quái đấy.” Tiêu thị ngẫm nghĩ:” Lần đầu gặp muội phu là vào mùa hè, trời rất nóng, muội phu mặc áo cộc ngồi dưới gốc cây đọc sách, người gầy gò lắm, da tái tái, khí sắc không tốt. Nhưng mà vừa rồi gặp lại, cảm giác rất khỏe mạnh, tuy trông mỗi mệ, nhưng mà tinh thần hơn trước nhiều.”

Trác Đại Hữu phát tay:” Do Xảo Nương bồi bổ chứ sao, trước kia nghèo, giờ có tiền rồi, ngày ngày ăn sơn hào hải vị, sẽ trắng kiện hơn thôi.”

“ Làm gì có, ăn đồ đại bổ chỉ béo lên, mà muội phu là kiểu khỏe khoản rắn rồi ấy.”

Trác Xảo Nương nghe phu thê họ nói chuyện cũng lắm bâm:” Chàng đúng là khỏe hơn trước nhiều, có thể leo lên núi dựng đứng, còn đưa cả muội qua.”

“ Thế cơ à, vậy mà ta nghĩ sức vóc của muội phu có khi leo cây còn chẳng nổi chứ nói gì tới leo núi, ha ha ha, thay đổi nhiều thật, chà chà.” Trác Đại Hữu cười ha hả không mấy để ý, giục:” Thôi muộn rồi, muội về đi, không muội phu lo.”

Trác Xảo Nương đứng dậy:” Vậy muội về đây, sáng mai sẽ bảo Thảo Tuệ dẫn đại ca tẩu tẩu tới cửa hiệu.”

Thảo Tuệ vẫn đứng đợi ở hành lang ngoài sân, nó tuy nhận Trác Xảo Nương là tỷ tỷ, nhưng vẫn coi mình như nô tỳ, người nhà họ nói chuyện, nó đứng ngoài không nghe.

Mưa vẫn còn chưa dừng, cũng không lớn lên, vẫn tí tách từng hạt như nước nhỏ mái hiên làm đêm khuya cảm giác thêm tịch mịch. Nhìn thấy Trác Xảo Nương đi ra, Thảo Tuệ giương chiếc ô hồng ra, tú hoa hài dù dẫm phải nước đọng cũng kệ, vội vàng che mưa cho Trác Xảo Nương.

Trác Xảo Nương mặt bần thần đi qua thiên tỉnh, rời trạch viện, tới ngõ rồi mới đứng lại, ngẩng ra nhìn màn mưa li ti trong đêm, trong lờ mờ như lụa mỏng.

Vừa rời những lời trò chuyện của ca ca tẩu tử làm trong lòng nàng cứ lẩn cẩn vừa bất an. Tẩu tử nói hẳn là có lý, ca ca và tẩu tử đã kết hôn nhiều năm rồi, trông hai bọn họ vẫn rất tình cảm gắn bó, còn mình thì sao, mới hơn hai năm một chút, vậy mà đã có chuyện Nhất định đã sai ở đâu đó rồi.

Thảo Tuệ tinh ý nhận ra Trác Xảo Nương hôm nay hơi khác thường:” Tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?”

“ Không có gì.” Trác Xảo Nương không phải người giỏi chia sẻ tâm sự với người khác, ngược lại, nàng luôn âm thầm chịu đựng một mình, cười gượng:” Đi thôi.”

Trong cơn mưa liên miên họ về tới nhà.

Lão phó chạy ra mở cửa, khom lưng cười nịnh:” Phu nhân về rồi ạ.”

Trác Xảo Nương thấy phòng khách ở tiền sảnh vẫn sáng đèn, hỏi:” Khuya thế rồi, ai tới thế?”

“ Dạ, Đồng sư gia ạ.”

“ Muộn vậy còn bàn việc gì?” Nếu là trước kia, Trác Xảo Nương sẽ không hỏi tới, nhưng nghe lời tâu tử, bất giác quan tâm:

Lão phó gãi đầu:” Tiểu nhân sao dám nghe trộm đại lão gia bàn việc ạ.”

Trác Xảo Nương tự trách mình quan tâm quá sinh loạn rồi, câu này lẽ ra phải hỏi trượng phu mới đúng chứ! Về phòng ngủ nghỉ một lúc bảo Thảo Tuệ chuẩn bị nước tắm cho mình, lại còn cho thêm ít cánh hoa, nghe nói làm thế có thể tăng thêm mùi thơm.

Ngâm mình trong nước ấm, Trác Xảo Nương nén xấu hổ nhìn thân thể mình, tuy nhỏ nhắn một chút nhưng đường cong uốn lượn, bầu ngực no tròn, núm vú hồng hồng mê người, mông nhỏ săn chắc. Đùi, eo đều tràn trề sự mềm dẻo, đó là do từ nhỏ nàng hay lên núi mà có. Thân thể hẳn là không thua kém đôi tỷ muội song sinh kia.

Nàng thấy mình còn xinh đẹp hơn trước kia, ít nhất da dẻ trắng hơn này, người cũng đầy đặn hơn này.

Lúc mới thành thân, trượng phu ngày ngày quẩn lấy mình, khi đó nàng còn sợ trượng phu quá ham sắc dục mà hại người còn phải tự chủ ngăn cản. Nhưng từ khi làm tri huyện thì tình cảm hai người đi xuống rất nhanh, rồi tới bây giờ

Mặc dù trượng phu đúng là rất bận, như hôm nay khuya rồi, đa phần đã ngủ rồi mà chàng vẫn bàn bạc công việc, nhưng mà tâu tử nói bận mấy cũng có thời gian làm chuyện đó chứ?

Hôm nay nghe lời tẩu tử nói, Trác Xảo Nương thấy tình hình đã nghiêm trọng lắm rồi, tuy nàng không tin trọng phu sẽ vứt bỏ mình. Nhưng mà có một đứa con cũng là tâm nguyện nàng khao khát.

Lần này, nhất định thế nào nàng cũng thực hiện tâm nguyện đó.

Đêm khuya, đèn leo lét, Thảo Tuệ vẫn ngồi ở gian ngoài làm nữ công một mình, nghe tiếng cửa mở ngẩng đầu lên:” Tỷ phu đã về.”

“Ừ, tỷ tử của muội đâu?”

“ Tỷ ấy tắm xong đi ngủ rồi ạ.”

Lãnh Nghê lấy làm lạ, mọi khi Trác Xảo Nương luôn cùng Thảo Tuệ làm nữ công đợi mình về mà, dù có ngồi ngủ gật nàng cũng đợi. Bây giờ đột nhiên ngủ trước, Lãnh Nghê không khỏi lo lắng, vén rèm đi vào, thấy Trác Xảo Nương nằm trên giường, chăn che nửa người, chiếc áo chèn màu xanh nhạt đã cởi hai nút, chính giữa là một khe rãnh mê người được tạo nên bởi làn da trắng mịn, hai bên lộ ra chiếc yếm lót hồng tươi. Chỉ là Lãnh Nghê đang lo nàng bị bệnh, nào để ý, lại thấy hơi thở nàng gấp gấp, mặt đỏ bừng, ngồi xuống đặt tay lên trán nàng:” Xảo Nương, sao thế? Người không khỏe à?”

Trác Xảo Nương cứ nghĩ tới chuyện mình sắp làm là xấu hổ không muốn sống nữa, lí nhí nói:” Thiếp khỏe lắm, quan nhân bận xong rồi à?”

“ Ừ!” Lãnh Nghê kéo chăn lên tới cổ Trác Xảo Nương:” Trời mưa, cẩn thận bị lạnh.”

Trác Xảo Nương cố ý ăn mặc “khêu gợi”, ai ngờ trọng phu không để ý, hơi thất vọng, lại nhớ tẩu tử nói phải quan tâm tới chuyện của chàng, hỏi:” Nghe nói Đông sư gia tới, chàng có công vụ gấp sao?”

“ Không phải.” Lãnh Nghê vươn vai, vừa rồi bàn chuyện tập trung quá không chú ý đổi tư thế, hơi mỏi người.” Bàn chuyện chợ trâu và vụ thu hoạch thôi.”

“ Thiếp cũng nghe nói Ba Châu muốn làm chợ chuyên bán trâu to lắm, giờ thế nào rồi?”

“ Đã lập nên rồi, được Liêu tri phủ miễn đi các loại phụ phí, cho nên thương nhân rất nhiệt tình, lại thêm thuyền bang hỗ trợ giảm phí vận chuyển trâu, nên giá trâu ở chỗ chúng ta rẻ hơn nơi khác, thế nào cũng thu hút khách thập phương tới.”

Trác Xảo Nương lại len lén kéo chăn xuống:” Càng đông người thì khách sạn, tửu lâu cũng làm ăn càng tốt rồi, đại ca và tẩu tử càng thuận lợi hơn.”

Lãnh Nghê khẽ vỗ tay nàng:” Không nhìn ra, nàng cũng có đầu óc làm ăn lắm.”

Trác Xảo Nương hít một hơi lấy giọng điệu đà thẽ thọt:” Quan nhân nhiều ngày vất vả, nên nghỉ sớm.”

Chương 309: Khóc dưới mưa.

Lãnh Nghê chưa muốn ngủ, giờ tính ra mới 9 giờ tối, y tuy đã quen dần với nếp sống người Tống, chỉ có điểm này là không quen được, trước kia thậm chí nửa đêm còn lên thức dậy luyện tập nữa. Với lại dù cũng mệt rồi, nhưng vừa rồi trò chuyện với Đồng sư gia, có nhiều gợi ý. Vì thế Lãnh Nghê thấy Trác Xảo Nương không sao liền đứng dậy:” Nàng ngủ trước đi, ta còn có chút việc chưa xong.”

Kỳ thực đây là việc rất bình thường, phu thê có ân ái tới mấy thì nhịp điệu chủ đạo của cuộc sống là bình đạm, chẳng thể suốt hai tư giờ cảm xúc mãnh liệt được.

Thế nhưng hôm nay Trác Xảo Nương đang trong trạng thái đặc biệt, hết sức miễn cảm, mỗi phản ứng của Lãnh Nghê trong mắt nàng đều bị phóng đại gấp bội, lại còn theo chiều hướng tiêu cực. Nàng ngồi ngây trên giường, thất thần nhìn rèm cửa vẫn còn lay động, người đi mất rồi.

Một ý nghĩ như rắn độc len lõi khắp người nàng, quan nhân không còn hứng thú gì với thân thể của mình nữa! Tàu tử nói đúng, quan nhân nhất định có người bên ngoài rồi.

Trác Xảo Nương muốn khóc, nước mắt đã đảo quanh hốc mắt, nhưng nàng cố kìm nén, nàng là cô nương kiên cường, không dễ dàng từ bỏ. Nghĩ tới chiêu sát thủ tàu tử mới dạy, quyết định mặt dày thử một lần.

Thảo Tuệ thấy rèm lay động, ngẩng đầu lên:” Tỷ tỷ đi đâu đấy?”

“ Ta tới thư phòng xem sách với quan nhân, muội không cần theo đâu.” Trác Xảo Nương đi nhanh nài sợ Thảo Tuệ nhìn ra điều gì, vì nàng mặc áo rất mỏng, rất đáng xấu hổ:

Lãnh Nghệ đang ở thư phòng viết lách, gần đây làm công tác quản lý nhiều, dần có cảm ngộ, lại thêm linh cảm khi nói chuyện với Đồng sư gia, muốn soạn chế độ cho mượn nghề. Chuyện này phải thật kín kẽ, hạn chế đám quan huyện ở dưới không thể lợi dụng chính sách để làm lợi cho thân thích như tiền cứu tế. Nhưng không thể quá rườm rà phức tạp, như vậy bách tính không thể tiếp cận.

Vừa nhường ra một phần lợi ích để quan viên phía dưới phát huy tính tích cực, lại vừa ngăn chặn họ trục lợi quá đà.

Tìm ra điểm cân bằng là thử thách lớn, vì thế Lãnh Nghệ phải hội tụ toàn bộ tinh thần làm việc.

Thế rồi cửa kết một tiếng cắt ngang dòng linh cảm của Lãnh Nghệ bị cắt đứt, mực nhỏ xuống tờ giấy đang viết dở, y có chút tức giận. Đã dặn Thảo Tuệ không được làm phiền rồi, Lãnh Nghệ quay ngoắt lại, đôi mắt có chút dữ dội, vừa thấy là Trác Xảo Nương, ánh mắt dịu ngay:” Xảo Nương à, có chuyện gì thế?”

Dù chỉ là khoảnh khắc thôi, nhưng Trác Xảo Nương đã thấy nét mặt tức giận của Lãnh Nghệ rồi, chưa bao giờ chàng nổi giận với mình cả. Tích tắc ấy, trái tim Trác Xảo Nương tựa như giọt nước mưa rơi xuống sàn đá vỡ tan thành muôn mảnh nhỏ, nàng cực lực kìm nén nước mắt, nói:” Quan nhân đang bận, vậy thiếp không làm phiền nữa.”

Khẽ khàng khép cửa lại, nàng đi nhanh trên hành lang, tới tận cùng, dựa vào một cái cây nhỏ, nước mắt trào ra như suối.

Nàng không muốn về, không muốn Thảo Tuệ thấy mình khóc.

Nàng như con thú nhỏ bị vớt bỏ, yếu ớt dựa vào cái cây, trên đầu, trên mặt, trên người là mưa thu lạnh buốt. Cái cây nhỏ, lá thưa thưa, không che nổi làn mưa miên man. Mưa thu như từng sợi rế cây trời chắt nàng, làm nàng không cử động được, gió đêm như dao, cửa từng nhát vào tim nàng.

Trác Xảo Nương không còn chút sức lực nào cả, nếu không có cái cây này, nàng đã ngã xuống trong mưa.

Giữa đất trời chỉ còn gió mưa đan xen, màn đêm vô tận, tựa hồ không ai biết có cô gái nhỏ ngồi co ro ở đó, trái tim như đã chết.

Chẳng biết qua bao lâu.

“Tỷ tỷ! Sao lại ngồi đây, bệnh thì phải làm sao? Mau theo muội về phòng!”

Cổ Trác Xảo Nương cứng đờ quay lại, thấy gương mặt cấp thiết của Thảo Tuệ, nàng muốn che dấu, muốn đứng dậy, nhưng người như bị rút mất gân cốt, vừa đứng lên không khác gì dầm trên mây, lão đảo ngã xuống.

“Tỷ tỷ ... Tổng mục.” Thảo Tuệ hoảng hốt hét lên:

Tổng mục phụ trách quét dọn trong nhà, nghe thấy tiếng kêu thì cuống quýt từ sương phòng chạy ra đỡ lấy một bên Trác Xảo Nương.

Hai người gần như phải khiêng Trác Xảo Nương về phòng ngủ. Thảo Tuệ thấy toàn thân nàng ướt sũng, như gà rút nước, nước nhỏ tong tong từ tóc xuống, mắt đờ đẫn, chân tay giá lạnh, hoảng lên:” Muội đi gọi tỷ phu.”

Trác Xảo Nương không biết lấy đâu ra sức lực, giữ ngay lấy cổ tay Thảo Tuệ lắc đầu, cười còn khó coi hơn khóc.

Tổng mục thúc giục:” Thay y phục cho phu nhân, nước lạnh ngâm vào người là bệnh đẩy.”

“Được, ta đi lấy y phục ... Tỷ tỷ, buông muôi ra, muôi không đi gọi tỷ phu đâu.”

Trác Xảo Nương lúc này mới buông tay, Thảo Tuệ tay chân nhanh nhẹn, lấy y phục, lau khô người cho Trác Xảo Nương, mặc y phục, đỡ nàng nằm xuống đắp chăn lại.

Suốt cả quá trình đó, Trác Xảo Nương chẳng có chút phản ứng nào.

Thảo Tuệ ngồi bên giường một lúc, thấy Trác Xảo Nương có vẻ đã ngủ rồi mới yên tâm thôi tắt đèn đầu giường đi ra.

Tổng mục đi theo hỏi nhỏ:” Phu nhân sao thế nhỉ?”

Thảo Tuệ nghiêm giọng cảnh cáo:” Không có chuyện gì đâu, đừng có nói linh tinh đấy, về ngủ đi.”

Vì đại lão gia đi suốt, Trác Xảo Nương hiền hòa, nên thực ra trong nhà, Thảo Tuệ có uy nhất, Tổng mục vâng dạ lui ra.

Thảo Tuệ đóng cửa lại, trong lòng vẫn không khỏi lo cho Trác Xảo Nương, lại vén rèm nhìn vào gian trong, lòng hoang mang, vừa rồi vẫn ổn mà? Chẳng lẽ cãi nhau với tỷ phu? Nhưng mà đâu nghe thấy tiếng cãi nhau.

Lãnh Nghệ làm việc tới canh ba, khi đã ngáp một cái sái quai hàm rồi mới chịu đặt bút xuống, nhìn mình lại một lượt sách lược mình vừa viết ra, thấy rất hài lòng. Hơn nữa trải qua thời gian dài cố gắng, bút tích của y đã rất giống vị tri huyện kia, ít nhất nhìn về ngoài không nhận ra được nữa. Còn về phần mấy thứ gọi là ý hay thần trong bút pháp gì đó thì y chịu.

Dọn dẹp bàn xong, Lãnh Nghệ vừa đi vừa ngáp về phòng ngủ, lúc làm việc không để ý, đứng lên mới nhận ra mệt quá rồi, người còn lảo đảo một cái, thực ra từ chiều đi làm về y đã mệt mỏi, nhưng gượng tới giờ.

Tính xa hơn, kể từ lúc Ba Châu mưa lớn, ngày đêm lo lắng lũ lụt, rồi đê vỡ, khắc phục hậu quả, Lãnh Nghê bận rộn triền miên, nếu không phải nền tảng sức khỏe tốt thì gục xuống lâu rồi.

Chương 310: Nửa đêm cầu y.

(1)

Thảo Tuệ vẫn chưa ngủ, hành vi kỳ lạ của Trách Xảo Nương hôm nay làm nó lo lắng vô cùng, nó gần như luôn ở bên tỷ tỷ, gần như biết hết mọi chuyện trong nhà, nghĩ kiểu gì cũng không ra vấn đề ở đâu. Đang miên mang suy nghĩ, nghe tiếng gõ cửa, nó đi ra mở:” Tỷ phụ.”

Ngập ngừng lại thôi không nói nữa.

“Ừ, mọi sao thế?” Lãnh Nghê thấy nha đầu này như có chuyện:

Thảo Tuệ trả lời qua loa:” Không sao ạ, tỷ tỷ ngủ rồi.”

Lãnh Nghê ừ một tiếng rồi đi vào gian trong, Thảo Tuệ đi theo, vẫn như trước kia, nó vẫn làm việc của một nha hoàn thiếp thân, phu thê Lãnh Nghê ngủ phòng chính, nó ngủ ở gian nhỏ bên ngoài để nghe sai bảo bất kỳ lúc nào. Chuyện hầu hạ Lãnh Nghê rửa ráy cũng do nó làm, Trách Xảo Nương và Thảo Tuệ hợp nhau, không nỡ để nó đi, nên mọi thứ vẫn như cũ.

Thảo Tuệ hầu hạ Lãnh Nghê thay y phục xong thì bê chậu nước ra ngoài.

Lãnh Nghê vén màn lên, thấy Trách Xảo Nương đã ngủ rồi, hết sức khẽ khàng nằm xuống tránh đánh thức nàng, chẳng mấy chốc ngủ say.

Đêm hôm đó Lãnh Nghê gặp giấc mơ lạ, mơ thấy mình đang ở dưới trời nắng chang chang, nóng bức vô cùng, y thè lưỡi ra vẫn không hết nóng, người thì ướt đẫm. Rồi bầu trời có tiếng sấm rền, từng tia sét chói lòa đánh xuống mặt đất, y

cuồng cuồng bỏ chạy nhưng không thoát! Uỳnh! Một cột sét lớn giáng thẳng xuống y.

Lãnh Nghệ bị sét đánh ngời bật dậy, té ra là mơ, đang buồn cười thì nghe thấy bên cạnh có tiếng rên rĩ.

“ Xảo Nương!” Lãnh Nghệ nhận ra tiếng rên tới từ Trác Xảo Nương, phòng tối om, không nhìn thấy gì, sờ trán Trác Xảo Nương, nóng như nước sôi, lại còn ướt đầm, thất kinh hét lên:” Thảo Tuệ, mang đèn vào đây, tỷ tỷ của muội bệnh rồi.”

Thảo Tuệ bị đánh thức, vội vàng cầm lấy đèn nhỏ đầu giường, chẳng kịp mặc thêm áo, chỉ mặc mỗi áo lót sát người, vội vàng đi vào gian trong, soi đèn nhìn Trác Xảo Nương.

Nhìn một cái hai người đều hoảng sợ, chỉ thấy Trác Xảo Nương không ngừng vò y phục trước ngực, tựa hồ hít thở rất khó khăn, mắt nhắm nghiền. Không biết có phải do đèn chiếu mặt đỏ rực, trán lấm tấm mồ hôi to mặt hạt đỗ, miệng lảm bầm:” Mẹ ... Mẹ ơi ...”

Lãnh Nghệ gọi gấp:” Xảo Nương! Nàng làm sao thế, không thoải mái ở đâu.”

Trác Xảo Nương không đáp, cứ mê man gọi mẹ.

Thảo Tuệ vội nói:” Muội đi gọi lang trung.”

Lãnh Nghệ hành động rất quyết đoán:” Đợi họ tới thì không biết mất bao lâu, chuẩn bị xe ngựa, chúng ta tới y quán.”

Thảo Tuệ chạy ngay.

Lãnh Nghệ mặc thêm cho Trác Xảo Nương cái áo ngoài, nàng chẳng có phản ứng, người mềm oặt để y muốn làm gì thì làm. Nghe Thảo Tuệ gọi bên ngoài, Lãnh Nghệ bế ngang Trác trong lòng, vừa chạy ra tới cổng hậu trạch thì thấy Lãnh

Trường Bi đầu tóc tán loạn chạy ra, vừa chạy còn vừa lảo cào. Ông cụ hỏi gấp:” Sao thế, Xảo Nương làm sao?”

“ Nàng ấy đột nhiên bị bệnh, cháu cũng chắc biết làm sao cả.”

Đúng lúc này Trác Xảo Nương đột nhiên mở mắt ra, cồ hống khò khè gọi:” Mẹ ơi! Con muốn mẹ ...”

Thảo Tuệ sợ hãi, òa khóc:” Tỷ tỷ, tỷ làm sao thế?”

Từ hành lang sương phòng, Lãnh Phúc nhảy qua cửa sổ, ồn ào:” Cái gì thế, đang yên đang lành khóc cái gì? ... Hả tẩu tử làm sao thế? Bệnh à?”

“ Lấy ô che mưa.” Lãnh Trường Bi quát:

“ Á, dạ dạ, ngay đây.” Lãnh Phúc mới đi một cái giày, cứ thế chạy hết phòng nọ tới phòng kia, lấy ra hai cái ô mỗi tay một cái xòe ra:” Tẩu tử buổi sáng còn khỏe mạnh vui vẻ lắm mà, sao bỗng dưng bệnh thế này? Làm sao thế nhỉ? Hay là gặp phải thứ gì không lành.”

Chẳng ai trả lời hẳn, mọi người qua thiên tỉnh, rời trung viện. Ở tiền sảnh đám phó dịch đã nghe ồn ào đều dậy cả xem có giúp gì được không? Thấy Lãnh Nghê bế Trác Xảo Nương rồi, không giúp được gì, chỉ biết hô tránh đường.

Xe ngựa đỗ ngoài đại môn, Lãnh Nghê bế Trác Xảo Nương lên xe, Thảo Tuệ cũng vào.

Lãnh Trường Bi và Lãnh Phúc cũng muốn đi, nhưng xe ngựa không ngồi được đông như thế đành bảo họ đi trước.

Lãnh Nghê gấp giọng nói:” Mau, mau, tới y quán tốt nhất.”

Mã phu quay đầu hỏi:” Lão gia, y quán tốt nhất là cái nào, trong thành có nhiều y quán tốt lắm.”

Lãnh Nghệ đâu để ý chuyện này, nhất thời cũng không biết đi đâu, may có Thảo Tuệ nhanh trí.” Linh Chi y quán của Tôn lão đại phu, mau!”

“ Vâng! Đi!”

Đêm khuya vắng người, mưa rơi tí tách, chiếc xe ngựa phóng như bay, vó ngựa dẫm lên mặt đất lát đá phát ra tiếng động giòn tan.

Đường lát đã được cái sạch sẽ, nhưng cũng có điểm không hay, đó là xe ngựa đi trên đó hơi rung lắc. Có điều ở trong thành xe ngựa thường đi chậm cho nên không thành vấn đề, lúc này xe đi nhanh, người trong xe nảy lên liên hồi.

Người khỏe còn thấy không thoải mái nữa là người ốm bệnh, nhưng mà cứu người như cứu hỏa, không còn cách nào khác. Lãnh Nghệ nâng người Trác Xảo Nương lên không, giảm bớt sự xóc nảy ảnh hưởng lên nàng, liên tục nói:” Xảo Nương! Kiên trì thêm một lúc nữa thôi, sắp tới chỗ đại phu rồi, nàng sẽ mau chóng khỏe lại! Ta biết nàng là cô gái rất kiên cường mà ...”

Trác Xảo Nương nảy giờ nằm thêm thiếp, đột nhiên gọi:” Quan nhân!”

Lãnh Nghệ mừng rỡ cho rằng Trác Xảo Nương đã nghe thấy những lời mình nói, ôm chặt nàng trong lòng:” Xảo Nương! Ta đây, ta đây.”

Không ngờ Trác Xảo Nương vùng vẫy, muốn thoát khỏi vòng tay y, lẩm bẩm:” Quan nhân, chàng ở đâu? Quan nhân! Quan nhân!”

Lãnh Nghệ hoảng sợ, nói lớn:” Xảo Nương! Ta ở đây, đang ôm nàng này.”

“ Quan nhân, chàng đâu rồi? Chàng đâu rồi?” Trác Xảo Nương hai mắt nhắm nghiền, cổ đẩy y ra, miệng hàm hồ

không rõ:

Lãnh Nghệ lòng lạnh toát, không biết nàng hôn mê thần trí không rõ ràng, hay là trong tiềm thức của nàng đã nhận ra điều gì, hai mắt cay xè, hôn lên trán nóng rực của nàng thủ thi:” Xảo Nương, ta ở đây, ngay bên nàng, đừng lo, ta đưa nàng đi chữa bệnh, nàng sớm khỏe lại thôi ...”

Trác Xảo Nương cong người ho dữ dội, thân thể nhỏ nhắn co quắp như con tôm nhỏ đáng thương.

“ Máu! Máu!”Thảo Tuệ chỉ cánh tay Lãnh Nghệ hét lên:

Chương 311: Nửa đêm cầu y.

(2)

Ngoài xe ngựa có treo một cái đèn bão lắc lư không ngừng theo nhịp xe chạy, ánh sáng lay động chiếu vào trong khoang xe, Lãnh Nghệ thấy khuỷu tay mình có vết máu đỏ tươi.

Y vội đỡ Trác Xảo Nương lên, khóe miệng nàng vương chút máu, mặt từ đỏ đã thành trắng như giấy, lỗ mũi phập phồng thở như kéo bễ, đây là dấu hiệu không ổn chút nào:” Làm sao lại thế này, sao đột nhiên lại thế này? Thảo Tuệ, tối nay đã có chuyện gì xảy ra?”

Thảo Tuệ dù giỏi giang, song cũng chỉ là nha đầu, tình cảm của nó với Trác Xảo Nương rất lớn, mếu máo khóc đứt quãng:” Tỷ tỷ từ nhà ca ca tẩu tẩu về, đột nhiên lại muốn tắm, cho cả hoa vào nữa ... sau đó tỷ phu quay về phòng rồi lại đi ... tỷ tỷ được một lúc rồi đi ra ... nói, nói tới thư phòng tìm huynh, không cho muội theo ... muội, muội thấy trong lòng bất an, tới thư phòng xem thử, không thấy Tìm, tìm khắp cả nhà, không hiểu sao tỷ tỷ lại ngồi ở dưới gốc cây trong vườn Cũng, cũng chẳng biết bao lâu.”

Lãnh Nghệ ngơ ngác nghe câu chuyện lộn xộn đó, đầu óc phá án của y đã xâu chuỗi lại làm một, Xảo Nương đột nhiên đi ngủ sớm, nằm trên giường chỉ mặc áo mỏng hở hang lộ ra cả áo lót, đêm khuya tới thư phòng Y lơ mơ nhận ra điều gì, tại mình, là tại mình thời gian qua lạnh nhạt với nàng, không để ý tới nàng. Xảo Nương lại hay cả nghĩ, nhất định lúc đó mình ở trong thư phòng hiểu lầm là Thảo Tuệ nên trùng mắt quay lại, khiến nàng hiểu lầm

Thực ra lúc đó Trác Xảo Nương không vào mà đi ngay, Lãnh Nghê cũng đã mừng tưởng là sẽ khiến nàng hiểu lầm, nhưng không quá để ý, cho rằng lát nữa về đồ dành nàng vài câu là được ... Ai ngờ xảy ra cơ sự này, lòng như dao cắt, vừa hồi hận vừa đau xót.

Chát! Chát!

Thảo Tuệ giật bắn mình, thấy Lãnh Nghê tát bản thân tới sưng mặt, vội nhào tới ôm cánh tay y:” Tỷ phu, đừng thế mà, đừng thế mà Hu hu hu ...”

Xe ngựa chạy càng nhanh, vó ngựa nện như sấm, xuyên qua từng con đường, rớt cuộc ngựa hí lên, xa phu gọi gấp:” Lão gia, đến rồi, đến rồi.”

Thảo Tuệ nhảy ngay xuống xe che ô, Lãnh Nghê bế Trác Xảo Nương chạy lên bậc thêm, gọi lớn:” Mở cửa, mở cửa! Đại phu!”

Đáp lại y là tiếng chó sủa điên cuồng ở nhà bên, tiếng gọi cửa của Lãnh Nghê xuyên qua màn mưa, văng vẳng trên con phố vắng.

Thảo Tuệ cũng đập cửa rầm rầm.

Chốc lát sau ô cửa nhỏ mở ra, hỏa kế thò đầu ra, không nói lời thừa thãi:” Đi cửa bên, cửa bên.”

Lãnh Nghê vội ôm Trác Xảo Nương lách qua cửa nhỏ vào trong, chỉ thấy cái đèn lồng treo trên đầu tủ thuốc, không gian phát tán mùi thuốc thoang thoảng:” Đại phu đâu, bị bệnh gấp!”

“ Đừng vội, đặt người nằm xuống giường đã ...” Hỏa kế gặp loại chuyện này nhiều rồi, ngáp ngấn ngáp dài đi vào hậu viện gọi người:

Lát sau một chàng trai trẻ chỉ mới trên hai mươi, chưa ba mươi vừa mặc y phục vừa chạy ra, nhìn bệnh nhân trên

giường:” Bị làm sao?”

Lãnh Nghệ trong lúc khẩn cấp trả lời ngắn gọn xúc tích:” Thê tử ta gặp mưa, toàn thân nóng ra, nói mơ, ho mạnh, vừa rồi ho ra máu.”

“ Ho ra máu à?” Tôn đại phu vừa chỉnh y phục vừa lắc lư người ngâm nga như đọc thuộc lòng:” Gia sư nói, người ho ra máu thì tức là hoặc hư tổn lớn, hoặc uống rượu quá độ, hoặc ăn quá no, hoặc là ưu tu oán nộ quá lớn ... Á, ngài ngài là thông phán đại lão gia.”

Trang thành Ba Châu có rất nhiều người nhận ra y, Lãnh Nghệ biết điều đó nên chẳng ngạc nhiên, gật đầu:” Là ta.”

Tôn đại phu vội vàng vái dài:” Thông phán đại lão gia quang lâm, thật vẻ vang cho quán nhỏ, tiểu nhân họ Tôn, tên Phàm, Phàm trong trác tuyệt bất phàm ...”

“ Làm phiền đại phu chưa bệnh đã ...” Lãnh Nghệ nóng ruột cắt lời hắt:

“ Dạ dạ!” Tôn Phàm vái mấy cái, ngồi xuống ghế nhỏ bên giường, lại thấy không ổn, thông phán đại lão gia đang đứng mà mình ngồi là vô phép, vội đứng lên khiêm nhường nói:” Mời đại lão gia ngồi ạ.”

Lãnh Nghệ suýt đánh người, nghiến răng rít lên:” Người chữa bệnh đi.”

“ Vâng! Vâng!” Tôn đại phu gọi hỏa kế mang thêm đèn, biết đây là phu nhân thông phán thì hết sức câu nệ, đặt hờ ngón tay lên cổ tay Trác Xảo Nương, rồi đứng dậy lễ phép nói với Thảo Tuệ:” Mời cô nương mở miệng phu nhân để tiểu nhân xem lưỡi.”

Thảo Tuệ muốn mở miệng Trác Xảo Nương, nhưng nàng ngậm chặt miệng, còn giãy dụa phản kháng, Lãnh Nghệ phải giữ lấy cho Thảo Tuệ cạy miệng nàng ra.

Tô đại phu nghiêng đầu nhìn một lúc, tay run run vuốt chòm râu thưa, mặt sợ hãi:” Bệnh của Tôn phu nhân e là không hay.”

“ Không hay thế nào?”

“ Gia sư nói, phàm thấy máu, thân nhiệt tăng mạnh, khó chữa. Nếu thở dốc ho, mạch nhanh, nóng thì ắt chết ... Nếu gia sư tới may ra còn chữa được ...”

“ Gia sư người ở đâu?”

“ Gia sư tuổi đã cao, ban đêm không ở lại hiệu thuốc, nếu như cần, có thể gọi.”

Lãnh Nghệ nhăn nải cực độ mới không cho cái tên rườm rà này một đám:” Ở đâu?”

Tôn Phàm nghe ra y đã giận, không dám dồng dài nữa:” Thành đông, hơi xa, phải ngồi xe đi, không may là đánh xe của hiệu hôm nay có việc đã xin nghỉ.”

“ Lên xe của ta, tới thẳng nhà tìm lão đại phu trị bệnh, không cần đi gọi cho phiền.” Lãnh Nghệ quyết định nhanh:

Tôn đại phu ra ngoài nhìn cái xe ngựa, bệnh cũ tái phát:” Xe ngựa nhỏ quá, trong xe không ngồi được mấy người chúng ta, bên ngoài lại đổ mưa, tiểu nhân đi lấy cái áo toi, ngồi trên càng xe dẫn đường.”

Hỏa kế toát mồ hôi thay Tôn Phàm, ai chẳng nhìn ra thông phán đại lão gia sắp giết người rồi, mà hắn còn đứng đó mà lải nhải. Cuống lên đi lấy mũ áo toi, đội lên cho hắn rồi đẩy ra ngoài, cứu lại cho hắn một cái mạng nhỏ.

Xe ngựa lại chạy như gió lốc, lần này còn nhanh hơn cả lần trước, không ngờ vì đi quá nhanh, sán đá lại trơn, thấy sắp lao vào dãy nhà phía trước, xa phu vội vàng ghìm cương, chỉ nghe những tiếng leng keng không dứt thành chuỗi dài rợn người.

Cả cái xe ngựa khựng lại tích tắc rồi lao về phía trước mất kiểm soát, mã phu bên ngoài ra sức la hét, Lãnh Nghê phản ứng nhanh một tay ôm chặt lấy Trác Xảo Nương, một tay bám vào khung xe. Thảo Tuệ theo đà quán tính, ngã văng ra ngoài.

Mã phu trở hết bản lĩnh mới không chế được ngựa, cả cái xe đổ ập xuống, cách đây nhà kia một đoạn nhỏ. Lãnh Nghê đã kịp bế Trác Xảo Nương nhảy xuống khi xe giảm tốc, những người khác đều ngã nghiêng ngã mỗi người một nơi.

Chương 312: Bệnh không thuốc chữa.

Mưa vẫn rơi, Lãnh Nghệ bế vội Trác Xảo Nương vào mái hiên gần đó tránh mưa, sốt ruột vô cùng, lớn tiếng hỏi:” Mọi người có bị thương ở đâu không?”

Thảo Tuệ từ từ bỏ dậy, nén đau nói:” Muội không sao, lưng hơi đau.”

“ Á! Tiểu nhân hình như trật chân rồi.” Tôn Phàm thử đứng dậy, phải co một chân lên, nhảy lò cò:

“ Tiểu nhân không sao ...” Mã phu sờ chân ngựa nằm trên mặt đất, chân ngựa ngoặt sang bên, đang hí đầu đón không ngừng:” Nó gãy chân rồi, không đi được nữa ...”

Tôn Phàm nhảy mấy cái trượt chân ngã oạch xuống đất, không bò dậy được, hiềm khi nhanh nhẹn một lần, cởi áo toi đưa về phía Lãnh Nghệ hét lên:” Đại lão gia, cứ đi theo con đường này, qua ba dãy phố nữa, tới trạch viện công có mái lợp cỏ là đến, dễ nhận ra lắm ... Không xa nữa đâu.”

Lãnh Nghệ không nhiều lời, chẳng kịp để ý tới người khác lấy áo toi đắp lên người Trác Xảo Nương cứ thế mà chạy.

Chạy một hơi qua mấy con phố, cả con đường toàn nhà sát với mặt đường, chỉ có một trạch viện duy nhất, đúng là công có mái lợp cỏ, tựa như nhà tranh cư sĩ, hẳn là đúng rồi, y dùng chân đạp cửa:” Tôn đại phu! Cứu mạng! Nương tử ta bị bệnh nặng, mau mở cửa.”

Ông già mở lò dò mở cửa ra, còn hỏi lại:” Có chuyện gì?”

Lãnh Nghệ muốn phát điên rồi, quát:” Mở cửa mau, ta là thông phán Lãnh Nghệ, mau mở cửa.”

Ông già giật nảy mình, vội mở cửa ra, dẫn Lãnh Nghệ vào đại sảnh, rồi vội vàng gọi người.

Tôn đại phu vừa nghe nói thông phán đại nhân bề phu nhân tới nhà cầu y, sao dám chậm trễ, vội vàng rời giường chạy ra. Hối đơn giản vài câu rồi tự mình xem mạch xem lưỡi.

Chỉ là xem bệnh xong, Tôn đại phu đặt tay Trác Xảo Nương xuống rồi ngồi đó không nói.

Lúc này khí sắc Trác Xảo Nương kém lắm rồi, môi khô nứt nẻ, hơi thở yếu dần, mặt có màu xám, Lãnh Nghệ sợ hãi muốn loạn thần:” Đại phu, nương tử của ta sao rồi?”

Tôn đại phu buông tiếng thở dài:” Đại lão gia, tôn phu nhân thân thể suy nhược, nhiều năm khổ cực thành tật, tỳ khí tổn thương, dương như khí nhược, tâm tỳ sinh hỏa, chôn xuống mầm bệnh đã lâu.”

Lãnh Nghệ lắc đầu phủ nhận:” Sức khỏe nương tử ta xưa nay rất tốt mà, có bao giờ bệnh tật gì đâu.”

“ Thế mới là không hay, bệnh phát ra còn biết sớm để chữa, nhưng vì bệnh tích lâu ngày, giống như khúc cây bị khoét mục, nhìn bề ngoài tươi tốt, nhưng chỉ cần tác động mạnh, ải Lần này thêm ngoại tà lạnh âm xâm nhập, thủy hàn thổ thấp sinh ra hỏa. Rồi lại không biết vì sao can khí cực độ úc kết, dẫn động can hỏa. Vậy là tam hỏa bộc phát, ho ra máu.”

“ Đại phu, ta nghe không hiểu lắm, ngài mau kê đơn đi là được.”

Tôn đại phu cau mày:” Không dám giấu, tôn phu nhân huyết ứ ở ngực, đình trệ không thông, đây là nơi cao hoang, không loại thuốc nào tới được. Thêm vào tam hỏa thiêu đốt,

tâm mạch đã khô kiệt ... Bệnh này là bệnh chết rồi! Không thuốc nào cứu nổi.:

Lãnh Nghệ choáng váng như bị búa mạnh giáng vào ngực, trời đất tối sầm hơi thở khó khăn, làm sao như vậy được, nàng còn trẻ thế cơ mà, đã hai mươi đầu, hôm nay đại ca tẩu tử nàng tới, nàng vui lắm, càng đi xem nhà nữa. Sao đột ngột như thế này, tiềm thức Lãnh Nghệ không tin.” Đại phu, kê đơn đi, nàng sẽ khỏe nhanh thôi, nương tử ta luôn khỏe lắm mà ...”

“ Đại lão gia, làm sao lão hủ thấy chết không cứu, chỉ là bệnh của tôn phu nhân không cách nào cứu được ...” Tôn đại phu nhìn y nước mắt chảy dài, mếu máo như đứa trẻ con lên ba, không đành lòng cắt đứt hi vọng của y, phải nói lời trái lòng:

“ Ít nhất lão hủ không cứu được, hay là đi nơi khác? Có khi lão hủ chỉ là ếch ngồi đáy giếng.”

Lãnh Nghệ gật đầu lia lịa:” Đúng đúng, y quán gần nhất ở đâu?”

“ Y quán bình thường tới cũng vô ích ...” Tôn đại phu không tự đại, nhưng ông hành y nhiều năm, y học tinh thâm, bệnh mà ông không cứu được y giả khác không cứu nổi, thuận tay viết địa chỉ hai nhà khác có lẽ không thua kém mình giao cho Lãnh Nghệ, kỳ thực ông không hi vọng gì, khuyên nhủ: Sống chết có số, nếu hai nhà này không có cách nào, đi nơi khác không kịp đâu, đại lão gia nên đưa tôn phu nhân về nhà, may còn kịp trần trời”

Lãnh Nghệ nhẹ nhàng bế Trác Xảo Nương lên, người nàng đã mềm oạt rồi, hơi thở đứt quãng, y hít thật sâu mấy hơi cố ép bản thân trấn tĩnh:” Không biết lão đại phu có xe ngựa không? Ta mượn dùng.”

“Thật xin lỗi, nhà chỉ có một cái xe lừa, đã đỗ ở y quán để dùng đi chữa bệnh rồi.” Tôn đại phu chấp tay cáo lỗi:

Lãnh Nghệ không nói nhiều nữa, lấy áo tơ bọc kín Trác Xảo Nương, chạy như bay ra cửa, tới một y quán tên Huệ Tế Đường.

Nếu là trước kia đường xá nơi này Lãnh Nghệ chịu chết, thật may, lúc xây dựng lại thành, sợ mấy chuyện rút ruột công trình như đời sau, y đi khắp nơi thị sát, đường xá thuộc lòng rồi.

Tới nơi chẳng nhiều lời, trực tiếp báo danh gọi cửa, chiêu này hiệu quả, rất nhanh cả y quán sáng trưng đèn, người không liên quan cũng thức dậy cả.

Chỉ là sau khi khám cho Trác Xảo Nương xong, vị đại phu già này cũng nói giống hệt Tôn đại phu, cuối cùng liên tục chấp tay thỉnh tội:” Bệnh này của tôn phu nhân không cách nào chưa được nữa, xin đại lão gia thứ tội. Với tình hình tôn phu nhân bây giờ, lão phu chỉ có thể kê vài loại thuốc giúp phu nhân tạm thời tỉnh lại, thân thể dễ chịu hơn phần nào trước khi ra đi”

“Không! Ta không tin, thiên hạ lớn thế này, dứt khoát sẽ có người cứu được nàng ...” Lãnh Nghệ lại bế Trác Xảo Nương lên, thất tha thất thểu đi ra ngoài, vẫn còn một nơi nữa, y vẫn hi vọng:

Y quán cuối cùng này ở thành bắc, phải đi rất xa, mưa rơi liên miên như than như khóc. Lãnh Nghệ bế Trác Xảo Nương đi qua nửa tòa thành, miệng không ngừng những lời thủ thi tâm tình, gọi tên nàng, nhưng Trác Xảo Nương nằm thiêm thiếp không đáp lại.

Toàn thân Lãnh Nghệ ướt sũng, nhưng ướt chỉ là chuyện nhỏ, bế Trác Xảo Nương đi xa như vậy, y còn đứng được đã là

kỳ tích. Lúc này Lãnh Nghệ đã thở như trâu, bước chân xiêu vẹo, hai tay rũ ròi, vẫn kiên trì bước đi.

Chương 313: Đứt từng khúc ruột.

Lãnh Nghệ ân hận, ân hận vô cùng, tự hỏi bản thân, mình làm cái gì vậy, tại sao suốt ngày vất vả, quên ăn quên ngủ, lo chuyện đâu đâu, rồi người bên cạnh, người yêu thương nhất, thân mật nhất lại lơ là. Có lẽ vì nàng quá hiền hòa nhu thuận, sự tồn tại của nàng quá hiển nhiên, nên y lơ là ... Giờ mới nhận ra, nàng giống như không khí vậy, không có nàng, y hít thở cũng không nổi.

Lẹp bẹp, lẹp bẹp, bước chân dẫn trên con đường sông nước phát ra tiếng động đều đều, Lãnh Nghệ chỉ biết chạy một cách máy móc, mỗi hơi thở của y nóng như lửa, khò khè khó khăn. Rốt cuộc cũng nhìn thấy bốn chữ lớn “Giải thị y quán” dưới đèn lồng đỏ.

“ Xảo Nương tới rồi này, nàng không sao đâu, thật đấy, nàng sẽ sớm khỏe lại thôi, khi đó ta không làm việc nữa, ta mặc kệ hết, chỉ ngày ngày ở bên nàng thôi ... rồi chúng ta sẽ lại cùng nhau đi leo núi nhé ...” Giọng Lãnh Nghệ thực ra chỉ lảm bảm trong lòng, không phát ra được bên ngoài, y đã kiệt sức, hai chân nhũn ra rồi, tới trước cửa y quán thì mệt tới không gõ cửa được, không gọi được, cứ vậy dùng đầu liên tục đập vào cửa:

Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! ...

Rốt cuộc cửa cũng mở, một tên được đồng thò đầu ra, thấy một người như tên điên dùng đầu đập cửa thì cảnh giác hỏi:” Làm gì thế hả?”

Lãnh Nghệ như cái xác không hồn bước tới, đẩy dợc đồng sang bên, loạng choạng đi tới bên cái giường khám bệnh, hết sức cẩn thận đặt Trác Xảo Nương xuống.

Người cúi xuống, Lãnh Nghệ không còn sức đứng lên nữa, đầu dựa vào thành giường nên mới không ngã xuống đất, thân thể cứ thế cứng đờ, trong đêm tối trông vô cùng đáng sợ.

Dợc đồng sợ hãi, đứng xa xa “ này này” mấy tiếng liền, rồi lại đợi một lúc không thấy có phản ứng gì, rón rén đi tới, cầm cái que gạt áo toi ra, vừa mới nhìn người nằm ở dưới một cái đã sợ hãi lùi lại dựa vào tường, hét toáng lên:” Sư phụ! Sư phụ ... có một người mang một cái xác chết tới đây, không biết để làm gì! Người mau ra đây đi.”

Xác chết!

Hai chữ này đánh thức Lãnh Nghệ, không hiểu sức lực ở đâu y bật dậy như cương thi, đi tới vén áo toi ra, liền thấy Trác Xảo Nương hai mắt mở to vô hồn nhìn chăm chăm vào khoảng không phía trước, không còn chút động tĩnh nào nữa.

“ Xảo Nương! Xảo Nương! “ Lãnh Nghệ kêu xé lòng, áp tai lên ngực nàng, không nghe thấy tiếng tim đập, vừa gọi vừa lay, nàng cũng không phản ứng:

“ Chuyện gì thế hả?” Giọng nói già nua vang lên sau lưng:

Lãnh Nghệ không đáp, không quay lại, người trơ như khúc gỗ, động tác hết sức ôn nhu bế Trác Xảo Nương lên, ruột gan đã đứt đoạn từng khúc.

“ Đây!” Dợc đồng nhát gan không dám tới gần Lãnh Nghệ, gọi:” Sư phụ ta tới rồi ... này, người tới xem bệnh phải không?”

Lãnh Nghệ chẳng để ý nữa, bế Trác Xảo Nương trong lòng, cứ thế mà đi ra ngoài trời mưa.

Ông già không nhìn thấy mặt Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ cũng không mặc quan bào nên ông ta không nhận ra là thông phán đại lão gia, đợi y ra ngoài, mắng được đồng:” Chắc là thằng điên ôm thi thể chạy lung tung, người như vậy mà cũng mở cửa cho vào à? Không mau đóng lại.”

Rầm! Cánh cửa nặng nề đã đóng lại, còn thêm tiếng cái then cửa.

Lãnh Nghệ chẳng bận tâm tới điều gì nữa rồi, cứ bế Trác Xảo Nương đi trên con đường vắng lặng không một bóng người.

Chân cứ đi mà chẳng biết đi đâu, chẳng biết bao xa, mưa cũng chẳng biết từ khi nào đã tạnh, sau cơn mưa, trời trong vắt không một gợn mây, ánh trăng lạnh chiếu lên con đường ướt sũng, sương mù từ Ba Hà bốc lên mờ ảo như dải lụa mỏng quấn quanh phủ thành yên tĩnh.

Đêm đã khuya trờ tiếng lép bép nhỏ truyền ra từ bước chân của Lãnh Nghệ ra thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác, y đi mà không nhìn đường, hai mắt chỉ nhìn Trác Xảo Nương, muốn giúp nàng khép mắt lại, nhưng hai tay đều bận rồi. Cuối cùng sức cùng lực kiệt, ngồi xuống một bậc thềm đá, ôm siết thân thể không còn chút hơi ấm nào, run run đưa tay ra muốn vuốt mắt nàng.

Tay Lãnh Nghệ chạm vào trán nàng rồi liền dừng lại, vì chỉ cần khép lại rồi, đôi mắt này sẽ không bao giờ mở ra nữa, y không bao giờ thấy mắt nàng nữa.

Lãnh Nghệ vuốt ve khuôn mặt nhỏ đã lạnh ngắt, vẫn mịn màng như thế, cúi đầu xuống khế hôn lên môi nàng, khi ngẩng đầu lên, để lại trên gò má nàng hai giọt nước.

Sinh mạng con người sao có thể mong manh như vậy, tựa hồ một khắc trước thôi, nàng vẫn còn ở đó, ôn nhu mà mỹ lệ

... Tất cả tại mình.

Hốc mắt sớm khô cạn của Lãnh Nghê chứa đầy nước mắt, thế giới biến thành mơ hồ, qua làn nước mắt, y đã không nhìn rõ gương mặt túm mĩ của thê tử nữa, nghẹn ngào nói:” Xảo Nương, ta có lỗi với nàng, ta nói bảo vệ nàng cả đời, vậy mà, vậy mà ta để nàng thương tâm mà đi thế này ... Ta ta ...”

Ôm thân thể nhỏ bé đó, Lãnh Nghê vùi đầu vào lòng nàng mà khóc không thành tiếng.

” Này vị đại ca kia, sao đêm hôm khuya khoắt tới trước cửa nhà người ta mà khóc thế hả?

Đột nhiên ở trên đầu có giọng nữ lãnh lút, Lãnh Nghê ngo ngắc ngẩng đầu lên, vì hướng ngược sáng, y không nhìn rõ người, bằng vào vóc dáng vẫn nhận ra một tiểu cô nương và một lão phụ, vai đeo tay nải hành trang, hắn vừa mới đi xa về.

Thì ra mình vô tình ngồi trước cửa nhà họ, Lãnh Nghê chẳng nói chẳng rằng, bế Trác Xảo Nương lên, lại thất thủ bước đi.

Không ngờ khi Lãnh Nghê đi ngang qua, tiểu cô nương nhận ra y, nhìn thấy trong tay y đang bế một người:” Thông phán đại lão gia, ngài là thông phán đại lão gia ... Làm sao nửa đêm lại ngồi đây ... A, nữ tử này, nàng làm sao?”

Lãnh Nghê vừa nghe hỏi lại bi thương ứa nước mắt: Nàng là thê tử của ta, nàng đã ... đã ... đã ...”

Nói mãi không ra lời, nhưng tiểu cô nương đã đoán ra, nhanh nhẹn chạy tới, nắm lấy tay Trác Xảo Nương, bắt mạch một lúc nói:” Mạch yếu lắm, nhưng ta vẫn cảm nhận được.”

“ Cái gì? Nương, nương tử ta ... Nàng vẫn còn, nàng chưa ... Cô nương nói sao? Nương tử ta, nàng, nàng vẫn còn sống à? Cô nương biết xem bệnh sao?” Lãnh Nghê lạc cả giọng:

Tiểu cô nương hứ một tiếng:” Đã mang người tới hiệu thuốc còn hỏi câu ngớ ngẩn đó à?”

Thì ra mình vô tình đưa Xảo Nương tới hiệu thuốc sao? Lãnh Nghê vừa nghĩ tới đó thì rùng mình, thân thể phản ứng theo bản năng tự nhiên ... Vì bốn phía có sát khí ngùn ngụt đang từ từ áp sát mình.

Sát khí này Có thể sánh ngang với Bạch Hồng, thậm chí hơn, đây là một địch thủ siêu cường!

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé! Chẳng biết nói gì với số Lãnh Nghê.

Chương 314: Quỷ Môn thập tam châm.

Lãnh Nghê đêm nay vội vàng ra ngoài, không mặc áo giáp chống đạn, cũng không có giày gài dao găm, chỉ có hai bàn tay trắng, lại còn mệt tới sức cùng lực kiệt, làm sao thoát khỏi kiếp nạn này?

Nếu là một khắc trước, dù có sát thủ tìm tới thì Lãnh Nghê cũng không quan tâm, y không còn thiết sống nữa rồi. Nhưng trời đất run rủi thế nào mà y lại tìm tới đúng một hiệu thuốc, màn nghe ngữ khí của tiểu cô nương kia, Xảo Nương vẫn còn sống.

Trong tích tắc suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Lãnh Nghê là, phải dụ chúng đi khỏi đây, càng xa càng tốt, kể cả mình có chết cũng không sao, miễn Xảo Nương vô sự. Tức thì Lãnh Nghê đặt Trác Xảo Nương vào lòng tiểu cô nương, nói:” Nhờ cô nương”

Chưa dứt lời thì người lao đi như mũi tên rời dây cung, biến mất trong ngõ nhỏ.

Tiểu cô nương bế Trác Xảo Nương có chút cất lực, ngó người ra chẳng hiểu ra sao.

“ Còn ngây ra làm gì? Mau bế người vào nhà xem còn cứu được không! Mau lên.” Lão phụ vừa mở cửa vừa giục:

“ Dạ! “ Tiểu cô nương chắt vạt bế Trác Xảo Nương vào nhà:

Trên cửa quả nhiên treo tấm biển gỗ đào đã phai màu, không phải loại biển lớn nằm ngang phổ biến, mà chỉ là cái

biển nhỏ treo dọc, viết bốn chữ kiểu chữ Lệ cổ kính “Hiệu thuốc Hoa Thị”.

Lão phụ vào trước đã thắp đèn lên rồi, ngọn đèn dầu leo lét chẳng chiếu sáng được tới mặt quày. Tiểu cô nương bế Trác Xảo Nương đặt lên cái giường nhỏ, tay sờ mạch một hồi nói:” Nãi nãi, không còn mạch nữa, nếu không có thủ pháp Quỷ Môn chân mạch của chúng ta thì đừng mong nhận ra được.”

Lão phụ ngẩng đầu, đôi mắt trống rỗng vô thần nhìn nóc nhà tối tăm, thì ra bà là người mù.” Vậy còn không mau cứu đi, thông phán đại lão gia là ân nhân của cả thành, nhất định phải cứu sống nương tử của ngài ấy.”

“ Cháu sẽ cố ...” Tiểu cô nương chặn mạch một lúc nữa, mặt mày đau khổ.” Nãi nãi, không xong rồi, đây là tử chứng ứ huyết đình trệ ở cao hoang, lại còn có tam hỏa tâm can tì, nếu có chữa không khéo cũng thành phế nhân, rồi cũng bị dày vò mà chết, làm sao đây?”

Lão phụ trầm ngâm một lúc rồi nói:” Không để ý được nhiều thế nữa, qua được trước mắt đã, cứ dùng thập tam châm đánh tan huyết ứ, cứu nguy trước đi.”

“ Vâng!” Tiểu cô nương dựng Trác Xảo Nương ngồi dậy, gọi:” Nãi nãi giúp cháu.”

Lão phụ lần mò đi tới, ngồi sau lưng Trác Xảo Nương, vươn đôi tay gầy gò ra đỡ vai nàng. Tiểu cô nương nhanh nhẹn cời y phục Trác Xảo Nương, lấy trong lòng ra một cái ống châm và bình thuốc, mở nắp rút cây châm dài, chấm vào bình thuốc, giơ cây châm lên, đầu mũi châm treo một giọt nước thuốc muốn nhỏ xuống.

Đúng lúc giọt nước sắp nhỏ xuống thì vi vu một cái, tiểu cô nương không ngờ đâm vào yết hầu Trác Xảo Nương, tay vê vê

châm. Chốc lát sau rút ra châm thứ hai, lại châm thuốc, đâm vào tim.

Chỉ sau hai châm, cơ thể mất đi sinh khí của Trác Xảo Nương run bần bật, cổ họng có tiếng động phát ra.

Tiểu cô nương mừng rỡ, tay rút kim châm như múa, cắm thêm mười một kim châm lên đầu, ngực Trác Xảo Nương, hết sức ghê sợ.

Toàn thân Trác Xảo Nương run mạnh, đầu ngã ra sau, tiếp đó gập người, miệng phun ra ngụm máu đen, tiểu cô nương như đã dự liệu được, dễ dàng né đi, khăn trương bắt mạch, lại báo:” Nãi nãi, bắt được mạch như bình thường rồi.”

Nói xong ra tay như chớp, rút hết châm ra.

Lão phụ nói:” Giờ sắc thuốc uống.”

Rất nhanh, thuốc bốc xong, tiểu cô nương mang vào bếp đun, nàng lại vắt vẻo mặc y phục cho Trác Xảo Nương đưa vào phòng.

Lão phụ ngồi bên giường, thân lom khom ẩn ở góc tối sau màn, người không nhúc nhích chẳng biết nghĩ gì.

Tiểu cô nương tắt bật chạy ra chạy vào, khi thuốc sắc xong lại dìu Trác Xảo Nương ngồi dậy, đút thuốc cho nàng. Không ngờ Trác Xảo Nương theo bản năng mở miệng, uống thuốc vào.

Rất nhanh Trác Xảo Nương phát ra tiếng nôn khan trong họng, tiểu cô nương đỡ nàng ghé xuống mép giường, lão phụ sớm chuẩn bị cái chậu gỗ. Trác Xảo Nương phát ra mấy tiếng ọc lớn, nôn ra mấy ngụm máu đen lớn nữa, sau đó nhũn người trong lòng tiểu cô nương.

Tiểu cô nương cẩn thận đặt Trác Xảo Nương nằm xuống, lại cầm cổ tay chân mạch:” Nãi nãi, sao tử ấy chưa tỉnh, không

phải dùng châm dùng thuốc xong là sẽ mau chóng tỉnh lại sao?”

“ Để ta xem.” Tầm thân như tượng của lão phụ giờ mới nhúc nhích, nắm tay Trác Xảo Nương, lát sau thở dài:” Máu bầm đã tan, nhưng muộn rồi, đã tán vào kỳ kinh bát mạch, bách hải chu thân! Không khéo thành phế nhân.”

Đây là một tiểu viện xây bằng gạch, nhìn bề ngoài không hề tẻ, kang trang hơn đại đa số nhà tường đất hay vách gỗ ở Ba Châu, chỉ là trang trí bên trong hoàn toàn không tương xứng, nói là nhà chỉ có bốn vách tường hơi quá, song không sai là bao.

Một ngọn đèn dầu mù mờ chỉ chiếu sáng được ba bước tiêu cô nương cứ phải chuyển hết chỗ nọ tới chỗ kia, tiếc không thắp ngọn đèn thứ hai, bắt mạch cho Trác Xảo Nương một hồi nói:” Không sợ, có thể dùng kim châm vệ mạch, sau đó từ từ tán máu bầm các nơi, tuy tốn công, nhưng không phải không thể. Vị tử tử này tuy mang tuyết chứng trên người, sức khỏe cơ bản rất tốt, có thể sẽ qua được.”

Lão phụ nghe cháu gái nói thế thì gật gù tán thưởng:” Ừ, nói thì nói thế, nhưng chứng này do ưu tư mà ra, phải cởi bỏ được tâm kết mới có thể rút củi dưới đáy nồi. Trước đó, ngàn vạn lần không thể bị kích thích, nếu không bệnh ác hóa, vô phương cứu chữa.”

Đúng lúc hai bà cháu đang bàn cách cứu người thì ngoài đường có tiếng bước chân chạy qua chạy lại trên đường, có vẻ gấp gáp, tiểu cô nương ghé vào cửa nhìn qua khe, quay lại cười khẽ:” Í, là thông phán đại lão gia, y đang tìm tức phụ, nói vậy là không phải y tới chỗ chúng ta mà tình cờ tới đây, rồi gặp chúng ta sao? Số y may mắn thật đấy.”

Lão phụ giục:” Còn không mau mời ngài ấy vào.”

Tiểu cô nương giầu môi.” Nửa đêm canh ba, bỏ nương tử cho người lạ chạy mất, giờ lại đi tìm, cứ để y sốt ruột, đáng đời.”

“ Con bé này, ngài ấy chắc chắn có chuyện gấp phải đi thôi.”

“ Chuyện gì gấp hơn bệnh tình của nương tử mình? Hừ!”

“ Đừng lải nhải bước chân hình như đi xa rồi, mau gọi lại.”

Chương 315: Tiểu cô nương Hoa Vô Hương.

Lãnh Nghê cho rằng Trác Xảo Nương đã chết rồi nên thất hồn lạc phách bế nàng đi trong vô thức, cũng không biết đi tới đâu. Khi mệt quá mới ngồi xuống, rồi tình cờ gặp hai bà cháu kia, nói nàng còn sống, đang mừng quá độ thì cảm nhận được thích khách, sợ ảnh hưởng tới cứu chữa Trác Xảo Nương nên giao nàng lại bỏ trốn.

Toàn thân y hư thoát, không cách nào chiến đấu, nhưng nhờ tia hi vọng duy trì, y lợi dụng góc ngách ngõ tối lẫn trốn dẫn dụ thích khách đi xa. Cuối cùng y thành công cắt đuôi được bọn chúng, xác định sát thủ không tìm được mình nữa mới theo lối cũ quay về.

Thế nhưng khi đó đi quá vội vàng, Lãnh Nghê không nhớ đưa Trác Xảo Nương cho người ta ở đâu, nên chỉ biết chạy đi chạy lại tìm kiếm, lại không dám to tiếng gọi sợ thích khách lại tới, đâm ra chạy lòng vòng như ruồi không đầu.

Chạy ba vòng rồi, tuy không nhớ rõ địa điểm, nhưng y khẳng định ở khoảng này, vậy mà không thấy đâu. Lãnh Nghê muốn phát điên rồi, không ngờ lại còn đánh mất nàng, tìm một hồi không ra, định chạy về nha môn, huy động người đi từng nhà một tìm nàng.

“Thông phán đại lão gia.”

Lãnh Nghê nghe tiếng gọi xoay người lại, nhìn thấy tiểu cô nương mười bốn mười lăm cầm ngọn đèn nhỏ đứng trước hiệu thuốc vẫy tay với mình. Y mừng phát cuồng, tát bản thân một

cái, làm sao không nhớ đó là hiệu thuốc chứ, lao tới như bay, giọng run lên mất kiểm soát, hỏi trong sợ hãi:” Nương, nương tử ta ... Nàng còn sống chứ?”

Tiểu cô nương gật đầu nghiêng người nhường lối:” Ở trong nhà, ta dùng thủ pháp tổ truyền chữa bệnh cho tử ấy rồi, nhưng chưa tỉnh, phải đợi khi trời sáng.”

Tưởng mất rồi lại được, Lãnh Nghê mừng lắm, không gì diễn tả nổi cảm xúc lúc này của y nữa, vừa muốn chạy tới thì mất tối sầm, người lão đảo ngã lăn quay trên mặt đất.

Tiểu cô nương kinh hãi chạy tới xem mạch y:” Ngài mệt mỏi quá độ rồi, phải nghỉ ngơi mới được.”

“ Ta không sao, ta không sao, đưa ta đi gặp nàng, đưa ta đi gặp nàng.” Lãnh Nghê cố chấp bò dậy, lão đảo bước đi như người say rượu:

Tiểu cô nương thấy mà thương, chút thành kiến trước đó không còn, đi trước dẫn đường.

Dưới ánh đèn tù mù, Lãnh Nghê thấy Trác Xảo Nương nằm trên giường, ngực khẽ nhấp nhô theo nhịp thở.

Xảo Nương còn sống.

“ Xảo Nương! Xảo Nương!” Lãnh Nghê chạy tới, trời đất quay cuồng, niềm vui và hạnh phúc, cộng thêm hư thoát cực độ, y lần nữa ngã xuống đất, không biết gì nữa:

Lúc này Trác Xảo Nương lần mò trong bóng đêm, nàng gọi thế nào cũng không ai đáp, bên tai lúc tiếng sấm, lúc tiếng mưa, lúc thì bị thiêu cháy, lúc bị băng giá đông cứng người, khi như bị sóng cồn xô đẩy.

Cuối cùng nàng thấy ánh sáng, nàng đi tới, thấy Lãnh Nghê đang ngồi trên con thuyền, nàng mừng lắm, nàng gọi thật lớn vươn tay ra muốn y kéo mình lên. Nhưng Lãnh Nghê đang ôm

mấy nữ tử khác, vô cùng khoái hoạt không để ý tới nàng. Trác Xảo Nương tuyệt vọng bật khóc, nước mắt chảy thành sông ...

Trác Xảo Nương khóc thút thít tỉnh lại, tỉnh lại rồi, nàng vẫn nghe thấy tiếng mình khóc.

Lãnh Nghệ vuốt ve khuôn mặt nhỏ đầm nước mắt, y cũng vừa khóc ròng, lại sợ nàng lại hôn mê, ghé sát tới thủ thi:” Xảo Nương! Nàng tỉnh rồi! Tốt quá! Đừng khóc! Đừng khóc! Sau này ta nhất định đối xử với nàng thật tốt, không để nàng chịu chút ủy khuất nào.”

Ánh mắt Trác Xảo Nương dần tản mát tập trung lại, nàng nhận ra khuôn mặt người ôm nữ tử khác khi mình bị băng hỏa dày vò. Tim nàng vỡ thành muôn mảnh, nàng nhắm mắt lại, nàng muốn ngủ tiếp, mãi mãi đừng tỉnh lại

Lão phụ ở bên khuyên giải Lãnh Nghệ cũng vừa được cho uống thuốc lần dùng kim châm đánh thức không lâu.” Đại lão gia, trước tiên để tôn phu nhân nghỉ ngơi đã, đợi khỏe rồi mới từ từ an ủi ... Chúng ta ra gian ngoài, để nàng tĩnh dưỡng.”

Lãnh Nghệ gật đầu, hai tay chống gối mới đứng dậy được, nhìn cửa sổ dán giấy đã sáng, một đêm qua rồi, Xảo Nương còn sống.

Còn gì tốt hơn nữa chứ?

Hết thấy là nhờ lão phụ và tiểu cô nương ấy, Lãnh Nghệ cúi xuống hôn lên trán Trác Xảo Nương, thấy hơi thở nàng đều đặn mới yên tâm, đi ra đại sảnh hiệu thuốc, chấp tay nói:” Chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh hai vị ân nhân.”

Lão phụ chớp đôi mắt vô thần:” Lão thân Hoa bà bà, đây là tôn nữ Hoa Vô Hương!”

“ Hoa Vô Hương?” Lãnh Nghệ thấy cái tên này thật lạ:

Tiểu cô nương Hoa Vô Hương ngoẹo đầu, có vẻ rất kiêu hãnh vì cái tên này, tự giải thích:” Hoa là đóa hoa, Vô Hương là không có hương vị ... Nãi nãi kể, khi xưa cha ta đặt tên cho ta có nói, hoa không mùi mới tốt, có mùi sẽ bị người khác hái, hoa sẽ chết.”

Lãnh Nghê chấp tay vái thật sâu:” Hai vị cứu sống nương tử ta, đại ân không nói lời cảm tạ, ta ghi nhớ trong lòng, ắt có báo đáp.”

Lão phụ cười:” Đại lão gia khách khí rồi, nhà lão thân mở hiệu thuốc thì cứu người là chuyện tất nhiên phải làm, trừ tiền thuốc và tiền khám bệnh bình thường ra thì ngài không cần trả thêm gì cả.”

Hoa Vô Hương mắt đảo một vòng rồi sáng lên như nghĩ ra cái gì: “ Ngài thực sự muốn cảm tạ chứ?”

“ Đúng!” Lãnh Nghê gật đầu nói chắc nịch:” Bất kỳ điều gì, chỉ cần làm được ta sẽ hết sức mà làm.”

“ Tốt quá, vậy ta muốn tham gia khảo thí, nhưng không biết thi từ ca phú, ngài giúp ta được không?” Hoa Vô Hương hớn hờ nói:

Lãnh Nghê nghe yêu cầu này mà ngớ ra, sau đó cười gượng:” Chuyện này ... Nữ nhân không thể tham gia khoa cử, đây là chế độ quốc gia ... Ta dù là chủ khảo trong phủ cũng không thể làm gì.”

“ Á, ngài còn là quan chủ khảo nữa cơ à?” Hoa Vô Hương càng mừng hơn, nói tía lia:” Chuyện đó ta biết, ta chỉ tham gia Minh Y khoa, nữ khoa của Minh Y khoa cho nữ nhân báo danh, nếu thi đỗ có thể làm nữ quan, thậm chí có thể vào cung trị bệnh cho phi tần.”

Lãnh Nghê chưa nghiên cứu gì về khoa cử thời Tống, nghe nàng nói nghiêm túc như thế, chỉ ồ một tiếng.

Hoa Vô Hương bổ xung:” Ta thấy y thuật của mình cũng được lắm, nhưng thi từ ca phú thì chẳng biết gì. Nếu ngài muốn tạ ơn ta, vậy có thể giúp ta không?”

Chương 316: Răn dạy và vỗ về. (1)

Tại sao Lãnh Nghệ lại là quan chủ khảo khoa cử Ba Châu? Chuyện này thực ra đơn giản lắm, một ngày nọ Liêu tri phủ gọi Lãnh Nghệ tới nói kỳ khảo thí trong phủ sắp tới rồi, bảo y chuẩn bị cho tốt, thế là y hồ đồ mà thành quan chủ khảo.

Nói thật bây giờ Lãnh Nghệ không rõ thông phán là chức quản cái gì nữa, vì ở Ba Châu này có việc gì là không tới tay y đâu, nên y mới suốt ngày bận rộn là vậy.

Tới giờ hiểu biết của Lãnh Nghệ về khoa cử rất lơ mờ.

Khoa cử thời Tống có hai loại lớn là thường khoa và chế khoa. Thường khoa chính là tiến sĩ khoa, còn chế khoa thì tuyển các loại nhân tài đặc thù, khoa này không thi định kỳ như thường khoa, mà đợi hoàng đế hạ chỉ tuyển người, các môn cũng thay đổi từng đợt. Trong đó có Minh Y khoa, cho phép nữ nhân tham gia, tuyển nữ y quan chữa trị cho nữ quyền quan quý hoàng gia. Dù sao có những bệnh nữ nhân, nam giới trị không tiện.

Thời Tống vô cùng coi trọng thi từ ca phú, đặc biệt là đầu thời Tống đặc biệt nhân mạnh, không chỉ tiến sĩ khoa, các khoa khác cũng cần thi thứ này.

Hoa Vô Hương thấy Lãnh Nghệ mãi không đáp, tưởng y không đồng ý, tha thiết nói:” Thực ra không phải ta muốn làm quan mà muốn dùng y thuật cứu nhiều hơn người hơn nữa, nhưng ta là nữ, tuổi lại còn nhỏ. Người ta coi thường ta, không cho ta khám bệnh. Nãi nãi tuổi đã cao, mắt lại hỏng rồi, cho

nên hiệu thuốc mới kém thế. Vì vậy ta muốn làm y quan để có thể chữa bệnh cho nhiều người hơn nữa.”

Nàng vừa là ân nhân, lại có tấm lòng hành y tế thế, ắt thành đại phu tốt, Lãnh Nghệ gật đầu không suy nghĩ.” Được, ta sẽ giúp cô nương.”

“ Tốt quá, tốt quá, đa tạ đại lão gia ...” Hoa Vô Hương nhảy nhót.” Nãi nãi, đại lão gia đồng ý giúp cháu rồi.”

Lão phụ cũng cười.” Tốt tốt! Chỉ là đừng làm khó đại lão gia quá mức.”

Đúng lúc này có người đập cửa rầm rầm, giọng điệu gấp gáp.” Mở cửa! Bọn ta là người nha môn, có chuyện muốn hỏi, mở cửa ra.”

Hoa Vô Hương vội vàng chạy ra mở cửa, tức thì thấy nam nhân hùng tráng râu rậm, trông như thổ phỉ, nàng hoảng sợ lùi lại.

“ Tôi qua có một nam tử bế một nữ nhân tới tìm các người không?” Vũ bộ đầu đang hỏi, chợt thấy Lãnh Nghệ, mừng rỡ reo lên.” Đại lão gia, ngài ở đây à, bọn thuộc hạ tìm suốt.”

“ Tỷ phu!” Không ngờ Thảo Tuệ cũng từ sau lưng Vũ bộ đầu nhảy ra.” Tỷ tỷ đâu?”

“ Trong phòng, may nhờ tổ tôn Hoa bà bà y thuật như thần cứu sống tỷ tỷ muội, nếu không ...” Lãnh Nghệ nghĩ tới đêm qua lúc mình tưởng Trác Xảo Nương đã chết, giờ vẫn sống, ghen lời không thể nói tiếp:

Thảo Tuệ không kịp cảm ơn đã chạy vào trong như gió.

“ May quá, may quá, không có gì ...” Vũ bộ đầu thở phào kể lại.” Trời gần sáng thì Thảo Tuệ và Lãnh nhị gia tới nha môn tìm bộ khoái trực ca kể đại lão gia đưa phu nhân đi trị bệnh, nhưng dọc đường ngựa bị ngã, đại lão gia vì tranh thủ

thời gian bế phu nhân đi trước. Sau đó họ tìm tới nơi thì lão gia đi rồi, Thảo Tuệ nghe nói bệnh phu nhân không chữa được thì khóc suốt.”

“Mọi người đi khắp các hiệu thuốc không tìm thấy đại lão gia đâu, hoảng sợ lắm, cuối cùng phải tới nhờ nha môn giúp. Tạo đãi, sai dịch, ti lại trong nha môn đi hết các nơi rồi vẫn không thấy, ai nấy lo lắng lắm .. may mà có người nhớ tới hiệu thuốc nhỏ vô danh này ... Đại lão gia, bệnh phu nhân không sao chứ?”

Câu hỏi này Lãnh Nghệ không biết trả lời ra sao, nhìn Hoa bà bà.

Hoa bà bà đâu biết y nhìn mình, nghe Hoa Vô Hương nhắc mới đáp:” Rất may sức khỏe tôn phu nhân rất tốt, qua được khỏi khắc nguy hiểm nhất, giờ đã không còn quá đáng ngại, nhưng dường như bị kích thích lớn, cho nên cần tĩnh dưỡng, không được đại bi đại hỉ. Cứ thế thông thả chưa, hơn nữa nhất định phải làm tâm tình tốt lên, nếu không bệnh lại trở nặng, thêm lần nữa là không cứu được đâu.”

Lãnh Nghệ rung mình, không ai biết đêm qua khi y bế Xảo Nương đi mà nghĩ nàng đã chết đau đớn tột cùng thế nào, mồ hôi thấm đầm lớp ngoài, gió thổi ớn lạnh cả người, chuyện này y tuyệt đối không để xảy ra lần nữa. Vì thế lòng càng thêm cảm kích:” Đa tạ bà bà nhắc nhở, đa tạ.”

Lúc này Thảo Tuệ từ trong phòng đi ra, mắt ướn nhòe:” Tỷ phu, tỷ tỷ nói muốn về nhà.”

“ Chuyện này ...” Lãnh Nghệ quay sang hỏi Hoa bà bà:” Có được không ạ?”

Hoa bà bà gật đầu:” Có thể về, Hương Nhi, bốc thuốc cho đại lão gia.”

Hoa Vô Hương vội chạy đi bốc thuốc, mồm liên thoảng:” Thuốc dùng trong bảy ngày, bảy ngày sau khám lại. Bệnh của tôn phu nhân chỉ tạm bị áp chế, cần trị liệu dài ngày, nếu ngài tin tưởng, mỗi bảy ngày ta sẽ tới khám cho tôn phu nhân một lần.”

“ Tất nhiên tin cô nương rồi, đa tạ.” Lãnh Nghê chấp tay:

“ A, ngài đồng ý rồi nhé.” Hoa Vô Hương thấy có người chịu cho nàng chữa bệnh thì mừng lắm, bốc thuốc xong còn ghé tới tai y thì thầm:” Ngài nhất định không được làm tôn phu nhân giận, cũng không được có chút kích thích nào! Nhớ kỹ đấy!”

“ Ta nhớ kỹ rồi.”

Vũ bộ đầu đã chuẩn bị xe ngựa, Lãnh Nghê từ biệt hai bà cháu Hoa Vô Hương, bé Trác Xảo Nương lên xe, nàng có vẻ ngủ rất say, suốt dọc đường không có chút phản ứng nào cả.

Lão thái gia Lãnh Trường Bi chống quái trượng đứng trước đại môn trông ngóng, đám phó dịch canh ở đầu đường, vừa thấy xe ngựa của nha môn thì chạy về báo tin mừng.

Phu thê ca ca Trác Xảo Nương, Lãnh Phúc cũng đã chạy đi tìm rồi. Thảo Tuệ không dám đem chuyện Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương mất tích kể cho ông cụ, sợ ông cụ tuổi cao xảy ra chuyện. Vì thế Lãnh Trường Bi chỉ nghĩ đi khám bệnh thôi, nên giờ tấy Trác Xảo Nương được Lãnh Nghê bẻ xuống xe, mắt nhắm nghiền thì khăn trương hỏi Thảo Tuệ:” Nói không sao mà, sao lại thế này?”

Thảo Tuệ cười đáp:” Tỷ tỷ uống thuốc nên ngủ thôi ạ.”

“ À ...” Lãnh Trường Bi vội theo Lãnh Nghê, tới khi y đặt Trác Xảo Nương xuống giường rồi mới kéo ra góc sân, hỏi khẽ:” Rốt cuộc là sao, tôn tức phụ sao bỗng nhiên bệnh thành như thế?”

Chương 317: Răn dạy và vỗ về. (2)

Lãnh Nghệ không rõ thực tình, y chỉ có thể suy đoán nguyên do trong đó, lại không muốn gia gia lo nên hàm hồ đáp:” Cháu không biết ạ, từ thư phòng về thấy nàng bị bệnh nên đưa đi khám.”

Lãnh Trường Bi sống tới cái tuổi cổ lai hi rồi, qua mặt ông không dễ, nghiêm mặt răn dạy:” Ta nói với cháu, không được có lỗi với nó, năm xưa làm mai cho cháu, không phải thứ bà mai vớ vẩn ngoài kia đâu, mà là đại di của cháu đấy. Đại di cháu nhìn Xảo Nương lớn lên từ nhỏ, biết nó là đứa hiền huệ hiếu thuận, cho nên nhất định muốn cưới nó về nhà ta. Quả nhiên Xảo Nương là đứa ngoan, để cháu yên tâm thi cử, trong nhà việc gì nó cũng làm cả, còn hiếu kính công bà, đối xử với ai cũng hòa thuận. Đứa bé như thế, đốt đuốc cũng không tìm ra, phải biết quý trọng, hiểu chưa?”

Lãnh Nghệ gật đầu:” Cháu hiểu ạ.

“Hiệu thì tốt, cháu là đứa hiếu thuận, giờ làm quan có tiền rồi, biết nghĩ tới đón gia gia tới hưởng phúc. Nhưng không thể chỉ tốt với người nhà, phải tốt với tức phụ! Nó mới là người sống với cháu cả đời, đừng vì làm quan rồi có tiền rồi lạnh nhạt với thê tử thời nghèo khổ.”

“Không có chuyện đó đâu ạ!”

“Không có à?” Lãnh Trường Bi hừ mạnh:” Ta hỏi Tổng mục rồi, bà ấy nói đêm qua Xảo Nương nó ở một mình trong

sân, bị mưa làm ướt sũng nên mới bệnh nặng! Cháu giấu ta sao?”

Hôm qua từ lúc Xảo Nương về liền có hành động khác thường rồi, chỉ vì Lãnh Nghệ lơ là bỏ qua, suýt nữa dẫn tới hậu quả không thể cứu vãn được, y hối hận lắm rồi.” Chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi ạ!”

“ Hiểu lầm nhỏ mà thành như thế sao? Xảo Nương nó không phải là đứa hẹp hòi vì hiểu lầm nhỏ mà nghĩ quẩn ...” Lãnh Trường Bi tỏ thái độ quyết truy tới cùng:” À, phải rồi, có phải hai đứa thành thân lâu chưa có con, thế nên cháu mắng nó hả?”

Lãnh Nghệ xua tay:” Không ạ!”

“ Đủ rồi!” Càng phủ nhận thì Lãnh Trường Bi càng tự cho là đã tìm được nguyên nhân, chống mạnh gậy xuống sân:” Chuyện này đôi khi chậm hai ba năm cũng có, hai đứa còn trẻ, thông thả thôi, cháu không được sốt ruột rồi đánh nó, mắng nó! Xảo Nương là đứa hiểu chuyện, sao nó không gấp! Nên cháu không cần nói nhiều, hiểu không?”

Lãnh Nghệ không cãi nổi, với lại là lỗi của y thật, nên chỉ biết gật đầu.

“ Được, để ông thông thả trò chuyện với Xảo Nương, giúp nó cởi bỏ khúc mắc, gia gia bảy mươi tuổi chưa gấp, mấy đứa gấp cái gì.” Lãnh Trường Bi hạ thấp giọng:” Nam nhân tam thê tứ thiếp không hề gì, nhưng trưởng tử phải là đích hệ, nếu là do thứ thiếp sinh thì phiền lắm. Sau này Xảo Nương lại có nhi tử, vậy cháu để ai kế thừa? Lúc đó mà tranh chấp trưởng thứ thì gà chó không yên. Thế nên gia gia nói không gấp, không có nghĩa là lơ là, sớm ngày cùng Xảo Nương sinh nhi tử, cuộc sống mới yên ổn, hiểu không?”

“ Hiểu ạ.”

“Vậy trước khi Xảo Nương có nhi tử cũng đừng dính dáng tới nữ nhân khác, có cũng không cho phép dẫn về nhà, nhớ chưa?”

“Rồi ạ.” Lãnh Nghê lại lần nữa gật đầu, gia gia tuy phong kiến cổ hủ nhưng mà nói cái gì cũng có tình có lý, khiến y nể phục:

Ông cụ răn dạy một hồi, thấy tôn tử ngoan ngoãn vâng lời, sắc mặt hòa hoãn hơn.” Thực ra nó tỉnh rồi đúng không?”

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, thật khó qua mắt ông cụ, Lãnh Nghê đáp:” Dạ, lúc này nàng còn nói với Thảo Tuệ là muốn về nhà.”

“Ừ, thế thì đi theo gia gia, chuyện này cần nói sớm để cởi bỏ cho nó, không thể trì hoãn, nếu không sẽ thành mầm bệnh thì hại người.” Lãnh Trường Bi nói xong chống quải trượng đi vào phòng ngủ của phu thê Lãnh Nghê, phòng đóng kín cửa, thấp ngọn đèn lồng, chỉ có Thảo Tuệ ngồi ở đầu giường:

Lãnh Nghê vội lấy ghế cho ông ngồi, sau đó đứng một bên chờ đợi.

Lãnh Trường Bi hiền hòa nói:” Gia gia biết cháu nghe thấy gia gia nói, ta không có ý gì khác, chỉ muốn cháu biết, chuyện con cái không cần quá lo. Vừa rồi ta đã răn dạy quan nhân cháu, trước khi cháu sinh cho Lãnh gia một đứa nhi tử, không cho nó nạp thiếp. Dù giờ nó là quan to, nhưng chuyện trong nhà vẫn do gia gia quyết.”

Hàng mi Trác Xảo Nương rung rinh một chút rồi ngừng.

“Gia gia biết, cháu là đứa bé ngoan, công bà cháu thường khen cháu. Vừa rồi gia gia mắng quan nhân cháu rồi ... Tôn nhi, nói đi.” Lãnh Trường Bi quắc mắt, mặc dù ông rất giữ gìn uy nghiêm cho Lãnh Nghê, ngay cả Lãnh Phúc cũng không cho chút tùy tiện nào. Nhưng cái đó giành cho người khác, phu

thê với nhau không cần, tới tuổi ông rồi, nhiều thứ tự thâu triệt:

Lãnh Nghệ phủ tay áo, cung kính vài dài:” Nương tử, là ta không phải, mong nàng tha thứ.”

Một giọt nước mắt trong veo từ khóe mắt Trác Xảo Nương trào ra, lại nghe mũi nàng xẹt xẹt, Lãnh Trường Bi vui mừng, biết lời mình có hiệu quả:” Tóm lại là thế, Xảo Nương cháu nghỉ ngơi đi, gia gia đi đây, nó mà dám bắt nạt cháu, cứ mách gia gia, dù nó là quan lớn, gia gia vẫn đánh gãy chân nó.”

Nói rồi ông chống gậy ra ngoài, trước khi đi không quên trừng mắt cảnh cáo Lãnh Nghệ.

Thảo Tuệ nãy giờ ngồi trong phòng không nói gì, lúc này biết ý đi ra đóng cửa lại.

Lãnh Nghệ ngồi xuống bên giường, nhìn mặt nàng xanh xao, hai má hốc hác, không ngờ chỉ một đêm thôi mà thành ra như thế, nắm lấy tay nàng áp lên má:” Xảo Nương, thời gian qua ta bận quá, lạnh nhạt với nàng, ta không cố ý, nàng biết không, ta sợ lắm, ta tưởng mất nàng rồi, lúc đó ta không còn muốn sống nữa”

Nói tới đó cúi xuống hôn cánh môi còn nóng rực của nàng, không chỉ là hôn một cái rồi thôi, mà hôn rất sâu, hôn đầy lưu luyến, Lãnh Nghệ nghĩ qua đó nàng có thể cảm thụ được tình cảm thực lòng của y.

Hơi thở Trác Xảo Nương gấp gáp, nàng quay đầu sang bên, né tránh cái lưỡi của Lãnh Nghệ, miệng ho liên tục.

Lãnh Nghệ giúp nàng vượt ngực, áp mặt vào gó mà nàng, thì thầm:” Đợi nàng khỏe rồi, ta ngày ngày yêu nàng, để nàng sớm sinh nhi tử, ta muốn nhìn nó nằm trong lòng nàng bú sữa ... À không phải là một đám, như vậy nhìn chúng đuổi đánh nhau mới vui ...”

“ Không, không đánh nhau ...” Thân thể Trác Xảo Nương bỗng nhúc nhích, rồi đột nhiên nàng rên rỉ thốt lên:

Lãnh Nghệ mừng rỡ, chống người lên nhìn nàng, hai mắt nàng đã mở ra, then thùng lẫn giận dỗi nhìn mình, lòng ngọt ngào lại cúi xuống tìm môi thơm của nàng:” Nương tử, đừng giận ta nữa nhé, được không?”

Trác Xảo Nương muốn giận cũng không giận nổi, thu ba yêu kiều ngân ngấn nước.

Hồi lâu, bờ môi hai người tách ra. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng tim đập thành thịch của hai người. Cặp mắt Trác Xảo Nương như mê đi, Lãnh Nghệ dùng trán áp vào trán nàng, tuy so với trước đã bớt sốt rồi, vẫn còn nóng lắm:” Bệnh của nàng còn chưa khỏe, đợi khỏe rồi mới hôn tiếp nhé.”

Trác Xảo Nương xấu hổ không để đâu cho hết, muốn nói rõ ràng là chàng mặt dày sấn vào hôn người ta con nói được, khe khẽ gật đầu.

Lãnh Nghệ nắm lấy tay Trác Xảo Nương cười hạnh phúc, y mệt quá rồi, quá sức rồi, ghé người nằm xuống bên cạnh nàng, ngủ thiếp đi.

Chương 318: Chuẩn bị trước.

Không biết bao lâu sau Thảo Tuệ sắc thuốc xong đi vào, đánh thức Lãnh Nghê dậy, Lãnh Nghê lại ngồi nhìn xem Trác Xảo Nương uống hết thuốc mới đi, nói là tới thư phòng nghỉ ngơi. Chỉ là Lãnh Nghê làm sao nghỉ ngơi được, tới thư phòng mặc vào giáp chống đạn, đi giày ống cao gài dao găm, đeo ám khi phi đao lên tay, người vẫn còn mệt mỏi, nhưng sức lực còn đủ dùng, lúc này mới ra ngoài.

Lãnh Nghê vừa ra ngoài Trác Đại Hữu, Tiêu thị vốn đợi sẵn bên ngoài, đợi y đi một cái, vội vàng chạy vào phòng Trác Xảo Nương.

Sốt ruột nhất là Tiêu thị, vừa ngồi xuống là bắn cả một tràng:” Này muội tử, làm sao thế, nghe nói hôm qua muội bị bệnh đưa tới y quán, lại còn không tìm thấy đâu, hại bọn ta phải chạy khắp thành tìm kiếm! Không ngờ muội về rồi, muội đi đâu? Bệnh gì? Nghe Tống mục nói, muội một mình ở trong sân giữa mưa, thế là sao?”

Trác Xảo Nương lúc này chẳng những khôi phục trái tim vỡ nát, còn bao bọc trong mật ngọt, nhưng sức lực chưa khôi phục, chỉ biết khẽ cười.

“ Tẩu tử, lần này tỷ tỷ ta bệnh nặng, nhất thời không nói chuyện được đâu.” Thảo Tuệ mạnh mẽ can thiệp vào, nói với cả Trác Đại Hữu:” Mọi người không cần lo, tỷ tỷ gặp mưa chẳng qua là đi nhà xí thấy mưa nhỏ chủ quan không mang ô, cho nên bị ướt. Tống mục nhiều, thương tỷ tỷ nên thôi phòng lên thôi.”

Trác Xảo Nương khẽ gật đầu xác nhận lời nói dối thiện chí này.

Nhưng Tiêu thị đâu dễ lừa, biết trong chuyện này ắt có ẩn tình, chỉ là người ta không chịu nói thì biết làm sao? Quan tâm hỏi han một lúc rồi lui ra, tìm Lãnh lão thái gia nói chuyện, biết đâu nghe ngóng được gì.

Từ điểm Hạnh Hoàng.

Giống như rất nhiều lần có hai người ngồi đối diện nhau, một đen một trắng, Bạch Hồng ưu nhã ngồi quỳ gói pha trà, còn Lãnh Nha ngồi khoanh chân, sắc mặt âm trầm.

“Ta tới đây để xác nhận một chuyện, người ủy thác cô giết ta thực sự đã thủ tiêu nhiệm vụ rồi chứ?”

“Vì sao hỏi thế?”

“Vì đêm qua ta đưa nương tử ta đi cầu y gặp hai sát thủ, từ thân hình động tác thì khả năng là một nam một nữ, ta cảm nhận được sát khí của chúng, có lẽ không kém cô bao nhiêu.”

“Không bị thương chứ?” Bạch Hồng quan tâm hỏi:

“Ừ!” Câu hỏi này đánh tan chút nghi ngờ trong lòng Lãnh Nghê, nhẹ nhõm hỏi: “Nhưng chúng chắc chưa đi đâu.”

“Người ủy thác ta giết người đúng là hủy bỏ ủy thác rồi.” Bạch Hồng cầm ấm trà lên mà không rót, mày khẽ chau lại: “Võ công không dưới ta ... Người chắc là sát thủ chứ?”

“Chắc chắn, bọn chúng rất hiểu lợi dụng hoàn cảnh tiếp cận mục tiêu, biết chờ đợi thời cơ, không hề nóng vội. Ta đoán chúng theo dõi ta khá lâu rồi, đợi ta sức cùng lực kiệt mới định ra tay. Vì tìm kiếm ta, chúng còn giết chủ nhà hai nhà vốn đang ngủ say ở gần nơi ta trốn.”

“Lẽ nào là Vô Tâm?”

“Đó cũng là tổ chức sát thủ?” Lãnh Nghê hỏi vội:

“Đúng, một tổ chức rất thần bí, người trong tổ chức này đề cao nhiệm vụ, chỉ cần mục đích mà không từ thủ đoạn. Là những kẻ không có tim gan. Đặc biệt là tên đầu lĩnh biệt hiệu Vô Tâm, theo tin đồn thì hắn không có tim, từng bị người ta đâm xuyên tim không chết.”

“Hôm qua ta mệt mỏi quá mức, không có sức lực ứng chiến, chỉ có thể lẩn trốn, không ngờ liên lụy người vô tội. Lần sau gặp lại, ta nhất định báo thù. Cô biết sào huyệt của chúng không?”

“Người không cam tâm ngồi yên chờ chết, muốn phản khách vi chủ, giết tận hang ổ bọn chúng ta?” Bạch Hồng lắc đầu.” Tổ chức bọn chúng nghiêm ngặt thần bí, vì bọn ta và chúng chưa va chạm gì nên không tìm hiểu thông tin của bọn chúng, tránh va chạm không cần thiết.”

Lãnh Nghê giơ tay lên nắm lại:” Bọn chúng dù là Tôn Ngô Không thì cũng đừng mong thoát khỏi tay Phật Tổ.”

“Tôn Ngô Không là ai?” Bạch Hồng lấy làm lạ:

Lãnh Nghê nhớ ra rồi tỉnh ngộ, Tây Du Ký là truyện thời Minh, người Tống làm sao biết, đối phó cho qua:” Là một con yêu quái, bản lĩnh rất cao, nhưng rốt cuộc cũng bị Phật Tổ bắt giữ”

Bạch Hồng tiếp tục rót trà, cầm chén lên uống:” Người là người của tổ chức, bất kỳ kẻ nào muốn giết người cũng là nhắm vào tổ chức, chúng đã ra tay trước, đừng trách ta.”

Có tổ chức sau lưng thật là tốt, Lãnh Nghê yên tâm hơn:” Đám sát thủ tàn ác đó, nhất định phải diệt trừ, cũng là vì dân trừ hại.”

“Ta chẳng cao thượng như ngươi. Chúng dám khiêu chiến chúng ta, chúng ta không khinh khí, đơn giản vậy thôi.” Bạch

Hồng lạnh nhạt thanh minh:

“Bất kể vì lý do gì, diệt chúng là được, ta đi đây.”

“Hết thấy cần thận.”

Lãnh Nghệ chấp tay rời tử điếm, vào ngõ vắng đợi xác định không ai bám theo mới tới hai nhà có người bị liên lụy bởi mình, đột nhập vào đặt 100 lượng bạc mỗi nhà. Sau đó tới chỗ không người, cởi mặt nạ, lặng lẽ đi cửa sau về nhà.

Trước tiên Lãnh Nghệ đi thăm Trác Xảo Nương, thấy nàng ngủ rất say, sắc mặt nhẹ nhõm, hơi thở đều đặn mới yên tâm tới thư phòng, lần nữa thay quan phục tới nha môn.

Lãnh Nghệ tới nha môn, sắp xếp những công việc cần làm, y quan tâm nhất là khoa cử ở Ba Châu, thời gian tổ chức khoa cử không cố định, các địa phương tự quyết, thường là khoảng thu chí.

Từ này tới thu chí là chừng nửa tháng, nha môn cũng rục rịch rồi, cần thông báo cho khảo sinh toàn phủ chuẩn bị.

Lãnh Nghệ cho gọi Đồng sư gia tới, nói:” Sư gia cũng biết, ta chưa từng làm chủ khảo khoa cử, chưa có kinh nghiệm, đặc biệt ở mặt ra đề, nên muốn thỉnh giáo sư gia, tới lúc đó khỏi bêu xấu.”

“Đông ông khách khí quá, ngài trong ngũ giáp khoa Ất Hợi, văn chương cầm tú làm người ta đọc mãi không chán, nào cần người cả đời thi trượt như học sinh chỉ dạy chứ.” Đồng sư gia vuốt râu cười khà khà:

Lãnh Nghệ không ngờ vị tri huyện mình giả mạo lại có thời khắc vinh quang như vậy, thế thì phiền to rồi, nhưng y ứng phó cũng nhanh:” Ứng thí là một chuyện, ra đề là chuyện khác. Sư gia không chỉ bác học còn kiêm cả thực tế, có vốn sống nhiều năm, ta đương nhiên nên thỉnh giáo.”

“ Đông ông đã hỏi, học sinh xin đáp, đề thi tự do, đề tài không ngoài điển tịch Nho gia, danh ngôn thời trước đều được ...” Đồng sư gia nói tới những kỹ xảo và một số điều cần chú ý khi ra đề, lấy ví dụ hướng ra đề mấy năm qua, chủ yếu lấy từ đại kinh nghĩa, tứ sử luận, thời vụ sách, đều là cách ra đề tiến sĩ khoa, chết khoa không thêm nhắc

Vậy khoa mục khác ngoài tiến sĩ thì sao? Ví dụ Minh y khoa ...” Lãnh Nghệ đi vào mục đích chính:

“ Minh y khoa thi hai lần y thuật, một lần thi từ. Đề y thuật do Thái y viện thống thống nhất ra đề. Thi từ cần đông ông ra đề, quy cách giống tiến sĩ khoa, chỉ là khi chấm thi hiển nhiên không cần yêu cầu nhiều, hợp quy cách văn điệu, không phạm húy là qua rồi.” Đồng sư gia trả lời qua loa:

Xem ra thi tử chỉ là cho có thôi, Lãnh Nghệ chấp tay:” Vậy thì phiên sư gia soạn vài đề mục cho ta tham khảo.”

Đồng sư gia nào ngờ mình cả đời thi trượt, tới một ngày lại thành người ra đề khảo thí người khác, nghĩ thôi đã thấy hưng phấn, được rồi, ta phải để đám hậu sinh các người thấy khoa cử không phải chuyện đùa, phải cho các người thấy tôn nghiêm của khoa cử, đứng dậy chấp tay:” Nguyên ra sức vì đông ông.”

Chương 319: Vọng Hải Triều.

Lãnh Nghệ tiễn Đồng sư gia đi rồi về nhà lấy tiền, lần này 100 lượng vàng, tới thẳng nhà Hoa Vô Hương.

Hiệu thuốc Hoa thị là viện tử hai tầng xây gạch chắc chắn, tường kẻ đá nhuộm màu thời gian, vì thế bình an vượt qua trận lũ vừa rồi mà không cần xây dựng lại. Nơi này có lẽ từng một thời vang bóng, nhưng bây giờ làm ăn ảm đạm, không biết trời đất run rủi thế nào mình lại tới đây, bảo không tin vào số mệnh cũng khó.

Lãnh Nghệ đứng ở cửa nhìn tám biển cổ kính, nét mực phai nhạt, không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, người qua kẻ lại cứ như đây là nơi vô hình, chẳng một ai dừng chân, nào biết bên trong có hai vị thần y có tài cải tử hoàn sinh chứ.

Hoa Vô Hương trong hiệu thuốc đã nhìn thấy y, vội chạy ra thì lễ:” Đại lão gia.”

“ Hoa cô nương, phu nhân nhà ta đã ổn định nhiều rồi, ta tới đây cảm tạ.” Lãnh Nghệ chấp tay đi vào, đặt hộp gấp lên quầy thuốc:” Đây là một trăm lượng hoàng kim, cảm tạ cả hai cứu nương tử nhà ta, ta không biết lấy gì báo đáp, đành dùng thứ tục vật này biểu đạt tâm ý.”

“ Không nhận!” Dè dặt Hoa Vô Hương nghiêm mặt:” Ta thu tiền khám bệnh rồi.”

“ Ta thực lòng cảm tạ ...”

“ Không nhận! Ngài nói gì cũng không nhận, đây là quy củ của tổ tiên.”

“ Chuyện này ...” Lãnh Nghệ thấy thái độ Hoa Vô Hương kiên quyết như thế, quay sang Hoa bà bà này giờ chưa lên tiếng:” Bà bà, nếu hai người không nhận, ta rất áy náy.”

Hoa bà bà đảo con mắt trắng dã, cười nói:” Đại lão gia, nếu nói cảm kích thì tổ tôn lão thân phải cảm kích ngài kìa, lão thân sống ở Ba Châu bao năm, chưa từng thấy chuyện nước ngập thành, nếu không có ngài cưỡng ép bách tính rời nhà, lão thân cũng không muốn đi. Thế nên tính ra, ngài là ân nhân cứu mạng của tổ tôn lão thân.”

“ Không thể nói thế, ta chỉ thực hiện chức trách của mình mà thôi.”

“ Lão thân cũng chỉ thực hiện chức trách của người hành y.”

Hoa Vô Hương thấy Lãnh Nghệ cứ lằng nhằng thì rất bực mình:” Ngài nói thế nào cũng được, nhà ta không nhận, nếu ngài để đây, ta ném khỏi nhà đây, ngài định phá hoại tổ huấn nhà ta sao?”

Lãnh Nghệ không ngờ việc làm của mình lại gặp phải phản ứng mạnh như thế, có chút xấu hổ, tuy rằng hành vi mang tiền đi tạ ơn này tặc thật, nhưng mà y cũng không biết cách nào hơn thể hiện sự biết ơn của mình.

Hoa bà bà mắng cháu gái không được vô lễ, Hoa Vô Hương còn lườm y một cái.

Lãnh Nghệ hết cách rồi, cứ kiên trì không làm người ta khó chịu thì không hay, đành nhận lại hộp gấm, thở dài nói:” Ta thực sự chỉ muốn biểu đạt sự cảm tạ của mình.”

Hoa Vô Hương nhắc:” Ta nói rồi, nếu muốn cảm tạ, ngài giúp ta làm y quan.”

“ Chuyện này là tất nhiên.” Lãnh Nghệ xoay người đóng cửa lại, đi vào trong đại sảnh nói nhỏ:” Khảo thì y thuật do

Thái y viện ra đề, cô nương đương nhiên không cần ta giúp. Còn thi từ ca phú là do ta ra đề, ta chỉ cần tiết lộ đề cho cô nương, cô nương tìm người làm giúp, khi thi chép lại là được. Y thuật cô nương cao minh như vậy, báo lên trên cũng là góp sức vì nước.”

“Tốt quá.” Hoa Vô Hương reo mừng, mắt đảo một vòng:” Trước mặt có một người sao cần tìm ai nữa cho lộ ra ngoài, đại lão gia, tiền phạt thì phải tiền tới Tây Thiên chứ.”

Lãnh Nghệ bật cười, tiểu cô nương này thật không khách sáo mà:”Tiện thật nhỉ?”

“Thế không tốt à?” Hoa Vô Hương hai tay vất sau lưng, vừa ngượng ngùng vừa tinh nghịch, giọng làm nũng.

“Được được!” Lãnh Nghệ sợ nhất tiểu cô nương làm nũng, liền đồng ý vội, sao chép cho nàng bài thơ đời sau là được:” Trước kia ra đề đều là ca tụng thái bình thịnh thế, bách tính an khang, nếu liên quan tới quê nhà là tốt nhất.”

Hoa Vô Hương chỉ xuống đất:” Quê của ta ở đây, vừa mới trải qua tai nạn, ta từ nhỏ đã nghèo, chẳng thấy thịnh thế đâu.”

“Thế cô nương từng đi đâu rồi? Tới Giang Nam chưa?” Thời xưa rất nhiều thi ca miêu tả Giang Nam, dễ sao chép, Lãnh Nghệ gợi ý:

“Có có, khi còn nhỏ ta từng theo cha mẹ tới Tiền Đường, rất đẹp.” Hoa Vô Hương gật đầu lia lịa:

“Thế thì tốt, ta nghĩ xem.” Thi từ Lãnh Nghệ cũng không nhiều, đi đi lại lại vất óc nghĩ, nhớ ra bài Vọng Hải Triều của Liễu Vĩnh, bài này tả phong quang Tiền Đường, cũng là lúc thái bình thịnh thế của Đại Tống, giờ lập quốc chưa lâu, khắp nơi nghèo khó, còn lâu mới đạt tới thịnh thế, chắc Liễu Vĩnh chưa sinh, hắng giọng ngâm:

Đông nam hùng tráng,

Giang Ngô đô hội,
Tiền Đường nổi tiếng phồn hoa.
Liễu khói cầu sơn,
Màn xanh rèm gió,
Lô nhô mười vạn nóc nhà.
Cây quanh bãi mây mờ,
Sóng gầm tung tuyết trắng,
Hào rộng không bờ.
Chợ bày châu báu,
Nhà chật lụa là,
Đua xa hoa.
Núi hồ trong đẹp bao la,
Có hoa sen mười dặm,
Hương quế ba thu.
Tạnh trời sáo thổi,
Thuyền đêm hát ca,
Cô hái sen, lão câu cá cười ha ha.
Nghìn quân đứng dưới cờ,
Tiệc say nghe đàn sáo,
Thưởng thức yên hà.
Mai ngày vẽ nên tranh đẹp,
Mang về triều điện khoe.

Đây là bài thơ miêu tả Hàng Châu phồn hoa bách tính an cư, nghe đồn nước Kim xuân nhập Đại Tống chính là vì bài

thơ ngày mà làm hoàng đế nước Kim thêm khát sự mỹ lệ giàu có của Đại Tổng. Có thể thấy địa vị của bài thơ lớn thế nào.

Hoa Vô Hương tuy nói thi từ của mình không qua được khoa cử, đó là nàng không sở trường mà thôi, hay dở vẫn nghe ra, không kìm được vồ tay:” Chưa đầy một chén trà mà đại lão gia đã sáng tác ra bài thơ tuyệt hay như thế, thực khiến người ta phục sát đất ... Ngài từ từ đã, ta lấy giấy bút viết lại, thơ dài quá, ta nhớ không nổi.”

Hoa bà bà cũng lằm nhăm rồi gật gù.

Lãnh Nghệ đứng bên cạnh xem, thấy tiểu cô nương này nét chữ ngay ngắn nắn nót, hiển nhiên phải bỏ không ít công sức:” Chữ của cô không tệ.”

“ Đa tạ đại lão gia khen ngợi!” Hoa Vô Hương chép lại xong đưa Lãnh Nghệ xem xác nhận không có gì sai sót, nhún eo thi lễ:” Đa tạ đại lão gia, chỉ là bài thơ hay như thế, ta mạo danh dùng mất, thật có lỗi với ngài.”

“ Có gì đâu, văn chương vốn do trời thành tựu, ngẫu nhiên có được thôi, đâu cần bỏ tiền mua, không cần có lỗi ...” Lãnh Nghệ trò chuyện một lúc rồi cáo từ ra về, mang theo hộp hoàng kim. Về tới nhà chuyện đầu tiên là đi thăm Trác Xảo Nương, nhưng nàng vẫn ngủ say, nên không đánh thức.

Chương 320: Không đúng lúc.

Công việc ở nha môn bố trí xong xuôi, cả ngày hôm đó Lãnh Nghê chỉ muốn ở nhà, muốn khi Trác Xảo Nương thức dậy, người nàng nhìn thấy đầu tiên là mình. Thế nhưng tới xế chiều nhận được tin Doãn Thửu và tỷ muội Thành gia đã về, không thể không ra phòng khách gặp họ.

Khi Lãnh Nghê tới nơi thì sắc mặt cả ba vô cùng nghiêm trọng, Thành Lạc Tiệp cười với y cũng rất gượng, thực ra hôm qua y bị tập kích là biết có biến rồi, đóng cửa lại rồi mới hỏi:” Chuyện thế nào rồi?”

Doãn Thửu chấp tay:” Đại lão gia, bọn thuộc hạ tới khách sạn ở, nửa đêm bị người ta ám sát, nhờ cẩn thận mà thoát được. Còn hiện trường vụ án không ngờ chính là khách sạn, hơn hai mươi binh sĩ và bộ khoái áp giải cũng chết hết trong phòng. Đều là một đòn chí mạng, thủ pháp lão luyện thuần thực, nhất định phải do sát thủ ra tay.”

Quả nhiên là thế, Lãnh Nghê không bất ngờ, hỏi tiếp:” Có manh mối gì không?”

“ Gần như không ạ, vết thương gây ra đều là kiếm thương, không có gì đặc biệt. Quan trọng là, tất cả người chứng kiến đều bị giết hết, từ khách trọ tới hỏa kế, không ai thoát.” Đến người máu lạnh như Doãn Thửu cũng phải nghiêng răng nói:” Thuộc hạ chưa từng gặp những kẻ nào tàn nhẫn hơn chúng.”

“ Đêm ngày hôm qua, ta đưa nương tử đi khám bệnh, cũng gặp phải kẻ địch ám sát, may mắn dựa vào quen thuộc địa hình

mà thoát được.” Lãnh Nghệ cũng kể vắn tắt chuyện hôm qua.” Nói không chừng liên quan tới nhau.”

Thành Lạc Tiệp thất kinh, nhìn kỹ không thấy Lãnh Nghệ có gì khác thường mới yên tâm:” Sao chúng ta vừa mới đi, sát thủ đã lại tới rồi.”

Thành Lạc Tuyền suy đoán:” Chắc chắn là kẻ điếu hổ ly sơn, cố ý giết những người kia, dụ chúng ta đi để ám sát đại lão gia! Nhất cử lưỡng đắc.”

“ Có lý lắm, dù sao thì bắt được chúng sẽ biết thôi, mọi người đi đường vất vả rồi, nghỉ ngơi đi.” Lãnh Nghệ đã bàn bạc với Bạch Hồng rồi, dám thích khách đó mà dám tới, chỉ có đi không có về, chuyện này chẳng thể nói ra, chỉ bảo:

“ Thuộc hạ an bài cảnh giới đã, không thể lơ lỏng được.” Doãn Thử lúc nào cũng rất trách nhiệm, nói xong là nhanh chân đi ngay:

Thành Lạc Tuyền đi ra tới cửa không thấy tỷ tỷ đi theo, liếc một cái rồi khép cửa lại. Thành Lạc Tiệp hỏi nhỏ:” Tàu tử không sao chứ?”

“ Ủ, đã khám bệnh rồi, uống thuốc, sẽ mau chóng khỏe lại thôi.” Lãnh Nghệ thấy nàng u sầu thì hỏi:” Làm sao vậy?”

“ Người ta lo cho chàng chứ sao!” Thành Lạc Tiệp vẫn luôn coi Lãnh Nghệ là thư sinh yếu đuối, nửa đêm đi khám bệnh lại gặp phải sát thủ, với người bình thường mà nói, đó là chuyện đáng sợ cỡ nào:” Muội vừa đi một cái thì chàng xảy ra chuyện, lỡ chàng có làm sao, muội không muốn sống nữa.”

Lãnh Nghệ vừa cảm động vừa áy náy, không thể cho nàng biết mình thừa sức bảo vệ bản thân, muốn ôm nàng dỗ dành nghĩ tới Xảo Nương, lần đầu tiên nhận ra trái ôm phải ấp đôi khi không dễ hưởng thụ, nắm lấy hai vai nàng xoay lại đẩy ra cửa:” Về nhà rồi thì yên tâm nghỉ chút đi đã đừng suốt ngày lo

lẳng không khéo thành bệnh đấy, đừng lo, trên người ta có phi đao của nàng mà, kẻ giết người không tới gần được ta.”

Đúng là thư sinh ngọc mã, phi đao chỉ đối phó được nhân vật giang hồ bình thường, lúc nguy cấp bất ngờ ra tay tạo được cơ hội bỏ trốn thôi, làm sao đối phó được với đám sát thủ lợi hại. Mấy người bọn họ đã báo lên trên yêu cầu tăng cường cao thủ rồi, Thành Lạc Tiệp không muốn nói ra để Lãnh Nghệ lo thêm, nhưng quyết tâm không để y rời khỏi tầm mắt mình.

Khi Trác Xảo Nương tỉnh dậy thì tịch dương đã ngả về phía tây, cửa sổ đầy ráng vàng rực rỡ, trong lòng cũng trở nên tươi sáng hơn.

Toàn thân nàng vẫn còn sốt cao, nhưng đỡ một chút so với đêm qua rồi, chỉ là chẳng có chút sức lực nào, muốn ngồi dậy mà không làm được. Quay đầu sang thì thấy Thảo Tuệ gục bên mép giường. Chẳng trách được tiểu cô nương đang cái tuổi tham ăn tham ngủ mà, cả đêm qua không ngủ rồi, cả ngày ngồi trông Trác Xảo Nương, tới lúc này không chịu nổi.

Trác Xảo Nương không nổi đánh thức nó, tự cựa mình ngồi dậy, nhưng nàng vừa mới cử động là Thảo Tuệ tỉnh ngay, chỉ là lơ đãng, hình như đầu óc chưa tỉnh, mấy một lúc mới cuống lên:” Á tỷ tỷ đang làm gì thế?”

Nỗ lực mấy lần không được, Trác Xảo Nương từ bỏ:” Đờ ta dậy, nằm nhiều mệt quá ...”

Thảo Tuệ vội cẩn thận đỡ Trác Xảo Nương ngồi dựa vào thành tường, lưng kê hai cái gối:” Tỷ muốn ăn gì không, muối bảo đầu bếp làm.”

Trác Xảo Nương từ từ lắc đầu:” Miệng không có vị gì cả, không muốn ăn.”

“ Tỷ nói chuyện có tinh thần hơn trước rồi, tốt quá, tỷ phụ về sẽ rất vui.” Thảo Tuệ mừng rỡ:

Trác Xảo Nương bệnh nặng một phen, thần trí mơ hồ, chuyện trước đó như một giấc mơ, chẳng nhớ rõ lắm. Thậm chí lời Lãnh Nghệ nói với nàng trước đó, nàng không biết là thật hay là mơ.

Chuyện trước đó thì nàng nhớ không rõ, chỉ nhớ tiếng bước chân gấp gấp và tiếng thở nặng nề của Lãnh Nghệ, đó là vì quan nhân bế nàng chạy trong mưa, tới khi nàng hôn mê vẫn còn nghe thấy tiếng bước chân.

Mình chắc là bệnh nặng lắm, cho nên quan nhân mới lo vậy.

Chợt nàng nghe thấy có tiếng bước chân ở gian ngoài, trong lòng mừng rỡ, nhưng nàng cũng lập tức phát hiện đó không phải tiếng bước chân của quan nhân, mà là của hai nữ nhân. Quả nhiên rèm cửa vén lên, hai nữ nhân dù ăn mặc hay ngũ quan đều giống hệt nhau làm người ta không phân biệt được.

Thảo Tuệ vội đứng dậy thi lễ.

Thành Lạc Tuyền luôn ở bên Trác Xảo Nương nên thân thiết hơn, đi nhanh tới bên giường nhìn nàng nói:” Ôi mới có hai ngày thôi mà người gầy tọp đi rồi, đúng là bệnh tới như núi đổ mà. Thảo Tuệ, bệnh phu nhân ra sao?”

Thảo Tuệ rất thông minh, khẽ đáp:” Đêm hôm qua tý tý đột nhiên phát bệnh, tý phu lòng như lửa đốt, đưa tý tý đi khám bệnh, không may đại phu không ở cửa hiệu, xe đi nhanh quá bị lật. Tý phu bế tý tý chạy qua nửa thành Ba Châu tìm người chữa trị. Khó khăn lắm mới tìm đúng người chữa được cho tý tý mới khỏe lại. Nếu không có tý phu thì tý tý nguy rồi, muội thật hâm mộ, hai người tình thâm ý trọng.”

“Ồ, thế à ...Ừ, đại lão ra đúng là người nặng tình cảm.” Thành Lạc Tuyền liếc sắc mặt không tự nhiên lắm của tý tý,

chủ động lên tiếng:” Phu nhân không sao chứ?”

“ Ta không sao nữa rồi.” Trác Xảo Nương cười gượng, nhưng trong lòng như đánh đổ hũ gia vị, cảm xúc lẫn lộn, nàng biết quan nhân thích tỷ muội họ, đặc biệt là tỷ tỷ Thành Lạc Tiệp, nhất định là đã có gì đó rồi, vì không chỉ một lần nàng ngửi thấy mùi son phấn của Thành Lạc Tiệp trên người quan nhân:

Chương 321: Tư tình khó dứt.

Nhìn vóc dáng kiều mỹ tràn ngập thanh xuân của tử muội họ, dung mạo vừa ngạo nào vừa thuần khiết, đôi mắt sáng như biết nói, Trác Xảo Nương tự ti, nàng chẳng qua là cô nương thôn quê, chẳng trách quan nhân chán mình.

Nàng không phải nữ nhân ghen tuông, nàng đa phần chỉ thương cảm cho bản thân, đau thương bất giác để lộ ra mặt.

Thành Lạc Tiếp nhận ra ngay, chỉ không biết là chuyện liên quan tới mình, nắm tay Trác Xảo Nương trò chuyện một lúc rồi lui ra để nàng nghỉ ngơi.

Hai tử muội họ cũng ở trong hậu trạch, đi trên hành lang dài về phòng, thấy không xung quanh không có ai, Thành Lạc Tuyên bảo tử tỷ:” Tỷ, muội thấy tỷ động chân tình với đại lão gia, đừng quên tỷ là danh hoa có chủ, hoàn thành nhiệm vụ rồi sẽ phải về thành thân đấy.”

Thành Lạc Tiếp lườm muội muội:” Ta tự biết.”

“ Tỷ tự biết thế nào, hôn sự của tỷ do hoàng hậu định đấy, không thay đổi được đâu, tỷ đừng để mình lún vào quá sâu, đến lúc đó xem tỷ thoát ra thế nào.” Thành Lạc Tuyên xĩa tay vào trán tử tỷ, gọi là tử muội để người khác phân biệt thôi, giữa hai nàng hiển nhiên không có ai lớn ai nhỏ:

Thành Lạc Tiếp ôm vai muội muội cười hì hì:” Hay là thế này, muội thành toàn ta đi, đóng giả thành ta gả cho tên Long Huýnh đó, ta giả thành muội, ta từ hôn, gả cho đại lão gia.”

Thành Lạc Tuyên tròn mắt:” Chủ ý quỷ gì thế?”

“ Dù sao muội cũng chưa từng gặp tên thiếu tiêu đầu Thương Soái, còn Long Huýnh thì muội quen mà, trông hấn không tệ, anh tuấn uy phong lắm, gả cho hấn đâu ủy khuất.” Thành Lạc Tiệp cười ngật ngoẻo:

Thành Lạc Tuyền đánh tởm tởm:” Có ai làm tởm tởm vậy không, đi đẩy muội muội vào hố lửa à? Thứ tiểu nhân đó, ai mà thèm.”

“ Không nhìn ra muội một lòng một dạ với Thương Soái như thế.”

“ Muội đã gặp hấn đâu, càng chưa đồng ý.”

“ Cha mẹ để cho muội quyết chắc, đừng nói nhẹ nhàng như thế.”

Hai tởm muội ôm nhau nô đùa, nhìn tựa vô tâm giống trước kia, kỳ thực mỗi người đều mang nỗi buồn riêng, chẳng ai ngờ được nhiệm vụ này khiến quỹ tích cuộc đời họ đảo lộn cả. Đối với chuyện an bài trước kia, hai nàng vốn không mấy ý kiến, dù sao ai cũng vậy mà, thành thân, sinh con rồi cứ thế đi hết một đời. Dù thế nào không phải tởm muội họ còn có nhau sao, chẳng sợ.

Nhưng bây giờ đều có chút không cam lòng, Thành Lạc Tuyền nói nhỏ:” Tởm, vừa rồi muội nhìn ra Xảo Nương có vẻ cảnh giác với tởm, nói không chừng lần này bệnh có liên quan tới tởm.”

“ Gì chứ, nói linh tinh, ta có làm gì đâu.” Thành Lạc Tiệp khề cấn môi, thực ra nàng cũng nhận ra:

“ Muội sốt ruột thay tởm mà, kể cả chúng ta hoán đổi cho nhau thì sao nào? Người ta chẳng bỏ thê tử cười tởm, mà cha mẹ không cho tởm làm thiếp người ta.”

“ Ta biết.”

“ Đã biết sao không mau chém đứt tơ tình đi, tỷ đang làm gì thế hả?” Thành Lạc Tuyên lo lắng, thâm tình giữa Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương, có ai không nhìn ra:

“ Chém thế nào, trong lòng ta giờ chỉ có chàng ấy, ngủ mơ thấy chàng ấy, dậy nhớ tới chàng, muội biết ta khổ thế nào không?”

“ Nhưng hai người không có kết quả, tỷ chỉ dày vò bản thân thôi.”

“ Dù thế ta cũng không hối hận.” Thành Lạc Tiếp hít một hơi, thần sắc kiên định.” Được ở bên chàng ấy ngày nào tốt ngày ấy, khi nào không thể ở bên nhau nữa hãy nói. Được rồi, không nói nữa, đi cảnh giới, lần này kẻ địch không đùa được đâu.”

Đêm xuống.

Ánh đèn quất hồng chiếu lên gương mặt tiêu tụy của Trác Xảo Nương, tăng thêm chút hồng hào, Lãnh Nghệ đưa tay sờ trán nàng, nhiệt độ lại giảm nữa rồi, cúi xuống khẽ hôn lên môi nàng. Trác Xảo Nương vừa mới uống thuốc xong, miệng nàng còn vị thuốc, hôn rất hay, làm chính Lãnh Nghệ cũng buồn cười.

Trác Xảo Nương then thùng nhìn y:” Quan nhân cười gì thế?”

“ À, không có gì, ta từng xem một cuốn sách, viết một nam tử thích ăn son trên miệng nữ nhân. Vừa rồi ta hôn nàng, tuy không có son, nhưng có vị thuốc, cảm thấy khó quên, có lẽ sau này nghiện rồi, mỗi lần nàng uống thuốc, ta lại hôn nàng ...” Lãnh Nghệ vì Trác Xảo Nương khỏe lại mà tâm tình cực tốt, nói năng linh tinh:

Trác Xảo Nương then thùng, xoay mặt vào trong, nhưng tai giương lên, đợi Lãnh Nghệ lên giường ôm mình, giống như

đên qua ôm nàng chạy, dán mặt vào lồng ngực y Í, đúng rồi, sao trước kia không nhận ra lồng ngực quan nhân rắn chắc như thế, giống như tảng đá.

Nhưng Trác Xảo Nương chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch, nàng ngạc nhiên quay lại, thấy Lãnh Nghệ đang kéo cái ghế tựa dài bên giường, còn xếp chăn lên đó:” Quan nhân làm gì thế?”

“ Nàng bệnh chưa khỏe, ta sợ đụng phải nàng, nên ngủ trên ghế trông nàng.” Lãnh Nghệ đáp:

Trác Xảo Nương có hơi thất vọng, nữ nhân lúc bị bệnh thích được ở trong lòng phu quân.

Lãnh Nghệ trải xong giường thối tắt đèn, trong phòng chìm vào bóng tối, nằm xuống nói:” Xảo Nương, nếu không khỏe thì phải bảo ta nhé.”

“ Vâng.” Trác Xảo Nương đáp một tiếng, không bao lâu sau nghe thấy tiếng ngáy nhỏ đều đều của Lãnh Nghệ, hai mắt nàng mở trong đêm:

Trong nhà có một cô gái không ngủ, ngoài cửa sổ cũng có cô gái khác ngẩng đầu nhìn trời đêm.

Thành Lạc Tiệp hai tay ôm chân, tựa cằm lên gối ngồi trên nóc sương phòng, nàng và muội muội thay phiên nhau canh gác. Đêm khuya rất tĩnh lặng, gió thổi vi vu đã mang theo chút hơi lạnh, lòng nàng cũng lạnh lẽo.

Những lời của muội muội trước đó khơi lên tâm sự mà nàng luôn né tránh, nhưng nàng biết tránh không được, rồi sẽ có một ngày nàng không thể không đối diện với nó.

Vậy phải làm thế nào? Chẳng lẽ chặt đứt tơ tình như muội muội nói? Chỉ mới nghĩ thôi, nàng thấy đau như dao cắt. Trong trạng thái xấu đó, cả cô gái lạc quan như nàng không

khỏi suy nghĩ linh tinh, càng nghĩ càng dễ đi vào chiều hướng tiêu cực.

Liệu huynh ấy có thích mình không, mình là gì với huynh ấy, là gia vị trong cuộc sống phu thê đơn điệu, hay là huynh ấy thích cảm giác vụng trộm này.

Nghệ ca ca, huynh có biết muội đang nghĩ tới huynh không?

Chương 322: Tập kích trong đêm. (1)

Đêm mỗi lúc một khuya ánh đèn trong thành tắt đi từng cái một, chỉ còn lại sao trời lấp lánh, có một ngôi sao băng xẹt qua bầu trời, hướng về phía bắc.

Thành Lạc Tiệp đột nhiên phát hiện có ánh sáng trắng xuất hiện trước cổ, tích tắc nàng còn nghĩ, sao băng rơi vào lòng mình rồi ư?

Rất nhanh nàng nhận ra đó là một thanh kiếm, người nàng cứng đờ, nàng không dám quay đầu, chỉ trách bản thân vừa rồi cứ nghĩ linh tinh, làm người ta tiếp cận mà không hay biết.

Nàng rất hối hận, lòng càng như lửa đốt, làm sao để cảnh báo người khác đây?

“ Không được kêu, nếu không ta giết ngươi.” Sau lưng truyền tới giọng nam nhân lạnh băng:

Thành Lạc Tiệp cố hết sức trấn định, nàng không thể chết, nếu nàng chết ở đây, ai bảo vệ thư sinh ca ca của nàng chứ, giọng run lên.” Đừng, đừng giết ta, ngài, ngài muốn gì ta cũng chiều ngài.”

Nam nhân đã theo dõi Thành Lạc Tiệp một lúc rồi, biết nàng là đại mỹ nhân, hiện giờ không chế nàng dễ dàng như thế, không khỏi sinh ta niệm, nói đúng ra hẳn đã sinh tà niệm từ trước, nếu không một kiếm vừa rồi đã giết chết nàng.” Quay người lại.”

Thành Lạc Tiệp từ từ quay người, gió đêm thổi áo nàng dán vào thân thể, đôi ngực nhìn nghiêng trông càng mê đắm,

bóng dáng mỹ lệ bên trong đêm hiện rõ những đường cong uốn lượn, mùi u hương cơ thể thoang thoảng lẫn vào trong không khí.

Nhất là vẻ mặt đầy sợ hãi đó khiến người ta thỏa mãn dục vọng dầm dáp biến thái, nam nhân hắc y người nóng râm ran, cười đậm dật.” Người hãy từ từ cởi từng mảnh, từng mảnh y phục cho ta.”

Thành Lạc Tiệp đưa mắt nhìn xuống lưỡi kiếm.” Đại gia, kiếm của ngài kẻ sát cô ta thế này, ta sợ .”

Nam nhân kia nhìn nàng như con mồi đã lọt vào bẫy, kiếm nhích ra một chút, còn từ từ chĩa xuống bầu ngực nàng, khẽ chọc một cái.” Đừng giở trò, nếu không mất mạng ...”

Thành Lạc Tiệp cắn môi, từ từ kéo đai lưng, cởi áo ngoài, lộ ra bờ vai trơn nhẵn mịn màng trắng tới mức như nổi lên một quang sáng nhàn nhạt. Tiếp đó là chiếc yếm lót màu hồng đào, trong ánh sáng mờ ảo, thân thể mềm mại của nàng khiến người ta phải phát cuồng thấp thoáng hiện ra, cong có cong, tròn có tròn, vun cao có vun cao...

Nam nhân kia hơi thở gấp gáp, cổ khô ran, định đưa tay không cầm kiếm ra chạm vào vưu vật tuyệt thế kia, đột nhiên trước mắt lóe sáng, thềm hô không xong kiếm đâm tới. Nhưng kiếm không sao đâm tới được, khóe mắt hắc hướng xuống dưới mới nhận ra ba mũi phi đao cắm vào vai, cắt đứt kinh lạc của hắn.

Cơn đau tới muện làm nam nhân đó không kìm được tiếng hét thảm thiết, đồng thời tung mình nhảy ra sau, thế rồi thứ cuối cùng hắn nhìn thấy là ba mũi phi đao chia nhau bắn về ngực, họng, mi tâm hắn.

“ Có thích khách! Có thích khách!” Thành Lạc Tiệp vừa kéo áo che ngực vừa hét lên:

Cùng lúc đó từ sau lưng nàng, từ bốn xung quanh trạch viện xuất hiện bóng đen lố nhố, chúng từ bốn phương tám hướng kéo tới.

Tức thì từ trong lẩn ngoài trạch viện, không ngờ vang lên những tiếng binh khí va chạm.

Thành Lạc Tiệp vừa đánh vừa định lùi về phía phòng Lãnh Nghê, kẻ địch không cho nàng toại nguyện, sở trường của nàng là phi đao, nhưng không cách nào thi triển phi đao, đối phương không chỉ đông hơn, võ công cũng cao, không cho nàng cơ hội phát huy sở trường. Đối phương có vẻ dốc toàn lực muốn triệt hạ mục tiêu bằng mọi giá rồi, đây là điều không ai ngờ được, bên phía nàng chỉ có sáu người.

Trong phòng, Trác Xảo Nương vốn không ngủ, cho nên Thành Lạc Tiệp vừa hét lên là nàng đã nghe thấy rồi, dù nghe không rõ lắm, nhưng nàng nhận ra sự sợ hãi trong đó, chuyện không đơn giản, vội gọi:” Quan nhân.”

Lãnh Nghê cũng đã nghe thấy tiếng hét của Thành Lạc Tiệp rồi, y ngủ rất quái, bình thường chạm lưng xuống giường là ngủ ngay được, còn ngủ rất say, những âm thanh bình thường không dễ đánh thức y, nhưng nếu là những thứ âm thanh biểu hiện nguy hiểm, y sẽ tỉnh ngay lập tức.

Phản ứng đầu tiên của Lãnh Nghê là lao tới, bế ngang người Trác Xảo Nương lên, đi nhanh tới cái tủ lớn, lấy chân mở cửa, đặt nàng vào trong đó dặn:” Nàng trốn ở đây, đừng lên tiếng!”

Toàn thân Trác Xảo Nương run bần bật, lúc này khắp nơi đã vang lên tiếng la hét, tiếng binh khí va chạm, giữ chặt lấy áo Lãnh Nghê:” Quan nhân, chàng cũng vào đi.”

Lãnh Nghê không kịp trả lời, vì y đã nghe thấy tiếng cửa sổ bị phá nát, sau lưng có tiếng gió rít, y xoay người bắn ra ba

mũi phi đao.

Phập!

Kẻ tập kích đánh trúng, cho rằng đã giết được mục tiêu, định hét lên cho đồng đội rút lui, ai ngờ đâm không vào. Đang kinh hãi thì phi đao của Lãnh Nghệ phóng tới, dù cho hấn thân thủ mẫn tiệp cũng chỉ né được hai thanh, tới thanh thứ ba thì trúng vai.

Lãnh Nghệ tránh được cuộc ám sát đêm qua thì đã phòng đối phương nghiêm ngặt rồi, nên y mới không ngủ cùng Trác Xảo Nương. Chỉ là không ngờ kẻ địch nhanh thế đã đánh thẳng vào phòng ngủ rồi, làm y trở tay không kịp.

Tên thích khách này trong tình huống bất ngờ, khoảng cách lại gần vậy mà né được hai mũi phi đao, thân thủ bất phàm, tuy vai bị thương, nhưng không thể xem thường.

Xem ra đã không thể che giấu võ công với Trác Xảo Nương rồi, tính mạng hai người quan trọng hơn.

Tên thích khách trúng chiêu còn kinh hãi gấp Lãnh Nghệ bội phần, không dám tiến mà lùi, lộn ba vòng ra sau, cùng lúc đó huýt một tiếng sáo chói tai.

Tức thì rầm rầm, hai hắc y nhân tung mình phá cửa sổ lao vào, một tên hỏi:” Sao vậy?!”

“ Khó chơi, cùng lên!”

“ Không thể nào! Y chỉ là một tên thư sinh trời gà không chặt.”

“ Không phải đâu, dùng nhiều lời, cẩn thận vào, ta ra hiệu là đồng loạt lên!”

Cả ba chia ra ba hướng bao vây.

Trác Xảo Nương nấp sau lưng Lãnh Nghê, hồn phi phách tán, nàng vẫn dùng sự bình tĩnh cuối cùng, buông áo Lãnh Nghê ra. Chỉ hi vọng Lãnh Nghê có thể dùng phi đao giết địch.

Lãnh Nghê không nghĩ thế, ngay cả phóng đao bất ngờ mà không giết được thì tấn công chính diện ích gì, huống hồ một chọi ba, y lại phải bảo vệ Trác Xảo Nương, xem ra lành ít dữ nhiều rồi.

Chương 323: Tập kích trong đêm. (2)

Đúng lúc ba tên kia chuẩn bị nhất loạt xông lên thì chỉ nghe tiếng gió phàn phật, trước mắt bỗng dung xuất hiện một bạch y nhân, dáng người dong dong cao, đầu đội mũ tre, mặc một bộ y phục phực trắng muốt văn nhã phong lưu, dù ở giữa trùng vây mà tiêu sái thông dong.

Cả ba thậm chí không biết người này xuất hiện thế nào, cả kinh lùi lại.

Bạch y nhân rõ ràng chẳng coi chúng ra cái gì, còn quay người nở nụ cười trông có vẻ thân cận lại như xa cách ngàn dặm, giọng đầy sức hút nam tính dễ nghe, nói với Trác Xảo Nương:” Yên tâm, có ta đây, quan nhân của ngươi không sao đâu.”

Trác Xảo Nương thoáng ngỡ ngàng, vì khoảng cách rất gần, nàng nhìn rõ khuôn mặt người mới tới dưới cái nón, trông giống một người bệnh, nhưng càng thêm khí chất u uất của người kinh qua khổ nạn, khiến người ta bất giác tin tưởng. Cảm kích gật đầu!

Lãnh Nghệ thì nửa cảm kích nửa bức mình, đúng là thích khách hạng bét, bằng vào khinh công đó, nếu Bạch Hồng bắt ngờ ra tay thì có thể giết được một tên rồi, cô nàng này cứ nhất định tạo dáng trước rồi mới đánh sau.

Nhưng sự xuất hiện của Bạch Hồng cũng khiến Lãnh Nghệ tin chắc đã nắm phần thắng trong tay, thậm chí còn rảnh rang nghĩ, nha đầu này nhất định xuất thân không tầm thường đâu,

nếu không đã chẳng chú ý cử chỉ hành vi mọi lúc mọi nơi như vậy, đây không phải là nàng cố ý làm ra vẻ, mà là nó tự nhiên như hít thở vậy, rõ ràng đã thành một phần cuộc sống của nàng.

Cửa tủ vừa đóng lại một cái, Trác Xảo Nương chỉ còn nghe tiếng binh khí va chạm, hai tay nàng nắm chặt trước ngực, răng nghiến chặt. Trong tủ tối om, không thấy gì hết, thì thoảng lại có tiếng kêu thảm làm Trác Xảo Nương sợ hãi cực độ, nàng đã mấy lần muốn đẩy cửa ra xem tình hình, nhưng chỉ sợ làm họ phân tâm. Nàng tập trung lắng nghe xem có phải tiếng kêu của quan nhân không, nhưng những tiếng kêu đó đều biến dạng rồi, làm sao nghe ra được. Chỉ biết siết chặt mười ngón tay vào nhau, cầu khẩn cho quan nhân và bạch y nhân kia đều bình an.

Kịch chiến trải qua không biết bao lâu, với Trác Xảo Nương như cả đời người, khi âm thanh dừng lại, tim nàng muốn dừng theo.

Két một cái, cửa mở ra Trác Xảo Nương giật bản mình, rồi nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc của quan nhân “Xảo Nương, không sao rồi.”, nàng bất chấp mọi thứ nhào vào lòng Lãnh Nghệ khóc lớn.

Bạch Hồng nhìn cảnh này mỉm cười, có lẽ vì trải qua chuyện tình cảm khiến người ta nát lòng, nàng thích thấy cảnh cảm động như vậy. Khẽ vỗ tay một cái, hai bóng hắc y lộn mình vào phòng, nàng chỉ hướng tửu điểm Hạnh Hoàng, ba tên thích khác vẫn còn rên rỉ tức thì được mang đi.

Bóng trắng loáng lên, Bạch Hồng biến mất nhanh như lúc nàng xuất hiện.

Trác Xảo Nương chỉ mãi gục đầu vào lòng Lãnh Nghệ mà khóc, một lúc sau mới chợt nhớ ra bạch y nhân đã giúp phu thê

mình trải qua kiếp nạn, định cảm ơn người ta thì không thấy đâu nữa.” Quan nhân, người đó đâu rồi?”

“Đi rồi.”

“Đó là ai thế?”

“Một hộ vệ triều đình cử tới bảo vệ chúng ta ...” Lãnh Nghệ trả lời qua loa, lòng lo lắng đám Thành Lạc Tiệp, đôi phương đã đánh tận vào đây tức là đã xuyên phá lớp phòng thủ của họ, không biết tình huống ra sao.” Ta ra ngoài xem thế nào.”

“Đừng!” Trác Xảo Nương giữ chặt tay Lãnh Nghệ.” Quan nhân không biết võ công, ra đó không giúp được ai cả, lại dễ nguy hiểm.”

“Đại lão gia! Phu nhân!” Thành Lạc Tuyên tay cầm kiếm dính máu nhảy vào, thấy hai người yên tâm.” May quá, không ai làm sao cả.”

“Tiệp Nhi sao rồi?” Lãnh Nghệ hỏi gấp, chợt nhận ra câu này quá riêng tư, vội sửa:” Mọi người có sao không?”

“Tỷ tỷ không sao, địch đã bị đánh lui, người chúng ta đang lục soát cả nhà, xem có kẻ nào ẩn nấp không?” Thành Lạc Tuyên báo cáo:” Ngụy Đô và Trịnh Nghiên bị thương nhưng không nặng, những người tới giúp chúng ta thì chết hai người, bị thương bốn năm người, họ cũng đi rồi, không để lại danh tính.”

“Tôn Nhi, Xảo Nương, các cháu có sao không, xảy ra chuyện gì thế?” Lãnh Trường Bi, Lãnh Phúc và mấy phó tòng chạy tới hậu viện, bọn họ ở trung viện và tiền viện, mà cuộc chiến diễn ra ở hậu viện thôi, cho nên không thấy gì, chỉ nghe tiếng la hét chém giết, vậy mà vào tới đây lại chẳng thấy gì cả:

“Không có gì đâu gia gia, còn lâu trời mới sáng, người về phòng nghỉ đi, ngoài kia diễn tập cứu hỏa âm ỉ chút thôi ạ, sau

này nếu có chuyện như vậy nữa, cháu nhất định báo nha môn thông báo với gia gia.” Lãnh Nghê đi nhanh ra không để gia gia tới gần phòng mình, chuyện liên quan tới tranh đấu hoàng gia, không thể để người ngoài biết, biết rồi chỉ mang họa. Nhất thời nghĩ bừa ra một cái cớ rồi chỉ tay bảo Lãnh Phúc:” Lão Nhị đưa gia gia về nghỉ. Các người về cả đi, đừng ra ngoài nói linh tinh, hiểu chưa?”

“ Kỳ quái, rõ ràng ta nghe thấy đánh nhau rất rõ ràng ...” Lãnh Trường Bi ngủ không sâu, mới đầu nghe thấy còn không tin, nơi này là phủ thành, lại nằm sát phủ nha, làm gì có tặc nhân được, nghe một lúc mới thấy không sai, gọi người chạy vào, vậy mà chẳng thấy gì. Ông cụ lẩm bẩm:

“ Cháu chả nghe thấy gì cả.” Lãnh Phúc ngáp sái quai hàm, nếu không bị gia gia lay tỉnh đi ra gọi người thì hẳn còn ngủ say như chết, đỡ tay Lãnh Trường Bi.” Về ngủ thôi gia gia.”

Mọi người thấy phu thê Lãnh Nghê không sao, hoang mang thi lễ rời đi.

Lãnh Nghê quay đầu thở phào, nhìn thấy Thành Lạc Tiệp cầm trường kiếm chạy tới:” Nàng có sao không? ... Á, cổ nàng bị thương rồi ...”

Thành Lạc Tiệp này giờ bận giết địch chẳng để ý, giờ nghe thế mới sờ lên cổ, thấy dính dính mới nhờ lúc suýt nữa bị địch ám sát thành công, không khỏi sợ hãi.

“ Để ta băng bó cho nàng.” Lãnh Nghê kéo vội Thành Lạc Tiệp vào phòng nàng, lục lọi thuốc rửa vết thương, may không sâu, nên không phải khâu lại, bôi thuốc, băng lại cho nàng. Lại kiểm tra khắp người nàng, xuất hiện bốn năm vết thương nhỏ khác nhau, cho thấy vừa rồi chiến đấu thực sự dữ dội:

Thành Lạc Tiệp nghĩ tới sự hung hiểm vừa rồi, nước mắt vòng quanh:” Thiếp, thiếp ... Cứ sợ không gặp lại được chàng

nữa, bọn chúng thật lợi hại, lại tới bao nhiêu như thế, thiếp nhìn thấy một kẻ nhảy vào phòng chàng, thiếp sợ lắm ... Nhưng không sao tới giúp chàng được ... Rồi hai tên nữa nhảy vào, thiếp ... lúc đó chỉ muốn chết cùng chàng ...”

Lãnh Nghệ khẽ hôn lên má nàng, bí mật đôi khi là gánh nặng, nếu y không che giấu võ công, có lẽ không làm nàng sợ tới thế.” Đừng nói lời không may qua rồi.”

Thành Lạc Tiệp vẫn thút thít:” Nếu có thể được chết cùng chàng, thiếp không mong gì hơn.”

“ Đừng nghĩ nhiều, ngoan, nằm nghỉ đi.” Lãnh Nghệ dỗ:

“ Chàng đương nhiên không cần nghĩ, thiếp có là gì của chàng đâu, mất thì thôi ...” Thành Lạc Tiệp nhất thời kích động nói ra suy nghĩ lẫn quần trước đó, thấy Lãnh Nghệ ngơ ngàng mới hối hận, bò lên ôm lấy cổ y, nghẹn ngào:” Xin lỗi, thiếp sai rồi, xin lỗi! Nghệ ca ca, thiếp không nên làm khó chàng, là tại thiếp, chàng muốn cưới thiếp, thiếp cũng chẳng thể gả cho chàng ... Trong lòng thiếp phiền muộn, lại trút lên chàng ... Xin lỗi.”

Lãnh Nghệ lòng nặng trĩu, nhưng y không phải người tùy tiện hứa những điều mình không làm được, cười khổ vuốt ve má nàng:” Ngốc, giữa chúng ta còn phải nói lời xin lỗi à?”

Thành Lạc Tiệp buông Lãnh Nghệ ra, lau nước mắt:” Thiếp ổn rồi, chàng về đi.”

“ Ừ, nghỉ ngơi một chút, ta thấy nàng cũng mệt rồi.” Lãnh Nghệ hôn nàng một cái rồi mới đi, y đang có việc trọng yếu:

Thành Lạc Tiệp ngồi dựa ở đầu giường, dần dần cảm xúc ổn định trở lại, nhưng lo lắng chưa hết, chỉ sợ địch giao hoạt, đi rồi lại quay về thì trở tay không kịp liền xách kiếm ra ngoài tuần tra.

Doãn Thử như con ác điều từ trên cây nhảy xuống bên cạnh Thành Lạc Tiệp:” Ta phát hiện bên ngoài có rất nhiều hảo thủ ngấm canh phòng, ta thử rồi, họ không có ác ý, chỉ là hỏi là ai thì họ không đáp. Yên tâm đi, nếu họ có ý đồ xấu với đại lão gia, chừng đó người chúng ta không chống lại được, sớm đã ra tay rồi.”

Thành Lạc Tiệp thở phào, nhưng vẫn cùng muối muối chia ra canh phòng ngoài phòng ngủ của Lãnh Nghê, chỉ là nàng không biết rằng, Lãnh Nghê căn bản không có ở trong phòng.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé!

Chương 324: Chỉ nằm một chút thôi.

Từ điểm Hạnh Hoàng, nhả phòng cuối hành lang tầng hai.

Lãnh Nghệ đợi Trác Xảo Nương ngủ say mới đeo mặt nạ lên, tránh khỏi sự canh phòng của tỷ muội Thành Lạc Tiệp lên khỏi nhà, vừa tới nay thấy Bạch Hồng ngồi bên cửa sổ sắc mặt nghiêm trọng, hỏi gấp:” Đã hỏi ra được bọn chúng là ai chưa?”

Bạch Hồng khẽ lắc đầu:” Bọn chúng chỉ nói được một lão giả bỏ tiền thuê, lão giả đó là ai thì chúng không biết.”

“ Sao mặt cô lại khó coi thế?”

“ Vì chúng không phải người của Vô Tâm.”

Lãnh Nghệ giật mình đánh thót, hiểu ý nàng, nói vậy có tận hai nhóm người muốn giết mình, thế quái nào lại như vậy? Không phải chuyện báu vật hoàng gia đã làm rõ là không liên quan gì tới mình à?.

“ Đám người này không quen biết nhau, chỉ vì nhận tiền mà lâm thời tổ chức lại, e là còn chưa phải chủ lực của chúng, mà chỉ là thăm dò thôi, vậy mà đã đánh tới tận chỗ người rồi đây.” Bạch Hồng nói ra điều khiến nàng lo sợ nhất:” Lực lượng của người quá yếu, chỉ có sáu người, trong đó ba người đáng kể một chút, số còn lại chỉ ngang với đôi phương. Cao thủ cỡ như đám sát thủ hôm nay, cho ta thời gian, ta tổ chức được một nhóm thừa sức giết hết các người.”

Nghe vậy Lãnh Nghệ lập tức nhận ra tình hình có chút không ổn, nếu hoàng đế hạ lệnh cho y tìm mình ước hộp vàng, lại biết có những kẻ khác muốn có được châu báu này, không

ngại dùng sát thủ ám sát mình, hoặc đợi mình có được báu vật rồi cướp lấy. Vậy vì sao không phải thêm người bảo vệ mình? Thậm chí so với lực lượng ban đầu tới bảo vệ mình còn thiếu ba người.

Nghĩ không ra, vì quá ít thông tin cho Lãnh Nghệ suy luận, y hoàn toàn không biết trong hoàng cung xa xôi kia xảy ra chuyện gì.

Trông vào người khác không bằng trông vào bản thân, Lãnh Nghệ hỏi Bạch Hồng:” Ta muốn mời cao thủ làm bảo tiêu cho ta và người nhà, cô giúp ta được chứ?”

Bạch Hồng gật đầu:” Ta cũng có ý này, người trong tổ chức xưa nay hoạt động đơn tuyến, thân phận giữ bí mật, không tiện triệu tập tới bảo vệ người. Hôm qua đi theo ta đều là tùy tùng của ta, võ công không cao, gặp phải người Vô Tâm không giúp được gì. Tuy nhiên nếu bỏ tiền thuê cao thủ thì loại cao thủ bình thường không ích gì, loại cao thủ tuyệt đỉnh thì bỏ tiền chẳng thuê được.”

Lãnh Nghệ nghĩ một lúc nghiêng răng ken két:” Thế thì dùng chiến thuật biến người, mãnh hổ nan địch quần hồ, với số tiền ta đang có, mười tám chục một trăm cao thủ không thành vấn đề.”

“ Người thật là ... Người định mỗi lần ra đường dẫn theo cả trăm người à? Cần thận thích khách chưa làm gì được người, triều đình đã nghĩ người có ý đồ bất chính.” Bạch Hồng dờ khóc dờ cười:” Để ta nghĩ xem nào, gần đây nhất có Vô Mi đạo nhân và hai sư đệ của Thanh Thành Sơn có tư giao không tệ với ta, bỏ nhiều tiền, hẳn là mời được họ, võ công không thua kém ba hộ vệ của người, nếu mời được thì ngày kia là họ tới nơi thôi ... Được rồi chuyện này ta lo, người trả tiền là được, dưới trọng thưởng ắt có dũng phu thôi, dù là cao nhân giang hồ thì cũng phải ăn ngũ cốc để sống mà.”

Lãnh Nghệ cảm kích chấp tay một cái, Bạch Hồng thực sự đã giúp y rất nhiều, y ghi nhớ trong lòng:” Đám sát thủ hôm qua xử lý ra sao rồi?”

“ Giết rồi!”

Bạch Hồng giọng hời hợt, phối hợp với cái mặt nạ vô cảm kia thực sự khiến người ta không rét mà run, nhưng với Lãnh Nghệ lại yên tâm bội phần.

Chuyến đi này không có kết quả, lại không tiện vắng mặt lâu, Lãnh Nghệ cáo từ trở về.

Trên đường đi, không biết do lơ đãng hay mệt mỏi vì sự kiện liên tiếp, Lãnh Nghệ vấp phải hòn đá, ngã lăn vào đồng rác, kệ đồng rác bốc đủ mùi khó ngửi, y thậm chí cứ nằm thê mất mười mấy giây mới đứng dậy. Thực sự Lãnh Nghệ đã quá mệt mỏi rồi, cả về thể xác lẫn tinh thần, nằm trong đồng rác này vậy mà lại có cảm giác an toàn, dù dẫu y nằm thêm chút, thêm chút nữa.

Cuối cùng Lãnh Nghệ vẫn dùng hết nghị lực chống tay đứng lên, phải đứng dậy đi tiếp thôi chứ biết làm sao nữa, chẳng lẽ đi tìm người ta mà khóc à?

Lãnh Nghệ vừa trèo qua tường thì phát hiện cửa sau mình để khập hờ đã đóng chặt, đang cảnh giác thì nghe thấy tiếng Thảo Tuệ và Trác Xảo Nương trò chuyện đầy lo lắng, vội tháo mặt nạ ra, thản nhiên đi tới.

Vừa không che giấu bước chân, Thành Lạc Tuyên từ trong bóng đêm vọt ra chặn đường, nhận ra y liền kinh ngạc:” Đại lão gia, ngài ra ngoài lúc nào thế?”

Lãnh Nghệ càng ngạc nhiên hơn:” Hả, ta còn tưởng cô biết mới không nói gì chứ, ta không ngủ được nên ra ngoài đi dạo thôi.”

“ Thuộc hạ không biết!” Thành Lạc Tuyên sợ hãi toát mồ hôi, sao mình để xảy ra sơ xuất lớn thế này, chẳng lẽ do mệt quá ư:

“ Cô vất vả rồi, vừa đi xa về chưa nghỉ ngơi lại xảy ra thích khách tấn công ... Vừa rồi ta ta đi dạo mà nghĩ hay là bỏ tiền mới một số cao thủ tới, như thế có lẽ mọi người đỡ vất vả hơn.”

“ Thế thì tốt quá, phải rồi, thuê những người hôm qua đi, thuộc hạ thấy họ không tệ.”

“ Đó là bằng hữu của ta, chỉ có thể giúp tạm thời, không phải kẻ sách lâu dài.” Lãnh Nghê đang nói chợt thấy Trác Xảo Nương đi ra, vội nói:” Xảo Nương, đêm khuya sương nặng, nàng dậy làm gì?”

Ánh mắt Trác Xảo Nương liếc qua Thành Lạc Tuyên một cái, gượng cười:” Thiếp dậy không thấy quan nhân đâu, đang lo thì nghe thấy tiếng quan nhân nói chuyện nên ra xem, quan nhân không sao thì thiếp về.”

Nói rồi xoay người cúi đầu vào phòng.

Lãnh Nghê biết nàng hiểu lầm mình lên ra ngoài hẹn hò với Thành Lạc Tuyên rồi, đúng là tình ngay lý gian. Dưới ánh đèn hồng hồng dưới hành lang, Thành Lạc Tuyên thè lưỡi làm mặt quỷ với y.

Trác Xảo Nương về phòng thì thấy Lãnh Nghê cũng chạy theo nàng không ở lại cùng Thành Lạc Tuyên nữa, lòng âm áp, vì trượng phu để ý tới cảm xúc của mình, vậy là đủ rồi.

Hôm sau Lãnh Nghê mời ca ca tẩu tử Trác Xảo Nương tới, bày tiệc khoản đãi, nói là thân thích tới mà chưa chính thức mới khách. Còn mời hai người ở lại nhà vài ngày, nói sẽ mời đường hội tới biểu diễn tại nhà, làm phu thê họ mừng lắm.

Thực ra Lãnh Nghệ làm thế để tập trung mọi người lại tiện bảo vệ, tránh bị địch tập kích hay bắt cóc uy hiếp, trước khi viện binh tới, đành chỉ có thể làm như vậy.

Chương 325: Lãnh huyết vô tâm. (1)

Trong các đường hội có đoàn xiếc, kịch, thuyết thư, ca hát biểu diễn, rất náo nhiệt, chỉ cần bỏ tiền ra là mời được, không khó khăn gì cả.

Hôm nay Lãnh phủ mời đường hội tới biểu diễn, vào cái thời phương thức giải trí thiếu thốn thôn này, ngay cả đại hộ thì mời đường hội tới nhà cũng là sự kiện không nhỏ. Thế nên nhà mà mời đường hội cũng thường để hàng xóm láng giềng góp vui, Lãnh phủ cũng vậy, bởi thế mà từ lúc dựng sân khấu cũng đã có mười mấy người tới ngóng đợi rồi.

Lãnh Trường Bi và Lãnh Nghệ ngồi ở hàng đầu, sau lưng là phu thê Trác Đại Hữu và Lãnh Phúc, đám phó tòng chỉ có thể đứng xem biểu diễn. Trác Xảo Nương còn bệnh nặng chưa thể ra ngoài, Thảo Tuệ ở cùng nàng.

Lúc này trên sân khấu dựng tạm ở sân, hai phụ nhân mặc đồ diễn kịch đủ mọi màu sắc, mặt đeo mặt nạ vẽ đủ hoa văn, giọng cao vút ê a hát. Lãnh Nghệ nghe chẳng hiểu gì, những người khác cứ thi thoảng vỗ tay rào rào, thế nên vờ làm ra vẻ say mê.

Lãnh Trường Bi người lắc lư:” Người bên trái hát hay quá, tiếc là bên phải lại không khớp nhịp, hơi vụng về. Có điều so với đường hội mà đại hộ trong thôn mời thì hơn nhiều lắm.”

“ Hay! Thương!” Lãnh Phúc ở phía sau đứng dậy, còn vốc một nắm tiền đồng để trong sọt mà Lãnh Nghệ chuẩn bị sẵn, vung tay rộng rãi như phú hộ:

Phu thê Trác Đại Hữu cũng bắt chước ném tiền lên, hai phụ nhân trên sân khấu rất chuyên nghiệp, vẫn ca khúc hát mà Lãnh Nghệ nghe không hiểu.

“ Gia gia. cũng thưởng cho họ đi.” Lãnh Nghệ hơi nghiêng đầu sang nói:

Lãnh Trường Bi hạ giọng đáp:” Nhà ta mở đường hội là trả tiền rồi, sao còn phải thưởng, dù nhà có tiền cũng không nên phung phí.”

“ Cho vui mà gia gia, cũng không phải là chuyện thưởng xuyên.” Lãnh Nghệ cười:

Lãnh Phúc ở sau nhô đầu lên nói vào:” Đúng đó gia gia, trước kia La Ma Tử trong thôn mở đường hội, chúng cũng tham gia, nhà họ thưởng tới mấy sọt tiền đấy.”

“ Đó là bọn bại gia!” Lãnh Trường Bi hừ một tiếng:” Sao không nói xem nhà La Ma Tử giờ thế nào rồi, đó là vì bọn chúng giữ được kế thừa được tổ tiên, chỉ biết tiêu pha nên mới sa sút. Người chẳng lẽ cũng muốn chúng, học cũng được, tiền mình kiếm tiêu thế nào thì tiêu! Đừng lấy tiền của ca ca người tiêu bậy.”

Lãnh Phúc vốn đang cầm nắm tiền định thưởng, ỉu xiu thả xuống sọt.

Trên sân khấu biểu diễn xong, đi tới trước mặt Lãnh Trường Bi quỳ xuống thi lễ:” Đa tạ lão thái gia ban thưởng, chúc lão thái gia vạn phúc kim an.”

Lãnh Trường Bi vuốt râu cười khà khà:” Biểu diễn hay lắm, đứng dậy đi.”

Hai phụ nhân đang quỳ đứng lên, bất thành linh một trong hai người rút dao đâm thẳng về yết hầu Lãnh Nghệ.

Mấy chục người lớ nhỏ già trẻ nam nữ có cả, đứng vòng ngoài xem biểu diễn tới say sưa, chẳng ai ngờ tới đột biến phát sinh.

Khoảng cách gần, sát thủ lại ra tay lại bất ngờ, đáng lý ra không thể né được, nhưng Lãnh Nghệ đúng lúc ấy lại vô tình quay sang nói chuyện với Lãnh Trường Bi, thoát được một kiếp nạn.

Phụ nhân kia một đòn không trúng, lập tức phi thân lui, đồng thời kéo theo phụ nhân còn lại làm lá chắn.

Thành Lạc Tiệp đứng bên cạnh Lãnh Nghệ, nàng vốn rất cảnh giác rồi, giả sử đối phương đi về phía Lãnh Nghệ thì có lẽ nàng đã đề phòng, nhưng đối phương thậm chí tới một ánh mắt cũng chưa từng nhìn về phía Lãnh Nghệ mà đã ra tay đoạt mạng. May thế nào Lãnh Nghệ vừa vặn nghiêng đầu đi nên thoát, Thành Lạc Tiệp vừa sợ vừa giận, vừa định phóng phi đao thì đối phương đã đề phòng kéo phụ nhân kia làm con tin che chắn.

Thích khách đóng giả hí tử cười gằn, giọng điệu vô cùng ngông cuồng:” Vận khí ngươi rất tốt, nhưng đừng nghĩ lần nào cũng gặp may như thế, bọn ta sẽ còn tới tìm ngươi. Nếu ngươi biết điều thì cửa cổ tự sát, bọn ta khỏi tốn công. Dù sao ngươi cũng chẳng sống nổi đâu.”

Mọi người trong sân còn tưởng là tiết mục biểu diễn, đang vỗ tay thì nghe một câu như thế, thoáng ngớ ngàng rồi đại loạn, chạy khắp nơi, cả người trong trạch viện lẫn những hí tử được mời tới cùng hàng xóm ngoài cổng xem náo nhiệt. Loạn như ong vỡ tổ.

Lãnh Trường Bi run run đứng lên, nhưng hai chân không nghe lời ngồi im tại đó. Lãnh Phúc và phu thê Trác Đại sớm chui tọt xuống gầm bàn, lúc này mới phát hiện gia gia và đại

ca còn ở nguyên tại chỗ, vội bò ra kéo ông cụ.” Gia gia, mau trốn đi, đao kiếm không có mất.”

Cùng lúc này bốn xung quanh trạch viện xuất hiện mười mấy người tay cầm binh khí, bao vây thích khách.

Thích khách giữ con tin cười ha hả:” Có giỏi thì xông lên đi, muốn ả chết thì xông lên.”

Ông cụ gạt tay Lãnh Phúc, tay run run chĩa quả trượng về phía thích khách quát:” Cuồng đồ to gan, còn không mau bỏ vũ khí xuống, thả người ra, có biết đây là đâu không mà dám lán càn?”

“ Ha ha, biết nên ta mới đến, này thì thả.” Tên thích khách bất ngờ ném con tin vào ông cụ:

Lãnh Nghệ chấn trước người gia gia đón lấy phụ nhân đó, chỉ cảm giác người nàng mềm oặt, té ra lưng bị trúng một đao, máu tuôn như suối.

Tên thích khách cũng biết một phụ nhân ở đường hội không đủ sức làm con tin, vậy nên chỉ dùng để gây xao lãng đôi chút rồi vung đao găm xông ra ngoài. Thành Lạc Tiệp nào để hấn toại nguyện phi đao chuẩn bị sẵn bắn ra, tên thích khách này cũng ghê gớm lắm, liên tục gạt hoặc né ba mũi phi đao, vẫn đấu với người khác, dùng toàn chiêu số bạt mạng, thân pháp nhanh nhẹn, khó chơi vô cùng.

Tới khi gặp phải Ngụy Đô, tên này cũng là một kẻ chiến liêu lĩnh, tên thích khách lao thẳng vào như muốn một mất một còn, nào ngờ Ngụy Đô không né mà găm lớn đâm thẳng về phía trước, lấy tay chọi đao. Tên thích khách hết vía, chỉ cần vượt qua được người nữa là thoát, hấn nào chịu tiếp một chiêu ăn thua đủ như vậy, đao thu lại đổi hướng.

Chỉ một tích tắc khựng người của hấn đã phải trả giá, phi đao của Thành Lạc Tiệp bắn tới như sao băng, hấn chỉ kịp

ngiêng người né theo bản năng. Mũi phi đao này lại không nhắm vào thân trên mà là thân dưới, phập một phát ghim trúng đùi hắn.

Tên thích khách biết không xong rồi, đang hoảng thì cú đâm to như cái bát của Ngụy Đô vẫn kiên định phóng tới, làm hắn cảm giác như bị cả cái cột nhà đập vào mặt, đầu óc ngất ngư, xỉu ngay tại trận.

Chương 326: Lãnh huyết vô tâm. (2)

Thích khách đã bị khống chế, số ít hàng xóm chưa chạy hết còn vỗ tay reo hò, không ngờ gặp chuyện kích thích thế này, còn hay hơn xem hát. Một lão mù tử ăn mặc giống người trong đoàn biểu diễn đi tới đưa tay muốn đỡ phụ nhân trong tay Lãnh Nghê, Lãnh Nghê nói một tiếng cảm ơn, nhưng còn chưa giao nàng ta ra, bất ngờ một lão hán đang xem náo nhiệt bên cạnh vỗ chưởng đánh vào bà ta.

Bà già phản ứng rất nhanh, né một chưởng đánh vào hậu tâm đó, thoát cái đã rút chùy thủ, liều mạng lao về phía Lãnh Nghê.

Đám đông đang reo hò lại một phen hoảng hồn.

Lãnh Nghê mới hiểu vì sao tên thích khách lại ném người đi, đoán chừng biết trước y sẽ đỡ hộ gia gia mình, còn lão mù tử kia là hậu chiêu, ai cũng nghĩ thích khách chỉ có một nên lơ lỏng, thâm toán mờ mịt.

Nhờ lão hán kia phát hiện kịp thời, Trịnh Nghiên tuốt trường kiếm đâm tới, lão mù tử lách người tóm lấy đứa bé gần đó làm lá chắn đỡ đòn, làm nàng phải đổi hướng mũi kiếm.

Lão hán áp sát nhanh như quỷ mị, tay ấn vào giữ lồng ngực bà ta, ánh mắt bà ta kinh hãi vạn phần, muốn giết đứa bé trút giận, nhưng sinh mệnh đã biến mất sau một chưởng đó. Xương cốt trong lồng ngực vỡ nát, trái tim cũng vậy, thi thể như bao da không hồn ngã xuống đất, mắt vĩnh viễn dừng ở tích tắc đó.

Lãnh Nghệ định chấp tay cảm ơn nhưng cảnh tượng tiếp đó làm y kinh hãi hơn, một hán tử cao lớn hùng tráng như con gấu, mặt chẳng chịt những vết rỗ nhỏ, hốc mắt sâu, vùng lông mày nhô lên cao, thoáng nhìn ai cũng phải sợ hãi, cánh tay kéo cổ Trác Xảo Nương, dao dí vào mắt nàng bước tới, y kinh hoàng hét lên:” Xảo Nương, đừng hại nàng ...”

Trác Xảo Nương tóc tai xõa xượi đầu gục xuống, có vẻ đã hôn mê, thân hình nàng nhỏ nhắn nên bị hán tử đó gần như nhắc lên không trung.

Những người khác cũng hoảng sợ, Trác Xảo Nương được Thành Lạc Tuyên bảo vệ, chẳng lẽ nàng bị hại rồi sao, Thành Lạc Tiệp chân tay rụng rời.

Lãnh Trường Bi bị Lãnh Phúc kéo xuống gầm bàn, thấy cảnh này bò ra:” Các người muốn bao tiền tôn nhi tử cũng trả, cũng không làm khó các người đâu, tôn nhi, mau, mau bảo người khác lui ra, đừng làm khó chúng ...”

Lãnh Nghệ đầu óc bấn loạn, loạn choạng đi tới:” Lui ra, tất cả lui ra không được cản đường chúng ... Người muốn bao tiền cũng được, ta hứa sẽ không ai cản các người, chỉ cần các người thả nương tử ta ra.”

Hán tử đẩy Trác Xảo Nương đi về phía Lãnh Nghệ:” Được, ta chính cần các người thả người đây, một người trong đại lao các người.”

Lãnh Nghệ ngó người chẳng lẽ dám sát thủ này mục đích không phải giết mình mà là cứu người, gật đầu lia lịa:” Được, được, các người muốn ai cũng được, chỉ cần”

Lời chưa hết Trác Xảo Nương bị hán tử đẩy mạnh về phía y, bất ngờ nàng đá thẳng vào bụng Lãnh Nghệ, mũi chân nàng lộ ra mũi dao nhọn hoắt ánh lên màu xanh, hiển nhiên bôi chất độc.

Hự! Lãnh Nghệ có vẻ trúng cú đá, gục xuống đồ nào vào người Trác Xảo Nương, làm hai người ngã lăn lông lốc, chuyện xảy ra quá nhanh, lại do góc độ, thậm chí nhiều người còn tưởng Lãnh Nghệ lao tới ôm lấy Trác Xảo Nương ngã ra đất.

Lão hán lao tới như ánh chớp, từ bên hông như có con rắn bạc chui ra, thoát cái biến thành thẳng tắp, ánh kiếm rợp trời bao phủ hán tử đó.

Thanh kiếm đó, chiêu kiếm kinh thiên động địa đó chỉ một người làm được.

Bạch Hồng!

Ai ngờ hán tử kia bất chấp một chiêu này lại lao vào cướp Trác Xảo Nương, khi kiếm đâm vào ngực hán thì hán chỉ nghiêng người, trường kiếm lướt qua da thịt để lại một vết máu dài.

Hán tử ôm Trác Xảo Nương phi thân mà đi, chỉ nghe roet một cái, váy của Trác Xảo Nương bị Lãnh Nghệ giữ lấy xé rách một mảng, để lộ cặp đùi trắng muốt.

Đám Lãnh Trường Bi hét to quay đầu đi.

Trác Xảo Nương cũng tung chân đá Bạch Hồng giải cứu hán tử một kiếm hiểm hóc.

Mấy người Thành Lạc Tiệp nhìn Trác Xảo Nương thân thủ mẫn tiệp, ra tay như quỷ mị thì trợn mắt há mồm, ai có thể ngờ nàng có võ công cao cường như vậy? Đến khi thấy Lãnh Nghệ lão đảo chạy vào hậu trạch gọi “Xảo Nương!”, mới ý thức được, Trác Xảo Nương này là giả, Thành Lạc Tiệp lo cho muội muội đuổi sát theo sau.

Lãnh Nghệ xông vào cửa, xuyên qua gian phòng ngủ nhỏ của Thảo Tuệ ở ngoài, đá tung rèm, liền thấy Thành Lạc Tuyên tay cầm trường kiếm, Thảo Tuệ siết nắm đấm nhỏ. Trác

Xảo Nương nắm chặt chần gằm sợ hãi, khi thấy là Lãnh Nghệ mới gọi:” Quan nhân, có chuyện gì thế?”

Thở hắt một hơi, toàn thân Lãnh Nghệ toát mồ hôi lạnh, ôm chầm Trác Xảo Nương một cái, nghĩ tới Bạch Hồng lại chạy ra ngoài.

Đúng lúc này Thành Lạc Tiệp cũng chạy vào chậm hơn một chút, Trác Xảo Nương chưa hoàn hồn hỏi:” Lạc Tiệp cô nương, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“ Uống say.” Thành Lạc Tiệp đã được Lãnh Nghệ dặn không nên để Xảo Nương bị kích thích, nhất thời chưa chuẩn bị lời nói dối, lại chẳng phải người thông minh nhanh trí, đâm ú ớ:” Phó tông uống say đánh nhau, phu nhân đừng lo, có hảo hữu đại lão gia giúp, người này võ công vô cùng cao cường, đại lão gia không sao đâu.”

Nàng không nói còn đỡ, nói làm Trác Xảo Nương thêm lo, phó tông đánh nhau thì sao cần người võ công cao cường giúp, hắt chần ra muốn rời giường.

Thảo Tuệ vội đỡ lấy:” Tỷ muốn đi đâu?”

Trác Xảo Nương dứt khoát xuống giường:” Ta muốn xem, chỉ đứng ở cửa thôi.”

Ở trong sân Bạch Hồng lấy một chọi hai cuộc chiến vô cùng dữ dội.

Đám Doãn Thứ chia ra bảo vệ người nhà của Lãnh Nghệ, số khác đưa hàng xóm láng giềng rời đi, lúc này rồi ai không liên quan còn ở lại chắc chắn có mưu đồ bất chính. Thế nên sáu người của đường hội lộ mặt là sát thủ, bọn chúng rút vũ khí bảo vệ hai người bên mình.

Không ai ngờ được thích khách trà trộn vào đông như vậy.

Nữ tử đóng giả Trác Xảo Nương tung chiêu hiểm bức lui Bạch Hồng, hét lên:” Dừng tay, ta có điều muốn nói.”

Bạch Hồng thu trường kiếm lại, hiên ngang đứng giữa sân, dù nàng mang mặt nạ ông già gần đất xa trời thì vẫn phong thái hơn người.” Nói.”

Chương 327: Lãnh huyết vô tâm. (3)

Nữ tử bị xé rách váy, cặp đùi nõn nã lộ ra ngoài cũng chẳng bận tâm, hỏi Bạch Hồng:” Chúng ta nói thẳng đi, ngươi được trả bao tiền bảo vệ tên cầu quan đó, ta trả gấp đôi.”

Bạch Hồng lạnh lùng đáp:” Vô Tâm, nếu ngươi chịu dừng tay đứng ngoài chuyện này, ta trả gấp năm.”

Lãnh Nghệ vừa chạy ra thì nghe thấy câu này, hết sức bất ngờ, không nghĩ Vô Tâm lại là nữ nhân, nhìn kỹ lại, nữ nhân này hiển nhiên đeo mặt nạ, lúc đó ả mặc y phục của Trác Xảo Nương, tên hán tử kẹp cổ che gần hết mặt nên y mới nhầm, may tích tắc cuối cùng y nhận ra, né được cú đá chết người, y không mặc áo giáp chống đạn, trúng chỉ có đường chết.

Vô Tâm cười duyên:” Làm ăn phải chân thành, ngươi đã biết ta mà ta không biết ngươi, có thể dùng mặt thật nói chuyện không?”

Bạch Hồng gật đầu, nàng biết Vô Tâm đáng sợ ra sao, nếu có thể thương lượng được là tốt nhất:” Được.”

Vô Tâm chẳng thèm xoay người, lên giọng như chủ nhân nơi này:” Tất cả xéo ra ngoài!”

Đám thích khách đóng giả hí tử lui trước, trừ tên hán tử hùng tráng đóng giả bắt cóc ả là ở lại. Bạch Hồng cũng cho người mình lùi ra.

Lãnh Nghệ đi tới đỡ Lãnh Trường Bi:” Gia gia, mọi người cũng ra đi, cháu không sao đâu.”

Lãnh Trường Bi mặt vàng như nghệ, một lão nông như ông sao từng thấy chuyện này, chưa sợ tới ngã bệnh là giỏi rồi, nắm chặt tay Lãnh Nghệ như dặn y cẩn thận rồi theo đám Doãn Thửu ra ngoài.

Trong sân chỉ còn lại bốn người.

Vô Tâm đưa tay lên lột mặt nạ, để lộ ra gương mặt nữ nhân, ngũ quan đoan chính đường nét, khá xinh xắn, chỉ là môi mỏng không có sắc máu, mày ngập ngựa sát khí.” Bạch Hồng tới người.”

Bạch Hồng hết sức ưu nhã tháo mặt nạ già nua, dung nhan tuyệt thế hiển lộ, ngọc dung bình lặng như mặt hồ không gợn sóng, càng làm nàng có vẻ đẹp xuất trần như chẳng thuộc về nhân gian.

Cả Lãnh Nghệ nhìn thấy dung mạo nàng không chỉ một lần, lần nào cũng phải chấn động.

Vô Tâm ngậy người khẽ thở dài đeo mặt nạ lên.” Thì ra thế gian có nữ tử dung mạo bậc này, ta mở mắt rồi.”

Trác Xảo Nương nhìn qua khe cửa, thấy nhan sắc khuynh thành của Bạch Hồng thì si dại, mặt trắng bệch, té ra quan nhân có một vị hồng nhan tri kỷ như vậy, so với tỷ muội Thành gia còn hơn mấy phần. Còn so với bản thân, mình khác gì, con sâu trong bụi cỏ đâu, có nữ tử như vậy, quan nhân còn yêu thương mình nữa sao ... kể cả quan nhân vẫn yêu thương mình, mình cũng xứng sao?

Lòng vừa đau khổ vừa tự xót thương bản thân, đột nhiên thấy miệng ngòn ngọt, Trác Xảo Nương biết không hay, không nên suy nghĩ lung tung, nhắm chặt mắt, quay lại.

Thảo Tuệ luôn đề ý tới Trác Xảo Nương, thấy vậy vội dìu nàng về phòng.

Trác Xảo Nương nằm xuống giường thả màn, Thảo Tuệ nghĩ nàng mệt muốn nghỉ ngơi, không biết trong tay nàng nắm chặt khăn tay dính máu.

Ngoài sân!

Vô Tâm nhắc lại kiến nghị của mình:” Nếu người đồng ý không quản việc này, không những ta chấp nhận mọi giá người đưa ra, sau này chúng ta còn có thể bắt tay làm ăn lớn.”

Bạch Hồng vẫn thái độ lạnh nhạt:” Tiền không phải vấn đề, gấp năm lần là đủ để người lui khỏi giang hồ rồi.”

Nụ cười Vô Tâm biến mất, lạnh lẽo nói:” Vậy là không thể thương lượng rồi.”

“ Cứ lấy đao kiếm nói chuyện đi.”

“ Được, người nhất định muốn làm kẻ địch của ta, vậy thì hết cách, lần này ta không thành công, nhưng lần sau các người không may mắn thế đâu. Bạch Hồng, người biết thủ đoạn của ta.”

Lãnh Nghê bắt ngờ đi tới chỉ tay vào mặt Vô Tâm, giọng vang vang uy phong chính trực:” Các người làm sát người vô tội, bản quan tuyệt không bỏ qua, tốt nhất lập tức đầu hàng, nếu không bản quan chỉ có thể bắt người! Nếu kháng cự, giết không cần hỏi.”

Vô Tâm chẳng thêm lời của Lãnh Nghê vào tai, trong mắt chỉ có Bạch Hồng:” Thật không hiểu nổi vì sao người bảo vệ một tên cầu quan ngu ngốc như thế?”

Lãnh Nghê dùng dùng nổi giận:” To gan, dám chửi mắng mệnh quan triều đình, người thực sự không sợ vương pháp sao? Vì sao hành thích bản quan, mau mau khai ra.”

Vô Tâm lúc này còn chút nghi ngờ, vì khi vào tích tắc cuối cùng sắp đá trúng Lãnh Nghê thì y ngã xuống làm cú đá giết

người chệch trong gang tấc. Bây giờ nghe mấy lời thư sinh ngu ngốc đó thì nghi ngờ tiêu tan. Không trả lời mà nhảy người về phía nam tử, nam tử ôm chân ả xoay người một vòng ném mạnh. Vô Tâm như cười mây đạp gió bay đi, chân vừa đạp lên tường bao thì ném thùng, nam tử chớp lấy, Vô Tâm dùng lực kéo mạnh, hấn mượn đà phóng ra ngoài tường bao.

Một loạt động tác thuần thực diễn ra chỉ trong giây lát, gần như chớp mắt một cái, cả hai biến mất.

Bạch Hồng không hề ngăn cản, nhìn động tác của chúng thì rõ ràng đã phối hợp nhiều lần, hẳn cũng có thủ đoạn đề phòng, nếu luận về võ công thì Vô Tâm kém hơn nàng, nhưng thủ đoạn đáng sợ, chuyện vừa rồi là minh chứng.” Đáng tiếc người không tiện ra tay, nếu không chúng ta liên thủ thì chúng đừng hòng thoát.”

Lãnh Nghệ cũng tiếc lắm, vì y không thể không thừa nhận lời Vô Tâm nói, thủ đoạn của chúng không sao đề phòng xuê.”
Đành đợi lần sau!”

“ Sao người nhìn ra xương phụ kia là sát thủ?”

“ Thực ra là gia gia ta nhắc ta, người nói phụ nhân đó hát không khớp với người còn lại, như thế mà dám tới biểu diễn cho đại lão gia ta xem à? Thế nên ta liền lưu ý.”

“ Người rất cơ trí, vậy sau đó Vô Tâm đóng giả nương tử người, nói thật là ta không hề nhận ra ...” Bạch Hồng vốn rất đề phòng rồi, vậy mà để cho đối phương có hai cơ hội lớn, suýt phải ôm hận:

“ Ha ha, là nhờ cái vòng đeo trên cổ Xảo Nương, đó là thứ chỉ Thổ Phồn mới có, đặc biệt viên cửu nhãn thạch ở giữa, là thứ có duyên mới gặp được có tiền chẳng thể mua.” Lãnh Nghệ không khỏi cảm thán thực sự trong cõi u minh có sự an bài, nếu không gặp thương nhân Thổ Phồn Đạt Mã Dát kia rồi

loạt chuyện sau đó khiến viên cứu nhân thạch rơi vào tay y, có lẽ hôm nay y bỏ mạng rồi.” Đa tạ.”

“ Còn phải nói đa tạ sao?” Bạch Hồng nói xong thì người cũng loáng lên biến mất:

Chương 328: Tao khang chi thê. (1)

Lúc này bên ngoài trạch viện xôn xao, bước chân rầm rập, hiển nhiên có rất nhiều người đổ về phía này, sau đó Lãnh Nghê nghe thấy tiếng Vũ bộ đầu, thì ra là bộ khoái nha môn biết chuyện kéo tới, chẳng trách Bạch Hồng lại đi ngay.

Đã có Doãn Thử ở ngoài giao thiệp với người nhà môn, Lãnh Nghê định quay về chỗ Xảo Nương thì Thành Lạc Tiệp nấp sau cửa nãy giờ chặn đường, ánh mắt vẫn ngơ ngẩn nhìn theo hướng Bạch Hồng rời đi.” Không ngờ hảo hữu của chàng lại là thủ lĩnh của Bạch Hồng, chàng biết lai lịch của cô ta không?”

Lãnh Nghê hơi cau mày:” Sao thế?”

“ Chàng cẩn thận đấy, cô ta không đơn giản chỉ là một sát thủ thôi đâu mà còn có quan hệ mật thiết với triều đình nữa.”

“ Hả, sát thủ mà có quan hệ với triều đình?”

“ Cụ thể thiệp cũng không biết, chỉ nghe hoàng hậu từng nhắc tới cô ta ...” Thành Lạc Tiệp hạ thấp giọng xuống:” Lúc đó thái tử vẫn còn, một lần thiệp cùng hoàng hậu theo thái tử đi săn, không biết họ nói gì mà không vui lắm, sau đó hoàng hậu nói, nếu không được thì để Bạch Hồng đi ... Mọi người thấy họ nói chuyện cơ mật liền lui ra.”

Lãnh Nghê sớm nghi thân phận Bạch Hồng khác thường mà, nếu có dính líu không gì lạ, mối quan hệ phức tạp giữa y và Bạch Hồng chẳng thể giải thích được, nên chỉ nói:” Không

có gì, ta chỉ bỏ tiền thuê nàng giúp thôi, không có quan hệ gì cả.”

Thấy trong sân đã yên ổn, bốn xung quanh được người của nha môn bao vây, mọi người lục tục quay về, Lãnh Trường Bi chống quải trượng, tức giận vô cùng:” Chuyện này rốt cuộc là sao, cường đạo ở đâu ra, ngang nhiên xông vào quan trách, hành hung giết người giữa ban ngày ban mặt?”

Lãnh Nghê trấn an:” Gia gia, chúng ta bắt được một tên, giết được một tên, chỉ cần tra được ra sào huyệt của chúng là sẽ bắt được chúng thôi. Gia gia nhớ cháu phá được vụ án quan trọng nên được triều đình chú ý rồi đề bạt chứ, e là kẻ liên lụy tới vụ án đó muốn trả thù, hoặc muốn bắt con tin để cướp người trong ngục. Là đám ác đồ bị triều đình truy nã, sớm muộn cũng bị bắt thôi ạ, gia gia đừng lo ... Doãn bộ đầu, chuyện thăm vấn giao cho người.”

“ Vâng! “ Doãn Thứu đi ngay, bị bắt sống chính là phụ nhân đóng giả người đường hội:

Lãnh Trường Bi nghe Lãnh Nghê giải thích như vậy thì tin ngay, lòng tuy vẫn sợ nhưng rất tự hào vì tôn tử tài giỏi, nếu đám người này bị chú ý rồi, tin rằng sớm muộn cũng bị bắt hết thôi.

Xảy ra chuyện như vậy tất nhiên đường hội không thể biểu diễn, Lãnh Nghê thương cho đường hội vì mình mà liên lụy, không những trả tiền thuê gấp đôi mà còn bồi thường hai người bị giết một khoản lớn. Người trong đường hội cảm kích vô cùng, bọn họ còn đang sợ mình để sát thủ lên vào đoạn mà mang tội kia.

Lại đi ra gặp đám Vũ bộ đầu, kể vắn tắt chuyện xảy ra, xử lý xong xuôi mọi việc, Lãnh Nghê về phòng, không ngờ thấy giường thả màn che kín, có chút bất an, vén màn lên thấy Trác

Xảo Nương co ro trong chăn không nhúc nhích, cúi xuống gọi:” Xảo Nương, Xảo Nương, nàng làm sao vậy?”

Trác Xảo Nương không đáp, vẫn nằm im lìm.

Lãnh Nghệ hoảng sợ ngồi xuống, cẩn thận xoay người nàng lại, chỉ thấy mặt nàng trắng bệch như giấy, nắm chặt cái khăn tay toàn máu, khóe miệng toàn máu tươi, hoảng hốt gọi lớn vọng ra ngoài:” Chuẩn bị xe ngựa, mau.”

Thảo Tuệ thấy vậy cũng hoảng, cuống cuống gọi người chuẩn bị ngựa.

Lãnh Trường Bi nghe thấy Thảo Tuệ hô hoán cũng vội chạy vào, gấp giọng hỏi:” Sao, sao thế này, không phải khỏe rồi à?”

“Cháu cũng không biết, nàng lại nôn ra máu rồi.” Lãnh Nghệ bế Trác Xảo Nương khỏi phòng:

Đám Doán Thử cũng tập trung hết lại, bố trí cảnh giới, bọn họ đã biết đối thủ là tổ chức sát thủ Vô Tâm, không phải chuyện đùa.

Xe ngựa vừa mới lên đường, tùy tùng của Bạch Hồng canh gác bên ngoài cũng đi theo, thêm hơn chục người nha môn do Vũ bộ đầu chỉ huy, tạo thành đội ngũ gần hai mươi người, rầm rộ tiến về hiệu thuốc Hoa thị. Lại có người ven đường thấy chuyện lạ, không ít người hiếu sự đi theo.

Trên xe, có lẽ do xóc nảy, Trác Xảo Nương từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Lãnh Nghệ gọi khẽ:” Quan nhân!”

Lãnh Nghệ mừng lắm, ôm nàng an ủi:” Xảo Nương, đừng lo, sắp tới y quán rồi, nàng sẽ mau chóng khỏe thôi.”

Trác Xảo Nương khóe miệng nhúc nhích, nàng muốn làm bộ cười nhẹ nhàng, nhưng không còn sức. Mặt áp vào lồng

ngực Lãnh Nghê, nghe thấy tiếng tim đập như trống của y, quan nhân vì lo cho mình mà sốt ruột sao?

Nàng chợt nhớ lúc mới thành thân, một lần nàng đi lấy củi, do không cẩn thận mà vấp ngã, tay bị cứa một đường chảy bao nhiêu máu. Khi đó quan nhân cũng ôm chặt nàng vào lòng đi tìm lang trung, tim chàng cũng đập y như lúc này.

Thì ra quan nhân vẫn quan tâm tới mình như cũ, có phải mình nghĩ quá nhiều rồi không? Mình lại làm quan nhân phải lo lắng rồi, chẳng giúp được gì cho quan nhân lại chỉ gây phiền phức, Trác Xảo Nương trách bản thân như thế.

Khụ! Khụ!

Nàng bắt đầu ho dữ dội, mỗi lần ho máu tươi lại phun ra, dính vào áo Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê lòng thất lại, chỉ biết khẽ vô vô vỗ lưng nàng, vừa liên tục trấn an.

Xe ngựa đi rất nhanh, chẳng mấy chốc tới Hiệu thuốc Hoa thị, đám Doãn Thửu lập vòng cảnh giới, không cho bất kỳ ai tới gần, người của nha môn tạo thành vòng tròn thứ hai, người của Bạch Hồng lẫn trong đám đông đề phòng.

Lãnh Nghê bế Trác Xảo Nương xuống xe, vừa chạy vào hiệu thuốc vừa gọi lớn:” Hoa cô nương, Hoa cô nương!”

Hiệu thuốc Hoa thị vẫn vắng tanh, chẳng có ai vào khám bệnh bốc thuốc, chỉ có Hoa bà bà một mình cô đơn ngồi sau quầy, đôi mắt trắng đục nhìn trần nhà.

Lãnh Nghê nói gấp:” Hoa bà bà, nương tử ta lại ho ra máu rồi.”

“ Đoán được rồi, nghe giọng khàn cấp của ngài là biết.” Hoa Vô Hương từ bên trong nói vọng ra.” Đưa vào đây đi.”

Lãnh Nghệ vội vàng bế Trác Xảo Nương vào bên trong, đặt lên cái giường nhỏ. Trác Xảo Nương vẫn ho liên hồi, vạt áo toàn máu tươi.

Hoa Vô Hương đang ngồi tập viết thi từ, gác bút lấy ra ống kim châm, liên tục đâm vào ngực Trác Xảo Nương, tiếng ho dần dừng lại, nhưng vẫn cứ thở dốc.

Chương 329: Tao khang chi thê. (2)

Lúc này đám Lãnh Trường Bi tới muộn hơn một chút, thấy đang trị liệu liền đứng lại ở cửa, lo lắng hỏi:” Sao rồi, sao rồi, có nghiêm trọng không?”

Thấy Hoa Vô Hương nhìn mình dò hỏi, Lãnh Nghê nói:” Là gia gia ta.”

Hoa Vô Hương vội đi tới:” Tiểu nữ bái kiến lão thái gia, người yên tâm, tiểu nữ sẽ dốc hết sức chữa trị cho tôn phu nhân.”

Lãnh Trường Bi ngẩn người, tiểu cô nương này nói cái gì vậy, hỏi Lãnh Nghê:” Đây là ...”

Lãnh Nghê vội giới thiệu:” Đây chính là Hoa đại phu đã trị bệnh cho Xảo Nương ạ.”

Lãnh Trường Bi rõ ràng không nghĩ tới, tiểu cô nương này chẳng lớn hơn nha đầu Thảo Tuệ là bao, lại nhìn hiệu thuốc quá đơn sơ, đồ đạc cũ kỹ, khách chẳng có, ông không yên tâm, ngần ngừ nói:” Hay là tới nơi lớn hơn.”

Lãnh Nghê chưa trả lời thì Tiêu thị đã chen vào phòng, chạy tới bên giường khóc lóc om xòm:” Ôi Xảo Nương nhà chúng ta ho ra bao nhiêu máu thê này, phải tìm một đại phu giỏi mới được ... Xảo Nương, muội thấy sao rồi?”

Nói tới đó hạ thấp giọng xuống:” Đừng sợ, có tâu tử ở đây, không để muội thiệt thòi đâu, muội đừng nói gì cả, để ta lo.”

Dứt lời Tiêu thị đứng dậy quay sang Lãnh Nghê, làm mặt cười nịnh nọt:” Đại lão gia, đôi y quán khác tốt hơn đi, để một tiểu cô nương chữa trị không hay đâu.”

Trác Đại Hữu cũng nói vào:” Đúng rồi, muội phu, à không đại lão gia, Xảo Nương ho ra nhiều máu như thế, bệnh hẳn nặng lắm, đổi chỗ khác đi.”

Hoa Vô Hương nóng ruột nhìn Lãnh Nghê, nàng vốn không có nhiều cơ hội chữa bệnh cho người khác, mỗi lần đi chữa bệnh đều là nài nỉ nàng giả vờ xem bệnh, kỳ thực là nàng ra tay, khó lắm mới có cơ hội quang minh chính đại chữa bệnh một lần, thể hiện bản lĩnh.

Lãnh Nghê kiên nhẫn giải thích:” Mọi người đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá, Hoa đại phu y thuật cao minh, đêm hôm đó ta bế Xảo Nương tới nhiều y quán lớn, đều không chữa được, là Hoa đại phu đã trị khỏi cho Xảo Nương.”

“ Trị khỏi rồi thì sao ho ra nhiều máu thế? Rõ ràng là chữa bậy chữa bạ.” Tiêu thị dài giọng lắm bầm:” Có thực lòng muốn chữa khỏi bệnh hay không đây? Hay là muốn hại chết Xảo Nương! Lòng dạ khó lường!”

Lãnh Nghê cau mày:” Tẩu nói gì?”

Tiêu thị vội tươi cười:” Đại lão gia, ta nói là tối hôm đó, đại phu giỏi đều nghỉ ngơi rồi, chỉ có đại phu kém hơn ở lại chẩn bệnh, nếu bây giờ đi có lẽ tìm được đại phu tốt hơn! Bệnh của Xảo Nương nặng thế này, không thể xem nhẹ.”

Lãnh Nghê nghiêm mặt:” Không phải như thế, đêm hôm đó ta tới ba y quán lớn nhất Ba Châu, thậm chí tới tận nhà tìm đại phu, nói rõ thân phận, họ đều nói không chữa được. Chính Hoa đại phu chữa cho Xảo Nương.”

Lãnh Trường Bi dậm chân:” Lúc này khác lúc đó khác, nói thế nào những lang trung nhiều tuổi đó ăn nhiều hơn tiểu cô

nuong vài bát cơm, khám bệnh cũng nhiều hơn. Nghe gia gia đi, các người mau đưa Xảo Nương tới y quán lớn nhất Ba Châu cho ta.”

“ Không được!” Lãnh Nghê quắc mắt cảm phu thê Trác Đại Hữu định bế Xảo Nương đi.” Gia gia, bệnh của Xảo Nương đã nặng lắm rồi, không thể chậm trễ, nếu không hỏi không kịp ... Hoa đại phu, mời cô chữa trị.”

“ Không được!” Lãnh Trường Bi cũng quát:” Ta không cho phép người coi thường tính mạng của Xảo Nương! Lãnh Nghê, làm người không được quên gốc, đừng có vì làm quan có tiền rồi thì không cần thê tử thời khốn khó nữa.”

Lãnh Nghê ngớ ngàng tới lạc giọng kêu lên:” Cháu không hề nghĩ thế ...”

“ Nhưng người đang làm thế.” Lãnh Trường Bi vốn không nghĩ nhiều, nhưng lời Tiêu thị khiến ông hoài nghi, tiếp đó thái độ Lãnh Nghê cố chấp vô lý càng đáng ngờ, giận tới toàn thân run lên, chỉ gậy vào Lãnh Nghê:” Ta vốn tưởng rằng người yêu thương Xảo Nương, giờ ta mới biết, người muốn nó chết để cưới người khác chứ gì, đừng tưởng qua mặt được ta. Không cần vờ vịt làm ra vẻ.”

“ Không phải ạ, cháu chỉ muốn chữa khỏi bệnh cho Xảo Nương ...” Lãnh Nghê vừa ức nghẹn cổ, vừa lo cho Xảo Nương:

“ Người không muốn.” Ông cụ cũng giận tới đỉnh điểm:” Nếu người muốn chữa cho Xảo Nương thì tìm đại phu tốt nhất rồi.”

“ Gia gia!”

“ Đừng gọi ta là gia gia! Người hiện giờ gia tài vạn quán, có lý nào không mời được đại phu giỏi? Người làm thế, Xảo Nương dù chết cũng không nhắm mắt đâu.”

Hai bên còn tranh cãi, không khí trong phòng căng thẳng, Xảo Nương trên giường cổ giọng dậy nói vào:” Gia gia ... Để cháu, chưa bệnh ở đây đi.”

Lãnh Trường Bi vội đi tới, rơi nước mắt nói:” Cháu đừng nói nữa, ông biết cháu nói đỡ cho nó, nhưng giờ chuyện liên quan tới tính mạng ... Được rồi, cháu đừng lo, gia gia sẽ tìm cho cháu đại phu tốt nhất, cháu chỉ cần yên tâm dưỡng bệnh thôi. Chừng nào nắm xương già của ông còn, không để nó bạc đãi cháu.”

“ Gia gia ...”

Tiêu thị che miệng Trác Xảo Nương, không cho nàng nói, đi tới bên Lãnh Nghê:” Đại lão gia, lão thái gia tuổi cao rồi, thuận theo đi, nếu không có mệnh hệ gì ...”

Lãnh Nghê thở hồng hộc, y muốn điên tới nơi rồi, nếu không nhờ kiềm chế giỏi, đổi lại là người khác thì hộc máu ngã xuống đây là y:” Y thật của Hoa đại phu rất cao minh.”

“ Ta không cần biết.” Lãnh Trường Bi đập mạnh gậy xuống đất:” Nếu ngươi còn nhận ta là gia gia thì nghe ta, không nhận thì ta đi, dù sao là tức phụ của ngươi, ngươi muốn nó chết là chuyện của ngươi! Ta nói trước, Xảo Nương có làm sao, ta không nhận ngươi nữa, không cho ngươi bước vào Lãnh gia nửa bước, ngươi làm quan đeo vàng đeo bạc, ăn sơn hào hải vị của ngươi ... Ta có về nhà ăn rau ăn cỏ chứ không nhận đứa bạc tình vô nghĩa làm cháu.”

Thực sự là những lời xoáy vào tận tim, trong phòng im phăng phắc chỉ còn tiếng ho của Trác Xảo Nương. Lãnh Nghê nhất thời bị dồn vào thế khó, lựa chọn thế nào cũng không xong Kệ, mạng sống của Xảo Nương quan trọng hơn bất kỳ thứ gì, kể cả y có mang tiếng xấu cả đời chẳng nữa cũng phải cứu nàng, thoáng cái lòng y trả lên sắt đá chấp tay với Hoa Vô Hương:” Hoa đại phu”

Hoa Vô Hương chặn lời.” Đại lão gia, ngài tìm đại phu khác đi, tuổi ta còn nhỏ, y học không tin thông, không trị được cho phu nhân.”

(*) Bất lực.

Chương 330: Sống không bằng chết.

Đám người Lãnh Trường Bi, Trác Đại Hữu mừng rỡ có câu này của Hoa Vô Hương rồi, xem Lãnh Nghê còn nói được gì? Chính đại phu còn thừa nhận là không đủ khả năng chữa trị. Lãnh Nghê vừa lo vừa tức, nghĩ Hoa Vô Hương còn nhỏ, bị người ta nói thế thì giận dữ không chữa nữa, còn định khuyên thì thấy nàng nháy mắt với mình.

Lãnh Nghê thoáng cái hiểu ý nàng, tuy không muốn lại phải đưa Xảo Nương đi, nhưng đành nói:” Nghe theo lời gia gia vậy.”

Lãnh Trường Bi đang như trời muốn nổi bão trở thành đặc ý:” Thế mới đúng, mau mang Xảo Nương tới y quán khác.”

Lãnh Nghê định tới bế Xảo Nương, Tiêu thị giành trước công nàng lên:” Để ta làm được rồi.”

Thế là Lãnh Trường Bi chỉ huy phu phụ Trác Đại Hữu đi ngay, Lãnh Nghê áy náy vô cùng ở lại định xin lỗi Hoa Vô Hương, nàng nói trước:” Bệnh của phu nhân tạm thời không chế được rồi, để nàng yên tâm tĩnh dưỡng, ngàn vạn lần đừng để nàng thương tâm nữa, ngài đi nhanh đi, đừng để họ nghi ngờ ...”

Bệnh của Xảo Nương là do thương tâm? Có chuyện gì khiến nàng thương tâm chứ, Lãnh Nghê mang theo nghi hoặc chạy ra ngoài. Tiêu thị đã vào xe ngựa, nói:” Đại lão gia để ta chiếu cố Xảo Nương, ngài cưỡi ngựa đi.”

Nói xong vội hạ rèm xe xuống, Lãnh Trường Bi cũng vội bảo xe ngựa lên đường, như đề phòng Lãnh Nghệ đổi ý.

Mục tiêu của họ là Linh Chi Y Quán, chính là y quán đầu tiên Lãnh Nghệ tới đêm đó.

Trong xe Tiêu thị quả nhiên nói với Trác Xảo Nương:” Đại lão gia sao có thể làm thế, rõ ràng không muốn chữa cho muội.”

Trác Xảo Nương nhắm mắt, yếu ớt nói:” Không phải đâu.”

“ Thôi đi, còn hai chúng ta, muội không cần nói đỡ cho y, y nghĩ gì, tất cả đều biết, cả lão thái gia cũng không chấp nhận được nữa, muội còn nói giúp y à?”

“ Muội ...”

“ Cũng tại muội đó, chuyện tới mức này là do muội không giữ được trái tim y! Được rồi, cứ chữa bệnh khỏe đi đã, có tẩu tẩu ở đây, không cần biết có thứ hồ ly tinh nào mò vào nhà cũng đừng hòng toại nguyện.” Tiêu thị như con thú xù lông bảo vệ lãnh địa của mình:

Trác Xảo Nương nghe những lời này càng đau khổ, chỉ thấy đất trời quay cuồng như rơi vào lỗ sâu không đáy, nói không ra lời.

Trong tiếng lải nhải luôn mồm của Tiêu thị, xe ngựa rút cuộc đã tới nơi.

Đám Thành Lạc Tiệp đã tới trước, bao vây cả y quán, đuổi hết người chữa bệnh khác đi, Lãnh Nghệ thấy làm thế không ổn, nhưng sát thủ Vô Tâm giỏi cải trang hành thích, đành phải kệ họ.

Tôn lão đại phụ biết thông phán đại lão gia tới nơi dẫn cả nhi tử và các đại phụ, hỏa kế khác ra nghênh tiếp, xung quanh

không ít người chỉ tro bàn tán, hiển nhiên sẽ không thiếu lời nói xấu.

Tôn lão đại phu miệng nói lời khách khí, bảo Tiêu thị đặt Trác Xảo Nương lên giường, lòng thì lo ngay ngáy, vì cha con họ đều xem qua bệnh cho Trác Xảo Nương rồi, đều bảo nàng chết chắc, phải biết làm sao.

Lãnh Trường Bi nào biết khổ tâm của người ta, lớn tiếng nói:” Dùng thuốc tốt nhất, không sợ tốn tiền, chỉ cần chữa khỏi bệnh là được.”

Tôn lão đại phu cười méo miệng:” Lão hủ sẽ tận tâm.”

Lãnh Trường Bi ngồi xuống bên giường hiền hòa nói với Trác Xảo Nương:” Cháu yên tâm, gia gia hỏi rồi, đây là y quán tốt nhất Ba Châu đấy, cả quan quý cũng tới chữa, nhất định chữa khỏi cho cháu Được rồi, người khác ra ngoài cả đi, để đại phu tĩnh tâm chữa bệnh.”

Trong phòng chỉ có ba người, Tôn lão đại phu ngồi xuống bên giường, đưa tay chẩn mạch, vừa chạm vào mạch đã kinh hãi:” Dám hỏi thông phán đại nhân, phải chăng mấy ngày qua có cao nhân trị bệnh cho tôn phu nhân?”

“ Đúng, là tiểu cô nương ở hiệu thuốc Hoa thị, tên Hoa Vô Nương.” Lãnh Nghê hỏi:” Thế nào tình hình nàng tốt hơn chứ.”

Tôn đại phu không đáp, khám bệnh rất kỹ càng sau đó đứng dậy mới Lãnh Nghê vào phòng trong nói chuyện.

Trong phòng nhỏ vốn dùng để các đại phu tọa đường nghỉ tạm, Tôn đại phu vuốt râu rất lâu tựa như cân nhắc rất kỹ mới nói:” Đại lão gia, lần trước lão hủ nói không quá lời, bệnh của tôn phu nhân là tử chứng, hẳn ra đi trong ngày hôm đó, giờ còn sống là kỳ tích.”

Lãnh Nghê gật đầu:” Đúng thế, y thuật của Hoa cô nương rất cao cường, họ lại không tin ta.”

“ Đại lão gia, không phải thế đâu.”

“ Là sao?”

“ Không biết cô nương kia dùng cách gì đánh tan máu ú ở cao hoang, đồng thời bảo hộ tâm mạch khô kiệt của tôn phu nhân mà giữ mạng tới giờ.” Tôn đại phu ngữ khí chẳng có gì là vui mừng:” Bệnh tới cao hoang, đâu phải thứ bàng môn tả đạo chữa được, tự lừa mình lừa người thôi.”

Tim Lãnh Nghê vọt lên tận cổ:” Hà thế là sao?”

“ Đây là cách uống thuốc độc giải khát, tôn phu nhân tuy giờ đã tỉnh, nhưng máu ú đã tán đi kỳ kinh bát mạch, dần dần sẽ thấy mệt mỏi, rồi tứ chi không cử động được. Máu ú xâm lấn dần tới lúc tai không nghe được, mắt không thấy được, miệng không nói được, lúc đó sống cũng khác gì ở địa ngục.” Tôn đại phu nói cực kỳ nghiêm túc:

Lãnh Nghê nghe thôi mà mặt đã cắt không ra máu:” Không thể nào.”

“ Chưa hết.” Tôn đại phu thở dài, thần sắc ảm đạm:” Đó mới là máu ú, còn tâm can tỳ tam hỏa chưa trừ, chỉ dùng cách tà đạo nào đó khống chế, nhưng khi kinh mạch yếu đi, tam hỏa rồi có lúc vô pháp giữ được, lúc đó tôn phu nhân không chỉ thành phế nhân, mà còn như bị lửa thiêu đốt, chết thống khổ vô cùng Đại lão gia, lão hủ hành y 40 năm, quyết không dọa ngài đâu, nếu nửa tháng sau tôn phu nhân còn nhìn thấy được, ngài cứ tới đây rồi chiêu bài Linh Chi Y Quán, trị tội lão hủ.”

Lãnh Nghê mới đầu còn nghĩ ông ta vì đồ kỵ mà nói thế, nhưng càng nghe càng hồn xiêu phách lạc, hi vọng vừa nhen lên được vài ngày không ngờ lại bị dập tắt một cách tàn nhẫn

nhất, Xảo Nương có tội gì mà ông trời nỡ hành hạ nàng như thế chứ?

Phải mất rất lâu Lãnh Nghệ mới không chế được bản thân, nghĩ tới còn có Hoa Vô Hương, bình tĩnh lại hỏi:” Còn cách nào không?”

Tôn đại phu lắc đầu thở dài:” Phàm là có cách, đêm đó đại lão gia tìm tới, lão hủ đã dùng rồi ... Ôi xin thứ lão hủ vô năng.”

Chương 331: Ý nghĩ điên rồ nhất. (1)

Ở ngoài đại sảnh, đám Lãnh Trường Bi đang nhìn ngắm y quán này, nhà tới ba gian, hai tầng, lại còn có hậu viện, tử thuốc đều là bằng gỗ tốt, cao tới tận trần, rất khí phái. Hỏa kế 7 người, người sắc thuốc, người bốc thuốc, người tiếp khách. Cộng cả cha con Tôn đại phu thì có 5 đại phu tọa đường chẩn bệnh. Bọn họ chưa bao giờ thấy y quán lớn như vậy, chưa cần khám bệnh, chỉ nhìn đã yên lòng.

Lúc này thấy Tôn đại phu đi ra, Lãnh Trường Bi vội đi tới hỏi:” Lão đại phu, bệnh của tôn tức phụ nhà ta có nặng không?”

Tôn đại phu vuốt râu cười:” Không sao, uống thuốc là khỏe thôi.”

Lãnh Trường Bi cười ha hả nói với đám Trác Đại Hữu:” Đấy các người xem, ta nói mà, mỗi lúc mỗi khác ... Lão đại phu, xin cứ dùng thuốc tốt nhất chữa cho tôn tức phụ của ta, để nó khỏe rồi còn sinh cho ta đứa trọng tôn, ha ha ha ...”

Đám Lãnh Phúc cũng cười theo.

Trong phòng Lãnh Nghệ cũng đang nắm tay Trác Xảo Nương ôn nhu nói:” Lão đại phu nói rồi, bệnh của nàng không nặng, uống thuốc là sẽ mau chóng khỏe lại.”

Trác Xảo Nương nhoen miệng cười rất sáng lạn.

Cả Tôn đại phu đều không biết rằng Trác Xảo Nương đã nghe trộm bọn họ nói chuyện rồi, vì phòng nghỉ tạm kia chỉ cách lớp ván gỗ mỏng, cho nên nàng tò mò rời giường rồi

nghe thấy. Lát sau tất cả cùng đi vào cười nói vui vẻ, nàng cũng mỉm cười với họ.

Chỉ là khi từ Linh Chi y quán đi ra, Tiêu thị định công Trác Xảo Nương lên xe, nàng nhất quyết muốn ở cùng Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê bế Trác Xảo Nương lên xe, để nàng nằm trong lòng mình, lần này Trác Xảo Nương không ngủ, cứ nhìn y si dại, y hôn nhẹ lên trán nàng:” Sao thế?”

Trác Xảo Nương nắm lấy vạt áo Lãnh Nghê, quyến luyến vô hạn:” Quan nhân, đừng rời khỏi thiếp được không? Thiếp sợ ...”

Lãnh Nghê yêu thương ôm nàng chặt hơn:” Ta làm sao rời khỏi nàng chứ, chúng ta sẽ ở bên nhau tới khi bạc đầu, dù là già tới không đi được nữa, nàng vẫn là bảo bối trong lòng ta.”

Trác Xảo Nương vừa ngọt ngào vừa chua xót, nước mắt không nghe lời trào ra, nàng quay đầu đi che giấy, dụi đầu vào lòng Lãnh Nghê.

Vừa rồi sau khi nghe Tôn đại phu nói, nàng thâm thê rồi, trước khi rời đi, không nhỏ một giọt nước mắt nào, nàng muốn giữ lại dáng vẻ xinh đẹp nhất cho quan nhân.

Về tới nhà Lãnh Nghê đặt Trác Xảo Nương lên giường, ngồi bên cạnh trò chuyện với nàng, lòng thì nóng ruột đợi Hoa Vô Hương.

Trác Xảo Nương cũng nắm tay y không buông:” Quan nhân, đợi thiếp khỏe rồi, chúng ta lại tới Quỷ Phủ Nhai leo núi nhé? Thiếp thích cảm giác đất trời chỉ có hai chúng ta.”

“ Không được.” Lãnh Nghê bẹo má nàng, chưa để nàng kịp lo đã nói:” Còn con chúng ta nữa chứ, phải đưa cả chúng theo, nhất định phải dạy chúng leo núi nữa.”

“ Thế thì tốt quá, rồi chúng sẽ leo giỏi hơn chúng ta, leo lên ngọn núi cao nhất ...” Trác Xảo Nương chìm vào mơ tưởng vô hạn, nhất thời quên đi bệnh tật của mình:

Hai người đang tưởng tượng ra tương lai mỹ hảo thì Thảo Tuệ đi vào nói:” Tỷ phu, có người nói là hảo hữu của tỷ tỷ, nghe nói tỷ tỷ bị bệnh nên đến thăm, có gặp không ạ.”

Lãnh Nghê mừng lắm:” Mau mau mời vào.”

Chốc lát sau một phụ nhân trung niên đi vào, da mặt vàng vọt, tóc hoa râm, đầu đội khăn hoa, giống phụ nhân thị tỉnh bình thường, bước chân chậm mà vững, khác hẳn kiểu vừa đi vừa nhún nhảy của Hoa Vô Hương.

Đến khi nhìn Lãnh Nghê, nàng mới háy mắt tinh nghịch, song thu lại rất nhanh, giọng già khà khàn:” Dân phụ bái kiến đại lão gia.”

“ Cô nương, mau mau vào đi.” Lãnh Nghê phải thán phục nha đầu này lắm trò, thế nhưng vẫn dễ nhận ra lắm, thậm chí lát nữa đưa nàng mặt nạ phụ nhân trung niên của mình thì càng hoàn hảo. Để phòng hờ, dặn Thảo Tuệ:” Muội ra cổng canh, đừng cho ai vào.”

Thảo Tuệ không hỏi chạy đi làm ngay, tình cảm của Lãnh Nghê với tỷ tỷ nó ra sao, nó biết chứ.

Lãnh Nghê vào phòng nói với Trác Xảo Nương:” Đây là vị danh y có tiếng, ta mời tới xem bệnh cho nàng đó.”

“ Làm phiền đại phu.” Trác Xảo Nương khẽ gật đầu:

Hoa Vô Hương không nói gì, ngồi xuống xem bệnh, lần này thần sắc nàng rất nghiêm trọng, xem xong không nói gì mà bảo:” Đại lão gia, có thể quá bộ ra đây nói chuyện không?”

Lãnh Nghê hơi ngạc nhiên song vẫn gọi Thảo Tuệ vào cùng Trác Xảo Nương rồi dẫn Hoa Vô Hương tới thư phòng,

có linh cảm không lành.” Sao thế?”

Hoa Vô Hương tức giận:” Đã bảo ngài không được làm tôn phu nhân thương tâm cơ mà, sao ngài không nghe?”

“ Ta đâu có!”

“ Thế vì sao trước đó nàng đã có vài phần sinh cơ, giờ đã mất sạch rồi.”

“ Cái gì?” Lãnh Nghê bàng hoàng không hiểu:

“ Ngài không nhìn ra à? Tôn phu nhân tuy mỉm cười, nhưng khí xác xám xít, mạch lúc mạnh lúc yếu, chính là quỷ sùng mạch, loại mạch tệ nhất. Cha ta nói đây là dấu hiệu đầu trâu mặt ngựa chuẩn bị đem bệnh nhân đi.”

“ Tức là tôn lão đại phu nói thật sao?”

“ Hả, ông ta nói gì thế?” Hoa Vô Hương thoát cái tò mò hỏi:

Lãnh Nghê do dự chút rồi thuật lại nguyên xi, kể cả lời đánh giá cách chữa trị của Hoa Vô Hương là bàng môn tà đạo.

“ Không nhìn ra lão già cũng có chút bản lĩnh thấy được được mất của Quỷ Môn Tam Thập Châm.” Hoa Vô Hương bĩu môi:” Cơ mà ông ta nói đúng cũng chỉ là đúng trong hiểu biết của ông ta mà thôi.”

Lãnh Nghê mừng rỡ:” Tốt quá, ta biết mà, cô mau chữa cho nương tử của ta đi.”

Hoa Vô Hương ỉu xiu:” Ta không chữa được.”

Lãnh Nghê bị dội gáo nước lạnh vào thẳng mặt, đây đã là hi vọng cuối cùng của y rồi, chẳng lẽ phải nhìn nàng ra đi lần nữa, nghĩ tới đó y không chịu nổi:” Cô nhất định có cách mà, lần trước nương tử ta đã không thở nữa rồi, cô vẫn cứu được đấy thôi. Hoa cô nương ... Hoa đại phu, cứu nàng đi.”

“Đừng gấp, ta đang nghĩ cách mà.” Hoa Vô Hương bị Lãnh Nghệ nói cũng sốt ruột đi đi lại lại, không biết vì chuyện gì mà cô gái bộc trực thẳng tính như nàng lại phải ngậm ngừ mấy lần mới nói.” Giờ muốn cứu nàng chỉ có một người là Hoa Minh Tôn.”

“Họ Hoa, họ hàng của cô sao?”

“Là sư bá của ta.”

Ra là thân quen, vậy là tốt rồi Lãnh Nghệ hớn hờ.” Ông ấy ở đâu, dù tốn bao tiền ta cũng phải mời ông ấy tới, cô nương nói đi, ta đích thân đi mời ngay.”

Chương 332: Ý nghĩ điên rồ nhất. (2)

“ Ài, đi cái gì mà đi chứ, ngài nghe ta nói đã nào, đừng có gấp ...” Hoa Vô Hương dậm chân bực mình, ấn Lãnh Nghê sốt sắng quá độ ngồi xuống ghế:” Ông ta là ngự y của hoàng đế, chẳng lẽ còn thiếu tiền, nên bỏ tiền cũng chẳng mời được đâu hơn nữa lại có thù với nhà ta. Nếu dùng máu ông ta làm thuốc, mỗi bảy ngày làm một chén nhỏ, thêm vào Quỷ Môn Thập Tam Châm của ta sẽ cứu được tôn phu nhân.”

“ Hả? Thuốc làm từ máu người, lại còn là máu ông ta nữa, người khác không được sao?” Lãnh Nghê chột hiệu sao Tôn đại phu gọi đây là trò bàng môn tà đạo rồi, chính y cũng thấy chuyện này rất quái dị:

“ Là thế này, ông ta là sư bá của ta, cũng là đại bá của ta, là ca ca của cha ta, nhưng hai người họ không hợp, ông ta thù nhà ta tới tận xương, đã đoạn tuyệt qua lại. Cha mẹ ta nối nhau qua đời, ông ta cũng không tới thăm viếng, còn bày tiệc mừng. Ta cũng không muốn gặp ông ta, nếu ta cầu xin ông ta chẳng những không được gì, còn khiến ông ta hận lây cả ngài.”

“ Ta hiểu rồi, vì sao nhất định phải dùng máu của ông ta? Máu ông ta có gì đặc biệt?”

Hoa Vô Hương giải thích:” Tu luyện châm pháp Quỷ Môn, mỗi ngày phải uống một loại thuốc đặc biệt, lâu ngày thuốc sẽ dung nhập vào máu tạo thành một loại thuốc, người như thế gọi là dược nhân. Hiện trên đời chỉ có ông ta, nãi nãi ta và ta là có thứ máu này. Nhưng loại thuốc bằng máu này chia âm

ương, ta và nãi nãi ta là nữ, tức máu âm, âm trung âm càng làm bệnh nặng thêm.”

“Vậy chỉ còn cách cầu xin ông ta?” Lãnh Nghệ cảm giác mình như đi tàu lượn, tâm trạng lúc lên lúc xuống, kiên cường như y cũng thấy sa sút:

“Đúng, bình thường là thế, nhưng ngài cầu không ích gì đó, đó là ân oán đời trước, thực ra trong ấn tượng của ta, ông ấy là trưởng bối đáng kính phục, ít nhất y thuật cực cao, có thể nói là đương thế vô song. Chỉ là tính cách ông ta cổ quái, ông ta không thích thì kẻ dao vào cổ, ông ta cũng không chịu chữa đâu.” Hoa Vô Hương thở dài:

“Phải có cách gì chứ? Không có cũng phải có.” Lãnh Nghệ nghiêng rằng:

“Vô ích, ông ta chỉ cần khám cho tôn phu nhân là biết ta dùng Quỷ Môn Thập Tam Châm trị bệnh, ông ta hận nhà ta như thế, chỉ cần chuyện có chút dính dáng tới nhà ta là ông ta bỏ mặc.”

Lại còn thế nữa, người ta là ngự y vốn khó mời, lại thêm bao trở ngại trùng trùng, nghe mà nản, Lãnh Nghệ không được phép nản, nếu không y mất Xảo Nương.” Được rồi, để ta nghĩ cách, nương tử ta còn bao lâu nữa?”

“Hai tháng tới nửa năm, cứ mỗi bảy ngày ta có thể dùng châm phong bế tâm mạch giúp tôn phu nhân không bị tam hỏa dày vò. Nhưng chân tay tê liệt, ngũ quan mất nhận thức sẽ tới, không gì cản được, đại lão gia thứ lỗi.” Hoa Vô Hương áy náy nói:

“Được, ta tin cô nương, cứ tận tình chữa trị đi, còn lại ta nghĩ cách.”

Hai người quay lại phòng, Lãnh Nghệ tự mình ra canh cửa, để Thảo Tuệ giúp Hoa Vô Hương, một tuần hương sau nàng đi

ra nói xong rồi, Lãnh Nghệ cũng đã về phòng lấy mặt nạ phụ nhân trung niên của mình đưa nàng, nói lần sau tới dùng cái này càng không ai nhận ra. Hoa Vô Hương xem qua xem lại liền thích ngay, nhận lấy rồi đi.

“ Quan nhân, thiếp thấy khỏe hơn nhiều rồi.” Trác Xảo Nương thấy Lãnh Nghệ suốt cả ngày vì bệnh của mình mà chạy đi chạy lại, trong lòng day dứt, cố gắng mỉm cười nói:” Chẳng đi làm việc của mình đi, đừng vì thiếp để ảnh hưởng tới công việc nha môn.”

Lãnh Nghệ lấy khăn tỉ mỉ lau mồ hôi cho nàng, dặn:” Ừ, vậy nàng phải nghỉ ngơi thật tốt nhé, ta xong việc về với nàng.”

“ Vâng, có Thảo Tuệ ở đây rồi, quan nhân đừng lo.” Trác Xảo Nương gật đầu:

Lãnh Nghệ không tới nha môn, mà là thư phòng, ngồi xuống ghế tựa suy nghĩ vấn đề.

Chỉ là vừa ngồi xuống, toàn thân đã rã rời, lại còn nôn khan mấy lần, y biết, hiện tượng này do y lao tâm quá độ mà ra, quá nhiều việc xảy ra làm thần kinh y lúc nào cũng ở trạng thái căng thẳng. Cảm giác mệt mỏi cô độc dâng lên trong lòng, lúc này y chỉ muốn khép mắt lại ngủ một giấc đã, nhưng y biết, dù ngủ mình sẽ tỉnh lại nhanh, không bằng cố gắng giải quyết vấn đề trước.

Ý nghĩ đầu tiên của Lãnh Nghệ là thông qua Vương Kế Ân nhờ Hoa Minh Tôn giúp đỡ, nhưng gạt đi ngay, ông ta xem biết một cái sẽ biết Xảo Nương đã được Hoa Vô Hương chữa trị, nhất định không trị bệnh cho nàng nữa.

Vậy chỉ e là phải do hoàng đế ra lệnh thôi, nếu ông ta dám cãi lệnh của cả hoàng đế nữa thì thực sự bó tay rồi. Nhưng

muốn Triệu Quang Nghĩa giúp mình nào dễ, bằng cái gì người ta giúp mình đây?

Thứ Triệu Quang Nghĩa muốn nhất là kim quỹ chi minh rồi, nhưng hiện giờ thứ đó không có manh mối gì cả, biết tìm tới bao giờ? Nhưng mà ông ta còn cần tới mình, biết đâu có thể nhờ vả được

Bỗng nhiên một ý nghĩ điên rồi nhất, hoang đường nhất nảy ra trong lòng Lãnh Nghệ, ý nghĩ này nảy ra chính y còn không tìm được phát ra âm thanh bản thân không định nghĩa được nó mang hàm ý gì Là ngu ngốc, điên rồ hay ngây thơ?

Có lẽ cái gì cũng có một ít, một khi ý nghĩ đó nảy sinh trong đầu không cách nào xua đi được.

Thậm chí còn có chút đùa ác nảy sinh trong đó, nếu ông ấy thấy thứ này sẽ có phản ứng gì?

Ý nghĩ này mạnh mẽ tới mức Lãnh Nghệ không ngồi yên được, phải đứng dậy đi qua đi lại, tay liên tục bóp cằm, trong đầu không ngừng có tiếng nói ác quỷ thôi thúc, làm đi, làm đi.

Cuối cùng y hít sâu một hơi, lấy vali chứa súng bắn tia ra, lấy trong đó một cuộn giấy, từ từ mở ra.

Đó là bức họa báo cỡ lớn, trên đó một nữ minh tinh nổi danh toàn thân trần truồng dựa vào bên người một con mãnh hổ, bức ảnh có cả vẻ đẹp lẫn sự nguy hiểm tạo ra tương phản tràn ngập dụ hoặc.

Đó là cơ thể nữ nhân diễm lệ tuyệt luân làm người ta hoa mày chóng mặt, hô hấp ngen lại, một cặp vú vươn cao căng tràn , một đôi núm vú vừa non nớt mềm mại đáng yêu như nụ hoa mới nọ then then thò thò vươn lên cao, chiếc eo nhỏ thon thon vừa một vòng tay mềm mại như không xương, mông tròn lẳn ưu mỹ, bụng bằng phẳng trơn mịn trắng ngần, cùng với

nhúm lông đen mềm mại rõ nét, đan xen nhau thành bức tranh mỹ lệ nhất, không có một chút xiu tỳ vết nào, đường nét lưu loát ưu mỹ cực độ.

Bên cạnh là con mãnh hổ uy nghi, khí thế khiếp người, mang một cái vẻ quân lâm thiên hạ.

Chương 333: Trên Liên Hoa Sơn. (1)

Đừng hỏi vì sao thứ không liên quan này lại ở trong vali súng bắn tỉa, Lãnh Nghệ là anh chàng độc thân lại thường đi chấp hành nhiệm vụ xa nhà, đó lại là bức họa báo nữ minh tinh y yêu thích, lý do đó là đủ rồi.

Quan trọng là việc điên rồ y đang định làm, đó chính là tặng bức tranh này cho Triệu Quang Nghĩa.

Trên lịch sử Triệu Quang Nghĩa nổi danh là kẻ hào sảng, sự tích nổi tiếng nhất về sự hào sảng của ông ta là ông ta thêm khát nhan sắc hoàng hậu của hoàng đế quy hàng Lý Dục, chính là Tiểu Chu Hậu, nàng là một trong những hoàng hậu bi ai nhất lịch sử Trung Quốc. Ông ta nhiều lần cưỡng bức nàng, nàng không chịu, ông ta sai cung nữ giữ hai chân nàng để mình dâm dục. Thậm chí sai họa sư cung đình vẽ lại cảnh đó, đây chính là bức Hi Lăng hạnh Tiểu Chu Hậu vang danh dịch sử, còn lưu truyền mãi đời sau.

Nếu như ông ta thích xuân cung, mình tặng ông ta thứ này không phải đúng sở thích à?

Đây là ảnh khỏa thân tả thực, so với xuân cung đồ gì đó dọa họa sư vẽ ra thì thật hơn nhiều. Hơn nữa Triệu Quang Nghĩa thấy quen nhân vật vẽ bằng bút lông, giờ xem bức tranh phân giải cao này, có khi mũi phun ba đầu máu.

Lãnh Nghệ xem lại bức tranh lần nữa, một đôi chân trần trắng muốt thon dài ưu mỹ tương xứng với nét tú lệ tuyệt luân kia của nàng, nàng là đóa hoa tuyệt sắc đẹp như thiên tiên,

thực sự là không đâu không đẹp, không chỗ nào không làm người ta ghen thở tại chỗ, ở đó có vẻ thanh thuần như vãn thơ, có khí chất ôn nhu hàm xúc như mộng ảo đủ để làm mỗi một nam nhân điên cuồng.

Triệu Quang Nghĩa thế nào cũng thích.

Ý nghĩ này đúng là điên, chính vì điên mới càng thôi thúc người ta thực hiện, huống hồ Lãnh Nghệ đâu còn cách nào khác.

Không nghĩ nhiều nữa, Lãnh Nghệ mài mực cầm bút viết thư, chỉ nói y có một bức xuân cung đồ không tẻ, muốn hiến lên hoàng đế.

Bức tranh này rốt cuộc có hiệu quả gì, trời mới biết được, tốt nhất là được hoàng đế triệu kiến, lúc đó nghĩ cách cầu xin hoàng đế hạ lệnh chữa trị cho Xảo Nương.

Viết tấu xong, Lãnh Nghệ cho vào ống trúc, gọi dịch thừa tới, dặn dò dùng cách truyền tin hỏa tốc gửi lên kinh thành.

Giờ chỉ còn cách đợi nữa thôi.

Chờ đợi luôn là thứ làm người ta khó chịu nhất, nhưng lại chẳng thể làm gì được.

Lãnh Nghệ mấy hôm sau để tránh trong nhà nghi ngờ gì về tình hình sức khỏe của Trác Xảo Nương, vẫn dẫn lòng tới nha môn làm việc như bình thường. Vì Liêu tri phủ ít quản việc, ông ta gần như chỉ ký tên phê duyệt, thế nên việc gì cũng tới tay Lãnh Nghệ.

Giờ y đi tới đâu trừ Thành Lạc Tiệp, Doãn Thửu, Hoàng Mai, Ngụy Đô còn có hơn mười người thân phận bất minh bám theo, nhìn có vẻ như người rảnh việc xem náo nhiệt, thực ra đó là tùy tùng của Bạch Hồng, cao thủ mà y mới còn chưa tới.

Ngày hôm đó Lãnh Nghê rời thành làm việc, lúc tiền hô hậu ủng về nhà thì đã muộn rồi, dù trở về nhà, đám Doãn Thứ tổ chức canh phòng trước, sau đó kiểm tra khắp nhà một lượt mới để y vào.

Thảo Tuệ đứng ở cửa hậu trạch nhìn ngó, tay còn cầm áo khoác bông tơ, thấy Lãnh Nghê về liền vui vẻ đi lên đón:” Tỷ phu về rồi.”

“ Ở đây làm gì thế?”

“ Tỷ tỷ bảo muội đợi tỷ phu.”

Lãnh Nghê bật cười:” Đợi gì chứ, ta đi làm việc, có phải đi uống rượu đâu.”

Thảo Tuệ cũng cười, khoác áo lên cho Lãnh Nghê:” Đêm khuya sương nặng, tỷ phu vất vả không để ý thân thể, bị phong hàn không hay.”

Lãnh Nghê mặc áo lên, người ấm áp hẳn, đưa tay lên miệng thổi một hơi, thấy cả khói trắng, thời gian qua y chẳng chú ý tới gì khác, không ngờ đã là thời tiết cuối thu chuyển vào đông rồi, vậy là tính ra, y tới đây sắp tròn một năm, vui cũng có buồn càng nhiều:” Muội không nói đúng là ta không để ý đây, trời dần chuyển lạnh rồi, muội cũng mặc phong phanh lắm, vào phòng đi.”

Trong phòng tối om không có đèn, hẳn là Trác Xảo Nương ngủ rồi, thế nên Lãnh Nghê nhón chân thật nhẹ, sợ đánh thức nàng.

Đột nhiên Lãnh Nghê cảm thấy một luồng gió lạnh thổi tới, trong phòng đâu ra gió lạnh chứ? Y quay đầu nhìn, tim vọt lên cổ ... Cửa sổ mở! Y lập tức vén màn lên, lấy đèn hành lang chiếu vào, trên giường không có ai, chăn gấp chỉnh tề, gối để trên chăn.

Trác Xảo Nương không thấy đâu nữa.

Lãnh Nghệ xông thẳng ra cửa hô:” Thành Lạc Tuyền, Trịnh Nghiên!”

“ Thuộc hạ ở đây.” Giọng Trịnh Nghiên từ trên mái nhà truyền xuống, tiếp đó nàng cũng nhảy xuống trước mặt Lãnh Nghệ:” Đại lão gia có chuyện gì sai bảo?”

“ Bộ đầu của các người đâu?”

“ Ra ngoài rồi ạ, vừa rồi có người tới dò xét, thuộc hạ và Thành bộ đầu đuổi theo, người đó khinh công rất cao, thuộc hạ theo không kịp, Thành bộ đầu bảo thuộc hạ ở lại bảo vệ phu nhân, đuổi theo một mình, muốn xem hắn từ đâu tới.”

“ Đáng lẽ không nên đuổi theo mới phải, nhiệm vụ chính của các người là bảo vệ chứ không phải là truy bắt bọn chúng ... nương tử của ta không thấy đâu nữa rồi.” Vì Lãnh Nghệ không có nhiều hộ vệ, y mới là đối tượng bảo vệ trọng điểm, trong nhà chỉ có Thành Lạc Tiệp và Trịnh Nghiên, vừa rồi chẳng lẽ là kẻ điếu hổ ly sơn?

Nhưng chúng bắt Xảo Nương làm gì chứ? Ép mình giao ra châu báu à? Người ủy thác kia đã biết mình không có, nên sau sự kiện bắt cóc Xảo Nương lần trước, chúng đâu nhắm vào nàng.

Nếu thế chỉ có thể là ...

Nghĩ tới đó Lãnh Nghệ lòng như lửa đốt, chạy vào phòng xem khắp nơi, quả nhiên trên bàn có một tờ giấy viết xiêu vẹo “Quan nhân, thiếp đi đây, chàng bảo O”, vì nàng không biết viết chữ tròn, nên khoanh tròn.

Nàng biết rồi sao? Chẳng lẽ Trác Xảo Nương đã là biết mình mắc tuyệt chứng, nên sinh ý nghĩ không xem trọng mạng sống nữa.

Lãnh Nghệ không cho đám Doãn Thứ kinh động tới gia gia mình, phái người tìm kiếm.

Bản thân y ra sau vườn xem xét, ở hai chỗ đất xộp nhìn thấy mấy dấu chân, từ ngoại hình thì khớp với dấu chân Trác Xảo Nương, thông ra cửa sau, cửa sau không đóng. Lãnh Nghệ đuổi theo, nhưng sau cửa là ngõ nhỏ lát đá, không còn dấu chân nữa.

Nàng đi đâu rồi?

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 334: Trên Liên Hoa Sơn. (2)

Thành Lạc Tiếp luôn theo sát Lãnh Nghê, sắc mặt trắng bệch, nhớ lời muội muội nói, lần trước Trác Xảo Nương bị bệnh liên quan tới mình, run giọng nói:” Có phải Xảo Nương biết chuyện chúng ta, lại thêm bị bệnh nên nghĩ quần không ... Nếu thế thiếp chết muốn phần không đủ chuộc tội.”

Lãnh Nghê lúc này không nghĩ được nhiều như thế:” Đừng nghĩ nhiều, trước tiên tìm được người đã, nàng đi hướng này, ta đi hướng này.”

“ Không được, lỡ sát thủ tới tìm chàng thì sao?”

“ Cứ tìm thấy Xảo Nương trước đã, nếu chúng tìm được Xảo Nương thì có khác gì chứ. Chuyện khác tính sau, ta có phi đao của nàng, còn có bằng hữu của ta nữa mà, đi đi.”

Thành Lạc Tiếp có lẽ do áy náy không ngờ rời khỏi Lãnh Nghê, phi thân theo đầu ngõ.

Lãnh Nghê ra sức bảo mình bình tĩnh, tìm loạn lên không ích gì, sau đó về phòng lấy áo giáp chống đạn, khi mặc vào chợt phát hiện một bộ công cụ leo núi không thấy đâu nữa, lòng máy động cầm vali chứa súng bắn tỉa chạy lên lầu chuông.

Lầu chuông của nha môn có ba tầng, trên tất nhiên treo một cái chuông, khi khẩn cấp phát tiếng cảnh báo, bình thường quan sát hỏa hoạn.

Nha dịch phụ trách canh gác lầu chuông đang ngủ gà ngủ gật thì nghe thấy tiếng ho khẽ, giật bắn mình bật dậy quát:”

Ai?”

“ Ta đây.” Lãnh Nghệ nói:

“ A, thông phán đại lão gia.” Nha dịch tức thì tỉnh ngủ, khom lưng báo cáo:” Đại lão gia, hết thấy bình an ạ, không có hỏa hoạn.”

“ Tốt, người xuống đi, bản quan muốn ở trên đây một mình, không được cho ai lên quấy rầy, lát nữa gọi người, người hăng lên.”

Lãnh Nghệ phát tay đuôi, đợi nha dịch xuống rồi mới lấy súng bắn tia đã lắp ống nhòm đem lên, điều chỉnh tầm nhìn về phía Liên Hoa Sơn, xung quanh Ba Châu chỉ Liên Hoa Sơn có vách núi.

Y quan sát rất kỹ, vì không có thời gian cho y phạm sai lầm, cuối trong ống kính thấy có một chấm trắng đi trên Liên Hoa Sơn.

Khoảng cách quá xa, không thấy rõ được đó là người hay động vật, Lãnh Nghệ vẫn lập tức cất súng bắn tia, xách vali rời lầu chuông chạy ra ngoài thành, chẳng kịp nói gì với nha dịch.

Chấm trắng đó đúng là Trác Xảo Nương.

Vai nàng đeo cuộc dây thừng, hông mang bộ công cụ leo núi, loạng choạng men đường nhỏ mà đi.

Nàng không biết đoạn hội thoại giữa Hoa Vô Hương và Lãnh Nghệ, nàng chỉ biết Tôn đại phu nói không bao lâu nữa toàn thân nàng sẽ tê liệt, mắt không nhìn thấy, tai không nghe thấy, miệng không nói được, bị dày vò mà chết.

Nàng vốn còn ôm chút hi vọng, nhưng hôm nay khi nàng ngủ trưa thức dậy, nàng không thể cử động được tay mình nữa, dù cố gắng thế nào cũng không thể nhấc tay lên, như thể nó không thuộc về nàng nữa. Dù chuyện đó chỉ xảy ra một lúc,

chẳng mấy chốc nàng lại cử động được rồi, nhưng đủ cho Trác Xảo Nương biết, nó đang tới, không gì cản được.

Trác Xảo Nương khủng hoảng tốt độ, nàng sợ lắm, nàng không muốn chết thống khổ như thế, vốn định treo cổ tự tận cho xong, nhưng Thành Lạc Tuyên và Trịnh Nghiên bảo vè nàng vì có dấu vết địch mà đuổi theo, nàng liền đuổi Thảo Tuệ ra công đợi Lãnh Nghê. Còn mình định tìm thùng treo cổ, thư tuyệt mệnh nàng cũng viết rồi, nhưng nàng lại tìm thấy bộ cung cụ leo núi.

Trác Xảo Nương nhớ tới kỷ niệm đẹp nhất của hai người, đó là lúc chỉ có nàng và Lãnh Nghê ở Quỷ Phủ Nhai, những ngày tháng sớm tối bên nhau đó nàng không bao giờ quên. Vì thế Trác Xảo Nương muốn ôn lại kỷ niệm đó một lần, rồi khi leo lên nơi cao nhất, nàng buông tay rơi xuống kết thúc tất cả.

Thế là nàng buông màn xuống, lặng lẽ leo cửa sau rời khỏi nhà, nàng biết ngoài thành có một ngọn núi tên Liên Hoa Sơn, trên núi khắc đóa hoa sen lớn, hoa sen tượng trưng cho Phật tổ, đó là nơi kết thúc tốt.

Ngọn núi đó không cao, nhưng với sức khỏe của Trác Xảo Nương bây giờ leo lên rất tốn công, chỉ là nàng mang theo tâm ý lìa bỏ cõi đời, mệt mỏi không cản trở được nàng.

Nàng tới được dưới vách núi thì gần như kiệt quệ, nàng chỉ nghỉ ngơi chốc lát, bắt đầu leo vách núi.

Vách núi này so với Quỷ Phủ Nhai mà nàng và Lãnh Nghê từng leo thì thấp hơn, dễ leo hơn nhiều, trừ vách núi điêu khắc đóa hoa sen ra, nơi khác rất nhiều khe hở có nhiều chỗ đặt chân cũng như đóng đinh vào đó.

Trăng không tròn nhưng sáng, chiếu vách núi thành một màu xám trắng, sương đêm lượn lờ, đẹp như tiên cảnh.

Trác Xảo Nương leo rất chậm, sức lực nàng đã hao hết ở con đường trước đó rồi, nàng không biết mình sẽ hết sức trước hay là hết đỉnh leo núi trước, dù là cái nào, đó cũng là điểm cuối sinh mệnh của nàng.

Leo mỗi bước Trác Xảo Nương lại hồi tưởng lại ngày tháng ở Quỷ Phủ Nhai, miệng nàng cười hạnh phúc. Là quan nhân dạy nàng leo núi, dạy nàng từng từng bước một, chỉ nàng cách đóng đinh, chọn chỗ đặt chân, buộc thùng... nên nàng cảm giác như quan nhân cũng đang ở bên, ánh mắt quan nhân nhìn nàng vẫn ôn nhu như vậy.

Chỉ tiếc, nàng không thể ở cạnh quan nhân nữa.

Đỉnh cuối cùng đã hết, nàng cũng kiệt sức rồi, nàng mỉm cười với quan nhân lần cuối, nàng cởi thùng buộc bên hông, nhắm mắt lại khẽ nói một câu:” Quan nhân, thiếp đi đây ...”

Người nàng vừa mới ngã ra sau, tức thì có cánh tay khỏe khoắn đỡ lấy.

Chẳng lẽ là đầu trâu mặt ngựa tới bắt mình đi rồi.

Trác Xảo Nương sợ hãi không dám mở mắt ra, nàng thấy người mình phiêu diêu như bay lên, chẳng bao lâu dừng lại, chân nàng đặt lên thứ gì cứng cứng.

Đến âm phủ rồi sao?

Trác Xảo Nương càng không dám mở mắt, nàng sợ thấy quỷ hồn khủng bố.

Thế rồi nàng nghe thấy từ xa có tiếng gọi:” Xảo Nương! ... Xảo Nương! ... Nàng về đi ... Bệnh của nàng có thể chữa được! Xảo Nương ...”

Là quan nhân.

Trác Xảo Nương vừa mừng vừa sợ, quan nhân tìm được mình rồi ... Nhưng sao quan nhân tới được âm tào địa phủ,

chẳng lẽ quan nhân vì mình mà chết!

“ Quan nhân!” Trác Xảo Nương mở choàng mắt ra, nàng thấy mặt trăng mông lung trên bầu trời xanh thăm thẳm, ô, thì ra âm phủ cũng có trăng.

“ Xảo Nương!”

Giọng nói càng lúc càng gần, cảm giác như ở ngay dưới, Trác Xảo Nương xoay người tìm, đột nhiên nàng thấy bên cạnh có một bóng trắng, vạt áo lật phất bay theo gió.

Bạch Vô Thường!

Trác Xảo Nương sợ hãi hét lên:” Quan nhân! Thiếp ở đây, thiếp sợ lắm, chàng ở đâu?”

Chương 335: Trên Liên Hoa Sơn. (3)

Tiếng của Trác Xảo Nương tuy không rõ ràng, Lãnh Nghê muốn nổ tung vì sung sướng, cũng hét lớn:” Nương tử, ta ở đây, đừng sợ, ta tới đây.”

Cùng lúc đó trên vách núi truyền xuống giọng nói lạnh lạnh:” Đừng vội, cẩn thận bị ngã.”

Là Bạch Hồng!

Nghe thấy giọng nói nói, Lãnh Nghê liền vững lòng, có nàng, không ai có thể làm hại Xảo Nương.

Trác Xảo Nương thì bị câu này làm mơ hồ, đã là âm phủ rồi sao còn phải cẩn thận ngã xuống núi chứ, chẳng lẽ ... Nàng xoay người một cái, thấy ánh đèn lóm đóm của thành Ba Châu, thấy núi xa, gió lồng lộng mang theo hơi lạnh cuối thu làm nàng hơi rùng mình.

Lạnh quá, mình còn chưa chết.

Nương theo ánh trăng mờ, nàng cũng nhìn rõ bạch y nhân đó không phải là quỷ hồn, mà mỹ nhân khuynh thành khiến nàng cũng phải ngơ ngẩn hôm đó. Tuy nàng ta đeo mặt nạ nam nhân, nhưng chiếc áo trắng như không dính bụi trần này, phong thái trác tuyệt này nàng vẫn nhớ như in, buột miệng nói:” Là cô à?”

Bạch Hồng chưa bao giờ gặp Trác Xảo Nương, nghiêng khuôn mặt bệnh tật vô cảm sang, dùng giọng nam hơi trầm hỏi:” Cô biết ta?”

“ Không, không, không biết.” Trác Xảo Nương che đây hôm đó nàng trốn sau cửa nhìn trộm, nàng biết nữ tử này võ công vô cùng lợi hại.” Ý ta nói, cô cứu ta à?”

Bạch Hồng không trực tiếp trả lời.” Quan nhân cô tới rồi, lúc này y nói, bệnh của cô chữa được.”

Trác Xảo Nương âm thầm lắc đầu.” Quan nhân nói dối, ta biết mình sắp chết rồi, bệnh của ta, ta cảm nhận được, chàng nói thế chỉ để ta yên tâm thôi.”

Bạch Hồng không hiểu chuyện này lắm, chỉ im lặng.

Lãnh Nghệ đã leo lên được vách núi, có lẽ đây là lần y leo núi nhanh nhất, vừa nhìn thấy Trác Xảo Nương, cả thế giới như bừng sáng, y lao tới ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt, giọng nói nghẹn tới như không nói ra nổi.” Xảo Nương, ta tưởng không gặp được nàng nữa ... Nàng mà đi, nàng bảo ta sống một mình ra sao?”

Trác Xảo Nương bị y ôm chặt tới đau, nhưng lòng thì hạnh phúc vô bờ, bên cạnh còn một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, vậy mà chàng chỉ thấy mình, còn có điều gì hạnh phúc hơn nữa? Vì câu này, nàng thấy mình chết ngay cũng đáng.

Hai tay nàng đưa ra, ôm lấy khuôn mặt nàng yêu thương, người lúc nào cũng vững vàng như núi, lúc này yếu đuối lạ, như đứa trẻ con lạc mất người thân.

Thời khắc này nàng vui lắm, tuy niềm vui này chẳng kéo dài được bao lâu, nhưng ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, biết một người trong lòng yêu thương mình nhiều như thế, vậy là đủ rồi.

Đột nhiên Bạch Hồng đang đứng bên cạnh như tượng đá đột nhiên hét lên bằng giọng nữ, lại còn lập tức rút kiếm, bạch quang loang loáng đâm vào bụi cỏ.

Nàng rất ít khi rút binh khí, trừ khi gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh.

Lãnh Nghệ nhìn kỹ, suýt bật cười, đâu phải võ lâm cao thủ gì, mà là một con rắn, bị Bạch Hồng chém đứt đầu rồi.

Đúng lúc này Trác Xảo Nương cũng hét lên, kéo mạnh Lãnh Nghệ ra sau, trên tảng đá gần đó cũng xuất hiện cái đầu rắn hình tam giác, thè lưỡi trườn về phía họ.

Rắn thôi mà, Lãnh Nghệ không coi ra gì, tay trái gắn cơ quan phóng phi dao giờ lên, ngay lập tức y liền biến sắc mặt, bởi không chỉ có một con, bãi cỏ lay động, từng con từng con rắn chui ra.

Kiểm trong tay Bạch Hồng bay múa, kiếm quang cực thịnh dệt thành tấm lưới, chém chết tất cả những con rắn phóng mình lao tới.

Máu bắn tứ tung, những cái đầu rắn rơi xuống, thân hình không đầu vẫn ngoe nguẩy cảnh tượng đáng sợ cực điểm.

Viu viu viu!

Trong bóng tối bay tới mười mấy mũi tên, hướng về cả ba người.

Lãnh Nghệ lách mình, chắn trước mặt Trác Xảo Nương, chiếc vali giờ lên làm lá chắn, nó làm bằng loại thép chống được đạn bình thường, nói gì thứ cung tiễn cổ đại.

Đỡ được cung tên nhưng còn rắn.

May mà Lãnh Nghệ còn đôi chân, giờ thì chẳng thể cố kỵ bị Trác Xảo Nương phát hiện mình biết võ công nữa, chân đá như bay, rắn tới gần không bị y đá đi thì cũng bị đâm chết.

Trác Xảo Nương ngơ ngác nhìn y, quên cả tên bay trên trời lẫn rắn dưới đất.

Bạch Hồng tranh thủ một khắc rảnh rồi rút pháo hoa nhỏ bắn lên không, tạo thành đóa hoa trắng điểm lệ.

“ Con ả đó gọi đồng bọn! Mọi người cố lên, giết tên cầu quan đi.”

Giọng này chính là của Vô Tâm.

Trong bóng đêm truyền tới âm thanh kỳ quái, đám rắn độc như có người chỉ bảo, không tấn công tùy ý nữa mà tập trung cả vào Lãnh Nghê, mũi tên cũng chuyển hướng.

“ Để đám rắn cho ta.” Bạch Hồng biết Lãnh Nghê có thần công hộ không quá sợ cung tiễn, lao tới trước mặt y dẹt lên một màn kiếm quang tầm thấp giết hết đám rắn bỗng chốc trở nên điên cuồng kia:

Đối phương phạm sai lầm, nếu chúng tấn công cả Trác Xảo Nương còn khiến Lãnh Nghê lúng túng, giờ nhắm cả vào y, mà y mặt giáp chống đạn lẫn có vali che chắn, lại không lo nửa thân dưới có Bạch Hồng, vậy thì chuyện quá đơn giản rồi. trong đêm tối Lãnh Nghê không nhìn thấy tên bắn tới, dù nhìn bằng mắt cũng chẳng kịp, chỉ có thể nghe gió đoán hướng, cái này y càng sở trường, không những dễ dàng đối phó thì thoảng còn có thể trợ giúp Bạch Hồng.

Dưới ánh trăng, hai bóng người một đen một trắng tựa như biểu diễn màn vũ đạo đẹp mắt, đàn rắn chẳng vô tận đang ít đi thấy rõ, mà tên cũng thưa thớt.

Giọng Vô Tâm rít lên căm tức:” Không ngờ cầu quan nguoi lại thân thủ cao như vậy, ta nhìn nhầm rồi, nhưng đừng có đắc ý.”

Trên sơn đạo vang lên giọng nói già nua mà trầm hùng:” Cuồng đồ phương nào chờ chạy, tiếp chiêu của bản đạo.”

Tức thì mưa tên dừng hẳn, mấy bóng người lao nhanh lên núi, vài tiếng binh khí va chạm, sau đó tiếng còi hiệu chói tai

phát ra, chẳng mấy chốc bốn bề yên tĩnh như cũ, để lại đồng xác rắn cùng mũi tên rơi rải rác.

Không biết là cao nhân phương nào kịp tới hỗ trợ, dù sao nguy hiểm cũng đã qua rồi, Lãnh Nghê thở phào nhìn Trác Xảo Nương:” Xảo Nương, nàng không sao chứ?”

Trác Xảo Nương không nói gì, thậm chí không nhìn y mà quay đầu phía vách núi nhìn ánh trăng tới xuất thần làm Lãnh Nghê chột dạ, lòng hết sức bất an.

Chương 336: Chân tướng. (1)

“ Mọi người không cần lên núi nữa, địch đã lui rồi, cứ ở dưới cảnh giới là được.” Bạch Hồng nhìn liếc qua hai người Lãnh Nghê và Trác Xảo Nương, giải thích:” Đêm nay ta đợi Vô Mi đạo trưởng và hai sư đệ ở ông ấy ở dưới Liên Hoa Sơn, bất ngờ thấy tôn phu nhân lên núi, ta sợ đêm khuya có chuyện nên đi theo ... Hai người xem ra có chuyện muốn nói, ta đợi dưới kia.”

“ Đa tạ.” Lãnh Nghê chấp tay với bóng dáng Bạch Hồng đã biến mất, tới gần Trác Xảo Nương:” Xảo Nương, nàng đừng lo, ta đã nghe ngóng rồi, ngự y của đương kim hoàng đế có một loại thuốc chữa được bệnh của nàng! Thật đấy! Ta thề với trời, ta nhất định chữa khỏi cho nàng, Xảo Nương hãy tin ta ...”

“ Quan nhân của ta Có phải là đã Đã chết ... Chết rồi không?” Giọng Trác Xảo Nương như từ phương xa truyền tới:

Trong đầu Lãnh Nghê nổ uỳnh một tiếng, y loạng choạng lúi lại, lắp bắp:” Xảo Nương .. Nàng, nàng, nói nói gì lạ vậy?”

Trác Xảo Nương từ từ quay lại nhìn y, đôi mắt trống rỗng mang theo nỗi buồn vô hạn, lắp lại rõ ràng:” Quan nhân của ta, chết rồi, phải không?”

Lãnh Nghê tựa rơi xuống hầm băng, giọng gào nói:” Xảo Nương, ta ở bên cạnh nàng mà.”

“ Không phải, ngài là người tốt, còn tốt với ta hơn cả chàng ... nhưng mà ...” Trác Xảo Nương khẽ lắc đầu, mi mắt hạ

xuống, một giọt nước trong veo lăn trên gò má.” Nhưng ngài không phải quan nhân của ta.”

Lãnh Nghệ nghe trong giọng nàng có sự kiên định vô cùng, rõ ràng đã tin chắc mình là thứ giả mạo, nhưng y không cam tâm thất bại như thế, vì có nghĩa là phải rời xa nàng, bước tới một bước.” Xảo Nương, ta giấu nàng học võ công, vì sợ nàng lo nên không nói thôi.”

“Ngài càng nói càng để lộ nhiều sơ hở đây.”

“Ta, ta ...”

“Quan nhân của ta sợ rấn ... cực kỳ sợ.” Trác Xảo Nương nhìn y với ánh mắt xa lạ.” Ở quê, có một lần chàng nhất định cùng ta lên núi lấy củi, vô tình gặp phải con rấn, không có độc, nhưng chàng hét lên rồi ngất xỉu. Ta phải cõng về nhà, gia gia nói, từ nhỏ chàng đã sợ rấn, nhìn thấy rấn là xỉu.”

Ra là thế, Lãnh Nghệ nhìn xung quanh đầy rẫy xác rấn, cô biện giải:” Vừa rồi nguy hiểm quá, ta quên luôn cả sợ hãi ...”

“Vậy ta hỏi ngài, đêm động phòng hoa chúc, uống rượu giao bôi, là ai đưa chén rượu cho ta?” Trác Xảo Nương hỏi:

Câu này chỉ hai người họ mới biết, Lãnh Nghệ cắn răng đáp bừa:” Tất, tất nhiên là ta rồi.”

Trác Xảo Nương cười càn thê lương, nước mắt ào ào:” Vậy ta lại hỏi ngài, là ai giúp ta cởi y phục, ta hay ngài?”

“Đương nhiên là ta, nàng xinh đẹp như vậy, ta nóng lòng ...” Lãnh Nghệ biết hỏng rồi, chỉ còn cách đoán bừa, mong ông trời thương xót:

Nước mắt Trác Xảo Nương rơi như hạt châu đứt, giọng cũ nát lòng:” Đêm đó chàng bị thân hữu chuốc rượu, say lắm rồi, chàng uống rượu không tốt. Thế nên bọn ta không uống rượu giao bôi, cũng không động phòng.”

“ Ta, ta, ta uống say quên mất, Xảo Nương, là ta đây mà.” Lãnh Nghê tha thiết đưa tay ra muốn chạm vào nàng, nhưng Trác Xảo né tránh, tay y hạ xuống, hết rồi, y không cách nào nói dối nữa, cái ngày y sợ nhất đã tới, nhưng giờ đây điều y sợ không phải bị bại lộ, mà sợ mất đi nàng.” Xảo Nương, ta , ta ...”

“ Quan nhân ta chết khi nào, sao lại chết?” Giọng Trác Xảo Nương bình tĩnh tới đáng sợ.” Không, không phải ngài giết chàng chứ?”

“ Không, không phải, ta không giết hấn, chỉ tình cờ gặp được thôi.” Lãnh Nghê lão đảo, tìm một tảng đá ngồi xuống, mệt mỏi bao ngày ập tới, sức lực kiệt quệ, y không còn động lực nào cố gắng nữa rồi, nhưng trong lòng có một sự giải thoát khi sự thực được phơi bày.” Gần cuối năm ngoái, ở khách sạn Âm Lăng, một tên sát thủ hoài nghi trên người quan nhân nàng có bảo bối, nên đã dùng mọi thủ đoạn tra tấn hấn tới chết, về sau đã chứng minh không có. Sau đó tên sát thủ liền làm như thể là hấn tự sát, ta phát hiện ra vào phòng thì muộn rồi, thấy tướng mạo hấn rất giống ta, nên ta, ta... Giả mạo hấn.”

“ Đáng lẽ, đáng lẽ ta, ta nên nhận ra sớm hơn, hai người khác nhau nhiều lắm ... Có nhiều lúc ta hoài nghi, một người sao có thể thay đổi nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy ý nghĩ đó hoang đường ...” Trác Xảo Nương ghen ngào.” Quan nhân ta chôn ở đâu?”

“ Trong thành Ba Châu, đợi quay về ta sẽ hỏi ngõ tác, ta sẽ giúp nàng tìm nơi chôn cất hấn.” Lãnh Nghê gục đầu:

Oe! Trác Xảo Nương phun ra một ngụm máu lớn.

“ Xảo Nương ...” Lãnh Nghê theo bản năng định tới đỡ nàng, nhưng bắt gặp ánh mắt xa lạ của nàng, người đông cứng lại:

Trác Xảo Nương ôm mặt khóc, khóc tới đất trời muốn đổi sắc, thì ra chẳng phải trượng phu có mới nói cũ, thay lòng đổi dạ, thì ra chàng sớm không còn nữa rồi, nút thắt trong lòng cởi bỏ hoàn toàn, dù toàn thân muốn lặn đi vì đau khổ, nhưng đây là đau khổ có thể phát tiết ra, không phải tâm trạng bế tắc như trước nữa.

Lãnh Nghệ vừa đau lòng vừa hổ thẹn, lẩm bẩm nói:” Xin lỗi.”

Trác Xảo Nương khẽ lắc đầu, lau đi nước mắt:” Ngài không có lỗi gì, mỗi lần chúng ta gần gũi là ta bức bách ngài ... Ngài là người tốt, ngài không lợi dụng thân phận đó để khinh bạc ta ... Ngài biết quan tâm, biết săn sóc, điểm này ngài hơn chàng. Ngài là người tốt, cảm ơn ngài.”

Nghe nàng cảm ơn, trong lòng Lãnh Nghệ càng không dễ chịu.

Trác Xảo Nương khóc một trận lớn, phát tiết hết bao cảm xúc dồn nén trong lòng thời gian qua, tâm trạng bình tĩnh hơn nhiều:” Mai ta tìm mộ của quan nhân ta rồi, ta sẽ mang xác chàng mà đi, dù sao ta không sống được lâu nữa, ngài cứ ở lại làm quan, ta sẽ không bao giờ nói ra chuyện này với ai đâu.”

Lãnh Nghệ nghe ra sự quyết tuyệt trong giọng nàng, không khỏi sợ hãi:” Nàng đi đâu?”

“ Chuyện đó không cần ngài lo.” Trác Xảo Nương trả lời dứt khoát:

“ Sao ta không lo cho được.” Lãnh Nghệ đứng dậy, giọng cũng dứt khoát không kém:” Ta đã thề trước thi thể quan nhân nàng, ta đã giả mạo hấn, thì sẽ thay hấn chiêu cố người nhà hấn cả đời. Huồng hồ, Xảo Nương, ta thích nàng, không phải vì thay thế hấn quan tâm tới nàng, mà là vì nàng ... Ngày tháng ở bên nàng ta rất hạnh phúc ... Xảo Nương, ta không

muốn nàng chết, tin ta, ta sẽ nghĩ biện pháp để ngự y của hoàng đế trị khỏi bệnh cho nàng.”

Chương 337: Chân tướng. (2)

Trác Xảo Nương hơi run lên, nhớ lại quãng thời gian ở bên nhau tại Quỷ Phủ Nhai, nhớ đêm mưa y bế nàng đi khắp nơi khám bệnh, người đó thực sự vì nàng. Nước mắt nàng lại ứa ra, lần này vì một người khác mà khóc, nếu trước đó nàng sợ mất y thế nào, vậy nàng cũng đoán được chiều ngược lại.” Ngự y của hoàng đế chữa được sao?”

“ Thật!” Lãnh Nghê thấy nàng chịu nghe mình, mừng rỡ nói:” Ta đã gửi thư hỏa tốc cho hoàng đế, sẽ mau chóng có tin thôi. Xảo Nương, tin ta, để ta chữa bệnh cho nàng, đợi nàng khỏi rồi nói sau được không?”

Trác Xảo Nương ngẫm nghĩ một hồi lâu, con người ai chẳng muốn sống chứ, cuối cùng gật đầu:” Được, cảm ơn ngài.”

Lãnh Nghê nhen lên tia hi vọng, nói:” Đêm khuya rồi, về thôi, nếu không bệnh nàng thêm nặng.”

Hai người không leo vách núi nữa mà men theo đường nhỏ xuống núi, Lãnh Nghê đi trước dò đường, Trác Xảo Nương đi sau, nàng yếu lắm, đi rất chậm, còn suýt ngã.

Lãnh Nghê rút cuộc không nhịn được quay lại:” Hay là, để ta cõng nàng nhé, được không?”

Trác Xảo Nương đứng lại, có vẻ đấu tranh một lúc mới khẽ ừm nhỏ như muỗi kêu.

Lãnh Nghê đi tới, nắm tay nàng, Trác Xảo Nương run rẩy muốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn để y vòng tay qua vai, ngồi

xuống cống nàng lên, áp người lên bờ vai vững trãi đó, bắt giắc nàng lại thấy quen thuộc, một người lạ quen thuộc.

Hai người đều không nói gì, cứ vậy lặng lẽ đi dưới ánh trăng.

Xuống tới chân núi, Bạch hồng như ở trên trời nhảy xuống, gọi:” Vô Mi đạo nhân, mời tới đây.”

Tức thì từ trên tảng đá lớn có một lão đạo và hai trung niên đạo nhân xuất hiện, lão đạo vừa cao vừa gầy, mặc đạo bào, lưng đeo một cây kiếm gỗ đàn, tư thế di chuyển của ông ta khá lạ, chân tay không hề co lại để phát lực, mà cứng đờ đờ lao tới như cương thi. Nửa đêm vô tình nhìn cảnh này chắc sợ vỡ mật.

Hai người còn lại tuổi chừng bốn tới năm mươi, đều có chòm râu rất đẹp, mắt lấp lánh tinh quang, cho thấy nội công không tầm thường.

Lãnh Nghệ đặt Trác Xảo Nương xuống, nghe Bạch Hồng giới thiệu xong, chấp tay đáp lễ ba người:” Sau này còn nhờ các vị nhiều.”

“ Đại lão gia cứ yên tâm, Bạch huynh đã viết thư cho bọn ta rồi, Vô Tâm tuy lợi hại, nhưng bọn ta không sợ ả. Nhất định bảo vệ cho ngài bình an.” Vô Mi nhìn sang Trác Xảo Nương:” Đây là ...”

“ Đây là chuyết kinh.” Lãnh Nghệ giới thiệu:

Cả ba đạo nhân đồng loạt thi lễ:” Bái kiến phu nhân.”

Trác Xảo Nương không còn sức nữa, chỉ khẽ gật đầu.

Một đạo nhân nói:” Xem ra phu nhân không khỏe, chúng ta làm cang đưa phu nhân về.”

“ Không cần, nơi này không thể ở đâu, ba người chia ra cảnh giới, ta cống phu nhân.”

Bạch Hồng nói xong nhận Trác Xảo Nương từ Lãnh Nghệ thi triển khinh công mà đi, tốc độ nàng rất nhanh, nhưng người không về thế mà nhấp nhô, tựa đặng vân giá vụ, ưu nhã tuyệt luân ...

Chẳng mấy chốc bọn họ vào thành về nhà, Bạch Hồng giao Trác Xảo Nương cho Lãnh Nghệ, biến mất vào đêm đen.

Ở trong sân, đám Thành Lạc Tiệp đang sốt ruột như rần mất đầu, Trác Xảo Nương thấy họ thì áy náy lắm, muốn giải thích mà chẳng thể nói ra. Thảo Tuệ đi nhanh tới dìu nàng về phòng.

Lãnh Nghệ giới thiệu bà người Vô Mi, đám Thành Lạc Tiệp đã biết chuyện y bỏ tiền mời cao thủ tới, đều tới thi lễ. Đêm đã khuya rồi, không tiện nói nhiều, trước tiên an bài nơi ở cho họ, tiền thuê đã chi trước nửa năm, sau đó tùy tình hình mà quyết..

An bài xong xuôi, Lãnh Nghệ về phòng, Trác Xảo Nương đang được Thảo Tuệ giúp rửa ráy sau bình phong, y liền đi ra đợi dưới hành lang.

Trong bóng tối, một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện, là Thành Lạc Tuyên, giọng đầy áy náy:” Xin lỗi, thuộc hạ không chiếu cố tốt phu nhân.”

“ Chuyện này không trách cô nương được.” Lãnh Nghệ lắc đầu, không muốn nói nhiều về chuyện này:” Chúng ta thiếu nhân thủ, giờ người ta mời lần lượt tới, tình hình sẽ tốt hơn.”

“ Phu nhân ... Vì sao muốn bỏ đi? Có thể nói cho thuộc hạ không?”

“ Không phải bỏ đi, nàng chỉ ra ngoài đi dạo một chút thôi.”

Thành Lạc Tuyên đi tới nửa bước, hạ giọng xuống:” Có phải phu nhân cho rằng ngài đổi lòng, thích tỷ tỷ , thêm vào

bệnh nặng, nên không muốn trở thành gánh nặng của ngài, nên định ... Ngài có thể bảo phu nhân ngài yên tâm, tử tử không thể gả cho ngài, bao gồm cả làm tiểu thiếp. Phu nhân đã để bụng chuyện này như thế, tử tử nói, không thể cùng ngài thân mật nữa, nếu không phu nhân có bề gì, tử ấy sẽ day dứt cả đời. Hi vọng ngài hiểu cho tử ấy, hai người không có kết quả, dần quên đi là tốt nhất.”

Lãnh Nghệ cười thắm gật đầu, giờ hay rồi, hai cô gái y yêu thương đều xa lánh y, cuối cùng sẽ rời bỏ y. Tới Đại Tổng tới giờ, có bốn cô gái có quan hệ phu thê với y, Lạp Mỗ thì có tới năm trượng phu rồi, Trác Mã chỉ có duyên một đêm, Trác Xảo Nương, Thành Lạc Tiệp rồi cũng sẽ rời bỏ y.

Tới một mình rồi cũng đi một mình, Lãnh Nghệ thấy cũng tốt, bởi y bắt đầu nơi này bằng sự lừa dối, tất cả vốn không thuộc về y, đến ngay cả cái tên cũng không phải. Y quyết định chỉ cần chữa bệnh xong cho Trác Xảo Nương, y sẽ không vương bận gì nữa, chỗ gia sản này để lại là đủ nhà họ sống no đủ cả đời rồi.

Lúc đó, có lẽ y sẽ lên thảo nguyên, rời xa nơi này, không về nữa, lấy lại cái tên cũ, sống một cuộc đời mới, cuộc sống nơi đó rất hợp với y.

Thành Lạc Tuyên vốn định đi, lại không đành lòng nói thêm:” Thuộc hạ biết trong lòng ngài không dễ chịu, nhưng chẳng còn cách nào, ngài đừng tự trách, đều tại tạo hóa trên người.”

Nói rồi rời đi.

Lãnh Nghệ đứng một mình dưới hành lang rất lâu, đoán chừng Xảo Nương đã tắm rửa xong liền vào phòng.

Quả nhiên màn đã buông xuống, bên trong không có động tĩnh gì, Lãnh Nghệ không yên tâm, vén rèm lên nhìn, thấy

Trác Xảo Nương nằm quay vào trong ngủ rồi, hạ rèm xuống, nằm ở ghế tựa bên cạnh.

Từ phu thê ân ái, giờ thành hai người xa lạ.

Chương 338: Khảo nghiệm.

(1)

Ngày hôm sau như đã giao hẹn, hôm nay đi tìm mộ của vị tri huyện kia, Trác Xảo Nương dậy từ rất sớm chờ đợi. Qua một đêm, khí sắc nàng không tệ hơn, Lãnh Nghê yên lòng, sợ nhất chuyện kia làm nàng không chịu nổi.” Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi tra rõ đã rồi chúng ta cùng đi.”

Trác Xảo Nương lắc đầu, giữ khoảng cách với y.” Ta muốn đi cùng ngài.”

“ Không cần vội như thế, để ta bảo ngũ tác làm những việc nên làm đã rồi chúng ta hãy đi.”

Lãnh Nghê khuyên nhủ nàng xong cho phó trong đi gọi hết ngũ tác của nhà môn tới.

Rất nhanh, cả năm ngũ tác tới nơi, gặp Lãnh Nghê ở tiền sảnh.

Lãnh Nghê hỏi tên diên treo cổ ở sau khách sạn Âm Lăng năm ngoái an táng ở đâu, ai an táng. Một năm cũng chẳng có mấy vụ như vậy, bọn họ không đến nỗi quên. Ngũ tác già nói chính ông ta chôn sau một cây đại thụ, vị trí vẫn nhớ. Lãnh Nghê cho bọn họ ít bạc, bảo họ tìm mộ, đào lấy thi thể rồi mua cái quan tài tốt cho vào, an táng lại.

Số tiền này mua quan tài tốt nhất vẫn còn thừa uống rượu, năm người mừng rỡ mà đi.

Đến trưa sau giờ cơm, ngũ tác nói tất cả đã an bài thỏa đáng.

Lãnh Nghệ đã cho chuẩn bị xe ngựa, đón Trác Xảo Nương lên, nói với đám Doãn Thứ là muốn đi chuyển mộ cho một người, vì thế cảnh giới an bài tới tận nơi chôn cất.

Thi cốt khi đó dùng cái quan tài rẻ tiền cho vào đem chôn, không vớt bừa ra loạn táng cương ngoài thành là tử tế lắm rồi, vì đám ngõ tác biết cái nghề của mình tổn hại âm đức, cho nên mấy việc này càng cẩn thận. Thi thể chôn ở chỗ khuất nắng, khi đó là mùa đông lạnh, đại bộ phận còn chưa phân hủy.

Lãnh Nghệ không cho người khác tới gần, kể cả Thảo Tuệ, chỉ có y và Trác Xảo Nương.

Nắp quan tài còn chưa đóng, Trác Xảo Nương cũng không sợ thi thể đang phân hủy, khuôn mặt tuy đã bị hủy rồi, nhưng qua vóc dáng cùng vài dấu hiệu trên thân thể, nàng vẫn nhận ra vài dấu tích quen thuộc, chính là quan nhân của nàng. Trác Xảo Nương quỳ xuống vịn vào quan tài khóc muốn lịm đi, nghẹn ngào rất lâu mới nói lên lời:” Quan nhân, chàng cứ yên lòng, không lâu nữa thiếp cũng theo chàng rồi ... Ngài ấy đối xử với thiếp rất tốt, với gia gia, đệ đệ, tẩu tử đều chiều cố chu toàn, nếu chàng trên trời linh thiêng, phù hộ ngài ấy quan vận hanh thông, cũng là vì vinh diệu Lãnh gia.”

Ý tứ những lời này của Trác Xảo Nương là muốn sau này Lãnh Nghệ tiếp tục giả mạo thân phận, nhưng nàng đâu biết, nếu không có nàng, y cũng đâu thiết tha thân phận này nữa.

Nói chuyện với thi thể rất lâu, Trác Xảo Nương quỳ lạy mấy cái rồi lau nước mắt.

Lãnh Nghệ gọi ngõ tác tới đóng nắp quan tài, vì mộ cần âm dương tiên sinh xem phong thủy mới quyết được, an táng cũng phải xem ngày lành. Đó không phải chuyện một ngày làm xong, vì thế thi thể dùng xe trâu đưa về phòng để xác của nha môn trước.

Về tới nha môn, phu nhân của chương quầy hiệu quan tài đợi sẵn ở cổng rồi, trước tiên cùng Trác Xảo Nương rơi lệ đưa quan tài vào phòng để xác. Sau đó ra lén lút nói với Lãnh Nghê:” Dân phụ La thị khấu kiến đại lão gia, đa tạ đại lão gia tới hiệu của dân phụ mua quan tài, dân phụ nghe nói là ngài cần, nên bán giá gốc, không kiếm của đại lão gia đồng nào cả. Ngoài ra dân phụ còn có kiến nghị nhỏ, không biết nên nói không?”

Lãnh Nghê nhìn La thị, tuổi trên ba mươi, cả dung mạo lẫn vóc dáng giữ gìn rất tốt, ánh mắt toát vẻ tinh minh, nàng ta dùng giá gốc bán cho mình, lại tới nơi cùng rơi nước mắt, lại còn kiến nghị gì đó nữa, hẳn muốn lấy lòng mình.

Có một nữ đương gia thế này, hiệu quan tài này chắc là làm ăn tốt lắm đây, người ta có lòng như vậy, Lãnh Nghê phải nể mặt, phát tay:” Nói đi.”

“ Dạ.” La thị nhún eo thi lễ:” Phu quân dân phụ có bí phương giúp thi thể trăm năm không thối rữa. Dù có thối rữa một nửa rồi, cũng có thể biến thành xác khô để bảo tồn, không biết đại lão gia muốn dùng không?”

Lãnh Nghê ồ một tiếng:” Có loại thuốc thần kỳ vậy à, được, làm cho ta.”

“ Vâng vâng, có điều sử dụng thuốc này ra sao cần đích thân dân phụ thao tác mới có hiệu quả.”

“ Được, làm phiền người.”

“ Vâng, dân phụ lập tức về phối thuốc.”

La thị đi rồi, Lãnh Nghê đợi quan tài yên vị, bảo Thảo Tuệ, Thành Lạc Tuyên hộ tống Trác Xảo Nương về trước, y ở lại nha môn. Không hoàn toàn vì công việc, lúc này y có chút không biết đối diện với Xảo Nương thế nào.

Rất nhanh La thị dẫn một hỏa kế tới, mang theo cái bọc lớn gồm thuốc và công cụ, Lãnh Nghê dẫn họ tới phòng để xác, nhìn họ thao tác một canh giờ mới xong.

Lãnh Nghê rất hài lòng, trả tiền rộng rãi.

Mọi việc kết thúc, Lãnh Nghê chuẩn bị về nhà thì Thảo Tuệ xông vào quan thụ, mặt tái me tái mét:” Không xong rồi tỳ phu, nữ nhân xấu lần trước đóng giả Tống mục quét sân và Lão Vương làm vườn bắt tỳ tỳ và lão thái gia đi rồi.”

Lãnh Nghê thất kinh, vì đêm qua Vô Tâm tập kích, mình đã tăng cường hộ vệ, phái cả hai sư đệ của Vô Mi thêm vào Thành Lạc Tuyên và Trịnh Nghiên tổng cộng bốn người bảo vệ Trác Xảo Nương, vậy mà vẫn xảy ra chuyện.

Không có thời gian nghĩ, Lãnh Nghê co chân chạy về nhà, đám Doãn Thửu mặt biến sắc, chạy trước hộ vệ, trạch viện ở ngay bên cạnh, chẳng mấy chốc tới nơi.

Lãnh Phúc đứng ở đại môn, run bần bật, thấy Lãnh Nghê tới hét lên:” Không xong rồi đại ca, cường đạo đã bắt mất tẩu tử và gia gia, phải làm sao giờ?”

“ Chuyện như thế nào?” Lãnh Nghê hiểu, đối diện với sự kiện bất cóc, thứ không được phép nhất là hoảng loạn, thường mà nói đối phương không tùy tiện giết con tin, nếu không chúng đã chẳng cần bắt:

“ Vừa rồi tẩu tử về, gia gia lo cho sức khỏe của tẩu tử, tới nói chuyện ... Thế là Tống mục và Lão Vương Đầu đi tới, tựa như có chuyện muốn nói, thế rồi đột ngột xông vào kẻ đào vào cổ hai người, bảo gọi huynh về có lời muốn nói ... Đám, đám Thành bộ đầu cảnh giới xung quanh, không ngờ bọn chúng cải trang lẫn trong nhà ...” Lãnh Phúc kể đứt quãng vẫn đủ hiểu:

Lãnh Nghê lập tức đoán ra, hôm qua tất cả đi tìm Xảo Nương, trong nhà để trống, đám Vô Tâm tập kích trên vách

núi không được, nhanh chóng bỏ chạy, thừa cơ khổng chế Tổng mục và Lão Vương Đầu, đóng giả họ ẩn nấp trong nhà.

Lúc này Vô Tâm và nam nhân của hắn khổng chế Trác Xảo Nương và Lãnh Trường Bi, lưng dựa vào nhau đứng ở thiên tỉnh, Thành Lạc Tuyên và Trịnh Nghiên cùng hai đạo nhân bao vây chúng ở giữa.

Chương 339: Khảo nghiệm.

(2)

Trác Xảo Nương hết sức bình tĩnh, Lãnh Trường Bi thì sợ tới không đứng vững, vừa thấy bóng Lãnh Nghê đã hét toáng lên:” Tôn nhi, mau cứu ta, mau cứu gia gia!”

Lãnh Nghê không vội trấn an ông, lạnh nhạt đối diện với kẻ địch:” Bản quan tới rồi, các người muốn gì?”

“ Người biết bọn ta muốn gì chứ, đơn giản lắm, muốn cái mạng của người ... Hi hi hi, người ta không ngờ người tình sâu nghĩa nặng với nương tử như vậy, lấy thân thể chấn tên cho ả chứ không để ả bị thương. Con người ta ghét nhất cảnh tình ý miên man như thế, nên bắt ả xem người có dám vì ả mà chết không, hi hi hi” Vô Tâm cười liên hồi, cười nắc nẻ, nhưng vì đeo mặt nạ nên chẳng có chút biểu cảm nào, hết sức quái dị:” Cảnh cáo người, không được điều động một binh một tốt nào tới, nếu không chúng ta đường ai nấy đi.”

“ Người muốn ta chết à?”

“ Đúng, chết ngay tại đây, người chết một cái là ta thả người, ta nói được làm được.”

“ Loại người như người mà cũng biết giữ lời sao?” Lãnh Nghê cười nhạt:

“ Giờ người chỉ có thể tin ta, người không chết thì bọn họ chết.”

Lãnh Trường Bi không ngờ chúng bắt mình để bức tử tôn nhi, nếu chúng bắt cóc đòi tiền hay đòi điều kiện gì ông còn sợ, nếu vì muốn lấy mạng tôn nhi ngoan của ông thì làm sao

được, hét lên:” Tôn nhi, kệ gia gia, gia gia hơn bảy mươi rồi, chẳng sống được mấy ngày nữa, thấy cháu thành gia lập nghiệp, vinh diệu tổ tông là không hối hận gì nữa rồi. Mau giết ác tặc báo thù cho gia gia.”

Tên nam tử bắt ông cụ cười hô hô:” Lão già, y mà làm thế, ngự sử trong triều sẽ tham tấu y tội bất hiếu bỏ mặc người chết, không chỉ mất quan chức mà còn bị vào ngục đó, ha ha ha ...”

“ Các người, các người ...” Lãnh Trường Bi hét lên giận dữ:” Đám ác tặc các người không chết tử tế đâu.”

Trác Xảo Nương nãy giờ lặng lẽ nhìn Lãnh Nghê, mắt bốt đi vài phần xa lạ, thêm vào sự ôn nhu thường thấy, dù gì cũng sống với nhau một năm rồi, cũng có quan hệ phu thê, y đích thực đối xử với nàng rất tốt, rất tốt ... nàng không thể để y bị hại, đột nhiên nàng nhào người về phía trước.

“ Á” Vô Tâm thu tay hơi chậm, cổ Trác Xảo Nương bị cắt một đoạn, máu tươi ướt cổ, ả lập tức bóp cổ nàng:” Người muốn chết cũng không chết được đâu.”

Tất cả mọi người có mặt sững sờ, không ngờ một cô gái nhỏ nhắn lại hành động quyết đoán như vậy, Lãnh Nghê la gấp:” Xảo Nương đừng, ta sẽ nghĩ cách cứu nàng.”

“ Cách của người là chết!” Vô Tâm rít giọng quát:” Nhanh, không thì thì ả chết.”

“ Ta có thể cho người châu báu, một thứ khiến người xem xong nhất định sẵn lòng thả người, ta đảm bảo, ta sẽ lấy cho người xem.” Lãnh Nghê vừa nói vừa đi vào phòng, y nghĩ tới súng bắn tĩa, chỉ cần có nó trong tay, y có thể xoay chuyển cục diện:

“ Đứng lại! Đi thêm một bước nữa ta giết ả ngay.” Vô Tâm không dễ đàm phán:” Đừng giở trò với ta, ta đếm tới năm,

người không tự sát thì họ chết, một!”

Lãnh Nghê nói gấp:” Ta có thứ bảo bối rất giá trị, người xem bảo bối sẽ thích.”

“ Hai!” Vô Tâm lạnh lùng tới:

Trác Xảo Nương vùng vẫy, nhưng cao thủ như Vô Tâm không chế, nàng làm sao cử động được nữa.

“ Ba!”

Tất cả mọi người cuống lên.

“ Bốn!” Vô Tâm đều đều đều không nhanh không chậm, thể hiện tính cách máu lạnh tới cực điểm:

“ Đừng đếm nữa, người thắng rồi.” Lãnh Nghê rút chùy thủ từ ống giày ra:” Nếu ta chết rồi mà người không thả người, ta không tha cho người.”

Nói xong đâm thẳng dao vào tim, dao ngập tận chuôi, máu tuôn ra từ kẽ tay.

“ Không! Nghê ca ca ...” Thanh Lạc Tiệp hoa dung thất sắc:

“ Đừng tới đây!” Lãnh Nghê quay sang nhìn nàng cười thảm, gục xuống:

Đám Doãn Thửu vừa dợm phòng tới cứu người, nam tử kia cười rộ lên:” Đứng lại các người không muốn mạng của chúng nữa à?”

Thành Lạc Tiệp hai chân khuỵu xuống đất, thế giới như vỡ nát trước mặt nàng, đau đớn tới độ làm nàng mất cả cảm xúc.

Vô Tâm bàng hoàng, hiển nhiên hành động của Lãnh Nghê ngoài dự liệu của ả, tay bất giác lỏng ra, Trác Xảo Nương giãy mạnh lao về phía thi thể Lãnh Nghê, nàng không khóc, vuốt ve

má y, ôn nhu nói.” Quan nhân đợi thiếp, thiếp đi theo chàng, chúng ta xuống dưới đó làm phu thê.”

Giương mặt sau lớp mặt nạ của Vô Tâm vặn vẹo đáng sợ, ả thực sự chứng mắt cảnh này, hét chói tai:” Vậy các người chết luôn đi.”

Nói rồi bước tới muốn đâm chết Trác Xảo Nương.

Đúng lúc này Lãnh Nghê nằm dưới Trác Xảo Nương mở mắt, tay phải giơ lên.

Viu viu viu! ... Phi đao liên tiếp bắn về phía trước.

Vô Tâm đại kinh, ả phản ứng thần tốc, cả người ra sau nhưng Lãnh Nghê bắn vô cùng ác độc, không bắn thẳng một loạt mà tay hạ tự trên xuống, ba phi đao bên trên bị gạt đi, hai mũi dưới bắn trúng bụng ả, máu tươi cả mảng.

Ả nhịn đau muốn tóm Trác Xảo Nương làm lá chắn, nhưng một chuỗi bồ đề sắt, hai lưỡi phi đao ba hướng khác bắn tới.

Vai, lưng, đùi trúng đòn, nhất là vai bị hạt bồ đề sắt của Vô Mi đánh vỡ nát, hai mũi phi đao hiển nhiên của tỷ muội Thành gia.

Ả cũng rất ghê gớm, bị thương như vậy vẫn phóng về phía tường bao, tốc độ không giảm, nhưng chưa chạy được vài bước thì tia chớp bạc lóe lên, ngực mát lạnh. Ả tung người lộn ra sau, đầu ngẩng lên chỉ thấy bóng áo trắng như tuyết, phiêu dật xuất trần.

Bạch Hồng cũng tới rồi.

Cùng đường, ả nhớ tới trượng phu, quay sang thì thấy đầu nam tử đó đã bị bẻ ngoặt ra sau, Doãn Thửu giương đôi mắt tam giác như rắn độc nhìn ả.

Ông ta là người bình tĩnh nhất ở đây, vừa lúc tất cả tấn công Vô Tâm thì ông ta lại lặng lẽ tiếp cận tên nam tử, đôi ung

trảo bóp đầu hắn xoay một vòng, kết thúc trong tích tắc.

Chỉ là tích tắc đó tên nam tử cũng dùng lực muốn cửa đứt cổ Lãnh Trường Bi, nhưng trường kiếm trong tay hắn bị người ta dùng đồng tiền bắn lệch đi, kiếm lướt qua cổ ông cụ.

Một thân ảnh nhỏ nhắn xuất hiện, là một lão ni mặt nhăn nheo, bên cạnh là trung niên nam tử béo như thùng nước, cười hi hi.

Hết đường thoát, Vô Tâm duy trì một hơi cuối cùng nhìn Lãnh Nghê:” Sao ngươi chưa chết?”

Lãnh Nghê giơ tay đầm đìa máu:” Con dao này mỏng lắm, dùng không dễ, đâm lệch một cái là lưỡi dao cong đi, lúc ta đâm vào người cố ý đâm lệch, thủ pháp đơn giản thế thôi, ngươi chết mở mắt rồi chứ?”

Câu cuối cùng phát ra là lúc Vô Tâm gục xuống.

Chương 340: Bài thi bị loại bỏ.

Mọi người không nghi ngờ gì lời Lãnh Nghê, chỉ có Bạch Hồng biết, Lãnh Nghê dựa vào Thiết Bồ Sam chặn dao, trước kia kiếm của nàng cũng không đâm vào được. Đương nhiên chỉ Lãnh Nghê biết, y mặc giáp chống đạn, đây là bí mật giữ mạng của y, quyết không để ai biết.

Nhờ thế, y lại qua được một kiếp nạn.

Lãnh Nghê đi tới xem xét thân thể Lãnh Trường Bi:” Gia gia không sao chứ?”

“ Không sao, không sao ...” Lãnh Trường Bi sợ tới ngồi bệt xuống đất, tay run run chỉ.” Mau, mau xem Xảo Nương ...”

Đã có Thành Lạp Tiệp tới chăm sóc Trác Xảo Nương rồi, vết thương ở cổ không sâu, nàng đã lấy kim sang được rắc vào cầm máu, Thảo Tuệ chạy tới mang theo băng gạc, Lãnh Nghê giúp nàng băng bó.

Trác Xảo Nương toàn thân hư thoát, nắm tay Lãnh Nghê kéo xuống xem, tỉ mỉ lau máu vết bầm dính bên cạnh, lặng lẽ rắc thuốc, dùng băng, buộc lại cho y.

Cảnh tượng đó làm những người xung quanh cảm thấy mình ở lại thừa thãi, nhìn nhau cười hăng hắc định tránh ra, nào ngờ từ tường bao lộ nhô xuất hiện mười mấy người, cả nam lẫn nữ, khiến đám Doãn Thửu lập tức cảnh giác.

Bạch Hồng lên tiếng:” Đây là Phi Dật sư thái của Nga Mi, Đồ Du đại sư đệ tử tục của Thiếu Lâm, những người kia là đệ

tử của họ, đều được ta mời tới giúp Lãnh đại lão gia.”

Lãnh Nghệ vội giao Xảo Nương cho Thảo Tuệ, đứng lên thi lễ, lòng nghĩ, thế là nhà mình đủ cả hòa thượng, đạo sĩ, ni cô rồi.

Đồ Du đại sư xoa xoa cái bụng tròn:” Ha ha ha, đại lão gia thật cơ trí, đến ta cũng bị lừa, lúc đó kêu thôi xong rồi, vừa kịp tới cầu kinh siêu độ cho đại lão gia, ha ha ha.”

Mọi người đều bị ông ta làm bật cười.

Lãnh Nghệ cười:” Cũng nhờ các vị chi viện, nếu không hôm nay lành ít dữ nhiều.”

“ Nên mà, ta cũng cần kiếm tiền nuôi đám đồ tử đồ tôn chứ.” Đồ Du cười sang sảng thoải mái:

Lãnh Nghệ thích tính cách hào sảng này của vị Đồ Du đại sư, vội mời mọi người vào đại sảnh nói chuyện.

Phi Dật sư thái niệm một câu Phật hiệu:” Không cần, bản ni tới không phải để làm khách, chuyện hôm nay cho thấy đại lão gia phải đối diện với nguy hiểm lớn thế nào, trách nhiệm trọng đại, chúng ta phải có bố trí, nếu còn để xảy ra chuyện này, chúng ta còn mặt mũi nào.”

Vô Vi và đám Doãn Thứ đều xấu hổ.

Phi Dật sư thái nói tiếp:” Phân chia đơn giản một chút, bản ni cùng đám đồ đệ và hai tỷ muội giỏi phi đao phụ trách an toàn cho phu nhân và các nữ quyến, các vị chịu trách nhiệm những người còn lại.”

Tiếp đó tự có quản gia của Lãnh Nghệ ra an bài chỗ ở, Phi Dật sư thái rất có phong cách lãnh tụ, còn là người trường phái hành động tích cực, chủ động tiếp xúc với Doãn Thứ tìm hiểu tình thế.

Giờ có thêm hai mươi cao thủ nữa viện trợ, không chỉ Lãnh Nghệ yên tâm mà mấy người Doãn Thứ cũng thở phào, lực lượng của họ quả thực không đủ ứng phó với tình thế.

Không lâu sau âm dương tiên sinh được mời tới để chọn ngày cùng đất để an táng, có điều suốt quá trình nói chuyện Doãn Thứ đứng bên cạnh cách một bước nhìn ông ta gườm gườm, suýt nữa ông già đó phải mua luôn đất cho mình.

Chuyện này không giải thích, cũng không công khai, chỉ có thể lặng lẽ an bài. Giờ cả Thảo Tuệ ra đường mua đồ cúng cũng có người đi theo, về phải kiểm tra thân phận cả hai, canh giữ nghiêm ngặt.

Tới ngày lành, Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương cùng tới mộ mới, chỉ hai người bên quan tài, tất cả người khác cảnh giới đằng xa, không cho ai lại gần.

Một ngôi mộ có bia mà không khắc tên, Lãnh Nghệ đắp đất xong, Trác Xảo Nương ôm bia mộ khóc muốn ngất đi, nàng thủ thủ bên tấm bia đó rất lâu, Lãnh Nghệ biết ý tránh một bên không nghe.

Chỉ còn một việc nữa thôi, chữa khỏi bệnh cho Xảo Nương là y có thể rời đi rồi.

\

Trời mỗi lúc một lạnh, lá rụng ngày một nhiều, khoa cử cũng tới.

Lãnh Nghệ một mực lo cho bệnh tình của Xảo Nương, đợi triều đình hạ chỉ tuyên mình tiến kinh, vậy mà đợi mãi chẳng thấy. Sức khỏe Trác Xảo Nương cũng mỗi ngày một kém, thậm chí ngay cả xuống giường đi lại cũng chẳng làm được nữa. Tuy nàng vẫn làm ra vẻ tươi cười, nhưng không che giấu được bệnh ngày một nặng.

Trong hoàn cảnh đó Lãnh Nghệ lo lắng trùng trùng dùng thân phận chủ khảo tham gia khảo thí.

Đến bây giờ Lãnh Nghệ cũng học Liêu tri phủ được ít yếu quyết lãnh đạo rồi, không tự mình chạy ngược chạy xuôi mà buông tay hết cho người dưới làm, y chỉ đi tuần tra trường thi đảm bảo không xảy ra gian lận thôi. Cũng nhìn thấy Hoa Vô Hương, vì tị hiềm mà không tới gần.

Ba ngày thi kết thúc, quyền chấm bài là của chủ khảo, thực ra theo thông lệ sẽ chỉ lệnh cho các hồng nho có công danh ở địa phương thành tổ chấm bài, họ sẽ thảo luận chọn ra bài hay đưa cho Lãnh Nghệ phê duyệt, rồi định ra thứ hạng.

Vì khảo thí thời Tống đã thực hiện chế độ dán phách, cho nên không thấy tên khảo sinh. Lãnh Nghệ đã chuyên môn nghiên cứu bút tích của Hoa Vô Hương rồi, chữ nàng đẹp dễ nắm nét, rất riêng biệt, trong đồng khảo sinh toàn nam, khá dễ nhận ra.

Thế nhưng Lãnh Nghệ xem hết bài thi rồi mà không thấy của Hoa Vô Hương, y cẩn thận xem luôn cả bài bị trượt khỏi vòng sơ tuyển, vậy mà cũng không có nét.

Lãnh Nghệ lại chẳng thể gọi đám hồng nho tới hỏi, đành gọi Đồng sư gia tới, lấy cớ hỏi tình hình thi cử.

“Đông ông, toàn bộ bài thi đã ở đây, trừ mười mấy bài gian lận bỏ riêng, đợi xử lý sau.” Đồng sư gia mới thực sự là người chủ đạo khảo thí lần này, mặt hồng hào như trẻ ra vài tuổi:

Lãnh Nghệ nhíu mày, lẽ nào như thế, nói:” Mang cho ta xem.”

Đồng sư gia rất nhanh mang một cái phong bì lớn tới, bên trên ghi “bài gian lận, hủy bỏ”.

Lãnh Nghệ xé niêm phong lấy bài thi trong đó, không ngờ bài đầu tiên là của Hoa Vô Hương, tìm một lượt. Không ngờ nàng có ba bài đánh dấu gian lận, y liền hỏi:” Bài thi này sao bị coi gian lận?”

Đồng sư gia nhận lấy xem, chỉ mấy chữ “Hiệu thuốc Hoa thị” bị khoanh đỏ, nói:” Đại lão gia, khảo sinh này ghi ký hiệu lên bài, theo quy củ không được chấm bài.”

Lãnh Nghệ vỗ bàn tức giận:” Kẻ nào gian lận mà to gan thế, trực tiếp viết địa chỉ của mình lên bài thi, chẳng lẽ sợ người ta không biết mình gian lận?”

Chương 341: Sở thích lạ của hoàng đế. (1)

Thực ra bài gian lận sẽ chẳng ai xem lại làm gì, thấy có ký hiệu khả nghi là trực tiếp loại bỏ, không ai nghĩ nhiều, lại còn là khoa minh y chẳng coi trọng, khảo sinh mà ý kiến có khi còn bị phạt nặng. Bây giờ nghe Lãnh Nghệ nói thế, Đồng sư gia chú ý cũng lấy làm lạ.” Vâng, thật bất thường, học sinh đi thi cả đời còn chưa thấy loại gian lận kiểu này.”

Lãnh Nghệ xem một lúc hỏi:” Sư gia nhìn xem, nét chữ hình như khác nhau.”

“ Đúng là khác ạ.” Đồng sư gia ở mặt này rõ ràng am hiểu hơn Lãnh Nghệ, tìm trong bài viết mấy chữ tương tự:” Đồng ông xem, mấy nét này từ hướng đi nét bút, tới thứ tự trước sau đều khác, tuy có mô phỏng, nhưng khác biệt là quá rõ ràng.”

Lãnh Nghệ chỉ thấy khang khác, không nói rõ ràng được như vậy, nghe Đồng sư gia phân tích càng thêm tin tưởng, mặt đen xì:” Ai chịu trách nhiệm quyết định bài nào gian lận?”

“ Là quan lại phân quản các trường thi ạ, bài thi này tham gia minh y, vậy thì do y quan Tào Ngộ phụ trách.”

“ Gọi hắn tới đây, nhưng đừng nói gì cả.”

Không lâu sau một ông già lưng hơi gù theo Đồng sư gia đi vào, tuổi chừng trên 50, trông qua cũng có chút phong thái trưởng giả đạo mạo, khom người thi lễ.

Lãnh Nghệ thời gian qua tâm tình cực tệ, bụng lúc nào cũng như chứa đầy lửa, lại còn gặp chuyện thối tha này, chẳng

phí lời.” Nghe nói người sở trường thư pháp, viết vài chữ cho bản quan xem đi, viết bốn chữ Hiệu thuốc Hoa thị ấy.”

Tào Ngộ vừa nghe đã chấn động, cười gượng:” Đại nhân, ti chức không dám bêu xấu.”

“ Không cần khách khí, viết đi, nếu người không viết bản quan tới phủ của người lấy chữ.” Lãnh Nghê ném thẳng bút xuống dưới chân ông ta:

Tào Ngộ biết chuyện bại lộ rồi, cái cổ không ích gì, ở Ba Châu này ai không biết Lãnh Nghê bây giờ danh tiếng cao vời, quyền lực ngợp trời chứ, cô chống đối làm chuyện càng tệ, quỳ sụp xuống dập đầu khóc lóc:” Ti chức sai rồi.”

“ Chuyện là sao? Nói.” Lãnh Nghê quát:

“ Dạ, dạ.” Tào Ngộ dùng ống tay lau mồ hôi trán:” Nhi tử của lão đại phu Triệu Tri của Huệ Tế Đường năm nay cũng tham gia minh y, ông ta bỏ tiền lớn nhờ ti chức xử lý khảo sinh có thành tích tốt để nhi tử ông ta đỗ cao. Ti chức với ông ta giao tình lâu năm, thể diện phải chiều cô, nhất thời hồ đồ, xin đại nhân thứ tội.”

“ Thể diện cần chiều cô à? Nhất thời hồ đồ à? Thứ tội à?” Lãnh Nghê đứng bật dậy, không phải vì ông ta tuổi cao thì y đã cho một cú đá:” Người đường đường là y quan của phủ, vốn phải vì triều đình lựa chọn người tài, báo đáp quốc gia. Người lại chèn ép người có y thuật cao minh, đưa loại vô dụng lên, tư cách gì làm quan, tư cách gì hành y tế thế? Thể diện các người cao hơn triều đình, cao hơn tính mạng bách tính? Người đâu?”

Lập tức có tạo đãi chạy vào.

“ Dem tên khôn kiếp tham tiền gian lận, phá hoại khoa cử này giam vào đại lao, lệnh bộ đầu Hồng Kiệt bắt giữ Triệu Tri Liêm của Huệ Tế Đường, gộp án điều tra.” Lãnh Nghê mặc kệ

tiếng gào khóc của Tào Ngộ, cơn giận chưa giảm lại bảo Đồng sư gia:” Thủ tiêu thành tích của nhị tử Triệu Tri Liêm, không cần biết hắn đạt thành tích gì, đợi xé phách công bố bảng là hủy, sau này cũng không cho tham gia khoa cử nữa.”

Đồng sư gia chấp tay:” Đồng ông đúng là gương sáng treo cao.”

Lãnh Nghệ đem toàn bộ bài thi bị đánh dấu gian lận đưa Đồng sư gia:” Tổ chức người kiểm tra lại số bài thi này, tra rõ xem có thực sự là gian lận hay không, kết quả báo cho ta.”

“ Vâng!” Đồng sư gia cầm bài thi lui ra ngoài:

Trong phòng không còn ai, cơn giận của Lãnh Nghệ cũng như quả bóng xì hơi, dựa lưng vào ghế khép mắt lại, giờ y chẳng còn tâm tư mà làm cái gì cả, nếu Triệu Quang Nghĩa hứng thú với bức tranh của mình, vậy tính thời gian đủ để triều đình phái tín sứ tới Ba Châu rồi chứ. Chẳng lẽ ông ta không thích.

Không thể nào! Lãnh Nghệ còn thích cơ mà, đây là thứ thời đại này không thể nào nhìn thấy, chẳng khác nào người xem TV đen trắng cổ đại được tặng chiếc TV màu, còn là loại độ phân giải cao, sao không thích được chứ.

Vì sao lại không có động tĩnh.

Y nghĩ mãi mà không hiểu, hận không thể lên kinh thăm dò. Chỉ hận giờ y là thông phán một phủ, chứ không phải là tri huyện Âm Lăng, khi đó y muốn đi đâu thì đi chẳng ai quản nổi.

Ngồi yên không làm gì thế này Lãnh Nghệ sợ ruột gan mình bị đốt cháy mất, quyết định tìm người thương lượng, chỉ có thể là Thành Lạc Tiệp, nàng vốn là hộ vệ thiếp thân của hoàng hậu, có lẽ biết vài chuyện.

Giờ Thành Lạc Tiệp phụ trách an toàn bên Trác Xảo Nương, cho nên đợi một lúc mới gọi được nàng tới.

Thành Lạc Tiệp đi vào, giữ một khoảng cách nhất định, xưng hô cũng chính thức:” Đại lão gia gọi thuộc hạ có chuyện sao?”

“Ừ, có việc này cần nàng tham mưu.” Lãnh Nghê đóng cửa lại:

Thành Lạc Tuyên thấy Lãnh Nghê đóng cửa thì đỏ mặt:” Đại lão gia, không nên thế, tôn phu nhân mà biết e không chịu được, giờ sức khỏe của nàng rất kém.”

“Ta không có ý đó.” Lãnh Nghê cười khỏ, nói thẳng luôn:” Thế này, ta vẽ một bức tranh, tự tin là không tệ, hoàng đế nhất định sẽ thích, ta tin hoàng đế xem rồi sẽ tán thưởng tài năng hội họa của ta mà triệu kiến ta lên kinh. Nhưng giờ ta đợi mãi mà không thấy, muốn tìm muội phân tích hộ.”

Ra là hiểu lầm, mặt Thành Lạc Tiệp càng đỏ, nói lảng đi:” Chàng biết vẽ tranh à?”

“Ừm, biết ...” Tới lượt Lãnh Nghê đánh trống lảng:” Ta nói cho nàng vậy, ta hi vọng được hoàng đế triệu kiến, để thỉnh cầu ngự y chữa bệnh cho Xảo Nương.”

“Chàng muốn nhờ ngự y thì đâu phải tốn công như vậy, có thể tâu thỉnh hoàng hậu mà.” Thành Lạc Tiệp không hiểu:

“Là thế này, bệnh của Xảo Nương chỉ có Hoa Minh Tôn chữa được, nhưng mời ông ta không dễ ...” Lãnh Nghê cân nhắc, nếu tiến kinh có lẽ càng nhờ vào Thành Lạc Tiệp nhiều hơn, nếu nàng không biết sự thể nghiêm trọng, có khi hỏng việc, vì thế đem ân oán giữa Hiệu thuốc Hoa thị và Hoa Minh Tôn kể ra:

Thành Lạc Tuyên nghe mà há mồm hồi lâu:” Bệnh của tôn phu nhân thực sự nghiêm trọng vậy sao?”

Chương 342: Sở thích lạ của hoàng đế. (2)

Cứ nhắc tới bệnh tình của Xảo Nương là lòng Lãnh Nghệ lại nặng trĩu.” Đúng, nếu không có Hoa Vô Hương thi triển bí kỹ thì nàng đã ra đi vào đêm hôm ta bế nàng ấy đi cầu y rồi. Hiện giờ tuy dựa vào châm cứu giữ mạng sống, nhưng rất nhanh sẽ xuất hiện triệu chứng tê liệt chân tay, giác quan mất tác dụng, sống không bằng chết, ta phải cứu nàng, bằng mọi giá phải cứu nàng.

Thành Lạc Tuyền kiến nghị:” Vậy tìm ngự y khác thử xem, biết đâu ...”

“ Vô ích.” Lãnh Nghệ mất kiên nhẫn phát tay:” Tôn lão đại phu cũng là danh y một đời, nhưng ông ấy nói đây là tuyệt chứng không thể chữa được, không liên quan y thuật cao hay thấp. Nhưng Quỷ Môn bí thuật của Hoa gia đi theo đường lối khác, hơn nữa đã dùng thuật của họ, chỉ người của họ mới cứu được.”

Thành Lạc Tuyền nghe tới giờ đã hình dung rồi:” Có lẽ chàng vẽ rất tốt, nhưng bên cạnh hoàng đế có quá nhiều họa sư, trong cung nhiều danh họa tuyệt thế, hoàng đế không nhìn trúng là bình thường.”

“ Nàng không hiểu, hoàng đế nhất định rất thích ...” Lãnh Nghệ càng sốt ruột, y không biết phải diễn tả cho Thành Lạc Tiệp thế nào, vì nàng chưa nhìn thấy bức tranh vượt thời đại đó:” Được, ta nói với nàng Ta hiến cho hoàng đế một bức xuân cung đồ.”

Thành Lạc Tiệp khẽ phì một cái.” Sao chàng có thể tặng hoàng đế thứ hạ lưu đó chứ?”

“ Không phải hoàng đế nhất xuân cung đồ à?”

“ Hả, sao chàng biết, hoàng đế thích nhất sưu tầm loại tranh họa này, hơn nữa còn có một sở thích lạ ...”

Lãnh Nghệ vội hỏi:” Sở thích gì?”

Thành Lạc Tiệp lờ miệng, thẹn tới lỗ tai cũng đỏ bừng lên, cúi đầu xuống, Lãnh Nghệ hỏi sao cũng không chịu nói.

Là bí mật hoàng gia, nếu bình thường Lãnh Nghệ ép nàng làm gì, nhưng giờ thì hết cách rồi, chỉ cần cứu được Xảo Nương, y không từ bất kỳ thủ đoạn nào hết. Lãnh Nghệ đi tới kéo Thành Lạc Tiệp vào lòng, nàng giãy dụa muốn thoát khỏi tay y nhưng không được. Lãnh Nghệ một tay giữ vòng eo thon gọn, tay kia vầy vò bầu ngực của nàng, thì thầm:” Mau nói cho ta biết hoàng đế có sở thích gì?”

Thành Lạc Tiệp người nóng hằm hập cố gắng thoát khỏi tay y:” Nghệ ca ca, chúng ta thực sự không thể thế này ... Nếu không về sau phải làm sao?”

Vì Thành Lạc Tiệp cứ kháng cự, Lãnh Nghệ bế ngang cả người nàng lên, ngồi xuống ghế, đặt nàng ngồi lên đùi mình, đặt lên môi nàng một nụ hôn dài nóng bỏng, tay vén váy thuật theo chân ngọc mò đến nơi sâu thẳm làm Thành Lạc Tiệp hô hấp trở nên gấp gáp, liên miệng rên rỉ. Lãnh Nghệ tra hỏi:” Chuyện sau này để sau này nói, giờ nàng phải cho ta biết hoàng đế có sở thích lạ gì, ta phải biết, có thế mới cứu được Xảo Nương.”

Thành Lạc Tiệp khó chịu ngơ ngậy cơ thể:” Khi nào chàng vì thiếp mà lo lắng như thế thì thiếp mãn nguyện.”

“ Ngốc, nàng là bảo bối tâm can của ta, nếu nàng bị bệnh, ta cũng lo như vậy.”

“Thật chứ?”

“Thật! Ta thề.” Lãnh Nghệ giơ tay lên:” Nếu ta nói sai, trời sẽ ...”

Thành Lạc Tiệp tức thì lấy tay bịt miệng y:” Đừng thề, thép tin mà.”

Lãnh Nghệ tranh thủ nói:” Ta tính thế này, nếu gặp được hoàng đế, không chỉ xin hạ chỉ Hoa Minh Tôn trị bệnh cứu nương tử ta, còn muốn cầu kiến hoàng hậu, xin hủy hôn ước của nàng, gả cho ta.”

Ánh mắt Thành Lạc Tiệp trở nên ôn nhu vô cùng, dán mặt vào lồng ngực y:” Chàng có tâm ý đó là được rồi, nhưng trong chuyện này có ẩn tình, hôn sự không thể hủy.”

“Vì sao?”

“Không nói chuyện này nữa, giờ chúng ta nghĩ cách cứu phu nhân chàng đi ... Thiếp nói cho chàng biết ... Hoàng đế, thích ... Thích lúc sủng hạnh phi tần có họa sư bên cạnh ... Vẽ lại ...”

Chuyện này chẳng phải bí mật gì, ai hiểu chút về lịch sử đều biết cả, Lãnh Nghệ vờ vịt làm bộ mừng rỡ:” Thật sao, vừa vặn ta rất sở trường món này, hơn nữa cách vẽ xuân cung đồ của ta, người khác không biết.”

Thành Lạc Tiệp tựa cười tựa không nói:” Bản lĩnh này của chàng làm sao có được, chẳng lẽ chàng vẽ cho rất nhiều nữ nhân không mặc y phục rồi sao?”

“Ta rất tự tin vào bản lĩnh của mình, kỹ xảo của ta không ai học được, không có bất kỳ ai biết. Ta muốn biết vì sao hoàng đế lại không triệu kiến ta?” Lãnh Nghệ không trả lời nàng đưa chủ đề về đúng quỹ đạo:

Thành Lạc Tiệp cũng nghiêm túc, ngẫm nghĩ.” Sở thích này của hoàng đế rất ít người biết, hơn nữa cũng không muốn để ai biết. Đặc biệt là ông ấy vừa đăng cơ, muốn có hình ảnh tốt, không thể truyền ra chuyện xấu gì. Cho nên thiếp nghĩ, dù hoàng đế có tán thưởng chàng cũng không tùy tiện triệu kiến, vì không biết chàng có đáng tin không?”

Đúng rồi, sao mình không nghĩ tới chuyện này, vẽ xuân cung ở hiện trường, có nghĩa là mình cũng chứng kiến phi tần của ông ta. Đừng nói là hoàng đế phong kiến, nghìn năm sau cũng ai chịu để người khác nhìn vợ mình thế không? Chuyện này lộ ra là chém cả nhà không chừng, Lãnh Nghệ toát mồ hôi.” Thế sao ông ấy để họa sư cung đình vẽ xuân cung cho mình?”

Thành Lạc Tiệp nhìn y với ánh mắt kỳ quái.” Chàng giả ngốc à, họa sư đó tất nhiên là thái giám, nếu chàng cũng muốn làm việc đó, trừ khi tự ... của mình trước.”

Lãnh Nghệ mồ hôi mẹ mồ hôi con chảy chảy không ngớt, bỏ mẹ rồi, vác đá đập chân mình rồi, lỡ mai kia thánh chỉ xuống thiên mình đưa vào cung thì sao?

Chơi ngu quá rồi!

Mà kể cả mình muốn làm thái giám thì cũng phải đợi tới dăm ba năm nữa, khi chính quyền của ông ta vững vàng rồi mới triệu kiến mình vào cung.

Ông ta đợi được, nhưng mình thì không.

Phải làm sao bây giờ? Đầu óc Lãnh Nghệ vận chuyển cao tốc, y nghĩ tới bức xuân cung đồ Hi Lăng hạnh tiến Tiểu Chu hậu nổi danh thiên cổ, lại nghĩ tới nữ chính trong tranh là Tiểu Chu hậu.

Tiểu Chu hậu là hoàng hậu của hoàng đế vong quốc Lý Dục nhà Hậu Đường, trên lịch sử miêu tả Tiểu Chu hậu vô

cùng xinh đẹp, Triệu Quang Nghĩa thêm khát vẻ đẹp của nàng. Từ chuyện ông ta cho họa sư vẽ mình sủng hạnh Tiểu Chu hậu còn cho truyền ra ngoài, có thể suy đoán, ông ta đối với Tiểu Chu hậu chỉ là tâm thái của kẻ chiến thắng muốn sỉ nhục kẻ bại, thông qua dâm nhục hoàng hậu của quân vương cũ đạt được cảm giác thành tựu. Ông ta cho người khác vẽ lại lưu truyền hậu thế, không chỉ là sở thích của ông ta, còn là khoe khoang chiến công của mình.

Nếu vẽ ông ta sủng hạnh phi tần sẽ là vấn đề lớn, không chỉ liên quan tới chuyện tin tưởng, còn là danh tiết của những phi tần kia, chuyện phức tạp hơn nhiều.

Nếu sủng hạnh Tiểu Chu Hậu, ông ta chỉ cần một họa sư vẽ giỏi là được.

Vấn đề là thời gian.

Chương 343: Sở thích lạ của hoàng đế. (3)

Thời gian của Trác Xảo Nương không còn nhiều nữa, Lãnh Nghệ vứt bỏ sự cẩn thận thường ngày, bây giờ là lúc phải làm liều, phải ra đòn hiểm, hỏi nhỏ:” Nàng biết Tiểu Chu hậu không?”

“ Tiểu Chu hậu là ai?” Thành Lạc Tiệp không hiểu:

“ Là hoàng hậu của Lý Dục ấy.”

“ À, chàng nói tới Trịnh quốc phu nhân à? Biết, làm sao?”

Sau khi Lý Dục quy hàng nhà Tống, Triệu Khuông Dận phong Tiểu Chu hậu là Trịnh Quốc phu nhân, Tiểu Chu hậu chỉ là cách xưng hô hậu thế với nàng, giờ là người mất nước, sao có thể gọi là hậu. Lãnh Nghệ hiểu ra:” Nàng có cách để hoàng đế cho rằng Tiểu Chu hậu sắp chết không?”

“ Vì sao?” Thành Lạc Tiệp theo không kịp lối suy nghĩ của Lãnh Nghệ:

“ Nàng không biết chuyện của họ ạ?”

“ Họ làm sao?”

Lãnh Nghệ đâu có biết, trên lịch sử Triệu Quang Nghĩa đâm nhọc Tiểu Chu hậu là chuyện một năm sau, tại thời điểm này, ông ta còn chưa biểu lộ ra bất kỳ điều gì với Tiểu Chu hậu:” Vì hoàng đế rất thích Tiểu Chu hậu, nếu biết nàng ấy sắp chết, ắt sớm ra tay với nàng ấy, cũng muốn ta vào kinh vẽ lại.”

“ Sao chàng biết?” Thành Lạc Tiệp không hiểu:

“ Ta đoán.” Lãnh Nghệ không biết giải thích với nàng ra sao, kệ lời của mình bây giờ có nhiều điểm bất hợp lý:” Tiểu Chu hậu xinh đẹp vô song, lại là hoàng hậu của quân chủ vong quốc, hoàng đế thích kiểu này nên ta đoán ... Ài, tóm lại ta càng nghĩ cách để hoàng đế nghĩ Tiểu Chu hậu sắp chết.”

Thành Lạc Tiệp như hiểu như không, chỉ là Lãnh Nghệ nói cấp bách thế, nàng chẳng kịp nghĩ nhiều, mà vốn nàng chẳng phải là cô gái chịu suy nghĩ:” Thế thì chàng tìm đúng người rồi, phụ trách giám thị phu thê Lý Dục là thủ lĩnh hộ vệ Lữ Phi Long, hắn là hộ vệ của tiên hoàng, một lần phạm sai lầm, tiên hoàng định giết hắn, là thiếp cầu xin hoàng hậu tha cho hắn. Hắn mới được tha mạng phái đi hộ vệ phu thê Lý Dục. Vậy thiếp viết thư bảo hắn nói Trịnh Quốc phu nhân bị bệnh sắp chết nhé?”

“ Không, không, thái y tới là biết ngay.” Lãnh Nghệ trầm ngâm.” Cứ nói phu thê Lý Dục hoài niệm cố quốc, có ý tự sát tuấn quốc.”

Nói thế không sai, vì Lý Dục vì hoài niệm cố quốc mà làm rất nhiều thơ tưởng niệm, chính vì thế sau này khiến Triệu Quang Nghĩa nghi kỵ, ban rượu độc mà chết.

Thành Lạc Tiệp chớp mắt:” Thế có được không?”

“ Ta làm sao mà biết, lúc này cách gì cũng phải thử thôi.” Lãnh Nghệ có thể nói là cùng đường làm bậy rồi, hiệu quả ra sao thì y cũng chịu:

“ Được rồi, vậy thiếp theo ý chàng mà làm, về phần mục đích, hắn không hỏi đâu, hắn là người thông minh, làm thế thực ra có lợi cho hắn, vì hắn giám thị được thứ hữu ích, loại quân chủ mất nước này lúc nào cũng bị nghi kỵ, lo thần dân trước kia hoài niệm hắn mà sinh biến mà.” Thành Lạc Tiệp không dám ở lại lâu, rời khỏi lòng Lãnh Nghệ đi làm ngay:

Một lúc sau, Lãnh Nghệ đang nóng ruột đợi tin nàng thì Đồng sư gia dẫn mấy vị hồng nho vào, lấy một bài thi ra, mặt mày hớn hở, từ xa đã nói:” Đông ông, đông ông, trong quá trình phục tra bài thi bị loại, bọn học sinh phát hiện ra một bài thi tử có thể nói là tuyệt tác, so với khoa tiến sĩ còn xuất sắc hơn, không biết phán định thế nào, mong đông ông định đoạt.”

Lãnh Nghệ nhận lấy bài thi quả nhiên là của Hoa Vô Hương, trong đó có bài thơ Vọng Hải Triều, đây là danh tác ca tụng thái bình thịnh thế, đám hồng nho tất nhiên mừng lắm, y vờ vịt mắng:” Các người có nhầm không, khảo sinh Minh y khoa mà hơn được tiến sĩ khoa, trò cười!”

Mấy vị hồng nho khác cũng luôn mồm tán thưởng bài thơ kia, thi từ hay có nhiều lắm.

Lãnh Nghệ đứng định xem bài thi, ra vẻ không để ý, rồi vờ chú ý hơn, sau đó vỗ đùi:” Hay! Quả nhiên là thơ hay! Không biết ai viết, là đệ tử của vị hồng nho tuần kiệt nào? Chúc mừng, chúc mừng dạy ra cao đồ.”

Mấy vị hồng nho đều xấu hổ không nói, mãi mới có một vị ngập ngừng:” Do một tiểu cô nương mười lăm tuổi viết ạ.”

Rồi một vị khác thở dài:” Tiếc là nữ tử, nếu không với tài hoa này, thi tiến sĩ khoa cũng có thể đứng hạn nhất rồi.”

Cả đám nghĩ tới điều này lại không ai vui nổi, Lãnh Nghệ cười thâm trong lòng hỏi:” Thế y thuật ra sao?”

Y quan phụ trách chấm bài chấp tay nói:” Bẩm đại nhân, y thuật của nàng cũng thuộc hàng đầu trong số khảo sinh thi minh y khoa.”

“Ồ, thế thì cho xếp hạng đầu minh y khoa đi.” Lãnh Nghệ vẫn làm ra vẻ đang đọc thơ:

Y quan kia ngập ngừng:” Đề một nữ tử đứng hạng đầu e là sẽ sinh ra nghị luận, mong đại nhân cân nhắc.”

Lãnh Nghệ trừng mắt lên:” Nghị luận cái gì, văn tài thua, y thuật không thắng nổi, bản thân không có bản lĩnh, không biết xem lại mình lại đi nghị luận người khác à, học chữ thánh hiền vứt đi hết rồi hay sao?”

“ Dạ dạ dạ!” Y quan kia rồi rít chấp tay không dám nói gì thêm:

Những vị khác thấy tấm gương đó còn ai dám nói gì? Lãnh Nghệ xem những bài khác một lượt, y không hiểu hay dở, tất nhiên không tùy tiện thay đổi gì, còn ra sức tán thưởng các vị hồng nho tinh mắt chọn được người tài cho quốc gia, ai nấy đều có thể diện.

Cùng ngày Lãnh Nghệ đưa kết quả lên cho Liêu tri phủ duyệt, sau đó thứ hạng được công bố, quả nhiên khi một tiểu cô nương đứng đầu Minh y khoa truyền ra đã gây lên vô số nghị luận. Khi lời nói của Lãnh Nghệ cũng truyền ra thì nghị luận công khai mới lắng xuống, nhưng chỉ là từ công khai chuyển sang ngầm ngầm thôi. Kể cả nàng làm ra bài thơ hay thì sao nào, riêng thân phận nữ tử đã khiến khối kẻ lòng dạ hẹp hòi không thể chấp nhận.

Sau kỳ thi còn nhiều hoạt động, ví như tiệc mừng khảo sinh đỗ cao, cái đó Lãnh Nghệ để hết Liêu tri phủ làm, đây là điều khiến y cực kỳ được Liêu tri phủ tín nhiệm, yên tâm giao việc.

Lãnh Nghệ rời nha môn về nhà, thấy Thảo Tuệ ngồi một mình ở hành lang khóc thút thít, không khỏi nghĩ tới chuyện chẳng lành, bước tới hỏi khẽ:” Xảy ra chuyện gì rồi?”

Thảo Tuệ ngược mắt lên nhìn y, méu máo nói:” Mắt của tỷ tỷ không nhìn thấy nữa ...”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Chương 344: Ước hẹn cả đời.

Lãnh Nghệ nghe Thảo Tuệ nói vậy thì bàng hoàng chạy vội vào phòng, chỉ thấy Xảo Nương ngồi dựa vào đầu giường, hai mắt nhắm lại như đang ngủ, gò má vốn hơi bầu bầu giờ gầy tóp vào, lòng y quặn thắt, muốn đưa tay ôm nàng lại không dám.

Trác Xảo Nương nghe thấy động tĩnh mở mắt ra, đôi mắt long lanh giờ vô hồn nhìn vào khoảng không trước mặt.” Quan nhân về rồi a?”

“Ừ, để ta lấy cho nàng cốc nước nhé.” Lãnh Nghệ hít sâu một hơi cố gắng tỏ ra bình thường rót cho nàng cốc trà ấm đưa tới:

Trác Xảo Nương vươn tay ra, tay mò mẫm, nàng không tìm được vị trí chính xác của cái cốc, mắt Lãnh Nghệ cay xè. Tôn đại phu nói trong vòng nửa tháng nàng sẽ không nhìn thấy nữa, giờ ứng nghiệm rồi, tiếp theo còn chuyện gì đang đợi nàng đây, y ngồi xuống mép giường, đặt cốc nước vào tay nàng, không khác gì kẻ mất hồn.

Ngược lại Trác Xảo Nương lại rất bình tĩnh, nàng mỉm cười uống ngụm nước, chẳng những khôi phục cách xưng hô cũ với y, giọng nói còn rất ôn nhu.” Bây giờ quan nhân có bận gì không?”

Lãnh Nghệ đỡ lấy đầu, lại nhớ nàng không nhìn thấy nữa mới nói:” Không, sao thế?”

“ Thảo Tuệ, đóng cửa lại, ta có chuyện muốn nói với tỷ phu muội.” Trác Xảo Nương hướng mặt về phía cửa nói một câu, đợi nghe thấy tiếng đóng cửa rồi mới nói nhỏ:” Quan nhân,

giờ thiếp đem tình huống trong nhà quan nhân nói cho chàng, chàng nghe rồi nhớ kỹ nhé ...”

Thì ra nàng chuẩn bị để ra đi, nếu mang tâm thái này sao chữa được bệnh, Lãnh Nghệ cắt lời:” Không cần, nếu như vạn nhất, vạn nhất bệnh của nàng không chữa được, ta sẽ không tiếp tục ở lại giả mạo quan nhân của nàng nữa, ta sẽ đi. Vì ta không thể thực hiện lời hứa với quan nhân của nàng, lại còn khiến nàng bị mắc bệnh nghiêm trọng này ...”

“ Quan nhân ...”

“ Nàng không cần nói nữa, ý ta đã quyết, nhưng đó là trường hợp xấu nhất, ta chưa từ bỏ đâu, ta đang nghĩ cách, ta sẽ làm mọi cách chữa trị cho nàng.”

Trong phòng rơi vào im lặng, Trác Xảo Nương hạ người xuống, chui người vào trong chăn không nói gì thêm.

Đến tối, Lãnh Nghệ ăn cơm xong theo thói quen đến thư phòng, cầm bút lên viết chữ, bên cạnh không có cô gái nhỏ lặng lẽ ngồi đó may vá thì thoảng nhìn trộm y nữa rồi. Lãnh Nghệ mất đi động lực quay về phòng.

Chiếc ghế tựa bên giường đã được Thảo Tuệ trải sẵn chăn, Lãnh Nghệ cởi áo ngoài, định nằm xuống ngủ, chợt nghe tiếng gọi nhỏ:” Quan nhân ...”

Lãnh Nghệ vội chạy tới vén rèm lên:” Sao vậy, nàng có chỗ nào không khỏe à?”

“ Không, không phải ... Quan nhân, thiếp muốn chàng ... Ôm thiếp ngủ, được không?” Trác Xảo Nương lí nhí nói gần như không thể nghe thấy:

Đêm đã về khuya, ngõ phía sau nhà môn nằm cách xa đường chính nơi có chợ đêm nổi tiếng ở Ba Châu, hết sức tĩnh lặng, thậm chí nơi này nghe được tiếng nước sông chậm rãi chảy qua cầu, hai bên bờ tiểu lâu nổi san sát, từng cơn gió làm

mặt nước lăn tăn gợn sóng hắt ánh trăng lên bức tường đã loang lổ rêu xanh.

Sương mù lằng đằng trôi khắp thành làm bóng đêm thêm huyền ảo huyền lệ, cũng làm thời tiết thêm ảm thấp giá lạnh.

Trong căn phòng nhỏ tối tăm, Lãnh Nghệ nghe Trác Xảo Nương nói mà ngỡ ngàng, từ lúc thân phận bị bóc trần, mang nỗi hổ thẹn của kẻ giả mạo, y gần như không dám động vào nàng, cứ nghĩ rằng cứ như thế đến khi chữa được bệnh cho nàng, hoặc chuyện xấu nhất xảy ra ... Hai người cứ vậy mà rời xa mãi mãi.

Trác Xảo Nương cả người chui hẳn vào trong chăn, khi Lãnh Nghệ vén chăn lên nằm xuống sau lưng, cả người cuộn tròn lại như con tôm, hai nắm tay nhỏ siết chặt đặt trước ngực.

Lãnh Nghệ cảm nhận rõ sự căng thẳng của nàng. Nói thật, y cũng không dám dựa quá gần vào Trác Xảo Nương, giữa hai người để lại khoảng cách bằng nắm đấm nhỏ, cả hai như con thú bị thương chậm rãi tiếp cận nhau một cách dè dặt.

Chính vì có khoảng cách đó, hơi ấm trong chăn không cách nào giữ được, có đắp chăn vẫn lạnh lạnh không thoải mái tí nào, Lãnh Nghệ hít một hơi dịch sát người vào, chỉ chạm rất khẽ, sợ nàng là món đồ sử mong manh, không cẩn thận sẽ làm nó vỡ tan tành vậy. Thân thể Trác Xảo Nương cứng đờ, nhưng nàng không phản kháng.

Cứ nằm thế một lúc khoảng cách không còn, hơi ấm giữ hai người dần lan tỏa, thân thể Trác Xảo Nương dần thả lỏng. Cảm giác rất quen thuộc, người đằng sau không phải quan nhân của nàng, nàng biết điều đó, nhưng nàng không thấy có chút xa lạ nào cả. Không biết bao đêm nàng được người đó ở phía sau ôm thế này, rất vững trãi, rất yên lòng. Nàng cảm thụ được sự rụt rè của y khi chạm vào nàng, làm nàng càng thương xót.

Nàng chẳng phải thê tử của người ta, chỉ là người xa lạ, vậy mà người ta chăm lo cho nàng, yêu thương nàng, cẩn thận từng li từng tí sợ nàng tổn thương, còn nàng, chỉ mang tới cho y rắc rối, lo âu, nàng thấy mình nợ y rất nhiều.

Vì thế Trác Xảo Nương có một quyết định.

“ Quan nhân.” Trong bóng tối, giọng Trác Xảo Nương lại vang lên:

“ Nàng nói đi.” Lãnh Nghê tích tắc đó tựa tâm ý tương thông, biết nàng sắp nói chuyện quan trọng, có lẽ sẽ quyết định quan hệ của bọn họ:

“ Quan nhân, chàng đối xử với thiếp rất tốt, mấy ngày qua, thiếp luôn nghĩ lại chuyện chúng ta trải qua một năm vừa rồi ... Tình ý của chàng, thiếp không có gì báo đáp.” Trác Xảo Nương không được đi học, chữ viết không biết được mấy, thường ngày cũng ít tiếp xúc với người ngoài, ngôn từ vụng về không biểu đạt hết nội tâm của mình lúc này. Nàng quay hẳn người lại, run run đưa tay ra, luồn vào áo Lãnh Nghê, lần đầu tiên tiếp xúc vuốt ve lồng ngực rắn chắc của y, mặt áp hẳn vào, nghe tiếng tim đập, thật mạnh, thổ thê:” Nếu như, nếu như thiếp may mắn còn sống, chúng ta làm phu thê thực sự nhé. Thiếp không cần biết chàng là ai, chỉ cần biết chàng là quan nhân của thiếp, thiếp là thê tử của chàng, được không?”

“ Nương tử.” Nghe được những lời thổ lộ vụng về của nàng, Lãnh Nghê run lên, ôm lấy bờ vai gầy của nàng, hạnh phúc trào dâng trong đầu khô, ôm siết nàng vào lòng:” Kiếp này gặp được nàng, được thành quan nhân của nàng là may mắn nhất cuộc đời ta.”

Trác Xảo Nương nhắm mắt lại, rúc hẳn vào lòng y, nàng chuẩn bị tinh thần rồi, nàng vốn từ bỏ rồi, cái chết với nàng không đáng sợ nữa. Nhưng bây giờ nàng muốn sống, nàng nhất định phải sống, vì nàng biết rồi, nếu nàng không còn nữa,

chàng ở lại một mình sẽ đau khổ thế nào ... Nàng nỡ tình ý đó,
nàng muốn lấy cả đời báo đáp.

.....

.....

Chương 345: Nhiệm vụ ước át. (1)

Cuộc sống cứ vậy trôi đi trong hạnh phúc, khổ đau, chờ đợi và hi vọng, bệnh tình của Trác Xảo Nương là bí mật, trong nhà chỉ có Lãnh Nghê và Thảo Tuệ biết chính xác, người khác không rõ. Tiêu thị thấy bệnh Trác Xảo Nương mãi không khá lên, trong lòng rất sốt ruột, mấy lần vào phòng nàng nói ra nói vào, xúi bẩy Trác Xảo Nương hết chuyện này tới chuyện khác, xúi nàng phải nắm lấy tài sản trong Lãnh phủ, đề phòng Lãnh Nghê có thay lòng đổi dạ thì vẫn có tiền mà sống.

Nếu là trước kia, Trác Xảo Nương ắt hết sức hoang mang, có lẽ vì thế mà buồn bã, lo âu, cuối cùng không chịu được Tiêu thị rót lời vào tai mà làm theo. Bây giờ nàng chỉ mỉm cười, nghe mà không đáp, thậm chí có chút trách bản thân, vì sao trước kia lại nghe lời người ngoài, để chuyện thành cơ sự này.

Hôm đó vừa đúng bảy ngày, Hoa Vô Hương theo kì hạn tới châm cứu cho Trác Xảo Nương, sau đó được Lãnh Nghê mời ra thư phòng nói chuyện.

Vào thư phòng không còn ai khác, Hoa Vô Hương nhún eo thi lễ:” Đa tạ đại lão gia, ta đã đỡ giải thí, giờ đã là giải sinh rồi! Đều nhờ đại lão gia, đa tạ ngài.”

“ Y thuật cô nương cao minh như thế, ta giúp cô cũng là tiến cử hiển tài cho đất nước.” Lãnh Nghê đáp cho có, lo âu hỏi:” Đúng lời Tôn đại phu nói, mắt nương tử ta đã không thấy gì nữa, không biết ...”

Hoa Vô Hương buồn bã lắc đầu:” Xin lỗi đại lão gia, chuyện này ta cũng hết cách, ta đã nói rồi, chỉ có thể giúp phu nhân giảm bớt dày vò của tam hỏa thiêu đốt, còn chuyện mất đi giác quan thì không còn cách nào. Chỉ là hôm nay bắt mạch cho phu nhân, lại thấy sinh cơ trong người, tinh thần của phu nhân tốt hơn, ý chí cầu sinh rất mạnh, điều này có lợi cho chữa trị.”

Đây là tin mừng hiếm hoi Lãnh Nghê nghe được mấy ngày qua.” Ta đang nghĩ cách lên kinh tìm Hoa Minh Tôn, hẳn có tin tức trong thời gian tới. “

“ Vậy tốt quá, ta cũng tiến kinh chuẩn bị khảo thí, chúng ta đi cùng nhau, ta còn tiếp tục châm cứu dùng thuốc, nếu không e không duy trì được.”

“ Ta cũng đang có ý đó, đa tạ cô nương.”

Mấy ngày sau đó Lãnh Nghê tán gẫu với Đồng sư gia, hỏi tới khả năng gia đề thi năm nay, Đồng sư gia tuy thất bại trên đường khoa cử, nhưng ông đi thi bao năm, rất am hiểu, thao thao bất tuyệt nói nửa ngày trời. Lãnh Nghê dụng tâm ghi nhớ, sau đó đem thi từ ca phú liên quan mình còn nhớ được giao cho Hoa Vô Hương học thuộc, cái này gọi là tiền phạt tiền tới Tây Thiên, hi vọng nàng dựa vào đó mà toại nguyện.

Làm xong việc này, Lãnh Nghê tuy vẫn tới nha môn, nhưng y không làm được việc gì nữa, đứng ngồi không yên đợi hoàng đế triệu kiến.

Còn Trác Xảo Nương nhanh chóng suy yếu, mới đầu còn là lúc nhìn thấy lúc không, chỉ vài ngày, nàng hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

Trác Xảo Nương mỗi ngày đều nói cười với Lãnh Nghê, chẳng có chút thương cảm nào, đêm còn thủ thủ muốn cùng y ân ái. Lãnh Nghê chiều ý nàng, nhưng y phát hiện, đôi tay

nàng ôm mình yếu dần, thính lực suy giảm, nói chuyện ngày càng nhỏ.

Thời gian trôi qua từng ngày, thời tiết cuối thu vừa mưa vừa lạnh, trái tim Lãnh Nghệ cũng muốn đóng băng. Y muốn điên rồi, định từ chức, bắt chấp tất cả mang Xảo Nương tiến kinh tìm Hoa Minh Tôn thì thánh chỉ mong đợi đã lâu cũng tới.

Người truyền chỉ không ngờ là Vương Kế Ân, thái giám thiếp thân của Triệu Quang Nghĩa, vừa nghe truyền chỉ là hấn, Lãnh Nghệ biết chuyện thành rồi.

Chuẩn bị xong hương án, thay y phục, Lãnh Nghệ ra đại môn chờ đợi, vì y quá nóng ruột nên đi sớm, phải đợi rất lâu mới thấy một đội ngũ nhân mã, chiêng trống mở đường. Đi chính giữa đội ngũ là một chiếc kiệu, kiệu dung đưa tới thẳng trước cổng nhà Lãnh Nghệ.

Hai hàng đại đao thị vệ đứng sang hai bên, tay đặt cán đao, mặt nhìn thẳng. Rèm kiệu vén lên, Vương Kế Ân khuỷu tay nâng hộp gấm màu vàng, đi tới chính giữa khoảng sân trước đại môn Lãnh gia, hắng giọng:” Ba Châu thông phán Lãnh Nghệ lĩnh chỉ.”

Lãnh Nghệ ba lần tiếp chỉ rồi, thuận thực vén áo bào hành lễ quỳ xuống:” Thần Lãnh Nghệ tiếp chỉ.”

Toàn thể người Lãnh gia kích động quỳ theo, ai ngờ một ngày thánh chỉ tới nhà mình, bách tính xem náo nhiệt cũng đồng loạt quỳ xuống, với rất nhiều người chỉ một lần duy nhất may mắn chứng kiến cảnh này thôi, cả ngõ rộng rãi, im phăng phắc chỉ có tiếng gió thổi.

Vương Kế Ân mở hộp gấm dài, mở nắp, lấy ra quyền trục vàng hai tay trải ra, hắng giọng đọc một tràng dài du dương trầm bổng, nội dung gọn lại chỉ có vài chữ:” Ba Châu

thông phán Lãnh Nghê, nhiều lần lập công, trung nghĩa đáng khen, đặc thăng thôi quan phủ Khai Phong, sau khi nhận chiếu lập tức tiến kinh, không được chậm trễ, khâm thủ.”

Lãnh Nghê mừng quýnh, thành công rồi, những chuyện y làm bản thân cũng thấy hoang đường, vậy mà lại thành công. Vội vàng khấu đầu tạ ơn, nhận thánh chỉ mời Vương Kế Ân vào thư phòng.

Ông cụ Lãnh Trường Bi mừng phát khóc, tôn nhi lại được thăng chức rồi, hơn nữa lần này còn vào kinh, dưới chân thiên tử, vinh diệu cỡ này nằm mơ không thấy. Lãnh Phúc thì há mồm cười, cứ thể này mục tiêu cuộc đời hẳn là thành công tử nhà giàu ngày một gần. Chỉ có phu thê Trác Đại Hữu nửa mừng nửa lo, Lãnh Nghê quan chức càng lớn họ càng phải dựa vào Trác Xảo Nương mới có thể bám vào cái cây đại thụ này, mà Trác Xảo Nương gần đây có phần lạnh nhạt với phu thê họ.

Với đám Doãn Thứ mà nói, đây là chuyện mừng, nơi này trời cao hoàng đế xa, nguy cơ quá nhiều, tới kinh thành là địa bàn của họ rồi, xem kẻ nào đáng ngang nhiên lộng hành.

Trong đại sảnh, Đợi trà nước dâng lên, Vương Kế Ân không cho ai tới gần.

Không còn ai nữa, Vương Kế Ân tỏ ra thoải mái như ở nhà, cười tủm tỉm nói:” Hiền đệ, quan gia xem bức tranh đệ hiển lên, thực sự là yêu thích không rời tay, nhiều lần thốt lên, không ngờ đệ có bản lĩnh này. Quan gia vốn muốn gọi đệ vào cung nhậm chức, chuyên môn vẽ tranh, nhưng mà bản lĩnh phán án của đệ rất cao, thứ kia vẫn cần đệ tìm ra, nên quyết định đệ lên kinh làm thôi quan, kiêm cố hai đẳng đó. Đây là ân điển hiếm có.”

Chương 346: Nhiệm vụ ướ át. (2)

Lãnh Nghệ toát mồ hôi lạnh, Thành Lạc Tiệp nói trúng rồi, y quả thực xem chút nữa bị cho vào cung làm hoạn quan, không ngờ thứ bảo vật hại y bao lâu lại đỡ cho y một nạn.”
Đều nhờ đại ca nâng đỡ.”

“ Ha ha ha, huynh đệ trong nhà, có gì cần khách khí.”
Vương Kế Ân tất nhiên có động chân động tay vào, nếu không một ngày hoàng đế biết bao nhiêu tấu chương, làm sao tấu của Lãnh Nghệ dễ tới tay hoàng đế được:

“ Tiểu đệ còn có chuyện này cần đại ca giúp” Lãnh Nghệ tất nhiên không để mất thời gian, đem bệnh tình Trác Xảo Nương nói ra, đặc biệt nhấn mạnh ân oán Hoa gia, hỏi:”
Giờ đệ lo nhất Hoa Minh Tôn vì hận nhà Hoa Vô Hương, không chịu chữa trị, đại ca biết vị thái y Hoa Minh Tôn đó không?”

Vương Kế Ân mân mê cái cằm nhăn nhui:” Đây thực sự là vấn đề lớn đấy, lo lắng của đệ không phải không có lý, ta biết Hoa Minh Tôn, tính tình ông ta quái gở có tiếng, không nể mặt ai đâu, ngay vương gia mời ông ta xem bệnh, ông ta cũng dám từ chối mà không làm gì được. Y thuật của ông ta thực sự tới mức thần kỳ, quan gia bình thường cũng nhường ông ta ba phần. Ai mà muốn đắc tội với một đại phu biết đâu lúc nào đó có thể cứu mạng mình, phải không? Bệnh của đệ muội mà đã nghiêm trọng như vậy thì phải nghĩ cách vẹn toàn, đừng để ông ta từ chối rồi là không vấn hồi được nữa đâu.”

Lời này xác thực câu chuyện Hoa Vô Hương kể, lòng Lãnh Nghệ càng thêm nặng nề.” Đệ cũng nghĩ thế, không dám giấu diếm ca ca, chính vì bất đắc dĩ nên mới ra hạ sách này, mong được quan gia thưởng thức, để quan gia hạ chỉ sai ông ta chữa bệnh.”

“ Nếu vậy để ta lựa lúc tiến ngôn với quan gia, hẳn không quá khó.”

“ Vậy thì tốt quá, đa tạ đại ca! Chỉ không biết khi nào quan gia mới triệu kiến đệ?”

Vương Kế Ân cười ha hả:” Chuyện này đệ không cần lo, đệ nóng ruột, quan gia còn nóng ruột hơn. Nếu không đã chẳng có huyện ta đi ngày đi đêm, lập tức đón đệ tiến kinh.”

Lãnh Nghệ mời Vương Kế Ân ngồi đợi một chút, gọi đám Doãn Thử tới, lệnh lập tức an bài vào kinh, còn sai người thông báo cho Hoa Vô Hương chuẩn bị lên đường. Sau đó vội vàng chạy về phòng ngủ.

Trác Xảo Nương được Thảo Tuệ báo tin rồi, giờ nàng thậm chí chẳng thể ngồi, chỉ có thể nằm đó, Lãnh Nghệ vuốt ve gò má gầy gò của nàng phải ghé sát tai nói chuyện nàng mới nghe thấy được.

Lãnh Nghệ vỗ về nàng vài câu, sai Thảo Tuệ mau chuẩn bị lên đường trong một canh giờ, lại gọi cả nhà tới, giao hết chuyện kinh doanh ở Ba Châu cho họ, nhất là trao mọi quyền hành cho Lãnh Trường Bi kể cả bàn hay giữ, ông cụ tuổi cao nhưng tinh minh, có thể tin cậy.

Thời gian này Lãnh Nghệ đã cố ý bàn giao hết công việc của mình rồi, dù gì y cũng đã quyết lên kinh, nên chỉ còn đi gặp Liêu tri phủ bàn giao. Ông ta cảm thán liên hồi cho vận may của Lãnh Nghệ, đồng thời cũng tiếc lắm, đi đâu kiếm cấp dưới vừa chăm chỉ làm việc lại chẳng có dã tâm như thế.

Lãnh Nghệ lại khẩn cấp tới tửu điểm Hạnh Hoàng, chỉ là không may, Bạch Hồng có việc ra ngoài rồi, chỉ có thể thông qua thư gửi cho nàng thông báo tình hình.

Về tới nhà thì hành trang cũng thu dọn xong, xe ngựa sẵn sàng, bịn rịn chia người nhà lên đường.

Dọc đường đi ngày đi đêm, vừa có hộ vệ cung cấm, lại có hơn hai mươi cao thủ của Lãnh Nghệ đi cùng, kẻ nào dám tới sinh sự?

Cảnh sắc ngoài cửa sổ thay đổi liên hồi, lúc núi non dựng đứng, lúc thì rừng già bao phủ, nông thôn thanh bình, thành trì sầm uất ... Hết thấy đều không lọt vào mắt Lãnh Nghệ, ngày ngày nhìn Trác Xảo Nương mất đi sức sông, y chỉ hận sao không thể đi nhanh hơn, một ngày tới được kinh đô rồi.

Không biết có phải mang theo tâm trạng quá xấu đó mà khi tới phủ Khai Phong, Lãnh Nghệ có chút thất vọng không. Trong ấn tượng của y, đây phải là nơi phồn hoa cực độ, khắp nơi là công trình hoành tráng làm người ta nhìn rúng động chứ, thế nhưng nơi này chẳng hơn Ba Châu nhiều, thậm chí Ba Châu còn có thuyền bè không dứt xuyên qua thành, nơi này thì không.

Dù sao đó không phải điều Lãnh Nghệ bận tâm, phủ Khai Phong dù nát như cái chuồng lợn, tới được đây y cũng mừng lắm rồi.

Sau khi an bài chỗ ở, Vương Kế Ân lập tức dẫn Lãnh Nghệ tiến cung kiến giá, quả thật vị đó còn sốt ruột hơn y.

Hoàng cung rốt cuộc cứu vãn chút ấn tượng của Lãnh Nghệ, riêng tường thành thôi đã khiến y phải kinh ngạc, chỉ tiếc trong lòng y lúc này chỉ tính toán làm sao thuyết phục được hoàng đế.

Cho nên dù đi qua phòng ốc san sát, lối đi thanh thang, hành lang quanh co, qua tầng tầng canh phòng hay gặp cung nữ xinh đẹp, lòng chỉ có một tâm niệm duy nhất đó.

Rốt cuộc tới đại điện rồi, rốt cuộc gặp được hoàng đế trong truyền thuyết rồi, chỉ có điều vị hoàng đế này không giống bất kỳ hoàng đế nào mà y thấy trong phim ảnh. Ông ta cao to, béo nữa, không phải béo trắng như đám thương cổ mà béo đen vững vàng như tảng đá lớn, da ngăm đen, tướng mạo này mà cho thêm thanh đại đao nữa thì giống thổ phỉ cướp đường hơn hoàng đế.

Vị hoàng đế này như con gấu lớn vậy.

Ông ta chẳng mặc long bào, chẳng ngồi trên long y, mà ngồi khoanh chân trên cái giường, xung quanh chẳng có hoan quan cung nữ hầu hạ, cả đại điện chỉ có ba người họ. Lãnh Nghê hơi hoang mang nhìn Vương Kế Ân, không biết làm sao, đó thực sự là hoàng đế à?

Cũng may mấy người từng thấy hoàng đế chứ, ít hơn cả số người được nhận thánh chỉ kia, thế nên nhiều người lần đầu gặp hoàng đế gây đủ trò cười cũng không có gì lạ, Vương Kế Ân nhỏ giọng nhắc:” Lãnh đại nhân, mau mau quỳ kiến giá.”

Lãnh Nghê bấy giờ dám khẳng định hoàng đế thật rồi, vội vàng khấu đầu hô:” Thần Lãnh Nghê phụng chỉ tiến kinh, khấu kiến quan gia, chúc quan gia vạn thọ vô cương!”

Triệu Quang Nghĩa trông tướng mạo thô bạo nhưng giọng nói hiền hòa:” Ái khanh bình thân.”

“ Tạ quan gia!” Lãnh Nghê đứng dậy cúi đầu chờ đợi:

“ Trẫm rất thích bức họa ái khanh hiến lên, không ngờ trên đời này lại có thứ kỳ xảo thần kỳ như thế, không khác gì đem nguyên người thật đặt vào trang giấy vậy. Thế nên lần này

trăm triệu người tiến kinh, không phải chỉ để người thể hiện tài hoa phá án ở kinh thành, còn để vẽ tranh cho trăm nữa.”

“ Thần tuân chỉ, chỉ là bức tranh như thế, khó mà vẽ ra được nữa.”

“ Vì sao?” Triệu Quang Nghĩa sửng sốt, ông ta gấp gấp triệu Lãnh Nghệ lên kinh chính là vì điều này mà thôi:

Chương 347: Nhiệm vụ ướn át. (3)

“Thần hao phí mất bảy năm vẽ lên bức tranh đó, tỉ mỉ tới từng sợi tóc, còn là linh cảm đột phát mà ra, mang tinh hoa đã dồn vào đó, tới từng sợi tóc vẽ rất kỳ công, chỉ sợ cả đời này khó mà vẽ được bức thứ hai kích cỡ lớn như vậy nữa.” Lãnh Nghệ đã có chuẩn bị trước rồi, nếu không ông ta yêu cầu bức vẽ như vậy nữa thì y chỉ có chết.” Có điều nếu bức vẽ nhỏ hơn thì thần làm được, chỉ có điều kỹ thuật này cực kỳ tốn thời gian, lại chỉ có thể vẽ trên thứ công cụ đặc biệt chuyên dụng, đây là tính cực hạn của nó.”

Đây là điều bình thường, tựa như một người làm ra bài thơ tuyệt tác, không có nghĩa có thể tiếp tục làm bài thơ thứ hai, thứ ba hay như vậy. Bức tranh của Lãnh Nghệ có thể nói là tuyệt tác nhân gian, đúng như y nói, tỉ mỉ tới từng sợi tóc, như thể tốn thời gian cũng là hiểu được, Triệu Quang Nghĩa lại hỏi:” Vậy có giống thật như bức tranh kia không?”

“Giống hết ả, rất thật, không khác gì người thật.” Lãnh Nghệ gật mạnh đầu đảm bảo:

“Tốt tốt, vậy vẽ cái nhỏ trước vẽ cái lớn sau. Giờ ngươi vẽ một cái nhỏ cho trẫm xem đã.” Triệu Quang Nghĩa phẩn chấn ra lệnh Vương Kế Ân:” Ngươi đem chuyện cần biết nói cho Lãnh ái khanh đi.”

Nói xong rời giường đi vào hậu đường.

Thế là mình gặp hoàng đế rồi, tới lúc Triệu Quang Nghĩa rời đi, Lãnh Nghệ còn không dám tin.

Vương Kế Ân đi tới nói thật nhỏ, dù xung quanh không hề có ai, hẳn không dùng cách xưng hô thân mật của hai người, cho thấy hẳn rất cẩn thận.” Quan gia rất tín nhiệm đại nhân, lát nữa quan gia sung hạnh một nữ tử, cần đại nhân về lại. Có điều chuyện này tuyệt đối phải bảo mật, hiểu chưa?”

Lãnh Nghê khom người.” Ti chúc tuyệt đối không tiết lộ cho bất kỳ ai nửa câu, dù là người thân nhất.”

“Ừm, Lãnh đại nhân là người tinh minh, không cần cha gia nhiều lời, nữ tử này vốn là hoàng hậu của Nam Đường quốc chủ Lý Dục. Ngài nhất định phải vẽ cho tốt, làm quan gia vui, bệnh tình của nương tử ngài sẽ không thành vấn đề.” Vương Kế Ân thực ra đã dặn dò y rất nhiều trên đường, theo hẳn quan sát, Lãnh Nghê có thể tin tưởng. Trước khi rời kinh hẳn nhận khẩu dụ rồi, nếu thấy chưa tin được thì không dẫn y tiến cung mà để y làm quan một thời gian rồi tính, nếu đã dẫn vào cung là tin được:

Bởi thế Triệu Quang Nghĩa mới dễ dãi như thế, thực ra y không biết bị bao người ngầm quan sát rồi.

Tiếp đó Lãnh Nghê theo Vương Kế Ân rời đại điện, đi qua cánh cửa hình bán nguyệt, dẫn tới hoa viên, y đi trên con đường có mái che chạy ngang qua, bên trái còn có một hồ sen, giữa hồ có một tòa lục giác đình, nối với bờ bằng một chiếc cầu nhỏ. Bên phải là bãi cỏ rộng, giả sơn, kỳ hoa dị thảo. Thi thoảng có tiên hạc đi qua, chúng rất bạo dạn không hề sợ người.

Đi rất lâu, đi theo con đường lát đá trắng, tới một giả sơn hùng tráng tựa như vách núi thật, có cả cây tùng lâu năm mọc trên ... Tiếp đó nghe thấy tiếng nữ nhân rên rỉ xen lẫn sung sướng và thống khổ, lòng giật mình, chẳng lẽ sau giả sơn này Triệu Quang Nghĩa đang sung hạnh Tiểu Chu hậu?

Vương Kế Ân chỉ hốc trên giả sơn.” Ngài chui vào đây đi tới, không được để ai thấy, ở trong đó vẽ tranh.”

Lãnh Nghệ hồi hộp cúi đầu chui vào sơn động, bên trong khá chật hẹp, chỉ đủ một người chui qua, đi một lúc thấy rộng hơn, không ngờ lại là gian phong đá, lại còn đặt bàn ghế, phía trước bàn có lỗ thùng bằng nắm đấm.

Nín thở nhìn qua lỗ nhỏ đó, chỉ thấy trên bãi cỏ thân hình béo phì to lớn như đại tinh tinh của Triệu Quang Nghĩa đang đề hì hục trên người một nữ nhân trắng trẻo, tạo thành khung cảnh rất khó tả.

Nữ nhân đó quả thực là quốc sắc thiên hương, da thịt trắng như phấn, đôi chân thon dài mà săn chắc, cặp đùi tròn mướt đến mê ly, cặp ngọc nhũ tròn mẩy mà cao vút. Đặc biệt là tiếng rên rỉ của nàng khiến nam nhân sôi sục, đây hẳn là loại kỹ năng, không thể nào là tiếng rên tự nhiên được.

Làm Lãnh Nghệ ngạc nhiên nhất là nữ tử đó vô cùng phối hợp, đôi tay ngọc thon dài vuốt ve tấm lưng béo tốt của ông ta, phát ra tiếng kêu dài sướng khoái mời gọi kích thích.

Đây là Tiểu Chu hậu sao?

Không đúng, theo truyền thuyết, Triệu Quang Nghĩa mỗi lần đều phải cưỡng bức nàng mới đạt được mục đích, Tiểu Chu hậu xong việc trở về bên cạnh Lý Dục thì trút giận lên trượng phu mình, hết khóc lại chửi mắng. Lý Dục vì không bảo vệ được thê tử mà muôn phần đau khổ. Nhưng nữ tử trước mắt này lại vô cùng “chuyên nghiệp”, nếu chỉ nghe tiếng rên rỉ kia thì có vẻ như nàng còn sung sướng hơn cả Triệu Quang Nghĩa.

Cơ mà Vương Kế Ân nói rồi, nữ tử này là hoàng hậu của Lý Dục, nói cách khác là Tiểu Chu hậu, thế màn này giải thích ra sao?

Chẳng lẽ sau khi bị Triệu Quang Nghĩa cưỡng bức, Tiểu Chu hậu vì tương lai và tính mạng của mình, cho nên vì lấy lòng hoàng đế, nên phối hợp như vậy?

Chẳng lẽ đây mới là sự thực lịch sử?

Lãnh Nghệ không rõ, cũng không có thời gian suy nghĩ, thậm chí cảnh tượng nóng bỏng kia cũng chẳng khiến y có mấy kích thích, lấy trong lòng ra công cụ vẽ tranh của mình, một cái di động có thể sạc bằng pin năng lượng mặt trời.

Đây là chiếc di động Lãnh Nghệ hay mang trên người khi đi phá án, vì thường xuyên ra ngoài, có khi xuống vùng sâu, không phải lúc nào cũng có thể sạc pin, nên y mang theo di động có khả năng sạc bằng pin mặt trời này.

Đây chắc chắn là chuyện hoang đường nhất trên đời.

Đương nhiên, di động ở thời cổ đại không khác gì viên gạch nên từ khi tới Đại Tổng, y chưa từng dùng, thi thoảng lấy ra cho nó sạc, bật lên rồi tắt đi thôi, ai mà ngờ tính năng chụp ảnh của nó giờ lại thành thứ cứu mạng người.

Lãnh Nghệ xuyên qua lỗ hồng chụp thử mấy bức ảnh, tự mình xem, góc độ không tệ, rất rõ, phòng đại lên còn thấy rõ từng giọt mồ hôi trên gương mặt hưng phấn của Tiểu Chu hậu.

Vốn còn áy náy với Tiểu Chu hậu, vì lợi dụng bi kịch của nàng đạt được mục đích của mình, nhưng giờ nhìn Tiểu Chu hậu nhiệt tình như lửa, lòng bình thường trở lại.

Chương 348: Một vụ giao dịch. (1)

Lúc này trên bãi cỏ, Tiểu Chu hậu đã đạt tới một lần cao trào, hét lên một tràng cao vút. Vậy mà Triệu Quang Nghĩa vẫn mạnh mẽ như cũ, xoay người nàng lại, để nàng cong lưng nhào người lên thân cây, mông nhỏ vênh lên, vùng đất riêng tư hoàn toàn lộ ra ngoài. Triệu Quang Nghĩa đứng sau lưng giữ chặt eo nàng mà xung kích kích.

Tư thế từ phía sau này luôn là kiểu nam nhân thích thú, Lãnh Nghê cũng không ngoại lệ, bởi vì tư thế đó có thể tạo nên một cảm giác chinh phục mãnh liệt. Thấy cảnh xuân cung sống này, người y nóng râm ran, miệng khô cổ khát.

Cả quá trình Lãnh Nghê ghi cả lại, y lúc này như thám tử tư được người ta thuê theo dõi trượng phu vụng trộm với tiểu tam. Có điều nói đi phải nói lại, Tiểu Chu hậu thực sự quá xinh đẹp, hơn nữa còn được dạy thuật phòng the, kỹ năng thuần thực, không thua kém các cô gái trong phim JAV, mà Triệu Quang Nghĩa càng hùng dũng tới đáng kinh ngạc. Hai người họ liên tục thay đổi tư thế, xem phim màn hình lớn cũng không đã như vậy.

Nghĩ tới đó Lãnh Nghê tát bản thân, sao mình đọa lạc quá thế này?

Cuối cùng cũng kết thúc rồi, Triệu Quang Nghĩa buông Tiểu Chu hậu ra ngửa mặt thở dốc, Tiểu Chu hậu thì như đồng bunn nhào ngã xuống đất, nàng vẫn cố bò dậy, dùng khăn tay lau người cho Triệu Quang Nghĩa, giúp ông ta mặc y phục rồi mình tự mặc váy áo rời đi.

Lãnh Nghệ toát hết mồ hôi, định ra ngoài, rồi nghĩ, không thể để người ta thấy quá dễ dàng, vậy thì mất giá quá.

Triệu Quang Nghĩa từ sau giả sơn đi ra, tới lương đình, nói với Vương Kế Ân đã chuẩn bị sẵn trà nước chờ đợi:” Sao rồi?”

“Lãnh đại nhân vẫn ở trong đó ạ, hay nô tài đi gọi.”

“Không, không, kỹ thuật vẽ này nhìn là biết không dễ dàng, phải tập trung cao độ mới làm ra bức tranh chân thực đến thế, không cần làm phiền y.”

Thế là Lãnh Nghệ bạo gan khiến Triệu Quang Nghĩa đợi đúng nửa canh giờ.

Nhưng kết quả rất xứng công chờ đợi, bức tranh tuy nhỏ nhưng vô cùng rõ nét, Triệu Quang Nghĩa xem mà thôi mà đã hưng phấn rồi, bức tranh rất đẹp. Thực sự là bức tranh đẹp, nó thể hiện trọn vẹn hùng uy của ông ta, khi đó ông ta đứng thẳng, Tiểu Chu Hậu hai tay bám vào thân cây, lưng uốn cong, mặt hơi quay phía sau nhìn ông ta với vẻ sững khoái mê li

Tiếc cũng là tiếc ở chỗ này, trên mặt nàng không có vẻ thống khổ như lần đầu, khiến người ta không có cảm giác chinh phục. Khi đó còn chưa biết Lãnh Nghệ có bản lĩnh này, nhưng giờ có thể khiến hoàng hậu của một quốc quân rên rỉ quằn quại dưới thân mình cũng đủ hưng phấn rồi. Đặc biệt tài nghệ “vẽ tranh” của Lãnh Nghệ thật hơn mắt nhìn.

Tuy “bức tranh” nay trông rất khác với loại tranh ông ta hay xem, nó to nặng, tranh thì nhỏ mà cái khung thì lớn, phức tạp, ông ta nhìn mãi cũng không hiểu thứ này, thực sự chưa từng thấy. Đó là vì Lãnh Nghệ có tính toán rồi, y sai người dùng gỗ để tạo ra một cái ốp lưng cho chiếc di động của y, thêm vào một vài cơ quan nhỏ vô dụng, làm cảnh là chính.

Vì thế nó chính xác là cái smartphone màn hình lớn cùng với chiếc ốp điện thoại gỗ kỳ dị.

Lãnh Nghệ nhìn Triệu Quang Nghĩa lật đi lật lại cái điện thoại của mình mà tim vọt lên tới cổ, nhưng mảy mảy thực sự quá lo rồi, ở thời đại đó ai có thể liên tưởng tới thứ khác ngoài bức tranh được chứ?

Triệu Quang Nghĩa cực kỳ hài lòng về bức tranh, liên tục kêu thần kỳ:” Làm tốt, thứ này trầm thu rồi.”

Lãnh Nghệ vội nói:” Quan gia, đây là công cụ vẽ tranh của thần, mất nhiều năm mới làm ra được, nếu thiếu nó, sau này không thể vẽ được nữa.”

“ Hả? Nếu trầm muốn xem lại thì sao?” Triệu Quang Nghĩa hơi cau mày, thứ này quá kỳ quái, ông ta chưa hiểu:

“ Nếu thần vẽ bức tranh này trên khổ lớn sẽ mất nhiều năm, song thần đã nghĩ một cách nhanh hơn, xin quan gia kiếm một cao thủ thêu thùa, chiếu theo bức tranh này thêu lại.” Lãnh Nghệ có chuẩn bị trước, y từng xem nghệ thuật thêu thùa, ấn tượng rất mạnh việc người ta có thể dùng kim thêu ra bức tranh sống động như ảnh chụp, hoàn toàn có thể phục hồi nguyên dạng một bức tranh.

Khi ở Ba Châu, Lãnh Nghệ đi dạo thấy nhiều tác phẩm thêu có độ tinh xảo cực cao, trong hoàng cung hẳn còn có tú nương giỏi nhất. Nếu đem so kỹ thuật in ấn thời đại này thì ăn đứt.

Triệu Quang Nghĩa ngần ngừ:” Làm vậy có được không?”

Lãnh Nghệ thật thà đáp:” Chuyện này thần mới nghĩ trong đầu chứ, chưa từng thử qua, nhưng có thể chỉ dẫn họ thêu thử.”

“ Được Kế Ân, người tới an bài, phải nhanh.” Triệu Quang Nghĩa xem đi xem lại bức tranh kia rồi mới lưu luyến trả Lãnh

Nghệ:” Người chỉ có thể vẽ một bức thôi à?”

Thực ra Lãnh Nghệ “vẽ” gần 100 bức rồi, chọn cái đẹp nhất cho ông ta xem thôi, khẳng định:” Vâng, mỗi lần thần chỉ có thể vẽ đúng một tranh, hơn nữa phải tập trung toàn tinh lực mới làm ra được, mỗi bức tranh đều là duy nhất.”

Triệu Quang Nghĩ hài lòng:” Bản lĩnh này của người thực sự là rất phi thường, nói đi, người muốn thưởng gì, trăm thỏa mãn người.”

Lãnh Nghệ quỳ xuống bái lạy:” Thần có một chuyện khó, luôn vương bận trong lòng.”

“Ồ, nói xem nào.”

“Vâng ạ, thê tử của thần mắc thứ bệnh quái lạ, toàn thân tê liệt, ngũ giác mất linh, hiện nàng đã thành phế nhân, không còn sống được bao lâu. Được cao nhân chỉ điểm, nói chỉ có ngự y Hoa Minh Tôn dùng châm pháp đặc biệt mới có thể cứu mạng. Cho nên”

Triệu Quang Nghĩ hứng thú nhìn y:” Cho nên người lộ bản lĩnh hội họa này, mong được trăm chú ý, để lệnh ngự y cứu thê tử người ... Dụng tâm khó nhọc thật.”

Lãnh Nghệ nghe ra được chút bất mãn trong đó, sợ hãi dập đầu:” Thần có chút lòng riêng, không phải có ý tính kể quan gia, vì quái bệnh thê tử, sợ ngự y không chịu chữa, trong lúc hoảng hốt mới làm vậy ... Xin quan gia thứ tội.”

Triệu Quang Nghĩ vốn không vui nhưng nghe y nói tha thiết như vậy thì bình thường lại:” Người vì yêu thương thê tử mà nóng lòng, trăm không truy cứu nữa. Người là trọng thần của trăm, ái thê bệnh nguy, ngự y của trăm trị được, đương nhiên phải đi, đâu cần tốn công vậy ...”

Lãnh Nghệ liên tục thỉnh tội, rất sợ chuyện tới đây rồi lại hỏng, toàn thân run lên.

Chương 349: Một vụ giao dịch. (2)

Triệu Quang Nghĩa nhìn Lãnh Nghê quỳ rạp xuống đất, người run từng chập thì thở dài.” Thôi được, người hao phí tâm tư như vậy, bệnh của thể tử người nhất định không tầm thường, không thể xem nhẹ, đưa nàng tới thái y cục, trầm tư mình bảo Hoa thần y nhất định chưa được bệnh cho ái thể của người.”

“ Đa tạ quan gia, đa tạ quan gia.” Lãnh Nghê nhất thời kích động nước mắt trào ra, dập đầu liên hồi:

“ Đừng nhiều lời nữa, mau đưa nương tử người tới Thái y cục đi.” Triệu Quang Nghĩa phát tay.” Kế Ân, Lãnh ái khanh mới tới kinh chưa thông thuộc, người giúp một tay.”

Vương Kế Ân tuân lệnh dẫn Lãnh Nghê rời hoàng thành, đám Thành Lạc Tiếp vẫn đợi ngoài cổng hay tin mừng lắm, đi về khách sạn.

Trải qua nhiều ngày bôn ba, Trác Xảo Nương yếu lắm rồi, nằm trên giường thêm thiếp, Hoa Vô Hương và Thảo Tuệ ở bên túc trực ở bên không rời.

Không có Lãnh Trường Bi ở đây, Hoa Vô Hương giờ không cần đeo mặt nạ nữa, thấy Lãnh Nghê về hỏi ngay:” Đại lão gia, chuyện sao rồi?

“ Quan gia bảo ta lập tức đưa Xảo Nương vào thái y cục chữa trị, quan gia tự hạ lệnh cho Hoa Minh Tôn.” Lãnh Nghê tự mình bế Trác Xảo Nương lên, xe ngựa đã đợi sẵn rồi:

“ Tuy hoàng đế lệnh Hoa Minh Tôn chữa, nhưng nếu ông ta biết ta đã nhúng tay vào, tính quái dị của ông ta phát tác gây khó dễ thì làm thế này ...” Hoa Vô Hương chưa yên tâm, ghé tai Lãnh Nghê thì thầm:

Lãnh Nghê tròn mắt nhìn nàng không nói lên lời.

Hoa Vô Hương cười khanh khách:” Chiêu này tuy ác, nhưng hết cách rồi, ông ấy mà biết ta dạy ngài thế nào cũng lột da ta.”

Lãnh Nghê cảm kích vài thật sâu.

Xe lập tức lên đường, có Vương Kế Ân dẫn đường, đương nhiên thuận lợi tới thẳng Thái y cục. Nơi này cũng chẳng khác nhiều chỗ khác ở hoàng cung, thực ra Lãnh Nghê tuy chưa đi hết nhưng thấy hoàng cung trừ hậu hoa viên nơi nào cũng náná nơi nào. Một bức tường bao, một cái sân rồi một căn nhà, thế là hết. Vì đề phòng thích khách cùng hỏa hoạn nên cây cối bị chặt sạch sẽ rồi, bốn bề trống trải, tẻ nhạt.

Khác mỗi chỗ nơi này thoang thoảng vị thuốc.

Hoa Minh Tôn đợi sẵn ngoài, người này tuổi chừng hơn năm mươi, thân hình cao gầy, lưng thẳng, trên miệng để một hàng ria mỏng, mặt phong sương lão luyện, gò má cao cứng đờ, đôi mắt khi nhìn người ta thì nheo lại thành đường chỉ hẹp trông rất đáng sợ, mặt như đúc bằng sắt, vừa gặp đã biết là người không thân thiện gì.

Ông ta chỉ liếc nhìn Lãnh Nghê một cái, không để ý tới y hành lễ, nói gọn hai chữ:” Bế vào.”

Lãnh Nghê bế Trác Xảo Nương vào phòng, Triệu Quang Nghĩa ngồi bên trong, không ngờ ông ta nói là làm, không chỉ gọi Hoa Minh Tôn tới mà còn tự mình tới đây. Sự nhiệt tâm này vô cùng hiếm có, bất kể trên lịch sử miêu tả ông ta ra sao, lúc này Lãnh Nghê thực lòng thấy nợ ông ta một ân tình lớn.

Hoa Minh Tôn không hỏi bệnh tình, mà chỉ vê râu chân mạch, ngón tay gầy kho như que củi đặt lên huyết nhân nghênh trên yết hầu Trác Xảo Nương chứ không phải là cổ tay, quái dị cực kỳ.

Ông ta chân mạch một chén trà mới quay sang phía Triệu Quang Nghĩa.” Quan gia, bệnh nhân này có người từng trị qua, còn là tử địch của thần, thần không chữa.”

Quả nhiên điều sợ nhất xảy ra, Lãnh Nghê vội nói:” Thần y, ta về sau mới biết điều này, đêm đó ta tưởng nương tử mình chết rồi, bẻ nạng đi lang thang trên phố, không ngờ gặp được Hoa bà bà và Hoa cô nương, nếu không nhờ họ thì nạng đã chết. Nhưng Hoa cô nương cũng không chữa được, nên ...”

“Người không cần nói nữa, ta không chữa đâu.”

Hoa Minh Tôn không đeo mặt nạ nhưng mặt ông ta trơ ra như xác chết, chấp tay với Triệu Quang Nghĩa.” Xin quan gia không làm khó thần.”

Triệu Quang Nghĩa biết tính quái dị của ông ta, cau mày, nếu hạ chỉ ép Hoa Minh Tôn, người ta chết không nghe, vậy thì vừa tổn hại uy danh của mình, phải giết một thần y vì kháng chỉ mà tính mạng của thê tử Lãnh Nghê vẫn không cứu được hay sao?

Trên giường bệnh Trác Xảo Nương cười thảm gọi nhỏ:” Quan nhân.”

Lãnh Nghê vội tới gần:” Ta đây.”

“Đừng làm khó thần y, chúng ta về thôi, thiếp chết bên cạnh quan nhân cũng thỏa mãn rồi.”

Ai dè Hoa Minh Tôn cười khẩy:”Đừng làm ra vẻ đáng thương ở đây, bệnh nhân đáng thương gấp người trăm lần lão phu cũng thấy rồi, không chữa là không chữa.”

Câu này nhen lên lửa giận trong lòng Lãnh Nghê, từ từ đứng thẳng lên, y vốn không định làm thế này, giờ không còn cách nào khác, lãnh đạm nói:” Thần y, có thể quá bộ nói chuyện không?”

“ Ta không muốn nghe! Cáo từ.” Hoa Minh Tôn phát tay định bỏ đi luôn:

Lãnh Nghê đưa tay chặn ông ta lại, nói nhỏ:” Liên quan tới Tiểu Chu hậu, ông cũng không muốn nghe à?”

Cái mặt trơ như sắt của Hoa Minh Tôn thoáng co giật như bị ong đốt:” Người có ý gì?”

Lãnh Nghê xoay người chấp tay với Triệu Quang Nghĩa:” Quan gia, thần muốn nói chuyện riêng với Hoa thần y, được không ạ.”

“ Đi đi, chuyện này khanh trông cậy vào bản thân thôi đó.” Triệu Quang Nghĩa phát tay, nếu Lãnh Nghê tự thuyết phục được là tốt nhất:

Lãnh Nghê đi thẳng ra giữa sân, nơi này bốn bề thông thoáng, không phải lo có người nghe trộm, cũng may Hoa Vô Hương dạy mình chiêu này, nếu không đã hỏng việc rồi, lão già này thật quái dị.

Hoa Minh Tôn đuổi theo đúng cách y hai bước, chấp tay sau lưng hỏi:” Vừa rồi người nói thế là ý gì?”

Lãnh Nghê không đáp, lấy di động ra, mở ảnh Tiểu Chu Hậu, phóng lớn phần đầu và lưng trần của nàng, tuy không có Triệu Quang Nghĩa nhưng từ tư thế và nét mặt nàng ai cũng có thể hiểu chuyện gì xảy ra.

“ Người ... Người Đây là tranh người vẽ sao?” Hoa Minh Tôn vừa xem một cái đã không khác gì bị sét đánh, nhưng hoàn toàn không phải vì bức tranh thần kỳ mà vì người trong tranh:

Lãnh Nghệ chỉ cho ông ta nhìn thoáng qua rồi thu ngay đi động lại.” Ta biết, ông đồng ý vào kinh làm ngự y chỉ vì Trịnh Quốc phu nhân, chính là Tiểu Chu hậu phải không?”

Hoa Minh Tôn nghiêng răng rít như rắn độc:” Ngươi, ngươi sao ngươi biết?”

Chương 350: Một vụ giao dịch. (3)

Phụ thân Hoa Vô Hương vốn là ngự y của nước Nam Đường, sau hoàng hậu Lý Dục khi đó là Chu Nga Hoàng tức Đại Chu hậu, tỷ tỷ của Tiểu Chu hậu bệnh nặng, Lý Dục gọi cha Hoa Vô Hương vào chữa. Lúc đó bệnh tình Đại Chu hậu rất nặng, cha Hoa Vô Hương không chữa được nên viết thư cho đệ đệ mình có thuật cao hơn rất nhiều.

Hoa Minh Tôn vào cung khám bệnh gặp được Tiểu Chu hậu ở bên tỷ tỷ, khi đó nàng còn nhỏ mới mười bốn mười lăm nhưng xinh đẹp hơn người lại hoạt bát đáng yêu, ông ta nhất kiến chung tình. Ông ta thỉnh cầu ca ca mình giúp cầu hôn, nói nếu gả Tiểu Chu hậu cho ông ta thì ông ta cứu Đại Chu hậu.

Cha Hoa Vô Hương vô cùng phẫn nộ, mắng đệ đệ không có y đức, không chấp nhận chuyện này, Hoa Minh Tôn tính tình quái dị, nổi giận không chữa nữa. Sau đó Đại Chu hậu chết, Tiểu Chu hậu tiến cung thành hoàng hậu thay tỷ tỷ. Hoa Minh Tôn cho rằng mình lỡ duyên phận với Tiểu Chu hậu tại ca ca, vì thế ông hận ca ca, hai huynh đệ trở mặt thành thù.

Kiến nghị của Hoa Vô Hương với Lãnh Nghê là lấy tính mạng Tiểu Chu Hậu uy hiếp, nếu Hoa Minh Tôn không chữa cho Trác Xảo Nương sẽ giết Tiểu Chu hậu. Lãnh Nghê không dùng cách này mà dùng chiêu khác.

Chỉ gặp Hoa Minh Tôn vài phút ngắn ngủi Lãnh Nghê đã nhìn ra một bí mật, người này tính tình quái dị tới cực điểm, không tôn trọng hoàng đế, có gì tới đây làm ngự y nghe lệnh người ta? Kết hợp với câu chuyện của Hoa Vô Hương, y đoán

ra rồi, ông ta nhất định tới giờ vẫn còn tương tư Tiểu Chu hậu nên mới vào cung.

Lãnh Nghệ cười gằn:” Ông không cần biết, chỉ cần ông chữa bệnh cho nương tử ta, ta cho ông một bức tranh của nàng Bức tranh vô cùng thật.”

Hoa Minh Tôn mũi thở mạnh, bức tranh kia ông ta chỉ thoáng nhìn đã muốn có, nhưng cứu người thì ông ta không muốn.” Trừ cứu thể tử người ra, người muốn gì cũng được.”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Trừ thể tử ta ra, ta không hứng thú với cái gì hết.”

Hoa Minh Tôn ra giá:” Một trạch viện, hai nữ tử tuyệt sắc, thế nào?”

Lãnh Nghệ lạnh lùng:” Thần y, ông nên biết, quan gia rất thích Tiểu Chu hậu, ông muốn cưới nàng là hi vọng xa vời, đừng nói cưới, ông mãi mãi chỉ có thể nhìn nàng từ xa, ta chính là hi vọng duy nhất của ông. Y thuật của ông là thiên hạ đệ nhất, hội họa của ta cũng là thiên hạ đệ nhất, ông không tìm được ai làm được như ta.”

Nói tới đó đầu ghé sát tai Hoa Minh Tôn, đến nước này y bất chấp rồi, để cứu Trác Xảo Nương, Lãnh Nghệ dám bán linh hồn cho quỷ dữ, chuyện thô bỉ gì y cũng làm:” Thậm chí ta có thể vẽ tranh khóa thân hoàn toàn của nàng, thế nào?”

Hoa Minh Tôn trải qua chấn động ban đầu dẫn khôi phục gương mặt sắt đá của mình:” Người mà làm được sao?”

Lãnh Nghệ không đáp, lấy di động ra, với người này, y ít cổ kị hơn với Triệu Quang Nghĩa, nên mở bức ảnh Tiểu Chu hậu sau khi ân ái cùng Triệu Quang Nghĩa đứng dậy chuẩn bị mặc y phục, toàn thân không một mảnh vải, khiến người ta phun máu:” Tự xem đi!”

Hoa Minh Tôn nhìn một cái mắt muốn lòi hẳn ra ngoài, tim đập thình thịch, râu cũng run rẩy, suýt phun máu mũi mà chết, cả đời ông ta bao giờ gặp chuyện nào kích thích như vậy đâu.

Trong bức tranh Tiểu Chu hậu bờ vai thon gọn mịn màng, bầu ngực đầy đặn rung rinh, eo thon không đầy một vòng ôm, cặp đùi trắng nõn thon dài thẳng tắp được khép chặt lại không để lộ ra khe hở nào ở giữa kia, còn cả chiếc gót ngọc đề kia nữa ... nhất đôi mắt lập lờ xuân ý vô cùng mời gọi. Ngay cả trong giấc mộng xuân của Hoa Minh Tôn cũng không thể thấy nàng rõ ràng như thế, chẳng khác gì người thật đang ở trước mặt, Ông ta khô cả miệng:” Làm, làm ... Cái, này này ... Sao người vẽ được?”

“ Ông không cần biết, chỉ biết rằng đây chính là nàng đấy.” Lãnh Nghệ hát đầu về phía Triệu Quang Nghĩa đầy hàm ý:

Hoa Minh Tôn lòng ảm đạm, ông ta biết hoàng đế thêm khát Tiêu Chu hậu đã lâu, gần đây giữ nàng lại trong cung, không nói cũng biết chuyện gì xảy ra.

Ông ta si mê Tiêu Chu hậu nhiều năm không đổi, nhưng nàng trước là hoàng hậu, vốn không thể với tới, giờ còn thuộc về một hoàng đế cường đại hơn bội phần, kiếp này không hi vọng gì. Nếu có một bức tranh của nàng, hơn nữa lại là bức tranh như thật thế này, cũng an ủi phần nào rồi.

Mặt già của Hoa Minh Tôn đầy buồn bã rồi lại căm tức, cuối cùng dậm chân nói:” Được, ta trị bệnh cho thê tử ngươi, ngươi vẽ cho ta một bức tranh của nàng. Nhưng bệnh của thê tử ngươi cần chữa 13 ngày, phải uống 13 bát máu của ta, chỉ một bức tranh thì lỗ quá.”

Lãnh Nghệ vừa mừng lại vừa bức, lão già này đúng là bệnh mà, đi mặc cả chuyện này, y cũng hồ thẹn với bản thân, song vẫn làm ra vẻ cứng rắn mặc cả:” Hai bức một mặc y phục, một không!”

“Được, nhưng phải chính là nàng, đến một sợi tóc cũng không được khác.” Hoa Minh Tôn yêu cầu:

“Cái này ông yên tâm.” Lãnh Nghệ đảm bảo:” Nhưng ta phải nói thật với ông, ta phải vẽ trên thứ này mới thật được, thế nên không thể giao cho ông, chỉ có thể tìm người đáng tin, kỹ nghệ cao siêu thuê lại.”

Hoa Minh Tôn cau mày:” Nếu người thuê nói chuyện này ra ngoài thì sao?”

“Dễ thôi, chia làm hai phần, người thuê phần đầu, người thuê phần thân, không ai đoán ra được.”

“Hay lắm, ta lập tức đi tìm tú nương.”

Lãnh Nghệ kéo ông ta lại:” Không, ông nên chữa bệnh cho nương tử của ta trước.”

Hoa Minh Tôn nhớ ra, suýt nữa quên chuyện chữa bệnh rồi, cảnh cáo:” Ta phải nói cho rõ ràng, đây là giao dịch của ta và ngươi. Ngươi về nói với nha đầu Hoa Vô Hương, đừng tưởng ta đã tha thứ cho nhà nó, cả đời này ta không tha thứ đâu.”

Lãnh Nghệ không muốn tốn thời gian với ông ta:” Được, đi thôi.”

Đi được vài bước Hoa Minh Tôn nói:” Này, cho ta xem lại một chút được không?”

Lãnh Nghệ câm nín, nói chuyện với lão già này đúng là thách thức giới hạn nhân phẩm của người ta mà.

Chương 351: Một vụ giao dịch. (4)

Khi hai người Lãnh Nghệ và Hoa Minh Tôn quay trở lại phòng, Triệu Quang Nghĩa đang nói chuyện với Trác Xảo Nương ngẩng đầu lên, thấy thần sắc Hoa Minh Tôn bình thường, không có vẻ gì là tức giận, mỉm cười hỏi:” Thế nào rồi?”

Hoa Minh Tôn chấp tay đáp:” Thần và y làm một vụ giao dịch, thần đồng ý chữa bệnh cho nương tử y.”

Lãnh Nghệ ngõ ngàng suýt vấp ngã, lão này đúng là thẳng thắn thật đấy, sao không tiện thể nói luôn giao dịch gì đi.

Triệu Quang Nghĩa nghe ông ta vì giao dịch mới chữa bệnh chứ không phải thể diện của hoàng đế thì có chút khó chịu, nếu chẳng phải biết tính ông ta rồi, có khi nổi giận thành sinh bệnh:” Được, được, mau chữa đi.”

Hoa Minh Tôn lại nói:” Thần chữa bệnh phải dùng dao, mong quan gia ân chuẩn.”

Tuy Triệu Quang Nghĩa là hoàng đế trên lưng ngựa, chinh chiến quá nửa đời người, không sợ thứ này, nhưng rút dao trước mặt hoàng đế rất kỵ hù, nên phải nói trước.

“ Được!” Triệu Quang Nghĩa đứng dậy đi ra cửa:” Lãnh ái khanh, qua đây, trẫm có lời muốn nói.”

Lãnh Nghệ muốn ở bên Trác Xảo Nương, nằng chủ động buông tay y ra:” Quan nhân, thiếp không sao đâu, chàng đừng lo.”

Theo Triệu Quang Nghĩa ra ngoài phòng, ông ta hỏi:” Ái khanh có nơi ở tại kinh thành chứ?”

Lãnh Nghệ chấp tay đáp:” Chưa ạ, thân ở tạm khách sạn, thông thả tìm nhà sau.”

“ Không cần tìm nữa, trẫm có một tòa phủ nhỏ vẫn để không, ban cho ngươi đây.” Lần này Hoa Minh Tôn chữa bệnh cho nương tử y hoàn toàn là nhờ giao dịch, Triệu Quang Nghĩa thấy không giúp được gì thì áy náy, cho nên mới quyết định tặng y phủ đệ coi như thưởng cho bức tranh:

Lãnh Nghệ không quan tâm phủ đệ gì cả, nhưng điều này biểu thị cho sự tín nhiệm của hoàng đế, là cơ sở an thân lập mệnh ở kinh thành xa lạ, vội vàng cảm ơn.

Triệu Quang Nghĩa lại dặn Vương Kế Ân giúp Lãnh Nghệ an bài ăn ở rồi đi trước.

Phía bên kia, Hoa Minh Tôn bắt đầu chữa bệnh cho Trác Xảo Nương, kê đơn sai dược đồng bốc thuốc, cắt cổ tay mình, lấy nửa bát máu đen xì, cho thuốc bột vào đó, đưa Trác Xảo Nương uống.

Trác Xảo Nương không thấy gì cả, chỉ ngửi thấy mùi máu tươi tanh tươi, không khỏi sinh sợ hãi, yếu ớt gọi:” Quan nhân.”

Lãnh Nghệ vội chạy tới đỡ nàng uống thuốc, thuốc làm từ máu không dễ uống chút nào, nàng uống suýt nôn mấy lần, nghĩ tới trượng phu khó nhọc cầu y cứu mình cắn chặt răng nuốt xuống.

Dược đồng mang nước sạch tới cho Trác Xảo Nương súc miệng, nàng thở đều lại hướng về phía Hoa Minh Tôn nói:” Đa tạ thần y cứu mạng.”

Hoa Minh Tôn lạnh lùng đáp:” Không cần tạ ơn ta, ta không muốn cứu mạng ngươi, đây chẳng qua chỉ là một giao

dịch với trượng phu người mà thôi.”

Thấy Trác Xảo Nương nắm chặt tay mình, đoán ra nàng sợ mình hứa chuyện không nên làm, Lãnh Nghệ trấn an:” Đừng lo, chuyện nhỏ thôi.”

Hoa Minh Tôn nhìn người ta phu thê tình cảm thì chường mắt xua đuổi:” Các người về được rồi đấy, mai lại tới.”

Lãnh Nghệ bế Trác Xảo Nương ra khỏi hoàng cung, về khách sạn.

Hoa Vô Hương, Thảo Tuệ đứng ngóng ở cổng khách sạn suốt từ lúc họ đi, giờ biết Hoa Minh Tôn chịu chữa trị thì nhảy nhót reo hò, hai tiểu nha đầu làm không ít người chú ý. Những người khác cũng thờ phào.

Đoàn người bọn họ theo Vương Kế Ân tới phủ đệ mới, bây giờ mới biết nơi này ở bên cạnh hoàng cung, một dải này toàn là trạch viện của vương công đại thần, cái này hùng tráng hơn cái khác làm Lãnh Nghệ hiểu ra, ấn tượng ban đầu của y về Khai Phong có chút phiến diện.

Điều này đồng nghĩa với việc chênh lệch giàu nghèo ở nơi này quá cao, tất nhiên đó chẳng phải chuyện y bận tâm bây giờ.

Đám Doãn Thứ thì rất hài lòng, Lãnh Nghệ ở nơi này thì tất nhiên bảo vệ sẽ thuận tiện hơn ở khách sạn rồi, nhanh chóng an bài phòng ngự.

Lãnh Nghệ chẳng kịp thưởng thức phủ đệ của mình, y còn việc Triệu Quang Nghĩa dặn làm, lại còn giao dịch với Hoa Minh Tôn, mà thù tranh lại chưa chắc chắn, cứ giải quyết xong mới yên tâm. Trác Xảo Nương uống thuốc xong đã ngủ rồi, y theo Vương Kế Ân về hoàng cung.

Những tú nương giỏi nhất hoàng cung nhanh chóng được triệu tập, Vương Kế Ân uy nghiêm giáo huấn:” Nhiệm vụ của

các người vô cùng quan trọng, hoàn thành tốt được trọng thưởng. Nhưng, nội dung các người thêu phải bảo mật tuyệt đối, không thể lộ ra, bất kể kẻ nào tiết lộ, toàn bộ bị xử tử.”

Đám tú nương vừa nghe đã run rẩy, rồi rít vâng dạ.

Lãnh Nghệ lấy một tảng đá hình thoi đặt lên bàn:” Ta muốn các người thêu thứ này, phải thật, chính là dùng hết khả năng của các người, thêu thứ các người nhìn thấy lên vải, đừng nghĩ cách mỹ hóa nó, ta không cần. Thứ ta muốn chính là cục đá này. Nhớ kỹ, phải thật.”

Các tú nương cầm bút lên, vẽ lại cục đá trên giấy, muốn vẽ trước tiên phải có mẫu. Thêu đẹp hay xấu ảnh hưởng lớn bởi mẫu đẹp hay không. Nhiều tú nương kỹ xảo thêu cao minh, nhưng lại không biết vẽ, phải nhờ người khác vẽ hoặc đi mua mẫu người ta thêu về bắt chước. Nhưng tú nương trong hoàng cung là bậc danh gia thêu thừa lựa chọn toàn quốc, họ đều là họa gia ưu tú.

Có điều Lãnh Nghệ nhìn mà cau mày, những tú nương này đều dùng thủ pháp bạch miêu truyền thống của Trung Quốc. Như thế thứ thêu ra tuy màu sắc diễm lệ, nhưng không có cảm giác lập thể, không thể thật được, chỉ là món đồ trông đèn dẹt mà thôi.

Lãnh Nghệ sai một thái giám đứng hầu bên cạnh:” Người tới bếp tìm cho ta ít than củi đã đốt, cùng một tấm gỗ lớn.”

Thái giám không rõ lấy thứ đó làm gì, song không dám hỏi, rất nhanh mang cả một xẻng than lớn tới.

Lãnh Nghệ chọn một cục than dùng được, bảo đám tú nương dừng cả lại:” Không cần vẽ nữa, các người không hiểu lời ta, không ai làm đúng ta muốn. Giờ ta sẽ dạy các người, phải vẽ làm sao mới đạt yêu cầu.”

Nói rồi Lãnh Nghệ dùng than vẽ một quả trứng trên ván gỗ, sau đó dùng thủ pháp phác họa vẽ nó. Hội họa không phải là sở trường của y, nhưng phác họa thì được học từ thời trung học rồi, sau đó vào trường cảnh sát lại được củng cố lần nữa, kiến thức cơ bản rất chắc chắn.

Chương 352: Thuộc tới bệnh trừ.

Lãnh Nghệ vừa vẽ xong thì tiếng cảm thán vang lên khắp phòng, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy phong cách hội họa này, cả giác như đó là quả trứng được đặt lên ván gỗ vậy. Quả thực nếu so với cách vẽ của họ thì chân thật hơn rất nhiều, kéo cả tới sờ lên bức tranh, bàn tán xôn xao.

Vương Kế Ân không quá ngạc nhiên, bởi vì hắn chứng kiến “bức tranh” còn sống động hơn của Lãnh Nghệ, chỉ là bây giờ mới được chứng kiến thủ pháp làm ra bức tranh đó, mới thấy quả thật không tầm thường.

Lãnh Nghệ giảng giải cho bọn họ kiến thức cơ bản của phác họa, bao gồm đồ bóng và phối cảnh. Sau khi giảng giải xong bảo các tú nương dựa theo điều mình dạy để vẽ cục đá.

Những tú nương này đều tuyệt đỉnh thông minh, bọn họ mau chóng mày mò được yếu quyết, tuy nhiên dù sao vừa tiếp xúc với thứ này, đây là kỹ xảo hoàn toàn mới, vẽ cả ngày chưa đạt yêu cầu.

Lãnh Nghệ bảo với Vương Kế Ân chuyện này không thể gấp được, Vương Kế Ân đã có khái niệm cơ bản việc Lãnh Nghệ muốn làm nên gặt đầu, bây giờ quan trọng là ở các tú nương này, bảo họ luyện tập ngày đêm nhanh chóng nắm được thủ pháp mới.

Thật ra cần gì hắn phải dặn, đây là thủ nghệ mới có thể hoàn toàn lập thành trường phái riêng, người nào nắm giữ chẳng giữ rịt lấy truyền cho con cháu. Vậy mà Lãnh Nghệ lại

dạy bọn họ, cảm kích còn không kịp, biết một nghề đủ sống mấy đời, tất nhiên nỗ lực học tập.

Hội họa cơ bản tương thông, cho nên những tú nương này học rất nhanh, tới ngày thứ ba thì nắm được kỹ thuật đồ bóng, vẽ còn giống hơn trình độ nửa vời của Lãnh Nghệ.

Cũng chính trong ngày thứ ba này Lãnh Nghệ từ hoàng cung về, Thảo Tuệ đợi trước cổng cao hứng báo:” Tỷ phu! Tỷ tỷ nhìn thấy rồi.”

Lãnh Nghệ mừng quýnh lên, chạy vội tới mức vấp bệ cửa suýt ngã, chỉ hận sao cái nhà này rộng thế, chạy cả quãng đường dài mới về tới phòng.

Chỉ mới mấy ngày trước Xảo Nương chỉ có thể nằm, hôm nay không ngờ đã có thể ngồi dựa vào thành giường, vừa kích động vừa hồi hộp nắm tay nàng:” Xảo Nương, cảm giác nàng thế nào rồi?”

Trác Xảo Nương đưa tay lên sờ má y, ứa nước mắt:” Thiếp thấy quan quân rồi, thấy rồi ... Chỉ là không rõ lắm.”

Lãnh Nghệ nắm tay nàng áp vào má mình, cảm giác giọng nàng cũng rõ hơn, niềm vui này không cách nào diễn tả hết:” Đừng vội, đừng vội, điều này chứng tỏ chữa trị có hiệu quả rồi. Ha ha ha, lão già đó nhân phẩm tuy chẳng ra sao, nhưng y thuật đúng là hiếm có trên đời, ha ha ha.”

Trác Xảo Nương cũng cười theo, chính bản thân nàng cũng cảm thấy thân thể có chút sức lực rồi, nghe tiếng quan nhân nói đã rõ ràng hơn, niềm tin càng tăng mạnh.

Giờ bệnh tình Trác Xảo Nương đang có chuyển biến rõ ràng, Lãnh Nghệ càng dồn tâm huyết chỉ bảo những tú nương kia, đến khi bọn họ đã hoàn toàn nắm được tri thức vẽ tĩnh vật, y bắt đầu để họ vẽ tranh người thật.

Tất nhiên không thể trực tiếp dùng ảnh Tiểu Chu hậu mà kiếm một cung nữ lấy máy ảnh chụp lại. Đám cung nữ bị “bức tranh” chân thực của Lãnh Nghệ làm sững sờ, bọn họ được mở rộng tầm mắt, không ngờ trên đời có kỹ thuật thần kỳ như vậy, sùng bái vô cùng.

Nếu như nhìn người thật dễ vẽ những tú nương mới học qua kỹ thuật hội họa cơ bản này không thể nào phác họa ra được. Nhưng nếu như dựa vào “tranh” có sẵn để mô phỏng thì lại là sở trường của họ.

Lãnh Nghệ phát hiện phương pháp mô phỏng của họ giống tranh thêu chữ thập thời hiện đại, lòng thán phục ngược lại, quả là danh gia trong nghề, thể này y tự tin có thể phục hồi ảnh chụp trên tranh với độ nhất trí cực cao rồi.

Hôm đó là ngày thứ mười hai rồi, Lãnh Nghệ từ hoàng cung trở về, nhìn thấy nữ tử nhỏ nhắn, khuôn mặt hơi xanh xao đứng dựa bên cửa nhìn y, còn có thể là ai được.

Lãnh Nghệ đi nhanh tới, không nói một lời ôm ghì nàng vào lòng, liên tục hôn lên tóc nàng, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, nhiều lúc y tưởng mắt nàng mãi mãi rồi.” Tạ ơn trời đất, tạ ơn trời đất.”

Trác Xảo Nương nép vào lòng y mà khóc.

Người qua đường trông thấy cảnh này không ai không kinh ngạc, chỉ là có một đám người hung thần ác sát cảnh giới xung quanh, không ai ở lại nhìn ngó hay bình luận gì.

Ngày hôm sau Lãnh Nghệ đưa Trác Xảo Nương tới thái y cục chữa bệnh, y hồi hộp chờ đợi bên cạnh, khi Hoa Minh Tôn nói chữa trị xong, sau này không cần tới nữa, ở nhà dưỡng bệnh là được. Lãnh Nghệ trang trọng vái ông ta một cái.” Đa tạ ơn cứu mạng của thần y.”

Hoa Minh Tôn mặt trơ trơ vô cảm:” Ta nói rồi, ta không muốn chữa trị cho nương tử của ngươi, đây là vụ giao dịch, nhớ kỹ chuyện ngươi hứa, nhanh chóng hoàn thành là đủ.”

“Thần y yên tâm, nếu mọi chuyện thuận lợi, năm mới sẽ hoàn thành.”

“Thế thì tốt, đơn thuốc ta kê rồi, đi đâu bốc thuốc là việc của ngươi, nương tử ngươi phải nửa năm nữa mới hoàn toàn khôi phục, uống thuốc không được thiếu ngày nào, nếu không bệnh xấu đi lần nữa không cứu được đâu, lúc đó ngươi vẫn phải thực hiện giao dịch giữa chúng ta.”

“Đa tạ thần y.” Lãnh Nghê vẫn lần nữa cảm tạ:

Bệnh tình của Xảo Nương đang có tiến triển tốt đẹp, nhưng việc thêu tranh không thuận lợi như Lãnh Nghê mong muốn. Hiện giờ tất cả các tú nương đã mô phỏng hoàn mỹ bức tranh trên giấy, nhưng chỉ hai màu đen trắng, phải thêu màu mới là hoàn mỹ. Bọn họ thêu cách nào cũng không có hiệu quả đồ bóng, Lãnh Nghê càng không hiểu, chỉ có thể dựa vào họ tự tìm hiểu thôi.

Trực tiếp thêu người quá khó, Lãnh Nghê bày một đĩa hoa quả, yêu cầu họ vẽ lại rồi thêu. Quả thật lần này dễ dàng hơn, có thể thấy tiến bộ từng chút một.

Triệu Quang Nghĩa tới xem vài lần, nhận ra được đây là kỹ thuật hoàn toàn mới, cần thời gian mài rũa, cho nên không thúc giục. Chỉ là ông ta lợi dụng đủ mọi cơ thường xuyên gọi Tiểu Chu Hậu vào cung, sau đó hai người họ giao hoan tại các nơi trong hoang cung. Mà mỗi lần như thế Lãnh Nghê đều được an bài ở vị trí bí mật quan sát bọn họ để tiến hành “hội họa”.

Những lúc như thế Lãnh Nghê rất hối hận, y không biết chuyện này tới bao giờ mới kết thúc.

Chương 353: Lai giả bất thiện.

Cuộc sống của Lãnh Nghệ ở nơi phồn hoa nhất Đại Tống lại diễn ra vô cùng đơn điệu buồn tẻ, mỗi ngày y chỉ làm đi làm lại hai việc, vào cung rồi về nhà, ngoại trừ con đường từ nhà tới cung thành, y chẳng biết gì hơn.

Thế rồi bất tri bất giác mà Tết tới.

Thời tiết chưa ấm lên nhưng khắp nơi không khí đã rộn ràng, trước cửa nhà dán hai câu đối xuân, hai vị thần tướng mạo hung dữ. Trác Xảo Nương cúng một con gà trống để Táo vương gia cưỡi lên trời báo cáo.

Năm nay tế bái tổ tông đặc biệt dài vì Lãnh Nghê cực kỳ thành kính cảm tạ cả tổ tông Lãnh gia lẫn thần phật đầy trời trước giờ y không tin. Giao Thừa năm nay ở Lãnh gia đông vui hơn nhiều, năm ngoái Thảo Tuệ còn nằm bẹp trên giường, chỉ có hai phu thê họ, năm nay có thêm cả tiểu nha đầu Hoa Vô Hương lắm trò sôi nổi, bệnh tình Trác Xảo Nương lại tiến bộ rõ rệt làm tâm trạng ai cũng tốt.

Buổi tối Giao Thừa, Lãnh Nghệ cho đốt một đồng lửa lớn ở sân, tuyết rơi lất phất, mọi người ngồi quây quần chờ đợi năm mới tới.

Năm mới ở kinh thành rõ ràng náo nhiệt hơn Ba Châu bội phần, pháo nổ ì ùm, mùi thuốc pháo lan tỏa trong không khí.

Trác Xảo Nương đã có thể đi lại chậm rãi rồi, Lãnh Nghệ dẫn nàng ra phố, dưới sự bảo hộ đông đảo, thưởng ngoạn cảnh

đường phố tập nập, người người vui tươi hơn hở. Không khí Tết cổ đại nồng đậm hơn sau này không biết bao nhiêu mà kể.

Năm mới cũng là thời điểm chúc Tết thân hữu, người thân đều ở xa, còn bằng hữu lại chẳng có, Lãnh Nghệ tới giờ chưa đến phủ Khai Phong báo danh, nên chẳng có quan viên quen biết nào để đi chúc Tết.

Nhưng y không chúc Tết người khác, người ta lại tới chúc Tết y.

Toàn là người đừng nói quen biết, đến cái tên Lãnh Nghệ chẳng gọi ra được, thế mà ai nấy cứ như hảo hữu nhiều năm, còn không ít người phẩm cấp cao hơn y, quà chúc Tết chất thành đống.

Lãnh Nghệ chẳng cần nghĩ cũng biết, thời gian qua y suốt ngày ở trong hoàng cung sớm bị tai mắt của các thế lực chú ý, bọn họ không khó tìm ra tin tức y chính là người đã tìm lại ngọc tỷ truyền quốc. Giờ điều nhiệm tới kinh thành lại không tới phủ Khai Phong báo danh, sao không hiểu y là đại hồng nhân trước mắt hoàng đế. Giờ y là quan tòng lục phẩm, ở kinh thành quan đông hơn chó, hầu gia thấy khắp nơi này, chẳng là cái gì. Nhưng người sáng mắt đều nhìn ra, viên quan nhỏ này rồi sẽ thành quan lớn, không tới lấy lòng thì đợi bao giờ.

Lãnh Nghệ không giỏi chuyện xã giao, càng không thích, nhưng về sau có viên quan lớn tới, y không thể không toàn lực ứng phó, vì đó là cấp trên trực tiếp của y.

Khai Phong phủ doãn kiêm trung thư lệnh, Tề vương Triệu Đình Mỹ.

Triệu Đình Mỹ đích thân tới nhà báai phỏng, đây là chuyện không tin nổi, đường đường một vị thân vương, dù có chuyện gọi một tiếng y dám không tới sao? Giờ người ta tự mình tới nơi, đây không phải phúc mà là họa.

Lãnh Nghệ ra tận đại môn nghênh đón.

Triệu Đình Mỹ phải trẻ hơn Triệu Quang Nghĩa cả chục tuổi, ước chừng 30, da trắng hơn ca ca mình rất nhiều, lông mày rất rậm, gần như nối với nhau, nhìn như lúc nào cũng nhíu mày.

Nhìn hẳn đúng là cảm giác tâm sự trùng trùng, đi cùng còn có Điều sư gia, cái tên này Lãnh Nghệ không quên, chính là người phái Lâm Linh ngầm ám sát y. Kẻ này trông cũng không đến nỗi, chỉ là đôi mắt sơn dương cực kỳ đáng ghét, hình tượng như thứ quân gia chuyên xúi bẩy địa chủ làm việc xấu trong phim ảnh.

Triệu Đình Mỹ tới đại sảnh ngồi xuống chủ vị, cười sang sảng:” Hôm nay ta tới chúc Tết Lãnh đại nhân, cũng là để mời tham gia tiệc nhà ngày mai, không biết Lãnh đại nhân có nề mặt không?”

Hắn không xưng vương mà xưng ta, cho thấy muốn tỏ ra thân cận, nhưng hẳn càng tỏ ra khách khí thân mật thì Lãnh Nghệ càng rợn sống lưng, vì thế càng tỏ ra thận trọng:” Ti chức nào dám, đây là vinh dự của ti chức mới đúng, sao có thể không đi, lúc đó nhất định sẽ tới quấy nhiễu.”

Triệu Đình Mỹ hài lòng:” Quyết định như thế đi.”

Tán gẫu vài câu thì Triệu Đình Mỹ liền cáo từ, cứ như chỉ đến chúc Tết y thật vậy.

Tiền Triệu Đình Mỹ đi rồi, Lãnh Nghệ càng lo thêm một phần, vì hoàn toàn không hiểu thâm ý của hắn là gì.

Ngày hôm sau Lãnh Nghệ vẫn vào cung, không cần biết đối phương có ý đồ gì, ôm chặt lấy cái chân hoàng đế đã. Mấy ngày này y đang cùng đám tú nương tham khảo cách dùng màu, làm sao để thêu ra được đôi mắt như thật.

Đây chính là cửa ải khó khăn nhất hiện tại, với trình độ của các tú nương bây giờ đã có thể hoàn thành tám phần bức tranh, giờ là lúc đi vào các chi tiết nhỏ sao cho truyền thần nhất, chuyện này còn khó khăn hơn đại bộ phận vấn đề trước đó.

Nhưng cũng đồng nghĩa với việc họ gần đích lắm rồi, chỉ đợi một bước đột phá nữa thôi.

Trước khi trời tối, Lãnh Nghê rời hoàng cung chuẩn bị tới Tề vương phủ dự tiệc, Đồng sư gia tới kiến nghị y nên đeo đai lưng hoàng đế ban cho, ông sợ Lãnh Nghê quan chức quá nhỏ, tới Tề vương phủ dự tiệc khó tránh khỏi thiệt thòi, nếu đeo đai lưng này, không ai dám xem nhẹ nữa.

Lãnh Nghê tất nhiên nghe theo, đeo đai lưng vàng vào hông, khoác thêm áo choàng cổ lông dày, uy phong hơn thường ngày ba phần, mang theo lễ vật tới Tề vương phủ dự tiệc.

Trong thiệp mời có tên Trác Xảo Nương, Lãnh Nghê tất nhiên dẫn nàng theo.

Tề vương phủ cách phủ đệ của Lãnh Nghê không xa, đi bộ chỉ mất một bữa cơm là tới.

Diễn sư gia đợi ở cửa nghênh đón, thấy phu thê Lãnh Nghê xuống kiệu, vội tới nghênh đón:” Lãnh đại nhân, Lãnh phu nhân, hai vị tới rồi, thật xin lỗi, Vương gia ở trong phủ tiếp khách quý, không ra nghênh tiếp được, nên bảo tiểu nhân chờ.”

Làm như y muốn vương gia ra cửa đón ấy, nghe không thoải mái chút nào, Lãnh Nghê vẫn cười:” Không biết vương gia còn mời ai?”

“ Chỉ có phu thê Lũng Tây công với phu thê Lãnh đại nhân, không còn ai khác, vương gia nhà tiểu nhân không thích ồn ào

nên thường ngày mời khách đều là những người thân cận nhất.” Điều sư gia khom người rất thấp, cung kính hết mực:

Phu thê Lãnh Nghệ đi vào vương phủ, hộ vệ chỉ có thể đợi ở tiền sảnh, có điều đây là vương phủ, không cần lo thích khách.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé!

Chương 354: Yên Chi Lệ. (1)

Mấy ngày vừa rồi trời đổ tuyết, từ đường đi, cây cối, nóc nhà đều biến thành một màu bạc.

Trác Xảo Nương vẫn khá yếu, dù mặc rất dày vẫn run mình, vương phủ quá rộng vì thế gió cũng mạnh, không như nhà họ, nhỏ hơn nên tường bao che chắn hết rồi.

Bên đường có một thị tòng cao giọng hô:” Khai Phong phủ Thôi quan Lãn Nghệ Lãn đại nhân tới ...”

Lát sau từ đại đường có đôi nam nữ đi ra, nam tử chính là Triệu Đình Mỹ cười ha hả:” Lãn đại nhân tới rồi, ta không nghênh đón được, thật thất lễ.”

“ Vương gia quá lời rồi, ti chức không dám nhận.” Lãn Nghệ chấp tay, rồi giới thiệu:” Đây là chuyết kinh Trác thị.”

Trác Xảo Nương vội nhún eo thi lễ:” Bái kiến vương gia.”

Triệu Đình Mỹ đáp lễ, Lý vương phi dáng người cao gầy thướt tha, dung nhan kiều diễm, cao quý vô song, đi tới thân thiết đỡ tay Trác Xảo Nương:” Ái dà, nghe nói muội tới kinh thành thì bị bệnh, vừa khéo bên ta bận quá, không tới thăm được, sau nghe nói Hoa thần y đã chữa khỏi mới yên lòng.”

Trác Xảo Nương không giỏi xã giao, hơn nữa người ta là vương phi, nàng càng lúng túng, chỉ biết ấp úng nói:” Đa tạ vương phi lo lắng.”

Lý vương phi khoác tay Trác Xảo Nương dẫn vào phòng, như khuê mật nhiều năm:” Đi nào, bên ngoài tuyết to giá rét, muội bệnh nặng mới lánh tránh gió lạnh. Vào đây ta giới thiệu một đại mỹ nhân cho muội.”

Bên ngoài gió lạnh căm căm, bên trong đại đường lại ấm áp như xuân, không chỉ vì bốn góc đều có bồn lửa cháy rùng rục, chủ yếu vì lớp thảm êm ái, mà trên đó có một mỹ nhân tuyệt sắc nằm nghiêng nghiêng trên thảm, mày đậm mắt phượng, mũi quỳnh môi son, da dẻ như tuyết. Nàng mặc chiếc váy dài vừa người, đường nét thân thể ẩn hiện phía dưới, thiết kế hoa văn cỏ cây trên váy áo làm đôi ngực thêm nổi bật, bất kể nam nhân nào nhìn thấy nàng cũng khó tránh khỏi những suy nghĩ miên man, toàn thân tán phán phong quang mê người. Tay nàng cầm chén mỹ tửu đỏ sậm, đang thông thả nhấp nhấp. Chỉ ngắm nhìn nàng đã cảm giác như gió xuân phát qua mặt.

Nếu không phải Lãnh Nghệ đã quá quen với mỗi tác da thịt trên thân thể nàng hẳn đã ngây người.

Tuyệt sắc mỹ nhân này chính là Tiểu Chu hậu.

Trác Xảo Nương thì thực sự là sừng sốt, nữ nhân này đẹp không thua kém gì Bạch Hồng, chỉ là vẻ đẹp hai người khác nhau, một thanh nhã cao xa, một thì mị hoặc điệu đà. Nhưng nàng kinh ngạc chủ yếu vì không quen chuyện này, nữ tử kia dường như tụt vào lòng một nam nhân làm nũng, chuyện này nếu phu thê trong chốn khuê phòng không là gì, sao có thể làm thế trước mặt người khác, làm nàng thẹn đỏ mặt.

Khung cảnh trong đại đường xa hoa đậm mỹ vô cùng.

Nam nhân kia diện mạo cũng hết sức tuấn lãng, tuổi chừng ngoài bốn mươi, mang một vẻ mệt mỏi và thương cảm lạ thường. Môi mỏng, ánh mắt thiếu tập trung toát lên hờ hững, tựa như một vị vương hầu đã kinh qua mọi phú quý trên đời, không thiết tha nhân thế nữa vậy. Người này chỉ liếc qua Lãnh Nghệ, khẽ gật đầu.

Triều Đình Mỹ cười ha hả giới thiệu, nam nhân trung niên là Lũng Tây công Lý Dục, nữ nhân là Trịnh Quốc phu nhân.

“Ti chúc tham kiến Lý công gia.” Lãnh Nghệ trong lòng chửi thầm không rõ tên này bày trò gì, bề ngoài thì chấp tay thi lễ nghiêm chỉnh, Trác Xảo Nương đỏ mặt nhún eo thi lễ.

Lý Dục đứng dậy đáp lễ.” Không cần khách khí, Lãnh đại nhân, mời ngồi.”

Trên sàn gỗ đại đường trải thảm nhung dày, ở giữa đặt cái bàn thấp, trên đó có vài món ăn, một bầu rượu nho bằng đồng cổ kính, một chiếc đàn tranh đặt nghiêng trên gối, tựa hồ mới đàn xong.

Thị nữ mang tới hai cái bồ đoàn, Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương ngồi quỳ trên đó, phu thê Triệu Đình Mỹ phân nhau ra ngồi hai bên bàn.

Cũng may đây là kiểu ngồi mà Bạch Hồng quen dùng, nàng có vẻ không quen kiểu ngồi bàn ghế mà thích dùng kiểu ngồi quỳ kia. Kỳ thực Lãnh Nghệ cũng hiểu, đây mới đúng là kiểu ngồi truyền thống của người Hán, tới thời Ngũ Hồ loạn Hoa văn hóa người Hồ du nhập mạnh mẽ vào Trung Thổ mới dần chuyển sang cách ngồi bàn, nhưng trong gia đình quý tộc, bọn vẫn giữ truyền thống cũ.

Tất nhiên kiểu nửa nằm nửa ngồi như phu thê Lý Dục thì Lãnh Nghệ đoán chừng là phong cách sa đọa của hoàng cung.

Lãnh Nghệ cầm chén rượu lên mời.” Công gia và vương gia hứng trí thật cao, tiệc say nghe đàn sáo, đêm thưởng thức yên hà.”

Lý Dục liếc xéo mắt nhìn y.” Xem ra Lãnh đại nhân cũng có tạo nghệ với thi tử.”

Lãnh Nghệ chẳng biết mình vừa thuận miệng nói ra câu thơ của ai, cười trừ.” Chỉ là thiếu nam bất thức sâu tư vị, vi phú tân từ cường thuyết sâu, công gia chê cười rồi.”

Đây là hai câu nổi tiếng của Tân Khí Tật thời Nam Tống, thi từ trọn vẹn Lãng Nghi nhớ không nhiều, nhưng những câu thơ vượt qua ngàn năm đi vào đời sống sau này thì mở miệng ra là nói được.

Đôi mắt Tiểu Chu hậu chưa từng nhìn Lãng Nghi một cái mở ra không ít, nhìn y từ trên xuống dưới, tuy gương mặt hơi dài nhưng đường nét rất rõ ràng, làn da trắng nhưng không hề gây cảm giác ủy mị, đôi mắt trần định vững vàng cho thấy là người kinh qua song gió, mang sức hút nhất định, có điều như thể chưa đáng để vào mắt.” Không nhìn ra, thôi quan nhỏ nhỏ có tài tình như vậy.”

“ Lãng mỗ trước mặt Lý công gia làm sao dám nói hai chữ tài tình, từ của công gia, mỗ yêu thích đã lâu, hôm nay được gặp, đúng là tam sinh hữu hạnh.” Lãng Nghi không để ý tới thái độ khinh khỉnh của Tiểu Chu hậu, nâng chén mời Lý Dục, cái khác không nói gặp được Lý Dục, y thực sự rất vui, vừa rồi cũng là cố tình nói vài câu thơ để thể hiện, ai bảo y thích thơ của Lý Dục chứ:

Triệu Đình Mỹ vui vẻ nói:” A, thì ra Lãng đại nhân cũng thích từ của Trọng Quang, vậy chúng ta là tri âm rồi.”

Trọng Quang là tự của Lý Dục, xưng hô như vậy chứng tỏ hai bên rất thân thiết. Tiểu Chu hậu mắt chớp chớp hai cái rồi lại hạ xuống khép hờ, dư âm vọng ra từ chiếc miệng nhỏ:” Cao sơn lưu thủy, tri âm khó cầu.”

Câu này hàm ý nói y không xứng làm tri âm của Lý Dục, Lãng Nghi không biết làm thơ nhưng y luôn yêu thích thi từ, đặc biệt là thơ của Liễu Vĩnh và Lý Dục, y thuộc rất nhiều. Thậm chí hàm ý trong đó còn hiểu rất rõ, thế nên đọc hai câu thơ của Lý Dục:” Tất xê dẫm thêm thơm, tay xách dép chỉ vàng, từ của công gia thật hay.”

Chương 355: Yên Chi Lệ. (2)

Tiểu Chu hậu tức giận ngồi thẳng dậy:” Người dám cười nhạo bản phu nhân.”

Bài thơ này Lý Dục Miêu tả cảnh năm xưa hần và Tiểu Chu hậu lén lút hẹn hò sau lưng tỷ tỷ nàng là Đại Chu hậu, Tiểu Chu hậu sợ người khác phát giác nên xách hài đi tất rón rết bước.

Trác Xảo Nương thấy vị phu nhân cao quý kia nổi giận, rồi rít nói:” Quan nhân nhà thiệp thân không có ý đó, phu nhân hiểu lầm rồi.”

“ Không phải chuyện của ngươi.” Tiểu Chu hậu không thèm nhìn Trác Xảo Nương, giọng lạnh như băng:” Tên thôi quan nhỏ bé, dựa vào ai mà dám vô lễ như thế?”

“ Ti chức chỉ đọc thơ của công gia thôi, nào dám cười nhạo phu nhân ... Trong phòng thật là nóng.” Lãnh Nghê vừa nói vừa cởi áo khoác ngoài, lập tức có thị nữ đi tới nhận lấy, gác lên bình phong:

Áo khoác vừa bỏ ra, chiếc đai lưng vàng liền lộ diện, trên đời này Lý Dục sợ nhất là Triệu Quang Nghĩa, sau khi Triệu Quang Nghĩa kế vị thường bày nhiều trò châm chọc mỉa mai hần, giờ đột nhiên nhìn thấy đai lưng của Triệu Quang Nghĩa, vội quỳ xuống khấu đầu.

Tiểu Chu hậu hoa dung thất sắc, nàng tuy làm chuyện cẩu thả với Triệu Quang Nghĩa, nhưng trong lòng hiểu rõ, người Triệu Quang Nghĩa muốn làm nhục là trượng phu mình, nên nàng cắn răng phối hợp, không để ông ta đạt được mục đích, cũng là để lấy lòng ông ta, mong ông ta tìm được thỏa mãn

trên thân thể mình thì nương tay với trượng phu. Sống ở hoàng cung nhiều năm, nàng không ôm chút ảo tưởng nào, trong lòng Triệu Quang Nghĩa, nàng chỉ là thứ công cụ để ông ta xỉ nhục địch nhân, không có nửa phần địa vị gì cả.

Giờ Lãnh Nghê đeo bảo bối này thì biết y là thân tín của hoàng đế, tự trách mình quá lỗ mãng, nếu bị y nói xấu với hoàng đế, phu thê mình sẽ phiền toái không dứt, vội vàng cúi đầu.

Lãnh Nghê càng không ngờ hai người kia phản ứng mạnh như thế, có chút hối hận vì đeo cái đai lưng này, vội đỡ Lý Dục lên:” Công gia, mời ngồi lên.”

Lý Dục chưa hết sợ hãi:” Tiện nội uống rượu ăn nói lỗ mãng, mong Lãnh đại nhân thứ tội.”

Lãnh Nghê thăm thở dài, người vong quốc dù quan tước cao tới mấy cũng là người vong quốc, lúc nào cũng chỉ lo làm gì không đúng mà mất mạng, chân thành nói:” Công gia nặng lời, ti chức ngưỡng mộ thi từ của công gia mới thuận miệng ngâm ra, không có ý gì khác, phu nhân đã hiểu lầm.”

Triệu Đình Mỹ cười ha hả nói vào:” Chỉ là hiểu lầm thôi, nói ra là không sao nữa rồi, cũng tại ta chưa nói với Trọng Quang chuyện của Lãnh đại nhân. Lãnh đại nhân khi ở Ba Châu đã phá không ít vụ án trọng đại, lại còn suất lĩnh bách tính chống lũ có công, nên quan gia thưởng cho đai lưng vàng, sau điều tới làm thôi quan Khai Phung phủ. Từ lúc tới kinh thành luôn giúp quan gia xử lý sự vụ, là cánh tay trái phải của quan gia.”

Lý Dục càng sợ hãi:” Thất kính, thất kính.”

Tiểu Chu hậu không dám ngồi kiêu lười nhác tùy tiện nữa, ngồi ngay ngắn, vẻ mặt cũng trở nên đoan trang mực thước, mỉm cười khiêm nhường:” Thì ra Lãnh đại nhân bản lĩnh cao

như vậy, tiện thiếp ngưỡng mộ, tương lai ắt xuất tướng nhập tướng có ngày.”

“Phu nhân nói quá, ti chức hồ thẹn.”

Tiếp đó Triệu Đình Mỹ, Lý vương phi ra sức giảng hòa, sáu người cùng uống rượu, không khí hòa hoãn dần.

Tiểu Chu hậu mời Lãnh Nghệ một chén rượu nói:”Tiện thiếp trước đó thất lễ, nguyên vì Lãnh đại nhân đàn một khúc thỉnh tội.”

Triệu Đình Mỹ vỗ tay:”Hay, dao cầm của Trịnh quốc phu nhân quán tuyệt thiên hạ, hay đàn khúc Tương Kiến Hoan mà Trọng Quang làm vào xuân năm ngoái, thế nào?”

Tiểu Chu hậu khẽ gật đầu, không đứng dậy mà chỉ kéo đàn tới, đặt lên đùi, tay lướt phím thử âm, mắt nhìn Lãnh Nghệ. Mười ngón tay thon thả đi đi tới đâu, tiếng tinh tang réo rắt truyền ra tới đó, giọng tựa chim kêu:

Rừng thôi đỏ sắc xuân hoa,
Thả mau qua,
Ai khiến sớm nay mưa buốt,
Gió chiều tà.
Yên chi lệ,
Say níu khách,
Hỏi trùng phùng.
Nhân thế mai đây toàn hận,
Nước xuôi dòng.

Lãnh Nghệ không lạ gì bài thơ này của Lý Dục, chỉ là chưa bao giờ nghe ai hát, lại còn là do tuyệt sắc mỹ nhân biểu diễn, bất giác nghe tới ngây ngất. Lòng thầm hiểu vì sao nhiều

người si mê nàng như vậy, không chỉ dung mạo mà cả giọng ca, cầm kỹ đều hiếm thấy. Đáng tiếc, nàng trước thì gả cho một vị vua mất nước, sau lại gặp phải hoàng đế dâm dục, cuối cùng tuổi còn trẻ mà đã ngọc nát hương tan, đúng là hồng nhan bạc mệnh.

Nghĩ tới kết cục của nàng sẽ tới nhiều nhất là hai đến ba năm nữa, Lãnh Nghệ không khỏi thương nhiều hơn ghét, nói cho cùng nàng chỉ bất đắc dĩ thôi, ai muốn có cuộc sống như vậy.

Đàn đã hết, mọi người đều vỗ tay khen ngợi, duy chỉ có Lãnh Nghệ ngậy ra nhìn Tiêu Chu Hậu.

Trác Xảo Nương khẽ nhắc:” Quan nhân, Trịnh quốc phu nhân đàn ca thật hay.”

Lãnh Nghệ bây giờ mới sức tỉnh, mỉm cười vỗ tay.

Tiêu Chu hậu đâu biết y đang cảm thán cho vận mệnh của nàng, nam nhân nhìn nàng hồn xiêu phách lạc còn ít sao? Nàng vốn chẳng để ý rồi, nhưng hiện tượng phu ở bên cố kỵ thể diện của hấn, nên khéo léo dẫn dắt sang chuyện khác:” Lãnh đại nhân, không biết vừa rồi tiện thiếp hát có chỗ nào không ổn khiến ngài trầm mặc như vậy, xin chỉ bảo.”

Lãnh Nghệ ngẫm nghĩ một lúc nhìn gương mặt xanh xao của Lý Dục nói:” Đúng là có chút không ổn, phải chăng công gia thường nhớ cố quốc, nên sinh buồn bã hồi hận?”

Lý Dục nghe mà ngồi không vững, một tay phải chống xuống đất mới khỏi ngã, rồi rít phũ nhận:” Không, không, ta chưa bao giờ có ý nghĩ đó, ta một lòng với Đại Tổng, những thứ đã tan thành mây khói đó, chưa bao giờ xuất hiện trong lòng, đại nhân minh xét.”

Vua vong quốc lại còn nhớ cố quốc, đây là tội chết, Tiêu Chu hậu bỏ đàn cầm, quỳ rạp xuống:” Đại nhân đừng nghe lời

sàm ngôn, phu thê tiện thấp một lòng với Đại Tổng, không có ý nghĩ khác.”

Triệu Đình Mỹ nào ngờ Lãnh Nghệ lại nói lời kinh thiên động địa ấy, cười gượng:” Lãnh đại nhân, những lời này không đùa được đâu.”

“ Ti chúc không đùa, mà cảm giác được từ thi từ, ví như câu, rừng thoi đỏ sắc xuân hoa , nghe như tán thưởng hoa xuân, kỳ thực cũng đại biểu hoài niệm vật mỹ hảo đã mất. Rồi ai khiến sớm nay mưa buốt, tựa như chỉ là nói gió lạnh thổi tàn hoa xuân, nhưng nếu đem hoa xuân đại biểu cố quốc, thì câu sau không phải hận binh giáp Đại Tổng hủy diệt cố quốc sao?” Lãnh Nghệ thông thả phân tích thơ:

Lý Dục hóa đá, ánh mắt thê lương mà không phản bác.

Chương 356: Yên Chi Lệ. (3)

Bầu không khí trong đại đường trở nên hết sức ngột ngạt, chỉ Trác Xảo Nương không hiểu thi từ lần thời cuộc nên không biết gì.

Nói ra một loạt những lời chấn động tâm can, Lãnh Nghệ như chưa thỏa lại tiếp tục:” Yên chi lệ, ứng với câu lâm hoa trứ vũ yên chi thấp trong Khúc Giang Đới Vũ của Đỗ Phủ, nước mưa làm hoa rụng, hoa đỏ như son rơi lả tả, như nước mắt nhòe son, chẳng há không phải cũng có thể hiểu là khóc ra máu sao? Thế thì người và hoa không quên được nhau, hỏi trùng phùng chính là khao khát khi nào được quay về đất cũ rồi.”

Tiểu Chu hậu gần như khóc van xin, giọng thảm thiết:” Lãnh đại nhân, đừng giải thích khiến cưỡng thế, lão gia nhà tiện thiếp không có ý đó đâu.”

Trác Xảo Nương không đành lòng, không tiện nói vào, Lãnh Nghệ lời lẽ vẫn sắc như dao:” Thế thì ta hỏi câu cuối nhân thế mai đây toàn hận, chỉ là nhìn hoa rụng thôi mà lại hận cả nhân thế được hay sao, trừ hận vong quốc, nỗi hận nào lại như nước sông cuộn cuộn chảy mãi như thế?”

“ Không phải thế mà, không phải thế mà ...” Tiểu Chu hậu sợ tới hoảng loạn, muốn phản bác mà không biết nói từ đâu:

Lý Dục lại bình tĩnh, tựa như chấp nhận rồi:” Thôi, nàng không phải nói nữa, không giấu được đâu.”

Tiểu Chu hậu ôm mặt khóc ròng, Trác Xảo Nương không rõ sao đang yên lành lại khóc, khuyên không phải mà không khuyên cũng không hay.

“Trọng Quang, Lãnh đại nhân đang nhắc huynh đó, bài thơ của huynh nếu muốn suy diễn về phương diện nào nó sẽ biến thành phương diện đó, sau này không nên làm thơ như vậy nữa.” Triệu Đình Mỹ mới đầu cũng hết sức ngỡ ngàng, nhưng là người ngoài nên tỉnh táo hơn, nên hắn nhanh chóng nghĩ thông hàm ý của Lãnh Nghệ thở phào trấn an:

Lý vương phi cũng hiểu ra, khuyên Tiểu Chu hậu:” Đúng thế, phu nhân, Lãnh đại nhân đã nói ra trước mặt chúng ta, lại phân tích rõ từng chỗ có thể gây hiểu lầm như vậy, chứng tỏ ngài ấy không có ý xấu. Nếu không ngài ấy đã không nói gì mà đi tìm quan gia nói rồi.”

Tiểu Chu hậu bừng tỉnh, nàng rất thông minh chỉ vì quá sợ hãi đâm loạn tâm thần, giờ được chỉ điểm tức thì nhận ra, lau đi nước mắt, nhún eo thi lễ:” Đa tạ đại nhân chỉ điểm, về sau tiện thiếp không dám hát bài này nữa.”

Lãnh Nghệ chấp tay trả lễ, thở dài nói:” Hoài niệm là chuyện thường tình của con người, vốn chẳng có gì đáng nói, chỉ vì hai vị thân phận đặc biệt, nên cẩn thận là hơn.”

“Đại nhân nói phải lắm, tiện thiếp kính đại nhân một chén.” Tuy Lãnh Nghệ đã nói thế, Tiểu Chu hậu chưa yên lòng, thấy Lý Dục ngồi ngây ra như kẻ mất hồn chẳng phản ứng gì, dùng đôi mắt còn ạng nước liếc Lãnh Nghệ một cái đầy ám muội, cười nhẹ hàm ý:

Ánh mắt đó của nàng đúng là câu hồn nhiếp phách, nếu không phải y thường lén mở di động ra xem muôn vẻ phong tình của nàng thì hẳn tê mất nửa người rồi, lúc này chỉ cười khê vô cùng phong độ, uống cạn chén đặt xuống.

Điều này làm Tiểu Chu hậu bất ngờ lắm, nàng tự tin nhất là đôi mắt của mình, không biết bao nam tử vì một cái liếc mắt vô tình của nàng mà điên đảo thần hồn. Bao gồm cả hai vị

quan vương. Vậy mà quan viên trẻ này đối diện với cái liếc mắt đó lại phẳng lặng như giếng sâu.

Trác Xảo Nương lòng muốn nở hoa, nàng luôn ngẫm chú ý Tiểu Chu hậu, vì nữ nhân này thực sự quá đẹp, tới mức tim nàng đập mạnh nữa là. Nên khi Tiểu Chu hậu đánh mắt với Lãnh Nghệ, nàng thấp thỏm quan sát trượng phu, trượng phu thậm chí chẳng nhìn đối phương, sao chẳng vui, gấp một miếng thịt vào bát Lãnh Nghệ.” Quan nhân ăn chút thức ăn áp hơi rượu.”

Lãnh Nghệ nhìn nàng trù mến, gấp miếng thịt cho vào miệng, gật gù:” Ngon lắm, nàng cũng ăn thêm cho chóng khỏe.”

Tiểu Chu hậu nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp, nữ nhân thiện biến thực sự là từ giành cho nàng, thoát cái đôi sang nụ cười rạng rỡ, khoác tay Trác Xảo Nương:” Phu nhân năm nay bao tuổi rồi?”

Trác Xảo Nương không quen thật mật với người lạ như thế, dù là nữ, nên lúng túng:” Ta, ta sắp hai mươi rồi.”

“Ồ, vậy ta hơn phu nhân những mấy tuổi, gọi muội một tiếng muội muội nhé.”

“Được, được ạ.”

“Muội muội có con chưa?” Tiểu Chu hậu thì thầm:

Trác Xảo Nương áy náy lắc đầu.

“Không sao, muội còn trẻ mà.” Tiểu Chu hậu an ủi:” Nhà muội ở đâu, khi nào rảnh ta ghé qua.”

Trác Xảo Nương chỉ tay ngoài cửa:” Phu nhân ra cửa đi thẳng tới đầu đường, rẽ phải đi thêm một bữa cơm là tới.”

Tiểu Chu hậu kinh hãi, phải biết rằng sống ở một dải này ít nhất phải là quan viên tam phẩm trở lên, dù phú thương giàu

có tới mấy cũng không có tư cách, vậy mà một viên quan tòng lục phẩm có thể ở nơi này, cho thấy thánh ân cực thịnh. Nàng vừa sợ lại vừa mừng.” Vậy tốt quá, chúng ta là láng giềng rồi, sau này qua lại cũng tiện, muội có rảnh tới nhà ta nhé. Ôi, muội không biết, ta chẳng có mấy người làm bạn, giờ muội tới rồi, ta có thêm một hảo muội muội.”

Trác Xảo Nương tới kinh thành không quen biết ai, tự nhiên có thêm một bằng hữu tất nhiên vui mừng.” Vâng, bình thường muội cũng không có việc gì.”

Cô bé này quá đơn thuần, Tiểu Chu hậu nhận ra ngay, càng ôm chặt tay Trác Xảo Nương, nói với Lãnh Nghê:” Lãnh đại nhân, sau này muội muội tới nhà ta chơi, ngài không được tỷ muội ta tâm tình đâu nhé.”

Lãnh Nghê còn nói gì được chứ, mỉm cười gật đầu.

Hai nàng ríu rít trò chuyện, Lý vương phi cũng tham gia góp lời, vui vẻ vô cùng, mỗi người lại mang phong tình khác nhau, nhìn hết sức dưỡng nhãn. Phía này ba nam nhân tình hình trái ngược, Lý Dục tinh thần sa sút, Triệu Đình Mỹ an ủi thế nào cũng không được.

Lãnh Nghê thực sự rất hâm mộ Lý Dục, ông ta là người uyên thâm thể loại từ bậc nhất lịch sử, được đời sau xưng tụng là Thiên cổ từ đế. Nếu không phải là vua, ông ta đã là nhà thi thư họa tán dương muôn đời rồi, cũng không rơi vào cảnh sống ô nhục này. Nhất thời động lòng thương cảm cho ông ta, muốn dẫn dắt ông ta thoát khỏi bi thương, tìm được phương thức sống tích cực hơn, tránh cái họa ban rượu độc sau này, chấp tay nói:” Hôm nay được gặp công gia là cơ hội hiếm có trên đời, ti chức tập tành sáng tác thi từ, bêu xấu nói ra, xin công gia chỉ điểm.”

Lý Dục lơ đãng gật đầu, rõ ràng lòng dạ không ở nơi này nữa.

(*) Phàm vua nào giỏi thi ca nhạc họa trên lịch sử mình không nhớ ra ai có kết quả tốt, càng giỏi càng thảm.

Chương 357: Bi ai của Tiểu Chu hậu. (1)

“ Ti chúc làm bài thơ này khi ở huyện Âm Lăng, vì từ nhỏ lớn lên bên cạnh cha mẹ, trừ vào kinh ứng thí xa nhà một thời gian ngắn thì đó là lần đi xa nhất, nhớ quê còn cào không ngủ được nên nhất thời sinh xúc cảm mà làm ra bài từ này, thấy rất hài lòng. Nên thỉnh giáo công gia.” Lãnh Nghê hạ mình nói:

Triệu Đình Mỹ vì làm sôi động không khí ra sức vỗ tay:” Lãnh đại nhân mau mau đọc ra, ta rửa tai lắng nghe đây.”

Bên kia ba nữ nhân cũng ngừng chuyện trò nhìn sang bên này, đợi Lãnh Nghê đọc thơ.

Lãnh Nghê ngâm ra bài Ngu mỹ nhân truyền tụng thiên cổ:

Xuân hoa thu nguyệt tự bao giờ?

Chuyện xưa biết được bấy nhiêu

Gác nhỏ đêm qua đông lại đến

Trăng sáng quay đầu nhớ cố hương

Điều lan ngọc thể vẫn còn đây

Chỉ tại người xưa đã không còn

Hỏi chàng sâu bao nhiêu nỗi ?

Tựa dòng xuân chảy nước về đông.

Đây kỳ thực chính là tác phẩm có tính đại biểu nhất của vị hoàng đế Nam Đường Lý Dục trước mắt, chỉ sau này hắn ta mới làm, giờ Lãnh Nghê lấy trước của hắn ta, không phải muốn cướp thơ của hắn ta khoe khoang, mà vì cứu hắn ta.

Vì trên lịch sử, Lý Dục chính vì làm bài thơ trứ danh nhớ nước này mà Triệu Quang Nghĩa quyết định giết ông ta trừ hậu họa. Giờ Lãnh Nghệ lấy bài thơ rồi, hi vọng sau này không xuất hiện bài thơ chọc giận Triệu Quang Nghĩa nữa, giữ cho ông ta cái mạng nhỏ.

Lãnh Nghệ đã thay “cổ quốc” trong bài thơ Ngu mỹ nhân của Lý Dục thành “cổ hương”, nhưng toàn bộ phần ưu mỹ nhất của thi tử không đổi, dù giọng đọc của y cũng không thể lường ai oán như cảm xúc bài thơ. Nhưng thế là quá đủ khiến Lý Dục, Tiểu Chu hậu và Triệu Đình Mỹ chấn động.

Bọn họ sững sờ không nói lên lời, đặc biệt là Lý Dục, đồ chẳng phải điều hấn ta thường cảm thán sao, mới chỉ hai năm, hấn ta từ một nam nhân phong lưu tài tuấn thành lão giả tang thương, tóc mai điểm bạc. Hấn ta không dám nhìn lại chuyện cũ đã qua, sợ đau lòng, nhưng nhớ nhung càng kìm nén càng như nước sông chảy dài không dứt.

Lý Dục bị ý cảnh trong bài quán lấy, tuy Lãnh Nghệ nói là tác phẩm y hoài niệm cổ hương, nhưng hấn ta là ai chứ, là từ đế, nhìn ra Lãnh Nghệ dùng bài thơ này, đang giúp hấn ta biểu đạt nỗi niềm chôn sâu trong lòng, giúp hấn ta phát tiết bi thương khổ muộn trong lòng.

Nhất thời lòng nổi sóng cồn, bao ngọt bùi chua cay quá khứ ủa về, cảnh cổ quốc hiện ra trước mắt, muốn nói một lời cảm tạ, lại không biết nói ra sao, lời nghẹn ở cổ.

Tiểu Chu Hậu cũng là hành gia thi tử, nàng càng hiểu nỗi nhớ nhung của trượng phu về cổ quốc đã trở thành đau thương không phát ra lời, giờ được Lãnh Nghệ dùng thi tử hoàn mỹ nhất biểu đạt ra, cảm xúc dạt dào vừa là mừng cũng là thương tâm.

Còn Triệu Đình Mỹ từ nhỏ thích thi tử, vì thế chẳng ngại kỵ húy làm bạn với một quốc chủ quy hàng, thường xuyên

cùng nhau uống rượu làm thơ. Giờ Lãnh Nghê làm bài từ này, cũng cùng phong cách của Lý Dục, thậm chí chỉ hơn không kém, khép mắt lại lẩm nhẩm bài thơ, tới giờ chưa mở ra.

Trong phòng thoát cái im phăng phắc, chỉ có đôi mắt to chớp chớp của Trác Xảo Nương còn hoạt động, cứ thế mãi cũng kỳ, Lãnh Nghê hơi ngại ngừng ho một tiếng chấp tay:” Bêu xấu rồi.”

Không ngờ Triệu Đình Mỹ đứng bật dậy làm người ta giật mình:” Lãnh đại nhân, à không, Lãnh huynh, bài thơ này ắt lưu truyền thiên cổ, Lãnh huynh là bậc thánh thủ trong đạo này, ta thật sự nhìn nhầm.”

Lãnh Nghê vội đứng dậy đáp lễ:” Vương gia quá khen.”

Triệu Đình Mỹ sầm mặt:” Ta đã gọi ngươi là huynh đệ rồi, ngươi vật xưng vương gia, chẳng lẽ xem thường ta?”

Lãnh Nghê giật mình, vốn đề phòng người này, tự nhiên thân thiết thế làm người ta không quen:” Không dám, Triệu huynh.”

“ Thế mới đúng chứ ... Ta và Trọng Quang cũng là huynh đệ đồng đạo, sau này cứ gọi ta là Văn Hóa huynh cũng được, chúng ta lấy thi từ kết giao không cần quá để tâm tới tục thế phải không Trọng Quang ... Trọng Quang! Trọng Quang! Huynh làm sao thế?”

Mọi người đều đem chú ý hướng về Lãnh Nghê, khi nhìn sang Lý Dục mới phát hiện mặt hắn đỏ ửng, miệng chảy nước dãi.

Tiểu Chu hậu phát hiện trượng phu bất thường, hoảng lên ôm lấy:” Lão gia, lão gia, làm sao thế này?”

“ Bấm nhân trung, mau bấm nhân trung.” Lãnh Nghê nói vội:

Triệu Đình Mỹ ra tay rất nhanh, bấm huyết nhân trung, miệng gọi không ngừng, Lý vương phi cho gọi thái y.

May mà chỉ bấm chốc lát là Lý Dục đã tỉnh, nhưng hắn vừa tỉnh là khóc nức nở, Tiểu Chu hậu hiểu bài thơ quá hợp tâm cảnh khơi lên nỗi đau sâu đậm nhất trong lòng trượng phu, ôm hắn:” Lão gia, chúng ta về thôi.”

Lý Dục gật đầu, như người mất hồn.

Triệu Đình Mỹ biết trong thời gian ngắn người có tình cảm phong phú như Lý Dục e khó khôi phục lại bình thường, bữa tiệc không thể tiếp tục, đành hẹn ngày khác gọi người chuẩn bị kiệu đưa phu thê Lý Dục về.

Ngoài sân tuyết đã rơi, Tiểu Chu hậu đỡ Lý Dục lên xe, kiệu đi ra con đường vắng, lặng lẽ đi xa rồi biến mất trong tuyết trắng mênh mông, trong đầu Lãnh Nghê vẫn ghi sâu nụ cười buồn bã ảm đạm kèm cái gật đầu của Tiểu Chu hậu với mình trước khi hạ rèm xuống.

Đều là con người đáng thương.

Lũng Tây công phủ.

Đây là tòa phủ đệ hành tráng không thua vương phủ, ở mặt này bất kể Triệu Khuông Dận hay Triệu Quang Nghĩa cũng không tới mức hẹp hòi mà bạc đãi họ. Chỉ là từ trong ra ngoài, chẳng có chút không khí náo nhiệt của ngày Tết, tòa phủ đệ vốn yên ắng, giờ lại thêm tiếng khóc rầm rứt càng làm nó trông thê lương bội phần.

Chẳng biết khóc bao lâu, Lý Dục rốt cuộc đã mệt, co quắp thân hình gầy gò nằm trong chăn ngủ mất.

Trời cũng đã tối hẳn.

Tiểu Chu hậu đắp chăn cho Lý Dục xong, thẫn thờ đứng dậy đi ra hành lang, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trong sắc

đêm, từng bông tuyết trắng lất phất theo gió lạnh rơi xuống, có cái dính lên vai ngọc của nàng.

Tuyết đọng trên vai nàng ngày một nhiều, hơi lạnh thấm vào thân thể, bốn bề chỉ có tiếng gió thì thoảng rít lên như ma quỷ than khóc. Tiểu Chu hậu thấy bơ vơ, nàng chỉ muốn một bờ vai kiên cường dựa vào chốc lát, nhưng chẳng có. Trọng phu bản tính nhu nhược, nàng ngược lại còn thành chỗ dựa của hắn, nếu dựa vào hắn, cả hai sụp đổ rồi.

Nàng ngồi xuống lan can ngọc thạch, nơi đó lạnh lắm, nhưng nàng kệ, mặc cái lạnh bao phủ toàn thân, nàng đưa tay ra vuốt ve hoa văn tinh xảo khắc trên đó, để cái lạnh buốt xương qua mười ngón tay lan tỏa khắp người.

Chương 358: Bi ai của Tiểu Chu hậu. (2)

Vẫn còn đó lan can thêm ngọc

Duy má hồng đôi khác mà thôi

Lúc này lan can thêm ngọc nàng ngồi là của người khác, còn lan can nàng và trượng phu từng ngồi không biết nay là của ai? Mỗi lần nhìn gương trang điểm, nàng đều thấy mình già đi đôi phần, nếp nhăn cuối mắt dù dùng bao nhiêu phấn trang điểm cũng không làm mờ hết, cuộc sống của kẻ quy hàng chỉ có sự dày vò.

Gác nhỏ đêm qua đông lại đến

Trăng sáng quay đầu nhớ cô hương

Nỗi nhớ nhung tới héo mòn tim gan ấy, tưởng rằng chỉ có mình và trượng phu mới có, y cũng có nỗi quở quê sâu nặng vậy sao?

Thì ra trên đời cũng có người mang nỗi sầu bi giống mình, trên đời này nàng vàng dễ kiếm, tri âm khó tìm, có một người hiểu thấu nỗi lòng sâu kín đó, thế giới tựa hồ thêm một điểm tựa người ta sống tiếp.

Tiểu Chu hậu ngơ ngác như người mất hồn, nhìn hoa tuyết bay bay tán loạn, rơi trên bậc thêm ảm đạm.

Phía sau có người gọi khẽ:” Phu nhân! Phu nhân ..!”

Tiểu Chu hậu choàng tỉnh từ giấc mộng, quay đầu phát hiện là một thị nữ, điều chỉnh lại nét mặt lạnh lùng cao quý:” Chuyện gì thế?”

Thị nữ đó đầu không ngẩng lên, thi lễ nói:” Phu nhân, quan gia mời người lập tức tiến cung.”

Tiểu Chu hậu thất kinh, Triệu Quang Nghĩa chưa bao giờ triệu kiến nàng, lần nào cũng kiểm soát như hoàng hậu triệu tập các mệnh phụ. Sau đó nàng tiến cung thì lặng lẽ đón đi, xong việc lại để nàng về cùng các mệnh phụ khác về để che giấu tai mắt người khác. Sao lần này đột nhiên trực tiếp triệu kiến mình.

Chẳng lẽ thi từ cảm hoài cổ quốc của trượng phu đã lọt vào tai ông ta cho nên nổi giận không thêm để ý nữa, nếu thế chỉ có thể do tên họ Lãnh kia tố cáo.

Vừa rồi nàng còn tán thưởng tài hoa của y, cảm tạ y viết một bài từ hay giúp trượng phu phát tiết nỗi lòng, thậm chí còn coi y là tri kỷ, té ra y chỉ là thứ tiểu nhân vô sỉ âm hiểm.

Chút thiện cảm vừa dâng lên tan biến, Tiểu Chu Hậu thương tâm cắn chặt răng, về phòng lấy thêm chiếc áo choàng lông trắng muốt, thân hình cô độc bước theo hành lang dài leo lét ánh đèn lồng đỏ mà đi.

Một chiếc xe lớn trang trí hoa mỹ đã đợi sẵn ở trong sân, xung quanh xe là thị vệ cung đình, một thái giám già đứng đợi bên xe khom lưng nói:” Phu nhân, mời lên xe.”

“ Còn dùng xe tới đón à? Sợ ta không đi sao?” Tiểu Chu hậu lạnh lùng nhắc váy lên xe ngựa:

Xe ngựa đi theo đường rộng trạch viện xa hoa san sát đi ra ngoài, chẳng mấy chốc hòa vào phố xá rộn ràng không khí Tết, ngoài kia pháo vẫn nổ, tiếng cười nói không ngớt, ai biết bên trong có một nữ tử đang đau thương.

Lần đầu tiên bị Triệu Quang Nghĩa đâm nhọc thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng nàng, kẻ đó cao lớn đen đúa, thô bạo đã man, chẳng có chút ôn tình nào. Khi nàng chưa có bất kỳ

chuẩn bị nào đã tàn nhẫn đâm sâu vào thân thể nàng, nỗi đau lúc ấy như muốn xé toạc cả thân xác lẫn linh hồn nàng. Tiếng khóc thảm thương của nàng chỉ đổi lấy động tác càng cuồng bạo hơn.

Sau khi ông ta thỏa mãn rồi, mặc nàng nằm trên sàn đất giá lạnh, tuyên bố :” Nhớ kỹ! Nàng và phu quân nàng đều là của trẫm.”. Điều đó có nghĩa là, ông ta sẽ còn đâm nhọc nàng, nếu như nàng né tránh, họa sẽ giáng lên trượng phu nàng. Nàng là nữ tử thông minh, nàng biết mầm họa nằm ở đâu, không phải ở dung mạo xinh đẹp của nàng, nàng sớm qua rồi thời dung nhan rực rỡ, cuộc sống ngọt ngào thấp thỏm của kẻ vong quốc càng khiến nàng thành đóa hoa đang tàn tạ. Ông ta là hoàng đế, còn thiếu nữ tử tuyệt sắc, trẻ trung hơn nàng để tận hưởng sao?

Vì thế sau lần đầu, nàng không phản kháng nữa, còn giờ hết bản lĩnh phòng thuật cung đình chiều chuộng ông ta, làm ông thiếu đi lạc thú chinh phục cuồng bạo. Nàng nhẫn nhục chịu đựng cảm giác muốn nôn mửa khi ông ta chạm vào người mình, nàng khiến ông ta thỏa mãn, đợi hứng thú của ông ta tiêu giảm rồi quên nàng đi.

Vậy thì sao hôm nay ông ta lại ngang nhiên triệu kiến mình? E là vì hối tội, mình phải làm sao? Chối bỏ sao? Tên họ Lãnh đó mềm mết lợi hại, nàng khó lòng mà đấu lại, vậy phải làm sao?

Dù gì cũng quyết không nhận, ông ta có thể làm gì chứ? Cùng lắm trút thú dục của ông ta vào thân xác này mà thôi.

Đang suy nghĩ miên man thì xe ngựa dừng lại, theo lộ trình, đâu đã tới hoàng cung.

Tiểu Chu hậu lấy làm lạ, vén rèm lên thấy đây là cổng sau một viện tử xa lạ, nàng chưa bao giờ tới đây, không phải đại môn, nên không có biển hay bất kỳ dấu hiệu nào để nàng suy

đoán, chẳng lẽ là ông ta nghĩ ra thứ gì mới rồi? Mỗi lần Triệu Quang Nghĩa làm nhục nàng, chưa bao giờ ở trên giường mà ở đủ loại địa điểm kỳ quái, lần này ra khỏi cung tìm cảm giác mới lạ sao?

Nghĩ tới Triệu Quang Nghĩa còn muốn hoan lạc với mình, Tiểu Chu hậu yên tâm, vì như thế, ít nhất trượng phu nàng vẫn an toàn.

Tiểu Chu hậu xuống xe nhìn quanh:” Đây là đâu?”

Lão thái giám cười âm hiểm:” Đi vào phu nhân sẽ biết.”

Tiểu Chu hậu cắn răng, dựa vào thái độ lão thái giám, chứng tỏ lão ta biết chuyện sắp xảy ra. Phía trước có tới mấy thị nữ cầm đèn dẫn đường, Tiểu Chu hậu đi qua thiên tỉnh, tiền vào hành lang sâu thăm thẳm, lại tới một tiểu viện tử ở hậu hoa viên, đại đường đèn sáng trưng, thấp thoáng tiếng ca vũ thanh nhạc.

Tiểu Chu hậu có chút áy náy với Lãnh Nghê, bởi nếu Triệu Quang Nghĩa còn có tâm tình xem ca vũ thì không trách tội rồi, đồng thời nhẹ nhõm ... Trên đời này bọn họ thực sự còn có một tri kỷ.

Nàng nở nụ cười tiêu chuẩn mà vô cảm vào đại đường.

Bên trong quả nhiên đang tổ chức yến tiệc, mấy ca cơ mặc sa mỏng, đi chân đất xoay tròn múa trên thảm, ánh lửa bập bùng chiếu qua lớp lụa mong manh hiện ra đường cong thân thể.

Ánh mắt Tiểu Chu hậu xuyên qua đám ca cơ, nhưng không có bóng dáng con người làm nàng sợ hãi, chỉ có hai thiếu niên mười ba mười bốn, là hai đứa con của ông ta, thái tử Triệu Nguyên Tá, Nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hi.

Chẳng lẽ mình mắc bẫy rồi.

Sợ hãi trào dâng trong lòng nàng.

Chương 359: Bi ai của Tiểu Chu hậu. (3)

Hai người kia cũng đã thấy Tiểu Chu hậu, tường viện cao cao, đường lát đá đen, ánh đèn lồng đỏ chiếu rọi, phía sau lưng là bông tuyết lát phát. Nàng một tay vén váy, duyên dáng từ trong đêm tối lướt ra. Vẻ mỹ lệ ấy, bước chân khoan thai khẽ khàng, thân thể mềm mại và nụ cười ngọt ngào của nàng, làm người ta chưa uống đã say.

Triệu Nguyên Hi ngồi yên tại chỗ, Triệu Nguyên Tá lại tươi cười đi tới, lớn tiếng nói:” Phu nhân đã đến, huynh đệ bọn ta đợi lâu rồi.”

Tiểu Chu hậu cảnh giác nhìn quanh:” Quan gia đâu, không phải quan gia triệu kiến thân thiếp sao?”

Triệu Nguyên Tá quay ra phía cửa quát:” Tên khốn kiếp nào nói linh tinh, giả truyền thánh chỉ, các người có mấy cái đầu ... Ha ha, phu nhân, chắc bọn chúng nói không rõ ràng làm phu nhân hiểu lầm, đợi ta tra rõ là ai sẽ phạt nặng, ha ha ha.”

“ Nếu không phải thì thân thiếp xin về.” Tiểu Chu hậu dứt lời là đi luôn:

“ Đợi đã!” Triệu Nguyên Tá là trưởng tử của Triệu Quang Nghĩa, năm nay mới mười bốn, có bảy phần giống ông ta, vừa cao lớn vừa đen, chỉ có điều chưa phát phì thôi. Từ nhỏ đã theo cha chinh phạt, không chỉ dung mạo đến hành vi cử chỉ đều rất giống cha hắn. Thấy Tiểu Chu hậu định đi, hắn lên

tiếng ngăn cản.” Bọn ta thành tâm mời phu nhân, sao phu nhân có thể làm thế, phải uống vài chén mới đi chứ!”

Tiểu Chu hậu sao có thể bị những lời đó lừa gạt, nén giận nói:” Nửa đêm canh ba, thần thiếp đối ẩm với hai vị hoàng tử, truyền ra không chỉ hại danh tiết thần thiếp, cũng không có lợi cho hai vị hoàng tử.”

Triệu Nguyên Tá bước tới một bước, hấn ít tuổi nhưng cao hơn nàng một cái đầu: “ Không cần để ý, đây là nhà nhị đệ ta, không ai vào được, cũng không ai dám nói ra nói vào đâu.”

“ Không được! Trên dưới có trời đất, bốn phía có người nghe, làm gì có bức tường nào không lọt gió.” Tiểu Chu hậu không chần chừ nữa, nhấc váy đi như chạy, nào ngờ cửa viện tử đóng lại rồi, nàng đẩy không được, quay người lại nhìn chăm Triệu Nguyên Tá:” Thái tử muốn làm gì?”

Triệu Nguyên Tá dương dương đắc ý:” Còn biết ta là thái tử sao? Vậy ngồi xuống uống với hai chén.”

Nói rồi phất tay:” Tất cả các người lui ra.”

Nhạc tức thì dừng lại, ca cơ ngừng múa, cúi đầu vội vàng đi ngay, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Triệu Nguyên Tá liếc mắt qua:” Thế là tốt rồi, dù phu nhân có bị hủy danh tiết cũng chẳng ai thấy.”

Tiểu Chu hậu biến sắc, chúng dám giả mạo thánh chỉ lừa mình tới đây còn gì không dám làm, cứng rắn với chúng không được, thoáng cái nàng đổi thái độ, cười tươi như hoa xuân:” Thế thần thiếp uống vài chén mới đi vậy.”

“ Thế mới đúng chứ.” Triệu Nguyên Tá về chỗ, nhích bò đoàn của mình sang bên, lấy cái bò đoàn khác đặt giữa mình và Triệu Nguyên Hi, vỗ vỗ lên đó:” Phu nhân mời ngồi.”

Tiểu Chu hậu không nói gì, cởi tú hoa hài, bỏ áo choàng lông vắt lên bình phong, trong mặc một chiếc váy quý phụ kín đáo, bên ngoài quần lớp lụa màu lục khâu chồng lên nhau, áo kép bằng tơ nồn, viền lụa trắng, sang trọng mà khác biệt. Nàng khẽ nhắc váy xếp lớp đi tới bờ đoàn ngồi xuống.

Bờ đoàn đặt rất gần nhau, nàng vừa ngồi xuống, Triệu Nguyên Tá ngửi thấy hương thơm quyến rũ, hấn chẳng che giấu nửa cổ hít sâu làm vẻ mặt say mê, rót một chén rượu cho nàng, nâng chén của mình lên:” Phu nhân là Hằng Nga tiên tử trên trời, bình thường cao không với tới, hôm nay có cơ may uống rượu với nàng, phải say một phen mới được, nào, mời phu nhân một chén.”

Không đợi Tiểu Chu hậu nói gì đã ngửa cổ uống cạn.

Tiểu Chu hậu từ từ nâng chén uống.

Triệu Nguyên Tá cười ha hả nói:” Hoàng đệ, vì sao không mời rượu phu nhân.”

Triệu Nguyên Hi nhỏ tuổi hơn một chút, chỉ mười ba, hơi gầy gò, da trắng tái, vài phần khí chất thư sinh kiêu ngạo, chẳng nói chẳng rằng uống hết luôn.

Cứ như thế Triệu Nguyên Tá kiểm đủ mọi cơ khiến Tiểu Chu hậu phải uống rượu, thoáng cái đã mười mấy chén.

Trước đó ở nhà Triệu Đình Mỹ, Tiểu Chu hậu đã uống khá nhiều, giờ say tới mặt đỏ tựa hoa đào, cảm thấy toàn thân bắt đầu phát nhiệt, nhìn cảnh vật cũng nhòe đi, gượng cười nói:” Thần thiếp không chịu nổi tử lực, xin thái tử thứ lỗi cho thần thiếp lui.”

“ Thế sao được.” Triệu Nguyên Tá hứng trí rất cao, chăm chăm nhìn nàng không chớp mắt:” Hai huynh đệ ta vừa rồi nghe ca vũ chưa tận hứng, nghe nói phu nhân ca vũ song tuyệt, ít ai sánh bằng. Cho nên mạo muội mời phu nhân tới đây, nếu

phu nhân tạm thời không thể uống được cũng đành, sao không ca vũ một bài đi.”

“ Thần thiếp đã say, sao còn có thể ca vũ?” Tiêu Chu hậu lắc đầu:

“ Vậy đàn một khúc được chứ? Kỹ thuật dao cầm của phu nhân quán tuyệt kinh sư, vậy mà ta chưa có duyên nghe, hôm nay nhất định không bỏ lỡ cơ hội.” Triệu Nguyên Tá tự mình đi lấy đàn nhạc công để lại loạng choạng đặt vào lòng Tiêu Chu hậu.” Ta muốn nghe Phá Trận Từ.”

Bài từ này chính là từ vong quốc khi kinh thành Nam Đường bị công phá, Lý Dục quy hàng làm ra. Triệu Nguyên Tá chọn bài này, dụng ý đã rõ. Tiêu Chu hậu chỉ thấy váng vất, lòng đau như cắt, hai tên hoàng tử này giống cha chúng, muốn xỉ nhục mình kiếm thú vui.

Triệu Nguyên Hi ở bên từ đầu tới cuối ít khi lên tiếng, lạnh lùng nói:” Làm kẻ tù binh, đích thực chẳng vui gì, nếu người không muốn thể hiện thân phận tù binh của người trước mặt bọn ta, không hát cũng được. Vậy thì hát ca từ túy sinh mộng tử đẹp đẽ của cung đình Nam Đường của các người đi.”

Kẻ này buông lời còn ác độc hơn hành vi của ca ca hắn, Tiêu Chu hậu nhất thời phẫn nộ, ngọc chỉ lướt qua dây đàn, âm thanh như trân châu đứt rơi xuống đất, uyển chuyển mà như khóc than:

Bốn chục năm ròng xã tắc,

Ba ngàn dặm thăm sơn hà.

Gác phượng lầu rồng vút vân Hán,

Lá ngọc cành vàng rủ yên la.

Chửa từng biết can qua.

Một sớm hàng thần lơ lảo,

Vóc gầy làn tóc sương pha.

Nhất lúc bàng hoàng từ tạ miếu,

Giáo phường còn tấu khúc ly ca.

Gạt lệ đôi cung nga.

Dù nàng chẳng hề chú tâm biểu diễn, chỉ muốn đàn cho hết khúc, nhưng vẫn khiến Triệu Nguyên Tá nghe tới si dại, kết hợp mùi u hương thoang thoảng, khuôn mặt hồng rục dụn hoặc, diễm lệ không bút mực nào tả xiết, hấn vỗ tay kêu lớn:” Không thẹn là kinh thành đệ nhất cầm! Đàn hay, ca hay, từ hay!”

“ Thần thiệp ca xong, xin cáo từ.” Tiểu Chu hậu đặt đàn xuống, nói xong đi ngay, nghĩ chúng cũng chẳng còn có gì giữ mình lại:

Chương 360: Ai người tri âm. (1)

“ Khoan đã.” Triệu Nguyên Tá đuổi theo:” Phu nhân muốn đi, ta cũng không giữ, có người nhờ ta gửi cho Lũng Tây công một phong thư, vốn phải đưa tới phủ, nhưng ngưỡng mộ sắc nghệ của phu nhân, cho nên mới nài nỉ tới. Nàng đợi chút, để ta đi lấy.”

Tiểu Chu hậu dừng lại, trông phu nhân sau khi quy hàng người ta vì kỵ húy tránh như tránh bệnh dịch, còn ai viết thư nữa? Nàng không nghĩ ra.

Triệu Nguyên Tá bảo nàng đợi rồi đi vào hậu đường.

Tiểu Chu hậu đứng đợi chốc lát hơi rượu bốc lên, trời đất quay cuồng, người vừa loạng choạng liền có người đỡ lấy, biết là Triệu Nguyên Hi, cự mình tránh nửa bước:” Đa tạ hoàng tử, thần thiếp không ...”

Còn chưa nói hết, Triệu Nguyên Hi đã đẩy nàng ngã xuống thảm dày, cái miệng đầy hơi rượu áp tới môi nàng, Tiểu Chu hậu nghiêng đầu sang né tránh, hét:” Hoàng tử, người định làm gì?”

Triệu Nguyên Hi trông gầy gò như vậy, ai ngờ đứng dậy cũng cao lớn lắm, tay thô bạo bóp bầu ngực nàng, răng nghiến lại cười nhanh ác.

“ Đau quá, buông ta ra.” Tiểu Chu hậu ra sức giãy dụa:

Hai mắt Triệu Nguyên Hi vì rượu vì sắc dục mà giảng đầy tơ máu, hơi thở nóng hừng hực nồng nặc hơi phả lên mặt Tiểu

Chu hậu, nàng càng chống cự, vàng làm thú dục của hấn sôi trào, xé toạc váy nàng:” Lát nữa ngươi còn đau hơn cơ.”

Tiểu Chu hậu nghe lời này chờ người vì sợ, tay đối phương không ngừng xé váy áo mình, run giọng cầu xin:” Đừng, hoàng tử, ngài bỏ qua cho thần thiếp đi.”

“ Xong việc, ta tất bỏ qua cho ngươi.” Triệu Nguyên Hi lại xé roẹt một cái, y phục vốn chẳng còn bao nhiêu trên người Tiểu Chu hậu tơi tả, da thịt nồn nà từng mảng lộ ra ngoài, hấn như con thú điên bầu tay vào bầu ngực trắng hơn tuyết mà dày vò, chẳng có lấy tí thương hương tiếc ngọc nào:

Tuy hấn chỉ có mười ba tuổi, nhưng sức lực vượt quá cả nàng, Tiểu Chu hậu chống trả vô ích, nước mắt lăn dài trên gò má. Nàng đã cảm giác được cái lưỡi của con rắn độc thè ra, đang phì phì phun từng làn hơi nóng hầm hập, lên da thịt nàng. Nàng quá hiểu, nam nhân tới thời khắc này rồi chỉ có thâm nhập vào sâu trong thân thể của nữ nhân mới có thể hoàn toàn giải phóng.

Bởi thế nàng không phản kháng vô ích nữa, giang tay ra nằm như chết, chỉ có hàm răng cắn chặt, chịu đựng cơn đau đón từ thân thể lẫn linh hồn.

“Để mọi thứ kết thúc thật nhanh đi!” Tiểu Chu hậu lặng lẽ khấn cầu trong thống khổ, nàng quặn mình chịu đựng những trò dày vò tàn nhẫn của Triệu Nguyên Hi, chờ đợi hơi thở như trút bỏ gánh nặng của nam nhân sau khi phát tiết, chỉ cần hấn phát ra thanh âm đó, ác mộng của nàng liền kết thúc.

Triệu Nguyên Hi dùng đôi tay cùng cái miệng đã không thỏa mãn được nữa, hấn muốn cháy thành than rồi, vội vàng cởi quần, đến lúc này mới nhận ra, Tiểu Chu hậu đã nằm đó như cái xác không hồn, làm hấn mất hứng, hung hăng đe dọa:” Chu hoàng hậu, hoàng đế ca ca của ngươi đâu, hấn ở đâu, hấn có biết lúc này ngươi đang nằm dưới thân ta, rên rỉ như kỹ nữ

thanh lâu thấp kém không? Đợi một ngày ta sẽ cưỡng bức người ngay trước mặt hần, để hần nhìn hoàng hậu của mình ... Á”

Một bày tay mảnh mai đưa ra, tóm lấy vật giữa hai chân hần bóp mạnh.

Triệu Nguyên Hi đau tới điếng người, hần muốn tránh thoát, nhưng sức lực mất cả, hai mắt trắng dã:” Buông, buông ta ra Cứu, cứu ...”

“ Ta ta đã nhẫn nhịn tới mức này rồi ... Vậy mà người không để phu thê ta sống, vậy ta khiến người phải chết Ta thề.” Tiểu Chu hậu phần uất tốt độ, vì bình an của trượng phu, nàng có thể nhẫn nhục người khác chà đạp mình, nhưng tên hoàng tử ác độc này rõ ràng quá tàn nhẫn, nếu hần làm thế, trượng phu nàng làm gì còn mặt mũi nào sống trên đời nữa, không sống được thì chết vậy, chết thì cùng chết thôi.

Triệu Nguyên Hi đã đau tới sắp ngất xỉu, thều thào nói:” Ta sai rồi, tha tha ...”

Đúng lúc này Triệu Nguyên Tá ra ngoài, tay cầm bức thư, nhìn cảnh này mà kinh hoàng:” Sao thế, sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Chu hậu y phục toi tả, bầu ngực mơn mớn lộ hần ra ngoài, vừa xấu hổ vừa giận tốt độ, bóp một cái làm Triệu Nguyên Hi rú lên:” Mở cửa ra, để ta đi, nếu không ta bóp vỡ thứ này của hần.”

Triệu Nguyên Tá giờ mới hiểu xảy ra chuyện gì, vội hướng ra ngoài quát:” Mở cửa, mở tất cả các cửa ra, tiến Trịnh quốc phu nhân!”

Ở bên ngoài, giọng đám phó tòng nói nhau truyền đi xa, cửa cũng mở từng cái một.

Tiểu Chu hậu đẩy mạnh một cái, Triệu Nguyên Hi đã đau tới sùi bọt mép ngất xỉu, nàng bò dậy, Triệu Nguyên Tá thấy thân thể lòa lỏ của nàng sau y phục rách nát vội quay đầu đi.

Vợ vội vàng mảnh y phục còn lại, Tiểu Chu hậu che người loạng choạng bỏ chạy, nàng không dám ngồi xe do bọn chúng chuẩn bị, chạy vào gió tuyết.

Trạch viện quá lớn, Tiểu Chu hậu không biết đường, chỉ biết theo từng cánh cửa mở rộng mà chạy, cuối cùng cũng ra tới đường.

Lúc này đêm đã khuya, đây là nơi ở của vương hầu công khanh, người thường không được tùy ý qua lại, nên đường xá vắng tanh không một bóng người. Tiểu Chu hậu hai tay ôm ngực mà chạy, trước đó nàng đã cởi tú hoa hài, chỉ còn đôi tất mỏng, dẫm trên băng tuyết lạnh thấu xương nàng cũng bất chấp, chỉ muốn chạy càng xa càng tốt.

Nàng chỉ biết mãi miết chạy đến khi sức cùng lực kiệt, nàng vấp phải tảng đá, lão đảo ngã xuống, đầu đập xuống đất hôn mê.

Con phố dài vẫn chỉ có gió tuyết hoành hành, chẳng bao lâu người nàng bị bao phủ bởi tuyết.

Két! Một tiếng mở cửa vang lên, từ bên trong xuất hiện hai bóng người xông ra, nhìn từ cách ăn mặc, không ngờ lại là hai nữ ni, tay cầm trường kiếm. Một lớn hơn cảnh giác nhìn quanh, một nhỏ hơn tới Tiểu Chu hậu kiểm tra khắp người.” Sư tỷ, không có binh khí, chắc là đi qua đường đói xỉu thôi, không phải tặc nhân, làm sao đây, người lạnh cứng rồi.”

“ Còn làm sao nữa, mau công vào.” Vị sư tỷ giục, nàng vẫn cảnh giới:

“ Dạ.” Nữ ni nhỏ giao trường kiếm cho sư tỷ, nhắc Tiểu Chu hậu nhẹ như không đi vào trong:

Một lão ni mặt âm u đứng trong tuyết, nghe vị sư tử báo lại sự việc thì bà ta khẽ gật đầu chỉ tay bảo đưa Tiểu Chu hậu vào sương phòng.

Chương 361: Ai người tri âm. (2)

Nữ ni nhỏ đặt Tiểu Chu hậu lên một cái giường, lão ni nôi xuống chân mạnh, lấy ra cái bình sứ, đổ một viên thuốc nhỏ màu đỏ, cho vào miệng nàng bóp yết hầu mấy cái để nàng nuốt xuống.” Lấy bộ y phục sạch sẽ cho nàng ta thay, nấu ít canh gừng nữa.”

Rất nhanh Tiểu Chu hậu được thay y phục, đắp chăn bông dày, nàng hôn mê, miệng liên tục lẩm bẩm. Lão Ni nghe một lúc biến sắc mặt, lại bảo:” Đi gọi đại lão gia.”

“ Nhưng sư phụ, còn chưa tới canh năm mà.”

“ Mau đi đi.”

“ Vâng.”

Một lát sau có người trẻ tuổi khoác áo choàng ngáp ngủ đi vào.” Sư thái gọi ta à?”

Lão ni ngồi bên giường vén chăn lên.” Đệ tử phụ trách canh giới phát hiện có người ngã xuống tuyết, do là kẻ địch giở thủ đoạn, cho nên đợi một lúc lâu xác định không phải mới đi ra. Lúc công vào thì nàng đã hôn mê bất tỉnh, miệng hàm hồ nói những từ mà bản ni biết không phải người thường, nên mời đại lão gia tới.”

“ Hả, nàng ta nói gì?”

“ Nàng ta nói quan gia, điện hạ, buông ra ... đại khái như vậy”

Người trẻ tuổi đi nhanh tới giường, vừa vén mái tóc lòa xòa của nữ nhân để lộ khuôn mặt tuy trắng bệch nhưng vẫn xinh đẹp, thì kinh ngạc vạn phần.” Trịnh quốc phu nhân.”

Là trái đất quá nhỏ, là quỷ thần xui khiến, hay do duyên phận nào đó, nơi Tiêu Chu hậu ngã xuống không ngờ chính là trạch viện của Lãnh Nghê, nàng đích thực lớn mạng gặp được Phi Dật sư thái, nếu không hôm nay đã chết rồi.

Phi Dật sư thái qua nét mặt của Lãnh Nghê đoán ra nữ nhân này không tầm thường, nói thêm.” Bần ni bắt mạch cho nàng rồi, không sao cả, chỉ là sức lực hư thoát, lại nhiễm phong hàn, đã cho nàng uống thuốc khu phong tán hàn, bồi bổ nguyên khí, đợi lát nữa nước gừng tới, uống vào sức thuốc phát tác sẽ tỉnh thôi.”

Lãnh Nghê kéo chặt áo, ngồi bên giường nhìn Tiêu Chu hậu hôn mê tới xuất thần.” Sao nàng ấy lại chạy trong đêm rồi ngã xuống đường như vậy chứ?”

“ Chuyện này bần ni không biết.”

Lúc này có tiếng bước chân, không cần nhìn cũng biết là Trác Xảo Nương và Thảo Tuệ.

Khi Lãnh Nghê thức dậy thì Trác Xảo Nương cũng tỉnh, đợi một lúc không thấy y quay lại, tất nhiên là nàng lo lắng đi xem thế nào, vừa tới chưa kịp hỏi nhìn thấy Tiêu Chu hậu nằm trên giường kinh ngạc hỏi.” Nàng ta làm sao thế?”

Lãnh Nghê đem lời Phi Dật sư thái nói thuật một lượt, đang nói thì nữ ni nhỏ mang canh gừng tới.

Trác Xảo Nương ngồi xuống đầu giường cẩn thận đỡ Tiêu Chu hậu lên, để nàng dựa vào vai mình, Lãnh Nghê múc thìa canh gọi.” Phu nhân, uống thuốc.”

Phi Dật sư thái nói không sai, Tiêu Chu hậu uống được hơn nửa canh gừng nóng, phối hợp thuốc bà cho uống trước đó từ

từ mở mắt ra, ánh mắt đờ đẫn vô hồn một lúc rồi không hiểu sao ôm chặt lấy Lãnh Nghệ, khóc thất thanh.

Lãnh Nghệ cứng người vẫn giữ tư thế một tay cầm bát một tay cầm thìa, không hiểu gì cả, đoán là nàng vừa rồi gặp phải ác mộng, khi tỉnh lại thấy mình là người quen, hoặc là chưa tỉnh táo hẳn, nhìn nhầm mình với người khác, cười khổ với Trác Xảo Nương, ý nói mình oan.

Trác Xảo Nương thoáng ngỡ ngàng, sau đó thấy Tiểu Chu hậu khóc thê lương như vậy cũng rom róm nước mắt, nhận lấy bát và thìa trong tay Lãnh Nghệ:” Chàng nói chuyện với cô ấy đi.”

“ Nương tử.” Lãnh Nghệ không biết nàng có hiểu lắm gì không nữa, định đẩy Tiểu Chu hậu, nhưng nàng khóc quá thảm, làm y không đành lòng:

“ Không sao.” Trác Xảo Nương dẫn Thảo Tuệ đi, Phi Dật sư thái thấy vậy biết họ là người quen, phát tay rút đám đệ tử ra ngoài, khép cửa lại.

Ba Tây hữu đồ quyển,

Đồ quyển đề huyết hoa khả liên.

Giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng khóc của Tiểu Chu hậu tựa như đồ quyển khóc ra máu, làm người ta đứt từng khúc ruột, chẳng biết rốt cuộc một người chịu bao nhiêu đau khổ mới phát ra tiếng khóc thế này.

Cảm quan của Lãnh Nghệ về Tiểu Chu hậu thực sự không tốt chút nào, vậy mà không kìm được xót xa, vỗ vỗ vai nàng, không biết an ủi ra sao, nói theo câu vừa rồi của Xảo Nương:” Không sao, không sao.”

Không biết khóc bao lâu, Tiểu Chu hậu từ từ trấn định lại, buông Lãnh Nghệ ra, mặt cúi gằm lí nhí nói:” Xin lỗi.”

“ Không sao.” Lãnh Nghệ lấy khăn tay đưa nàng lau nước mắt:

Tiểu Chu hậu lau sạch nước mắt, thấy vạt áo Lãnh Nghệ bị mình làm ướt cả mảng, quần bách vô cùng:” Sao thiếp thân ở đây?”

“ Hộ vệ nhà ta phát hiện phu nhân ngã ngoài cửa nên công vào ... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì phu nhân lại chạy giữa đường đêm hôm như thế, có cướp sao?” Lãnh Nghệ cẩn thận hỏi:

Tiểu Chu hậu vừa nhớ lại chuyện bị Nhị hoàng tử cưỡng bức liền hoảng loạn, không muốn kể ra:” Không, không sao, đa tạ đại nhân, có thể đưa ta về không? Ta sợ trượng phu ta lo lắng.”

Lãnh Nghệ gật đầu, ra bảo phó tông:” Mau chuẩn bị kiệu đưa Trịnh quốc phu nhân về.”

Phó tông tức thì đi chuẩn bị.

Tiểu Chu hậu đứng bên cửa, nhìn sân đã bị tuyết trắng phủ cao cả tấc, nàng chỉ mặc chiếc áo ni cô mỏng manh, toàn thân run lên, đột nhiên một chiếc áo choàng áp lên người, chiếc áo mang theo hơi ấm của chủ nhân, người nàng thoáng giật mình, nhưng không quay đầu nhìn lại.

Kiệu đã tới, trước khi vén rèm đi vào, Tiểu Chu hậu mới nói một câu:” Đa tạ ngài, bài thơ đó thực sự nói vào tâm khảm của thiếp thân và phu quân, ngài là tri âm của chúng tôi.”

Rồi hạ rèm xuống.

Kiệu đi tới tận nội viện Lũng Tây công phủ, Tiểu chu hậu nhìn phòng ngủ của họ vẫn sáng đèn, mơ hồ có bóng trượng phu qua lại, nàng cẩn thận cởi áo choàng của Lãnh Nghệ đặt lại kiệu, đi xuống.

Tiểu Chu hậu xuống kiệu, bảo thị nữ chuẩn bị nước tắm mới vào phòng.

Lý Dục nghe thấy tiếng nàng vui mừng đi tới, sau đó ngạc nhiên:” Phu nhân ... Sao, sao sao lại ăn mặc thế này?”

Bao ủy khuất thương tâm Tiểu Chu hậu đã khóc ra hết rồi, giờ chẳng còn gì để nói nữa, chỉ còn trái tim giá lạnh:” Đổi y phục, ra ngoài đi dạo thôi.”

Lý Dục biết nàng nói dối, nhưng hắn thà tin nàng nói thật, hắn đoán được mỗi lần thê tử vào cung làm gì, hắn không muốn đối diện, cũng không thể đối diện, chỉ có thể tin lời nói dối, giữ chút an bình trong lòng.

Nướng tắm chuẩn bị xong, Tiểu Chu hậu trút bỏ y phục, bước vào thùng tắm, bảo thị nữ cho thêm nước nóng, thật nóng. Nàng kỳ cộ rất kỹ, như mong nước có thể trả lại sự thanh bạch cho mình.

Chương 362: Tự mình gây họa.

Lý Dục ngồi đầu giường, mặt cúi gằm, mỗi lần thê tử nàng ở trong cung về là đều tắm rửa ngay, còn tắm rất kỹ rất lâu, tại sao như thế? Hấn không muốn suy nghĩ, ép bản thân không nghĩ tới, nhưng đủ loại hình ảnh cứ hiện ra trong lòng. Trái tim hấn nhỏ máu, phần uất không cách nào phát tiết, hấn đi tới bên bàn, đổ ít nước vào nghiên mực, cầm bút nhúng bừa vài vòng ...

Trong đầu toàn là hình ảnh thê tử cắn chặt môi tới bật máu, nước mắt ướt mi chịu đựng dâm nhục vô cùng vô tận dưới thân thể to béo đen đúa của Triệu Quang Nghĩa. Còn hấn, quốc quân một nước, chẳng bảo vệ được thê tử, thậm chí cả khuất nhục cũng không thể nói ra.

Mỗi lúc như thế hấn thường ảo tưởng tới thời gian hạnh phúc ở Nam Đường, vì thế nổi nhớ cố quốc càng thêm cồn cào ruột gan, mực từ đầu bút lông rơi xuống biến thành bông hoa mực li ti trên trang giấy trắng.

Hấn vung bút, lúc nhanh lúc chậm, lúc trúc trắc như leo núi, khi lướt đi như bay tên trời cao, khi viết xong chữ cuối cùng, tay buông thõng, bút rơi xuống đất, nảy hai cái nằm im.

Tiểu Chu hậu tắm xong, da nàng đỏ rực vì nước nóng, nàng kỳ cọ tới khi ra rất muốn bong ra, mới rời thùng nước, được thị nữ hầu hạ, mặc y phục tơ mềm, rời phòng tắm, thấy trượng phu ngồi trước bàn như một bức tượng.

Nàng chỉ biết thở dài, cảnh tượng này nàng chứng kiến không chỉ một lần, vì hẳn biết chuyện gì xảy ra, chỉ không ai nói, nếu không phu thê họ chẳng cách nào đối diện với nhau. Nàng định an ủi hẳn, không ngờ nhìn thấy trên giấy có một bài từ, chính là Ngu Mỹ Nhân của Lãnh Nghê, chỉ là “cổ hương” đã sửa thành “cổ quốc”, “Trăng sáng quay đầu nhớ cổ quốc”.

Bất tri bất giác hai mắt Tiểu Chu hậu cũng đầy nước mắt, nàng rất nhanh quay sang bên, lặng lẽ lau đi, ép mình mỉm cười, đỡ trượng phu về giường nằm xuống. Đến khi nghe tiếng Lý Dục ngáy đều đều, nàng vẫn nhìn chăm chăm vào bóng tối vô tận.

Tiểu Chu hậu bị tiếng kêu kinh hãi của Lý Dục đánh thức, mở mắt ra một cái thì trời đã sáng, Lý Dục đứng trước bàn, thân thể run bần bật như động kinh, nàng không kịp cả đi hài, chạy tới đỡ hẳn:” Lão gia, làm sao thế?”

Lý Dục không đáp, tay chỉ chỉ bàn, Tiểu Chu hậu nhìn theo, có thấy gì đâu, rồi tích tắc sau nàng đã hiểu ra, bài từ kia biến mất rồi.

Nàng rụng rời chân tay, bài từ đó vốn là tác phẩm nói lên nỗi nhớ quê của Lãnh Nghê, nhưng bị trượng phu nàng sửa một chữ biến thành nhớ cổ quốc, lại do chính trượng phu nàng viết, nếu truyền tới tay quan gia e là đại họa kinh thiên, vội hét lên:” Người đâu, mau tới đây.”

Đám thị nữ ngoài cửa đều chạy vào cúi đầu đợi lệnh.

Tiểu Chu hậu lạnh giọng hỏi:” Bọn các người, ai lấy đồ trên bàn?”

Đám thị nữ sợ hãi, rồi rít phũ nhận, Tiểu Chu hậu nào chịu tin, rút trâm ra đe dọa, làm đám thị nữ la hét bỏ chạy né tránh. Sau đó có mấy lão mục đi vào, thề thốt làm chứng cả đêm không ai vào phòng họ.

Tiểu Chu hậu vẫn không tin, sai người lục soát khắp phủ, một canh giờ không có kết quả, thất hồn lạc phách quay về phòng.

Lý Dục hay tin chỉ biết lẩm bẩm:” Làm sao đây, làm sao đây?”

“Chàng đã biết bài từ đó không thể viết ra, sao còn cứ viết?”

“Ta .. Ta nhất thời trong lòng bế tắc, viết ra phát tiết, định đốt đi, nhưng biến mất rồi ... Làm sao đây, làm sao đây?”

Tiểu Chu hậu ứa nước mắt, dựa vào tường, nàng chịu hết tủi hơn uất hận, không biết bao lần nuốt nước mắt vào trong vì cái nhà này, vậy mà cuối cùng thế này đây ... Giờ còn sống sao được nữa.

Lý Dục chợt như nhớ ra cái gì, vội vàng nắm tay Tiểu chu hậu:” Đây là từ của Lãnh thối quan, có Văn Hóa làm chứng, nàng đi nói rõ ràng với quan gia là không phải ta làm, vậy là xong rồi.”

Tiểu Chu hậu ngỡ ngàng nhìn hắn như không dám tin vào tai mình:

“Thiếp đi? Vì sao là thiếp đi, thiếp là gì của quan gia chứ? Chàng nghĩ thiếp là gì đây?” Chỉ nói vài câu ngắn ngủi, nàng cảm tưởng như bị vạn tuyến xuyên tâm, gục xuống giường khóc không thành tiếng.

Lý Dục trong lúc cấp bách lỡ lời, nói ra liền hối hận, tập tễnh đi tới giường, vỗ vỗ vai Tiểu Chu hậu:” Là ta hại nàng, ta hại nàng rồi ... Ta nói sai ... Ta đi, ta đi giải thích rõ với quan gia.”

Tiểu Chu hậu vội ngồi dậy, kéo tay hắn:” Đừng đi, hiện giờ chưa biết bài từ đó ở đâu, nếu đi chẳng khác nào không đánh mà khai sao?”

Lý Dục nhìn quanh quất rồi mới nhỏ giọng nói:” Nhưng nếu vào tay quan gia thì sao, không nói rõ là đại họa ...”

Tiểu Chu hậu nhìn khuôn mặt hốt hoảng bàng hoàng, chẳng còn chút gì của con người tài hoa phong lưu tiêu sái khiến tim nàng đập rộn ràng năm xưa nữa. Hoàn toàn biến thành con sâu đáng thương, chẳng giận hấn nữa, đưa tay ra vuốt ve gò má ngày một hao gầy:” Không ích gì đâu, dù bài từ đó của ai cũng vậy thôi, người sửa cổ hương thành cổ quốc là chàng, chỉ một chữ đó là đủ rồi.”

“ Không, không, ta chỉ mới sửa một chữ, sao lại thành ra như thế ...” Lý Dục mặt cắt không ra máu, đột nhiên a một tiếng:” Hay làm thế này, chúng ta thương lượng với Lãnh thôi quan, để y thừa nhận bài từ y làm vốn là cổ quốc, không phải cổ hương.”

Tiểu Chu hậu thiếu chút nữa vung tay tát hấn:” Thế mà chàng cũng nghĩ ra được, người ta không chê chúng ta là kẻ quy hàng, không sợ liên lụy qua lại với chúng ta. Còn chàng, chàng gây họa, nhưng muốn người ta gánh, còn chút nhân nghĩa liêm sỉ nào không?”

Lý Dục mặt lúc đỏ lúc trắng, kinh hoảng vạn phần:” Ta cũng biết không ổn, nhưng không như thế phải làm sao?”

Tiểu Chu hậu biết Lý Dục hoảng loạn quá độ rồi, lúc này nặng lời vô ích, dựa vào lòng hấn, dỗ dành:” Đừng sợ, không phải còn thiếp sao, nếu thực sự tới ngày đó, thiếp cùng chết với chàng, để hồn về cổ quốc là được.”

Lý Dục lắc đầu liên hồi:” Không, không, ai đi cùng ta cũng không muốn, ta không muốn chết.”

Tiểu Chu hậu đẩy mạnh hấn ra, òa khóc chạy khỏi phòng.

Lý Dục sực tỉnh, biết mình lại nói sai, muốn đuổi theo nàng, nhưng thân thể chỉ nhúc nhích một chút vẫn ngồi im,

nước mắt chảy dài.

Chương 363: Tới nhà báỉ phổng.

Mấy ngày sau đó phu thê Lý Dục sống trong nơm nớp lo sợ, tuy không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, Triệu Quang Nghĩ cũng không kiếm có triệu kiến Tiểu Chu hậu. Nhưng Lý Dục càng sợ hãi, vì trước khi cuồng phong ập xuống luôn có một khoảng lặng, lần này phải chăng cũng như thế?

Tiểu Chu hậu thì lo lắng thái tử và Nhị hoàng tử báo thù mình, nhưng cũng không có động tĩnh gì, đoán chừng bọn chúng cũng không muốn chuyện bại lộ, dù sao cũng là bọn chúng sai. Lại nhớ tới hôm đó thái tử bảo có một bức thư muốn chuyển cho họ, song không thấy đưa tới nữa, hẳn chỉ là cái có thôi, cũng không nghĩ thêm.

Bọn họ nghĩ đủ mọi cách mà không tìm được bài từ kia.

Sáng sớm ngày 15 tháng Giêng, tiết Nguyên Tiêu, Tết đã qua được nửa tháng rồi, không khí đón xuân vẫn còn khắp nơi, đó đây vẫn thoang thoảng mùi thuốc pháo, ngoài đường phố đều treo đèn lồng, to có nhỏ có, đủ loại kiểu cách, hình dạng khác nhau, cái gần cái xa, chỉ là chưa tới tới, nếu không sẽ vô cùng đẹp mắt.

Lý Dục và Tiểu Chu hậu vẫn chưa dậy, thị nữ đã đứng ở cửa bẩm báo:” Công gia, phu nhân, người trong cung tới, mời công gia, phu nhân tiếp chỉ.”

Lý Dục bật dậy, tóm ngay lấy cánh tay Tiểu Chu hậu:” Hết rồi, hết rồi, quan gia hẳn là phái người tới ban cho ta tự tận, quan gia muốn lấy mạng ta rồi.”

Trong phòng im phăng phắc, chỉ còn tiếng tim đập mạnh tới bất thường của Lý Dục, hắn nhìn chăm chăm về phía cửa, tay ôm chặt lấy cánh tay Tiểu Chu hậu, sợ có người xông qua cánh cửa kia, bê vào một cái khay có rượu độc hoặc tấm lụa trắng.

Tiểu Chu hậu cũng sợ, nhưng nàng đã chuẩn bị tinh thần để chết rồi, vẫn trấn định hỏi lớn:” Mấy người tới?”

“ Đông lắm ạ.” Thị nữ đáp:

Lý Dục càng kinh hoàng, cuống cả lên nhìn trái nhìn phải tìm đường trốn:” Xong rồi, rõ ràng muốn lấy mạng ta đây, nếu không phải nhiều người tới như thế để làm gì?”

Tiểu Chu hậu cũng hoảng, giọng lạc cả đi:” Bọn họ có nói là chuyện gì không?”

“ Dạ, hình như là tặng hoa đăng đoán chữ ạ, thái giám cung nữ mang theo rất nhiều hoa đăng.” Thị nữ rõ ràng có chút phần chán:

Căn phòng lại rơi vào im lặng trong khoảnh khắc, sau đó Tiểu Chu hậu thở phào, mỗi năm quan gia đều tặng hoa đăng có câu đố cho các vương gia và trọng thần, nếu không vì bài từ cảm hoài cố quốc thì họ đã đoán ra rồi, không tự dọa mình thế này.

Lý Dục không tin, hỏi vọng ra:” Người nhìn rõ chứ?”

Thị nữ không hiểu chuyện đó có gì mà không nhìn rõ:” Vâng ạ, hoa đăng đã đặt trong sân rồi, công công truyền chỉ nói, mời công gia và phu nhân mau mau, họ còn đi tặng vương công đại thần khác.”

Thế là Lý Dục mới lau mồ hôi trán, vội vàng mặc y bào chẳng kịp rửa mặt đã ra đón thánh chỉ.

Thái giám tuyên chỉ, quả nhiên quan gia thưởng hoa đăng đoán chữ, trước tối nay đoán ra có thưởng, tuyên chỉ xong vội vàng đi luôn, không có chuyện gì khác.

Mấy ngày nay Lý Dục bị chuyện kia làm gầy đi rõ ràng, mặt bơ phờ hốc hác, đầu gối cũng là phu thê gần 10 năm, tình cảm sâu nặng, dù có giận mấy cũng vẫn thương nhiều hơn, nói:” Mỗi nhà chúng ta thưởng trăng không đủ náo nhiệt, hay là mời nhà Tề vương và Lãnh thôi quan tới ... Đặc biệt là Lãnh thôi quan, y là đại hồng nhân bên cạnh quan gia, không phải Tề vương nói rồi sao, y còn chưa tới phủ nha Khai Phong báo danh, thời gian qua luôn ở trong cung giúp quan gia xử lý công việc, biết đâu biết tin tức.”

Lý Dục gật đầu liên hồi:” Chủ ý hay, hay là lần này chúng ta chuyên môn mời phu thê Lãnh thôi quan thôi, có gì cũng dễ nói chuyện.”

“ Tề vương khả năng sẽ được quan gia mời vào hoàng cung đón Nguyên Tiêu, thế cũng được.”

“ Thế càng tốt, ta viết thư mời ngay, tránh người khác mời trước.”

Tiểu Chu hậu ngăn cản nói:” Chúng ta nên tự mình tới nhà mời càng tốt hơn, như thế mới thể hiện được lòng thành.”

Thế là phu thê Lý Dục chuẩn bị lễ vật, tới phủ Lãnh Nghê.

Tới nơi gõ cửa đưa bài thiếp xong, Tiểu Chu hậu nhìn quanh, tuyết trên mặt đất đã bị đã bị bánh xe qua lại ép thành băng cứng. Đêm hôm đó nàng nếu không may mắn ngã gục ở đây, chỉ e đã thành cái xác không hồn, hoặc nếu không phải Lãnh Nghê cứu mà là người khác, chuyện xấu e không giấu được, chẳng biết có bao lời ong tiếng ve lan truyền khắp nơi ... Nghĩ thôi cũng đã sợ.

Lý Dục thấy nàng ngậy ra nhìn băng tuyết dưới chân, không khỏi ngạc nhiên:” Sao thế?”

Tiểu Chu hậu hồi thân, cười che giấu:” Không sao.”

Lúc này đại môn Lãnh gia mở rộng, Lãnh Nghệ dẫn Trác Xảo Nương ra ngoài nghênh đón, từ xa đã hồ hởi nói:” Công gia, phu nhân! Hai vị tới không bào trước một tiếng để ti chức cung nghênh.”

Lý Dục luôn mồm nói không dám, chấp tay:” Vốn sớm phải tới nhà chúc Tết Lãnh đại nhân, cơ mà tục sự quá nhiều làm lỡ, nay nhân tết Nguyên Tiêu, nghĩ nếu không tới thì năm mới hết mất. Không lỡ dở nữa, mạo muội tới nhà quấy nhiễu.”

“ Công gia nói gì đó, mau mời vào.”

Bên này hai người họ khách sáo thì bên kia Tiểu Chu hậu thân thiết khoác tay Trác Xảo Nương, nàng vốn có chút thấp thỏm, dù sao trừ nhà Triệu Đình Mỹ, đây là nhà đầu tiên bọn họ tới bái phỏng, những người khác tránh phu thê họ như tránh tà, không khỏi cảm kích:” Máy ngày không gặp, muội muội càng xinh đẹp đó.”

Câu này không phải chỉ là nói thôi, thời gian trước Trác Xảo Nương bệnh tật quần thân, trước Tết dần khôi phục, thuần khiết đáng yêu như sương mai, tóc vài lọn hơi rối, đó là vì sáng nay Lãnh Nghệ nổi hứng làm bậy, nàng sợ bị người ta phát hiện đỏ mặt nói:” Phu nhân mới là đẹp.”

Tiểu Chu hậu cố tình nghiêm mặt:” Gọi tỷ tỷ.”

Trác Xảo Nương xấu hổ sửa lời:” Tỷ tỷ.”

Bốn người đi vào noãn các ở nội trạch, vừa qua cổng bán nguyệt liền thấy đủ các loại hoa đăng, làm Lý Dục và Tiểu Chu hậu sững sốt.

Theo thông lệ, mỗi năm Nguyên Tiêu quan gia chỉ tặng số ít hoa đăng cho bậc vương hầu và trọng thần, đó là vinh diệu vô thượng. Mọi người tuy biết quan gia rất coi trọng Lãnh Nghệ, nhưng không ngờ y cũng được tặng hoa đăng.

Hai người họ vốn cho rằng Lãnh Nghệ không có hoa đăng nên mới mời tới nhà mình ngắm hoa đăng, giờ chẳng những có mà còn nhiều hơn nhà mình, hai người nhất thời không biết làm sao, thế này chẳng có cơ mời y tới nhà rồi.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Lãnh Nghệ giống thằng nhóc đeo kính bên đảo quốc ấy, dính vào đen lắm.

Chương 364: Thử thách.

Noãn các thực ra là cũng chỉ là một phòng tiếp khách giống hoa sảnh, vì thiết kế cho ngày mùa đông giá rét, đặt ở vị trí khuất gió so với hoa sảnh thoáng đãng hơn thôi. Trong noãn các cũng treo đủ các loại hoa đăng, hết sức vui mắt.

Tiểu Chu hậu biết đây là hoa đăng hoàng đế ban, vẫn cố ý hỏi:” Hoa đăng đẹp quá, muội muội làm hả? Thật khéo tay.”

Trác Xảo Nương vội nói:” Không phải, là sáng nay quan gia ban thưởng, bên trên có nhiều câu đó lắm, đoán đúng trước buổi tối bảo lên, quan gia sẽ có thưởng.”

Tiểu Chu hậu vỗ tay:” Tốt quá, ta và lão gia ta đều thích đoán câu đó, chúng ta cùng chơi đi.”

Trác Xảo Nương đơn thuần nhưng nàng không ngốc, nhất là trải qua chuyện vừa rồi, không tiện tự quyết, nhìn Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê mỉm cười:” Đương nhiên là quá tốt rồi, ti chức không giỏi đoán đó, đang không biết hoàn thành nhiệm vụ ra sao, có bậc văn hào như công gia và phu nhân giúp, xem ra chúng ta sẽ độc chiếm phần thưởng của quan gia.”

“ Vậy quyết định thế đi, được không lão gia?” Tiểu Chu hậu quyết định rồi mới hỏi Lý Dục, cho thấy trong nhà ai là người làm chủ:

Lý Dục hiểu ý nàng, họ không tiện mời khác tới nhà nữa thì thuận nước đẩy thuyền ở lại càng có thể kéo gần khoảng cách hai bên:” Lãnh đại nhân hiếu khách như thế thì chúng ta quấy nhiễu vậy.”

Lãnh Nghệ chấp tay cáo lỗi:” Hai vị cứ ở lại uồn rượu đoán chữ, ti chức còn phải vào cung một chuyến, khả năng về hơi muộn.”

Tiểu Chu hậu cười vui vẻ chẳng nhìn ra chút dấu vết gì chuyện không hay từng xảy ra với nàng:” Lãnh đại nhân cứ đi đi, có muội muội ở đây không cần ngại nữa rồi.”

Hàn huyên thêm vài câu, Lãnh Nghệ về phòng thay quan bào, đeo đai lưng ngự tứ, dẫn hộ vệ tiến cung. Hôm nay y vào cung có hai việc, một xem tình hình tiến triển của các tú nương, hai là tham gia hội Nguyên Tiêu. Tiết mục sau đoán chừng sẽ khá muộn, nhưng phu thê Lý Dục tới chơi, không đành lòng chối từ, đành nói về muộn, tránh họ xấu hổ.

Ở kinh thành một thời gian, Lãnh Nghệ cũng biết qua tình hình Lũng Tây công phủ, trừ Tề vương Triệu Đình Mỹ ra chẳng ai dám qua lại với bọn họ. Lãnh Nghệ chẳng ngại, thứ nhất y hoàn toàn không định phát triển trên quan trường, nên không quan tâm quy tắc quan trường, thứ tới y không gốc không rễ, chẳng có thể lực gì, chẳng sợ người ta nói y có mưu đồ bất chính.

Lãnh Nghệ thời gian qua ngày ngày vào hoàng cung đã quen thuộc lắm rồi, từ thái giám tới hộ vệ hoàng cung, không ai không biết, dù hôm nay có canh phòng nghiêm ngặt hơn mọi ngày vẫn thoải mái đi qua không cần kiểm tra gì hết, để lại hàng dài quan viên xếp hàng đợi vào cung nhìn với ánh mắt hâm mộ. Lãnh Nghệ tới thẳng tú phòng, từ ngoài đã nghe thấy tiếng nghị luận riu rít, âm thanh tràn ngập hưng phấn, khác hẳn sự yên tĩnh thường ngày, sải bước vào cười hỏi:” Có chuyện gì mà mọi người vui thế?”

“ Đại nhân tới rồi, mau xem, mau xem.” Thời gian qua hai bên tiếp xúc hàng ngày, biết Lãnh Nghệ hiền hòa, dám tú

nương không quá câu nệ nữa, bọn họ tản ra hai bên, để lộ một bức tranh thêu hoàn thiện treo trên tường:

Một bức tranh to bằng cả người thật.

Thì ra là bức tranh cung nữ được Lãnh Nghệ dùng làm người mẫu, hoạt bát đáng yêu, độ chân thật đã đạt tới mức làm người ta kinh ngạc, cảm giác lập thể rõ ràng, từ đôi mắt, da thịt, y phục đã thật lắm rồi. Tuy so với bức ảnh phân giải cao của y còn kém rõ ràng, song là có nguyên do, với trình độ hội họa nhập môn của Lãnh Nghệ thật khó giúp các tú nương vẽ ra tranh mẫu tốt hơn để thêu. Vì thế Lãnh Nghệ vỗ tay khen ngợi:” Quá tốt rồi, mọi người đã khắc phục hết mọi khó khăn, lợi hại thật.”

“ Đa tạ đại nhân truyền thụ kỹ nghệ.” Đám tú nương đồng loạt nhún eo thi lễ, mặt đầy cảm kích:

Lãnh Nghệ không khách khí nhận lấy một lễ này, hỏi:” Thêu một bức như vậy nếu chỉ một người làm thì mất bao lâu?”

Một tú nương tóc hoa râm nói:” Đại lão gia, loại tranh này phải thay đổi nhiều loại kỹ thuật thêu, chỉ thêu, vô cùng phức tạp, nếu là lão thân mất hơn nửa năm, nếu đám cô nương trẻ như Vũ Ti thì non nửa năm thôi. Thực ra lần này chúng tôi thêu được ra bức tranh này, rất nhiều chủ ý do Vũ Ti đề xuất.”

Cô nương tên Vũ Ti tuổi chừng mười chín hai mươi, đặc biệt dễ xấu hổ, cúi đầu nãy giờ.

Lãnh Nghệ sớm biết Vũ Ti là cô nương có kỹ xảo thêu thừa cao nhất nơi này:” Nếu một mình ngươi muốn hoàn thành một bức tranh này, nhanh nhất thì mất bao nhiêu thời gian?”

Vũ Ti suy nghĩ một lúc nhỏ nhẹ đáp:” Hai tháng ạ.”

“ Được, vậy trừ Vũ Ti, các ngươi tiến cử thêm bốn người nữa thêu tốt nhất, nhanh nhanh, ta có an bài khác.”

Trong phòng rộn rã thảo luận một hồi, lại chọn ra bốn nữ tử nữa.

Lãnh Nghệ phát tay:” Được rồi, Vũ Ti ở lại, những người khác có thể về trước, khi nào cần ta sẽ gọi. Lát nữa ta bẩm báo quan gia, khen thưởng các người, tất cả làm tốt lắm.”

Đám tú nương nhún eo thi lễ tạ hơn, sau đó tíu tít rời từ phòng, chỉ còn Lãnh Nghệ và Vũ Ti.

Vũ Ti có vẻ khản trương lắm, mặt đỏ au, liên tục mân mê đại lung.

Lãnh Nghệ đóng cửa phòng lại, ngồi xuống cái ghế thêu, nói:” Người cũng ngồi đi.”

Vũ Ti hơi hoảng loạn, chỉ dám ngồi chồm mõng, đầu cúi thấp.

“ Người bao tuổi rồi?”

“ 18 ạ.”

“ Thành thân chưa?”

Vũ Ti then thò lắc đầu.

Lãnh Nghệ tựa hồ rất quan tâm vấn đề này, truy hỏi:” Có người trong lòng chứ?”

Vũ Ti then tới ráng đỏ lan tận cổ, lại lắc đầu.

Lãnh Nghệ vẫn không buông tha:” Phải nói thật, vì chuyện này liên quan tới nhiệm vụ người phải hoàn thành.”

Vũ Ti len lén nhín y, hồi lâu mới gật đầu thật khẽ, không chú ý không nhận ra được.

Lãnh Nghệ tỏ ra thân thiện:” Là ai thế, nói ra ta nghe nào?”

Vũ Ti mặt đỏ tới muôn tủa nhiệt, không đáp, hiển nhiên chuyện này đã tới giới hạn tâm lý của nàng, cắn chặt răng

không nói.

“ Vậy trong nhà có những ai, bao người?”

“ Gia gia nãi nãi, cha mẹ, ca tầu, tử tử, đệ đệ muội muội, mười ba người ạ.”

Lãnh Nghệ kéo ghế tới gần nàng, hạ thấp giọng:” Tiếp theo đây thứ ngươi thù phải bảo mật tuyệt đối, trừ ngươi không được để ai biết, dù nằm mơ cũng không được nói ra! Nếu không mười ba người trong nhà đều bị chặt đầu với ngươi! Có lẽ còn liên lụy tới cả nam nhân ngươi thích đấy, hiểu chưa?”

Chương 365: Thử thách. (2)

Vũ Ti sợ tái mét mặt, gật đầu lia lịa, không cần Lãnh Nghê dọa, là người ra vào trong cung thường xuyên, nàng hiểu nhiều chuyện cổ kị.

“ Chuyện này ta cũng không ép ngươi, nếu ngươi cảm thấy không làm được ta tìm người khác.” Lãnh Nghê nói trước:

“ Tiểu nữ làm được ạ.” Vũ Ti gật đầu chắc chắn:

Lãnh Nghê nhìn nàng hồi lâu đánh giá, Vũ Ti chỉ là dễ xấu hổ, không nhút nhát, nếu nàng không định từ chối nhiệm vụ này, y lấy ra chiếc di động đặt trong ốp lưng gỗ nhìn như thứ dụng cụ kỳ quái tinh xảo, mở ảnh Tiểu Chu hậu mặc y phục đẹp đẽ:” Biết người này không?”

Nhan sắc lần tài nghệ của Tiểu Chu hậu rất nổi tiếng kinh thành, nàng nhiều lần biểu diễn trong cung, bức tranh lại tinh xảo như thế, vẽ không khác gì người thật, Vũ Ti nhìn một cái nhận ra ngay, gật đầu:” Là Trịnh quốc phu nhân ạ.”

“ Đúng, người vẽ lại theo bức tranh này, đại khái mất bao lâu? ”

Vũ Ti ngẫm nghĩ, có bức tranh mẫu tốt thế này, nàng mô phỏng lại không khó, thậm chí từ bức tranh này nàng còn lấy được linh cảm, nếu bức tranh cung nữ kia mà chi tiết như thế, nàng còn thêm ra được bức tranh đẹp hơn nữa, khẳng định chắc chắn: “ Tối đa một canh giờ.”

“ Vậy ta đợi ngươi.”

Lãnh Nghê bảo thị tòng pha cho ấm trà, y ở bên đợi, chiếc di động này quá quan trọng, không được phép có sơ xảy gì.

Song không ngồi quá gần quấy nhiễu Vũ Ti.

Gần một canh giờ sau, Vũ Ti hoàn thành phác thảo, Lãnh Nghệ xem qua rất hài lòng, phải nói là vượt quá cả kỳ vọng của y, cảm thán cô nương này thật khéo tay, trò hơn thầy quá xa rồi, nếu đổi lại ở thời hiện đại có danh sư chỉ dạy không biết tiến bộ tới đâu. Sau đó Lãnh Nghệ lấy lại di động, xoay lưng đi, mở bức ảnh khác, chính là Tiểu Chu hậu toàn thân trần truồng vừa giao hoan xong, gò má ánh mắt vẫn còn xuân ý chưa tan, quyến rũ ngọt thờ.

Vũ Ti vừa nhìn một cái hét lên quay mặt đi, thiếu điều xô cửa bỏ chạy ra ngoài.

Lãnh Nghệ rất nghiêm túc nói:” Giờ ngươi vẽ lại bức tranh này.”

Vũ Ti xấu hổ vô cùng, nhưng không thể từ chối. Chỉ là lần này nàng dùng nhiều thời gian hơn, một số vị trí nhạy cảm, nàng run tay vẽ hỏng, mất hai canh giờ mới hoàn thiện mà chưa khiến người ta hài lòng như bức đầu tiên. Có điều Lãnh Nghệ rất thông cảm.

Hoàn thành bức tranh này thì đã là giữa trưa rồi, ngự thiện phòng mang cơm cho hai người, ăn xong lại tiếp tục.

Lần này Lãnh Nghệ lấy ra bức tranh khác, là cảnh Triệu Quang Nghĩa và Tiểu Chu hậu giao hoan, Vũ Ti sợ tới quỳ rạp xuống đất.

Lãnh Nghệ ghé tai nói:” Giờ hiểu vì sao ta cảnh cáo ngươi như thế chưa?”

Vũ Ti run bần bật gật đầu.

“ Đừng sợ, bức tranh này do ta vẽ, ngươi chỉ chiếu theo đó mà thôi, có tội gì ta ở phía trước gánh cho ngươi. Với lại đây là nhiệm vụ quan gia giao, không sao, chỉ cần bảo mật là được.”

“Tiểu, tiểu nữ tuyệt đối không dám để lộ một chữ ạ.”

Điều này Lãnh Nghệ tin, đây là chuyện chặt đầu, mấy người dám đem đầu chơi đùa.” Thế thì tốt, bắt đầu đi.”

Vũ Ti đứng dậy, thẹn đỏ cả mặt, muốn vẽ lại thì phải xem thật kỹ các chi tiết. Nhưng nàng là hoàng hoa khuê nữ, chịu giáo dục hà khắc của tư tưởng phong kiến, bức tranh này thực sự quá giới hạn tâm lý của nàng, nàng chưa từng thấy thứ kia của nam nhân, lại đối diện chuyện nam nữ hoan ái, thứ dục hoặc lớn nhất nhân sinh. Tay nàng cầm bút còn chẳng nổi, làm sao vẽ được.

Lãnh Nghệ thấy nàng run rẩy mất cả canh giờ tới khuôn mặt còn chưa vẽ xong, cứ thế này mất cả tháng cũng không vẽ nổi, mặt trời đã ngả bóng, đành nói:” Hôm nay tới đây thôi.”

Vũ Ti biết hiệu nghiệm của mình quá kém, sợ hãi cúi đầu:” Xin ... Xin lỗi đại nhân.”

“Không sao.” Trái với dự đoán của nàng, Lãnh Nghệ không trách mắng mà hòa nhã nói:” Có điều ngươi phải qua được cửa ải này, ngươi cũng biết chuyện này liên quan tới thanh danh quan gia, nên ta không thể gọi thêm người khác nữa, ngươi phải tự khắc phục.”

“Dạ.”

“Tuổi này của ngươi phải xuất giá rồi, lại có nam tử mình thích, vì sao chưa định thân, nói ra, ta có thể giúp ngươi. Chỉ có mau chóng thành thân, ngươi mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này ... Giờ nói cho ta biết, nam tử đó là ai?”

Vũ Ti tuy xấu hổ lắm, nhưng vì chuyện trọng đại lí nhí nói:” Là Hoàng Tiểu Trung, một thị vệ ạ.”

“Vì sao hắn không cưới ngươi?”

“ Vì, vì chàng không có tiền ạ, cha tiểu nữ đòi sính lễ rất nhiều”

Lãnh Nghệ hiểu rồi, cô nương khéo léo như Vũ Ti, có thể kiếm rất nhiều tiền, một khi gả đi trong nhà tổn thất lớn, tất nhiên đòi sính lễ cao.” Cha ngươi muốn bao nhiêu?”

Vũ Ti âm thầm nói:” 10 vạn đồng ạ”

Lãnh Nghệ thâm kinh hãi, với một nhà bình thường đây là gia sản khổng lồ rồi, mấy ai chịu nổi thách cưới như thế, bảo sao cô nương xinh xắn này chưa thành thân.” Rất cao, có điều chưa làm khó được ta, ta bỏ tiền sính lễ giúp các ngươi.”

“ Tiểu nữ không thể lấy của đại nhân nhiều tiền như thế.” Vũ Ti lắc đầu dứt khoát:

Lãnh Nghệ càng thêm thích cô nương này, lên giọng nghiêm khắc:” Vậy ta cho các ngươi vay, chỉ cần làm theo yêu cầu của ta, quan gia sẽ thưởng rất lớn, ngươi sớm kiếm được số tiền này thôi. Cứ vậy đi, đây là thánh chỉ, không phải thương lượng với ngươi, hiểu chưa?”

Vũ Ti nào dám nói thêm gì nữa.

“ Đợi lát nữa ta phái người đưa tiền cho các ngươi, yêu cầu của ta là nhanh chóng thành thân, sau khi thành thân xong ta cho ngươi tới đa một tháng. Trượng phu ngươi đã là thị vệ cung đình, vậy hẳn phải biết quy củ, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi. Hiểu chưa?”

“ Vâng.”

Lãnh Nghệ kết thúc ngày hôm nay, có chút trêu đùa:” Được, giờ đi tìm thị vệ ca ca của ngươi báo tin vui đi, sau đó đợi ta ở cửa hoàng cung.”

Vũ Ti nằm mơ cũng không dám tưởng tượng ước nguyện bao năm thành hiện thực nhanh thế, mừng rỡ thi lễ rồi đi như

chạy ra ngoài.

Chương 366: Hoa Nhị phu nhân.

Lãnh Nghệ đem cả ba bức phác họa lẫn tranh thêu cung nữ theo, ra ngoài thì trời đã nhá nhem tối, khắp nơi trong hoàng cung sớm đốt đèn, cũng tới giờ dự tiệc rồi.

Hoàng thành ở kinh thành là thành trong thành, mà hoàng thành lại chia làm hai bộ phận, phần phía trước là nơi triệu kiến đại thần, tiếp đãi cống sứ, cử hành điển tịch, nói đơn giản là nơi hoàng đế làm việc. Ở đây có một số cơ cấu hoàng cung như doanh phòng thị vệ, xưởng dệt nhuộm, xưởng thêu, mỗi cơ cấu đều có khu vực riêng. Ở khu vực này đại thần phụng chỉ tiến cung có thể tự do hoạt động.

Phần nội đình là nơi sinh sống của hoàng đế và nữ nhân của ông ta. Thông thường chỉ có hoàng đế và hoàng tử vị thành niên được ở đây, hoàng tử thành niên có vương phủ riêng. Đại thần triều đình thì phải có tình huống đặc thù mới được vào. Trong nội đình cũng có rất nhiều khu vực, có ngự thư phòng của hoàng đế, tuyệt đại đa số trường hợp triều thần cùng lắm có thể tới đây, không được đi lắm nửa bước. Còn tẩm cung của các phi tần, chỉ thái y trị bệnh mới tới được.

Hôm nay Lãnh Nghệ được lời mời, tới ngự hoa viên dự tiệc, trong hoàng cung xa hoa lộng lẫy buồn tẻ thì chỉ có nơi này sinh động nhất.

Lãnh Nghệ tới cửa nội đình thì thấy Vương Kế Ân đã đứng đó, vội chấp tay:” Nội tướng, ti chức không tới trễ chứ?”

“Lãnh đại nhân.” Vương Kế Ân đáp lễ, nhìn thấy quyền trục thêu trong tay Lãnh Nghệ thì mừng rỡ hỏi nhỏ:” Hoàn thành rồi sao?”

Lãnh Nghệ cười khỏ lắc đầu:” Chỉ là bước đầu thôi, chuyện này khó khăn hơn ti chức tướng tượng. Có vài chuyện cần được quan gia ân chuẩn mới tiếp tục được, cho nên ti chức phải bẩm báo riêng với quan gia.”

“Vừa vặn quan gia bảo cha gia ở đây là muốn gặp riêng Lãnh đại nhân đó.” Vương Kế Ân làm ra vẻ thần bí:” Đợi lát nữa đại nhân sẽ biết, chúng ta đi thôi.”

Lãnh Nghệ đi theo Vương Kế Ân, mắt không nhìn ngang ngó dọc, tới một đình viện giữa ngự hoa viên, nơi canh phòng nghiêm ngặt.

Vương Kế Ân bảo Lãnh Nghệ đợi bên ngoài, đi vào bẩm báo, lát sau đi ra nói:” Quan gia bảo đại nhân bẩm báo đại nhân đi vào.”

Lãnh Nghệ ôm quyền trục đi vào phòng, chỉ thấy phòng không lớn, bên trong cũng chẳng có vật dụng hay trang trí nào đáng kể, giống tuyệt đại bộ phận phòng ốc trong cung, khác biệt là có gương mặt to béo đen đúa của Triệu Quang Nghĩa đang nhìn mình, khom người thi lễ:” Vi thần bài kiến quan gia.”

“Bình thân.” Triệu Quang Nghĩa vui vẻ nói:” Thêu xong rồi đấy hả?”

“Vâng ạ đã xong một bức tranh mẫu, để xác định có thể dùng chưa, thần tới xin ý kiến quan gia.” Lãnh Nghệ nhờ Vương Kế Ân giúp mình trải tranh thêu cung nữ lớn hơn cả họa báo tặng cho ông ta trước kia:

Triệu Quang Nghĩa nhìn một cái mắt sáng lên, hưng phấn đứng dậy, tới gần nhìn thật kỹ, tấm tắc khen liên hồi, so với

bức tranh ông ta từng xem trước kia đã ở trình độ quá khác biệt để so sánh.” Tốt, tốt, quả nhiên là vô cùng thật, làm tốt lắm.”

Vương Kế Ân cũng xuýt xoa.

Chỉ Lãnh Nghệ chưa hài lòng:” Nếu chỉ so với tranh thù bình thường thì độ chân thật siêu việt rồi ạ, nhưng chưa đạt tới mức độ làm thần hài lòng.”

“ Đúng rồi, cho trầm xem tranh của khanh.” Triệu Quang Nghĩa nhớ ra nói:

Lãnh Nghệ lấy di động ra, màn hình sớm điều chỉnh thành cung nữ kia, đồng thời khóa màn hình, trừ có thể dùng nút âm lượng lật tranh, lại thêm có cơ quan vô dùng bằng gỗ lắp ngoài, không sợ ông ta chạm vào chỗ khác.

Triệu Quang Nghĩa cảm lấy, đem so sánh, cảm thán:” Quả thật là thù rất tốt, cực kỳ tốt, có điều so với tranh mà khanh vẽ còn thua kém không nhỏ. Đáng tiếc, đây là công cụ ái khanh vẽ tranh, thiếu thứ này không được, nếu không giữ luôn là được rồi, không cần phiền phức nhiều như vậy.”

Lãnh Nghệ vâng dạ.

Lúc này Vương Kế Ân đi vào, hớn hờ nói:” Quan gia, nô tài vừa nhận được tin, Hoa Nhị phu nhân đã rời phật đường tới cung của Khai Bảo hoàng hậu, chuẩn bị tham gia hội Nguyên Tiêu.”

“ Tốt, vậy thì tốt. “ Cái mặt đen xỉ như bán than của Triệu Quang Nghĩa thoáng cái như bừng sáng:

Lãnh Nghệ khẽ giật mình, sao y không biết Hoa Nhị phu nhân cho được, vì nàng quá nổi tiếng.

Giống Tiểu Chu hậu, Hoa Nhị phu nhân là quý phi của hoàng đế Hậu Thục Mạnh Sưởng, là một nữ nhân nổi tiếng

lịch sử cổ đại Trung Quốc. Nàng không chỉ có dung mạo khuynh thành, mà thân thể mùi thơm của hoa, vì thế Mạnh Sưởng ban cho nàng hiệu Hoa Nhị phu nhân. Sau khi Tống diệt Hậu Thục, Mạnh Sưởng và Hoa Nhị phu nhân bị đưa tới kinh thành của Tống, Triệu Khuông Dận vì thích nàng mà hạ độc chết Mạnh Sưởng, nạp nàng vào hậu cung.

Về sau vận mệnh của Hoa Nhị phu nhân như thế nào, chính sử không ghi rõ, dã sử và tiểu thuyết diễn nghĩa viết khác nhau rất nhiều. Trong Tống sử diễn nghĩa, Tống cung tháp bát triều diễn nghĩa, nói nàng tranh sủng trong hậu cung bị độc chết, nhưng đó đều là sách đời sau viết ra không đáng tin.

Đáng tin hơn có Văn kiến cận lục và Thiết vi hùng đàm cùng là thời Tống, trong này ghi chép, Triệu Quang Nghĩa thấy huynh trưởng quá si mê Hoa Nhị phu nhân, sợ làm hỏng việc nước, nên nóng ruột, một lần cùng Triệu Khuông Dận đi săn, vờ bắn trượt giết chết nàng.

Còn trong Tẫn dư lục lại ghi chép, Triệu Quang Nghĩa sớm yêu thích Hoa Nhị phu nhân, đêm đó thừa lúc Triệu Khuông Dận bị bệnh mà đụng chân đụng tay với nàng, Triệu Khuông Dận phát hiện gọi hấn tới, thế nên xảy ra nghi án lớn nhất thời Tống “chúc ảnh phủ thanh”.

Lãnh Nghệ tất nhiên chẳng biết nhiều đến vậy, chỉ biết nàng được coi là một trong tứ đại tài nữ đất Thục, ngang với Trác Văn Quân, y không khỏi hiếu kỳ, chẳng biết nàng có tuyệt diệu như lịch sử nói không.

Nói tới Hoa Nhị phu nhân, Triệu Quang Nghĩa không khỏi liên tưởng tới Tiểu Chu hậu, giận dữ nói:” Con lừa Lý Dục đó tính không chịu sửa, viết một bài thơ cái gì mà, trắng sáng quay đầu nhớ cố quốc, trăm đời xử với hấn tốt như thế, hấn mãi nhớ về Nam Đường! Hồng khẩu vị của trăm ! Trăm muốn

giết hấn rồi, chỉ là hấn chết, vui vẻ với Trịnh quốc phu nhân
mất đi nhiều lạc thú nên đề cái mạng hấn ở đó ...”

Chương 367: Không muốn làm nịnh thần.

Lãnh Nghệ nghe mà giật mình, y vốn lấy bài thơ Ngu mỹ nhân của Lý Dục là vì cứu hãn một cái mạng, không biết sao lại tới tai Triệu Quang Nghĩa lại vẫn là thơ của Lý Dục rồi? Có điều suy đoán không khó, đoán chừng Lý Dục quá thích bài thơ, thấy nó phù hợp với tâm cảnh của mình, về nhà ngâm lại nhưng thay “cổ hương” bằng “cổ quốc”, bị người giám sát hãn báo lên.

Đây thực sự là người tính không bằng trời tính.

Cuối cùng Ngu mỹ nhân vẫn là bài thơ khiến Triệu Quang Nghĩa nảy sinh ý muốn giết Lý Dục, đây là lịch sử không thể đảo ngược sao? Lãnh Nghệ có sự khiếp sợ không tên.

Sát khí trên mặt Triệu Quang Nghĩa thoáng qua rồi tiêu biến, lại nói:” Phải rồi, khanh định cần trăm ân chuẩn điều gì?”

Lãnh Nghệ cẩn thận nói:” Dạ, vì thần thấy chuyện quan gia lâm hạnh quý nhân, liên quan tới uy nghi của quan gia, không thể để quá nhiều người biết. Theo quan sát của thần của thần thời gian qua, có một tú nương tên Vũ Ti, kỹ thuật siêu quần. Sau này do nàng theo lâm hạnh đồ. Còn các bức tranh khác do các tú nương còn lại phụ trách.”

“Được! Chuyện này khanh an bài, trăm rất yên tâm.” Triệu Quang Nghĩa xem đi xem lại tranh trên di động, lần nữa:” Cái này vẫn tốt hơn, đáng tiếc khanh cần nó để hội họa.”

Vương Kế Ân mất đảo một vòng liền có kế.” Quan gia, chuyện này không khó, khi nào Lãnh đại nhân cần hội họa thì đưa lại cho ngài ấy, bình thường quan gia giữ là được.”

“ Hay! Ý Lãnh ái khanh thế nào?” Triệu Quang Nghĩa cao hứng lắm:

Lãnh Nghê thiếu chút nữa chửi tổ tông mười tám đời Vương Kế Ân, thứ này mà ở trong tay Triệu Quang Nghĩa, ai biết có vô tình lộ cái gì không, nhưng Triệu Quang Nghĩa lên tiếng rồi, y dám nói không à? Trong lòng vạn phần không muốn, bên ngoài vẫn phải tỏ ra vinh dự.” Bẩm quan gia, thứ này tuy là bảo bối, nhưng nó có một vấn đề, cứ ba ngày lại mất màu, phải nhuộm lại mới thấy, nếu không tu sửa rất phiền. Thế nên nếu quan gia giữ nó, ba ngày thân phải vào cung một ngày mới được.”

“ Tốt, vậy thì buổi trưa khanh tới, khi đó trầm ngủ trưa, khanh có thể nhuộm lại.” Triệu Quang Nghĩa có được cái đi động thì mê mẩn vô cùng.” Khanh tặng cho trầm thứ bảo bối thế này, trầm phải khao thưởng mới được Lãnh ái khanh, nghe phong thưởng.”

Lãnh Nghê vội quỳ xuống.

Triệu Quang Nghĩa nghĩ một lúc rồi nói.” Trầm phong khanh làm ngự đài.”

Ngự đài chính là đài ngự khí giới, đời sau gọi là ” ngự tiền đài đao thị vệ”, nói cách khác là võ tướng mang vũ khí bảo vệ an toàn cho hoàng đế. Thời Tống, có thể đeo vũ khí hộ vệ bên cạnh hoàng đế chỉ vài người mà thôi, hơn nữa chỉ khi nào hoàng đế ngự giá thân chinh mới thực sự là mang vũ khí bảo vệ. Bình thường hoàng đế ở nội đình không cần ngự đài, thế nên chức vị này chỉ là một sự tượng trưng cho thân tín của hoàng đế.

Triệu Quang Nghĩa phong cho Lãnh Nghê làm ngự đài chỉ đề y có thể tự do vào nội đình, không cần thánh chỉ, tất nhiên chẳng cần y bảo vệ.

Lãnh Nghê khấu đầu tạ ơn.

Vương Kế Ân nhìn biểu hiện của Lãnh Nghê là biết y chưa hiểu tầm quan trọng của chức vị này, nhắc:” Lãnh đại nhân, tới giờ quan gia mới chỉ có ba ngự đài, đều là người theo quan gia chinh chiến sa trường bao năm thôi, thêm ngài là bốn đó.”

Lãnh Nghê vội tạ ơn lần nữa:” Đa tạ quan gia tin tưởng, thân tan xương nát thịt cũng không báo đáp được.”

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả:” Trẫm sẽ cho khanh cơ hội, hôm nay có một việc cần tới khanh đó.”

Lãnh Nghê khom người:” Thân tận lực làm tốt.”

Triệu Quang Nghĩa ra hiệu, Vương Kế Ân tức thì nói thay:” Lãnh đại nhân chắc chưa biết, Hoa Nhị phu nhân là quý phi của tiên hoàng, sau khi tiên hoàng quy thiên thì lòng nguôi lạnh, cả ngày chỉ ở trong Phật đường ăn chay niệm Phật, không gặp ai cả. Quan gia rất tưởng niệm, cho nên muốn bức tranh Hoa Nhị phu nhân. Hôm nay tiết Nguyên Tiêu, Hoa Nhị phu nhân ra chung vui với mọi người, nếu lỡ ngày này thì không biết khi nào mới gặp được. Có điều năm ngoái Hoa Nhị phu nhân chỉ lộ mặt gặp mọi người rồi sẽ về Phật đường, thời gian rất ngắn không biết Lãnh đại nhân có làm được không?”

Thực tình mà nói, Lãnh Nghê không dính dáng vào loại chuyện này nữa, phải nhìn Triệu Quang Nghĩa dâm nhục Tiểu Chu hậu hết lần này tới lần khác chạm tới giới hạn đạo đức lẫn tự tôn của y. Nếu chỉ là “vẽ” cho Hoa Nhị phu nhân một bức tranh hiển nhiên không phải vấn đề, chỉ là nghe giọng điệu Vương Kế Ân thì thế nào có điều ám muội.

Lãnh Nghệ cho dù không có ý tận trung báo quốc, y cũng muốn làm chút việc có lợi cho bách tính, giống như khi ở Âm Lăng hay Ba Châu, chứ không phải như giờ, không khác gì một tên nịnh thần mua vui cho hoàng đế.

Chính y cũng hồ thẹn với bản thân.

Vì thế Lãnh Nghệ tìm cách thoát khỏi liên quan, thoát cái đã nghĩ ra cách, cố tình làm khó.” Ít nhất phải cho thần thời gian nửa canh giờ, đồng thời không thể có ai ở bên cạnh, quan gia cũng biết vẽ tranh này cần chính xác cao độ, thế nên nếu không tập trung tinh thần tuyệt đối thần không thể làm được. Phải có hai điều kiện này, nếu không thì tranh không hoàn mỹ.”

Triệu Quang Nghĩa cau mày:” Chuyện sau thì dễ thôi, cái đầu thì khó rồi, nàng thường chỉ xuất hiện một tuần trả.”

Vương Kế Ân tức thì xun xoe nói:” Quan gia, sao không mang bức tranh thêu này ra, bức tranh thêu này trên đời tuyệt không có cái thứ hai, Hoa Nhị phu nhân nhất định hứng thú. Lại gọi tú nương tới giải thích phương pháp thêu tranh, muốn kéo dài bao lâu cũng được.”

Lãnh Nghệ muốn nhảy tới bóp chết tên thái giám này, bảo sao người ta ghét thái giám chứ, chuyện hay không thấy tham gia, chủ ý xấu thì cả đồng.

Triệu Quang Nghĩa mừng lắm khen ngợi Vương Kế Ân hết lời, Lãnh Nghệ chẳng còn cơ nào từ chối nữa, sau khi thắm chử bới trong lòng thì xin khen thưởng cho các tú nương được cho lui. Lãnh Nghệ cáo từ ra tới cửa cung gặp Vũ Ti và thị vệ Hoàng Tiểu Trung, bảo hẩn theo hộ vệ của mình về nhà lấy tiền, cả hai quỳ xuống bái lạy, cảm kích vô cùng. Còn Lãnh Nghệ lại dẫn Vũ Ti tới ngự hoa viên nội đình.

Chương 368: Kỹ xảo thần kỳ.

Toàn bộ cây cối trong ngự hoa viên được treo đèn màu ngũ sắc, biến nơi đây thành đại dương hoa đăng, rực rỡ hơn sao trời.

Đã thế còn có từng đội cung nữ thái giám khiêng đèn lồng đi khắp nơi, mà không phải chỉ là loại cung đăng bát giác bình thường, mang hình phi long, cá chép, phượng hoàng, kỳ lân đủ kiểu làm người ta nhìn hoa mắt.

Đêm nay trăng rất tròn, chỉ là sao thưa thớt, đám cung nữ thái giám liên tục đốt đèn Không Minh thả lên trời, điểm xuyết màn đêm. Lại có cung nữ ăn mặc rực rỡ xinh đẹp qua lại giữa mặt đất phủ tuyết trắng, thực sự đẹp tựa như tiên cảnh.

Trong đại điện đã náo nhiệt lắm rồi, điện này hình bán nguyệt, phía trong cùng là một đài cao hơn xung quanh bốn thương, đặt long ý và long trác, bày biện vô số bánh trái tinh xảo và mỹ tửu.

Bên cạnh long ý treo một bức tranh cao bằng người thật, chỉ có điều dùng vải trắng che đi, không rõ là tranh gì.

Hai bên đại điện là đội nhạc sư cung đình tấu nhạc, chỉ riêng số lượng nhạc cụ nhiều không kể xiết, tấu lên những khúc nhạc rộn ràng trang nghiêm.

Các bức tường khác treo rất nhiều hoa đăng dán câu đối, người tới trước đều tụ tập xung quanh đoán đối rồi.

Tham gia Tiết Nguyên Tiêu này trừ phi tần của Triệu Quang Nghĩa, còn có phi tần của thái tổ Triệu Khuông Dận.

Các vương gia và công chúa, cùng với trọng thần Sở Chiêu Phụ, Lô Đa Tốn, Triệu Phổ, Tào Bân, không phải ít.

Khách khứa tới đầy đủ rồi Triệu Quang Nghĩa mới thông thả bước vào, mọi người đứng lên cung nghênh, ông ta quét mắt một vòng, xua tay bảo mọi người ngồi xuống.

Trong một thoáng quét mắt đó, ông ta nhìn thấy Hoa Nhị phu nhân mặc bộ tăng y ngồi bên Khai Bảo hoàng hậu, đầu cúi thấp, như lão tăng nhập định, vẫn toát ra vẻ đạm nhã cao khiết, không nhuốm bụi trần.

Thái độ của ông ta với Hoa Nhị phu nhân và Tiểu Chu hậu là hoàn toàn khác nhau, ông ta đối với Tiểu Chu hậu chỉ có bạo ngược và chinh phục. Còn với Hoa Nhị phu nhân là ái mộ tương tư, trong lòng thương tiếc. Thực ra luận dung mạo, hai nàng đều khuynh quốc khuynh thành, luận tài hoa đều là tài nữ ngàn năm hiếm có.

Chỉ có điều “thứ không có được mới là thứ tốt nhất”, Triệu Quang Nghĩa có thể mặc sức dâm nhục Tiểu Chu hậu, nhưng Hoa Nhị phu nhân là tần phi của huynh trưởng, nàng không chịu, ông ta không đụng vào được, bởi vậy mới càng khao khát.

Triệu Quang Nghĩa đề phòng Hoa Nhị phu nhân ra gặp mặt mọi người rồi cáo lui như năm ngoài, nên nói trước:” Hôm nay là Tiết Nguyên Tiêu, theo thông lệ chúng ta thưởng hoa đoán đố, uống rượu ngâm thơ ngắm trăng. Có điều năm nay khác biệt một chút, trẫm có một thứ bảo bối, muốn chia sẻ với chư vị.”

Mọi người nghe thế đều tò mò, trong cung không thiếu bảo bối, nhưng khiến hoàng đế gọi là bảo bối thì hẳn không tầm thường.

Triệu Quang Nghĩa chuyển ánh mắt sang bức tranh thêu bị che đi, nói lớn:” Mở ra.”

Vương Kế Ân đích thân kéo vải trắng, roẹt, bức tranh lớn lộ ra ...

Gần như tất cả mọi người có mặt đều phát ra tiếng kêu kinh ngạc, xưa nay người ta hay dùng từ sống động như thật để khen ngợi tranh họa, nhưng nếu so với bức tranh này thì khác nào trẻ con bôi vẽ. Nhìn cứ như là có người thật đứng đó, thêm vào cung nữ đó xinh đẹp, Lãnh Nghê nắm bắt khoảnh khắc nàng cười vừa ngọt ngào vừa bền lễn, dung mạo càng tăng thêm ba phần, đám vương gia ít tuổi nhìn tới ngất ngây.

Chỉ có mỗi Hoa Nhị phu nhân chẳng động lòng, thậm chí không nhìn bức tranh thêu lấy một cái, tựa như trên đời này chẳng có gì khiến nàng động lòng được nữa.

Trên long ý, Triệu Quang Nghĩa thấy vậy thì nóng ruột lắm, có điều ông ta tức trí đa mưu, đột nhiên cười lớn, điệu cười cực kỳ khoa trương, khiến người ngồi hàng đầu đều giật mình, bao gồm cả Hoa Nhị phu nhân. Thấy nàng tuy không ngẩng đầu, nhưng người run một cái, biết đã chú ý tới mình, Triệu Quang Nghĩa nói:” Chư vị, có biết nữ tử trên tranh là ai không?”

Trong hoàng cung trên nghìn cung nữ, ai nhận ra được, đều lắc đầu.

Triệu Quang Nghĩa nói tiếp:” Nàng chính là thị nữ thiếp thân của cố Tấn quốc công Mạnh Sưởng đó.”

Lời này vừa phát ra, Hoa Nhị phu nhân bất giác ngẩng đầu nhìn tranh, thế rồi mắt không rời đi được nữa.

Tấn quốc công chính là tiên phu của Hoa Nhị phu nhân, hoàng đế Hậu Thục. Hậu Thục bị Tống diệt, Mạnh Sưởng quy hàng, nhưng chỉ vài ngày bị Triệu Khuông Dận hạ độc chết.

Nàng bị Triệu Khuông Dận chiếm đoạt phong làm quý phi. Nhưng trong lòng nàng chưa bao giờ nguôi nhung nhớ tiền phu Mạnh Sưởng.

Nàng lên lút vẽ bức tranh Mạnh Sưởng tể bái, một lần bị Triệu Khuông Dận phát hiện, mặc dù nàng sở trường vẽ tranh, song bị phong cách tả ý không tả thực của hội họa Trung Quốc ảnh hưởng, vẽ ra không giống, thế nên Triệu Khuông Dận không nhận ra.

Triệu Khuông Dận nghi ngờ hỏi nàng tể điện ai, Hoa Nhị phu nhân thông minh đáp, đó là thần tiên Trương Tiên phụ trách tặng con, nàng thờ cung hi vọng sinh nhi tử, nên lừa qua được. Ai ngờ lời nói dối này khiến nhiều người tưởng là thật, không ít phi tần vì thế mà sai họa sư sao chép tranh của nàng, coi như thần tiên cung phụng. Về sau truyền ra dân gian, hình tượng Mạnh Sưởng liền biến thành Trương Tiên ban con trong Đạo giáo.

Hoa Nhị phu nhân nhìn bức tranh thêu tới ngây người, không phải vì nàng nhận ra thị nữ kia, mà là độ chân thực của bức tranh làm chấn kinh.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới có thể thêu tranh thật như vậy, nàng cũng cực kỳ sở trường thêu thùa, nhưng nàng nhìn kiểu gì cũng không ra làm cách nào để có thể thêu ra được bức tranh như thế. Trong lòng nhen lên một ý niệm khiến trái tim đã nguội lạnh của nàng nóng lên, nếu mình học được cách thêu này, chẳng phải có thể thêu bức tranh vong phu giống thật sao?

Cho nên nàng nhìn bức tranh không chớp, nghĩ cách làm sao để thêu ra được bức tranh như vậy, chỉ là càng nhìn càng thấy thần kỳ, thâm sâu kỳ ảo, bất giác ngây ra.

Triệu Quang Nghĩa đâu biết ý nghĩ của Hoa Nhị phu nhân, thấy mưu kế đã thành, cao hứng lắm, chỉ tiếc phòng quá nhiều

người chẳng thể ngắm nhìn dung nhan ngày nhớ đêm mong, thông thả nói.” Chư vị có hứng thú biết bức tranh này làm sao thêu ra được không?”

Chương 369: Kỹ xảo thần kỳ. (2)

Tham gia bữa tiệc thưởng trăng ngày hôm nay tuy không ít nữ tử, nhưng không phải phi tần cũng là công chúa, đại đa số hai tay chẳng dính nước, nói gì tới thêu thùa. Nhưng họ giỏi đoán tâm ý, nghe ra Triệu Quang Nghĩa cực kỳ đặc ý với bức tranh này, muốn lấy ra khoe khoang, nên đều tỏ ra hứng thú dào dạt. Các trọng thần cũng vậy, nếu họ thích bức tranh, nếu muốn sẽ có người thêu cho, ai quan tâm tới cách thêu làm gì, chỉ góp vui mà thôi.

“Khà khà, chính là do Ngự đại thi vệ của trẫm là Lãnh Nghệ nghĩ ra, sau đó cùng tú nương trong cung nghiền ngẫm mấy tháng mới hoàn thành.” Triệu Quang Nghĩa tự hào khoe với một đám người chẳng quan tâm mà không biết, vẫn hào hứng nói:” Lãnh ái khanh có chuyện gấp chưa tới, nên trước tiên để tú nương giải thích với mọi người đi. Trẫm biết, các nương nương, công chúa nhất định sẽ vô cùng hứng thú, các ái khanh tuy không sở trường nữ công, nhưng nghe xong về khoe với các phu nhân nữ nhi tức phụ, cũng đáng hãnh diện lắm.”

Mọi người nghe vậy cùng cười lớn.

Vương Kế Ân ở bên vội vàng ra hiệu, một cung nữ rút rè cúi đầu đi lên, chính là Vũ Ti.

Vũ Ti trước tiên khấu đầu thi lễ với hoàng đế, sau lại thi lễ với mọi người, sợ thiếu ai sẽ mang tội, khi Vương Kế Ân chạy tới nói nhỏ không cần thi lễ nữa nàng mới thôi.

Tính nàng vốn dễ thẹn thùng, lần đầu tiên đối diện với nhiều người như thế, hơn nữa toàn là vương gia, đại thần, tâu phi, công chủ, đầu cúi gằm xuống đất không dám ngẩng lên lấy một lần, kể chuyện trải qua.” Kỹ thuật thêu này chủ yếu do Lãnh đại nhân nghĩ ra, vì ngài ấy có biệt tài vẽ ra bức tranh vô cùng giống thật, ngay cả tóc trên đầu cũng có thể mô phỏng không khác mây may, tỉ mỉ chính xác. Bản lĩnh này không một họa sư nào làm được.”

“Ngài ấy còn dạy cho bọn tiểu nữ cách làm mẫu thêu, mẫu thêu này hoàn toàn khác mẫu thêu trước kia. Dùng các loại đường nét đậm nhạt để tạo cảm giác hình nổi, gọi là đánh khối hoặc đổ bóng lập thể, còn phải có phối cảnh gì đó nữa ... Mọi người không ai hiểu.”

“Lãnh đại nhân kiên trì chỉ dẫn cho mọi người từng li từng tí, đầu tiên bọn tiểu nữ học vẽ cục đá, sau đó học vẽ đĩa hoa quả, rồi mới học vẽ tới người. Mới đầu chỉ vẽ được hai màu đen trắng, nhưng vô cùng giống thật rồi. Có điều chưa là gì so với vẽ tranh màu, vẽ màu rất khó, không ai vẽ được giống ngài ấy ... Cảm niệm Lãnh đại nhân truyền nghề, ai nấy đều cố gắng hết mình, mọi người vừa học vừa chia sẻ chỉ bảo lẫn nhau”

Phía dưới xì xào bàn tán, chưa ai thấy loại tranh họa này, cho nên không tin, nghe kể chỉ thấy hoang đường. Lòng nghĩ, khẳng định là tú nương kia thôi phòng mà thôi. Thế nhưng trên kia lại có bức tranh thêu không khác người thật đứng đó, chứng tỏ lời Vũ Ti lại thành đáng tin.

Mọi người không khỏi hoang mang, chẳng lẽ trên đời này lại có người thần kỳ như vậy.

Vũ Ti đợi bọn họ ngừng nghị luận mới tiếp tục giảng giải cách thêu cùng sử dụng chỉ. Trước đó Vương Kế Ân bảo với nàng rồi, phải nói thật kỹ, càng kỹ càng tốt, không sợ tốn thời

gian. Mới đầu nàng còn run, về sau càng nói càng nhập thần, đây là lĩnh vực sở trường của nàng, nàng tự tin, nói ba ngày ba đêm cũng được.

Lần này có thể chỉ dạy cho bao nhiêu vương công đại thần như thế, Vũ Ti càng nói càng hưng phấn, từng mũi kim sợi chỉ thế nào đều nói ra, rất có phong độ tông sư một phái.

Chỉ là phía bên trên nói tới say sưa hào hứng, phía dưới thì ngáp lên ngáp xuống, không khác gì ru ngủ, chỉ là mọi người thấy hoàng đế nghe tới say mê ai có thể ngăn cản nàng chứ, vì thế cố chống mí mắt muốn díp lại lên mà nghe.

Không ai hiểu rõ cuộc chuyện này là sao, chẳng lẽ có gì thần kỳ ẩn giấu trong chuyện này, vài vị đại thần đã suy diễn trăm thứ mưu mô hiểm độc.

Đã hơn nửa canh giờ trôi qua rồi, Vũ Ti chẳng hề biết mệt là gì, càng nói càng hăng, có vài tiểu vương gia và tiểu công chúa không chịu nổi dựa vào mẹ mình ngủ mất rồi.

Ngay cả Triệu Quang Nghĩa cũng sắp không duy trì nổi vẻ hứng thú nữa thì thấy bóng dáng Lãnh Nghệ từ góc hậu đường đi ra khẽ gật đầu, biết chuyện đã xong, ông ta thăm thử phào, nói lớn cắt lời Vũ Ti:” Đúng là kỹ xảo thần kỳ, thưởng.”

P phía dưới biết được giải thoát rồi, tất cả như sống lại khen ngợi không ngớt miệng, Vương Kế Ân đi lên dẫn Vũ Ti còn muôn vàn tiếc nuối vì chưa giảng hết chỗ tinh diệu sang một bên ...

Triệu Quang Nghĩa là vị hoàng đế không tồi, đó là kết luận của Lãnh Nghệ sau một thời gian tiếp xúc, ông ta hết sức chăm chỉ, làm việc từ sáng tới khuya muộn, có khi thức thâu đêm duyệt tấu chương. Mỗi quan tâm của ông ta cũng rất rộng, khi ở Ba Châu chỉ biết ông ta đang dùng binh với phương bắc, các chính sách của triều đình chưa tới được nơi xa xôi như vậy. Kỳ

thực ông ta rất quan tâm tới đời sống của người dân, cổ vũ khai hoang sửa chữa thủy lợi, hoàn thiện các loại chế độ ...

Đó là nhìn dưới góc độ một vị hoàng đế, ông ta làm việc xứng với vai trò trách nhiệm của mình.

Nhưng nếu nhìn góc độ một con người, có lẽ có khá nhiều tiếng thở dài, cũng khó mà đánh giá ngay được ...

Lãnh Nghệ vẽ xong gặt đầu với Triệu Quang Nghĩa, muốn lạng lẽ rút lui mà thôi, ai ngờ ông ta vẫy tay gọi tới, đành phải đi lên dưới những ánh mắt nhìn chăm chăm chấp tay một vòng:” Thần bái kiến các vị vương gia, nương nương, công chúa. Ti chức bái kiến chư vị đại nhân.”

Mọi người gặt đầu mỉm cười, Lãnh Nghệ chú ý được, chỉ có ba người là thực sự quan sát mình, số còn lại chỉ là lễ nghi. Một thiếu niên mười ba mười bốn, dựa vào vị trí ngồi thì hẳn là một tiểu vương gia, trông bảy phần giống Triệu Quang Nghĩa. Một ông già râu đã bạc phơ, thâm trầm mà trí tuệ, còn một người mà y không dám nhìn là Hoa Nhị phu nhân.

Biết Lãnh Nghệ đã hoàn thành công việc, tâm tình của Triệu Quang Nghĩa tốt chưa từng có, nói đùa:” Khanh nói đơn giản kỹ thuật thêu này cho mọi người đi, nói đơn giản chút, trẫm thấy tâm tư nhiều người đặt vào đoán đồ, đợi lấy phần thưởng của trẫm đây.”

Mấy tiểu vương gia và công chúa cười khanh khách, bọn chúng đúng là nhắm vào phần thưởng mà tới.

Lãnh Nghệ chấp tay một vòng nữa, lúc này ở bên trong y cũng bị Vũ Ti làm cho suýt ngã gập, rất hiểu lòng người nói:” Thứ này một vài lời khó nói hết, nếu chứ vị ai có hứng thú có thể tìm riêng ti chức hỏi, ti chức sẽ giải đáp tỉ mỉ, như vậy sẽ không ảnh hưởng tới thú vui mọi người.”

Triệu Quang Nghĩa gật gù:” Vậy tốt lắm, mọi người bắt đầu đoán đồ đi.”

Tiếng reo hò ầm ĩ, đám tiểu vương gia, công chúa đợi lâu lắm rồi, ai nấy chạy tới chỗ các hoa đăng, bắt đầu nhíu mày nhăn nhó suy đoán, mong mình thành người đầu tiên đoán ra. Đám lão thần chẳng nhìn trúng phần thưởng, nhưng vì náo nhiệt cũng vượt rào đi xem câu đố.

Chương 370: Nguyệt luân quy. (1)

Bữa tiệc tới phần hoạt động tự do, Triệu Đình Mỹ đang định tới nói chuyện với Lãnh Nghê thì bị thiếu niên mười ba mười bốn giành trước gọi:” Lãnh đại nhân.”

Vương Kế Ân ở bên giới thiệu:” Đây là thái tử Nguyên Tá.”

Lãnh nghê vội khom người thi lễ:” Thần bái kiến thái tử điện hạ.”

“ Không cần đa lễ!” Triệu Nguyên Tá ra hiệu:” Lãnh đại nhân theo ta, ta có chuyện muốn nói riêng với ngươi.”

Nói rồi đi ra ngoài cửa.

Lãnh Nghê hơi cau mày, hai người trước đó chưa từng tiếp xúc, không biết hắn có chuyện gì để nói riêng với mình, song tất nhiên vẫn đi theo.

Đi một quãng xa, tới dưới hành lang không thấy ai, Triệu Nguyên Tá lấy ra một phong thư:” Có một vị cô nhân gửi thư cho Lũng Tây công, ta biết phu thê họ đang làm khách chỗ ngươi, ngươi chuyển giao hộ đi.”

Lại nói ngày hôm đó, kỳ thực đúng là có người muốn nhờ Triệu Nguyên Tá gửi thư hộ, ai ngờ đệ đệ hắn say rượu để xảy ra chuyện kia. Sau khi Tiểu Chu hậu đi rồi, Triệu Nguyên Tá tức giận chửi mắng đệ đệ một trận. Vì thế hắn ngại không tới nhà báai phòng, định hôm nay phu thê Lý Dục tham gia hội Nguyên Tiêu thì giao thư cho họ, không ngờ hoàng đế không

mời phu thê Lý Dục. Sau khi phải người nghe ngóng mới biết phu thê họ đang ở nhà Lãnh Nghê, mời nhờ chuyển thư thay.

Lãnh Nghê nhận lấy thư:” Thần trở về sẽ lập tức giao cho họ.”

“ Ta nhờ người chuyển lời cho Trịnh quốc phu nhân ...” Triệu Nguyên Tá ngập ngừng:” Cứ nói, nói, ta thay đệ đệ xin lỗi.”

Lãnh Nghê sững sốt, song tất nhiên y không đại gì đi hỏi là chuyện gì, gật đầu nói vâng.

Chỉ có thể, hai người đi vào đại đường, tiếng cười nói rộn ràng, Lãnh Nghê cứ nghĩ hoàng cung phải quy củ sâm nghiêm lắm, dù tiệc tùng thì ai ngồi im chỗ đó, quy quy củ củ mới đúng, không ngờ náo nhiệt thế này. Thi thoảng có mấy đứa trẻ con đuổi đánh nhau chạy qua.

Kỳ thực không lạ, đây mới chỉ là những năm đầu Đại Tống, Triệu gia xuất thân võ tướng, quy củ lúc này chưa nghiêm như vậy.

Triệu Quang Nghĩa đang không có kế gì tiếp cận Hoa Nhị phu nhân, nhưng từ lúc phát hiện ra nàng chăm chú nhìn bức tranh thêu cung nữ đã có chủ ý, thấy nàng vừa thì thầm với Khai Bảo hoàng hậu rõ ràng có ý muốn đi, cười ha hả nói:” Lãnh thị vệ của trẫm quay lại rồi, nương nương đừng vội đi, gặp vị thị vệ tài hoa này của trẫm xem.”

Đáng lẽ ông ta phải gọi Hoa Nhị phu nhân là hoàng tẩu, nhưng ông ta cố ý né cách xưng hô liên quan tới luân lý ấy, dùng cách xưng hô bình thường là có ý tính toán cho sau này.

Hoa Nhị phu nhân không nhìn ông ta, hơi do dự khẽ gật đầu.

Triệu Quang Nghĩa thấy kế đã thành thì mừng lắm, cho gọi Lãnh Nghê tới.

Chào hỏi vài câu, Hoa Nhị phu nhân hỏi:” Bản cung yêu thích đàn thanh, không biết có may mắn được đại nhân chỉ điểm không?”

“ Không dám, nương nương khách khí rồi.” Lãnh Nghê cúi thấp đầu tránh nhìn nàng, y thật không muốn dính dáng vào mấy chuyện này nữa, khéo léo lảng đi:

Hoa Nhị phu nhân hơi bất ngờ, Lãnh Nghê nói năng cung kính, nhưng rõ ràng là không nhận lời nàng, nhất thời làm nàng không biết tiếp tục thế nào.

Triệu Quang Nghĩa lại rất hài lòng với câu trả lời của Lãnh Nghê, cho rằng y cố ý phối hợp với mình, hắng giọng nói:” Lãnh ái khanh, nương nương đã thích cách hội họa của người, vậy thì giảng giải cho nàng đi.”

Lãnh Nghê thăm thở dài:” Vâng, chút tài hèn của vi thần được nương nương coi trọng là vinh hạnh của thần, có điều hôm nay Tiết Nguyên Tiêu, cảnh đẹp giờ lành, có lẽ không tiện, e người khác nghe thấy lại nghĩ thần khoe khoang phô trương, làm người khác ghét. Vũ Ti cô nương khi nãy hẳn làm mọi người buồn ngủ lắm rồi.”

Triệu Quang Nghĩa bất ngờ, đưa mắt ra hiệu với Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê cứ như không nhìn thấy, tiếp tục nói:” Thần nghe nói nương nương thi từ quán tuyệt thiên hạ, lòng ngưỡng mộ vô cùng, muốn thỉnh giáo thi từ của nương nương, không biết có may mắn được nương nương chỉ điểm không?”

Triệu Quang Nghĩa thăm kêu tuyệt, tích tắc hiểu ra, nếu Hoa Nhị phu nhân đề xuất tới chỗ yên tĩnh thỉnh giáo hội họa, ông ta không tiện đi theo, với tính cách của nàng khả năng làm như vậy là rất cao, thế thì hỏng. Lập tức phối hợp:” Đúng lắm, Lãnh ái khanh đã nhận lời dạy nương nương hội họa, nếu

nương nương lại từ chối chỉ giáo thi từ, vậy Lãnh ái khanh sẽ mất mặt lắm đấy. Ha ha ha.”

Hoa Nhị phu nhân hơi trầm ngâm, nói:” Nếu quan gia đã nói thế, thần thiếp không đồng ý không được rồi, chỉ là thần thiếp thi từ tâm thường, không dám chỉ điểm, coi như giao lưu với Lãnh đại nhân vậy.”

Triệu Quang Nghĩa chặn đường lui của nàng lớn tiếng nói:” Chư vị, Lãnh ái khanh ngưỡng mộ thi tài của Hoa Nhị nương nương, thành khẩn thỉnh giáo, nương nương hứng trí rất cao đồng ý rồi. Hiên khi nương nương đã có hứng thú như thế, sao không góp vui, lấy Nguyên Tiêu làm đề, mỗi người làm một bài từ xem.”

Văn thần ở đây đều là bậc hồng nho, gặp dịp ngâm thơ là chuyện cơm bữa, ai nấy phụ họa.

Thế là Triệu Quang Nghĩa hạ lệnh, thị tòng tức thì dọn hoa quả bánh trái, bày văn phong tứ bảo, các văn thần phân chức vụ vào bàn.

Bàn của Hoa Nhị phu nhân cách bàn của Triệu Quang Nghĩa chỉ mấy bước, nhìn nàng ngồi đó, chẳng có cung trang lộng lẫy, chỉ một bộ tăng bào đơn giản thùng thình che hết vóc dáng, nhưng càng nổi bật dung mạo khí chất như u lan sơn cốc, không nhuốm bụi trần, khác hoàn toàn với đám phi tần ngày đêm bày đủ thủ đoạn tranh sủng của ông ta. Đúng là càng nhìn càng thích, chỉ là hoa có gái chẳng thể bẻ, chỉ mong được nhìn nàng thêm vài cái, nghe được vài câu nói từ nàng, nếu nghe nàng ngâm thơ còn gì tuyệt bằng.

Tiếc là Hoa Nhị phu nhân tâm tư mãi tiếp, cầm bút thoảng cái viết xong thơ, không đọc mời Lãnh Nghệ xem.

Lãnh Nghệ đi tới, cầm tờ giấy lên đọc:

Dạ hàn kim ốc triện yên phi,

Đặng chúc phân minh tại tử vi.

Lậu vĩnh cấm cung tam thập lục,

Yến hồi tranh đập nguyệt luân quy.

Bởi thơ này thể hiện nỗi sầu khổ của người bị giam mình trong thâm cung, khô khát quay về chốn cũ. Hoa Nhị phu nhân giống Tiểu Chu hậu, đều là người vong quốc quy hàng, vì nhiều lý do các nàng phải nhẫn nhục chịu đựng, nhưng bên trong đều da diết nỗi nhớ cố quốc.

Tiểu Chu hậu không dám biểu hiện ra, vì nàng là thê tử hoàng đế mất nước, đây là chuyện cực kỳ kỳ hủ. Hoa Nhị phu nhân lại là phi tần của Triệu Khuông Dận, nàng nhớ nhung quê hương chả ai làm được gì.

Chỉ là thơ vừa đọc ra, cả đám đại thần nghe mà ai nấy biến sắc, ngay cả lời tán thưởng cũng không dám.

Chương 371: Nguyệt luân quy. (2)

Hoa Nhị phu nhân lại nhoẻn miệng cười hỏi:” Lãnh đại nhân thấy bài thơ này của bản cung ra sao?”

Lãnh Nghệ toát mồ hôi hột, nữ nhân này thật cá tính, thế này khác nào công nhiên chọc tức Triệu Quang Nghĩa chứ, giờ nàng còn hỏi mình, y không thể né tránh, kêu khổ không thôi, làm một nịnh thần nào dễ dàng gì, may mà tâm tư y vẫn tiếp:” Thần vụng về cho rằng, bài thơ này của phu nhân miêu tả một oán phụ trong đại trạch, thấy ngoài kia tiết Nguyên Tiêu rộn rã, ánh đèn rực rỡ, nhìn trăng sáng trên cao, hi vọng phu quân của mình tựa thiên thần, chân đạp trăng sáng đáp xuống, phu thê đoàn viên. Tình cảm nhung nhớ này vô cùng hợp, thật tuyệt diệu.”

Y cố tình lờ đi hai chữ cảm cung, thế là thành bài thơ miêu tả tình cảm nam nữ bình thường, tránh cảm khu ai cũng sợ.

Không ít người thầm khen hay, xử lý rất tốt.

Triệu Quang Nghĩa cũng giả ngốc vỗ tay:” Quả nhiên là thơ hay, nếu không có bài thơ này của nương nương, trẫm không biết trong đại trạch dân gian có oán phụ nhớ trượng phu tha thiết như thế.”

Đám đại thần yên tâm rồi, có gợi ý, liên tục phân tích ra cái hay của bài thơ mà không đụng chạm tới điều cấm kỵ, không khí rộn rã.

Hoa Nhị phu nhân nhìn Lãnh Nghệ đầy thâm ý:” Lãnh đại nhân tâm tư vẫn tiếp, tương lai hắc tiên đó vô lượng. Bản

cung cũng đang đợi nghe giai tác của ngài đây.”

Câu này hàm ý châm chọc rõ ràng.

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả:” Lãnh ái khanh, còn không mau làm thơ đi, nếu được nương nương chỉ điểm là hưởng dụng cả đời đấy.”

Lãnh Nghệ đau đầu, không phải y không thể “làm thơ”, thơ y “làm ” chắc chắn chắn kinh toàn trường, muốn kiếm bài dở dở một chút cũng không nổi, vì thơ dở thì làm sao y nhớ. Nếu bảo y thực sự tự làm thì xong đời, thứ đó không thể gọi là thơ được.

Nếu lại lấy ra một danh tác nào đó thì hậu quả tiếp theo là gì đây? Cảm giác mình ngày một lún sâu vào vũng bùn nội cung này rất không hay, chưa nói đi trái với bản tâm của y, đây còn là chuyện nguy hiểm nữa.

Thái tử Triệu Nguyên Tá cũng có ham thích với thi từ, nên khá thân thiết với Triệu Đình Mỹ, hỏi:” Hoàng thúc, văn tài của y ra sao, đừng để bị bêu xấu thì không hay.”

Triệu Đình Mỹ ấn tượng về bài Ngu mỹ nhân còn rất sâu, lộ vẻ trông đợi:” Ngươi đợi thưởng thức một giai tác đi.”

Triệu Nguyên Tá ngạc nhiên, trong ấn tượng của hắn, tầm mắt của hoàng thúc rất cao, thi từ bình thường không coi ra gì, thế nên cũng nảy sinh hứng thú.

Hai người trò chuyện lọt vào tai đám văn thần, Tề vương Triệu Đình Mỹ tài hoa hơn người, sở trường thi văn, được hắn tán thưởng thì tên thị vệ nhỏ này có bản lĩnh. Bọn họ đều là hồ ly thành tinh, biết hoàng đế không hứng thú với thơ của bọn họ, mà có ý đồ khác, nên chẳng thực sự làm thơ, chỉ góp vui thôi.

Lãnh Nghệ thông thả mài mực, bộ dạng khô sở suy nghĩ, chẳng giống cao thủ thi từ gì, mất một tuần hương mới nhắc

bút viết, nhưng đã viết là viết rất nhanh, thoát cái đã xong rồi, hướng Hoa Nhị phu nhân chấp tay:” Xin nương nương chỉ giáo.”

Hoa Nhị phu nhân không có ấn tượng tốt với tên chó săn của hoàng đế, hời hợt nói:” Đọc đi.”

“ Để ta.” Thái tử Triệu Nguyên Tá còn ít tuổi, ưa náo nhiệt, lại cũng thích thi thơ, đi lên cầm tờ giấy, không ngờ vừa đọc đã ngỡ ngàng, mất một lúc mới hồi thần, giọng kích động đọc:

Phương đông gió thổi nở ngàn hoa.

Chợt thoáng rơi rụng như mưa sao

Ngựa quý, xe trở, hương khắp chốn

Tiếng tiêu phượng uyển chuyển mảnh không

Trăng nghiêng bóng, động trên dòng biếc.

Cả đêm cá lội tựa du long.

Mỹ hình ngài, tơ vàng liễu rũ

Cười nói đùa vui thoáng hương bay

Giữa chúng sinh tìm người trăm vạn cách

Người lại ở chốn đèn tàn bay.

Đây là bài thơ nổi tiếng của Tân Khí Tật của Nam Tống, dùng ở thời điểm này vô cùng phù hợp.

Bài từ này chia làm hai phần, dùng thủ pháp đối lập rõ ràng, phần đầu tập trung miêu tả cảnh, không khí náo nức của tiết Nguyên Tiêu, sau miêu tả nam tử cấp thiết tìm người thương trong đám đông ồn ã. Cuối cùng dưới ánh đèn tàn lụi, nhìn thấy tình nhân đứng nơi cách xa huyên náo, siêu phàm thoát tục. Hai câu cuối vô cùng đắt giá, không khác gì vẽ rồng điểm mắt, làm người ta tán thưởng không thôi.

Hoa Nhị phu nhân bị chấn kinh bởi “tài hoa” của Lãnh Nghệ, người khác nghe thơ này nghĩ tới tình tứ nam nữ, trong tiết Nguyên Tiêu náo nhiệt, nam nữ hẹn hò. Nhưng nàng nghe thấy ý vị khác, nữ nhân kia đứng ngoài chốn phồn hoa huyên náo, không ham ánh sáng rực rỡ che mắt nhân gian, lòng sinh cảm giác tri ngộ.

Đột nhiên có tiếng quát:” Lãnh Nghệ, ngươi là ngự đài thi vệ, dám ngang nhiên viết thơ tình cho quý phi của tiên hoàng, còn thành thể thống gì.”

Nghe câu này tất cả biến sắc, vốn nhiều người không chú ý lắm phía này đấu thơ, yếu hội khá tự do, người trò chuyện, người đoán đố, người chén thù chén tạc. Một tiếng này làm trong đại đường rộng lớn yên ắng hẳn.

Mấy tiểu vương gia công chúa đang nô đùa cũng bị các phi tần cho thái giám cung nữ gọi về.

Lãnh Nghệ ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy một thiếu niên lỗ cỡ, ngồi trên xe lăn gỗ, tuy trong phòng đèn lồng muôn màu vẫn nhìn ra mặt hắc trắng tái khác thường, hoàn toàn không nhận ra, không hiểu sao lại đột nhiên công kích mình.

Đó là chính là Nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hi, thiếu chút nữa bị Tiểu Chu hậu bóp vỡ trứng, tới giờ chưa khôi phục, chẳng thể đi lại, phải ngồi xe lăn, nói là do mình không khỏe:” Nhìn cái gì mà nhìn, ngươi ngang nhiên trêu ghẹo quý phi tiên hoàng, đó là tội chết! Còn không mau quỳ xuống nhận tội.”

Chẳng rõ gì sao thẳng nhóc này nhắm vào mình, nhưng đây đông người như thế, nếu không làm rõ chuyện này, lỡ có người đi nói linh tinh, lúc đó không biết thành ra cái gì, Lãnh Nghệ từ vị trí ngồi cũng nhận ra hắc là một hoàng tử, nhưng y không vì thế mà nhún nhường:” Xin hoàng tử chỉ giáo, trong bài thơ của thần, có câu nào nói người đứng chốn đèn tàn bay kia là nữ.”

Nếu theo ý cảnh bài thơ, người tác giả tìm kiếm tất nhiên là nữ, nhưng cả bài lại không có câu nào nói rõ đó là nữ nhân, Triệu Nguyên Hi ghen lời, song không chịu bỏ qua.” Trong thi từ của người có ý tán thưởng mỹ mạo của quý phi, bản thân là thần tử, đó là hành vi bất kính.”

Chương 372: Cảnh còn người mất.

Triều Tống thịnh hành tranh biện, Bao Chứng cùng Tống Nhân Tông tranh cãi, nước bọt bắn cả vào mặt hoàng đế. Khấu Chuẩn thậm chí kéo cả Tống Thái Tông ngồi xuống tranh cãi. Có thể thấy ở thời Tống, giữa quân thần khá cởi mở, hướng hồ Lãnh Nghệ chỉ cãi nhau với một hoàng tử, không ai thấy có gì to tát, không có người nào đứng ra ngăn cản.

“ Xin hỏi điện hạ.” Lãnh Nghệ lớn tiếng nói: ” Mặt tướng là hoa, áo ngỡ mây, hiên sương phơ phất gió xuân bay. Chính là bài mà tiên thơ Lý Thái Bạch viết ngay trước mặt Dương Quý Phi, tán dương vẻ đẹp của nàng hơn cả mẫu đơn, chỉ tiên nữ trên trời mới có. Nói vậy Lý Thái Bạch cũng nên bị Đường Huyền Tông giết mới đúng.”

Triệu Nguyên Hy cãi chày cãi cối:” Ông ta tán dương trực tiếp, còn người biểu đạt ngưỡng mộ, khác nhau.”

Lãnh Nghệ lại hỏi:” Vậy trong Trường ca hận, Bạch Cư Dị lại viết, chim trời nguyện đôi bay liền cánh, cây đất liền đôi nhánh liền da. Có hồi đất sụp trời sa, giận này dằng dặc chẳng giờ nào nguôi. Đã biểu đạt ngưỡng mộ Dương Quý Phi tới cực điểm. Không biết là hoàng thất Đường triều trị tội ông ấy ra sao?”

Triệu Nguyên Hi cưỡng từ đoạt lý:” Bài thơ đó của Bạch Cư Dị nói bằng giọng điệu của Đường Huyền Tông, không phải nói nổi lòng ông ta.”

“À ...” Lãnh Nghệ dài giọng.” Ra là chỉ có Bạch Cư Dị mới có thể làm thế à?”

Trong đám đông chẳng biết ai phì cười, Lãnh Nghệ tuy không nói rõ, hàm ý rõ ràng, Bạch Cư Dị có thể dùng giọng điệu của quân vương viết cho Dương Quý Phi, Lãnh Nghệ đương nhiên cũng có thể nói mình dùng giọng điệu của Triệu Quang Nghĩa viết cho Hoa Nhị phu nhân, tự mở lối thoát cho y.

Hoa Nhị phu nhân cười nhẹ, xoay người về phía Triệu Quang Nghĩa thi lễ:” Đa tạ quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa xuất thân võ tướng nhưng tinh thông văn học, giờ Hoa Nhị phu nhân vì bài thơ này của Lãnh Nghệ mà đa tạ mình, rõ ràng thừa nhận Lãnh Nghệ dùng danh nghĩa của mình viết cho nàng, trùng ý ông ta, không bỏ lỡ cơ hội bày tỏ.” Nương nường khách khí rồi, trăm thường cảm thán nương nường cao khiết thanh nhã, siêu phàm thoát tục, chỉ tiếc tài hèn học kém, khó biểu đạt thành công. Nay Lãnh ái khanh thay trăm nói lời trong lòng, thật đáng quý.”

Ông ta đã nói thế rồi, Triệu Nguyên Hi hết sức, im luôn.

Lãnh Nghệ chấp tay với Hoa Nhị phu nhân, cảm tạ nàng giải vây.

“ Tiên sinh thì ra là cao nhân thâm tàng bất lộ, thất kính rồi! Với thi tài của tiên sinh phải làm thầy của Hoa Nhị mới đúng, trước đó Hoa Nhị múa rìu trước cửa Lỗ Ban rồi.” Hoa Nhị phu nhân nhún eo thi lễ, nàng thay từ “bản cung” sang xưng tên, gọi Lãnh Nghệ là tiên sinh, có thể nói đã tự nhận là học sinh của y:

Lãnh Nghệ chỉ có cái bản lĩnh đi trộm thơ của người khác, đâu có chút thi tài nào chứ, làm sao dám nhận là thầy người

khác, xấu hổ tới không biết giấu mặt vào đâu, nhất thời lúng ta lúng túng, chỉ biết cười cho qua.

Hoa Nhị phu nhân tiếp tục nói:” Vừa rồi thơ của Hoa Nhị so với tiên sinh thật không đáng để vào mắt, tiên sinh có thể dùng danh nghĩa Hoa Nhị làm một tác phẩm khác coi như chỉ bảo không?”

Lãnh Nghệ dám nói không sao, Triệu Quang Nghĩa đang ngồi kia kia, lời nàng nói lúc này khác nào thánh chỉ của ông ta chứ, với lại đùn qua đẩy lại càng phiền, không bằng kết thúc sớm cho bớt đau khổ, thoáng cái lòng đã có kế ứng phó:” Xin nương chỉ điểm.”

Hoa Nhị mừng rỡ nói:” Tiên sinh khiêm tốn quá, vậy Hoa Nhị đợi giai tác.”

“ Hôm nay là Nguyên Tiêu, mọi người náo nhiệt là được, ai thích đoán đố thì đoán đố, ai thích uống rượu thì uống rượu, thích làm gì thì làm nấy đi, không cần xúm lại vào đây làm gì.” Triệu Quang Nghĩa cười ha hả phát tay, giải tán đám đông vừa rồi vì chuyện của Triệu Nguyên Hi mà chú ý cả vào đây:

Mọi người đều cười vui vẻ, đặc biệt là những võ tướng không hiểu thi từ và đám phi tần công chúa hiếm khi có dịp vui chơi, nghe Triệu Quang Nghĩa nói vậy liền thi lễ rồi tản đi, thế là trong đại sảnh náo nhiệt hơn bội phần.

Triệu Quang Nghĩa sở dĩ bảo họ tùy ý là để ông ta có thể thoải mái ngắm nhìn Hoa Nhị phu nhân mà không sợ bị người khác phát hiện.

Tuy nhiên ông ta không hoàn toàn toại nguyện, còn ít văn thần bị bài thơ khi nãy của Lãnh Nghệ bị bài thơ trước đó của y cảm phục, thấy y sắp làm bài thơ nữa, đều tò mò chờ đợi.

Thơ Nguyên Tiêu rất nhiều, Lãnh Nghệ không mất quá nhiều thời gian tìm một bài phù hợp, chỉ là chẳng thể thể hiện

ra mình có tài “xuất khẩu thành thơ” thì quá đáng rồi.

Một tuần hương sau Lãnh Nghệ cầm bút viết, chẳng bao lâu đã xong. Triệu Nguyên Tá sớm ở bên cạnh, hít sâu một hơi đọc:

Năm ngoái đêm nguyên tiêu

Chợ hoa đèn sáng rực

Ngọn liễu mảnh trăng treo

Hoàng hôn người hẹn ước

Năm nay đêm nguyên tiêu

Trăng với đèn như trước

Chẳng gặp người năm qua

Tay áo đầm lệ ướt.

Đây là bài Lãnh Nghệ sao chép của Nguyên Tịch, danh tác truyền thể của Âu Dương Tu,

Triệu Nguyên Tá đọc xong mà sững sờ, trong một thời gian ngắn liên tiếp làm hai danh tác, nếu hắn không tận mắt chứng kiến, nghe người khác kể thì không tin.

Bài thơ này đặc biệt ở chỗ, câu từ của nó hết sức bình thường, kể cả người không hiểu chữ nghĩa cũng hiểu được, nhưng như thế khắc họa nổi nhớ nhung càng thêm chân thành cảm động. Có thể nói phản phác quy chân rồi.

Một đám văn thần khép mắt ngẫm nghĩ, vừa nghiền ngẫm lại vừa thán phục không thôi.

Nhưng nói tới người cảm xúc nhất phải là Hoa Nhị phu nhân, trong mắt người khác, bài thơ này tả nàng hoài niệm Triệu Khuông Dận. Nhưng người mà nàng hoài niệm là tiền phu Mạnh Sưởng. Bài thơ như khắc họa lại cảnh nàng và

Mạnh Sưởng trải qua, từng đoạn ký ức hiện ra trong đầu, vẫn Nguyên Tiêu, vẫn ánh trăng đó, nhưng người thì chẳng còn.

Chua xót trào dâng trong lòng, hai hàng nước mắt cứ thế mà rơi.

Không muốn người khác nhìn thấy, nàng từ từ đứng dậy, không nói câu nào, thi lễ với Lãnh Nghê rồi lặng lẽ mà đi.

Triệu Quang Nghĩa nhìn nàng mà đau lòng, hận không thể ôm vào lòng an ủi một phen, nhìn theo bóng lưng nàng đi xa dần, buồn bã không thôi, cũng dâng lên cảm giác cảnh còn người mất.

Ở lại nghe thơ đều là người có văn tài, càng như thế càng bị bài thơ này ảnh hưởng, ai chẳng có người trong lòng, chẳng có chuyện hoài niệm, bất giác yên tĩnh hẳn.

Bài thơ này không có lấy một lời khen.

Triệu Quang Nghĩa hồi tỉnh đầu tiên, lớn tiếng nói:” Hôm nay là Nguyên Tiêu, không khí không sao lại nặng nề thế này? Lãnh ái khanh, đều tại khanh cả, sao lại làm ra bài thơ thương cảm như thế? Hay thì hay, nhưng quá bi thương, phạt uống một chén rượu bồi tội với mọi người.”

Mọi người đều cười.

Lãnh Nghê vội nâng chén rượu lên, vái xung quanh một cái uống cạn.

Chương 373: Nghĩ cách thoát thân.

Hoa Nhị phu nhân đi rồi, hội thơ cũng kết thúc, rất nhanh đại đường lại tung bừng, Lãnh Nghệ không còn là tâm điểm chú ý nữa.

Lãnh Nghệ tới tận lúc này mới có cơ hội tới trước mặt Khai Bảo hoàng hậu thi lễ:” Thần bái kiến hoàng hậu nương nương, cảm tạ lần trước nương nương ban thưởng.”

Khai Bảo hoàng hậu vừa rồi cũng bị bài thơ làm thương cảm, chưa khôi phục, miễn cưỡng cười:” Miễn lễ, tỷ muội Thành Lạc Tiệp vẫn khỏe chứ?”

“ Vâng ạ, các nàng thường hay nhớ nhung hoàng hậu.”

“ Bản cung cũng nhớ chúng, hi vọng khanh sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ trở về bên ta. Long Huýnh cũng đang mong ngóng nàng về để thành thân.”

Lãnh Nghệ sớm tìm hiểu Long Huýnh là ai rồi, hắn cũng là ngự đại của hoàng đế, hiện đang đứng cách Triệu Quang Nghĩa không xa, người húng tráng, mày rậm mắt to, có vài phần tuấn lãng uy mãnh, thực sự là nhân tuyển trượng phu không tệ.

Sau khi chữa trị khỏi bệnh cho Trác Xảo Nương, Vân Sơ vẫn luôn muốn tìm cách làm sao giải trừ hôn sự giữa Thành Lạc Tiệp và Long Huýnh, nhưng chưa có cơ hội. Chưa nói cái khác, gặp được Khai Bảo hoàng hậu đã không dễ rồi. Đây mới là lần đầu được gặp Khai Bảo hoàng hậu, tuy là hoàng hậu của thái tổ Triệu Khuông Dận, kỳ thực nàng là chính thất thứ ba

của ông ta, lúc này còn rất trẻ ngoài hai mươi chưa tới ba mươi, xinh đẹp không nói, nàng xuất thân gia thế hiển hách, vì thế đoan trang cao quý, thông tuệ kinh nghĩa văn thơ, có tiếng trong ngoài triều.

Đúng lúc suy nghĩ thì một ông già tóc bạc đi tới, cười nói:” Lãnh đại nhân.”

Vương Kế Ân giới thiệu:” Đây là thái tử thái bảo Triệu Phổ Triệu đại nhân.”

Lãnh Nghệ thầm giật mình, ông ta là nhân vật quá nổi danh ở Tổng sử, theo Triệu Khuông Dận từ ngày đầu, là người đưa ra kiến nghị “chén rượu tước binh quyền” giúp Triệu Khuông Dận lấy lại quyền bính từ võ tướng, tránh một hồi giết công thần như nhiều triều đại, giúp Đại Tống đi vào ổn định sau nhiều năm chiến loạn. Là người trong truyền thuyết tham gia minh ước kim quỹ. Cũng là người nói ra câu “nửa bộ luận ngữ đủ trị thiên hạ” nổi tiếng mãi sau này.

Có điều sau khi Triệu Khuông Dận giá băng, địa vị ông ta không còn như xưa, không có thực quyền, giữ mỗi hư danh thái tử thái bảo. Triệu Quang Nghĩa vì lung lạc lòng người nên đối đãi với ông rất tốt.

Lãnh Nghệ vội cung kính thi lễ:” Ti chúc bách kiến Triệu đại nhân.”

Triệu Phổ cười hiền hòa:” Lãnh đại nhân, có thể quá bộ nói chuyện không?”

Lãnh Nghệ tất nhiên đồng ý, theo ông ta ra ngoài hành lang, phía ngoài cũng rất đông người đoán đoán, thấy họ nói chuyện liền tránh đi nơi khác.

Triệu Phổ hỏi thẳng:” Lãnh đại nhân, nghe nói gần đây ngài bận rộn chuyện trong cung, vì quan gia làm việc là nên

làm, nhưng đừng quên tìm mình ước kim quỹ, trông ruộng người khác, mà để hoang phế ruộng nhà mình.”

Lãnh Nghệ thất kinh, y thăm lo sợ chuyện này, nếu quanh quẩn trong cung e bị người khác coi như hạng nịnh thần chỉ biết mua vui cho hoàng đế, vội chấp tay:” Ti chức vẫn luôn chú tâm, không dám trễ nải.”

“ Thế thì tốt thì tài của Lãnh đại nhân sau hôm nay có lẽ dương danh thiên hạ, tiền đồ vô lượng! Có điều làm việc không phải chỉ dựa vào thi từ là được, nếu không nói tới cùng là vô dụng, cô phụ kỳ vọng của quan gia.”

“ Đa tạ đại nhân chỉ giáo, ti chức ghi nhớ trong lòng.”

Triệu Phổ vượt râu nhìn y đầy thâm ý rồi xoay người đi vào đại đường.

Lãnh Nghệ vẫn đang mãi suy nghĩ hàm ý trong lời của ông ta thì một lão già gầy khô cao lêu nghêu, mặt như đúc bằng sắt tới gần:” Chuyện làm thế nào rồi?”

Ngước mắt lên, thì ra là Hoa Minh Tôn, Lãnh Nghệ nói nhỏ:” Ông thấy bức tranh hôm nay rồi đấy, đã làm thì phải làm cho tốt nhất, đúng không?”

“ Đương nhiên.” Hoa Minh Tôn nhìn trái phải:” Có thể cho ta xem lại bức tranh kia lần nữa không?”

“ Hoa thần y, ông không để ý quan gia luôn chú ý tới ta à? Nhất cử nhất động của ta bị theo dõi đó, nếu để quan gia biết tâm tư của ông, ông rõ hậu quả chứ?” Lãnh Nghệ có chút tức giận, lão già này không biết phân biệt trường hợp gì cả:” Chuyện này để ta làm hết, ông tìm tú nương cũng không ích gì đâu, không đạt được trình độ ta yêu cầu.”

“ Thế thì tốt, đa tạ.”

Hoa Minh Tôn vừa tới chúc rượu Lãnh Nghệ, hai người tách nhau ra.

Bữa tiệc kéo dài tới tận canh hai, một số đại thần lục tục ra về, Lãnh Nghệ nghĩ tới Lý Dục và Tiểu Chu hầu đang ở nhà mình, lúc này xin về cũng được rồi, liền tới cáo biệt Triệu Quang Nghĩa.

Triệu Quang Nghĩa cùng y đi sang bên, Lãnh Nghệ biết ý lấy ra “bức tranh” của mình, y chụp thời khắc nàng đang ngẩng đầu lên nhìn bức tranh thêu tới xuất thần, thể hiện hết vẻ đẹp siêu thế tuyệt tục của nàng. Tất nhiên Triệu Quang Nghĩa cực kỳ hài lòng, cho phép y lui.

Tâm trạng Lãnh Nghệ không tốt, lúc này y mong nhất là có tin tức về sổ châu báu kia, để có cơ thoát khỏi mớ chuyện trái lương tâm này.

Suốt chặng đường ngồi kiệu về nhà Lãnh Nghệ đều tính kế thoát thân, nhưng không cách nào thực sự hiệu quả, đành đợi thời cơ. Suy nghĩ miên man mãi, nếu được lựa chọn, y mong được về huyện Âm Lăng, chỉ tiếc đây là chuyện chẳng thể nào, y đã đi quá xa rồi, không biết cuối cùng chuyện này kết thúc thế nào.

Đừng thấy Lãnh Nghệ được Triệu Quang Nghĩa xem trọng mà nhầm, y chẳng có chút địa vị gì, chưa nói làm bạn với vua như chơi với hổ, xung quanh cũng toàn là người không lồ, dí ngón tay một phát là giết chết y. Lúc nào Lãnh Nghệ cũng như đi trên băng mỏng.

Về tới nhà hỏi trông cửa biết phu thê Lý Dục vẫn ở nhà mình, y điều chỉnh tâm trạng, đi thẳng tới noãn các, bên trong truyền ra tiếng cười nói, chứng tỏ ở nhà chơi rất vui vẻ.

Vừa thấy Lãnh Nghệ về, Trác Xảo Nương chạy ra đón, tíu tít kể chuyện Lý Dục lợi hại ra sao, nhìn câu đố một cái là

đoán được, trời chưa tối mà bọn họ đoán hết được câu đó rồi. Lại còn khoe một cái vòng ngọc trong suốt, nhìn là biết châu báu hiếm có, nói do Tiểu Chu hậu tặng, ngoài ra còn tặng vòng vàng cho Phi Dật sư thái và hai nữ đệ tử.

Lãnh Nghệ biết nàng cảm kích ơn cứu mạng, cười nói:” Phu nhân khách khí quá.”

Tiểu Chu hậu khoác tay Trác Xảo Nương thân mật:” Đâu có, ta và muội muội vừa gặp đã thân, chút quà nhỏ thôi mà.”

Lãnh Nghệ lấy trong lòng ra phong thư Triệu Nguyên Tá nhờ chuyển giao:” Đây là thư mà thái tử nhờ chuyển cho công gia, nói là do một vị cố nhân viết.”

Tiểu Chu hậu ngỡ ngàng, liền hiểu ngày hôm đó Triệu Nguyên Tá nói thật, vậy tức là không phải hấn cố ý rời đi để đưa đệ đệ cường bức mình, thực sự có người viết thư cho họ sao?

Lý Dục không vội xem mà cất thư đi, đã lâu lắm rồi hấn mới có một buổi tối không có chút ưu phiền nào thế này, mỗi lần đoán được một câu đó lại được đám tiểu cô nương vô tư Trác Xảo Nương, Hoa Vô Hương xuýt xoa thán phục, cứ ngỡ quay lại năm tháng cũ, không muốn có chuyện khác phá hỏng đêm tốt đẹp này:” Khà khà, đợi mãi Lãnh đại nhân mới về, chúng ta phải say một bữa mới được.”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 374: Thuyết câu cá.

Lãnh Nghệ ở hoàng cung rất cẩn thận, y không uống mấy rượu, nơi đó nguy hiểm, đầu óc thiếu tỉnh táo rất dễ xảy ra vấn đề. Vừa về nhà một cái liền lập tức sai phó tòng bày tiệc rượu, có Tiểu Chu hậu đánh đàn trợ hứng, uống tới tận canh ba, ca hai đầu lơ thờ say mới tàn tiệc.

Bên ngoài gió tuyết lớn, đêm khuya rồi, Trác Xảo Nương mời lành bệnh, Lãnh Nghệ không cho nàng đi tiễn, thậm chí không cần phó tòng che ô. Đích thân đưa phu thê Lý Dục ra ngoài.

Lý Dục vốn định nói không cần Lãnh Nghệ tiễn chân, nhưng nhìn sắc mặt y tựa như có lời muốn nói nên không khách khí.

Ba người thong thả đi trong gió tuyết, bốn phía không có người, Lãnh Nghệ nhỏ giọng nói:” Công gia phải chăng chép lại bài Ngu mỹ nhân rồi bị người ta trộm mất?”

Lý Dục sợ tỉnh luôn cả rượu, chuyện này bọn họ không nói với ai cả, làm sao Lãnh Nghệ biết, chẳng lẽ sự việc truyền đi rồi?

Điều sợ nhất xảy ra rồi, Tiểu Chu hậu cố áp sợ hãi xuống, nàng thấy chuyện này cần giải thích rõ ràng với Lãnh Nghệ:” Đúng thế, lão gia ta rất thích bài thơ của đại nhân, nên chép lại, sửa cổ hương thành cổ quốc, vốn định hôm sau đốt đi, không biết sao bị người ta lấy mất. Phu thê bọn ta rất sợ quan gia biết được sẽ hiểu lầm.”

Lãnh Nghệ không ngờ khéo thế, y cố ý thay “cổ quốc” bằng “cổ hương”, cuối cùng vận mệnh vẫn đưa nó về con

đường cũ bằng cách khác, cười khỏ.” Quan gia biết rồi.”

Lờ này như sét đánh giữa trời quang, phu thê Lý Dục sợ tới hồn phi phách tán, môi hấn run rẩy, chân không đứng vững, người lão đảo rồi khụy xuống, nếu không có Tiểu Chu hậu đỡ thì đã ngã xuống tuyệt rồi.

Lãnh Nghệ thương hại:” Chuyện chưa tới mức không thể vẫn hồi, chúng ta cùng nghĩ cách.”

Lý Dục như người chết vớ được cọc, muốn quỳ xuống, Lãnh Nghệ giữ lấy, hấn mếu máo:” Lãnh đại nhân, nhờ ngài, nhờ cả vào ngài, nếu không phu thê ta không sống được nữa mất.”

Lãnh Nghệ khuyên nhủ mãi mới đưa được Lý Dục lên xe, lại nói có chuyện riêng muốn nói với Tiểu Chu hậu, muốn đi bộ cùng nàng một đoạn.

Tuyết rơi đều đều, hai bờ vai gầy gò của Tiểu Chu hậu đã phủ đầy tuyết, nàng không có tâm trạng mà phải đi. Tiếp xúc chưa lâu, Lãnh Nghệ cũng đã nhận ra, gánh nặng trong công phủ rộng lớn kia đè hết lên đôi vai gầy của nàng, lòng thương xót:” Phu nhân có thích câu cá không?”

Tiểu Chu hậu ngỡ ngàng, Lãnh Nghệ bỏ trống phu mình lại muốn nói chuyện riêng lại là vì câu cá thôi sao. Đương nhiên là không, chẳng lẽ y định hẹn mình đi câu cá, mục đích là gì không khó đoán, nam nhân chung quy chỉ vì chuyện đó thôi. Nàng cười buồn thâm trong lòng, bề ngoài chẳng lộ ra, mắt lúng liếc nhìn y, tỏ ra chút thẹn thò lí nhí nói:” Trước kia ngẫu nhiên đi câu, tới Khai Phong rồi không đi nữa ... Đại nhân muốn đi câu cá sao?”

Lãnh Nghệ tiếp xúc với ánh mắt nhu tình như nước ấy, tim đập rộn, không thể phủ nhận, sức hút của nàng rất ghê gớm, nếu nàng cố ý quyến rũ nam nhân nào, sợ chẳng ai kháng cự

nổi, vờ không biết nhìn về phía trước.” Ti chức không hay câu cá, vì công việc bận rộn, nhưng có một số người bạn đặc biệt thích câu cá, họ nói cho ti chức vài điều thú vị, ti chức không biết thật giả. Phu nhân thông minh tuyệt đỉnh, cho nên ti chức muốn thỉnh giáo.”

Tiểu Chu hậu nghe ra lời này có hàm ý, chớp chớp mắt:” Câu cá có gì thú vị, ta không biết đây, đại nhân nói xem.”

Lãnh Nghệ ổn định tâm thần nói:” Máy người bạn thích câu cá với ti chức nói, lạc thú của câu cá không phải là ở cá, mà là chờ đợi cá mắc câu, cùng với lúc cá mắc câu rồi cố sức vùng vẫy, lúc đó người ta hồi hộp không rõ bắt được không. Ngược lại nếu cá không chống cự, câu lên rồi cũng không nhiều hứng thú. Giống như nếu rút cạn nước ao rồi bắt cá thì chẳng còn gì thú vị, bởi thế người ta mới thích đi câu.”

Tiểu Chu hậu nóng rất mặt, nàng có chút hoảng loạn, Lãnh Nghệ hẳn là biết chuyện của nàng với hoàng đế mới nói những lời này. Y đang mượn chuyện câu cá để nhắc mình, đừng để hoàng đế dễ dàng có được mình, phải phản kháng mới làm ông ta tăng hứng thú. Nhưng khiến ông ta mất hứng chính là mục đích của nàng. Vừa then vừa đau khổ, cúi đầu nói:” Người câu cá không có hứng thú câu cá nữa, chẳng phải là chuyện đáng mừng à?”

Lãnh Nghệ quay sang nhìn Tiểu Chu hậu đang cúi gằm mặt, chẳng trách nàng nhiệt tình như thế, té ra là muốn làm ông ta mất hứng:” Đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu con cá làm người câu cá tức giận, đã không muốn câu nữa rồi, người ta hạ độc chết hết cá trong ao thì sao?”

Tiểu Chu hậu rùng mình, vậy là hoàng đế đã nảy ý định giết họ, giờ chưa ra tay vì còn hứng thú với con cá mình, nếu làm ông ta mất hứng cũng là ngày chết của họ:” Vậy con cá phải làm sao?”

Lãnh Nghệ khẽ lắc đầu:” Ti chúc không biết, chỉ biết trước đó đừng chọc giận người câu cá nữa.”

Tiểu Chu đi lên trên một bước, quay đầu lại đôi mắt câu hồn nhiếp phách chỉ còn lại dòng nước mắt, nàng nhún eo thi lễ, chạy về xe, không nói gì thêm.

Ngày hôm sau thánh chỉ chính thức bổ nhiệm Lãnh Nghệ làm ngự đài đưa xuống, thái giám tuyên chỉ xong đưa một đai lưng ngự đài và một bảo đao hoàng kim, đây là màu chỉ hoàng đế mới được dùng.

Lãnh Nghệ tuốt đao, tưởng chỉ là thứ làm cảnh thôi, không ngờ lưỡi đao sắc bén tỏa hàn khí lạnh lạnh, lưỡi đao còn khắc tên y.

Làm việc mau lẹ thật, Lãnh Nghệ đeo đao thấy mình uy vũ hẳn. Có điều thái giám truyền chỉ nói, trừ khi quan gia hạ chỉ gọi y tới hộ giá, nếu không bình thường không được đeo đao vào cung.

Thế cũng tốt, bảo y đeo đao đi qua đi lại trước mặt hoàng đế cũng áp lực lắm.

Lãnh Nghệ giao đao cho Trác Xảo Nương rồi tiến cung, tới phòng thêu mới biết Vũ Ti xin nghỉ để kết hôn rồi. Y gọi họa sư cung đình tới, sai hẳn chuẩn bị vài cuốn sách xuân cung tặng cho phu thê Vũ Ti, đây coi như là nhiệm vụ, chứ nàng thấy tranh xuân cung là trọn tròn mắt thì làm sao làm gì được nữa.

Lại gọi bốn tú nương khác, giao họ thêu tranh Tiểu Chu hậu mặc trang phục, bức tranh này che đi phần mặt, chỉ thêu phần thân mình cùng bối cảnh. Bốn tú nương này hiểu quy củ trong cung, không hỏi gì cả, ai nấy ngồi xuống thêu thùa.

Chương 375: Ma quỷ giữa ban ngày. (1)

Giờ các loại kỹ thuật đã định hình, muốn hoàn thiện thêm chỉ có thể trông cậy vào các tú nương, Lãnh Nghệ ở bên không có nhiều ý nghĩa, công việc cũng có thị vệ chuyên môn giám sát, chẳng cần tới y. Nghĩ tới lời Triệu Phổ nói hôm qua, ông ta cảnh cáo mình đừng để hoàng đế sa đà vào thú vui đánh mất ý chí, tinh lực cần chủ yếu đặt vào quốc gia đại sự.

Trước đó ông ta cũng nhắc tới kim quỹ chi minh, chính là nói lối thoát cho y, kỳ thực Lãnh Nghệ cũng muốn quay lại công việc phá án lắm, y quyết định tìm hoàng đế nói chuyện này.

Lãnh Nghệ tới tiền đình hỏi chuyện mới biết hoàng đế không làm việc ở đây, liền đi vào nội đình, bây giờ có yêu bài ngự đài, y có thể tự do tiến vào khu vực hạnh tâm của hoàng cung.

Có điều y không dám đi bừa bãi, tìm được Vương Kế Ân mới biết hoàng đế đêm qua hứng trí cao, cùng hoàng hậu và phi tần chơi thâu đêm, sáng mới ngủ, e là ngủ tới chiều mới dậy.

Vương Kế Ân tranh thủ dẫn Lãnh Nghệ đi các nơi trong nội đình, nói hiện giờ y đã là ngự tiền thị vệ của hoàng đế, nên làm quen với nội đình, tránh khi quan gia cần gọi vào lại không tìm ra phương hướng.

Nội đình hoàng cung cực kỳ rộng lớn, hơn nữa cảnh sắc phong phú hơn tiền đình nhiều, đình đài lầu các tinh xảo, lại

có nhiều loại thú tản bộ. Lãnh Nghệ đang ghi nhớ đường lối, đột nhiên nghe thấy tiếng hồ gầm uy nghiêm, y mới chỉ nghe thấy âm thanh này ở vườn thú, không khỏi thất kinh.” Sao trong cung lại còn có hồ?”

Vương Kế Ân cười nói:” Chúng vốn là của Thục chủ Mạnh Sưởng, đem từ Thục tới mười mấy con, còn được Mạnh Sưởng phong là hộ quốc thần thú. Mạnh Sưởng quy hàng Đại Tống ta thì mang theo số hồ này với mấy trăm cung nữ mỹ lệ. Thái tổ vì yêu thích Hoa Nhị phu nhân, bởi thế chiều ý nàng, lưu lại bọn chúng, còn chuyên môn xây một tòa Hồ Sơn. Hoa Nhị phu nhân trước kia thường cùng tiên hoàng tới thăm, cho chúng ăn. Về sau tiên hoàng giá băng, nương nương cũng để tóc tu hành, ăn cư phạt đường, không tới đây nữa.”

“ Thì ra là thế.”

Lãnh Nghệ vài phần cảm khái, tiếp tục đi dạo, cách Hồ Sơn không xa, thấp thoáng trong rừng trúc có một tiểu viện, có tiếng chuông truyền ra. Nghe Vương Kế Ân nói mới biết chính là Phật đường nơi Hoa Nhị phu nhân ăn cư.

Bọn họ đi dạo tới trưa mới về tắm cung của hoàng đế, Lãnh Nghệ đợi trong phòng trực rất lâu mới được triệu kiến.

Nghe Lãnh Nghệ trình bày ý định muốn quay lại điều tra vụ án châu báu bị mất, Triệu Quang Nghĩa lười nhác nói:” Chuyện này không vội, tạm thời không có manh mối gì, khanh tới phủ Khai Phong cũng không có nhiều tác dụng ... Chiều nay trăm còn có việc muốn khanh làm đây.”

Lãnh Nghệ lấy làm lạ, mình vì mấy thứ đồ kia mà suýt nữa mất mạng mấy lần, cứ nghĩ ông ta sẽ phải bắt chấp mọi giá tìm ra chúng, mình chủ động xung phong thế này hẳn không khó toại nguyện. Vậy mà đột nhiên Triệu Quang Nghĩa lại tỏ ra không thiết tha gì với nó nữa.

Lại nghe nói ông ta có an bài khác, hẳn chẳng phải chuyện hay ho tử tế gì, lòng thầm kêu khổ vẫn phải sốt sắng khom người.” Xin quan gia cứ sai bảo.”

Triệu Quang Nghĩa đuổi hết thái giám cung nữ đi, trong phòng còn lại hai người, vậy mà vẫn vầy tay gọi Lãnh Nghê tới gần thì thầm bên tai.

.....

Nguyên Tiêu đã qua rồi, theo lý mà nói trời đã vào xuân, vậy mà không biết vì sao, lại cứ như mới vào mùa đông. Thời tiết ngày một lạnh, gió tuyết ngày một lớn. Nếu đây không phải là đợt lạnh cuối cùng thì vụ mùa năm nay khả năng sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Phu thê Lý Dục từ phủ Lãnh Nghê về mới mở thư ra.

Là thư do thị nữ thiếp thân Khánh Nô của Lý Dục khi còn là hoàng đế Nam Đường viết cho, Khánh Nô vô cùng xinh đẹp, khi đại tướng Tào Bân của nhà Tống đánh vào kinh thành Kim Lăng của Nam Đường, không ngờ thấy nàng liền nhất kiến chung tình, đưa nàng về Khai Phong. Khánh Nô trừ xinh đẹp còn vô cùng ngoan ngoãn, được Tào Bân yêu thương, nạp làm thiếp, sống an nhàn hạnh phúc.

Khánh Nô biết chủ cũ cũng bị bắt tới Khai Phong, hơn nữa cuộc sống chẳng hề tốt, nàng nhớ chủ cũ, thường lén khóc một mình, một lần Tào Bân phát hiện phát hiện truy hỏi, nàng mới quỳ xuống nói ra. Tào Bân thấy để chủ phó họ gặp nhau thì không ổn, có điều viết thư để nàng làm tận tình cảm chủ phó là được. Vì thế có lá thư này.

Chỉ là thư này không dễ chuyển, đại tướng cầm quân và cựu hoàng đế quy hàng, thân phận hai bên rất nhạy cảm, ông ta không thể cứ thế đi gặp mà trao thư được, nhờ người khác

lại không dám tùy tiện tin ai, lâu dần thành gánh nặng trong người.

Tào Bân và thái tử Triệu Nguyên Tá thân thiết, một lần cùng nhau uống rượu, ông ta nói hớ, may Triệu Nguyên Tá là người hiểu tình lý, cảm thán tình nghĩa của Khánh Nô nên nhận sẽ giao thay.

Phu thê Lý Dục xem thư của Khánh Nô vô cùng thương cảm, nhưng chẳng có lòng dạ nào viết thư trả lời, vì họ đang lo quan gia xử lý chuyện bài thơ Ngu Mỹ Nhân ra sao.

Đêm đó phu thê Lý Dục nằm trên giường tới canh tư mà chẳng ngủ được.

Tiểu Chu hậu còn lo lắng nhiều hơn Lý Dục, vì nàng từ chỗ Lãnh Nghệ đã biết, hoàng đế đã nổi sát ý với họ! Nguy hiểm đã trong sớm tối.

Trong phòng rất lạnh, vì họ sau chuyện lần trước cực kỳ đề phòng, không cho ai vào phòng này nữa, nên khi họ về, trong phòng không được đốt lửa. Hai người chẳng có tâm tình gọi người vào đốt lửa, chỉ cởi áo ngoài rồi lên giường nằm.

Lý Dục ôm Tiểu Chu hậu, áp má vào vai nàng, tư thế nằm này sau khi họ quy hàng mới có. Tiểu Chu hậu cũng bất đắc dĩ, hẳn đáng lẽ phải là chỗ dựa của nàng, giờ nàng phải làm chỗ dựa cho hắn.

Tiểu Chu hậu ôm vai hắn, trong bóng đêm có tiếng khóc thút thít, nàng cũng muốn khóc, như cái lần nàng bất chấp tất cả nhào vào lòng Lãnh Nghệ mà khóc thống khoái một hồi vậy. Nhưng ở trước mặt Lý Dục, nàng phải kiên cường, phải làm chỗ dựa cho hắn, nếu không tất cả sẽ sụp đổ.

Ngày hôm sau Triệu Quang Nghĩa hạ chỉ Tiểu Chu hậu tiến cung, có là hoàng hậu nương nương muốn thưởng cho những mệnh phụ không được vào hoàng cung tham gia khánh điển.

Tiểu Chu hậu tiếp chỉ, trong lòng càng thêm trấn định, điều này chứng tỏ hoàng đế còn chưa chán nàng, kéo dài được bao lâu không rõ, nhưng ngày ông ta chán chê nàng rồi cũng là lúc sinh mệnh họ kết thúc.

Chương 376: Ma giữa ban ngày. (2)

Tiểu Chu hậu dày công trang điểm thật xinh đẹp, cố gắng che đậy những nếp nhăn tới sớm đang ngày một nhiều, không từ biệt trượng phu trốn trong thư phòng, nàng lên kiệu vào cung.

Một cung nữ dẫn nàng tới nơi bao quanh bởi giả sơn và tùng bách, bỏ nàng lại một mình.

Mỗi lần Triệu Quang Nghĩa sủng hạnh nàng là lại một chỗ khác nhau, dùng đủ loại tư thế quái dị, nàng quen rồi, không biết lần này ông ta bày trò gì. Có điều Tiểu Chu hậu biết phải làm sao, nàng làm một con cá nhỏ giãy dụa chống trả.

Tuyệt dày tới cổ chân, thấm vào tú hoa hài của nàng, lạnh buốt. Gió rít qua khe hở giả sơn, tạo ra âm thanh sồn giai ốc, nàng kéo chặt áo khoác, những hòn giả sơn kia tựa như biến thành quái thú hung dữ.

Chẳng lẽ quan gia muốn sủng hạnh nàng ở đây, đừng để cá nhỏ thành cá đông lạnh đó.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân, không cần nghĩ cũng biết là ai, nàng vờ không biết, bất thành linh bị ôm lấy từ đằng sau, nàng kinh hoàng chống trả.

Triệu Quang Nghĩa cũng không nói là mình, tựa hồ thưởng thức khoái cảm nhìn con mồi vùng vẫy này. Chẳng ngờ Tiểu Chu hậu chống trả quá dữ, thậm chí quay được người lại đẩy mạnh ông ta loạng choạng lùi về phía sau, khi nàng ngã ra đất

tuyệt mới phát hiện ra là ông ta liền càng thêm sợ hãi, tựa hồ biết mình phạm vào tử tội, ánh mắt tuyệt vọng, thống khổ.

Đây chính là điều ông ta muốn, đúng thế chính là cảm giác sợ hãi này, đôi mắt Triệu Quang Nghĩa rực lửa, gương mặt trở nên hung dữ, ông ta từng bước tiến tới. Tiểu Chu hậu chột dạ, ngay cả lúc bình thường ông ta chẳng biết thương hương tiếc ngọc là gì, mỗi lần giao hoan đều khiến nàng đau đớn sợ hãi, nhìn biểu hiện này của ông ta, e hôm nay càng khó sống, nàng hoảng loạn xoay người bỏ chạy về phía giả sơn.

Triệu Quang Nghĩa như cười ha hả, như con gấu đen hùng tráng gầm gừ đuổi theo huỳnh huych.

Nơi này là ngõ cụt, chỉ có lối vào duy nhất mà thôi, phía trước chính là giả sơn tạo thành một mê cung, ông ta cứ từ từ vờn nàng, mỗi lần bắt được lại xé toạc một ít y phục của nàng, rồi lại giả vờ vô tình để nàng chạy thoát.

Chẳng mấy chốc y phục thân trên của Tiểu Chu hậu bị xé tan nát, chỉ còn vài mảnh nhỏ vương trên thân thể xinh đẹp run rẩy. Triệu Quang Nghĩa thỏa mãn nhìn nàng gần như trần truồng bò trên tuyết.

Khi nàng sắp bò ra khỏi phạm vi của giả sơn, Triệu Quang Nghĩa tóm tóc nàng kéo mạnh lên, đúng lúc này bỗng nhiên sau lưng truyền tới tiếng gầm khủng khiếp.

Triệu Quang Nghĩa sửng sốt ông ta nghe ra, đó là tiếng hổ gầm.

Tiếng hổ gầm vang lên liên tục, cao thấp khác nhau, xem chừng không chỉ có một con, còn có tiếng dẫm tuyết xoàn xoạt, chúng đang tới gần, ông ta liền tưởng ngay tới đàn hổ ở Hồ Sơn.

Triệu Quang Nghĩa hồn phi phách tán, đẩy Tiểu Chu hậu qua một bên, chạy ra khỏi ngự hoa viên, miệng la hét:” Hộ

giá! Mau hộ giá ...”

Đáng tiếc, vì ông ta muốn “sủng hạnh” Tiểu Chu hậu nên không để thị vệ đi theo, lại chọn chỗ vắng vẻ, nên chạy mãi không ai tới cứu.

Triệu Quang Nghĩa lòng kinh hoàng, mơ hồ vẫn nghe thấy tiếng hổ gầm sau lưng, chạy xuyên qua bụi cỏ, lao vào một cánh rừng, cứ vậy chạy, tới lúc bất cẩn vấp ngã lăn xuống cái ao đóng băng. Dù sao đây cũng là mùa xuân hoa nở, băng ở mặt ao đã giòn, chịu không nổi thân hình to lớn của ông ta, ồm một cái, băng vỡ vụn, ông ta rơi xuống nước.

Uống liền vài ngụm nước, vẫn nghe thấy tiếng hổ gầm, ông ta cho rằng còn hổ đuổi theo, liền bịt chặt mũi, chui hẳn xuống nước.

Ông ta nín thở rất lâu, khi sắp ngất xỉu mới nhô đầu lên, không kịp nhìn xem có hổ không đã hít hơi lại lặn xuống.

Cứ như thế mấy lần, tới khi nghe thấy tiếng hô:” Quan gia ... Quan gia người ở đâu?”

Triệu Quang Nghĩa nhận ra tiếng của đại ngự Long Huýnh, nín hơi lội nước lạnh tới chỗ họ, mừng rỡ hô nhỏ:” Mau cứu trẫm ... Nhỏ tiếng thôi, có hổ.”

Hồ!?

Ba người Loang Huýnh thất kinh, bọn họ nghe thấy quan gia kêu cứu mới chạy tới, nhưng không nghe thấy tiếng hổ. Có điều quan gia sợ tới rơi cả xuống ao nước thì không phải đùa, bọn họ biết trong ngự hoa viên có nuôi mười mấy con hổ. Bọn chúng vốn bị nhốt trong Hồ Sơn, tuyệt đối không thể ra được, bọn họ vẫn đề phòng có kẻ thả hổ ra, ai nấy rút binh khí khăn trương nhìn quanh.

Đợi một lúc chẳng nghe thấy tiếng hổ, ngược lại nghe thấy tiếng lộp cộp.

Thì ra là tiếng rǎng Triệu Quang Nghĩa đánh nhau, ông ta ngâm mình trong nước nửa ngày trời, dù sức khỏe hơn người cũng chẳng chịu nổi nữa, hai tay ôm vai, rǎng va vào nhau liên hồi.

Ba người Long Huýnh nhảy xuống nước vớt Triệu Quang Nghĩa lên, Long Huýnh tự mình cõng ông ta, hai người khác cầm binh khí hộ vệ, rón rén xuyên qua rừng cây, cẩn thận tiến về tǎm cung của Triệu Quang Nghĩa.

Đến khi nhìn thấy đám thái giám cung nữ đứng hầu ngoài tǎm cung, không phát hiện ra họ có hành vi gì khác thường mới hiện thân.

Đám cung nữ nhìn thấy quan gia toàn thân ướt sũng thì kinh hoàng, thế là cả cung điện, cuống quít cả lên, người chuẩn bị nước nóng, người cởi quần áo ông ta cho vào chăn ấm, lại có người từ cửa phụ đi thông báo với hoàng hậu.

Triệu Quang Nghĩa quần người trong chăn ấm, hộ vệ bốn phương tám hướng đổ tới vây quanh, lòng yên tâm trở lại, gọi ba người Long Huýnh tới gần nhỏ giọng nói một hồi.

Ba người Long Huýnh tức thì quay lại chỗ cũ, bọn họ võ công cao cường, đối diện với kẻ địch không sợ gì cả, nhưng phải đánh nhau với mười mấy con hổ thì chết là cái chắc, nên dọc đường hết sức cẩn thận.

Đi được nửa đường thì nghe thấy có tiếng hai người gọi “quan gia”, nhận ra tiếng Lãnh Nghê và Vương Kế Ân, hai trong ba người mà họ cần tìm, mừng rỡ chạy tới.

Vương Kế Ân nhìn thấy Long Huýnh thì giục giã:” Các người tới đúng lúc lắm! Mau! Không thấy quan gia đâu cả! Mau phái người tìm ... Í, làm sao cả ba lại ướt sũng thế này?”

Long Huýnh không kịp giải thích:” Quan gia đã về tǎm cung, bảo bọn ta tới tìm kiếm bảo vệ hai vị.”

“ Bảo vệ bọn ta.” Lãnh Nghê tái mét:” Sao thế, có phản loạn vào cung à?”

“ Không phải, có mãnh hổ xông chuồng, quan gia nhảy vào ao nước tránh, bọn ta cứu quan gia nên mới ướt sũng thế này.”

“ Hổ thoát ra rồi à? Ta đâu thấy gì, Lãnh đại nhân, có thấy gì không?” Vương Kế Ân không hiểu:

“ Ta cũng không thấy.” Lãnh Nghê hoang mang tột độ:

Chương 377: Ma giữa ban ngày. (3)

Quay trở lại buổi chiều ngày hôm đó, Triệu Quang Nghĩa hôm qua bị Hoa Nhị phu nhân khơi lên dục vọng không được thỏa mãn, lại muốn dày vò Tiểu Chu hậu phát tiết. Lần này ông ta lựa chọn địa điểm là khu giả sơn góc đông bắc ngự hoa viên, nơi này có tin đồn ma quỷ xuất hiện, ông ta định đưa Tiểu Chu hậu tới đó, dọa nàng sợ chết khiếp rồi ra tay với nàng. Tất nhiên chuyện thú vị như thế cần Lãnh Nghê vẽ lại.

Lãnh Nghê đã quá chán chuyện này rồi, hướng hồ giờ y đã biết Tiểu Chu hậu không hề tự nguyện, nàng miễn cưỡng vờ vạy với ông ta để bảo vệ trượng phu của mình thôi. Không đành lòng nhìn nàng bị ông ta làm nhục nữa, vì thế y quyết định phải chấm dứt chuyện này.

Sau khi Triệu Quang Nghĩa giao di động cho Lãnh Nghê, y liền lên tới Hồ Sơn ghi âm tiếng hổ, sau đó đặt giờ để phát ra tiếng hổ gầm này.

Vì thế Triệu Quang Nghĩa mới nghe thấy tiếng hổ gầm như ở sát bên cạnh mà cuống cuống bỏ trốn, tới mức ngã xuống ao. Vậy mà không quên lo cho an toàn của mình, phái người đi tìm, Lãnh Nghê nghe mà vừa cảm động vừa áy náy.

Cảm giác này, không dễ chịu chút nào, nhưng cái trò chơi biến thái bạo ngược này phải kết thúc.

Vương Kế Ân lúc này vẫn hết sức ngạc nhiên:” Bọn ta tìm quan gia khắp nơi, làm gì nhìn thấy hổ, cả tiếng hổ cũng chẳng thấy? Rốt cuộc kẻ nào tung tin hổ chạy ra?”

“ Là quan gia.” Long Huýnh hạ thấp giọng:” Kỳ thực bọn ta cũng không thấy hổ.”

Lãnh Nghệ kiến nghị:” Chúng ta phải làm rõ chuyện này mới được, đi thôi, trước tiên xem xem, rốt cuộc có hổ thoát ra ngoài hay không đã.”

Long Huýnh cản lại:” Quan gia còn bảo bọn ta tìm Trịnh quốc phu nhân nữa, hai vị có thấy nàng không?”

Vương Kế Ân ho một tiếng, nói:” Nàng ... Nàng đi rồi, rồi nội đình rồi, không cần đề ý đề ý. Chúng ta phải tra chuyện hổ thoát ra đã, nếu thật còn phải tổ chức săn giết, nếu không là đại họa.”

Thế là năm người cẩn thận lần mò tới Hồ Sơn, chưa tới gần đã nghe thấy tiếng hổ gầm gừ nổi nhau.

Hồ Sơn hơi giống vườn thú thời hiện đại, đào một cái hồ thật lớn, sâu tới mấy trượng, hổ không nhảy ra được, giữa hồ có một hòn giả sơn lớn. Ngoài hồ còn có tường bao làm phòng tuyến thứ hai rất chắc chắn.

Long Huýnh đi quan sát tình hình, ở trên cái cây cao nhìn xuống, thấy mười bốn con hổ được người chăm sóc cho ăn, bọn chúng vừa gầm gừ xé con mồi, vừa đe dọa đồng loại tranh cướp.

Đếm đi đếm lại, không thiếu một con nào. Lại đi tra hỏi thái giám nuôi hổ, tổng cộng có bốn người, tất cả đều thề bọn hổ rất ngoan, không con nào thoát ra được.

Cả đám không hiểu ra sao, thương lượng về báo cáo.

Triệu Quang Nghĩa đã được tắm nước nóng, thay áo ấm, có điều ông ta ngâm mình trong nước lạnh quá lâu, lúc này co ro trong chăn hắt hơi liên hồi, mặt đỏ bừng bừng, sốt không nhẹ. Ngự y cũng đã tới khám bệnh kê đơn, đang sắc thuốc.

“Cái gì, người bảo trăm nghe nhầm à?” Nghe Long Huýnh báo cáo không hề có con hổ nào xổng chuồng, Triệu Quang Nghĩa dùng dùng nổi giận:

Long Huýnh sợ hãi quỳ sụp xuống:” Thần không dám, nhưng người trông coi hồ đều nói thế ạ.”

Triệu Quang Nghĩa nhớ rất rõ ràng, thuật lại:” Khi đó trăm nghe thấy tiếng hổ gầm trong rừng, khu rừng ở phía bắc, Hồ Sơn lại ở phía nam, khoảng cách rất xa, cho dù mười mấy con hổ cùng gầm cũng không thể nghe thấy, đúng không!?”

Mấy người vâng dạ, đích xác là thế.

Triệu Quang Nghĩa hỏi Vương Kế Ân:” Người có thấy không?”

Vương Kế Ân phụ trách cảnh giới vòng ngoài cho Triệu Quang Nghĩa chơi trò thú vật của ông ta. Vì ông ta truy đuổi Tiểu Chu hựu vào sâu trong mê cung giả sơn, lại thêm gió tuyết lớn, nên Vương Kế Ân không nghe thấy bất kỳ điều gì.

Về sau Lãnh Nghệ tới tìm hấn nói, đang vẽ thì quan gia chạy mất, Tiểu Chu hựu cũng chạy đi rồi, y lo lắng đi ra tìm thì không thấy. Thế là hai người cùng nhau tìm kiếm khắp nơi, tới khi gặp được đám Long Huýnh, từ đầu tới cuối dùng nói tới hổ, cái lông hổ cũng chẳng thấy.

Thế nhưng Vương Kế Ân không thể nói là hoàng đế sai được, nên hấn mới nói thuận theo:” Đúng là khi đó nô tài nghe thấy tiếng gầm gừ, chỉ là gió tuyết lớn quá, cho nên nghe không rõ có phải tiếng hổ không ... Lãnh đại nhân khi đó ở gần hơn nô tài, có lẽ nghe rõ hơn.”

Triệu Quang Nghĩa sực tỉnh chỉ Lãnh Nghệ:” Nói, người có nghe thấy không?”

Lãnh Nghệ khom người nói:” Bẩm quan gia, vi thần khi đó đúng là nghe thấy tiếng gầm, nhưng không nghĩ nhiều, còn

tưởng là tiếng gió tuyết.”

“ Cái gì mà tiếng gió tuyết, đó là tiếng hổ gầm.”

“ Vâng, giờ thần nghĩ lại mới thấy đúng là hơi giống. Có điều khi đó thần đang chuyên tâm vẽ tranh, thấy quan gia đột nhiên chạy đi, không hiểu gì cả không dám ra, tới khi Trịnh quốc phu nhân đi rồi mới ra tìm quan gia. Sau đó cùng Vương công công đi tìm. Gặp được ba người Long Huýnh mới biết quan gia gặp hổ.”

Triệu Quang Nghĩa nhú chặt mày, đám Long Huýnh không có lý nào nói dối ông ta, Lãnh Nghệ và Vương Kế Ân càng không, mà trong nội đình trừ Hồ Sơn là có hổ, nơi khác không có, vậy mình nghe thấy tiếng hổ là sao? Đích thực là tiếng hổ, tuyệt đối không phải là tiếng gió thổi qua hang hốc trên giả sơn mà thành.

Chẳng lẽ gặp ma giữa ban ngày?

Triệu Quang Nghĩa nghĩ tới lời đồn thổi về khu vực đó mà sống lưng ớn lạnh:” Trịnh quốc phu nhân thì sao? Nàng có phản ứng gì?”

“ Nàng hình như rất sợ hãi ạ, nhìn bốn xung quanh sau đó lấy áo khoác bọc người, chạy về phía cửa cung, còn khóc nữa.” Lãnh Nghệ bẩm báo:

“ Đúng, đúng, tức là nàng cũng nghe thấy tiếng hổ nên bỏ chạy.” Triệu Quang Nghĩa nhờ lại kích thích khi đó, cảm giác thực sự quá tốt, cho ba người Long Huýnh đi rồi gọi Lãnh Nghệ lại gần hỏi:” Khanh kịp vẽ không?”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Vi thần chuẩn bị vẽ cảnh quan gia lâm hạnh Trịnh quốc phu nhân cho nên chưa vẽ.”

Triệu Quang Nghĩa thất vọng lắm, có điều tình cảnh khi đó đúng là vậy, ông ta chưa kịp cưỡng bức Tiểu Chu hậu thì nghe

thấy tiếng hồ gầm rồi. Dận Lãnh Nghệ tới thăm nàng xem có vấn đề gì không rồi cho y lui.

Chương 378: Dải lụa trắng trên xà.

Lũng Tây công phủ.

Mỗi lần Tiểu Chu hậu được triệu kiến vào cung là Lý Dục lại thấp thỏm đứng dưới hành lang đợi nàng về. Hôm nay cũng thế, nhìn tuyết lớn rồi nhỏ đi, nhỏ rồi lại lớn, tới chập tối mới thấy kiệu về.

Nhưng khi thấy Tiểu Chu hậu từ trong kiệu đi ra, hấn bàng hoàng, chỉ thấy nàng tóc tai rối bời, ánh mắt vô thần, chân còn tập tễnh. Hấn vội chạy tới đỡ, Tiểu Chu hậu né tránh hấn bước thấp bước cao đi vào phòng.

Lý Dục đi theo phía sau:” Nàng sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Chu hậu quay người lại, gương mặt diễm lệ không có chút huyết sắc, nàng kéo áo choàng ra giận dữ ném thẳng vào mặt hấn, để lộ y phục rách nát bên trong, những chỗ da thịt hở hang đầy vết cào và bầm tím. Nàng không giải thích, chỉ gục mặt xuống giường khóc nức nở.

Lý Dục gỡ áo choàng trùm vào mặt, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền lặng người, lòng đầy áy náy, đi tới bên giường khe vuốt ve chỗ da thịt thâm tím của nàng.

Ngày hôm đó, cả hai không nói gì cả.

Đêm đó Tiểu Chu hậu gặp ác mộng liên miên, cả đêm la hét, tới gần sáng mới kinh hoàng tỉnh giấc mới biết mình nằm mơ. Bình tĩnh lại nhận ra, ở bên cạnh trống không, Lý Dục

không thấy đâu cả. Đúng lúc này một cơn gió lạnh ủa vào phòng, nàng rung mình một cái phát hiện ra cửa phòng mở.

Mơ hồ nghe thấy cả tiếng khóc.

Tiểu Chu hậu kinh hãi, chẳng kịp mặc y phục, cứ thế mình trần chạy ra ngoài, vừa nhìn một cái hồn phi phách tán. Chỉ thấy xà nhà đại sảnh chính phòng có một dải lụa trắng, Lý Dục đứng trên ghế, tay cầm lụa trắng mà khóc. Nàng hết cả hồn vía chạy tới ôm chân hắn, gào lên:” Lão gia, đừng, đừng như thế.”

Lý Dục quay đầu lại nhìn nàng, nước mắt rỏ rỏ, rồi đưa đầu qua tấm lụa.

Tiểu Chu hậu ôm chặt, không cho hắn đá ghế, mếu máo khóc:” Thiếp xin lỗi, thiếp xin lỗi, tại thiếp không tốt, hôm qua không nên giận lão gia, chàng mắng thiếp, đánh thiếp thế nào cũng được, đừng làm thế! Chàng chết rồi, thiếp phải làm sao?”

Lý Dục khóc càng thương tâm hơn:” Không phải ta muốn chết ... Mà quan gia muốn ta chết”

Tiểu Chu hậu sợ hãi:” Công công truyền chỉ tới rồi sao?”

“ Không phải ...”

“ Lão gia, chàng đừng khóc, nếu quan gia ban chết thì phải có công công truyền chỉ, có thị vệ tùy tùng chứ?”

Lý Dục sực tỉnh, hôm qua hắn không ngủ được, sáng dậy sớm, vừa mở cửa ra nhìn thấy dải lụa trắng treo trên xà nhà, vốn sẵn nơm nớp lo sợ liền cho rằng quan gia ban chết rồi. Thế là hắn trèo lên ghế cứ cầm dải lụa mà khóc, mãi không làm nổi, hắn chưa muốn chết, bất kể thế nào hắn cũng không muốn chết.

Tỉnh ra rồi hắn chạy vội ra ngoài, quả nhiên không thấy người trong cung, cũng không thấy phó tông của mình, chỉ có tuyết trắng khắp nơi, hắn gọi lớn:” Này, có ai không?”

Mất một lúc mới có lão mục vừa cài cúc vừa từ trong phòng chạy ra, gọi người khác:” Dậy cả đi, mau lên, lão gia gọi.”

Náo loạn một hồi, bảy tám thị nữ từ trong phòng ngủ chạy ra thi lễ, vì Lý Dục không cho họ tới gần hầu hạ nữa, cho nên chẳng có việc làm, mới ngủ nướng như vậy.

Lý Dục hỏi:” Có người trong cung tới không?”

“ Không ạ, từ hôm qua sau khi phu nhân về liền không ai tới nữa.” Lão mục đáp, cả đám thị nữ cùng phụ họa:

Lý Dục yên tâm được một chút, nhưng vấn đề khác lại nổi lên, vậy ai treo lụa trắng trong thư phòng của hắn? Hắn nổi giận chỉ tám lụa trắng rống lên:” Ai, là ai làm chuyện kia?”

Đám phó tông cúi đầu không đáp, bọn họ không phải là phó tông của hắn từ Nam Đường tới, mà là quan gia Đại Tổng phân phối, hơn nữa biết hắn là kẻ hèn nhất nhu nhược nên chẳng sợ.

Lý Dục quả thực không dám tùy ý đụng chạm tới đám phó tông này, đành cao giọng quát:” Các người câm à, nói, ai treo lên?”

Lão mục đáp bừa:” Lão gia, có khi là người ngoài làm đấy.”

“ Người ngoài à?” Lý Dục vội nói:” Mau mau, gọi thủ lĩnh hộ vệ Lữ Phi Long tới cho ta.”

Hai phó tông chạy đi, nửa ngày trời Lữ Phi Long mới lười nhác đi tới, chấp tay hờn hợt:” Lão gia, có chuyện gì?”

Lý Dục đợi tới nóng máu, dùng dùng nổi giận, chỉ lụa trắng:” Cái này do ai làm?”

Lữ Phi Long liếc mắt qua một cái, giọng điệu chẳng bận tâm:” Ai mà biết được.”

Lý Dục càng giận:” Người không biết à? An toàn cái phủ này do người phụ trách, giờ xảy ra chuyện lớn thế này, người chỉ nói không biết mà xong à?”

“ Có gì to tát đâu, treo dải lụa chứ đâu phải là đầu người? Ta là hộ vệ, không phải phó tông của ngài, nếu không có cường đạo xâm nhập, chẳng liên quan gì tới ta ...” Nói dứt lời Lữ Phi Long ngang nhiên xoay người bỏ đi, còn bỏ lại một câu:” Sau này không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta nghỉ ngơi.”

Lý Dục nhìn hắn bỏ đi mà giận tới toàn thân run rẩy, nhìn mặt đám phó tông càng muốn học máu, vẫn nhẫn nhịn xua tay giải tán. Loạng choạng quay về phòng, không biết sau lưng có kẻ nào cười khúc khích học giọng điệu Lữ Phi Long nói ” Không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta nghỉ ngơi.” Nắm đầm Lý Dục siết chặt.

Về tới đại sảnh, Lý Dục đóng cửa lại, thần thờ nhìn dải lụa trắng, một ít ý nổi lên, hắn vội chạy tới phòng ngủ hỏi Tiểu Chu hậu:” Hay là quan gia ... Phái người đột nhập ... Treo dải lụa đó, để nhắc ... Nhắc ta nên tự sát rồi?”

Tiểu Chu hậu phát hoảng:” Không thể nào.”

“ Sao lại không? Ta là quốc chủ quy hàng, nếu ông ta giết ta, sau này ai còn quy hàng nữa? Hiện phương bắc chưa yên, ông ta muốn thu phục Bắc Hán, muốn dụ hàng họ ... Nên ... Nên mới làm thế để khỏi phải gánh tội.” Càng nói Lý Dục càng cảm thấy khả năng này là vô cùng lớn:

Chuyện này không phải là không có khả năng, nhưng chưa làm rõ đã chết thì oan uổng quá, đi hỏi quan gia thì tất nhiên không thể, Tiểu Chu hậu chợt nhớ tới một người:” Lão gia chó nóng ruột, nghe nói Lãnh đại nhân giỏi phá án, y lại là thói quan, nhà ta xảy ra chuyện, y hắn nên tra xét.”

Lý Dục mừng rỡ, đúng là thế, quan trọng nhất là quan hệ hai nhà rất tốt, Lãnh Nghệ sẽ sẵn sàng giúp mình, liền không chậm trễ tới thẳng nhà Lãnh Nghệ.

Chương 379: Băng mỹ nhân.

(1)

Lãnh Nghệ và Trác Xảo Nương đang ăn sáng, nghe nói Lũng Tây công tới thăm vội vàng ra nghênh đón.

Lý Dục không phải là người giỏi che giấu tâm sự, có chuyện gì viết hết cả lên mặt. Lãnh Nghệ nhìn một cái là biết ngay rồi, không khỏi thấy tim bị bóp chặt, đừng nói Tiểu Chu hậu sau khi từ hoàng cung trở về xảy ra chuyện đó.

Đương nhiên không phải thế, Lý Dục khóc lóc kể chuyện xảy ra trong nhà một lượt, Lãnh Nghệ trầm ngâm nói:” Để ti chức tới phủ xem sao.”

Lý Dục không dám mời Lãnh Nghệ tới nhà tra án, sợ y không dám dây dưa rắc rối, nào ngờ y lại chủ động đề xuất ra, vừa mừng vừa cảm động.

Lãnh Nghệ bảo với Trác Xảo Nương một tiếng sau đó dẫn hộ vệ tới Lũng Tây công phủ.

Đường đường một cái công phủ lớn như thế mà vắng tanh vắng ngắt, nhìn không thấy một bóng người, khách tới không ai ra đón, đám phó tòng đều nấp trong nhà sưởi ấm.

Lãnh Nghệ không định quản chuyện này, y theo Lý Dục vào đại sảnh, Tiểu Chu hậu đứng cửa phòng ngủ bên đại sảnh, tóc rối xõa sau vai, gương mặt tiều tụy, ánh mắt hoảng hốt. Nhớ lại trước kia, lần nào thấy nàng cũng trang điểm cầu kỳ điểm lệ, nhìn nàng như thế cũng đau lòng.” Tinh thần phụ nhân không tốt cứ về phòng nghỉ là hơn.”

Đội nàng về phòng ngủ, Lãnh Nghê mới đi xem dải lụa trắng.

Dù gì đây là phủ quốc công, kiến trúc vô cùng hành tráng, đại sảnh này cũng thế, xà nhà cao tới hai trượng, muốn treo dải lụa mềm oặt lên đó không phải dễ dàng. Muốn treo cổ tự tử thì đây không phải lựa chọn tốt, vì nhiều chỗ có thể vắt lụa qua dễ dàng hơn, với lại dải lụa này không thắt nút, hai đầu buông thõng, trông không giống muốn tự tử.

Gọi phó tòng mang thang tới, Lãnh Nghê vén trường bào thắt vào đai lưng leo lên thang, gần đây sống khá sung túc dư dả, cho nên Lãnh Nghê cũng có ít kiến thức rồi, nhận ra là thứ lụa thượng hạng, không phải người thường có được, chí ít cũng phải là cấp vương công đại thần mới có, tuy mới nhưng có chút bụi đất.

Bụi trên xà ngang rất loạn, như có ai chạm vào, nhưng lại không có dấu tay hoặc dấu chân rõ ràng. Nhìn nóc nhà không thấy dấu vết ngôi bị đụng chạm, vì thế Lãnh Nghê lấy dải lụa rồi đi xuống.

Lý Dục muốn hỏi, thấy Lãnh Nghê không có ý dừng lại nói chuyện nên cố nén lại.

Chính phòng này có ba gian, ở giữa là đại sảnh, bên trái là phòng ngủ, bên phải là thư phòng. Đại sảnh có hai cửa, một thông tới chính môn của tiền sảnh, một thông tới hậu môn.

Lãnh Nghê kiểm tra cửa sổ, phát hiện cửa sổ sau cài then bên trong, một cái khép hờ, gần chỗ cài then có lỗ nhỏ, có thể thò tay vào:” Công gia, lúc ngài dậy thì cửa sổ đóng hay mở?”

“ Tất cả cửa đều đóng bên trong, vì trong phủ có một số thị nữ không biết tự trọng, thích lén vào trong phòng ngủ của ta, nên khi ta ngủ đều đóng chặt.”

“ Ngài không có thị nữ thiếp thân à?”

“ Vốn là có, nhưng sau đuổi đi rồi, không an bài người khác, nên chính phòng chỉ có hai phu thê ta thôi.” Lý Dục ngập ngừng mãi rồi cuộc cũng hỏi:” Lãnh đại nhân, phải chăng, phải chăng quan gia muốn ta tự sát ... Nên, nên ...”

“ Không phải đâu.” Lãnh Nghệ phủ định ngay suy đoán này của hắn.” Nếu thế quan gia sai sát thủ tới giết công gia, giả trang tự sát là xong rồi, quan gia là người dứt khoát, không làm chuyện tốn thời gian như vậy. Nhưng nếu nói quan gia có ý cảnh cáo công gia thì không phải không có khả năng, công gia gần đây không làm thì từ gì chọc giận quan gia chứ?”

Lý Dục rồi rít xua tay:” Không, không, ta sao dám làm gì chọc giận quan gia.”

“ Sự kiện này chớ làm lớn, vờ không biết là được, nếu thực sự là quan gia cảnh cáo, lại khua chiêng gióng trống điều tra, quan gia sẽ cho rằng công gia muốn chống đối đấy. Như thế sự thể càng tệ hơn.” Lãnh Nghệ biết Lý Dục là người không có chút tâm cơ nào, hoặc có thể nói, cuộc sống thấp thỏm này khiến hắn sớm không còn minh mẫn nữa, cho nên dặn kỹ, chấp tay hỏi:” Ti chức có việc muốn nói với tôn phu nhân, chẳng biết có được chăng?”

“ Sao không được, đại nhân không sợ liên lụy, tận tâm giúp phu thê ta, ta cảm kích không kịp nữa là. Đại nhân cứ nói chuyện, ta ra thư phòng đợi.” Lý Dục đoán chuyện liên quan tới quan gia thì không dám hỏi, mà hắn không muốn biết, hắn đâu thay đổi được gì, không biết là hơn, nói xong đi ngay:

Lãnh Nghệ khẽ thở dài, Lý Dục quả thực đánh mất hết tự tôn rồi, đừng nói là tự tôn của một quốc chủ, tự tôn cơ bản của nam nhân cũng không còn, đẩy cửa vào phòng ngủ, thấy Tiểu Chu hậu ngồi bên giường như người mất hồn, thấy y vào vội đứng lên thi lễ.

Ánh sáng trong phòng hơi tối, chính sự mập mờ đó lại tăng thêm cho nàng vài phần quyến rũ, đẹp tới não nề. Lãnh Nghệ ngần ngừ một chút, cuối cùng vẫn đóng cửa phòng ngủ lại, ngồi xuống bên cạnh giường:” Bằng vào chất liệu dải lụa này, đích thực nhà vương hầu công tướng mới có, khả năng cao đây là cảnh cáo của quan gia. Cho nên ti chúc khuyển công gia không nên tra nũa, tránh quan gia biết được sẽ tức giận.”

Tiểu Chu hậu sợ hãi gật đầu:” Đa tạ đại nhân nhắc nhở.”

Lãnh Nghệ đột nhiên đứng dậy, đi tới ngồi cạnh Tiểu Chu hậu ở mép giường.

Tiểu Chu hậu hoảng loạn, muốn nhích người tránh đi, nhưng không dám, ở kinh thành này có thể nói Lãnh Nghệ là người duy nhất có thể giúp đỡ phu thê họ, cả Tề vương vì kỵ húy nên nhiều chuyện không thể làm, vì thế nàng không dám làm mất lòng y.

Đang không biết làm sao thì mặt Lãnh Nghệ ghé tới sát má nàng rồi, nàng cảm thụ được cả hơi thở nam nhân phả vào mặt, tim đập loạn ... Nên phản kháng? Kêu cứu? Bỏ chạy ... Hay chiều theo?

Lãnh Nghệ nói rất nhỏ:” Hôm qua quan gia nói, trong hoàng cung nghe thấy tiếng hổ, bảo ti chúc tới hỏi, phu nhân có nghe thấy không?”

Thì ra vì chuyện này, Tiểu Chu hậu thở phào, nàng đúng là có nghe thấy tiếng gầm, sau đó Triệu Quang Nghĩa bỏ chạy, nàng vừa mừng vừa sợ, vội vàng vơ quần áo chạy. Thực ra lúc đó nàng đang khóc lóc la hét cũng chắc là tiếng gì, giờ Lãnh Nghệ nhắc là tiếng hổ, gật đầu ngay, xoay mặt sang nhìn y:” Có, đáng sợ lắm.”

Chương 380: Bãg mỹ nhâ.

(2)

“ Thì ra là thế, quan gia còn sợ, hướng hồ là phu nhâ. Hơn nữa hôm qua trời lạnh, quan gia mặc ít, bị cảm rồi, đang nằm trên giường uống thuốc. Ti chức lúc tới đây cũng nghĩ, phu nhâ chắc là cũng bị phong hàn, thêm vào bị hổ dọa, sợ là bị bệnh không dậy được rồi, giờ nhìn khí sắc phu nhâ rất tệ, đúng như ti chức nghĩ.” Lời này truyền ra ngoài đủ làm Lãnh Nghê mất đầu, nên y không thể không thận trọng, vì Tiểu Chu hậu quay đầu sang, cánh môi nàng cách y trong gang tấc, người thấy được hơi thở thơm tho của nàng, y phải dùng hết định lực mới có thể giữ được tư thái quân tử:

Tiểu Chu hậu thông minh có nào, hiểu ngay:” Thiếp vốn mệt mỏi không thể rời giường, vì chuyện này mà cố gắng, khu khụ ...”

Lời đã nói hết Lãnh Nghê đứng lên ngay, kéo dẫn khoảng cách với nàng, giọng lớn hơn:” Quý thể phu nhâ không tốt, vậy nên nghỉ ngơi đi, trước khi khỏe lại đừng tùy ý đi lại, ti chức cáo từ.”

Tiểu Chu hậu nghe lời này càng hiểu rõ ý Lãnh Nghê, mắt ngược lên trong ánh sáng nhập nhèm chỉ thấy một bóng dáng cao lớn vững trãi an toàn, nàng thi lễ, ôn nhu nói:” Đa tạ đại nhâ quan tâm.”

Đợi Lãnh Nghê đi rồi, Tiểu Chu hậu rời giường, cài cửa lại, quay về bên giường, cởi sạch quần áo, toàn thân trần truồng đầy vết thâm tím xước xác, đó là kết quả hôm qua bị Triệu

Quang Nghĩa bạo ngược. Lúc đó không phải đóng giả, nàng sợ, thực sự sợ hãi.

Nàng đi ra cửa sổ, rút then mở cửa ra, một cơn gió lạnh mang theo tàn tuyết ủa vào, nàng theo bản năng đưa tay ôm ngực, nhưng giữa chừng dừng lại. Thậm chí nàng giang rộng tay, cười thê lương đón nhận những cơn gió lạnh thấu xương.

Ngoài cửa sổ không có một ai, chỉ có ao nước đã đóng băng, giữa ao còn vài lá sen khô héo đông cứng. Bên ao rải lớp tuyết trắng phau phau, tường cao bao quanh, che hết tầm nhìn, không ai chứng kiến thân thể mỹ lệ tuyết luân ấy.

Cái lạnh bắt đầu bao phủ thân thể nàng, nhanh chóng lan đi toàn thân, nàng chưa thấy đủ, cầm ấm nước để qua đêm lạnh buốt uống vào, uống không sót một giọt.

Chớp mắt, cái lạnh khủng khiếp nàng làm suýt không kiên trì được nữa, nhưng nàng vẫn làm được, nàng vẫn đứng đó.

Mỗi lần không chịu nổi, điều đầu tiên nàng nghĩ tới thi từ của trượng phu, chính những bài thơ đó giúp nàng vượt qua những lần bị Triệu Quang Nghĩa đâm nhọc. Lần này cũng thế, nàng muốn dùng thi từ của trượng phu giúp mình vượt qua được gian khổ này.

Gió về tiêu viện, đình hoang biếc,

Liễu xuân dờn mắt liếc,

Hiên tựa nửa ngày ngậm ghen lời,

Tiếng trúc, trăng non xưa giờ vẫn thế thôi!

Sinh ca chưa tan, còn ra rả,

Mặt hồ băng vừa rã,

Hoạ thuyền nền sáng đậm mùi hương,

Tóc đầy tuyết sót, sương trong nghĩ khôn đương.

Thật là hợp cảnh, “mặt hồ băng vừa rã”, bài thơ tựa như viết cho mình hiện giờ. Vậy hi vọng cuộc sống say này mình và trượng phu giống năm xưa “tiếng trúc trắng non”, bầu bạn bên nhau, vậy cũng đáng rồi.

Tiểu Chu hậu bắt đầu hắt hơi liên tục, nước mũi cũng chảy ra, nhưng nàng kệ, vẫn cứ kiên trì.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Chu hậu không thấy lạnh nữa, nàng cũng chẳng cảm giác được tay chân mình nữa, người nàng lao đảo dựa vào vào tường, trong lúc thần trí mơ hồ, nàng như nhìn thấy mình dựa vào người Lãnh Nghê, y đứng đó, dùng ánh mắt thương xót nhìn nàng.

Tiểu Chu hậu biết thần trí mình không tỉnh táo nữa, nếu tiếp tục đứng đây, không phải là bị bệnh, e là không còn mạng. Nàng lấy hết sức lực đóng cửa sổ lại, cái then, lao đảo về giường, mặc áo, lên giường đắp chăn, một mình co quắp cô độc chẳng ai hay ...

Lãnh Nghê từ phủ Lũng Tây công đi ra, không về nhà mà tới thẳng hoàng cung, giờ y là ngự đài, không cần thánh chỉ cũng có thể trực tiếp vào cung.

Tới tẩm cung của hoàng đế, Lãnh Nghê tìm Vương Kế Ân hỏi:” Sức khỏe quan gia thế nào?”

Vương Kế Ân lo âu:” Không tốt, quan gia sốt cao cả đêm, sáng nay mới đỡ, giờ vừa mới dậy đã phê duyệt tấu chương, ta khuyên không được.”

“ Hôm qua quan gia bảo ti chức đi thăm hỏi tình Trịnh quốc phu nhân, sáng nay ti chức đi rồi, phu nhân nói, nghe thấy tiếng gầm đáng sợ, nhưng không dám khẳng định là tiếng hổ. Hơn nữa phu nhân cũng bệnh rồi, hơn nữa bệnh không nhẹ ..” Lãnh Nghê nhìn quanh hỏi:” Hoa thần y đâu, nương tử ti

chức gần đây sức khỏe không tốt, chẳng biết có phải do bệnh cũ chưa trừ hẳn không.”

“ Ái dà, để ta gọi ông ấy, lần trước tôn phu nhân bệnh nguy như thế, đừng để tái phát.”

“ Không sao, chỉ thấy lạnh người, mỗi mệt, ti chức hay lo muốn hỏi chút thôi.”

“ Cẩn thận là hơn.” Vương Kế Ân sải bước vào tẩm cung, được một lúc Hoa Minh Tôn đi ra, thấy Lãnh Nghệ thì như y nợ tiền ông ta, mặt khó coi vô cùng.

Lãnh Nghệ cũng không muốn quanh co, áp giọng xuống:” Ta vừa ở chỗ Tiểu Chu hậu về ...”

Hoa Minh Tôn tức thì chú tâm ngay:” Nàng làm sao?”

“ Bệnh nặng lắm, có khi phải mời thái y.”

“ Thái y gì chứ, ta đi.”

“ Vậy đương nhiên là tốt nhất, có điều ông đang chữa trị cho quan gia, nên đừng chủ động xin đi, làm thế khả nghi lắm, đợi Vương công công báo lên cho quan gia đã ...” Lãnh Nghệ tin rằng bằng mức độ coi trọng của Triệu Quang Nghĩa với Tiểu Chu hậu, ắt phái thái y tới khám cho nàng, mà vừa vặn có một vị thần y bên cạnh:

Hoa Minh Tôn hiểu ngay, vái dài:” Đa tạ Lãnh đại nhân thành toàn.”

Lãnh Nghệ nói càng nhỏ hơn:” Bệnh lần này của Tiểu Chu hậu nặng lắm, trước giờ sức khỏe nàng không tốt, lại thêm sợ hãi, e là lâu mới khỏi được. Ái bệnh tới như núi lở, đòi người bắt trắc khó lường, ta sợ là lần này nàng phải nằm giường thật lâu ...”

Hoa Minh Tôn tương tư Tiểu Chu hậu hơn mười năm rồi, luôn bám sát từng bước của nàng. Ông ta là ngự y của Triệu

Quang Nghĩa, quá hiểu tính cách vị quan gia này, lại thêm Tiểu Chu hậu liên tục bị triệu vào cung, làm sao không đoán ra được, ông ta vì chuyện này đau lòng nhưng chẳng có cách nào. Giờ nghe Lãnh Nghệ nói thế, lòng tràn ngập cảm kích, và thêm cái nữa:” Đa tạ đại nhân.”

Lãnh Nghệ không nói gì thêm, chấp tay rời đi, y gieo hạt giống xuống rồi, nảy mầm được không phải đợi tạo hóa.

Chương 381: Diên rồi. (1)

Hoa Minh Tôn biết Tiểu Chu hậu bệnh nặng thì suốt cả ngày lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên. Nhưng người ta chưa mời khám bệnh, mình không thể tự chạy tới nhà được. đành kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Dày vò tới tận chiều, thái y viện rốt cuộc cũng có người tới bẩm báo, Trịnh quốc phu nhân bị bệnh nặng, muốn mời thái y tới chữa trị. Hoa Minh Tôn hận không thể đi ngay, nhưng hoàng đế cũng đang bệnh, ông ta không thể rời đi.

Cấp sinh trí, Hoa Minh Tôn nghĩ ra một kế, nói với Vương Kế Ân đã tới giờ châm cứu cho quan gia. Vương Kế Ân liền vào gặp Triệu Quang Nghĩa.

Triệu Quang Nghĩa dù bệnh nặng vẫn kiên trì phê duyệt tấu chương, thấy Vương Kế Ân đi vào mới nhớ ra:” Lãnh Nghê tới chưa?”

Vương Kế Ân vội đáp:” Lãnh đại nhân tới rồi ạ, chỉ là lúc đó quan gia còn ngủ nên không quấy nhiễu.”

“ Chuyện trăm bảo y làm thế nào rồi?”

“ Lãnh đại nhân nói Trịnh quốc phu nhân hình như cũng nghe thấy tiếng gầm đáng sợ, nhưng khi đó phu nhân vì sợ hãi nên không dám chắc là tiếng hổ.”

“ Ba người các ngươi đều không dám khẳng định là tiếng hổ, nhưng trăm nghe rõ lắm, hơn nữa không chỉ một con.” Triệu Quang Nghĩa mặt âm trầm:” Chuyện này phải tra cho rõ cho trăm.”

Vương Kế Ân vội vâng dạ.

“ Thế sức khỏe nàng ra sao, có bị gì không?”

“ Dạ, Trình quốc phu nhân ngã bệnh rồi ạ, xem ra bệnh không nhẹ, trước đó thái y viện cũng nói, Lũng Tây công xin thái y tới trị bệnh, nói là bệnh nặng lắm.”

Nếu là trước kia Triệu Quang Nghĩa không để tâm vậy đâu, nhưng trò chơi hôm qua làm ông ta cực kỳ kích thích, chỉ tiếc đang lúc kịch tính bị tiếng hồ gầm phá ngang, phát tay:” Bảo Hoa thần y đi xem sao, thăm khỏe nhiều rồi, tới xem nàng thế nào.”

Tiểu Chu hậu hôn mê rồi, nàng liên tục gặp ác mộng, thi thoảng lơ mơ tỉnh lại nàng cũng chẳng biết mình đang mơ hay tỉnh, chỉ cảm giác có một đôi bàn tay quen thuộc nắm tay mình, đó là trượng phu nàng. Bên tai còn nghe thấy giọng hân :” Phu nhân! Ta ở bên nàng, đừng sợ!”

Nàng muốn mở mắt ra nhưng mí mắt như nặng tựa ngàn cân, không cách nào mở ra được.

“ Đa tạ thần y, nàng hôn mê suốt ba ngày rồi ... Hoa thần y, nếu không có ngài ... Nàng nguy mất ...”

Hoa Minh Tôn à?

Tiểu Chu hậu quen vị thần y vang danh thiên hạ đó rất nhiều năm trước, nhưng ông ta không chữa được bệnh cho tử tử. Nhờ thế mà nàng cuối cùng mới thành thê tử của tử phu, có thể cùng tử phu tài mạo song thành đôi thành lứa.

Giờ mình bệnh, ông ta có chữa được không?

Tiểu Chu hậu dùng toàn lực mới mở được mắt ra.

Trong phòng rất tối, có vẻ là đêm khuya, nàng nằm trên giường, ngồi bên cạnh là ông già gầy khô tóc hoa râm, còn có một người đang đứng, không còn ai nữa.

Nàng chỉ đủ sức mở mắt chốc lát, toàn thân mềm nhũn như không có xương, đầu đau muốn nứt toác, miệng thều thào:” Nước ...”

Lý Dục mừng lắm:” Đợi chút, ta lấy nước cho nàng.”

“ Không được.” Hoa Minh Tôn ngăn lại:” Người mà cho nàng uống nước bây giờ, nàng sẽ hộc máu chết ngay.”

“ Không thể nào.”

“ Lời ta mà người cũng không tin à?”

“ Tin tin ạ.” Lý Dục vừa rồi quá sợ mà nói vậy thôi, thái y khác cũng tới rồi, nhưng đều lắc đầu, nói cái gì mà hàn tà nhập tâm không thể cứu được, nếu không có Hoa Minh Tôn thì triển châm thuật, có lẽ nàng buông tay bỏ hắt đi rồi. Bây giờ chỉ biết trông cậy vào ông ta, Lý Dục nín:” Thần y, ngài vất vả nửa ngày rồi, nên nghỉ ngơi một chút.”

“ Không được.” Hoa Minh Tôn lạnh lùng nói:” Quan gia lệnh cho ta cứu phu nhân, ta phải ở đây canh chừng, nếu không nàng mà chết, người biết người không nghe lời ta khiến nàng mất mạng, người không biết lại tưởng ta vô dụng, trị bệnh chết người.”

“ Không đâu, không đâu ạ.” Lý Dục rồi rít nói:” Thần y bảo gì ta nghe nấy.”

Hoa Minh Tôn không thèm để ý tới hắt, cứ ngồi bên giường, lòng quặn thắt, Tiểu Chu hậu lần này thực sự bệnh rất nặng, khi ông ta tới thì mạng nàng mười phần đã mất chín rồi.

Hai người cứ thế lặng lẽ ngồi bên giường nhìn chăm chăm Tiểu Chu hậu say ngủ.

Lại qua một lúc nữa, trong phòng vang lên tiếng òng ọc, Hoa Minh Tôn nhớ ra từ sáng tới giờ mình chưa ăn gì cả:” Có gì ăn không?”

Lý Dục vội nói:” Có có, ta sẽ sai người chuẩn bị tiệc rượu.”

“ Không cần, có thứ bánh gì đó ăn lót dạ là được.” Hoa Minh Tôn tức giận trừng mắt lên, nếu năm xưa nàng gả cho mình chứ không phải thứ đẹp mã vô dụng này thì sao có cơ sự hôm nay, vì thế cực kỳ khó chịu với hắn.” Lúc này người còn có tâm tư uống rượu nữa sao?”

Lý Dục vâng dạ, đi lấy một cái hộp bánh tới, bánh rất tinh xảo, nhìn đã muốn ăn, vừa mời Hoa Minh Tôn vừa ăn, nghĩ tới mình còn ăn được uống được, thế tử năm kia chẳng thể ăn uống, vành mắt lại đỏ hoe.

Đêm hôm đó Hoa Minh Tôn và Lý Dục luôn túc trực bên cạnh Tiểu Chu hậu tới tận canh năm, đó là đêm thứ tư bọn họ thức trắng rồi, khi trời sắp sáng đều dựa vào lưng ghế mà ngủ.

Trong ngủ mơ mơ màng màng, Hoa Minh Tôn thấy cảm nhói đau, kêu “á” một tiếng tỉnh lại, chỉ thấy Tiểu Chu hậu đứng trước mặt mình cười khanh khách không ngừng, tay nắm chặt chòm râu bạc của mình mà giật. Ông ta giật này mình nhìn xuống, một nhúm râu bị nhổ rồi.

Tiếng kêu của ông ta đánh thức Lý Dục, hắn rồi rít chạy tới:” Sao nàng lại làm thế, thần y tới chữa bệnh cho nàng đó, nếu không có thần y, cái mạng nhỏ của nàng đã ... Ừi da.”

Tới lượt Lý Dục kêu lên, vì Tiểu Chu hậu nhân lúc hắn cúi xuống xin lỗi Hoa Minh Tôn đã túm tóc hắn giật, cười nắc nẻ.

Lý Dục khó khăn lắm mới thoát khỏi tay nàng, tóc rụng lả tả, còn nàng thì chân đất chạy mất.

“ Đuổi theo!” Hoa Minh Tôn co chân đuổi ngay, đuổi xuyên qua chính sảnh, qua trung viện tới tiền viện, tay nàng cầm râu tóc họ tung tăng chạy ra đại môn, tốc độ còn rất nhanh, chẳng giống người vừa ốm nặng mê man suốt mấy ngày:

Trông cửa thấy Tiểu Chu hậu chạy vù tới thì cuống quýt né sang bên, lại thấy Lý Dục đuổi theo sau lưng thì gọi:” Lão gia, Vương công công tới ạ.”

Chương 382: Điên rồi. (2)

Vương công công? Vương Kế Ân, hấn tới làm gì? Truyền thánh chỉ à? Lý Dục khựng người, cứ nghe thấy chuyện hay người liên quan tới hoàng cung là chỉ muốn quay đầu mà chạy.

Chợt có người hét lớn, rồi lại có tiếng Tiểu Chu hậu cười như chuông bạc.

Hồng rồi! Lý Dục nhận ra cái âm thanh đặc trưng của thái giám, hoảng hồn chạy tới, quả nhiên Tiểu Chu hậu đang túm tóc Vương Kế Ân mà giật, làm hấn hai tay ôm đầu la oai oái, đám tiểu thái giám đi cùng hấn vậy mà gỡ không được. Lý Dục thấy mắt hoa lên, thế này thì hết rồi, hết cả rồi, ta chết chắc rồi. Hoa Minh Tôn đuổi đám tiểu thái giám đi, ở bên khuyên nhủ không dám dùng sức gỡ nàng ra.

Lý Dục mặt trắng bệch, tóm ngay tay Tiểu Chu hậu:” Mau buông ra, đây là Vương công công, buông ra.”

Tiểu Chu hậu rút cuộc cũng chịu buông tay, cùng với một mớ tóc của Vương Kế Ân, làm hấn sợ hãi chui tọt ra sau lưng Hoa Minh Tôn:” Sao, sao thế ... Phu nhân điên à?”

Hoa Minh Tôn lo lắng trùng trùng nhìn Tiểu Chu hậu chơi đùa với đồng râu tóc:” Đúng thế, nàng do âu lo quá độ, tổn thương tâm tì, thêm vào sốt cao công tâm, nên mắc chứng điên.”

“ Thế, thế có nặng không?”

“ Khó nói lắm, loại tâm bệnh này không phải dùng thuốc mà chữa được, ta phải theo dõi một thời gian. Nếu thực sự là điên thì phải chữa thời gian dài, không thể nói trước được.”

Lý Dục mặt đưa đám thiếu điều quỳ xuống với Vương Kế Ân:” Công công tới đây là ..?”

“ Ta phụng lệnh quan gia tới thăm hỏi bệnh tình của Trịnh quốc phu nhân, không có chuyện gì ...” Vương Kế Ân mắt nhìn chăm chăm theo dõi nhất cử nhất động của Tiểu Chu hậu, trời lạnh như thế này, hấn đi giày ấm, độn thêm mấy lớp mà buốt chân, trong khi nàng đi chân đất, đứng trên sàn đá, mặt còn hớn hờ, tựa hồ không biết lạnh là gì, không ai giả vờ được như thế, nhất là người quen sống trong nhung lụa từ nhỏ:

Lý Dục nghe không phải tới tuyên chỉ ban chết cho mình thì thở phào nhẹ nhõm, vừa lơ đãng một cái Tiểu Chu hậu lại chạy mất rồi, hấn rồi rít truy đuổi.

Vương Kế Ân đầu vẫn còn đau, nhìn thấy râu Hoa Minh Tôn cũng thiếu không ít, lòng chưa hết sợ:” Xem ra phu nhân bị bệnh không nhẹ Thế cha gia phải về luôn đây, nơi này nhờ vào thần y, quan gia nói, bất kể thế nào cũng phải chữa khỏi cho phu nhân.”

Hoa Minh Tôn gật đầu:” Ta sẽ dốc sức, chỉ là công công thấy rồi, tâm trí không giống nơi khác, một khi hỏng rồi là cả đời như vậy đấy, ta không dám nói trước điều gì.”

“ Cha gia cũng nghĩ thế, điên thế này, đúng là chưa thấy bao giờ.” Vương Kế Ân hậm hực sờ đầu, dẫn đám tiểu thái giám đi luôn:

Hoa Minh Tôn quay về phòng ngủ, không biết Lý Dục làm thế nào đã đỡ nàng nằm xuống giường rồi.

Tiểu Chu hậu mặt đỏ bừng bừng, thi thoảng lại ho, mắt như đưa bé hiếu kỳ nhìn trái nhìn phải, miệng ngâm nga bài đồng dao nào đó.

Lý Dục vừa cuống vừa sợ, thấy Hoa Minh Tôn quay về hỏi ngay:” Thần y, giờ phải làm sao?”

Hoa Minh Tôn không đáp, ngồi xuống chần mạch cho nàng rất lâu, sau đó trầm ngâm một lúc bảo Lý Dục đỡ nàng dậy. Ông ta lấy ra hộp kim châm, không cần cời cáo, cách áo đầm huyết, chẳng bao lâu toàn thân Tiểu Chu hậu đã đầy châm rồi.

Tiểu Chu hậu dần thiếp đi trong lòng Lý Dục.

Lần này Tiểu Chu hậu ngủ một giấc tới tận chập tối, khi mở mắt ra đã không điên điên khùng khùng như trước, mỉm cười với Lý Dục, yếu ớt nói:” Lão gia ... Thiếp, chết chưa?”

Lý Dục nghe mà rơi lệ, nắm tay nàng:” Không sao đâu ... Nàng chỉ bị bệnh thôi, quan gia đã hạ chỉ cho Hoa thần y tới chữa bệnh cho nàng, ngài ấy luôn túc trực bên cạnh nàng đấy, còn nói nàng sẽ khỏe lại thôi ...”

Tiểu Chu hậu quay sang Hoa Minh Tôn, nhoẻn miệng cười:” Cảm ơn thần y.”

Nàng cười với mình, lại còn cảm ơn mình nữa, Hoa Minh Tôn không khác gì rơi vào hũ mật, kích động tới run rẩy, vội ho một tiếng che giấu:” Phu nhân không cần khách khí, thấy trong người ra sao?”

“ Ta, ta thấy ... Toàn thân chẳng có chút sức lực nào cả, khó chịu lắm ...” Tiểu Chu hậu càng nói càng nhỏ mắt cũng từ từ khép lại, nàng không biết lúc này mình chạy hăng cỡ nào:

Hoa Minh Tôn thấy nàng suy yếu tới mức này chẳng còn chút hưng phấn nào, chỉ có đau khổ.

Lý Dục quay đầu nhìn Hoa Minh Tôn, thấy ông ta cứ nhìn thê tử mình chăm chăm, không chớp mắt lấy một cái, làm sao ngờ ông già này tương tự thê tử mình bao năm. Chỉ nghĩ bệnh nàng nghiêm trọng, nên thần y đang suy nghĩ chữa trị thế nào:” Thần y, giờ phải làm thế nào?”

“ Trước tiên để nàng ngủ đã, mai lão hủ tới khám.” Hoa Minh Tôn rất muốn ở lại bên cạnh Tiểu Chu hậu, dù chỉ có thể

nhìn nàng cũng đủ khiến lòng ông ta yên bình. Chỉ là đây không phải kế lâu dài, vì đáng lẽ chỉ cần cho nàng uống thuốc châm cứu rồi đợi là được, trước khi để phu thê họ phát hiện tâm tư của mình, nên rời đi là hơn.” Vừa rồi ta đã chặn mạch cho nàng, tuy còn rất nặng, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng nữa. Ta thức liên mấy đêm rồi, về ngủ đã, nếu bệnh tình phu nhân có gì khác thường thì phái người gọi ta. Đêm nay ta ngủ ở đây, mai tiến cung báo cáo cho quan gia.”

Lý Dục cảm kích không thôi, liên tục chấp tay cảm ơn, tiễn Hoa Minh Tôn ra tới tận cửa.

Đêm đó Tiểu Chu hậu ngũ rất say, không mơ mộng gì, Lý Dục yên lòng một chút rồi thiếp đi bên cạnh, hắn cũng liên tục thức đêm không chịu ngủ nữa.

Khi Lý Dục tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn, nắng chiếu lên tuyết phản chiếu ánh sáng trắng, làm cửa sổ sáng bừng quỉ dị. Lý Dục dụi mắt nhìn thê tử đang ngủ say, má vẫn đỏ, hắn ờ thử trán nàng, cảm giác nóng lắm, nhưng đỡ hơn nhiều rồi.

Hắn ngay ra nhìn khuôn mặt tuy đang bệnh nặng vẫn diễm lệ, chỉ là vẻ đẹp đó làm người ta thê lương.

Bụng hơi đói, Lý Dục nhìn số bánh hôm qua ăn chưa hết, định ăn vài miếng, cầm lên chưa cho vào miệng thì thấy lạ, hắn từng là hoàng đế, chuyện ăn uống rất cầu kỳ, thứ cho vào miệng luôn cẩn thận. Quả nhiên nhìn thấy giữa cái bánh có vết nứt, hình như có bột đen bên trong.

Lý Dục cẩn thận đặt bánh lên bàn bẻ đôi, quả nhiên thấy ít bột đỏ sẫm, vội vàng bẻ mấy cái bánh còn lại, cái nào cũng như vậy, sợ hãi đứng bất dậy lùi lại, và vào bình phong, làm bình phong đổ đánh sầm.

Chương 383: Hạc Đình Hồng.

Lũng Tây công phủ lúc nào cũng nào cũng yên ắng, thiếu tiếng người, sáng sớm càng chẳng có chút tiếng động nào, thế nên tấm bình phong đổ xuống gây ra động tĩnh rất lớn, Tiểu Chu hậu mở mắt ra, yếu ớt hỏi:” Lão gia, sao thế?”

Lý Dục kinh khủng nhìn số bánh trên bàn, thậm chí lẫn át cả niềm vui Tiểu Chu hậu tỉnh lại:” Nàng nằm im trên giường, ngàn vạn lần đừng đụng vào số bánh trên bàn, ta về ngay.”

Tức thì chạy khỏi đại sảnh, nhìn cửa trước cửa sau vẫn còn cài then, chạy tới cửa trước kéo then ra ngoài.

Tuyết đã ngừng rơi, trong sân im phăng phắc không một bóng người. Lý Dục đã quen rồi, vừa xong tiếng động lớn thế mà chẳng ai thèm tới hỏi thăm, đủ thấy đám phó tông nơi này chẳng coi hấn ra cái gì. Chỉ là phát hiện vừa rồi không cho hấn thời gian cảm thán nữa, quát:” Người đâu, mau lại đây!”

Gọi mấy lần một lão phu mới ngáp dài đi ra:” Lão gia có chuyện gì sao? ... Này, các người dậy cả đi.”

“ Tới bếp bắt cho ta một con gà sống.”

“ Lão gia làm gì?”

Lý Dục quát:” Không cần người quản.”

“ Dạ!” Lão phu lè mề dẫm tuyết bước đi, được vài bước dừng lại:” Lão gia gà trống hay gà mái?”

Lý Dục bực mình phát tay:” Tùy!”

“Dạ.” Lão phụ vẫn đi mấy bước rồi dừng.” Lão gia, gà lớn hay gà nhỏ?”

Lý Dục mặt tối đen:” Lớn nhỏ gì cũng được, mau lên!”

Lão phụ vẫn còn muốn nói nhưng thấy bộ dạng hung dữ của hần vôi đi thật nhanh.

Lý Dục lo lắng cho thê tử trong phòng, chạy vào thì nàng đã ngồi dậy, ánh mắt nhìn mấy cái bánh đầy kinh sợ, hiển nhiên nàng cũng đã nhận ra chúng có vấn đề, đi tới ôm lấy nàng:” Đừng sợ, đừng sợ! Cứ đợi xem thế nào đã.”

Một lát sau ngoài hành lang truyền tới giọng lão phụ:” Lão gia, bắt được gà rồi.”

Tuy cửa không đóng, nhưng Lý Dục đã hạ lệnh không cho phép họ đặt nửa bàn chân vào chính phòng, nên lão phụ chỉ có thể đứng ngoài hành lang bấm báo.

Lý Dục buông thê tử chạy ra ngoài, lão phụ ôm con gà mái rất béo, khoe:” Lão gia xem này, đây là gà hoa đẻ trứng đấy, ngày nào cũng đẻ một quả, chuẩn xác lắm, hôm nay chưa kịp đẻ trứng. Lão thân vừa rồi nghĩ, mới sáng sớm ngài muốn gà làm gì, nghĩ đi nghĩ lại, chắc là muốn xem gà đẻ trứng, nên”

Không đợi bà ta nói hết, Lý Dục giật lấy con gà chạy vào phòng đóng cửa lại.

Lão phụ bữu môi, mắt đảo trái đảo phải, không thấy ai liền lén lút tới ngoài phòng ngủ của Lý Dục, áp mặt vào tường, giởng tai nghe. Nghe thấy gà kêu cạc cạc, lòng đoán, chắc phu nhân bệnh mới lành bệnh, lòng phiền muộn, lại không có gì chơi nên bảo mình bắt gà.

Nếu biết là bắt gà cho phu nhân chơi thì nên bắt gà con, nhìn chúng mổ thức ăn vui lắm.

Lão phụ định bỏ đi, đột nhiên nghe thấy con gà kêu lớn, còn vỗ cánh liên hồi, bà ta quá quen với âm thanh này, mỗi lần giết gà chúng đều đập cánh như vậy, chẳng lẽ lão gia giết gà mua vui cho phu nhân? Làm gì có kiểu mua vui như thế.

Bà ta quay lại đại sảnh, định đẩy cửa đi vào, nhưng do dự rồi thôi, gà của người ta, người ta thích chơi thế nào thì chơi, chỉ tiếc cho con gà đang đẻ trứng.

Đột nhiên cửa đại sảnh mở ra, Lý Dục chạy nhanh ra sân, lão phụ vội né sang bên:” Lão gia, con gà có sao không ạ, sao lão thân nghe giống như nó ...”

Lý Dục hoàn toàn không để ý tới bà ta, vừa chạy vừa hô:” Mau, mau chuẩn bị kiệu.”

Lão phụ nhìn trái nhìn phải, trong sân trừ bà ta ra thì không còn ai cả, lão gia nói với mình à?

Lý Dục thấy bà ta không phản ứng gì thì trừng mắt quát:” Ta bảo chuẩn bị ngựa, người điếc sao?”

Lão phụ vội chạy ra tiền sảnh dựng kiệu phu dậy, kiệu phu đang ngủ, bị lão phụ kéo khỏi giường, nghe nói công gia nổi giận mới cuống quýt mặc y phục khiêng kiệu ra. Lý Dục đang như kiến bò chảo nóng, thấy kiệu là nhảy lên, vội vã rời nhà.

Lý Dục làm ầm ĩ khiến những người khác cũng dậy rồi, đi ra bàn tán xem xảy ra chuyện gì? Song chỉ vền vện bàn tán thôi, chẳng ai tới hỏi Tiểu Chu hậu một câu.

Không lâu sau thì Lý Dục về, còn mời về một viên quan trẻ mặt mày nghiêm nghị, vị này bọn họ nhận ra, lần trước tới đây điều tra phá án, đàm phỏ tòng suy đoán, thế nào cũng có chuyện rồi.

Đúng là có chuyện thật.

Lãnh Nghệ đi vào phòng ngủ chính, thấy con gà hai chân duỗi thẳng, miệng có bọt trắng. Tiểu Chu hậu ôm chần chỉ lộ ra mỗi đôi mắt đẹp chứa đựng sợ hãi, dựa sát vào tường nhìn nó.

Lãnh Nghệ gật đầu coi như chào hỏi, cúi người xem bánh, tất cả đều có màu đỏ sẫm, hỏi:” Công gia nói đây là hạc đỉnh hồng sao?”

“ Đúng, ta nhận ra loại độc này, khi ở Nam Đường, trong hoàng cung thường dùng nó ban chết cho đại thần, ăn vào chưa tới một chén trà là chết, không gì cứu nổi” Lý Dục lại nhớ tới dải lụa trắng, đoán lần trước mình được ban chết mà không làm, liệu có phải lần này ban độc không:

Lãnh Nghệ quan sát thật kỹ đĩa bánh, tất cả đều có thứ bột nhỏ rắc vào giữa, trên bánh có vết khứa nhỏ, tinh vi.” Bánh này do ai đưa tới?”

“ Là trù sư trong phủ làm, bánh không sao cả, tối qua cả ta và Hoa thần y trông chừng phu nhân, đói quá còn lấy ra ăn mà, không bị làm sao hết. Nhưng hôm nay ta cầm lên liền thấy không ổn, liệu có phải quan gia”

“ Đừng gấp, chuyện này chưa làm rõ đừng nói loạn.”

Lý Dục sực tỉnh, bịt chặt miệng.

Lãnh Nghệ hỏi:” Hôm qua công gia ngủ lúc nào, khi nào dậy?”

“ Ta ngủ là quá canh ba, vì mấy ngày gần như không ngủ, hôm qua Hoa thần y nói phu nhân ta không sao nữa nên yên tâm ngủ. Lúc tỉnh lại thì trời chưa sáng, chắc là giờ thìn ... May, mà mà ta phát hiện.” Lý Dục chưa hết sợ, lúc đó mà bất cẩn ăn vào thì số phận đã như con gà nằm kia rồi:

“ Phu nhân khi đó dậy chưa?”

Tiểu Chu hậu lắc đầu:” Khi lão gia xô đổ bình phong ta mới dậy.”

Lãnh Nghệ lại hỏi Lý Dục:” Lúc công gia dậy thì cửa vẫn đóng chứ?”

“ Hôm qua sau khi tiễn Hoa thần y đi thì ta đóng cửa lại ngay, còn kiểm tra kỹ then cửa, cửa đóng rất kỹ.” Lý Dục sợ người ta nhân lúc ngủ thì vào hãm hại nên rất cẩn thận:

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 384: Hoài bích kỳ tội.

Lãnh Nghệ xem xung quanh trà kỳ không có phát hiện gì, đi ra kiểm tra cửa sổ, Lý Dục bảo đã đóng, nhưng một cánh cửa sổ hướng ra hậu viện lại chỉ khép hờ, liền chỉ cho hắn thấy.

“ Thôi đúng rồi, thôi đúng rồi, đúng là quan gia muốn giết ta rồi.” Lý Dục tuyệt vọng khóc tu tu, hắn có vẻ bị ám ảnh quá mức rồi, bất kỳ chi tiết nào cũng làm hắn liên tưởng tới bị Triệu Quang Nghĩa ám hại:

Lãnh Nghệ mở cửa sổ nhìn ra ngoài, tuyết dưới cửa sổ toàn bước chân lộn xộn, y cau mày.

Lý Dục khóc càng lớn:” Trời ơi! Ta đã đầu hàng rồi, ta không còn quốc gia, không có quân đội, ta chỉ là văn nhân sức trôi gà không chặt, chỉ viết thi từ cảm niệm cổ quốc, có cần dồn ta vào chỗ chết như thế không?”

Lãnh Nghệ quay lại khuyên nhủ:” Công gia, có phải quan gia phái người tới hay không còn chưa rõ, để ti chức điều tra hẵng nói, không nên kết luận tùy tiện.”

“ Không cần đâu, nhất định là thế ... Ta biết, ông ấy muốn giết ta, muốn chiếm đoạt thân tử của ta ... Được, ta cho ông ấy toại nguyện, ta chết ... Nàng còn sống là được.” Lý Dục loạng choạng đi về bên giường, cầm lấy một miếng bánh nhét ngay vào mồm:

Lãnh Nghệ không cản, thậm chí y còn đứng khoanh tay nhìn trào phúng.

Tiểu Chu hậu nhào tới đoạt lấy cái bánh trong tay hắn, Lý Dục né tránh ra xa, cho bánh vào mồm nhai mấy cái, nàng không ngăn được cũng lấy bánh trên đĩa định ăn, Lãnh Nghệ kịp chạy tay nắm cổ tay nàng cướp lấy cái bánh, đẩy nàng ngã xuống giường.

Nàng còn muốn ngồi dậy cướp lại bánh thì Lý Dục đã nhả bánh trong miệng ra, ôm lấy nàng khóc, Tiểu Chu hậu cũng ôm chặt lấy hắn.” Lão gia mà chết, thiếp không sống một mình đâu.”

Hai người ôm nhau khóc nức nở.

“ Công gia, đừng khóc nữa, chúng ta tới thư phòng nói chuyện, có chuyện gì cũng phải nói riêng với ngài ... Phu nhân, xin kiên nhẫn chờ đợi, hết thấy đợi gì cũng quay lại hẳn nói.” Lãnh Nghệ đợi họ khóc một lúc mới lên tiếng khuyên can, sau đó bê đĩa bánh ra ngoài:

Lý Dục buông Tiểu Chu hậu ra, vừa khóc vừa đi theo Lãnh Nghệ tới thư phòng bên kia đại sảnh, đóng cửa lại.

Tiểu Chu hậu nước mắt ngấn dài, ngồi một lúc, nàng sợ trượng phu nghĩ quẩn, Lãnh Nghệ dù sao cũng là thân tín của Triệu Quang Nghĩa, y có thể thương hại mà giúp họ một số chuyện, nhưng lập trường của y vẫn là đứng về phía quan gia. Nàng sống trong hoàng cung, không dễ dàng tin người khác, vì thế khoác áo chùng lên, lấy hết sức xuống giường, muốn nghe xem họ nói gì.

Ở trong thư phòng, Lãnh Nghệ cầm đĩa bánh đẩy về phía Lý Dục đang khóc nức nở.” Công gia, mời, bây giờ gì cũng không ngăn cản đâu.”

Lý Dục nín khóc ngay.” Đại nhân có, có ý gì?”

“ Chúng ta đều biết bánh không có độc mà.” Lãnh Nghệ thoải mái lấy một miếng bánh cho vào mồm nhai vài cái nuốt

xuống.” Mặc dù những cái bánh này đều có bột đỏ sậm bên trong, nhưng trong đó có một cái bánh kiểu dáng khác với những cái khác nên ta chú ý ngay từ đầu. Vì thế cũng dễ dàng phát hiện ra thứ bột trong cái bánh đó cũng khác với cái bánh khác, khi đó ta chỉ lấy làm lạ, nhưng không nói gì. Tiếp đó, ngài chẳng chịu nghe ta nói, một mực đòi chết, lại cầm đúng vào cái bánh khác biệt kia, ngài ngăn cản phu nhân cướp bánh của ngài, lại không ngăn phu nhân lấy cái bánh khác. Ta liền hiểu ra mục đích của ngài rồi.”

Lý Dục người run lên:” Ta có mục đích gì chứ?”

“Ngài muốn tôn phu nhân chết trước mặt ta.” Lãnh Nghệ lạnh lùng nói:” Quốc chủ trong Thập Quốc quy hàng Đại Tống không ít, chỉ có Thục chủ Mạnh Sưởng bị đầu độc chết, vì ông ấy có phi tần khuynh quốc khuynh thành là Hoa Nhị phu nhân. Đó gọi là thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!, ngài thấy thế tử mình tài mạo không thua kém Hoa Nhị phu nhân, quan gia lại nhòm ngó nàng. Từ sau lần thấy dải lụa trắng, ngài sợ đi vào vết xe đổ của Mạnh Sưởng. Thêm lần này phát hiện có người muốn đầu độc mình, vì thế ngài càng tin quan gia muốn giết ngài, liền quyết định thí xe giữ tướng. Ngài lấy một cái bánh khác không có độc, cho ít một giống hạc đỉnh hồng vào đó. Mượn cơ mời ta tới phá án, thực ra muốn ta làm chứng là tôn phu nhân tự sát thôi, đúng không?”

Lý Dục đứng bật dậy, lại quỳ sụp xuống khấu đầu:” Không phải, không phải vậy đâu, ta không muốn nàng chết, ta chỉ muốn ngài thấy ta dựa theo ý quan gia tự sát, sau đó ngăn cản, rồi nói đỡ cho ta, để quan gia tha cho ta. Ta nói thật, ta không muốn giết nàng, đại nhân minh xét.”

Mặt Lãnh Nghệ càng thêm âm trầm, y là người chứng kiến bao lần Triệu Quang Nghĩa làm nhục Tiểu Chu hậu, là người hiểu hi sinh của nàng nhất, lửa giận từ từ bùng lên:” Đừng

giáo biện với ta, khi đó người cầm cái bánh không có độc này tránh thật xa, nếu ta không kịp thì nàng chết rồi! Người còn nói không muốn giết nàng à?”

“Nàng sẽ không chết.” Lý Dục đập đầu khóc lóc:” Ta biết, ngài sẽ cứu nàng thôi, trên đời này làm gì có nam nhân nào đành lòng để nàng chết trước mặt chứ? Không phải ngài ra tay ngăn cản ngay sao?”

Lãnh Nghê á khẩu, lý do này thật không cãi được.

Lý Dục bò ra đất khóc:” Lãnh đại nhân, nếu đã nói ra rồi, vậy ta nói thẳng, xin ngài cầu xin quan gia tha mạng cho ta, nếu quan gia không muốn nhìn thấy mặt ta, cứ đẩy ta ra biên cương là được. Chỉ cần đừng giết ta, cầu xin ngài, Lãnh đại nhân.”

Lãnh Nghê cười khổ không thôi.

Lý Dục ôm chân y:” Ta biết, quan gia muốn dâm nhục thể tử ta để đạt khoái cảm chinh phục thôi, ông ta có cả thiên hạ, thiếu gì nữ nhân mà cần nàng, nàng có tuổi rồi, xuống sắc rồi, không bao lâu ông ấy sẽ chán ... Đại nhân, tới khi đó ta sẽ bỏ nàng, đại nhân chỉ cần xin quan gia ban nàng cho ngài, quan gia sẽ đồng ý ... Chỉ mong đại nhân nói đỡ.”

Lãnh Nghê đá hấn ngã lăn quay, lửa giận bốc lên ngàn ngút:” Khốn kiếp, người vì giữ mạng mà hi sinh ái thể, dâng nàng cho người khác à?”

Lý Dục khóc ròng, không ngờ chất vấn Lãnh Nghê:” Nếu không thì phải làm sao, ngài nói làm sao?... Đợi quan gia chán rồi sẽ giết nàng, thậm chí đưa nàng vào thanh lâu, để nam nhân thiên hạ làm nhục nàng ... So với như thế chẳng thả để nàng theo ngài, tới khi đó ngài nhất định cứu nàng, đối xử tốt với nàng mà. Nàng không còn là thể tử của ta nữa, quan gia cũng không còn muốn dâm nhục nàng ... Ta và nàng ở bên

nhau cả hai đều khổ, nàng vì ta phải chịu nhục, ta vì nàng mà bị quan gia chú ý, đại nhân, thật vậy đây ...”

Chương 385: Người không ra người, ma chẳng ra ma. (1)

Đầu óc Lý Dục không còn tỉnh táo nữa, hấn điên rồi, Lãnh Nghê cũng bị hấn ta làm loạn hết cả đầu óc, người này nghĩ quẩn, nhưng hấn nói không phải hoàn toàn vô lý, Triệu Quang Nghĩa rất có khả năng làm như thế.” Công gia đừng nói nữa, nếu muốn dùng loại lời này để ta giúp ngài thì không cần, nếu ta giúp được gì sẽ cố hết sức, không cần phải như vậy.”

“ Không không, ta không có ý đó, ta chỉ nói ra ý nghĩ trong lòng thôi, tuyệt không có ý khác.” Lý Dục thề thốt:

Lãnh Nghê tức giận:” Bất kể ngài có ý gì, xin hãy đứng lên, nếu không ta sẽ về ngay.”

“ Được, được!” Lý Dục đứng lên ngay tức thì, ngồi xuống ghế bên kia Lãnh Nghê, nhìn y tha thiết:

Lãnh Nghê thực sự bất lực, người ta tới mức này rồi, y không chấp:” Rốt cuộc ngài định làm thế nào?”

Lý Dục đứng lên, vén áo bào, Lãnh Nghê đưa tay ra ngăn cản:” Ngài còn quỳ xuống là ta mặc kệ đấy.”

“ Được, được!” Lý Dục vội hạ áo xuống, chuyển sang chấp tay, tới gần một bước nói nhỏ:” Ta chỉ xin Lãnh đại nhân nói đỡ vài lời trước mặt quan gia, nếu có thể đưa ta tới biên cương xa xôi gian khổ nhất, để ta sống qua hết quãng đời này là được.”

Lãnh Nghê cau mày:” Yêu cầu đầu tiên còn dễ, ta sẽ nói tốt về ngài với quan gia, nhưng còn chuyện để ngài rời kinh thì ta không làm được, dù thế nào quan gia cũng không chịu đâu.”

“ Ta hiểu, ta không nói bây giờ, ta nói trong tương lai, nếu có loại khả năng như thế, mong đại nhân nói giúp ta.”

“ Để xem tình huống đi, nếu tương lai quan gia thực sự có ý thả ngài đi, ta sẽ nói giúp ngài.”

Lý Dục mừng rỡ, vài một cái thật sâu:” Đa tạ đại nhân, ngài đúng là cha mẹ tái sinh ra ta.”

“ Công gia nặng lời rồi, đó chỉ là một khả năng thôi, không có nghĩa là ta hứa hẹn bất kỳ điều gì với ngài, ta không có khả năng đó.” Lãnh Nghê xua tay, hết cách với người này:

“ Đương nhiên! Đương nhiên!” Lý Dục kích động xoa xoa tay, nguyện vọng lớn nhất của hắn bây giờ là có thể sống bình an tới cuối đời như một người bình thường, cười ngượng ngập ngừng:” Nếu như, ta nói nếu như ...”

Lãnh Nghê nheo mắt lại, cảnh cáo hắn, lời không nên nói thì đừng nói.

Lý Dục cúi mặt xuống, nhưng vẫn nói:” Nếu quan gia không chịu thả phu thê ta, vậy ... Để phu nhân ta lại Cũng không phải không thể”

Lãnh Nghê sầm mặt không nói gì.

Lý Dục ghen ngào:” Ta biết, ý nghĩ này của ta không bằng cảm thú, nhưng không thể nào có chuyện quan gia để phu nhân ta đi, thế nên chỉ có thể đưa ra hạ sách đó ... Còn về tương lai, nếu đại nhân có thể giúp nàng, cho nàng một chốn đi về”

Lãnh Nghê không nói không rằng đứng dậy rời thư phòng.

Ai ngờ vừa ra ngoài, cửa phòng ngủ đáng lẽ đóng rồi lại mở toang, Lãnh Nghê linh cảm không lành xông vào, chỉ thấy trong phòng trống không, Tiểu Chu hậu không thấy đâu nữa.

Lý Dục chạy vào phòng sau Lãnh Nghệ, nhìn quanh không thấy Tiểu Chu hậu đầu, phát hiện cửa sổ sau lại mở, chạy ra nhìn liền thấy một hàng dấu chân xiêu vẹo nhưng rõ ràng, hét lên:” Phu nhân, phu nhân, nàng ở đâu?”

Vừa gọi vừa bám cửa sổ nhảy ra ngoài truy đuổi, nhưng dấu chân rời nội trạch liền biến mất, vì tuyết ở đó đã bị dọn sạch, hẳn nhất thời không biết làm sao.

Lãnh Nghệ đã đuổi tới chỉ tay:” Ngài tìm bên kia, ta tìm bên này.”

Hai người chia nhau ra, vừa chạy vừa hô hoán, cái công phủ này vô cùng rộng, không khác gì một công viên nhỏ.

Tiếng hô của hai người làm đám phó tông chạy cả ra, hỏi tình hình xong tất cả chia nhau tìm nàng. Tìm kiếm nửa ngày trời không thấy, nhưng một phó tông phát hiện có cánh cửa nhỏ ở hậu hoa viên thông ra ngoài để mở.

Đám Lãnh Nghệ chạy tới nơi, do cửa này thường chẳng ai dùng, tuyết vẫn còn, trên đó có dấu chân khá nhỏ, rất giống của Tiểu chu hậu.

“ Chết rồi, chết rồi, chẳng lẽ bệnh điên của nàng tái phát rồi sao?” Lý Dục đi vòng quanh vò đầu bứt tóc:

Lãnh Nghệ thất kinh:” Điên? Ai nói phu nhân bị điên?”

“ Hoa thần y, lần trước nàng phát bệnh bứt râu Hoa thần y nữa.”

Đúng lúc này có một vị chương quây cửa hiệu đối diện đi tới, chấp tay hỏi:” Có phải các vị đang đi tìm Trịnh quốc phu nhân không?”

Lý Dục vội chạy tới:” Đúng, đúng, người nhìn thấy à?”

“ Bái kiến công gia!” Vị chương quây nhận ra Lý Dục, chấp tay một cái:” Khi này phu nhân vừa nhảy nhót vừa hát

chạy qua, thấy ai cũng giật râu giật tóc, mọi người đều phải né tránh.”

Lý Dục vội vàng tạ ơn, hỏi phương hướng rồi truy đuổi, dọc đường liên tục hỏi người qua lại, chỉ được một lúc rồi mất dấu. Lãnh Nghệ thấy không thể làm thế này, phải trở về lập kế hoạch tìm kiếm mới được, còn cần nhờ tới nha môn nữa.

Hai người vừa về tới nhà thì trông cửa báo:” Lãnh đại lão gia, phó tông trong phủ ngài tới báo, phu nhân bọn tiểu nhân ở quý phủ.”

Cả hai sững sốt, không gọi kiệu, cứ như thế chạy tới phủ Lãnh Nghệ.

Hai nhà cùng khu vực, không cách nhau quá xa, chẳng mấy chốc tới nơi.

Trông cửa đang đứng ngóng họ, vừa thấy hai người liền chạy lên đón:” Lão gia, vừa nãy Trịnh quốc phu nhân đi chân đất chạy qua nhà ta, tiểu nhân không biết có chuyện gì, vội chạy ra hỏi, ai ngờ bị Trịnh quốc phu nhân túm tóc giật, may mà có hộ vệ trong nhà ra cứu. Trịnh quốc phu nhân vừa cười vừa chạy mất, tiểu nhân lo có chuyện không may liền ngăn cản, rồi phái người bẩm báo phu nhân, phu nhân ra dìu Trịnh quốc phu nhân vào nhà rồi ạ.”

“ Làm tốt lắm, công gia sẽ trọng thưởng cho ngươi.” Lãnh Nghệ nói một câu rồi chạy trước, Lý Dục chấp tay bái tạ chạy theo:

Thảo Tuệ đang đứng dưới hành lang, thi lễ với hai người rồi chỉ chỉ vào phòng, hai người chưa vào đã nghe thấy tiếng cười có chút rợn người của Tiểu Chu hậu.

Đi vào phòng thấy Tiểu Chu hậu đang nắm tay Trác Xảo Nương nói ríu rít không ngừng, nội dung thì linh tinh hỗn loạn không liên quan gì cả, Trác Xảo Nương tuy cười với nàng

nhưng mặt đầy lo sợ. Thành Lạc Tuyền đứng ngay sau lưng Trác Xảo Nương đề phòng bất trắc.

Lý Dục vội chạy tới:” Phu nhân, sao nàng không nói gì đã một mình chạy đi, nguy hiểm lắm.”

Tiểu Chu hậu vừa nhìn thấy hấn á một tiếng kinh hãi, buông tay Trác Xảo Nương, chạy ngay ra sau lưng nàng người run rẩy không ngừng.

Lý Dục ngạc nhiên đi tới muốn nắm tay nàng:” Phu nhân, ta đây mà.”

Tiểu Chu hậu kinh khủng vạn phần, không ngừng là hét, lấy Trác Xảo Nương làm lá chắn, chạy vòng quanh trốn Lý Dục.

Chương 386: Người không ra người, ma chẳng ra ma. (2)

Lý Dục thấy Tiểu Chu hậu một mực né tránh mình thì đành đứng lại, thế nhưng mắt đảo một vòng, nhận ra biết đâu đây là cơ hội tốt, chấp tay với Lãnh Nghê:” Chuyết kinh bệnh phát tác không nhận ra ta nữa, xem ra khó đưa nàng về được, nên chẳng gửi nhờ nàng ở quý phủ một thời gian. Ta sẽ nói với Hoa thần y, để ông ấy tới quý phủ chữa bệnh, không biết có được không?”

Lãnh Nghê đâu ngờ mà không đoán ra được ý đồ của hắn, chỉ là hiện Tiểu Chu hậu chẳng hiểu vì sao không chịu đi theo hắn, mà y tới Lũng Tây phủ mấy lần thấy tình hình phó dịch ở đó, nàng khó được chăm sóc tử tế, hơn nữa một phần vì áy náy với nàng, đành gật đầu:” Xem ra đành như vậy.”

Lý Dục thấy chuyện đã thành, sợ y đổi ý, vội vàng cáo từ đi luôn.

Tiểu Chu hậu bây giờ mới từ sau lưng Trác Xảo Nương chạy ra, đột nhiên cười khanh khách muốn túm râu Lãnh Nghê. Trác Xảo Nương ôm chặt lấy nàng, kéo tới giường ngồi xuống, lo lắng nhìn Lãnh Nghê:” Quan nhân, làm sao bây giờ?”

Lãnh Nghê thở dài:” Để ta đi gọi Hoa Vô Hương.”

Hoa Vô Hương cùng Hoa bà bà, vẫn ở trong một tiểu viện ở hậu hoa viên Lãnh phủ, có cả nha hoàn hầu hạ, để nàng chuyên tâm ôn tập, mùa xuân tham gia thi hội.

Tiểu viện này vốn là nơi để chủ nhân khi nào cần tĩnh tâm thì tới ở, nên ở nơi hết sức vắng vẻ, bên ngoài bao quanh bởi rừng trúc nhỏ, hoàn cảnh u nhã.

Hoa bà bà ngồi ở sân, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng thái độ rất chính xác, Lãnh Nghê chưa đi qua cửa bà đã ngẩng đầu lên:” Đại lão gia tới rồi.”

“ Vâng, bà bà, Vô Hương có trong đó không?” Lãnh Nghê hỏi:

“ Nó đang xem sách ở thư phòng, đại lão gia có chuyện tìm nó à?”

“ Ta có một bằng hữu bị bệnh, muốn nhờ Vô Hương xem thử, không biết có tiện không?”

“ Đám văn nhân các huynh đúng là rườm rà, có gì mà không tiện.” Chưa đợi Hoa bà bà đáp, Hoa Vô Hương đã ở thư phòng nói vọng ra:

Hoa bà bà mắng:” Không được vô lễ với đại lão gia.”

“ Không sao đâu bà bà.” Lãnh Nghê nhìn Hoa Vô Hương mở cửa đi ra:” Chẳng phải không muốn làm phiền muội học tập sao?”

“ Phiền! Đi nào.” Hoa Vô Hương tiếp xúc với Lãnh Nghê một thời gian rồi, quan hệ tùy tiện nhiều:

Hai người về tới thư phòng Lãnh Nghê, không ngờ thấy Tiểu Chu hậu ôm Trác Xảo Nương khóc, Trác Xảo Nương dỗ dành thế nào cũng không được.

Hoa Vô Hương đi tới, Tiểu Chu hậu ngẩng đầu lên, mặt chẳng có nước mắt, vừa thấy Hoa Vô Hương là sợ hãi nấp sau lưng Trác Xảo Nương. Hoa Vô Hương không khách khí nắm tay nàng kéo ra, kệ nàng giãy dụa, xem mạch một lúc rút cây kim châm, cắm vào đỉnh đầu nàng.

Tiểu Chu hậu toàn thân run một cái, mắt trắng dã ngã ra sau, Hoa Vô Hương dự liệu trước, đỡ lấy nàng từ từ hạ xuống giường. Sau đó liên tục đâm mấy châm quanh đầu nàng, trông như con nhím, hết sức đáng sợ.

Chừng một tuần hương sau Hoa Vô Hương rút châm ra, Tiểu Chu hậu từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Trác Xảo Nương thì ngạc nhiên lẫn vui mừng:” Xảo Nương, muội tới thăm ta à?”

Trác Xảo Nương vén mái tóc dính bột vào trán đâm đĩa mồ hôi của nàng:” Đây là nhà muội, quan nhân tử đưa tử tới đây, tử nghỉ ngơi đi đừng nói gì.”

Tiểu Chu hậu giật mình ngẩng đầu lên, không ngờ thấy Lãnh Nghệ đứng đó, hai mắt đỏ hoe, ngờ ngác một lúc nhớ ra, lúc đó nàng không yên tâm trượng phu, đi theo xem Lãnh Nghệ và Lý Dục nói chuyện gì. Nghe hết cuộc nói chuyện của họ, nào ngờ trượng phu vì tính mạng không ngại dâng nàng cho người khác, thương tâm tội độ, sau đó nàng không biết gì nữa. Không ngờ thế nào lại tới nhà Lãnh Nghệ, xấu hổ không cả dám nhìn y.

Lãnh Nghệ làm ra vẻ không có chuyện gì, chỉ Hoa Vô Hương:” Ở chỗ ta có một thần y, là muội ấy dùng kim châm khôi phục thần trí cho phu nhân đấy.”

Tiểu Chu hậu yếu ớt gật đầu:” Đa tạ cô nương.”

Hoa Vô Hương đáp lễ, nói:” Phu nhân không sao đâu, nghỉ ngơi là ổn, Lãnh đại ca, muội về đây.”

Lãnh Nghệ hiểu ngay Hoa Vô Hương có lời muốn nói, nếu không làm sao chưa nói bệnh tình đã đi rồi:” Ta tiễn muội.”

Hai người ra ngoài, đi tới con đường nhỏ dẫn ra tiểu viện tử đang ở, bốn bề vắng vẻ Hoa Vô Hương mới đứng lại hỏi nhỏ :” Nàng ta là ai?”

Lãnh Nghệ biết câu trả lời sẽ làm nàng bất ngờ:” Nguyên là hoàng hậu Nam Đường.”

“ Á, thì ra là nàng à, chẳng trách ... Sư bá muội chữa bệnh cho nàng ta phải không?”

“ Đúng rồi.”

Hoa Vô Hương cau mày, mới đầu nàng chỉ nghi ngờ, nghe nói là Hoa Minh Tôn từng chữa trị cho Tiểu Chu hậu thì khẳng định rồi:” Sư bá muội đã dùng châm thuật phong tỏa thần trí của nàng ấy, vì sao lại thế?”

“ Có chuyện này à?” Lãnh Nghệ sửng sốt, bảo sao Tiểu Chu hậu bỗng nhiên thất thường như vậy, hoàn toàn không phải đóng kịch, có điều với tình cảm ông ta giành cho nàng, hẳn sẽ không phải vì muốn hại nàng:” Có lẽ ông ấy có lý do, muội có giải được không?”

“ Không, công lực ông ấy hơn xa muội, chỉ có thể tạm thời giải trừ thôi.”

“ Liệu người khác có thể nhìn ra là ông ấy đã giở trò không?”

“ Không, trừ khi là người luyện châm pháp Quỷ Môn như nhà muội.” Hoa Vô Hương khẳng định chắc nịch:

Nói vậy trên đời này chỉ có ba người thôi, Lãnh Nghệ dặn:” Chuyện này giữ bí mật nhé, cả nãi nãi muội cũng không được nói đâu đấy.”

Hoa Vô Hương ranh mãnh nói:” Thế muội được cái gì nào?”

Lãnh Nghệ thích Hoa Vô Hương ở sự sáng khoái này:” Được, muội muốn gì?”

Hoa Vô Hương giơ một ngón tay lên: “ Nếu muội qua được thi hội và thi điện, huynh nói với quan gia, để muội làm việc ở

thái y viện.”

“Hả, ông ấy cũng ở thái y viện, này, muội định bày trò gì, đừng đùa, trong cung không phải chỗ chơi đùa đâu.” Lãnh Nghê giật mình, nha đầu này lắm trò, đầu óc không giống người bình thường, Hoa Minh Tôn càng khác người, tách bọn họ ra không được, đại gì để họ có cơ hội ở một chỗ, chết người như chơi:

Chương 387: Người không ra người, ma chẳng ra ma. (3)

“ Ai chơi đùa.” Hoa Vô Hương định nghiêm mặt nói chuyện, thể hiện nghiêm túc của mình, nhưng mà không ăn thua, kéo tay Lãnh Nghê làm nũng.” Muội muốn theo sư bá học y thuật mà, huynh giúp muội đi.”

“ Làm gì có chuyện ông ta nghe ta, buông ra nói chuyện tử tế.” Lãnh Nghê bị giọng điệu nũng nịu của Hoa Vô Hương làm sồn hết gai ốc:

“ Không buông, huynh có cách, huynh lắm thủ đoạn lắm mà, giúp muội đi.” Hoa Vô Hương lắc người tiếp tục dùng giọng điệu của trẻ con lên ba nói chuyện:

Lãnh Nghê chịu không thấu kêu lên:” Được rồi, được rồi để ta nghĩ cách.”

“ Nhớ nhé, muội đi xem sách đây.” Mục đích đã đạt, Hoa Vô Hương vẫy vẫy tay, nhún nhảy như nai con chạy mất:

Lãnh Nghê nhìn Hoa Vô Hương vừa cười vừa chạy chỉ biết lắc đầu.

Tối gần trưa Hoa Minh Tôn tới, đi cùng còn có Lý Dục, vừa nhìn thấy Tiểu Chu hậu, ông ta ngạc nhiên, ông ta đúng là đã dùng trâm bán phong bế tâm trí nàng, để nàng thi thoảng sẽ nổi điên, phải đích thân ông ta châm cứu mới khôi phục. Nhưng nhìn thấy Tiểu Chu hậu tỉnh táo nói chuyện với với Trác Xảo Nương, ông ta vô cùng bất ngờ.

Sau khi xem mạch cho Tiểu Chu hậu, Hoa Minh Tôn không nén được lửa giận:” Ngươi ra đây, ta có chuyện muốn

nói.”

Lãnh Nghệ biết ông ta muốn nói gì, chưa gì y đã thấy đau đầu rồi, bảo Tiểu Chu hậu yên tâm rồi theo ông ta ra ngoài.

Hai người đi tới cuối hành lang, Hoa Minh Tôn không kìm chế được rít lên:” Con nha đầu Hoa Vô Hương ở phủ ngài phải không?”

“ Đúng, muội ấy lên kinh thi.”

“ Ai cho nó xen vào bệnh nhân của ta?”

Lãnh Nghệ trợn mắt lên:” Lúc đó Tiểu Chu hậu phát bệnh, thần trí không tỉnh táo chạy khắp nơi, vô tình tới nhà ta, ta tất nhiên phải gọi đại phu gần nhất tới xem rồi ...”

“ Ta không cần biết.” Hoa Minh Tôn ngang ngược cắt lời:” Ngài nói với nó, lần sau Tiểu Chu hậu phát bệnh, cấm nó được đụng vào, nếu không ta phế nó. Còn ngài nếu nàng ấy có chuyện gì thì trực tiếp gọi ta, không được cho con nha đầu đó đụng chân đụng tay.”

“ Được được.” Lãnh Nghệ không đi cãi nhau với lão điên này, cứ gật trước tính sau:

Hoa Minh Tôn dùng dùng nỗi giận bỏ đi, được một đoạn quay về:” Tiểu Chu hậu ở lại phủ ngài hả?”

Lãnh Nghệ giải thích:” Đúng, đó là ý Lũng Tây công, nàng cũng muốn ở lại làm bạn phu nhân ta, nếu ông thấy không ...”

“ Không cần, hấn định làm cái gì ta không quan tâm, nàng ở đây cũng tốt, đám phó tòng trong nhà kia không tin được, bản thân hấn lại là tên vô dụng, ở lại đó hấn hại chết nàng.” Hoa Minh Tôn quay người đi, được vài bước xoay người chỉ mặt Lãnh Nghệ:” Nhưng không được cho con nha đầu kia xen vào.”

Lãnh Nghê nhún vai, xem ra muốn hòa giải thúc chất nhà này là chặng đường xa không biết bao giờ mới tới đích, nghĩ tới sau họ cùng ở thái y viện, có khi mình phải chuyển nhà.

Hoa Minh Tôn quay lại thư phòng, xem bệnh cho Tiểu Chu hậu, lại dùng châm với nàng một lúc nữa, nói:” Hàn khí trong người phu nhân đã thuyên giảm ... Nhưng, ta không giấu phu nhân, phu nhân sốt cao, thêm ưu tư quá độ thời gian dài, cho nên thần trí đôi lúc không tỉnh táo. Chuyện này báo với quan gia rồi, quan gia rất quan tâm tới bệnh tình của phu nhân, dặn ta nhất định chữa khỏi, ta hứa rồi. Nên phu nhân yên tâm, ta nhất định chữa khỏi cho phu nhân.”

Tiểu Chu hậu chỉ mỉm cười theo lễ phép, nàng không quan tâm tới bệnh tình của mình nữa:” Đa tạ thần y.”

Cái mặt như gỗ đá của Hoa Minh Tôn cũng phải dịu đi đôi chút:” Bệnh của phu nhân một phần do ưu tư lâu không ai chia sẻ mà ra, ở đây có Lãnh phu nhân để tâm tình cũng tốt. Ta thường tới trị bệnh cho phu nhân, bệnh này cần chữa trị dài ngày, phu nhân quyết không được nóng lòng, nếu không sẽ xảy ra sự cố.”

Lý Dục ở bên khom người với Lãnh Nghê:” Chuyết kinh ở tạm quý phủ, quấy quả đại nhân, phu nhân rồi.”

Tiểu Chu hậu từ đầu tới cuối không nhìn hấn lấy một cái.

Đợi những người khác đi cả, Trác Xảo Nương an bài một gian phòng gần phòng ngủ của họ cho Tiểu Chu hậu, lại điều thêm hai nha hoàn và lão mục chuyên môn chiếu cố nàng.

Tới nửa đêm phu thê Lãnh Nghê bị tiếng hát đánh thức, tiếng hát rất lớn, hai người vội vàng mặc y phục rời giường, mở cửa ra thì thấy Thành Lạc Tuyên đứng ngoài cửa phòng Tiểu Chu hậu, vội hỏi:” Có chuyện gì thế?”

Thành Lạc Tuyên lắc đầu:” Thuộc hạ vừa mới tới.”

Cửa phòng bật mở, hai nha hoàn hoảng loạn chạy ra:” Lão gia, Trịnh quốc phu nhân đang hát, trông sợ lắm.”

Trác Xảo Nương đi nhanh vào, thấy Tiểu Chu hậu chỉ mặc yếm lót, đứng ở giữa phòng vừa chải đầu vừa hát, nàng vội vàng bảo Thành Lạc Tuyên lấy áo ngoài mặc lên cho Tiểu Chu hậu. Lãnh Nghệ thấy vậy không tiện vào đứng ở một bên cửa.

Không ngờ Tiểu Chu hậu thấy cửa mở thì chạy ra ngoài, bên ngoài trời lạnh, nàng lại vừa ốm dậy, Lãnh Nghệ giang tay ra ngăn cản.

Tiểu Chu hậu đang cười khanh khách thấy y thì òa khóc, ôm chặt lấy không buông. Lãnh Nghệ lúng túng không biết phải làm sao, đẩy nàng ra không được, không đẩy không được, nhìn Trác Xảo Nương cầu cứu.

Trác Xảo Nương tới khuyên giải cũng không xong, Tiểu Chu hậu cứ khóc ôm chặt y.

Đột nhiên sau lưng có tiếng ho, Lãnh Nghệ quay đầu thấy Hoa Minh Tôn sắc mặt khó coi, y không nhiều lời giải thích, hai tay y giơ lên cao nãy giờ rồi, không tin ông ta không nhìn ra mình mới là nạn nhân.

Hoa Minh Tôn chẳng nói chẳng rằng, lật cổ tay một cái đâm kim châm vào đỉnh đầu nàng.

Tiếng khóc ngưng bật tức thì, Tiểu Chu hậu như choàng tỉnh từ giấc mộng, á một tiếng buông tay lùi lại, đỏ mắt tía tai:” Xin ... Xin lỗi ...”

Đang luống cuống chân tay thì nhìn thấy Trác Xảo Nương bên cạnh, nàng càng quẫn bách:” Muội muội ... Ta không cố ý đâu.”

Trác Xảo Nương không giận còn an ủi:” Không sao, muội biết mà, thân y tới rồi, không có chuyện gì nữa đâu.”

“ Xin lỗi, thực sự xin lỗi” Tiểu Chu hậu rơi nước mắt, nàng đã ý thức được tình hình bản thân, bị trượng phu coi như món đồ hi sinh để giữ mạng, nàng đã đứt từng khúc ruột, giờ bản thân người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, trong lòng như tro tàn, cuộc sống này không còn chút ý nghĩa nào nữa:

Chương 388: Huyết án bên cạnh.

Sáng ngày hôm sau, Lãnh Nghê vừa mới thức dậy còn chưa cả rửa mặt thì trông cửa bẩm báo, có Lũng Tây công tới thăm, chỉ biết cười khỏ, y vốn rất thích thơ của Lý Dục, nên có chút thần tượng hấn, nhưng càng tiếp xúc thì thần tượng càng sụp đổ.

Lãnh Nghê thâm nghĩ, không phải hấn nghe nói chuyện tới qua thê tử của hấn ôm mình nên định chạy tới kiểm chuyện với mình chứ? Khi đi ra đón nhìn mặt Lý Dục thì Lãnh Nghê biết ngay không phải, vì trông hấn đầy sợ hãi chứ không phải tức giận.

Còn chưa kịp hỏi gì, Lý Dục đã khuyu chân muốn quỳ, may mà Lãnh Nghê đã có kinh nghiệm, giữ lấy hấn:” Công gia, đứng mà nói.”

Lý Dục bi thương:” Lãnh đại nhân, ta thực sự không sống được nữa rồi, quan gia muốn giết ta.”

Lãnh Nghê thâm nghĩ, quan gia mà muốn giết người thì người chết lâu rồi, còn ở đây khóc lóc được à:” Vì sao lại nói thế?”

“Đại nhân cứ theo ta là biết.”

“Hôm qua tôn phu nhân lại phát bệnh, may mà có Hoa thần y, công gia không vào thăm nàng chút sao?”

“Ta còn tâm trạng nào mà để ý tới ...” Lý Dục thấy mặt Lãnh Nghê khó coi vội sửa lời:” Nàng không sao là tốt rồi, ta

thăm sau, đại nhân trước tiên cứ tới phủ của ta mà xem, quan gia thực sự muốn giết ta.”

Lãnh Nghệ không chịu nổi phiền nhiễu, đành sai người chuẩn bị kiệu tới phủ của Lý Dục.

Tới nơi thì một đám phó tòng nấp bên nhòm ngó, thấy giống xem náo nhiệt hơn là lo lắng cho chủ. Đứng dưới chính đường lúc này là một nữ tử nhỏ nhắn, dung mạo xuất chúng, mang vẻ đẹp điển hình của vùng Giang Nam, chỉ là sợ hãi tới mặt cắt không ra máu, thấy họ vội chạy tới thi lễ.

Lý Dục giới thiệu:” Đây là nguyên quý phi Giang thị của ta.”

Lãnh Nghệ đáp lễ, nghe hần giới thiệu mới nhớ, lâu rồi quên mất người này cũng từng là hoàng đế.

Lý Dục mở cửa đại sảnh đi vào, Lãnh Nghệ bước theo thì ngửi ngay thấy mùi máu tanh nồng nặc truyền ra từ phòng ngủ làm y cau mày, Lý Dục đứng lại ở cửa, lại chỉ tay bảo y đi vào.

Lãnh Nghệ liếc hần một cái mới vào, chỉ thấy mé bên trong chiếc giường lớn có một nữ tử trần truồng, chấn vén sang bên, cây chùy thủ đâm giữa ngực nàng.

Lý Dục ở ngoài nói vào:” Nàng là Hoàng thị, nguyên bảo nghi của ta, đêm qua ta gọi nàng tới thị tẩm, sáng nay tỉnh lại thì phát hiện nàng chết bên cạnh ... Ngài nhìn đi, lụa quần chuôi đao là máu hoàng gia mới dùng.”

Lãnh Nghệ sớm chú ý tới điểm đó rồi.

“ Xin đại nhân tiến cung nói với quan gia, ta thực sự không nhớ cố quốc, xin cho ta đi biên ải. Ngài đã hứa rồi mà ...” Lý Dục gọi Lãnh Nghệ tới không phải để y phá án, mà là để cho y thấy quan gia muốn giết hần:

“ Trước tiên ngài tới phủ Khai Phong báo quan đi, ta thân là thôi quan, thấy án mạng không tra mà rời đi, sẽ bị trách phạt, còn nói gì được với quan gia nữa.” Lãnh Nghệ bình tĩnh nói:

“ Thế, thế không hay, chẳng phải đại nhân nói, nếu quan gia phái người làm mà điều tra sẽ khiến quan gia nổi giận à?”

“ Đó là khi chưa có án mạng, lúc này có người chết rồi, dù giả vờ điều tra cũng phải làm cho đúng chứ, mau mau đi đi.”

Lý Dục sớm loạn thần, nghe vậy sai phó tòng đi báo án.

Lãnh Nghệ ở trong phòng, xem xét xung quanh không có dấu vết gì cả, chỉ có một cánh cửa sổ khép hờ, giấy dán cửa sổ không bị phá thủng, đẩy ra nhìn, tuyết bên ngoài chưa dọn, những dấu chân lộn xộn vẫn còn.

Đóng cửa sổ lại, quan sát thi thể.

Cái giường của Lý Dục cực kỳ lớn, năm ba người nằm trên đó cũng được, trừ nhát dao ngay giữa ngực, không có vết thương nào khác, cũng không có dấu vết gãy dũa, nói lên người chết khả năng bị một dao chí mạng khi đang ngủ.

Từ lượng máu lớn chảy ra cho thấy đây là vết thương trước khi chết chứ không phải là sau, lật người thi thể xem xét, có thể đoán ra chết chừng canh ba đêm qua.

“ Đêm qua công gia có nghe thấy tiếng động gì khác thường không?”

Lý Dục vẫn không dám vào, đứng ngoài đáp:” Quan gia phái sát thủ tới thì làm sao để ta nghe thấy gì chứ?”

“ Cửa lúc ngài dậy vẫn cài then chứ?” Lãnh Nghệ biết từ lúc trong nhà để mất bài thơ kia, Lý Dục luôn cẩn thận, song vẫn hỏi:

“ Đúng, đều cài từ bên trong.” Lý Dục khẳng định:

Lãnh Nghệ lúc này mới rút dao ra, chuôi dao không ngờ làm bằng vàng ròng, lại còn quấn lụa vàng, lưỡi dao vô cùng sắc bén, nhìn là biết không phải binh khí bình thường.

Đúng lúc này trông cửa báo, Tề vương Triệu Đình Mỹ dẫn nha dịch tới, làm Lãnh Nghệ cũng bất ngờ, cứ nghĩ chỉ có bộ khoái tới thôi, xem ra quan hệ hai người này đúng là rất tốt.

Lý Dục ra đón, từ xa nhìn thấy đã nói:” Văn Hóa cứu ta, quan gia muốn giết ta.”

“ Đừng nói bừa.” Triệu Đình Mỹ cả kinh nạt át đi:” Vào phòng đã.”

Ba người đi vào phòng, Triệu Đình Mỹ nhìn hiện trường cũng bất ngờ, Lý Dục lại xụi xùi khóc lóc, kể từ chuyện dải lụa trắng cho tới bánh bị tẩm độc, cứ nhất định nói là quan gia đang bức bách hấn tự sát.

Triệu Đình Mỹ nghe cũng thấy có lý, nhưng mà chuyện này làm sao có thể tìm quan gia xác thực được, mày nhú chặt:” Lãnh đại nhân, ngươi là ngự đại của quan gia, có cơ hội thăm dò ý hướng quan gia, nếu là thật thì chúng ta còn có tính toán khác.”

Lý Dục khóc lóc:” Ta không đợi được tới ngày đó thì bị sát thủ của quan gia giết rồi.”

Lãnh Nghệ trấn an:” Công gia cho lo, nếu quan gia muốn giết ngài thì đêm qua đã giết rồi.”

“ Quan gia đã cảnh cáo ta ba lần, ép ta tự sát, ta không làm sẽ trực tiếp ra tay.” Lý Dục luôn nghĩ ra lý do tin mình sắp chết:

Lãnh Nghệ hết lời với hấn, hấn bị hoang tưởng rồi, Triệu Quang Nghĩa không chơi cái trò này, nhưng sao trách được người ta, sống dưới áp lực đó, ai mà chịu nổi.” Ta vào cung

ngay, hiện trường án mạng tạm thời dừng đọng vào, công gia ở tạm phòng khác đi.”

Lý Dục gật đầu liên hồi, hắn không dám ở lại phòng này nữa.

Người đi hết rồi Giang thị mới tới hỏi có phát tang không, Lý Dục lắc đầu:” Tạm chưa phát tang vội, thi thể để nguyên đó, nếu đúng là quan gia muốn giết ta, các người phát tang ta luôn một thể.”

Giang thị khóc lớn rồi đi.

Chương 389: Hung thủ thực sự.

Đợi tới tận chập tối mà không có tin tức gì từ Lãnh Nghê, Lý Dục đứng ngồi không yên, ngồi kiêu tới Lãnh phủ.

Nhìn thấy Lãnh Nghê mặc quan bào chính thức thì Lý Dục ngạc nhiên lắm, trước giờ hẳn toàn thấy Lãnh Nghê mặc thường phục.” Lãnh đại nhân, thế này là sao vậy?”

Lãnh Nghê đáp:” Ti chúc vừa về nhà, chưa kịp thay y phục thì công gia tới.”

“ Thế tình hình ra sao?”

“ Quan gia bận công vụ suốt một ngày, quân tình phương bắc rất khẩn cấp, ti chúc đợi tới lúc cửa cung sắp đóng không có cơ hội cận kiến nên đành về.”

Lý Dục thất vọng lắm, lo lắng trùng trùng nói:” Vậy đêm nay liệu quan gia có phái người giết ta không?”

“ Công gia đừng quá lo, dù quan gia có ý đó thì cũng không gấp vậy đâu.”

“ Quan gia nghĩ gì, ai mà biết.”

Lãnh Nghê không biết an ủi hẳn ra sao, Lý Dục chẳng đi thăm Tiểu Chu hậu, cũng chẳng hỏi tới nàng, thậm chí chưa kịp ngồi xuống, cứ vậy mà về.

Quay về nhà, Lý Dục như người mất hồn ngồi trong sương phòng. Trời đã tối, Giang thị thắp một ngọn đèn lồng, không dám thắp nhiều, sợ Lý Dục không thoải mái, vì chỉ có một cái đèn, làm trong phòng rất tối tăm.

Lý Dục chẳng nhận ra, cứ ngồi đó đến khuya, Giang thị hỏi đêm nay ai thị tắm, hấn chẳng đáp, nàng liền phái tần ngự Lưu Châu ngoan ngoãn nhất tới, đồng thời dặn dò vài câu.

Đêm hôm đó dưới sự hầu hạ của Lưu Châu, hai người trải qua một cuộc ân ái không tính là kịch liệt, nhưng đủ để Lý Dục đã kiệt quệ về thể xác lẫn tinh thần tạm quên đi sợ hãi và ưu sầu, ngủ thiếp đi.

Trăng dần ẩn vào mây, trong phòng tối thui.

Giữa đêm tối, đột nhiên Lý Dục ngồi bật dậy, sau đó vén rèm, lấy một chùm chìa khóa từ trong áo bào treo trên bình phong, cứ vậy mình trần tới bên cái tủ lớn, mở ra lấy một cái hộp gấm. Bên trong toàn là trang sức tinh xảo, hấn sờ soạng lấy ra cái trâm, sau đó đóng tủ, khóa lại, cho chìa khóa vào chỗ cũ.

Lý Dục cầm trâm, về giường quỳ xuống, giơ cao trâm đâm thẳng vào ngực Lưu Châu, Lưu Châu thống khổ rên một tiếng, đều ngoẹo sang bên, bất động, hấn cứ vậy nằm xuống cạnh thi thể.

Lúc này hai người từ sau bình phong đi ra, một người thấp đèn, một người tới giường vén màn lên, lay mạnh Lý Dục:” Công gia, tỉnh mau!”

Lý Dục mãi mới tỉnh, mắt lơ lơ, đến khi nhìn rõ hai người kia liền thất kinh ngồi bật dậy:” Trọng Quang, Lãnh đại nhân, sao hai người lại ở đây?”

Hai người kia chính là Lãnh Nghê và Triệu Đình Mỹ, cả hai không nói gì.

Lý Dục nhìn theo ánh mắt họ, thấy cổ thi thể kia thì nhảy dựng lên:” Quan gia, quan gia phái người tới giết tần ngự của ta, trời ơi! Sao vẫn không tha cho ta.”

Lãnh Nghê hỏi:” Sao ngài biết là người của quan gia?”

Lý Dục chỉ cái trâm:” Trên đó có hoa văn long phượng trình tường, trừ hoàng thất ra thì làm gì có ai có.”

Thi thể đúng lúc này quay đầu nhìn hắc cười, Lý Dục hồn phi phách tán, la hét ỉnh ỏi, nhảy ra sau lưng Triệu Đình Mỹ, run bần bật.

“ Đúng là hoa văn long phụng trình tường.” Thi thể buông kim trâm nắm trong tay nói, giọng tuy là nữ nhưng già nua tuyệt đối không phải của Lưu Châu, kỳ thực đâu không phải người chết, khi Lý Dục đâm kim trâm xuống, bà đã nắm lấy mũi trâm, máu chảy ra là máu gà thối:

Lý Dục từ sau lưng Triệu Đình Mỹ nhìn ra, chỉ thấy bà ta tuy mặc trang phục của Lưu Châu, nhưng đã bốn năm chục tuổi:” Bà, bà là ai?”

“ Bần ni Phi Dật, là hộ vệ của Lãnh đại nhân.” Phi Dật rời giường thi lễ:

Lãnh Nghệ nhắc:” Công gia, mặc y phục vào đã, tuy sư thái là người xuất thế, nhưng thế này không tiện.”

Lý Dục nhớ ra mình không mặc gì cả, vội chạy ra sau lấy y phục mặc bừa bãi lên người, Phi Dật sư thái được Lãnh Nghệ cho phép cũng rời đi.

Từ sau bình phong, Lý Dục đã không nhìn được hỏi:” Lãnh đại nhân, chuyện này là sao?”

Lãnh Nghệ không đáp mà hỏi:” Trong phủ có chùy thủ tới từ hoàng gia không?”

“ Có, năm xưa thái tổ phong ta là quốc công, có tặng cho ta một thanh chùy thủ. Ta biết, đó là thái tổ cảnh cáo ta sau này chớ dụng binh đao, nên ta không dám dụng vào nó, chỉ cất đi.”

“ Cho ti chức xem xem một chút.”

Lý Dục không tiện chỗi từ, mở tủ ra chỉ một cái hộp gấm, nhưng không mở hộp mà chỉ tay:” Ở trong đó, ta không đựng vào đâu, đại nhân muốn xem thì cứ mở ra mà xem.”

Lãnh Nghệ soi đèn mở hộp ra, chỉ thấy vỏ dao nắm trên lụa, không thấy dao đâu.” Công gia, ngài xem đi.”

Lý Dục nhìn một cái sợ đổng người, cầm lấy vỏ chủy thủ, nói với Triệu Đình Mỹ:” Ta, ta không biết ... Ta luôn cất trong đó, chưa từng động vào, cũng không cho ai xem ... Sao bỗng dưng biến mất, ta ta Không liên quan tới ta, xin vương gia nhất định bẩm báo quan gia.”

Mất đồ ngự tứ là tội đại bất kính, tội này nói kiểu gì thì người được ban tặng cũng không tránh được trách nhiệm.

Triệu Đình Mỹ lấy từ trong ống tay áo ra một cái hộp nhỏ, mở hộp lấy thanh chùy thủ, tra vào vỏ của chùy thủ nữ tứ. Cạch, hết sức vừa vặn.

Lý Dục ngó người:” Thế là sao?”

Triệu Đình Mỹ bình thản nói:” Thanh chùy thủ này là hung khí lấy từ thi thể bảo nghi của huynh đấy.”

“ Sao có thể? Sao có thể chứ?”

“ Đúng đấy, đồ của hoàng thất, ta nhìn một cái là nhận ra ngay, lúc đó nghĩ bên trong có ẩn tình nên không nói, chỉ bàn bạc với Lãnh đại nhân.”

Đầu óc Lý Dục đã thực sự có vấn đề, chỉ thanh chùy thủ nói lớn:” Ta biết rồi, quan gia phái sát thủ tới, lấy chùy thủ thái tử ban cho, giết bảo nghi của ta, ép ta tự tận ...”

“ Không phải, ta đã kiểm tra khắp cả chính phòng rồi, không có dấu vết đột nhập, tuyệt ở dưới cửa sổ có dấu chân, nhưng là dấu chân hôm qua để lại. Công gia, ta kiểm tra kỹ lắm rồi, ta tin rằng trên đời này không ai có thể đột nhập vào

nhà ngài mà không để lại chút dấu vết nào đâu. Ta bảo hộ vệ khinh công cao cường của ta thử rồi, ông ta không làm được, ông ta nói đột nhập giết người rồi trốn đi không bị phát hiện thì dễ, chứ hoàn toàn không để lại dấu vết gì thì trên đời không ai làm được.” Lãnh Nghê thở dài.” Cả ba lần, treo dải lụa, đầu độc, dùng chủy thủ giết người, đều không có dấu vết đột nhập nào cả.”

Lý Dục cãi:” Có chứ, lần treo tấm lụa, có người phá cửa sổ sau thành cái lỗ đủ thì tay vào mà, bên ngoài có dấu chân nữa.”

“ Đúng, nhưng đó là dấu chân của ngài đó.” Lãnh Nghê mấy lần trước nghĩ mãi không ra, nhưng tổng hợp mấy chuyện, y đưa ra một kết luận phù hợp nhất:

Tất cả những chuyện này do Lý Dục làm ra.

Chương 390: Dừng họa mưu phúc.

Trong phòng im phăng phắc.

Triệu Đình Mỹ thở dài, trong tiếng thở dài đó chứa nỗi thương cảm khó nói thành lời, vì hảo hữu mình mà cảm thán.

“Ta, ta không leo cửa sổ vào ... Thế, thế là sao?” Lý Dục lắp ba lắp bắp, hắn không muốn tin:

“Hạc đỉnh hồng, lựa trắng, ta tin rằng những thứ thuộc hoàng gia này ngài đều có đúng không? Giờ kiểm tra xem chỗ ngài cất giấu chúng thế nào?” Lãnh Nghê kiến nghị:

Lý Dục mở cái rương lớn, bên trong toàn là lụa, mà cuộn trên cùng là lụa trắng, bị người ta cắt nham nhỡ một đầu, kéo còn vút trong rương. Hắn lại chạy đi mở cái tủ đứng, tuy trong phòng rất tối, đèn lồng không chiếu sáng được tới đó, hắn vẫn lấy ra được một cái hộp gỗ, bên trong đựng lọ lớn hộp nhỏ, có cả hạc đỉnh hồng.

Hắn vẫn còn nhớ, mình có một lọ đầy, khi đó thành sắp phá, hắn chuẩn bị để mình và các phi tần tự sát, nhưng sứ thần tới, nói chỉ cần đầu hàng thì sẽ được miễn tội chết, toàn bộ hoàng thất vẫn hưởng vinh hoa phú quý.

Vì thế số hạc đỉnh hồng này còn nguyên, làm sao giờ trong lọ đã chỉ còn một nửa.

Lãnh Nghê nói ra:” Công gia ngài mắc chứng mộng du hoang tưởng bị hại.”

Mộng du thì là loại cổ kim đều có, người xưa cũng biết, nhưng “hoang tưởng bị hại” thì quá hiện đại, nên y nói xong chẳng ai hiểu gì.

Lãnh Nghệ thực ra cũng không muốn dùng cái từ này, nhưng y cũng không tìm được từ nào hợp hơn, y không học y, chẳng biết thời xưa có danh từ chuyên dụng nào cho bệnh này không? đành giải thích theo cách phù hợp nhất để họ hiểu:” Hồi nhỏ ta có nghe một lão lang trung chữa bệnh dạo nói, người mắc chứng hoang tưởng này luôn cho rằng có người sẽ giết mình, hay cướp tiền của mình, cả ngày nom nớp đề phòng. Nếu người đó mà mắc thêm bệnh mộng du nữa thì rất nguy hiểm, vì người đó luôn đặt bản thân ở góc độ người muốn hại mình để tưởng tượng đủ điều, nên khi mộng du, rất có khả năng làm điều mình luôn nghĩ trong lòng.”

“Ở trường hợp công gia, luôn nghĩ quan gia sẽ hại mình, ép mình tự tận, nên khi mộng du sẽ thực hiện những điều đó. Treo lụa trắng, hạ độc vào bánh, dùng chùy thủ ngự tứ giết người, đều do ngài làm trong lúc mộng du.”

Lý Dục không tin:” Sao đại nhân biết được chứ? Không thể nào, ta không mộng du.”

“Đó cũng chỉ là một khả năng mà ta suy đoán thôi, cho nên mới cùng Tề vương gia tới xác thực.” Lãnh Nghệ hướng về phía Triệu Đình Mỹ chấp tay:” Lời của Tề vương hẳn là ngài sẽ tin hơn chứ.”

“Hôm qua Lãnh đại nhân trở về có nói với ta về khả năng này, nếu Trọng Khang huynh đã tới mức giết người trong mơ thì bệnh nặng lắm rồi, có khi tới nay sẽ tiếp tục mộng du giết người. Vì chứng thực ta ngầm nói với hộ vệ trong phủ để cho bọn ta vào, sau khi huynh cùng tần ngự kia mệt mỏi ngủ say, bọn ta thay nạng bằng hộ vệ của Lãnh đại nhân, nấp trong phòng quan sát. Quả đúng là huynh mộng du giết người, may

mà Phi Dật sư thái võ nghệ cao cường giữ lấy mũi trâm, nếu không ...” Triệu Đình Mỹ thương hại, bệnh này của Lý Dục là do sức ép quá lớn từ ca ca hắn mà ra:

Lý Dục không còn lý do gì để nghi ngờ nữa, nhũn người ngồi xuống ghế, lảo đảo như người mất hồn:” Giết người đền mạng, ta, ta, sẽ bị xử tử phải không?”

Lãnh Nghệ đột nhiên nói:” Công gia không phải luôn muốn rời kinh, dù là tới biên ải à? Bây giờ là cơ hội tốt đấy.”

“ Cơ hội gì?” Lý Dục kích động hỏi:

Triệu Đình Mỹ và Lý Dục là tri giao, cho nên Lãnh Nghệ cũng không cố kỵ hắn:” Nếu dựa theo luật, mộng du giết người không bị trị tội, nhưng nếu trị tội giết người bình thường thì chỉ cần không phán tử hình đổi thành lưu đầy là được, như thế có thể đưa công gia ra biên ải.”

“ Đúng, đúng!” Lý Dục tức thì mừng rỡ, rồi lại xui xuống:” Nhưng quan gia nhất định muốn trị tội chết ta thì sao?”

“ Công gia giết tiểu thiếp của mình, theo luật Đại Tông, trọng phu giết tiểu thiếp giảm một bậc thành lưu đầy.” Lãnh Nghệ quãng thời gian làm thông phán Ba Châu nghiên cứu hình pháp Đại Tông, nên nắm rất rõ:” Chỉ phán tử hình mới báo lên quan gia, còn hình phạt khác là chức trách của ti chức và Tề vương. Ngài là tội phạm, phải xử phạt, đó gọi là vương tử phạm pháp, xử ngang thứ dân, quan gia không thể giữ ngài lại kinh thành. Vương gia thấy sao?”

Triệu Đình Mỹ mừng rỡ tán đồng:” Đây đúng là chủ ý hay, nhưng mà đi đầy sẽ phải ra biên ải đấy, Trọng Khang huynh thực sự muốn dùng cách này mà rời kinh à?”

Lý Dục gật đầu lia lịa:” Ta sợ quan gia tới mức mộng du giết người rồi, còn ở lại nơi này thì không cần quan gia giết ta, ta cũng chẳng sống được. Ta phải đi, phải đi mới sống được.”

Triệu Đình Mỹ thấy không còn cách nào khác, hấn sẽ lo lót quan hệ, để Lý Dục dù bị đi đầy cũng không sống quá khó khăn, nói:” Nếu vậy mai huynh tới nha môn tự thú đi.”

“ Đa tạ! Đa tạ!” Lý Dục quỳ xuống khấu đầu, hấn không ngờ rằng mình nhờ họa được phúc, có cơ hội lấy lại tự do.

Ngày hôm sau.

Triệu Đình Mỹ mang một tập lời khai tiến cung, mong cận kiến Triệu Quang Nghĩa, nói có chuyện gấp bẩm báo.

“ Có chuyện gì?” Triệu Quang Nghĩa vẫn chưa khôi phục hấn sau lần cảm lạnh đó, ngồi sau bàn duyệt tấu chương, người khoác áo choàng lông, trông cứ như con gấu lớn, đích thực uy thế khiếp người:

Triệu Đình Mỹ khom người dâng tờ khai lên:” Hoàng huynh! Lũng Tây công giết chết thiếp thất Hoàng thị, sáng nay tới nha môn đầu thú.”

Triệu Quang Nghĩa vốn không quá để tâm, lúc này mới ngạc nhiên há hốc mồm, thậm chí có chút tức cười mỉa mai:” Tên đó mà giết được người à?”

“ Dạ, theo hấn khai, đêm hôm kia, hấn và ái thiếp vì chuyện lật vật mà xảy ra tranh cãi, trong lúc nổi giận giết chết nàng. Giấu diếm suốt một ngày, thấy không thoát được tội nên sáng nay tới tự thú, đây là lời khai.”

Vương Kế Ân vội nhận lấy chuyển giao cho Triệu Quang Nghĩa.

Triệu Quang Nghĩa xem lướt qua một lượt:” Hấn điên rồi à, vì thiếp thất đưa trà quá nóng mà cãi vã rồi giết người sao?”

“ Đúng là thế ạ, đệ đã kiểm tra hiện trường, một dao giữa ngực, mất mạng tức thì. Giờ Lũng Tây công đã bị giam vào đại lao.” Triệu Đình Mỹ thở dài:

“ Vụ án này đệ định xử thế nào?”

“ Theo luật thì hấn phải bị lưu đầy.”

“ Xử tử đi, phán hấn tội chết, mùa thu chém đầu.” Triệu Quang Nghĩa ném giấy sang bên nói một câu nói như quyết định vụ này, ông ta đoán chừng tới lúc đó mình chơi đùa Tiểu Chu hậu chán rồi, giết lúc đó tiện nhất:

Chương 391: Tà ma lộng hành.

“Hoàng huynh, Đại Tổng ta mới lập quốc chưa lâu, dân chúng còn chưa biết kính úy với luật pháp. Hiện là lúc phải chấp pháp nghiêm ngặt, bất kể là ai, phạm vào luật là phải theo luật mà xử. Huống hồ vừa trải qua chiến loạn liên miên, giết chóc đã quá nhiều, huynh sau khi đăng cơ thi hành nhân chính, hình luật khoan dung, bây giờ xử nặng ngoài pháp luật lại là tội chết ... Đệ e là khiến người khác nhìn vào xem nhẹ vương pháp, ấy là đại hại.” Triệu Đình Mỹ nói rất đàng hoàng:

Triệu Quang Nghĩa nghĩ lại rồi gật gù, không nên dùng hình luật giết Lý Dục, dù sao thân phận tên đó miễn cảm, tội chưa đáng chết mà gán hán tội chết, đại thần trong triều sẽ không đồng ý. Hoàng vị ngôi chưa vững, không thể để những kẻ bất mãn có cớ chỉ trích. Xử phạt lưu đầy trước, để hán tới biên ải phục dịch, sau này muốn giết cũng thể mà thôi, Triệu Quang Nghĩa tán đồng:” Đệ nói có lý lắm, đệ là phủ doãn Khai Phong, án này do đệ quản, theo luật mà xử.”

“Tuân chỉ.” Triệu Đình Mỹ thâm thở phào:

“Đầy đi Lĩnh Nam, hán vốn là người Giang Nam, tới đó cũng dễ quen, vậy là trăm khai ân rồi.” Triệu Quang Nghĩa khó chịu nói:

Lĩnh Nam và Giang Nam, hai nơi đều có chữ Nam, nhưng một cái thì là nơi giàu có trù phú, khí hậu ôn hòa, còn một nơi là vùng man hoang rừng thiêng nước độc, xưa nay luôn là nơi khiến người ta nghe danh đã sợ hãi, rõ ràng là quan gia muốn dày vò hán.

Nhưng hoàng đế hạ chỉ phù hợp với hình luật, Triệu Đình Mỹ chỉ có thể tuân lệnh.

Triệu Quang Nghĩa cảm thấy chưa đủ, không rõ lý do gì, ông ta cực độ ác cảm với Lý Dục, nói:” Lý Dục thân là Lũng Tây công, đáng lẽ phải làm gương tuân thủ hình luật, vậy mà vì một chuyện nhỏ mà giết chết tiểu thiếp, đã thế còn có ý đồ giấu diếm, thực sự làm người người căm phẫn. Đệ đem vụ án này đưa vào công văn truyền khắp nơi, để bách tính và văn võ đều biết, dù là bậc công hầu mà phạm pháp, cũng sẽ bị nghiêm trừng.”

“ Hoàng huynh thánh minh.” Chỉ cần rời kinh thành, xa khỏi tầm mắt ca ca mình, Triệu Đình Mỹ tin Lý Dục sẽ bị lãng quên rồi an toàn thôi:

An bài xong chuyện này, Triệu Quang Nghĩa thấy thỏa mãn một chút, đột nhiên nhớ ra:” Phải rồi, Lý Dục lưu đây, Trịnh quốc phu nhân thì sao?”

Triệu Đình Mỹ chấp tay:” Dựa theo thông lệ, quan viên triều đình bị phán lưu đây sung quân, gia quyến cũng sẽ đi theo.”

“ Lý Dục giết người, không phải tội liên đới toàn gia, Trịnh quốc phu nhân có phong hiệu, sao có thể cùng hấn tới Lĩnh Nam được, huống hồ nàng đang bị bệnh, cứ để thiếp thất khác đi cùng Lý Dục là đủ, để nàng ở lại kinh thành trị bệnh, kiếm nơi ổn thỏa an bài là được.”

“ Trịnh quốc phu nhân cùng phu nhân Trác thị của Lãnh thông phán rất hợp duyên, sau khi nàng bị bệnh nặng, thường xuyên thần trí thất thường, được Lý Dục đưa tới Lãnh gia nhờ chiếu cố ạ, cũng may nhờ thế, nếu không hôm trước Lý Dục giết người đã hại đến nàng. Thần đệ thấy để nàng ở lại Lãnh phủ cũng không sao.”

Triệu Quang Nghĩa đã biết việc này, Lãnh Nghệ là người của ông ta, sau này muốn gọi Tiểu Chu hậu tới lúc nào chỉ cần một câu, chẳng phải nghĩ có nợ có kia, lời này hợp ý ông ta.” Được, cứ vậy mà làm, phải rồi, lưu đây sẽ xét nhà tịch thu gia sản phải không?”

“ Vâng!”

“ Được, thu lại Lũng Tây công phủ, tài sản riêng của Lý Dục không cần tịch thu nữa, một phần để hân tới nơi lưu đây dùng, còn lại thưởng cho Lãnh Nghệ, coi như chi phí chiếu cố Trịnh quốc phu nhân.”

Triệu Đình Mỹ nịnh:” Hoàng huynh an bài thật vô cùng thỏa đáng, hợp tình hợp lý.”

Hai người tán gẫu vài câu, Triệu Đình Mỹ cáo từ.

Triệu Đình Mỹ vừa đi, Vương Kế Ân lại vào bẩm báo, Trương thiên sư đã tới.

Triệu Quang Nghĩa mừng lắm, vội cho triệu kiến.

Vị Trương thiên sư này là con cháu của Trương Lăng người sáng lập đạo giáo Thiên Sư thời Đông Hán, đạo pháp vang danh nam bắc. Triệu Quang Nghĩa cũng thường mời ông ta vào cung luận đạo, lần trước sự kiện hồ gươm không truy ra được chút manh mối nào, không khỏi làm người ta nghĩ tới thứ tà ma, thế nên mới mời Trương thiên sư tới thi pháp trừ tà.

Trương thiên sư tuổi ngoài năm mươi nhưng râu tóc bạc trắng, đạo bào phiêu hốt, tay cầm phát trần, vóc người cao lớn, ánh mắt dập dờn, mang uy nghiêm làm người ta sợ hãi.” Bàn đạo tham kiến quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa phẩy ống tay áo:” Ban ngồi.”

Được ngồi trước mặt hoàng đế nói truyện không có mấy, vị Trương thiên sư này là một trong số đó, cho thấy địa vị ông ta

ra sao. Cung nữ mang ghế tới, tạ ơn ngồi xuống rất tự nhiên.

Vương Kế Ân đuổi hết thái giám cung nữ ra, trong đại điện liền chỉ còn ba người.

Triệu Quang Nghĩa đề bụng truyện này mấy ngày rồi, nói:” Hôm nay mời thiên sư tới là vì trong nội đình xảy ra chuyện lạ. Mấy ngày trước trẫm tới khu rừng nhỏ phía đông bắc ngự hoa viên tản bộ, không ngờ nghe thấy tiếng hổ gầm! Mà nơi đó cách tòa Hồ Sơn trong cung rất xa, không thể truyền tới được. Trẫm nghe rất rõ ràng, không chỉ một lần, vậy mà tra hỏi nhiều lần, hổ trong Hồ Sơn không thoát ra, trên tuyết cũng không có chân hổ, thật kỳ quái.”

Trương thiên sư vuốt chòm râu trắng:” Liệu có người dùng khẩu kỹ giả tiếng hổ chăng?”

“ Chuyện này trẫm cũng tra rồi, trong nội đình không ai biết, hơn nữa tiếng hổ gầm không chỉ rất thật, mà còn do nhiều con hổ phát ra, một người không làm được. Ngoài ra khi trẫm đi tản bộ thì xung quanh trừ ba thị vệ thiếp thân và Vương Kế Ân ra không có ai ở gần, nên không thể do người làm.”

“ Ý quan gia là ... Nội đình khả năng có tà ma tác quái sao?”

“ Đúng là thế, cho nên mới mời thiên sư tới rừng cây đó xem thế nào.” Triệu Quang Nghĩa gật đầu, ra hiệu Trương thiên sư tới gần, ông ta không yếu bóng vía tới mức vì một tiếng hổ gầm mà mất ăn mất ngủ, thực ra có chuyện đáng ngại hơn nhiều.” Ngoài ra còn chuyện lạ nữa, làm trẫm bất an, sau chuyện đó trẫm sung hạnh phi tần, không được như ý ...”

Trương thiên sư hiểu ý:” Quan gia yên tâm, nếu là tà ma tác quái, chỉ cần trừ đi, chuyện này cũng theo đó mà được giải quyết thôi.”

Chương 392: Bế tắc và bất lực. (1)

Chuyện liên quan tới lợi ích sát sườn, Triệu Quang Nghĩa đích thân khởi giá tới ngự hoa viên.

Mấy ngày qua trời chuyển âm, tuyết đã tan không ít, trừ những chỗ khát bóng mặt trời còn thấp thoáng nhìn thấy mảng trắng ra, nơi khác khôi phục nguyên mạo. Tuyết tan, gió lại càng thêm lạnh.

Trương thiên sư tuy có tuổi, bước chân vẫn thoăn thoắt, tay cầm kính chiếu yêu bát quái, tay cầm chuông đồng đi vòng quanh rừng, lại từ rừng đi tới Hồ Sơn. Rung chuông quanh Hồ Sơn quay về, nhìn cánh rừng trước ngọn giả sơn lớn phát ra tiếng rú rít rộn người, ông ta trầm giọng nói:” Quả nhiên là yêu khí tràn ngập.”

Triệu Quang Nghĩa sầm mặt:” Hoàng cung của trẫm, sao lại có yêu khí được?”

“ Quan gia, chúng là hồ yêu, đó oán khí tích tụ trên người mãnh hồ ở Hồ Sơn tạo thành.”

“ Ý thiên sư nói, đám hồ ở Hồ Sơn đã thành tinh rồi sao?”

Trương thiên sư mặt rất nghiêm trọng:” Không phải chúng thành tinh, mà là có quỷ tà ở khu rừng này không đi, mười mấy con hồ tới gặp hồn phách đó mà rống lên.”

Triệu Quang Nghĩa tái mặt không còn nghĩa ngờ gì nữa, chuyện là Mạnh Sưởng được ca ca hấn Triệu Khuông Dận triệu vào cung, sau đó hạ độc vào rượu, Mạnh Sưởng trên đường về có lẽ độc phát tác, thần trí mơ hồ đi lạc, cuối cùng là

chết trong khu rừng đó. Chuyện này không mấy người biết, vì sau đó Mạnh Sưởng được đưa về phủ, nói chết trong phủ.

Hôm đó Triệu Quang Nghĩa gọi Tiểu Chu hậu tới đây cũng là vì tìm kích thích ở chỗ Mạnh Sưởng chết, không ngờ trong rừng còn quở hồn của Mạnh Sưởng. Đàn hồ kia do Mạnh Sưởng nuôi, quở hồn thức tỉnh, bọn chúng tới gặp chủ nhân, gầm rống dọa mình.

Nghĩ tới đó Triệu Quang Nghĩa cũng tự lý giải vì sao thời gian qua mình hành phong được, nhất định là do quở hồn của Mạnh Sưởng biết mình thèm khát phu nhân hắn, nên giở trò, làm long căn của ông ta không dựng lên được.

Trương thiên sư tuy miệng lắm nhảm không ngừng, tay lắc chuông tay múa gương chiếu yêu, khóe mắt chưa từng rời mắt ông ta, thấy sắc mặt Triệu Quang Nghĩa biến đổi liên hồi ngay mình đã nói đúng, lòng có tính toán:” Quan gia không cần lo, bản đạo thi pháp thu thập thứ quở hồn này.”

Nói rồi lập tức cho bày tế đàn ở trong rừng, Trương thiên sư tắm rửa thay y phục, thắp hương đốt giấy, tay cầm kiếm đàn mộc, chân đạp thất tinh, miệng niệm chú, đông chém một kiếm, tây đâm một kiếm. Chẳng bao lâu trên thanh kiếm bỗng dựng xuất hiện máu tươi, Triệu Quang Nghĩa và Vương Kế Ân há hốc mồm kinh hãi.

Trận pháp sự này kéo dài tận một canh giờ, Trương thiên sư tóc tai xơ xụi, toàn thân mồ hôi đầm đìa, tựa như vừa trải qua một trận quyết chiến ngặt nghèo, kiếm mộc đào trong tay cũng đã thấm đẫm máu tươi, lão đảo đi tới trước mặt Triệu Quang Nghĩa:” Quở hồn vô cùng hùng mạnh, may có uy của bệ hạ trấn nhiếp, làm nó không thể dùng hết uy lực, bản đạo mới may mắn tống tiễn nó xuống mười tám tầng địa ngục, quan gia có thể kê cao gối ngủ kỹ rồi.”

Nói xong phun ra một ngụm máu như sương mù, ngã gục.

Triệu Quang Nghĩa vội sai người gọi thái y, Trương thiên sư nói không sao, chẳng qua kiệt sức, nghỉ vài ngày sẽ khỏe. Ông ta sai người lấy kiệu đưa Trương thiên sư về, đồng thời thưởng lớn, lòng cũng thầm toát mồ hôi, dù gì Mạnh Sưởng cũng làm hoàng đế hơn ba mươi năm, quý hồn hiển nhiên cũng hùng mạnh hơn người thường, may mà hôm nay trầm cảm thận đi theo, nếu không Trương thiên sư cũng bại rồi.

Nghĩ như thế trong lòng không khỏi kiêu ngạo.

Quý hồn đã được diệt trừ rồi, Triệu Quang Nghĩa nóng thử hiệu quả, liền chẳng kể ngày đêm, về tới tẩm cung chỉ mấy cung nữ chỉ mấy cung nữ hầu hạ bên ngoài, bước thẳng vào phòng ngủ.” Mấy đứa các người vào đây.”

Mấy cung nữ mừng rỡ, ríu rít đi theo.

Hoàng đế thích mỹ sắc, toàn bộ nữ tử trong cung đều biết, ông ta đôi khi nổi hứng sung hạnh cung nữ, tuy đa phần cung nữ đó chỉ được chút ban thưởng, song có một ít may mắn thăng lên làm mỹ nhân, tiếp dư, uyển nghi. Đám cung nữ chẳng dám mơ mình có số mệnh đó, chỉ mong được quan gia lâm hạnh, làm thị ngự cấp kém nhất thoát phận cung nữ cũng là vinh quang rồi.

Vương Kế Ân cũng vì thế mà ngầm mời cao thủ phòng the, huấn luyện đám cung nữ, nguyên do là hoàng hậu, phi tử đều là hậu đại danh môn, từ nhỏ học lễ nghi phép tắc, giữ vững phụ đạo. Khi cùng Triệu Quang Nghĩa hành phòng không khác gì khúc gỗ, sợ bị coi là dâm loạn, không dám lộ ra chút sung sướng nào, đừng nói tới chủ động hầu hạ hoàng đế. Cho nên Vương Kế Ân bồi dưỡng đám cung nữ mua vui cho hoàng đế, tất nhiên thông qua những cung nữ đắc sủng đó, gây dựng thế lực của mình.

Mấy cung nữ này phục vụ ở tẩm cung có khả năng được hoàng đế lâm hạnh nhất, tuy ai cũng là hoàng hoa khuê nữ,

nhưng kỹ thuật thành thạo lắm rồi.

Bình thường không có gì để nói, Vương Kế Ân mười phần tự tin vào đám cung nữ thân tín này, nhưng thời gian qua chuyện phòng sự của quan gia không ổn, nên hấn hơi bất an.

Lần này lo lắng đúng rồi, một lúc sau mấy cung nữ kêu thảm bay khỏi long sàng, ngã xuống đất rên rĩ.

Vương Kế Ân ở ngoài chờ đợi, nghe tiếng cung nữ hét thảm, không chỉ có một người, hấn giật nảy mình, từ gian ngoài đi vào, chỉ thấy quan gia đứng trên giường dùng dùng nổi giận, mắt liếc nhanh qua long căn héo rũ, vội nói:” Quan gia đừng vội, Trương thiên sư mới làm phép, quỷ hồn vừa đi, giống như người ốm mới khỏe, nên từ từ ...”

“ Từ từ cái gì nữa.” Triệu Quang Nghĩa nổi trận lôi đình đám cung nữ hì hụi này giờ không làm long căn của ông ta dựng lên.” Phế vật, toàn một lũ phế vật.”

Đám cung nữ toàn thân trần truồng bò dậy, quỳ xuống thỉnh tội, Vương Kế Ân sợ đề cơn giận của quan gia tiếp tục thế này, e xử phạt đám cung nữ mà mình tốn công bồi dưỡng, tổn thất không nhỏ, đầu óc tính toán cực nhanh.” Quan gia, hay là lấy bức tranh Trịnh quốc phu nhân mà Lãnh đại nhân vẽ để trợ hứng.”

“ Được, lấy trẫm xem thử.” Triệu Quang Nghĩa hết cách đành nói:

Chương 393: Bế tắc và bất lực. (2)

Thứ này Triệu Quang Nghĩa luôn mang trên người để có thể xem bất kỳ lúc nào, Vương Kế Ân vội lấy di động của Lãnh Nghệ ra, đưa cho Triệu Quang Nghĩa. Ở màn hình khóa chính là dung mạo tuyệt sắc của Tiểu chu hậu, chính là bức tranh ông ta thích nhất, nàng tay bám vào thân cây, lưng uốn cong, đầu hơi quay lại nhìn ông ta đầy vẻ dâm mị.

Bức tranh Hoa Nhị phu nhân tuy đẹp, nhưng lúc đó nàng mặc đạo bào kín đáo, ông ta vẫn thích bức tranh thể hiện hùng uy này của mình hơn, lại nghĩ tới hôm đó trong rừng, nàng bị mình dày vò sợ hãi trần truồng chạy loạn lên, hưng phấn khác thường.

Lên rồi, lên rồi, con tầm nhỏ như tỉnh mộng nhấc đầu lên, Triệu Quang Nghĩa mừng rỡ gọi mấy cung nữ:” Mau mau, lên đây.”

Mấy cung nữ kia thậm chí nghĩ tới bị lôi ra xử tử rồi, ai ngờ xoay chuyển bất ngờ như vậy, tranh nhau bò lên long sàng. Triệu Quang nghĩa nửa nằm nửa ngồi, tay cầm di động nhìn Tiểu Chu hậu, tưởng tượng đám cung nữ kia chính là nàng, hùng phong hùng hực. Đám cung nữ kia chưa chính thức giao hoan đã rên rỉ loạn lên như đám mèo cái động đực, càng nghe càng kích thích.

“ Ngươi ...” Triệu Quang Nghĩa chỉ một cung nữ, định bảo nàng tiến lên cùng mình hoan ái, đột nhiên di động trong tay tối thui, không thấy gì nữa, lật đi lật lại, sờ soạng hết cơ quan

trên khung gỗ cũng không tác dụng gì, ông ta nổi giận:” Thế này là sao?”

Vương Kế Ân chạy tới xem, hiểu ra:” Lãnh đại nhân từng nói, thứ công cụ vẽ này, ba ngày phải nhuộm một lần, nếu không tranh sẽ phai sắc, không dám được nữa. Mấy ngày qua quan gia bận rộn, ngài ấy có vào không gặp được quan gia để lấy công cụ vẽ nhuộm lại cho nên ...”

Không còn tranh nữa, lại chẳng kịp gọi Lãnh Nghệ vào cung, lửa cháy ngang mành rồi, Triệu Quang Nghĩa đành nhắm mắt tưởng tượng, rốt cuộc hì hục được một lúc, chưa tận hứng thì hết vốn ... Ông ta nằm đè lên cung nữ kia thở hồn hển, chẳng lẽ không có tranh lửa thếp của Tiểu Chu hậu thì sau này hành phòng cũng không xong à? ... Sao lại thành ra thế này?

Vì thế hôm sau mới sáng sớm đã có thái giám tới Lãnh phủ, triệu y vào cung gấp.

Lãnh Nghệ hết sức bất an không rõ phát sinh chuyện gì, không biết có phải ông ta nghĩ ra trò biến thái nào lại muốn mình vẽ tranh không? Hi vọng là không phải, vì y cực kỳ căm ghét chuyện này, muốn thoát khỏi nó mà không biết phải làm sao? Y chỉ là một cảnh sát thôi, trừ phá án hơn người, cùng thân thủ rèn luyện chính quy ngặt nghèo không tẻ, ngoài ra thì chẳng có gì hơn được người thời đại này. Vì thế thời gian qua tâm trạng Lãnh Nghệ rất kém, cảm thấy cuộc sống bế tắc và bất lực, cứ kéo dài thế này, y sợ một ngày mình không chịu nổi.

Đồng thời thầm hi vọng là có tin tức liên quan tới kim quỹ chi minh, để mình có thể thoát thân.

Đến khi gặp Triệu Quang Nghĩa thì chỉ thấy ông ta mặt mành mởi mẹt, bông mắt thâm đen, hai mắt vô thần, nhưng đầy tơ máu, môi cũng xuất hiện vết rộp, hoàn toàn khác hình ảnh

mạnh mẽ thường ngày. Thế này không có chuyện gì hay ho rồi.

Vương Kế Ân đưa di động cho cho Lãnh Nghê:” Lãnh đại nhân, tranh của ngài mất màu rồi, mau nhuộm lại đi, quan gia đang cần.”

Lãnh Nghê có chút hoài nghi, dù Triệu Quang Nghĩa có muốn xem tranh tới mấy thì cũng không tới mức sáng sớm triệu mình vào cung chứ, tất nhiên bề ngoài không dám lộ ra chút nào, nói:” Thần cần một canh giờ, một mình nhuộm màu.”

“Được, trẫm đã an bài cho người một viện tử độc lập, không ai quấy nhiễu người.” Triệu Quang Nghĩa tinh thần rất kém:” Trịnh quốc phu nhân sao rồi?”

“Dạ, hôm qua Tề vương tới truyền khẩu dụ của quan gia, biết Lũng Tây công đã nhập ngục, Trịnh quốc phu nhân vô cùng thương tâm, khóc suốt một ngày.” Lãnh Nghê lòng e sợ, sợ Triệu Quang Nghĩa triệu nàng vào cung:

Triệu Quang Nghĩa nghe Tiểu chủ hậu vì trượng phu nhập ngục mà thương tâm, chẳng có chút thương hại nào, còn hung phần, nghĩ lúc nàng khóc lóc mà cưỡng bức, hẳn càng có tư vị. Đêm qua chỉ vén vện nhìn ảnh của nàng mà đã có thể hoàn thành phòng sự, nếu trực tiếp lâm hạnh nàng, hẳn có thể khôi phục lại như xưa. Nghĩ thế Triệu Quang Nghĩa bảo Vương Kế Ân:”Đưa Trịnh quốc phu nhân vào cung, trẫm an ủi một phen.”

Nàng đã thành như thế rồi mà còn chưa thoát sao, rốt cuộc người này còn chút nhân tính nào không? Lãnh Nghê phải dùng hết khả năng kiềm chế mới không khiến khuôn mặt mình có gì thay đổi, dù vậy giọng không tránh khỏi lớn lên đôi chút:”Bẩm quan gia, Trịnh quốc phu nhân hiện giờ cực độ bi thương, đã có dấu hiệu phát bệnh, thần chỉ lo nàng diện thánh

sẽ đột nhiên phát tác. Hoa thần y nói, bệnh này một khi phát ra thì phải từ từ đợi khôi phục, hơn nữa mỗi lần phát tác là bệnh lại nặng hơn, cuối cùng không thể trị được. Quan trọng hơn, lỡ chẳng may nàng điên cuồng không đúng lúc làm bị thương quan gia thì không hay...”

Triệu Quang Nghĩa đầu bịt tâm tình hình Tiểu Chu hậu, nếu là lúc khác ông ta có thể đợi nàng khỏe lại, bây giờ đang sốt ruột, chỉ cần nàng còn một hơi thở là được rồi.” Một nữ tử yếu nhược làm gì được trẫm, nhớ năm xưa trẫm tắm máu chiến đấu trong thiên quân vạn mã mà không sút mẻ một sợi tóc nữa kia. Kế Ân, đưa Trịnh quốc phu nhân cho trẫm, Lãnh ái khanh, nhuộm dụng cụ vẽ của khanh đi, khanh sắp phải dùng tới rồi đó.”

Lãnh Nghệ cúi đầu vâng một tiếng, che dấu lửa giận rục lên trong mắt đã không cách nào kiềm chế.

Vương Kế Ân trước tiên dẫn Lãnh Nghệ tới một viện tử độc lập, không rộng, bên trong không rộng nhưng phân chia tiền sảnh hậu sảnh, ở tiền sảnh có mấy cung nữ xinh đẹp hầu hạ, hậu sảnh không có ai.

“Lãnh đại nhân, nơi này đã có đầy đủ thuốc nhuộm tốt nhất rồi, nếu còn cần thêm cứ nói, còn nữa, sau này bình thường tiến cung, đại nhân có thể tới nơi này nghỉ ngơi. Sau khi nhuộm xong thì tới khu rừng lần trước đợi.”

“Đa tạ.” Lãnh Nghệ chấp tay nói xong kéo Vương Kế Ân sang một bên, hạ thấp giọng sợ hãi hỏi:”Ca ca, đệ có chút bất an, không hiểu sao quan gia lại gấp gáp như thế, hiện giờ Trịnh quốc phu nhân được quan gia hạ chỉ giao cho đệ chăm sóc Nếu nàng có bề gì, đệ sao thoát trách nhiệm, mà nếu quan gia làm sao, tội đệ càng lớn, mà nàng lại đang không bình thường Chuyện này để không yên, sợ không làm tốt được.”

Lý do rất hợp lý, Vương Kế Ân không nghi ngờ gì, nói thật nhỏ:” Hiền đệ, nói thật với đệ, quan gia hôm nay muốn triệu kiến Trịnh quốc phu nhân là vì thời gian qua gặp phải chuyện phiền toái, chỉ nàng mới giải quyết được.”

Lãnh Nghê càng không hiểu:” Rốt cuộc là chuyện gì?”

“ Chuyện gì thì đừng hỏi, tóm lại hôm nay nhất định phải làm thật tốt, tốt hơn cả thường ngày.” Vương Kế Ân vỗ vai Lãnh Nghê:” Phải chọn đúng lúc Trịnh quốc phu nhân bị quan gia dày vò thảm nhất, lúc nàng hoảng sợ nhất, đau đớn nhất, tuyệt vọng nhất, khắc họa vào tranh! Quan gia thích nhất xem cái đó, rõ chưa?”

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 394: Long Châu.

Vương Kế Ân an bài một thứ xong xuôi thì quay về đại điện, đợi chừng một canh giờ, đủ cho Lãnh Nghê nhuộm màu xong cho công cụ vẽ của y mới đi đánh thức Triệu Quang Nghĩa vừa mới chợp mắt lấy sức, hớn hờ báo tin mừng:” Quan gia, Trịnh quốc phu nhân đã tới rồi, đang đợi ở bên ngoài ạ.”

Triệu Quang Nghĩa nghe vậy tỉnh ngủ ngay, nhưng lần này ông ta cẩn thận hơn trước nhiều, phái đám thị vệ Long Huýnh dẫn người đi ra xét xung quanh một lượt, đảm bảo không có bất kỳ một ai ở đó. Đồng thời sai Vương Kế Ân bố trí thái giám cung nữ bao vây quanh khu rừng nhỏ kia, đề phòng vạn nhất.

Bố trí xong xuôi tất cả, Triệu Quang Nghĩa nóng lòng đi tới chôn cũ, đến bên một hòn giả sơn lớn, hỏi nhỏ:” Lãnh ái khanh, khanh ở trong đó chứ?”

Bên trong giả sơn truyền ra giọng Lãnh Nghê:” Thần ở đây ạ.”

Triệu Quang Nghĩa nhìn trước mắt một bên là mê cung giả sơn đá núi nhấp nhô, bên là rừng cây rậm rạp, giữa ban ngày gió phát ra tiếng rít sờn gai ốc, so với hôm đó chỉ thiếu chút tuyết trắng làm nền:” Lần này phải vẽ cho tốt nhé.”

“Thần hiểu.” Giọng Lãnh Nghê khô khốc:

Triệu Quang Nghĩa đang hưng phấn không nhận ra, lại tiếp tục dặn:” Đợi lát nữa xảy ra chuyện gì cũng đừng quá ngạc nhiên đấy, không cần quan tâm, chỉ cần làm việc của khanh thôi, hiểu chưa?”

“Thần hiệu.”

Lúc này từ xa xa truyền tới giọng Vương Kế Ân:” Quan gia! Trịnh quốc phu nhân tới rồi.”

Triệu Quang Nghĩa tức thì quay ngay lại, vài ngày không gặp, Tiểu Chu hậu gầy đi rất nhiều, vón gương mặt trúng ngỗng, giờ càng càng nhọn. Hốc mắt hõm vào, đôi mắt càng giống hồ ly tinh, lại còn sung đỏ, hiển nhiên là thời gian qua nàng sống trong nước mắt.

Bộ dạng đáng thương đó không làm Triệu Quang Nghĩa động lòng, chỉ khiến ông ta thêm phần khích bước thẳng tới.

Tiểu Chu hậu vừa thấy ông ta thì nước mắt lưng tròng, vừa lùi lại vừa cầu xin:” Quan gia xin ngài, đừng ... Đừng như thế nữa ... Phu quân tiện thiếp đã vào ngục rồi, tiện thiếp không thể Làm việc có lỗi với chàng.”

Triệu Quang Nghĩa cảm giác long căn phía dưới đã có phản ứng, vui mừng hết mức, ngửa mặt cười dài:” Yên tâm đi, trẫm đã cho người nói với phu quân ngươi, trẫm đón ngươi vào hoàng cung để an ủi rồi, ha ha ha ha ...”

Tiểu Chu hậu tuyệt vọng, nàng muốn tự sát kết thúc đau khổ này, nhưng lại sợ mình chết rồi khiến Triệu Quang Nghĩa trút hết giận giữ lên trượng phu, đây thực sự là muốn sống không được, muốn chết không xong:” Ngài, ngài sao có thể làm thế chứ, ngài xát muối vào vết thương người ta ...”

“ Trẫm muốn thế đấy, đợi ngày hắn bị đẩy đi biên ải, trẫm sẽ triệu kiến hắn vào cung, lâm hạnh ngươi ngay trước mắt hắn! Không, cưỡng bức chứ! Để cho hắn thấy thê tử của hắn giãy dụa rên rỉ dưới người trẫm ra sao.” Triệu Quang Nghĩa nhìn nàng càng đau khổ thì càng sung sướng muốn dùng những lời ác độc nhất khoét sâu vào nỗi đau của nàng:

“ Người, người không được toại nguyện đâu.” Tiểu Chu hậu vừa khóc vừa lùi, cuối cùng quay đầu bỏ chạy:

Triệu Quang Nghĩa đuổi theo, đừng thấy ông ta to béo mà tưởng ông ta chậm chạp, bước chân huỳnh huých của ông ta như dẫm nát trái tim Tiểu Chu hậu.

Chẳng chạy được bao lâu, ông ta bắt được nàng đẩy ngã xuống đất, lần này ông ta không có thời gian chơi mèo vờn chuột nữa, ông ta phải mau chóng khôi phục hùng phong của mình. Cưỡi lên người nàng, nóng ruột cởi y phục, lộ ra tấm thân to béo đen xì lông lá như gấu. Thấy Tiểu Chu hậu giãy dụa quá dữ dội, vung tay tát nàng một cái.

Tiểu Chu hậu méu miệng, khóc toáng lên.

Chỉ là tiếng khóc này của nàng rất quái dị không giống khóc thật, mà giống tiếng cười, gương mặt nàng cũng không còn thống khổ nữa, nụ cười mếu xẹo ma quái cực kỳ.

Triệu Quang Nghĩa chột dạ, đoán chừng bệnh điên của nàng phát tác rồi, không quá để ý, thậm chí có một khoái cảm biến thái ... nhưng ông ta chưa biết mình vừa có hành động sai lầm cỡ nào.

Vì Tiểu Chu hậu nắm lấy hai quả long châu của ông ta.

Nếu ông ta biết nhi tử của mình thiếu chút nữa bị nàng bóp vỡ trứng, nằm trên giường một tháng mới miễn cưỡng xuống đất được, ông ta sẽ khóc không ra nước mắt.

Còn may Tiểu Chu hậu không bóp, nàng chơi nó như chơi hạc đào, nhưng dù nàng chẳng dùng mấy sức đã vượt quá khả năng chịu đựng của thứ yếu ớt đó. Triệu Quang Nghĩa thoáng cái đã mất hết sức lực, ba hồn bảy vía bay sạch van vi:” Phu nhân, nhẹ nhẹ chút ... Đừng, á ...”

Tiểu Chu hậu không khóc nữa, nàng chuyển sang cười khanh khách, Triệu Quang Nghĩa đau không chịu nổi, bản

năng tóm tay nàng kéo ra, nhưng lập tức ông ta phát hiện sai lầm của mình. Vì Tiểu Chu hậu tướng bị cướp đồ chơi, nàng giữ càng chặt, tức thì ông ta thường thức cơn đau chưa từng có trên đời.

Cơn đau này không cách nào diễn tả, như cả nội tạng bị nàng kéo ra, Triệu Quang Nghĩa đau tới không thể kêu nổi, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thều thào:” Phu nhân, tha cho trăm, tha cho trăm”

Tiểu Chu hậu càng vui, bóp bên này một cái lại bóp bên kia một cái, mỗi lần bóp một cái ông ta giật một cái, làm nàng cười nắc nẻ, chơi càng vui.

Triệu Quang Nghĩa đau chết đi sống lại, hồi cũng đã muộn, biết nàng bị điên mà mình còn sơ ý. Ông ta bị nàng bóp liên hồi đau tới toát mồ hôi lạnh, toàn thân co giật

Chẳng lẽ mình sẽ chết trong tay nữ nhân điên này?

Đám Long Huýnh, Vương Kế Ân ở quá xa, dù gào khản cổ, họ không nghe thấy, chỉ còn Lãnh Nghệ, nhưng vừa rồi ông ta lại bảo y, có chuyện gì cũng đừng ra, tại mình cả, giờ hi vọng vào y thôi, ông ta không còn sức mà kêu nữa mắt toàn lòng trắng, co giật liên hồi.

Đột nhiên.

“ Lũng Tây công, sao ngài lại ở đây?”

Tiểu Chu hậu giật này mình buông tay ra đứng lên, ngơ ngác nhìn quanh, thấy Lãnh Nghệ thì đầu nghiêng trái nghiêng phải nhìn y, có vẻ muốn đoán y là ai.

Lãnh Nghệ không để ý tới nàng, lấy long bào khoác lên người Triệu Quang Nghĩa lúc này đã như cá rời khỏi mặt nước, cơ thể thi thoảng giật lên mất kiểm soát, mồm há hốc thở không ra hơi, chỉ cần y tới muộn một chút, e xảy ra hậu quả thảm khốc rồi.

Ông ta thực sự quá to béo, lại không thể cõng được, Lãnh
Nghệ đành bế ông ta lên, bước chân xiêu vẹo rời đi.

(*) Thôn =))

Chương 395: Là sinh hay tử.

Lãnh Nghê dìu Triệu Quang Nghĩa đi chưa được mấy bước trong rừng truyền ra tiếng hổ gầm, tiếp đó là tiếng hét biến dạng rừng rợn:” Trả mạng cho ta! – Trả mạng cho ta! ...”

Triệu Quang Nghĩa mở to mắt, gương mặt vốn tái mét vì đau đớn, lúc này càng vì sợ hãi mà méo mó, quay đầu nhìn phía khu rừng vì gần ao nước mà lẫm đẫm sương mù, tựa hồ có oán linh đang tràn ra:” Chạy, chạy mau!”

Lãnh Nghê cũng sợ chết khiếp, vừa bế Triệu Quang Nghĩa vừa hét lớn:” Người đâu! ... Hộ giá! Mau tới hộ giá!”

Từ phía khu rừng vẫn truyền ra tiếng động lẫm lộn tựa hồ là hổ gầm, tựa hồ là người la hét, vì càng không rõ ràng lại càng khiến người ta khủng hoảng. Triệu Quang Nghĩa bấu chặt áo Lãnh Nghê, sợ hãi tới tột độ:” Chạy, chạy!”

Lãnh Nghê chạy liên một hơi qua rừng, từ xa xa đám Long Huýnh đã nghe thấy tiếng kêu của y, tay cầm bảo kiếm dẫn đám cung nữ thái giám hồi hải chạy tới, y la hét:” Hổ, hổ ... Trong rừng có ma.”

Đám thái giám cung nữ sợ tới dừng bước, giữa ban ngày ban mặt, bọn họ không sợ ma, nhưng hổ thì sợ, trong nội cung có hổ, nói không chừng thoát ra rồi.

Lãnh Nghê giao Triệu Quang Nghĩa cho Long Huýnh, Triệu Quang Nghĩa chỉ chỉ về phía rừng, gian nan nói:” Cứu, càng nàng.”

“ Các người hộ giá đưa bệ hạ về mau, ta đi tìm Trịnh quốc phu nhân.” Trước khi bất kỳ ai kịp phản ứng, Lãnh Nghê nói

nhANH rồi xoay người chạy:

Một ngụ đái tên Lôi Trung nói lớn ném đơn đao tới:” Mang theo phòng thân.”

Lãnh Nghệ hoảng hốt né tránh, đao rơi xuống đất rồi mới nhậT lên, nói một câu cảm ơn, cầm đao chạy vào rừng.

Không ai đi theo Lãnh Nghệ hết, tất cả xúm xít quanh Triệu Quang Nghĩa đưa ông ta về tẩm cung rồi. Chỉ còn mỗi Tiểu Chu hậu ngọc ngêch vừa nhảy tung tung vừa hát bài đồng dao nào đó, Lãnh Nghệ vẫn rất cẩn thận quan sát xung quanh, lách mình nhanh như chớp lao vào rừng, lấy di động, bắM một lúc rồi cắT vào lòng.

Chuyện không có gì phức tạp hết, Lãnh Nghệ giở lại trò cũ định cứu Tiểu Chu hậu một phen, nào ngờ xảy ra chuyện ngoài dự liệu, người cần phải cứu biến thành Triệu Quang Nghĩa.

Lãnh Nghệ chạy ra khỏi rừng, may lần này Tiểu Chu hậu gặp y không khóc, được y nắm tay kéo đi, nàng như tham gia trò chơi nào đó, cười khanh khách mà chạy. Ra tới ngoài không thấy dù chỉ một người tiếp ứng mình Lãnh Nghệ nhếch môi cười lạnh.

Xung quanh tắM cung của Triệu Quang Nghĩa sớm được thị vệ vây kín mít, đến đắM thái giám cung nữ cũng tay lắM lắM gây gộc, làm ra vẻ trung thành bảo vệ chủ, tới khi thấy Lãnh Nghệ chạy tới thì tránh sang nhường đường, có người hỏi:” Lãnh huynh đệ, có thấy hổ không? Có sao không?”

Người này là Lôi Trung, vóc dáng tầm thước, đặc điểM khác người là hắN có đôi tay rất dài, có thể chạm tới gối, sử dụng đao vô cùng lợi hại.

Lãnh Nghệ trả đao cho Lôi Trung:” Không thấy, sao rồi, quan gia không sao chứ?”

Lôi Trung tra đao vào vỏ.” Hoa thần y đang ở bên trong ... Quan gia đang khỏe mạnh, sao đột nhiên lại đổ bệnh?”

Lãnh Nghệ sao có thể nói ông ta bị bóp vỡ trứng được, trả lời hàm hồ.” Ta không biết, ta chỉ nghe thấy quan gia kêu cứu nên chạy tới.”

“ Vương công công bảo huynh đệ an bài Trịnh quốc phu nhân tới hoa sảnh nghỉ ngơi, lát nữa quan gia có chuyện muốn nói.” Lôi Trung đợi Lãnh Nghệ giao Tiểu Chu hậu cho cung nữ mới kéo y vào góc phòng.” Thực sự là có ma và hồ à?”

“ Ta chỉ nghe thấy thôi, khi đó sợ tới không đứng vững được, rất kinh khủng”

Đang nói chuyện thì Long Huýnh và một ngự đài khác tên Phong Nghĩa đi tới, Long Huýnh mặt thán phục chấp tay:” Lãnh đại nhân thật dũng cảm, thân là quan văn, sức trời gà không chặt, không chỉ cứu quan gia còn quay lại cứu Trịnh quốc phu nhân, dùng khí này khó bằng.”

“ Chức trách của ta thôi.” Lãnh Nghệ đáp rất đúng mực:

Phong Nghĩa cũng nói:” Lãnh đại nhân lần này lập công to rồi, nhất định được trọng thưởng.”

Long Huýnh tỏ ra vô cùng nhiệt tình với Lãnh Nghệ, tán dương càng hết lời làm hai người còn lại cũng phải ngạc nhiên. Bốn ngự đài bọn họ hàn huyên một hồi, vẫn là Long Huýnh nói:” Được rồi, đợi lúc khác chúng ta uống rượu sau, giờ nguy hiểm chưa qua, không biết hồ có thoát ra thật hay không, ta phải an bài người đi tra.”

Nói rồi Long Huýnh vội vàng rời đi, Lôi Trung và Phong Nghĩa tản ra cảnh giới. Lãnh Nghệ chỉ mang danh ngự đài không có phân công cụ thể, y không cần làm gì cả, trong lòng y có chút thấp thỏm, khi đó y vin vào căn dặn của Triệu Quang

Nghĩa không tới cứu người sớm, khiến ông ta bị Tiểu Chu hậu cho một bài học, không rõ ông ta có nhận ra không.

Hơn nữa mình chứng kiến chuyện xấu của ông ta, không phải không có khả năng bị giết người bịt miệng, nhưng Lãnh Nghệ không thể bỏ trốn, chỉ có thể đánh liều quay lại.

Sống hay chết đã không còn là chuyện y có thể tự chủ nữa.

Lát sau Vương Kế Ân đi ra nói nhỏ:” Quan gia mời đại nhân vào.”

Là “mời” chứ không phải “gọi” hay “truyền”, Lãnh Nghệ ở trong cung một thời gian rồi, hiểu một số ám hiệu nơi này, có nghĩa là Triệu Quang Nghĩa không hề giận y.

Bên trong tấm cung trống không, chẳng có thái giám cũng không có cung nữ, chỉ có Hoa Minh Tôn đang chăm cứu cho Triệu Quang nghĩa nằm trên long sàng.

Lãnh Nghệ đi tới khom lưng nói nhỏ:” Quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa mở mắt ra, yếu ớt khép mắt lại:” Hoa thần y, đi ... Trị bệnh cho Trịnh quốc phu nhân đi.”

Hoa Minh Tôn đứng lên thi lễ, mang rương khám bệnh rồi đi.

Triệu Quang Nghĩa nhắm mắt dưỡng thần chốc lát, mới dùng giọng gần như không nghe thấy hỏi:” Về thế nào?”

Lãnh Nghệ lòng trầm xuống, không ngờ tới mức này rồi mà ông ta còn nghĩ tới chuyện đó, lấy di động ra nói nhỏ:” Thần thấy đáng về khóc lóc cầu xin của Trịnh quốc phu nhân trước đó rất động lòng, nên về lại.”

Vương Kế Ân thấp thỏm lo âu, vì vừa rồi Hoa thần y đã nói rồi, trong vòng một tháng tuyệt đối không được gần nữ sắc.

Triệu Quang Nghĩa không đủ sức cầm di động, nhìn trong “tranh” chỉ thấy Tiểu Chu hậu nước mắt chảy dài, vẻ mặt đau thương vô vọng cùng cực, nói:” Khanh ... Chiều cố tốt cho nàng ... Đừng, làm khó nàng ...”

Lãnh Nghệ sững sốt, khom người che giấu:” Thần tuân chỉ.”

“Được rồi, lui ra đi.” Triệu Quang Nghĩa nhắm mắt lại:

Chương 396: Ngoài trường đình.

Lãnh Nghệ không rõ thái độ của Triệu Quang Nghĩa, là vì xảy ra chuyện quỷ hồn làm ông ta biết sợ, hay là ông ta muốn Tiểu Chu hậu khỏe lại, sau này còn dày vò nàng?

Không rõ, y chẳng thể nào đoán được ý nghĩ của đế vương, dù sao thì nửa tháng sau đó trời yên biển lặng, không xảy ra bất kỳ chuyện gì nữa, Lãnh Nghệ tuy vẫn vào cung theo dõi chế tác tranh nhưng không bị Triệu Quang Nghĩa đặc biệt cho gọi tới lần nào.

Trong nửa tháng này vụ án Lý Dục cũng xử xong, phủ Khai Phong đưa ra phán quyết lưu đầy 3000 dặm tới Lĩnh Nam, báo lên Đại lý tự được duyệt.

Lĩnh Nam là vùng ma thiêng nước độc, là nơi lưu đầy khổ ải nhất, người bị đầy tới nơi đó đồng nghĩa với đi nạp mạng. Cho nên biết tin này, đám phi tần cũ của hấn khóc chết đi sống lại.

Ngày hôm đó là ngày Lý Dục lưu đầy rời kinh.

Vì Lý Dục là quốc chủ quy hàng, hấn ở kinh thành khác gì độc trùng rắn rết, người ta sợ chuốc họa vào thân, cho nên làm gì có ai qua lại, nói gì tới đi tiễn chân.

Trừ phu thê Lãnh Nghệ dẫn theo Tiểu Chu hậu, phu thê Triệu Đình Mỹ, còn có Khánh Nô ái thiếp của Tào Bân vốn là thị nữ cũ của Lý Dục, nhớ ơn chủ, được Tào Bân đồng ý, dẫn nha hoàn tới bến tàu Thập lý trường đình tiễn biệt.

Hôm đó từ sáng sớm trời đã âm u, tới trưa thì mưa đổ.

Cách bến tàu không xa có một cái đình, dùng để khách trú chân tiễn biệt, nhưng đã sập một nửa rồi chẳng ai sửa sang, phần còn lại chỉ đủ hai ba người tránh mưa. Triệu Đình Nghĩa cho người dựng cái lán bên ngoài, bày tiệc tiễn chân.

Vì phải làm nhiều thủ tục tương quan, đội ngũ bận rộn tới tận trưa mới xuất phát.

Triệu Đình Mỹ thấy Lý Dục đeo còng, tuy sai dịch áp giải được hấn căn dặn trước, đứng sau che ô, nhưng mặt đất sinh lầy, quần ướt sũng dính bùn đất, trầm giọng nói:” Tháo còng ra.”

Lý Dục vội nói:” Không cần đâu, cái còng này được đúc liền, tới nơi mới được đập ra, đập bây giờ tới bên kia không dễ ăn nói.”

“ Trọng Khang đừng lo, bọn chúng chẳng lẽ chúng dám không nể mặt bản vương.” Triệu Đình Mỹ nhìn cảnh này xót xa:

“ Thực sự không cần mà, hảo ý của Văn Hóa, ngu huynh nhận rồi.” Lý Dục có vẻ vì sắp được rời kinh, tuy chân tay xiềng xích, lòng lại thoáng đạt tự do hơn trước, quay sang Lãnh Nghệ cười:” Lãnh đại nhân, đa tạ đã tới tiễn.”

Lãnh Nghệ đưa tay mời:” Công gia mời vào ngồi làm chén rượu.”

Chưa đợi Lý Dục đi vào một quý phụ quý xuống, khóc không thành tiếng:” Chủ nhân.”

Đó chính là thị nữ thiếp thân Khánh Nô của Lý Dục.

Lý Dục đỡ hờ Khánh Nô, cảm động nói:” Hiếm được người có lòng như người, đa tạ.”

Lại có người gọi:” Lão gia.”

Giọng thê lương ai oán, Lý Dục khựng người đưa mắt nhìn ái thê đứng bên Trác Xảo Nương, gầy gò tiều tụy, nhìn ái thê suốt nửa tháng nhưng nhớ, muốn đi tới, trượt chân loạng choạng suýt ngã.

Tiểu Chu hậu mặt đã đầy nước mắt, chạy nhanh tới ôm cánh tay hắn, chỉ gọi được một tiếng “lão gia” đã nghẹn giọng không nói được nữa rồi. Đám phi tần phải theo Lý Dục tới Lĩnh Nam xúm lại khóc, tức thì tiếng khóc vang cả một khúc sông.

Lý Dục lại không khóc, tự hắn chọn con đường này, thà sống ở nơi gian khổ khai hoang, còn hơn ở kinh thành suốt ngày nơm nớp lo sợ. Cho nên với hắn đây là sự giải thoát, nói với Khánh Nô:” Người đừng thương tâm, ta được tới Lĩnh Nam là giải thoát rồi, người tới thăm ta, coi như không uống một phen chủ phó, vui lên nào, sắp chia tay rồi, đừng khóc lóc ... Mọi người đừng khóc, vương gia còn ở đây.”

Những người khác thu lại nước mắt, theo Lý Dục vào lán, binh sĩ áp giải cũng được chuẩn bị rượu thịt xuống thuyền trước ăn uống rồi.

Trong lán Triệu Đình Mỹ nâng chén mời, tất cả đều uống, chỉ là chẳng ai tâm trạng ăn gì, uống vài chén, mặt đã đỏ.

Triệu Đình Mỹ cầm chén rượu tới trước mặt Lý Dục:” Trọng Quang, ngu đê vô năng, không giúp gì được huynh, thật hổ thẹn. Chuyến này đi Lĩnh Nam, người theo cùng đều là tâm phúc của ta, huynh không ủy khuất đâu. Quan viên ở Lĩnh Nam được ta gửi thư nhờ chiếu cố rồi, huynh cứ yên lòng.”

Lý Dục loảng xoảng nâng chén:” Đa tạ.”

Hai người uống liền ba chén.

Rồi sau đó tới phu thê Lãnh Nghê, Khánh Nô, đợi tới Tiểu Chu hậu, nàng lại một phen nghẹn ngào, tuy hận hắn, nhưng

hiếu hấn, thông cảm cho hấn, cho nên nàng vẫn thương là chính, chỉ trách ông trời muốn dày vò người ta mà thôi.

Lý Dục nâng chén một vòng:” Mọi người đừng vì ta mà bi thương, Lĩnh Nam tuy khổ, nhưng lòng ta lại thấy ngọt. Cho nên hãy vì ta chúc phúc, đừng vì ta rơi lệ. Được rồi, chúng ta hãy ca hát từ biệt.” Nói rồi người lắc lư hát lớn.

Triệu Đình Mỹ là người thứ hai hưởng ứng hát theo, rồi lần lượt từng người hát lên, khiến không khí không còn bi thương nữa.

Ngoài trời vẫn mưa, nước rơi lộp độp lên mái như gõ nhịp.

Chợt Triệu Đình Mỹ nhận ra:” Lãnh huynh đệ, vì sao không hát?”

Lãnh Nghệ đâu biết cách ca hát thời Tống, thậm chí còn chẳng hiểu họ hát cái gì mà vờ vịt phụ họa nữa kia:” Ta ngũ âm không nhận hết, sợ hát lên mọi người giật mình, thôi không hát là hơn.”

Lý Dục hôm nay uống rất nhiều, cứ mỗi người mời một chén là hấn uống ba chén, lúc này say rồi, có lẽ vì sắp thoát khỏi nơi nguy cơ rình rập, khôi phục vài phần tính cách phóng khoáng trước kia:” Hôm nay tiễn chân ta, cứ có lòng hát là được, chứ luận tiếng ca, không ai bằng ái thiê ta, chẳng lẽ để một mình nàng ấy hát à? Nào nào, hát một khúc, để ta tới Lĩnh Nam có thứ tưởng niệm chứ.”

Hấn đã nói thế, Lãnh Nghệ sao có thể từ chối:” Công gia nói vậy, thế thì ta hát một khúc sơn dã vậy, hát không hay, mọi người chớ cười.”

Triệu Đình Mỹ vỗ tay phụ họa:” Ta chưa từng được nghe Lãnh huynh đệ hát, tiểu khúc sơn dã, thường mới mẻ động lòng người, tươi mát đơn thuần, quét sạch ô trọc trong lòng chúng ta.”

Ai nấy phụ họa, Lành Nghệ lâu lắm rồi không hát, vì ca khúc hiện đại quá khác biệt, không biết hát ra ở thời đại này sẽ thế nào.

Ngoài trường đình, ven đường cũ

Cỏ thơm xanh biếc tận chân trời.

Gió đêm lay cành liễu, tiếng sáo tàn,

Ráng chiều đã lặn xuống núi xa

Ngày sau vô tận, đất trời mênh mông,

Người tri giao còn được là bao.

Một bình rượu đục kết thúc buồn vui

Trong mơ lạnh lẽo vắng bóng người

Đây là bài Tống biệt trừ danh của cao tăng Hoằng Nhất đại sư đa tài đa nghệ thời Dân Quốc, ca từ miêu tả cảnh người ra đi khi bóng hoàng hôn dần dần lặn xuống sau rặng núi, nơi chân trời góc biển kia, người kia liệu có nhớ tới mình. Một bình rượu đơn sơ của kẻ trần thế đêm nay sẽ biệt ly bao ước mộng mà không biết ngày gặp lại.

Chương 397: Lại là tà ma.

Bài hát vô cùng hợp cảnh, lại thêm Lãnh Nghệ hát bài này cũng đôi phần nhớ lại thế giới cũ, giọng ca tuy không hay nhưng thực sự đã đưa được cảm xúc của người hát vào trong đó, vì thế y hát xong hồi lâu tất cả vẫn ngồi tĩnh mịch.

Lãnh Nghệ cười ngại ngùng:” Bêu xấu rồi.”

Lý Dục bấy giờ cũng như hồn vía mới quay lại, đứng lên cầm chén rượu lão đảo tới trước mặt Lãnh Nghệ:” Lãnh đại nhân! Không, Lãnh hiền đệ, chúng ta lấy từ khúc tương giao, nếu thế cho ta gọi một tiếng hiền đệ.”

Lãnh Nghệ cũng thoải mái chấp tay:” Lý huynh!”

Lý Dục lại nói, lần này đã có chút ghen ngào:” Khúc ca này đâu phải chốn thôn dã có được, ca từ ý cảnh cao nhà, càng không giống sơn ca tục nữ. Chỉ có thi từ tài tình như đệ mới làm ra bài hát tình thâm nghĩa trọng bao hàm thiên cơ như thế. Đa tạ hiền đệ tặng ta một khúc ca biệt ly như vậy, nó sẽ bầu bạn với ta trong năm tháng tương lai ...”

Lãnh Nghệ quả thực cũng có ý này, với người si mê thi từ như Lý Dục, không có gì giá trị hơn một bài thơ hay để hân có thứ tưởng niệm, cùng hân nâng chén uống cạn.

Lúc này quan lại phụ trách áp tải đi tới, thì thầm với Triệu Đình Mỹ vài câu, Triệu Đình Mỹ quắc mắt quát:” Sợ cái gì?”

Lý Dục quay sang hỏi:” Sao thế?”

Tần ngự Lưu Châu nghe thấy bi thương đáp:” Vị đại nhân áp giải này nói, trời sắp tối rồi, theo quy củ, phải lên đường

trước khi trời tối mới coi là khởi trình, nếu không là kháng lệnh. Ngài ấy giục chúng ta lên đường.”

Mọi người mới nhận ra, bất tri bất giác đã hoảng hốt, giờ chia tay đã đến.

Lý Dục nhìn ra ngoài lán, mưa vẫn liên miên che kín trời, quả nhiên sắp tối, hắn đặt chén rượu xuống.” Thiên hạ không có tiệc nào không tàn, chúng ta từ biệt ở đây thôi.”

“ Lão gia.” Tiêu Chu hậu gọi như đứt từng khúc ruột:

Lý Dục nắm tay nàng, kéo tới trước mặt Lãnh Nghê, nói:” Hiền đệ, nàng họ Chu, khuê danh Gia Mẫn, tự Nữ Anh, từ nay ta giao phó nàng cho đệ, chúng ta quen nhau chưa lâu, nhưng ta coi đệ như tri kỷ. Giờ ta sắp tha hương, chỉ sợ đời này không gặp lại nữa, ta giao nàng cho đệ, chỉ có đệ mới làm ta yên tâm ...”

Khuê danh nữ tử thời xưa không để lộ ra ngoài, Lãnh Nghê hiểu ý của hắn, hít sâu một hơi chấp tay:” Huynh yên tâm, đệ sẽ chiều cố Nữ Anh muội muội thật tốt.”

Một câu muội muội này coi như một lời hứa rồi, thể hiện Lãnh Nghê sẽ coi nàng như người trong nhà, Lý Dục thấy được an ủi nhiều, trong lòng hắn chỉ còn nỗi lo này thôi giờ đã được giải quyết rồi.” Đa tạ, đa tạ ... Chi tiếc chúng ta gặp nhau quá muộn, không có phúc cùng đệ giao lưu thì từ, thật tiếc nuối! Nếu như còn có mai này, cùng hiền đệ và Văn Hóa uống rượu ngâm thơ, sẽ là chuyện hạnh phúc nhất đời người.”

“ Nhất định sẽ có, đệ kiễng chân ngóng ngày cùng huynh trưởng tái ngộ, ba chúng ta sẽ say một trận.” Triệu Đình Mỹ xúc động nói:

Lãnh Nghê gật đầu nói thêm:” Lý huynh phải bảo trọng ngày sau còn gặp lại, nếu không là thất hứa đó.”

“ Ha ha ha, ngu huynh không chết nhất định sẽ tới ... Cáo biệt ở đây đi.” Lý Dục lần lượt nắm tay hai người, nhìn mưa ngoài trời lớn hơn rơi rào rào như giục giã, sải bước ra ngoài không quay lại, lớn tiếng ngâm trong mưa:

Ngoài mưa tí tách

Xuân ý điêu tàn

Năm canh lạnh ngắt thâu chẵn đơn

Giấc mộng bỗng quên mình tác khách

Một phút truy hoan

Đừng có tựa lan can

Man mác giang san

Khó khăn hội ngộ dễ lìa tan

Nước chảy hoa trôi xuân bất nẻo

Thượng giới nhân gian

“ Lão gia.” Tiểu Chu hậu kêu lớn, loạng choạng đuổi theo, trượt chân ngã xuống bùn:

Lãnh Nghệ rung mình, vì y biết đây là tuyệt bút của Lý Dục, khi Triệu Quang Nghĩa đưa rượu độc cho Triệu Đình Mỹ tặng cho Lý Dục, hẩn viết bài thơ này sau đó uống cạn chén rượu mà chết.

Chẳng lẽ Lý Dục đi chuyện này thực sự sẽ âm dương cách biệt?

Tiểu Chu hậu bò trên mặt đất mất bước, chống tay ngẩng đầu nhìn trong mưa Lý Dục đã lên thuyền, đứng ở đầu thuyền mắt hướng ra, thân như pho tượng, đi xa dần, biến mất trong mưa ...

Nội đình hoàng cung.

Triệu Quang Nghĩa đang rất tức giận.

Long căn của ông ta liên tục bị tàn phá, đầu tiên là đang lúc phân khích bị tiếng hô gầm dọa teo lại, sau đó giữa trời giá rét ngâm nước lạnh, rồi lại bị Tiểu Chu hậu suýt bóp nát. Lần này nằm giường gần nửa tháng, được Hoa Minh Tôn dày công chữa trị, rốt cuộc đã khỏe.

Nhưng khỏe thì khỏe, long căn đình công luôn rồi, dù có xem ảnh khóa thân của Tiểu Chu hậu, có cung nữ dùng thủ pháp điều luyện giúp đỡ cũng không dựng lên được nữa.

Đối với người ham sắc dục như ông ta, khác nào lấy mạng.

“Thần y, bệnh này của trẫm rốt cuộc là sao, sao không trị được.”

Hoa Minh Tôn biết nguyên nhân Triệu Quang Nghĩa liệt dương, cười suốt mấy ngày, chữa được ông ta cũng chẳng chữa, vuốt râu làm ra vẻ nghiêm trọng:” Không phải thần cuồng vọng chứ, bệnh gì thần cũng chữa được, loại tình trạng do ngoại thương dẫn tới như quan gia, thần cũng trị cho cả trăm người rồi. Nhưng bệnh của quan gia rất lạ, thuốc thang vô hiệu, thậm chí Quỷ Môn Thập Tam Châm của thần cũng không được việc gì. Tình huống này chỉ có một khả năng thôi.”

Triệu Quang Nghĩa hỏi gấp:” Là gì?”

“Tà ma giở trò.”

Nếu là người khác không trị được bệnh đổ cho ma quái quỷ thần thì Triệu Quang Nghĩa cho lôi ra ngoài chặt đầu không chùng, nhưng ông ta không nghi ngờ lời Hoa Minh Tôn, người này chết còn chẳng sợ, cần gì phải bao biện cho bản thân:” Trương thiên sư đã thu phục được rồi mà.”

Vương Kế Ân nói nhỏ:” Quan gia, phải chăng chưa thu phục được, hôm đó Trương thiên sư chiến đấu rất vất vả,

chẳng phải cũng nói nếu không có uy của bộ hạ trấn áp thì thua rồi. Hay là nó đã thoát được mà ông ấy không nhận ra?”

Triệu Quang Nghĩa tỉnh ngộ:” Thần y, quả thật là tà ma chứ?”

“ Không sai được, còn là loại lợi hại nhất nữa, quan gia cũng biết Quỷ Môn châm pháp của thần chuyên trị tà ma, vậy mà vô hiệu, vậy thì chỉ có thể là đạo hạnh của con quỷ này cao hơn thần. Chuyên diệt tà ma chỉ có Trương thiên sư mà thôi.”

Thế là Trương thiên sư lại được gọi vào cung thi pháp.

Chương 398: Chờ một cơ hội. (1)

Trương thiên sư đã được thông báo trước lý do được hoàng đế gọi vào cung, cho nên lần này mang theo nhiều pháp bảo hơn cả lần trước, sau khi cùng Triệu Quang Nghĩa và đông đảo hộ vệ tới khu rừng tà ma hoành hành, ông ta hỏi rõ hướng âm thanh khi đó phát ra, cầm kính chiếu yêu soi đường, cầm kiếm đề phòng, càng đi mặt càng nghiêm trọng.

Tới gần khu rừng, cuối cùng ông ta đi một bước dừng một bước, làm đám Triệu Quang Nghĩa cũng phải dừng theo, nhìn ông ta như lâm đại địch càng thấp thỏm. Tồn một canh giờ mới qua mê cung giả sơn, tới một nơi cỏ cây rậm rạp, thấp thoáng viện lạc, chuông kêu vắng vắng.

Đó là Nam Kha Tự, miếu hoàng gia, nơi Hoa Nhị phu nhân để tóc tu hành.

Đột nhiên kính chiếu yên vang lên tiếng rạn nứt, Trương thiên sư liên tục đọc thần chú không ngăn được chiếc kính vỡ tan, ông ta lão đảo lùi lại, một tay ôm ngực, mặt tái đi.

Triệu Quang Nghĩa tới gần hỏi gấp:” Thiên sư sao thế?”

Trương Thiên Sư giơ chiếc kính chiếu yêu tạo hình cổ kính, vừa sợ vừa xót xa nói:” Quan gia xem, đến kính chiếu yêu cũng không chiếu nổi tà khí của nó, loại tà ma này đạo hạnh cực sâu, không thể xem thường.”

“Vậy phải làm sao?”

“Tiến vào mới biết được.”

Triệu Quang Nghĩa hơi do dự, Hoa Nhị phu nhân ở trong đó đóng cửa không tiếp khách, dù ông ta là hoàng đế, nàng cũng lấy lý do tỵ hiềm thúc tẩu mà từ chối. Nàng là quý phi của đại ca ông ta, là hoàng tẩu của ông ta, nên ông ta chẳng có cách nào. Có điều lần này sự việc quá kỳ quái, Trương thiên sư đã nói thế thì phải tra tới cùng, không thể bỏ mặc, chuyện liên quan tới an toàn của cả hoàng cung mà.

Vì thế đoàn người tới Nam Kha Tự.

Tự miếu đóng cửa, Vương Kế Ân đi tới đập cửa hồi lâu mới có tiểu ni cô thò đầu ra, nhìn thấy Triệu Quang Nghĩa vội mở rộng cửa, khom người thi lễ:” Khấu kiến quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa hỏi:” Hoa Nhị sư thái đâu?”

“ Dạ, sư tỷ đang tụng kinh ở Phật đường.”

“ Người vào bẩm một tiếng, nói ... Trương thiên sư ngưỡng mộ thiên học của sư thái, muốn được thỉnh giáo.”

Tiểu ni cô nhìn Trương thiên sư, lễ phép nói:” Sư tỷ nói muốn chuyên tâm tu hành, xin thiên sư đi thỉnh giáo cao minh khác, xin thứ lỗi.”

Nói rồi đóng cửa lại.

Trương thiên sư lần đầu gặp phải chuyện này, lòng giận lắm:” Vô lễ, trước mặt quan gia mà dám đóng cửa sao?”

Triệu Quang Nghĩa gặp chuyện này nhiều lần, đã quen rồi, xua tay:” Nàng là hoàng tẩu của trẫm, lại đóng cửa chuyên tâm tu hành cầu phúc cho ca ca trẫm, chuyện này nói khắp thiên hạ thì người ta chỉ tán thưởng nàng thôi. Thôi vậy, thôi vậy, chúng ta tìm cách khác.”

Trương thiên sư giận thật, nhưng cũng mừng lắm, ông ta có cơ chối bỏ trách nhiệm rồi.

Đột nhiên Vương Kế Ân mất đảo trái phải, nói nhỏ:” Quan gia, nô tài có một kế này.”

Rồi thì thâm vào tai Triệu Quang Nghĩa vài câu, ông ta lập tức hớn hờ:” Hay lắm, mau mau đi làm.”

.....

Phủ Lãnh Nghệ.

Từ sau ngày Lý Dục đi Lĩnh Nam, Tiểu Chu hậu cả ngày chỉ khóc, không thiết tha cơm nước. Trác Xảo Nương vừa khóc vừa từ từ khuyên giải, tình hình rốt cuộc cũng chuyển biến tốt.

Gia tài Lý Dục mang từ Nam Đường tới một phần giao cho hấn ta mang đi Lĩnh Nam, một phần được Triệu Quang Nghĩa thưởng cho Lãnh Nghệ. Lãnh Nghệ không đụng vào dù chỉ một ngón tay, toàn bộ giao cho Tiểu Chu hậu, đồng thời vẫn do đại nội tổng quản Nam Đường quản lý. Tiểu Chu hậu cũng nói rõ, dù ở chỗ nào, đây vẫn là tài sản của Lãnh gia.

Vũ Ti đã hết một tháng nghỉ kết hôn, quay lại hoàng cung. Trải qua một tháng tân hôn, quả nhiên sức đề kháng với chuyện nam nữ tăng lên nhiều, nhìn ảnh khỏa thân của Tiểu Chu hậu, tuy xấu hổ đã không còn run như trước.

Nàng chủ yếu phụ trách khâu phần khó nhất là khuôn mặt, phần còn lại che đi để tú nương khác hoàn thành.

Ngày hôm đó bức thêu Tiểu Chu hậu mặc trang phục đầu tiên được thêu ra, Lãnh Nghệ không hài lòng, mắng cả bốn tú nương một trận, làm bốn nàng cúi đầu rơi lệ. Lãnh Nghệ cuốn bức thêu đó ném vào lò lửa thiêu tại chỗ, bắt họ làm lại.

Thực ra thừa lúc họ cúi đầu khóc đã đánh tráo một bức tranh thêu khác, sau đó đốt hàng giả xóa dấu vết, cả thị vệ đứng giám sát cũng không hay biết.

Sau đó Lãnh Nghệ mang tranh thêu Tiểu Chu hậu tới thẳng phủ Hoa Minh Tôn.

Hoa Minh Tôn vừa nghe nói Lãnh Nghệ tới bái phỏng thì biết ngay là chuyện gì rồi, mời y vào phòng xong đóng ngay cửa lại.

Lãnh Nghệ đến cạm lời:” Hoa thần y, ông lén la lén lút như vậy sợ người ta không tò mò đấy à?”

“Đừng thừa lời, lấy ra, lấy ra đây mau lên.” Hoa Minh Tôn thấp giọng giục:

“Thời gian qua ông thường xuyên chữa bệnh cho nàng, thấy người sống rồi còn quyến luyến một bức tranh sao?” Lãnh Nghệ khó hiểu hỏi:

Hoa Minh Tôn không thêm đề ý, tay run run nhận lấy bức tranh thêu, tranh rất lớn, vì thêu theo tỉ lệ người thật.

Khi hình ảnh Tiểu Chu hậu như thật xuất hiện, Hoa Minh Tôn hồi lâu không nói lên lời, mắt không hề chớp, khuôn mặt gỗ đá lộ vẻ si dại hiếm có, từ từ cuốn tranh lại, nâng niu như bảo vật:” Đây là giao dịch, nên ta không cảm ơn đâu.”

“Đúng thế, không cần cảm ơn ta.”

“Bức tranh còn lại bao giờ đưa ta?”

Phần còn lại là bức tranh khỏa thân của Tiểu Chu hậu, Lãnh Nghệ rất không muốn đưa ông ta, chỉ là đã hứa rồi, thờ dài nói:” Hẳn là một tháng.”

Hoa Minh Tôn nghĩ tới hình ảnh Tiểu Chu hậu lỏa thể, kích động tới mặt đỏ sậm, lại nhỏ giọng nói:” Giờ nàng ở nhà người, người có thể vẽ thêm cho ta vài bức tranh của nàng không, ví như tắm rửa, thay y phục, bao tiền ta cũng trả.”

“Đủ rồi!” Lãnh Nghệ lạnh giọng:” Hoa thần y, ngài không thấy suy nghĩ này quá dơ bẩn à?”

Hoa Minh Tôn vuốt râu cười nhạt.” Lúc quan gia cường bức nàng, ngươi còn ở bên điềm nhiên vẽ lại, chẳng dơ bẩn hơn lão phu cả nghìn lần sao?”

Lãnh Nghệ không khác gì bị người ta cho một cái tát, đây là điều khiến y luôn hổ thẹn, không ngờ hôm nay bị người ta nói thẳng trước mặt, má nóng ran, gượng gạo bao biện.” Đó là ý chỉ của quan gia, ta có thể kháng chỉ sao?”

Chương 399: Chờ một cơ hội. (2)

“ Thôi đi, đừng nói mình như mình vô tội, ngươi vì cứu tính mạng thê tử, ngươi đã làm gì tự biết. Yên tâm, ta không trách ngươi, ta hiểu tâm tình ngươi lúc đó. Nhưng ngươi như ngươi cũng đừng tỏ ra cao thượng làm gì.” Hoa Minh Tôn thẳng thừng nói:” Quay lại chuyện cũ, đề nghị vừa rồi của ta, ngươi thấy sao?”

“ Ta đích xác không phải người cao thượng, nhưng chuyện này ta không làm, đạo bất đồng bất khả thuyết, cáo từ.” Lãnh Nghê phát ổng tay áo đứng dậy:

Hoa Minh Tôn chưa từ bỏ:” Khoan, trên đời này không có gì không thương lượng được, ta biết ngươi không thiếu tiền, có điều nhất định có thứ khiến ngươi hứng thú, nói đi, ta sẽ tìm trao đổi với ngươi.”

“ Ta không muốn giao dịch chuyện này với ông.” Lãnh Nghê nói từng chữ một, dứt khoát rõ ràng:

“ Ngươi sẽ làm thôi.” Hoa Minh Tôn rất tự tin:” Phàm đã làm lần đầu rồi thì ắt sẽ có lần hai, giới hạn đạo đức của một người kỳ thực chỉ bị hạn chế bởi điều họ nghĩ tới, ngươi đã nghĩ ra thủ đoạn như thế cứu thê tử, thì giới hạn đó của ngươi chẳng cao đâu. Ta sống bằng này tuổi thấy nhiều rồi, chẳng qua hiện giờ ngươi chưa biết mình muốn gì thôi, khi ngươi muốn, ngươi sẽ đập bỏ tất cả để đạt được mục đích.”

“ Vậy tốt nhất là không bao giờ biết! Cáo từ!” Lãnh Nghê đi thẳng không quay đầu lại:

Chỉ là về nhà rồi, Lãnh Nghệ không sao bình tĩnh lại được, một phần trong lòng y thừa nhận Hoa Minh Tôn nói đúng, có những cánh cửa một khi mở ra rồi, không thể đóng lại.

Còn nhớ lúc ở huyện Âm Lăng, ở Ba Châu, thậm chí đi thảo nguyên, y không ít lần rơi vào cảnh ngặt nghèo, nhưng chưa bao giờ cảm thấy bế tắc như bây giờ.

Thế nhưng là một tay súng bắn tỉa, Lãnh Nghệ có một bản lĩnh là sự kiên nhẫn, y không vì nóng lòng muốn thoát khỏi bế tắc này mà làm gì đại dội. Y vẫn sẽ ẩn mình thật kỹ, đợi một cơ hội, một cơ hội thôi, y sẽ chấm dứt tất cả.

Tối chiều, Vương Kế Ân tới, sau khi hỏi thăm bệnh tình của Tiểu Chu hậu, biết bệnh tình của nàng chưa có tiến triển thì cảm thán vài câu, chuyển chủ đề:” Huynh đệ, còn nhớ Hoa Nhị phu nhân không?”

Lãnh Nghệ lòng trầm xuống, biết chẳng thể có chuyện gì hay ho, đây là hậu quả do mình mở cánh cửa không nên mở, khê gập đầu không đáp.

“ Chúng ta là huynh đệ, lại cùng là người bên cạnh quan gia, ta nói thật ...” Vương Kế Ân ra hiệu Lãnh Nghệ ghe đầu tới gần:” Lần này trong rừng cây xuất hiện hổ gầm, còn có quỷ hồn của Mạnh Sưởng. Quan gia mới Trương thiên sư tới kiểm tra, phát hiện ra trong Nam Kha Tự nơi quý phi nương nương tu hành yêu khí tràn ngập. Quan gia lo cho an nguy của quý phi, muốn vào giáng yêu hàng ma, nhưng quý phi không gặp ai, quan gia không thể xông vào. Lại chẳng thể mặc ma quỷ hoành hành trong hoàng cung, nếu không chẳng ai biết trước được.”

Mí mắt Lãnh Nghệ giật giật, lại một chuyện phát sinh ngoài dự liệu của y:” Đúng, cần diệt trừ.”

“ Thế nhưng quý phi nương nương không biết tình huống này, quan gia lại không muốn để nương nương biết mà sinh lo, cho nên không nói.” Vương Kế Ân chuyển này đề cử Lãnh Nghệ, tất nhiên là vì củng cố thế lực cho bản thân, người ngoài làm sao nghĩ tới hắn và Lãnh Nghệ lại có tầng quan hệ này:

“ Còn nhớ Nguyên Tiêu, quý phi rất hứng thú với hội họa của đệ, cho nên quan gia muốn đệ tới bái phỏng quý phi, sắp tới sinh nhật của thái tổ, quan gia muốn đem bức ảnh của thái tổ đưa vào Nam Kha Tự tặng quý phi, đồng thời mời Trương thiên sư làm phép cầu phúc cho thái tổ. Xin nương nương niệm tình huynh đệ, thành toàn cho nguyện vọng này của quan gia.”

Lãnh Nghệ sao tin mấy lời ma quỷ này, càng tiếp xúc y càng tin Triệu Quang Nghĩa giết ca ca mình chiếm ngôi, đâu ra tình huynh đệ chứ, vẫn phụ họa:” Đây là chuyện tốt, quý phi không có lý nào lại không đồng ý.”

“ Chưa chắc đâu huynh đệ, đệ chưa biết tính quý phi, đệ phải tìm được thời cơ khiến nàng không thể từ chối. Chuyện này liên quan tới an nguy của hoàng cung, đệ phải toàn lực ứng phó mới được.” Vương Kế Ân vỗ mạnh lên vai Lãnh Nghệ:” Quan gia trông cậy vào đệ đó.”

Chuyện này do Lãnh Nghệ gây ra, nếu bản thân có thể giải quyết là tốt nhất, làm ra vẻ nhiệt huyết bừng bừng:” Quan gia đã đề bạt đệ làm ngự đại, bảo vệ an nguy của quan gia và hoàng thất là trách nhiệm của đệ. Ca ca yên tâm đi, dù mặt dày mày dạn quần lấy quý phi, đệ cũng phải khiến quý phi đồng ý cho Trương thiên sư vào Kha Nam Tự.”

“ Đúng, đệ hiểu ý ta rồi đấy, tinh thần này rất tốt.” Vương Kế Ân thấy dụ được Lãnh Nghệ thì mừng rỡ:” Đi nào, chuyện này phải làm càng sớm càng tốt.”

Diện kiến hoàng đế phải ăn mặc chính thức, Lãnh Nghê thay quan bào theo Vương Kế Ân nhập cung, tới thẳng tẩm cung của Triệu Quang Nghĩa.

Triệu Quang Nghĩa đã khôi phục sức khỏe, nhưng trông không thần khí như trước, có chút uể oải.” Lãnh ái khanh, lần trước khanh cứu giá có công, trẫm còn chưa ban thưởng, lần này lại phải nhờ tới khanh.”

Lãnh Nghê vội thi lễ:” Quan gia nặng lời rồi, đây là trách nhiệm của thần, quan gia mà ban thưởng mới khiến thần bất an.”

Triệu Quang Nghĩa gật gù:” Vậy làm tốt việc ngày cho trẫm.”

“ Vâng!” Lãnh Nghê chuẩn bị đi:

“ Khoan!” Triệu Quang Nghĩa gọi lại, chưa yên tâm dặn lần nữa:” Chuyện này liên quan tới an nguy của hoàng cung, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại. Cho nên khanh vào đó, không đạt được mục đích không ra, không cần biết bao lâu, không cần biết khanh dùng biện pháp gì, nhất định khiến Hoa Nhị quý phi đồng ý! Hiểu chưa?”

“ Thần ghi nhớ trong lòng, không đạt được mục đích thề không thôi.” Lãnh Nghê vỗ ngực đảm bảo, rồi tẩm cung Triệu Quang Nghĩa, nơi đầu tiên y tới là một tiểu viện chuyên môn thiết lập làm xưởng thêu cho Vũ Ti.

Vũ Ti đang thêu tranh khỏa thân của mình Tiểu Chu Hậu, làm việc có vẻ say sưa hào hứng lắm, miệng còn khẽ ngâm nga. Lãnh Nghê đứng nhìn một lúc nàng không nhận ra, đến khi vô tình ngẩng đầu lên thấy y, Vũ Ti đỏ mặt thi lễ:” Bái kiến Lãnh ngự đại.”

“ Lên tay lắm, mỗi lúc một thật hơn rồi đó, vất vả rồi.” Lãnh Nghê tấm tắc khen ngợi, Vũ Ti quả thực có thiên phú

hơn người, bức tranh bây giờ đã vượt ngoài kỳ vọng của y:

“ Đa tạ ngự đài khen ngợi.”

“ Người không cần thù vôi, ta có một chuyện muốn người theo ta.”

“ Vâng!” Vũ Ti biết quy củ trong cung không hỏi nhiều, tay chân nhanh nhẹn dùng vải đặc chế bọc lấy cả bức tranh thù, còn gắn si niêm phong vào:

Chương 400: Nam Kha Tự.

Xưởng thù này có thái giám và cung nữ chuyên môn trông chừng, vòng ngoài có thị vệ canh gác, lại ngay trong khuôn viên tấm cung hoàng đế, nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất trong cung, nếu thế mà còn bị lộ thì Đại Tổng không còn bí mật gì để nói rồi.

Lãnh Nghệ đi trước, dọc đường gặp thái giám cung nữ, ai nấy đều tránh sang bên nhường đường, Lãnh Nghệ gật đầu với bọn họ, vậy là khách khí lắm rồi.

Cung đình là nơi coi trọng thứ bậc trên dưới nhất, thứ bậc này đôi khi còn trông vào mức độ coi trọng của hoàng đế với một người, ai chẳng biết giờ Lãnh Nghệ là đại hồng nhân bên cạnh quan gia chứ? Nếu là người khác, sớm không nhìn họ bằng nửa con mắt, đâu như Lãnh Nghệ, ngay cả thái giám cung nữ cấp bậc thấp nhất, đưa cho y chén trà thôi, y cũng cảm ơn rồi, đối đãi với mọi người hiền hòa, cho nên danh tiếng rất tốt.

Thậm chí có một số ít cung nữ còn lén tính kế với nhau, làm sao lấy lòng Lãnh Nghệ, chẳng may lọt vào mắt y, y xin quan gia mang về nhà nạp thiếp, đó mới là chuyện may mắn trong đời.

Vũ Ti đi sau lưng Lãnh Nghệ tuy không hỏi han gì, nhưng khi y dừng trước Nam Kha Tự không khỏi nổi lên thắc mắc, vì sao lại tới đây.

Nam Kha Tự, gọi là thế nhưng nhìn chẳng có điểm nào giống một ngôi chùa, nó chỉ là tiểu viện được rừng trúc bao quanh, giống nơi ẩn cư trong sơn dã hơn.

Lãnh Nghệ bước lên bậc thềm, đưa tay vỗ cửa Nam Kha Tự.

Một lúc sau, cửa tựa phát ra tiếng cọ xát rất khó nghe, từ từ mở ra, tiểu ni cô mặt mũi thanh tú nhưng đôi mắt sắc bén, nhìn Lãnh Nghệ từ trên xuống dưới, ngữ khí bất thiện:” Muốn gì?”

Lãnh Nghệ cung kính:” Thân Lãnh Nghệ, là ngự đài của quan gia, muốn khấu kiến Hoa Nhị quý phi, ngoài thỉnh an còn muốn xin quý phi chỉ giáo thuật đan thanh (vẽ), không biết quý phi có chỉ bảo không?”

“ Cái gì mà ngự đài, cái gì mà chỉ giáo, sư tỷ không rảnh.”
Tiểu ni cô đóng sập cửa lại rất dứt khoát:

Lãnh Nghệ chấp tay sau lưng đứng khoảng một bữa cơm lại gõ cửa.

Tiểu ni cô mở cửa, ai ngờ lại là y, tức giận hỏi:” Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Lãnh Nghệ mỉm cười:” Không biết tỷ tỷ đã thông báo cho Hoa Nhị quý phi chưa?”

Nghe Lãnh Nghệ gọi mình là tỷ tỷ, bị một cái tên có khi đủ tuổi làm cha mình gọi tỷ tỷ ngọt sớt, tiểu ni cô mới mười một mười hai suýt phì cười, may mà nén được:” Ta nói rồi, sư tỷ ta không gặp khách, dù là quan gia cũng không gặp.”

Nói rồi sầm một cái đóng cửa lại.

Lần này tiểu ni cô cố ý đóng rất mạnh, bụi rơi lả tả đầy bả vai Lãnh Nghệ, nhiều bụi như thế chứng tỏ là rất ít khi mở ra.

Lãnh Nghệ vẫn đứng im đó, chẳng phỉu bụi.

Ở dưới thềm Vũ Ti do dự chốc lát rồi đi lên phỉu bụi trên vai y, Lãnh Nghệ quay sang nói một câu cảm ơn làm nàng đỏ mặt.

Lại đợi thêm chừng một bữa cơm, Lãnh Nghê gõ cửa, tiếng gõ cửa rất kiên nhẫn, vẫn nhả, không gấp gáp tẹo nào.

Lần này cửa mở ra trừ tiểu ni cô còn có một ni cô cao to đen xì như tòa tháp, cao hơn Lãnh Nghê một cái đầu, phải cúi xuống nhìn qua khung cửa mới thấy người ngoài. Tiểu ni cô thấy y thì tức lắm không hỏi han gì đã chỉ huy người phía sau:” Quả nhiên vẫn là người, Đại Ngốc cho y biết tay, để y biết Nam Kha Tự chúng ta không dễ chọc.”

“Được!” Đại ni cô được gọi Đại Ngốc kia mở toang cửa, đưa tay to như cái quạt chụp Lãnh Nghê:

Nhưng ả chụp hụt rồi, vì không thấy Lãnh Nghê đâu nữa, Đại Ngốc đang ngạc nhiên nhìn quay thì tiểu ni cô la hét:” Này! Người làm gì thế, tự ý xông vào Nam Kha Tự, muốn chết à?”

Vừa la hét vừa đuổi theo.

Thì ra Lãnh Nghê nhân lúc cửa vừa mở một cái là chui tọt vào, y chạy rất nhanh, thoáng cái đã vào đại hùng bảo điện, thi lễ lớn tiếng nói:” Quý phi nương nương, thần là Lãnh Nghê tới bái phỏng, xin nương nương cho gặp.”

“Đứng lại! Không đứng lại là người chết chắc!” Đại Ngốc đuổi tới nơi, lại hùng hổ lao vào chụp Lãnh Nghê, tuy cao, mỗi bước chân cũng rất xa, nhưng động tác lóng ngóng, không chụp nổi Lãnh Nghê, la hét om xòm:

“Đại Ngốc, không được vô lễ.”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên khiến Đại Ngốc như bị điểm huyết đứng phắt lại.

Hoa Nhị phu nhân mặc tăng bào màu cam rộng, tay cầm tràng hạt từ phật đường đi ra, nàng để tóc tu hành, vốn dĩ không đung vào son phấn, mặt hồng hào như ráng chiều, lông mày cong như lá liễu, tấm lưng ong thấp thoáng hiện ra dưới

tăng bào dài sát gót, phong tư thoát tục. Nhìn thấy Lãnh Nghệ, nàng mỉm cười nói:” Ra là Lãnh đại nhân, ta vốn không biết là ngài, nơi này vốn không đón khách tới thăm, xin mời vào trong nói chuyện.”

“ Đa tạ nương nương, có điều thần còn có một tùy tùng, nàng tên Vũ Ti, chính là người giảng giải thuật thêu thùa hòm Nguyên Tiêu, muốn lãnh giáo nương nương chuyện thêu thùa, không biết được không?” Lãnh Nghệ khom người thi lễ:

Vừa nói tới đó tiểu ni cô chạy tới, thở hồng hộc mách:” Sư tỷ, y, y ...”

Hoa Nhị phu nhân khẽ nói:” Lãnh đại nhân không phải người ngoài.”

Tiểu ni cô há hốc mồm, khi thái tổ còn sư tỷ đã để tóc tu hành rồi, khi đó thái tổ định ra quy củ, không được sư tỷ cho phép, dù là ai cũng không được vào Nam Kha Tự, cả quan gia bây giờ cũng thế. Vậy mà giờ sư tỷ lại bảo một tên thị vệ nhỏ không phải người ngoài, thực sự làm nàng không hiểu.

Hoa Nhị phu nhân lại nói:” Còn một người ở ngoài nữa, bảo nàng đợi ở tiểu sương phòng. Lãng Yên, pha trà.”

“ Dạ.” Lãng Yên nhìn sang Lãnh Nghệ, thấy y cười với mình, tặng cho một cái lườm:

Lãnh Nghệ theo Hoa Nhị phu nhân vào trong phật đường, nơi này bài bố đơn giản, gọn gàng mà sạch sẽ. Chính giữa là bức tượng Thích Ca Mâu Ni Phật, phía trước là bàn thờ, lư hương, thêm một cái bồ đoàn, một cái mõ rất lớn, chỉ có thế.

Hoa Nhị phu nhân lấy thêm một cái bồ đoàn nữa mời Lãnh Nghệ ngồi, nhìn y cười:” Lãnh đại nhân, mời nói.”

Lãnh Nghệ có chút xấu hổ:” Là thế này, thần đã thành thân ba năm, thê tử chưa hoài thai, trong nhà gấp lắm rồi, phạm là

tự miếu cầu con, thần và nàng đều đi qua. Dâng hương cầu
khăn thành kính, nhưng không hiệu quả.”

Chương 401: Lại một vụ giao dịch.

“Bất hiếu hữu tam, chẳng trách đại nhân sớt ruột, chỉ là vì sao đại nhân lại tới đây?” Hoa Nhị phu nhân nhẹ nhàng hỏi:

Lãnh Nghệ chấp tay:” Đêm qua thần mơ gặp một trung niên nam nhân, nói tên là Nhân Tán ...”

Hoa Nhị phu nhân giật mình, chớp mắt vẻ điềm đạm phẳng lặng của người tu hành không còn:” Ngài vừa nói người đó tên là gì?”

“Dạ, Nhân trong nhân nghĩa, tán trong tán thưởng.” Lãnh Nghệ không hiểu hỏi lại:” Có gì không đúng ạ?”

Nhân Tán chính là nhũ danh của Mạnh Sưởng thời nhỏ, sau khi Hoa Nhị phu nhân thành quý phi của ông ta, hai người vô cùng ân ái, nói tới chuyện cũ mới biết. Mạnh Sưởng quy hàng Đại Tổng bảy ngày thì chết, có thể nói không ai biết nhũ danh này, vậy người Lãnh Nghệ mơ thấy là vong phu của nàng.

Lãnh Nghệ biết cái tên này vì danh tiếng của Hoa Nhị phu nhân quá lớn, y từng đọc tư liệu về nàng, nên cũng biết về Mạnh Sưởng. Là một hình cảnh, cái gì không nói, đối với các loại thông tin như tên tuổi thì y rất miễn cảm, bởi thế nhớ tên Mạnh Nhân Tán này. Vào đời sau khi thời đại bùng nổ thông tin xuất hiện, nhũ danh của Mạnh Sưởng vốn không phải là bí mật gì, chỉ là trừ sử gia ra, người khác chẳng ai đi tìm hiểu, còn đời sau thì lại được tra cứu dễ dàng, ai muốn tìm hiểu là biết ngay. Chỉ là Lãnh Nghệ có ngày dùng tới lại hiệu quả như thế.

Hoa Nhị phu nhân khẽ lắc đầu nói:” Không có gì, Nhân Tán nói sao?”

“ Ông ấy nói, trong Nam Kha Tự có một bức tranh, tranh do nương nương vẽ, bảo thần tới chùa miếu cầu nương nương, tới trước bức tranh đó cầu khẩn, thê tử của thần có thể hoài thai.” Lãnh Nghê hết sức thật thà nói:

Hoa Nhị phu nhân giật mình lần nữa, nàng nhớ vong phu mới vẽ một bức tranh treo lên để giải nỗi tương tư, bị thái tử gặp được hỏi là ai, nàng đáp bừa là thần tiên ban con Trương Tiên mới thoát được. Chuyện này không mấy người biết, càng không ai biết đó là vong phu của mình, vậy chỉ có thể là vong phu thác mộng mà thôi.

Nói ra thì nàng luôn muốn thỉnh giáo kỹ xảo hội họa của Lãnh Nghê, nhưng lo khiến Triệu Quang Nghĩa cảnh giác, cho nên mới do dự, nhất định là tâm tư này được vong phu trên trời linh thiêng biết được, vừa đúng lúc Lãnh Nghê đi khắp nơi cầu con, nên thác mộng y tới đây.

“ Thần vốn không muốn quấy nhiễu nương nương thanh tu, nhưng hết cách, trong nhà rất sốt ruột ...” Lãnh Nghê khó xử nói:

“ Không cần nói nữa, ta đồng ý với yêu cầu của đại nhân là được.” Hoa Nhị phu nhân có chút nóng vội:” Nhưng ta hi vọng người giao kỹ xảo vẽ tranh và thêu giống thật cho ta.”

“ Thêu thì không có vấn đề, Vũ Ti sẽ nói với nương nương, còn kỹ xảo hội họa thì cần một loại công cụ vô cùng đặc thù, không có nó không thể vẽ được.”

“ Vậy người vẽ lại người trong mơ được không?”

Lãnh Nghê lắc đầu:” Không thể, vì kỹ thuật hội họa này của thần chỉ có nhìn thấy mới vẽ chính xác được, dựa vào tưởng tượng là không thành.”

Hoa Nhị phu nhân thất vọng thở dài, cử nghĩ học kỹ thuật vẽ của Lãnh Nghệ là có thể vẽ lại vong phu, không ngờ lại như thế.

Lãnh Nghệ thấy vẻ mặt đau thương của nàng, do dự chốc lát, nghĩ mình tới đây lừa người ta rồi, vậy nên báo đáp gì đó:” Nếu như có thể tìm một người tương mạo không khác nhiều, mặc y phục của người đó, lại cải trang, hẳn lẽ vẽ ra được.”

Hoa Nhị phu nhân nhen lên hi vọng:” Như vậy thực sự được sao?”

“ Hẳn là được.” Lãnh Nghệ gật đầu:

Chuyện này nói dễ cũng dễ, tìm một người bề ngoài giống vong phu, thông qua cách ăn mặc cùng với trang điểm, tin rằng chỉ cần người giống sáu bảy phần thôi cũng có thể làm cho giống tám chín phần. Vấn đề là nàng không thể để người ngoài biết mình muốn vẽ tranh vong phu, để lộ ra thì xong hết, cho nên nói tới cùng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước thôi. Hoa Nhị phu nhân thở dài, tuy vậy chuyện đã hứa với Lãnh Nghệ thì nàng vẫn làm:” Chuyện này sau hãy nói, ta dẫn người đi bái Trương Tiên.”

“ Đa tạ nương nương.”

Hai người đứng dậy đi qua thiên tỉnh, Hoa Nhị phu nhân đi trước dẫn đường, Lãnh Nghệ tụt lại phía sau một bước.

Sau đợt lạnh bất thường lần trước, trời ấm lên rất nhanh, mọi người đều rút bỏ chiếc áo dày mùa đông, chuyển sang áo mỏng nhẹ mùa xuân. Có lẽ vì nơi này quanh năm chỉ có ba người, lại không có khách tới thăm, tăng bào của Hoa Nhị phu nhân khá mỏng manh, mỗi bước chân của nàng lại làm tăng bào dán vào cơ thể, một hai khoảnh khắc tình cờ ngẫu nhiên thấp thoáng những đường cong quyến rũ của cơ thể, phối hợp

khí chất thanh nhã thoát tục, không toát ra âm tục nào, nhưng đủ để Lãnh Nghệ đi sau bất ngờ được hưởng hết nhãn phúc.

Vẻ đẹp đó, kết hợp với thân phận của nàng, thực sự là thuốc kích thích với nam nhân ưa chinh phục, bảo sao Triệu quang Nghĩa không mê mẩn.

Bọn họ xuyên qua cánh cổng nhỏ, tới một dãy nhà, bố trí giống trạch viện bình thường, có chính đường ở giữa, hai bên là hai hàng sương phòng.

Chính phòng rất rộng, cũng trống trải, bên trong cùng là một chiếc giường gỗ, gần cửa sổ kê bộ bàn ghế, giá sách cao xếp rất nhiều sách, ở giữa là bàn trà. Tường chính diện treo một bức tranh phong cách tranh Trung Hoa, là một nam tử anh tuấn phiêu dật, tay cầm một viên đan hoàn.

Lãnh Nghệ nhìn bức tranh ngạc nhiên:” Thật giống quá, đây chính là thần tiên Trương Tiên sao?”

“Người nói giống, phải chăng là giống người trong mơ của người?”

“Vâng, giống mà không giống lắm ạ, nhưng rất lạ, họ toát ra thần thái khiến người ta cảm giác rất giống nhau, có phải nương nương muốn vẽ ông ấy?”

“Đúng rồi! Bức tranh này thực ra không giống lắm, lại không biết làm sao vẽ giống hơn, nếu ta có bản lĩnh như người...” Hoa Nhị phu nhân nói tới đó chợt khựng lại, nhìn Lãnh Nghệ một lượt:” Người, người rất giống đấy, trừ tướng mạo ra thì chiều cao lẫn vóc dáng đều giống người đó.”

Lãnh Nghệ bất ngờ, chợt nói:” Nếu thế, thần có cách cải trang thật giống người đó.”

“Thật sao?”

“ Vâng, thần không dám nói là giống mười phần, nhưng bảy phần thì có thể.”

“ Vậy thì tốt quá.” Hoa Nhị phu nhân hết sức hoan hỉ:

“ Vậy thế này đi, nương nương đưa tranh này cho thần, thần nghĩ cách tự hóa trang bản thân, còn phu nhân dựa theo y bào của Trương Tiên may một bộ, tới khi đó thần mặc lên, có thể vẽ lại rồi thêu ra.”

“ Ngươi tự vẽ được mình sao?”

Lãnh Nghệ gật đầu:” Thần nhìn gương mà vẽ là được mà.”

Chương 402: Gặp lại Bạch Hồng.

Hoa Nhị phu nhân cảm thấy làm vậy quá mạo hiểm, nhưng loại tranh giống như thật kia của Lãnh Nghê làm nàng ấn tượng quá sâu, nằm mơ nàng cũng muốn có một bức tranh vong phu như vậy, vì thế nàng quyết định mạo hiểm một lần, nghiêm mặt nói:” Chuyện này phải bảo mật, không được nói cho bất kỳ ai biết! Người thề đi.”

Lãnh Nghê đứng thẳng người, trang trọng chỉ tay lên trời:” Thần thề, nếu nói ra dù chỉ một lời với người khác về chuyện hôm nay sẽ bị trời tru đất diệt.”

Hoa Nhị phu nhân nhẹ người, cẩn thận tháo tranh xuống, cho vào cái hộp gỗ, trao cho Lãnh Nghê:” Được, vậy người có thể đưa thần tiên về nhà thờ, nhất định sẽ phù hộ phu thê người sớm sinh quý tử.”

Lãnh Nghê liên tục tạ ơn, cất tranh vào lòng, nói:” Thần để lại Vũ Ti chỉ nương nương cách thêu, đương nhiên, nếu nương nương tin Vũ Ti thì để nàng thêu cũng được, nàng là tú nương rất giỏi.”

Hoa Nhị phu nhân tất nhiên không muốn để thêm người biết chuyện, nên muốn giữ Vũ Ti lại dạy mình. Lãnh Nghê cáo từ, ra ngoài dặn dò Vũ Ti thời gian tới đến Nam Kha Tự dạy phu nhân thêu tranh rồi dời đi.

Triệu Quang Nghĩa đang sốt ruột đợi ở tâm cung, nghe thái giám báo, Hoa Nhị phu nhân cho Lãnh Nghê vào Nam Kha Tự thì mừng lắm, đợi y về báo tin vui.

Đáng tiếc, Lãnh Nghê về báo, y chưa nói chuyện đề Trương thiên sư và Triệu Quang Nghĩa được vào Nam Kha Tự.

“ Quan gia, đây mới là lần đầu tiên thần gặp quý phi thôi, nếu nói ngay ra yêu cầu thì lỗ mãng quá, chỉ e bị nương nương trục xuất ngay lập tức. Cho nên thần suy tính, phải lấy được sự tín nhiệm của quý phi trước, đến khi đảm bảo quý phi không phản cảm chuyện đề người khác vào Nam Kha Tự mới có thể nhắc tới, vậy chuyện mới thành.”

Triệu Quang Nghĩa nghe rất có lý, hướng hồ như vậy mới bình thường, nếu không ông ta đâu cần tốn mấy năm chẳng thể đặt chân vào đó nửa bước, thế nên chẳng những không trách y, còn khen ngợi:” Khanh làm rất đúng, làm thế tuy chậm, nhưng khả năng thành công cao, không thể nóng vội mà hỏng việc.”

“ Thần đã đề xuất dạy nương nương hội họa và thêu thùa, nương nương rất vui mừng, cũng đã giữ lại Vũ Ti để học thêu thùa, khả năng thần sẽ cần công cụ vẽ kia để chỉ dẫn cho nương nương.” Lãnh Nghê nói:

“ Khanh nói quý phi giữ lại Vũ Ti sao?”

“ Vâng ạ.”

Triệu Quang Nghĩa phần chán hẵn, Nam Kha Tự gần như không tiếp khách, nói gì tới giữ người ở lại, hôm nay không những tiếp Lãnh Nghê rồi, lại còn giữ Vũ Ti, đây là mở đầu tốt, sớm muộn cũng tới lượt ông ta bước chân vào:” Không thành vấn đề, người cần lấy đi là được, thời gian tới người chỉ cần làm việc này, chuyện khác gác hết lại.”

“ Vi thần tuân lệnh.” Lãnh Nghê bẩm báo xong rồi hoàng cung:

Ở kinh thành cũng có một cái Hạnh Hoàng tửu lâu, giống cái ở Ba Châu, nhìn bề ngoài không có gì đặc biệt, cao hai

tầng, dưới là đại sảnh, trên là các nhã phòng, kinh doanh không tốt. Cũng phải thôi, giá cả cao mà địa điểm không xứng tầm ngăn cản đại bộ phận người có tiền tới đây rồi, thế nên bên trong khách thưa thớt, tệ hơn cả cái ở Ba Châu, hỏa kế thấy khách chẳng vào hỏi, như chẳng có hứng thú kiếm tiền vậy.

Đây là lần đầu tiên Lãnh Nghệ tới đây, từ sau khi rời Ba Châu thì Bạch Hồng gần như biến mất vậy, cả nhiệm vụ kia cũng quên nói với y. Lãnh Nghệ kỳ thực tới kinh thành cũng chẳng đi đâu cả, có lẽ vì những chuyện xảy ra ở nơi này, khiến y chẳng có thiện cảm với tòa thành, chỉ thi thoảng cùng Trác Xảo Nương tản bộ khu vực gần nhà, đây là lần đầu y đi xa nhà như vậy.

Muốn thực hiện được kế hoạch thì nhất định phải nhờ tới Bạch Hồng.

Đợi khi Lãnh Nghệ dẫn mấy hộ vệ vào, tên hỏa kế mới vội hốt nói:” Khách quan ăn gì?”

“ Có nhã phòng không?”

“ Vâng, ở tầng trên, mời.”

Đám Vô Mi đạo trưởng ở lại đại sảnh, đồng thời chia nhau ra canh giới.

Lầu trên chẳng có lấy một bóng người, Lãnh Nghệ bình thản nói:” Bạch gia có ở đây không? Nói với ngài ấy, Hắc Hồng tới rồi.”

Hỏa kế khựng người một cái, sau đó thái độ lập tức trở nên vô cùng cung kính:” Ra là Hắc gia, ngài đến thật khéo, Bạch gia vừa về tối qua, nếu ngài tới sớm một ngày thôi là không gặp được rồi.”

Nói xong dẫn Lãnh Nghệ tới trước một gian nhã phòng trong cùng rồi mau mắn lui ra.

Két một cái! Cửa mở ra, Lãnh Nghệ sững người tại chỗ, Bạch Hồng bước vào, nàng vẫn mặc nam trang nhưng không đeo mặt nạ, thanh nhã cao khiết, xinh đẹp vô song, vàng bán nguyệt khảm trên bầu trời đêm chiếu qua cửa sổ, tấm nàng trong ánh sáng vàng dịu nhẹ, càng làm tăng thêm vẻ đẹp những đường nét tú lệ của gương mặt nàng.

Lãnh Nghệ gần đây ra vào hoàng cung, vương phủ, công phủ, đã quen nhìn những mỹ nhân tuyệt sắc, cũng không khỏi ngẩn ra trước sắc đẹp siêu phàm trác việt đó.

Có lẽ chỉ vẻ đẹp quyền rũ mặn mà của Tiểu Chu hậu có thể sánh với nàng, nhưng sắc đẹp của nàng lại hoàn toàn khác, tự nhiên mộc mạc, như thanh thủy xuất phù dung. Khuôn mặt nàng lạnh lùng, nhưng thần thái lại tràn đầy tình cảm, cho thấy nàng là nữ tử ngoài lạnh trong nóng, chỉ người thực sự đi vào nội tâm nàng mới biết được vẻ đẹp đó.

Bạch Hồng bị Lãnh Nghệ nhìn không chớp chẳng xấu hổ còn, nhoẽn miệng cười:” Sao, không nhận ra nữa à?”

Lãnh Nghệ hoàn hồn, nghe giọng nói của nàng có vẻ đã thoát ra được vương bận tình cảm trước kia:” Đúng thế, mấy tháng không gặp, cô càng xinh đẹp hơn trước, ta không dám nhận nữa.”

“ Mới vào hoàng cung vài tháng mà học được thói mồm mép.” Bạch Hồng hơi đỏ mặt:” Có việc hay tới uống rượu:”

“ Đương nhiên là uống rượu, lâu không gặp, ta rất nhớ cô đấy.” Lãnh Nghệ vui vẻ đưa tay mời nàng ngồi xuống đối diện, tâm trạng nặng nề thời gian qua được xua đi không ít, có Bạch Hồng ở bên cạnh làm y vững lòng hơn nhiều, không có cảm giác phải đơn độc đối diện với tất cả nữa, mồm mép bất giác cũng thoải mái hơn:

Bạch Hồng lần nữa đỏ mặt.” Bảo sao ngay cả Trịnh quốc phu nhân cũng bị người nạp vào phòng rồi.”

Lãnh Nghệ vội cắt lời:” Này, cô không được nói thế nhé, trượng phu nàng bị lưu đầy, phủ bị tịch thu, nàng không còn đâu để đi, ta lại là huynh đệ của trượng phu nàng, cho nên phó thác cho ta.”

“ Được rồi, đùa người một câu mà người khẩn trương chưa kìa.” Bạch Hồng bật cười thần thái yêu kiều vô song, gặp lại Lãnh Nghệ sau thời gian dài, nàng cũng thấy thân thiết bội phần, gọi hỏa kế lên, mang vài món ăn và một bầu rượu:

Chương 403: Gió lạnh sau lưng.

Lúc này thời tiết vào xuân, nhiệt độ ấm áp, cây trời mầm xanh, hoa khoe sắc thắm, lại có trăng sáng ngoài cửa sổ, quả thực rất phù hợp cùng bằng hữu làm vài chén rượu chuyện trò.

Uống vài chén rượu, Lãnh Nghê hỏi:” Nhiệm vụ kia bao giờ mới làm?”

“ Ta không vội, ngươi vội cái gì?” Bạch Hồng chậm rãi đưa đũa gắp một miếng thịt, cẩn thận dùng hàm răng trắng như bạch ngọc cắn nhẹ một miếng, từ từ thưởng thức, nhìn nàng ăn cũng là một loại hưởng thụ:

“ Tiền tiêu rồi, đền không nổi, tất nhiên là ta phải vội.”

“ Chuyện đó để sau, kể cho ta chuyện của ngươi vài tháng qua đi, ta vừa tới, còn chưa biết nhiều.”

Khi Lãnh Nghê kể xong thì hai người cũng gần uống hết vò rượu nhỏ, gò má Bạch Hồng đỏ ửng, càng thêm diễm lệ:” Ngươi còn không nói chuyện của ngươi ra là ta tiễn khách đây.”

Lãnh Nghê ngạc nhiên:” Sao cô biết?”

“ Vì nếu không có chuyện, ngươi tuyệt đối không tìm ta.”

“ Vì sao chứ?”

“ Sợ thê tử ngươi thương tâm! Lần trước bệnh của nàng tới tám chín phần là vì thế, ta nói không sai chứ?” Bạch Hồng tùm tùm cười, nửa đùa nửa thật nói:

“ Không phải thế, ta cũng muốn tìm cô uống rượu mà ...” Lãnh Nghệ hơi xấu hổ, cười khan lấy trong lòng ra hộp tranh:” Có điều cô nói cũng không sai, ta có việc muốn nhờ cô, dựa theo bức tranh này để làm mặt nạ, được không?”

“ Tất nhiên là được thôi.” Bạch Hồng vừa nói vừa mở tranh ra xem, buột miệng thốt lên:” Mạnh Sưởng phải không?”

Lãnh Nghệ còn sững sốt hơn:” Cô biết ông ta à?”

“ Đúng là ông ta sao? Kỳ thực tranh thì ta chỉ thấy hơi giống, nhưng thần thái và phục sức thì khiến ta liên tưởng tới ông ta ngay lập tức, nhất là ánh mắt, người này có phong thái đặc biệt, phong lưu đa tình ... Trước kia ta từng tới hoàng cung Hậu Thục, còn ẩn trong đó vài ngày, nên biết.” Bạch Hồng nói xong thì không khỏi cau mày:” Ta không biết người cần mặt nạ ông ta làm gì, nhưng ta cảnh báo người, trong cung nhiều bí mật, nhiều kỵ húy, người không hiểu rõ, cẩn thận chớ để chuốc họa vào thân.”

“ Hiểu, đa tạ nhắc nhở.” Lãnh Nghệ mừng rỡ, nếu Bạch Hồng đã gặp người thật thì dễ làm hơn rồi, vì chính nàng là người chế tác mặt nạ mà, thậm chí không cần bức tranh này nữa cho phiền, còn về phần nguy hiểm à, từ lúc y tới đây, có lúc nào không sống trong nguy hiểm rình rập:

“ Người làm mặt nạ này cho ai đeo?”

“ Ta!”

Bạch Hồng trầm ngâm một lúc rồi đứng lên:” Nếu là người đeo vậy phải làm cho thật giống, dựa vào mặt người để làm mới được Đợi chút.”

Một lát sau Bạch Hồng quay về, lệnh Lãnh Nghệ nằm xuống, nàng mở hộp lấy ra tập giấy trắng dày cho vào bát lớn, lại đổ loại dịch thể màu sữa vào trong bát.

Đợi cho dịch thể kia ngấm đều lên giấy, Bạch Hồng mới lấy từng tờ một đắp lên mặt Lãnh Nghê, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Lãnh Nghê ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, bất giác hơi hếch mũi lên hít hít:” Thơm quá.”

Thực ra hai thứ kia nào có mùi gì, là mùi thơm từ thân thể Bạch Hồng, khen mùi thơm của một nữ tử thường hàm ý đặc biệt, nàng khẽ đánh y một cái:” Nằm im, không hồng hết bây giờ.”

Lãnh Nghê không dám nhúc nhích, đợi hồi lâu khi lớp giấy trên mặt y khô rồi, đóng lại thành khuôn, Bạch Hồng mới bóc ra, cẩn thận cất đi:” Có thể đã nói thơm, nếu người ngửi thấy mùi thơm trên người Hoa Nhị phu nhân thì sẽ phải nói gì?”

Lãnh Nghê a một tiếng:” Vậy vừa rồi là mùi thơm trên người cô à?”

“ Đi đi, người say rồi đấy.” Bạch Hồng không đáp, quay mặt sang bên cất khuôn vào hộp:” Ba ngày nữa có thể lấy.”

Lãnh Nghê vốn không thấy say, nằm một lúc hơi rượu bốc lên, đầu hơi vầng vất rồi, y ít khi để bản thân rơi vào trạng thái thiếu tỉnh táo, liền cáo từ.

“ Này!” Bạch Hồng gọi y tới nói nhỏ:” Khi ở cùng Hoa Nhị phu nhân, nếu cảm thấy không ổn thì tự cắn lưỡi, nhớ đấy.”

“ Hả? Cô nói gì?” Lãnh Nghê không hiểu:

“ Đi đi! Không còn sớm nữa! Người nhớ vậy là đủ rồi.”

Bạch Hồng đẩy Lãnh Nghê ra khỏi cửa rồi mới thở dài như có như không.

Buổi chiều ba ngày sau! Ngoài Nam Kha Tự.

Lãnh Nghệ đang chuẩn bị đi tới gõ cửa thì một trận gió lạnh thổi tới làm y rùng mình. Đây là chuyện chưa từng có, vì y chịu lạnh tốt lắm, y nghi hoặc nhìn rùng trúc lung quanh, không thấy cảnh cây lay động, gió ở đâu ra vậy?

Ánh mắt y di chuyển lên bầu trời, đằng xa mây đen như đường chỉ dài, chẳng lẽ sắp trở trời?

Gõ cửa một lúc tiểu ni cô kia lại thò đầu ra, nghiêm mặt nói:” Vào đi.”

Lãnh Nghệ thông dong đi vào:” Hình như cô nương không được thân thiện với ta lắm.”

“ Người là gì của ta mà ta phải thân thiện với người?” Tiểu ni cô vặn lại:

“ Nói cùng phải.” Lãnh Nghệ có vẻ tâm trạng khá tốt:” Cô nương xinh xắn như vậy đứng suốt ngày nghiêm mặt, làm người ta không dám nhìn.”

“ Không dám thì đừng nhìn.” Lăng Yên vẫn nghiêm mặt, nhưng không kìm được vui vẻ, nàng thực sự rất xinh đẹp, nhưng ở sâu trong hoàng cung, chẳng mấy khi thấy được nam nhân, nói gì thấy được khen ngợi. Dù gì cũng chỉ là tiểu cô nương thôi, được khen tất nhiên là vui rồi.

Lãnh Nghệ không trêu nữa, hỏi:” Vũ Ti đâu rồi, chuyện dạy thêu ra sao?”

“ Đã xong rồi.”

- Cái gì? Nhanh thế?

“ Thực ra chỉ mất hai ngày đã xong rồi, ngày cuối cùng chỉ ôn lại, cô ta nói, sư tỷ còn thêu đẹp hơn, nên không còn gì để dạy nữa.” Lăng Yên kiêu ngạo nói:

Kỹ thuật thêu thừa của Vũ Ti đã hết sức cao siêu, vậy mà Hoa Nhị phu nhân còn hơn nàng ư?

Hai người tới nội trạch phía sau, ni cô Đại Ngọc cao lớn đen xì đứng canh cửa, lườm Lãnh Nghê một cái, hiển nhiên chẳng có chút ấn tượng tốt đẹp nào vào ý.

Lăng Yên vào báo trước rồi mới để Lãnh Nghê vào trong, trước khi đi còn trừng mắt như cảnh báo gì đó.

Vẫn là gian phòng đơn sơ mộc mạc đó, vẫn là mỹ nữ trong bộ tăng bào thanh cao, chỉ bức tường vốn treo bức tranh giờ để trống, Lãnh Nghê trả lại bức tranh cho Hoa Nhị phu nhân, nàng liền treo lên, đồng thời hỏi:” Thế nào rồi?”

Lãnh Nghê chấp tay nói:” Xong rồi ạ, thần có thể hóa trang bây giờ, không biết nương nương đã may xong trang phục chưa?”

“ Rồi.” Hoa Nhị phu nhân có chút nóng vội, tới bên tủ lớn lấy một bộ trang phục ra, đặt lên bàn tròn:” Thay xong gọi ta.”

Nói rồi nàng ra ngoài.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 404: Tình mê Nam Kha Tự.

Cửa vừa đóng lại, Lãnh Nghê lại có cảm giác lưng ớn lạnh, tức thì cảnh giác xoay một vòng quanh phòng, thủ thế phòng bị, chỉ thấy tranh Mạnh Sưởng lay động, không khỏi rung mình, cơn gió lạnh kỳ quái kia không ngờ từ trong phòng tới.

Y không tin ma quỷ, nhưng chuyện hôm nay quá kỳ quái rồi.

Lại nói Hoa Nhị phu nhân ở ngoài đi qua đi lại, tuy nàng tỏ ra điềm tĩnh, nhưng trong lòng thực ra vô cùng hồi hộp, có chút cảm giác sai trái trong chuyện này, chỉ là nàng quá cô độc, quá tịch mịch, nàng tha thiết muốn có một bức tranh vong phu, giúp nàng trải qua được ngày tháng dài đằng đặc tương lai.

Chuyện này hết sức nguy hiểm, sơ xảy một chút thôi không quả không cách nào tưởng tượng.

“Thần xong rồi! Nương nương vào đi.” Lãnh Nghê ở trong phòng đeo mặt nạ thay y phục, tự chụp xong một bức ảnh mới gọi:

Đợi một lúc cửa mở ra, đúng lúc này Lãnh Nghê lại cảm giác một luồng gió lạnh thấu xương từ đằng sau truyền tới y quay ngoắt lại mà không thấy gì cả, mày nhíu chặt.

“Mạnh Lang!” Đột nhiên một tiếng kêu thẳng thốt vang lên, Lãnh Nghê chưa kịp phản ứng thì một bóng người nhào tới ôm chặt lấy mình.

“ Quý phi!” Lãnh Nghệ hoảng sợ, muốn đẩy nàng ra, nhưng Hoa Nhị phu nhân ôm rất chặt còn gục mặt vào lòng, người không ngừng run lên tiếng khóc cố kiềm nén không phát ra được càng khiến người ta đau lòng:

Thoàng chút ngỡ ngàng, Lãnh Nghệ hiểu ra, đều tại cái mặt nà này gây họa, không hiểu Bạch Hồng làm giống tới mức nào mà lại khiến Hoa Nhị phu nhân kích động đến thế. Cũng hiểu nguyên nhân, không khỏi có chút mềm lòng, nghĩ đợi nàng bình tĩnh lại rồi khuyên nhủ cũng không muộn.

Chỉ là Lãnh Nghệ không ý thức được mùi thơm thoang thoảng liên tục truyền vào mũi, bình thường mùi hương này như có như không, hiện giờ không khác gì chai Mao Đài đập vỡ, hương thơm ngào ngạt.

Thật thơm, tay bất giác ôm lấy vòng eo thanh mảnh mềm mại như không xương, tiếp đó tay cảm nhận được bầu ngực đầy đặn mềm mại áp vào lồng ngực, tim y nhảy múa.

Một ý nghĩ nổi lên trong lòng, nàng là quý phi của thái tử, là nữ nhân Triệu Quang Nghĩa khao khát mà không được, thậm chí muốn nhìn nàng một cái thôi cũng khó khăn, vậy mà giờ đây y đang ôm nàng trong lòng. Người y ngày một nóng, cổ y khô khốc, nội tâm không ngừng biến hóa theo hướng xấu xa, chỉ muốn đưa hai tay ra chạm vào bầu ngực kia, dày vò nó, muốn được nhìn mỹ phụ này mơ màng rên siết trong vòng tay của mình.

Cảm giác đó hẳn vô cùng mỹ diệu.

Tay phải tăng thêm lực siết lấy cơ thể yếu kiều đó kéo vào trong lòng, thân dưới hai người dán sát vào nhau, sinh ra sự dục hoặc cực lớn, tay trái nâng cằm nàng lên, đôi mắt nhòe lệ kia không làm nàng giảm sức hút, bộ dạng đáng thương đó càng khiến nam nhân muốn ôm chặt âu yếm.

Tim đập mỗi lúc một dữ dội, mắt nhìn chìn chăm chăm vào đôi môi hồng nhuận đang run run đó, rốt cuộc không nhịn được cúi xuống ngấu nghiến đôi môi đó một cách thô bạo.

Hoa Nhị phu nhân cũng rên lên gọi một câu “Mạnh lang”, lưỡi đưa ra cuốn lấy lưỡi y vô cùng cuồng nhiệt, chiếc lưỡi ấy vô cùng ngọt ngào, đưa hương thơm vào miệng y, tới tim y, truyền khắp toàn thân, biến thành ngọn lửa cháy rùng rục.

Hai chiếc lưỡi đầy khao khát quấn lấy nhau, tham gia trò chơi truy đuổi không biết chán, tay Lãnh Nghệ vuốt ve dọc theo thân hình căng tràn nhựa sống, cách lớp tăng y vảy vò đôi ngực này nở thành đủ hình dạng.

Không thỏa mãn, không thể thỏa mãn, roẹt một cái, tay Lãnh Nghệ rốt cuộc thực hiện ý nghĩ tăm tối trong đầu, nắm cổ áo xé toạc, lộ ra bờ vai thơm cùng bầu vú trắng mịn như mỡ đặc, núm vú màu nâu nhô cao mời gọi, tức thì được bọc lại trong luồng hơi ấm ...

Á, núm vú bị nhay mạnh, Hoa Nhị phu nhân kêu lên đau đớn, nhưng đồng thời một khoái cảm như thủy triều từ sâu trong lòng trào lên nhấn chìm mọi suy nghĩ của nàng.

Người nàng bị nhắc bổng lên, khỏi không trung, y phục bay đi theo từng mảng, rồi lại bị ném xuống giường, nàng đắm mình mùi vị nam nhân nồng nồng, khiến tâm thần phiêu đảng, nàng cảm thấy thân thể của mình càng lúc càng mềm, giống như bất kể lúc nào cũng có thể thành một sợi bún, nàng khao khát bàn tay kia ôm nàng thật chặt thỏa bao nỗi nhớ nhưng khắc khoải.

Á, Hoa Nhị phu nhân kêu lên một tiếng nữa, miệng mở ra như con cá mắc cạn, khoảnh khắc nam nhân tiến sâu vào thân thể, cảm giác vô cùng đặc biệt đó làm toàn thân chấn động, người cong lên, nàng như bưng tỉnh, đôi mắt mê ly khẽ mở, quát:” Ngươi! Ngươi dám...A...”

Nhịp độ tấn công dồn dập đó khiến nàng căn bản không có thời gian để nói hết lời, khoái cảm như đại hải dậy sóng cuộn trào mãnh liệt đập vào vách đá...

Chiếc giường phát ra tiếng kêu kẹt không ngừng, hai tấm thân quần rít vào nhau trong khúc hoan du, trong cơn quay cuồng lờ mờ có thể thấy được từng phần thân thể trắng phau mềm mại.

Khi toàn bộ khoái cảm trút ra ào ạt đưa hai người lên tới đỉnh thần nữ, thần trí Lãnh Nghê dần tỉnh táo, trong đầu hiện ra lời ảnh cáo của Bạch Hồng, y không suy nghĩ, cắn mạnh lưỡi.

Á!

Lãnh Nghê kêu lên, tỉnh lại.

Trước mắt thiện phòng, bồ đoàn, cá gỗ, y phục hai người vẫn còn chỉnh tề, thì ra chỉ là một giấc mộng Nam Kha, Lãnh Nghê vừa thở phào vừa mơ hồ có chút thất vọng.

Nhưng Hoa Nhị phu nhân thời khắc này đang ở trong lòng y đôi mắt lim dim, hai tay y một ôm eo nàng, một vẫn nắm bầu vú nàng, ngực áo nàng vết ướt, y buông vội ra.

Lãnh Nghê không biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng Hoa Nhị phu nhân biết rất rõ, trên người nàng có một mùi thơm đặc biệt, mùi thơm này khi nàng càng kích động thì mùi thơm này càng mạnh, khiến đối phương rơi vào ảo giác. Năm xưa Mạnh Sưởng vì thế mà coi nàng như chí bảo.

Chuyện vừa rồi là giả, cũng là thật.

Trong phòng im phăng phắc, không ai nói gì cả, không khí hết sức kỳ lạ.

Lãnh Nghê vội vàng vào phòng trong, lấy y phục mình mặc vào, lại lấy nước giải đổ vào chậu gỗ, mức nửa chậu nước

lạnh, nguẩy đều, vùi cả mặt mình vào trong đó, mắt một lúc mới bóc được mặt nạ ra.

Cái mặt nạ chết tiệt, Bạch Hồng làm tốt hơn bất kỳ thứ nào trước đó, hôm nay gây ra hậu quả này.

Điều may mắn duy nhất là Hoa Nhị phu nhân tựa hồ cũng hiểu vấn đề xảy ra từ trên người nàng, nếu không chuyện hôm nay xong rồi.

Liên tục vốc nước lạnh lên mặt, Lãnh Nghệ có chút trách Bạch Hồng, tại sao không nói rõ hơn chút, không ngờ mùi thơm trên người nàng lại còn có đặc tính kỳ dị như vậy.

Chương 405: Trò chơi nguy hiểm.

Khi Lãnh Nghệ ra ngoài thì Hoa Nhị đã thay bộ tăng bào khác, ngồi lên bồ đoàn, mặt hướng về tường, tay lần tràng hạt, đang không biết nói gì thì nàng đưa tay ra:” Mời đại nhân ngồi.”

Lãnh Nghệ nhìn cái bồ đoàn khác ở rất xa nàng nên mới dám ngồi xuống.

Hoa Nhị phu nhân ngập ngừng rất lâu mới nói:” Ta có một yêu cầu quá đáng, mong Lãnh đại nhân đồng ý.”

Lãnh Nghệ vốn nghĩ, cách giải quyết tốt nhất bây giờ là cả hai coi như không có chuyện gì xảy ra, sau này không gặp lại nhau nữa, gặt đầu:” Nương nương cứ nói.”

“ Ta muốn ...” Mặt Hoa Nhị phu nhân nổi lên áng hồng, đầu cúi xuống:” Ta muốn sau này Lãnh đại nhân thi thoảng tới thăm ta, rồi cải trang thành như vừa rồi được không?”

Lãnh Nghệ ngớ ngàng, mới đầu tưởng mình nghe lầm, chợt nhớ ra, nàng là người trải qua hai đời trượng phu là hoàng đế, đâu phải nữ nhân bình thường, càng không phải là thiếu nữ mới lớn, nếu vậy không cần né tránh chủ đề này nữa:” Nương nương, ta tin nương nương biết rõ chuyện gì vừa xảy ra, ta thực sự không muốn mạo phạm nương nương, nhưng lần sau chỉ sợ không kiềm chế được.”

“ Chuyện này là vì quá đột nhiên, ta không có chút chuẩn bị nào, không ngờ rằng đại nhân đeo mặt nạ lại mặc trang phục kia vào lại giống chàng như thế, cứ như người thật đang đứng

trước mặt, cho nên ta nhất thời không kiểm soát được. Thực ra loại mùi thơm này, ta tự có thể không chế. Không tin ngài cứ đeo mặt nạ lên thử lại xem.” Hoa Nhị phu nhân xấu hổ đồng thời có chút tha thiết:

Lãnh Nghệ hơi do dự, thấy khoảng cách này đủ xa, chừng mười bước, hơn nữa mình cũng đã có kinh nghiệm, biết chuyện gì rồi, có thể đề phòng. Nghĩ thế Lãnh Nghệ lấy mặt nạ ra đeo vào, lần này không dùng keo dán đã có thể gỡ ra bất kỳ lúc nào.

Hoa Nhị phu nhân si dại nhìn Lãnh Nghệ hồi lâu, lẩm bẩm:” Thật giống quá.”

Lãnh Nghệ nghe giọng nàng không yên tâm chút nào, đây là chuyện mất đầu chứ không đùa, vội đưa tay định cởi mặt nạ ra, không ngờ Hoa Nhị phu nhân vươn tay ra kêu thẳng thốt:”
Đừng!”

Kêu lên xong nàng nhận ra mình thất thố rồi, tay hạ xuống, thần sắc ảm đạm.

“ Phu nhân, giả thì nói cho cùng vẫn là giả mà thôi, không bằng vẽ bức tranh làm tượng niệm.” Lãnh Nghệ thở dài, y có thể hiểu được phần nào cảm xúc của nàng, nếu nữ nhân thời hiện đại mất đi trượng phu, dù đau lòng đến mấy, trải qua thời gian bị cuộc sống tất bật làm phai nhạt dần. Nhưng nàng lại ở trong cung cấm, thân phận đặc thù ít tiếp xúc với người khác, lại còn để tóc tu hành, giam mình vào bốn bức tường, lại ở nơi đất khách quê người, chỉ còn một thứ gửi gắm nương tựa, nên nỗi nhớ nhung ngày một chồng chất, để tới giờ, thành một loại ám ảnh rồi:

Đây là thứ tình cảm không lành mạnh, không, là một thứ bệnh tâm lý chứ chẳng phải tình cảm gì cả.

“ Mới đầu ta cũng nghĩ như thế, nhưng vừa rồi ta nhìn mặt nạ của ngài có thể đoán tranh ngài làm ra sẽ giống tới mức nào. Nếu vậy người khác nhìn một cái liền hiểu đó là ai, ta giữ một thứ như vậy bên cạnh quá nguy hiểm.”

“ Cho nên phu nhân muốn thần làm bức tranh sống sao?”
Lãnh Nghệ rợn người:

Hoa Nhị phu nhân khẩn cầu:” Chỉ cần đại nhân đồng ý yêu cầu này của ta, ngài muốn gì cũng được.”

Thứ Lãnh Nghệ muốn chính là rời cái hoàng cung này càng xa càng tốt, chuyện đó chẳng thể nào nàng làm được, lòng trầm ngâm, y đến đây đúng là có một sứ mạng, nếu không đồng ý với nàng thì cũng khỏi nói tới chuyện kia:” Thần cũng có một thỉnh cầu nương nương.”

Hoa Nhị phu nhân cũng hiểu yêu cầu của mình quá đáng, vốn tưởng hi vọng rất thấp, vội nói:” Đại nhân cứ nói.”

“ Quan gia muốn tới miếu thăm nương nương, hi vọng nương nương đồng ý.”

“ Quan gia nhóm ngó ta từ lâu, đại nhân không thể không biết chứ?”

“ Thần biết, có điều thánh ý bảo thần truyền đạt nguyện vọng này, thần phải truyền đạt. Hơn nữa, chỉ có thành công làm thuyết khách cho quan gia, thần mới có thể tới đây mà không làm quan gia sinh nghi. Còn nương nương là hoàng tẩu của quan gia, nương nương không muốn, quan gia không thể cưỡng ép.”

Hoa Nhị phu nhân cân nhắc gật đầu:” Được, vậy quan gia tới một lần, đại nhân phải tới đây ba lần.”

Lãnh Nghệ há hốc mồm, cái cảm giác bị người ta coi là người khác không dễ chịu chút nào, một người có tự tôn nào cũng không chấp nhận điều ấy. Nếu là trước kia, Lãnh Nghệ

đã phủ tay đi ngay lập tức rồi, nhưng giờ đây y bị đủ thứ ràng buộc quần lầy, đành hít sâu rồi gật đầu.” Được, theo phu nhân phân phó mà làm.”

“ Bắt đầu từ hôm nay.” Hoa Nhị phu nhân tiếp tục ra điều kiện:

Lãnh Nghê chợt nhận ra nếu người ta thỏa hiệp một lần, lần hai muốn phản kháng cũng không có đủ động lực, tiếp tục gật đầu.” Được.”

Hoa Nhị phu nhân mừng rỡ, với thân phận hai người, vốn có khoảng cách rào cản không cách gì san lấp, nhưng không may thế nào trải qua chuyện kia, tháo bỏ gần hết rào cản giữa hai người, vì thế có thể thẳng thắn đối diện với nhau.” Thế thì tốt quá, vậy đại nhân dán lại mặt nạ như vừa nãy được không?”

Lãnh Nghê hiện chỉ đeo tạm mặt nạ lên mặt, không dán, nghe nàng nói thế sờ thử, viền mặt nạ cuộn lên rồi, phần khác cũng lỏng lẻo. Thở dài một cái, đứng lên lấy keo xoa đều lên mặt, cẩn thận dán vào, chỉnh lại tóc, che đi chỗ nối.

Hoa Nhị phu nhân tức thì bước tới, lẩm bẩm:” Giống, thực sự quá giống mà.”

Lãnh Nghê lùi lại:” Nhưng nương nương đừng coi là thật đấy.”

Hoa Nhị phu nhân vẫn si đại:” Đừng gọi ta là nương nương, gọi ta là Hoa Nhị, trước kia chàng đều gọi thế.”

Lãnh Nghê hơi do dự, cuối cùng mềm lòng khẽ gọi:” Hoa Nhị!”

“ Dạ!” Hoa Nhị phu nhân đáp một tiếng đầy nũng nịu, khuôn mặt hưng phấn như bừng sáng.” Thiếp đi gọi Đại Ngốc sai Lãng Yên chuẩn bị rượu thịt, chàng ngồi đợi nhé.”

Nói rồi chẳng đợi ý đồng ý chạy bước ngắn ra ngoài.

Lãnh Nghệ không biết diễn tả tâm trạng của mình ra sao, y ngày càng lún sâu vào vũng bùn rồi, giờ than thân trách phận cũng vô nghĩa mà thôi. Đây là chuyện chỉ cần chút sơ xảy là mất mạng, chỉ còn cách lấy toàn bộ tinh thần, gấp chiêu phá chiêu, rồi bình tĩnh đợi cơ hội, nếu miễn cưỡng nửa vời càng nguy.

Nghĩ tới đó Lãnh Nghệ vỗ mạnh hai vá lấy tinh thần, nhìn bức tranh Mạnh Sưởng treo trên tường, tựa như ông ta đang trừng mắt nhìn mình, lẩm bẩm:” Thê tử của ông bảo ta làm đây, ta không có ý đồ gì xấu cả, ông đừng nhìn ta như thế.”

Chương 406: Còn mong gì nữa.

Ngồi không thể này chỉ khiến người ta nghĩ linh tinh, Lãnh Nghê đứng dậy đi xem sách trên giá, đều là thi từ ca phú, thuận tiện cầm một cuốn xem thì nghe thấy tiếng bước chân.

Hoa Nhị phu nhân hoan hỉ đi vào:” Mạnh lang, trước kia chàng ghét xem những thứ sách đó nhất, tạm thời đừng xem nữa, thiếp đã gọi rượu thịt rồi, Lãng Yên sẽ mang tới ngay. Mạnh lang, chúng ta uống rượu ở đâu đây? ...”

“Tùy nàng đó.”

“Hừm, chàng lúc nào cũng chẳng chịu suy nghĩ, toàn là thiếp thôi ... Tiếc là Nam Kha Tự không trồng hoa cỏ, ngoài trời gió to, vậy chỉ có thể uống trong phòng. Nhưng thiện phòng quá lớn không ấm, hay là chúng ta lên giường đôi ẩm nhé?”

Lãnh Nghê không chơi, lên giường uống rượu rồi chui vào chăn không xa, rồi rít nói:” Không hay, nếu để thức ăn vương ra giường thì không hay đâu.”

Hoa Nhị phu nhân cười khúc khích:” Vậy chúng ta lấy bình phong quây lại, đốt lửa uống rượu bên trong đi.”

Thế là hai người vận chuyển mấy tấm bình phong, quây thành không gian nhỏ hình vòng cung, đặt bếp lò ở giữa, liền thành noãn các.

Làm xong Hoa Nhị phu nhân trán lấm tấm mồ hôi, nũng nịu nói:” Thấy thiếp ra mồ hôi, chàng không tới lau hộ?”

Lãnh Nghệ thấy nàng nhập vai quá sâu, cảnh báo:” Chuyện này không hay, nương nương”

Nụ cười trên mặt Hoa Nhị tức thì biến mất, thương cảm nói:” Lãnh đại nhân, ngài đã hứa đóng giả vong phu của ta cơ mà, ngài yên tâm, ta tự có chừng mực, đây chỉ là một trò chơi thôi.”

Đành vậy, chỉ cần lưu ý mùi hương kia, hẳn không thành vấn đề, Lãnh Nghệ lấy tinh thần, dùng khăn tay lau mồ hôi cho nàng.

Hoa Nhị phu nhân mãn nguyện, dựa vào lòng y, ngược khuôn mặt hồng hồng nhìn, đôi mắt long lanh, cánh môi ướm át hơi cong lên.

Lãnh Nghệ cũng ngửi thấy mùi thơm luồn qua vào mũi, tức thì ngây ngất, cúi xuống định hôn nàng, tới thời khắc hai cánh môi sắp chạm nhau y tỉnh lại, cắn lưỡi một cái, nhân cơn đau đẩy Hoa Nhị phu nhân ra, ồ á liên hồi:” Nương nương đã nói không biến giả thành thật mà, nương nương còn thế này, ta không chơi nữa, ta còn cần để lại cái lưỡi này mà nói chuyện chứ.”

Lời trách móc của Lãnh Nghệ bị tiếng gõ cửa cắt ngang:” Sư tử, cơm nước xong rồi.”

Hoa Nhị phu nhân nhìn bộ dạng khổ sở của y mà phì cười:” Xin lỗi, không phải ta cố ý, sau này không như vậy nữa.”

Trước kia Hoa Nhị phu nhân là nữ nhân trầm tính điềm đạm và u buồn, nhưng bây giờ nàng lại như quay lại thiếu nữ đơn thuần, sôi nổi tinh nghịch. Lãnh Nghệ không rõ cái mặt nạ của Bạch Hồng làm giống cỡ nào, khiến nàng thành ra như thế.

Đây rốt cuộc là người thế nào nhỉ? Lãnh Nghệ sau khi đeo mặt nạ lên còn chưa nhìn kỹ xem mình trông thế nào. Vì vậy y

tìm kiếm gương khắp nơi, thế mà kỳ, không có gương, sao nàng không soi gương cho được?

Hoa Nhị phu nhân đi vào, tay xách một hộp thức ăn, thấy Lãnh Nghệ đang tìm kiếm gì đó, hỏi:” Mạnh Lang, chàng tìm cái gì vậy?”

“ Gương, trong phòng không có gương à?” Lãnh Nghệ thắc mắc:

“ Không có ... Chàng tìm gương làm gì? Trang điểm cho thiếp sao? Hay quá, trước kia chàng hay làm thế, để thiếp đi tìm.” Nói rồi Hoa Nhị phu nhân đặt hộp xuống, lại tất tả đi nhanh ra ngoài:

Lãnh Nghệ không tìm nữa, lấy thức ăn ra bày lên cái bàn thấp, nhón một cái cho vào mồm, hơi xót, cắn mạnh tí nữa thôi là khỏi ăn uống rồi. Trong lòng thật không dám tin chuyện đang diễn ra bây giờ. Nàng chính là Hoa Nhị phu nhân đấy, một trong những kỳ nữ nổi danh nhất lịch sử, vậy mà y còn đóng giả trượng phu của nàng, cùng nàng chàng chàng thiếp thiếp nữa.

Nàng còn là lão bà của hai hoàng đế, được một hoàng đế khác nhòm ngó nữa chứ, vậy mà mình ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, nếu nam nhân nào rơi vào cảnh đó mà còn than vãn trách móc, bản thân y cũng chướng mắt cho một đạp rồi.

Nghĩ thế lòng thoải mái hẳn.

Được rồi, cứ để chuyện đến đâu thì đến đi, nên lấy trạng thái tích cực hơn đối diện mới đúng.

Mất một lúc khá lâu Hoa Nhị phu nhân mới quay về, mang theo một cái gương đồng, còn cả hộp trang điểm tinh xảo.” Những thứ này năm xưa chúng ta dùng ở Hậu Thục, từ khi chàng ... Từ sau đó, thiếp không đụng tới nữa, nên bị phủ bụi rồi, thiếp vừa mới lau, cho nên mất thời gian.”

Nghe nàng nói thì Mạnh Sưởng trước kia từng trang điểm cho nàng? Vua một nước lại đi làm chuyện này, xem ra hẳn là một nhân vật hết sức phong lưu. Lãnh Nghệ cảm giác mình nắm được một chút về nhân vật đang đóng vai rồi.” Hoa Nhị, nàng tới đây đi, chúng ta uống rượu đã, lúc hoàng hôn, ta sẽ trang điểm cho nàng.”

Nữ nhân rất nhạy bén, Hoa Nhị tức thì cảm nhận được sự thay đổi của Lãnh Nghệ, trong trẻo đáp lời, đi nhanh tới, cởi tăng hài, ngồi xuống bên cạnh, một tay vén ống tay áo, tay kia rót hai chén rượu, đưa Lãnh Nghệ một chén:” Mạnh lang, cạn chén này vì ngày trùng phùng của chúng ta.”

Lãnh Nghệ nhìn nàng đầy tình cảm, thực ra cái này không phải giả vờ, nhìn một tuyệt sắc mỹ nhân, bình thần được mới khó.

Hai người uống liền ba chén, Hoa Nhị phu nhân gấp một miếng thức ăn đưa tới trước mặt Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ hơi không quen:” Để ta tự làm, nàng để trong bát.”

Hoa Nhị lại giảo môi nhõng nhẽo, đưa đũa tới sát miệng y.

Lãnh Nghệ đành há miệng cắn một miếng, chẳng biết vì động tác này quá ám muội, hay vì đũa có hương vị của nàng, dù thế nào y cũng thấy người nóng râm ran.

Hoa Nhị mặt bừng bừng đắm say, tựa hồ nhìn thấy y ăn món mình làm đã là hạnh phúc tối thượng:” Để thiếp múa cho chàng một khúc nhé.”

“ Hay, nàng ca vũ thực sự là tuyệt nhất.” Lãnh Nghệ vỗ tay:

Hoa Nhị phu nhân càng vui sướng, định đi hài vào, chợt nhớ:” Thiếp quen mất, còn mặc tăng y, vậy sao được.”

Nói rồi đi tới tủ, lấy ra một cái rương, khê thổi bụi trong đó, lấy một bộ váy áo, then thò quay đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt

Lãnh Nghê, nở nụ cười.

Lãnh Nghê khẽ ho một tiếng che giấu quay đầu đi.

Bên tai nghe tiếng y phục xột xoạt, tưởng tượng ra thân thể trần truồng của nàng, không khỏi sinh lòng hưu dạ vượn, càng kiên quyết không nhìn trộm, sợ nhìn một cái sẽ bước lên con đường không lối về.

Chương 407: Hương thâm khó phai.

Cuối cùng nghe thấy tiếng bước chân, biết Hoa Nhị cố tình báo cho mình, dù cúi đầu cũng đã thấy tú hoa hài và váy thạch lựu, Lãnh Nghệ ngẩng đầu, trước mắt tựa hồ là người hoàn toàn khác, tóc vấn cao, gài bộ diêu phi phượng, má đào mắt hạnh, mày liễu cong như trăng non, mắt tựa sao xa. Tầng bào thùng thình không còn, thay vào đó là yếm ngực đỏ, ôm lấy đôi ngực no tròn, khoác ngoài là áo chén gấm, váy cũng đỏ rực tựa như áng mây.

Lãnh Nghệ nhìn tới ngây dại, Hoa Nhị phụ nhân lúc này nóng bỏng hết chiếc váy đỏ nàng mặc.

Tay nàng cầm tì bà, đôi mắt chan chứa tình cảm nhìn Lãnh Nghệ, tay lướt một cái trên dây đàn, những âm thanh tinh tang tuôn ra, eo xoay một cái, váy xoay tròn theo, giọng véo von:

Đông cung hoa chúc thái lâu tân,

Thiên thượng tiên kiều thượng tỏa xuân.

Thiên xuất lục cung ca vũ tấu,

Thường nga sơ đáo nguyệt hư luân.

Khúc ca đã hết từ lúc nào mà Lãnh Nghệ vẫn ngây ra trong giọng hát cũng như tư thái diễm lệ của nàng, nàng cũng mượn thế nằm nghiêng nghiêng dựa vào lòng Lãnh Nghệ, má hồng hồng vì vừa vận động, miệng phả ra hơi thở nóng rẫy:” Nô gia hát mệt rồi, chàng không thưởng cho ngụm rượu à?”

Lãnh Nghệ chẳng thể rời chỗ đi lấy chén rượu của nàng, đưa chén của mình tới.

Hoa Nhị phu nhân tay ôm tỳ bà hờn:” Ngốc ạ, chàng xem, thiếp còn tay nào mà cầm chứ.”

Rồi đưa miệng tới.

Lãnh Nghệ đành từ từ rút rượt vào miệng nàng, nàng cũng được thể không rời khỏi lòng y nữa, đòi y gấp thức ăn, trong phòng thì thoảng lại vang lên tiếng cười của nàng, Lãnh Nghệ thì lúng túng ứng phó, nhưng mình nàng cũng đã đủ cho không gian nhỏ tràn ngập sắc xuân.

Chỉ là ngoài kia trời tối dần, gương mặt hồng hào dần phai nhạt, nụ cười dần chuyển sang u sầu thương cảm.

Lãnh Nghệ hỏi:” Sao lại không vui?”

Hoa Nhị phu nhân nhìn ra cửa:” Trời tối rồi, chàng cũng phải đi, để lại thiếp lẻ loi với ánh đèn.”

Lãnh Nghệ nhất thời động lòng, ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, Hoa Nhị cũng ôm chặt lấy y, tựa vĩnh viễn không muốn buông ra, y hơi cúi xuống khẽ hôn lên tóc nàng thủ thỉ:” Không phải mai ta lại tới sao, còn chưa giúp nàng trang điểm mà, đừng khóc, nàng khóc ta sẽ không vui, hiểu chưa?”

Hoa Nhị phu nhân ngược mắt nhìn y, nước mắt vẫn chảy ra nhưng nở nụ cười tuyệt mỹ, áp gò má lạnh băng vào má y:” Cảm ơn chàng, thiếp rất vui, vì thời khắc này, thiếp sẵn sàng hi sinh bất kỳ điều gì.”

Lãnh Nghệ biết nàng nói câu này là với mình, khe khẽ vỗ lưng nàng:” Nương nương vui là được.”

Hoa Nhị phu nhân khóc càng thương tâm, dụi đầu vào lòng y, hồi lâu mới bịn rịn tiến y ra tận cửa.

Lãnh Nghệ về tới nhà thì đã trống canh một, nhìn khung cảnh quen thuộc mới xác định được mình không nằm mơ, chuyện này hôm nay vượt ngoài mọi tưởng tượng hoang đường nhất, lại thêm tâm trạng của Hoa Nhị lúc chia tay khiến y bị ảnh hưởng, về tới nhà bảo với Trác Xảo Nương không muốn ăn, tới thư phòng tĩnh tâm suy nghĩ.

Tiểu Chu hậu đã hơn một tháng chia tay trượng phu, dần dần quen cuộc sống mới không có hắn. Huống hồ ở Lãnh phủ rất náo nhiệt, không vắng vẻ như ở quốc công phủ trước kia, nên thi thoảng cũng nói vài câu.

Nàng biết Lãnh Nghệ đã về, chuẩn bị tới đại sảnh ăn cơm, không ngờ gặp Trác Xảo Nương đứng ngây giữa sân, đi tới hỏi nhỏ:” Muội muội, làm sao thế?”

“ Á!” Trác Xảo Nương sực tỉnh, gượng cười nói:” Chàng nói ăn rồi, bảo chúng ta tự ăn, tở tở, chúng ta về ăn thôi.”

Cơm nước dọn lên, trên bàn chỉ có Tiểu Chu hậu và Trác Xảo Nương, thảo tuệ tuy xưng hô tở muội với Trác Xảo Nương nhưng nàng vẫn giữ đúng thân phận tì nữ, đứng bên hầu hạ.

Tiểu Chu hậu phát hiện Trác Xảo Nương đầu óc để đầu đầu, cầm bát cơm lên lại đặt xuống:” Muội muội, làm sao vậy?”

“ Không, không có gì.” Trác Xảo Nương lắc đầu:

“ Không đúng, từ lúc đại ca về muội đã khác rồi, có chuyện gì, không được giấu ta.” Tiểu Chu hậu hơi cau mày, sau đó chỉ đám tì nữ:” Các người ra ngoài, đóng cửa lại, cấm bàn tán, nghe chưa?”

Dù sao từng là hoàng hậu chỉ huy cả hậu cung, nàng hiển nhiên có uy hơn Trác Xảo Nương, một câu thôi đám tì nữ răm rắp cúi đầu lui ra.

Trong phòng chỉ còn hai người, Trác Xảo Nương áp ứng:”
Muội ... Muội người thấy trên người chàng, hình như có mùi
...”

“Mùi nữ nhân?”

“Không! Không! ... Muội không rõ.”

Mắt Tiểu Chu hậu đảo một vòng:” Ta ngửi một cái sẽ biết
ngay.”

“Đừng!” Trác Xảo Nương đưa tay muốn cản:

“Yên tâm, ta không để huynh ấy biết.”

Tiểu Chu hậu vỗ tay Trác Xảo Nương trấn an, đứng dậy ra
ngoài, đám tì nữ quả thật đứng ở sân, cách xa mười bước, ai
nấy cúi đầu không dám nghe ngóng hay bàn tán linh tinh.

Ở thư phòng Lãnh Nghê đang viết chữ để ổn định tâm thần,
nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại:” Ăn xong rồi à?”

“Còn chưa ăn, muội nghe thấy huynh nói không ăn nên
đến xem sao, huynh không khỏe à?”

“Không đâu, bọn muội cứ ăn đi, ta ăn rồi mà.”

Tiểu Chu hậu tới sau lưng Lãnh Nghê, nghiêng đầu nhìn
chữ viết của y, che miệng cười:” Chữ viết này thật không xứng
với tài hoa của huynh, nhất định là hồi nhỏ rất nghịch ngợm
ham chơi, không chịu luyện chữ chứ gì?”

Lãnh Nghê cười không đáp, mặc dù nhìn bề ngoài chữ của
y rất giống vị tri huyện kia, nhưng dù sao chỉ là mô phỏng, y
lại không có cơ sở thư pháp nên người có nghề nhìn là nhận ra.

“Đệ muội dạy huynh!” Tiểu Chu hậu cầm lấy một cây bút,
trải giấy ra, khi chuẩn bị viết chữ đột nhiên nói:” Ca, hôm nay
huynh ở cùng Hoa Nhị quý phi phải không?”

Lãnh Nghê giật nảy mình, chữ lệch ngay tức thì.

Tiểu Chu hậu tinh cỡ nào, thoáng cái là nàng nhận ra rồi.”
Đừng khẩn trương như thế, muội không nói với Xảo Nương đâu, nhưng huynh phải nói cho muội biết, hai người ở cùng nhau đã làm gì vậy?”

Lãnh Nghê lúng túng:” Đâu, đâu làm gì.”

Tiểu Chu hậu hạ thấp người, tựa đang viết chữ:” Đừng lừa muội, trừ khi hai người thân thiết, nếu không làm sao mùi lại đậm như vậy ... Ai không biết quan gia thích nàng, sau này cẩn thận chút, lúc ra ngoài tốt nhất tắm hết mùi này đi.”

Lãnh Nghê toát mồ hôi, thầm kêu may mắn, hôm nay Triệu Quang Nghĩa mà triệu kiến y thì bay đầu rồi.” Đa tạ muội.”

Chương 408: Hương thâm khó phai. (2)

Trong căn phòng nhỏ nhất thời không có bất kỳ âm thanh nào phát ra, Tiểu Chu hậu viết chữ rất chuyên tâm, viết xong mới nói:” Ca ca, muội biết huynh là người có tâm kếp, không dễ dàng bị nữ sắc dụ hoặc, biết rõ nàng là nữ nhân mà quan gia nhắm vào, còn mạo hiểm thân thiết với với nàng, hẳn phải có mục đích chứ!”

Lãnh Nghệ nhất thời không biết đối đáp thế nào:” Muội nói gì vậy?”

“ Muội không phải tra hỏi huynh, nhưng huynh còn Xảo Nương, còn cả nhà cần chiếu cố ... Còn cả muội nữa. Cho nên hi vọng huynh đã cân nhắc kỹ.” Tiểu Chu hậu nhỏ giọng cảnh cáo:

Lãnh Nghệ chưa kịp nói gì thì ngoài hành lang thì ngoài hành lang có tiếng gọi:” Lão gia ca ca.”

Tiểu Chu hậu gác bút đứng thẳng lên, đi ra ngoài thấy Hoa Vô Hương tựa cười tựa không nhìn mình, nàng biết tư thế của hai người vừa rồi dễ gây hiểu lầm, nàng cũng chẳng giải thích, hừ một tiếng về đại sảnh.

Hoa Vô Hương cũng đâu sợ lẻ lữ làm mặt quỷ đi vào thi phòng, tới cạnh Lãnh Nghệ hít hít rồi háy mắt:” Thơm quá nha!”

Lãnh Nghệ không khách khí với nha đầu này, trong lòng đang rất không thoải mái đây:” Không về học đi, chạy tới đây làm gì?”

“ Còn học gì nữa, ngày kia là thi hội rồi, y khoa không làm khó được muối, thi từ ca phú đã học thuộc thơ của huynh, nhưng mà trong lòng vẫn chẳng yên tâm chút nào cả.” Hoa Vô Hương ngồi xuống ghế bên cạnh bàn, hai tay chồng cầm thở ngắn than dài:

Lãnh Nghệ thời gian qua quay cuồng chuyện trong cung, quên chuyện này:” Ai ra đề thế?”

“ Lại bộ thảo ra, quan gia thẩm định.”

“ Được rồi, để ta xem có làm gì được không, nghỉ ngơi cho tốt đi, tối mai ta về tìm muối.”

“ Vậy tốt quá, tạ ơn lão gia ca ca.” Hoa Vô Hương hoàn thành mục đích đứng dậy, trước khi đi còn cười khúc khích bỏ lại một câu:” Thơm thật đấy.”

“ Lão gia là lão gia, ca ca là ca ca, xưng hô hiệu gì thế?” Lãnh Nghệ chột dạ mắng lảng đi:

“ Biết rồi lão gia ca ca.” Hoa Vô Hương ở ngoài cửa dài giọng đáp lại:

Đợi thêm một lúc, đoán chừng nha đầu quỷ quái đó đi xa rồi, Lãnh Nghệ lớn tiếng gọi:” Người đâu, chuẩn bị nước tắm cho ta, nhanh lên.”

“ Vâng!”

Rất nhanh phó tòng đã chuẩn bị xong nước tắm, tì nữ biết lão gia tắm không cho hầu hạ nên lui ra ngoài. Lãnh Nghệ vào phòng tắm cởi phăng quần áo nhảy vào thùng tắm to ra sức kỳ cọ, tắm xong lại dùng thùng nước khác cẩn thận dội một lần, yên tâm thay y phục.

Nhưng vừa cúi đầu ngửi một cái liền thấy mùi hương hoa nhàn nhạt, Lãnh Nghệ trở mắt, sao cái mùi này rửa mãi không hết? Mùi này rất nhẹ, nếu ai không biết về Hoa Nhị phu nhân

có lẽ chỉ nghĩ là mùi hoa mà thôi, nhưng chỉ cần người biết trên người nàng có mùi thơm lạ, lại nghĩ này trên người mình thì thể nào cũng sinh suy đoán, như Tiểu Chu hậu vậy.

Lãnh Nghê nghĩ tới lời cảnh cáo của Tiểu Chu hậu, toát mồ hôi, chuyện này ngoài dự tưởng của y, sao như vậy được?

Đi vòng quanh một lúc, Lãnh Nghê đoán thứ này xem ra tắm bình thường không hết, phải dùng nước thuốc rửa đi mới được, lấy đâu ra bây giờ? Hoa Nhị chắc là có, nhưng sao vào cung giờ được? Hoa Minh Tôn có cách, nhưng nhờ tới lão thì lộ mất, lão già đó sẽ uy hiếp mình.

Làm sao đây?

A, Hoa Vô Hương! Trong đầu Lãnh Nghê hiện ra bộ dạng nghịch ngợm đáng yêu của nha đầu đó, hơn nữa trước khi nàng đi còn cố ý nói một câu “thơm thật đấy”! Chẳng lẽ muốn nói với mình là có cách trừ mùi thơm này.

Nghĩ thế Lãnh Nghê vội vàng tới nơi ở của Hoa Vô Hương.

Người ra mở cửa là Hoa bà bà, cười nói:” Lão gia tới rồi, Vô Hương về nói lát nữa lão gia sẽ tới, bảo lão thân chú ý nghe gọi cửa, quả nhiên là ngài tới rồi.”

Lãnh Nghê cười xấu hổ, qua loa vài câu rồi đi qua sân, tới trước thư phòng của Hoa Vô Hương, trong vang vang tiếng đọc bài, khẽ gõ cửa.

“ Ai thế?”

“ Là ta.”

“ Ta là ai?”

“ Lão gia ca ca.”

Két một cái cửa mở ra, gương mặt tinh nghịch đầy đắc ý của Hoa Vô Hương xuất hiện:” Lão gia ca ca vào đi.”

“ Lão gia ca ca là cái gì vậy, muối xưng hô kiểu gì thế?”
Lãnh Nghệ kiến nghị bất mãn:

“ Thì huynh là lão gia, gọi thế cảm giác hơi già, lại giống ca ca, nên gọi thế, tìm muối làm gì?” Hoa Vô Hương ngoẹo đầu sang cười khúc khích:

“ Con quỷ nhà muối, mau đưa ra đây.”

“ Đưa cái gì?”

“ Nước thuốc rửa mũi kia đó, nhanh lên, không có thời gian đây đưa với muối đâu.” Lãnh Nghệ thúc giục:

“ Có kiểu nhờ vả người ta như thế đấy.” Hoa Vô Hương nói vậy vẫn đi lấy cái bình chuẩn bị trước trên bàn.” Nhỏ hai ba giọt vào nước tắm, ngâm một tuần trà, đừng đổ nhiều, điều chế phiên lắm.”

Lãnh Nghệ cao hứng nhận lấy.” Cảm ơn thần y muối muối.”

“ Nghe rất vừa tai.” Câu này rõ ràng để đổi lại “lão gia ca ca” của nàng, Hoa Vô Hương không khó chịu còn cười đến vui:

Lãnh Nghệ có chút chột dạ chạy về thật nhanh sai phó tòng chuẩn bị nước tắm, dám phó trong không hiểu, làm sao lão gia liên tục tắm như thế, không dám hỏi, lại chuẩn bị nước.

Để cho cẩn thận, Lãnh Nghệ ngâm gấp đôi thời gian Hoa Vô Hương nói, tới khi lau khô người không ngửi thấy gì nữa lòng nhẹ hẳn, hôn cái lọ một cái, đây đúng là bảo bối.

Mặc y phục xong, Lãnh Nghệ cũng không còn tâm tư viết chữ nữa, Tiểu Chu hậu bổng nhiên hỏi y ăn cơm chưa, lại cảnh cáo mùi hương kia, nói không chừng Trác Xảo Nương ngửi thấy rồi, hỏi thị nữ.” Phu nhân đâu?”

Thị nữ đáp:” Ở phòng Trịnh quốc phu nhân ạ.”

Trước đó vì tiện chăm sóc Tiểu Chu hậu đang bệnh, cho nên bố trí nàng ở viện tử gần phòng ngủ của phu thê Lãnh Nghê, nên không xa đã nghe thấy trong phòng có tiếng cười.

Lãnh Nghê gõ gõ cửa, Trác Xảo Nương đi ra, hỏi:” Các nàng nói chuyện gì mà cười vui thế?”

“ Bọn thiếp ăn cơm xong kể chuyện hồi nhỏ.” Trác Xảo Nương đi bên cạnh Lãnh Nghê, lén ngửi ngửi, không thấy mùi gì nữa, nàng vốn không chắc, nên hoài nghi trước đó mình ngửi nhầm:

Chương 409: Uống rượu thôi mà.

Lãnh Nghệ đi vào phòng mới chú ý, Tiểu Chu hậu tuy mặc trang phục thông thường ở nhà, không còn phục sức lộng lẫy như trước, cũng không son phấn, song nàng vẫn duyên dáng xinh đẹp tuyệt trần, đặc biệt là khí sắc không còn u uất, không khỏi thâm khâm phục, nữ nhân khác ở hoàn cảnh nàng khó kiên cường được như thế.” Hiếm khi thấy Văn Anh muội tử cao hứng như thế, ba chúng ta uống một chút đi, ta vừa tắm xong, đột nhiên thèm uồn vài chén. Xảo Nương, trong tủ có ít rượu ngon mà hoàng hậu nương nương ban thưởng hồi Nguyên Tiêu, chúng ta nhân cơ hội này mang ra uống.”

“ Vâng, để thiếp bảo nhà bếp làm vài món nhắm rượu.” Trác Xảo Nương vui vẻ đi ngay:

Tiểu Chu hậu quả nhiên rất biết nhìn mặt đoán ý.” Huynh bảo Xảo Nương đi, có phải muốn nói gì với muội không?”

Lãnh Nghệ tới gần nàng, hỏi nhỏ:” Còn mùi không?”

Tiểu Chu hậu ghé vào cổ, vào ngực y ngửi, lắc đầu:” Hết rồi, muội nghe nói dị hương của Hoa Nhị phu nhân phải bảy tám ngày mới tiêu tán, sao huynh làm được?”

“ Sơn nhân tự có diệu kế.”

“ Hừm, hôm nay huynh may đó, quan gia mà ngửi thấy là hỏng rồi.”

“ Đa tạ muội nhắc nhở, nếu không đúng là sẽ rắc rối.” Thực ra Lãnh Nghệ vì chột dạ nên lúc rời cung cố tình chọn

chỗ vắng vẻ mà đi, tránh bị người ta thấy, trong cái may cũng có phần nhờ cẩn thận của y:

“Huynh mà thực nghe muội thì tốt ... Năm xưa muội cũng bảo phu quân muội, thi từ tuy là thứ tốt, nhưng chỉ để điều chỉnh tâm trạng thôi, đừng quá sa đà vào đó ... chàng ấy lại chẳng nghe ...” Tiểu Chu hậu nhờ tới chuyện cũ, giữa mày lại ẩn hiện u sầu khó tan:” Không biết chàng ấy lúc này sao rồi?”

Lãnh Nghệ vỗ về:” Yên tâm đi, có các phi tần trước kia chăm sóc, lại có Tề vương gia chiếu cố, sẽ không có vấn đề gì.”

“Lần này nếu không có huynh nghĩ ra kế hay, chàng cũng đã không được toại ngoại, ân tình này của huynh, phu thê muội không có gì báo đáp. Giờ lại ở nhà ca ca, gây cho huynh thêm phiền toái.”

“Phiền toái gì chứ, ngày ngày được nhìn đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như muội, là may mắn của ca ca ta mới đúng.”

Gò má vốn còn chút xanh xao của Tiểu Chu hậu hơi ửng đỏ, cúi thấp đầu lí nhí:” Ca ca, huynh yêu thương chiếu cố tiểu muội, tiểu muội biết, chỉ là kiếp này tim muội đã có nơi chốn, mong rằng kiếp ...”

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng bước chân, Trác Xảo Nương quay về, Tiểu Chu hậu vội quay đi rót trà.

Lời vừa rồi của Lãnh Nghệ chỉ là thanh niên hiện đại mồm mép tán dương thôi, đổi lại cô gái hiện đại đã cười khúc khích, nhiều lắm thì cảm ơn, không ai cho rằng biểu đạt điều gì cả. Nhưng nghe vào tai nữ tử cô đại thì là lời biểu lộ chân tình.

Trác Xảo Nương không chú ý sự khác thường của hai người, nàng ôm vò rượu cười khanh khách:” Quan nhân, thiếp về nhìn rượu nhà ta toàn dán chữ Triện, chẳng nhận ra được

cái nào với cái nào, lại phải gọi Thảo Tuệ tới mới biết, buồn cười quá.”

Lãnh Nghê nhận lấy vò rượu nhỏ, trên là chữ rượu Dương Cao, đây là một loại ngự tửu nấu bằng gạo và thịt dê, vì có tính nhiệt của dê nên hợp với mùa đông, Tô Đông Pha ừng có thơ “Thí khai vân mộng cao nhi tửu, khoái tả tiền đường được ngọc thuyền”. Y mở niêm phong rót ngay chén nhỏ nhấp một ngụm, vừa tẩm xong uống một chén, lỗ chân lông nở ra, liên tục khen:” Ngon! Ngon!”

Tiểu Chu hậu trách:” Ca ca, uống trà đi, đồ ăn chưa lên, bụng trống uống rượu không tốt.”

“ Ai bảo ta bụng trống, ta ăn rồi, có rượu đây ai lại uống trà.” Lãnh Nghê cố chấp rót rượu:

Tiểu Chu hậu đánh y một cái:” Trông huynh cũng nho nhã, sao uống rượu như phu phen tẩu tốt, ai ôm vò rượu như thế?”

Lãnh Nghê thở hắt ra một hơi đặt vò rượu xuống, cố tình dùng tư thái điệu đà nhất rót ra chén nâng lên như thể nói với Tiểu Chu hậu “thế đã được chưa?”, Trác Xảo Nương cười khanh khách.

Ai ngờ Tiểu Chu hậu lại đánh cái nữa:” Rượu còn chưa hâm, uống rượu lạnh hại ngũ tạng.”

Lãnh Nghê thốt lên:” Uống rượu còn chú ý nhiều thế để làm gì?”

“ Ca ca, huynh uống rượu với người khác không chú trọng lễ nghi là thân cận, nhưng huynh uống rượu với hồng nho mặc khách mà tùy tiện thì người ta sẽ coi thường. Không được, từ giờ muội phải sửa đổi hành vi xấu của huynh. Bình thường muội cũng để ý đấy, huynh có nhiều hành vi rất khó chấp nhận.” Tiểu Chu hậu kiên quyết nói:

Lãnh Nghệ nhìn Trác Xảo Nương cầu cứu, ai ngờ nàng bênh Tiểu Chu hậu:” Quan nhân, làm quan ở kinh thành khác với ở Âm Lăng, nên cầu kỳ phải cầu kỳ, tỷ tỷ từng là hoàng hậu, đối với lễ nghi biết rất rõ, nghe tỷ tỷ không sai đâu.”

Hết cách Lãnh Nghệ đành nghe các nàng, lòng lắm bầm bảo sao mình hay có giấc mơ về thảo nguyên, thì ra vì nhiều lúc phải gò ép bản thân vào quy củ phức tạp ở đây đâm nhớ cuộc sống đơn thuần khi đó.

Tiểu Chu hậu mở tủ, lấy ra bộ dụng cụ uống rượu bằng đồng.

Thứ này Lãnh Nghệ chả biết gọi tên là gì, chỉ thấy nó cao một thước, có ba chân, có hai tầng, tầng dưới kéo ra được, cho than nóng vào, tầng trên cho nước, bên ngoài là hoa văn toàn là con thú dữ, nhìn là biết tuổi đời lâu lắm rồi.

Tiểu Chu hậu cho than, rót nước sôi vào ngăn trên, tiếp đó mới đặt chén rượu vào:” Đây là đồ hâm rượu thời Thương Chu, nghe nói năm xưa Đát Kỷ ở ao rượu rừng thịt từng dùng loại đồ hâm rượu này uống rượu.”

Nếu là lúc khác Lãnh Nghệ sẽ có kiên nhẫn nghe nàng kể chuyện, nhưng bây giờ mùi rượu thơm thế kia mà phải uống theo kiểu văn nhã thì ai mà chịu nổi, có hơi sốt ruột rồi:” Đát Kỷ tuy xinh đẹp, nhưng tâm địa độc ác, từng moi tim Tỷ Can, phát minh ra hình phạt bào lạc để xem người ta gào thét mà chết! Đúng là đẹp tựa thiên tiên mà độc như rắn rết ... Không như Văn Anh muội, nguyệt thẹn hoa nhường không kém Đát Kỷ, nhưng tâm địa thiện lương, thế ta được uống chén này chưa?”

Tiểu Chu hậu thẹn tới đỏ chín mặt quay sang Trác Xảo Nương:” Muội tử xem, quan nhân của muội, chưa uống đã nói linh tinh rồi.”

Trác Xảo Nương tựa cười tựa không.” Chàng ở trong cung
vốn đã uống rồi mà.”

Chương 410: Đêm sáng trắng.

Đợi mãi không thấy thức ăn lên, Trác Xảo Nương ra cửa giục thị nữ, thừa lúc đó Tiểu Chu hậu then thò nói với Lãnh Nghê:” Ca ca, đừng nói những lời ấy trước mặt Xảo Nương, muội ấy thương tâm đấy, huynh không đau lòng thì muội đau lòng.”

Ông trời ơi! Mình chỉ muốn mau mau được uống chén rượu chứ làm gì mà thành tội lỗi này, Lãnh Nghê tròn mắt:” Ta nói gì?”

Tiểu Chu hậu mặt càng đỏ như lửa đốt, run giọng:” Huynh ... Huynh làm thế là ép muội.”

Lãnh Nghê chưa kịp hỏi mình ép cái gì thì Trác Xảo Nương quay lại nói:” Thức ăn lên nhanh thôi, mọi người đợi chút.”

Lần này rượu thịt đủ cả, kỳ thực một tháng vừa rồi Tiểu Chu hậu gần như không gặp ai, nhốt mình trong phòng, ra ngoài ăn cơm chung chỉ là một hai bữa vừa rồi thôi. Hôm nay ba người vừa ăn vừa uống nói chuyện vui vẻ, bất tri bất giác bầu trời mờ đục đã trở nên trong trẻo, gió cũng ngừng, bóng đêm mờ lung.

Tiểu Chu hậu đã bảy phần say, nhìn ngoài trời thời tiết tốt thì kiến nghị:” Chúng ta lên chỗ nào đó cao cao ngắm trăng đi.”

Trác Xảo Nương cũng hai má hây hây đỏ hết sức đáng yêu, nhìn quanh:” Trong trạch viện của chúng ta làm gì có lầu cao

mà leo?”

“ Ta biết một chỗ rất hay, theo ta.” Lãnh Nghệ uống tới lâng lâng, hiếm khi mọi người vui thế này nên tích cực hưởng ứng, nói xong đi trước:

Tiểu Chu hậu mang theo chén và món ăn, Trác Xảo Nương thì ôm vò rượu, ra ngoài thì thấy Lãnh Nghệ bắc thang lên mái nhà đều vỗ tay khen hay.

Cả ba đều say cả rồi, hào hứng lần lượt leo lên mái nhà, đám nha hoàn thị nữ ở dưới mắt tròn mắt dẹt mà nhìn, bên trên không rộng rãi được như dưới đất nên chỉ có thể để vò rượu, ba món ăn. Lãnh Nghệ nhận lấy đĩa thức ăn cuối cùng do nha hoàn đưa cho rồi nói:” Các người về nghỉ đi, không cần ở đây đợi bọn ta, đèn lồng cũng tắt đi, ta còn ngấm trăng.”

Đám nha hoàn vâng dạ, thổi hết đèn lồng ở hành lang, ai về phòng nấy.

Lúc này đêm khuya vắng lặng, mây đen bao phủ lúc ban ngày đã tan hết, trăng sáng treo cao tỏa ánh sáng nhàn nhạt. Trời xuân không lạnh mấy, chỉ là đêm rồi, hai cô gái ở trong phòng không để ý, lên mái nhà không khỏi rung mình.

Lãnh Nghệ thấy Trác Xảo Nương xoa xoa cánh tay liền kéo nàng vào lòng, Trác Xảo Nương then đỏ mặt, nhưng không muốn tránh, dựa vào bờ vai chắc chắn của trượng phu, nàng cảm thấy thoải mái và yên tâm.

Ba người đều không nói gì cả, chỉ lặng lẽ ngấm trăng xa, nơi này tuy cao, nhưng chưa đủ cao, vì thế chỉ thấy bốn xung quanh tối om, chỉ còn lại vầng trăng cô độc trên trên bầu trời, ánh trăng mềm mại như từng sợi tơ quấn lấy bọn họ.

Lòng Tiểu Chu hậu dần dần tĩnh lại như hồ nước, khẽ đọc:

Tơ mình lặng bước tây lâu,

Trăng vòng câu.
Tịch mịch ngô đồng viện thăm,
Khoá thanh châu.
Cắt chẳng nổi,
Gỡ càng rồi,
Mối ly sầu.
Cảm thấy một riêng mùi vị,
Vỡn tâm đầu.

Đó là một trong số tác phẩm đại biểu của Lý Dục, Lãnh Nghệ đương nhiên biết rồi, cảm xúc dâng lên, nhờ tới bài thơ khác tương tự cũng đọc:

Sen đỏ hương tàn ngọc điện thu
Nhẹ cỏi xiêm là
Bước xuống lan châu
Trong mây ai gửi lá thư qua
Lúc nhận bay về
Nguyệt rọi tây lầu
Hoa rụng rơi bởi nước chảy mau
Một mối tương tư
Hai chốn ưu sầu
Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ
Vừa nhú mây chau
Lại quặn lòng đau

Đây chính là bài Nhất Tiễn Mai trứ danh của Lý Thanh Chiếu, hai người đều đi lên lầu tây, ưu thương đầy lòng, ý

cảnh sâu xa. Bài thơ của Lý Thanh Chiêu sáng tác sau cả trăm năm, ít nhiều bị ảnh hưởng của Lý Dục, nhưng miêu tả nỗi sầu biệt ly càng sâu đậm. Lý Dục miêu tả ly sầu trong lòng, còn Lý Thanh Chiêu thì hiện ra đôi mày, hai loại trạng thái, đem nỗi nhớ nhung da diết không sao xua đi được, biểu đạt động lòng người.

Tiểu Chu hậu ngược mắt nhìn đường nét góc cạnh trên mặt Lãnh Nghệ, năm xưa nàng chính vì bị những vần thơ của Lý Dục cướp mất trái tim, thế nên bất chấp tất cả mà nảy sinh gian tình với hắn sau lưng tỷ tỷ, nàng bị tài hoa của Lý Dục mê hoặc. Nếu không vì ngôi vị hoàng hậu, nàng chẳng làm thế.

Giờ đây bên cạnh một người tài hoa không kém Lý Dục, mỗi lần mở miệng làm thơ lại như đi tận vào tâm khảm người ta. Điều nàng động lòng hơn lại là có giây phút tưởng bình thường mà hiếm có này, chỉ muốn kéo dài mãi, muốn được giống như Trác Xảo Nương, hóa thành con chim nhỏ rúc vào lòng y, để y che chắn cho mọi gió mưa bão táp.

Cảm giác đó hẳn rất mỹ diệu.

Không! Không, sao mình lại có ý nghĩ đó!

Tiểu Chu hậu cưỡng ép mình quay người đi, hai tay ôm gôi, nhìn mặt trăng, muốn để dung mạo trượng phu hiện lên để xua đi kích động nhất thời, xua đi ý nghĩ bất tri giác của mình.

Trác Xảo Nương dựa vào lòng Lãnh Nghệ tầm mắt vừa vặn nhìn sang bên kia Tiểu Chu hậu đang cô độc co ro một mình, nghĩ tới cảnh ngộ của vị tỷ tỷ này, rất thương cảm:” Quan nhân, tỷ tỷ cũng lạnh.”

Tiểu Chu hậu giật nảy mình, nàng không ngờ Trác Xảo Nương lại nói thế, định nói không cần, nhưng lời ra tiếng miệng lại thôi, nàng muốn xem xem Lãnh Nghệ làm gì.

Nếu như Lãnh Nghê cũng đưa tay kéo nàng vào lòng thì làm sao, mới nghĩ thế đã làm nàng quẫn bách vô cùng, nghe thấy tim mình đập thình thịch như có hai con nhỏ đang nhảy tung tung vậy. Mình tránh đi chứ? Nhưng nàng không muốn tránh, nàng muốn có vòng tay vững trãi, ấm áp, an toàn bao bọc mình, mấy năm sống nơm nớp ở kinh thành Đại Tống, chịu đựng tủi nhục, nàng chẳng còn là thiếu nữ đơn thuần năm xưa, điều nàng tha thiết mong có chỗ dựa như vậy mà thôi ...

Đột nhiên nàng thấy người ấm áp, thì ra Lãnh Nghê đã cởi áo khoác ngoài đắp lên người nàng, cái áo rất rộng, che hết thân thể nhỏ nhắn của nàng. Ấm, rất ấm, tựa hồ bao quanh bởi vòng tay y, nàng cũng dâng lên cảm giác phạm tội, muốn cởi ra, nhưng Lãnh Nghê giữ lại:” Muội còn chưa khỏe lại đâu đó, cẩn thận đừng để bị lạnh.”

Trác Xảo Nương cũng nói:” Tỷ tỷ, cứ mặc đi.”

“ Cám, cám ơn muội.” Tiểu Chu hậu cảm động ấp úng nói:

Có lẽ Lãnh Nghê không để ý câu này của Trác Xảo Nương, nhưng tâm tư nữ nhân khác với nam nhân nhiều lắm, câu này của Trác Xảo Nương có ý tiếp nhận nàng rồi.

Trăng tỏa ánh sáng dịu dịu lên thân thể ba người.

Hai nàng ở hai bên ríu rít chuyện trò với nhau, Lãnh Nghê ở giữa, chẳng không để ý hai nàng nói gì, chỉ lẳng lẽ uống rượu gấp thức ăn, hưởng thụ âm thanh như nhạc tiên trên trời ấy. Trong lòng y chỉ mong sao thời gian mãi dừng lại ở giờ phút này, từ lúc lên kinh thành đã đủ mọi chuyện xảy ra, y suýt quên cuộc sống bình thường thế nào rồi.

Chương 411: Gian thần kiêm nịnh thần. (1)

Không biết từ lúc nào trên bầu trời tối đen có những đóm trắng lả tả rơi, dưới ánh trăng tựa như tỏa sáng óng ánh, đẹp mặt vô cùng.

“ Tuyết rơi rồi!” Trác Xảo Nương đưa tay ra hứng bông tuyết, thích thú reo lên, đây có lẽ là đợt tuyết cuối cùng của mùa xuân rồi:

Tiểu Chu hậu cảm giác má mình lạnh lạnh, bất giác hắt hơi một cái.

“ Chúng ta xuống thôi. “ Lãnh Nghê một mình tiêu diệt hết vò rượu với mấy món ăn, không có rượu đi ngắm trăng xuống chỉ có thằng ngốc mới làm, giờ tuyết rơi, có cơ đáng hoàng đế xuống:

Ba người lần lượt xuống thang, đưa Tiểu Chu hậu về tận phòng rồi mời đi.

Tiểu Chu hậu vào phòng đóng cửa lại, không thắp đèn mà mò mẫn tới bên giường, định cởi áo mới nhớ ra mình đang khoác áo bào của Lãnh Nghê.

Muốn cởi xuống, nhưng không nỡ, cứ thế mặc áo của y, kéo chăn lên che người.

Hơi rượu bốc lên, đầu hơi váng vất, nhưng nàng chẳng ngủ được.

Huynh ấy nhất định là yêu mình rồi, với thân phận của mình bây giờ, người nào cũng tránh xa, huynh ấy cũng biết

chuyện quan gia làm với mình! Biết mình là nữ tử không sạch sẽ nữa, vậy mà huynh ấy vẫn không ngần ngại biểu lộ tình cảm với mình, mình phải làm sao?

Trượng phu đã chẳng phải là như ý lang quân năm xưa nữa, năm ấy chàng dám đổi đầu với cả thiên hạ, khi thê tử bệnh nặng, gian dữu với mình là tiểu di tử của chàng, cuối cùng còn cưới mình. Nhưng bây giờ gặp nạn rồi, biết mình bị người ta gian dâm hết lần này tới lần khác, chàng chẳng có hành động nào. Chỉ một lòng nghĩ cho an nguy của bản thân, vì giữ mạng mà tặng mình cho người khác.

Nhưng chàng vẫn là trượng phu của mình, chàng có lỗi với mình, mình không thể có lỗi với chàng. Hiện giờ trượng phu ở Lĩnh Nam đang chịu khổ, càng lúc như vậy, mình càng không thể có lỗi với chàng.

Mình chỉ đành có lỗi với huynh ấy, tình cảm này, chỉ có thể báo đáp ở kiếp sau. Tiểu Chu hậu cuộn người trong áo của Lãnh Nghê, nước mắt từ từ lăn trên gò má nồn nà lại lạnh như đá, ướt đầm y phục Lãnh Nghê.

Hôm trước Lãnh Nghê âm thầm rời cung nên Triệu Quang Nghĩa không biết tình hình, sáng hôm sau y vừa tới cửa cung thì có tiểu thái giám đợi sẵn, dẫn tới tẩm cung của Triệu Quang Nghĩa rồi.

Lãnh Nghê vào bái kiến, không đợi Triệu Quang Nghĩa hỏi, đã chủ động nói trước:” Quan gia, hôm qua quý phi có nói, Nam Kha Tự không có hoa, nên rất nuôi tiếc.”

Triệu Quang Nghĩa trước giờ chỉ sợ không có cơ hội lấy lòng Hoa Nhị phu nhân, nghe thế mừng lắm:” Tốt, chỉ cần nàng muốn thì ta thỏa mãn hết, lập tức phái người tới Nam Kha Tự trồng hoa cỏ.”

Thời gian trước Lãnh Nghệ chỉ miễn cưỡng phối hợp với Triệu Quang Nghĩa, để mọi chuyện cuốn theo ý ông ta, càng lúc càng tệ. Nhìn lại tấm gương của Lý Dục, cũng khao khát thoát khỏi nguy khốn, nhưng chẳng làm gì, trông đợi Triệu Quang Nghĩa thì ân chẳng khác gì mong hổ tự lột da mình. Như vậy chỉ còn cách tích cực, chủ động, nắm lấy một chút tự chủ trong tay.

Lãnh Nghệ tới gần, nói nhỏ:” Quan gia, đây là một cơ hội tốt.”

“ Cơ hội gì?”

“ Quan gia không phải muốn đưa tranh thái tử vào Nam Kha Tự sao? Thần nhìn phản ứng của quý phi hôm qua, có lẽ là không từ chối đâu. Nhưng nếu quý phi đồng ý rồi thì quan gia vào đưa tranh cũng chỉ một canh giờ, sau đó chẳng còn lý do gì ở lại. Nhưng nếu quan gia nói, muốn trồng hoa thái tử thích, trồng quanh Nam Kha Tự, không phải có thể tới chăm sóc, hoặc tới ngắm hoa, tượng niệm sao ...”

Triệu Quang Nghĩa hiểu ngay ý đồ của Lãnh Nghệ, mừng rỡ nói:” Diệu kế, làm vậy đi, Khanh biểu đạt yêu cầu này của trẫm với quý phi, nhất định nghĩ cách để nàng đồng ý.”

“ Thần dốc toàn lực.”

Lãnh Nghệ rời tầm cung Triệu Quang Nghĩa, cảm giác lúc này mình thật giống một tên gian thần lẫn nịnh thần, chỉ khác biệt duy nhất một điểm, y làm vậy không vì quyền lực hay vinh hoa phú quý. Nghĩ thế cũng không đến nỗi phải hổ thẹn với lòng nữa.

Dù sao thì cũng có cơ đường hoàng tới Nam Kha Tự rồi, mở cửa vẫn là tiểu ni cô Lăng Yên, chẳng nói chẳng rằng, đợi Lãnh Nghệ vào một cái là đóng cửa lại, xoay người đi luôn.

Lãnh Nghệ nghĩ tới sắp “hẹn hò” với Hoa Nhị phu nhân thì lòng phơi phới, rất có hứng thú trêu tiếu cô nương này, cung kính hỏi:” Tỷ tỷ vì sao lại cùng quý phi xưng hô tỷ muội?”

Cứ nghe cách xưng hô này của y là Lãng Yên muốn phì cười, làm ra vẻ lạnh lùng:” Người không biết ta là ai à?”

“ Thực sự không biết.”

“ Người đúng là tên thuyết khách kém cỏi, chưa nghe ngóng xem bọn ta là ai mà đã tới.”

Lãnh Nghệ cười:” Ta không phải thuyết khách, có điều lại muốn biết về tỷ tỷ, có thể nói không?”

“ Không nói cho người.”

“ Vậy thì ta tự đi nghe ngóng.”

“ Không cho người được nghe ngóng chuyện của bọn ta.”

“ Ta lén lút nghe ngóng, tỷ tỷ làm sao mà biết?”

Lãng Yên xoay người lại, khuôn mặt trẻ con non choẹt lại thích làm bộ nghiêm nghị:” Người quá xem thường bọn ta rồi, tuy bọn ta tu hành trong tự miếu, nhưng bọn ta vẫn biết chuyện ngoài kia. Cho nên người giờ trò quỷ, ta biết ngay.”

“ Ta nào dám giờ trò quỷ, chỉ nghe ngóng thân thể của tỷ tỷ, tỷ tỷ xinh đẹp thế này, nhất định không phải khuê nữ nhà bình thường.”

“ Không cho hỏi.”

Lãnh Nghệ gật gù, nói bâng quơ:” Được, được! Ta chỉ hỏi xem những cao tăng đại đức trong Nam Kha Tự là ai thôi.”

Lãng Yên hết cách với y, trong chùa có ba người, hỏi thế không phải ra hết à, so với việc để kẻ khác bàn tán lung tung, nàng đành nói:” Ta là Trần quốc công chúa.”

“ A, thì ra là công chúa điện hạ, thất kính, thất kính.” Lãnh Nghệ chấp tay một cái:

Nhìn bộ dạng hời hợt của y liền biết danh phận này của mình tức là sao, Lăng Yên bĩu môi:” Người có biết thế là sao không mà thất kính, thất kính.”

“ Xin công chúa chỉ rõ.”

“ Hừ, phụ hoàng của ta là thái tổ hoàng đế, ta là tam nữ nhi, vì phụ hoàng nói, người nam chinh bắc chiến cả đời, giết người quá nhiều, trong đó có cả người không đáng giết, phạm tội nghiệt lớn. Sau khi thỉnh giáo sư phụ ta, được sư phụ ta chỉ dẫn, phái một người thay phụ hoàng quy y, hóa giải tội nghiệt. Nên ta tới đây tu hành, về sau Hoa Nhị quý phi cũng muốn đề tước tu hành, thay phụ hoàng chuộc tội, phụ hoàng cũng đồng ý. Vì tỷ ấy là trưởng bối của ta, tuy nhập môn sau, nhưng ta vẫn gọi là sư tỷ.”

Chương 412: Gian thần kiêm nịnh thần. (2)

Lãnh Nghệ bất ngờ, thì ra là công chúa của thái tử, thân phận này đủ cao rồi, chỉ là y suốt ngày thấy hoàng đế, hoàng đế cưỡi trường cũng thấy, trong lòng khó sinh cảm giác sùng kính nữa rồi.” Nhập môn sau thì phải là sư muội chứ.”

Lăng Yên hứ một tiếng: “ Ngươi không cần quản, dù sao phụ hoàng ta an bài như thế.”

“ Hiểu rồi công chúa điện hạ.”

“ Giờ ta là người xuất gia, đừng gọi công chúa gì cả.”

Lãnh Nghệ sửa giọng:” Vâng Lăng Yên sư phụ.”

Lăng Yên có chút hài lòng:” Vậy còn được, biết rồi thì đừng nghe ngóng linh tinh.”

“ Vâng, thế Đại Ngốc là ai?”

“ Là hộ vệ của sư tỷ do phụ hoàng phái tới.”

“ Còn sư phụ của mọi người đâu?”

“ Đã viên tịch rồi.”

“ A, xin lỗi.”

Cứ đối đáp như thế Lãnh Nghệ thoáng cái đã moi được không ít thông tin từ tiểu cô nương, trong Nam Kha Tự này chỉ có hai người xuất gia, một là hoàng tẩu, một là chất nữ của hoàng đế, đều thay thái tử hoàng đế chuộc tội, nói cách khác hai người họ là thể thân của thái tử, bào sao háo sắc như Triệu Quang Nghĩa mà không dám làm bừa ở Nam Kha Tự.

Hai người tới trước cửa Phật đường, Lăng Yên nói:” Ngươi vào đi, ta không theo ngươi nữa.”

Lãnh Nghệ đi vào trong, thấy Hoa Nhị phu nhân mặc một bộ tăng y ngồi khoanh chân bên bồ đoàn, khẽ đọc kinh văn, y không cắt ngang, cũng kiếm một cái bồ đoàn ngồi xuống.

Đợi khải đợi chừng một bữa cơm, Hoa Nhị phu nhân mới tụng kinh xong, quay sang nhìn Lãnh Nghệ, thái độ lãnh đạm:” Lãnh đại nhân, ngài tới rồi.”

“ Thần đã tới.” Lãnh Nghệ thấy kỳ kỳ, hôm qua hai người còn tình chàng ý thiếp như vậy, tận lúc chia tay vẫn còn quyến luyến bịn rịn, khiến y trên đường về còn thất thần một lúc, vậy mà giờ lạnh nhạt như người qua đường, y nhất thời chẳng biết tiếp tục thế nào:

Hoa Nhị phu nhân đứng dậy đi tới bên bàn thờ, thấp hương chấp tay lặng lẽ cầu khẩn một lúc mới bảo Lãnh Nghệ:” Sau này buổi sáng đại nhân tới muộn một chút, vì ta có buổi tụng kinh sáng, chuyện này không bỏ được.”

“ Thần hiểu rồi.”

“ Đi theo ta.”

Lãnh Nghệ theo Hoa Nhị phu nhân tới hậu viện, đóng cửa viện tử lại. Hoa Nhị phu nhân chẳng thềm nhìn y lấy một lần, chỉ bỏ lại một câu:” Y phục ở trong phòng, chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Sau đó đi thẳng vào sương phòng.

Cái cảm giác này làm người ta không thoải mái chút nào cả, lúc mới tới đây trong lòng còn Lãnh Nghệ có chút ý nghĩ bay bổng, giờ bị thái độ xa lại của Hoa Nhị phu nhân dội cho tắt ngúm rồi. Đi vào chính phòng thấy trên chiếc bàn thấp có một bộ y phục mới tinh, lăm lăm bảo bản thân đây là công

việc, phải chuyên nghiệp, thay y phục, lấy mặt nạ Mạnh Sưởng đeo lên.

Khi xong việc đi ra thì Hoa Nhị phu nhân đã đứng dưới hành lang chờ đợi.

Thời khắc này Hoa Nhị phu nhân đã thay tãng bào, nàng mặc áo kép bằng tơ nỉ, viền lụa trắng, kín đáo đẹp đẽ; bên dưới mặc quần sa nhả tím biếc, đầu tóc kết búi, tú lệ đoan trang, mi mục rạng ngời, môi son tươi tắn, nắng chiếu xuyên qua váy lụa, gió vờn mái tóc mây. Vừa thấy Lãnh Nghê đã nhấc váy chạy tới, ngọt ngào gọi:” Mạnh lang.”

“ Hoa, Hoa Nhị ...” Lãnh Nghê khóe miệng hơi co giật một chút, không thích ứng nổi với kiểu thay đổi này, vừa rồi còn lạnh nhạt như thế, vừa đeo mặt nạ vào thế là thành nhu tình như nước, y muốn tự nhéo bản thân một cái xem có phải mình thực sự đang tỉnh táo không:

Hoa Nhị thân mật khoác tay Lãnh Nghê, đòi ngực mềm xấp áp vào cánh tay y, hào hứng hỏi:” Mạnh lang, hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?”

Đi chơi ở đâu à? Lãnh Nghê trầm nghĩ, bọn họ trừ loanh quanh bên trong cáo Nam Kha Tự này thì còn đi đâu được nữa? Nhưng vì nhập vai, y làm ra vẻ trầm tư:” Hai ngày nay thời tiết thay đổi, đêm qua còn có tuyết, không nên đi quá xa, chúng ta ở trong phòng uống rượu, nàng nhảy cho ta xem.”

“ Không thích.” Hoa Nhị phu nhân nhõng nhẽo:” Mới sáng sớm chàng đã muốn chuốc say người ta à, thiếp không chịu.”

“ Vậy nàng có chủ ý gì hay không?”

“ Lần nào cũng là người ta phải đưa ra chủ ý, chúng ta đi thăm đám Uy Vũ tướng quân nhé.”

“ Uy Vũ tướng quân à?” Lãnh Nghê không hiểu:

“ Chính là hồ ở Hồ Sơn đó, chàng phong hiệu cho chúng mà.” Hoa Nhị phu nhân cười khúc khích:

Lãnh Nghệ nhớ rồi, y có nghe Mạnh Sưởng phong đám hồ này làm hộ quốc thần thú, có chức vị đẳng hoàng, nói nhỏ:” Ra ngoài không ăn mặc thế này được.”

“ Thì cởi mặt nạ ra.”

Thế là Lãnh Nghệ chiều ý nàng, lại tốn công về dùng nước thuốc cởi mặt nạ, thay lại y phục cũ. Hai người đi ra, Lăng Yên nghe nói muốn đi Hồ Sơn cũng đòi đi theo, nhưng Hoa Nhị phu nhân không cho, bảo lần khác, làm tiểu cô nương buồn thiu.

Nam Kha Tự cách Hồ Sơn không xa, thị về và người nuôi hồ để nhận ra Hoa Nhị phu nhân, trước kia nàng thường tới Hồ Sơn du ngoạn. Chỉ là sau khi thái tổ giá băng thì nàng không tới nữa, lần này tới cùng tân ngự đại, hiển nhiên là ý của quan gia.

Thị vệ mở đại môn cho họ vào, Hoa Nhị phu nhân nghiêm mặt nói:” Các người không cần đi theo, gọi cả người nuôi hồ ra ngoài, không được gọi, không ai được phép vào.”

Một điểm hay ở hoàng cung là khi chủ nhân ra lệnh là răm rắp làm theo không tò mò hay bàn tán gì.

Chẳng mấy chốc bên trong chỉ còn hai người.

Hồ Sơn cực lớn, bên ngoài dùng tường bao rất cao vây lại, bên trong khắp nơi là giả sơn, rừng trúc, lầu các, cũng là địa điểm du ngoạn. Chỉ có cái hồ rộng bằng sân bóng đá, ở giữa có giả sơn từng bích là nơi mười mấy con hồ sinh sống, chúng hoặc đứng hoặc ngồi, có con nhìn họ gằm gù.

Lãnh Nghệ quay đầu lại, đại môn bị cây cối kiến trúc che hết, không nhìn thấy nữa, bốn bề yên tĩnh làm tiếng hồ gầm càng thêm dữ dội.

Hoa Nhị nói nhỏ:” Đeo mặt nạ vào đi.”

Lãnh Nghệ sớm dự đoán được nàng sẽ có yêu cầu này nên đeo mặt nạ lên, chỉ là không có keo dán.

Chương 413: Tướng quân và nguyên soái.

Rất thần kỳ, Lãnh Nghê vừa đeo mặt nạ, Hoa Nhị phu nhân cũng thay đổi hẳn, sôi nổi hẳn lên:” Mạnh Lang, chàng lại có thể cùng thiếp đi thăm đám Uy Vũ tướng quân rồi, thật tốt. Chúng ta xuống đi.”

“ Xuống!?” Lãnh Nghê nhìn quanh, ở đây chỉ có một chỗ để xuống thôi, y không dám tin.” Xuống đâu?”

“ Xuống Hồ Sơn!”

“ Không được! Nguy hiểm lắm!”

Hoa Nhị phu nhân nhoẻn miệng cười:” Chàng vẫn nhát gan như vậy, xem thiếp này.”

Nói rồi đi nhanh về phía trước.

Lãnh Nghê còn cách nào khác là đi theo chứ, hai người tới trước một gian phòng, Hoa Nhị phu nhân hết sức thuận thực đẩy cửa vào, lấy hai chiếc chìa khóa, đi mở một cánh cửa sắt.

Bọn họ theo bậc thang đi xuống, chiều cao ngang bằng nhà hai tầng, xuống tới nơi thì khá tối, tiếp tục lại đi tới một cánh cửa sắt.

Đây kỳ thực là hàng rào sắt, do những thanh sắt to bằng chén rượu tạo thành, nhìn qua hàng rào, đàn hồ cũng đang nhìn chúng chăm chăm.

Không ngờ Hoa Nhị phu nhân lại tiếp tục mở khóa, Lãnh Nghê sợ tới tóc dựng đứng, giữ tay nàng lại:” Đừng, nguy hiểm lắm, cứ đứng xem thế này là được.”

“ Chúng do chúng ta nuôi, không làm thiếp bị thương đâu.”

“ Không! Súc sinh vẫn là súc sinh, tính hoang dã của chúng không thể thuần hóa hoàn toàn được.” Lãnh Nghệ vẫn lắc đầu, giống như chó mèo vậy, dù đã sống với con người bao đời, vẫn thi thoảng có vụ chúng cắn người vô cớ đấy thôi:

Hoa Nhị bắc tay làm loa gọi:” Chinh Đông tướng quân, lại đây.”

Lập tức con hổ vốn đang nằm nhồm dẫy, vọt người chạy tới, đến bên hàng rào đưa mũi ngửi ngửi, có vẻ nó ngửi thấy mùi thơm trên người Hoa Nhị phu nhân, cặp mắt hung dữ liền trở nên ngoan ngoãn như mèo.

Hoa Nhị vô cùng cao hứng, tíu tít chỉ từng con hổ giới thiệu:” Nó là Chinh Đông, ngoài ra còn có Chinh Nam, Chinh Tây, Chinh Bắc cùng An Nam, An Tây, An Bắc, An Đông cùng với Tả, Trung, Hữu. Ngoài ra con có nhúm lông trắng ở tán là Nguyên Soái, nó là hổ vương lớn nhất, con nào cũng sợ nó.”

Lãnh Nghệ lần đầu tiếp xúc gần với hổ như thế, tuy có hàng rào lớn ngăn cách vẫn sợ hãi đứng cách một khoảng, người ròn rợn thế nào, y vẫn giữ quan điểm không tiếp xúc quá gần với chúng:” Thật sao?”

“ Đương nhiên rồi ... Í!” Hoa Nhị phu nhân nhíu mày, hít mũi:” Thối quá, trên người mày sao thối thế, Chinh Đông tướng quân, bọn chúng không tắm tử tế cho mày hả? Đám nô tài này, bản cung phải giáo huấn chúng.”

Lãnh Nghệ cũng ngửi thấy mùi thối trên người hổ, nhìn kỹ còn thấy vết máu ở miệng và ria chúng, hẳn là do chúng được ăn đồ tươi.

Hoa Nhị phu nhân chỉ tay lệnh:” Chinh Đông tướng quân, nằm xuống.”

Con hổ không ngờ nằm bò xuống thật, Lãnh Nghệ ngạc nhiên vô cùng.” Nó ngoan thật đấy.”

Hoa Nhị rất đặc ý còn vươn tay ra xoa đầu nó, Lãnh Nghệ hết hồn xông tới cản nàng thì không kịp, bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn đã vỗ vỗ lên đầu nó rồi. Lãnh Nghệ muốn kéo nàng lại, con hổ lạnh nhạt đưa mắt liếc y.

Kết quả không có gì xảy ra, con hổ nằm đó liếm láp bộ lông mình, để nàng vuốt ve, Lãnh Nghệ mới từ từ buông tay nàng.

Hoa Nhị phu nhân lần lượt gọi tên chúng, gọi tên con nào, con đó chạy tới để nàng sờ đầu, sờ hết lượt không thấy Nguyên Soái Đâu, nàng gọi lớn:” Nguyên Soái, mày đâu rồi?”

Gọi hồi lâu không thấy nó tới, Hoa Nhị phu nhân phồng má giận dữ:” Chắc là ăn no ngủ rồi, trước kia thiếp còn cười nó đấy!”

“ Hả? Cười hổ sao?”

“ Đúng thế, khi đó thái tổ còn đi cùng thiếp mà, chàng không tin cứ hỏi thị vệ ở đây.”

Lãnh Nghệ từng nghe tới những chuyện người và hổ như thế rồi, nhưng dù thế nào đi chăng nữa y vẫn không tán đồng, thực sự quá nguy hiểm, chúng rất dễ kích động, lúc đó sức mạnh đôi bên quá chênh lệch, con người không có bất kỳ khả năng phản kháng nào. Y không bao giờ tin vào chuyện con người tay không đánh chết hổ. Chẳng lẽ ý thức nguy hiểm của người xưa kém như vậy, có lẽ vì nhận thức về động vật hoang dã còn chưa đủ nên mới vậy chăng?

Hoa Nhị phu nhân chơi với đám hổ gần một canh giờ, thậm chí nàng còn sờ vào răng chúng:” Mạnh lang, thiếp muốn mở cửa vào cười chúng.”

“ Không được!” Lãnh Nghê dứt khoát nói:” Ta tuyệt đối không cho nàng vào đó.”

“ Xin chàng đó.” Hoa Nhị ngúng ngẩy làm nũng, dựa vào người y, ai oán ngược mắt nhìn:

“ Không, nàng nói gì ta cũng không đồng ý đâu.” Lãnh Nghê cứng rắn lắc đầu:

Hoa Nhị phu nhân ỉu xiu buông y ra, quay lại chơi với đám hồ, chúng lúc thì xếp hàng, lúc lăn trên mặt đất, khi thì cùng nàng chạy dọc hàng rào.

Lãnh Nghê đứng xem tới mê mẩn, dần dần cảnh giác cũng hạ xuống, khi thấy sắp đến trưa rồi mới gọi nàng về.

Hai người đi lên bậc thang tới cánh cửa sắt thứ nhất, đi được vài bước Hoa Nhị phu nhân định khóa cửa lại mới nhớ mình để quên trên bàn, nói:” Thiếp quay lại lấy chìa đã.”

Nói xong xoay người đi ra, bất ngờ khóa cửa lại.

Lãnh Nghê kinh hãi:” Nương nương!”

Hoa Nhị phu nhân cười khanh khách:” Thiếp chưa chơi đủ, lâu lắm rồi mới tới thăm chúng, thiếp muốn chơi thêm một chút, hi hi ih.”

Lãnh Nghê cuống lên, y đoán được nàng định làm gì, giật cửa sắt ùng ùng, giọng có phần tức giận lẫn sợ hãi:” Nương nương! Mở ra! Người không được vào! Nguy hiểm lắm.”

Hoa Nhị phu nhân cười khanh khách chạy theo bậc thang đi xuống Hồ Sơn, Lãnh Nghê nhìn thấy nàng mở cánh cửa sắt mà vừa sợ vừa giận, không dám hét to e làm đám hồ giật mình, xuống nước nài nỉ:” Nương nương! Mau về đi, thần xin người đó.”

Không ích gì cả, Hoa Nhị vẫy vẫy tay, mười mấy con hồ vây quanh nàng, cảnh tượng làm người ta muốn đứng tim. Chỉ

thấy nàng cười lên lưng một con hổ, vỗ hông nó:” Tả tướng quân! Lên núi! Đi.”

Con hổ đó chở nàng thông thả lên ngọn giả sơn ở giữa Hồ Sơn, nhưng con khác đi theo.

Lãnh Nghê không chơi trò điên khùng này nữa, kéo mặt nạ xuống:” Nương nương! Thần là ngự đài Lãnh Nghê, phụ trách an toàn cho người, mời nương nương lập tức quay lại.”

Ai ngờ việc này phản tác dụng, Hoa Nhị phu nhân vốn đang đầy hoan hỉ, lập tức mặt băng giá:” Ta không cần người quản, Lãnh đại nhân mời đi cho.”

Vừa nói tới đó liền có tiếng gầm rung chuyển, chỉ thấy sau giả sơn có con hổ to lớn như con trâu, miệng ngậm khúc xương máu me đi tới.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 414: Xác người trong Hồ Sơn. (1)

“Nguyên Soái!” Hoa Nhị phu nhân mừng rỡ, rời khỏi lưng Tả tướng quân chạy tới:

Nguyên Soái thấy nàng đứng lại, nhả khúc xương xuống đất. Hoa Nhị phu nhân vỗ mạnh lên trán nó trách mắng:” Này, sao lúc này gọi mày mà mày không ra? Mày đang ăn hay đang ngủ? Xem cái mồm đầy máu dơ chưa? Nằm xuống!”

Lãnh Nghệ có cảm giác không lành, con hổ đó phải to gấp mười con hổ bình thường:” Nương nương cẩn thận, con hổ đó nguy hiểm lắm.”

Hoa Nhị phu nhân chẳng thèm quay đầu nhìn y, cũng như không nghe thấy, cười lên lưng nó, hai chân kẹp lại:” Đi.”

Nguyên Soái quay người đi về, nàng không ngừng vỗ mông nó, thúc giục đi nhanh hơn.

Bọn họ đi ra sau giả sơn rồi, che mắt tầm nhìn, Lãnh Nghệ không yên tâm đi theo hàng rào, muốn vòng qua. Nhưng tới phía trước có tường bao, không còn lối đi nữa, vì một phần hồ phía dưới nổi thẳng với tường bên trên, không có lối đi. Không nhìn thấy gì cả, y sốt ruột vô cùng.

Được một lúc nghe thấy tiếng Lãnh Nghệ nghe thấy tiếng hét rồi tiếng vật nặng rơi xuống đất, tim y vọt lên tới tận cổ, kêu lên:” Nương nương, sao thế?”

Tiếp đó thấy Hoa Nhị phu nhân bò lên giả sơn, tay rách một đoạn, đang chảy máu, nàng hét lên mang theo tiếng khóc:” Cứu ta! Cứu ta!”

Nguyên Soái cũng xuất hiện, đôi mắt của nó không chỉ lạnh lẽo mà còn hung tàn nhìn cánh tay chảy máu của Hoa Nhị phu nhân liếm mép. Mười mấy con hổ khác cũng từ từ vây quay.

Hoa Nghệ phu nhân bò dậy, loạng choạng bỏ chạy, nhưng sao mà kịp, được vài bước đã bị Nguyên Soái xô ngã, dẫm chân lên lưng nàng, gầm một tiếng làm người ta khiếp đảm.

Đúng lúc một thứ đen xì bay tới, trúng ngay mặt con hổ, đầu nó lệch sang bên, nó gầm một tiếng quay đầu sang, chỉ thấy một nam tử đứng dưới vách tường giơ cao tay trái máu me, tay phải cầm tảng đá la hét.

Là Lãnh Nghệ! Y cởi áo bào, đai lưng, buộc vào nhau làm thùng rồi thả người xuống!

Vừa chạm đất thì thấy con hổ dẫm lên lưng Hoa Nhị phu nhân, do tiến cung nên Lãnh Nghệ không có vũ khí, đành dùng đá ném. Đồng thời dùng trâm gài tóc rạch đứt tay cho máu chảy ra.

Nguyên Soái bị tát công, nó lập tức bỏ Hoa Nhị phu nhân lại, vọt mình về phía Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ đã chạy trước nó rồi, y đâu ngu ngốc định đánh nhau với nó, nên khiêu khích thành công là chạy ngay. Toàn lực lao về phía tường bao, bám lấy dây thùng dùng đai lưng và áo bào làm thành, leo lên bằng tốc độ cao nhất. Nguyên Soái lao tới nhanh như cơn gió nhưng vẫn tới sau một chút, nó vồ hụt suýt đâm đầu vào vách tường, tức tối gầm điên cuồng chẳng làm gì được.

Từ trên cao máu nhỏ xuống ròng ròng, đàn nhổ kéo cả tới ở phía dưới, chúng liên tục nhảy chồm chồm vung tay tát Lãnh Nghệ đang cố tình treo lơ lửng ở đó mà không với tới.

Hoa Nhị phu nhân tranh thủ cơ hội vừa khóc vừa chạy, Nguyên Soái phát hiện ra, gầm dữ dội đuổi theo. Lãnh Nghệ cuống lên, nhưng trong tay không còn thứ gì, móc người lấy ra túi tiền ném tới.

Bốp! Lần nữa Nguyên Soái bị ném trúng đầu, nó tức điên quay đầu gầm gừ với Lãnh Nghệ, nhưng không quên mục tiêu, tiếp tục truy đuổi.

Hoa Nhị phu nhân đã sắp chạy tới cửa, không ngờ còn hai con hổ không tới chỗ Lãnh Nghệ, chúng đứng dậy, răng nanh nhe ra, gầm gừ hăm dọa, từ từ bước tới phía nàng.

Trước sau đều không có đường đi nữa.

Hoa Nhị phu nhân tuyệt vọng lần bị thương, nàng không ngờ mình lại chết trong tay những con vật mình nuôi nấng yêu thương bao năm, chân khuyu xuống:” Tả tướng quân, Hữu tướng quân, bọn mày cũng muốn ăn thịt ta à?”

Hai con hổ đồng loạt vọt lên nhào tới, Hoa Nhị phu nhân nhắm mắt đón đợi số mệnh của mình, chỉ thấy tiếng gió lướt qua bên cạnh, sau đó là có tiếng cấn xé khùng bố. Nàng quay lại nhìn thì thấy chúng đang đánh nhau với Nguyên Soái, mừng ứa nước mắt:” Tả tướng quân, Hữu tướng quân.”

Lãnh Nghệ muốn điên rồi, hét lớn:” Chạy!”

Hoa Nhị phu nhân giật mình bò dậy tập tậ tập tễnh chạy tiếp.

Hai con hổ kia không ngờ chẳng phải là đối thủ của Nguyên Soái, một con bị nó cắn cổ, con khác bị dẫm lên trên, thấy con mồi bỏ chạy nó nhả ra lao theo.

Hoa Nhị phu nhân rút cuộc đi qua cửa, rầm một cái đóng sầm lại, khóa vào, cùng lúc cũng sầm một tiếng nữa. Thì ra là Nguyên Soái đã lao tới, chỉ là chậm một tích tắc nên dẫm vào lan can sắt, làm chân song sắt lớn như muốn oằn đi.

Nó chưa chịu từ bỏ, luôn móng vuốt qua song sắt cào Hoa Nhị phu nhân, nàng kịp lùi lại, làm nó điên cuồng đi qua đi lại.

Lãnh Nghệ cũng đã chạy tới, nhìn thấy nàng bình an thì người như thoát lực, lão đảo dựa vào tường mới đứng vững. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là xong rồi, nàng có mệnh hệ gì đó không chỉ là tính mạng của y mà còn là Xảo Nương, của cả nhà, còn rất nhiều người vô tội trông coi Hồ Sơn này nữa.

Tất cả chỉ vì ý thích nhất thời của nàng khiến bao người lâm vào cảnh nguy hiểm, dù y đã hết lời cảnh báo ngăn cấm, Lãnh Nghệ thực sự tức giận.

Hoa Nhị phu nhân cũng biết mình suýt gây họa, ấp úng giải thích:” Không phải vậy đâu, chúng ngoan lắm, vừa rồi, Nguyên Soái ở bên kia cắn chết cung nữ, còn, còn ... Còn có mấy người nữa...”

“ Hả?” Lãnh Nghệ cả kinh, lại còn có người chết ở đó sao:” Rốt cuộc là thế nào?”

“ Vừa rồi ...” Hoa Nhị phu nhân khóc thút thít:” Vừa rồi ta cười Nguyên Soái đi ra sau giả sơn, nhìn thấy có rất nhiều xương, còn nguyên máu, sau đó nó cúi đầu tha một thứ sau tảng đá ra, thì ra là một cái đùi người. Ta sợ quả ngã xuống đất, bị tảng đá sắc rạch chảy máu, thế là nó phát điên ...”

Đang kể thì bên trong Hồ Sơn lại truyền ra những tiếng gầm liên hồi, Hoa Nhị phu nhân kinh hãi chạy tới, té ra Nguyên Soái sau khi bị mất con mồi thì trút giận lên những con hổ khác. Nhưng con kia đâu phải đối thủ của nó, con bị chết, con bị thương, con còn đang bỏ chạy, Hồ Sơn hỗn loạn.

“ Đứng, Nguyên Soái! Đứng cắn chúng! “ Hoa Nhị phu nhân gào khóc chạy tới sát hàng rào sắt hét lên:

Nguyên Soái quay người lại, hai mắt ác độc nhìn nàng, nhưng nó biết không làm gì được nàng, càng thêm điên cuồng

truy đuổi những con hồ khác.

Chương 415: Xác người trong Hồ Sơn. (2)

Bọn hồ không biết đồng lòng kháng địch, thoảng cái lại một con nữa bị cắn chết, Hoa Nhị phu nhân sụp đổ, lưỡi lú lại.” Trung tướng quân ... Giết, giết! Cứu”

Mặc dù nàng nói lẫn lộn, nhưng Lãnh Nghê vẫn hiểu ý nàng, kiểm một tảng đá, đợi thời cơ Nguyên Soái vừa vật một con hồ khác xuống gần lan can, buông tay:

Uỳnh!

Tảng đá lớn rơi ở độ cao gần bằng tòa nhà ba tầng, lực đạo kinh khủng vô cùng, nửa cái đầu Nguyên Soái bị đập bẹp, không kịp kêu tiếng nào, co giật vài cái rồi nằm im.

Con hồ phía dưới thoát ra, nhưng cũng thương nặng, đi vài bước ngã xuống.

Hoa Nhị phu nhân khóc lóc chạy tới cửa, Lãnh Nghê đã lường trước hành động của nàng, tóm chặt hai vai nàng lay mạnh.” Muốn cứu chúng phải tìm thú y, nàng vào đó cũng không ích gì, có khi hại bản thân! Nương nương, tỉnh táo lại, đừng sai lầm nữa. Ngoài ra còn có người chết trong đó, rất có khả năng là có kẻ giết người, hiểu không?”

Vừa rồi nàng vì thương tâm quá độ nên mất lý trí, bị Lãnh Nghê bóp vai phát đau tỉnh lại, gật đầu, lau nước mặt.” Hiểu, hiểu rồi ... người, người mau gọi, gọi người tới cứu chúng đi, nếu không chúng chết mất.”

Hai người đi ra ngoài, từ xa đám thị vệ và người nuôi hồ đang nói cười, vì cách quá xa, bọn họ chỉ nghe thấy tiếng gầm

gù, không để ý.

Lãnh Nghệ cẩn thận đẩy nàng vào góc khuất.” Nương nương, chúng ta chưa biết xảy ra chuyện gì, nếu trong đó có người chết thì không thể cứ thế lố mãng đi ra. Nương nương ở đây để thần hỏi họ vài câu đã.”

“ Ngươi phải nhanh lên đây, chúng sắp chết rồi.” Hoa Nhị phu nhân biết trong cung nguy hiểm không thể không phòng, nhưng lo cho đàn hồ, tha thiết nói:

Lãnh Nghệ gật đầu, giấu cánh tay bị thương đi, kiểm tra trên người không có gì khác thường mới đi tới.

Đám người đang ba hoa thấy y vội đứng lên.” Bái kiến Lãnh Ngự đại.”

“ Ủ, năm ngày qua có ai tới đây không?” Lãnh Nghệ như thuận miệng hỏi, nguyên do là vì hồ không phải động vật ăn thịt thối, nên với thời tiết ngày, thi thể chỉ có thể ném vào trong chùng 5 ngày thôi:

“ Năm ngày gần đây ạ?” Thị vệ nhớ lại.” Đát Cơ nương nương và thái tử ạ.”

Lãnh Nghệ hiện nắm khá rõ hoàng cung rồi, Đát Cơ nương nương là một mỹ nhân của Triệu Khuông Dận, còn là thân muội muội của Trịnh Ân, huynh đệ kết nghĩa với ông ta. Triệu Khuông Dận ngộ sát Trịnh Ân, vô cùng áy náy nên cưới Đát Cơ, phong làm mỹ nhân. Vốn định thăng lên quý phi, đáng tiếc chưa kịp đã chết rồi.

Đát Cơ biết thái tử áy náy vì cái chết của ca ca mình, nên ở hậu cung rất ngang ngược, không coi ai ra gì cả.

Nghe nói tới nhân vật nhức đầu này là Lãnh Nghệ không muốn đụng vào.” Còn ai nữa không?”

“ Gần đây chỉ có hai người họ thôi ạ, trước Tết nữa thì nhiều lắm, đặc biệt là các tiểu vương gia tiểu công chúa, đều rất thích hổ, còn tự mình cho chúng ăn.”

“ Cho ăn à? Cho ăn thế nào?”

“ Cho ăn gà vịt sống ạ, làm thế để giữ dã tính của chúng.” Một người nuôi hổ nói:” Sau khi chúng được đưa tới Đại Tổng, bọn thuộc hạ từng xẻ thịt dê nuôi chúng, nhưng chúng không ăn, bị bỏ đói chúng cũng không ăn. Chúng chỉ ăn động vật sống thôi, nghe nói ở Hậu Thục cũng nuôi như thế.”

Lãnh Nghệ ớn lạnh toàn thân, nói thể cung nữ kia bị cho hổ ăn khi còn sống rồi, như thế không chỉ là giết người còn là tàn nhẫn vô nhân tính. Chẳng lẽ là chủ tử xử lý phó tông, nên đưa vào Hồ Sơn? Y tiếp tục hỏi:” Khi mỹ nhân nướng nướng và thái tử tới thì các người có ở bên cạnh không?”

“ Không ạ!” Mấy người kia cười.” Khi các tần phi, tiểu vương gia, tiểu công chúa tới thì bọn thuộc hạ đều bị đuổi ra ngoài hết, không được gọi không được vào.”

Có người nhận ra sắc mặt Lãnh Nghệ có chút khác thường, dè dặt hỏi:” Lãnh ngự đài, có chuyện gì thế ạ?”

Lãnh Nghệ không đáp mà tiếp tục hỏi:” Đát Cơ mỹ nhân và thái tử có từng cho hổ ăn người sống không?”

Cả đám tái mặt:” Làm sao có chuyện đó, Lãnh ngự đài đùa rồi.”

Lãnh Nghệ lạnh lùng nói:” Ai đùa với các người, nướng nướng ở trong đó phát hiện thì thể cung nữ bị ăn dở. Nếu không phải do Đát Cơ mỹ nhân và thái tử làm thì do các người làm rồi.”

Tất cả sợ tái mặt quỳ sụp xuống, liên tục khẩu đầu thề thốt không biết gì.

Từ xa Hoa Nhị phu nhân đợi sốt ruột gọi:” Lãnh đại nhân, mau lên bọn chúng sắp chết rồi.”

Đám thị vệ và người nuôi hổ lúc này thấy Hoa Nhị phu nhân từ trong con đường nhỏ chạy ra, người còn có vết máu, càng sợ tới không đứng lên nổi.

Lãnh Nghệ nhớ ra:” Ai là thú y? Mau mau vào trị hương cho hổ, vừa rồi con Nguyên Soái nổi điên, cắn chết không ít đồng bọn, mau!”

Vị thú y béo cuống quít chạy tới Hồ Sơn, Hoa Nhị phu nhân cũng theo.

Lãnh Nghệ xác định không có âm mưu gì trong chuyện này mới đưa cánh tay bị thương ra:” Mau gọi thái y, ta và nương nương đều bị thương, đồng thời báo với quan gia, phát hiện xác chết cung nữ ở Hồ Sơn, có thể không chỉ một người, xin quan gia chỉ thị.”

Nghe nói quý phi cũng bị thương, cả đám cuống lên như ruồi không đầu, chạy đi báo cáo.

Lãnh Nghệ đuổi theo Hoa Nhị phu nhân tới Hồ Sơn, không cho nàng xuống cùng thú y chữa bệnh.

Không lâu sau vô số thái giám thị vệ kéo tới Hồ Sơn bao vây khắp nơi, Triệu Quang Nghĩa được đám Long Huýnh đi tới hàng rào ngoài Hồ Sơn.

Hoa Nhị phu nhân bám vào hàng rào khóc, nhìn thú y cứu chữa đàn hổ, không chú ý tới Triệu Quang Nghĩa đã tới, kể cả lúc thái y xem xét băng bó vết thương cho nàng, trong mắt nàng cũng chỉ có đàn hổ. Mười ba con hổ, thoáng cái đã chết quá nửa, số còn lại đều bị thương nặng, còn cứu được bao nhiêu không rõ.

Triệu Quang Nghĩa bắt giắc lòng đổ ký với đám hổ, chúng là súc sinh nhưng kiếm được nước mắt từ nàng, còn ông ta,

nàng chẳng nhìn một cái, khẽ thở dài gọi Lãnh Nghệ từ dưới Hồ Sơn lên, nghiêm giọng hỏi:” Lãnh ái khanh, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nương nương lại bị thương”

Lãnh Nghệ quỳ xuống:” Lỗi tại thần đã không hết lời khuyên can nương nương, nương nương nhất quyết muốn xuống chơi đùa với đàn hồ ...”

Chương 416: Phụng chỉ tra án.

Cứ nghĩ rằng bất kể thế nào, chuyện này cũng khiến mình bị phạt nặng, Lãngh Nghệ không ngờ Triệu Quang Nghĩa nghe y kể đầu đuôi chuyện không trách y.” Quý phi nương nương nói không sai đâu, đàn hồ đó rất lành, trước kia trẫm cũng từng cùng tiên hoàng và quý phi nương nương vào Hồ Sơn chơi với chúng, nàng đúng là nhiều lần cười hồ chơi, bao gồm cả con Nguyên Soái kia nữa, đều rất thân với trẫm. Ái khanh vất vả rồi, mau sang kia để thái y băng bó vết thương cho.”

Lãngh Nghệ giờ mới biết không phải là do Hoa Nhị phu nhân nổi hứng nhất thời mà trước nay nàng đều chơi như vậy cả. Xảy ra chuyện này có hai nguyên nhân, một là con Nguyên Soái kia đã quen ăn thịt người, hai là nàng không may bị thương, nếu không với nàng cũng chỉ là buổi vui chơi bình thường với nàng mà thôi, nàng không có lỗi gì cả. Lãngh Nghệ tạ ơn lùi sang bên cho thái y chăm sóc.

Triệu Quang Nghĩa tới an ủi Hoa Nhị phu nhân vài câu, nàng chỉ hời hợt đáp lại, như thế so với trước kia cả năm không được gặp nàng mấy lần là tiến bộ lớn.

Không lâu sau những con hồ bị thương được đưa vào lồng sắt, chỉ còn bốn con, nhưng con chết được đưa đi, Triệu Quang Nghĩa mới cùng hộ vệ đi vào Hồ Sơn.

Lãngh Nghệ cũng đi theo ông ta, tới phía sau giả sơn, trên mặt đất khắp nơi là xương cốt, trong đó có cả đầu lâu người, ngoài ra còn có một thi thể nữ, nửa cái đầu đã bị găm nát, nhìn trang phục thì là cung nữ.

Mặt Triệu Quang Nghĩa đành lại.” Kê nào dùng cung nữ nuôi hổ, phải nghiêm tra ... Người đâu, bắt tất cả người ở Hồ Sơn, tra cho ra ai làm.”

Long Huýnh khom người định đi bắt người thì Lãnh Nghê cản lại.” Quan gia, nếu dựa vào tra khảo thì có lẽ khó tìm ra kẻ thực sự đứng phía sau, phải dùng manh mối và chứng cứ để tra ra kẻ đó.”

“ Phải rồi, sao trăm quên khanh vốn là cao thủ phá án chứ?” Triệu Quang Nghĩa vỗ trán, ông ta đúng là quên Lãnh Nghê là thôi quan phủ Khai Phong, phụ trách tra án.” Được, chuyện này trăm giao cho khanh, tra rõ rồi trực tiếp báo cho trăm. Rốt cuộc kê nào to gan như vậy, dám đem người cho hổ ăn, khiến đàn hổ vốn hiền lành trở nên hung bạo như thế.”

“ Thần tuân chỉ ...” Nếu chỉ là có một cung nữ bắt kê vì lý do nào đó mà chết trong chuồng hổ, Lãnh Nghê có thể nhắm mắt cho qua, ở trong cung loại chuyện này thực sự không hiếm. Nhưng y biết bí mật kinh người phía sau, rất có thể nàng bị cho hổ ăn sống. Là vô tình hay là có âm mưu to lớn phía sau, như Triệu Quang Nghĩa nói, việc Hoa Nhị phụ nhân vào chơi với đàn hổ là chuyện bình thường, thậm chí chính bản thân ông ta còn vào trong chuồng hổ, y muốn tra rõ nguyên do rồi quyết định sau. Nhưng Lãnh Nghê cũng biết chuyện này không đơn giản, ngập ngừng.” Có điều khả năng thần phải hỏi chuyện các nương nương, vương gia đã ra vào Hồ Sơn, nếu không có thánh dụ, e khó triển khai.”

“ Được!” Triệu Quang Nghĩa quay sang Vương Kế Ân.” Người đi tới chỗ các nương nương truyền khẩu dụ của trăm, nhất định phải phối hợp điều tra, nếu không coi là đồng phạm.”

Nãy giờ ông ta nói rất lớn, chỉ tiếc trong lòng Hoa Nhị phụ nhân chỉ còn đàn hổ, đâu để ý tới cái khác, biết thời điểm

không thích hợp chỉ dành thờ dài dẫn người đi.

Lãnh Nghệ đi xuống hiện trường, trên người cung nữ kia không có gì nhận ra thân phận, từ mức độ phân hủy thì có thể đoán ra chết chừng 3 ngày. Khi kiểm tra kỹ hơn, Lãnh Nghệ bất ngờ phát hiện, cầm nòng bị trật khớp.

Chẳng lẽ là cố tình để không thể kêu cứu?

Ánh mắt Lãnh Nghệ chuyển sang những cái đầu lâu khác, tất cả đều bị tháo khớp hàm. Vậy là họ số ý được ném vào cho hổ ăn! Kiểm kê xong thì có tổng cộng 13 đầu lâu, từ kiểu xương đầu lâu đều là nữ.

Cái lâu nhất tìm được phải trên nửa năm.

Lãnh Nghệ sai đám thái giám được Triệu Quang Nghĩa phái tới hỗ trợ thu gom hết xương cốt rồi rời Hồ Sơn.

Hoa Nhị phu nhân vẫn còn ở đây, nàng muốn tới xem đàn hồ của mình, nhưng Triệu Quang Nghĩa đã hạ chỉ, trù thú y ra không cho ai tới gần đàn hồ. Thực ra ý chỉ này nhắm vào Hoa Nhị phu nhân, người khác ai muốn tới gần đàn hồ ăn thịt người này nữa.

Theo thú ý nói, chỉ bốn con còn sống, trong đó hai con thương nặng, không biết cứu được không.

Vốn là một ngày vui vẻ vậy mà thoát cái đã biến thành một thảm kịch, ai có thể chịu được, Lãnh Nghệ đứng bên cạnh nàng một lúc mới nói nhỏ:” Để thần đưa nương nương về!”

“ Không cần, ta tự về được.” Hoa Nhị phu nhân lắc đầu, đứng dậy bị thương lạnh nhạt:” Tra rõ cho ta, rốt cuộc kẻ nào làm như thế, hại tới bọn chúng ...”

“ Thần nhất định tra tới cùng.” Lãnh Nghệ chấp tay nói:

Hoa Nhị chỉ khẽ gật đầu, xoay người đi luôn, mấy cung nữ thái giám vội theo sau cách một khoảng, đảm bảo an toàn cho

nàng.

Lãnh Nghệ gọi người tới, sai họ đi điều tra người mất tích trong cung, chuyện ai ra vào cung còn được ghi chép kỹ càng, nói gì tới người sống trong cung. Vì thế rất nhanh có kết quả.

Kết quả là, không ai mất tích cả.

Chẳng lẽ những người mất tích này đều tới từ ngoài cung? Lãnh Nghệ nói cho cùng không hiểu cuộc sống ở nơi đặc thù này, chỉ người sống bên trong đó mới hiểu được, đám thái giám cung nữ được phân phối cho y thì chưa chắc đã dám nói thật, có nói cũng chưa chắc nói hết, vì thế y tìm Vương Kế Ân.

“ Công công, ta phái người tới các tẩm cung hỏi người mất tích, nhưng nơi nào cũng nói là không ai mất tích cả. Vì thế muốn thỉnh giáo công công, những người phục dịch trong cung do ai quản? Làm sao biết được ai mất tích?”

Vương Kế Ân trả lời:” Chuyện này đơn giản lắm, ở trong nội thị tình có danh sách, lấy ra kiểm lại là rõ. Ngoài ra có thể trực tiếp đi tìm Long Huýnh, hấn phụ trách cảnh giới toàn bộ nội đình, có khi còn rõ hơn.”

Lãnh Nghệ mừng rỡ, chấp tay tạ ơn rồi đi tìm Long Huýnh.

Long Huýnh nghe Lãnh Nghệ trình bày mục đích tới tìm mình, trực tiếp lấy lấy danh sách đưa cho Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ nhận danh sách hỏi:” Long đại nhân có thấy nội đình trong ba ngày qua có gì khác thường không?”

“ Lãnh đại nhân cũng biết, ta chuyên môn phụ trách cảnh giới quanh quan gia, tuy nói ta quản toàn bộ an toàn nội đình, nhưng mỗi nơi có người phụ trách riêng. Nơi khác ta nắm không quá rõ.”

“ Vậy ta đành tới từng tẩm cung mà đếm thôi.”

Chương 417: Trò chơi vô nhân tính. (1)

Dù Lãnh Nghệ biết trong vòng 5 ngày qua chỉ có Đát Cơ mỹ nhân và thái tử tới Hồ Sơn, nhưng y không trực tiếp đi tìm họ, một là tránh bút dây động rừng, hai là y không muốn gây ấn tượng đã nhận định họ là tội phạm, chẳng may sau này không phải họ, coi như đã gây thù chuốc oán rồi. Vì thế Lãnh Nghệ thà chọn cách ngu ngốc, đi tra từng nơi một.

Trước tiên làm kiểm kê từ tẩm cung của Triệu Quang Nghĩa, để sau này tới bất kỳ đâu cũng không ai nói được gì, tới quan gia còn bị kiểm tra, người từ chối, chẳng lẽ người cao hơn quan gia?

Không phát hiện ra ai mất tích ở tẩm cung Triệu Quang Nghĩa, y cầm danh sách tới chỗ hoàng hậu, tin tức trong cung lan đi rất nhanh, vì thế y đi tới đâu thuận lợi tới đó.

Từ hoàng hậu tới các phi tần, tiểu vương gia, tiểu công chúa của Triệu Quang Nghĩa đều không thiếu ai.

Sau đó là tới hậu cung của thái tổ hoàng đế rồi, lần này còn thuận lợi hơn, có Khai Bảo hoàng hậu đi cùng, cũng không phát hiện nơi nào thiếu người.

Cuối cùng cũng tới mục tiêu chính của y, tẩm cung của Đát Cơ mỹ nhân, kết quả là đóng cửa, không ai tiếp.

Lãnh Nghệ rất kiên trì, sai cung nữ gõ cửa, gõ chán chê mới có một cung nữ béo hùnh hỏ đi ra quát:” Làm cái gì thế hả?”

“Lãnh ngự đài phụng chỉ điều tra cung nữ mất tích.” Cung nữ phía Lãnh Nghệ nói:

“Không có ai mất tích hết!” Cung nữ béo nói xong định đóng cửa lại:

“Các người nói xuông không được, phải điểm danh kiểm tra, vì sao các người không cho vào?”

“Nương nương bọn ta nói, muốn thanh tĩnh không được quấy nhiễu.”

Cung nữ phía Lãnh Nghệ là người bên cạnh Triệu Quang Nghĩa, nói tới ngang ngược, ai bằng bọn họ? Để cung nữ của một mỹ nhân bắt nạt thì sau này họ còn ngẩng mặt nhìn ai được nữa, xô cửa xông vào.

“Người muốn làm gì, định tạo phản à? Người đâu, có kẻ tới đây phá phách.” Cung nữ béo tru tréo thế là mười mấy thái giám cung nữ hùng hổ xông ra:

Cung nữ kia sợ hãi lùi lại, cung nữ béo đắc ý định đóng cửa, ai dè cửa bị người ta đá tung, lực đạo rất mạnh, làm ả loạng choạng suýt ngã, định mắng chửi thì Lãnh Nghệ giờ cao đai lưng vàng, tất cả tái mặt quỳ xuống.

Lãnh Nghệ nói lớn:” Bản quan phụng chỉ tra án, kẻ nào ngăn cản là kháng chỉ.”

Đám cung nữ thái giám còn ai dám cãi lại, ngoan ngoãn đi bẩm báo.

Đát Cơ rút cuộc cũng đi ra.

Nữ tử này y phục hoa lệ, cũng có thể coi là xinh đẹp, nhưng không có gì nổi bật, thậm chí có không ít cung nữ xinh đẹp hơn, cằm hơi nhọn, má thì cao, tạo cảm giác là người khắc bạc.

Cung nữ béo rụt rè chạy tới.” Nương nương, bọn chúng nhất định xông vào ...”

Đát Cơ vung tay tát chát một cái, tát mạnh đến nỗi cung nữ béo gần như quay một vòng.” Ta đã dặn thế nào?”

Cung nữ béo không dám ôm mặt, lí nhí nói.” Nương nương dặn, trừ quan gia không một người nào được vào.”

“Vậy y là cái gì, là chó hay lợn?”

Đát Cơ đưa tay ra, tức thì có một cung nữ đặt roi vào tay ả, ả quát chát một cái, máu tóe ra, cung nữ béo không dám kêu một lời.

Cung nữ đưa roi quát.” Bao nhiêu người như vậy mà không trông nổi cửa, tất cả các người khó thoát tội.”

Thế là tiếng roi quát lại vang lên liên tục, rốt cuộc có một cung nữ không chịu nổi la lên, thế là ngọn roi như có mắt nhắm vào cun nữ đó quát xuống.

“Đủ rồi! Nương nương.” Lãnh Nghê quát.” Ti chức phụng chỉ tra án, không phải lỗi của họ.”

Đát Cơ ném roi cho cung nữ, giọng the thé vút lên cao chói tai.” Tra án tới tận chỗ bản cung rồi à? Chẳng lẽ thái tử không còn, các người liền coi ta không ra gì sao? Tới bắt nạt ta à?”

Lãnh Nghê đồng dục nói.” Nương nương, thần phụng chỉ dụ quan gia tra án, nơi nào cũng phải tra, không phải tới bắt nạt ai.”

“Ta không cần biết người tra cái gì, cắt đi cho bản cung.” Đát Cơ không để đai lưng của Triệu Quang Nghĩa vào mắt, lạnh giọng quát:

Lãnh Nghê buộc đai lưng vào hông, chắp tay nói.” Nương nương chắc chưa biết, hôm nay ở Hồ Sơn phát hiện ra hơn mười cái xác, trải qua điều tra phát hiện đều là cung nữ. Quan

gia hạ chỉ ti chức điều tra, ngay cả chỗ quan gia và hoàng hậu điều tra rồi, vì sao tới chỗ nương nương lại không thể tra? Nếu thể thần về bẩm báo với quan gia vậy?”

Đát Cơ quay sang nhìn cung nữ béo:” Tại sao chuyện này lại không nói với bản cung?”

Cung nữ béo rung mình không dám nói.

Cung nữ cầm roi nói nhỏ:” Nương nương, nếu ả không chịu mở miệng thì để thứ mở miệng chăm sóc ả đi.”

“Ừ, rất tốt, người đâu, đem đi nuôi chó.”

“ Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng!” Cung nữ béo hoảng lên gào khóc:

Mấy thái giám xông tới muốn kéo cung nữ béo đi, cung nữ béo biết đi chuyện này là chết chắc, nên gào khóc cầu xin như điên loạn.

Lãnh Nghệ bước sang một bước:” Nương nương định đưa ả đi cho chó cắn sao?”

“ Đúng đấy!” Đát Cơ thản nhiên thừa nhận:

Lãnh Nghệ bất ngờ đề nghị:“ Thần chưa từng thấy cho cắn người, nếu vậy có thể cho thần xem không?”

“ Người cũng hứng thú với cái này à?”

“ Thần chưa thấy tất nhiên là hứng thú rồi.”

“ Được, nếu người muốn xem cho người đại chiến thì theo bản cung.” Đát Cơ xoay người thông thả bước đi vào trong cung, hai thái giám kéo cung nữ béo vẫn gào khóc đi theo:

Cách khá xa Lãnh Nghệ đã nghe thấy tiếng chó sủa liên hồi, tuy không so được với tiếng hổ gầm nhưng cũng hết sức uy thế. Cung nữ béo thì sợ tới nhũn người, bị kéo đi như chó chết.

Bọn họ đi tới một cái cổng vòm, hai thái giám trắng kiện thi lễ.

Đát Cơ phát tay, hai thái giám mở cửa, liền thấy viện tử rộng rãi, có năm thái giám tay giữ xích sắt, đầu kia là năm con chó to sủa điên cuồng, con nào con nấy răng nhọn hoắt, dãi dớt nhều nhại, ra sức muốn thoát khỏi xích.

Lãnh Nghệ nhìn cảnh này là có thể phán đoán rồi, nói:” Chó cắn người sao kích thích bằng hồ cắn người.”

Đát Cơ hưởng ứng ngay:” Đúng vậy đấy, nhưng mà hồ không dễ khống chế, một khi ra tay quá nặng, sẽ chết người ngay, không như chó, có thể thông thả thưởng thức trò chơi này, nhanh hay chậm tùy ý, thú vị lắm phải không?”

Chương 418: Trò chơi vô nhân tính. (2)

Lãnh Nghê cố kìm nén cảm giác ghê tởm khi đối diện với nữ nhân này, nói thẳng thừng:” Nương nương, thần chẳng có hứng thú gì với cái trò vô nhân tính này, sở dĩ muốn đi xem là để chứng thực mà thôi! Giờ xem ra là đúng rồi, nếu thần đoán không sai, những thi thể ở Hồ Sơn hẳn là cung nữ trong tẩm cung của nương nương?”

Đát Cơ phát ra âm thanh tức cười:” Người có ý đồ gì, bản cung biết thừa, ta dẫn người theo để người thấy, ta có thứ còn thích hợp cần người hơn cả hổ. Có thể không chế chúng cần người bị thương chứ không chết người. Ta thích trò chơi này, nhưng không muốn lấy mạng người. Thi thể ở Hồ Sơn không phải người trong tẩm cung của ta.

Lãnh Nghê lạnh lùng chấp tay:” Vậy xin nương nương cho kiểm tra.”

Đát Cơ mặt phủ sương giá:” Người không tin bản cung?”

“ Chẳng qua là kiểm tra nhân số thôi, sao nương nương lại không chịu chứ? Chẳng lẽ lời nương nương nói là giả à?” Lãnh Nghê cũng dần không khác khí nữa:

“ Người muốn kiểm tra cũng được thôi, nhưng nếu không thiếu ai, người sẽ phải có câu trả lời cho bản cung đây.” Đát Cơ tỏ ra chẳng sợ hãi gì, phát tay:” Gọi toàn bộ người tới đây, xếp hàng cho y điểm danh.”

Chẳng mấy chốc người trong cung tới cả, xếp thành hai hàng, thái giám và cung nữ riêng, trừ cung nữ béo vẫn run cầm

cập trên mặt đất.

“ Ta điểm danh tới ai thì bước ra khỏi hàng! Thúy Yên.”
Lãnh Nghệ bắt đầu đọc, ai ngờ vừa đọc cái tên đầu tiên đã chẳng có ai đi ra, y đọc lần nữa.” Thúy Yên!”

Vẫn không ai phản ứng!

Đát Cơ tức giận:” Thúy Yên là ai? Đâu rồi? Chết đâu rồi?”

Đám cung nữ thái giám cúi thấp đầu không nói.

Thị nữ cầm roi thì thầm:” Nương nương, nô tỳ thấy lâu rồi không kẻ nào bị phạt, chúng ngứa da rồi.”

“ Được, vậy người giúp ta giáo huấn chúng thật kỹ vào.”

Lãnh Nghệ chấp tay:” Nương nương, để thần tra rõ đã rồi trách phạt sau được không?”

Cung nữ cầm roi như không nghe thấy Lãnh Nghệ nói gì, cây roi quất lên không phát một tiếng đánh gọn, sau đó trút xuống đám thái giám cung nữ như cuồng phong bạo vũ.

Tiếng la thảm thiết, máu thịt toé toét.

“ Càn rỡ! “ Lãnh Nghệ nổi giận chỉ ả:” Đoạt lấy roi của ả!”

Mấy cung nữ thái giám theo y nhìn nhau đùn đẩy, rốt cuộc như đạt được thỏa thuận ngầm, toàn bộ lao tới tôm lấy cung nữ kia, giật roi của ả.

Cung nữ cầm roi la hét:” Người đâu, phản rồi, đánh chết, đánh đi, đánh mạnh vào.”

Bên kia chỉ có sáu người hưởng ứng ả vì người ta đoạt roi là để cứu họ, ai ngu dại giúp ả, bên Lãnh Nghệ có tới mười người, thế là chẳng ích gì, bị bên Lãnh Nghệ đánh bật lại.

Đát Cơ tức tới toàn thân run lên, chỉ mặt Lãnh Nghệ:” Phản rồi, đám người này là người cung nào, tên là gì? Nói! Bản cung ném chúng cho chó ăn.”

Lãnh Nghệ lạnh lùng đe dọa:” Bọn họ theo thần phụng chỉ phá án, nếu nương nương còn ngăn cản, vậy thần báo với quan gia là nương nương lo chuyện bại lộ, nên không cho điều tra.”

“ Nói đi!” Cung nữ cầm roi không ngờ như ả điên, tay suýt xia vào mặt Lãnh Nghệ:” Cầu quan, giỏi thì đi mách đi, nương nương nhà ta không sợ người!”

“ Tốt! Nếu Nương nương đã nhận mang người đi nuôi hồ rồi thì không còn gì để nói nữa, cáo từ!” Lãnh Nghệ chấp tay một cái đi luôn:

“ Khoan!” Đát Cơ đuổi theo tức giận:” Ai nhận chứ, đừng ngậm máu phun người, người thích tra thì cứ tra đi. Người mà không tra ra thì người biết tay ta.”

Lãnh Nghệ không để ý tới lời uy hiếp, quay trở lại đọc danh sách, vừa cách mấy người đã không ai đáp, lần này Đát Cơ cũng kinh ngạc.

Cuối cùng dựa theo danh sách đọc xong, thiếu đúng 13 người, không hơn không kém, bằng số người chết ở Hồ Sơn.

Đến Đát Cơ cũng thấy chuyện không ổn, dùng dùng nổi giận la hét:” Rốt cuộc là sao, bọn chúng đâu rồi, các người còn không nói, bản cung cắt lưỡi từng đũa một.”

Rốt cuộc cũng có một cung nữ già run rẩy đáp:” Nương nương, cũng không biết vì sao, tối hôm trước vẫn cùng ăn cơm với họ, sáng hôm sau thức dậy đã không thấy đâu nữa rồi. Như đột ngột biến mất vậy.”

Đát Cơ gào lên:” Vì sao không bẩm báo?”

Cung nữ già ngậm miệng.

Lãnh Nghệ đáp thay:” Bọn họ sợ nương nương nên không dám nói đây.”

“ Có đúng không?” Giọng Đát Cơ cao vút lên:

Câu này làm gì có ai dám thừa nhận, thế là lại im lặng,

Cung nữ cầm roi lại nói:” Nương nương, đám này được họ Lãnh kia chống lưng, đâu coi nương nương ra gì nữa.”

Đát Cơ đang sôi máu, nghe thế càng mất trí:” Đánh, đánh đến khi chúng mở mồm thì thôi.”

Cung nữ cầm roi đó dẫn mấy người nữa xông vào đám đá đám thái giám cung nữ quỳ dưới đất, Lãnh Nghê quát lớn:” Nương nương dừng tay.”

Đát Cơ lạnh nhạt:” Bản cung giáo huấn nô tài, không tới lượt người xen vào.”

Đánh một lúc đám người kia chỉ ôm đầu chịu trận, cung nữ cầm roi xoa cổ tay:” Bọn chúng không chịu nói, nương nương thả chó ra đi.”

“ Đúng!” Đát Cơ mắt rực sáng tàn khốc, gằn giọng:” Thả chó.”

Năm tên thái giám buông tay, năm con chó lao tới như điên dại, mười người của Lãnh Nghê mặt vàng như đất muốn chạy, nhưng Lãnh Nghê đứng đó, họ không dám đi, tụ cả lại một chỗ.

Năm con chó này đúng là được huấn luyện, cứ nhè chỗ nhiều thịt không phải nơi yếu hại cần, cắn máu me tung tóe, làm Đát Cơ nhìn hưng phấn không kiềm chế được.

“ Đủ rồi! Nương nương đúng là đem mười ba cung nữ cho hổ ăn, giờ lại muốn giết người bịt miệng, thần chỉ đành báo cho quan gia thôi!” Lãnh Nghê cả đời không ngờ sẽ có chuyện thế này xuất hiện trước mắt, chấp tay một cái:

“ Đứng lại!” Đát Cơ quát, đồng thời phát tay một cái lệnh năm tên thái giám dẫn chó đi, mắt trừng lên nhìn Lãnh Nghê muốn toét ra vì căm hận:” Đừng có mà lấy quan gia ra dọa bản

cung! Người thích tra thì cứ tra, nhưng đừng hòng vu oan giá họa cho bản cung.”

Nói rồi quay ngoắt người bỏ đi.

“ Cầu quan, người đợi đó! Thế nào cũng khiến người muốn sống không được, chết không xong.” Cung nữ cầm roi nhỏ một bãi nước bọt về phía Lãnh Nghê:

Lãnh Nghê nghiêng người né tránh, mắt lạnh lóe nhìn ả cung nữ đang bỏ đi, hỏi thái giám bên cạnh:” Ắ là ai?”

Thái giám già đáp:” Ắ là Tiết Nga, vì độc ác hung dữ, mọi người gọi ả là Huyết Nga ạ.”

“ Được rồi, các người mau mời thái y tới trị thương cho họ đi.”

Hai cung nữ liền chạy đi ngay.

Chương 419: Dê thế tội.

Lãnh Nghệ sai những người còn lại giám sát không cho họ bàn tán với nhau, gọi một cung nữ bị thương tương đối nhẹ vào phòng nói chuyện.

“Mười ba người này mất tích, người có biết họ mất tích từ khi nào không? Yên tâm đi, ta sẽ không để nương nung của các người biết đâu.”

Cung nữ cảm kích nhìn y:” Chừng nửa năm trước ạ.”

“Gần đây nhất là khi nào?”

“Là ba ngày trước, Thúy Yên phụ trách tiền viện với nô tỳ, quan hệ rất tốt.”

“Nhiều người đã mất tích như vậy, vì sao không ai bẩm báo?” Dù đoán được câu trả lời rồi Lãnh Nghệ vẫn hỏi ra câu này:

Quả nhiên cung nữ đó cúi mặt xuống, đầu còn nhìn trái phải mới nói:” Vì nương nung rất độc ác, không bao giờ hỏi phải trái đúng sai, ả Huyết Nga kia còn độc ác hơn, chuyên ở bên xúi bẩy. Ai bẩm báo chuyện gì sai, người đó cũng sẽ bị trừng phạt vì tội không biết trông chừng người khác. Họ thích nhất là thả cho ra cắn người ta chết đi sống lại.”

“Các người không bẩm báo, không sợ bị xử phạt nặng hơn à?” Lãnh Nghệ hỏi:

“Không có nặng nhẹ đâu ạ, chỉ có một mức thôi ạ, là thả cho chó cắn. Trừ Huyết Nga và mấy cung nữ thân tín thì ai cũng bị phạt rồi, dù không sai, hai người họ cũng kiếm có phạt người ta, cho nên mọi người chỉ mong làm sao tránh khỏi tầm

nhìn của họ thôi ...” Cung nữ vén ống tay áo lên, toàn vết cấn xé có cả mới cũ hết sức kinh sợ:

Lãnh Nghệ nhìn mà thương hại sống với loại chủ tử này đúng là quá bất hạnh.” Ba ngày trước nương nương của các người tới Hồ Sơn không?”

“ Có ạ, nương nương thích đàn hồ đó lắm, nên rất đổ kỵ Hoa Nhị quý phi, lúc nào cũng mong được nuôi hai ba con, nên thường tới Hồ Sơn.”

“ Vậy lúc đi Hồ Sơn thì Thúy Yên còn không?”

“ Có ạ.” Cung nữ khẳng định chắc chắn.” Thúy Yên đi cùng nô tỳ, nhưng khi nương nương xem hồ thì Huyết Nga đuổi người khác ra xa, còn Thúy Yên bị ả gọi theo. Đi đâu thì nô tỳ không biết, cũng không dám hỏi.”

Lãnh Nghệ tra hỏi mấy người, kết quả đều giống nhau, cả những cung nữ khác tình huống mất tích đều giống Thúy Yên, bị nương nương gọi đi rồi mất tích. Không dám nói gì.

Lúc thái y chữa trị cho những người kia thì Lãnh Nghệ cũng cầu kiến Đát Cơ, cũng phải đợi mãi ả mới cho vào nói chuyện.

Lãnh Nghệ vì cẩn thận dẫn cả mười cung nữ thái giám theo, phải có người chứng kiến, nếu không ai biết nữ nhân điên rồ này dám làm cái gì, đến lúc chuyện đã rồi y không tin Triệu Quang Nghĩa đòi lại công bằng cho mình, mà dù có thì cũng có ý nghĩa gì nữa.

Đát Cơ không trực tiếp gặp Lãnh Nghệ ngồi sau rèm lạnh lùng nói:” Hỏi gì thì hỏi đi, bản cung bận lắm.”

Lãnh Nghệ nén giận nói:” Thần đã tra rõ, mười ba nữ tử bị hại ở Hồ Sơn chính là cung nữ trong quý cung. Trong đó người cuối cùng mất tích là Thúy Yên, sau khi bị Tiết Nga gọi

đi thì bất vô âm tín, những người khác đều tương tự. Xin nương nương cho biết, bọn họ rốt cuộc đâu rồi?”

“ Hừ, định nói bản cung ném chúng xuống Hồ Sơn nuôi hồ chứ gì? Mục đích của người đã đạt được rồi, sao không về khoe công đi.”

“ Xin nương nương trả lời, thần tới đây là nhận chỉ dụ của quan gia.”

“ Vậy coi như bản cung kháng chỉ đi, người về bảo với quan gia. Quan gia muốn làm gì thì làm, dù sao sau khi tiên đế giá băng, bản cung cũng không muốn sống nữa, chỉ mong đi theo tiên đế mà thôi, tránh để người ta tới tận nhà ức hiếp”

Thế là ả vật ra khóc lóc ăn vạ, ả cung nữ tên Tiết Nga kia cũng chửi bới om xòm, Lãnh Nghệ chẳng thể hỏi được gì đành phải dẫn người khỏi tầm cung của Đất Cơ.

Trên đường đi, mấy cung nữ vừa rồi đánh nhau xuýt xoa bóp chân bóp tay vì đau nhức, một người không nhịn được tức tối nói:” Bọn chúng thật quá đáng, không coi ai ra gì, hồi thái tổ còn sống đã ngang ngược, còn làm hoàng hậu nương nương tức chết.”

Một thái giám già nạt ngang:” Nói linh tinh gì đó.”

Mấy cung nữ vội che miệng sợ hãi, bình luận sau lưng chủ tử là tội, không cần biết nói đúng hay sai.

Lãnh Nghệ lên tiếng:” Chỉ là vài câu công bằng, chẳng phải linh tinh.”

Thái giám già lại nói:” Các người may gặp được người thông tình đạt lý như Lãnh đại nhân, nếu không hôm nay các người phiền to rồi đấy, liệu mà giữ cái mồm.”

Tiếp đó cả đám không dám bàn tán gì thêm, Lãnh Nghệ dẫn họ về tầm cung hoàng đế.

Kết quả có quân tình khẩn cấp cho nên Lãnh Nghệ chưa thể vào báo cáo, Vương Kế Ân liền gọi y sang một bên nói chuyện.

“Tình huống thế nào rồi?”

“Đã có manh mối rồi, nhưng gặp phải chướng ngại, ti chức cần quan gia chỉ thị.” Chuyện này trọng đại Lãnh Nghệ không tùy tiện nói, không phải không tin Vương Kế Ân mà là việc gì cũng có trình tự trước sau:

Vương Kế Ân cũng không hỏi chướng ngại gì, chỉ nói:” Hoa Nhị nương nương rất yêu thương đàn hồ đó, thường cùng chúng chơi đùa, giờ bị chết gần hết, hân thương tâm lắm, nên quan gia mới muốn tra cho ra để có câu trả lời cho nương nương. Chứ kỳ thực chuyện mười ba cung nữ mất tích chẳng có gì to tát, bị đánh chết hay bị ném cho hồ ăn thì cũng có gì khác nhau đâu.”

Lãnh Nghệ sợ hiểu té ra chẳng cần điều tra bọn họ cũng hiểu chuyện gì rồi, chỉ có tên ngốc mình vất vả chạy đi chạy lại, hỏi nhỏ:” Vậy ti chức chỉ làm bộ điều tra cho có, kiếm một dê thế tội là xong?”

“Cũng không hẳn.” Vương Kế Ân lắc đầu:” Tra thì phải tra cho rõ, nhưng không cần công khai, quan gia cũng phải biết rốt cuộc là ai tàn bạo như vậy, nhưng không nên đào bới sâu, hiểu chưa?”

“Ti chức hiểu rồi.”

“Ừ, thế nên trước tiên cứ làm rõ vụ án đã, nhưng đừng để lộ phong thanh gì cả.”

“Kỳ thực cũng đã tìm ra hung thủ rồi.”

“À, là ai thế?”

Lãnh Nghê hạ giọng thật thấp, khẽ vắn tắt:” Đát Cơ mỹ nhân của thái tử, mặc dù ti chức chưa dám khẳng định là mười phần nhưng cũng hết tám chín, vì vừa vắn trong tấm cung của nàng thiếu mười ba người. Theo lời khai những người khác, đều mất tích khi tới thăm Hồ Sơn.”

Vương Kế Ân thản nhiên nói:” Nếu thế cũng chẳng có gì là lạ, chỗ Đát Cơ nương nương ... Hắc, thường xuyên có thái giám cung nữ bị chết.”

“ Đó mới là suy đoán thôi, chi tiết cụ thể ti chức chưa thể thẩm vấn Đát Cơ nương nương và người bên cạnh, nên chưa rõ.” Lãnh Nghê cẩn thận nói:

Chương 420: Hồ Sơn bức cung. (1)

“ Không cần hỏi Đất Cơ nương nương, chi tiết cũng không cần làm rõ, nếu người bị mất tích đều là ở đó thì kế luận được rồi ... đến quan gia còn tránh xa, đừng trêu chọc vào ... Ài, chuyện này e là đến quan gia cũng đau đầu.” Vương Kế Ân nói xong thì đứng dậy đi vào tẩm cung, lát sau đi ra vẫn gọi Lãnh Nghê sang một bên dặn:” Bắt người bên cạnh Đất Cơ nương nương, dùng nghiêm hình tra khảo chúng, tin rằng chúng không vô tội đâu, sau đó tới bẩm báo cho Hoa Nhị nương nương để người biết chuyện đã xử lý xong. Xử lý ra sao để Hoa Nhị nương nương quyết. Còn với Đất Cơ mỹ nhân, coi đây như một sự cảnh cáo.”

Mặc dù cách xử lý của Vương Kế Ân không làm Lãnh Nghê tán thành, nhưng y cũng hiểu, Triệu Quang Nghĩa hiện giờ rất cố kỵ vấn đề liên quan tới phi tần của ca ca ông ta. Nếu ông ta dám giết ca ca mình đoạt ngôi thì sợ gì mấy phi tần, vấn đề ông ta là hoàng đế, góc độ suy nghĩ vấn đề khác người thường, đúng sai không quan trọng bằng được mất.

Lãnh Nghê lại xin Vương Kế Ân tiếp tục để đám cung nữ thái giám kia theo mình, bọn họ không tệ, ít nhất lúc đàn chó xông tới, ai nấy đều sợ hãi, nhưng không ai bỏ trốn, vậy là có thể trông cậy được rồi.

Sau đó Lãnh Nghê tập hợp bọn họ lại, nghiêm túc nói:” Bây giờ ta có một nhiệm vụ giao cho các người, ngàn vạn lần đừng làm hỏng, xong việc rồi ta nhất định bẩm báo quan gia, thỉnh công cho các người.”

Mười cung nữ thái giám hưng phấn khom người:” Xin đại nhân sai bảo, dù lên núi đao biển lửa, bọn nô tài cũng hoàn thành.”

“ Tốt.” Lãnh Nghệ ngoắc tay bảo họ tới gần:” Các người tìm cách tới tẩm cung của Đát Cơ nương nương, bắt cóc ả cung nữ Huyết Nga kia tới Hồ sơn. Chuyện này phải làm thật bí mật, có làm được không?”

“ Được ạ!” Mười người gật đầu, vì sự kiện va chạm hôm nay bọn họ sớm thù hận ả cung nữ ác độc đó rồi, nay có thánh chỉ chống lưng, tội gì không tranh thủ báo thù:

Bọn họ túm tụm lại thương lượng một lúc rồi một nửa chia ra hành động, một nửa theo Lãnh Nghệ nghe sai bảo.

Khi Lãnh Nghệ dẫn người quay lại Hồ Sơn thì thú ý đã trị thương xong cho hồ rồi, y hạ lệnh cho toàn bộ thị vệ và người nuôi hồ ở lại phòng gác không được ra ngoài, lại sai thái giám cung nữ của mình gác cửa.

Hồ Sơn vẫn còn loang lổ vết máu chưa được rửa hết, bốn con hồ bị thương cũng đã được cho ra khỏi lồng, hai con thương nặng nằm bẹp đó liêm lông, hai con thương nhẹ hơn vẫn có thể đi lại. So với sáng nay cả đàn đông đúc chạy qua chạy lại nô đùa thì là tình cảnh trái ngược.

Lãnh Nghệ dù không hiện cảm gì với chúng cũng không khỏi chạnh lòng, cơ bản chúng không có lỗi gì, kể cả Nguyên Soái, chỉ là bản năng như vậy.

Đám thái giám cung nữ vậy mà làm việc rất đặc lực, kiếm được cái kiệu khiêng một người chân tay bị trói chặt cùng đánh ngất vào.

Chính là cung nữ ác động Huyết Nga chuyên xúi bẩy Đát Cơ.

Lãnh Nghê sai đám thái giám này cũng ra ngoài canh chừng, không cho bất kỳ ai vào. Đợi người đi hết, Lãnh Nghê cởi thùng trên người ả, vẫn buộc chặt hai chân, rút trâm trên chính đầu ả đâm vào cánh tay tới chảy máu.

Cơn đau làm Huyết Nga tỉnh lại, còn chưa kịp nhìn rõ xung quanh thì người bị nhắc lên, đưa qua hành lang rồi thả xuống.

Huyết Nga hét thảm thiết, khi sắp đập đầu vào đá phía dưới thì người khựng lại giữa không trung, ả cảm giác được cơn đau tới từ chân, như có gì đó thít chặt cổ chân. Trong trạng thái treo ngược đó, ả cố gắng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người lạnh lùng khoanh tay đứng đó.

Chính là tên ngự đài Lãnh Nghê.

Chẳng lẽ y bị mình sỉ nhục nên tức giận, nên báo thù, Huyết Nga cố gắng nói thật hòa hoãn:” Lãnh ngự đài, lúc này nô tỳ ăn nói khó nghe đắc tội với ngài, xin ngài đại nhân đại lượng tha cho nô tỳ ... Ắ, tay ta, tay ta, cứu, cứu với ...”

Thì ra trong lúc Huyết Nga ngẩng đầu lên nói chuyện, tay vô lực thông xuống bị một con hổ nhảy lên cắn vào bàn tay.

Huyết Nga đau khủng khiếp, vội vàng co cả hai tay lên, nhìn lại thì mất nửa bàn tay rồi, lòi cả xương. Ắ vừa đau vừa sợ, gào thét âm ỉ, đồng thời cũng phát hiện ra, mình đã bị đưa tới Hồ Sơn. Ắ thừa biết nơi này rất hẻo lánh, dù hét khản cổ thì người ngoài cũng không nghe thấy gì.

Hai con hổ không ngừng nhảy lên, chỉ cách ả một đoạn rất ngắn, ả liên tục cong người lên, tránh xa chúng, cố gắng trấn định kêu:” Lãnh đại nhân, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên mạo phạm ngài, chỉ vì lệnh trên không dám trái mới nói thế, xin đại nhân tha mạng.”

Lãnh Nghê chẳng nói chẳng rằng cứ thế lạnh băng nhìn ả từ cong mình như tôm tới khi mệt mỏi người mỗi lúc một

thẳng hơn, khoảng cách với hai con hồ ngày một gần, tóc mấy lầy bị chúng tát trúng, rơi lả tả.

Mặc kệ ả gào khóc thế nào, Lãnh Nghê vẫn im lặng xem màn biểu diễn đặc sắc.

Chân bị thít ngày một đau, tay bị thương đang chảy máu, sức lực nhanh chóng suy kiệt, ả cong mình lên lần cuối kêu thảm:” Lãnh đại nhân, ngài muốn nô tỳ làm gì cũng được, chỉ mong đại nhân tha mạng.”

Lãnh Nghê rớt cuộc cũng lên tiếng, cực kỳ thông thả:” Được, vậy cho ta biết mười ba cung nữ kia mất tích là sao ... Ta nghĩ người hẳn biết hậu quả lừa ta chứ?”

“ Nô tỳ biết! Nô tỳ nói, đúng là nô tỳ biết có người mất tích ... nhưng nô tỳ không biết họ chết trong Hồ Sơn.” Tiết Nga nói thật nhanh:

“ Nói dối, ngươi là người gọi họ đi, sao không biết.”

“ Nô tỳ không nói dối, khi đó nương nương bảo gọi một cung nữ tới, nương nương muốn xem hồ ăn thịt người ... Nhưng không phải ăn thật. Nương nương chỉ treo ngược chúng, xem hồ nhảy lên làm chúng la hét, nương nương rất thích. Chơi chán kéo chúng lên, chỉ có thể.”

Lãnh Nghê cười nhạt, ả này chết tới nơi rồi vẫn còn đầy mồm dối trá, mười ba cung nữ kia đều đã bị tháo khớp hàm để không la hét được, làm gì có chuyện như ả nói, rõ ràng lấy ý tưởng từ việc làm của mình mà bịa đặt ra. Lại hỏi:” Thế họ mất tích khi nào?”

Chương 421: Hồ Sơn bức cung. (2)

“ Chuyện này nô tỳ thực sự không biết, thả họ ra xong thì không để ý tới nữa, khi mất tích những kẻ khác không bao, nô tỳ làm sao biết ... Nô tỳ nói câu nào cũng là thật ...” Tiết Nga kiệt sức người thông xuống, tức thì bị một con hồ nhảy cao và vào mặt, ả kinh hoàng cong người lên, nhưng vẫn bị rách một mảng da đầu, lại khóc toáng lên:

Lãnh Nghệ lạnh lùng nói một câu:” Người không nói thật, không câu nào của ngươi là thật hết.”

“ Không, không, nô tỳ nói thật mà ... Thật, nô tỳ thả chúng đi, sau đó chúng biến mất thế nào nô tỳ không biết.” Tiết Nga kiệt sức, tay không co lên nổi nữa, vừa buông xuống tức thì bị hồ ngoạm trúng, ả lại gào đau đớn:

“ Người không nói thật, ngươi và nương nương của các ngươi coi mạng người như cỏ rác, vì thú vui của bản thân, đem tính mạng người khác làm trò chơi, đến giờ vẫn còn chối cãi, chết cũng đáng đời.” Lãnh Nghệ nói đanh thép vô cảm:

Tiết Nga bị treo ngược, thêm vào mất máu quá nhiều, đầu óc dần mơ hồ, ả biết không xong rồi, cứ thế này không cầm cự được nữa, ả vốn mong kéo dài thời gian để nương nương phát hiện ra mình mất tích sẽ đi tìm kiếm. Mặc dù là hi vọng cực kỳ mong manh sau đó lại tới Hồ Sơn tìm ả, nhưng ả không muốn chết, ả vẫn ôm hi vọng, có điều không kịp rồi, ả chỉ có thể trông cậy vào bản thân thôi.” Nô tỳ khai, là chủ ý của nương nương sai nô tỳ đem mười ba cung nữ đó vào Hồ Sơn nuôi hồ.”

“ Vì sao?”

“ Đại nhân, ác phụ đó bản tính hung tàn, thích xem người khác đau khổ.”

Lãnh Nghệ biết vì sao ả dám khai như thế, vì Đát Cơ giết cung nữ trong tầm cung của mình, dù bị truy cứu cũng không phải tội gì to tát, nhưng nếu thế với bản tính ngang ngược không coi ai ra gì của Đát Cơ thì đã thừa nhận rồi. Như vậy chỉ có một khả năng, đó là chúng che giấu âm mưu lớn hơn!

Nghĩ tới đó Lãnh Nghệ không kìm được rùng mình, ngay từ đầu y đã đoán ra một khả năng, nhưng nếu là thế thì y lại không dám chọc vào tổ ong này, cả Triệu Quang Nghĩa cũng phải e dè.” Người đừng mong chối sạch như vậy, các người biết Hoa Nhị nương nương nuôi đàn hổ này, lại hay chơi đùa với chúng, cho nên mới dùng người sống nuôi hổ, để chúng quen với thịt người. Chỉ cần Hoa Nhị nương nương theo thói quen vào chơi với chúng, nếu có chút kích thích nào đó, chúng sẽ nổi điên tấn công nàng, mục đích của các người chính là muốn hãm hại Hoa Nhị nương nương.”

“ Không, không phải như thế!” Tiết Nga bị treo lưng lửng giữa không trung, tính hung hăng của ả vẫn không đổi, vừa nghe Lãnh Nghệ kết tội ra sức vùng vẫy:

“ Còn dám cãi!” Lãnh Nghệ quay người bỏ đi, không còn nhìn thấy nữa, chỉ có giọng nói vọng lại:” Vậy người thông thả ở đó hồi hận nốt thời gian ít ỏi còn lại đi nhé.”

“ ĐỪNG!” Tiết Nga không thấy Lãnh Nghệ đâu thì hoảng sợ tột độ, gào hét sức lực:” Đại nhân, nô tỳ khai, đúng là chủ ý của nương nương, ả căm hận Hoa Nhị nương nương được thái tử ân sủng, cho nên mới sai nô tỳ ném cung nữ vào Hồ Sơn, để khơi lên ác tính của bọn chúng, đợi một ngày Hoa Nhị nương nương vào trong chơi đùa, sẽ ăn thịt ... Chuyện là như vậy ...

Đại nhân, đại nhân ... Hu hu, nô tỳ nói thật mà ... Đại nhân ...”

Gọi mãi không thấy Lãnh Nghệ đáp lời, Tiết Nga rơi vào tuyệt vọng, ả dần dần không hét được nữa, thấy toàn thân lạnh giá, hai mắt díp lại, ả không dám ngủ. ả biết mình mà ngủ thì không tỉnh lại được nữa, ả gắng sức để mình tỉnh táo, nhưng mí mắt nặng tựa ngàn cân. Vì cưỡng ép mình tỉnh táo, ả quay đầu ép bản thân nhìn hai con hổ, nhìn hàm răng nhọn hoắt của chúng thì thoáng lại táp một cái, đôi mắt tham lam ác độc của chúng làm ả run cầm cập.

Không biết qua bao lâu, giọng Lãnh Nghệ lại vang lên:” Tiết Nga, đem lời khai của ngươi nói lại một lần đi, nói thật, bắt đầu từ tên của ngươi.”

“ Dạ dạ ...” Tiết Ngã tìm lại hi vọng sống sót, lấy chút sức lực cuối cùng nói một lèo:” Nô tì là cung nữ Tiết Nga của Đát Cơ nương nương, nương nương của nô tỳ vì đồ kỵ Hoa Nhị nương nương được thái tổ ân sủng, lại biết Hoa Nhị nương nương thích hổ, hay vào Hồ Sơn cưỡi ngựa chơi. Cho nên nương nương sai nô tỳ ném cung nữ vào trong nuôi chúng, để chúng quen với thịt người, đợi ngày nào đó Hoa Nhị nương nương vào cưỡi hổ sẽ bị ăn thịt. Đó toàn là chủ ý của Đát Cơ nương nương ... Không liên quan gì tới nô Áaaaaaaaaaaaaa”

Vừa mới nói tới đó thì toàn thân ả nhẹ bẫng, sau đó người rơi xuống dưới.

Ánh mắt cuối cùng của ả nhìn thấy trên hàng rào có rất nhiều người, trừ Lãnh Nghệ ra còn có Hoa Nhị nương nương, một người mặc long bào, tay cầm cương đao.

Tiếp đó chỉ còn tiếng mãnh hổ cắn xé thức ăn, Hoa Nhị phu nhân quay đầu sang bên niêm kinh phạt.

Triệu Quang Nghĩa chính là người chém đứt thừng buộc hai chân Tiết Nga, nhìn thấy ả ở dưới bị hai con hổ xé xác, ném đao lại cho Long Huýnh.

Long Huýnh nhận lấy đao một cái lùi thật xa rồi mới tra đao vào vỏ.

Triệu Quang Nghĩa còn chưa hết giận:” Không ngờ sự thực lại là như thế, Đát Cơ thật độc ác, lại dùng cách này đối phó với nương nương, trẫm nhất định xử trí ả, đòi lại công bằng cho nương nương.”

Hoa Nhị phu nhân chỉ hơi nhún người:” Thần thiếp cáo lui.”

Sau đó tiếp tục cúi đầu, tay lần tràng hạt lẩm nhẩm kinh văn đi ra ngoài.

Triệu Quang Nghĩa ra hiệu cho Lãnh Nghê:” Lãnh ái khanh, đưa nương nương về Nam Kha Tự, không được để nương nương sợ hãi nữa.”

“ Thần tuân chỉ.” Lãnh Nghê vừa dợm bước thì dừng lại, tới bên Triệu Quang Nghĩa nói nhỏ:” Quan gia, thần trước đó có nghe nương nương nói ở trong cung buồn tẻ, hình như muốn được ra ngoài ...”

Có ai không muốn đâu, Triệu Quang Nghĩa nghe tin này thì mừng lắm, vì nếu trong lòng nàng đã hoàn toàn phẳng lặng chỉ biết tới kinh Phật thì ông ta làm gì còn cơ hội:” Tốt, nếu khanh có thể thuyết phục nàng ra ngoài thì có thể tùy nghi hành sự.”

“ Vi thần hiểu.” Lãnh Nghê chấp tay cáo từ rồi đuổi theo Hoa Nhị phu nhân:

Chương 422: Dê thế tội không vô tội.

Triệu Quang Nghĩa nhìn theo bóng Hoa Nhị phu nhân cho tới khi nàng khuất hẳn mới quay đầu nhìn xuống Hồ Sơn, lúc này Tiết Nga đã bị xé toạc thành nhiều mảnh không nhận ra nữa rồi, mặt ông ta âm trầm tới phát sợ.

Vương Kế Ân tới nhỏ giọng nói:” Con dê thế tội này của Lãnh đại nhân không tệ ă, nô tài thấy Hoa Nhị phu nhân rất hài lòng.”

“Lãnh Nghê đã làm rất tốt, trăm quên mất bản lĩnh này của y, đây không phải dê thế tội mà là con dê có tội thực sự.”

“Dạ, thật không ngờ Đát Cơ mỹ nhân mang mối hận sâu như thế với Hoa Nhị nương nương, thật đáng ngại.”

Triệu Quang Nghĩa chấp tay sau lưng nhìn cảnh hai con hổ tranh nhau thi thể của Huyết Nga:” Dụng tâm của ả e rằng không chỉ thế thôi đâu.”

“Dạ?”

“Đát Cơ sao không biết trước kia trăm thường cùng tiên đế đưa Hoa Nhị tới Hồ Sơn chơi, hộ vệ nàng cười hỏ. Hẳn ả cũng biết trăm quan tâm tới Hoa Nhị, chỉ cần đợi luyện ra thú tính của đàn hổ này, trăm đoán ả sẽ giở trò để một vài con bị bệnh, khi đó người nuôi thú sẽ báo với Hoa Nhị, nàng đến thăm hổ thì trăm cũng sẽ tới, kế hoạch của chúng sẽ thành.”

“Đáng chết, ả dám có ý nghĩ đại nghịch bất đạo như thế ... Nhưng làm thế ả đâu được lợi gì? Nô tài nghĩ không ra.” Vương Kế Ân làm ra vẻ thất kinh, kỳ thực cũng đoán ra từ đầu

rồi, nên hần mới dặn Lãnh Nghệ chỉ hướng vào sự việc của Hoa Nhị không nên đào bới sâu, nguyên nhân không phải khó đoán, quan hệ giữa Trịnh Ân ca ca của Đát Cơ và Tề Vương Triệu Đình Mỹ rất tốt, năm xưa thái tổ giết Trịnh Ân, Tề vương suýt trở mặt với thái tổ. Nếu Tề vương có thể theo kim quỹ chi minh thay thế hoàng đế, ả sẽ được lợi, có thể hoành hành nội cung như năm xưa.

Tất nhiên hần không dại gì nói ra, ở trong hoàng cung này tỏ ra quá thông minh cái gì cũng biết là ngu ngốc.

Triệu Quang Nghĩa quay đầu nhìn Vương Kế Ân cười khiến hần rợn người, không rõ quan gia có nhìn ra trò khôn vặt của hần không.

Nên nhớ khi thái tổ Triệu Khuông Dận qua đời, Khai Bảo hoàng hậu phái Vương Kế Ân đi báo cho thái tử nhập cung, hần lại chạy thẳng một mạch tới phủ Triệu Quang Nghĩa, nên người ngồi hoàng vị hôm nay mới là ông ta. Tâm tư nhạy bén đó thái giám thường sao so được.

Ngu ngốc không có tội, giả ngu trước mặt hoàng đế là vấn đề, Vương Kế Ân vội sửa chữa sai lầm của mình.” Nô tài chỉ không dám nói, sợ không phải lại ảnh hưởng tới tình cảm của quan gia và Tề vương, với lại giờ quan gia nắm ngọc tỷ, mà kim quỹ chi minh lại mất, Tề vương đâu làm được gì.”

“ Người biết một mà không biết hai, trăm luôn hoài nghi những thứ đó mất tích do tiên đế có an bài. Một tên thái giám, một tên thị vệ, có thứ đó trong tay cũng đâu ích gì. Sợ là sợ nó sẽ xuất hiện vào lúc trăm khó khăn nhất kìa, lúc đó chỉ cần chúng giao cho đúng người cần, không thể đoán được hậu quả ...” Triệu Quang Nghĩa lắc đầu, đang nói chọt đổi đề tài:” Phải rồi người thấy Lãnh Nghệ thế nào?”

“ Thời gian qua nô tài cho người tới tận Âm Lăng, Ba Châu tìm hiểu việc làm của Lãnh đại nhân.” Vương Kế Ân đợi câu

hỏi này đã lâu, hoàng đế không hỏi thì hấn không chủ động nói ra, không thể để có chút nghi ngờ nào về quan hệ của bọn họ.” Lãnh đại nhân quả thực có chân tài thực học, chỉ có điều chuyện quan trường không thông thạo, bất kể là ở Âm Lăng hay Ba Châu, làm việc đều vô cùng tốn công. Nếu không phải có quan gia tán thưởng, e vất vả mà công lao để Liêu tri phủ ngồi không hưởng hết rồi. Y tới kinh thành mấy tháng gần như không tiếp xúc với quan viên khác, lại đi qua lại với người mà ai cũng xa lánh như Lý Dục, mỗi lần đều từ hoàng cung về thẳng nhà, rất quyền uyên thâm tử.”

“ Trẫm còn thiếu kẻ giỏi làm quan sao.” Triệu Quang Nghĩa hừ một tiếng không nói gì thêm:

Vương Kế Ân không rõ ý đồ quan gia thế nào nên không dám nói thêm nữa, nhưng hấn dám chắc, khảo sát Lãnh Nghệ chưa kết thúc. Thậm chí hấn biết, một số văn võ trong triều kỳ thực xem thường Lãnh Nghệ, coi y là tên nịnh thần xun xoe mua vui cho hoàng đế, cũng không biết có phải quan gia cố tình biến Lãnh Nghệ thành như vậy để tiện sử dụng không.

Hậu viện Nam Kha Tự.

Hoa Nhị phu nhân dựa vào lòng Lãnh Nghệ khóc thút thít.

Lãnh Nghệ đã đeo mặt nạ Mạnh Sưởng, ngồi trên ghế tựa, khẽ ôm nàng trong lòng, vỗ vỗ bờ vai thơm mảnh dẻ thì thoảng lại run lên.

Từ lúc ở Hồ Sơn về Hoa Nhị phu nhân cứ khóc mãi, ai an ủi cũng không được, cứ như thế e hại người, Lãnh Nghệ đành đeo mặt nạ vào, nàng mới ngả vào lòng y khóc. Lãnh Nghệ cũng không nói gì cả, chỉ lặng lẽ ôm nàng.

Cứ như thế suốt cả canh giờ, Hoa Nhị phu nhân mới dần trấn định lại, sờ ngực áo của Lãnh Nghệ đã bị nước mắt của

mình làm ướt đầm, lau nước mắt áy náy nói:” Mạnh lang, thiếp làm ướt y phục của chàng rồi.”

Lãnh Nghệ lắc đầu, nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt:” Nàng khóc làm nát tim ta rồi.”

Hoa Nhị mặt lộ ra vẻ ngọt ngào lẫn thẹn thùng, cũng đưa tay vuốt ve gò má y, hai cánh môi hồng ửng ửng đầm lên môi y.

Lãnh Nghệ như một bức tượng, ngồi im không nhúc nhích, kệ nàng hôn mình, còn đưa lưỡi vào tìm kiếm, y cũng không đáp lại.

Không được hưởng ứng, Hoa Nhị phụ nhân tách khỏi y, tủi thân gọi:” Mạnh lang.”

Lãnh Nghệ thở hắt ra:” Nương nương, thân là Lãnh Nghệ.”

Câu nói này như một gáo nước lạnh hắt tỉnh Hoa Nhị phụ nhân, ai oán nói:” Người, người không thể tiếp tục đóng giả sao?”

“ Nương nương, nếu vền vẹn đeo mặt nạ cùng nương nương uống rượu, trò chuyện cũng không sao, nếu phát sinh loại chuyện khác ...” Lãnh Nghệ này giờ liên tục dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay giữ tỉnh táo, đâu dễ dàng gì:” Nương nương, đây là tội chu di cử tộc, thân vì cầu con mà tìm tới chỗ nương nương, nếu vì thế mà nguy tới cử tộc, không phải là quá ngu ngốc sao?”

Hoa Nhị phụ nhân vẫn ôm y không buông:” Vậy chúng ta giao dịch đi.”

Lãnh Nghệ cẩn thận hỏi:” Giao dịch gì?”

Chương 423: Ôn lại tình xưa.

“Người đóng giả Mạnh Lang bồi tiếp ta, làm theo mọi yêu cầu của ta, ta cũng hứa với người, đồng ý mọi yêu cầu của người! Bất kể là gì, được không?” Hoa Nhị phu nhân thì thào vào tai y:” Người biết nếu ta đưa yêu cầu với quan gia, quan gia nhất định sẽ đồng ý.”

Đúng là một đề nghị hấp dẫn, Lãnh Nghê thực sự khó cưỡng lại, hồi lâu mới hỏi:” Bất kể là yêu cầu gì sao?”

“Đúng, bất kể là gì, kể cả giết người phóng hỏa, thương thiên hại lý, đều được.” Hoa Nhị khẳng định chắc nịch:

Lãnh Nghê hỏi thêm một câu:” Không hỏi lý do chứ!?”

“Không hỏi một chữ.”

“Thật chứ?”

“Ta thề! Nếu nuốt lời sẽ rơi vào mười tám tầng địa ngục, bị rút lưỡi, phải lên núi đao, xuống vạc dầu, trải qua nỗi khổ vạn kiếp, không được siêu sinh.”

Người thời xưa không dễ thề, vì họ đều kính sợ trời đất quỷ thần, nhất là Hoa Nhị phu nhân để tóc tu hành, nàng thề như vậy là quá nặng. Lãnh Nghê thấy không đáng, chẳng qua lúc này nàng vừa trải qua nỗi đau lớn, tha thiết muốn tìm an ủi từ vong phu nên mới thế, y không phải người lợi dụng cái khó của một nữ nhân đang đau khổ.” Nương nương cũng biết, bất kể là ai đeo mặt nạ này đều có thể thành Mạnh lang của nương nương, ta có thể tặng mặt nạ này cho nương nương, nương nương không cần trả giá lớn như thế.”

Hoa Nhị phu nhân cười dịu dàng vuốt má y:” Người nói chân thành như thế làm ta rất vui, điều ấy chứng tỏ người là quân tử quang minh lỗi lạc. Người không hiểu vì sao ta làm thế, nguyên nhân đơn giản ... Một phần bất đắc dĩ, ngoài người ra ta đâu thể lựa chọn ai khác, quan trọng hơn Mạnh lang thác mộng người tới tìm ta, nói cách khác đây là ý của chàng, chàng gửi người tới an ủi ta.”

Lãnh Nghệ cười khỏ, không ngờ vì một câu nói dối của mình làm nàng hiểu lầm đó là ý của vong phu:” Nương nương cân nhắc lại đi, thực sự đáng sao?”

“ Đáng!” Hoa Nhị vươn tay ngọc ôm lấy cổ y:” Vừa rồi nếu không có người liều mạng cứu ta, ta đã bị hổ ăn thịt rồi, từ thời khắc đó ta đã quyết định rồi.”

Lãnh Nghệ vẫn do dự:” Nhưng ...”

Hoa Nghệ phu nhân không đợi y nói hết, cánh môi nóng bỏng đã lấp kín miệng y, cái lưỡi thơm tho tiến vào tìm kiếm đầy mong đợi khao khát.

Thân thể nàng như dây leo quấn lấy cổ thụ, nàng càng động tình, u hương càng tỏa ra ngào ngạt. Thân phận của nàng đem lại sức cảm dỗ quá lớn cho nam nhân, chỉ cần phát sinh chút ám muội gì đó đã đem lại cảm giác thành tựu không gì sánh bằng rồi. Lần này Lãnh Nghệ không né tránh nữa, không cố giữ tỉnh táo nữa, thuận theo dụ hoặc của mùi thơm đó, ôm lấy tấm thân mê người kia, nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của nàng.

Tính ra nàng hơn Lãnh Nghệ mấy tuổi, phải ba mươi rồi, nhưng cơ thể nàng tràn trề sự đàn hồi không thua kém thiếu nữ đôi mươi như Thành Lạc Tiệp, thậm chí còn nảy nở hơn, nhất là bộ ngực và cặp mông kia, lộ ra trọn vẹn phong vận của nữ nhân thành thực khiến người ta điên cuồng si mê.

Thân thể Hoa Nhị phu nhân bị nhấc bổng lên, đôi môi vẫn không rời nhau tới khi hai người từ từ nằm xuống giường. Hai thân thể cuồng nhiệt vuốt ve mơn trớn nhau tự động tìm đến tư thế thích hợp nhất, chuyện gì cần tới cũng phải tới. Một tiếng rên kèm theo hơi thở run rẩy cất lên, hai chân của Hoa Nhị phu nhân bỗng căng cứng, ngón chân quắp vào trong lòng bàn chân, cặp đùi thoảng run rẩy kịch liệt, rồi lại chậm chậm thả lỏng, phát ra tiếng kêu mê hồn. Tiếng kêu đó phảng phất như con mãnh thú giam cầm trong cái lồng nhỏ bé bao năm, đột nhiên thoát khỏi lồng, phóng đi, tiếp theo đó là khoái cảm và điên cuồng không cách nào đè nén được nữa.

Tích tắc ấy hương thơm kì dị trên người nàng tỏa ra ngào ngạt đem kích thích đẩy lên tới cùng, Lãnh Nghệ gác đôi chân trắng nõn của nàng lên vai, đôi bàn chân mảnh dẻ liên tục đong đưa trên không trung trong nhịp điệu dồn dập.

Một cơn gió thoảng qua, trên bầu trời mây đen kéo tới, như muốn che đi cảnh tượng xấu hổ phía dưới.

.....

Nội đình ngự thư phòng.

Triệu Quang Nghĩa đang nghiên cứu chế độ khoa cử mới, hiện tạm thời khoa cử trong nước đang dùng của thời Đường kết hợp giữa làm bài thi và tiến cử, ông ta thấy như vậy chưa đủ. Như vậy quy mô bị hạn chế, hơn nữa thế gia nắm quyền đề cử sẽ có ảnh hưởng tới sĩ tử đỗ đạt sau này, không có lợi cho triều đình. Ông ta đang muốn mở rộng phạm vi tuyển chọn, chỉ cần người có tài văn chương thi phú đều có thể tham gia, quy chế thì nghiêm ngặt hơn, ngoài ra ông ta đích thân chủ trì vấn đáp.

Đương nhiên chuyện này ắt vấp phải phản đối của đám thế gia vốn được lợi, vì thế cần phải chọn một thời cơ thích hợp.

Ông ta đang đợi kết quả cuộc chiến phương bắc, muốn dùng uy chiến thắng để thực hiện cải cách của mình.

Võ lực là phụ, quốc gia muốn hưng thịnh, văn trị mới là lối đi đúng đắn, đó là hướng đi sau này ông ta muốn xác lập cho Đại Tổng.

Đúng lúc này thái giám đứng hầu vào báo:” Bẩm quan gia, Lãnh ngự đài cầu kiến.”

Triệu Quang Nghĩa nghe vậy vui mừng, Lãnh Nghê ít khi trực tiếp cầu kiến ông ta, có chuyện gì thường báo cho Vương Kế Ân, nếu vậy phải có tin mừng:” Mau cho vào.”

Chốc lát sau quả nhiên Lãnh Nghê mặt hồng hào như tắm trong gió xuân đi nhanh vào, khom người thi lễ:” Chúc mừng quan gia, chúc mừng quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả:” Nói cho trẫm nghe.”

Lãnh Nghê tới gần:” Hoa Nhị nương nương đồng ý để quan gia tới Nam Kha Tự, nhưng đưa ra một yêu cầu.”

“ Không phải trẫm cho khanh tùy nghi hành sự rồi à, đồng ý là được.”

“ Quý phi nương nương muốn an táng những con hổ bị chết sau chùa, làm bạn với nương nương ...”

“ Thế có là gì, trẫm đồng ý.” Triệu Quang Nghĩa phát tay, hôm qua nhìn nàng vì đàn hổ mà khóc, ông ta cũng nát lòng, phải biết rằng toàn bộ giai lệ hậu cung chỉ có nàng khiến ông ta thương xót thôi. Như Tiểu Chu hậu, luận dung mạo luận tới quyền rũ còn hơn Hoa Nhị phu nhân đôi phần, nhưng ông ta chỉ có một ý nghĩ muốn chà đạp.

“ Không phải ạ, nương nương vô cùng căm hận Đất Cơ mỹ nhân, không chỉ vì suýt hại chết nương nương, đem mười mấy cung nữ nuôi hổ. Mà còn biến đàn hổ mà nương nương yêu

thương như con cái biến thành ác ma ăn thịt người, nên mong
quan gia trị tội Đất Cơ.” Lãnh Nghê chấp tay nói:

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 424: Thực sự không hiểu đạo làm quan.

Phải nói rằng yêu cầu này của Hoa Nhị phu nhân rất hợp lý, thậm chí còn không thể tính là yêu cầu, tội Đát Cơ đáng chết, có điều khiến Triệu Quang Nghĩa gặp khó, vì ông phải cân nhắc nhiều phương diện mà chưa ra tay.” Hoa Nhị nương nương có nói phải xử trí Đát Cơ thế nào mới hài lòng không?”

“Nương nương nói, nếu Đát Cơ mỹ nhân chỉ giết cung nữ thì quý phi không quản tới được, nhưng vì Đát Cơ mỹ nhân mưu hại người, một mỹ nhân dám mưu hại quý phi, đó là lấy hạ phạm thượng, tội tăng một bậc, đáng lý phải diệt tộc, nhưng vì chưa thành, có thể treo cổ, miễn tộc tru.” Lãnh Nghê thi lễ nói:

Vương Kế Ân vừa thấy quan gia nhíu mày không đáp là biết mình phải nói thay cái khó của quan gia rồi, đi lên nói:” Đát Cơ mỹ nhân là người của thái tử, thái tử nằm xuống chưa bao lâu, quan gia lại ra tay với người của thái tử, sẽ có kẻ cố tình đặt điều nói lời không hay. Huống hồ lên quan tới Đát Cơ mỹ nhân càng phải thận trọng ...”

“Vì sao?” Lãnh Nghê ngốc nghếch hỏi:

Vương Kế Ân nói nhỏ:” Thân ca ca của Đát Cơ mỹ nhân là Trịnh Ân, từng cùng kết bái huynh đệ với tiên đế, về sau vì một chuyện hiểu lầm mà giết Trịnh Ân, nên tiên đế luôn áy náy muốn bù đắp Đát Cơ ... Quan gia đăng cơ mới hơn một năm, lòng người chưa ổn, Lãnh đại nhân hiểu rồi chứ?”

Lãnh Nghê bưng tỉnh.” Thì ra là vậy, hẳn là Hoa Nhị nương nương chưa hiểu nội tình, nên mới đưa ra yêu cầu này, thần nhất định đi giải thích cho nương nương, hẳn nương nương lý giải đồng tình.”

Triệu Quang Nghĩa gật đầu.” Khanh đi nói với nàng, trong vòng ba năm, ắt khiến nàng toại nguyện.”

“ Vâng, vi thần đi ngay.” Lãnh Nghê thi lễ cáo từ mà đi:

Triệu Quang Nghĩa thấy thành công đã trong tầm mắt, vậy mà bản thân lại chẳng thể đáp ứng được mong muốn rất chính đáng của giai nhân, trong lòng đôi phần cảm thấy có lỗi cùng phiền muộn.

Lát sau thái giám đứng gác lại vào bẩm báo:” Khởi bẩm quan gia, lễ bộ thị lang Lý đại nhân đang đợi ở ngoài, nói không còn sớm nữa, không biết quan gia đã phê chuẩn đề mục khoa cử chưa? Vì còn in ấn, sợ sẽ muộn ạ.”

Theo quy củ đề mục thi hội do lễ bộ soạn ra, sau đó báo lên ba cái đề hoàng đế ngự phê. Triệu Quang Nghĩa mãi chưa quyết được, lúc này trong lòng nghĩ tới Hoa Nhị phu nhân, mắt nhìn ba đề thi trước mắt, trong đó có một đề ” Tương phu nhân” của Khuất Nguyên, trong đó có câu “Đế tử hàng hề bắc chữ, mục miếu miếu hề sâu dư “

Đế Tử ở đây là nữ thần sông Tương, nàng gả cho vua Thuần, sau vua Thuần đi tuần ở phương nam mà chết, nàng đợi mãi không về, biết tin tìm đến nơi nhảy xuống sông Tương mà chết. Khuất Nguyên viết Tương phu nhân ca ngợi nàng. Câu thơ đó miêu tả Đế Tử chờ đợi mãi mòn mà người trong lòng không về, giống tâm trạng ông ta khi ở bên hồ đợi Hoa Nhị phu nhân tới mà nàng không xuất hiện.

Tức thì quyết định chọn đó làm đề, đưa thái giám đó đem đi.

Triệu Quang Nghĩa đứng dậy tới bên cửa sổ, mở rộng cửa sổ cho gió ùa vào, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời âm u, mây đen đã tới đỉnh đầu thì thở dài:” E là sắp có tuyết.”

Vương Kế Ân khoác áo lên người ông ta:” Lập xuân đã lâu mà vẫn còn tuyết, năm nay xuân hàn đúng là nhiều.”

“ Mai thi rồi, nếu là tuyết xuống những khảo sinh nghèo phải làm sao?” Triệu Quang Nghĩa tự lẩm bầm, nói:” Thông tri cho công viện, phải chuẩn bị thêm than, đảm bảo mỗi một sĩ tử có một lò than sưởi tay, đừng để vì lạnh mà không cầm nổi bút.”

Từ chi tiết nhỏ như thế cho thấy ông ta thực sự quan tâm tới đời sống bách tính. Vương Kế Ân cảm động, ai biết hôm qua quan gia ngủ chưa đầy ba canh, trời chưa sáng đã dậy phê duyệt tấu chương rồi:” Quan nhân chu đáo, người đọc sách thiên hạ nhất định cảm tạ ân trạch của quan gia.”

“ Đi đi.” Triệu Quang Nghĩa về bàn, cầm lên một án tử hình:

Án tử hình đều phải báo hoàng đế ngự phê, Đại Tổng lập quốc chưa lâu, nhiều nơi còn hỗn loạn, uy triều đình chưa xuống tới địa phương, các hình chế chưa hoàn thiện, nên thường xảy ra vụ án nghiêm trọng.

Đã thế mấy năm nay chinh chiến liên miên, quốc khố không đủ, quan viên bổng lộc thấp, lại thường phát chậm hoặc cắn xén, mười phần chưa nhận được tám, chuyện tham ô hối lộ không dứt.

Thế nên mỗi ngày đều có nhiều án tử hình báo lên, mỗi vụ án thì lại có lượng lớn quyền tông phải duyệt.

Đang duyệt quyền tông thì thái giám lại vào:” Bẩm quan gia, Lãnh ngự đài về rồi ạ, cầu kiến quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa vừa nghe đã bật cười, không khỏi nhớ tới báo cáo mà thám tử của ông ta thu thập được, nói Lãnh

thông phán làm việc nhiệt tình quá mức khiến Liêu tri phủ còn sợ trốn không gặp, có lần nói với thân tín ” ta thấy Lãnh thông phán vừa yên lòng lại vừa đau đầu”. Đổi lại việc này ông ta giao cho người khác làm, chỉ e dù làm xong rồi cũng phải tỏ ra muôn vàn khó khăn, như thế mới thể hiện được mình vất vả công cao.

Nào như Lãnh Nghê, cứ liên tục báo tin tốt lành, nếu ông ta không biết tính Hoa Nhị phu nhân sẽ nghĩ việc này dễ lắm.

Cái tên ngọc này thật không hiểu đạo làm quan, vì thế Triệu Quang Nghĩa càng thêm tin tưởng.” Cho vào.”

Chốc lát sau Lãnh Nghê đi vào, tươi cười thi lễ.” Chúc mừng quan gia, Hoa Nhị nương nương đã đồng ý rồi.”

Triệu Quang Nghĩa đã dự đoán được vẫn suýt nữa đứng dậy.” Nàng nói thế nào?”

“ Nương nói nghe thần giải thích, nói quan gia lấy xã tắc làm trọng, nương nương hiểu khổ tâm của quan gia. Nương nương không nói khi nào quan gia có thể tới, nhưng theo ý của thần, tức là tùy quan gia rồi, dù gì quan gia ngày trăm công ngàn việc, toàn là đại sự quốc gia vẫn quan trọng hơn các việc khác ạ.” Lãnh Nghê khom người nói!

“ Làm tốt lắm, làm tốt lắm.” Lần này Triệu Quang Nghĩa không kìm được ngửa mặt cười dài, đây là lần đầu tiên Hoa Nhị phu nhân đồng ý gặp ông ta, có mở đầu chẳng lo không có lần sau.” Lãnh ái khanh! Khanh tiến cống công cụ vẽ tranh, cứu mạng trẫm, lần này lại thay trẫm hoàn thành tâm nguyện lớn, trẫm nhất định phải thưởng cho khanh. Ha ha ha, nói đi, khanh muốn gì?”

Lãnh Nghê chấp tay.” Đó là chuyện thần nên làm ạ, sao còn dám ...”

Triệu Quang Nghĩa cắt lời.” Không được, lần trước khanh đã nói thế rồi, lần này phải thưởng, nếu không trẫm nợ khanh càng nhiều.”

Chương 425: Thưởng không phải là thưởng.

Vương Kế Ân rất biết nhìn mặt đoán ý, lần này quan gia thực sự hài lòng muốn thưởng lớn cho Lãnh Nghê, đây là cơ hội không nên bỏ lỡ, giúp Lãnh Nghê cũng chính là giúp bản thân hắn, nên cười hì hì nói vào:” Lãnh đại nhân, đừng phụ ý tốt của quan gia, hướng hồ nếu ngài cứ từ chối không nhận thưởng, vậy người khác sẽ nói quan gia thưởng phạt bất minh.”

“ Thần không dám.” Lãnh Nghê chấp tay vái cái nữa:” Vậy thì thần xin nói.”

“ Ừ, nói đi, nói sai cũng không sai, trăm tha tội.” Triệu Quang Nghĩa sáng khoái phát tay:

“ Vi thần mặt dày tự khoe một câu, bản lĩnh phá án của thần cũng được, đối với hình luật cũng am hiểu. Nếu quan gia tin tưởng thần, xin cho thần được giúp quan gia thẩm hạnh hình án.” Lãnh Nghê thật thà nói:

Triệu Quang Nghĩa ngạc nhiên, sau đó nhìn đồng quyền tông án tử hình đang làm ông ta đau đầu trên bàn, nhìn Vương Kế Ân một cái, Vương Kế Ân che miệng cười, ông ta càng cười phá lên.

Lãnh Nghê sợ hãi quỳ xuống:” Thần vọng ngôn, quan gia thứ tội.”

“ Đứng lên, đứng lên.” Triệu Quang Nghĩa vẫn cười không thôi:” Không phải trăm cười khanh, mà đây không phải công

việc béo bở, càng không phải khao thưởng, nếu coi đó là khao thưởng, người ta sẽ cười trẫm, ha ha ha.”

Lãnh Nghệ xin được duyệt quyền tông hình án là đã có tính toán từ trước, đây là cơ hội để y thoát khỏi vũng bùn nắm lại vận mệnh trong tay, bởi thế y cũng đã chuẩn bị câu trả lời hợp lý.” Thần cho rằng, quyền sinh sát là quyền lực tối cao rồi, nếu thần có thể giúp quan gia trấn giữ cánh cửa cuối cùng này, không để giết nhầm người oan uổng, để xỏ gở kẻ ác, đó là vinh diệu vô thượng. Với thần mà nói đây chính là phần thưởng rồi.”

Triệu Quang Nghĩa ngẫm lại mấy lời này của y mà gật gù:” Khanh nói phải lắm, nếu đã thế thì giúp trẫm xem quyền tông đi, phải chia thành nên giết và không nên giết, lý do, cùng với chứng cứ và điều luật tương ứng. Trẫm nghe xong sẽ quyết định.”

“ Đa tạ quan gia.” Lãnh Nghệ vui mừng bái lạy:

“ Cái này vẫn chưa tính là thưởng, khanh làm trẫm phải suy nghĩ rồi.”

“ Quan gia, thần ở bên cạnh quan gia thẩm tra hình án, nếu làm tốt, quan gia thấy thần có bản lĩnh, mai này đề bạt đâu thành vấn đề, vậy là thần lợi lớn rồi.”

“ Nói hay lắm!” Triệu Quang Nghĩa cười dài đi về bàn:” Có điều làm người phải có chí lớn, khanh cho mình có bản lĩnh phá án, nên chỉ nhằm vào đó là không nên. Khi khanh làm thông phán Ba Châu, chẳng những hình án mà cả nông canh, thủy lợi, khoa khảo đều lo liệu đâu vào đó. Chúng tôi khanh không chỉ sở trường phá án, chớ hạn chế bản thân như vậy. Thế này đi, khanh không chỉ giúp trẫm xem quyền tông hình án mà còn cả tấu chương nữa.”

Lãnh Nghệ cả kinh:” Thần không dám.”

“ Có gì mà không dám, trăm chỉ bảo khanh xem, không bảo khanh duyệt. Số tấu chương tới từ toàn quốc này quá nhiều, mỗi ngày hàng trăm bản, vừa dài vừa thối, toàn lời rỗng tuếch vô nghĩa. Chẳng có mấy thứ thực tế, lại có những kẻ cả ngày chỉ thích dâng tấu chỉ bảo trăm phải quản lý quốc gia thế nào, làm sao để thành một minh quân, những lời lẽ cổ hủ cũ rích, trăm xem mà bức mình.” Triệu Quang Nghĩa giải thích.” Nên khanh giúp trăm xem tấu chương này phân ra nặng nhẹ hoãn gấp, đưa những tấu chương khẩn cấp cho trăm, hiểu chưa?”

Lãnh Nghệ thâm nghĩ thì ra là làm thư ký riêng của hoàng đế:” Thần hiểu, chỉ là một số tấu chương trong đó hẳn có liên quan tới cơ mật, ví như quân sự, thần không nên xem.”

“ Ha ha, mật báo quân tình đều trực tiếp chuyển cho trăm, cần phê duyệt ngay, không có ở đây đâu, khanh sẽ không thể nhìn thấy. Ngoài ra tấu chương quan viên tam phẩm trở lên hoặc là gắn dấu ba trăm dặm hỏa tốc, hoặc vương công đại thần cũng không có. Cho nên tấu chương trên long trác ngự thư phòng của trăm đều không phải cơ mật.” Nói tới đó Triệu Quang Nghĩa chợt không cười nữa, giọng đùng đùng.” Vả lại dù có là cơ mật cũng đâu hề gì, khanh kỳ thực đã tham dự chuyện cơ mật hơn rồi, toàn là chuyện liên lụy tới cử tộc, trăm tất nhiên tin khanh.”

Nói là tin, thực chất chính là cảnh cáo, Lãnh Nghệ vội quỳ xuống:” Vì thần nhất định tận tâm tận lực không phụ thánh ân.”

“ Tốt, quyết định thế đi. Kế Ân.” Triệu Quang Nghĩa gọi:

Vương Kế ân khom người chạy ngấn tới:” Có nô tài.”

“ Truyền khẩu dụ của trăm, trừ quân tình tấu chương đại thần tam phẩm và hỏa tốc ba trăm dặm ra, tấu chương khác

đưa tới chỗ Lãnh ái khanh trước, phân loại chỉnh lý xong thì lại chuyển tới chỗ trầm.”

“ Vâng ạ.”

Triệu Quang Nghĩa vươn mình:” Thế thì tốt rồi, trầm khỏi phải suốt ngày tốn thời gian vào chuyện phiền lòng nữa, chúng ta nói làm là làm. Lãnh ái khanh, lập tức nhậm chức đi. Ha ha ha ... Trầm đi tìm thợ làm vườn, phải học chút kiến thức trồng hoa, mai còn thể hiện với Hoa Nhị nương nương.”

Nói xong phát tay áo mà đi.

Vương Kế Ân cười với Lãnh Nghê một cái rồi cũng đi theo, trong ngự thư phòng chỉ còn lại Lãnh Nghê và hai cung nữ, các nàng đều nhìn y hâm mộ.

Lãnh Nghê thở nhẹ một hơi, mặc dù y đã đoán yêu cầu của mình sẽ được Triệu Quang Nghĩa đồng ý thôi, nhưng không có nghĩa là không hồi hộp. Bước đầu kế hoạch vậy là thực hiện xuôn xẻ, giờ phải bắt tay vào việc, không dám ngồi lên long y xem tấu chương, y nhìn trái phải cũng chẳng thấy có gì để ngồi, liền nói với hai cung nữ:” Làm phiền hai vị tỷ tỷ giúp ta một bộ bàn ghế, đa tạ.”

Hai cung nữ nhìn nhau cười khúc khích, vội vàng đi tới hậu viện mang tới cái bàn thấp, một cái đôn, đặt bên long y. Còn pha cho Lãnh Nghê một ấm trà tiến công thượng hạng.

Lãnh Nghê tạ ơn ngồi xuống, chuyện có hơi chệch khỏi tính toán của y một chút, nhưng diễn biến thành thế này, kỳ thực lại càng hay hơn, Triệu Quang Nghĩa nói cũng đúng, không nên tự bó buộc bản thân như vậy, hồi ở Ba Châu không phải mình một tay quản lý hết cả đấy sao, mình làm tốt đấy chứ.

Nghĩ vậy bỗng dưng Lãnh Nghê không còn mấy hứng thú với quyền tông vụ án nữa, lấy ngay một tấu chương để xem.

Chương 426: Phê duyệt tấu chương.

Tấu chương đầu tiên mà Lãnh Nghê cầm lên xem là của một vị tri phủ, Lãnh Nghê đọc một đoạn thôi mà đã xay xầm mặt mày mà không hiểu ông ta nói cái gì, vì toàn bộ tấu chương toàn cổ văn đọc muốn lú lủi. Hình như nói bách tính nơi ông ta làm quan xung tưng đây là thời đại giàu có thái bình nhất, bách tính vô cùng cảm kích hoàng ân.

Loại tấu chương bọt ếch này không cần giao Triệu Quang Nghĩa mà phải đem đốt mới đúng.

Lãnh Nghê đặt thứ tấu chương rác rưởi ấy sang một bên, lại nhìn đồng tấu chương chất cao như núi, cầm ngự bút lên, lập tức có cung nữ tới giúp mài mực.

Nghĩ một lúc Lãnh Nghê không dám viết gì lên đó, vẽ một cái mũi tên hướng xuống, ý là tấu chương rác không cần quan tâm, sau đó đặt sang bên.

Tiếp theo là tấu chương của một võ tướng, thằng cha này cũng chả hơn, ở biên cảnh mà cũng ca ngợi bình an, mậu thích thông quan thuận lợi, bốn bề thịnh thế, cũng là nhờ phúc trạch của thánh thượng. Lãnh Nghê không khỏi nghĩ tới hai tên lính canh cổng suốt ngày ngủ gật ở huyện Âm Lăng, rảnh quá nên viết cái này sao?

Đương nhiên là mũi tên hướng xuống.

Vừa đọc tấu chương tiếp theo liền ngạc nhiên, đầu tiên kể chuyện tiền triều vì sao vong quốc, tổng kết lại vài điều, cuối cùng kết lửng lơ ... Chẳng có được một câu phải rút kinh

nghiệm phải khắc phục thế nào, vậy mà viết dài dằng dặc, thán phục.

Đọc mấy thứ này đúng là cần nghị lực lớn, Lãnh Nghệ đọc qua ba tấu chương thôi mà đã muốn đắp chăn ngủ sớm rồi, lần đầu tiên thực sự cảm nhận được hoàng đế không phải vị trí ai cũng có thể ngồi vào.

Mấy tấu chương sau đó đại đa số không khác nhau là bao, không tán dương vô tội vạ thì cũng dạy đế vương phải yêu dân, ngăn chặn tham ô, thưởng phạt rõ ràng ...v...v...v... Lãnh Nghệ không ngừng vẽ mũi tên đi xuống.

Mãi mới thấy được một tấu chương có chút thực tế, do võ quan phụ trách đoàn luyện địa phương báo lên, nói việc huấn luyện bách tính lúc nông nhàn không hiệu quả, vì loại huấn luyện này không có thù lao, bách tính tham gia không nhiệt tình, ứng phó cho xong, huấn luyện không hiệu quả lại khiến bách tính phản cảm với chuyện võ bị. Cứ thế này một khi triều đình hạ nhiệm vụ tác chiến, vẫn không khác gì lừa nông dân ra trận. Đặc biệt xin tiền trợ cấp huấn luyện.

Hoàng đế làm gì có tiền, cứu tể còn không đủ nói gì tới trợ cấp huấn luyện, tấu này chắc chắn không được phê, song hay dở gì còn có chút nội dung nên y rộng rãi đánh dấu tròn, tức là tương đối quan trọng.

Sau đó là tấu chương quan viên bát phẩm đàn hặc đồng liêu chênh mảng công vụ. Có điều không có tố cáo cụ thể. Loại tấu chương này hẳn nên do hoàng đế đích thân xử trí. Nên Lãnh Nghệ vẽ mũi tên hướng lên.

Tốn hơn một canh giờ xem xong toàn bộ tấu chương, chỉnh lý lại, đại bộ phận không xem cũng được, mười cái tương đối trọng yếu, chỉ ba bốn tấu chương đáng xem. Đúng là chẳng có nội dung gì bảo mật hay của quan viên trên tam phẩm, phí thời

giờ, phí cả giấy mực, y mà làm hoàng đế thì đã nọc đám quan viên viết tấu rác kia đánh đòn.

Lãnh Nghệ xem tới vừa đói vừa buồn ngủ, trên bàn còn có quyển tông các vụ án tử hình chưa xem, hiện giờ quá trưa mà mình chưa ăn, giờ y mất nhiều hứng thú với thứ này không muốn cố nữa. Nhìn cung nữ thì trong lúc y duyệt tấu chương đã đổi sang nhóm mới, bọn họ có cơm ăn, mình chẳng lẽ ôm bụng đói làm việc.

Còn may cung nữ ở đây không phải chỉ biết đứng làm cảnh, lập tức có một cung nữ đi tới:” Đại nhân đã rảnh để dùng cơm chưa ạ?”

Lãnh Nghệ vui mừng:” A, vậy là có chuẩn bị cơm nước hả?”

Cung nữ thiếu chút nữa phì cười:” Vâng ạ, quan gia đã phân phó, nếu đại nhân ở trong cung tới giờ cơm chưa đi có thể truyền ngự thiện phòng đưa cơm ạ.”

“ Vậy thì mang lên nhanh.”

Cơm nước mau chóng đưa lên, vài món ăn tinh xảo, còn có một bầu rượu, Lãnh Nghệ không uống rượu để Triệu Quang Nghĩa nhận thấy thì không hay.

Tuy có sáu bảy món đấy, nhưng mà bát bé xíu bằng lòng bàn tay, chỉ đủ lót dạ chẳng đủ no, mà mùi vị thì nào nhĩ, không nhạt không mặn, ngoài hình dáng đặc sắc thì không có gì đáng kể lắm, ngon không tới mà bảo dở cũng không phải, Lãnh Nghệ đành chấp nhận.

Ăn xong y xem quyển tông án tử hình, tổng cộng có hai vụ án. Một là ăn trộm trên phố bị phát hiện, cầm đao giết người, giết liền ba người, bị thương nhiều người, có vô số nhân chứng, bản thân hắn cũng khai nhận. Xem lời khai của nhân

chứng và nhận tội của hung phạm thì khớp nhau. Cầm bút viết ý kiến thẩm tra, kiến nghị phê chuẩn tử hình.

Vụ khác là án tham ô, số tiền cực lớn, Lãnh Nghệ tức thì lấy tinh thần nghiên cứu.

Phạm nhân tên Phùng Toàn, xu mật trực học sĩ, tam phẩm. Người tố cáo không ngờ là tể tướng Triệu Phổ! Vụ án rất đơn giản, Triệu Phổ nhận được tố cáo, nói trong nhà Phùng Toàn có lượng lớn hoàng kim lai lịch bất minh. Triệu Phổ lệnh ngự sử phía dưới tiếp nhận điều tra. Phùng Toàn khai nhận nhiều lần nhận hối lộ từ Lãng cảm phó sứ Lý Mỹ. Phủ Khai Phong sơ thẩm, phán chém đầu, tịch thu gia sản.

Vụ giết người lần trước quyền tông rất nhiều, vụ án này chỉ có một cuốn, đó là lời khai của Phùng Toàn và Lý Mỹ, ngoài ra có lượng lớn vàng bạc trong nhà Phùng Toàn, không có chứng cứ nào nữa.

Có điều đại đa số án hối lộ trừ người đưa hối lộ và nhận hối lộ thì người khác không biết được. Cho nên nếu chỉ nhìn bản thân chứng cứ thì cũng xem như là đầy đủ, hơn nữa lời khai hai bên phù hợp, số tiền cũng khớp.

Nhưng mà nhất trí quá độ rồi, chuyện hối lộ trải qua mấy năm cùng diễn ra nhiều lần, sao có thể nhớ chuẩn xác như vậy, cả hai còn đều là ông già năm sáu chục tuổi đầu chứ?

Lãnh Nghệ đặt quyền tông xuống, lấy bút viết ra lo lắng của mình, kiến nghị Triệu Quang Nghĩa nên thẩm vấn hai người này rồi mới định đoạt. Sau đó gọi một thái giám tới nhờ bẩm báo, toàn bộ tấu chương đã xem xong.

Chương 427: Lời hứa khó hoàn thành. (1)

Đợi thêm một lúc một lúc Triệu Quang Nghĩa quay về, tâm trạng ông ta rất tốt, còn nói đùa:” Trẫm không ngờ trồng hoa còn có nhiều lạc thú như vậy, nếu Hoa Nhị nương nương đồng ý, trẫm ở lại Nam Kha Tự làm một thợ trồng hoa, ha ha ha. “

Rồi đi đến bên long ỷ ngồi xuống nhìn đồng tấu chương được đánh dấu.

Lãnh Nghệ vội tới giải thích ký hiện trên tấu chương. Triệu Quang Nghĩa rút ngẫu nhiên mấy tấu chương đã được phân chia, vừa xem vừa gật gù tán thưởng:” Không tệ, phân chia rất tốt, khanh biết làm việc đó. Thế này trẫm bớt được không ít công sức rồi.”

Tiếp đó xem hai vụ án tử hình, vụ giết người trên phố xem qua liền phê ” chuẩn tấu, hành quyết lập tức.” Còn vụ án hối lộ, ông ta xem xong lại cầm bút phê duyệt, đưa Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ nhận lấy, chỉ thấy bên trên phê ” Lệnh Lãnh ngự đài thẩm vấn Phùng Toàn, Lý Mỹ.”, vội hỏi:” Quan gia muốn thân thay quan gia thẩm vấn hai người này ạ?”

“Ừ, nếu khanh đã lo lắng chuyện này chưa rõ ràng thì khanh đi xử lý là được. Có điều không vội, hôm nay muộn rồi, ngoài ra mai cùng trẫm tới Nam Kha Tự cùng trẫm.”

“Thần tuân chỉ.”

Lãnh Nghệ rời hoàng cung đi bộ về nhà, hôm nay không có ráng chiều chỉ có mây đen xám xịt, trời âm u, nhưng tâm trạng Lãnh Nghệ rất tốt, y đã đưa ra một quyết định rất lớn, sẽ có thể

đảo lộn rất nhiều thứ. Chuyện hôm nay khiến y dần có lại cảm giác không chế được vận mệnh của mình. Đây là cách làm hản chưa ai từng làm cả, nhưng không sao, y cũng là trường hợp chưa từng có trên lịch sử mà.

Về tới nhà thì thấy Hoa Vô Hương đứng dưới hành lang đợi mình, vừa thấy y liền chạy tới:” Lão gia ca ca về rồi.”

Kiểu xưng hô kỳ quái có một không hai này luôn làm Lãnh Nghê bật cười, thân mật vỗ đầu nàng:” Mai thi rồi, không ở phòng ôn tập, tới đây làm gì?”

“ Huynh bảo muội đợi tin của huynh mà.” Hoa Vô Hương áp nhỏ giọng xuống nói:

“ Đúng rồi, đi theo ta.” Lãnh Nghê nhớ ra lời hứa của mình:

Hoa Vô Hương hớn hở theo Lãnh Nghê vào thư phòng, đóng kín cửa, Lãnh Nghê không nhiều lời, cầm bút viết một trang giấy. Hoa Vô Hương ở bên nhìn một cái mắt sáng lên:” Đa tạ lão gia ca ca.”

Sau đó chạy ù mất.

Nha đầu này thực dụng quá rồi xong việc là không thèm nhìn mình cái nào luôn, Lãnh Nghê vươn tay kéo nàng lại:” Xem xong đốt đi đó.”

“ Muội biết mà, người ta không ngốc.” Hoa Vô Hương lè lưỡi:

Lãnh Nghê gõ đầu nàng một cái, mở cửa đi tới hậu viện, thấy Tiểu chu hậu và Trác Xảo Nương đang ở trong phòng vừa làm nữ công vừa trò chuyện. Tinh thần Tiểu Chu hậu gần đây tốt hơn nhiều rồi, sau chuyện lần trước, nàng không bị Triệu Quang Nghĩa triệu vào cung nữa, khí sắc tốt hơn nhiều, bớt đi chút u uất, thêm vào chút tươi sáng. Lãnh Nghê vui vẻ đi tới hỏi:” Hai nàng làm gì đó?”

Trác Xảo Nương chạy lên đón:” Trời sắp ầm lên rồi, tỷ tỷ nói muốn làm cho chàng một bộ áo bào mỏng, thiếp giúp tỷ ấy.”

Tiểu Chu hậu xấu hổ cúi đầu:” Vốn là thế, nhưng hôm nay nhìn trời có vẻ sắp đổ tuyết, có làm huynh cũng không mặc được.”

“ Không sao, xuân hàn thôi mà chẳng được vài ngày đâu, sẽ ầm lên thôi.” Lãnh Nghê vui vẻ nói:” Hôm nay quan gia giao cho ta một công việc mới, hai nàng đoán thử xem.”

Trác Xảo Nương chẳng mấy khi ra khỏi nhà, chuyện bên ngoài nàng biết rất ít, chẳng đoán được. Tiểu Chu hậu thì nghĩ một chút hỏi:” Huynh gợi ý đi.”

Lãnh Nghê đưa ra một gợi ý nhỏ:” Công việc bên cạnh quan gia.”

Tiểu Chu hậu ồ lên:” Huynh giúp quan gia duyệt tấu chương à?”

Lãnh Nghê cả kinh:” Sao muội đoán ra được?”

“ Có gì đâu mà khó, phạm vi công việc nhỏ quá mà.” Tiểu Chu hậu giải thích:” Khi còn ở Nam Đường, phu quân muội bận quá liền để thái giám thân tín xem tấu chương, có khi còn là muội xem giúp. Quan gia để huynh giúp xem tấu chương, tức là đã vô cùng tín nhiệm huynh rồi.”

“ Không được như muội nghĩ đâu, toàn là tấu chương không quan trọng thôi, ta xem còn buồn ngủ nữa cơ ...”

Lãnh Nghê than vãn, Trác Xảo Nương giúp y cởi quan bào, Tiểu Chu hậu cũng thu dọn đồ nữ công rồi Thảo Tuệ dọn com. Ba người quây quần bên bàn, trong phòng ầm áp thi thoảng rộn lên tiếng cười.

Cuộc sống có vẻ quay lại bình ổn nên có.

Chủ yếu là hai nàng trò chuyện với nhau, Lãnh Nghệ chỉ ngồi nghe mà thôi, Tiểu Chu hậu trước kia từng làm hoàng hậu quản lý cả hậu cung, nàng cố ý lấy lòng, tất nhiên dễ dàng chinh phục được Trác Xảo Nương. Đồng thời chính tính cách đơn thuần của Trác Xảo Nương chinh phục lại nữ tử trải qua quá nhiều trắc trở chua cay cuộc sống chỉ muốn tìm chút bình yên như Tiểu Chu hậu. Vì thế không khí trong nhà hết sức hòa hợp.

Cũng thứ Lãnh Nghệ sẵn sàng đánh đổi tất cả để bảo vệ.

Hôm sau Lãnh Nghệ tiến cung thì có nhiều cung nữ thái giám đứng ở cổng, toàn bộ mặc đồ tang. Có thái giám quản sự nói với y rằng người tới Nam Kha tự đưa ảnh thái tử hoàng đế đều thay đồ tang.

Lãnh Nghệ cũng phải mặc thêm áo tang bên ngoài, sau đó vào tắm cung của Triệu Quang Nghĩa, không ngờ chuyện này làm rất long trọng, có cả Khai Bảo hoàng hậu và mấy phi tần của Triệu Khuông Dận, còn có Nguyên Đức hoàng hậu chính là hoàng hậu của ông ta.

Trương thiên sư cũng tới, một thân đạo bào, lưng đeo kiếm đào mộc, dẫn theo một tiểu đạo đồng đeo cái rương lớn, đoán chừng bên trong toàn là pháp khí.

Đúng là tán gái cấp bậc hoàng đế có khác, chỉ là Lãnh Nghệ nghĩ tới mình và Hoa Nhị phu nhân đã phát sinh loại quan hệ kia, giờ lại giúp Triệu Quang Nghĩa theo đuổi nàng, cảm giác vô cùng kỳ dị. Y tất nhiên không dám có bất kỳ ý nghĩ xa với nào với Hoa Nhị phu nhân, cơ bản cũng không tồn tại tình cảm giữa hai người, y chỉ là một thể thân, giữa bọn họ chỉ là một giao dịch thôi. Mỗi lần cởi mặt nạ là Lãnh Nghệ ý thức ngay được điều này.

Tuy vậy chuyện này y cũng khó mà bình thường được.

Đợi đúng giờ tốt, Triệu Quang Nghĩa đích thân cầm ảnh Triệu Khuông Dận, dẫn cả đoàn người đông đảo trật tự tới Nam Kha tự.

Lăng Yên đợi sẵn ở cổng, nhìn thấy nhiều người như vậy thì cau mày:” Sư tỷ nói, mỗi vị tân phi vương gia công chúa chỉ được dẫn theo hai tùy tùng thôi.”

Triệu Quang Nghĩa tất nhiên là không làm trái ý nàng, cho những người khác trở về, ông ta cũng không ngoại lệ, chỉ được đưa theo Vương Kế Ân và Long Huýnh.

Dù vậy nhân số cũng rất đông, làm Nam Kha Tử thoáng cái trở nên chật chội.

Chương 428: Lời hứa khó hoàn thành. (2)

Hoa Nhị phu nhân mặc áo tang khoác ngoài tầng bào, dẫn mọi người vào thiên điện bên đại hùng bảo điện.

Đây là nơi tu hành, cho nên không tổ chức nghi lễ rườm rà, Triệu Quang Nghĩa nâng tranh đi vào, bên trong có một mặt tường chính diện để trống, cả thiên điện trà một cái bàn cúng, mấy hàng bồ đoàn phía trước ra thì không có gì cả.

Trong không khí trang nghiêm thoang thoảng mùi hương đàn, Lăng Yên và Đại Ngốc đi lên đón lấy bức tranh trải ra, thang đã bắc sẵn, treo lên tường.

Tiếp đó Trương thiên sư ở bên làm phép, Triệu Quang Nghĩa dẫn các vị phi tần, công chúa, vương qua quỳ xuống bồ đoàn, nghe theo tiếng xướng của ti nghi lễ bộ mà hành lễ.

Nghi thức tuy làm đơn giản cũng mất tới một canh giờ mới kết thúc.

Triệu Quang Nghĩa tới trước mặt Hoa Nhị phu nhân, gió đưa làn hương tựa có tựa không truyền tới, làm tim ông ta rung rinh nhưng không lộ ra chút nào, nghiêm nghị chấp tay:” Sau này làm phiền nương nương thờ cúng rồi.”

Hoa Nhị phu nhân nhìn ông ta một cái rồi cúi đầu:” Vâng.”

“ Nương nương, đại đa số bọn họ đều chưa tới đây bao giờ, để họ đi quanh tham quan một chút, không biết nương nương có thể cùng trầm du lãm phong quang Nam Kha Tự không?” Triệu Quang Nghĩa không bỏ lỡ cơ hội đề nghị:

Hoa Nhị nhún eo, khẽ khàng đáp:” Vâng!”

Triệu Quang Nghĩa thực không dám tin nàng lại đồng ý, trước kia nàng thậm chí không nhìn ông ta một cái, từ quy củ mà nói đó là biểu lộ sự tôn kính, nhưng cũng thể hiện sự lạnh nhạt xa cách của nàng. Vậy mà bây giờ lại đồng ý cùng du ngoạn, Triệu Quang Nghĩa muốn hét lên biểu lộ hưng phấn của mình.” Mọi người tụt đi, nhưng không được ồn ào đâu đấy.”

Đám phi tần vâng lời, Trương thiên sư nhận được ám hiệu, bắt đầu đi tìm kiếm quẻ hồn của Mạnh Sưởng để tiêu diệt.

Hoa Nhị phu nhân nhìn về phía hậu viện nói nhỏ:” Xin quan gia đi theo thần thiếp.”

Nói rồi đi xiên về phía trước nửa bước, hướng tới hậu viện.

Vương Kế Ân và Long Huýnh đợi họ đi qua rồi lập tức đứng gác không cho ác khác tới gần.

Hoa Nhị dẫn ông ta men theo con đường nhỏ ra hậu viện, kỳ thực đây là một mảnh đất trống sau tấm cung của nàng, chỉ trồng ít trúc, đào, mai. Lúc này là mùa xuân, hoa đang nở rộ, đỏ đỏ, trắng trắng, trông rất đẹp mắt.

“ Khu vườn này của nương nương thật là đẹp.” Thực ra trong mắt Triệu Quang Nghĩa lúc này cái gì chẳng đẹp để, thốt lên:

“ Hoa đào và hoa hạnh, quá phổ biến, không có gì mới mẻ.”

“ Trẫm nghe nói nương nương thích mẫu đơn, trẫm quay về sẽ hạ chỉ cho tri phủ Lạc Dương đem những loài mẫu đơn quý nhất của Lạc Dương chuyển tới kinh thành.”

“ Thần thiếp đa tạ quan gia.” Hoa Nhị phu nhân nói vậy nhưng sắc diện không đổi:” Thiếp tất nhiên là thích nhất mẫu

đơn còn có cả hồng chi tử nữa, kỳ thực quan gia không biết, có một thứ thiếp còn thích hơn nữa, đáng tiếc ở Khai Phong không có.”

“Ồ, là thứ gì vậy, nói ra đi, trầm lập tức cho làm.”

“Thần thiếp thích ở trên hồ ngắm hoa mẫu đơn và hồng chi tử, phiêu đăng trên thuyền, mẫu đơn và hồng chi tử đỏ rực soi bóng dưới hồ nước, đó mới là đẹp.”

Thân thể hùng tráng của Triệu Quang Nghĩa run lên, ông ta biết Mạnh Sưởng từng vì nàng làm như thế, ông ta sao chịu thua kém, cười hào sảng nói:” Cái đó có gì là khó, nếu nương đương thích trồng hoa ven hồ, vậy trầm chuyên môn làm một tòa viên lâm cho nương nương, lấy hồ làm trung tâm, khắp xung quanh trồng mẫu đơn và hồng chi tử.”

“Đa tạ quan gia.”

“Nương nương không cần khách khí, hoàng huynh tuy không còn nhưng còn có trầm, trầm nhất định thay thế hoàng huynh chiếu cố nương nương ... Phải rồi, ao này vì nàng mà làm, nàng đặt tên đi.”

Hoa Nhị phu nhân nghĩ một lúc nói:” Vậy gọi là Kim Minh Trì đi.”

“Tên thật hay, vậy cứ gọi là Kim Minh Trì! Trầm sẽ lệnh cho công bộ lên kế hoạch, hồ nhất định phải lớn, khi bản thảo có rồi, sẽ đưa nương nương xem, nàng đồng ý có thể khởi công ngay.” Triệu Quang Nghĩa lòng như có hoa nở, bọn họ đi qua một cây đào, ông ta nhất thời có cảm hứng bẻ một cánh hoa, can đảm nói:” Nương nương gài hoa này lên nhất định rất đẹp.”

Hoa Nhị phu nhân hơi nghiêng người:” Nơi này không có gương, phiền quan gia gài lên cho thần thiếp.”

Triệu Quang Nghĩa mừng quá nổi, tay cầm bông hoa không vững, suýt nữa đánh rơi, nếu không phải Hoa Nhị phu nhân đang đợi, ông ta còn tưởng mình nghe nhầm. Tay run run đưa ra, gài lên tóc nàng, không kìm được lòng hươu dạ vượn khê vuốt tóc nàng một cái, chưa bao giờ ông ta ở gần Hoa Nhị phu nhân như thế, ông ta rất cao lớn, từ trên nhìn xuống, tăng y mong nhẹ áp lên gò đôi tròn căng, tuy ngăn cách mấy lớp y phục, đường cong lung linh đó vẫn hết sức sinh động

Tim đập thành thịch, Triệu Quang Nghĩa sao kim lòng được nữa, đưa tay ra muốn ôm nàng vào lòng, không ngờ Hoa Nhị phu nhân như bướm xinh tránh đi, then đỏ mặt:” Quan gia làm gì thế?”

Nếu đã làm rồi, Triệu Quang Nghĩa không sợ nữa, hơn nữa bộ dạng như thiếu nữ then thò đó của Hoa Nhị phu nhân làm toàn thân ông ta nhộn nhạo không thôi:” Hoa Nhị, trẫm rất thích nàng, thật đó, ngay từ lần đầu gặp nàng, trẫm đã thích rồi, chỉ cần nàng chiều trẫm, nàng muốn gì cũng được.”

“ Thanh thiên bạch nhật nói những lời này, quan gia không say rượu chứ?” Hoa Nhị phu nhân gắt khế:

“ Nàng chính là thứ rượu ngon nhất trên đời, nhìn thấy nàng trẫm đã say rồi.” Triệu Quang Nghĩa lại đưa tay ra muốn ôm:

“ Quan gia chỉ miệng nói vì ai gia làm cái Kim Minh Trì là có thể tùy ý khinh bạc thần thiếp sao?” Hoa Nhị né tránh, khuôn mặt thoáng chốc lạnh lùng như trước giờ:

Triệu Quang Nghĩa giật nảy mình, cách xưng hô này là nhắc ông ta đừng quên nàng là hoàng tẩu của mình, liên không dám tiếp tục tiến tới nữa, nhưng nhìn thấy hi vọng, không từ bỏ:” Hoa Nhị, vua không nói chơi, trẫm nói xây Kim Minh Trì cho nàng là nhất định sẽ làm, hơn nữa chỉ một mình nàng ở.”

“Thực sự là chỉ một mình thiếp ở chứ?”

“Thật!”

Khuôn mặt tựa sương giá của Hoa Nhị phu nhân nở nụ cười còn kiều diễm hơn hoa xuân.” Thần thiếp ở Thục chỉ có một cái hồ chưa tới trăm mẫu, quan gia nói, chúng ta xây cái hồ lớn cỡ nào?”

Chương 429: Lời hứa khó hoàn thành. (3)

Triệu Quang Nghĩa nghe nàng chuyển từ “ai gia” thành “thần thiếp”, đặc biệt lại còn thêm “chúng ta”, lòng rạo rực, nhìn nàng tới si dại, nàng vốn đã rất đẹp, rất quyến rũ rồi, lúc này lại mặc một bộ đồ tang màu trắng mộc mạc, thêm một phần vừa nhu mì đáng thương đó khiến người ta xao động, nhất thời kích động tuyên bố:” Nàng muốn bao nhiêu xây bấy nhiêu.”

“ Vậy xây viên lâm một vạn năm nghìn mẫu, hồ rộng vạn mẫu, được không?”

“ Được, tất nhiên là được.”

“ Tốt quá! “ Hoa Nhị phu nhân nhảy lên vỗ tay như tiểu cô nương, bất giác tới gần ông ta:” Quan gia kim khẩu ngọc ngôn, không được nuốt lời nhé.”

Nàng vừa tới gần một mùi hương kỳ dị liền đưa tới, chẳng phải hoa lan cũng chẳng phải xạ hương, làm Triệu Quang Nghĩa ngửi thấy toàn thân bưng bưng, dục hỏa dâng trào, long căn gần đây sa sút không ngờ ngẩng cao chưa từng có, lòng mừng phát cuồng, muốn ôm nàng.

Hoa Nhị phu nhân lại lần nữa né tránh:” Thần thiếp còn chưa nói hết mà.”

“ Được! Nàng nói đi, trăm đồng ý hết.” Triệu Quang Nghĩa bị dục hỏa thiêu đốt, chỉ đợi nàng nói xong đè xuống dưới người:

“ Có mỗi hồ thôi thì tẻ nhạt quá, phải có cửu khúc hành lang, cung điện, kỳ hoa dị thảo nữa.”

“ Được! Nàng nói gì thì là như thế.”

Hoa Nhị phu nhân thấy ông ta hùng hổ lao tới như gấu lớn, gót ngọc xoay một cái dễ dàng lách sang bên, mặt thoát cái đã lạnh hơn băng giá:” Quan gia, ai gia là hoàng tẩu của người đó! Quan gia tự trọng.”

Câu nói đó lạnh như dao, đồng thời mùi hương kia người ta muốn phát cuồng kia không còn nữa, dục hỏa trong lòng Triệu Quang Nghĩa lui quá nửa, đầu óc tỉnh táo hơn, ông ta không sao hiểu nổi thái độ lúc nóng lúc lạnh của Hoa Nhị phu nhân:” Hoa Nhị, nàng ...”

“ Quan gia chỉ nói xuông đổ người ta, ngài còn nhớ mình nói gì không? Hoa Nhị phu nhân hỏi:

“ Đương nhiên trầm nhớ rồi, lòng trầm với nàng có nhật nguyệt chứng giám, trầm hứa trong vòng hai năm nhất định xây một hoa viên lớn tên Kim Minh Trì, địa điểm do nàng lựa chọn. Ao rộng vạn mẫu ...” Triệu Quang Nghĩa nói tới đó bản thân cũng giật bắn mình:” Vạn, vạn mẫu ... Thế thì lớn quá, sao làm được ...”

Phải biết rằng đời sau nhà Thanh xây hồ Côn Minh ở Di Hòa Viên dựa trên cơ sở đất trống có sẵn phải dùng mười lăm năm mới làm xong. Kim Minh Trì này mà xây dựng sẽ rộng gấp năm lần hồ Côn Minh, e phải một trăm năm mới xong. Nếu như muốn làm trong hai năm, vậy nhân lực bỏ ra phải tăng lên gấp năm mươi lần! E là dốc toàn bộ quốc lực, dùng trăm vạn dân phu luân phiên nhau làm, tuyệt đối không kém hơn năm xưa Tần Thủy Hoàng xây Trường Thành. Làm sao Triệu Quang Nghĩa không khiếp sợ cho được?

Hoa Nhị phu nhân nhìn bộ mặt tái như gan lợn của ông ta, cười nhạt:” Sớm biết quan gia chỉ muốn vui đùa với ai gia thôi. Ai gia về Phật đường niệm kinh, quan gia xong việc cũng nên về rồi.”

Dứt lời xoay người bước đi.

“ Khoan đã!” Triệu Quang Nghĩa đuổi theo, muốn kéo nàng lại không dám, chỉ đưa tay ngăn cản:

“ Quan gia còn có chuyện gì sao?” Hoa Nhị phu nhân chẳng quay đầu:

“ Chuyện này ...” Triệu Quang Nghĩa ấp úng:” Công trình quá lớn, cần hao phí vô số tiền tài, trăm đang dùng binh với phương bắc, không có nhiều tiền bạc và lao lực như thế. Hay chúng ta xây cái nhỏ trước, đợi trăm chinh phục được Bắc Hán và nước Liêu rồi mở rộng được không?”

“ Cũng được.”

“ Tốt quá, Hoa Nhị nàng đúng là biết thông cảm ...”

“ Đừng vội!” Hoa Nhị phu nhân thông thả quay lại:” Ai gia chưa nói hết, ai gia nói cũng được là đồng ý quan gia hủy bỏ lời hứa, không cần làm nữa đâu, cái nhỏ cũng không cần. Coi như ai gia nói đùa với người, cũng coi như quan gia đùa chơi cho vui vậy thôi.”

Triệu Quang Nghĩa mới hiểu hỏng chuyện rồi:” Hoa Nhị, có thể thương lượng mà.”

“ Không cần nữa, Lãnh đại nhân thường ở trước mặt thần thiếp nói rằng quan gia nhớ nhung thiếp thế nào, thậm chí còn nói, dù là sao trên trời, chỉ cần thần thiếp muốn, quan gia nguyện bắc thang hái. Bởi vậy thần thiếp cảm động trước tình cảm của quan gia, thần thiếp nào có muốn sao trên trời, chỉ muốn một cái hồ. Quan gia cũng nói, vua không nói chơi, nhưng quan gia vừa hứa xong một cái, chớp mắt đã nuốt lời.

Thần thiếp làm sao có thể tin được quan gia nữa? Thần thiếp cáo lui, quan gia cứ tự tiện.” Hoa Nhị thi lễ tránh người sang một bên, lau đi nước mắt bên khóe đi thật nhanh:

Triệu Quang Nghĩa đứng gầy người ở đó rất lâu, cho tới khi thấy gió thổi lành lạnh, hắt xì một cái, thở dài quay về.

Lãnh Nghệ, Vương Kế Ân và Long Huýnh đợi ở lối vào hậu viện, thấy ông ta dáng vẻ hồn xiêu phách lạc, biết là kết quả không tốt, không ai dám nói gì.

Triệu Quang Nghĩa đi tới ngã rẽ nhìn thấy hai công chúa dẫn cung nữ tới đang khẽ giọng nói cười, là Lỗ quốc trưởng công chúa và Ngụy quốc trưởng công chúa, nữ nhi của Triệu Khuông Dận, là tỷ muội do Hạ hoàng hậu sinh ra. Đợi họ thi lễ rồi Triệu Quang Nghĩa mới miễn cưỡng nở một nụ cười:” Các ngươi đang đi đâu vậy?”

“ Bọn thần thiếp tới phật đường thăm tỷ tỷ Trần quốc công chúa, nhưng tỷ ấy còn bận niệm kinh với quý phi nương nương nên đi ra.”

Ngụy quốc trưởng công chúa đang nói thì hét lên:” Á, có một con sâu đang bò trên người quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa nghiêng đầu nhưng không thấy, Lỗ quốc công chúa đã nhanh tay bắt lấy rồi.

Con sâu này khả năng là lúc đó Triệu Quang Nghĩa đứng dưới cây nên bị rơi trúng, Lỗ quốc công chúa không giống như những nữ tử khác sợ loài sâu bọ, nàng bắt xong bóp chết luôn. Cung nữ sau lưng không thấy lạ, đưa khăn tay tới cho nàng lau tay.

Triệu Quang Nghĩa cau mày:” Quét đất chỉ sợ hại kiến bọ, thương xót thiêu thân mà chụp đèn. Đây là Phật môn tịnh địa, sao tùy ý sát sinh.”

Lỗ quốc trưởng công chúa chỉ là động tác thói quen không kịp suy nghĩ, nghe vậy sợ hãi nhún mình:” Thần thiếp quên mất đây là nơi tĩnh tu, xin quan gia thứ tội.”

Chương 430: Chân gấu và vây cá.

Triệu Quang Nghĩa liếc mắt một cái đi qua bên các nàng, lại qua một đoạn hành lang, tới trước cửa Phật đường. Chỉ thấy Hoa Nhị phu nhân đang quỳ trước tranh của Triệu Khuông dận tụng kinh, bên cạnh là Lăng Yên cũng chính là Trần quốc công chúa.

Nhìn nàng dù mặc tăng bào vẫn không che lấp hết vóc dáng thướt tha, lại nhớ tới khoảnh khắc tiêu hồn khi gài hoa lên mái tóc nhìn khuôn mặt như hoa lúc đó vừa thẹn vừa mừng, Triệu Quang Nghĩa thấy lòng cồn cào, hắng giọng một tiếng.

Tiếng tụng kinh dừng lại, Hoa Nhị phu nhân vẫn quỳ trên bồ đoàn, nhìn bức tranh Triệu Khuôn Dận, giọng xa lạ:” Quan gia có việc gì sao?”

Triệu Quang Nghĩa phát tay với đám Lãn Nghê:” Các người lui cả đi.”

“ Không cần.” Hoa Nhị phu nhân chen ngang:” Đã gần trưa, ai gia cũng phải về nghỉ, quan gia có gì để chiều nói.”

Triệu Quang Nghĩa nhận ra nàng vẫn chưa nguôi giận, lúc này nói cũng vô đích, đành lui ra, cơ hội lớn như vậy, ông ta vì thiếu tỉnh táo mà hủy trong gang tấc mất rồi, bây giờ đã khiến nàng mất lòng tin, muốn giành lại chắc chắn vô cùng khó khăn.

“ Tuyết rơi rồi.”

Chẳng biết là ai đó kêu một tiếng, mọi người đều ngừng đầu, quả nhiên trên bầu trời xám xịt lá tả rơi xuống những bông tuyết trắng, mới đầu là từng bông tuyết, rồi cứ như ai dùng xẻng hất tuyết trên trời xuống vậy.

Gió bất ngờ thổi mạnh, Triệu Quang Nghĩa hắt hơi cái nữa, Vương Kế Ân vội vàng khoác áo choàng cho ông ta, dẫn về gian phòng bên trái đại hùng bảo điện.

“An bài phòng cho những người khác rồi chứ?”

“Vâng, đều ở sương phòng hai bên.”

“Họ có nói gì không?”

“Cái khác không nói, chỉ hỏi an bài nơi ở làm gì? Chẳng lẽ ở lại đây lâu dài, lão nô nói quan gia muốn ở lại chùa tĩnh tâm tưởng nhớ tiên đế.”

“Rất tốt.”

Đại hùng bảo điện thờ Thích Ca Mâu Ni ở chính giữa, bên phải thờ tranh Triệu Khuông Dận, trái tôn phải ti, an bài này thể hiện địa vị của ông ta trên tiên đế. Triệu Quang Nghĩa rất hài lòng.

Trong phòng đã sớm đốt lửa, hai cung nữ ử chần thấy quan gia tới liền rời giường thi lễ rồi lùi ra ngoài. Triệu Quang Nghĩa không nghỉ mà ngồi khoanh chân trên ghế tựa giữa phòng, gọi Lãnh Nghê vào.

Lãnh Nghê thi lễ đứng một bên chờ đợi.

Triệu Quang Nghĩa thở hắt ra một hơi:” Hoa Nhị nương nương đề xuất một yêu cầu, muốn trầm xây một cái hồ một vạn mẫu, hơn nữa hai năm phải xây xong. Xung quanh còn phải có cung điện và cử khúc hành lang, đình đài lầu các.”

Lãnh Nghê và Vương Kế Ân gần như cùng kêu thất thanh:” Thế sao mà làm được?”

Triệu Quang Nghĩa cười méo miệng.” Đều tại trăm khi đó chưa nghe rõ đã đồng ý rồi, giờ làm sao đây?”

Nụ cười của Vương Kế Ân cũng méo không kém.” Quan gia, chuyện này sao còn cách nào, muốn làm chỉ cần hao phí rất nhiều tiền tài và nhân lực, mà chúng ta đang dồn hết cho phương bắc. Lần này bắc phạt đã phải tích lũy lương thảo tới hai năm, nếu dừng lại thì mất ít nhất hai năm nữa, sau lại gom quân lương hai năm, lỗ bốn năm bắc phạt, khi đó địch đã có chuẩn bị, thắng bại khó lường. Sao quan gia không thương lượng với nương nương, đợi diệt xong Bắc Hán và nước Liêu rồi mới xây dựng?”

“ Trăm nói rồi, Hoa Nhị nương nương nói, nếu vậy thì không cần nữa cũng được.” Triệu Quang Nghĩa thở dài lắc đầu:

Vương Kế Ân vô kế khả thi rồi, đây là chuyện nói khó cũng không khó, cơ bản là dùng tiền tài nói chuyện, hấn đâu ra tiền lương chứ, nên đành chịu.

Triệu Quang Nghĩa gửi gắm hi vọng vào Lãnh Nghê:” Lãnh ái khanh, khanh thấy sao?”

“ Thần không dám nói bừa.”

“ Không sao, trăm cho khanh nói, dù là hoang đường thế nào cũng được, quyết là ở trăm.”

“ Vâng!” Lãnh Nghê chấp tay.” Vì thần trước tiên muốn hỏi quan gia một câu, có phải quan gia muốn có được Hoa Nhị nương nương bằng mọi giá không?”

“ Tất nhiên rồi.”

“ Vậy thần muốn hỏi điều này, bắc phạt là để quan gia mở rộng biên cương, kiến lập cơ nghiệp vĩ đại, triệt để tiêu trừ phương bắc, không thể không đánh. Phải chăng quan gia muốn diệt Bắc Hán xong lập tức tấn công nước Liêu?”

Triệu Quang Nghĩa nhìn y chăm chăm, hồi lâu mới nói:” Đây là cơ mật, trăm không thể nói với khanh.”

“ Thần hiểu.” Lãnh Nghê ngẫm nghĩ:” Thần chỉ phân tích theo khả năng thôi, nếu chỉ đánh Bắc Hán, quan gia không cần chuẩn bị nhiều như vậy. Với quân lực hiện nay đã đủ chiến thắng, dù xây dựng Kim Minh Trì cũng không gây ảnh hưởng lớn tới chiến dịch.”

Triệu Quang Nghĩa không nói gì cả.

“ Bắc Hán nhỏ, nước Liêu lớn, đánh Bắc Hán không cần nhiều sức lực, nhưng đánh Liêu thì phải dốc toàn lực. Thần không biết quan gia rốt cuộc chuẩn bị thế nào, nhưng đánh một quốc gia không hề nhỏ hơn Đại Tống, chuẩn bị càng đầy đủ càng tốt, không đánh thì thôi, đánh thì phải một lần diệt ngay! Cho nên thần cho rằng nên đánh Bắc Hán, hòa hoãn với Liêu, để họ tin rằng chúng ta không đánh Liêu, thậm chí có thể cùng họ kết giao hòa hiếu. Vỗ về Liêu xong, nhanh chóng diệt Bắc Hán, diệt đi một tấm lá chắn của nước Liêu.”

“ Ý khanh là, xây Kim Minh Trì, chỉ đánh Bắc Hán, rồi gây dựng quan hệ với Liêu?”

“ Vâng! Chỉ cần xây dựng Kim Minh Trì sẽ hao phí cực lớn, không có khả năng đánh Liêu nữa, nước Liêu thấy chúng ta khởi công công trình lớn, ắt sẽ yên lòng. Chỉ cần không động binh với Liêu, trăm vạn hùng binh của chúng ta ở đó, nước Liêu không dám nhăm nhe. Chúng ta dưỡng sức, cơ sở kinh tế Đại Tống vượt xa nước Liêu, chỉ cần bệ hạ bỏ thêm công sức chăm lo ít thì vài năm, nhiều thì mười mấy năm, quốc lực ắt vượt xa Liêu, khi đó quan gia nhiều năm chuẩn bị, ắt một trận diệt Liêu, thế chẳng phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao?” Lãnh Nghê nói hết sức nhiệt thành:

“ Biện pháp của khanh rất ổn thỏa, chỉ là không ngại nói với khanh, trăm muốn sớm ngày diệt Liêu, bình định thiên

hạ.” Triệu Quang Nghĩa vuốt râu trầm tư, ông ta đã định ra kế sách văn trị cho Đại Tổng, nhưng muốn văn trị thì phải loại bỏ mọi nguy hiểm trước, bởi vậy mới dồn toàn lực bắc phạt:

Lãnh Nghệ khản thiết nói:” Bệ hạ, không có chuẩn bị đầy đủ, một khi thất bại muốn khôi phục lại sẽ khó càng thêm khó, khi ấy e mấy chục năm cũng chưa chắc phục hồi.”

Triệu Quang Nghĩa sắc mặt nặng nề nhìn Vương Kế Ân:” Người thấy sao?”

“ Quan gia, lão nô thấy lời Lãnh đại nhân rất ổn thỏa, nếu như quan gia đã hứa rồi, dù khi đó quan gia có nghe không rõ, nhưng Hoa Nghệ nương nương chỉ biết quan gia đã hứa rồi thôi. Đây là lần đầu nương nương đưa ra mong muốn nào đó với quan gia, có lẽ có phần muốn thử ý quan gia, quan gia không làm được, sau này có lẽ không có chút cơ hội nữa rồi. Bây giờ quan gia không đánh nước Liêu, chuẩn bị vài năm mới đánh càng thêm chắc chắn, khi đó quan gia được cả hai. Bây giờ đánh nước Liêu, quan gia chưa chắc thắng mà chắc chắn mất nương nương rồi.”

Vương Kế Ân tuy không rõ chuyện quân sự, nhưng hẳn lại hiểu tâm tư của Triệu Quang Nghĩa hơn bất kỳ ai, chân gấu và vây cá ông ta đều muốn vây thân là hoạn quan thân tín, hẳn nhất định phải nghĩ cách cho quan gia thỏa nguyện hai đằng:

Hiển nhiên lời của Vương Kế Ân làm Triệu Quang Nghĩa động lòng hơn hẳn của Lãnh Nghệ, cho bọn họ lui để suy nghĩ.

Chương 431: Đề phòng trước.

Buổi chiều tuyết vẫn rơi lúc lớn lúc nhỏ.

Triệu Quang Nghĩa lại tới Phật đường, Hoa Nhị phu nhân và Lăng Yên đã ngồi tụng kinh, nhìn cảnh này ông ta không đành lòng. Sáng tụng kinh, chiều tụng kinh, thấm thoắt một cái trời tối rồi một ngày trôi qua, nếu ông ta từ chối nàng, có lẽ nàng cứ thế này cả đời, ông ta thấy bản thân có trách nhiệm giải thoát cho nàng khỏi cuộc sống ảm đạm bế tắc này.

Tình cảm ông ta với Hoa Nhị phu nhân là thật lòng chân thành, nó có thể kéo dài bao lâu không ai biết, ít nhất thời khắc này dù có là hoàng đế thì ông ta cũng không khác gì bao kẻ si tình, khổ vì tình khác.

Nửa canh giờ sau Hoa Nhị phu nhân mới ngừng tụng kinh, lại lặng lẽ cầu khẩn hồi lâu mới đứng lên, vừa xoay người thấy Triệu Quang Nghĩa có hơi bất ngờ.” Quan gia tới rồi, sao không gọi thần thiếp một tiếng?”

Triệu Quang Nghĩa lựa lời nói.” Trẫm không muốn quấy rầy nương nương thanh tu, có chuyện này, nương nương có thể dời bước ra hậu viện nói không?”

Hoa Nhị phu nhân ngẩng đầu lên nhìn tuyết trắng bay mua bên ngoài, nhỏ nhẹ nói.” Thần thiếp không sợ gió tuyết, nhưng không thể để quan gia chịu cái khổ phong hàn, quan gia có chuyện gì cứ nói ở đây được rồi.”

Triệu Quang Nghĩa bị những lời quan tâm của nàng làm tan chảy, phát tay.” Các người lui cả đi.”

Đám Vương Kế Ân lui ra, đóng cửa lại đứng gác từ cổng viện tử, đảm bảo không ai tới quấy rầy chuyện tốt của quan gia.

Hoa Nhị phu nhân vẫn xoay lưng về phía Triệu Quang Nghĩa, chấp tay trước tượng Phật.” Quan gia nói đi.”

Lần đầu tiên ở riêng trong phòng cùng với Hoa Nhị phu nhân, tim Triệu Quang Nghĩa đập thành thịch, chẳng ngờ có cảm giác như thời thiếu niên lần đầu tiếp xúc với nữ nhân, giọng thậm chí run lên.” Hoa Nhị, trăm đồng ý với yêu cầu của nàng sáng nay.”

“ Thật chứ?”

“ Trăm hứa với nàng, muôn nhất trong vòng hai tháng sẽ động thổ xây cho nàng một hoa viên lớn, địa điểm do nàng chọn, trong đó sẽ có ao nước không nhỏ hơn một vạn năm nghìn mẫu, xây dựng đền đài lầu các, chứa đầy kỳ trân dị bảo. Hoa viên này sẽ chỉ có một mình nàng ở ...”

“ Quan gia cũng có thể ở!” Hoa Nhị bất ngờ quay đầu nhoẻn miệng cười:

Triệu Quang Nghĩa mừng rỡ, đưa tay kéo Hoa Nhị phu nhân vào lòng, chỉ cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát như hoa lan len vào cánh mũi, ông ta mơ màng nói: “ Hoa Nhị nàng yên tâm trong vòng hai năm, trăm sẽ cho nàng thỏa nguyện.”

Hoa Nhị phu nhân lần không né tránh nữa mà thuận thế ngã vào lòng ông ta, khẽ gọi:” Tam Lang.”

Triệu Quang Nghĩa xếp thứ ba trong nhà, nhũ danh từ nhỏ là Tam Lang, Hoa Nhị phu nhân gọi thế làm ông ta mừng phát cuồng, lại lần đầu tiên được nàng nhìn với ánh mắt ôn nhu say đắm như thế, ghé mặt tới muốn hôn nàng, nhưng Hoa Nhị phu

nhân né tránh, ông ta thở như trâu già.” Bảo bối, ta hứa với nàng rồi mà.”

Hoa Nhị phu nhân hai tay chống trước ngực, hờn gắt:” Chuyện chưa làm thành đã muốn thù lao, làm gì có chuyện như thế?”

“ Trẫm đợi không được nữa!” Triệu Quang Nghĩa gạt tay nàng ra, tiếp tục sấn mặt tới nhưng Hoa Nhị phu nhân rất khéo léo thoát khỏi lòng ông ta.” Nàng không thể chiều trẫm trước sao?”

“ Không thể! Tam Lang, nếu chàng muốn sớm có được thiếp thì sớm khởi công đi, nếu không không có chuyện đó đâu!” Hoa Nhị phu nhân nấp sau cột, thập thò nhìn ra, gò má đỏ bừng bừng, đáng yêu hết mức:

Triệu Quang Nghĩa cho rằng đây là hậu quả sáng nay mình nói không giữ lời, khiến nàng cẩn thận như vậy, khản thiết nói:” Được, trẫm sẽ mau chóng khởi công, lại đây cho trẫm ôm, chỉ ôm thôi, không làm gì khác.”

“ Không, chỉ được ôm một lần, quan gia đã ôm rồi.”

“ Hả, chỉ được một lần?”

Hoa Nhị phu nhân trịnh trọng gật đầu:” Đúng, quan gia giúp thần thiếp làm một chuyện, báo đáp sẽ chỉ có một lần, thần thiếp là hoàng tẩu của ngài, chúng ta như thế này đã là trái với cương thường rồi, chẳng lẽ còn hết lần này tới lần khác?”

Triệu Quang Nghĩa cả kinh, nói như vậy sau này có muốn nàng thị tẩm cũng chỉ được một lần:” Vậy sao đủ, cái ao này lớn như thế?”

“ Quan gia thấy lỗ chứ gì?” Hoa Nhị phu nhân mặt lạnh lùng:” Phải chăng quan gia coi ai gia như kỹ nữ thanh lâu, Kim Minh Trì là tiền thưởng?”

Triệu Quang Nghĩa cả kinh, biết tình khí nàng thất thường, chẳng may nói không đúng một câu thôi, khả năng bao công sức sẽ trôi theo dòng nước.” Không, không, trăm không có ý đó ... trăm nhất thời nóng lòng lỡ lời thôi, tới giờ nàng còn chưa hiểu lòng trăm hay sao?”

“ Quan gia, kỳ thực thiếp thân muốn xây Kim Minh Trì lớn như thế không phải chỉ vì mình mà vì quan gia nữa đó.” Hoa Nhị phu nhân dịu giọng nói:

Giờ nàng nói gì, ông ta chẳng gạt đầu hưởng ứng.” Trăm biết, là vì hai chúng ta.”

“ Không phải.” Hoa Nhị ngẩng đầu nhìn Triệu Quang Nghĩa.” Không chỉ vì để hai chúng ta sau này du lãm, còn có thể dùng làm nơi diễn luyện thủy quân, huấn luyện ra một đội thủy quân cường đại cho Đại Tổng.”

Triệu Quang Nghĩa bật cười.” Trăm chinh chiến tứ phương đều là ở lục địa thảo nguyên, cần thủy quân làm gì?”

“ Để đề phòng trước!” Hoa Nhị phu nhân từ sau cột đi ra khẩn thiết nói.” Đại Tổng ta nhiều ao hồ, một khi đại quân kiêu hùng của thảo nguyên đánh tới, có thể dùng thủy quân dựa vào sông ngòi hiểm yếu đánh trả binh của họ.”

Triệu Quang Nghĩa đoán được tâm tư của nàng, có lẽ vì một lần làm người mất nước cho nên khiến nàng cẩn thận e dè như thế, yêu thương ôm nàng vào lòng vỗ về.” Nàng đã quá lo, nước Liêu đâu phải đối thủ của Đại Tổng, chúng ta không đánh chúng đã là may cho chúng rồi, sợ gì chúng tới đánh? Có điều lời của nàng cũng nhắc nhở trăm, đây quả thực là lý do tốt, không lo văn võ trong triều phản đối nữa. Vậy mai nàng cùng trăm đi tìm nơi xây viên lâm nhé?”

“ Không cần.” Hoa Nhị phu nhân vẫn đề phòng hai tay chắn trước ngực.” Thần thiếp chọn được địa điểm rồi.”

“Ồ, ở đâu?”

“Cách Thuận Thiên môn 20 dặm.”

Triệu Quang Nghĩa ngẩn người, ông ta hiểu rất rõ địa hình xung quanh kinh thành, ngẩn ra:” Nơi đó toàn là đồi núi thấp, nếu đào ao phải phá núi, tốn công lắm. Hoa Nhị, chọn nơi đất trũng như vậy cũng sẽ đơn giản hơn.”

Chương 432: Nói là làm.

“ Thiếp biết ngay quan gia chỉ muốn làm cho có thôi mà, hừ.” Hoa Nhị phu nhân giận dỗi muốn thoát ra:

Triệu Quang Nghĩa hốt hoảng ôm chặt lấy nàng:” Bảo bối, không phải thế đâu, oan trầm quá! Được, chiều ý nàng.”

Hoa Nhị phu nhân mới quay về vòng tay ông ta:” Có sơn có thủy mới đẹp, riêng có cái hồ, không có nơi nào trên cao nhìn xuống thì còn thú vị gì nữa? Thiếp sở dĩ chọn nơi đó là vì nó có những ngọn đồi thấp, có thể đào quanh đồi, tương lai giữ lại làm đảo trên hồ, lại đắp thêm đất đào hồ lên đó, chẳng phải sẽ thành núi nhỏ sao? Lên núi ngắm cảnh, lại trồng tùng bách trên đó, vậy là không cần thêm đất trồng cây ... Tam lang, người ta vì chàng mà nghĩ thôi, đừng nghĩ người ta đòi hỏi vô lý.”

“ Ta nào dám nghĩ thế, nhất định làm đúng như lời nàng nói.” Triệu Quang Nghĩa liên tục hứa hẹn mới làm nàng vui vẻ lại:

Ôm ấp một lúc, Hoa Nhị đẩy ông ta ra:” Quan gia nên đi rồi.”

Triệu Quang Nghĩa chưa thỏa, luyến tiếc nói:” Hoa Nhị, nàng chỉ muốn xây cái ao thôi à? Còn đề xuất gì nữa không? Khó mấy trăm cũng sẽ làm.”

Hoa Nhị phu nhân mắt phượng nhướng lên, ném cho Triệu Quang Nghĩa một cái lườm, yếu điệu nói:” Tam Lang chàng không có ý tốt.”

“ Trái tim trầm bị nàng lấy đi rồi, làm gì còn có ý xấu.”
Triệu Quang Nghĩa nói rồi lại muốn ôm nàng:

“ Toàn bộ báo đáp của thiếp đã cho quan gia rồi, nếu quan gia còn vô lễ, ai gia sẽ hét lên đó.” Hoa Nhị không tránh nhưng mặt cực kỳ nghiêm túc:

Triệu Quang Nghĩa sợ hãi rút tay lại, người ta nói trái tim nữ nhân như kim đáy bể, khó mà dò được, thật chẳng sai.

Hoa Nhị phu nhân đi tới cửa đại điện mở ra, đứng bên ngoài là Lãnh Nghê, Long Huýnh, Lăng Yên, đầu chẳng quay lại.” Thần thiếp về đây, quan gia công vụ bận rộn cũng nên về đi.”

“ Nương nương khoan đã!” Triệu Quang Nghĩa đuổi theo:” Không phải nương nương muốn chôn số hủ đã chết sau chùa, lại còn trồng mẫu đơn và hồng chi tử sao? Thế nhưng bây giờ gió tuyết, nếu trồng sẽ chết rét. Nên trầm muốn ở lại trong chùa, đợi gió tuyết dừng rồi cùng nương nương an táng hủ, trồng hoa, được không?”

“ Được, có điều chỉ giới hạn ngày mai. Nam Kha Tự là chốn tịnh thổ hồng trần, quan gia không tiện ở lâu. Mai làm xong quan gia tự đi là được, không cần gặp thần thiếp từ biệt nữa.” Hoa Nhị vừa nói vừa đi về phía tẩm cung, Lăng Yên cũng đi theo:

Triệu Quang Nghĩa hơi thất thần nhìn theo, không khí còn thoảng hương thơm từ thân thể nàng, tuy chưa thỏa nguyện, nhưng so với trước kia đã là không dám tưởng tượng rồi. Có lần đầu không lo không có lần sau, vì thế không ta phẩn chấn tinh thần nói:” Truyền Tam ti sứ, Vũ công quận vương Triệu Đức Chiêu tới gặp trầm.”

Triệu Đức Chiêu là nhi tử của Tổng thái tổ, đáng lẽ là người kế thừa hoàng vị nhưng bị Triệu Quang Nghĩa giành

trước, hiện kiêm Tam ti sứ.

Tam ti là tên gọi chung của ba cơ cấu tài chính là hộ bộ, độ chi, diêm thiết, Triệu Quang Nghĩa muốn tìm người thương lượng xây dựng Kim Minh Trì thì phải tìm hấn.

Triệu Đức Chiêu và Triệu Quang Nghĩa tranh giành hoàng vị, sợ ông ta sinh nghi, nên hấn vô cùng thận trọng. Nếu không phải ở nơi chính thức như triều đường, đại thần chỉ cần chấp tay là được, nhưng Triệu Đức Chiêu mỗi lần gặp Triệu Quang Nghĩa đều dùng đại lễ quân thần quỳ bái, lần này cũng thế.

Triệu Quang Nghĩa đỡ hấn lên:” Hiền chất, trẫm sớm nói rồi, không cần hành đại lễ, sao lại không nghe, đứng lên, đứng lên đi.”

Triệu Đức Chiêu đứng lên vãn khom người:” Không biết quan gia triệu kiến thần có gì sai bảo?”

“ Phủ Khai Phong địa thế bằng phẳng, phía bắc không có bất kỳ nơi hiểm yếu nào đệ ngự địch, một khi địch vượt qua phòng tuyến, trong một ngày có thể đánh tới chân thành. Trẫm muốn dùng binh với phương bắc, không thể không phòng chúng đánh xuống phương nam. Khi đó chúng ta chỉ có thể dựa vào sông hồ ao của Đại Tổng làm lá chắn thiên nhiên ngự địch, muốn thế phải có thủy quân đủ mạnh. Cho nên trẫm muốn xây một cái hồ lớn, trừ làm viên lâm hoàng gia, cũng có thể làm nơi huấn luyện thủy quân, hiền chất thấy sao?”

“ Quan gia nhìn xa trông rộng, thần hết sức kính phục.”

Triệu Quang Nghĩa ưỡn bụng vuốt râu nói:” Hiền chất tán đồng làm trẫm rất vui, vậy việc này trẫm giao cho khanh, trong vòng hai tháng phải phá đất khởi công.”

“ Thần tuân chỉ! Không biết muốn xây dựng ở đâu, lớn cỡ nào?”

“ Cách Thuận Thiên Môn mười dặm, đặt tên là Kim Minh Trì, toàn bộ viên lâm chiếm diện tích một vạn rưỡi, ao không nhỏ hơn một vạn, sâu ba trượng. Những ngọn đồi lớn nhất không cần phá đi, giữ lại làm đảo giữa hồ. Công trình này trăm muốn xây xong trong hai năm, khanh dẫn người đi khảo sát địa thế, vẽ bản thảo, tính toán nhân lực vật lực cần thiết báo cho trăm ...”

Triệu Đức Chiêu cứ há hốc mồm không khép lại nổi.

“ Sao? Hiện chất thấy không ổn à?” Triệu Quang Nghĩa cau mày:

“ Không không, thần không dám, chỉ là quan gia đang dùng binh với phương bắc, giờ xây dựng cái ao lớn như thế, thần lo ảnh hưởng tới quân phí.” Triệu Đức Chiêu vội điều chỉnh nét mặt, cúi đầu thật thấp:

Triệu Quang Nghĩa hơi hột nói:” Dùng binh thế nào là chuyện của trăm, phải chăng hiện chất thấy mình là trưởng tử của tiên đế, cho nên muốn đặt mình vào vị trí của trăm để suy nghĩ thay trăm?”

Vừa nghe câu này Triệu Đức Chiêu như bị sét đánh, quỳ sụp xuống nói lớn:” Thần không dám, thần không dám ạ.”

“ Nếu hiện chất không có dị nghị gì thì đi làm đi.” Triệu Quang Nghĩa tựa như chưa từng nói câu kia, lại hòa nhã nói:

“ Vâng, thần cáo từ!” Triệu Đức Chiêu không dám nói thêm bất kỳ lời nào nữa, khấu đầu xong đứng lên đi lùi vài bước mới dám xoay người mà đi:

Triệu Quang Nghĩa nhìn theo bóng lưng hắn, cười hết sức âm u hiểm độc. Dùng cái trò trẻ con đó che mắt ông ta? Hắn chẳng lẽ không hiểu, hắn càng che giấu càng thể hiện hắn có dã tâm à? Người này ông ta không định giữ lại, chỉ là chưa tới lúc mà thôi.

Chương 433: Phiền toái trong cung.

Trời đã gần hoàng hôn, gió tuyết ngày một lớn.

Triệu Đức Chiêu vừa đi, bên ngoài đã có tiếng trẻ con nói:”
Phụ hoàng! Con và Đức Phi nương nương tới thăm người.”

Triệu Quang Nghĩa nghe thấy nhi tử Triệu Nguyên Kiệt mới sáu tuổi của mình, vội gạt hết tâm tư khác bảo thị tòng cho vào.

Triệu Nguyên Kiệt vừa vào trong buồng tay Lý Đức Phi, chạy tới nhào vào lòng Triệu Quang Nghĩa:” Phụ hoàng, Đức Phi nương nương dẫn con đi đắp người tuyết, vui lắm.”

Triệu Quang Nghĩa yêu thương xoa đầu nhi tử, lại sờ tay nó:” Lạnh quá.”

“ Con không sao.” Triệu Nguyên Kiệt hếch mặt lên làm ra vẻ anh hùng:

Triệu Quang Nghĩa áp bàn tay nhỏ của nó trong tay của mình sưởi ấm, lại nói với Lý Đức Phi:” Xem nàng kia, lạnh tới mũi cũng đỏ ửng rồi.”

Lý Đức Phi cười nhẹ:” Tuyết lớn quá, thần thiếp thấy đêm nay e còn lớn hơn, giờ đã có gió, nói không chừng thành bão tuyết.”

“ Trẫm cũng đang lo gió tuyết thế này không biết bao nhiêu bách tính bị lạnh đây ... Ké Ân.”

Vương Ké Ân luôn ở bên túc trực có mặt ngay:” Có nô tài.”

“ Truyền ý chỉ của trẫm, sai phủ Khai Phong tuần tra kinh thành, nếu thấy người vô gia cư, đưa hết về viện cô quả, với người bị bệnh kịp thời chữa trị, ngoài ra cấp chăn ấm và một đầu bột mì cho mỗi người.”

“ Lão nô tuân chỉ.”

Lý Đức phi thi lễ:” Quan gia yêu dân như con, thần thiếp thay bách tính cảm tạ thánh ân.”

Triệu Nguyên Kiệt còn nhỏ đơn thuần, ngược mắt nhìn ông ta, tay đưa ra sờ khóe miệng:” Hôm nay phụ hoàng rất cao hứng, trước kia chưa bao giờ thấy phụ hoàng cao hứng như thế.”

Chuyện này làm gì có ai không nhận ra, Triệu Quang Nghĩa thiếu điều viết ba chữ “trẫm đang vui” trên mặt thôi, Lý Đức phi cũng khéo léo nói:” Hôm nay quan gia đưa tranh tiên đế tới Nam Kha Tự, hẳn là làm trọn tâm nguyện rồi.”

“ Đúng, đó là tâm nguyện của trẫm.” Triệu Quang Nghĩa cười ha hả, kỳ thực ông ta cũng biết đám phi thần của mình chẳng lạ gì ý đồ của mình với Hoa Nhị, chỉ là biết thì biết, không ai nói:

“ Nam Kha Tự là chúa miếu hoàng gia, quý phi nương nương và Trần quốc công chúa vì tiên đế mà tu hành cầu phúc. Hôm nay thần thiếp tới hậu viên, hoa cỏ rậm rạp, hẳn là nương nương và công chúa chuyên tâm tu hành, không để ý tới, thần thiếp thấy nên có thêm một thợ làm vườn quản lý, dù gì cũng là trong cung, không nên qua loa.”

“ Trẫm cũng đang nghĩ vậy.”

Đang trò chuyện thì có thị tòng vào bẩm báo:” Quan gia, Đát Cơ mỹ nhân cầu kiến.”

Triệu Quang Nghĩa vừa nghe cái tên này, tâm trạng đang vui vẻ bị phá hỏng hết cả:” Tới làm cái gì? Ắt gây ra bao nhiêu

phiền toái chưa đủ à, còn tới làm phiền trẫm? Không gặp.”

“Vâng!” Thị tong lui ra:

Triệu Nguyên Kiệt đứng dậy, vỗ ngực nói:” Phụ hoàng đừng giận, Đát Cơ nương nương làm phụ hoàng không vui, nhi thần đi trút giận thay phụ hoàng.”

Lý Đức Phi mắng:” Không được quấy phá!”

Triệu Nguyên Kiệt phòng má:” Con không quấy, con muốn ra ngoài chơi, buồn chết đi.”

Lý Đức phi bảo cung nữ:” Đi gọi Nhị hoàng tử, đem Ngũ hoàng tử đi chơi.”

Lát sau Triệu Nguyên Hi tới, trước Tết hấn thiếu chút nữa bị Tiểu Chu hậu bóp vỡ trứng, nằm giường một tháng, sau đó ngồi xe lăn hai tháng mới đi lại được.

Đợi nhi tử được đưa đi rồi, Lý Đức phi mới tới gần Triệu Quang Nghĩa nhỏ nhẹ nói:” Quan gia ở lại Nam Kha Tự qua đêm, chỉ e thần tử biết lại nghị luận.”

Triệu Quang Nghĩa hừ một tiếng:” Trẫm kẻ vị bị chúng nghị luận còn ít sao? Kẻ nào dám nói ra nói vào, trẫm cho đi đây, xem chúng còn dám nói nữa không?”

Lý Đức phi gượng cười:” Quan gia, thần thiếp hiểu quan gia tưởng niệm tiên đế, muốn ở lại cầu phúc. Chỉ là Hoa Nhị nương nương dù sao cũng là quý phi của tiên đế, quan gia ở lại không thỏa đáng cho lắm. Nếu quan gia muốn trồng hoa cỏ, mai trời sáng có thể tới, như vậy không ai có thể nói gì được.”

Đương nhiên ông ta biết, nhưng ông ta lo là mình rời đi rồi, muốn vào lại lần nữa không dễ, Hoa Nhị vẫn nóng lạnh thất thường, nếu không tranh thủ cơ hội này chẳng biết lần sau bao giờ mới gặp được nàng:” Trẫm không sợ người ta nói, nếu sợ

trẫm không tới, nàng có phải không muốn thấy trẫm chiều cố Hoa Nhị nương nương, cho nên mới mượn cố khuyển trẫm?”

Đỗ kỵ là trái phụ đức, Lý Đức phi vội thi lễ:” Thần thiếp không dám, thần thiếp nghĩ cho quan gia thôi, xin quan gia minh xét.”

“ Hừ, có bao nhiêu người cùng trẫm ở lại nơi này như thế, nếu còn kẻ nào nói ra nói vào là cố ý đặt điều làm hỏng thanh danh của trẫm rồi.”

“ Quan gia nói phải, thần thiếp quá lo rồi.”

“ Trẫm biết nàng nghĩ cho trẫm, ngồi xuống đi.” Triệu Quang Nghĩa biết Lý Đức phi là người hiền huệ, không có ý gì xấu, chẳng qua tính nàng xưa nay vẫn thế, nhút nhát lại hay lo xa, ông ta không giận, vẫy tay gọi tới gần:” Nàng tới đây gặp trẫm hẳn không phải vì việc này?”

“ Vâng ạ, chính là vì chuyện Đát Cơ mỹ nhân. Quan gia niệm tình tiên đế nên xưa nay dung thứ nàng, chỉ là Đát Cơ ngày một quá đáng, thời gian trước dung túng nô tì đem mười mấy cung nữ khác ném vào Hồ Sơn nuôi hổ, quan gia không truy cứu tới nàng ta là phúc phận. Đát Cơ không biết ăn năn, mấy ngày trước còn đánh chết một cung nữ. Còn một cung nữ tên Đại Cầm, bị đánh gãy xương, tưởng là chết, lúc đem đi chôn may mà tỉnh lại, không ngờ Đát Cơ nói là cung nữ đó giả chết, muốn đánh chết.” Lý Đức phi thở dài:” Các phi tần khác biết chuyện bàn tán nhiều, thần thiếp lo cứ để Đát Cơ làm bừa chẳng đếm xỉa tới quy củ thể này hậu cung không yên.”

“ Trẫm tự có cân nhắc, lúc này trẫm không gặp Đát Cơ chính là để ả biết trẫm đang tức giận để ả sau này làm gì cũng có chừng mực.” Triệu Quang Nghĩa biết việc này cung nữ kia là do ông ta phái Vương Kế Ân truyền khẩu dụ phải biết thương xót tính mạng cung nhân nên mới tai qua nạn khỏi, ông

ta hận không thể tự tay bóp chết nữ nhân điêu ngoa ác độc đó, chỉ là lúc này chưa tiện xử lý.” Được rồi nàng lui ra đi.”

Lý Đức phi không thể nói gì thêm, đứng dậy cáo từ.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 434: Nguyên do phía sau.

Triệu Quang Nghĩa thấy đã tới giờ cơm, bảo Vương Kế Ân đi mời Hoa Nhị phu nhân, nhưng nàng không chịu tới, còn nói đừng quấy nhiễu nàng thanh tu. Chỉ là hôm nay bị nàng làm ngứa ngáy không chịu nổi, Triệu Quang Nghĩa lại phái Lãnh Nghê đi mời lần nữa.

Lãnh Nghê tới tẩm cung của Hoa Nhị phu nhân, Đại Ngọc trông cửa, cho y đi qua một cái là đóng cửa ngay, còn đứng bên cửa canh chừng, đây là căn dặn của Hoa Nhị phu nhân.

Đi xuyên qua thiên tỉnh, tới được chính sảnh, Hoa Nhị phu nhân đang ngồi trên ghế dài xem sách, Lãnh Nghê còn chưa kịp nói gì thì Hoa Nhị đã lấy sau lưng ra một cái hộp, lạnh lùng nói:”Đeo vào.”

Lãnh Nghê mở hộp ra, lấy một cái mặt nạ, khế thở dài đeo lên, không bôi keo, y phải ra ngay.

Quả nhiên đeo mặt nạ và không đeo mặt nạ, thái độ của Hoa Nhị phu nhân khác nhau, y vừa đeo lên, nàng cũng ôn nhu gọi:”Mạnh Lang, tới ngồi bên thiếp.”

Lãnh Nghê đi tới ngồi bên cạnh, giờ y đã hết sức thuận thực trong việc nhập vai vào Mạnh Sưởng vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ, Hoa Nhị phu nhân thuận thế nép vào lòng y, tìm tới cánh môi y, chỉ còn cách một quãng ngắn nữa.”Chuyện chàng bảo thiếp đã làm được rồi, chàng bảo đáp thiếp thế nào đây?”

Hai cánh môi tức thì xoắn vào nhau, hơi thở đều nóng hằm hập mang theo một tia tình dục, bốn bàn tay không ngừng hoạt động, tìm kiếm thỏa mãn. Chỉ là rất nhanh Lãnh Nghê ngửi thấy mùi hương trên người nàng, không cần nghĩ, khẽ cắn lưỡi nàng một cái.

Á, Hoa Nhị phu nhân rút lưỡi về, giận dữ như mèo con:” Sao lại cắn thiếp?”

Lãnh Nghê vuốt vẽ gương mặt mịn màng của nàng, hôn nhẹ một cái coi như đền bù, dỗ:” Quan gia đang đợi nàng đây, nàng mà động tình thì chúng ta không có thời gian, ta không thể ở đây lâu, ông ta đang sốt ruột.”

Lúc Vương Kế Ân tới mời Hoa Nhị phu nhân cô tình từ chối là để Lãnh Nghê tới, y tới rồi thì nàng phải đồng ý:” Chàng có lý.”

Lãnh Nghê ôm nàng, nằm nghiêng với tư thế này, từ phía cổ áo rộng nhìn xuống dưới, làn da cổ trắng nõn thon dài, cứ tao nhã như thiên nga, đôi ngực trình hiện toàn bộ hình trạng đẹp đẽ nhất của nó, căng tràn nhựa sống nhấp nhô khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải phát cuồng, y phải hết sức kìm nén, chỉ vuốt ve bờ vai nàng:” Chúng ta nói chuyện đã nhé.”

“ Vâng!”

“ Nàng không hỏi ta vì sao xây công trình lớn như vậy à?”

Hoa Nhị phu nhân làm nũng:” Thiếp đã nói rồi, bất kể chàng muốn làm gì, thiếp đều giúp chàng mà không hỏi gì cả.”

“ Ngoan!” Lãnh Nghê hôn nàng một cái khen thưởng:” Quan gia sợ dĩ vãng vàng bạc phạt là vì trong thiên hạ nhiều người chưa thừa nhận địa vị kế thừa hợp pháp của ông ấy, cho nên ông ta mới muốn giết địch lập uy, củng cố địa vị của mình.”

Hoa Nhị phu nhân gật đầu không nói.

“ Với quân lực Đại Tổng hiện nay diệt Bắc Hán không khó, nhưng muốn chinh phục nước Liêu là không thể, kinh tế họ không bằng chúng ta, nhưng quân lực chỉ hơn không kém. Ta muốn nàng đưa ra yêu cầu như vậy là để hao phí quân phí của ông ấy, không thể đánh Liêu, đồng thời để làm cơ sở luyện thủy quân.”

“ Thiếp nhắc tới thủy quân rồi, nhưng quan gia không hứng thú.”

“ Vì quan gia chưa thấy tác dụng củ thủy quân thôi. Tuyến được bờ biển phía đông của nước Liêu dài như vậy, một khi chúng ta có đội thủy quân cường đại, chiến lực sẽ vượt xa nước Liêu. Tương lai khai chiến, chúng ta ở lục địa áp dụng thế thủ, lợi dụng tuyến bờ biển nước Liêu dài, phòng thủ trống rỗng, có thể tập kích hậu phương họ. Dùng thủy quân có cái lợi, chúng ta tập kích xong chạy lên thuyền là bọn họ chỉ trông mắt nhìn. Nếu họ điều quân từ lục địa tới ven biển, đại quân của chúng ta có thể từ lục địa tiến lên. Như thế họ đầu đuôi không thể kiêm cố, quyền chủ động sẽ nắm trong tay chúng ta.” Lãnh Nghệ không có nhiều thời gian, giải thích vắn tắt được thôi:

Hoa Nhị nhìn y sùng bái:” Thiếp không hiểu việc quân, nhưng nghe chàng nói rất có lý.”

“ Đợi Kim Minh Trì xây dựng lên, quan gia cầm quân nửa đời người, ta tin quan gia sẽ hiểu ngay tác dụng của thủy quân.”

“ Nhưng làm thế chàng không có lợi gì cả.”

“ Quốc gia có lợi thì ta cũng được lợi, huống hồ không thiệt gì.” Lãnh Nghệ biết trên lịch sử Triệu Quang Nghĩa vì nóng lòng đánh Liêu cho nên hai lần thảm bại, quân lực quốc khó kiệt quệ, phe phản chiến nổi lên, thành một phần lý do khiến sau này Đại Tổng so với các nước xung quanh luôn ở

địa vị bị động ăn đòn, y tất nhiên muốn ngăn chặn chuyện này từ trứng nước:

Hoa Nhị phụng phịu:” Nhưng thiếp thiệt, thiếp phải dùng thân thể này để đánh đổi, chàng không biết ông ta chỉ ôm thiếp, thiếp đã cảm thấy kinh tởm rồi, sau này Kim Minh Trì xây xong còn phải thị tẩm ông ta.”

Lãnh Nghệ cười áy náy:” Không còn cách nào khác, ông ta đánh Liêu thua chắc rồi, lúc đó không chỉ có hàng vạn tướng sĩ phải chết, ảnh hưởng an nguy của hàng ngàn vạn con dân Đại Tống, đành để nàng hi sinh, thật có lỗi với nàng.”

Hoa Nhị phu nhân vươn đôi tay ngọc quấn chặt lấy cổ y, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm nói nhỏ:” Có điều thiếp làm thế không phải vì Đại Tống, không phải vì bách tính, mà vì Mạnh Lang chàng.”

Lãnh Nghệ nhìn gương mặt vừa quyến rũ vừa ngây thơ, cặp mắt nhu mì đắm đuối, xuân tình lã đãng. Mức độ dụ hoặc tuyệt không dưới Tiểu Chu hậu, lại thêm thân phận của nàng, cùng mới kích thích vụng trộm ngay sau lưng Triệu Quang Nghĩa làm y muốn sa đọa. Đây là nữ nhân mà ông ta ngày nhớ đêm mong không thỏa nguyện, y lại có thể tùy tiện hưởng thụ đôi môi mọng ướt và đẹp đẽ của nàng, hôn môi nàng, hôn lên má rồi khẽ cắn khẽ tai nàng nói:” Đừng sợ, long căn của ông ta bị Trịnh quốc phu nhân bóp hỏng rồi, không nhắc lên được đâu.”

“ Không phải!” Hoa Nhị bị Lãnh Nghệ hôn tới thở hổn hển:” Hôm nay ông ta ôm thiếp, thiếp bị long căn ông ta chọc vào bụng, cứng lắm.”

Lãnh Nghệ giật mình, thời gian ông ta chưa từng gọi Tiểu Chu hậu vào cung, lại thêm thường ngày y luôn để ý quan sát Vương Kế Ân lẫn cung nữ trong tẩm cung của Triệu Quang Nghĩa, biết ông ta chưa khôi phục, vì chuyện này mà ông ta

khô nảo không thôi. Sao tự nhiên chợt hồi phục? Nhưng thoáng cái y hiểu ra, khẽ vồ mông nàng một cái.” Có phải lúc đó nàng vô tình để hương thơm trên người tỏa ra không? Nàng bảo nàng có thể kiểm soát hương thơm trên người mà.”

Chương 435: Mưu tính từng bước.

Hoa Nhị phu nhân then thò:” Thiếp chỉ cho tán phát một chút đề dục hỏa của ông ta tăng cao, để đồng ý chuyện của chàng thôi mà.”

Lãnh Nghệ hiểu ra nguyên nhân thì mừng rỡ, y đứng ngoài hộ vệ nên biết, sau khi Triệu Đức Chiêu về có Lý Đức Phi tới, nhưng rất nhanh rời đi, với tính háo sắc như mạng của ông ta, nếu khôi phục rồi thì làm sao có thể để nàng ta đi dễ dàng thế, chứng tỏ ông ta chưa khôi phục:” Chúng tỏ rời mùi hương của nàng, ông ta lại vô dụng, nói cách khác hiện giờ nàng là chí bảo với ông ta.”

Hoa Nhị phu nhân cũng vui mừng:” Nếu thế đợi ao xây xong, ông ta muốn thiếp thị tắm, thiếp chỉ cần không chế hương vị không phát ra, để ông ta không làm vậy bản được nữa.”

Lãnh Nghệ hôn nàng chụt một cái:” Hay! Để ông ta nhìn được không ăn được, đó là báo ứng.”

Đôi mắt đẹp của Hoa Nhị phu nhân khép hờ, gò ngực đầy đặn không ngừng nhô lên hụp xuống, hôn hển nói nhỏ: “ Mạnh Lang, thiếp muốn!”

Lãnh Nghệ sao không muốn chứ, bất kỳ nam nhân nào ôm nàng vào lòng chắc chắn không hài lòng chỉ dừng ở đó, Lãnh Nghệ không thể là ngoại lệ, tay vuốt ve dọc đường cong mơn mớn của nàng, dỗ:” Giờ không được, quan gia đang chờ.”

“Vậy bao giờ mới được? Người ta cứ nằm xuống giường là nhớ chàng, nhớ phát điên lên được...” Hoa Nhị phu nhân nắm tay y áp lên ngực mình:

Tuy câu này không phải giành cho mình, Lãnh Nghê vẫn có chút kiêu ngạo, nếu y không thể chinh phục nàng triệt để trên giường, dựa vào mỗi cái mặt nạ này đâu hiệu quả như thế. Nàng ở trong cung cô tịch lâu ngày, lại ở độ tuổi nhiều khao khát chuyện nam nữ nhất, nên khi được Lãnh Nghê thỏa mãn, nàng càng thêm quyến luyến, nhưng tất nhiên nàng không nghĩ đó là chuyện nam nữ thông thường, chỉ coi là do tình cảm của mình với vong phu. Vì thế tình cảm này chỉ giành cho “Mạnh lang” của nàng.

Nếu một ngày nào đó Lãnh Nghê có thể khiến nàng đem tình cảm chuyển từ Mạnh Sưởng sang mình thì đó sẽ là thành tựu lớn.

Lãnh Nghê cũng cân nhắc vấn đề này rồi, y không thể gặp nàng quá nhiều, nếu không sẽ khiến người ta sinh nghi, hỏi:” Ta có cách để gặp nàng bất kỳ lúc nào cũng được, nàng có thái giám thân tín nào không?”

“Sau khi thiếp xuất gia tu hành, không cần người khác hầu hạ, cho nên đã giải tán thái giám cung nữ thân tín rồi, hoặc đang làm tạp dịch ở nội đình, hoặc mua nhà ở kinh thành.”

“Có thái giám biết chăm sóc hoa cỏ chứ?”

“Có vài người.”

“Vóc dáng cũng giống ta nữa.”

Hoa Nhị phu nhân suy nghĩ:” Có một người tên Mạnh Hoa, nhưng tuổi nhiều hơn chàng, theo thiếp hơn mười năm, sau khi Hậu Thục bị phá, Mạnh Lang giải tán cung nhân. Hắn không chịu đi, nói là không còn nhà nữa, muốn theo thiếp cả đời.

Thiếp đưa hấn tới Đại Tổng, hiện mua vài trạch viện ở kinh thành, cho thuê kiếm sống. Thường gửi thư hỏi thăm thiếp.”

“ Tốt!” Người như vậy hoàn toàn có thể tin tưởng, Lãnh Nghê dặn:” Nàng xin hấn vào cung trồng hoa, ta sẽ làm một cái mặt nạ nữa giống hấn”

“ Thiếp hiểu rồi.” Hoa Nhị hiểu ra, hưng phấn hôn Lãnh Nghê liên tục:” Bảo hấn xuất cung mua sắm rồi chàng giả mạo hấn trở vào.”

“ Đúng là thế.” Từ khi tới Đại Tổng, Lãnh Nghê có thêm một bản lĩnh, chính là giả mạo người khác, giờ kinh nghiệm lắm rồi, đảm bảo không ai nhận ra được:

Lúc này ở trong phòng Triệu Quang Nghĩa vừa tiếp kiến Trương thiên sư, nghe ông ta báo là đã diệt được quỷ hồn của Mạnh Sưởng và hồ thì mừng cực độ.

Nhớ lúc mình cùng Hoa Nhị phu nhân ở trong vườn, long căn đúng là dựng lên được, chứng tỏ quỷ hồn của Mạnh Sưởng ngầm giở trò đã bị bắt, không cần lo nữa, sau này lại có thể hưởng thụ thú vui cá nước rồi, thế là ngửa mặt cười lớn, thưởng cho Trương thiên sư không ít.

Tiếp đó Lãnh Nghê lại trở về báo thêm tin mừng, chỉ là kém một yêu cầu. Triệu Quang Nghĩa nghe xong thất vọng, chỉ là một thái giám làm vườn thôi, yêu cầu quá nhỏ nhặt đó chẳng thể mong có được báo đáp từ nàng, tất nhiên là đồng ý.

Lãnh Nghê lại chạy một chuyến thông báo với Hoa Nhị phu nhân.

Đại sảnh đã bày một bàn tiệc lớn, tất nhiên là toàn đồ chay.

Khi Hoa Nhị phu nhân tới nơi, Triệu Quang Nghĩa thực sự cực kỳ hài lòng về Lãnh Nghê còn lệnh thái giám mang một bàn tiệc chay tới nhà Lãnh Nghê coi như khen thưởng.

Nghe thái giám truyền lệnh hô câu này lên, không ít người trong viện tử toan tính làm sao tiếp cận Lãnh đại nhân rồi.

Hoa Nhị phu nhân ngồi xuống ghế, nhỏ nhẹ nói:” Thần thiếp nghe Lãnh đại nhân nói, quan gia đồng ý cho thái giám làm vườn trước kia của thần thiếp quay lại cung thay thần thiếp chiếu cố hoa cỏ, thần thiếp rất cảm kích.”

Triệu Quang Nghĩa ngồi xuống bên cạnh:” Chuyện nhỏ thôi mà, nàng không cần khách khí như thế, ta chỉ sợ một người không đủ, hay là trăm phái thêm cho nàng mấy người nữa.”

“ Nam Kha Tự không lớn, một thợ làm vườn là đủ rồi, đợi tương lai Kim Minh Trì xây xong, trồng hoa cỏ ở đó, khi ấy chúng ta sẽ cần rất nhiều thợ trồng cây.”

Một từ “chúng ta ” thôi đã làm Triệu Quang Nghĩa nở hoa trong lòng rồi.

Hai người lấy trà thay rượu cùng chén.

Hoa Nhị phu nhân kéo tay áo lên, lộ ra đoạn cổ tay trắng như ngó sen, gấp một miếng đậu hũ vào bát ông ta, thở thề:” Mời quan gia dùng.”

Triệu Quang Nghĩa người lằng lằng, đây là lần đầu tiên có thể cùng nàng ngồi ăn cơm gần thế này, đang dùng thìa múc đậu hũ vào miệng thì có tiếng trẻ con khóc.

Lúc này đã là chập tối, ở Nam Kha Tự không giống nơi khác trong hoàng cung, đèn đuốc hơi ít, cho nên trong phòng hơi tối, lại nghe tiếng trẻ con khóc kèm theo tiếng gió rét, người ta không khỏi sờn gai ốc. Triệu Quang Nghĩa lần này tới Nam Kha Tự còn có mục đích bắt ma quỷ, bây giờ lại bỗng nghe tiếng khóc, ông ta run tay rơi đậu hũ xuống đất, vỡ nát.

Đây là miếng đậu hũ do Hoa Nhị phu nhân gấp cho ông ta đấy, vậy mà lẳng phí rồi, giờ nghe kỹ mới thấy tiếng khóc rất

quen, hình như là của tiểu nhi tử Triệu Nguyên Kiệt. Triệu Quang Nghĩa nổi giận ném thìa canh đi, quát lên:” Chuyện gì thế, ai làm Ngũ hoàng tử khóc?”

Chương 436: Chuyện nhà của đế vương. (1)

Vương Kế Ân vội vàng chạy đi xem, từ xa thấy Ngũ hoàng tử khóc dưới hành lang, đang đi về phía này, Nhị hoàng tử theo sau. Hấn vội chạy tới:” Nhị hoàng tử, sao thế này? Sao lại khóc?”

Triệu Nguyên Kiệt không thèm để ý tới hấn, chạy thẳng vào phòng, lúc này mới buông tay che má ra, khóc toáng lên:” Phụ hoàng, Đát Cơ nương nương đánh con.”

Triệu Quang Nghĩa nhìn gò má bầu bĩnh trắng trẻo của Triệu Nguyên Kiệt có năm dấu tay rõ ràng, hiển nhiên là đánh rất mạnh, ông ta dùng dùi dùi giận:” Con tiện nhân đó sao lại nặng tay với trẻ con như thế? Người đâu, truyền ả tới đây cho trảm.”

Vương Kế Ân vâng một tiếng đi ngay.

Triệu Quang Nghĩa lại trút giận lên Triệu Nguyên Hi đi sau:” Người làm gì thế hả? Dẫn đệ đệ đi chơi mà không biết chăm sóc nó à?”

Tiểu Nguyên Hi cúi đầu lí nhí:” Nhi thần chiếu cố không chu toàn, xin phụ hoàng thứ tội.”

Hoa Nhị phu nhân ở bên nói đỡ:” Quan gia không nên giận vội, sao không hỏi rõ tình hình ra sao?”

Triệu Quang Nghĩa hít sâu một hơi nén giận xuống:” Nói đi, Đát Cơ vì sao đánh đệ đệ ngươi?”

Triệu Nguyên Hi từ lúc vào phòng thì cúi gằm mặt xuống, khi hắn sinh ra thì cũng là lúc cha hắn bận rộn nam chinh bắc chiến vì Đại Tống, hai cha con không mấy khi gần nhau, tình cảm xa lạ, nên hắn rất sợ Triệu Quang Nghĩa.” Chuyện là thế này ạ, vừa rồi nhi thần và ngũ đệ chơi ném tuyết ngoài sương phòng. Đang chơi vui thì Đát Cơ mỹ nhân về, không cho bọn con chơi nữa, nói là ồn ào. Bọn con cũng chơi mệt rồi nên nghỉ, ngũ đệ khát nước đi vào phòng Đát Cơ mỹ nhân xin nước uống. Thị nữ rót trà cho bọn con, lúc đó Đát Cơ mỹ nhân đang thêu hoa, ngũ đệ tới gần xem, bị nàng đẩy ra, trà mới sánh ra bắn vào váy làm Đát cơ mỹ nhân rất giận.”

“ Có thể mà con tiện nhân đánh nhi tử của trẫm?” Triệu Quang Nghĩa nổi giận:

Triệu Nguyên Hi tiếp tục kể:” Không phải ạ, nàng chỉ chửi mắng rồi đuổi bọn con ra ngoài để thay y phục. Bọn con ra ngoài thì nghe thấy trong phòng Đát Cơ mỹ nhân có tiếng leng keng hỗn loạn, hình như va phải thứ gì đó làm đổ vỡ, tiếp đó nàng hét lên chạy ra ngoài. Vì chạy quá gấp mà đất toàn băng tuyết trơn trượt nên ngã, ngũ đệ nhìn thấy cảnh đó buồn cười nên bật cười. Đát Cơ mỹ nhân bò dậy tát Ngũ đệ ngã ra đất. Con tức giận chát vắn, Đát Cơ mỹ nhân nói, nếu đây không phải đất Phật thì đã giết bọn con rồi.”

“ Hoang đường! Hoang đường! Dám tuyên bố giết hoàng tử, còn ra cái gì nữa?” Triệu Quang Nghĩa giận tới tái mặt, đập bàn đánh sầm:” Mau mau bắt con tiện nhân tới đây.”

Vừa nói tới đó liền nghe thấy tiếng nữ nhân khóc thảm thiết, đang lúc tối trời gió tuyết, tiếng khóc của nữ nhân còn đáng sợ hơn cả tiếng trẻ con, ông ta đang con giận nghiêng rằng:” Ai? Ai ở ngoài giả thần giả quỷ? Kéo ra đánh chết.”

Ngự đại Long Huýnh đi vào nhỏ giọng báo:” Quan gia, là Cung tiệp dư bị Đát Cơ mỹ nhân đánh, xin gặp quan gia.”

Cung tiếp dư cũng là một trong số phi tần được lòng Triệu Quang Nghĩa, nghe vậy định chạy ra xem, nhưng nhớ có Hoa Nhị phu nhân ở bên, nén xuống.” Cho nàng vào.”

Lát sau Cung tiếp dư đi vào, quỳ xuống đất khóc muốn nghẹn:” Quan gia, thần thiếp vô duyên vô cớ bị Đát Cơ đánh, xin quan gia làm chủ cho thần thiếp.”

Triệu Quang Nghĩa nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng bị cào mấy đường máu me, ông ta lúc này không nổi giận nữa, mặt đã âm u tới cực điểm:” Vì sao ả làm bị thương nàng như thế?”

Cung tiếp dư khóc vô cùng thương tâm:” Vừa rồi thần thiếp ở trong sương phòng niệm kinh thì nghe thấy tiếng Đát Cơ mỹ nhân la hét, còn chửi mắng ngũ hoàng tử, còn có tiếng ngũ hoàng tử khóc. Thần thiếp chạy ra xem, chắt vắn vì sao ả lại đánh một đứa bé, thần thiếp mới chỉ hỏi một câu mà ả lao vào cào thiếp thành ra thế này. Hu hu hu, sau này thần thiếp làm sao hầu hạ quan gia được nữa?”

Sắc mặt Triệu Quang Nghĩa chuyển sang tím ngắt rồi:” Đát Cơ vì sao chưa tới?”

“Thần thiếp tới rồi!”

Từ xa có giọng nữ mang theo oán hận truyền tới, là Đát Cơ dẫn theo thị nữ Đại Càn, tới cửa ả không quên trừng mắt với Lãnh Nghệ, ngẩng cao đầu đi vào, chẳng có lấy chút sợ hãi nào.

Đát Cơ tới trước mặt Triệu Quang Nghĩa quỳ xuống nhưng không khấu đầu:” Thần thiếp ở đây, muốn chém muốn giết tùy ý quan gia. Tiên đế giết gia huynh, quan gia giết thần thiếp, vậy là vừa đủ.”

Triệu Quang Nghĩa hết sức nén giận:” Rốt cuộc là vì sao ngươi đang yên lành lại đánh Nguyên Kiệt, còn cào bị thương

Cung tiếp dư?”

Đất Cơ ngẩng cao đầu:” Năm xưa tiên đế uống rượu xong chém gia huynh cũng đâu có lý do gì!”

“ Người” Triệu Quang Nghĩa tức muốn học máu nhưng lại không làm gì được ở điện này, hít mấy hơi chuyển sang thì nữ Đại Càn:” Người nói đi, nường nường nhà người lên cơn điên gì thế?”

Đại Càn quỳ bên khấu đầu nói:” Bẩm quan gia, trước đó nường nường đang làm nữ công thì nhị hoàng tử và ngũ hoàng tử vào xin nước uống. Nô tỳ rót nước cho hai vị hoàng tử, ngũ hoàng tử uống nước không may đổ vào váy nường nường. Nường nường muốn thay váy nên bảo hai vị hoàng tử ra ngoài.”

“ Lát sau nường nường thay váy xong ra ngoài định thêu tiếp thì nhìn thấy một con sâu róm bò trên khung thêu. Nường nường sợ tới suýt ngất xỉu, ngã đổ hết bình phong lẫn đồ đạc trên bàn. Lúc này nường nường nghe thấy ngũ hoàng tử cười bên ngoài, liền biết do họ làm, nên tới tát một cái. Nhị hoàng tử vội kéo ngũ hoàng tử chạy mất, Cung tiếp dư đi ra, chửi mắng nường nường, muốn cào mặt nường nường, nường nường cào lại. Chuyện là thế ạ!”

Thì ra mọi chuyện đều có nguyên nhân chứ chẳng phải vô duyên vô cớ gì cả, Triệu Quang Nghĩa quay sang Triệu Nguyên Kiệt:” Có phải thế không?”

Triệu Nguyên Kiệt lí nhí dạ một tiếng.

“ Vì sao con trêu chọc Đất Cơ nường nường?”

“ Vì Đất Ca nường nường hay làm phụ hoàng giận, con biết nường nường sợ sâu, nên báo thù cho phụ hoàng.”

Chương 437: Chuyện nhà của đế vương. (2)

Câu trả lời làm Triệu Quang Nghĩa dở khóc dở cười, nhitử báo thù cho cha coi như có hiếu, không thể trách.” Bâyl giờ đang tuyết lớn, con kiếm đâu ra sâu?”

“ Dạ, con xin Lỗ quốc công chúa, tở ấy rất thích sâu, nuôi đủ các loại sâu lớn nhỏ, vui lắm ạ ...” Triệu Nguyên Kiệt háng hái kể:

“ Được rồi, đừng nói nữa, nữ hài tử lại đi nuôi thứ đó làm gì không biết? Không thấy buồn nôn hay sao?” Triệu Quang Nghĩa cau mày ngăn cản, lại nhìn Triệu Nguyên Hi thấy hấn cúi đầu, xem ra cũng tham gia vào trò nghịch này, cau mày:” Người lớn rồi không biết ngăn cản đệ đệ vào hùa với nó.”

Triệu Nguyên Hi vội nói:” Bọn con chỉ muốn dọa Đát Cơ nương nương, ai ngờ nàng lại đánh ngũ đệ mạnh tay vậy.”

Đát Cơ nổi giận ðùng ðùng:” Nếu không phải người nhanh chân bỏ chạy, ta giết người rồi, dám ở đây nói láo à?”

Triệu Quang Nghĩa vỗ bàn:” Hổn xược, trước mặt trẫm mà người dám đe dọa hoàng tử à?”

Đát Cơ trừng mắt:” Sao quan gia không hỏi xem hấn làm gì?”

Triệu Nguyên Hi cúi gằm mặt, Đại Cản thấy hoàng đế nhìn mình, lí nhí nói:” Nhị hoàng tử nhìn trộm nương nương”

“ Cái gì?” Triệu Quang Nghĩa gằm lên:

Triệu Nguyên Hi hoảng sợ quỳ xuống:” Nhi thần không cố ý, lúc đó đệ đệ thả sâu vào khung thêu của nương nương, nhi thần chỉ muốn nhìn bộ dạng nương nương lúc hoảng sợ thế nào thôi.”

Triệu Quang Nghĩa sao không biết là hắn nói dối, phụ hoàng thì nhóm ngó hoàng tẩu, nhi tử giỏi hơn, nhìn trộm hoàng thất thay đồ, Hoa Nhị phu nhân đang ngồi bên, răn dạy hắn thì chẳng khác nào tát vào mặt bản thân, còn nói gì được nữa đây, chuyện này đành hồ đồ cho qua:” Hai vị hoàng tử đùa nghịch quá đà, bị trách phạt là đúng. Đát Cơ không cần chấp trẻ con. Cung tiếp dư động thủ trước, giờ hai bên bị thương là hòa. Chuyện này đến đây thôi, mọi người về nghỉ đi.”

Cung tiếp dư không cam tâm, định nói thì bị Triệu Quang Nghĩa trừng mắt liền ngậm miệng.

Đát Cơ thấy Triệu Quang Nghĩa bao che mình, sức mặt hoàn hoãn hơn, thi lễ nói:” Thần thiếp cáo lui.”

Triệu Quang Nghĩa kéo Triệu Nguyên Kiệt tới, lau nước mắt cho nó:” Lệ nam nhi không thể tùy tiện rơi, hiểu chưa?”

Triệu Nguyên Kiệt gật mạnh đầu, toét miệng cười.

“Đi đi!” Triệu Quang Nghĩa khẽ xoa đầu nó:

Triệu Nguyên Hi cứ tưởng bị xử phạt cơ, thậm chí phào vội dẫn đệ đệ đi.

Cung tiếp dư ứa nước mắt:” Quan gia! Đát Cơ ...”

Triệu Quang Nghĩa xua tay:” Trẫm biết rồi, nàng lui đi, truyền thái y tới chữa trị.”

Cung tiếp dư đành đứng dậy thi lễ lui ra.

Xảy ra chuyện như vậy liền làm không khí bữa ăn hồng hết rồi, Triệu Quang Nghĩa chỉ cố nén giận xuống mà thôi, bởi thế tiếp đó nói chuyện với Hoa Nhị phu nhân cũng rất gượng gạo.

Hoa Nhị phu nhân cúi mặt ăn xong rồi cáo từ đi luôn, ông ta giữ không được.

Triệu Quang Nghĩa biết nàng giận mình lại bênh vực Đát Cơ, nguyền rủa ken kết:” Đều tại ả tiện nhân Đát Cơ đó, thế nào cũng có một ngày trăm năm vằm ả thành muôn mảnh.”

Lãnh Nghệ ở ngoài hành lang, tuy không nhìn thấy nhưng nghe thấy hết tất cả, thâm nghĩ, chuyện ở hoàng cung đúng là loạn. Cơ mà quên mất, bản thân cũng là người đang làm loạn càng thêm loạn.

Nghệ Triệu Quang Nghĩa ở bên trong lệnh cho lui, Lãnh Nghệ đang định về phòng thì bị Long Huýnh gọi lại:” Lãnh huynh, xin đợi một chút.”

Lãnh Nghệ đứng lại nhìn hắn, tên này ít khi xưng hô thân thiết như vậy, kỳ thực hai người trong lòng đều biết là sao, nên tuy cùng ở bên cạnh Triệu Quang Nghĩa, gặp nhau rất nhiều song quan hệ không có chút tiến triển.

Long Huýnh quay đầu lại nhìn quanh, nói nhỏ:” Sang kia nói chuyện được chăng?”

Hỏi vậy chứ hắn chưa đợi Lãnh Nghệ trả lời đã đi nhanh tới chỗ rẽ, Lãnh Nghệ đành phải đi theo.

Long Huýnh chấp tay:” Chúng ta đều là ngự đại của quan gia, cũng có thể coi là huynh đệ trong nhà đúng không?”

Lãnh Nghệ gật đầu:” Long huynh có gì chỉ giáo xin cứ nói.”

“Được, rất thông khoái! Là thế này, huynh cũng biết Khai Bảo hoàng hậu đã ân chuẩn gả Thành Lạc Tiệp cô nương cho ta, chỉ vì do cần tra án, một thời gian nàng luôn theo bên cạnh Lãnh huynh. Thời gian gần đây ta nghe thấy một vài tin đồn giữa huynh và nàng ta không tin đâu ...” Long Huýnh vừa nói vừa cười khan nhìn phản ứng của Lãnh Nghệ:

Lãnh Nghệ không có biểu thị gì cả, tỏ vẻ chờ đợi hấn nói tiếp, còn muốn qua sắc mặt y để đoán mò gì đó thì đừng hòng, mấy trò tâm lý đó không có tác dụng với y.

“Hiện giờ ta và nàng tuổi đều không nhỏ, mà nay Lãnh huynh luôn ở hoàng cung làm việc, không tra án nữa, cho nên có một thỉnh cầu, mong Lãnh huynh thành toàn.” Long Huýnh có chút xấu hổ nói:” Có thể xin Lãnh huynh nói với quan gia một tiếng, giải phóng nàng khỏi nhiệm vụ, như vậy một là thành toàn cho ta, hai là huynh cũng tránh được lời ra tiếng vào! Đúng không?”

Lãnh Nghệ mỉm cười.” Long huynh hỏi ý Thành cô nương rồi chứ?”

“Nàng đương nhiên đồng ý.” Long Huýnh tự tin nói:” Năm đó khi Khai Bảo hoàng hậu se duyên cho bọn ta, nàng nói hết thủy do hoàng hậu an bài.”

“Ừ, thế thì đúng rồi, nàng vẫn đang nghe theo an bài của hoàng hậu mà, hoàng hậu chưa rút nàng về tức là vẫn muốn nàng tra án.”

“Nói vậy là Lãnh đại nhân từ chối yêu cầu của bản quan rồi.”

Lãnh Nghệ nghe hấn lên giọng quan cách với mình, nói:” Thành cô nương muốn gả cho ai thì phải nghe ý của nàng.”

Mặt Long Huýnh thoáng hiện sát khí:” Lãnh đại nhân có ý cướp đoạt phải không?”

Lãnh Nghệ nhướn mày:” Vốn quan gia nhiều lần hỏi ta muốn ban thưởng gì, ta có thể xin quan gia gả Thành cô nương cho ta, nhưng ta không nói. Nếu hôm nay người đã nói thế, vậy để ta nói thẳng với người, ta và Thành cô nương đã ước hẹn bạch đầu giai lão, ta quyết cưới nàng, nàng một lòng với

ta. Cho nên ta hi vọng người giải trừ hôn ước với nàng, nếu được thế hai bên ta đều cảm kích bất tận.”

“Không thể nào!” Long Huýnh đặt tay lên chuôi đao, trợn mắt phẫn nộ:” Người dụ dỗ thê tử bản quan, lại muốn bản quan buông tay à? Đừng tưởng được quan gia sủng tín là muốn làm gì thì làm, có những lúc quan gia không bảo vệ được người đâu.”

“Người uy hiếp ta sao?”

“Đây không phải uy hiếp, mà là cảnh cáo, nếu như người ...”

Lãnh Nghệ cắt lời:” Hai người chưa có hôn ước chính thức, sáu lễ chưa làm cái nào, mới chỉ một câu nói của Khai Bảo hoàng hậu mà thôi, cái gì mà thê tử? Đến cả vị hôn thê cũng chưa phải. Bảo người bỏ hôn ước là ta nói khách khí mà thôi.”

“Ta sẽ lập tức mang sính lễ tới.”

“Thành cô nương sẽ không đồng ý đâu, nếu người đã trở mặt rồi, vậy ta sẽ lập tức bẩm báo quan gia và Khai Bảo hoàng hậu gả nàng cho ta, người nói xem họ có đồng ý không?”

Long Huýnh mặt từ trắng chuyển sang đỏ, đỏ lại chuyển thành xanh mét, cuối cùng tươi cười:” Lãnh huynh, chúng ta là huynh đệ trong nhà, có gì mà không nói được. Chuyện này đâu cần kinh động quan gia, chúng ta tự giải quyết được rồi mà, phải không?”

Lãnh Nghệ cũng mỉm cười:” Được chứ, ta cũng nghĩ thế, không nên tổn thương hòa khí.”

“Vậy giao hẹn như thế!”

“Được!”

Long Huýnh chấp tay mà đi, vừa xoay lưng hần cười lạnh, tất nhiên vì thế hần không thấy Lãnh Nghệ cười lạnh nhìn sau

lưng hẫ.

Chương 438: Cái chết ly kỳ.

Đêm đó bão tuyết không ngừng.

Gió thổi tới đêm khuya thì trở thành bão tuyết, gió rít từng chập, tuyết nện xuống mái liên hồi, tới khi rạng sáng mới nhẹ bớt.

Lãnh Nghệ bị tiếng thét đánh thức.

Âm thanh đó vô cùng thê lương, kinh khủng, tiếp ngay đó là tiếng gào khóc!

Xảy ra chuyện rồi!

Lãnh Nghệ bật dậy mặc quần áo phóng ra ngoài, cửa vừa mở tuyết theo gió thổi vào đầy phòng, ngưỡng cửa bị tuyết chất đông chặn lối.

Hành lang cũng toàn là tuyết trắng, thêm cả mái nhà cũng bị phủ kín tuyết, tuy gió đã nhỏ hơn, nhưng bầu trời âm u, mặt đất thì tuyết trắng tới nhức mắt.

Y không rảnh mà ngắm mỹ cảnh, đã có rất nhiều người chạy về phía sương phòng tiền viện, nơi đó vẫn truyền tới tiếng thét của nữ nhân. Lãnh Nghệ thì quay đầu chạy nhanh tới phòng Triệu Quang Nghĩa.

Long Huýnh đã tới trước một bước tay đặt lên chuôi đao đề phòng, thấy Lãnh Nghệ tới khẽ gật đầu nói nhanh:” Quan gia nghỉ trong phòng, xảy ra chuyện gì?”

“ Chưa biết.”

“ Lãnh huynh sức trời gà không chặt, phía trước xảy ra chuyện, huynh lại chạy tới đây định tìm ta che chở hả?”

Lãnh Nghệ không coi lời mỉa mai đó vào đâu, có câu biết mình biết người trăm trận không bại, Long Huýnh chưa biết bí mật của y, vậy hẳn bại là cái chắc.” Đây là nội đình, ngoài kia có mười vạn cấm quân, mấy nghìn đại nội thị về, nói tới che chở, chúng ta đều được họ che chở đó.”

Vương Kế Ân mặc dù còn mang vẻ ngái ngủ nhưng y phục thì chỉnh tề cũng đã chạy ra hỏi:” Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cả Long Huýnh và Lãnh Nghệ đều lắc đầu bảo không biết, nhưng kiến nghị hẳn đánh thức quan gia, đề phòng bất trắc.

Rất nhanh có nội thị chạy tới báo Đát Cơ mỹ nhân đã chết trong phòng, nguyên nhân chưa rõ.

Triệu Quang Nghĩa thức dậy vừa vặn biết tin thì tức giận:” Sớm không chết, muộn không chết, lại chọn lúc này mà chết, ả định chống đối với trẫm tới cùng hay sao?”

Vương Kế Ân phụ họa ngay:” Vâng ạ, thế này không biết Trịnh gia ngoài kia sẽ nói sao, bách quan sẽ nói sao, miệng người đáng sợ, nô tài thấy phải tra cho rõ mới được.”

“ Bất kể thế nào thì họ cũng coi là trẫm giết thôi.” Triệu Quang Nghĩa đi qua đi lại vài vòng, chợt nhớ, lệnh:” Truyền Lãnh Nghệ.”

Lãnh Nghệ ở ngay bên ngoài nên vào tức khắc.

Triệu Quang Nghĩa lệnh:” Khanh mau làm rõ cái chết của Đát Cơ báo cho trẫm, kết quả chớ để lộ ra ngoài.”

“ Thần tuân chỉ.” Lãnh Nghệ khom người đáp, đồng thời xin mấy thái giám cung nữ lần trước theo mình để hỗ trợ, sau đó chạy nhanh tới tiền viện:

Sương phòng ở tiền viện an bài cho phi tần của thái tử ở, Đát Cơ cũng ở nơi này, trong sân đã đầy người, phòng Đát Cơ mở rộng, một cung nữ đang khóc nức nở.

Lãnh Nghệ vừa tới, những người khác đều đoán y được quan gia cử tới tra xét rồi, không ai muốn dính vào thị phi nên đều vội về phòng.

Chỉ là này giờ bọn họ xúm đông xúm đỏ xem náo nhiệt để lại đông tuyết bị dẫm đạp hỗn độn, đã làm hỏng hết dấu vết mất rồi, Lãnh Nghệ vào phòng chỉ thấy Đát Cơ ngã trên đông y phục tán loạn, người chỉ mặc yếm lót, đi chân đất, hài rơi bên cạnh.

Lãnh Nghệ nhìn trong phòng một lượt rồi mới hỏi thị nữ đang quỳ bên chủ khóc lóc:” Chuyện xảy ra thế nào, người kể một lượt xem.”

Đại Càn chính là cung nữ mấy ngày trước suýt bị Đát Cơ đánh chết, may mà được Triệu Quang Nghĩa truyền ý chỉ xuống nên mới cứu được một mạng, thân thể nhỏ nhắn còn run lẩy bẩy:” Hôm qua, hôm qua ... nô tỳ hầu hạ nương nương đi ngủ, sau đó về phòng mình ở sát bên cạnh. Cả đêm không nghe thấy nương nương sai bảo gì, đến sáng mới nghe thấy có động tĩnh. Nô tỳ rời giường đi tới, cửa đóng chặt, nô tỳ gõ cửa không ai đáp Nô tỳ, nô tỳ ... hoảng quá đập cửa.”

“ Lúc ấy Ngụy quốc trưởng công chúa, Lỗ quốc trưởng công chúa cùng Nhị hoàng tử đều bị đánh thức tới hỏi chuyện gì? Sau đó Lỗ quốc trưởng không chúa nói có khi xảy ra chuyện, nàng xô mạnh cửa, không ngờ then cửa bị xô gãy, rồi ... Rồi, thấy thế này ...”

Lãnh Nghệ đi tới quan sát then cửa, một nửa còn gài đó, một nửa rơi xuống đất, y nhặt lên xem, vết gãy lờm chờm, khớp với phương hướng bị xô vào. Lỗ quốc công chúa có thể xô gãy cái then cửa thế này à? Y không phán đoán vội mà tiếp tục quan sát.

Cuối giường là bình phong treo y phục, trên đó treo y phục Đát Cơ mặc, còn có thùng gỗ sơn son, mở ra có ít nước tiểu.

Lãnh Nghệ lúc này mới xem xét thi thể, phát hiện Đát Cơ hơi béo, bụng đã ngán mỡ. Cũng phải, trượng phu không còn, nàng làm đẹp cho ai xem, tất nhiên là ăn uống thoải mái, không giữ gìn vóc dáng nữa, béo là khó tránh khỏi.

Bên hông phải có vết bầm, nhìn quanh không thấy có thứ gì có thể tạo ra vết bầm này, Lãnh Nghệ hỏi Đại Cầm:” Vết thương này là sao?”

Đại Cầm nhìn một cái rồi vội nói:” Không đúng, lúc nô tỳ giúp nương nương cởi y phục đi ngủ, không có vết thương này.”

Lãnh Nghệ cau mày, đi tới bên quan sát thật kỹ cửa sổ, đều đóng từ bên trong, cài then kỹ càng, không có dấu vết giấy cửa sổ bị phá.

Chuyện này lạ, người chết ngã sấp xuống, dù là khi ngã chạm vào thứ gì đó cũng khó có thể tạo nên vết thương mé sau hông.

Vết thương này ở đâu mà ra?

Vì thân phận của Đát Cơ, Lãnh Nghệ không dám kiểm tra kỹ, vì như ả có bị xâm phạm trước khi chết không, cái này phải báo lên để cung nữ nội đình kiểm tra.

Qua xem xét sơ bộ của y thì thi thể không có bất kỳ vết thương bên ngoài nào, chết vào chừng nửa đêm canh ba, mắt mở, tựa hồ chết không nhắm mắt.

Cả khuôn mặt Đát Cơ tím lại, tuy không nhiều, nhưng nói rõ một vấn đề, đó là do ngạt thở mà ra. Đây có phải là nguyên nhân cái chết?

Lại xem cổ không có vết bị bóp hay bị xiết, xương không gãy, thêm vào vết tím không rõ trên mặt, vậy không phải do bị siết cổ mà chết, phù hợp đặc trưng mũi bị ngạt thở.

Lãnh Nghệ kiểm tra sau đầu Đát Cơ, thấy vết sưng, vén tóc lên xem quả nhiên sưng thành cục, có nghĩa là người chết ngã ngựa ra sau, mé sau bên phải hông đụng phải chân bình phong mới tạo ra vết thương kia.

Khả năng đây là sự cố bất ngờ.

Chương 439: Hoài nghi và điều tra. (1)

Lãnh Nghệ dựa vào dấu vết hiện trường tái hiện lại chuyện ra trong đầu, rất có thể là thế này, khi đó Đát Cơ dậy đi tiểu đêm, không rõ vì sao nàng lùi lại gấp, thế là hài tuột khỏi chân, trượt ngã, lưng đập vào chân bình phong, đầu đập xuống đất gây chấn động não. Lúc đó Đát Cơ chưa hôn mê, mới bò dậy, nhưng chỉ mới bò lên đã ngã vào đồng y phục rơi từ trên bình phong xuống, do hôn mê không thể tự cứu mà ngạt thở chết.

Chỉ là không hợp lý lắm, nếu cú ngã đó gây va chạm đủ mạnh sau gáy sẽ hôn mê ngay, nếu không ngất ngay thì bị đau thì người sẽ co quắp lại, hơn nữa chẳng ai ngã mạnh lại tìm cách đứng lên ngay, thì thế nằm thẳng thế này không đúng lắm. Hay là sau khi ả hôn mê thì có người giúp ả trở mình rồi để ả ngạt thở chết?

Vậy phải có kẻ đột nhập, Lãnh Nghệ ngẩng đầu nhìn trần nhà, rất chĩnh tề, không thấy dấu vết mái ngói bị lật. Để cho cẩn thận y vẫn lấy thang kiểm tra, đúng là không ai từ trần nhà đột nhập vào.

Vậy thì chỉ có thể dưới đất đi lên.

Phòng không lớn, vì là trong chùa nên bài bố đơn giản, không có mấy đồ đạc, Lãnh Nghệ nhanh chóng kiểm tra không phát hiện có hàm ngấm.

Vậy chẳng lẽ kẻ giết người có thủ đoạn nào đó đột nhập vào phòng mà không ai phát hiện?

Thế là Lãnh Nghệ kiểm tra lại then cửa, đúng là bị xô gãy, cũng không có dấu vết nào bị người ta xô gãy từ trước rồi buộc lại, khe cửa rất chặt không thể lách dao vào nạy then. Kiểm tra kỹ giấy dán cửa sổ, không có bất kỳ lỗ thủng nào, dù chỉ là lỗ thủng đủ luồn một sợi tơ đi qua để bố trí cơ quan.

Lãnh Nghệ không cam tâm, néo cầm suy nghĩ, sau đó chạy xem ngưỡng cửa.

Mé trong ngưỡng cửa toàn băng, tương đối mỏng, một phần bong ra, y từ từ khép cửa, quả nhiên phần băng ở ngưỡng cửa và mép cửa khớp nhau.

Khả năng mới xuất hiện, khi đó hung thủ xô cửa xông vào phòng làm Đất Cơ sợ hãi ngã xuống, đầu đập xuống đất hôn mê. Hung thủ lại xoay người ả lại để bị chết ngạt. Hung thủ rời phòng chỉ khép hờ chứ không cài. Đại Cần và mấy người khác đập cửa không được là vì tuyết qua khe cửa đã đóng thành băng dính ngưỡng cửa và cửa với nhau, không mở ra được là do bị băng đóng chặt chứ không phải do cài then.

Như thế vốn là vụ án giết người trong phòng kín kỳ thực không phải là phòng kín, mà là gió tuyết sau này biến nó thành phòng kín mà thôi. Nếu đúng là vậy thì Đất Cơ mỹ nhân bị giết chứ không phải chết do tai nạn.

Nhưng vèn vèn bằng tuyết thôi có thể đóng băng cửa như thế không? Dù gì Lãnh Nghệ chưa trải qua, nên không biết suy luận có thành lập không, quyết định điều tra trước, thử nghiệm sau.

Lãnh Nghệ sau đám thái giám cung nữ đi theo cảnh giới xung quanh, không cho ai vào hiện trường, đồng thời theo dõi nếu có ai tùy ý đi lại thì tới báo với y. Tiếp đó gọi Đại Cần tới phòng nhỏ bên cạnh, chúng chính là phòng ả ngủ đêm qua, bắt đầu tra hỏi.

“ Đem qua người có nghe thấy tiếng động gì khác thường không?”

“ Không ạ, đêm qua bão tuyết quá lớn, gió cứ ù ù, thổi tuyết cứ như dùng chổi đánh vào cửa sổ, cho nên nô tỳ không nghe thấy âm thanh nào khác.”

“ Người ở phòng bên cạnh, nghe thấy tiếng gió tuyết mà lại không nghe thấy nường nường của người ngã xuống va phải bình phong tới mức đổ cả bình phong à? Đúng là có vấn đề.”

Đại Cần tức thì biến sắc mặt, quỳ sụp xuống khấu đầu:” Nô tì đáng chết, nô tì không hầu hạ tốt nường nường, nhưng cái chết của nường nường không liên quan tới nô tỳ.”

Lãnh Nghệ nhìn thật kỹ Đại Cần, người nhỏ nhắn, gương mặt thật thà xinh xắn, nhưng y không để bề ngoài bị đánh lừa:” Người ta nô tỳ đều ở cùng phòng với chủ tử, dù có ngồi trên đất ngủ cũng trông chừng cho chủ tử, vậy mà người sang phòng bên ngủ. Người nói bên ngoài gió tuyết lớn không nghe thấy gì, đã không nghe thấy thì làm sao hầu hạ nếu chủ tử cần? Người định lừa dối hay cố ý tị hiềm?”

Đại Cần co người lại rúm ró trên mặt đất vì sợ hãi, khấu đầu như giã tỏi:” Đại nhân, nô tỳ oan quá, không phải chủ ý của nô tỳ, nường nường xưa nay thích ngủ một mình, không cần nô tỳ ở bên cạnh. Nô tỳ nói câu nào cũng là thật, xin đại lão gia minh giám.”

“ Hừ, giờ Đát Cơ mỹ nhân chết rồi, người nói gì chẳng được.”

“ Nô tỳ không dám, cũng không phải một mình nô tỳ hầu hạ nường nường, còn có các cung nữ khác nữa, đại lão gia cứ hỏi họ là được.”

Lãnh Nghệ phát tay:” Bản quan tất nhiên sẽ tra hỏi, người lui ra đi.”

Đại Càn lui ra, Lãnh Nghệ cho người mời Lỗ quốc trưởng công chúa.

Nàng vóc người cao ráo, mái tóc mây đen nhánh gài chiếc kim bộ diêu, trước trán gài lược phỉ thúy tinh xảo, gương mặt trắng trẻo vương dầu lệ, dưới hàng mi dài là đôi mắt long lanh, cánh môi hồng hồng hơi vểnh lên kiêu kỳ cùng khiêu gợi. Chiếc khăn quàng cổ lông cáo trắng càng tôn thêm vẻ đẹp như ngọc. Áo cổ bó chặt vòng eo nhỏ nhắn không đủ một vòng ôm, phiêu diêu như tiên nữ xuống trần.

Nàng là nữ nhi của thái tổ Triệu Khuông Dận.

Lãnh Nghệ đứng đợi sẵn, đứng bên cửa cung kính thi lễ:”Vi thần bái kiến công chúa.”

Lỗ quốc công chúa khẽ gật đầu làm động tác đỡ hờ:”Lãnh đại nhân miễn lễ.”

Lãnh Nghệ là thần tử, dù có đang tra án nhưng cũng chỉ có thể đứng, nhìn nàng có dấu nước mắt, hiển nhiên vừa khóc, đợi Lỗ quốc công chúa ngồi xuống:”Công chúa vì Đất Cơ mỹ nhân mà thương tâm sao?”

“Đúng thế, Đất Cơ mỹ nhân đối xử với ta rất tốt, ta từ nhỏ nghịch ngợm, luôn được nàng thiên vị, giờ vô cớ chết thảm, ta rất thương tâm.”

“Xin công chúa kiểm chế bi thương, thần phụng lệnh quan gia tra án, nghe nói công chúa là người đầu tiên vào phòng, xin hỏi công chúa đầu đuôi chuyện thế nào.”

Lỗ quốc công chúa đoan trang ngồi đó, cất giọng u buồn nói:”Sáng nay ta vừa ngủ dậy thì nghe ở phòng bên có tiếng hô hoán cùng đập cửa. Ta mở cửa ra xem, thì ra là thị nữ của Đất Cơ nương nương, nói là gọi cửa thế nào cũng không ai thừa nên rất sốt ruột. Ta tới gọi nhưng nương nương cũng không trả lời ta. Ta lo xảy ra chuyện nên húc mạnh cửa xông

vào, liền thấy Đát Cơ mỹ nhân nằm đó trên đồng y phục, bình phong cũng đổ ... Ôi! Nương nương chết thật thảm ...”

Chương 440: Hoài nghi và điều tra. (2)

Lãnh Nghệ đợi nàng bình tâm lại rồi, mới hỏi:” Khi công chúa vào có đụng chạm vào thứ gì không?”

Lỗ quốc công chúa chầm nước mắt:” Không, ta không đụng chạm vào cái gì cả.”

“ Vậy đêm qua công chúa có nghe thấy âm thanh gì khác thường không?”

“ Không, trừ gió tuyết ra thì ta không nghe thấy gì cả.”

“ Thần nhớ lúc đó còn sớm lắm, trời vừa sáng thôi, trời âm u nên càng tối. Công chúa thức dậy rồi nghe tiếng gọi và đập cửa?”

“ Đúng!”

Lãnh Nghệ nhìn cách ăn mặc chỉnh tề trang điểm chu đáo của Lỗ quốc công chúa:” Nếu trời vừa sáng, sao công chúa đã dậy rồi? “

Lỗ quốc công chúa tức thì đứng bật dậy:” Người dám nghi ngờ ta giết Đát Cơ nương nương à?”

“ Thần không dám, thần chỉ cảm thấy lạ, trời lạnh lẽo thế này, lại ở trong chùa miếu không có việc gì đáng để công chúa dậy sớm, chẳng lẽ công chúa muốn đi đâu?”

“ Bản công chúa thích dậy sớm, không được à?”

“ Đương nhiên là được.” Lãnh Nghệ vẫn một thái độ cung kính:” Có điều thần thấy trời vừa sáng đã trang điểm cầu kỳ thế này thật không nhiều, nên thần mới hỏi vài câu.”

Lỗ quốc công chúa chỉ mặt y:” Ta cảnh cáo ngươi, ta thích dậy lúc nào, trang điểm thế nào là chuyện của ta! Ngươi mà còn ngậm máu phun người, vũ nhục sự thanh bạch của ta, ta không tha cho ngươi.”

Lãnh Nghệ bình tĩnh chấp tay:” Thần phụng chỉ tra án, có chỗ nào đắc tội mong công chúa lượng thứ.”

“ Hừ, vậy ngươi hỏi hết chưa?”

“ Chưa, xin hỏi thị nữ của công chúa là ai, tôi qua làm gì? Có ngủ cùng công chúa không?”

“ Nó là Sơ Hạ, hôm qua ngủ cùng phòng với ta ... Chỉ có ả tiện nhân Đát Cơ mới ngủ một mình, làm cái trò không để ai biết.” Lỗ quốc công chúa liên tục bị Lãnh Nghệ hỏi vặn, trong lòng hết sức khó chịu, còn đâu vả đoan trang ôn nhu vừa rồi, ăn nói cũng không lựa lời nữa:

Lãnh Nghệ ồ một tiếng, nghe thế này thật chẳng giống vì một “ả tiện nhân” chết mà đau lòng:” Vậy thần đã hỏi xong, công chúa có thể về rồi, tiếp theo thần muốn hỏi chuyện Sơ Hạ.”

Lỗ quốc công chúa phất tay áo bỏ đi, còn không quên trừng mắt với Lãnh Nghệ, đám phượng tử long tôn này có đặc điểm là dễ kích động, vì sự kiêu ngạo của chúng quá lớn, một chút không vừa ý có thể trở mặt ngay, lại còn không biết phân nặng nhẹ. Đối phó vừa dễ dàng nhưng đồng thời cũng không dễ.

Tiếp đó Sơ Hạ đi vào, khấu đầu quỳ đợi hỏi.

Lãnh Nghệ bảo nàng đứng lên:” Đêm qua ngươi ở đâu?”

Sơ Hạ lập tức trả lời không cần suy nghĩ: “ Nô tỳ hầu hạ công chúa đi ngủ rồi thì trải chiếu ngủ tới sáng.”

“ Không nghe thấy gì sao?”

“ Bẩm đại nhân, nô tỳ ngủ một mạch tới khi nghe tiếng ồn ào mới dậy.”

“ Nói vậy thì không phải người trang điểm cho công chúa của người rồi.” Lãnh Nghệ lẩm bẩm giống tự nói hơn là tra hỏi:

“ Không ạ, công chúa tự trang điểm, không gọi nô tỳ.”

“Ồ, nàng đúng là cô công chúa tốt đấy.”

Sơ Hạ gật đầu nói:” Vâng ạ, công chúa rất tốt, không bao giờ ngược đãi nô phò.”

“ Vì sao trời chưa sáng mà công chúa đã trang điểm rồi?”

“ Công chúa thường ngủ không ngon, đôi khi trời chưa sáng đã dậy tự trang điểm rồi ra ngoài. Nô tỳ nhiều khi dậy sau không thấy công chúa đâu, đi tìm mới thấy công chúa ngắm hoa trong hoa viên.”

Trong cung thật là nhiều chuyện thú vị, Lãnh Nghệ cười đầy hàm ý:” Dậy sớm là thói quen tốt, người lui được rồi.”

Đợi Sơ Hạ lui rồi Lãnh Nghệ mời Cung tiếp dư tới, vì phòng nàng ở bên trái Đát Cơ mỹ nhân, ở bên phải là phòng Ngụy quốc công chúa.

Mặt Cung tiếp dư bị Đát Cơ cào cho mấy phát, vị trí này khó đắp thuốc, nửa bên mặt nàng băng bó trông rất khó coi, từ địa lợi tới động cơ, nàng đúng là có khả năng giết người nhất.

Lần này nói chuyện với Cung tiếp dư, bất ngờ Lãnh Nghệ lại xòe bài luôn:” Theo như phán đoán sơ bộ của thần, Đát Cơ mỹ nhân bị mưu sát, vậy hung thủ phải là người có tư thù với nàng. Nương nương ở phòng bên cạnh Đát Cơ mỹ nhân, bên kia có chuyện gì hẳn là nương nương nghe rõ ràng.”

“ Bản cung không hiểu người nói cái gì, bản cung đi nghỉ sớm, cả đêm không ra ngoài. Đến sáng mới biết ả chết rồi,

không cần biết là ả chết thế nào, chỉ cần ả tiện nhân đó chết thì bản cung vui lắm, phải đốt pháo ăn mừng.” Cung tiệp dư hoàn toàn không che giấu niềm vui của mình:

“ Đêm qua có ai làm chứng nương nương luôn ở trong phòng không?”

“ Ngay cả lời bản cung nói mà người cũng dám nghi ngờ à?”

“ Thần không dám, thần phụng chỉ tra an, phải làm rõ, xin nương nương phối hợp.” Lãnh Nghệ cung kính chấp tay:

Cung tiệp dư hừ lạnh:” Chỉ có bản cung và thị nữ ở trong phòng có tính không?”

“ Vậy lát nữa thần phải hỏi chuyện thị nữ của nương nương.”

“ Người nói gì? Người muốn đổi chất với thị nữ của ta, người hoài nghi lời bản cung, không muốn sống nữa chứ gì?”

“ Thần phụng chỉ tra án, tức là làm tai mắt cho quan gia, tất cả thứ nhìn thấy, nghe thấy đều phải báo lại cho quan gia, như từng lời từng chữ nương nương vừa nói đều phải nói lại.” Lãnh Nghệ nhẹ nhàng hỏa giải uy hiếp của Cung tiệp dư:

Máy liễu đang nhướng cao của Cung tiệp dư hạ xuống, đôi mắt thoáng cái đã trở nên ôn nhu, gương mặt tươi cười:” Lãnh đại nhân, trước đó bản cung À không, thiếp thân bị ả tiện nhân kia cào bị thương, tâm tình không tốt, có chỗ nào không phải, mong đại nhân thông cảm.”

Lãnh Nghệ đã lĩnh giáo bản lĩnh trở mặt của nữ nhân trong cung rồi, vội đứng thẳng chấp tay:” Nương nương nặng lời rồi, thần không dám.”

“ Lãnh đại nhân có gì muốn hỏi không? Thiếp thân tuy hận Đát Cơ, thực sự thiếp thân không giết ả, cha thiếp thân chỉ là

một viên quan nhỏ, trong nội đình không chỗ dựa, thường bị người ta ức hiếp. Vì thế phải tỏ ra mạnh mẽ một chút, nếu không khó giữ mình.” Thoáng cái Cung tiệp dư lại tỏ ra yếu đuối, giọng thương cảm:

Lãnh Nghệ phải thâm hô lợi hại, tình thế thay đổi, giờ tới lượt y lúng túng, nếu Cung tiệp dư tỏ ra ngang ngược cường thế, y dựa vào Triệu Quang Nghĩa không sợ gì nàng. Nhưng nàng nhún mình thế này, nếu truyền ra ngoài y thành ý được sung ái kiêu ngạo, ức hiếp cả phi tần của ông ta thế thì gay go to.

Chương 441: Hoài nghi và điều tra. (3)

Cung tiếp dư cời vòng ngọc ở cổ tay, đưa tới tha thiết nói:” Thiếp thân nhà tiểu hộ, chẳng có gì hay, thứ này do quan gia tặng khi mới tiến cung, xin tặng cho tôn phu nhân biểu đạt ít tâm ý. Xin đại nhân tiếp nhận nếu sau sảy đại nhân ở trước mặt quan gia nói tốt cho thiếp thân vài câu, thiếp thân không mong gì cả, chỉ cần đỡ bị người ức hiếp là may rồi.”

Lãnh Nghệ rợn sống lưng, vội vang lùi lại:” Không không, đây là vật quan gia thưởng cho nương nương, sao thần dám nhận. Nương nương yên tâm, thần nhất định nói tốt cho nương nương trước mặt quan gia, còn đồ thì thần không dám nhận.”

“ Lãnh đại nhân nói thế cũng phải.” Cung tiếp dư đeo lại vòng, xem ra đối phương biết lợi hại rồi, nàng không lén tới nữa, tủm tỉm cười:” Thế này đi thiếp thân ở trong cung cũng có vài tỷ muội thân thiết, sau này nếu thuận tiện sẽ nghe ngóng hộ đại nhân.”

Không ngờ thoáng cái đã thành chuyện thế này, Lãnh Nghệ nhìn ra cửa, y sẽ ở trong cung rất nhiều, nếu như có thêm một nguồn tin, nhiều việc sẽ dễ dàng hơn, nàng thực sự là biết tranh thủ cơ hội. Lãnh Nghệ chấp tay nói:” Đa tạ nương nương, thần thấy vết thương của nương nương nếu chữa trị không khéo, nói không chừng để lại sẹo, thần sẽ bẩm với quan gia, xem có thể mời Hoa thần y tới giúp nương nương không?”

Cung tiếp dư chính là có ý này, chỉ tiếc Hoa thần y tính tình quái gở, trừ quan ra ra thì chẳng nể mặt ai, nên nàng muốn mời ông ta tới chữa trị cho mình cũng chẳng được. Không ngờ

Lãnh Nghệ chủ động, đây hiển nhiên là tỏ thiện chí với nàng, đứng dậy thi lễ, cười ngọt ngào:” Đa tạ đại nhân.”

Vậy là hiệp ước liên minh bất thành vẫn giữa hai người được ký kết, quan hệ giữa hai người thoáng cái đã thân thiết hơn nhiều.

Lãnh Nghệ không cần khách khí nữa, cũng ngồi xuống ghế, hạ thấp giọng hỏi:” Theo nương nương thấy thì ai có thể giết Đát Cơ mỹ nhân?”

“ Trong cung làm gì có ai không ghét ả, ả chết là tốt, đại nhân tội gì đi tìm căn nguyên, như thế sẽ đắc tội với nhiều người đó.” Cung tiệp dư thiện chí khuyên:

“ Không được!” Lãnh Nghệ cười khỏ:” Nương nương hẳn biết, năm xưa tiên đế giết huynh đệ kết bái Trịnh Ân đã khiến Trịnh gia bất mãn, thế nên mới phải nạp Đát Cơ vào cung xoa dịu. Nay Đát Cơ cũng chết, nếu không có câu trả lời rõ ràng, họ không bỏ qua, không chừng sẽ thành phiền toái lớn, quan gia sẽ rất bị động.”

“ Nói phải.” Cung tiệp dư có vẻ ngẫm nghĩ, ra hiệu Lãnh Nghệ tới gần hơn, nói chỉ đủ cho hai người nghe:” Vậy thì có một người có khả năng ... Chính là nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hi.”

Lãnh Nghệ thoáng ngửi thấy mùi thơm từ nàng định lui một chút thì nghe một câu như thế, giật mình kinh hãi:” Vì sao?”

“ Ai mà biết, hần bình thường trầm mặc ít nói nhưng là thứ âm hiểm, đã háo sắc lại gan to bằng trời, từng trêu ghẹo cả thiếp thân đấy.” Cung tiệp dư tiết lộ:

Thằng nhãi đó mới mười ba mười bốn thôi mà, Lãnh Nghệ không cho rằng Cung tiệp dư lại đi nói dối ở loại chuyện này, mà nàng hiển nhiên không dám nói với Triệu Quang Nghĩa,

nếu không Triệu Nghiên Hi bị xử phạt rồi thì nàng được gì, không chừng sau này ông ta chẳng bao giờ tìm tới nàng nữa, lại còn chuốc thêm lời đàm tiếu.

Lãnh Nghệ hít sâu một hơi, không dám đi sâu vào chuyện này.” Có phải ý nương nương nói là hắn có ý nghĩ quá phận với Đát Cơ mỹ nhân sao?”

“Đâu chỉ là nghĩ thôi, hè vừa rồi trời nóng, Đát Cơ tới hậu hoa viên tìm một lương đình nghỉ ngơi, ả mặc hơi mỏng, khi đang ngủ bị hắn thừa cơ khinh bạc. Đát Cơ đâu vừa, hắn bị ả chửi mắng bỏ chạy. Ta chỉ nhìn thấy hắn bị Đát Cơ đuổi đánh, sau bỏ không ít công sức nghe ngóng cung nữ hầu hạ hôm đó mới biết nguồn cơn.” Cung tiệp dư giọng kịch tính tiết lộ một tin động trời:

Lãnh Nghệ miệng co giật, thẳng nhai đó đúng là được chân truyền của cha rồi, nên biết hắn phải gọi Đát Cơ là hoàng thắm.

Cung tiệp dư thì thăm hỏi:” Con tiện nhân Đát Cơ đó bề ngoài tỏ ra trinh liệt, nhưng mà ngầm vụng trộm khó nói là không có. Lãnh đại nhân kiểm tra thân thể ả có dấu vết gì không?”

Lời này nếu là nữ tử bình thường khó hỏi ra được với một nam nhân, nhưng Lãnh Nghệ không phải nam nhân, y là thần tử, ở môi quan hệ đặc biệt này, nhiều thứ không phải là kiêng kỵ lắm. Lãnh Nghệ cười méo xẹo, không dám nói nhiều sợ thành đề tài buôn chuyện của nàng:” Thần đâu dám kiểm tra, chuyện này phải để người nội đình tìm hiểu. Đa tạ nương nương nhắc nhở, không còn gì nữa nương nương có thể về rồi.”

Tiếp đó Cung tiệp dư chủ động bảo thị nữ của mình tới trả lời câu hỏi của Lãnh Nghệ, đúng như Cung tiệp dư nói, thị nữ

này trải chiếu ngủ dưới sàn tới khi trời sáng mới dậy sau đó là nghe thấy ồn ào mới ra ngoài.

Manh mỗi bây giờ hướng về phía Nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hi, trước khi hỏi chuyện hẳn, Lãnh Nghệ đi tìm Lăng Yên!

Lăng Yên ở trong tẩm cung cùng Hoa Nhị phu nhân, Lãnh Nghệ nhờ Đại Ngọc truyền lời, không lâu sau tiểu cô nương xinh xắn đi ra, hắt hàm hỏi:” Lãnh đại nhân, không cầu kiến sư tử ta mà tìm ta làm gì?”

Lãnh Nghệ cười nịnh:” Ta tìm tử tử cầu viện đây, trước tiên xin hỏi đêm qua tử tử ở đâu?”

“ Ta và Đại Ngọc ở cùng sư tử trong tẩm cung chứ ở đâu.” Nói tới đó Lăng Yên như nhớ ra cái gì:” Nghe nói Đát Cơ chết bất ngờ trong phòng, quan gia phái người tra án đúng không, chẳng lẽ người nghi ta giết người?”

“ Làm gì có chuyện đó, tử tử là người xuất gia, đến con kiến còn không làm hại, sao có thể giết người.” Lãnh Nghệ cẩn thận nói:” Lát nữa ta phải hỏi chuyện nhị hoàng tử, song không hiểu sao hẳn có thái độ bất thiện với ta, hồi Nguyên Tiêu từng có ý đồ hãm hại ta. Lần này ta hỏi chuyện hẳn, sợ hẳn giở trò, nên cần một nhân chứng ở bên cạnh. Tử tử giúp ta nhé.”

Vì Lãnh Nghệ hay tới Nam Kha Tự, nên quan hệ hai người tốt dần, Lăng Yên cười khúc khích:” Người muôn mồm gọi tử tử ngọt như thế, ta có thể không đồng ý được sao? Được rồi, ta báo với sư tử một tiếng.”

Một lát sau hai người về phòng của Đại Cần, bên cạnh nơi xảy ra án mạng, Lãnh Nghệ nói:” Tử tử chỉ ở bên nghe trộm là được, không cần biết hẳn nói gì cũng đừng ra.”

Lăng Nhiên nhỏ tuổi thấy chuyện này thú vị liền đồng ý ngay, chui vào cái tủ lớn, bộ mặt thích chí lắm.

Cuộc sống trong cung quá buồn tẻ mà, hương hồ nàng còn ở trong chùa tu hành.

Chương 442: Nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hi.

Triệu Nguyên Hi đi vào, không thèm nhìn Lãnh Nghê, nghênh ngang ngồi xuống giường, khác hẳn vẻ rụt rè ở trước mặt Triệu Quang Nghĩa.

Lãnh Nghê khom người thi lễ:” Vi thần bái kiến nhị hoàng tử.”

“ Đã gọi là bái kiến, vậy sao không quỳ?” Đúng như dự liệu Triệu Nguyên Hi lập tức gây khó dễ:

Lãnh Nghê chấp tay:” Theo điển nghi quy định, chỉ có ở triều đường, khánh điển khấu kiến hoàng đế mới phải quỳ bái, thường ngày gặp quan gia cũng chỉ cần chấp tay mà thôi.”

“ Họ Lãnh, rồi một ngày ta sẽ khiến ngươi phải quỳ trước mặt ta, ba quỳ chín lạy.”

“ Nhị hoàng tử, người không thể nói thế, đó là đại lễ chỉ hoàng đế mới được nhận.”

“ Không thể à? Ha ha ha, ngươi đợi mà xem, có điều loại người thích gây chuyện, đặc tội khắp nơi như ngươi không đợi được tới ngày đó đâu.” Triệu Nguyên Hi đã cho thị tòng gác ngoài không cho ai tới gần, nên hắn không sợ gì cả:

Lãnh Nghê nhìn gương mặt non choẹt của hắn thầm thở dài, ai có thể nghĩ một đứa bé có thể làm ra nhiều chuyện tồi tệ như vậy chứ, nhưng mà loại ngựa non háu đá này không đáng sợ, cố ý mớm cung cho hắn:” Thần chỉ phụng chỉ tra án, đâu có gây chuyện gì.”

“ Chuyện nhỏ như vậy ta không thèm nói, ta nói chuyện lớn kìa, trước khi ngươi vào cung ấy, làm gì ngươi tự biết.”

“ Nhị hoàng tử ý nói Nhưng mà thần cũng chỉ phụng chỉ tra án thôi.”

Triệu Nguyên Hi nhìn y hoảng sợ thì hả hê lắm:” Thế nên ta mới bảo ngươi chán sống, chuyện gì cũng dám quản, không nghĩ xem mình có mấy cái đầu?”

Lãnh Nghệ khom người thi lễ:” Thần phụng chỉ tra án, đâu phải quản chuyện tùy tiện, hơn nữa chuyện có manh mối rồi, hần chẳng bao lâu nữa.”

“ Cái gì?” Triệu Nguyên Hi cả kinh.” Ngươi tìm thấy thứ đó rồi à?”

“ Chưa ạ, nhị hoàng tử biết thần đang tìm cái gì à?” Lãnh Nghệ hỏi lại:

Triệu Nguyên Hi tỉnh ngộ hừ một tiếng:” Làm sao ta biết ... Được rồi, ngươi tìm ta có chuyện gì, mau nói, ta đang bận.”

“ Xin hỏi Nhị hoàng tử đêm qua ở đâu?”

“ Ngủ trong phòng!”

“ Có ai làm chứng không?”

“ Lời của ta chính là bằng chứng.”

“ Vậy là không ai làm chứng.” Lãnh Nghệ thông thả nói:” Thần nghe nói nhị hoàng tử từng có ý đồ trêu ghẹo Đát Cơ mỹ nhân phải không?”

“ Ngươi ngậm máu phun người.” Triệu Nguyên Hi dùng dùng nổi giận:

“ Chuyện xảy ra vào mùa hè năm ngoái, đừng nói là cung nữ bên cạnh Đát Cơ nương nương biết, mà còn người khác nhìn thấy nữa, nếu không sao tới tai thần? Nhị hoàng tử, Đát

Cơ nương nương còn sống thì nàng sẽ giữ kín chuyện này tới cùng, không để ai biết. Nhưng giờ lại khác, Đát Cơ nương nương đã chết. Vậy thì nếu để quan gia, để người Trịnh gia biết chuyện Nhị hoàng tử làm chuyện không nên với hoàng thân tử của mình thì sẽ sao nhỉ?” Lãnh Nghệ giọng không có chút vẻ uy hiếp nào, còn tươi cười nữa:

Triệu Nguyên Hi thì mặt cắt không ra máu, hẳn quên mất điều này, Đát Cơ còn sống vì cố kỵ nhiều thứ mà che đậy, giờ nàng chết, chuyện lộ ra, họa sẽ đổ lên đầu hắn, vội đứng dậy khom người.” Trước đó ta nói chuyện không thỏa đáng, đắc tội với đại nhân, mong đại nhân thứ tội, ta nhất định sẽ báo đáp.”

Lãnh Nghệ nghiêm mặt:” Thần không dám, án là do quan gia lệnh thần tra, nhị hoàng tử và Đát Cơ mỹ nhân có chuyện như vậy, thần không thể không tra rõ.”

“ Cái chết của Đát Cơ thực sự không do ta làm.”

“ Nhị hoàng tử có chứng cứ không?”

“ Ta có nhân chứng.”

“ Ai?”

Triệu Nguyên Hi lúng túng:” Chuyện này người không cần hỏi, tóm lại cả đêm qua ta có nhân chứng không giết người, người biết vậy là đủ.”

“ Nhị hoàng tử, người không nói, thần chỉ có thể đem nguyên văn báo lên quan gia, sau đó đủ hay không sẽ ra quan gia quyết vậy.” Lãnh Nghệ chấp tay về phía phòng của Triệu Quang Nghĩa:

Triệu Nguyên Hi đi qua đi lại, ngó ra ngoài cửa nhìn thấy thị tòng mình đứng canh, khép cửa lại nói:” Chuyện này người phải hứa không được nói cho quan gia đâu đấy.”

“ Quan gia chỉ cần tra ra hung thủ, thứ khác không quan tâm. Cho nên nhị hoàng tử chỉ cần thuyết phục được thần là đủ.” Qua lời Cung tiếp dư kẻ, Lãnh Nghệ lơ mờ đoán ra được rồi, nhưng không thể thể mà không hỏi:

“ Được, ta nói với người ...” Triệu Nguyên Hi nói vậy nhưng hấn vẫn đi lại rất lâu mới nói:” Ta ở cùng Hoàng chiêu nghi tới sáng mới về phòng ...”

Lãnh Nghệ hít sâu một hơi, chiêu nghi thuộc cấp tần, dưới phi, chính nhị phẩm, hơn nữa là phi tần của Triệu Quang Nghĩa, y thực sự không còn lời nào mà nói nữa rồi.

“ Nàng quyến rũ ta.” Triệu Nguyên Nghĩa thấy cái mặt nhăn nhó của Lãnh Nghệ giải thích, làm ra vẻ ủy khuất:” Nàng nói phụ hoàng chẳng bao giờ tới chỗ nàng cả, nàng rất buồn, thế nên, ừm Khi trời sắp sáng ta mới về.”

Lãnh Nghệ đau đầu, y mà đi hỏi Hoàng chiêu nghi, đánh chết nàng cũng không thừa nhận, coi như không thể chứng minh gì cả, tên này chẳng lẽ thông minh tới mức đó.” Còn có cách nào chứng minh nhị hoàng tử ở đó không?”

Triệu Nguyên Hi lắc đầu rồi lại gật đầu:” Đúng, nửa đêm quá lạnh, Hoàng chiêu nhi sai thị nữ Hải Đào đi lấy thêm than, đại nân đi hỏi xem có đúng Hải Đào nửa đêm đi lấy than không là chứng minh được ta ở đó.”

Lãnh Nghệ nghĩ một lúc:” Liệu có thể mời nhị hoàng tử viết lại lời khai không, ta chỉ dùng để tra án, tuyệt đối không truyền ra ngoài. Chỉ cần nhị hoàng tử không phải hung thủ, khẩu cung này sẽ không tới chỗ quan gia! Dù sao chuyện liên quan tới thanh danh quan gia, thêm một việc không bằng bớt một việc.”

Triệu Nguyên Hi chẳng sợ Lãnh Nghệ dám nói ra, nếu không phụ hoàng hấn then quá hóa giận, có khi cái đầu bay

đầu tiên chính là của y. Vì thế liền lấy bút viết lời mình vừa nói dùng dấu riêng đóng lên.

“ Chuyện này không thể đi tìm Hoàng chiêu nghi được, vậy thần phải hỏi thị nữ Hải Đào. “ Lãnh Nghê cất tờ giấy vào lòng.” Nếu lời khai của Hải Đào khớp với lời khai của nhị hoàng tử là được.”

“ Được, ta sẽ gọi Hải Đào tới, ngoài ra còn có Lưu công công có thể chứng minh cho ta, ông ta và Hải Đào đều đứng cạnh chừng.”

“ Vậy lát nữa nhị hoàng tử bảo họ thần là người mình cứ nói thật, thần dễ tra hơn.”

“ Sau này ngươi đúng là người mình rồi, không thiếu chỗ tốt cho ngươi đâu.” Triệu Nguyên Hi lấy lại phong thái hoàng tử ban ơn cho Lãnh Nghê:

“ Đa tạ hoàng tử, thần đi ra bảo người gọi Hải Đào.”

Chương 443: Cuối cùng cũng có manh mối.

Lãnh Nghệ đi ra ngoài, Triệu Nguyên Hi nhìn theo bóng lưng của y, gương mặt tươi cười biến thành bộ dạng vắn vẹo vì tức giận.

Lát sau Lãnh Nghệ vừa về hẳn lại cười ung dung.

Hải Đào tới nơi quỳ xuống dập đầu:” Nô tì bái kiến nhị hoàng tử, Lãnh đại nhân.”

Triệu Nguyên Hi ôn hòa nói:” Hải Đào, Lãnh đại nhân tra vụ án Đát Cơ mỹ nhân tử vong, muốn xác nhận đêm qua ta ở đâu, chỉ cần ngươi bẩm báo đúng sự thật là được, Lãnh đại nhân là người minh, không sao cả. Được rồi, ta đi đây ...”

“ Nô tì làm sao biết đêm qua Nhị hoàng tử ở đâu?” Hải Đào dập đầu nói:

Triệu Nguyên Hi vốn định đi, nghe thế đứng lại nghiêng rằng:” Đêm qua rõ ràng ta ở chỗ nương nương của các ngươi, nửa đêm ta lạnh, nương nương các ngươi bảo ngươi đi lấy than cơ mà.”

Hải Đào quỳ bò ra đất khấu đầu liên hồi:” Nô tỳ không biết Nhị hoàng tử nói gì, nô tỳ và nương nương ngủ một mạch tới sáng, không ra ngoài, cũng chẳng thấy nhị hoàng tử.”

“ Con tiện tì, ngươi dám ngang nhiên nói dối.” Triệu Nguyên Hi nổi điên xông tới đá Hải Đào một cái tàn bạo:

Hắn còn muốn đá thêm, Lãnh Nghệ ngăn lại:” Nhị hoàng tử bớt giận, có lẽ ả bảo vệ thanh danh của chủ tử mà nói

thế.”

“ Nhất định là thế.” Triệu Nguyên Hi trợn mắt lên:” Con tiện tì này, nếu không có Lãnh đại nhân, ta xé nát cái miệng nói láo của ngươi.”

Hải Đào một mực gào khóc:” Nhị hoàng tử tha mạng, nô tì không nói dối, nô tì không biết người ở đâu.”

“ Ta giết ngươi.” Triệu Nguyên Hi lại muốn xông lên:

Lãnh Nghê giữ hấn lại nói với Hải Đào:” Ngươi về đi, không được nói với người khác chuyện hôm nay.”

Hải Đào khóc bò ra khỏi phòng rồi mới chạy đi.

Triệu Nguyên Hi vẫn lên cơn điên, muốn đuổi theo trút giận, Lãnh Nghê hết sức ngăn cản:” Nhị hoàng tử không cần nữa, dựa vào phản ứng của Hải Đào là thần biết nhị hoàng tử nói thật rồi.”

“ Ta vốn nói thật, nếu không ta có thể gọi thêm Lưu công công.”

“ Không cần, thần tin hoàng tử rồi.”

Triệu Nguyên Hi thở hồng hộc một lúc mới nguôi giận, sau đó chấp tay cáo từ, dẫm lên đất tuyết dẫn lão thái giám về thiện phòng của mình.

“ Đóng cửa lại.”

Thái giám già biết Triệu Nguyên Hi có chuyện muốn căn dặn, vội vàng đóng cửa, khom lưng chờ đợi.

Triệu Nguyên Hi vừa về phòng mặt liền âm trầm như trời đổ mưa, hấn gầm gừ như con thú lên cơn đấm lên đồng chăn đệm tới khi mệt nhoài mới thôi. Vừa rồi phải hạ mình cười nói với loại cẩu nô tài hạ cấp đó khiến hấn phải dùng hết sức lực toàn thân, vừa thở hồng hộc vừa nói:” Họ Lãnh có vẻ vẫn đang

âm thầm tra chuyện kim quỹ minh ước, hơn nữa y có manh mối rồi, nếu nó được công khai, hoàng vị sẽ truyền cho Triệu Đình Mỹ rồi truyền về cho Triệu Đức Chiêu, không tới phần của ta nữa ... Không được, tuyệt đối không được.”

Thái giám già gật đầu:” Vậy chúng ta phải ra tay nhanh thôi.”

“ Đúng thế, không trì hoãn được thêm nữa, họ Lãnh còn biết đêm qua ta ở chỗ Hoàng chiêu nghi.”

“ Hà? Loại chuyện này sao nhị hoàng tử lại nói với y, nếu quan gia biết thì thảm mất.”

“ Không đâu, làm thế y chẳng được lợi gì, rất có thể bị phụ hoàng ta diệt khẩu.” Triệu Nguyên Hi cười nhạt, chính vì biết điều này hắn đã trêu ghẹo không ít phi tần, lần trước định cưỡng bức Tiểu Chu hậu, cuối cùng chẳng phải vẫn bình yên à, ả nữ nhân đó đâu dám hé răng:” Ta nói với y là để chứng minh ta không giết Đát Cơ, ngoài ra còn để y cho rằng ta coi y như tâm phúc, y sẽ yên tâm, như thế chúng ta có thể ra tay rồi.”

“ Diệu kê! May mà nhị hoàng tử bình tình, chứ đổi lại là lão nô gặp phải loại chuyện này đã sợ chết khiếp rồi làm sao mà nghĩ chu toàn như thế?” Thái giám già nịnh bợ:

Triệu Nguyên Hi vênh mặt đắc ý:” Người lập tức xuất cung, an bài ám sát y, lần này chỉ được thành công, không cho thất bại! Nếu không y đoán ra do ta làm, vạch trần ra thì phiền.”

Lăng Yên từ trong tủ đi ra, mặt đỏ bừng bừng, nàng cứ nghĩ đây là chuyện thú vị lắm, không ngờ nghe được những chuyện nàng hận không thể bịt chặt tai, dấm chân nói:” Hắn đúng là tên súc sinh mà.”

Lãnh Nghệ thở dài:” Cũng may không xảy ra chuyện gì, có vẻ hấn không phải là hung thủ.”

“ May cái gì chứ?” Lãng Yên xĩa tay vào trán Lãnh Nghệ:” Tên gốc này, hấn hận người thấu xương thì có, người phải cẩn thận đấy, hấn nói ra thì hoặc coi người là tâm phúc hoặc sẽ nhanh chóng giết người, người nghĩ khả năng nào cao hơn?”

Lãnh Nghệ sợ tái mặt:” Hấn, hấn muốn giết ta?”

“ Quá nửa là thế.”

“ Vậy ta phải làm sao? Lãng Yên tỷ tỷ phải cứu ta, hấn là hoàng tử, ta không làm gì được hấn.”

Lãng Yên đi qua đi lại, nàng chẳng có chủ ý gì:” Để ta về thương lượng với sư tỷ, sư tỷ có ấn tượng rất tốt với người, chắc giúp người thôi. Đừng vội, ta đi đây.”

Lãnh Nghệ tạ ơn tiễn Lãng Yên ra tận cửa viện, sau đó bảo cung nữ cảnh giới từ xa mời Ngụy quốc công chúa tới.

Ngụy quốc công chúa tới rất nhanh, nàng chính là tỷ tỷ cùng mẹ với Lỗ quốc công chúa, sau khi cùng Lãnh Nghệ thi lễ thì ngồi xuống chủ động nói:” Ta biết người tra án, hỏi đi.”

Lãnh Nghệ đứng một bên:” Đa tạ công chúa thông cảm, vậy đêm qua công chúa ở đâu?”

“ Đêm qua à, tất nhiên là ngủ trong phòng.”

“ Có ai làm chứng không?”

“ Tỷ nữ Liên Thu ngủ cùng giường với ta, nó có thể làm chứng không?” Thái độ Ngụy quốc công chúa tốt nhất so với tất cả người Lãnh Nghệ từng hỏi chuyện này giờ:” Nó lớn lên từ nhỏ cùng ta, tình như tỷ muội.”

“ Lát nữa thần có thể hỏi chuyện Liên Thu chứ?”

“ Được!”

“Đa tạ công chúa.” Lãnh Nghệ chấp tay thi lễ:” Công chúa phòng ở sát ngay bên cạnh phòng Đát Cơ mỹ nhân, không biết đêm qua công chúa có nghe thấy gì không?”

“Có, nói đúng ra là Liên Thu nghe thấy, đêm qua ta bị nó làm thức dậy, thấy nó rúc vào chăn, toàn thân lạnh toát, ta hỏi nó làm trò gì mà người lạnh thế? Nó nói là nghe thấy phòng bên có động tĩnh, hình như có thứ gì đổ, sau đó ra ngoài xem, thấy cửa sổ phòng Đát Cơ mỹ nhân mở, vì hành lang rất lạnh cho nên nó quay về. Ta nói với nó không cần để ý, cứ thế bọn ta ngủ tiếp.”

“Xin hỏi công chúa, khi đó là lúc nào?”

“Ta không biết, ngủ mơ màng làm sao biết được, chỉ biết trời chưa sáng.”

Xem ra có được tin hữu ích rồi, Lãnh Nghệ tiễn Ngụy quốc công chúa về rồi gọi Liên Thu tới.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 444: Đuôi hồ ly thò ra rồi sao?

Lãnh Nghệ đợi Liên Thu đi vào thi lễ thì chỉ hỏi một câu rất bình thường giống như đã hỏi nhiều người trước đó: “Đêm qua ngươi có nghe thấy động tĩnh gì không?”

Liên Thu lắc đầu ngay: “Không ạ.”

Lãnh Nghệ ngó người, đây là câu trả lời hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, cứ nghĩ rằng chỉ là tra hỏi theo thông lệ, khó có tin tức gì mới, không ngờ câu trả lời thế này. Ngụy quốc công chúa mà nói dối thì ít nhất nàng phải thông đồng trước với cung nữ của mình chứ, cau mày: “Vừa rồi công chúa của ngươi kể người nghe thấy tiếng đổ vỡ, sau đó người ra ngoài xem, còn thấy cửa sổ phòng Đất Cơ mỹ nhân mở cửa mà.”

Liên Thu hoảng loạn: “Không, không có chuyện đó.”

“Vậy công chúa của ngươi nói dối rồi, chuyện này đúng là có vấn đề, chẳng lẽ nàng có gì mờ ám sao? Nàng ấy là công chúa, bản quan phải báo lên để quan gia tới tra hỏi vậy.” Lãnh Nghệ nghiêm mặt nói:

Liên Thu hoảng sợ quỳ xuống: “Đại nhân tha mạng.”

“Ta không biết ngươi giở trò gì với ta, nhưng ngươi không nói, người người xin tha mạng là quan gia, để liên lụy tới cả công chúa của ngươi đấy.” Lãnh Nghệ hừ một tiếng:

“Dạ ...” Liên Thu run lên: “Đêm qua vì gió tuyết lớn quá, cứ đập vào cửa sổ rất đáng sợ, làm nô tỳ mãi không ngủ được, đến khoảng canh ba thì nghe thấy tiếng đổ mạnh. Nô tỳ đợi

một lúc không thấy gì thì bất an, hay là Đát Cơ mỹ nhân xảy ra chuyện gì? Nô tỳ rời giường áp tai vào cửa nghe thì thấy tiếng bước chân, nô tỳ càng ngạc nhiên, khẽ kéo then cửa ra nhìn thử thì thấy một nam nhân đứng ở dưới cửa sổ phòng Đát Cơ, hình như người đó phát hiện ra nô tỳ nên quay sang, nô tỳ sợ quá vội đóng cửa chui vào giường. Chỉ có thể thôi ạ.”

Lãnh Nghệ hỏi tới:” Vậy người đó trông thế nào?”

“ Tuyệt lớn quá, nô tỳ không thấy rõ, chỉ thấy người đó mặc áo bào thị vệ.” Liên Thu sợ hãi run lên:

Lãnh Nghệ thoáng giật mình bảo sao Liên Thu sợ như vậy, còn sợ không dám thừa nhận chuyện hôm qua mở cửa. Ở Nam Kha Tử người mặc áo bào thị vệ chỉ có Long Huýnh, chẳng lẽ là quan gia sai hấn giết Đát Cơ rồi giả hiện trường, sau đó vờ vịt để mình điều tra có kết luận, tử vong do sự cố? Trong cái hoàng cung này, không chuyện gì là không thể, y hít sâu một hơi hỏi:” Vì sao ngươi không nói với công chúa của ngươi?”

Liên Thu lắc đầu liên tục:” Vì, vì công chúa rất chính trực, nếu biết chuyện không đàng hoàng kia sẽ nói ra, khi đó hại tới bản thân.”

Lãnh Nghệ ngẫm nghĩ một lúc nói:” Vậy ngươi về đi, nếu công chúa của ngươi hỏi thì trả lời giống đêm qua là được.”

“ Nô tỳ hiểu rồi, đa tạ đại nhân.” Liên Thu run cầm cập rời đi:

Tiếp đó Lãnh Nghệ có hỏi chuyện mấy phi tần và công chúa khác trong viện tử song không thu thêm được tin tức gì liền tới chỗ phòng Triệu Quang Nghĩa.

Long Huýnh đang cảnh giới một bên được y gọi sang bên trò chuyện.

Tuy sau buổi nói chuyện kia, hai người gần như trở mặt rồi, nhưng bề ngoài càng tỏ ra càng khách sáo. Lãnh Nghệ khách

khí hỏi.” Long đại nhân, ta đang tra án, có thể hỏi một vài chuyện được không?”

“Được chứ, Lãnh đại nhân cứ hỏi.” Long Huýnh càng lễ độ hơn:

“Đêm qua Long đại nhân làm gì?”

“Mọi khi trong nội đình còn có Lôi Trung, Phong Nghĩa cùng ta chia nhau trực đêm, nhưng vào Nam Kha Tự rồi chỉ có một mình ta, nên ta thức cả đêm canh giới.”

“Long đại nhân chỉ ở đây mà không đi đâu à?”

“Không, ta sao dám tự ý rời vị trí, sao thế, Lãnh đại nhân nghi ngờ ta à?”

“Ha ha không phải, ta chỉ vì vụ án nên hỏi thôi, ai cũng bị hỏi cả, Long đại nhân chớ trách. Thế thôi, ta phải vào gặp quan gia.” Lãnh Nghệ chấp tay một cái rồi đi:

“Lãnh đại nhân khoan đã nào.” Long Huýnh có chút chột dạ gọi lại, hắn không tin Lãnh Nghệ chỉ hỏi xuông, nhất định y biết gì đó:

Ngay thời khắc Long Huýnh gọi mình lại, Lãnh Nghệ biết mình như mỗi có hiệu quả rồi, bằng vào quan hệ cực tệ hại bên, Long Huýnh lại kiêu ngạo như thế, nếu như hắn không có bất kỳ liên quan gì thì hắn là cười lạnh trong lòng mới đúng, đâu kéo mình lại như thế.” Long đại nhân có chuyện gì sao?”

Long Huýnh cười ha hả.” Không có gì, thấy trời mưa tuyết Lãnh đại nhân phải chạy qua chạy lại vất vả hỏi một câu thôi, vụ án này thế nào rồi?”

“Nói thật, đây là án do bộ hạ khâm định, ta không tiện nói.” Lãnh Nghệ trả lời xong đi luôn, vừa đi được vài bước, lần này chủ động đứng lại:” À phải lúc ta tới phòng Lỗ quốc công chúa, ta thấy dưới gối nàng lộ ra một đoạn áo bào thị vệ,

trong Nam Kha Tự này chỉ có huynh thôi, huynh cho công chúa mượn áo à?”

“ Không, ta cho nàng mượn áo bào làm gì chứ?” Long Huýnh ngạc nhiên.” Lãnh huynh hỏi thế có ý gì vậy?”

“ Không không, chắc là ta nhìn nhầm rồi, Long huynh là người thân cận nhất của quan gia mà, ta không có ý gì cả.”

Lãnh Nghệ mỉm cười chấp tay vào trong phòng, để lại Long Huýnh đứng đó với bộ mặt cực kỳ khó chịu.

Y tới đây không phải tìm Triệu Quang Nghĩa mà là chủ yếu tìm Vương Kế Ân, muốn mượn ỏn bà (bà đỡ) để kiểm tra Đát Cơ trước lúc chết có bị xâm phạm không? Vương Kế Ân sau khi xin chỉ thị của Triệu Quang Nghĩa thì bảo Lãnh Nghệ về trước, sẽ phái ỏn bà tới sau.

Tranh thủ thời gian đợi ỏn bà tới, Lãnh Nghệ quay về phòng Trác Cơ, trước tiên gọi một cung nữ tới thì thầm với nàng vài câu, sau đó xem xét lần nữa hiện trường cùng cân nhắc sâu hơn về vụ án.

Có đúng là Triệu Quang Nghĩa đã phái Long Huýnh tới giết Đát Cơ không? Với võ công của Long Huýnh nếu biết bị Liên Thu phát hiện làm sao không diệt khẩu? Phải biết quan gia phái thị vệ giết Đát Cơ mà lộ ra là đại họa, Long Huýnh phải bắt chấp thủ đoạn diệt khẩu chứ? Nếu hắn không làm, vậy thì khả năng cao không phải phụng chỉ rồi.

Long Huýnh làm thị vệ hoàng cung lâu năm, không phải kẻ ngốc, nếu hắn có ý đồ gì với Đát Cơ thì không chọn Nam Kha Tự này ra tay, lỡ có chuyện gì, danh sách khả nghi tương đối nhỏ. Hơn nữa nếu đúng là hắn ra tay, chẳng có lý do gì lại mặc đồ thị vệ cho dễ lộ thân phận.

Khả năng là Long Huýnh không lớn, khả năng có kẻ đóng giả thị vệ cao hơn.

Chương 445: Ẩn trong ẩn.

Hiện giờ người khả nghi trong lòng Lãnh Nghê là Nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hi, Lỗ quốc công chúa, Cung tiệp dư và Đại Cần.

Không, còn có khả năng là Ngụy quốc công chúa ở phòng bên, vì nhìn thấy người mặc áo bảo thị vệ là thị nữ của nàng, có thể là cách đánh lạc hướng. Hoặc để mình nghi là quan gia phái thị vệ giết người mà không dám tra nữa.

Cũng có thể lắm chứ?

Í, ẩm trà đâu? Lãnh Nghê đang vừa đi qua đi lại suy nghĩ vừa quan sát xung quanh. Vì đây là thiện phòng trong chùa nên vật dụng đơn giản, không cho đem đồ bên ngoài vào. Phòng trừ một cái giường, một cái bàn, hai cái ghế tựa và một bộ ấm chén ra thì không còn gì nữa.

Thế nên Lãnh Nghê nhận ra, có ấm chén mà không có ẩm trà.

Ẩm trà đâu rồi?

Lãnh Nghê lập tức cho gọi Đại Cần tới:” Ẩm trà trong phòng đâu?”

Đại Cần cũng ngạc nhiên lắm:” Nô tỳ không biết.”

“ Trước đó có ẩm trà chứ?”

“ Có ạ, hôm qua Nhị hoàng tử và Ngũ hoàng tử tới xin nước uống, nô tỳ còn rót trà cho họ mà.”

Lãnh Nghê tìm khắp nơi không thấy ẩm trà, cho ả lui, bản thân xem xét một lúc lại chạy đi tìm Đại Ngốc ở tẩm cung của

Hoa Nhị phu nhân trò chuyện một lúc, kiểm thêm vài thông tin thú vị. Y ngày càng cảm giác cái đuôi hồ ly tới lúc lộ ra rồi.

Về tới nơi thì ôn bà đã đợi sẵn, Lãnh Nghê liền sai bà ta kiểm tra thân thể Đát Cơ mỹ nhân, y vì tị hiềm nên tránh ở ngoài hành lang.

Không lâu sau ôn bà ra, vì là người trong cung nên rất biết lợi hại, mời Lãnh Nghê vào phòng kín mới nói chuyện. Theo như bà ta nói chỗ kín của Đát Cơ sung, có chất dịch khô, khẳng định trước lúc chết đã hành phòng với người ta.

Cái hoàng cung này loạn hơn cả Lãnh Nghê nghĩ, cứ tưởng mình vụng trộm với Hoa Nhị phu nhân đã là chuyện kinh thiên động địa, xếp ngang hàng với số ít đại gian thần trong lịch sử. Ai mà ngờ ...

Lãnh Nghê cho ôn bà lui, việc bảo mật không cần y dặn, có Vương Kế Ân dọa là đủ rồi.

Từ việc cái ẩm trà mất tích khiến Lãnh Nghê chú ý hơn vào vật dụng trong phòng, nên lần này y tới bên giường của Đát Cơ mỹ nhân lật cả đệm lên xem xét.

Không ngờ thực sự tìm ra một thứ làm y vừa há hốc mồm vừa sáng cả mắt.

Đúng lúc này cung nữ y phái đi trước đó chạy về thở dốc báo:” Lãnh đại nhân, Long đại nhân không còn đứng gác trước phòng quan gia nữa.”

.....

Trong thiện phòng, Lỗ quốc công chúa đang chống tay theo đuôi tâm sự riêng, vì xảy ra án mạng nên mọi hoạt động trong chùa bị hủy rồi, cũng không ai chạy qua chạy lại bàn tán tránh thị phi, nên nàng đành buồn bực trong căn phòng chán ngắt.

Thị nữ Sơ Hạ đứng bên.

Chợt nghe trên nóc nhà có động tĩnh, Lỗ quốc công chúa mừng rỡ ngẩng đầu, chỉ thấy ngói bị gỡ một viên, tuyết rơi lả tả, sau đó một cái đầu xuất hiện.

“Long ca!” Lỗ quốc công chúa gọi khẽ đầy ôn nhu:

Người đó chính là Long Huýnh, thủ lĩnh thị vệ.

Hắn giơ ngón trỏ làm dấu im lặng, sau đó thả thừng tuột xuống.

Chưa đợi Long Huýnh đứng vững, Lỗ quốc công chúa bắt chập Sơ Hạ, nhào vào lòng Long Huýnh ôm chặt, run rẩy nói: “Long ca, muội sợ lắm.”

“Đừng sợ!” Long Huýnh ôm vài nàng đỡ dành: “Hết thấy có ta.”

“Nhưng tên Lãnh Nghê kia tựa hồ nghi ngờ muội rồi.”

“Ta mạo hiểm tới đây cũng là vì chuyện này.” Long Huýnh hỏi gấp: “Vừa rồi Lãnh Nghê tới tìm ta, nói là nhìn thấy áo bào của thị vệ trong phòng nàng, ta rất lo nên lấy lý do lên tới hỏi nàng, chuyện này là sao?”

Lỗ quốc công chúa cả kinh: “Làm gì có, Lãnh Nghê đã bao giờ đến phòng muội đâu.”

Long Huýnh biến sắc mặt, lập tức hiểu ra: “Hồng, trùng gian kế của y rồi.”

Vừa nói tới đó thì Sơ Hạ đang canh chừng qua khe cửa cuống lên báo: “Không xong, công chúa, Lãnh Nghê đang đi về phía này.”

Lỗ quốc công chúa run lên: “Huýnh đi mau! Sơ Hạ, cầm chân y một chút.”

Sơ Hạ dạ một tiếng, Long Huýnh không chút chậm trễ, nắm thừng leo lên nóc nhà, nhanh chóng trải lại mái ngói,

động tác của hắn rất nhanh, kịp thời che hết đi trước khi Lãnh Nghê tới cửa.

Lỗ quốc công chúa cũng rất biết phối hợp, nài nhanh chóng đá tàn tuyết xuống gầm giường.

Bên ngoài Lãnh Nghê gõ cửa cầu kiến, Lỗ quốc công chúa ngồi đoan trang trên giường, truyền cho y vào, đợi cửa mở ra nhìn thấy Lãnh Nghê, nàng lạnh lùng nói:” Lãnh đại nhân không phải đã tra hỏi ta rồi hay sao, còn muốn hỏi gì nữa?”

Lãnh Nghê đi vào, mắt liếc một cái thấy ngay ít tuyết vương trên đất, miệng nở nụ cười khế:” Công chúa đã xuất giá vẫn còn thích chơi tuyết, chưa mất tính trẻ thơ, thật hiếm có.”

“ Ta không rảnh nói nhảm với ngươi, có gì nói mau lên.”

“ Vâng! Trải qua một buổi sáng suy nghĩ, không biết công chúa có gì muốn nói với thần không vậy?”

Lỗ quốc công chúa có tật giật mình:” Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Lãnh Nghê liếc mắt Sơ Hạ, lệnh:” Ngươi ra ngoài cảnh giới, bản qua muốn nói chuyện với công chúa.”

Sơ Hạ nhìn Lỗ quốc công chúa một cái rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Lãnh Nghê không nhìn lên trần nhà lần nào, không để lộ ra y biết có người vừa rời khỏi đây, khả năng cao vẫn còn đang rình trên mái nhà, không chút vòng vo nói:” Thần không vòng vo nữa, thần biết công chúa giết Đát Cơ mỹ nhân.”

Lỗ quốc công chúa đã có chuẩn bị tinh thần khi được Long Huýnh cho biết mắc bẫy của Lãnh Nghê, nên lúc này nàng không tỏ ra hoảng hốt, chỉ lạnh lùng nói:” Ngươi có chứng cứ gì?”

Sai rồi, người vô tội không hỏi chứng cứ mà nên tức giận vì bị oan cứ mới đúng, nhất là công chúa điện hạ cao quý càng phải thế, Lãnh Nghê lấy ra nửa đoạn then cửa gãy.” Thần rảnh rồi hay nhìn ngó lung tung, phát hiện một chuyện lạ, toàn bộ thiện phòng giống nhau, then cửa đều bé hơn cái then cửa gãy này. Thần đi hỏi cô nương Đại Ngọc trong miếu mới biết, mấy sương phòng thời gian xây dựng khác nhau nên then cửa không cùng kích cỡ. Thần lại tò mò, vậy sao chỉ có then cửa phòng Đát Cơ mỹ nhân là nhỏ hơn? Thần nghĩ tới một chuyện hoang đường lắm, hay là người ta đổi then cài trong phòng Đát Cơ mỹ nhân? Mà không chừng then kia trong phòng công chúa, ha ha ...”

Lỗ quốc công chúa không đáp, nhưng mắt ánh lên sợ hãi.

Chương 446: Án trong án.

(2)

Lãnh Nghệ đi tới cầm nửa đoạn then cửa cài vào.” Ái chà vừa này, then cửa của công chúa chắc là lẫn với then cửa phòng Đát Cơ mỹ nhân rồi, chuyện kỳ thật.”

Lỗ quốc công chúa cố làm ra vẻ điềm tĩnh:” Thế thì sao? Chẳng chứng minh được ta giết người.”

“ Mỗi chứng cứ nhỏ không nói lên gì, nhưng xâu chuỗi lại thì thú vị lắm.” Lãnh Nghệ đi tới đi tới cúi xuống gầm giường, lấy ra cái rìu nhỏ trong ánh mắt tuyệt vọng của Lỗ quốc công chúa:” Vì sao lại đổi then cài? Dễ lắm, nửa đêm mà phá cửa thì người ta nghe thấy mất, giống như lúc va phải bình phong chẳng phải khiến thị nữ Liên Thu của Ngụy quốc công chúa nghe thấy, suýt bị lộ à? Nên công chúa lấy then cài cửa mang về phòng, lấy đệm đè lên, dùng rìu chặt, vừa không có âm thanh lại giống bị xô gãy. Công chúa thật thông minh.”

Lỗ quốc công chúa mím chặt môi không nói.

“ Thần phát hiện chuyện này là tình cờ thôi, khi đem then cửa đi hỏi Đại Ngốc, cô nương ấy thuận tiện nhờ thần đi đòi rìu mà công chúa mượn để chẻ củi. Thần lấy làm lạ, công chúa lại đi mượn rìu à? Sau đó thần hiểu ra, xâu chuỗi các chi tiết nhỏ lại chính là thế đấy.” Lãnh Nghệ như tự nói chuyện với bản thân:

“ Trưởng công chúa muốn vào phòng Đát Cơ mỹ nhân cũng dễ thôi, mọi người đi dạo quanh chùa, sương phòng đều mở, dù sao chỉ là phòng ở tạm, đâu ai mang theo gì mà giữ.

Thế nên công chúa chỉ cần lên rút then cài cửa sổ ra, đến tối mặc áo thị vệ lên vào. Liên Thu nhìn thấy cảnh này, công chúa cao ráo, trong lúc sợ hãi, Liên Thu nhằm nàng với Long Huýnh, biết hẳn là kẻ ngoài hiền hòa trong tàn độc nên sợ hãi không dám kể ra ... Nàng vào phòng Đát Cơ rồi dùng thủ pháp rất khéo léo làm giả vụ giết người trong phòng kín ... Chính là nó ...”

Lỗ quốc công chúa nhìn theo tay y thấy ấm trà liền giật mình.

Lãnh Nghệ cười, nụ cười thỏa mãn vì giải được câu đố khó nhằn:” Nếu thần đoán không sai thì công chúa lấy ấm trà, rót nước vào khe cửa với ngưỡng cửa, thế là nó đóng thành băng, dù đẩy cũng không ra, ai cũng sẽ nghĩ là cửa cài then bên trong. Chỉ công chúa biết nguyên nhân nên công chúa cố tình húc cửa phòng trước mặt mọi người ...”

Lỗ quốc công chúa cắn môi thành vết, đầu cúi thật thấp, không nói được lời nào.

Lãnh Nghệ ân cần hỏi:” Trưởng công chúa không muốn nói gì sao? À phải, thần nghe nói công chúa thích nuôi sâu, ở đâu nhỉ, cho thần xem với.”

Vừa nghe tới đó Lỗ quốc công chúa như bị sét đánh, trán lấm tấm mồ hôi, bất giác nhìn lên trần nhà.

“ A, đây rồi.” Lãnh Nghệ mở cái hộp trên bàn, trong đó có rất nhiều lồng trúc, bên trong là đủ các loại sâu bọ, làm người ta sờn gai ốc, trong đó trông hai chỗ. Sau đó y lấy ra cái lọ nhỏ.” Thầy tìm thấy cái này dưới chần của Đát Cơ mỹ nhân, thế là có hai thứ bò ra ... Công chúa, nàng thừa lúc Đát Cơ mỹ nhân ngủ say, đem hai con bọ cạp độc này đặt vào dưới chần Đát Cơ mỹ nhân, sau đó leo ra ngoài, đợi Đát Cơ mỹ nhân bị nó cắn chết. Nhưng Đát Cơ mỹ nhân nửa đêm dậy đi giải quay về phát hiện, ả ta vốn sợ mấy thứ sâu bọ, kết quả hoảng loạn

lùi lại, ngã va vào bình phong. Công chúa không yên tâm, leo vào, phát hiện Đát Cơ mỹ nhân chưa chết, chỉ hôn mê, cho nên công chúa đích thân ấn Đát Cơ mỹ nhân xuống đồng quần áo tới chết.”

Lỗ quốc công chúa vẫn không nói gì.

Lãnh Nghê sờ ống tay áo lấy ra một thứ:” Mặc dù có vấn đề nhỏ không liên quan tới vụ án, nhưng vì thân cứ nghĩ mãi, ví như công chúa làm sao biết Đát Cơ mỹ nhân sẽ không ngủ chung với thị nữ? Sau khi tìm thấy thứ này thì thân hiểu rồi.”

Lỗ quốc công chúa thấy Lãnh Nghê lấy ra vật tựa như cái gậy thì đỏ mặt quay đi:” Thứ ô ế, mau vứt đi.”

Lãnh Nghê thở dài:” Tiên đề qua đời, Đát Cơ mỹ nhân còn trẻ, khó chịu nỗi thâm cung tịch mịch, thật đáng thương.”

“ Đáng thương à?” Lỗ quốc công chúa nghe y bình luận như vậy thì dùng dùng nỗi giận:” Nếu ả đáng thương thì trên đời này không có ai không đáng thương nữa rồi! Năm xưa ả giở thủ đoạn cướp ân sủng của phụ hoàng từ mẫu thân ta, lại dùng ân sủng đó hiếp đáp mẫu thân ta, người ngoài làm sao hiểu nỗi. Mẫu thân chỉ biết ôm ta và tỷ tỷ khóc, không làm gì được. Ta nhìn thấy con tiện tỳ đó ngang nhiên lăng nhục mẫu thân ta, không lâu sau người ốm bệnh mà chết ... ả đáng thương à? Người biết cái gì mà nói? Ta hận không thể lột da uống máu ả.”

Nàng và Ngụy quốc công chúa cùng Triệu Đức Chiêu cùng do Hạ thị, thê tử đầu tiên của Triệu Khuông Dận sinh ra. Lãnh Nghê biết Đát Cơ chết ắt có nguyên nhân đích đáng, bởi vậy cố tình nói ả đáng thương kích thích nàng, quả nhiên nghe được lý do:” Hôm đó trời chưa sáng công chúa đã trang điểm ăn mặc trang trọng, có phải là đi báo với tiên đế là báo thù được rồi?”

Lỗ quốc công chúa gật đầu, rồi sực tỉnh lắc đầu.” Ta không hiểu người nói gì, cái gì mà ta báo thù.”

Lãnh Nghệ tiếp tục thở dài:” Giết trưởng bối, tội tăng thêm một bậc, không biết gia tộc trượng phu của công chúa đã chuẩn bị vì công chúa mà bị chặt đầu chưa?”

Lỗ quốc công chúa ngơ ngác nhìn Lãnh Nghệ.” Rốt cuộc người đang nói gì?”

“ Công chúa phải biết thần nói gì chứ?” Lãnh Nghệ bình tĩnh nói.” Mười ba cung nữ trong cung của Đất Cơ mỹ nhân do công chúa sai người bắt cóc, ném vào Hồ Sơn chứ gì?”

Lỗ quốc công chúa chết đứng, không thể động đậy.

“ Thần tiếp xúc với Đất Cơ mỹ nhân không nhiều, nhưng đủ biết, nàng ta là người xấu xa lộ ra ngoài, chẳng có tâm cơ gì. Ví như nuôi chó cắn người, ví như ngược đãi cung nhân làm thú vui, nếu muốn ném người cho hổ ăn là ném thẳng luôn, không phải bày đủ thủ đoạn, bí mật làm cung nhân mất tích kéo dài nửa năm ..” Lãnh Nghệ nói tới đây mặt vô cùng nghiêm khắc, giọng cũng rất chậm, như để nàng phải nghe rõ từng lời mình.” Sau khi cung nữ Tiết Nga chết, thần càng nghĩ càng thấy nhiều điểm bất thường, đặt giả thiết toàn bộ lời ả nói là chỉ treo đám cung nữ lên dọa rồi thả ra là đúng, vậy phải có kẻ khác giết mười ba cung nữ kia. Vì thế thần luôn ngầm điều tra chuyện này. Giờ thần hiểu rồi, hung thủ đích thực là công chúa, kẻ chấp hành là Long Huýnh.”

Chương 447: Ba điều kiện.

Lỗ quốc công chúa đối diện với lời kết tội danh thếp của Lãnh Nghê, nói không nên lời, yếu ớt bao biện:” Ta ... Ta không biết ... Người nói gì.”

“ Công chúa biết.” Lãnh Nghê chỉ lên nóc nhà.” Thần tới quá gấp, hắn chưa kịp lấy đi áo bào hả? Thần tin, áo bào của hắn được công chúa cất giữ thật kỹ, không lấy ra ngay được, nên hắn chưa kịp lấy đi đâu. Giờ lục phòng công chúa hắn tra ra ngay thôi.”

Lỗ quốc công chúa không còn nói thêm được gì.

“ Thực ra công chúa làm cũng kín lắm, nếu công chúa không sáng sớm đã ăn mặc đẹp như thế, vừa vặn là người đầu tiên xông vào phòng thì thần đã chẳng nghi ngờ.”

“Công chúa mặc áo của hắn là vì nếu có người vô tình phát hiện ra, cũng nghĩ quan gia phái thị vệ hành động, sẽ không dám nói đúng không? Từ đó thần nhớ tới mười ba cung nữ bị tháo khớp hàm, chuyện này cần người có võ công cao, được tự do hành động trong cung mới làm được, thần liền hoài nghi sự việc có dính líu tới nhau.”

Lãnh Nghê vẫn nhìn mái nhà:” Thực ra thần cũng không biết là hắn, thần tin nếu là hắn, nghe tới cái áo bào sẽ vội tới chỗ công chúa để xóa dấu vết. Quả nhiên nói với hắn không lâu thì hắn tới đây rồi. Vì sao lại ngầm bắt cóc cung nữ ném vào Hồ Sơn? Công chúa muốn vì thần nói với quan gia hay là để thần nói đây? Thần nghĩ công chúa nên tự nhận tội còn có thể xử nhẹ, nếu không chu di cửu tộc thì nhà trượng phu của công chúa chẳng ai thoát.”

Lỗ quốc công chúa như người mất hồn, sau đó cười chua chát:” Ta làm đây, ta làm đây thì sao? Quan gia vì Hoa Nhị mà giết phụ hoàng ta, ta trả thù đây.”

Lãnh Nghệ quát nhỏ:” Công chúa, lời này không được nói loạn.”

“ Bọn họ dám làm, vì sao không cho ta nói.” Lỗ quốc công chúa đi từ cực đoan này tới cực đoan khác:” Trước khi phụ hoàng giá băng, sức khỏe vốn rất tốt, buổi sáng ta tới thăm phụ hoàng còn trò chuyện vui vẻ, khi đó Hoa Nhị cũng ở bên cạnh. Vậy mà đến đêm có tin phụ hoàng bệnh mất, ta thế nào cũng không tin, lại nghe tam thúc lên kế vị.”

“Ta sớm biết tam thúc thích Hoa Nhị, hôm đó ta nghe cung nữ nói, phụ hoàng ta hẹn tam thúc uống rượu, Hoa Nhị cũng ở bên hầu hạ. Sau trong phòng có tiếng động, tam thúc ta vội vã đi ra, trong phòng chỉ còn lại Hoa Nhị, rồi nửa đêm Hoa Nhị chạy ra kêu gọi thái y ... Thái y tới thì phụ hoàng ta chết rồi, nếu không phải họ câu kết hại phụ hoàng ta thì làm sao phụ hoàng ta đang khỏe mạnh lại chết?”

“ Công chúa, chỉ là từ một phía, công chúa chỉ hoài nghi mà thôi.” Lãnh Nghệ cau mày:

Lỗ quốc công chúa cười thâm:” Ta tới dự tang lễ, muốn thái y kiểm tra thi thể phụ hoàng, tam thúc không cho, nói thái y Trình Đức Huyền tra rồi, là bệnh nên đột tử, không cần tra nữa. Ai chẳng biết Trình Đức Huyền là người tam thúc, lời ông ta càng làm ta tin ông ta giết phụ hoàng ta.”

Lãnh Nghệ xua tay, chuyện này quá lớn, y tuy tò mò nhưng biết một khi có ai dám đụng vào thì chết là cái chắc, y không định xả thân vì sự thật, ngăn cản:” Công chúa đừng nói nữa, chuyện này không trong phạm vi điều tra của thần. Thần chỉ biết công chúa và Long Huýnh cùng liên quan tới cái chết của

Đát Cơ mỹ nhân, sau đó phán định thế nào là chuyện của quan gia rồi.”

“ Lãnh đại nhân ... Đừng ...” Lỗ quốc công chúa thấy Lãnh Nghệ muốn đi thì quỳ xuống kéo tay áo y, nàng không sợ chết, khi giết Đát Cơ nàng đã xác định rồi, nhưng nàng không ngờ Lãnh Nghệ lại kéo theo cả chuyện kia:” Cần xin ngài, để ta gánh hết tội đi, đừng để liên quan tới Long Huýnh và nhà trượng phu ta, đều là lỗi của ta, tha cho họ, họ không biết gì.”

“ Vậy vì sao Long Huýnh lại liên quan vào chuyện này.”

“ Khi ta chưa xuất giá, lúc đó hắn chỉ là một cấm quân bình thường, một lần theo phụ hoàng ta đi săn. Đến trưa phụ hoàng ta nghỉ ngơi, ta đi bắt bướm, lỡ chân ngã xuống ao, hắn cứu ta. Hắn anh tuấn lại rất quan tâm tới ta, rồi bọn ta yêu nhau. Nhưng ta không thể nào gả cho hắn, bởi thế chỉ đành mỗi lần lấy cớ vào cung ở hẹn hò với hắn ... Hắn chỉ giúp ta hãm hại Đát Cơ, chuyện khác ... Hắn không biết gì cả, thật đấy ...” Lỗ quốc công chúa nói tới đó cười thảm buông tay Lãnh Nghệ ra, chuyện tới mức này, nàng không còn cách nào, cắn môi rồi cời y phục của mình:” Chỉ cần đại nhân bỏ qua cho Long Huýnh và nhà trượng phu ta ... Ta ... Ta ... Chuyện gì cũng có thể chiều ngài.”

Lãnh Nghệ quay đầu sang bên:” Công chúa đừng làm thế, nếu không thần gọi người vào đấy.”

“ Đừng, đừng ...” Lỗ quốc công chúa vội vàng mặc y phục vào:” Xong rồi.”

Lãnh Nghệ cẩn thận quay người nhìn, thấy nàng thực sự mặc y phục vào rồi mới nói:” Công chúa không cần làm thế, thần có thể bẩm báo quan gia, Đát Cơ mỹ nhân lỡ chân ngã vào đồng y phục mà chết. Quan gia tin tưởng thần, lại thêm căm ghét Đát Cơ sẽ không nghi ngờ gì. Song công chúa phải đồng ý với thần ba việc.”

Lỗ quốc công chúa không ngờ nhìn thấy tia sáng hi vọng cuối đường hầm, hai chân quỳ xuống:” Đa tạ! ... Đa tạ đại nhân! Kiếp sau ta làm trâu làm ngựa, kết cỏ ngậm vành báo đáp ân đức của đại nhân.”

“ Thần không dám, xin công chúa đứng dậy, thần có ba điều kiện này công chúa đồng ý mới nói tiếp được.” Lãnh Nghê giơ ba ngón tay ra:

“ Đại nhân cứ nói.” Lỗ quốc công chúa đứng dậy, đến thân thể này nàng còn dám hi sinh thì có gì không đồng ý nữa:

“ Thứ nhất, công chúa phải thề độc, sau này không được có lòng hại quan gia và Hoa Nhị phu nhân nữa.” Lãnh Nghê đưa ra điều kiện:

“ Ta đã mưu hại họ một lần không thành, trời cao không có mắt, ta đã làm tròn hiếu đạo, giờ ta là người Thạch gia, ta đã tận tâm rồi. Ai chẳng sợ chết, tất nhiên ta không làm nữa.” Lỗ quốc công chúa quỳ xuống chỉ tay lên trời:” Ta lấy danh nghĩa phụ hoàng và mẫu hậu trên trời thề, tuyệt đối sau này không dám nảy sinh lòng mưu hại quan gia và Hoa Nhị nương nương nữa. Nếu không vĩnh viễn không siêu sinh.”

Lãnh Nghê đỡ nàng lên:” Yêu cầu thứ hai, thuyết phục Long Huýnh để hấn từ bỏ hôn ước với Thành Lạc Tiệp.”

“ Hả? Hấn muốn cưới Thành Lạc Tiệp?”

“ Công chúa không biết à?”

Lỗ quốc công chúa lắc đầu:” Ta không biết, hấn chưa bao giờ nói với ta.”

“ Chẳng trách, Thành cô nương và thần trong quá trình phá án cùng nhau nảy sinh tình cảm, hứa hẹn chuyện trăm năm. Khai Bảo hoàng hậu trước đó đã hứa gả Thành cô nương cho hấn, mong công chúa thuyết phục hấn từ bỏ, công chúa vì cứu

hắn mà không ngại hi sinh thân thể, hắn cũng nên vì công chúa mà hi sinh một chút chứ.”

“ Ta hiểu, ta tin hắn sẽ đồng ý.”

“ Tốt, yêu cầu thứ ba, mong công chúa giới thiệu thần cho trượng phu và công công của người.” Lãnh Nghệ mỉm cười nói ra yêu cầu nàng không ngờ:

Chương 448: Tỉnh ngộ.

Công công của Lỗ quốc công chúa chính là danh tướng Thạch Thủ Tín, một trong sáu khai quốc nguyên huân phò tá Triệu Khuông Dận, chiến công hiển hách, hiện là lưu thủ Tây Kinh. Nhi tử ông ta là Thạch Bảo Cát, cũng là chiến tướng có tiếng, nhiều lần lập chiến công trong cuộc chiến với Liêu và Tây Hạ, hiện là tả vệ tướng quân, phò mã đô úy, Bồn Châu phòng ngự sứ. Tính nóng như lửa, nhưng lại rất yêu thương Lỗ quốc công chúa.

Lỗ quốc công chúa không hiểu, Lãnh Nghê là quan văn, là đại hồng nhân bên cạnh hoàng đế. Tuy công công nàng là khai quốc nguyên huân, nhưng Đại Tổng trọng văn khinh võ, sau sự kiện chén rượu đoạt binh quyền thì đã giao ra quân đội. Giờ chẳng còn bao quyền lực, lại thêm vì giỏi cầm quân nên bị quan gia nghi kỵ, đại thần khác xa lánh. Lãnh Nghê muốn kết giao làm gì?

Nhìn lại ba yêu cầu của Lãnh Nghê, chẳng cái nào đem lại lợi ích lớn cho y cả, Lỗ quốc công chúa không khỏi thấp thỏm, nàng nghĩ y phải lợi dụng cơ hội này vơ vét một mớ đưa ra yêu cầu cực kỳ quá đáng cơ:” Chỉ, chỉ thế thôi à?”

Lãnh Nghê gật đầu khẳng định:” Chẳng lẽ công chúa không muốn giới thiệu vi thần.”

“ Không, không, tất nhiên là có.” Lỗ quốc công chúa hết sức cẩn thận nói:” Thực ra không cần ta giới thiệu, đại nhân đẳng môn báỉ phỏng, công công và trượng phu ta ắt vui mừng tiếp đón, đại nhân hà tất thông qua ta ... Đây đâu tính là điều

kiện, ngài cứu vớt ta và cả Thạch gia, nói ra điều kiện này thật làm ta áy náy. Xin đại nhân nói yêu cầu khác.”

Lãnh Nghệ mỉm cười chấp tay một cái:” Công chúa nói ra được câu ấy làm thần rất mừng, có thể thấy công chúa rất chân thành hồi lỗi rồi, dù không thể cũng làm được. Thần không còn yêu cầu nào khác, giết qua giết lại làm gì chứ, chỉ sinh thêm sát nghiệp thôi.”

Lỗ quốc công chúa nhún eo thi lễ:” Đa tạ đại nhân, hôm nay ta được một bài học rồi.”

“ Vậy thần cáo từ.” Lãnh Nghệ khom mình lui ra, nửa đường lấy cái rìu nói là để trả lại cho Đại Ngốc:

Đến khi Lãnh Nghệ khuất bóng rồi Lỗ quốc vẫn không dám tin y lại dùng ba điều kiện hời hợt như thế, không cả nói lên lời, toàn thân nàng như hư thoát ngồi bịch xuống giường, hai mắt thất thần nhìn đôi bàn tay mình. Rốt cuộc mình đã làm cái gì thế này? Thiếu chút nữa mình đã gây ra đại họa không cách nào tha thứ rồi.

Một lúc sau trên trần nhà có tiếng lạch cạch, mái ngói bị cây ra, Long Huýnh theo sợi dây thừng tuột xuống, Lỗ quốc công chúa vội đi đóng cửa lại.

Long Huýnh cẩn thận đợi Lãnh Nghệ đi xa hẳn rồi mới xuống đây, hẳn không ngờ bao nhiêu chuyện bí mật như thế lại bị y phát hiện ra, đây không chỉ là tội chết, còn là tội chém cả nhà, chém chín tộc, hẳn đi qua đi lại trong phòng như con thú cùng đường, nghiến răng nói:” Đây là tội chết, không thể tin y, ai dám chắc tương lai y không nói ra? Chúng ta phải giết y bịt miệng.”

“ Không được!” Lỗ quốc công chúa đẩy Long Huýnh một cái, giọng kiên quyết:” Ta tin Lãnh đại nhân, huýnh không được làm thế, nếu không ta không tha cho huýnh.”

“ Không giết y chúng ta sẽ chết!” Long Huýnh trừng mắt lên nhìn nàng, cố kìm nén giận dữ:” Ta mà biết nàng muốn mưu sát quan gia thì đã không giúp nàng rồi ... Nàng, nàng sao có thể kéo ta vào chuyện như thế chứ?”

Lỗ quốc công chúa cúi đầu buồn thảm:” Là ta sai, sai ngay từ đầu, Long ca ca, muội xin lỗi ...”

Long Huýnh mặt biến đổi liên hồi, mãi lâu sau thở hắt ra:” Bỏ đi, chuyện tới nước này còn nói gì nữa, đành tin y vậy. Ta không giết y là được.”

Lỗ quốc công chúa toàn thân yếu ớt, nàng lão đảo một cái rồi ngồi xuống giường, nhìn Long huýnh lẩm bẫm:” Vì sao không nói với ta?”

“ Nàng nói chuyện liên quan tới Thành cô nương à .. Ta, ta sợ nói rồi nàng không để ý tới ta nữa ... Tú Nhi, ta xin lỗi.” Long Huýnh muốn ôm Lỗ quốc công chúa, nhưng nàng né tránh:

“ Khi xưa vì áy náy không thể báo đáp tình cảm của huynh, nên ta mới duy trì chuyện sai trái này. Nhưng ta giao hẹn với huynh rồi, tới khi huynh cũng thành gia thất thì chúng ta kết thúc ...”

“Nhưng hôm nay ta nhận ra, chúng ta sai thật rồi, nên kết thúc thôi, ta không nên làm huynh dang dở gia thất, càng không nên làm chuyện có lỗi với trượng phu ta.” Lỗ quốc công chúa đặt một bước chân tới Quỷ Môn quan, suýt hại chết bao người, có lẽ là sợ cũng có lẽ là tỉnh ngộ, dù thế nào chuyện này cũng làm nàng thay đổi:” Lãnh đại nhân là ân nhân của chúng ta, huynh nghe thấy ba điều kiện đó rồi đấy, đi bẩm báo với quan gia và hoàng hậu đi, buông tay hôn sự này. Lãnh đại nhân đã giơ cao đánh khẽ, chúng ta không báo đáp thực sự cảm thú cũng không bằng.”

Long Huýnh hứa hẹn:” Được, ta vốn không đồng ý với hôn sự này, là ý của Khai Bảo hoàng hậu, ta hết cách. Được rồi, mấy ngày này quan gia đang bận, ta kiếm lúc quan gia rảnh rồi tâm tình tốt báo lên, vậy được chưa?”

“ Phải nhanh đó.”

“ Được!”

Ngụy quốc công chúa đi tới góc phòng, mở cái hòm lớn, bỏ y phục bên trên, lấy ra một bộ bào phục thị vệ đưa cho Long Huýnh:” Huynh đi đi, Long ca, nghe ta, huynh nên thành gia rồi. Trải qua chuyện này ta hiểu thế nào là cái kim trong bọc lâu ngày cũng lộ ra, không phải lần nào chúng ta cũng thoát được như lần này, ta sợ lắm ... Duyên phận của chúng ta kết thúc ở đây là được rồi, chính vì chúng ta cố níu kéo mới dẫn tới những chuyện này.”

“ Tú Nhi! Nàng biết ta không bỏ được nàng mà.” Long Huýnh tới gần thăm thì:

“ Long ca, những gì ta có thể cho huynh, bao năm qua ta đều cho huynh rồi, huynh buông tha cho ta đi, kết thúc rồi ...” Nói xong Lỗ quốc công chúa cố kìm nước mắt mở cửa chạy ra ngoài:

Long Huýnh, nhìn cửa phòng đóng chặt từ nhu tình biến thành âm độc, lòng thầm nghĩ, Lãnh Nghê nếu chỉ vì con tiện nhân Thành Lạc Tiệp thì ta có thể nhin, giờ người đã biết ta và nàng có ý đồ hại quan gia, vậy ta không để người sống được nữa.

.....

Chương 449: Tiên hạ thủ vi cường.

Đại diện Minh Kha Tự.

Triệu Quang Nghĩa nghe xong Lãnh Nghê bẩm báo liên quan tới chuyện Đát Cơ mỹ nhân nửa đêm thức dậy đi vệ sinh sau đó không may gặp tai nạn dẫn tới tử vong. Gương mặt ông ta dần dần giãn ra:” Không ngờ ly kỳ như thế, nếu không có ái khanh thật khó ai có thể ngờ được Đát Cơ lại chết như vậy, đây chính là thiên ý ... Kế Ân.”

Vương Kế Ân vội tới:” Có nô tài.”

“ Đi tới Trịnh gia giải thích cho họ hiểu, đồng thời truyền khẩu dụ của trẫm, tấn phong Đát Cơ mỹ nhân thành hiền phi, thụy hiệu chiêu nhân. Cho phép đem thi thể về nhà mẹ đẻ, khi đó trẫm sẽ tới tế điện, nghỉ triều ba ngày tưởng niệm.” Vốn trên mỹ nhân còn có tiệp dư, sung ái, vượt mỗi cấp đều là ân sủng lớn, giờ nhảy vọt lên hiền phi là phá cách cực lớn. Hiển nhiên Triệu Quang Nghĩa muốn dùng cách này xoa dịu Trịnh gia:” Ngoài ra thị nữ của Đát Cơ mỹ nhân chiếu cố không chu toàn, khiến chủ tử chết, kéo ra Tuyên Đức Môn đánh chết để cảnh cáo.”

“ Nô tài tuân chỉ.” Vương Kế Ân đi ngay:

Lãnh Nghê cũng hiểu thị nữ kia không làm sai gì, vì Đát Cơ mỹ nhân không cho ngủ cùng phòng thôi, song y không nói đỡ, vì chuyện này cần con dê thế tội. Bất kể là Đát Cơ mỹ nhân chết vì nguyên nhân gì thì Triệu Quang Nghĩa cũng cần

con dê thể tội giết cho Trịnh gia xem, cung nữ kia bất kể thể nào cũng chết.

“ Chuyện này khanh làm rất tốt, kết quả này đích thực là tốt nhất.” Triệu Quang Nghĩa đứng ra nhìn bầu trời, tâm tình khoan khoái, tuyết trên nóc nhà đã bắt đầu tan, nước nhỏ tí tách, làm tuyết dưới đất lỏm chỏm, người qua kẻ lại dẫm nhem nhuốc trông chả ra sao, ông ta lại thấy vừa mắt.” Khanh bẩm báo chuyện này cho Hoa Nhị nương nương biết, đồng thời nói trăm muồn hạ táng cho đàn hồ, đồng thời xới đất trồng hoa. Mời nàng tham dự.”

“ Thần tuân chỉ.”

Lãnh Nghệ về phòng lấy rìu, tới tẩm cung của Hoa Nhị phu nhân, trả cho Đại Ngốc, sau đó đi thẳng vào phật đường, ở đây y không cần khách khí nhiều nữa.

Hoa Nhị phu nhân đang tụng kinh, y không làm phiền, đứng sau chờ đợi. Được một lúc Hoa Nhị phu nhân dừng lại, nhìn sau lưng một cái, mặt vô cảm, đi tới bên tủ, lấy chìa khóa, mở hai lớp rương lấy ra cái mặt nạ Mạnh Sưởng đưa cho y.

Lãnh Nghệ không nhiều lời, đeo lên ngay, không dán keo.

Ánh mắt Hoa Nhị phu nhân dần chuyển sang ôn nhu, nhào vào lòng y, hai tay móc cổ y kéo xuống, hôn cuồng nhiệt, say sưa, đói khát. Từ môi, răng tới lưỡi hai người đều phát huy tới đa công dụng của nó trong nụ hôn nóng bỏng có thể tan băng tuyết.

Tới khi thân thể Hoa Nhị phu nhân bắt đầu tán phát mùi hương kia, Lãnh Nghệ lấy hết ý chí kiềm nén tách ra, bốn mắt vẫn nhìn nhau phả hơi thở mang mùi tình dục vào mặt đối phương, hai cái miệng vẫn nối liền bởi nước dãi trong veo và hơi thở dốc ...

Hoa Nhị phu nhân vén tóc mai tán loạn.” Mỗi lần ở cùng chàng, thiếp lại không kìm nén được.”

Lãnh Nghệ làm sao không thể, vượt má nàng:” Ta không có nhiều thời gian.”

“ Thiếp nghe Lãng Yên nói Triệu Nguyên Hi có ý đồ xấu với chàng, Mạnh Lang yên tâm, dù có phải hi sinh tính mạng này, thiếp cũng không để chàng có chút thương tổn nào.” Hoa Nhị phu nhân ôm chặt y, nàng đánh mắt “Mạnh lang” một lần tuyệt đối không để có lần thứ hai.” Đoán chừng hấn sớm ra tay thôi, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường, hấn là hoàng tử, trừ khi là chuyện mưu nghịch, nếu không giết hấn không thể, thời gian quá gấp, không thể xếp đặt được chuyện đó. Nhưng thiếp có cách này ...”

Lãnh Nghệ cùng Hoa Nhị phu nhân thương lượng hồi lâu mới cởi mặt nạ, chỉnh trang lại y phục, rời khỏi tẩm cung của nàng tới thiện phòng của Triệu Quang Nghĩa.

Triệu Quang Nghĩa thấy sắc mặt Lãnh Nghệ khó coi thì tưởng là thất bại rồi, xua tay bảo:” Không sao, không có cơ hội này thì đợi lần khác, khanh vất vả rồi.”

Mặt Lãnh Nghệ như quả mướp đắng, ngáp ngừng:” Không phải ạ, nương nương đồng ý rồi, chỉ là ...”

“ Làm sao, nương nương lại ra điều kiện gì à?” Triệu Quang Nghĩa mừng rỡ phát tay:” Khanh cứ nói, không cần sợ.”

“ Chuyện này ...” Lãnh Nghệ vẫn tỏ ra rất khó xử:” Thần thấy nương nương như gặp vấn đề gì khó giải quyết chứ không phải là không muốn nhận lời quan gia, thần thuyết phục mãi, nương nương mới chịu nói. Nương nương nói không muốn ra ngoài vì sợ gặp phải nhị hoàng tử, sẽ phải nghe những lời

không nên nghe, lại không muốn nói vì không muốn làm ảnh hưởng tới danh dự của hoàng thất ...”

“Nương nương nói, tại lần này cho người vào Nam Kha Tự mới xảy ra vấn đề, trước kia nương nương luôn tĩnh tu không sao cả ... Nương nương nói không rõ ràng lắm, thần nghe là chuyện liên quan tới nhị hoàng tử cũng không dám hỏi kỹ hơn, cho nên về bẩm báo để quan gia định đoạt.”

“Ra là thế.” Triệu Quang Nghĩa nghe là đoán ra ngay, ông ta đâu phải không biết, trước kia cũng nghe nói Triệu Nguyên Hi trêu ghẹo phi tần trong cung, cho rằng hắn ít tuổi chưa hiểu chuyện thôi, không ngờ lần này đụng tới Hoa Nhị phu nhân của ông ta, nghiền răng ken két.” Đúng là thứ gỗ mục không thể dùng vào việc gì, khanh bảo nương nương yên tâm, chuyện này trăm sẽ giải quyết. Hoạt động hôm nay để hắn một mình ở trong phòng kiểm điểm.”

Vương Kế Ân ở bên nói nhỏ:” Quan gia, Đát Cơ mỹ nhân hoẵng, người không có thời gian phúng điếu, để Nhị hoàng tử đi thay, cũng là thể hiện sự an ủi với Trịnh gia.”

“Kiến nghị hay, để hắn làm chút việc còn hơn là ngồi yên một chỗ.”

Rất nhanh Triệu Quang Nghĩa gọi Triệu Nguyên Hi tới, ông ta giờ mới để ý đứa con này chẳng biết từ bao giờ đã cao lớn không thua kém gì mình nữa, dám nhóm ngõ nữ nhân của mình rồi, lòng càng phần nộ, lệnh hắn thay mình tới Trịnh gia thăm viếng.

Triệu Nguyên Hi bị gọi tới thì nom nớp lo sợ, cứ nghĩ Lãnh Nghệ đã bán đứng mình nói ra chuyện kia, ai ngờ không phải, nhưng không hiểu sao phụ hoàng tức giận như vậy, vâng dạ nhanh chóng đi ra.

Lãnh Nghệ canh gác bên ngoài vội đuổi theo gọi:” Nhị hoàng tử.”

Triệu Nguyên Hi quay lại, nỗ lực điều chỉnh cơ mặt nặn ra nụ cười không tự nhiên mấy:” Lãnh đại nhân, có chuyện gì sao?”

Chương 450: Hoàng đế leo tường. (1)

Lãnh Nghệ nhìn trái phải, dáng vẻ hết sức thận trọng, tới gần Triệu Nguyên Hi nói nhỏ:” Nhị hoàng tử tới Trịnh gia phúng điệu e sẽ bị gây khó dễ, cho nên thần muốn nhắc nhở người.”

“ Gây khó dễ gì chứ, ta làm gì mà. À ... Ý ngươi là ...” Triệu Nguyên Hi đáp ứng một lúc rồi tự hiểu ra, trước kia hắc phi lễ Đát Cơ, chuyện này nhiều cung nữ biết, chuyện đã tới tai Lãnh Nghệ, có khi cũng tới tai Trịnh gia. Trước kia Đát Cơ còn sống thì người ta còn cố kỵ thể diện giờ nàng đã chết, liệu họ có nghi ngờ gì mình không, có hay không, tới đó e là không có kết quả tốt.” Lãnh đại nhân gọi ta lại, hắc có kế sách phải không?”

Lãnh Nghệ áp giọng thật thấp thì thầm:” Nhị hoàng tử tới Trịnh gia nếu bị bọn họ hỏi tới nguyên nhân cái chết của Đát Cơ mỹ nhân, hãy nói là quan gia sai Long Huýnh ban chết, họ không nói được gì.”

Triệu Nguyên Hi cả kinh:” Đát Cơ mỹ nhân bị phụ hoàng ta ban chết à? Sao ngươi biết?”

“ Một thị nữ của Ngụy quốc công chúa nhìn thấy ...” Lãnh Nghệ gần như kề sát vào tai hắc:” Đêm đó ả thấy Long Huýnh đêm đó mở cửa sổ vào phòng Đát Cơ mỹ nhân, còn nghe thấy tiếng đồ vỡ. Sáng hôm sau lại phát hiện Đát Cơ mỹ nhân đã chết, không phải Long Huýnh thì là ai? Mà Long Huýnh chẳng lẽ tự tung tự tác, thế nên Nhị hoàng tử nói xem có đúng không?”

“ Thì ra là thế, ta hiểu.”

“ Thần nói với Nhị hoàng tử chuyện này là lo người tới đó bị làm khó dễ, hoàng tử chỉ cần đề lộ chút ý tứ liên quan tới quan gia, thần nghĩ họ sẽ không dám làm gì người.”

Triệu Nguyên Hi cười lạnh trong lòng, tên này quả nhiên ảo tưởng mình coi y là tâm phúc nên đến lấy lòng đây mà. Triệu Nguyên Hi vờ vịt tỏ ra cảm kích:” Đa tạ Lãnh đại nhân nhắc nhở, vừa rồi ta thấy bất an lắm.”

“ Thần tất nhiên phải nghĩ cho hoàng tử, có điều thần chỉ tiết lộ chi tiết cho hoàng tử, ví dụ như tì nữ Liên Thu nhìn thấy Long Huýnh đột nhập vào phòng không nên kể ra, nếu không liên lụy tới Ngụy quốc công chúa, ả sẽ không nhận đâu, nhị hoàng tử bị động lắm, nên người biểu đạt chút là đủ.” Lãnh Nghệ thì thâm hiểm kể:

“ Ta tự biết yên tâm.” Triệu Nguyên Hi hơi tiếc, tên này phụ trách điều tra kim quỹ mình ước, lại còn biết bí mật của mình, nếu không giữ lại cũng có một trợ thủ đắc lực:

Lãnh Nghệ đang cúi mình thì ẩn giấu một nụ cười lạnh lẽo, kế hoạch của Hoa Nhị phu nhân sẽ chỉ khiến Triệu Nguyên Hi phế từ thân phận hoàng tử giáng xuống làm thứ dân thôi. Nhưng Lãnh Nghệ không nhân từ với kẻ thù như thế, nếu có ý nhắm vào y, chỉ còn một đường xuống âm phủ mà thôi.

Tiếp đó Triệu Quang Nghĩa dẫn đám phi tần, công chúa làm lễ an táng cho mười con hổ, thậm chí là cả con Nguyên Soái suýt giết Hoa Nhị phu nhân, tất cả an táng sau Nam Kha Tự. Hoa Nhị phu nhân khóc nức nở, không ít người buồn bã, những con hổ đó đều rất ngoan, hoàng cung ít thú vui, tới Hồ Sơn chơi với chúng là thú tiêu khiển của không ít phi tần buồn chán ở hậu cung, bởi vậy nhiều người cũng rơi lệ.

An táng xong là hoạt động trồng hoa.

Vì danh nghĩa trồng hoa là vì Triệu Khuông Dận, cho nên không để người làm vườn thay thế, đám quý nhân phải tự vác cuốc đào đất, ai nấy mệt tới muốn xỉu.

Triệu Quang Nghĩa vì lấy lòng Hoa Nhị phu nhân càng dốc sức, chỉ là mấy năm qua ông ta rời lưng ngựa, sống trong nhung lụa, khá hơn đám phi tần, nhưng cũng mệt tới đau lưng mỗi gối.

Tận khi mặt trời ngả bóng mới kết thúc, đám cung nữ hoạn quan phải diu chủ tử của mình về phòng, có người không đi nổi còn phải cõng, thê thảm vô cùng.

Hoa Nhị phu nhân vì biểu lộ cảm kích nói với Triệu Quang Nghĩa sẽ đích thân xuống bếp làm vài món ăn cho ông ta.

Triệu Quang Nghĩa mừng lắm cho rằng công sức mình bỏ ra đã làm nàng cảm động, chỉ là lần này thực sự là mệt, e có lòng không có sức.

Về tới thiện phòng được cung nữ hết lòng xoa bóp cơ bắp mới dễ chịu một chút, không lâu sau thì Vương Kế Ân truyền chỉ quay về, ông ta rất không vui:” Sao đi lâu thế?”

Vương Kế Ân đuổi lui hai cung nữ, đích thân bóp chân cho Triệu Quang Nghĩa:” Quan gia, Trịnh vương gia mới đầu có điều bất mãn, song vẫn chuẩn bị phát tang. Nhưng sau đó Nhị hoàng tử tới cùng với không ít đại thần, không biết họ nói gì, Trịnh gia không phát tang nữa.”

Triệu Quang Nghĩa nhướng mắt lên:” Hử, là do nhị hoàng tử sao?”

Vương Kế Ân cẩn thận nói:” Nô tài khi đó ở ngoài linh đường, Nhị hoàng tử vào trong phòng nên lão nô không rõ họ nói gì, về sau Trịnh gia tuyên bố Đát Cơ mỹ nhân chết không rõ ràng, nên trước khi làm rõ thì không phát tang.”

Triệu Quang Nghĩa ngồi bật dậy:” Láo xược, chúng định thị uy với trẫm à?”

“ Đúng ạ, không chỉ có người Trịnh gia, còn có không ít đại thần chất vấn lão nô, rồi cuộc nương nương vì sao mà chết! Bất kể nô tài nói ra sao họ cũng không tin, nên mãi mới thoát thân được.”

“ Có những kẻ nào?”

“ Tề vương Triều Đình Mỹ, Hưng Nguyên doãn Triệu Đức Phương.”

Hai người mà Vương Kế Ân nêu tên thì một là thân đệ đệ, một là thân chất tử của Triệu Quang Nghĩa, bọn họ tham gia vào đã khó nhằn, nhưng cái tên tiếp theo Vương Kế Ân nói càng làm ông ta chấn kinh:” Chủ yếu truy hỏi nô tài là Trung thư lệnh Thạch Thủ Tín, Kiểm giáo thái sư Cao Hoài Đức, thứ tướng Thẩm Luân”

Triệu Quang Nghĩa đau đầu, Thạch Thủ Tín và Cao Hoài Đức là huynh đệ cùng Trịnh Ân năm xưa vào sinh ra tử, những người khác là trọng thần cả. Năm xưa ca ca ông ta giết nhầm Trịnh Ân, toàn triều dậy sóng dâng thư chỉ trích, khiến Triệu Khuông Dân phải chém long bào bồi tội mới dần dẹp được cơn phản nộ của họ.

Nhưng mà ông ta đâu có giết Đát Cơ, uất ức suýt bùng phát thì lại nghĩ, Đát Cơ chết thực sự không có vấn đề gì sao? Liệu có phải Lãnh Nghệ thuận theo ý muốn của mình nên nói thế? Chẳng may Đát Cơ thực sự bị giết mà ông ta không biết thì đúng là bị động.

Chương 451: Hoàng đế leo tường. (2)

Triệu Quang Nghĩa nghĩ vậy có chút bất an triệu Lãnh Nghê tới, hỏi:” Trước đó Kế Ân tới Trịnh gia truyền chỉ, nhưng họ dứt khoát không tin Đát Cơ chết do sự cố, hiện giờ đang gây chuyện, nên trăm phải triệu khanh hỏi cho rõ ràng.”

“ Quan gia, đích thực là Đát Cơ mỹ nhân chết do không may, thần thực sự không tìm ra bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào cả, quan gia minh xét ...” Lãnh Nghê liền đem toàn bộ quá trình phân tích ban đầu nói ra, như đã kiểm tra nóc nhà, cửa sổ không có dấu hiệu đột nhập, cửa chính cài then bị xô gãy từ bên ngoài, thân thể Đát Cơ mỹ nhân không có thương tổn nào ngoài dấu vết bị ngã:

Triệu Quang Nghĩa nghe xong yên tâm hẳn, chỉ cần không có chứng cứ thì đám người kia bày trò gì cũng vô nghĩa mà thôi. Chuyện này có thể tạm gác sang bên, lại nghĩ cuộc hẹn với Hoa Nhị phu nhân, ông ta bảo Lãnh Nghê tới gần:” Khanh mang công cụ vẽ tranh tới cầu kiến Hoa Nhị nương nương, nói theo quy củ của trăm thì đi tới đâu phải do ngự đài kiểm tra an toàn trước, khanh phải nghĩ cách để nương nương cho khanh ở lại, sau đó ngấm trốn chỗ kín. Nếu trăm có thể lâm hạnh nàng, khanh hãy vẽ lại, vì trăm e là nàng không cho trăm cơ hội thứ hai đâu.”

Lãnh Nghê khom lưng nói:” Thần tuân chỉ, chỉ cần có cơ hội, thần nhất định sẽ vẽ thật tốt.”

“ Được, khanh lấy cả yêu đao của Long Huýnh, thế mới giống ngự đài, đi đi.”

Đợi Lãnh Nghệ đi rồi, Triệu Quang Nghĩa lại cho đám Long Huynh lui, không cần đứng gác, lại sai Vương Kế Ân canh cửa, không cho ai tới, nói quan gia đã nghỉ, chuyện gì cũng để mai nói.

Đợi khi trời tối hẳn, Triệu Quang Nghĩa thay bộ trang phục gọn gàng màu đen, lần mò bóng đêm leo tường tới tấm cung Hoa Nhị phu nhân. Cẩn thận ngó quanh thấy không có ai bắt chước cú mèo kêu mấy tiếng, đang thấp thỏm không biết kêu có giống không thì thấy một cái thang gỗ đưa xuống, lòng mừng hóm, trên kia thấp thoáng bóng nữ tử, không phải Hoa Nhị phu nhân thì là ai?

Cảm giác này đúng là kích thích chưa từng có, Triệu Quang Nghĩa thoăn thoắt leo thang, tới nơi muốn ôm nàng, Hoa Nhị phu nhân lách người tránh đi lườm ông ta:” Gấp gì chứ?”

Nghe vậy là Triệu Quang Nghĩa biết có hi vọng rồi, cười ha hả đi theo nàng vào đại đường.

Bốn phía đại đường treo đèn lồng sáng rực rỡ, giữa phòng là cái bàn tròn, trên bàn có mấy món ăn tinh xảo, bất ngờ nhất là có món mặn còn có một vò rượu, lòng ông ta càng mừng.

Triệu Quang Nghĩa lại nhìn ngắm nàng, hôm nay không mặc tăng bào, mà váy lụa mềm màu đỏ rực như tân nương, thêu mẫu đơn bằng tơ vàng, nàng đưa tay mời ông ta vào bàn, cổ tay trắng ngần hiện ra, mái tóc xoắn ngang lưng, eo thon yếu điệu đong đưa cực kỳ mê hồn, nàng vốn đã đẹp, lúc này càng thể hiện trọn vẹn phong tình mê đắm của Thục nữ đa tình.

Chỉ là trong đáy mắt ông ta vừa nhen lên dục hỏa, Hoa Nhị phu nhân đã nói:” Quan gia, tối nay thần thiếp mời người tới không vì cái gì khác, mà vì cảm kích quan gia đích thân chôn cất đàn hồ thiếp yêu thương, lại xới đất trồng hoa. Nhìn quan gia vất vả, lòng thương xót mới mời quan gia tới uống vài

chén, nếu quan gia chỉ có ý nghĩ khinh bạc thì xin lập tức trở về, sau này thần thiếp không gặp quan gia nữa.”

“ Trẫm yêu thương nàng không hết, sao khinh bạc được.” Triệu Quang Nghĩa biết chuyện này không gặp được liền ngồi xuống bàn:

Hoa Nhị phu nhân ngồi xuống phía đối diện, rót rượu mời ông ta.” Hoa Nhị mới quan gia một chén cảm tạ hết thấy mọi thứ người làm vì thần thiếp.”

Ánh mắt Triệu Quang Nghĩa nhìn bàn tay nhỏ nhắn của nàng, mịn màng mềm mại, ngón tay thon dài trơn nhẵn như ngọc chuốt, thực sự muốn nắm lấy, chỉ là nhớ lời khi nãy nên nén lại, uống cạn chén rượu, lòng quyết chuốc say nàng trước rồi tính.” Nàng vì ta mà đổi hồng trang, ta rất cảm động, nào ta mời nàng.”

Hoa Nhị phu nhân má ửng hoa đào.” Quan gia định chuốc say thiếp sao?”

Triệu Quang Nghĩa chột dạ.” Nào có chuyện thế?”

“ Vậy sao quan gia lại chưa ăn món thiếp làm mà chỉ mời rượu.”

“ Đúng, đúng, ăn thôi, ăn thôi, là do trẫm sơ xuất. Ha ha, đều vì nàng quá xinh đẹp, cứ làm trẫm đầu óc hồ đồ.”

Hoa Nhị phu nhân che miệng cười khúc khích.” Quan gia cứ luôn nói thiếp đẹp, không biết là nói thật lòng không?”

Triệu Quang Nghĩa nghiêm túc.” Đương nhiên rồi, mấy năm rồi chưa từng thay đổi, năm qua nàng thậm chí gặp ta một lần, vậy mà ta vẫn luôn nhớ tới nàng, điều đó chưa đủ thể hiện lòng ta sao?”

Hoa Nhị phu nhân cười yêu kiều, then thò đứng dậy lấy đàn tỳ bà ôm vào lòng.” Chỉ ăn uống thật vô vị, để thiếp đàn

một khúc trợ hứng cho quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa khép mắt lại làm ra vẻ chuẩn bị hưởng thụ.” Hay, nghe nói Hoa Nhị không chỉ cung từ quán tuyệt thiên hạ, tỳ bà càng số một, hôm nay may mắn được nghe một khúc nhã tấu của nàng thật may mắn.”

Trong phòng vang lên tiếng đàn réo rắt, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nói cười.

Qua một lúc không biết Triệu Quang Nghĩa đã uống bao nhiêu, gương mặt đen xì chuyển sang màu đỏ thẫm, Hoa Nhị phu nhân cũng đàn liền ba khúc, gò má hồng hào.” Thiếp đàn mệt rồi, quan gia luyện một bài quyền cho thiếp xem được không, thật nhớ năm xưa từng cùng quan gia đi săn, lúc đó quan gia thật uy vũ.”

Triệu Quang Nghĩa mượn hơi rượu bốc lên, nghiêm mặt nói:” Nàng gọi trẫm là gì?”

“ Quan gia ạ! Có gì không đúng sao?”

“ Đương nhiên là không đúng, trẫm gọi nàng là Hoa Nhị, nàng nên gọi trẫm là gì?”

Hoa Nhị then thùng cúi đầu, thỏ thẻ gọi:” Tam lang!”

“ Ha ha ha! Thế mới đúng chứ!” Triệu Quang Nghĩa cười lớn, ông ta rất tự tin vào võ công của mình, tức thì cởi áo ngoài, chỉ mặc áo trong, luyện một bài Thái tổ trường quyền. Đây là bộ võ công mà Triệu Khuông Dận dựa trên cơ sở quyền pháp Thiếu Lâm Tự cải tiến mà thành, truyền cho ông ta.

Dù gì cũng mấy chục năm chinh chiến sa trường, không đến nỗi vài năm tử sắc mà quên, lại thêm bây giờ vóc dáng hùng tráng, còn tích cực thể hiện, từng đám từng đám tung ra, tiếng gió vù vù, sung mãn kinh lực.

Chương 452: Ai dụ dỗ ai.

Hoa Nhị phu nhân vỗ tay khen hay, mời Triệu Quang Nghĩa một bát rượu, nàng cũng uống xong, lại đàn một khúc, ông ta lại tiếp tục đánh bài Thái tổ trường quyền, nàng tiếp tục uống rượu đàn một khúc nữa. Ông ta lại đánh Thái tổ trường quyền, lần này Hoa Nhị phu nhân đã nhận ra, nàng không chịu.” Tam Lang chơi xấu, thiếp mỗi lần một bài, chàng toàn đánh đi đánh lại một bài quyền, không được, phạt rượu.”

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả giải thích:” Nàng không biết rồi, ca vũ của nàng thì càng mới mẻ người ta càng thích, nhưng võ công thì khác, biết ngàn chiêu chẳng bằng quen một chiêu, cho nên trăm mới đánh đi đánh lại một bài. “

“ Thiếp kệ.” Hoa Nhị phu nhân làm nũng:” Tam lang chàng chơi xấu, phải phạt rượu, phạt rượu.”

Triệu Quang Nghĩa đành phải uống một bát, cao hứng nói:” Thực ra quyền cước trăm không biết nhiều, vũ khí thì trăm lại rất thuần thực.”

“ Nhưng chỗ thiếp không có binh khí.”

“ Không sao, Lãnh ngự đài của trăm ngoài kia, y có mang theo yêu đao, gọi y vào là được Lãnh Nghê! Lãnh Nghê!”

Đợi ông ta gọi tới mười mấy lần, Lãnh Nghê chạy lên, khom người thở hồng hộc nói:” Có vi thần.”

Kỳ thực Triệu Quang Nghĩa biết Lãnh Nghê khẳng định đang nấp gần đây để vẽ tranh, nếu mình gọi mà y ra ngay thì không thích hợp, nên mới chạy một vòng rồi tới. Lòng khen y cơ trí, bề ngoài Triệu Quang Nghĩa lại nghiêm giọng quát:”

Người thân là ngự đài, lúc nào cũng ở sát bên trăm mới phải, để trăm gọi mười mấy lần mới tới, nếu xảy ra chuyện gì người hộ giá thế nào?”

Lãnh Nghệ vội quỳ xuống:” Thần đáng chết.”

Hoa Nhị phu nhân thấy y bị mắng thì không đành lòng:” Tam Lang, Lãnh đại nhân vốn là quan văn, tất nhiên không hiểu rõ quy củ này.”

“ Hừ, may nhờ Hoa Nhị nói cho người đó ... Để đao lại lui đi.”

Lãnh Nghệ lóng ngóng cời đao đặt trước mặt rồi lùi lại phía sau, đợi Triệu Quang Nghĩa nhận đao mới cáo lui.

Triệu Quang Nghĩa tay cầm đơn đao, ấn lò xo trên vỏ đao một cái, đao bắn ra nửa tấc, ông ta rút đao cheng một tiếng, khí thế khác hẳn. Kiếm quân tử linh hoạt, đao bá đạo hung mãnh, người dùng đao phải có cái khí thế dám đương đầu với cả thiên hạ mới phát huy đao pháp tới tột đỉnh. Chỉ thấy mỗi đao Triệu Quang Nghĩa chém ra là một bước lần tới phía, tiếng gió vùn vụt, ánh đao loang loáng.

Hoa Nhị phu nhân vỗ tay reo lên:” Hảo đao pháp!”

Đao cầm trong tay Triệu Quang Nghĩa như lấy lại khí thế cầm thiên quân vạn mã tung hoành sa trường năm xưa, bên cạnh lại có giai nhân cổ vũ. Ông ta hưng phấn đi ra giữa đại sảnh, dẫu đao dưới nách, bất ngờ dùng một thế tuốt đao trăm, lại được Hoa Nhị vỗ tay reo hò.

Hưng trí nổi lên Triệu Quang Nghĩa múa đao càng lúc càng hăng, tới mức chỉ thấy ánh đao mà không thấy người đâu, ánh đao loang loáng khắp phòng, thực không tầm thường.

Đao vừa dừng lại, Hoa Nhị phu nhân đã khen không thôi, tự uống một chén:” Hảo đao pháp, đáng uống một chén.”

Trong lòng hào khí dâng tràn, Triệu Quang Nghĩa đặt đao xuống:” Hoa Nhị, đêm nay trầm ở lại chỗ nàng nhé.”

Gương mặt xinh đẹp của Hoa Nhị đã đỏ rực như thạch lựu, không nói một lời lấy một cái đèn lồng thổi tắt số còn lại, then thùng cúi đầu mà đi.

Triệu Quang Nghĩa hơi ngần ra một chút sau đó mừng hóm, nơi đó hẳn là phòng ngủ của nàng, nàng xấu hổ không dám nói đồng ý nên chỉ dùng hành động biểu thị.

Ông ta chậm rãi một bước, nhưng tay thì không chậm, vội vàng đuổi theo nàng vào phòng, vừa đi vừa cởi áo, tới nơi quả nhiên vừa thấy nàng vừa lên giường, tháo tấm màn hoa rữ xuống, cả người như bị bao phủ vào trong một vàng sương mù đỏ tươi.

Bóng dáng mỹ lệ bên trong vàng sương đỏ hiện rõ những đường cong xinh đẹp, ông ta miệng khô cổ khát, cởi áo càng nhanh.

Ai ngờ Hoa Nhị phụ nhân từ trong giường đi ra:” Thần thiếp đã dọn giường cho quan gia, ấm trà nóng cũng để trên bàn để phòng nửa đêm quan gia khát nước, quan gia nghỉ ngơi, thần thiếp tới tiền viện ngủ với Lăng Yên.”

Triệu Quang Nghĩa chưng hửng:” Hoa Nhị, nàng trêu trâm sao?”

Hoa Nhị phụ nhân lườm ông ta:” Hoa Nhị trêu quan gia bao giờ, quan gia muốn ngủ lại chỗ thần thiếp, thần thiếp đồng ý rồi, nhưng đâu có nói sẽ thị tẩm quan gia.”

“ Cái, cái này ...” Triệu Quang Nghĩa mặt dài thượt, lại không dám dùng sức mạnh cưỡng ép, ông ta thực sự sắp bị lửa dục đốt cháy thành than rồi:” Hoa Nhị, nàng thương trâm đi, trâm với nàng một mảnh tình thâm, trời đất chứng giám ...”

“ Suyt!” Hoa Nhị phu nhân làm động tác im lặng.” Hình như có người tới!”

Triệu Quang Nghĩa lắng nghe, quả nhiên có người đẩy cửa bên ngoài két một tiếng.

Hoa Nhị phu nhân lớn tiếng hỏi:” Ai, ai ở ngoài thế?”

“ Là ta, Hoa Nhị tiểu bảo bối, ta tới đây.” Là giọng chót nhả của Triệu Nguyên Hi:

Hoa Nhị phu nhân run sợ nhìn Triệu Quang Nghĩa cầu cứu, mặt Triệu Quang Nghĩa khó coi cực độ, đánh miêng về sau giường bảo nàng trốn đi, còn ông ta ngồi trên giường kéo rèm xuống.

Lập tức nghe thấy tiếng cười dâm tiện của Triệu Nguyên Hi:” Hoa Nhị, té ra nàng trốn trong phòng uống rượu à, không sợ Phật tổ trách tội sao? Có điều đừng lo, ta chịu phạt cùng nàng. Nàng ở đâu rồi, ta biết rồi, đang đợi ta trong phòng ngủ chứ gì, hi hi, ta tới đây.”

Triệu Nguyên Hi mò mẫm bóng tối tới phòng ngủ, trong phòng chỉ có một cái đèn lồng. Triệu Nguyên Hi lờ mờ thấy bóng người sau rèm, tất nhiên cho rằng đó là Hoa Nhị phu nhân cuống cuống cởi sạch quần áo, trần truồng bò lên giường, miêng gọi:” Bảo bối, thật là ngoan ... Á ...”

Bất thành linh bụng trúng một cú đá cực mạnh bay ra ngoài.

Tiếp đó là tiếng gầm của Triệu Quang Nghĩa:” Súc sinh! Ngươi dám làm chuyện cầm thú như vậy à?”

Triệu Nguyên Hi nghe ra giọng cha mình thì hồn phi phách tán, vừa cuống cuống mặc lại quần áo vừa kêu:” Phụ hoàng, là là Hoa Nhị dụ dỗ nhi thần, nàng bảo nhi thần tới chỗ nàng hẹn hò, té ra là muốn hãm hại nhi thần, nhi thần oan uổng! Xin phụ hoàng minh giám!”

Triệu Quang Nghĩa lập tức nhìn chăm chăm vào Hoa Nhị phu nhân đầy nghi ngờ.

Hoa Nhị phu nhân mặt hoa thất sắc:” Không, không có chuyện đó, thần thiếp không ...”

Triệu Nguyên Hi lớn tiếng nói át giọng nàng:” Người còn cãi, một tuần trà trước, người tới ngoài phòng ta nói đêm nay ánh trăng sáng tỏ, muốn cùng ta uống rượu thưởng trăng, chẳng phải dụ dỗ ta là gì, cả Lưu thái giám cũng nghe thấy còn khẳng định là giọng của người ... Phụ hoàng, nhi thần nhất thời hồ đồ, là ả dụ dỗ nhi thần.”

“ Không, không, người ngậm máu phun người, ta không ...”

“ Phụ hoàng, nhi thần thề với trời, chính ả vừa rồi tới dụ dỗ nhi thần nên nhi thần mới tới, nếu nhi thần nửa câu nói sai, thiên lôi đánh chết.”

Hoa Nhị phu nhân hai tay ôm mặt khuyu xuống đất khóc, miệng chỉ biết nói “không phải, không phải”, đáng thương vô cùng.

Chương 453: Giác mộng ngắn ngủi.

Triệu Quang Nghĩa trán nổi đầy gân xanh, đột nhiên cầm ấm trà trên bàn ném thẳng tới, Triệu Nguyên Hi đang quỳ, quần áo mặc dở, làm sao mà né được. Ấm trà vừa mới lấy từ trên bếp xuống, bên trong là nước nóng, rưới đầy mặt Triệu Nguyên Hi làm hấn là hét không thôi. Ông ta chưa hả giận xông tới bồi thêm một cước:” Quân khốn kiếp, từ chập tới tới giờ Hoa Nhị ở bên cạnh trằm đánh đàn uống rượu, chưa từng rời khỏi trằm nửa bước, đâu ra một tuần trà trước đi dụ dỗ người! Người có tâm tư dơ bẩn, giờ bị phát giác lại vu oan cho người ta.”

Triệu Nguyên Hi choáng váng, chẳng còn để ý mặt bồng rât, phụ hoàng hấn không nói dối làm gì, rốt cuộc là sao, đầu óc hỗn độn. Hấn làm sao biết được di động của Lãnh Nghê có tính năng ghi âm, những lời đó đúng là do Hoa Nhị nói, chỉ là không phải nói một tuần trà trước mà thôi.

Triệu Quang Nghĩa thấy hấn á khẩu, cho rằng hấn bị vạch trần không còn gì để nói, chửi mắng:” Hoa Nhị quý phi là phi tần của tiên đế, là trưởng bối của người, vậy mà người nửa đêm đột nhập khuê phòng, dĩ hạ phạm thượng, trái luân lý, chó lợn không bằng.”

“ Ắ chẳng phải còn là hoàng tẩu của phụ hoàng sao? Không phải vẫn hầu hạ phụ hoàng đấy thôi.” Triệu Nguyên Hi thấy mình bị lừa, lại bị đòn đau bụng đầy ủy khuất, rốt cuộc ít tuổi chịu oan ức sao nhin nổi:

“ Ngươi! Ngươi nói bậy, ta ta ...” Hoa Nhị phu nhân òa khóc tức tưởi, ôm mặt chạy đi:

“ Hoa Nhị!” Triệu Quang Nghĩa muốn đuổi theo, lại thấy thế không ổn, chẳng phải xác thực lời thằng nhãi này mình cũng gian dân hoàng tâu à, nhất thời thẹn quá hóa giận, đá phát nữa:

Triệu Nguyên Hi lần này bị đá trúng mũi, rú lên thảm thiết, chẳng những học máu, mà còn mất hai cái răng.

Triệu Quang Nghĩa biết lần này Hoa Nhị phu nhân tổn thương nặng, oan khuất lớn, vừa rồi nàng đúng là không hề có ý thị tẩm ông ta. Vậy mà vừa bị sỉ nhục lại thiếu chút nữa bị nhi tử mình làm hại, nếu không xử phạt thật nặng thằng nhãi không được, giận run:” Trẫm, trẫm nhất định phải phế trừ ngươi thành thứ dân, đẩy đi Lĩnh Nam! Cút, cút khỏi mặt trẫm, đừng bao giờ để trẫm thấy mặt nữa.”

“ Phụ hoàng, con con ...” Triệu Nguyên Hi máu chảy ròng ròng bò dậy, hoảng sợ tột độ nếu bị biếm thành thứ dân, đời này của hắn coi như xong rồi, còn hơn cả cái chết, đang bò dậy đột nhiên nhìn thấy thanh đao, một ý nghĩ lớn gan nảy ra, lao tới cướp lấy:

Triệu Quang Nghĩa nhìn thấy hành động đó thì giật nảy mình, nhưng ngăn cản cũng không kịp:” Súc sinh! Ngươi, ngươi ...”

“ Là ông, là ông ép ta đấy ...” Triệu Nguyên Hi thành công cầm đao trong tay, mừng phát cuồng, cơ hội, đây chính là cơ hội trời cho ta, ta chính là chân mệnh thiên tử, nếu không làm sao đúng hôm nay tới đây, gặp ông ta chỉ có một mình, rồi lại có sẵn thanh đao thế này chứ:” Mau, mau viết chiếu thư, truyền hoàng vị cho ta, nếu không ta giết ông.”

Triệu Quang Nghĩa giận tới râu tóc dựng lên, ông ta không ngờ mình lâm vào cảnh này:” Ngươi, ngươi là thứ súc sinh đại nghịch bất đạo.”

“ Là ông ép ta.” Triệu Nguyên Hi nghiêng răng rít lên:” Viết mau, nếu không ta cá chết lưới rách với ông.”

Triệu Quang Nghĩa có thể đoạt hoàng vị đâu phải tầm thường, ông ta lâm nguy không loạn, biết lúc này cần ổn định hấn tìm cơ hội, hòa hoãn nói:” Hi nhi, con cũng biết trăm có thể kế thừa ngôi vị là do mình ước kim quỹ, theo mình ước, nếu trăm có bề gì, hoàng vị sẽ phải truyền cho thúc thúc Triệu Đình Mỹ của con đã ...”

“ Thôi đi, phụ hoàng, không cần giả vờ nữa, ai chẳng biết mình ước đó do phụ hoàng cố ý sai người cướp đi, như thế hoàng thúc không cách nào yêu cầu người thực hiện theo mình ước rồi. Phụ hoàng đâu định truyền cho người ta, sớm muộn gì chả tới tay bọn nhi thần. Đừng rườm lời, viết chiếu thư đi.”

“ Trăm có viết chiếu thư cũng vô ích, chỉ cần tìm được kim quý chi minh, hoàng thúc con sẽ theo đó lên ngai, yêu cầu con nhường hoàng vị.”

“ Thôi thôi, cái mình ước đó là do ông giấu đi, nên mới giữ cao thủ phá án như Lãnh Nghệ ở hoàng cung không cho y đi tra. Nhi thần cũng biết hoàng thúc Triệu Đình Mỹ rất muốn lôi kéo Lãnh Nghệ, nên mừng một Tết đích thân tới nhà chúc Tết y. Chỉ là hoàng thúc đâu biết là mình ước do phụ hoàng giấu đi rồi.”

Triệu Nguyên Hi cười rùng rợn, từ từ tới gần:” Kỳ thực phụ hoàng không để y tra cũng hợp tâm ý nhi thần, nếu không sau này làm sao hoàng vị truyền tới nhi thần được. Vì thế nhi thần còn nương theo điều tra của phụ hoàng, sai người giết hết tất cả những ai có khả năng liên quan tới nó, bao gồm tên Lãnh Nghệ đó. Nếu không phải có người của hoàng thúc và Khai

Bảo hoàng hậu phá đám thì y chết mười kiếp rồi. Phụ hoàng thấy chưa, nhi thần đâu phải ngốc, phụ hoàng truyền hoàng vị cho nhi thần không sai được, viết đi.”

Triệu Quang Nghĩa đau khổ nói:” Hi Nhi, sao, sao con thành ra như thế?”

“Đừng rườm rà, viết mau!”

: Trẫm có viết, ngươi cũng giết trẫm, trẫm hà tất phải viết.”

“Phụ hoàng yên tâm, nhi thần sao có thể giết người, chỉ phé chân tay người, nói là người bệnh nặng truyền ngôi cho nhi thần thôi. Sau khi đăng cơ sẽ phong phụ hoàng thành thái thượng hoàng, xây cho phụ hoàng một cái cung điện thật lớn, phụ hoàng cứ yên tâm mà ở trong đó hưởng phúc hết đời ... Ha ha ha.” Triệu Nguyên Hi càng nói càng hưng phấn, tựa hồ đã ngồi trên long ỷ rồi vậy, ngửa mặt cười dài vô cùng đắc ý:

“Cứu giá! Mau cứu giá!” Triệu Quang Nghĩa chính là đợi giây phút này, ông ta nhân lúc hấn lơ đểnh lao ra ngoài, đáng tiếc uống say chân không vững, ngoài lại thổi tắt đèn, mới chạy vài bước xô vào bàn ghế ngã lăn quay:

“Phụ hoàng đi gian díu với hoàng tẩu của mình, làm sao mang theo người khác, hô to nữa cũng không ai tới cứu đâu, đây là ý trời.” Triệu Nguyên Hi cười càng to:

Đúng lúc này có tiếng quát:” Nhị hoàng tử, ngươi mưu hại quan gia, đại nghịch bất đạo, đây là tội chết, còn không mau buông đao quỳ xuống.”

Triệu Nguyên Hi giật nảy mình, sau đó nhận ra người đứng đó là Lãnh Nghệ đang cầm cái ghế, hấn nào sợ một tên thư sinh trói gà không chặt, còn mừng rỡ:” Đến đúng lúc lắm, ta tiễn ngươi đi tây thiên, xem đao.”

Nói rồi vung đao chém xuống đầu Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ giơ ghế lên đỡ, tuy đỡ được nhưng bị đẩy lùi ra sau, nhát chém

quá mạnh làm đao chém sâu vào ghế gỗ, y hét lên.” Quan gia chạy mau.”

Triệu Quang Nghĩa bò dậy lao đảo bỏ chạy.

Triệu Nguyên Hi rút đao truy cản, nhưng đao chém quá sâu vào ghế, rút không ra, thấy Triệu Quang Nghĩa đã ra tới cửa thì cuống lên, hét lớn đá vào bụng Lãnh Nghê.

Lãnh Nghê hét thảm lăn lông lốc.

Triệu Nguyên Hi dùng cả chân lẫn tay rút đao mới rút ra được, không kịp giết Lãnh Nghê, cầm đao đuổi theo Triệu Quang Nghĩa.

Ngoài kia trời tối om om, hấn không nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng Triệu Quang Nghĩa hô hô giá, lòng càng sốt ruột, định bất chấp tất cả nhảy xuống lầu đuổi theo.

Đúng lúc này gáy bị người ta tóm lấy, sau đó uỳnh một cái bị đập mạnh xuống đất, đầu đập trúng vào cạnh ngưỡng cửa, đau tới nổ đom đóm mắt. Hấn vẫn nắm thật chắc đao trong tay, muốn bò dậy, nhưng thân thể như chẳng thuộc về mình, không động dậy được mấy may, muốn quay đầu nhìn xem ai ám toán mình, nhưng đầu cũng không nghe hiệu lệnh ... Chỉ nghe thấy trong phòng, Lãnh Nghê vẫn đang ôm bụng rên rỉ ...

Máu đang từ gáy chảy ra ào ạt, hấn cảm thụ rõ sinh mạng của mình trôi đi thật nhanh, người lạnh dần.

Ai, rốt cuộc là ai?

Trẫm, trẫm chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là trẫm ...

Cứ thế Triệu Nguyên Hi lạng lẽ lìa bỏ cõi đời cùng giấc mộng đế vương ngắn ngủi.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 454: Giả mạo hiện trường. (1)

Lại nói Triệu Quang Nghĩa chạy ra tiền viện cung vấp chân ngã vào trong vườn hoa, đầu óc choáng váng nhất thời không bò dậy được, vội lặn mình vào sâu trong bụi hoa cỏ, còn tự bịt miệng, sợ tiếng thở làm bại lộ hành tung.

Nghe ngóng một lúc không có tiếng động gì, bốn bề im phăng phắc, dù gì ông ta cũng là mãnh tướng thân kinh bách chiến, rất nhanh bình tĩnh lại. Tay sờ rầm xung quanh, kiếm được cái cuốc, lòng mừng rỡ, có vũ khí rồi, ông ta không sợ nữa.

Chuyện này nói cho cùng không thể để nhiều người biết, tự mình giải quyết được là tốt nhất.

Quay lại nội viện chỉ thấy tối om om, loáng thoáng có người kêu đau, ông ta sợ bị Triệu Nguyên Hi tập kích trong bóng tối. Cho nên đi vòng theo hành lang, từ xa nhìn thấy Lãnh Nghê nằm trên mặt đất rên rỉ, cảnh giác tới gần, hỏi nhỏ:” Nhị hoàng tử đâu?”

“Thần, thần ... Không biết ... Thần trúng đòn ... Hấn đuổi theo, quan gia không sao chứ?” Lãnh Nghê nói đứt quãng, định bò dậy nhưng không dậy nổi:

“Trẫm không sao!” Triệu Quang Nghĩa đi nhanh vào phòng ngủ, lấy được đèn lồng chạy ra đại sảnh, chỉ thấy Triệu Nguyên Hi nằm bên bậc tam cấp, tay cầm cuốc chỉ về phía trước:” Súc sinh, còn không mau quỳ xuống.”

Triệu Nguyên Hi vẫn nằm im không nhúc nhích.

Triệu Quang Nghĩa gọi tới lần thứ ba vẫn không thấy hấn mảy may phản ứng liền đánh bạo tới gần, chỉ thấy Triệu Nguyên Hi tay cầm chặt đao, đầu dựa trên ngưỡng cửa, phía dưới là vũng máu lớn.

Hiển nhiên là hấn đuổi theo mình, vì trời tối nên cũng trượt ngã giống mình, không may thế nào đầu lại va trúng cạnh ngưỡng cửa. Triệu Quang Nghĩa sờ thử mũi, nào còn chút hơi thở nào, ông ta buông cuộc lắm bầm:” Trời gây nghiệt, còn tránh được, tự gây nghiệt, chỉ có chết.”

Chuyện biến đổi quá nhanh quá bất ngờ, ông ta nhớ lại hung hiểm vừa rồi, nếu không có Lãnh Nghê xả thân che chắn, e mình mới là người nằm xuống.

“ Quan gia ... Quan gia cẩn thận ... ”

Triệu Quang Nghĩa nghe thấy tiếng gọi quay đầu, chỉ thấy Lãnh Nghê đang cố sức bò lồm cồm mặt đất về phía mình, quay lại đỡ y dậy ngồi xuống ghế, quân vương đỡ thần tử, ân sủng này mấy ai có chứ?

“ Thần không dám, quan gia không cần ... khụ, khụ ... ” Lãnh Nghê che miệng ho vài tiếng, có cả máu phun ra từ kẽ bàn tay, đó là dấu hiệu nội thương phủ tạng, vẫn hỏi:” Nhị hoàng tử đâu rồi?”

Triệu Quang Nghĩa trầm giọng nói:” Thằng súc sinh trượt chân ngã vỡ đầu chết rồi, may cho hấn, nếu không hấn chết càng thảm.”

Lãnh Nghê há hốc mồm, dáng vẻ không tin nổi:” Sao Nhị hoàng tử lại làm chuyện đại nghịch ... bắt đao đó?”

Triệu Quang Nghĩa mắt đảo qua thanh đao, mặt không lộ ra chút nào:” Vừa rồi ngươi không nghe thấy hấn nói gì à?”

Lãnh Nghê lạnh sống lưng, biết mình trả lời sai một câu là có họa sát thân ngay:” Thần, thần thấy quan gia và nương

nuơng đi vào phòng ngủ, biết tới lúc phải vẽ tranh. Nhưng theo vào tới nơi mới nhận ra, phòng ngủ này không có cửa sổ phía sau, cửa sổ phía trước lại quá cao, thần nhìn không tới. ... Bệ hạ cũng biết vẽ tranh này rất tốn thời gian, thần phải kiếm cái ghế đủ cao mới có thể chuyên tâm vẽ ... Tim, mãi không thấy cho tới tận khi nghe quan gia hô hô giá mới vội vàng quay lại ...”

Triệu Quang Nghĩa nhìn xoáy vào y:” Không cần biết ngươi có nghe thấy không, sau này chỉ cần nửa câu truyền tới tai trẫm, trẫm diệt cả nhà ngươi, nhớ chưa?”

Lãnh Nghệ dõng ghế quỳ xuống:” Thần ghi nhớ, chuyện hôm nay tuyệt không để lộ ra ngoài.”

“ Thế thì tốt.” Mặt Triệu Quang Nghĩa giãn ra đôi phần:” Đứng lên đi, thương tích thế nào, hay là gọi thái y.”

“ Thần chịu được ạ, chuyện hôm nay không nên để ai biết ... trong nhà thần có người hiểu nghề y.”

“ Ừ, ngươi nói nên làm thế nào?”

Lãnh Nghệ biết ông ta sớm có tính toán, chỉ muốn thử mình mà thôi, nào dám nói, lo lắng hỏi:” Thần, thần không biết phải làm sao, quan gia bảo phải làm sao bây giờ?”

“ Ngươi đúng là không chịu động não.” Triệu Quang Nghĩa bật cười, chưa từng có thần tử nào đi hỏi lại ông ta như thế, biết y trừ phá án ra thì mấy chuyện quyền mưu đều hồ đồ, nếu không đã chẳng dám kết giao với Lý Dục mà người người tránh xa, hỏi:” Ngươi ở đây nghỉ ngơi, trẫm đi tìm Hoa Nhị nương nương.”

Nói rồi Triệu Quang Nghĩa đi ra ngoài, gõ cửa từng phòng, mãi tới khi đến tiền viện mới thấy một người cao lớn, cao hơn ông ta một cái đầu, thất kinh lùi lại:” Ai đó?”

Người kia từ trong hành lang đi ra:” Nô tì Đại Ngốc.”

Triệu Quang Nghĩa thở phào:” Sư tỷ người đâu?”

Đại Ngọc chỉ phòng sau lưng:” Ở phòng Lãng Yên!”

Triệu Quang Nghĩa tới gõ cửa:” Hoa Nhị, nàng có trong đó không?”

Trong phòng truyền ra giọng Hoa Nhị:” Thần thiếp trong này.”

- Nàng có thể ra đây nói vài câu không?

“ Thần thiếp ngủ rồi, đêm hôm khuya khoắt không tiện gặp quan gia. Xin quan gia về đi.”

“ À ... Được.” Triệu Quang Nghĩa biết tâm tình nàng hiện giờ hẳn rất tệ đành ừ rừ về nội đường, thấy Lãnh Nghê đã đứng ở hành lang tay ôm bụng kinh sợ nhìn thi thể Triệu Nguyên Hi, hỏi y:” Thương tích sao rồi?”

Lãnh Nghê gắng gượng nói:” Thần không sao, vẫn hành động được!”

“ Tốt, người biết phải an bài ra sao cho sạch sẽ chứ?”

“ Thần, thần hiểu.”

Triệu Quang Nghĩa đi ngay, trong lòng ông ta rất nặng nề, không phải vì cái chết của nhi tử, rốt cuộc vì sao, chỉ ông ta mới biết.

Lãnh Nghê lấy lại đao từ tay Triệu Nguyên Hi, đi tới tìm Đại Ngọc, Đại Ngọc đã được Hoa Nhị dặn dò nghe Lãnh Nghê sai bảo nên ra canh cửa, trừ y ra không cho ai vào. Còn bản thân thì mau chóng rời đi, tới thẳng phòng Long Huýnh trả lại đao, bảo quan gia đã về, mau tới hộ vệ.

Tiếp đó Lãnh Nghê lại ngựa không ngừng vó tới thiện phòng của Triệu Nguyên Hi, thấy lão thái giám đang đứng

ngóng ra ngoài. Lão thái giám vội đi tới:” Lãnh đại nhân tới ạ.”

“Ồ lão công công còn chưa đi ngủ à?”

“Đúng, lão nô đang đợi nhị hoàng tử.”

“Ta vì chuyện này mà tới, Nhị hoàng tử bảo ta về lấy cái áo bào, nói là đêm có hơi lạnh.” Lãnh Nghê xoa xoa hai tay vào nhau có vẻ rất lạnh:

Lão thái giám sinh nghi, sao Lãnh Nghê lại ở cùng nhị hoàng tử cho được, cảnh giác hỏi:” Không biết hiện giờ hoàng tử đang ở ...”

Lãnh Nghê tới gần:” Đang uống rượu với Hoa Nhị nương nương, còn mời cả quan gia, ta đi cùng quan gia.”

Lão thái giám nghe thế liền không nghi ngờ gì nữa, đi vào trong phòng:” Đại nhân đợi chút, lão nô đi lấy ngay.”

Chương 455: Giả mạo hiện trường. (2)

“Mùa xuân năm nay trời lạnh quá nhỉ...” Lãnh Nghệ cũng đi theo phía sau như muốn vào phòng sưởi ấm, vừa vào trong, thỉnh thoảng vỗ mạnh vào gáy ông ta:

Dùng chưởng vỗ, chỉ cần lực đạo vừa vặn, do diện tích tiếp xúc lớn sẽ không gây ra hiện tượng xuất huyết dưới da quá rõ ràng. Lão thái giám này không hề có võ công, trúng chiêu một cái liền ngã xuống, Lãnh Nghệ đã có chuẩn bị trước bước nhanh tới đỡ lấy ông ta, từ từ đặt xuống đất.

Mọi người vì chiều nay cuộc đất đã quá mệt mỏi, cho nên ai nấy ở trong phòng không ra. Lãnh Nghệ nhanh chóng đóng cửa, cởi đai lưng ông ta, treo lên xà nhà thắt thành cái thòng lọng rồi bế lão thái giám lên, cho đầu vào đó, buông tay.

Lão thái giám hai chân hai tay quấy đạp mấy cái, yếu dần, yếu dần rồi dừng hẳn.

Lãnh Nghệ còn đợi thêm một lúc, sau đó đặt cái ghế dưới chân ông ta, đá đổ rồi chuồn êm ra ngoài khép cửa lại. Cẩn thận quan sát không thấy ai mới lại tới tẩm cung của Hoa Nhị phu nhân. Cửa gỗ lần thứ ba thì Đại Ngốc thò đầu ra, Lãnh Nghệ hỏi:” Sư tử của ngươi có ra ngoài không?”

“Không ạ, sư tử và Lãng Yên ngủ rồi.”

“Tốt, ngươi về phòng đi, chừng một bữa cơm nữa đi ra đóng cửa là được.”

Đại Ngốc rất nghe lời, nhanh chóng về phòng.

Lãnh Nghệ lại một phen bận bịu, chuyển thi thể Triệu Nguyên Hi sang bên, sau đó lấy nước rửa sạch sẽ khoảng đất đó, không để lại chút máu nào, còn vào phòng bày trí lại tất cả. Dem rượu, chén bát cho vào cái hộp lớn xách ra, vác thi thể Triệu Nguyên Hi ra khỏi viện tử, về phòng của hắn.

Thi thể nhanh chóng treo bị ngược lên, rất nhanh từ trong vết thương lại chảy ra rất nhiều máu, thành cả vũng, Lãnh Nghệ đặt đầu Triệu Nguyên Hi vào vũng máu đó.

Lãnh Nghệ mở hộp thức ăn, đem bát đĩa bày ra bàn, đổ rượu vào trong miệng, trên người Triệu Nguyên Hi, đặt vò rượu bên cạnh hắn. Lấy then gài cửa, cởi áo ngoài của mình ra bọc lại, kê nghiêng then cửa lên, dẫm mạnh cho nó gãy đôi, gài hai phần then cửa vào.

Chiêu này chính là học được từ Lỗ quốc công chúa, không ngờ đem ứng dụng nhanh như vậy.

Lãnh Nghệ lấy ấm trà trên bàn đổ ít lên bàn và đất, đặt nghiêng bên cạnh thi thể như bị đổ, đè áo lên dẫm nát, kiểm tra không có sơ hở gì mời ra ngoài, cẩn thận khép cửa lại.

Lần này Lãnh Nghệ giả mạo hiện trường giả cái chết của Triệu Nguyên Hi gần như không có sơ hở gì, nhưng vấn đề cũng là ở đây, nếu mình làm tốt tới mức khiến Triệu Quang Nghĩa không nhìn ra sơ hở, liệu ông ta có nghi ngờ y ở chuyện khác không?

Chuyện này hết sức khó nói, muốn giành tín nhiệm tuyệt đối của đế vương là chuyện không thể, huống hồ còn là loại kiêu hùng như Triệu Quang Nghĩa. Mà nói đi cũng phải nói lại, tín nhiệm tuyệt đối thì sao, đêm nay rõ ràng trong một khoảng khắc ông ta đã thực sự có ý giết y, dù y vừa cứu mạng ông ta xong.

Nếu thế cũng không nên nghĩ ngợi nữa, gấp chiếu phá chiếu là được.

Đây mới chỉ là mở đầu của kế hoạch này mà thôi, nếu suy nghĩ quá nhiều làm sao tiếp tục được.

Đứng trong bóng tối một lúc ổn định lại tâm tình, Lãnh Nghê lại tới thiện phòng của Triệu Quang Nghĩa, hỏi Long Huýnh đang đứng gác:” Vất vả rồi, Vương công công đâu?”

“ Bên trong thôi, chắc là ngủ rồi.” Long Huýnh ngáp một tiếng:

“ Ta tìm hắc có chút việc.”

“ Tự vào đi, đừng đánh thức quan gia là được.”

“ Được!”

Lãnh Nghê cẩn thận hé một khe cửa nhỏ lách vào, bên trong kê cái giường lớn, dùng bình phong ngăn cách tạm thời. Vương Kế Ân ôm cái phát trần ngồi ngủ gà ngủ gật, góc phòng có đèn lồng nhỏ chỉ đủ mờ thấy đường đi.

Thái giám thiếp thân của hoàng đế là việc hết sức cực nhọc, đến một giấc ngủ tử tế cũng rất hiếm hoi, lúc nào cũng ở trong trạng thái sẵn sàng.

Thế nên Lãnh Nghê vỗ nhẹ một cái là hắc tỉnh ngay, thấy y chỉ chỉ ra cửa, tức thì hiểu ý nhẹ nhàng đi theo, khép cửa lại.

Tới góc vắng vẻ của viện tử, Lãnh Nghê nói:” Đệ nhớ ra chuyện liên quan tới nhị hoàng tử, muốn thương lượng với ca ca.”

Cách xưng hô này lập tức làm Vương Kế Ân tập trung ngay:” Chuyện gì?”

“ Ban ngày đệ điều tra cái chết của Đát Cơ mỹ nhân, lúc gọi nhị hoàng tử tới hỏi chuyện, hắc lên mặt nói với đệ, ả được

quan gia ban chết, không cần điều tra nữa. Khi đó đệ nghĩ, lời trẻ con không đề trong lòng, lúc đó mỗi người suy đoán một kiểu mà. Không ngờ quan gia lại sai nhị hoàng tử tới Trịnh gia, đệ sợ hấn nói linh tinh, càng nghĩ đệ càng lo, nhưng đệ địa vị thấp, tiếng nói chẳng có, nói chắc không ai để ý, chỉ còn có ca ca để kể chuyện này.” Lãnh Nghê thì thầm:

Vương Kế Ân tỉnh hấn ngủ:” Bảo sao sau khi Nhị hoàng tử tới thì Trịnh gia không chịu phát tang, khả năng là do hấn nói linh tinh, không được, chuyện này quá hệ trọng ta phải hỏi cho rõ.”

Hai người vôi vàng tới chỗ Triệu Nguyên Hi, Lãnh Nghê đập cửa:” Nhị hoàng tử, nhị hoàng tử, xin mở cửa, thần và Vương nội tướng có chuyện gấp.”

Không ai đáp.

Vương Kế Ân ghé mắt nhìn qua khe cửa, tức thì sợ hãi lùi lại thét lên:” Có, có người treo cổ bên trong.”

Lãnh Nghê cả kinh, lùi lại lấy đà lao uỳnh một cái xô tung cửa, lão đảo suýt ngã.

Vương Kế Ân nhìn Triệu Nguyên Hi nằm trên mặt đất đầy máu, cuống lên chạy tới sờ mũi:” Chết, chết rồi.”

Lãnh Nghê cũng chỉ lão thái giám kêu lên đầy sợ hãi:” Ông ta cũng chết rồi phải làm sao đây?”

Vương Kế Ân nói gấp:” Đệ trông coi nơi này, ta đi vào quan gia.”

Lãnh Nghê vôi chạy ra ngoài, vừa xong hai bọn họ hết đập lại phá cửa, không ít cái đầu thò ra, nhìn về phía này, y vôi vàng khép cửa lại đứng ngoài canh gác.

Triệu Quang Nghĩa uống say, đầu óc mê muội, có điều vẫn nhớ có việc chưa làm xong. Cho nên Vương Kế Ân vừa gọi

một cái là ông ta tỉnh ngay, vén màn lên không vui hỏi:” Có chuyện gì?”

Vương Kế Ân mặt chưa hết hoảng hốt:” Vừa rồi nô tài và Lãnh đại nhân tới tìm nhị hoàng tử, gọi cửa không được, nô tài nhìn qua khe thấy thị tòng của hoàng tử treo cổ. Lãnh đại nhân húc cửa xông vào ... Hoàng tử, hoàng tử chết rồi ạ ...”

Nhìn vẻ mặt của Vương Kế Ân có thể nhận ra hẳn không biết gì cả, Triệu Quang Nghĩa thầm khen Lãnh Nghệ, bề ngoài tỏ ra kinh hãi:” Mau mau mặc áo cho trầm.”

Chương 456: Chuyện phát sinh.

Không lâu sau Triệu Quang Nghĩa y phục chưa mặc đàng hoàng đã dẫn Vương Kế Ân, Long Huýnh tới thiện phòng của Triệu Nguyên Hi.

Triệu Quang Nghĩa đi vào, nhìn một cái thì người loạng choạng, rồi lập tức bước tới dìu Triệu Nguyên Hi dậy gọi lớn:” Hi Nhi, Hi Nhi”

Vương Kế Ân ở bên rom róm nước mắt.

Triệu Quang Nghĩa a một tiếng khóc lớn, tiếng khóc xé lòng đó thực sự là khiến người nghe mà rơi lệ.

Trước đó chỉ mới là đám thị nữ bị đánh thức, giờ tiếng khóc kinh thiên động địa này làm đám phi tần, công chúa đều hốt hoảng chạy ra. Nhìn thấy quan gia ôm nhị hoàng tử khóc thì cũng khóc lớn, tức thì tiếng khóc vang vọng Nam Kha Tự.

Triệu Quang Nghĩa được xung quanh khuyên nhủ mới ngừng khóc, lập tức lệnh cho Lãnh Nghệ tra cho rõ vì sao nhị hoàng tử chết.

Tiếp đó tất nhiên Lãnh Nghệ mời ông ta ra ngoài hành lang đợi, vờ vờ vịt vịt hết xem xét hiện trường lại kiểm tra thi thể, cùng Long Huýnh trao đổi ý kiến, cuối cùng có kết luận.

“ Bẩm quan gia, trên người nhị hoàng tử và Lưu công công không có ngoại thương, Long ngự đài đã xác nhận. Cửa cài từ bên trong, không có dấu vết đột nhập. Từ hiện trường mà xem thì có thể là nhị hoàng tử ở một mình trong phòng uống rượu, lão thái giám rót trà, không cẩn thận đánh đổ vào nhị hoàng tử,

nhị hoàng tử bị bông nhảy ra sau, không cẩn thận trượt chân đập đầu vào trà kỷ, bất hạnh qua đời. Lão thái giám áy náy sợ tội nên treo cổ tự tử mà chết.”

Vương Kế Ân cũng xác nhận khi đó bọn họ đập cửa không được phải phá cửa mà vào, Long Huýnh khẳng định then cửa bị lực đạo mạnh xô gãy.

Toàn bộ chứng cứ đều chỉ ra, Triệu Nguyên Hi không may qua đời.

Triệu Quang Nghĩa nghe xong khóc tới ngất đi, cả đám phi tần một phen cuống cuống truyền gọi thái y, viện tử náo loạn.

Không lâu sau Triệu Quang Nghĩa tỉnh lại, khóc thêm một hồi rồi truy phong nhị hoàng tử làm hoàng thái tử, lấy thụy là Cung Hiếu.

Hôm sau người lễ bộ tới nơi, theo nghi lễ đem thi thể Triệu Nguyên Hi đi, quan gia lại khóc rất lâu, không muốn ở lại chỗ thương tâm này nữa, tuyên bố khởi giá hồi cung.

Được tin này ai nấy mừng thầm, bọn họ bị giam trong cái chùa nhỏ bé này mấy ngày muốn điên rồi, cái chết của Triệu Nguyên Hi chẳng ai thèm để trong lòng nữa, hướng hồ hấn chết làm không ít người thở phào.

Triệu Quang Nghĩa được Vương Kế Ân dìu về tới tẩm cung, vốn định nghỉ ngơi, ai ngờ thấy trên ngự án có một đồng tấu chương cao như núi, cau mày nói với thái giám phụ trách:” Không phải trăm nói rồi sao, tấu chương quan viên dưới tứ phẩm đưa tới chỗ Lãnh đài ngự trước.”

Thái giám kia vội nói:” Bẩm quan gia, đều là tấu chương của quan viên trên tam phẩm thôi ạ.”

Triệu Quang Nghĩa cả kinh, quan viên trên tam phẩm đều là người thâm trầm cẩn trọng, bọn họ không tùy tiện dâng tấu, cho nên thế này nhiều bất thường.

Ông ta lấy một tấu chương xem, là của tể tướng Tiết Cư Chính, trong tấu chương nhắc tới ân tình của Trịnh Ân với tiên đế, cùng chiến công hiển hách năm xưa, kiến nghị lập bia công đức cho Trịnh Ân.

Tấu chương khác của xu mật sứ, vẫn kể công tích cũ của Trịnh Ân, trực tiếp kiến nghị ông ta công khai nguyên do ban chết cho Đất Cờ, tránh thiên hạ bàn tán không hay.

Triệu Quang Nghĩa không hiểu gì, gì mà ban chết, công khai cái gì?

Quan hệ quân thời Tống còn chưa nghiêm ngặt như Minh Thanh, thần tử dám thẳng thắn biểu lộ suy nghĩ của mình, huống hồ đây là thời đầu lập quốc, quan viên trọng yếu đều là cấp khai quốc nguyên huân, thế nên tấu chương khó nghe.

Triệu Quang Nghĩa dùng dùng nổi giận:” Gọi Sở Chiêu Phụ, Thạch Thủ Tín, Tiết Cư Chính tới đây cho trẫm!”

Hoàng đế triệu tập đại thần thế nào không liên quan tới Lãnh Nghê, y liền mấy ngày không về nhà, không biết trong nhà ra sao, nha đầu Hoa Vô Hương thì cử thế nào không rõ. Vừa đi qua cổng thì tiểu ni cô đang ở tiền viện nhìn thấy hét chói tai, rất nhanh Trác Xảo Nương và Tiểu Chu hậu nghe tin y về đều cao hứng ra đón.

Trác Xảo Nương vừa tắt bật giúp Lãnh Nghê thay y phục, vừa sai thị nữ chuẩn bị nước nóng, tự mình pha trà cho y, còn sai nhà bếp chuẩn bị cơm nước.

Đợi y ngồi xuống ghế chưa kịp thở lấy hơi, Tiểu Chu hậu đã hỏi:” Ca ca, muội nghe nói Đất Cờ chết rồi, rất nhiều đại thần tới viếng, nghị luận rất nhiều.”

Lãnh Nghê đặt chén trà xuống.

“ Muội không phải người nhiều chuyện, chẳng qua chiều hôm qua Tể vương phi tới chơi, khi tán gẫu với bọn muội nhắc

tới chuyện này.” Tiểu Chu hậu sắc mặt hết sức nghiêm trọng nói nhỏ:” Thấy bảo quan gia ban chết đấy.”

Chuyện này Lãnh Nghê hiển nhiên không muốn nói với ai, không phải không tin tưởng, mà bí mật kiểu này chính là gánh nặng, y không muốn người nhà phải lo âu, liên cau mày:” Ai nói? Rõ ràng là chết do không may trượt chân ngã vào đồng y phục mà, chính ta là người kiểm tra.”

“ Là nhị hoàng tử nói, không biết vì nguyên nhân gì mà quan gia vô cùng tức giận với Đát Cơ, nửa đêm sau ngự đài Long Huynh leo cửa sổ vào phòng giết chết Đát Cơ, bảo là có thị nữ Liên Thu của Ngụy quốc công chúa tận mắt nhìn thấy, còn nói đã bẩm báo với huynh.” Tiểu Chu hậu lo lắng nói:

Thằng ngốc đó vậy mà dám nói ra thật, rõ ràng hẳn không có ý đồ tử tế gì với cha hẳn mà, Lãnh Nghê cười khò:” Hẳn nhìn lầm rồi, làm gì có chuyện đó.”

“ Không làm được đâu, Lý vương phi nói, bọn họ lên thông qua quan hệ trong cung, đón Liên Thu ra, cả đám đại thần cùng tra hỏi, nó phải khai thật là nhìn thấy Long Huýnh, còn kể cho huynh, nhưng không dám kể cho công chúa. Nghe xong đám đại thần đều tức giận, không hiểu Đát Cơ phạm tội gì mà ban chết, phải biết Đát Cơ là phi tần của tiên đế, không có tội tày đình không thể giết, giết sao không công khai, nên họ đi đòi câu trả lời.” Tiểu Chu hậu nói rất chắc chắn:

“ Bên ngoài đã ồn ào thế rồi à?” Lãnh Nghê ngạc nhiên, y không thông thuộc triều đình, càng không hiểu hết các mối quan hệ lợi hại, nên chuyện này hoàn toàn ngoài dự liệu:

Chương 457: Tìm tới tận nhà.

Trác Xảo Nương đã dọn xong nhà bếp chuẩn bị cơm nước quay lại, nàng biết hai người đang nói chuyện gì, lo lắng hỏi:” Quan nhân, chàng là quan viên tra án, liệu có bị sao không?”

Lãnh Nghệ nắm lấy tay nàng vỗ nhẹ trấn an:” Ta chỉ biết tra án, tra ra thế nào thì báo lên như vậy, chuyện khác ta không quan tâm.”

“ Không đơn giản như huynh nghĩ đâu.” Tiểu Chu hậu lắc đầu:” Bọn họ còn chưa biết huynh về, nếu biết đã kéo cả tới hỏi chuyện đây.”

“ Trịnh gia có quan hệ rộng vậy sao?”

“ Muội nghe Tề vương phi kể, Trịnh Ân là Bắc Bình vương, nhưng bị quan gia tin lời sàm ngôn mà giết mất. Lúc còn sống tính tình hào sảng, với ai cũng chân thành hết lòng. Thân là vương gia, không ngại hạ mình kết giao người dưới, trong đó phần đông là người từng cùng ông ta chinh chiến khắp nơi, giao tình sinh tử. Đặc biệt là Thạch Thủ Tín từng cùng hắn kết bái huynh đệ, người này rất nóng tính, thề sẽ làm rõ việc này, nếu không sẽ húc đầu vào bia mộ Trịnh Ân tự tử.”

Lãnh Nghệ dậm chân:” Nhị hoàng tử nói năng linh tinh gây họa lớn rồi, chỉ tiếc hôm qua hắn đã chết.”

Tiểu Chu hậu suýt nữa bị hắn cường bức, nghe vậy vui mừng hỏi:” Thật sao?”

Lãnh Nghệ không hiểu sao nàng lại vui như thế, chẳng lẽ nàng cũng bị tên đó giở trò, không hỏi chỉ xác nhận:” Thật.”

“ Sao mà hấn chết?”

“ Không may thôi, phó tông của hấn rót trà làm hấn bị bỏng mặt, lúc đầu đón nhảy ra sau thì ngã vỡ đầu chết, phó tông sợ tội cũng tự sát rồi.”

“ Thật, thật là quá bất ngờ.” Tiểu Chu hậu vui xong lại cau mày:” Ca ca, không thể trùng hợp như vậy chứ, liệu có phải hấn bị quan gia ...”

Lãnh Nghệ xua tay cắt lời nàng:” Ta kiểm tra kỹ rồi, đúng là sự cố không may.”

Đang nói chuyện thì có trông cửa cầm mấy bài thiếp chạy vào:” Lão gia, có trung thư lệnh Thạch Thủ Tín, tể tướng Tiết Cư Chính, thứ tướng Thẩm Luân, xu mật sứ Chiêu Phụ, tổng cộng tám vị quan viên tới bài phỏng.”

Toàn là trọng thần đứng đầu triều đình lại tới bài phỏng quan viên tổng lục phẩm, đổi lại người khác đã cuống lên chạy ra đón, Lãnh Nghệ lại nói:” Bảo ta có chuyện gấp vừa về đã lại nhập cung rồi.”

Trông cửa vâng một tiếng đi ngay.

Tiểu Chu hậu rất tán đồng:” Huynh làm thế là đúng, mau về cung đi, đợi quan gia tỏ thái độ rồi mới quyết định nói gì.”

Lãnh Nghệ ngáp một cái:” Không, ta ở trong nhà cho yên, trong cung bây giờ cũng loạn lắm, quan gia cần ta ắt sẽ gọi.”

Trác Xảo Nương thở phào, nàng sợ nhất là chuyện rắc rối, chỉ mong quan nhân bình yên.

Không ngờ trông cửa quay lại báo:” Lão gia, tiểu nhân nghe họ nói với nhau nhập cung tìm lão gia đây.”

Lãnh Nghệ phiền muộn, không ngờ xử lý một việc lại làm phát sinh ra chuyện khác cũng phiền không kém:” Bọn họ biết ta không ở hoàng cung thế nào cũng quay lại đây, ta phải đi

lánh nạn trước khi họ kịp phái người giám sát nhà ta. Ta mà ở nhà thì các nàng cũng phiền toái.”

Trác Xảo Nương thấy trượng phu vừa về chưa bao lâu đã đi thì rất không muốn, nhưng thấy Tiểu Chu hậu không cản thì đoán làm thế sẽ tốt hơn, khẩn trương hỏi:” Quan nhân đi đâu?”

Lãnh Nghệ kệ Tiểu Chu hậu vẫn ở bên, ôm Trác Xảo Nương vào lòng, vỗ vỗ nhẹ vào lưng nàng:” Yên tâm đi, chỗ ta tới an toàn lắm, nếu quan gia mà gọi ta vào cung thì nàng thả cái điều màu xanh lên, nếu đám người kia chặn cửa nhà ta gây khó dễ trong nhà thì nàng thả cái điều đỏ, ta biết ngay.”

Dặn dò xong Lãnh Nghệ thay y phục, ra cửa sau quan sát không thấy ai đeo mặt nạ lên, sau đó gọi một cỗ xe ngựa, trả tiền trước bảo xa phu cứ loanh quanh. Quan sát không ai bám theo, xe tới chỗ đông người, y lén lút xuống xe mà cả xa phu cũng chẳng biết, đi tắt qua mấy ngõ nhỏ tới tửu điểm Hạnh Hoàng.

Cái mặt nạ Lãnh Nghệ đeo là cái hồi Ba Châu hay dùng, một trung niên nam nhân bình thường, chẳng biết có gì đặc biệt mà hỏa kế ở nơi này lại nhận ra ngay:” Bạch gia nói Hắc gia trong hai ngày tới thế nào cũng đến, bảo bọn tiểu nhân lưu tâm, không ngờ Hắc gia tới nhanh thế, mời Hắc gia lên lầu.”

Lãnh Nghệ rất bất ngờ, không ngờ Bạch Hồng lường trước được việc này.

Cũng giống ở Ba Châu, hỏa kế dẫn Lãnh Nghệ vào gian nhà phòng cuối cùng tầng hai, pha trà rời đi.

Lãnh Nghệ mở cửa sổ một khe nhỏ, đằng sau là cái ngõ yên tĩnh không bóng người, thấp thoáng bóng cây cối, khu vực này toàn nhà bình dân, ai ngờ có tuyệt thế cao thủ sống ở đây.

Đột nhiên một mũi dao nhọn hoắt lạnh buốt kề cổ y, tiếp đó có giọng nữ truyền tới:” Biết ta muốn giết ngươi mà còn dám

tới à?”

“ Ta biết cô muốn giết ta nên đưa tới tận cửa.” Lãnh Nghê cười từ từ quay lại, nhìn nữ tử đó toàn thân áo trắng thanh lệ xuất trần, nàng không đeo mặt nạ, cũng không mặc nam trang, chiếc váy làm bằng vải lụa mỏng manh, tuy được dệt bằng những sợi tơ trắng như tuyết nhưng toàn thân nàng đều được bao bọc bởi những sợi tơ mềm mại đó còn làm tăng thêm vẻ tuyệt mỹ, tán thưởng:” Ta luôn thấy chúng ta quen nhau cả trăm năm rồi, nhưng mỗi lần nhìn dung mạo tuyết trần của cô, lại cảm giác như mới lần đầu gặp, mỗi lần đều khiến người ta rung động tận tâm can như thế.”

“ Phì! Ở hoàng cung chẳng học được gì hay ho, học toàn lời lươn lẹo.” Bạch Hồng đỏ mặt làm động tác nhổ nước bọt:

Lãnh Nghê nghiêm mặt:” Mỗi lời ta nói đều chân thành từ con tim.”

Bạch Hồng mặt càng đỏ, mũi dao đâm lún một chút vào cổ y:” Còn ba hoa, tưởng ta không dám giết ngươi sao?”

“ Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.” Lãnh Nghê nhìn nàng ngây ngất nói:

“ Phì! Ngươi càng nói càng không ra gì.” Bạch Hồng thu tay lại, thanh chùy thủ cũng biến mất không dấu vết, ngồi xuống bàn:” Ngồi đi.”

Hỏa kế gõ cửa cộc cộc, nghe Bạch Hồng đáp mới đi vào, bày biện rượu thịt lên bàn xong lại quay ra, không nói một câu thừa.

Hai người vẫn như mọi khi, rượu ai người đẩy uống, lặng lẽ tự ăn tự uống của mình chẳng mời nhau. Ở đây có món cá hấp rất ngon, Lãnh Nghê ăn ba miếng trước khi nó nguội mới nói:” Nhị hoàng tử bảo cô giết ta hả?”

Bạch Hồng đáp ngắn gọn:” Ừ.”

“ Vậy là lúc ở Ba Châu cũng là hắc thuê cô giết ta?”

“ Ừ.”

“ Ta nhớ cô từng nói, người cô muốn ta giết là người thuê cô giết ta, cũng chính là hắc rồi.”

“ Ừ!”

“ Muốn ta giết hắc sao không nói, giờ hắc chết mới nói?”
Mọi câu trả lời đều đúng suy đoán, Lãnh Nghê chỉ còn lại một thắc mắc:

Chương 458: Tể tướng chặn đường.

Bạch Hồng đặt chén rượu nói:” Sau khi người tiến kinh, quan gia không phải người tra án nữa, nhị hoàng tử vì thế không cần giết người, chuyên tâm tìm kim quỹ chi minh. Đồng thời người thuê ta giết hãn cũng đang đợi hãn tìm ra thứ đó nên lệnh ta không ra tay vội.”

Lãnh Nghệ giật nảy mình:” Cô biết cả kim quỹ chi minh à?”

Bạch Hồng nhìn vẻ mặt ngỡ ngàng của y thấy rất thú vị:” Ta còn nhiều chuyện khiến người kinh ngạc lắm.”

“ Ngày sau còn dài, ta từ từ moi từng thứ từ miệng cô.” Lãnh Nghệ khôi phục rất nhanh, nói câu này có hàm ý nhất định:

Bạch Hồng gắt:” Coi chừng cái mồm đó, người thay đổi thật nhiều.”

Lãnh Nghệ nhún vai:” Ta không thay đổi thì người nằm xuống là ta chứ không phải nhị hoàng tử đó rồi.”

“ Người giết hãn à?” Bạch Hồng mở to mắt:

“ Nếu không phải ta có cản trả lại tiền không?” Lãnh Nghệ nửa đùa nửa thật hỏi:

“ Không cần, chỉ cần hãn chết, không cần biết nguyên nhân là gì, người coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.” Bạch Hồng thấy Lãnh Nghệ ngồi ăn uống rất nhàn nhã, hơi nheo mắt:” Trông người không giống có việc gì tìm ta.”

“Ừ, ta tới đây lánh nạn thôi mà.” Lãnh Nghê gấp miếng thịt trâu chấm tương cho vào miệng, ở Nam Kha Tự toàn phải ăn chay làm người ta không chịu nổi:

“Chuyện gì thế?”

“Cô tin tức linh thông vậy hẳn biết Đất Cơ mỹ nhân của tiên đế chết trong đêm, quan gia lệnh cho ta điều tra, ta tra ra nàng chết do sự cố không may. Nhưng Nhị hoàng tử lại đi khắp nơi nói Đất Cơ bị quan gia giết. Ta vừa về tới nhà thì bị đám trọng thần trong triều có cả tể tướng, cơ mật sứ tới hỏi tội, cho nên ta đành tránh đi.”

Bạch Hồng trầm ngâm:” Ta có nghe nói chuyện này, bọn họ tới tìm người là muốn có chứng cứ Đất Cơ bị bức tử.”

“Làm gì có chứng cứ mà tìm.”

“Ta không biết, nhưng nhị hoàng tử vậy mà cũng chết luôn, quá trùng hợp, chuyện này phiền toái đấy.”

“Hắn mới chết đêm qua mà cô biết rồi, nhanh thật.” Lãnh Nghê tắc lưỡi:” Thế nên ta mới tìm tới chỗ cô, vừa an toàn, lại vừa dễ nghe ngóng tin tức.”

“Ta đáng lẽ phải đi hôm qua rồi, có nhiệm vụ cần ta đích thân hoàn thành, vì đoán người sẽ tới nên mới nán lại. Giờ người tới rồi, lời cần nói cũng nói rồi, ta đi đây. Tin tức phía Trịnh gia ta sẽ an bài người thăm dò cho người.” Bạch Hồng nói tới đó đứng dậy chuẩn bị rời đi:

“Đa tạ.” Lãnh Nghê không hỏi nàng đi đâu làm gì:

Mấy ngày sau đó Lãnh Nghê ở hẳn trong tửu điểm Hạnh Hoàng không ra ngoài, từ nơi này y nhìn thấy được bầu trời trên phủ của mình, không thấy điều xanh, chứng tỏ Triệu Quang Nghĩa không gọi mình vào cung.

Mật báo hỏa kế đưa tới nói, Trịnh gia từ chối phát tang, mỗi ngày quỳ ở cổng hoàng cung khóc lóc, ngày càng nhiều quan viên triều đình gia nhập, tới phúng điếu không ngớt.

Lại thêm vài ngày nữa, con diều rớt cuộc được thả lên trời, Lãnh Nghệ rời tử điếm Hạnh Hoàng, đi vào ngõ nhỏ, khi xác định không ai theo dõi mới cởi mặt nạ, đằng hoàng về nhà từ cửa chính.

Đúng như dự đoán thánh chỉ vừa mới tới, triệu y vào cung gấp, Trác Xảo Nương giúp Lãnh Nghệ thay quan phục, Tiểu Chu hậu an bài kiệu và đội hộ vệ lên đường.

Phủ Lãnh Nghệ cách hoàng cung không xa, nhưng vừa đi được một lúc đã bị chặn đường.

Chặn kiệu của y là một đám người mặc đồ tang quỳ giữa đường, theo sau còn có một đám quan viên mặt mày âm trầm.

Đồ Du đại sư sai kiệu chuyển hướng đi đường khác.

Nhưng đối phương sớm có chuẩn bị lại một đám người khác mặc đồ tang kéo ra chặn cả đường lui của họ. Đi đầu còn có một người mặt dài, dáng cao, một thân trang phục võ tướng uy vũ, giọng như sấm:” Bản quan Thạch Thủ Tín, mời Lãnh đại nhân xuống kiệu, có vài lời bản quan muốn hỏi rõ ràng, hỏi xong sẽ không làm khó người.”

Kiệu im re, không ai đáp.

Mặt của Thạch Thủ Tín càng dài, giọng vang vang cả phố nghe thấy:” Lãnh đại nhân, mời xuống kiệu.”

Vẫn không ai trả lời.

“ Phụ thân, thằng nhãi không chịu nghe lời thì tóm nó xuống thôi.” Nhi tử của ông ta là Thạch Bảo Cát tính nóng như lửa đi tới kiệu, bị Đồ Du đại sư và Vô Mi đạo trưởng chấp tay sau lưng chặn lối, hấn gằm lên dậm ra hai quyền:” Tránh.”

Cú đấm này của hắn dù là trâu trúng phải cũng ngất ngưỡng, kết quả đánh vào hai ông già mà một tay như đánh phải đá, tay kia tựa đấm vào bông, khó chịu vô cùng.

Một đòn Thạch Bảo Cát tung ra chẳng làm gì được ai, bản thân đã ôm cánh tay đau như muốn gãy lìa ngã xuống đất làm Thạch Thủ Tín thất kinh.

Một người đi tới chộp lấy cánh tay của hắn kiểm tra, Thạch Bảo Cát nhìn đau nói:” Cao thúc, là tay kia.”

“ Không, tay này trúng ám kình, không chữa ngay chỉ có phế thôi.” Người này là Kiêm giáo thái sư Cao Hoài Đức, cũng là một khai quốc nguyên huân, tình nghĩa với Trịnh gia rất sâu:

Thạch Thủ Tín mặt lạnh lùng nói:” Hai vị thật âm độc.”

“ Nực cười!” Vô Mi đạo nhân giọng nhỏ nhưng vút lên tận trời:” Nhi tử ngươi đi đánh hai ông già, bọn ta không đánh trả, ngươi lại đi trách bọn ta sao không để con ngươi đánh chết, đúng là điên đảo thị phi.”

Đồ Du đại sư cũng vô cái bụng phê:” Đúng thế, nhìn biết loại người ngang ngược, dưới chân thiên tử dám chặn người hành hung, chẳng lẽ không còn coi vương pháp ra gì nữa?”

Thạch Thủ Tín chẳng đôi co sẵn tay áo:” Đã thế nắm xương già này phải thỉnh giáo hai vị rồi.”

“ Khoan!” Cao Hoài Đức ngăn cản, võ công vô địch sa trường chưa chắc là đối thủ của người giang hồ, ông ta đi tới chấp tay:” Lãnh đại nhân, ở đây có rất nhiều quan viên cấp bậc hơn ngài nhiều đó, theo quy củ quan trường, giữa đường gặp nhau phải rời kiệu chào hỏi một tiếng chứ.”

Kiệu vẫn im lìm.

Tiết Cự Chính một ông già đã tới tuổi thất thập cổ lai hi, mặt mày cương nghị cũng đi tới, nói với Đồ Du đại sư và Vô Mi đạo nhân:” Bọn ta chỉ muốn gặp Lãnh đại nhân có chuyện muốn thỉnh giáo, không phải gây chuyện.”

“ Nếu không phải hai nắm xương của bọn ta cứng, thằng nhãi kia đã đánh chết tại chỗ rồi, đó gọi là không phải gây chuyện sao?” Vô Mi đạo nhân là người xuất thế, căn bản không sợ quan phủ, lạnh giọng hỏi:” Hay với các người thì phá gia diệt tộc người ta mới là gây sự?”

Tiết Cự Chính là quan văn thấy đuối lý thì thở dài.

Chương 459: Kim thiên thoát xác.

Thạch Thủ Tín xưa nay chỉ tin nắm đấm, thấy nói chuyện đã không thành, quát:” Không ra thì đánh cho y ra.”

Tức thì đấm tùy tùng bao vây kiệu, đấm đệ tử hai nhà Phật đạo bên côn bên kiếm cũng sẵn sàng vũ khí đối phó.

Tiết Cư Chính không muốn lớn chuyện, Lãnh Nghệ chỉ là người điều tra, vốn không liên quan gì tới chuyện này, nếu dùng vũ lực với y thì bọn họ hoàn toàn sai, quát:” Dừng tay, dưới chân thiên tử, không được tùy ý đánh giết.”

Thứ tướng Thẩm Luân tuổi còn nhiều hơn Tiết Cư Chính, râu tóc đã bạc trắng, chấp tay nói với Thạch Thủ Tín:” Có chuyện gì nói tử tế, không nên dùng võ lực.”

Thạch Thủ Tín mặt rất khó coi nhưng không thể không nể mặt ông ta cho người lui.

Tuy đấm người của Thạch Thủ Tín đã lui rồi nhưng tình hình không khả quan hơn chút nào, tất cả lối đi đã bị chặn, người không liên quan bị ngăn cản ở ngoài, Lãnh Nghệ mọc cánh cũng khó thoát.

Lúc này chặn đường là một đám ông già râu tóc bạc phơ nhưng còn khó chơi hơn thiên binh vạn mã.

Tiết Cư Chính đi tới hai bước, dừng dặc nói:” Lãnh đại nhân, Đát Cơ mỹ nhân đột ngột qua đời, cái chết còn mang nhiều nghi vấn. Bọn ta chỉ muốn làm rõ ràng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì còn khuyên gián quan gia, không phải là cố ý làm khó đại nhân, đại nhân chỉ cần kể lại quá trình điều tra là đủ.”

Thẩm Luân phụ họa:” Bọn ta mời ngỗ tác kiểm tra thương thế, mũi Đát Cơ mỹ nhân có vết đề rõ ràng, tuy nói là ngã xuống y phục có thể gây ra, nhưng nếu có người giữ gáy ấn xuống cũng gây kết quả tương tự. Hơn nữa ngỗ tác nói, dựa theo mức độ thâm tím ở mặt, khả năng thứ hai cao hơn, Lãnh đại nhân định giải thích ra sao?”

Xu mật sứ Sở Chiêu Phụ cũng là ông già khác tới trăm giọng nói:” Lãnh đại nhân, thị nữ Liên Thu của Ngụy quốc công chúa đã xác nhận rồi, đêm đó ả nhìn thấy thị vệ Long Huýnh leo tường vào phòng Đát Cơ mỹ nhân, nhưng ngài lại không bẩm báo việc này lên quan gia, thế là sao?”

Thế nhưng bất kể là ai lên tiếng, mềm mỏng hay cứng rắn, trong kiệu không có phản ứng.

Rốt cuộc Sở Chiêu Phụ không nhịn được, hàng mi thọ run rẩy, đi thẳng về phía kiệu:” Quan quan Xu mật sứ Sở Chiêu Phụ yết kiến Lãnh đại nhân, kẻ không liên quan tránh ra.”

Vô Mi đạo trưởng và Đồ Du đại sư nháy mắt tránh đường, đám người phía bên Thạch Thủ Tín mừng rỡ, thường dân cản đường quan viên là phạm pháp, chiêu này đúng là hữu dụng, cả đám ủa tới, nhưng kiệu vén lên nào thấy ai ...

“ Hồng!” Tiết Cư Chính dậm chân:” Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, trúng kế của y rồi.”

Duyên Phúc cung.

Một đồng tấu chương bị ném tán loạn, văn phong tứ bảo trên bàn không còn thứ nào lành lặn, chỉ có mỗi ngọc ấn còn yên lành ở đó. Cả đám thái giám cung nữ rút vai cúi đầu, hận không thể làm bản thân nhỏ như con kiến, tránh lọt vào đôi mắt phần nô của quan gia.

Khi Lãnh Nghệ tới nơi từ xa nghe thấy tiếng Triệu Quang Nghĩa gầm thét bên trong, y cẩn thận dừng bước, từ sau cái cột

thò đầu ra quan sát, gật khễ với Vương Kế Ân đứng ở cửa tẩm cung.

Vương Kế Ân tức thì đi tới nói nhỏ:” Đợi lát nữa quan gia nguôi giận hãy vào.”

“ Nhưng mà quan gia nổi giận chuyện gì thế? Huynh nói đệ còn biết ứng phó.” Lãnh Nghê hỏi nhỏ:

“ Còn chuyện gì nữa, dám đại thần liên tục dâng tấu đòi quan gia trả lời nguyên nhân cái chết của Đát Cơ mỹ nhân, số ít trực tiếp chỉ trích quan gia lạm sát người vô tội.”

“ Rõ ràng Đát Cơ mỹ nhân lỡ chân mà chết, sao thành thế này chứ?”

“ Nghe nói có thị nữ Liên Thu của Ngụy quốc công chúa nói tận mắt nhìn thấy Long Huýnh đột nhập vào phòng Đát Cơ mỹ nhân. Quan gia muốn gọi Liên Thu tới chất vấn, nhưng không tìm được, vì thế quan gia nổi giận đập đồ.”

Nói tới đó bên trong có tiếng gầm của Triệu Quang Nghĩa:” Lãnh Nghê đâu, sao bây giờ còn chưa tới?”

Vương Kế Ân vội vàng chạy vào báo:” Lãnh đại nhân tới rồi ạ, đang đợi quan gia triệu kiến.”

Triệu Quang Nghĩa quát:” Còn không mau vào đây! Đợi cái gì mà đợi!”

Đám cung nữ thái giám bị Vương Kế Ân đuổi hết ra ngoài, Lãnh Nghê hít sâu mấy hơi, chạy chậm vào, làm bộ thở dốc:” Thần bái kiến quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa đi ra sau long án ngồi xuống, mặt mày hung tợn:” Hiện giờ một đám văn võ đại thần cứ nhất định nói trảm ban chết cho Đát Cơ, ngươi nói sao đây? Còn chuyện a Liên Thu báo cáo với ngươi là sao?”

Lãnh Nghệ mặt vừa kinh ngạc lại sợ hãi:” Đát Cơ mỹ nhân chết do tai nạn là không cần bàn cãi, khi vi thần điều tra, thị nữ Liên Thu đúng là có báo với vi thần đêm đó nhìn thấy ngự đài Long Huýnh leo cửa sổ vào phòng Đát Cơ mỹ nhân, ả sợ nên không dám kể với công chúa. Nhưng thần lập tức hỏi Long ngự đài rồi, hần nói chưa từng rời khỏi thiện phòng bệ hạ quá ba bước, Vương công công có thể làm chứng. Vì cửa sổ đều cài bên trong, không hề có bất kỳ dấu hiệu phá hoại nào, Long ngự đài có vào cũng không ra được, nên thần không tin lời Liên Thu, bởi thế không bẩm báo cho quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa cũng đã xác minh chuyện này cùng Long Huýnh, cho nên ông ta mới điên tiết:” Khốn kiếp, nếu trăm muốn giết ả tiện nhân đó thì sau sự kiện Hồ Sơn ả đã chết rồi, dám cùng Tề vương mưu hại trăm ...”

Lãnh Nghệ tái mặt, ngập ngừng định nói lại thôi.

“ Chuyện này nói với khanh cũng được ..” Triệu Quang Nghĩa nhìn ra, giờ kim quỹ chi minh khác nào là bí mật công khai, số người biết không ít rồi, quan trọng là nếu không có nó trong tay cũng chỉ là lời nói xuông, nên giải thích cho Lãnh Nghệ một lượt:” Tề vương và Trịnh gia xưa nay giao hảo, cùng Trình Ân tình như thủ túc, nếu hần kế thừa trăm, Trịnh gia tất nhiên được lợi nhất, ngươi đã hiểu chưa?”

Lãnh Nghệ làm ra vẻ chấn kinh mặt một lúc lâu không nói lên lời.

“ Hừ, trăm nói để ngươi biết tình thế thực sự là sao, vấn đề trong này không đơn giản chỉ là chuyện người chết, tránh ngươi hồ đồ không rõ nặng nhẹ để bị cuốn vào vòng xoáy này thôi.” Triệu Quang Nghĩa hỏi lại lần nữa:” Cái chết của Đát Cơ thực sự không có vấn đề gì chứ?”

Chương 460: Liên hoàn thần nổ.

Tất nhiên là có, cả một đồng là khác, nhưng trừ khi có công cụ pháp y hiện đại thì không ai có thể tìm ra được chứng cứ gì, Lãnh Nghệ lúc này thẳng lưng, hùng hồn đánh thép nói:” Vâng, thần lấy mạng ra đảm bảo, khẳng định chắc chắn Đát Cơ mỹ nhân chết bởi sự cố, những người không biết nghe lời đồn thổi hoặc giả có ý đồ nên mới làm lớn chuyện. Bất kể thế nào thần cũng ủng hộ quan gia không thỏa hiệp, không nhận sai với họ, đây không chỉ là vấn đề sự thực công bằng, còn là không thể dung túng cho những kẻ không rõ thị phi.”

“Được, chỉ cần khanh khẳng định cái chết Đát Cơ không có vấn đề là đủ.” Thái độ của Lãnh Nghệ làm Triệu Quang Nghĩa hoàn toàn yên tâm:” Ké Ân.”

Vương Ké Ân khom lưng đi tới:” Có nô tài!”

Triệu Quang Nghĩa cười long bào ném xuống đất:” Đưa tới cho Trịnh gia, mặc chúng xử lý, còn về phần Đát Cơ mỹ nhân, nói là trẫm không ban chết cho ả, ai muốn tin thế nào thì tùy. Trẫm nói lần này là lần cuối, chúng còn dưng thư là không tin quân phụ, vậy thì về làm ruộng cả đi.”

“Nô tài tuân chỉ.” Đợi Vương Ké Ân cẩn thận nâng long bào đi, Triệu Quang Nghĩa rời bàn nói:” Lãnh ái khanh, theo trẫm tới Ngọc Tân Viên bắn cung giải khuây.”

Ngọc Tân Viên là một viện tử rất rộng, xung quanh trồng ít từng bách, tường bao còn ít tàn tuyết, sân rộng đất rộng mênh mông, vốn là nơi hộ vệ trong cung thao luyện.

Người phụ trách nơi này là Tạ Ti Viên, hay tin vội vàng dẫn toàn bộ người trong Ngọc Tân Viên ra nghênh gia, đón Triệu Quang Nghĩa vào một gian phòng hình nửa vòng cung, trong đốt lò ấm áp.

Triệu Quang Nghĩa cau mày:” Khai xuân rồi mà còn sương ẩm sao, đây là nơi luyện võ, không phải chỗ hưởng phúc, mang ngựa với cung tên của trẫm tới đây.”

Tạ Ti Viên vâng dạ, dắt tới một con bạch long câu, một bộ khôi giáp trường cung.

Triệu Quang Nghĩa đeo ống tên, cầm trường cung nhảy lên ngựa, quát một tiếng, con ngựa thần tuấn lao đi như bay. Chạy một vòng quanh sân về vị trí cũ, Triệu Quang Nghĩa mới rút cung bắn tên, vù một cái, trúng ngay ngực người rơm đối diện.

Lãnh Nghê khen hay, nhưng Tạ Ti Viên và đám thị tòng thì không phản ứng gì chỉ xua tay, y vội im lặng mà không hiểu ra sao.

Ngựa chạy mỗi lúc một nhanh, cứ khi tới chỗ xa người rơm nhất Triệu Quang Nghĩa mới bắn ra một tên, khi toàn bộ người rơm đều trúng tên thì tiếng hò reo mới vang lên như sấm.

Lãnh Nghê mới hiểu, xem bắn cung cũng như xem ca kịch, nếu cứ tới đoạn hay là khen, làm thế sẽ ảnh hưởng tới màn biểu diễn, đợi kết thúc rồi mới khen ngợi mới là thật lòng, nếu không thì chẳng biết thưởng thức rồi. Phải thừa nhận công phu trên lưng ngựa của Triệu Quang Nghĩa rất ghê gớm.

Triệu Quang Nghĩa phóng ngựa hơn chục vòng chỉ hơi thở dốc, tâm tình cũng giải tỏa không ít.” Thế nào Lãnh ái khanh, bắn thử vài cái chứ?”

“ Thần vốn không biết cung tiễn, nhưng nhìn hùng uy của quan gia cũng thấy nhiệt huyết nổi lên rồi.” Lãnh Nghê gật đầu, cũng lấy một bộ cung tiễn gần đó, thử kéo cung:

“ Thế không được, khanh phải dùng ban chỉ.” Triệu Quang Nghĩa là người nhà nghề, nhìn một cái biết ngay y chưa bao giờ cầm cung, tháo ban chỉ ở ngón cái đưa y, dạy y vào thế ra sao, dương cung thế nào, tỉ mỉ từng bước một:

Tạ Ti Viên ở bên nhìn thấy hăm mộ, xem ra lời đồn vị Lãnh ngự đài này được quan gia sủng tín không phải giả đâu. Long Huýnh thì không dấu được đồ kỵ, hấn vất vả chục năm trời mới có địa vị hôm nay, vậy mà bị kẻ chân ướt chân ráo vượt mặt, trước kia mỗi lần quan gia muốn cười ngựa bắn cung giải tỏa, hấn luôn là người bồi tiếp.

“ Được rồi! Bắn đi!” Triệu Quang Nghĩa thấy Lãnh Nghê đã vào đúng tư thế thì hô:

Lãnh Nghê kéo cung rất cật lực, tuy cung kéo căng rồi nhưng tay run run, vừa buông một phát, cung bắn đi rất thiếu đà, quả nhiên chưa tới được bia đã rơi xuống, y thở dốc:” Thần, thần không bắn nổi.”

“ Đó là khanh quá tham kéo cung, nghĩ là kéo căng thì bắn mạnh, kỳ thực không hoàn toàn, kéo quá sức thì tay không vững, bắn sao tốt.” Triệu Quang Nghĩa cười ha hả giương cung kéo hết sức nhẹ nhàng, không cần kéo quá căng đã buông tay, cung vẫn bắn đi với đủ lực, vừa vặn trúng người rơm:” Thấy chưa?”

Lãnh Nghê làm theo, lần này tên bắn xa hơn, nhưng vẫn rơi dưới chân người rơm:” Thần có nghe nói một loại binh khí gọi là nỏ, dùng chân lắp tay, chân khỏe hơn tay có khi thần bắn được.”

“ Khanh nói làm trẫm mới nhớ, thời gian trước sở cung nỏ mang tới loại nỏ mới, gọi là liên hoàn thần nỏ, chỉ cần lắp tên một lần, có thể bắn đồng thời hoặc liên tục năm mũi tên. Tuy còn kém nỏ liên hoàn bắn được mười mũi tên của Gia Cát Lượng, nhưng hơn ở chỗ nhỏ gọn ... Mang nỏ mới lại đây.”

Tạ Ti Viên vội vàng tự mình mang tới một cái nỏ.

Triệu Quang Nghĩa ngắm nghĩa một hồi mới lẩm tên, nhắm chuẩn bóp cò, vậy mà tên bay quá cao, trúng tường bao phía sau. Ông ta bắn tiếp bốn mũi thì chỉ trúng một.

Lần bắn thứ hai, ông ta bắn năm trúng ba, bắn tới lần thứ tư thì ông ta đã hoàn toàn nắm được yếu quyết, bắn trúng toàn bộ.

“Loại nỏ này độ chuẩn xác tốt, có thể bắn liên hoàn, tầm bắn xa hơn trường cung. Đáng tiếc chế tạo rất khó, cung cũng phải đặc chế, cung bình thường không có hiệu quả này.” Triệu Quang Nghĩa đánh giá:

Lãnh Nghê kiến nghị:” Qua gia thử bắn tên thường xem, nếu tạm tạm dùng chống lại địch xung phong cũng không tệ.”

Tạ Ti Viên lại mang một ống nỏ tiến thường tới, Triệu Quang Nghĩa lẩm tên, nhắm vào người rơm cách đó hơn trăm bước .. Vuu vuu, năm mũi tên liên tục bắn ra đều trượt cả.

Liên tục bắn vài lần, tới đa chỉ trúng hai phát, Triệu Quang Nghĩa lắc đầu:” Không được, quả nhiên là phải dùng tên chuyên dụng, mà loại tên đó đắt gấp trăm lần tên thường, xem ra chưa xứng với tên thần nỏ. Đi săn mang bắn vui thì được, quân đội nào dùng nổi. Lãnh ái khanh, khanh hộ giá có công, thưởng cái nó này cho khanh.”

“Đa tạ quan gia.” Lãnh Nghê nhận lấy, tuy y có súng ngắm, nhưng đạn quá ít không dám dùng bừa, phi đao của Thành Lạc Tiệp chỉ có thể dùng ở khoảng cách ngắn, dùng cái này bổ khuyết rất tốt:

“Võ tướng còn đọc sách, khanh là văn thần cũng nên học chút bản lĩnh xạ kỵ đi, khi nào học được rồi chúng ta đi săn.” Triệu Quang Nghĩa nói:

Lãnh Nghệ khom người.” Thần sẽ sớm ngày học được.”

Chương 461: Nâng cao giá trị cho người lợi dụng.

Triệu Quang Nghĩa đi tới ghé nghỉ, bảo Long Huýnh chỉ dạy Lãnh Nghê dùng nỏ, ông ta hứng trí vẫn rất cao, thi thoảng cũng chỉ điểm vài câu.

Dưới sự chỉ đạo tận tâm đó, Lãnh Nghê cuối cùng cũng nắm được yếu quyết dùng nỏ, từ bắn không trúng mũi nào tới khi bắn trúng ba bốn mũi, Triệu Quang Nghĩa rất hài lòng, dặn y về nhà phải luyện thêm mới hồi cung.

Trở về cung Duyên Phúc, Lãnh Nghê có một tiểu viện riêng ở nơi này, vốn là nơi an bài đề y tới đây “nhuộm lại công cụ vẽ”, lúc này trên bàn ở đại sảnh đã chất đầy tấu chương, bên cạnh còn có sọt to sọt nhỏ. Lãnh Nghê nhìn mà đau đầu, mới có vài ngày mà tấu chương tích thành đống thế này, đây đúng chẳng phải công việc béo bở gì.

Rất nhanh Lãnh Nghê nhận ra, nhiều tấu chương là vì chuyện Đất Cơ mà viết, Triệu Quang Nghĩa đã hạ chỉ không cho phép nhắc tới chuyện này nữa, nên mấy tấu xương này y đánh dấu “x”, tức là không cần xem.

Trừ đi đồng rác này thì tấu chương liền ít đi khá khá.

Lãnh Nghê cũng dần có kỹ xảo xem tấu chương, lướt qua vài dòng biết đâu là tấu chương thuyết giáo rỗng tuếch, cho ngay mũi tên đi xuống. Thế là lọc thêm một mớ nữa, dù vậy vẫn phải mất hai canh giờ mới xem hết.

Tiếp đó có ba vụ án tử hình, đều giết người cướp bóc, chứng cứ rõ ràng, y kiến nghị xử tử.

Xong xuôi Lãnh Nghệ đi gọi mấy thái giám cung nữ chuyển tầu chương.

Triệu Quang Nghĩa và Vương Kế Ân không có mặt, hỏi mới biết ông ta tới Sùng Văn điện gặp đám đại thần chặn đường y, mục đích đám người đó tới đây không nói cũng biết, đó là đòi gặp y.

Lãnh Nghệ không đại gì xuất cung lúc này, đám đó bị lừa một lần rồi chắc đang điên lắm.

Tới hoàng hôn Triệu Quang Nghĩa mới trở về tẩm cung, gọi Lãnh Nghệ vào, chưa đợi y nói gì đã nói trước:” Trẫm vừa bãi chức tiết độ sứ Thiên Bình Quân của Thạch Thủ Tín.”

Lãnh Nghệ cả kinh, cái này không hay rồi, có thể ảnh hưởng tới kế hoạch của y.

Triệu Quang Nghĩa lạnh lùng nói:” Đám Tiết Cư Chính, Thẩm Luân, Thạch Thủ Tín, Cao Hoài Đức, Sở Chiêu Phụ, ý mình có chút công lao, không thêm để ý tới thánh chỉ không được phép nhắc tới chuyện Đất Cơ của trẫm, xúi bẩy Trịnh gia trả hoàng bào. Lại còn yêu cầu trẫm giao khanh ra để chúng tra hỏi cái chết của Đất Cơ, không thêm nghe trẫm giải thích. Trong đó Thạch Thủ Tín là tên hung hăng nhất, trẫm bãi quan của lão, xem còn dám ầm ĩ không, tước hết chức vị của lão, trẫm trước chức vị của con lão, tới khi nào lão im mới thôi.”

Lãnh Nghệ khom người:” Quan gia chiếu cố thần đúng như Trường Giang cuộn cuộn, chảy mãi không thôi.”

“ So sánh kiểu gì thế.” Triệu Quang Nghĩa đang tức cũng bật cười:” Cũng không hoàn toàn vì khanh, trẫm đăng cơ chưa lâu, vốn không định làm căng, nhưng chúng ép trẫm. Trẫm không lập uy, hôm nay chúng dám kháng chỉ, mai chúng dám hè nhau lập tân đế.”

Câu này thì Lãnh Nghệ không dám tiếp lời rồi.

Triệu Quang Nghĩa lại bảo Vương Kế Ân:” Lệnh điện tiền đô chỉ huy sứ Dương Tín dẫn cấm quân hộ tống Lãnh ái khanh về, bảo vệ Lãnh phủ, kẻ nào tự ý xông vào giết không tha.”

Lãnh Nghệ vội quỳ xuống:” Đa tạ quan gia chiếu cố, chỉ là thân vương cũng không được có thân binh hộ vệ, nếu ngôn quan của gián viện đàn hặc, thần không gánh nổi.”

“ Không cần khanh gánh, đây là ý chỉ của trẫm, trẫm muốn xem xem, rốt cuộc thiên hạ này còn ai nghe hiệu lệnh của trẫm.”

Được cấm quân hộ tống về nhà, nghe thì thật là vinh dự, nhưng nhìn ở một góc độ khác thì cũng là tương ứng với việc, đem thân làm mồi nhử cho Triệu Quang Nghĩa xem bách quan ai đứng về phía ông ta, làm một cái bia ngắm để người khác nhắm vào. Làm một sủng thần cũng không phải dễ, bất kể lúc nào cũng phải sẵn sàng để người ta lợi dụng.

Lãnh Nghệ cũng không than thở gì, việc gì cũng có cái giá của nó, việc y cần làm bây giờ là không ngừng nâng cao giá trị của bản thân, ít ra cũng phải làm quân bài có thể lợi dụng chứ không phải quân bài có thể bị hi sinh bất kỳ lúc nào.

Vì thế một đội cấm quân rầm rộ hộ tống Lãnh Nghệ nghênh ngang rời cung, từ trong kiệu, Lãnh Nghệ nhìn thấy bộ mặt âm trầm tới cực điểm của đám Tiết Cư Chính, Cao Hoài Đức ngoài cửa cung. Thở dài hạ rèm xuống, giờ e cái danh nịnh thần gian thần của y chắc là khó tránh.

Trường hợp cấm quân rời hoàng thành không phải là nhiều, dọc đường không ít người đi theo xem náo nhiệt, còn có cả hàng xóm trái phải tụ tập đông đảo ngoài phủ. Lãnh Nghệ có chút xấu hổ, y xuống kiệu liền thấy một vị tướng quân râu tóc đã hoa râm toàn thân giáp trụ chấp tay:” Mặt tướng điện tiền đô chỉ huy sứ Dương Tín, bái kiến đại nhân.”

Kỳ thực chức vị Dương Tín cao hơn Lãnh Nghệ nhiều, nhưng ông ta là người thông minh, quan gia đã phái đông ta tới bảo vệ phủ đệ Lãnh Nghệ, biết ngay địa vị của y trong lòng quan gia rất cao, nên mới chủ động thi lễ.

Lãnh Nghệ vội đáp lễ:” Làm phiền Dương đại nhân mà.”

“Lãnh đại nhân cứ yên tâm đi, mặt tướng đảm bảo tới một con ruồi cũng không bay vào được.”

“Đa tạ.”

Không nhiều lời khách sáo, Lãnh Nghệ dẫn hộ vệ vào nhà ngay, đề đám quan văn đuổi tới thì phiền.

Dương Tín lập tức an bài phòng ngự, không then là người phụ trách an toàn hoàng thành, rất thuần thực.

Không ngoài dự đoán, vừa bố trí xong thì đám Tiết Cư Chính cũng tới, yêu cầu gặp Lãnh Nghệ, thậm chí đã xông vào tới tận hoa sảnh, binh sĩ thường không dám ngăn cản. Dương Tín đành đích thân ra mặt:” Các vị đại nhân, Lãnh đại nhân không tiếp khách, cho nên mời về cho.”

Cao Hoài Đức nhướn mày, cao giọng nói:” Cái gì, mấy tể chấp bọn ta tới nhà, một tên thôi quan nho nhỏ lại không tiếp à?”

Dương Tín mỉm cười:” Các vị, đây không phải nha môn, tới nhà là khách, lý nào khách át chủ như thế?”

Thạch Thủ Tín phản nộ:” Y không gặp bọn ta thì bọn ta gặp y, xem ai dám cản?”

Dương Tín không can thiệp, ông ta chỉ lặng lẽ tuốt đao ra, quân sĩ khác đứng bên cạnh cũng hành động tương tự, chỉ cần họ dám bước vào nội trạch nửa bước thôi là đổ máu ngay.

Cao Hoài Đức mặt âm trầm:” Các người có ý gì?”

Dương Tín vẫn cười.” Quan gia hạ chỉ lệnh mặt tướng bảo vệ Lãnh phủ, kẻ nào tự ý xông vào, giết không cần hỏi.”

Chương 462: Thế này là tới nhà xin lỗi sao? (1)

“ Lão tử cứ vào đây!” Thạch Thủ Tín kéo vạt áo sang bên, hùng hổ đi tới:

Cao Hoài Đức kéo ông ta lại:” Đừng làm bừa, đây đã là ý chỉ của quan gia thì ông xông vào chỉ phí mạng thôi.”

Thạch Thủ Tín tức muốn xì khói, nhìn về phía nội trạch rống lên:” Lãnh Nghê, ta xem ngươi trốn được trong đó bao lâu.”

Cao Hoài Đức lần nữa ngăn cản:” Về thôi, xem ra hôm nay quan gia nổi giận thật rồi, chúng ta nên để cho quan gia chút thể diện, quan gia mới đăng cơ, coi trọng uy nghiêm.”

“ Uy nghiêm gì chứ, hoàng vị của hắc vốn bất chính.” Thạch Thủ Tín nổi nóng:

Tiết Cư Chính hoảng hồn đẩy mạnh ông ta một cái:” Thủ Tín, cái mồm của ông sớm muộn cũng gây họa.”

Những người khác cũng lo ông ta nóng tính khiến chuyện tới mức không thể vãn hồi đều kéo ông ta ra kiệu, sai phó tòng đưa về phủ.

Phủ Thạch Thủ Tín cũng ở một dải này, chẳng mấy chốc đã về, kiệu đi tới thẳng cửa nội trạch mới dừng lại, Thạch Bảo Cát đang nóng lòng đợi kết quả, ông ta xuống kiệu hỏi:” Tay sao rồi?”

Thạch Bảo Cát miệng nhăn nhó:” Đau lắm ạ, một cái bị thương tới gân cốt, phải nghỉ ngơi một thời gian, tay kia tuy

không nhìn ra gì cả, nhưng còn đau hơn.”

“ Thái y bình thường chưa chắc nhìn ra được, phải tìm võ sư xem sao.”

“ Con tìm rồi ạ, là Lôi võ sư nổi tiếng thánh thủ, cũng cho thuốc, song không hiệu quả. Ông ấy nói, thương tích do ám kình gây ra, giống như bị rắn độc cắn, phải biết loại độc nào mới chữa lành.”

Thạch Thủ Tín cau mày, không ngờ phức tạp thế này, nếu phải đi nhờ Lãnh Nghệ, ông ta sao mở miệng được:” Còn chuyện gì mà cứ ấp a ấp úng.”

“ Dạ, công chúa mời phụ thân tới nói chuyện.”

Lỗ quốc công chúa tuy gả cho Thạch Bảo Cát rồi, nhưng theo quy củ, lễ quân thân trước lễ trưởng ấu. Có điều nàng tới Thạch gia chưa bao giờ coi mình là công chúa, đều lấy thân phận tức phụ hậu hạ công bà. Có chuyện gì bản thân đi bẩm báo chứ không truyền gọi thế này.

Bởi thế Thạch Thủ Tín bất an, cảm giác chuyện không lành.

Thạch Thủ Tín tới viện tử Lỗ quốc công chúa, vừa vào chính đường thấy nàng mặc cung trang công chúa, ngồi ngay ngắn trên ghế tựa, mặt âm u nhìn mình, ông ta càng thêm thấp thỏm, thi lễ:” Thần Thạch Thủ Tín bái kiến trưởng công chúa.”

Lỗ quốc công chúa không cho ông ta bình thân:” Nghe nói hôm nay ngươi ngang nhiên dẫn người chặn đường Lãnh đại nhân, lại còn đánh hộ vệ của ngài ấy, có chuyện đó không?”

Thạch Thủ Tín rùng mình, từ khi Lỗ quốc công chúa gả tới Thạch gia luôn hiền dịu mực thước, nghiêm khắc thế này là lần đầu, hơn nữa làm sao nàng lại có quan hệ với tên Lãnh

Nghệ đó, vội đáp:” Vâng, thần vì cái chết của Đát Cơ mỹ nhân tới tìm y hỏi ..”

Lỗ quốc công chúa cắt lời:” Quan gia sai người tra hỏi sao?”

“ Không ạ.”

“ Vậy quyền lực của người có thể hỏi tới sao?”

“ Chuyện này ...”

“ Đừng nói là án do ngự bút quan gia khâm điểm, mà là vụ án bình thường ở phủ Khai Phong, người có quyền gì mà yêu cầu một thói quan phải bảm báo vụ án với người? Người coi mình là cái gì rồi? Đại Tổng này họ Triệu hay họ Thạch.”

Thạch Thủ Tín toát mồ hôi lạnh, nghĩ lại mới thấy mình làm nhiều việc vượt phận sự như thế, dập đầu nói:” Thần không dám!”

Lỗ quốc công chúa càng nói càng nghiêm khắc:” Người có biết quan gia triệu Lãnh đại nhân vào cung không?”

“ Thần biết.”

“ Biết mà còn ngăn cản, to gan! Đám người các người ỷ vào trước kia có công lao, công nhiên làm xằng, các người không coi một thói quan vào đâu, nhưng các người làm thế là không coi chỉ lệnh của quan gia ra gì, các người không làm bề mặt Lãnh đại nhân, mà làm bề mặt quan gia. Hay là bây giờ cả quan gia cũng không ở trong mắt các người nữa rồi?”

Thạch Thủ Tín quỳ rạp xuống:” Thần không dám, lúc đó chỉ nghĩ tới cái chết của Đát Cơ mỹ nhân, không nghĩ nhiều ...”

“ Nhưng quan gia sẽ nghĩ vậy.” Lỗ quốc công chúa vỗ bàn:” Người biết vì sao Trịnh Ân bị chết chứ, người biết quan gia đã phái cấm quân đưa Lãnh đại nhân về, đồng thời bảo hộ

Lãnh phủ. Nhưng người không coi thánh chỉ ra gì, tiên đế giết Trịnh Ân, chẳng lẽ quan gia không dám giết Thạch Thủ Tín người?”

Trịnh Ân chết không phải không có lý do, vì ông ta ý mình là huynh đệ kết bái của Triệu Khuông Dận, hành vi phóng túng, không coi Triệu Khuông Dận là hoàng đế. Cuối cùng trong một lần say rượu nói linh tinh bị Triệu Khuông Dận tuốt kiếm đâm giết. Thạch Thủ Tín mơ hồ cũng đoán ra, giờ vô tình ông ta phạm vào sai lầm tương tự, nghĩ tới đó không khỏi sợ hãi:” Thần lỗ mãng, suýt gây ra đại họa, đa tạ công chúa nhắc nhở.”

Thạch Bảo Cát cũng quỳ xuống khấu đầu cùng cha.

Sắc mặt Lỗ quốc công chúa hòa hoãn hơn một chút, nàng không phải không biết tính cách công công với trượng phu, đơn thuần chỉ là bằng vào bầu máu nóng hành xử, nếu không bằng vào chừng đó việc đủ chém đầu ông ta rồi.” Đứng lên nói chuyện.”

“ Đa tạ công chúa.” Thạch Thủ Tín từ từ đứng lên:

“ Biết sai rồi người hiền phải làm gì chứ?”

“ Xin công chúa chỉ điểm.”

Trưởng công chúa thở dài:” Lãnh đại nhân kỳ thực luôn kính trọng người, thời gian trước ta vào cung tham gia đưa tranh phụ hoàng tới Nam Kha Tự thờ cúng, có gặp Lãnh đại nhân, ngài ấy còn nhờ ta giới thiệu để tới bái phỏng. Ta chưa kịp nói thì người đã gây ra chuyện này. Đây là khâm án, nếu Lãnh đại nhân không chắc cả trăm phần sao dám đưa ra kết luận. Ta tuy chưa tiếp xúc với ngài ấy nhiều, nhưng vô cùng khâm phục con người ngài ấy. Các người không chỉ ngang nhiên chặn đường, lại đánh hộ vệ của người ta, chẳng lẽ không nên tới nhà giải thích xin lỗi một câu?”

Thạch Thủ Tín gặp khó.” Công chúa nói đúng ... Chỉ là ...”

“ Chỉ là ngươi là quan lớn, sao có thể xin lỗi người khác phải không? Ta nói cho ngươi biết, ngay cả quan gia cũng từng xin lỗi người dưới, ngươi coi mình là cái gì rồi?”

“ Công chúa nặng lời, thần tuân lệnh là được.”

“ Ta không ra lệnh cho ngươi, nếu ngươi không muốn đi, muốn giữ quan uy của ngươi thì tùy.” Lỗ quốc công chúa nâng chén trà lên uống, ý tứ ngươi xéo được rồi:

Chương 463: Thế này là tới nhà xin lỗi sao? (2)

Thạch Thủ Tín cuống lên:” Không không, thần muốn mà, hưởng hồ thương tích của Bảo Cát cũng cần nhờ họ, nếu không cái tay này e khó mà giữ được.”

“ Đáng đời!” Lỗ quốc công chúa đập mạnh chén trà xuống:” Ý mình là nhi tử trung thư lệnh, không coi ai ra gì, đánh người giữa đường, tự làm tự chịu.”

Hai cha con rồi rít thỉnh tội, Thạch Thủ Tín lại nói:” Nhưng y không chịu gặp thì làm sao? Hôm nay rất nhiều đại thần tới nhà, nhưng y không chịu ra.”

Lỗ quốc công chúa thở dài:” Được rồi, ta dẫn các người đi, Lãnh đại nhân nhờ ta giới thiệu với cha con người, ta còn chưa làm, các người đã đắc tội với người ta. Ta không kịp thời ngăn cản, cũng nên đi thỉnh tội.”

Thạch Thủ Tín hoảng sợ quỳ xuống:” Điều là thần sai, làm công chúa phải hạ mình, tội đáng muôn chết.”

Lỗ quốc công chúa thực lòng áy náy, Lãnh Nghệ mà không buông tay thì Thạch gia đã chết sạch rồi, y bị Thạch Thủ Tín làm khó mà không trả thù, vẫn giữ kín bí mật của nàng, đủ thấy người ta thực sự là quân tử, nàng càng thêm hổ thẹn.

Lúc này ở Lãnh phủ, Hoa Vô Hương đang như chú chim nhỏ riu rít kể lại kỳ thi của mình, kết quả đã có, nàng được đề tên trên bảng vàng, còn thứ hạng rất cao, khen ngợi thi từ Lãnh Nghệ hết lời.

Trác Xảo Nương không biết thi tài của trượng phu ra sao, Tiểu Chu hậu biết rất rõ.” Thi từ của ca ca, tiểu muội vô cùng bội phục, ngay cả phu quân của muội cũng vô cùng tán thưởng, chàng là người tâm cao khí ngạo, thi từ người thường không để vào mắt. Trong trí nhớ của muội, ca ca là người duy nhất.”

Hoa Vô Hương đùa:” Anh tử tử đang khen phu quân của mình hay khen lão gia ca ca của ta?”

Lãnh Nghê nghe hai nàng nói mà ngại ngùng xua tay:” Đừng nói nữa, đừng nói nữa, ta xấu hổ rồi đây này.”

Không khí trong nhà hết sức vui vẻ, mặc dù ngoài kia cấm quân vây tầng trong tầng ngoài, ai cũng biết chuyện nghiêm trọng, nhưng chỉ cần có Lãnh Nghê ở nhà, lòng các nàng an định hơn nhiều. Mọi người đều ngầm hiểu ý, không ai nói chuyện đau đầu ngoài kia, chỉ lấy chuyện vui ra chia sẻ.

Chỉ là chuyện vui thường không lâu dài, rất nhanh có gác cửa vào thông báo, Lỗ quốc trưởng công chúa và cha con Thạch Thủ Tín đưa bách thiếp và lễ vật tới, hỏi y có gặp không?

Lãnh Nghê nhận bách thiếp, xem qua danh sách lễ vật:” Đương nhiên rồi, ta tự đi tiếp.”

Tiểu Chu hậu lấy làm lạ:” Ca ca không muốn gặp họ mà, bọn họ tới đây không có ý gì tốt đâu.”

Lãnh Nghê cười:” Mỗi lúc mỗi khác, lần này họ tới xin lỗi đây.”

“ Huynh không sốt chứ?” Hoa Vô Hương sờ trán Lãnh Nghê:” Người ta là quan lớn, làm gì có chuyện đi xin lỗi viên quan nhỏ xíu như huynh?”

Lãnh Nghê cầm danh sách lễ vật gõ vào đầu nàng:” Không tới xin lỗi thì mang nhiều quà cáp thế làm gì?”

Hoa Vô Hương lấy danh sách lễ vật xem, tức thì sáng mắt.” Nhiều thật đấy, xem ra đúng là tới xin lỗi rồi này, í, có cả vòng trân châu nữa.”

“Nha đầu tham tiền, thích thì bảo tẩu tử muối.” Lãnh Nghê búng mũi nàng một cái rồi đi ra đại sảnh:

Ba vị khách nhìn thấy Lãnh Nghê ra đều đứng dậy, đặc biệt Lỗ quốc công chúa lại còn nhún mình thi lễ làm hai cha con Thạch Thủ Tín khiếp sợ.

“Công chúa làm vi thần tổn thọ mất.” Lãnh Nghê tuy biết rõ vì sao làm nàng làm như vậy vẫn vội vàng vái dài đáp lại:

Lỗ quốc công chúa áy này nói:” Hôm nay ta dẫn cha con họ tới xin lỗi đại nhân, có chỗ nào đắc tội, mong đại nhân rộng lượng đừng so đo.”

Đến cả công chúa cũng thi lễ rồi, Thạch Thủ Tín tuy trong lòng hậm hực vẫn chấp tay vái một cái, chỉ là cái giọng không giống người đi xin lỗi:” Bản quan chặn đường giữa phố, khuyến tử đánh hộ vệ, lại xông vào quý phủ, lời nói tổn hại, thỉnh tội với Lãnh đại nhân.”

Lãnh Nghê cũng vái một cái:” Trung thư đại nhân nặng lời rồi, ti chức không dám nhận, đại nhân vì bằng hữu không màng an uy bản thân, ti chức khâm phục. Vốn ti chức nên thành thật đem tình hình vụ án ra nói, nhưng đây là khâm án, không có thánh chỉ, thực không dám nói bừa, xin đại nhân thứ lỗi.”

Thạch Thủ Tín vái lại:” Không sao, là bản quan sai, không phải đại nhân sai.”

Lỗ quốc công chúa mỉm cười:” Ngồi cả đi, cứ đứng vái nhau làm gì?”

Mọi người ngồi xuống, nhưng nhất thời không ai nói gì.

Rốt cuộc Thạch Thủ Tín nóng tính, không nhịn được, ông ta tới đây xin lỗi chỉ là miễn cưỡng mà làm, mục đích thực sự không đổi:” Lãnh đại nhân, ta xin lỗi người rồi, người nói thật đi, Đát Cơ có phải bị quan gia ban chết không?”

Lỗ quốc công chúa vỗ bàn một cái, tức giận ra mặt.

Thạch Thủ Tín ương bướng tới cùng:” Ta không có ý gì khác, chỉ là năm xưa ta và Trịnh Ân khấu đầu thề đồng sinh cộng tử, nay muội muội của hần cũng không bảo vệ nổi đã đành, vì sao mà chết cũng không rõ thì làm sao xuống suối vàng gặp Trịnh Ân đây? Xin Lãnh đại nhân thương tình nói cho.”

Lãnh Nghệ khẽ ho một tiếng:” Ta chỉ có thể trả lời ngài, căn cứ vào tình huống kiểm tra thi thể, ta phán đoán Đát Cơ mỹ nhân chết do sự cố không may, thế thôi.”

Lỗ quốc công chúa thâm thở phào nhìn Lãnh Nghệ cảm kích.

Thạch Thủ Tín trừng mắt lên:” Nhưng ngay cả thị nữ Liên Thu tận mặt nhìn thấy ...”

“ Đủ rồi!” Lỗ quốc công chúa nổi giận:” Thạch Thủ Tín, ta dẫn người tới đây để người nhân cơ hội chất vấn Lãnh đại nhân sao? Người không coi bản cung ra gì nữa phải không?”

Thạch Thủ Tín vội quỳ xuống:” Thần đáng chết, xin công chúa thứ tội.”

Thạch Bảo Cát cũng quỳ theo.

Lỗ quốc công chúa đứng dậy chỉ mặt ông ta: “ Quan gia nói người không tin, bây giờ người phụ trách điều tra nói, người cũng không tin, người dứt khoát muốn Đát Cơ bị quan gia ban chết mới hài lòng! Tốt! Tốt lắm, người đi tìm quan gia báo thù cho muội muội huynh đệ kết nghĩa của người đi, ta không ngăn người đâu, ta về hoàng cung ...” Nói rồi quay

sang Lãnh Nghệ hạ giọng xuống:” Lãnh đại nhân, loại người không biết nặng nhẹ thế này, đại nhân không cần quen biết đâu, tránh họa tới bản thân. Dù sao ông ta cũng sắp chết rồi, bản cung đi đây.”

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé.

Chương 464: Tìm đúng người mà hỏi.

Nếu làm công chúa nổi giận tới bỏ về nhà mẹ đẻ, đây không chỉ là đại tội, còn là chuyện vô cùng bẽ mặt, sau này Thạch gia đừng mong ngẩng đầu lên nhìn ai được nữa, Thạch Thủ Tín bỏ chặn đường Lỗ quốc công chúa, đập đầu liên hồi:” Xin công chúa đừng bước, là thần sai, thần hồ đồ.”

Lỗ quốc công chúa chưa nguôi giận:” Người không sai, cái đầu là của người, người muốn ném đi, ai làm gì được người.”

Thạch Bảo Cát đập đầu lia lịa:” Phụ thân, Lãnh đại nhân đã trả lời rồi, vậy là chuyện đã làm rõ, quan gia nói không sai.”

Thạch Thủ Tín lúc này đành phụ họa:” Đúng đúng, quan gia và Lãnh đại nhân nói không sai, Đát Cơ mỹ nhân chết do ngoài ý muốn, ta không quản nữa.”

Lãnh Nghệ nhìn cảnh này mà rung mình, té ra làm phò mã chẳng phải chuyện sung sướng gì, trông bọn họ cũng tội nghiệp đứng lên nói:” Công chúa bớt giận, Thạch đại nhân vì đau lòng mà hồ đồ, qua một thời gian nữa sẽ ổn thôi.”

Lỗ quốc công chúa thở một lúc mới bình tĩnh lại, mới nói:” Đứng dậy đi.”

Cha con Thạch gia lau mồ hôi đứng lên.

Trong phòng lại im lặng.

Lần này chủ động lên tiếng là Lãnh Nghệ, tỏ ra thân thiết:” Tay thế huynh ra sao rồi?”

“ Ta trên phố đánh hộ vệ của đại nhân, bị họ dùng nội lực làm bị thương, đặc biệt tới đây thỉnh tội, xin đại nhân tha thứ, cho ta giữ lại cánh tay này.” Thạch Bảo Cát đã đau tới mồ hôi ròng ròng, nãy giờ chỉ cố nhịn:

Thấy hắn định quỳ, Lãnh Nghệ vội đỡ lấy, lấy ra trong lòng một cái bình chuẩn bị trước:” Không dám, là hộ vệ của ta lỡ măng mới đúng, thuốc đỏ thì uống, thuốc trắng ngâm rượu xoa ngoài, không quá bảy ngày là khôi phục.”

Hai cha con rồi rít tạ ơn nhận lấy.

Thấy y sáng khoái như vậy Thạch Thủ Tín có chút thiện cảm, nhưng trước đó làm quá căng, nên xuống thang cũng khó, hiện tình cảnh khá lúng túng không tiện nói gì thêm, chấp tay một cái:” Ta ở nhà chuẩn bị chút rượu nhạt, định tối nay mời hiền kang lệ tới nhà, chẳng biết được chăng?”

Lãnh Nghệ tất nhiên nhận lời, hai bên liền cáo từ.

Đến tối hôm đó Lãnh Nghệ dẫn Trác Xảo Nương, được đám Đồ đại sư, Vô Mi đạo trưởng bảo hộ, mang theo trọng lễ tới nhà Thạch Thủ Tín.

Thạch Thủ Tín dẫn thê thiếp cùng ba nhi tử ra cửa đón, có cả Lỗ quốc công chúa, phải nói là cấp đủ mặt mũi.

Lỗ quốc công chúa nắm tay Trác Xảo Nương vô cùng thân thiết, trách Lãnh Nghệ có thê tử xinh đẹp mà giấu, không giới thiệu cho mọi người, sau này phải qua lại nhiều hơn. Thê tử của hai đứa con khác của Thạch Thủ Tín cũng xúm quanh khen nàng, làm mặt Trác Xảo Nương đỏ rực, đối phó lúng túng.

Dọc đường nói cười đi vào nội sảnh, Thạch gia đông người, ngồi kín mấy bàn lớn.

Thạch Thủ Tín có vẻ bỏ được chuyện kia xuống rồi, liên tục mời rượu, Lãnh Nghệ cứ rượu tới là uống cạn, rất hợp

khẩu vị của ông ta.

Lãnh Nghệ hỏi chuyện năm xưa ông ta theo thái tổ chinh chiến, thế này gãi trúng chỗ ngứa của ông ta rồi, kể say sưa. Lãnh Nghệ biết vài truyền thuyết về thời đại này đem ra hỏi, Thạch Thủ Tín cười lớn đánh chính, nói toàn là dân gian đồn bậy, đánh chính từng thắc mắc của y, thao thao bất tuyệt.

Chỉ khổ người trong nhà, nghe mấy chuyện tới trăm lần rồi, vẫn phải làm ra vẻ hứng thú.

Bữa tiệc kéo dài tới tận khuya, Thạch Thủ Tín đã say, Lãnh Nghệ cáo từ trở về.

Thạch Thủ Tín lúc này thiếu điều nắm tay Lãnh Nghệ kết bái mà thôi, đuổi người khác về nhà, nhất định tự mình muốn tiễn Lãnh Nghệ ra khỏi cửa mới hài lòng.

Vì ông tay say quá, đi không vững, Lãnh Nghệ phải dìu, đi được một đoạn ông ta dùng giọng nhỏ nhất không ai nghe thấy hỏi:” Người nói thật đi, Đát Cơ có phải bị giết không, nếu không biết sự thật, ta chết không nhắm mắt.”

Lão già gian xảo, bề ngoài nhìn có vẻ bỏ qua rồi, kỳ thực chỉ là đổi phương thức khác chất vấn thôi, tuy có phần ngu ngốc, nhưng nói thật ai không mong có huynh đệ như thế? Lãnh Nghệ đáp ngắn gọn:” Sao đại nhân không tìm kẻ nửa đêm lên vào phòng mà hỏi?”

Câu này coi như xác nhận lời của Liên Thu rồi, Thạch Thủ Tín khẽ gật đầu.

Kiệu dừng trong sân, Lãnh Nghệ chấp tay nói lớn:” Đa tạ Thạch đại nhân thịnh tình khoản đãi, xin dừng bước.”

Nói rồi cùng Trác Xảo Nương lên kiệu, hạ rèm xuống rồi đi.

Chỉ Thạch Thủ Tín đứng ngây ra xuất thần.

Thạch Bảo Cát tới đỡ ông ta.” Phụ thân, bên ngoài gió lạnh, người cần thận bị cảm, nên về phòng thôi.”

Thạch Thủ Tín nắm chặt tay nghiêng rằng:” Long Huýnh!”

Hôm sau Lãnh Nghê vào cung không bị cản trở nào hết, trước tiên đi tìm Vũ Ti xem nàng thù, tiến triển rất thuận lợi, khen ngợi nàng mấy câu, sau đó tới viện tử của mình. Y muốn xem tấu chương trước, sau đó đi thăm vấn vụ án hồi lộ của Phùng Toàn đã bị trí hoãn khá lâu.

Nhưng chưa đợi y đọc hết tấu chương thì Vương Kế Ân đã gọi y tới thư phòng gặp Triệu Quang Nghĩa.

Khi Lãnh Nghê tới nơi thì thấy trên long án có một bản đồ cực lớn có ao có núi, còn có thuyền thủy quân, đình đài lầu các.

Đứng bên cạnh Triệu Quang Nghĩa có một người trẻ tuổi, ánh mắt đầy vẻ sợ sệt là Vũ Công quận vương Triệu Đức Chiêu.

“Lãnh ái khanh xem.” Triệu Quang Nghĩa vui vẻ chỉ bản đồ:”Đức Chiêu làm việc thật nhanh gọn, đã có bản thảo rồi.”

Lãnh Nghê xem một lượt, tất nhiên y không đại gì mà bình luận vào lúc này:”Thần thấy thế này là rất tốt rồi, có điều quan trọng vẫn là Hoa Nhị nương nương thấy thế nào.”

“Chính vì thế trẫm mới gọi khanh tới ... Đức Chiêu, đem tình huống giảng giải cho Lãnh ái khanh nghe, để lát nữa y đi giải thích với Hoa Nhị nương nương, nếu nàng đồng ý có thể bắt tay huy động dân tráng.”

Triệu Đức Chiêu vội chỉ bản đồ:”Tất cả làm theo yêu cầu của quan gia, công trình này quan trọng nhất là nước trong ao, không thể là nước chết, cần phải nối liền với Biện Hà, như thế thuyền của thủy quân mới tiện ra vào. Nhưng vấn đề là ở đây,

địa điểm chọn xây Kim Minh Trì quá xa, muốn nối với Biện Hà, ít nhất phải đào 30 dặm.”

“ Bao nhiêu cũng đào.” Triệu Quang Nghĩa phát tay định đoạt:

“ Vâng!” Chưa gì trán Triệu Đức Chiêu đã lấm tấm mồ hôi, không biết do đối diện với Triệu Quang Nghĩa làm hắn gặp áp lực quá lớn hay là đóng kịch nữa.” Ngoài ra trong phạm vi lựa chọn xây dựng Kim Minh trì có mười lăm thôn, thêm vào đào sông, phải di chuyển mười tám thôn.”

Chương 465: Quan gia không thuận lợi.

Triệu Quang Nghĩa nghe thấy di dân nhiều như thế thì nhíu mày:” Sao nhiều thế?”

Triệu Đức Chiêu rồi rít nói:” Vì hồ rộng quá ạ, mà bách tính phụ cận kinh thành vốn đông đúc.”

Triệu Quang Nghĩa thoáng ngập ngừng rồi phát tay:” Được rồi, chuyển nơi khác là được, bố trí nơi ở mới thỏa đáng chút.”

“ Dạ!”

“ Làm sao, có vấn đề gì nữa nói đi.”

Triệu Đức Chiêu ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

“ Sao không nói!? Nói!” Triệu Quang Nghĩa đã mất kiên nhẫn, ghét nhất tên này ở chỗ đó, làm việc không sáng khoái:

“ Dạ dạ.” Triệu Đức Chiêu cắn răng nói:” Nơi chọn xây ao là thực ấp tiên đế thưởng cho Khai Bảo hoàng hậu, thần cùng với đệ đệ.”

Triệu Quang Nghĩa liếc xéo hắc, lạnh nhạt hỏi:” Vậy là dùng đất của người nên người không muốn chứ gì?”

“ Dạ, của thần và đệ đệ thì không là gì, chỉ sợ Khai Bảo hoàng hậu không vui.”

“ Vậy thì người phải nghĩ cách thuyết phục mẫu thân người, nếu cả chuyện này cũng cần trẫm đi làm vậy cần các người làm gì nữa?”

“ Vâng vâng!” Triệu Đức Chiêu khom người.” Khai Bảo hoàng hậu là người hiền huệ sẽ không nói gì, chỉ sợ nhà mẹ đẻ cùng triều thần bất mãn.”

“ Bất mãn cái gì?” Triệu Quang Nghĩa mặt càng âm u.” Trẫm không phải lấy không thực ấp của các người, sẽ đền bù cho các người nơi khác.”

Đất đai quanh kinh thành đã được phong thưởng hết, bù lại ở chỗ khác thì tất nhiên phải kém hơn, ai mà chịu chứ, nhưng Triệu Đức Chiêu vẫn ngậm bồ hòn làm ngọt, đây rất có thể là thủ đoạn thăm dò của thúc thúc.” Còn một chuyện rất khó khăn, theo thần tính, muốn đào được một cái ao như thế trong hai năm cần trên một trăm vạn dân tráng.”

Triệu Quang Nghĩa thấy hấn nói tới đó lại dừng, ông ta phải hỏi:” Làm sao, không có nhiều dân tráng thế à?”

“ Dạ, nếu điều động dân tráng toàn quốc ắt sẽ đủ, nhưng hiện giờ là xuân canh, nếu điều động nhiều lao lực như thế, sẽ ảnh hưởng lớn tới thu hoạch vào mùa thu .. Hơn nữa ...” Triệu Đức Chiêu lại đáp ứng:

Tên này nói một câu dừng ba lần làm Triệu Quang Nghĩa rất ghét:” Nói tiếp đi chứ, hơn nữa cái gì?”

“ Dạ, hơn nữa, bọn họ phải mang lương thực trong nhà theo ...”

Dân chúng đi lao dịch là nghĩa vụ, không chỉ không có một đồng nào, trong thời gian đó, bách tính còn phải tự cung tự cấp, quan phủ không chịu trách nhiệm cung cấp lương thực.

Triệu Đức Chiêm nuốt nước bọt cũng thấy thật gian nan:” Vì thần chỉ lo động tĩnh lớn thế này, văn võ đại thần sẽ phản đối.”

Triệu Quang Nghĩa hừ mạnh:” Người cũng gỏi ăn nói đấy, lấy hết người nọ tới người kia ra làm khó trẫm.”

Triệu Đức Chiêu sợ tới mặt tái nhợt, quỳ rạp xuống hô:” Thần không dám.”

Triệu Quang Nghĩa không cho hắn đứng dậy:” Còn gì nữa nói hết đi, tránh đêm về lại ám ức không ngủ được.”

Triệu Đức Chiêu giọng phát run:” Tổng chi phí cộng lại, ít nhất cần một ngàn vạn mân.”

Một mân là một quan, là nghìn đồng, bằng một lượng, có nghĩa là một ngàn vạn lượng bạc, mặc dù quy đổi thế này không tương xứng, Lãnh Nghê nghĩ tới nếu xây công trình 10 tỷ tệ, bản thân cũng thấy run.

Triệu Quang Nghĩa nghe xong nhất thời không nói được gì, phải biết thu nhập tài chính của Đại Tổng chỉ có 2000 vạn quan, giờ vì xây dựng một cái ao mất nửa thu nhập tài chính một năm, sao không chán kinh cho được.

Số tiền 2000 vạn quan này, trả bổng lộc quan lại, duy trì quân đội, sửa chữa cầu đường, thủy lợi, còn cứu tế, v.v.v.. còn dư ra thì tích góp để bắc phạt. Tiền năm ngoái đã tiêu hết, năm nay mới mùa xuân chưa thu thuế, quốc khố trống rỗng, muốn xây Kim Minh Trì, trừ khi đựng tới tiền tích góp dùng cho quân phí.

Đã thế Triệu Đức Chiêu còn nói:” Còn một vấn đề nữa.”

“ Là gì?”

“ Lương thực cho dân tráng ạ!”

Triệu Quang Nghĩa muốn đá chết tên lễ mễ này, cao giọng hỏi:” Làm sao?”

“ Theo lý mà nói dân tráng tự mang lương thực, nhưng đó chỉ là khi thực hiện lao dịch ở địa phương. Lần này thì khác, chúng ta huy động dân tráng tới kinh thành hai năm, nhiều nhà lương thực tối đa tích trữ được nửa năm, đó là còn phải hái

thêm rau đại mới đủ. Thần ước tính ba bốn thành dân trang có thể mang theo khẩu lương ba tháng, những người khác có khi một tháng cũng không nổi. Thế nên triều đình phải bỏ tiền ...

Triệu Đức Chiêu vừa nói vừa nhìn lên Triệu Quang Nghĩa:

“ Đủ rồi.” Triệu Quang Nghĩa cười gằn:” Ngươi vì dân lên tiếng, trăm thì là hôn quân bất chấp dân sinh, ngươi tha hồ uy phong trong ngoài triều. Ai cũng nói ngươi yêu dân như con, thúc giục trăm mau truyền hoàng vị cho ngươi chứ gì?”

Triệu Đức Chiêu bò nhoài ra đất trán áp sát sàn, luôn miệng không dám.

Triệu Quang Nghĩa phẫn nộ:” Trăm nói cho ngươi biết, cái áo này trăm xây chắc rồi, không ai ngăn được trăm! Không có tiền thì dùng tạm quân phí, biện pháp cụ thể trăm cho ngươi ba ngày nghĩ ra, nếu tam ti sứ của ngươi mà không làm được thì trăm để người khác làm.”

“ Thần, thần tuân chỉ!”

“ Lui đi!”

“ Thần, thần cáo lui.”

Triệu Đức Chiêu vừa khấu đầu vừa bò lui ra sau, ra tới cửa mới dám đứng dậy mà đi.

Bộ dạng đó càng khiến Triệu Quang Nghĩa chóng mặt tới cực điểm, loại này mà cũng mơ làm hoàng đế, thực sự xúc phạm toàn bộ hoàng đế trước giờ, vỗ mạnh lên bàn:” Thứ phế vật vô dụng.”

Lãnh Nghệ từ đầu tới cuối đứng im không nói gì, lát sau Triệu Quang Nghĩa mới nhớ ra y, giao bản đồ cho y mang đến cho Hoa Nhị phu nhân xem, đồng thời mời nàng mai đi thực địa khảo sát.

Ra tới ngoài cửa, Lãnh Nghệ ra hiệu cho Vương Kế Ân, hấn liền hiểu ý đi theo. Tới sân rộng rồi Lãnh Nghệ mới hỏi:” Đệ thấy quan gia hôm nay rất nóng này.”

Bốn xung quanh sân trồng trái, không sợ ai nghe trộm, Vương Kế Ân nhỏ giọng đáp:” Thời gian qua quan gia bận chính vụ, không có thời gian lâm hạnh phi tần, hôm qua có chút thời gian, rốt cuộc vẫn không thuận lợi ...”

Ra là thế, vì Hoa Nhị và Triệu Quang Nghĩa có ước định, khi nào xây xong Kim Minh Trì mới thị tẩm ông ta, nên giờ xây dựng Kim Minh Trì không chỉ là lấy lòng giai nhân nữa, còn là hạnh phúc nửa đời sau của ông ta. Triệu Đức Chiêu dồn đẩy mãi, ông ta không kiên mới lạ.

Đây là chuyện không hề có trên lịch sử, Lãnh Nghệ cũng chẳng nắm chắc, rốt cuộc có thực hiện được hay không.

“ Đệ biết rồi, vậy đệ phải làm cho tốt việc này.”

“ Chứ còn sao, mau đi đi, đừng lỡ thời gian.”

Chương 466: Thay đổi thật rồi. (1)

Giống như mọi khi, Lãnh Nghê tới Nam Kha Tự thì Hoa Nhị ở Phật đường tụng kinh, y không dám quấy nhiễu, đứng ở bên đợi.

Hoa Nhị niệm kinh xong thấy Lãnh Nghê tới chỉ gật đầu một cái đứng dậy đi thẳng về tẩm cung, tiếp tục đi tới nội trạch, vào đại đường, đóng cửa phòng lại.

Lãnh Nghê đeo mặt nạ lên thì Hoa Nhị cũng nhào vào lòng y, nhiệt tình như lửa quán lấy, hiến lên môi thơm.

Mùi hương lạ trên người nàng ngày một đậm, hương thơm này không chỉ người khác ảnh hưởng, chính nàng cũng lún vào không thoát ra được. Lãnh Nghê toàn thân bị thiêu đốt, không sao kìm nén được, bế xốc nàng lên đưa tới giường.

‘Uych’ một tiếng, hai người ôm nhau lăn xuống chiếc giường cỡ lớn êm ái trong phòng ngủ, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt đối phương đều nhìn ra khao khát trong lòng người còn lại. Không cần phải nhiều lời, hai người cuồng nhiệt ôm hôn nhau..

Dục vọng bị kìm nén quá lâu, hai người tuy gặp nhau không ít, cơ hội để ân ái lại không nhiều, Lãnh Nghê mang theo một chút thô bạo xoa nắn cơ thể mỹ diệu của Hoa Nhị, nóng lòng vừa thuần thực cõi phục nàng, khi váy áo chưa cởi hết đã vội vã tiến thẳng, làm Hoa Nhị phát ra tiếng kêu lớn.

Thủy triều lên lại xuống, mây độ hoa nở, trời mùa xuân còn lạnh mà trên thân thể hai người đã lấm tấm mồ hôi.

Toàn thân Hoa Nhị trắng bóng như ngọc ngà, da dẻ trơn mịn như mỡ đông, cơ thể thành thực đầy đặn nằm sấp trên giường, từ vai tới eo tạo thành đường cong kinh tâm động phách, cặp mông tròn căng nhô lên một cách khoa trương, nổi liền cặp đùi dài, đẹp không sao tả siết. Đầu nàng áp hẳn xuống giường, tóc tai xõa xượi, đôi mắt mê ly, hương thụ dư âm sau cao trào, hàng mi dài cong hơi rung rinh, ẩn chứa linh khí vô hạn, cánh môi ướt mọng, phát tán ánh sáng dụ hoặc.

Lãnh Nghệ áp lên tấm lưng như láng mịn như tơ lụa của cô, thở hồng hộc không thôi.

Có lẽ do mùi hương trên người Hoa Nhị phát ra, lại thêm nhiều yếu tố kích thích, mỗi lần ân ái cùng Hoa Nhị, Lãnh Nghệ đều thỏa mãn tột độ.

Mây tan mưa tạnh, Hoa Nhị cũng hết sức mãn nguyện, mặt ửng sắc đỏ kiêu diễm, mắt mơ màng vô lực cuộn người trong lòng y:” Mạnh Hoa đã tới rồi, sau này thiếp muốn gặp chàng sẽ bảo hắn tới phủ tìm chàng, chàng đóng giả hắn vào cung, thiếp sẽ có thêm nhiều thời gian hầu hạ chàng.”

Lãnh Nghệ hôn lên trán nàng:” Ừ, mấy ngày tới bảo hắn tới chỗ ta, để còn làm mặt nạ.”

“ Quan gia lại bảo chàng tới làm gì thế?”

“ Đưa bản vẽ Kim Minh trì cho nàng xem, hỏi ý kiến nàng.”

Hoa Nhị ôm siết lấy thân thể cường tráng của y:” Ý chàng là ý thiếp, chàng nói là được.”

“ Cũng phải để nàng biết chứ.” Lãnh Nghệ đi lấy cuộn tranh bị vứt bừa dưới đất, trải trên giường đem lời Triệu Đức Chiêu thuật một lượt, tất nhiên không mất nhiều thời gian như hắn nói chuyện với Triệu Quang Nghĩa.” Mai quan gia mời nàng đi xem thực địa, ta sẽ bảo với quan gia là phải mời hết

phi tần của tiên đế, nàng mới đi. Hơn nữa còn muốn dựng lầu ở ngoài ba ngày, xuân ấp hoa nở, vừa vắn đạ thanh.”

Hoa Nhị ép sát vào lòng y, ngẩng đầu nhìn hấn không chớp: “ Thực ra người ta chỉ muốn đi cùng chàng thôi, không có ai nữa.”

Lãnh Nghệ nâng cằm nàng lên, hôn đánh chụt.” Ta cũng thế, sau này chúng ta sẽ có cơ hội.”

“ Thật nhé, không được lừa người ta đâu đấy.” Hoa Nhị ngồi trong lòng y làm nũng.

“ Tất nhiên không lừa nàng rồi.” Mặc dù tư thế của hai người lúc này rất khó bàn việc, Lãnh Nghệ không thấy phiền.” Trừ phi tần ra, ta còn muốn mấy vị tể chấp trên triều đi cùng, nàng phải để quan gia nói trước mặt họ, đây là quan gia muốn xây dựng cho nàng. Nếu không sau này họ mới biết sẽ mắng chửi nàng, giờ nói ra, đó là chuyện họ có khuyên được quan gia không, không tập trung lên nàng.”

“ Thiếp chẳng sao, họ nghĩ gì thì nghĩ.” Hoa Nhị ngo nguậy mông không nhẽo.

Lãnh Nghệ hơi siết chặt nắm vú nàng:” Nàng phải tỏ ra dửng dưng, làm ra vẻ quan gia nhất định muốn xây cho nàng, còn nàng miễn cưỡng tiếp nhận, hiểu chưa?”

“ U .. Hiểu mà.” Hoa Nhị rên một tiếng:

“ Còn chuyện này nữa, nàng phải làm giúp ta, vô cùng quan trọng.”

“ Chàng phải cắn tai thiếp nói, thiếp mới nhớ được.”

Lãnh Nghệ áp sát tai nàng, vừa nói thì thoáng ngậm lấy vành tai cắn nhẹ, lưỡi cũng đưa vào tai nàng liếm, làm Hoa Nhị nhũn ra như bún:” Nhớ chưa?”

“ Nhớ rồi.”

“ VẬY ta đi đây.”

“ Chàng đi đi, thiếp ngủ một chút.” Hoa Nhị buông y ra, chồng mông bò tới đầu giường chui vào chăn chỉ lộ nửa cái đầu:

Lãnh Nghệ cuộn tranh lại:” Sắp trưa nàng con ngủ à?”

Hoa Nhị kéo chăn lên hít:” Thiếp không muốn rời mùi chàng để lại.”

Lãnh Nghệ trào dâng thương xót, cúi xuống hôn một cái:” Sau này ta sẽ cố gắng tìm cơ hội ở bên nàng thật nhiều.”

Hoa Nhị gật đầu:” Chàng đi đi, tránh ông ta nghi ngờ.”

Lãnh Nghệ tới bàn trang điểm, mở ngăn kéo, lấy một cái bình nhỏ, đổ một viên thuốc nhỏ uống vào. Đợi khi y mặc lại y phục, cởi mặt nạ ra, trên người có mùi gỗ đàn át đi mùi của Hoa Nhị rồi mới đi.

Lúc ra ngoài y còn cố tình đứng lại nói chuyện với Lăng Yên một lúc, trêu cho tiểu cô nương này vừa giận vừa cười mới thôi, rõ ràng Lăng Yên cũng không phát hiện ra trên người y có mùi của Hoa Nhị mới yên tâm.

Lãnh Nghệ trở về cung Duyên Phúc thì Triệu Quang Nghĩa đã tới Đại Minh điện khoản đãi sứ thần Cao Ly, y đặt tranh ở ngự thư phòng rồi đi.

Phương hướng là tẩm cung của Hoàng chiêu nghi.

Giữa trưa, nắng xuân ấm áp, tản bộ trong nội đình hoàng cung ngắm cảnh không tẻ, thì thoảng gặp một hai thái giám cung nữ, ai cũng cung kính chào y.

Tới tẩm cung Hoàng chiêu nghi, cửa đóng chặt, xung quanh chẳng có lấy một bóng người, nơi này khá hẻo lánh.

Gõ cửa một lúc mới có tiếng kéo kẹt mở cửa, một cái đầu nhỏ thò ra, thấy Lãnh Nghệ một cái vội mở rộng cửa đi ra thì lễ:” Lãnh ngự đài.”

“Ừ, nương nương có trong cung không?”

“ Dạ có.”

Lãnh Nghệ mỉm cười:” Tới quấy nhiễu vào lúc này thật đường đột, ta đi dạo loanh quanh, tình cờ ngang qua đây, vừa vặn nhớ tới một chuyện liên quan tới nhị hoàng tử, muốn nói với nương nương, không biết có tiện không?”

Mặt cung nữ liền trở nên thiếu tự nhiên, bảo Lãnh Nghệ chờ chốc lát rồi đóng cửa lại, còn cài then.

Chương 467: Thay đổi thật rồi. (2)

Lãnh Nghệ dùng đỉnh ngắm cảnh, thật nhanh, thời gian trước còn có bão tuyết, lúc này không thấy chút nào dấu tích mùa đông nữa.

Chốc lát sau quả nhiên cung nữ đi ra mời y vào chính phòng, bên trong chỉ có hai người.

Ngồi trên nhuyễn tháp là một mỹ phụ ung dung cao quý, xinh đẹp không nói, đáng chú ý nhất là đôi mắt câu hồn nhiếp phách, loại nhìn thấy một cái khiến người ta nghĩ ngay tới chuyện giường chiếu. Chỉ là mặt mày có chút u sầu.

Bên cạnh nàng là cung nữ Hải Đào mà Lãnh Nghệ tra án từng hỏi chuyện.

Lãnh Nghệ trở tay đóng cửa phòng mới nói:” Thần bái kiến nương nương.”

Hoàng chiêu nghi không để ý tới hành vi đóng cửa rất vô phép của y, lạnh giọng hỏi:” Lãnh đại nhân có chuyện gì?”

Lãnh Nghệ ho khẽ nhìn Hải Đào, không nói.

“ Nó là thị nữ thiếp thân của bản cung, không có chuyện gì bản cung cần giấu nó hết.”

“ Tất nhiên, nương nương và nhị hoàng tử ở Nam Kha Tự cả đêm không ngủ, trời giá lạnh, còn do Hải Đào thêm than, tất nhiên không có gì điều giấu nữa.”

Hoàng chiêu nghi vỗ mạnh tay vịn:” To gan, cái gì mà ta và nhị hoàng tử cả đêm không ngủ, ngươi nói rõ ràng cho ta, nếu

không ta cáo trạng quan gia, diệt cửu tộc của ngươi.”

Lãnh Nghệ thông thả lấy trong lòng ra mấy tờ giấy gấp gọn gàng:” Đây là lời khai của hoàng tử, nương nương xem xong hãy bẩm quan gia.”

Hoàng chiêu nghi mặt tái đi tức thì, nàng nghĩ nhị hoàng tử chết rồi, chuyện này vĩnh viễn thành bí mật, không ngờ có thứ lời khai gì đó nữa. Khi Hải Đào nhận lấy đưa lên nàng mới sực tỉnh. Nhìn lướt qua một cái càng sợ hãi, chi tiết trong đó cơ bản đúng sự thực, chỉ có điều hắn nói là nàng dụ dỗ hắn, hai người mới thành gian tình.

Áaaaaaaaaa ...

Không biết là lấy sức mạnh từ phần nô hay sợ hãi, bàn tay nhỏ nhắn kia vậy mà liên tục xé toạc mấy tờ giấy tới khi chỉ còn mảnh vụn, thở dốc nhìn Lãnh Nghệ:” Vậy là hết rồi nhé.”

Lãnh Nghệ tủm tỉm cười:” Nương nương quá khân trương nên không nhận ra đó là bản sao rồi.”

Trên mặt Hoàng chiêu nghi tức thì hiện lên sát khí nhìn y chăm chăm.

“ Nương nương đừng tốn công suy nghĩ làm sao giết thần, bản gốc không ở chỗ thần, mà ở một nơi an toàn, nếu thần có gì bất trắc, người đó sẽ lập tức đi lấy giao cho quan gia. Thật ngại quá.” Lãnh Nghệ ung dung nói:

Hoàng chiêu nghi rít lên:” Ngươi muốn cái gì?”

Lãnh Nghệ như chẳng nghe thấy, đấm lưng lẩm bẩm:” Đúng nói chuyện mỗi lưng, chắc là chỗ nương nương thiếu ghế nên không cho thần ngồi rồi.”

“ Hải Đào, ban ngồi.”

Hải Đào vội mang cái ghế tròn có đệm gấm tới, đặt trước mặt Lãnh Nghệ. Lãnh Nghệ không ngồi mà lại nói:” Thần

không quen nói chuyện cơ mật trước mặt người khác, cảm giác như bị người ta nhìn trộm vậy. Hay là đợi khi nào Hải Đào cô nương ra ngoài làm việc rồi thân lại tới.”

Hoàng chiêu nghi phát tay:” Hải Đào lui ra.”

“ Vâng!” Hải Đào thở phào, nàng sợ nhất là biết mấy chuyện cơ mật, không cẩn thận chút là bị chặt đầu, lui ra đóng cửa lại:

Lãnh Nghệ bấy giờ mới ngồi xuống ghế, vén vạt trước trường bào, vắt chân chữ ngũ rồi buông vạt áo xuống, cái này do Tiểu Chu hậu dạy, trước kia y đâu cầu kỳ như vậy.

Chợt nhớ lại lúc mình mới tới đây, cảm giác như là người khác rồi, không khỏi bật cười.

“ Giờ người nói được rồi chứ?” Nụ cười đó vào tai Hoàng chiêu nghi có ý vị khác, cố nén sợ hãi, giữ nghi thái bình thường nói:

Lãnh Nghệ ngược mắt nhìn Hoàng chiêu nghi từ trên xuống dưới, chẳng thềm kiêng dè gì, thậm chí khi ánh mắt chiếu vào chỗ nhạy cảm trên thân thể nàng còn dừng lại lâu một chút.

Hoàng chiêu nghi tức thì hiểu ra gì đó, không giận mà còn cười tươi như hoa. Đứng dậy đi tới gần bên Lãnh Nghệ, vòng qua sau lưng y, hơi ngả người xuống, áp bầu ngực vào vai y, cặp môi hồng khẽ hé dịu dàng cười nói:” Lãnh đại nhân ... Nhị hoàng tử chết rồi, thâm cung tịch mịch, ngài cũng biết mà ... Hay là ngài thay hấn nhé.”

Lãnh Nghệ quay đầu lại Hoàng chiêu nghi, nàng vừa mới cười, vẻ quyến rũ liền lan tỏa ra. Nụ cười này thật sự là lắng lơ tới tận xương tủy, tựa như có thể câu hồn nhiếp phách phách, lại kết hợp với giọng nói trong trẻo yêu kiều mang theo một chút âm điệu run ở cuống họng tựa như tiếng rên rỉ mời gọi,

thực sự có thể làm nam nhân điên đảo thần hồn. Chỉ là đôi mắt Lãnh Nghê lại phẳng lặng như giếng sâu, tán thưởng:” Bản lĩnh quyền rũ nam nhân của nương nương thật lợi hại, thần cũng không khỏi lòng hươu dạ vượn rồi.”

Hoàng chiêu nghi phát hiện ra vẻ hau háu trước đó của y không còn nữa, ngạc nhiên đứng thẳng dậy, nàng quá hiểu nam nhân, hiểu ngay loại người này tâm trí kiên định không đơn giản chỉ dùng thân xác mê hoặc được, không cần làm trò cười nữa, đi về ngồi đằng hoàng lại:” Nói đi, ngươi muốn gì, muốn ta dụ dỗ quan gia, để quan gia đề bạt ngươi? Vậy ngươi nhảm người rồi, tâm tư quan gia giờ đặt hết ở chỗ Hoa Nhị.”

“ Vi thần đâu cần nương nương đi quyền rũ quan gia, hưởng hồ nương nương là phi thần của quan gia, lấy lòng quan gia là thiên kinh địa nghĩa, sao gọi là quyền rũ.”

“ Vậy ngươi muốn ta quyền rũ ai?”

“ Trước tiên không nói chuyện này, nói chuyện khác đã.”

“ Cái gì? Ngươi dựa vào một nhược điểm của ta, lại muốn ta làm hai việc cho ngươi sao?”

Lãnh Nghê thản nhiên nói:” Chuyện gì cũng có lợi tức mà, đương nhiên nương nương có thể lựa chọn không làm, vi thần không miễn cưỡng.”

Hoàng chiêu nghi nhìn y đầy âm độc:” Được! Ta làm! Làm xong ngươi phải tả lời khai kia cho ta.”

“ Tất nhiên rồi.”

“ Được, giao ước như thế, ngươi nói đi.”

Lãnh Nghê kéo ghế tới gần hơn một chút:” Thần biết trong nội đình này bí mật rất nhiều, mà thần lại là người rất tò mò, thế nên muốn dùng những bí mật đó, dùng đổi lấy thứ thần muốn. Nương nương hiểu chứ?”

Hoàng chiêu nghi hừ khẽ.” Ta hiểu, người muốn chết.”

“ Người khác đều sợ biết quá nhiều bí mật thì khó giữ được cái đầu, thân lại chẳng sợ. Nương nương ở trong hoàng cung lâu rồi, nương nương nghĩ xem, có bí mật nào xứng đáng đổi lấy tính mạng bản thân nói cho thần biết. Đó là điều kiện đầu tiên.”

“ Ta chẳng biết bí mật nào cả, ta ngày ngày ở trong cung, không thích quản chuyện không liên quan. Người muốn tìm kiếm bí mật gì ở ta thì nhằm người rồi! Đổi điều kiện khác đi, muốn tiền, muốn người đều được.”

(*) Hồi đầu trộm cái áo cũng dẫn đo mãi.

Chương 468: Hành trình du xuân. (1)

“Thần không nhằm người đâu.” Lãnh Nghê điềm nhiên nói:” Nương nương dám ở ngay trong Nam Kha Tự, xung quanh là bao tai mắt, ngay bên cạnh quan gia, tư thông với nhị hoàng tử, không có lá gan cùng tính cách truy cầu kích thích thì không làm được. Một người có tính cách này sao mà chịu sống bốn phận yên bình, nhất định thêm dự nhiều chuyện hấp dẫn.”

Hoàng chiêu nghi nhìn chằm chằm Lãnh Nghê hồi lâu:” Ngươi biết nhìn người đấy.”

Lãnh Nghê thở hắt ra, cảm thán:” Muốn sống sót ở nơi này phải thể thôi, nương nương hiểu mà, thần không phải nhắm vào nương nương, chỉ tìm cách bảo vệ bản thân thôi.”

Hoàng chiêu nghi trầm ngâm, nàng hiểu điều này, có thể cảm thông, y cũng đang cảnh cáo nàng, vì sống sót, y dám làm điều không muốn làm:” Vậy Lũng Tây phu nhân Lý thị, tuổi còn trẻ mà chết sớm, đáng không?”

Lũng Tây phu nhân Lý thị là người thứ ba trong bốn hoàng hậu của Triệu Quang Nghĩa, được phong hiệu này khi ông ta chưa đăng cơ, nàng sinh cho Triệu Quang Nghĩa ba đứa con, hai nữ nhi đầu tiên chết yểu, duy nhất nhi tử Triệu Hằng còn sống. Chính là Tống Chân Tông sau này. Sau khi nàng chết, được phong là Nguyên Đức hoàng hậu.

Lãnh Nghê chưa biết tầm quan trọng của tin này thế nào:” Cứ phải nghe mới biết.”

“ Ngươi đã có chuẩn bị mà tới, khẳng định nghe được ít phong thanh rồi, chắc chắn là quan trọng.” Hoàng chiêu nghi thấp giọng kể:

Lãnh Nghệ im lặng nghe hết gật đầu.” Mặc dù nương nương cũng không biết là ai mưu hại Lũng Tây phu nhân, nhưng nghi ngờ rất có lý. Thần phải điều tra đã rồi mới xác định có giá trị hay không ... Được vậy yêu cầu thứ hai, ta muốn nương nương quyền rũ vài người.”

“ Vài người?” Hoàng chiêu nghi suýt đứng bật dậy:” Ngươi nghĩ bản cung là ai?”

Lãnh Nghệ không trả lời mà đi tới thì thào mấy cái tên vào tai nàng.

Hoàng chiêu nghi giật mình:” Bọn họ sao?”

“ Ừ, đừng nói là nương nương không muốn.”

“ Có người muốn cũng có người ta không muốn, thôi được, ngươi đã nắm được điểm yếu của ta, ngươi nói xem phải làm thế nào?”

Hai người cùng thương thảo một hồi, khi Lãnh Nghệ rời đi, Hoàng chiêu nghi như nổi điên đập phá trong cung, độc ác thề :” Rồi sẽ có một ngày ta khiến ngươi chết thảm cùng cực.”

Lãnh Nghệ về tiểu viện tử của mình thì được Triệu Quang Nghi triệu kiến.

Đợi y thi lễ xong Triệu Quang Nghi không ngờ lại nói:” Mùi đàn hương trên người ngươi rất đậm, ngươi đang hương ở Nam Kha Tự à?”

“ Dạ.” Lãnh Nghệ hơi chột dạ, vờ ngửi ngửi che giấu:” Thần không để ý, khi thần tới thì Hoa Nhị nương nương và Lăng Yên sư phụ đang tụng kinh, thần không tiện quấy nhiễu

nên dâng hương cho Bồ Tát rồi đợi. Không ngờ bị đàn hương thấm vào người lúc nào không rõ.”

“ Trăm muốn được ở bên nàng lâu đến mức thấm đàn hương mà chẳng được đây, người thật có phúc.”

“ Đó là phúc của quan gia mà, nếu không có quan gia hạ chỉ, thần mặt dày đi tìm nương nương thì đâu có phúc này.”

“ Ủ, người vất vả rồi.” Triệu Quang Nghĩa biết nói chuyện với Hoa Nhị khó thế nào, đến ông ta mà nàng còn chẳng nể mặt, huống hồ một thần tử như Lãnh Nghê, thế nào cũng chịu vài âm ức.” Chuyện thế nào rồi?”

Lãnh Nghê đem lời đã thông đồng với Hoa Nhị nói ra.

Triệu Quang Nghĩa cười khở:” Chơi vài ngày không sao, trăm mong mà chẳng được, phi tần đi theo cũng tốt, chỉ là mời mấy tể chấp, có cần không?”

“ Nương nương nói, nếu Kim Minh Trì xây cho nương nương, nương nương tất nhiên muốn được mọi người thừa nhận, tương lai mới có thể yên tâm vào ở.”

Chuyện này vốn Triệu Quang Nghĩa đề xây xong mới nói, lúc đó thành sự đã rồi, thế thì không ai phản đối được nữa. Không ngờ Hoa Nhị lại cẩn thận như vậy, ông ta thở dài:” Được rồi, còn gì nữa?”

“ Nương nương nói, trăm vạn dân công nếu không được trả công, trong nhà sống vô cùng gian nan, thậm chí chết đói. Nếu như thế nương nương tu hành còn có ý nghĩa gì nữa.”

“ Phát tiền công cho trăm vạn dân công chỉ là chuyện nhỏ, đây là số tiền rất lớn, trăm phải suy nghĩ đã.”

Lãnh Nghê chấp tay:” Thần cũng nói với nương nương, nếu mở tiền lệ này ra, sau này khó mà dừng lại, quan gia sẽ

phải cân nhắc kỹ càng đồng thời bàn bạc với triều thần, mới quyết.”

“ Nói rất tốt, thế nương nương trả lời thế nào?”

“ Dạ, nương nương nói, quan gia suy nghĩ bao lâu cũng được, nương nương không vội.”

Triệu Quang Nghĩa nghe mà không cười nổi, nàng đương nhiên không vội, nhưng ông ta hết đợi được rồi.

Lãnh Nghệ lại nói:” Nương nương bảo, nếu tài lực không đủ gánh vác chi tiêu của dân tráng có thể rút một phần cấm quân tham dự, có thể tiết kiệm nhiều chi tiêu.”

Triệu Quang Nghĩa trầm ngâm:” Cấm quân à? Chủ ý này hay đấy, bọn chúng vốn có tiền, bình thường trừ huấn luyện ra cũng không làm gì. Chỉ là điều động cấm quân, e các đại thần không chịu.”

Vương Kế Ân nói vào:” Cấm quân là quân riêng của quan gia, quan gia sai bảo họ làm gì thì làm vậy, thần tử nói ra nói vào, chẳng lẽ muốn chỉ huy cả cấm quân của quan gia sao? Với lại nô tài thấy cấm quân thường ngày huấn luyện rất ít, ăn no lại ngủ, ngủ dậy lại ăn, rảnh rồi còn sinh chuyện không ít lần gây rắc rối cho quan gia. Nô tài thấy để họ hoạt động chút, giữ được quân lực, sau này tác chiến cũng có ích.”

“ Đúng, nói rất đúng.” Triệu Quang Nghĩa nghe vậy thì không còn băn khoăn gì nữa, vỗ bàn quyết định:

Đám phi tần nghe nói lần này được theo quan gia xuất thành chơi xuân, ai nấy đều vui mừng hết sức, bọn họ quanh năm suốt tháng chỉ nhìn tường cung cấp cao vút với đỉnh đài lầu các, nguy nga tới mấy cũng phát ngán. Tuy quan gia nói, lần này hành trang gọn nhẹ, trừ hoàng hậu và hoàng quý phi, mỗi người chỉ được mang theo ba tùy tùng. Thế là hơi ít, nhưng không ngăn cản được niềm vui của họ.

Hoàng hậu với hoàng quý phi đôi khi còn được theo hoàng đế tham dự các nghi thức, chứ phi tần khác chết đi trong cung, không ít người từ lúc nhập cung tới giờ thậm chí chưa từng ra ngoài nửa bước, biết tin mừng tới phát khóc rồi.

Thế là cả nội đình trở nên rộn ràng, ai được đi thì vui mừng, ai không được đi thì ủ rũ.

Chương 469: Hành trình du xuân. (2)

Đến lúc xuất phát, tuy hạn chế số người rồi, đội ngũ vẫn hết sức hùng tráng, Lãnh Nghê cưỡi ngựa theo hộ giá bên chiếc kiệu lớn tám người khiêng của Triệu Quang Nghĩa, con ngựa hết sức cao lớn thần tuấn, trông y cũng rất oai phong.

Lãnh Nghê nhìn quanh không thấy Long Huýnh đâu, hỏi Vương Kế Ân mới biết, hôm qua Long Huýnh bị ngã, bị thương ở chân, lang trung nói phải nằm giường nửa tháng mới được, cho nên hôm nay không tới.

Đội ngũ rời hoàng thành, đám tể chấp Tiết Cư Chính, Thẩm Luân, Sở Chiêu Phụ, Lô Đa Tốn, Tào Bân đã đợi ở cổng hoàng thành. Từng đội cấm quân cờ xí phần phật, đao kiếm loang loáng, xếp hàng nghênh đón.

Đội ngũ đi tới đâu bách tính quỳ rạp xuống tới đó, thẳng mộ đường rời cổng phía đông.

Đám tể chấp không biết quan gia đưa bọn họ tới đâu, lòng hoang mang, vì khẩu dụ chỉ nói theo quan gia xuất thành. Hỏi nhau người nào người nấy chỉ lắc đầu không biết, đành hồ đồ đi theo.

Đội ngũ đi được mười mấy dặm thì tới được một ngọn núi nhỏ, núi tuy không cao nhưng so với những ngọn đồi mấp mô xung quanh thì đã là cao nhất rồi.

Trên núi có đường nhỏ, do là do thôn dân lên núi chẻ củi mở ra, hôm qua cấm quân tới đây cảnh giới đã chặt cây mở rộng đường trước.

Một con suối róc rách từ trên núi chảy xuống, con đường nhỏ men theo suối nước ngược dòng mà lên. Tuy băng đã tan hết không còn dấu vết gì, nhưng sờ thử thì nước vẫn lạnh buốt. Đi tới lưng núi liền thấy đầu nguồn của suối là từ trong cái khe ở vách núi chảy ra.

Chỗ nước chảy ra khuất ánh mặt trời, nắng chiếu không tới, tuy khắp nơi đã là sắc xuân tràn ngập, nơi này vẫn còn mảng băng tuyết lớn trắng phau phau.

Bên cạnh miệng suối mọc ra cây hòe chọc trời, ngay cả cành thấp nhất cũng cao hơn người trưởng thành cả cái đầu. Cây hòe đó vươn cao so với lùm cây bụi xung quanh, tựa như cái ô lớn.

Khung cảnh không phải quá đặc sắc nhưng đủ khiến đám nữ nhân mắc kẹt trong cung liên tục vén rèm nhìn ra ngoài bàn tán.

Đỉnh núi đã được dọn bằng phẳng, dựng không ít tháp canh, lên cao nhìn xa, cảnh sắc mấy chục dặm lọt hết vào tầm mắt, đất trời bao la, cây cối ngút ngàn, xa xa là ruộng đồng mênh mông, thấp thoáng hơn chục thôn làng ẩn hiện giữa những tàng cây xanh tươi.

Đội ngũ dừng lại, Triệu Quang Nghĩa đi xuống, chẳng bận tâm tới người khác, tới bên kiệu quả Hoa Nhị phu nhân đưa tay ra muốn đỡ nàng.

Hoa Nhị phu nhân vẫn một thân tăng bào đơn giản, tay cầm tràng hạt đi xuống, đặt bàn tay nhỏ nhắn vào tay ông ta.

Triệu Quang Nghĩa vốn không hi vọng gì, không ngờ trước mặt bao người, Hoa Nhị công khai để cho tiểu thúc thúc nắm tay, lòng sung sướng tột độ. Đỡ nàng đi xuống.

Đám phi tần của ông ta cũng sờ lẫn đồ ky, đám tể chấp kinh ngạc tới không dám tin.

Triệu Quang Nghĩa nâng tay nàng đi tới bên sườn núi, nhìn xuống là ngọn đồi thấp mấp mô.” Hai năm sau nơi này sẽ có sóng biếc vạn khoảnh, chúng ta lên thuyền dạo chơi, nhất định sẽ là chuyện vui lớn trong lòng.”

Hoa Nhị then thùng cúi đầu.” Tể chấp và các vị tể muội còn chưa đồng ý, quan gia đã khẳng định rồi.”

Tiểu Quang Nghĩa lúc này hào khí ngút ngàn, tưởng chừng như trên đời không gì làm khó được mình nữa, nói lớn.” Trẫm không cần họ đồng ý.”

Đúng lúc này sau lưng truyền tới giọng già nua.” Quan gia.”

Hai người quay đầu liền thấy đám Tiết Cư Chính âm trầm đi tới, còn nhìn chằm chằm vào tay họ, Hoa Nhị phu nhân muốn rút tay lại, Triệu Quang Nghĩa không buông, nàng lí nhí nói.” Quan gia, thần thiếp cáo lui.”

Triệu Quang Nghĩa đành quyền luyến buông tay, lúc này mới quay sang đám Tiết Cư Chính, mắt trừng lên.” Chuyện gì?”

Bọn họ vốn tới đây khuyên gián, nhưng nhìn thái độ này của quan gia ắt nói cũng vô ích, chuyện này cần bàn bạc kỹ đã, nên Tiết Cư Chính, chuyển mục tiêu.” Không biết quan gia triệu bon thần tới đây có gì sai bảo?”

Triệu Quang Nghĩa không đáp, cho gọi cả Khai Bảo hoàng hậu và Lý Đức phi tới, sau đó mới lệnh Triệu Đức Chiêu.” Người đem suy nghĩ và phương án xây dựng Kim Minh Trì của trẫm nói cho họ.”

“ Thần tuân chỉ.” Triệu Đức Chiêu lấy ra một bức tranh, cho treo lên một cái cọc gỗ, bắt đầu giảng giải kế hoạch xây dựng Kim Minh Trì:

Không cả đợi hần nói hết, ai nghe qua quy mô của cái ao này cũng biến sắc mặt, tới lúc nói cần huy động tới trăm vạn nhân lực và một nghìn vạn môn kinh phí, tất cả đã muốn quy xuống gần cản.

Đền Triệu Đức Chiêu nói hết, Triệu Quang Nghĩa không đợi người khác nói gì, ông ta lên tiếng trước:” Trăm vạn dân tráng này rời nhà hai năm, bọn họ đều là người cùng khổ, khó mà tự lo được lương thực, lại chẳng thể chiếu cố người nhà. Cho nên trăm không chỉ cung cấp ngày ba bữa cơm cho họ, còn trả tiền công nhất định.”

Câu này nói ra cả Triệu Đức Chiêu cũng chân kinh, chuyện này trước kia không có trong kế hoạch.” Như vậy chi phí tăng lên gấp đôi.”

Tiết Cư Chính sắc mặt càng khó coi:” Không biết quan gia định cấp cho mỗi dân tráng tiền ăn hàng ngày bao nhiêu? Rồi bao nhiêu tiền công?”

Chuyện này Triệu Quang Nghĩa chưa suy nghĩ kỹ càng, nhưng chẳng làm khó được ông ta:” Cụ thể bao nhiêu do Đức Chiêu tính toán.”

“ Thần, thần tuân chỉ.” Triệu Đức Chiêu không dám nói nhiều, thi lễ đi tìm người làm ngay:

Tiết Cư Chính khom người thi lễ, đi tới:” Xin hỏi quan gia xây dựng cả hồ nước lớn như vậy với mục đích gì?”

Triệu Quang Nghĩa đường hoàng nói:” Sau khi tiên đế giá băng, Hoa Nhị quý phi một mực ở trong Nam Kha Tự tu hành, cầu phúc cho tiên đế. Trẫm vô cùng cảm động trước chân tình của nàng, để biểu thị khen ngợi cổ vũ, trẫm muốn xây dựng Kim Minh trì vì Hoa Nhị quý phi. Đồng thời hoàng gia còn thiếu một nơi tránh nắng, vừa vãn mà làm luôn.”

Lời này khiến tất cả chấn kinh nhìn sang Hoa Nhị, làm nàng ngại ngùng cúi đầu.

Tiết Cur Chính người phát run:” Xây dựng sơn trang nghỉ mát, đào ao nước, đều không có vấn đề gì. Nhưng Đại Tổng ta đang buổi kiến quốc, tất cả đều cần xây dựng lại, nơi cần dùng tiền dùng lực rất nhiều. Nếu xây ao này, e phải dùng tích góp mấy chục năm của quốc gia, ảnh hưởng tới đại kế thống nhất thiên hạ của tiên đế, chỉ dùng để xây dựng một nơi giải trí tiêu khiển sao?”

Sở Chiêu Phụ cũng nói:” Quan gia lúc đăng cơ đã nói muốn phạt Bắc Hán, phá Đại Liêu, thống nhất thiên hạ, chẳng lẽ đã quên đại nghiệp rồi sao?”

Chương 470: Tranh luận.

“ Ai nói trăm quên, trăm xây Kim Minh Trì, dụng ý còn là ở chỗ khác, chẳng qua là danh nghĩa sẽ không nói ra ngoài mà thôi.” Triệu Quang Nghĩa hừ một tiếng, thực ra nếu không phải bất đắc dĩ, ông ta cũng không muốn nhắc tới nguyên do này.” Đó là huấn luyện thủy quân!”

“ Thủy quân?” Quả nhiên vừa nghe Triệu Quang Nghĩa muốn đào ao luyện thủy quân, Tào Bân kêu lên kinh ngạc, là một chiến tướng theo Triệu Khuông Dân chinh chiến khắp nơi, rất am hiểu binh sự, đi tới nói:” Quan gia, Bắc Hán với Đại Liêu đều trong lục địa, cần chiến thuyền làm gì?”

Triệu Quang Nghĩa kỳ thực chẳng tán đồng ý tưởng này, cho nên ông ta chưa từng nghĩ sâu hơn, đem ra làm lý do đối phó còn được, nhưng nếu muốn lấy đó làm lý do chính thuyết phục người khác thì không biết phải nói sao cho hợp lý?

Không ngờ người lên tiếng là Hoa Nhị:” Nếu chúng ta có thể kiến lập được đội thủy quân vạn người, khi đại quân bắc tiến, thủy quân có thể men theo bờ biển tấn công Cẩm Châu, Lai Châu, Thần Châu.”

“Kẻ địch không phản kháng mạnh, có thể đánh thẳng vào trung kinh , đông kinh của địch, khiến địch phải quay đầu ứng phó, không thể kiêm cố hai đằng. Nếu như địch kháng cự quá mạnh có thể lên thuyền rút lui, địch đuổi không tới. Quyền chủ động nắm hết trong tay chúng ta. Nếu tính hình tệ nhất, bắc phạt bất lợi, chúng ta có hồ lớn phía bắc này ngăn cản thiết kỵ của chúng tràn tới kinh thành.”

Nữ nhân bàn việc binh, không cần biết đúng sai, nghe đã chẳng lọt tai, Tiết Cư Chính phủ định.” Lời nương nương thật khó tưởng tượng.”

“ Ha ha ha, chính bởi không ai nghĩ tới thế nên mới là kỳ binh của trăm, nếu chúng ta có một đại quân thủy quân mười vạn người, chẳng phải cũng có ưu thế tiến lui tự nhiên như quân Liêu sao? “ Triệu Quang Nghĩa vốn chỉ bênh vực Hoa Nhị phu nhân, nhưng nói tới đây chính ông ta cũng thấy đây là chủ ý cực hay, tấn công lục địa, quân Tống chẳng có ưu thế gì so với nước Liêu, lại thua thiệt về kỵ binh, nếu dùng thủy quân lại chính là yếu điểm của Liêu, sẽ là ưu thế lớn:

Khai Bảo hoàng hậu cau mày không vui.” Hoa Nhị muội muội, nội đình không can dự chính sự, quốc quân đại sự, phu nhân chúng ta không nên nghị luận là hơn.”

“ Vâng!” Hoa Nhị cúi đầu đáp:

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả, nhân thể xác lập luôn chuyện này.” Kim Minh Trì là của Hoa Nhị quý phi, nàng đưa ra chủ ý không tính là can dự chính sự.”

Khai Bảo hoàng hậu người khẽ run một cái, nhún eo thi lễ:” Vâng!”

Tiết Cư Chính còn chưa bị thuyết phục:” Quan gia, chủ trương kiến lập thủy quân quả là không tồi, sao không giao xu mật viện nghiên cứu, nếu được, có thể kiến lập ở một dải Đãng Châu, nơi đó có biển, chẳng phải tiết kiệm hơn sao? Cần gì phải xây dựng Kim Minh Trì cho tốn kém.”

Triệu Quang Nghĩa lớn tiếng nói:” Trẫm đã nói xây dựng Kim Minh Trì còn là để khen thưởng cho Hoa Nhị quý phi, ngoài ra còn là một đạo phòng tuyến ngăn thiết kỵ quân Liêu nam hạ, người lại đặt ở ngoài biển, chẳng lẽ không nghe lời

trầm vào tai? Huống hồ quân cơ đại sự, ngươi là tể tướng không phải xu mật sứ, muốn quản cả việc này nữa à?”

Tiết Cur Chính thất kinh vén áo bào quỳ xuống:” Thần biết tội.”

Đặc điểm chính trị lớn nhất của Đại Tống là phân quyền, tể tướng Đại Tống không còn quyền lực như thời Đường nữa rồi, chứ đừng nói tới thời Hán. Bọn họ chỉ phụ trách hành chính, tài chính có tam ti, binh quyền có xu mật viện. Ba nơi này không được can thiệp lẫn nhau, tránh quyền lực tập trung uy hiếp tới hoàng quyền. Hoàng đế kỵ hủ nhất là ba người này muốn can thiệp vào việc của nhau.

Cho nên vừa nghe thế Tiết Cur Chính biết mình nhất thời nóng ruột phạm vài đại kỵ, không dám nói nữa.

“Thần cho rằng lời Tiết đại nhân có lý nhất định, một khi xây dựng Kim Minh Trì, e dùng hết tích góp bao năm, chúng ta không còn sức bắc phạt nữa.” Sở Chiêu Phụ khom người nói:” Xin quan gia cân nhắc.”

Tào Bân thấy quan gia nhìn mình, khéo léo tránh đi:” Chuyện quá gấp gáp, thần chưa kịp suy nghĩ kỹ càng, nhưng chuyện trọng đại, không thể làm cầu thả.”

“Lô khanh thấy sao?” Triệu Quang Nghĩa điểm danh:

Lô Đa Tồn là trung thư thị lang, bình chương sự, tức là thứ tướng, là người cân trọng ăn nói, từ đầu tới giờ không nói gì:” Hoa Nhị nương nương vì tiên đế mà tu hành nhiều năm, xứng đáng khen thưởng, xây dựng Kim Minh Trì ắt sẽ tăng thêm một thắng cảnh cho kinh thành. Ngoài ra quan gia và nương nương còn muốn dùng để huấn luyện thủy quân, dụng ý sâu xa, chu toàn mọi mặt.”

Triệu Quang Nghĩa vô cùng hài lòng, chuẩn bị truyền chỉ thì Tiết Cur Chính khấu đầu:” Quan gia, chuyện trọng đại,

không nên tùy tiện quyết định.”

“Người nói trăm tùy tiện?”

“Thần không dám, nhưng nếu đem hết tích góp mười mấy năm qua của quốc gia xây dựng Kim Minh Trì, một khi chiến sự nổ ra, quốc khố trống rỗng, vậy giang sơn Đại Tống nguy mất.” Tiết Cư Chính bi thiết nói to:

“Đủ rồi, Đại Tống ta có trăm vạn hùng sư, người lại buông lời đáng sợ, bất chấp sự thật, rốt cuộc có ý đồ gì?” Triệu Quang Nghĩa quát:

“Thần một mực lo cho giang sơn xã tắc, không có ý gì khác.”

Bên này đang giảng co chưa có kết quả, Triệu Đức Chiêu đã cầm mấy tờ giấy chạy tới, trán toàn mồ hôi, khom người nói: “Thần tính toán sơ qua, chi phí tiền công và lương thực cho một vạn dân tráng trong vòng hai năm dự kiến tới hai nghìn vạn môn.”

Vậy tổng cộng là ba nghìn vạn môn rồi, toàn bộ quân phí tích góp được hiện nay có 2800 vạn mà thôi, tức là có lấy ra cũng không đủ, Triệu Quang Nghĩa vốn bị đám đại thần phản đối, giờ kinh phí đột nhiên tăng gấp bội, tình thế càng khó, phát tay với đám phi tần hậu cung: “Trừ Hoa Nhị quý phi, tất cả lui ra.”

Ánh mắt ông ta liếc về phía Hoa Nhị, Hoa Nhị chỉ nói một câu không còn can dự vào câu chuyện nữa, lúc này tham lam ngấm nhìn cảnh sắc núi rừng, cứ như con chim sẻ vàng nhót trong lồng lâu năm, rốt cuộc thả về với tự nhiên, rốt cuộc chỉ là ngày vui ngắn ngủi, muốn tranh thủ nhìn càng nhiều càng tốt.

Triệu Quang Nghĩa rốt cuộc ra quyết định: “Thế này đi, dùng dân công 40 vạn, còn lại dùng cấm quân kinh thành, như

vậy tiết kiệm được một nửa ...”

Sở Chiêu Phụ ngăn cản ngay:” Vạn vạn lần không thể, cấm quân là tinh nhuệ phòng thủ kinh sư, nếu đi đào ao khổ lực, ai sẽ bảo vệ kinh sư?”

Đám tể chấp đồng loạt quỳ xuống phụ họa, mong quan gia thu hồi lời nói.

Chương 471: Phục kích.

Chỉ Lô Đa Tồn khom người nói:” Thần cho rằng Trần Hồng Tiến, Tiền Thục nối nhau quy hàng, nay phương nam đã nhất thống, chỉ còn lại Bắc Hán ở phương bắc. Nếu Bắc Hán không có Liêu hậu thuẫn chẳng chống nổi Đại Tổng ta. Mà Liêu cũng kiêng kỵ Đại Tổng ta, thần cho rằng, dùng binh với Bắc Hán, Liêu sẽ không toàn lực chi viện, bởi thế không cần dùng tới cấm quân tinh nhuệ, dùng một đội sương quân biên cương là đủ. Đợi phạt Bắc Hán xong, cấm quân qua hai năm rèn luyện, sức chiến đấu tăng mạnh, ắt có thể đánh tới thượng kinh của Liêu.

Sở Chiêu Phụ trầm giọng chất vấn:” Người nói dùng sương quân bắc phạt sao? Đó chẳng phải tìm đường chết à?”

Triệu Khuông Dân tập trung tinh binh toàn quốc lại, lập nên cấm quân, chủ yếu bảo vệ kinh đô. Còn quân già yếu để lại địa phương gọi là sương quân, chủ yếu làm việc tạp dịch, nên cũng gọi là dịch binh. Sức chiến đấu rất kém.

Thứ tướng Thẩm Luân cũng chỉ trích:” Lô đại nhân, ngài đã không hiểu việc quân, đừng nói tùy tiện, làm loạn tâm tư quan gia, xảy ra loạn, ngài gánh không nổi.”

Triệu Quang Nghĩa nhạt giọng đáp:” Vậy là Thẩm khanh hiểu việc quân rồi.”

Thẩm Luân khom người nói:” Thần cũng không hiểu.”

“ Đã không hiểu sao biết chủ ý của người khác không hay?” Triệu Quang Nghĩa quay sang Tào Bân:” Ở đây chỉ có khanh từng suất quân đánh trận, nếu trăm dẫn 20 vạn sương quân đánh Bắc Hán, liệu thắng nổi không?”

Bắc Hán dân nghèo nước yếu, diện tích chẳng bằng một phần mười Đại Tống, quân đội chỉ có một hai vạn, làm sao là đối thủ của Đại Tống. Huống hồ Triệu Quang Nghĩa nói ông ta ngự giá thân chinh, ai dám nói ông ta thất bại.

Cho nên Tào Bân chấp tay:” Quan gia ngự giá thân chinh, sĩ khí ất cao vọt, đánh đâu thắng đó, Bắc Hán chỉ là đồ trong túi. Nhưng việc xây dựng Kim Minh Trì vẫn phải”

Triệu Quang Nghĩa xua tay bảo ông ta không cần nói nữa, hỏi Thẩm Luân:” Thẩm Luân nghe thấy người hiểu việc quân nói chưa?”

Thẩm Luân toát mồ hôi hột:” Thần, thần nghe thấy rồi ...”

Tiết Cư Chính vẫn quỳ chưa đứng lên:” Quan gia dùng sương quân, ất tử thương tăng mạnh, chẳng bằng dùng cấm quân đánh Bắc Hán, sương quân đào Kim Minh Trì.”

“ Hừ, nam bắc cách nhau nghìn dặm điều quân đi đi lại lại tốn kém làm gì? Nếu 20 vạn sương binh mà không đánh nổi một Bắc Hán nhỏ bé, vậy đám quân đó còn dùng vào được làm gì? Ý trẫm đã quyết, nay kinh thành vô sự, không thể để cấm quân cứ ăn không ngồi rồi như vậy nữa, phải hoạt động rồi. Đợi đánh xong Bắc Hán, quân nhu ất được bổ xung, Kim Minh Trì cũng xong, có thể rút cấm quân đánh Liêu rồi.” Triệu Quang Nghĩa nói:

Tất cả thất kinh thốt lên:” Quan gia đánh Bắc Hán xong muốn xuất binh đánh Liêu sao?”

“ Đúng, nếu không trăm đánh Bắc Hán, hủy đi lá chắn trước Liêu làm cái gì?”

“ Nhưng quân phí đã dùng gần hết cho Kim Minh Trì, quân sĩ hai năm vất vả, làm gì còn sức mà đánh. Liêu không kém Đại Tống ta, dù tiên đế gom góp hơn mười năm quân lương cũng chưa dám đánh Liêu.” Tiết Cư Chính hoảng thực sự:

Triệu Quang Nghĩa hừ lạnh:” Tiết khanh, trẫm nói rồi, chuyện xuất binh tác chiến là của xu mật sứ, khanh không cần hỏi tới. Được rồi, chuyện cần nói trẫm đã nói hết, thời gian còn lại các khanh tự do du ngoạn, các khanh quanh năm bận rộn chính vụ , trẫm cho ba ngày nghỉ ngơi ... Tiết khanh, đứng dậy đi.”

Tiết Cư Chính bấy giờ mới đứng lên:” Quan gia, còn chuyện Kim Minh Trì.”

“ Lời của trẫm khanh không coi ra gì nữa phải không?”

“ Thần không dám.”

“ Vậy lui đi.”

Đám trọng thần nhìn nhau trao đổi ánh mắt rồi im lặng rút lui, bọn họ không thể cãi lệnh, nhưng quá trình thực thi thì khác, giờ thủ đoạn kéo chân không khó.

Đợi họ đi rồi Hoa Nhị mới quay lại:” Nhìn bộ dạng của họ e rằng quay về sẽ liên kết thêm nhiều người tìm cách ngăn cản. Bọn họ nghĩ, ngăn cản xây dựng Kim Minh Trì là vì giang sơn xã tắc, lại không hiểu tầm quan trọng của thủy quân, thật đáng tiếc.”

Triệu Quang Nghĩa khẳng định:” Chủ ý của nàng rất hay, trẫm sẽ chủ kiến thủy quân, khi bắc phạt, có lẽ sẽ hữu dụng.”

Tiếp đó Triệu Quang Nghĩa dẫn Hoa Nhị và các phi tần du ngoạn, bọn họ đi men theo đường nơi dự tính xây dựng Kim Minh Trì. Triệu Đức Chiêu ở bên giải thích vị trí xây dựng đình đài lầu gác, thi thoảng Hoa Nhị đề xuất vài câu, hần ghi lại về điều chỉnh.

Phong cảnh nơi này kỳ thực không có gì đặc sắc, với đám người hậu cung thì hứng trí rất cao, trưa ăn xong không nghỉ mà lại đi tiếp.

Đột nhiên ở phía trước có rất nhiều động vật nhỏ như gà rừng, hồ ly, thỏ hoang, thấy bọn họ chạy tứ tán. Thì ra hôm trước Vương Kế Ân hôm trước đã tới đây, sai cấm quân đuổi hết thú hoang trên núi tập trung vào một chỗ, đợi Triệu Quang Nghĩa dạo chơi mới thả cho chúng chạy ra, nên mới nhiều như vậy.

Triệu Quang Nghĩa mừng lắm, gọi:” Mang cung của trẫm tới đây.”

Lần này du hành còn có cả đi săn, nên chuẩn bị đầy đủ, cung tiễn tức thì được đưa tới, Triệu Quang Nghĩa lên ngựa truy đuổi. Một con gà rừng sợ hãi vỗ cánh bay cao chừng nửa người bị một mũi tên bắn xuyên qua, người đi theo tung hô vạn tuệ.

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả:” Lãnh ái khanh đâu, đã học được cách dùng nỏ chưa, lên thử trẫm xem. Đừng lo trẫm chỉ điểm cho.”

“ Đa tạ quan gia.” Lãnh Nghê hăm hở lên ngựa, lấy liên hoàn thần nỏ đeo bên hông ngựa ra, thúc ngựa truy đuổi:

Triệu Quang Nghĩa đuổi theo chỉ:” Con hươu kia kìa, to chút dễ bắn hơn.”

Lãnh Nghê thực sự là lần đầu dùng nỏ đi săn, thấy mới mẻ lắm, cao giọng đáp lời đuổi theo. Con hươu đó cực kỳ nhanh nhẹn, liên tục đổi thương, Lãnh Nghê cưỡi ngựa chẳng ra làm sao, đuổi đã khó nói gì tới nhắm bắn. Huống hồ bắn ở trong tình trạng người nhấp nhôm thế này không phải sở trường của y.

Con hươu chạy đông chạy tây, cấm quân dùng đao thương đập vào nhau hò hét, làm nó hoảng sợ, biết phía sau có truy binh, không ngờ nó nảy lên tảng đá, phóng vọt người qua khỏi vòng vây, rơi xuống bụi cỏ, lăn hai ba vòng bò dậy chạy tiếp.

Triệu Quang Nghĩa đang phấn khích ở sau hô lớn:” Đuổi, đừng bỏ qua.”

Lãnh Nghệ vốn đã ghìm cương vì đuổi tiếp sẽ ra ngoài vòng bảo vệ của cấm quân, nhưng nghe thúc giục đánh đuổi theo.

Thoáng cái hai người chạy xa rồi, đám cấm quân hết hồn, bọn họ phụ trách canh giới vòng ngoài, kỵ binh đi xua con mồi rồi, làm sao đuổi được.

Lãnh Nghệ đuổi mãi không thể tới gần con hươu nên không bắn, Triệu Quang Nghĩa đề y tự sẵn nên không ra tay, chỉ sở sau chỉ điểm.

Đuổi được chừng một tuần hương, bọn họ đã bỏ lại đội ngũ khá xa, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu, thất kinh quay đầu lại, thấy Triệu Quang Nghĩa ngã xuống ngựa.

Một hắc y nhân mang khăn che mặt chỉ lộ hai mắt tay cầm chùy thủ từ bụi cỏ xông ra hô:” Lãnh đại nhân, hôn quân đã bị trúng bẫy, nên giết ngay hay là tra hỏi xong hẵng giết?”

Chương 472: Mưu kế thâm độc.

Triệu Quang Nghĩa nghe tiếng hô của hắc y nhân thì phần nộ vô cùng, ông ta thân mang võ công, sao chịu chết dễ dàng, hắc y nhân vừa xông tới thì một chiêu trong Thái Tổ Trường Quyền đã luyện thuần thục chục năm tung ra. Hắc y nhân bị đâm trúng ngực, á một tiếng, lặn lông lốc xuống dốc.

Con ngựa của ông ta rất khôn, chủ ngã rồi không chạy mà vẫn ở bên, Triệu Quang Nghĩa nhanh như cắt nhảy lên mình nghĩa, ném cho Lãnh Nghệ một ánh mắt âm độc rồi phóng đi, miệng hô to:” Hộ giá! Hộ giá!”

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lãnh Nghệ phóng ngựa ở phía trước, chỉ nhìn chứ không kịp phản ứng ... Nhưng trong tích tắc y đoán ra, mục tiêu của thích khách không phải là Triệu Quang Nghĩa, mà là y.

Đây là âm mưu vô cùng ác độc, không chỉ hại y mà là hại cả nhà, Lãnh Nghệ lạnh người.

Lúc này tên hắc y nhân vốn trúng đòn mạnh gục ngã đứng dậy như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lại còn cười lạnh với Lãnh Nghệ, sau đó xoay người phóng đi.

“Long Huýnh!”

Nghe tiếng quát, người kia sững sờ, từ từ quay lại, quả nhiên là Long Huýnh, thi triển khinh công lao về phía Lãnh Nghệ.” Ta vốn định cứ thế mà đi, để quan gia giết chín tộc của ngươi là đủ, không ngờ ngươi nhận ra ta, vậy thì ta không thể tha ngươi nữa rồi.

Lãnh Nghê quỳ xuống, dập đầu liên hồi.” Long huynh đệ, trước kia là ta sai, ta thỉnh tội với người, người tha cho ta, ta không muốn chết ...”

Long Huýnh đắc ý lắm, tháo cả khăn che mặt ra, tới gần bên Lãnh Nghê vỗ vỗ vai y, hưởng thụ thú vui mèo vờn chuột.” Yên tâm, ta sẽ cho người toàn mạng, nhìn cái cây kia thế nào, ta treo người lên đó, coi như người sợ tội tự sát ... Á ...”

Chưa dứt lời thì tiếng kêu thảm vang lên, Long Huýnh ôm hạ bộ gục xuống, người cong lại như con tôm, mặt trắng bệch, mắt toàn lòng trắng.

Với võ công của Lãnh Nghê, Long Huýnh trong trạng thái không chút phòng bị làm sao có thể thoát. Lãnh Nghê chặt thêm một nhát vào gáy hấn, đánh ngất, nhặt liên hoàn thần nổ, nhắm vào lưng bắn liên năm phát, trong đó ba phát vào chỗ không hiểm yếu, hai phát trúng gáy, Long Huýnh chỉ kịp co giật vài cái rồi chết ngay tức thì.

Lãnh Nghê giết người xong thì toát mồ hôi hột, y vốn luôn đề phòng Long Huýnh, lúc nghe tin hấn bị thương ở chân không tham gia được buổi đi du xuân này là lò mò đoán được tên này có khả năng nhân cơ hội ám sát mình. Chẳng qua không ngờ hấn nghĩ ra trò giả họa hiểm độc thế này.

Vừa rồi Long Huýnh chạy đi, y sẽ chết thảm, còn liên lụy vô số người, cho thấy kẻ này ác độc thế nào, chết chưa hết tội.

Không chậm trễ lấy một giây, Lãnh Nghê vội lên ngựa chạy theo phương hướng Triệu Quang Nghĩa vừa đi, phóng ngựa hết tốc lực gọi lớn.” Quan gia, sát thủ bị thần bắn chết rồi, hấn chính là Long Huýnh, muốn gài bẫy hại thần ...”

Chuyện này thực ra còn cơ hội, vì dù y bị bắt cũng không bị giết ngay, bọn họ sẽ còn muốn tra ra xem ai đứng sau y,

nhưng nếu để Triệu Quang Nghĩa về tới nơi lập tức lệnh bắt hoặc giết cả nhà mình thì không biết chuyện gì xảy ra.

Triệu Quang Nghĩa kỵ thuật hơn xa y, chạy một quãng vẫn không thấy bóng dáng ông ta đâu, càng chạy càng sợ, liên tục hét không dám ngừng:” Quan gia, sát thủ bị thần bắn chết rồi, hấn chính là Long Huýnh, muốn gài bẫy hại thần ...”

Nơi này Lãnh Nghệ chưa quen đường, nãy giờ truy đuổi con hươu không để ý, đâm ra chỉ có thể nhớ mang máng phương hướng, vừa chạy vừa hô, càng để lâu chuyện này càng nguy hiểm, lòng thực sự sợ hãi, đến giọng cũng lạc đi.

Y chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến như vậy.

Đột nhiên trên một cái cây có tiếng gọi:” Trầm ở đây.”

Lãnh Nghệ giật nảy mình, ghì cương lại, chỉ thấy Triệu Quang Nghĩa trên tàng cây cao, mừng muốn phát khóc, vội nhảy ngay xuống ngựa, quỳ rạp xuống:” Quan gia! Thần hộ giá bất lực, xin quan gia trị tội.”

Thì ra là Triệu Quang Nghĩa rất kinh nghiệm, ông ta phóng ngựa một đoạn thì rời ngựa, tìm một chỗ trốn, bởi vì không biết thích khách có bao nhiêu tên, nếu chạy bừa có khả năng đâm đầu vào thẳng chỗ bọn chúng. Cho nên ông ta mới đuổi ngựa chạy tiếp dụ địch, còn mình trốn trên cây đợi cảm quân tới.

Không ngờ đợi một lúc thì nghe thấy tiếng Lãnh Nghệ, lửa giận bùng lên, định tự tay bóp chết y mới hả. Sau đó lại nghe rõ tiếng y la hét, nói hung thủ là Long Huýnh, càng bất ngờ, lập tức đoán chuyện này hẳn có nguyên do. Lãnh Nghệ không biết võ công, lại không nhìn thấy y mang binh khí, bốn xung quanh không có ai khác. Ông ta không sợ, tay đã thủ sẵn mấy cục đá, chỉ cần y có chút hành vi khác thường nào giết ngay. Thế lên mới lên tiếng.

Lúc này nhìn Lãnh Nghệ đã xuống ngựa, quỳ dưới đất, Triệu Quang Nghĩa vẫn cẩn thận không tới gần, quát hỏi:” Rốt cuộc là sao?”

“ Vừa rồi thích khách bị quan gia đâm ngã xuống đất, thần thừa cơ dùng nỏ bắn hấn từ phía sau, giết chết hấn khi hấn đang bỏ chạy! Khi chạy tới lột khăn che mặt của hấn ra mới biết là Long Huýnh, hiểu ra là hấn muốn hại thần.”

“ Vì sao hấn muốn hại ngươi?”

“ Vì Khai Bảo hoàng hậu không biết vì sao hứa giả hộ vệ thiếp thân là Thành Lạc Tiệp cho hấn, nhưng Thành cô nương rất ghé thói háo sắc của hấn. Hơn nữa Thành cô nương theo vì thần phá án, lâu ngày sinh tình cảm, cùng thần hẹn thề cả đời. Vì thần thương lượng với Long Huýnh, muốn hấn thoái hôn, thực ra hấn chưa hạ sính lễ, chưa tính là thoái hôn, hấn không chịu, còn uy hiếp thần, nói đây là ý của Khai Bảo hoàng hậu , nếu thần không chịu buông tay sẽ bẩm báo lên trên, cho thần biết mặt. Thần không ngờ hấn âm độc như thế, muốn mượn tay quan gia hại cả nhà thần.” Lãnh Nghệ đập đầu lia lịa, nói liền một hơi, sợ nếu không nói rõ thì không còn cơ hội nữa:

Triệu Quang Nghĩa vẫn hết sức cảnh giác quan sát xung quanh, một tay cầm đá giấu sau lưng, từ từ tới gần con ngựa của Lãnh Nghệ, chỉ cần có biến cố, ông ta sẽ chạy ngay:” Làm sao trẫm biết không phải người thông đồng với Long Huýnh, nay âm mưu thất bại giết hại đồng bọn, quay lại lừa trẫm?”

Lãnh Nghệ biết hôm nay không thuyết phục được ông ta, dù thoát chết cũng bị nghi kỵ, khi đó vô cùng phiền hà:” Thần trung với quan gia, có nhật nguyệt chứng giám. Nếu thần và hấn thông đồng hại quan gia, vừa rồi hấn trực tiếp ra tay, có gì còn cố tình hỏi thần có giết hay không như thế?”

“Vả lại với võ công của hấn, trong lúc có chuẩn bị, quan gia sao có thể chỉ dùng một chiêu đã không chế được rồi? Rõ

ràng là cố ý hãm hại thần. Nếu thần muốn hại quan gia, ắt kiếm lý do không có mặt ở đó, nếu không quan gia có mệnh hệ gì, cả nhà thần bị liên lụy. Thần thông đồng với hãn không phải là hại bản thân, hại luôn cả nhà mà không được gì sao? Xin quan gia minh xét.”

Chương 473: Làm nhiều chuyện bất nghĩa ắt tự chuốc lấy cái chết.

Triệu Quang Nghĩa trầm ngâm gật đầu, vừa rồi ông ta không bình tĩnh, giờ suy xét lại không cần Lãnh Nghê nói ra ông ta cũng đủ khả năng đoán được.” Đứng dậy đi!”

“ Đa tạ quan gia, đa tạ quan gia.” Lãnh Nghê bò dậy, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.” Xin quan gia lên ngựa trở về.”

“ Không trăm muốn đi xem tên khốn kiếp đó trước đã.”

“ Quan gia, vậy không an toàn, quan gia quay về trước đã rồi tính, đó chỉ là suy đoán của thần, nói không chừng chúng có bố trí khác.”

Triệu Quang Nghĩa lúc này thực sự yên tâm, nếu Lãnh Nghê vì mình oan cho bản thân bất chấp an nguy của ông ta, vậy sau này dùng y phải cẩn thận hơn. Giờ y đang bị nghi ngờ lại vẫn cứ đặt an nguy của ông ta lên trước, chứng tỏ tin cậy được, lên ngựa chạy về chỗ cũ.

Chẳng mấy chốc đã tới nơi xảy ra vụ ám sát kia, Triệu Quang Nghĩa túm tóc thi thể lên xem, quả nhiên là Long Huýnh, lại kiểm tra hai chân hắn, hoàn toàn không có thương tích nào như hắn nói để xin nghỉ, nổi giận đập mặt hắn xuống đất.” Lòng lang dạ thú, thật tàn độc, chết thế này thật may cho hắn quá rồi.”

Lúc này Lãnh Nghê chạy bộ cũng thở hồng hộc chạy tới.

Triệu Quang Nghĩa đứng dậy, nói:” Nếu ngươi và Thành Lạc Tiệp tình đầu ý hợp, vậy trăm ban hôn, để các ngươi thành thân, để xem Khai Bảo hoàng hậu làm gì được.”

Quan gia bình phẩm hoàng hậu của tiên đế, Lãnh Nghê tất nhiên không dám tiếp lời, khom người tạ ơn:” Đa tạ quan gia.”

“ Khanh thay trăm làm không ít việc, trăm luôn chưa thể ban thưởng tốt, lần này lại thiếu chút nữa vì kẻ này khiến khanh bị oan. Lãnh ái khanh nghe phong thưởng.” Triệu Quang Nghĩa đợi Lãnh Nghê quỳ xuống mới nói:” Trăm phong khanh làm mã quân quan sát sứ, huân thượng kỵ đô úy. Phong thê tử làm ngũ phẩm phu nhân, thiếp thất làm thất phẩm phu nhân! Ấm lệnh tôn làm triều phụng lang, lệnh từ làm lục phẩm phu nhân.”

Lãnh Nghê kinh ngạc, y không ngờ mình nhờ họa được phúc, cũng chẳng biết mã quân quan sát sứ gì đó là cái gì, nhưng Xảo Nương được phong phu nhân tức là thân phận nâng cao một bậc, tuy không có quyền lực nhưng có bổng lộc, vội khấu đầu:” Tạ chủ long ân.”

“ Đứng lên đi.” Triệu Quang Nghĩa nhìn Long Huýnh lại đập cho một cái nữa cho hả giận:

Đúng lúc này có tiếng vó ngựa rầm rập như sấm rền từ xa truyền tới, cả hai đều giật mình, Lãnh Nghê vội vàng dìu Triệu Quang Nghĩa lên ngựa định bỏ chạy thì nghe tiếng hô “quan gia”.

Hai người đợi một lúc khi nhìn rõ là kỵ binh cấm quân đuổi theo mới thở phào.

Cấm quân nhanh chóng bao vây quanh cả hai, đưa về nơi hạ trại.

Đám Tiết Cư Chính và phi tần nghe nói quan gia gặp phải thích khách thì sợ hãi vô cùng chạy cả tới, nhất là đô chỉ huy

sứ Điền Trọng chịu trách nhiệm chuyển đi này càng mặt cắt không ra máu.

Triệu Quang Nghĩa xuống ngựa phát tay gọi một cấm vệ chở xác theo.” Thích khách lần này không giống bình thường, các người ở bên cũng không phòng bị được. Tới xem xem là ai.”

Lời của Triệu Quang Nghĩa làm Điền Trọng có cảm giác như vừa nhặt về được cái mạng, tới xem cái xác được quan gia đưa về, xem kẻ khốn kiếp đó là ai, vừa cầm tóc kéo cái đầu lên, tức thì cả kinh kêu lớn:” Long Huýnh!”

Vừa nghe là ngựa đá của quan gia, tất cả đều không dám nói gì nữa, rõ ràng một mùi âm mưu đặc sệt ẩn chứa trong chuyện này, nếu không làm sao thích khách lại là người suốt ngày kè kè bên cạnh thế được.

Vương Kế Ân nuốt nước bọt lảm bảm:” Hắn nói chân bị thương, phải ở nhà nửa tháng mà.”

Chỉ có Tiết Cư Chính là trầm nghĩ, tới qua Thạch Thủ Tín tới tìm ông ta, nói Lãnh Nghệ đã xác nhận là Long Huýnh lên vào phòng Đát Cơ. Vậy mà giờ lại bị giết rồi, không bình thường chút nào.

Triệu Quang Nghĩa liếc xéo Khai Bảo hoàng hậu:” Các người biết vì sao hắn ám sát trẫm không, vì tranh đoạt Thành Lạc Tiệp cô nương mà Lãnh ái khanh yêu thương, nên bày mưu hãm hại Lãnh ái khanh. Nhưng trẫm nhìn thấu mưu gian của hắn, hắn liền định giết trẫm, bị trẫm bắt chết.”

Khai Bảo hoàng hậu kinh hãi, mở to mắt nhìn Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ không biết làm sao thành Triệu Quang Nghĩa giết chết Long Huýnh rồi, nhưng làm sao dám nói gì, đoán ông ta có ý đồ, chứ cần gì tranh công với y.

Còn Tiết Cur Chính càng thêm nghi ngờ, quan gia vì sao phải giải thích nhiều như thế, muốn che giấu gì sao?

Lúc này Long Huýnh đã chết, trước đó chỉ là suy đoán của Lãnh Nghê, Triệu Quang Nghĩa hiển nhiên không suy nghĩ đơn giản như vậy, cô ý nhắm vào Khai Bảo hoàng hậu:” Hoàng tẩu, trăm vừa rồi tự ý quyết định gả Thành Lạc Tiệp cho Lãnh ái khanh làm thiếp, chuyện này không báo trước với tẩu, tẩu không trách trăm chứ?”

“ Sao có thể như thế được?” Khai Bảo hoàng hậu gượng cười:

“ Ha ha ha, thế thì tốt rồi, chúng ta tiếp tục đi săn, đừng để bị hấn làm mất hứng, chặt đầu tên tặc tử treo cổng thành một tháng thị chúng cho trăm.”

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả, tiếp tục đi săn như chưa hề có chuyện gì, hứng chí của ông ta rất cao, liên tục bắn trúng không ít con mồi. Lãnh Nghê cũng săn được hai con thỏ.

Buổi tối khai hoàn trở về, trên đỉnh núi đốt lên mấy đồng lửa lớn.

Xung quanh các đồng lửa dựng các túp lều, lều hoàng đế ở hướng chính bắc, Triệu Quang Nghĩa mời Hoa Nhị ngồi chung lều, nàng thoả mái đồng ý làm ông ta vô cùng vui mừng, ban rượu cho tất cả.

Đồng thời lại còn có nhạc sư, vũ cơ biểu diễn, tiếng nhạc réo rắt, mùi thịt nướng thơm lừng, phiêu đẳng khắp đỉnh núi, không khí vui tươi không diễn tả hết.

Trong lều lớn hoàng đế, Hoa Nhị mắt đỏ hoe:” Trước đó quan gia mất tích, thần thiếp sợ lắm.”

“ Hả, vì sao? Điều tại trăm không tốt, làm ái phi lo lắng.” Triệu Quang Nghĩa mượn hơi rượu lớn gan, đến “ái phi” cũng gọi ra rồi:

May mà những người khác như Lý Đức Phi, Khai Bảo hoàng hậu, tể tướng Tiết Cư Chính và xu mật sư Sở Chiêu Phụ nhìn thấy hai người thân mật, sợ nghe thấy lời không nên nghe, lúc đó khuyên gian không được, không khuyên gián cũng không được nên kiếm cớ chúc rượu đi hết cả. Vì thế chỉ còn lại Vương Kế Ân và Lãnh Nghê ở trong lều giúp nướng thịt.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 474: Cân quắc tu mi.

“ Quan gia cười ngựa đi mất, mọi người tìm khắp nơi không thấy, thiếp cuống cả lên, Vũ Công quận vương tới an ủi thiếp, nhưng thiếp nghe lời hấn nói, càng sợ tới phát khóc ...” Hoa Nhị nói tới đó giọng nghẹn lại:

Triệu Quang Nghĩa càng đau lòng, hận không thể ôm nàng vào lòng mà an ủi, ôn nhu hỏi:” Hấn nói gì mà làm Hoa Nhị của trẫm khóc thế?”

Hoa Nhị lí nhí:” Hấn, hấn nói ... Nếu quan gia có mệnh hệ gì, hấn sẽ chiêu cô thân thiếp, bảo thân thiếp đừng lo.”

Triệu Quang Nghĩa mắt tròn trợn:” Hấn dám nói thế à?”

“ Vâng, thân thiếp cũng thấy hấn nói quá ngỗ nghịch, vội trách hấn sao lại nói thế, quan gia chỉ đi săn thôi, có chuyện gì được? Hấn nói bâng quơ cái gì mà trời gió mưa thất thường, người có họa khó họa khó đoán ...”

Lãnh Nghệ khiếp sợ quay sang nhìn Triệu Quang Nghĩa, hai người hiển nhiên đang nghĩ tới cùng một vấn đề, nhưng Triệu Quang Nghĩa bình thản hơn nhiều:” Khanh suy nghĩ đơn giản rồi, nếu chỉ vì một nữ nhân, hấn đâu liều lĩnh tội mất đầu như thế. Giả sử khi đó hấn gây cho trẫm một vết thương nặng, nhưng không chết ngay, trẫm quay trở về, khanh gánh hết tội, hiểu chưa? Chỉ là trẫm không nghĩ tới Vũ Công quân vương có tham gia thôi, hừ.”

Vương Kế Ân lẩm bẩm:” Thực sự là tri nhân tri diện bất tri tâm.”

Triệu Quang Nghĩa mặt âm trầm:” Trừ khi hấn công nghiên làm chuyện đại nghịch, nếu không trăm không làm gì được, dù sao hấn là nhi tử của tiên đế. Chỉ một ả Đát Cơ đã gây phiền toái lớn như vậy, huống hồ là hấn, đương nhiên hấn dám làm.”

Lãnh Nghệ thì thở dài:” Làm nhiều chuyện bất nghĩa ắt tìm cái chết thôi.”

Hoa Nhị ngơ ngác hỏi:” Quan gia, mọi người đang chơi đoán đồ à, sao thần thiếp chẳng hiểu gì?”

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả:” À, trăm vừa rồi nghĩ tới ít chuyện, thuận miệng mà nói thôi.”

Hai người cạn chén.

Vương Kế Ân tới rót rượu, Lãnh Nghệ rót rượu, thoáng cái như chưa từng có chuyện gì.

Triệu Quang Nghĩa đợi một lát lại hỏi:” Lúc đó ngoài Vũ Công quận vương ra, còn ai nói gì nữa không?”

Hoa Nhị khẽ nhíu mày:” Không ạ, hấn nói xong đi ngay, vì Tiết Chư Chính và Sở Chiêu Phụ đi về phía hấn, rồi ba người họ đi cùng nhau.”

“ Hoa Nhị, nàng nghĩ cho kỹ hộ trăm, bọn họ nói gì, chuyện này rất quan trọng.”

“ Thiếp lúc đó chỉ lo cho quan gia thôi, đâu để ý họ nói gì, lúc đó hình như là một trong hai người họ nói, gì mà một ngày không thể thiếu, nghe có vẻ khẩn cấp lắm, rồi thiếp không nghe rõ ...”

Là “nước không thể một ngày thiếu vua”, sắc mặt Triệu Quang Nghĩa càng thêm khó coi.” Là ai nói?”

“ Là giọng hơi già ... Thiếp thực sự không nghe rõ mà, lúc đó còn cầu khẩn Bồ Tát phù hộ quan gia, nếu có kiếp nạn gì, để cho Hoa Nhị chịu ... Quan gia, chuyện đã qua rồi, không

nói nữa được không, thần thiếp không muốn nhờ lại lúc đó đâu.” Hoa Nhị nước mắt ngấn dài, có chút khản cầu:

“ Đúng, đúng! Uống rượu, uống rượu thôi, hôm nay không nói chính sự, chỉ bàn chuyện gió trăng” Triệu Quang Nghĩa miệng thì cười, đôi mắt chỉ có sự lạnh lẽo âm độc:

Bên ngoài kia tiếng đàn ca sáo nhạc vẫn vang lừng, tiếng cười nói rộn ràng, che đi lời trò chuyện trong lều, dù người cùng lều cũng không nghe rõ, đừng nói người ngoài. Nhưng Lãnh Nghê và Vương Kế Ân vẫn trao đổi ánh mắt với nhau, cùng đứng dậy đi ra ngoài lều.

Lúc quay về Vương Kế Ân khẽ lắc đầu, Lãnh Nghê thì nói nhỏ:” Đệ thấy một người sau lều, vừa thấy đệ ra thì chạy vào rừng.”

“ Thấy mặt không?”

“ Chỗ đó khuất, đệ không thấy, nhưng nhận ra y phục, là một diễn lại.”

Lần này đi theo du xuân chỉ có thị tòng, riêng Triệu Đức Chiêu vì còn công tác nên có thuộc hạ, nên nếu không phải cung nhân thì rất có thể là người của hắn.

Triệu Quang Nghĩa vừa nghe đã nổi giận:” Thăng nhãi giới lắm, dám phái người nghe trộm trẫm, trẫm phải hỏi cho ra nhẽ.”

“ Quan gia!” Hoa Nhị vội kéo ông ta lại:” Chúng ta đâu bắt được người, qua gia có hỏi, hãn thà chết không nhận, đâu thể làm được gì? Lúc này truyền ra quan gia tranh chấp vương gia, người ngoại sẽ nghị luận thế nào?”

Triệu Quang Nghĩa nhất thời uống say mới nói thế, hiện tranh luận ông ta và Triệu Đức Chiêu ai mới xứng đáng kế vị vẫn chưa dứt, giờ lại đi tranh cãi với hắn, chẳng phải lại để

thôi bùng lên nghị luận à, tranh cãi càng nhiều, người ta sẽ luôn không quên còn một người có thể kể vị.

Hoa Nhị đỡ ông ta ngồi xuống:” Quan gia bớt giận, không cần tranh hơn thua nhất tời, chúng ta tính kế lâu dài mới được.”

Chuyến đi lần này tuy xảy ra nhiều chuyện, nhưng thu hoạch cũng không hề nhỏ, Triệu Quang Nghĩa tranh thủ nắm tay Hoa Nhị vuốt ve:” Ái phi nói phải lắm, cần tính kế lâu dài, ái phi có kế sách nào hay chăng?”

Hoa Nhị làm bộ hờn dỗi rút tay:” Quan gia trêu người ta, người ta nào biết chuyện triều chính mà có kế sách nào.”

“ Nào có, nàng là tri âm của trẫm, một lòng nghĩ cho trẫm, trẫm muốn nghe chủ ý của nàng.”

“ Quan gia nói thế, Hoa Nhị càng không dám nói.”

Bộ dạng làm nũng của càng khiến ông ta điên đảo, Triệu Quang Nghĩa muốn chảy nước miếng:” Ái phi cứ nói không sao cả, trẫm muốn nghe thật mà.”

Vương Kế Ân và Lãnh Nghệ biết ý, cùng nhau ra ngoài.

Hoa Nhị lúc này mới nói:” Thần thiếp thực ra không có chủ ý gì, chỉ nghĩ, nếu đại thần không đồng lòng với quan gia, vậy đưa họ tới vùng xa xôi không quan trọng, lại dùng người một lòng với quan gia, phò tá quan gia, vậy không phải được rồi à?”

Tuy ý nghĩ này ngây thơ đơn giản, nhưng làm Triệu Quang Nghĩa vui vẻ, vì chỉ người thực sự vì ông ta mới nghĩ thế:” Trẫm cũng muốn lắm, nhưng đại thần trong triều quan hệ phức tạp, nhiều người còn thông gia với hoàng gia, cung sinh cùng diệt, rút một sợi tóc chấn động toàn thân. Thân tín của trẫm cũng không ít, đều là mạc liêu trong vương phủ của trẫm, chỉ là không thể đề bạt quá cao, nếu không bị người ta nghị luận.”

“ Thiếp thấy quan gia tay nắm trọng bình, muốn làm là làm, ai muốn nói cứ nói, chỉ nói chẳng làm được gì. Nếu không thì đợi bắc phạt, quan gia đánh thắng vài trận, uy danh lẫy lừng, khi đó ai dám không nghe? Nói ra nói vào rắc một cái.” Hoa Nhị khẽ chém tay xuống:

“ Ha ha ha!” Triệu Quang Nghĩa cười dài:” Ái phi còn có khí thế hơn trăm, quả nhiên cân quắc không kém nam nhi.”

“ Quan gia trêu thiếp, đó chỉ là ý kiến phụ nhân mà thôi.”

Chương 475: Có lời muốn nói. (1)

Tâm trạng của Triệu Quang Nghĩa rất tốt, ông ta không ít thủ hạ tài cán, nhưng tri âm không có, ý kiến của Hoa Nhị không qua hữu ích, quý ở tấm lòng nàng:” Không hề, không hề, nàng nói đúng đó, vài ngày nữa thi điện rồi, trẫm đang có ý mở rộng cuộc thi, tăng thêm người đỗ đạt, để những người đó cảm kích trẫm, sau này vì trẫm làm việc.”

“ Á, vài ngày nữa thi điện rồi sao?”

“ Ủ xưa nay luôn cử hành vào tiết xuân phân.”

“ Vậy là ngày kia rồi.” Hoa Nhị chột ỉu xiu:

Triệu Quang Nghĩa lại nắm tay nàng:” Nếu ái phi thấy không ổn thì trẫm chọn ngày khác.”

“ Không không, đây là đại sự, khảo sinh đều chuẩn bị kỹ càng đợi ngày trọng đại, nếu sửa đổi sẽ ảnh hưởng không tốt. Thiếp không phải thấy không ổn, mà là chẳng dễ gì được ra ngoài du ngoạn, muốn cùng quan gia chơi thêm vài ngày, lại quên mất quan gia công vụ bận rộn.” Hoa Nhị nhanh chóng mỉm cười, song hơi gượng:

Mỗi ngày Hoa Nhị càng quyến luyến ông ta, Triệu Quang Nghĩa vui lắm:” Nguyên vọng của ái phi cũng là nguyên vọng của trẫm, phải du ngoạn một tháng mới đủ.”

“ Quan gia chiều thân thiếp quá rồi, nhưng thi điện thì làm sao?”

“Khà khà, tìm một vị hồng nho bác học thay thế là được, trước kia tiên đế bận rộn cũng làm thế.”

Hoa Nhị rồi rít lắc đầu:” Không được, quan gia chọn người để sau này dùng, sao có thể kiếm người làm thay, các vị lão tiên sinh làm giám khảo có lẽ chọn được đạo đức không sai, nhưng sao đảm bảo là người đồng lòng với quan gia. Phải là người đồng lòng dùng mới thuận tay.”

“Ái phi nói phải lắm.” Triệu Quang Nghĩa lơ đãng say, gạt gù cho gọi Lãnh Nghê vào, nói:” Lãnh ái khanh văn tài hơn người, hai bài thơ khanh làm tiết Nguyên Tiêu đã truyền khắp kinh thành, giới sĩ lâm khen ngợi không thôi. Thay trăm khảo nghiệm sĩ tử được không?”

Lãnh Nghê khom người thi lễ, mặt trang trọng nói:” Đó sẽ là vinh quang vô thượng của thần, nhưng chuyện này quan gia không nên để người khác làm, nếu không sĩ tử cảm tạ ân đức chủ khảo chứ không phải quan gia nữa. Cho nên thi điện có thể trì hoãn chứ quan gia tuyệt không thể để người khác làm thay, thần không phải đang thoái thác, quan gia minh xét.”

“Lãnh ái khanh nói phải làm, cứ làm vậy đi, Kế Ân, truyền chỉ ...”

Triệu Quang Nghĩa rất hài lòng, bên cạnh có những người trung thành thế này còn lo gì chứ, sau đó càng uống sừng khoái, chẳng mấy chốc nhìn một thành hai.

Lát sau Lãnh Nghê lấy cớ đau bụng rời lều, chui vào trong rừng, không ai để ý, lần mò bóng đêm biến mất.

Chừng một tuần trà, Lãnh Nghê tới trước lều của Hoàng chiêu nghi, thị nữ Hải Đào thấy y tới vội ra ngoài gác, Lãnh Nghê nói lớn:” Quan gia sai thần tới rót rượu cho nương nương.”

Nói rồi tới gần rót rượu thì thầm vài câu.

Hoàng chiêu nghi bình thân nói:” Người về tạ ơn quan gia cho bản cung.”

“ Thần tuân lệnh.”

Lãnh Nghệ đi ra rất nhanh, dù ai thấy cũng không thể nghi ngờ gì cả.

Ở căn lều khác, Triệu Đức Chiêu cũng uống say rồi, bữa tiệc này hấn uống vừa vui vừa buồn.

Lòng hấn cứ thấp thỏm, như có chuyện gì sắp xảy ra, khi quan gia mất tích, tể tướng tới nói với hấn, nước không thể một ngày thiếu vua, cần nghĩ kế vẹn toàn. Hấn rất khân trương, cũng rất hưng phấn. Nhiều lúc đêm khuya vắng lặng, hấn tiếc lắm, nếu ngày phụ hoàng giá băng mà hấn ở nội đình thì hoàng vị là của hấn, khi đó người phải nhìn mặt hấn mà làm việc là tam thúc rồi.

Giờ hấn từ lời ăn tiếng nói đều rất cẩn thận, sợ khiến quan gia kiêng kỵ, nhưng quan gia không vì thế mà buông lỏng cảnh giác với hấn.

Cuộc sống này tới bao giờ mới kết thúc.

Đang trút tâm sự vào rượu thì Tiết Cư Chính, Thẩm Luân, Sở Chiêu Phụ, Tào Bân tới. Triệu Đức Chiêu sợ quan gia cho rằng mình câu kết bè phái, có ý đồ bất lợi, nhưng hấn muốn hỏi rõ chuyện trước đó, nên mời họ ngồi xuống.

Bốn người vốn chỉ định mời rượu theo lễ tiết, họ từ lều Triều Quang Nghĩa cùng đi ra cho nên thuận tiện tới, tính đi ngay, nhưng Triệu Đức Chiêu giữ lại, không tiện từ chối.

Phó tòng mang thịt nướng lên, năm người vừa ăn vừa uống không nói gì cả, ngay Tào Bân thường ngày hay nói cũng im lìm.

Ngược lại Thẩm Luân cười:” Sao vậy, vừa rồi ở chỗ quan gia không nói, giờ ở chỗ vương gia cũng không nói là sao?”

Tào Bân ngửa cổ uống cạn cốc rượu đập mạnh xuống bàn:” Nói cái gì, còn cái gì mà nói ... Vì một nữ nhân mà bỏ cả đại nghiệp thống nhất thiên hạ, đem quân lương tích lũy đi đào cái ao chó má. Chuyện đó mà cũng làm ra được, lão tử nghĩ không thông, nghĩ không thông.”

Thẩm Luân ra hiệu dừng lớn tiếng, sau đó ra ngoài bảo thị nữ tránh xa, tạm thời không cần mang đồ ăn lên.

Tào Bân uống khá nhiều rồi, không giữ được mồm nữa:” Sợ cái gì, lão tử năm xưa lên chiến trường đã xác định sống thêm ngày nào lãi ngày đó. Sự nghiệp vĩ đại của tiên đế không thể mất trong tay một nữ nhân, ta đi chém chết con hồ ly tinh đó, để quan gia hạ chỉ bắt phạt! Ta làm binh tốt đi đâu, đánh thắng thượng kinh nương Liêu, không ai được cản ta.”

Nói rồi cầm dao xẻo thịt trên bàn, lão đảo mà đi, đi tới cửa lều không ai cản, la hét:” Này, các người sao thế hả, ta đi giết người đấy, không nghe thấy à?”

Đám Sở Chiêu Phụ biết ông ta chỉ được cái mồm thôi, cười:” Thôi ngồi xuống uống rượu ăn thịt đi, trên chiến trường giết người chưa đủ à?”

“ Lão tử giết người quá nhiều rồi nên chẳng sợ gì nữa.” Tào Bân nói thế nhưng lại quay về xẻo thịt ăn:” Ăn uống đã, giết người không vội.”

Tiết Cư Chính mặt già âu lo:” Không thể để quan gia làm bừa, phá hoại sự nghiệp của tiên đế, vương gia là tam ti sứ, sao không thuyết phục quan gia, cái ao này không xây được, có xây thì vài trăm mẫu là đủ rồi, hơn nữa xây bên Biện Hà không phải tiện hơn sao?”

Nghe Tiết Cur Chính không ngờ lại còn trách mình vì không ngăn cản đào cái ao ngổ ngẩn kia, Triệu Đức Chiêu cười khô:” Sao ta không nói, vì ta nói quá nhiều nên bây giờ quan gia rất lãnh đạm với ta, còn liên tục mỉa mai châm chọc mỗi khi có cơ hội đấy. Hơn nữa vì địa điểm có thực ấp của ta, đệ đệ ta và Khai Bảo hoàng hậu, quan gia có cơ nói ta tiếc, làm sao ta dám nói nhiều.”

Chương 476: Có lời muốn nói. (2)

Thẩm Luân nói vào:” Không dám cũng phải nói, giang sơn này do phụ hoàng vương gia lấy được, từ lúc lập quốc tiên đế đã gom góp tài lực đợi ngày đánh Liêu, nhất thống thiên hạ, vậy mà bây giờ lấy ra làm cái hồ du ngoạn cùng nữ nhân.

Sở Chiêu Phụ thở dài:” Các ông đừng quên, quan gia nói cái hồ đó dùng để luyện thủy quân.”

“ Luyện cái rắm.” Tào Bân tức giận nói oang oang:” Nếu muốn lập thủy quân để tác chiến hai mặt cũng không sai, nhưng sao không ra ven biển lập thủy quân, đào một cái ao lớn để luyện thủy quân à? Rõ ràng là lừa ma mà thôi.”

“ Nói tới ma quỷ, chuyện này tuy có vẻ hoang đường, nhưng không ai dám nói là không có.” Thẩm Luân trầm ngâm:” Nhớ thời gian trước Trương thiên sư mấy lần vào cung lập đàn làm phép, các ông nói xem quan gia liệu có phải bị quỷ ám không? Ta cứ có cảm giác quan gia hành xử không giống tính cách trước giờ.”

Tiết Cự Chính vuốt râu gật gù:” Thời gian qua, hành vi của quan gia thực sự khó hiểu.”

“ Mà đừng nói là các ông không suy nghĩ nhé, Long Huýnh hôm nay chết thật lạ, chỉ vì tranh giành một nữ tử mà đi phạm vào tội tày đình như vậy à? Thật quá vô lý.”

“ Đúng thế, hẳn là nhân chứng quan trọng nhất chứng minh được quan gia ban chết cho Đát Cơ mỹ nhân, giờ đột nhiên chết thế này, thật đáng nghi.”

Triệu Đức Chiêu đột nhiên trầm giọng nói:” Đát Cơ mỹ nhân khả năng vì ta mà chết.”

Hả?

Cả bốn thất kinh, Tiết Cư Chính hỏi gấp:” Vương gia, chuyện rốt cuộc là sao?”

Triệu Đức Chiêu rót một chén rượu uống cạn lấy gan nói:” Ta nghe mẫu hậu nói, ngày phụ hoàng giá băng, theo mẫu hậu chạy tới nơi còn có Đát Cơ mỹ nhân khi đó đang cùng nói chuyện. Mẫu hậu ta khi đó chỉ biết khóc, Đát Cơ mỹ nhân khuyên mẫu hậu, nước không thể một ngày thiếu vua, lúc đó vừa vặn ta không ở trong cung. Khuyên mẫu hậu ta rằng nên lập đệ đệ ta là Đức Phương lên ngôi trước tránh tam thúc ta tranh cướp rồi tính kế lâu dài sau. Sau đó tam thúc vào cung, tra khảo toàn bộ cung nhân có mặt khi đó, e là biết Đát Cơ mỹ nhân nói câu kia, cho nên luôn mang lòng căm hận.”

Thẩm Luân vỗ đùi hỏi:” Vương gia sao trước kia không nói?”

“ Chỉ là suy đoán, làm sao ta dám nói bừa.” Triệu Đức Chiêu ảm đạm:” Ta cảm thấy quan gia sẽ không dung được ta đâu, sớm muộn cũng có ngày ra tay với ta. Nếu ta chết rồi, cái chết Đát Cơ mỹ nhân càng khó giải, nên ta phải nói cho các vị biết.”

Tiết Cư Chính trấn an:” Vương gia đừng quá lo, quan gia tuy thời gian qua có chút hồ đồ, nhưng đâu tới mức ra tay với thân chất tử của mình.”

Triệu Đức Chiêu buông tiếng thở dài, khéo léo nói:” Mong là ta cả nghĩ thôi, bản tính quan gia đa nghi, đặc biệt chuyện kế thừa có tranh cãi nên càng kỵ hủ, ta biết các vị muốn tốt cho ta. Nhưng ta sợ lời nào tới tai quan gia, người càng thêm kiêng kỵ, khi đó ta càng khó sống.”

Chợt lúc này có thị nữ tới, thi lễ nói:” Bẩm vương gia, Hoàng chiêu nghi tới, muốn mời rượu vương gia.”

Đám Tiết Cư Chính nhờ vậy mà thuận thế cáo từ.

Triệu Đức Chiêu lúc này thực sự chẳng có tâm trạng gặp ai, nhưng người ta ý tốt tới mời rượu, tất nhiên không tiện từ chối:” Cho nàng vào.”

Chỉ chốc lát, Hoàng chiêu nghi được Hải Đào dìu, lão đảo đi vào, nhìn Triệu Đức Chiêu cười hì hì:” Sao vương gia không vui?”

Luận thứ bậc mà nói thì tuy hai người tuổi tác không chênh nhau là bao, nhưng nàng là thẩm nương của hắn, Triệu Đức Chiêu đứng lên đón:” Ta có gì không vui chứ? Nương nương mời ngồi.”

Hoàng Chiêu Nghi không ngồi mà đi tới trước mặt hắn, đôi mắt nóng rực như muốn nung chảy hắn:” Vương gia có chuyện gì không vui, nói ra cho thiếp thân nghe, chúng ta cùng nghĩ cách.”

Lúc này nàng hơi cúi người, tầm mắt Triệu Đức Chiêu vừa vặn dừng ở ngực nàng, tim đập loạn xạ:” Ta, thực sự không có chuyện gì.”

“ Không có chuyện gì thì tốt, chúng ta cùng uống rượu.” Hoàng Chiêu Nghi vừa nói ngồi xuống bên cạnh hắn:

Mỹ nhân bên cạnh nhưng Triệu Đức Chiêu lại nhìn về phía lều Triệu Quang Nghĩa, cứ có cảm giác như ông ta đang nhìn mình, lòng sợ hãi vội đứng dậy:” Nương nương nói ta mới nhớ, ta phải đi mời rượu quan gia.”

“ Ta không phải hổ, ăn thịt được vương gia hay sao?” Hoàng chiêu nghi kéo hắn ngồi xuống:” Ta tới tìm vương ra không chỉ mời rượu, còn có một chuyện, đảm bảo vương gia

hứng thú, có điều vương gia uống ba chén rượu trước đã, ta mới nói.”

Triệu Đức Chiêu nghe giọng nàng thần bí, không khỏi tò mò:” Chuyện gì?”

Hoàng chiêu nghi hạ thấp giọng:” Chuyện này quan trọng, vương gia ghé tai lại đây.”

Triệu Đức Chiêu do dự một chút, vẫn ghé tai tới, đoán phải chăng nàng nghe được gì ở chỗ quan gia.

Hoàng quý phi có vẻ đã say, đưa người tới, động tác hơi quá đà, cánh môi anh đào hồng hồng xinh xinh chạm vào má Triệu Đức Chiêu, thuận thế hôn hân một cái.

Cánh môi mềm mềm, ươn ướt chạm khẽ, Triệu Đức Chiêu lại như bị sét đánh, đứng bật dậy, muốn rời khỏi lều thật nhanh.

Hoàng chiêu nghi cười khúc khích:” Vương gia sao như tiểu cô nương, mới đó đã xấu hổ rồi. Hi hi hi, vương gia muốn đi cũng được, nhưng lời quan gia nói về ngài, không phải tin tốt đâu. Vương gia đi rồi đừng hối hận.”

Triệu Đức Chiêu khựng người, hắn luôn quan tâm cái nhìn của Triệu Quang Nghĩa, lời hay thì hắn không để ý, vì ông ta nói vô số lời tốt đẹp về hắn ở trước quần thần, nhưng đó không phải là ý nghĩ thật của ông ta. Ngược lại, nếu ông ta nói xấu về hắn, sẽ nói lên nhiều vấn đề hơn.

Vì thế lập tức quay lại nhìn Hoàng chiêu nghi:” Quan gia nói gì về ta?”

“ Hi hi, muốn biết uống ba chén đã, ta mới nói.” Hoàng chiêu nghi đưa chén tới:

Lúc này ngồi một mình Triệu Đức Chiêu đã chuốc say bản thân, không chịu nổi nữa, nghe vậy vẫn miễn cưỡng uống liền

ba chén, ợ ra một hơi rượu.” Bây giờ nói được rồi chứ?”

Hoàng chiêu nghi đứng dậy, đi về phía Triệu Đức Chiêu, hơi nghiêng nghiêng, miệng nhỏ phả ra luồng hơi nóng vào tai hắn.” Hiện giờ ta say rồi, không muốn nói, sáng mai, khi mặt trời còn chưa lên, người tới dốc núi nơi có cây hòa cổ thụ, ta sẽ nói với ngài.”

“ Bây giờ nói không được sao?” Triệu Đức Chiêu quần bách.” Trời chưa sáng cô nam quả nữ gặp nhau, người ta biết không hay.”

“ Không được, vì ta còn có thứ liên quan cho ngài xem, ngài không muốn thì thôi ta không miễn cưỡng.” Hoàng chiêu nghi xoay người rời lều, trước khi biến mất còn xoay người nháy mắt với hắn một cái:

Chương 477: Có lời muốn nói. (3)

Triệu Đức Chiêu còn một mình trong lều, hơi rượu bay đi quá nửa, nửa muốn đuổi theo nàng hỏi cho ra nhẽ, nửa muốn vờ không biết gì, vô cùng rối rắm.

Còn Hoàng chiêu nghi, vừa rời lều Triệu Đức Chiêu là nàng tới thẳng lều Triệu Đức Phương cố tình đưa tay kéo tóc mai hơi rối một chút, đi vào lều thấy hấn đang uống rượu mới mặc liêu cười nói:” Chỗ vương gia thật náo nhiệt, ta tới góp vui được không?”

Triệu Đức Phương là Hung Nguyên doãn, chưa được phong vương, nhưng là chuyện sớm muộn, không ít người xưng hô với hấn như thế.

“ Nương nương, mau mời ngồi.”

Lều của Triệu Đức Phương rất rộng rãi, không kém gì một gian phòng khách, có trải thảm, ở giữa đặt bồn lửa, lửa cháy không cao, chủ yếu là than đỏ, dùng để nướng lại thịt. Triệu Đức Phương ngồi ở trà kỷ lớn phía chính diện, người khác ngồi ghé hai bên. Thị tòng nhanh chóng mang ghé tới, Hoàng chiêu nghi ngồi xuống nói:” Ta tới mời rượu vương gia, đồng thời nói vài lời, không biết có tiện không?”

Mấy người còn lại nghe vậy liền biết ý lui cả ra ngoài, Triệu Đức Phương lấy làm lạ, trước đó hai người vốn tiếp xúc không nhiều chẳng biết có chuyện gì chủ động tìm hấn.

Hoàng chiêu nghi nâng chén rượu:” Vương gia, ta mời ngài một chén.”

“Đạ tạ!” Triệu Đức Phương đứng lễ nghi nâng chén lên uống:

Hoàng chiêu nghi vén tay áo xỏ một miếng thịt đưa tới bên miệng hần, tằm tằm cười.

Triệu Đức Phương sừng sốt hần không sợ con dao loang loáng ở sát mặt, nhưng thẩm nương làm thế hình như không thích hợp, có điều tính cách hần dứt khoát hơn ca ca mình, há miệng cắn ngay, hàm hồ nói:”Đạ ta nương nương.”

“Vương gia lớn gan lắm, vừa rồi ta cũng làm thế với ca ca ngài, hần không dám ăn.”

“Ca ca ta xưa nay là người cẩn thận.”

Hoàng chiêu nghi phì cười, buồn thẩm nói:”Vương gia đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu ca ca ngài cẩn thận thì vừa rồi đã chẳng hẹn ta mai tới cây hòe lưng núi xem mặt trời mọc.”

Triệu Đức Phương cả kinh:”Huỳnh ấy hẹn nương nương xem mặt trời mọc sao?”

“Vương gia không tin thì lúc đó tới sẽ biết, ôi bản cung không muốn đi, nhưng ...” Hoàng chiêu nghi ngập ngừng:

“Ta hiểu, nương nương muốn ta nói đỡ với huỳnh ấy sao?”

“Không không, ta sợ hần, không dám không đi, nhưng nếu vương gia tới nói, hần càng hận ta, lúc đó không phải là ngài giúp ta mà hại ta rồi.”

“Vậy nương nương muốn ta làm gì?”

“Vương gia không làm gì cả, ngày mai ngài chỉ cần vờ đi tản bộ ngang qua, sau đó cùng tới ngắm mặt trời mọc, người khác có thấy cũng không thể nói gì, hần cũng không thể làm gì ta, được không?” Câu cuối Hoàng chiêu nghi giọng gần như tình nhân làm nũng:

Triệu Đức Phương người ngựa ngáy, sáng khoái gật đầu:”
Chủ ý hay, cứ thế mà làm.”

“ Đa tạ vương gia, ngài chỉ cần tới sau chừng một chén trà là được rồi, hấn có muốn làm gì cũng không có cơ hội.”

“ Nương nương nghĩ hấn định làm gì?”

“ Đáng ghét! Á ...” Hoàng chiêu nghi đỏ mặt, chu môi muốn đánh hấn, có lẽ do uống say, trượt chân ngã vào lòng hấn:

Triệu Đức Phương cũng uống nhiều rồi, bị vẻ lả lơi của nàng làm phiêu phiêu nên thuận miệng nói một câu, ai dè biến thành tình trạng này, lòng sợ hãi muốn đẩy nàng ra. Nhưng Hoàng chiêu nghi thổi hơi vào tai hấn:” Đừng sợ, có trà kỷ và bồn lửa che rồi, không ai nhìn thấy đâu. Hải Đào đứng ngoài, có người tới sẽ lên tiếng.”

Triệu Đức Chiêu liếc mắt một cái, đúng là trà kỷ lớn che tầm mắt nhìn ra ngoài, trong lều không thấp đèn, chỉ có bồn lửa, ánh sáng cũng không chiếu được tới đây. Năm nay hấn mười chín tuổi, đang lúc tinh lực thịnh vượng thêm vào uống rượu gan càng lớn, cúi xuống tìm môi Hoàng chiêu nghi hôn cuồng nhiệt, hai tay cũng sờ trên bóp dưới loạn xạ một hồi.

Có điều hấn còn có lí trí, chỉ một khắc buông nàng ra ngồi dậy, chỉnh lại y phục trên người. Hoàng chiêu nghi vẫn nằm đó, mắt long lanh cười khúc khích, Triệu Đức Phương lại không kìm lòng được, đưa tay sờ đùi nàng chậm chậm đưa lên:” Lát nữa chúng ta vào rừng nhé?”

Chẳng ngờ Hoàng chiêu nghi lắc đầu:” Không đi.”

“ Vì sao?” Triệu Đức Phương bị nàng khiêu khích toàn thân nóng bừng, không giải tỏa được sẽ hết sức bức bối:

“ Không sợ quan gia sao?”

“ Không sợ.”

“ Ngài không sợ, nhưng ta sợ.” Hoàng chiêu nghi nói nhỏ:” Nơi này đông người, nhớ chẳng may bị nhìn thấy thì chúng ta xong rồi, đợi về cung, vương gia tiến cung vẫn an, thuận tiện mang ít quà hiếu kính đám thâm nương ta, khi đó tới cung ta thì yên tâm rồi.”

Triệu Đức Phương không đợi nổi, tay tiến thẳng tới giữa hai chân nàng miết mạnh:” Nhưng ta muốn nàng bây giờ cơ ... Á ...”

“ Ngoan, nghe lời.” Hoàng chiêu nghi đầu thiếu thủ đoạn đối phó với nam nhân, néo bắt đùi hắn một cái, lấy từ trong nội y ra một cái túi thơm:” Cho vương gia đó.”

Triệu Đức Phương nhận lấy đưa lên mũi ngửi, tức thì ngây ngất:” Thơm quá.”

Hoàng chiêu nghi chỉnh lại y phục đứng dậy, nói:” Ta không thể ở đây quá lâu, tránh người ta nói ra nói vào, chúng ta ngày sau còn dài! Sáng mai nhớ đây.”

Triệu Đức Phương vẫn còn ngửi túi thơm:” Ta nhớ rồi, yên tâm!”

Bên ngoài ca mùa vẫn tiếp tục, chẳng mấy ai để ý nơi này, Hải Đào từ trong bóng tối chạy ra, giúp nương nương nhà mình chỉnh trang lại gọn gàng, không để lộ dấu vết gì.

Hoàng chiêu nghi khôi phục tư thái đoan trang mực thước tới lều Tiết Cư Chính, không ngờ có cả đám Thâm Luân, Sở Chiêu Phụ, Tào Bân. Sắc mặt ai cũng nặng nề như có tâm sự, vừa tấy nàng định đứng dậy thi lễ, nàng miễn cưỡng cười xua tay:” Miễn lễ ... Tiết đại nhân.”

Tiết Cư Chính đi tới hai bước, khom người nói:” Có vi thần.”

Hoàng chiêu nghi hơi ngần ngừ:” Bản cung có lời muốn nói với ngài, có được không?”

Đám Thâm Luân nghe vậy chấp tay cáo từ, lui ra ngoài.

Tiết Cư Chính đưa tay:” Mời nương nương ngồi.”

“Không cần đâu, ta chỉ nói vài câu là sẽ đi ngay.” Hoàng chiêu nghi bất an ra mặt, tới gần hơn, giọng gần như run lên:” Tiết đại nhân, ta sợ quan gia sẽ ban chết cho ta.”

Tiết Cư Chính thất kinh:” Vì sao?”

“ Ta nghe thấy Vũ Công quận vương cảm thán quân phí tiền đề tích góp bao nhiêu năm lần này đem đi xây cái ao vô cùng, ta cũng nói một câu, quan gia không nên làm như thế. Kết quả không biết ai tiết lộ cho quan gia, quan gia vô cùng tức giận, nói ta là mệnh phụ nội đình mà can dự triều chính, tội đáng muôn chết ... Ta sợ lắm, tới tìm ngài cứu mạng.” Hoàng chiêu nghi vừa nói vừa liên tục nhìn ra phía sau như sợ có người nghe thấy:

Tiết Cư Chính trấn an:” Sao có thể thế được, nương nương yên tâm, quan gia chỉ là nhất thời tức giận mà thôi.”

“ Không đâu, ngài không biết rồi, qua gia là người nói là làm, nói ai chết, người đó sẽ chết.”

“ Chuyện này, chuyện này ... Hôm nay thần thấy quan gia tựa hồ đã uống say, đợi mai quan gia tỉnh rượu rồi, thần sẽ khuyên nhủ quan gia. Chuyện này của quan gia thực sự là rất không ổn, tới khi đó ...”

“ Không không!” Hoàng chiêu nghi xua tay lên hồi:” Ngài không được nói, nếu không quan gia sẽ càng tức giận, nói ta liên kết ngoài thần. Ta nghĩ, chỉ cần đại nhân khuyên quan gia đừng xây Kim Minh Trì, quan gia đồng ý với các ngài thì sẽ không trách ta nữa.”

Chuyện này không cần Hoàng chiêu nghi nói, Tiết Cư Chính trầm giọng đảm bảo:” Nương nương cứ yên tâm, thần toàn lực cản trở việc này.”

“ Còn một chuyện nữa.” Hoàng chiêu nghi tạ ơn xong, chuẩn bị đi thì nhớ ra một việc:” Vừa rồi ta đi chúc rượu huynh đệ Vũ Công quận vương, thấy bọn họ có mâu thuẫn, chỉ trích nói xấu đối phương, có vẻ giận dữ lắm, còn suýt đánh nhau ... Ta lo họ huynh đệ trở mặt, nếu ngài có rảnh thì lúc nào đó hòa giải họ.”

Đang có họa sát thân, vậy mà còn lo cho người khác, Tiết Cư Chính bất giác kính phục vị chiêu nghi hiền lương này, khom mình thật sâu:” Thần đã hiểu, nương nương cứ giao cho thần.”

Chương 478: Cây hòe lưng núi.

Bữa tiệc kéo dài tới tận đêm khuya, Triệu Quang Nghĩa bị quần thần tới mời rượu, lại bị Hoa Nhị chuốc một hồi say bất tỉnh nhân sự.

Mọi người biết quan gia đã nghỉ ngơi, tiệc dừng lại, các phi tần về lều, đa phần đều say, hôm nay vui chơi quả thực tận hứng, vì không có nghi lễ gì, rất tự do.

Vì tị hiềm, các đại thần và vương gia được an bài dưới chân núi.

Đêm khuya trên núi hết sức tĩnh lặng, mọi người chìm vào giấc ngủ ngon.

Hôm sau khi mặt trời vừa lên, toàn ngọn núi bao phủ trong sương sớm, tiếng chim lích rích. Triệu Quang Nghĩa ngủ thẳng cẳng trong lều, Vương Kế Ân thì quán một cái chăn chiên ngủ bên ngoài, xuân hàn đã qua rồi, trời ấm lại, ban đêm mặc cả y phục mà ngủ, cũng không sợ lạnh.

Đột nhiên có tiếng bước chân, Vương Kế Ân tức thì cảnh giác mở mắt ra, chỉ thấy Triệu Đức Chiêu chạy tới, kích động nói nhỏ:” Công công, không hay rồi, Hoàng chiêu nghi muốn treo cổ, công công đi khuyên đi.”

Wương Kế Ân giật bản mình:” Sao, sao lại treo cổ?”

“ Chưa ... Chỉ là muốn treo cổ, công công đi mau, nếu không muộn mất.”

“ Để nô tài báo quan gia.” Vương Kế Ân bò dậy định vào lều:

Triệu Đức Chiêu kéo hấn lại:” Chuyện này đừng kinh động quan gia.”

“ Rốt cuộc, xảy ra chuyện gì? Sao lại không báo cho quan gia?”

“ Chuyện này ... Nếu công công khuyên giải được rồi thì không phải không có chuyện gì sao, không cần phiền quan gia nữa, thời gian qua đã nhiều chuyện rồi. Dù sao cũng gần lắm, ở cây hòe lưng núi thôi ...”

Hai người thế là vội vàng chạy xuống núi, cũng không mất quá nhiều thời gian đã nhìn thấy cây hòe cổ thụ cao chọc trời kia.

Chưa tới nơi Vương Kế Ân đã kinh hãi dừng lại.

Triệu Đức Chiêu chạy chậm hơn và phải hấn, đang định hỏi tức thì như bị sét đánh, ngồi bệt xuống đất ... Chỉ thấy cảnh cây thắp nhất có sợi dây trắng, đang treo lủng lẳng một nữ tử, y phục xộc xệch, nửa bầu ngực mơn mớn lộ ra ngoài, mép váy lất phất trong gió sớm. Lúc này mặt trời vừa lên, chiếu vào thân thể nàng, cảnh tượng bên sáng bên tối vô cùng quỷ dị.

Chính là Hoàng chiêu nghi.

“ Nương nương!” Vương Kế Ân chạy thật nhanh tới dưới cây, hai tay ôm chân nàng đưa lên, gấp giọng hét:” Vương gia, mau mau cởi dây trên cổ nương nương, xem còn cứu được không?”

Triệu Đức Chiêu đã ợ tới ngồi bệt xuống đất, nghe gọi mấy lần mới tỉnh ngộ bò tới, nhưng cảnh cây quá cao, hấn không với tới, lại không có gì kê chân, hoảng loạn đi quanh:” Sao, sao cởi ra được ... Ta với không tới!”

-“Leo lên cây! Leo lên cỏi.” Vương Kế Ân gần như tức giận quát:

“ Đúng, đúng!” Triệu Đức Chiêu luống cuống chân tay mãi mới trèo lên được, hấn ngồi ở đầu cành, một tay ôm chặt cây, một tay vươn ra với không tới:

Wương Kế Ân đã một tới thở không ra hơi:” Vương gia, được chưa?”

“ Chưa, ta không với tới.”

Hai người đang hoảng loạn, chợt có người chạy ra, hét:” Hoàng huynh, bò ra phía trước một chút, đề cành cây xuống, đề cỏi thùng.”

Triệu Đức Chiêu đưa mắt nhìn, là đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình, nghe vậy ừ một tiếng, cẩn thận bò về phía trước.

Đây là cái cành thấp nhất của cây hòe, rất dài, thẳng, hấn run run bò vài bước, trọng lượng thân thể đề cành cây áp xuống một nửa. Nhưng Triệu Đức Phương ở dưới vẫn không với tới:” Nửa, ra nửa.”

Triệu Đức Chiêu cắn răng, hai tay ôm chặt cành cây bò ra một nửa cành, xoay người một cái, lơ lửng giữa không trung, thể là toàn bộ trọng lượng của hấn khiến cành cây cong hấn xuống. Rốt cuộc Triệu Đức Phương cũng có thể với tay cỏi thùng rồi.

Hoàng chiêu nghi vừa được đỡ xuống, Vương Kế Ân cũng một tới ngồi bệt xuống thở hồng hộc.

Triệu Đức Phương đưa tay sờ mũi, mặt biến sắc:” Không còn thở nữa ... Ta đi gọi thái y, xem xem còn cứu được không?”

“ Không cần đâu.” Lúc thi thể hạ xuống, Vương Kế Ân đã thấy nàng đầu nàng ngoặt hấn xuống, chứng tỏ cổ gãy rồi:”

Tìm thái y cũng vô ích, cổ gãy rồi, Hoa Đà tái thể cũng không cứu nổi.”

Triệu Đức Phương sợ hãi thử nâng đầu nàng lên, quả nhiên không tổn tí sức nào, cổ gãy rồi, lấp bắp không nói lên lời. Triệu Đức Chiêu hai mắt thất thần nước mắt chực trào ra.

“ Hai vị vương gia ở đây canh thi thể, nô tài đi báo quan gia ...” Vương Kế Ân nói xong bỏ dậy chạy lên núi:

Chỉ còn lại hai huynh đệ, Triệu Đức Phương nhìn y phục xộc xệch của Hoàng chiêu nghi, đưa tay kéo vạt áo bị xé nát, che chắn cho nàng, còn cởi áo ngoài đắp lên, nghiêng răng ken két:” Xem chuyện hay ho huynh làm đi.”

“ Hả?” Triệu Đức Chiêu biến sắc mặt:” Đệ nói thể có ý gì?”

“ Ý gì huynh tự biết.” Triệu Đức Phương lạnh giọng nói:

Triệu Đức Chiêu đứng bật dậy:” Đệ nghi, nghi ta sao?”

“ Lòng huynh tự rõ.”

“ Ta không rõ.”

“ Vậy trời chưa sáng huynh tới đây làm gì?” Triệu Đức Phương nhìn chăm chăm vào mặt hắn:

“ Ta dậy sớm ... Đi dạo, không được à?”

“ Được, vậy đợi lát nữa quan gia tới xem huynh định nói gì?”

“ Thế còn ngươi thì sao, sao ngươi tới đây?” Triệu Đức Chiêu nổi nóng hỏi vặn:

“ Ta đi dạo, không như ai đó tự cho mình tương lai có thể làm hoàng đế, cả trường bối cũng không tha.”

“ Ngươi nói gì thể hả?”

“ Ngươi tự biết!”

Hai người như con gà chọi gườm gườm nhìn nhau, không ai chịu thua ai.

Một lúc sau Triệu Quang Nghĩa từ trên đỉnh núi xuống, theo sau còn có Vương Kế Ân cùng ngự đài Lãnh Nghệ đeo đao.

Triệu Đức Chiêu và Triệu Đức Phương vội vàng thi lễ, Triệu Quang Nghĩa không để ý tới bọn họ, đi tới vén áo nhìn thi thể Hoàng chiêu nghi, ngực áo đã bị xé rách, cổ, ngực, cánh tay có vết cào, trên cổ có vết tím mờ.

Triệu Quang Nghĩa mắt như điện lướt qua hai huynh đệ:” Chuyện rốt cuộc là sao?”

Cả hai cúi đầu không nói.

“ Ngươi!” Triệu Quang Nghĩa chỉ Triệu Đức Chiêu.” Kế Ân nói ngươi tới gọi hấn, bảo Hoàng chiêu nghi muôn treo cổ là sao?”

Triệu Đức Chiêu quỳ sụp xuống:” Tới qua Hoàng chiêu nghi tới chỗ thần mời rượu, nói với thần, bảo thần mặt trời mọc tới cây hòe giữ núi có chuyện muốn nói ...”

“ Nói bừa nói bậy.” Triệu Quang Nghĩa tức giận quát:” Làm gì có chuyện gì mà phải đợi tới sáng sớm đến đây để nói?”

“ Thần nói thật.” Triệu Đức Chiêu mặt tái nhợt, giờ nghĩ lại hấn cảm thấy mình quá ngu ngốc, lý do như vậy sao lại tin, mình đúng là bị ma quỷ che mắt mà:

Chương 479: Còn có ẩn tình.

Bốp!

Triệu Quang Nghĩa đá thẳng vào mặt Triệu Đức Chiêu, làm hấn học máu mũi không dám lau, ông ta rống lên:” Thứ vô sỉ, vậy vết thương trên người Hoàng chi nghi là sao? Y phục nàng rách nát như vậy là sao? Người không làm nhục nàng, sao nàng lại muốn tự tử?”

Triệu Đức Chiêu khóc ròng:” Là, là nàng dụ dỗ thần, khi thần tới, nói, nói là thích thần, ôm thần ... Thần định bỏ đi, nàng tự xé y phục bảo nếu thần không chiều ý, sẽ bảo thần ý đồ cưỡng bức ... Thần dùng sức thoát ra, thế là nàng ... Cởi đai lưng đòi tự tử, thần sợ quá đi gọi Vương công công.”

Triệu Đức Phương quát chỉ cảnh cây:” Nói láo, Hoàng chiêu nghi bị treo giữa không trung, không có thứ gì kê chân, với cũng không tới, làm sao mà có thể tự treo cổ được?”

Triệu Quang Nghĩa càng thêm phần nộ, đá cái nữa:” Người gian dân thâm nung, khiến nàng uất ức treo cổ mà chết, lại ở đây bịa đặt, đổi trắng thay đen, vũ nhục danh tiết của nàng ... Trẫm giết người.”

Nói rồi rút đao bên hông Lãnh Nghê ném tới:” Người phạm tội không thể tha thứ này, còn không tự tận, muốn trẫm giao cho tông chính ty công khai thẩm vấn, để mất hết thể diện hoàng gia à?”

Triệu Quang Nghĩa ném đao đi, Lãnh Nghê vội tháo vỏ đao, đứng bên mé phía trước Triệu Quang Nghĩa, cảnh giác nhìn Triệu Đức Chiêu phòng hờ.

Nhưng y quá lo rồi, Triệu Đức Chiêu không học võ công, là quan văn thuần túy, kể cả có vũ khí trong tay, Triệu Quang Nghĩa đâu coi hấn vào mắt.” Không cần khẩn trương, nếu hấn dám ra tay với trẫm, trẫm khiến hấn chết một cách đau đớn nhất.”

Lãnh Nghê ngần ngừ một lúc rồi lui sang bên, nhìn sang thấy Vương Kế Ân bình thản, y mới yên tâm.

Đột nhiên Triệu Đức Chiêu cười phá lên, cười vô cùng thê lương:” Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, đây là một cái bẫy, Hoàng chiêu nghi là mồi nhử, để vu oan cho ta, ép ta tự tận. Ha ha ha, ông vì chiếm đoạt giang sơn, bức tử thân chất nhi, bước tiếp theo chắc hấn bức tử cả đệ đệ rồi ... Ha ha ha, hoàng đệ, người đừng mừng vội, rồi sẽ có một ngày, ông ta cũng hại chết người ...”

Triệu Quang Nghĩa mặt đanh lại:” Người còn nói bừa, trẫm sẽ không khách khí với người.”

“ Ông đã bao giờ khách khí với ta, ông nói ta khinh nhục trưởng bối, còn ông, ông có ý đồ bất chính với Hoa Nhị quý phi, hoàng tẩu của ông, chẳng lẽ thế thì hợp với luân lý à?” Triệu Đức Chiêu biết mình chết chắc rồi, hấn biết võ công của Triệu Quang Nghĩa dưới phụ hoàng mình một chút, mình không có cơ hội nào, chỉ muốn nói cho thỏa:

Triệu Quang Nghĩa nhặt đao lên, kề vào cổ hấn.

Triệu Đức Chiêu vừa khóc vừa rống lên:” Hay, hay lắm! Giết người bịt miệng, ông có thể bịt miệng ta, nhưng không thể bịt miệng toàn thiên hạ ...”

Triệu Quang Nghĩa lạnh lùng kéo đao qua cổ hấn, cắt đứt yết hầu, giọng Triệu Đức Chiêu ngưng bật, máu tươi từ cổ hấn tuôn xối xả, chớp mắt đã rưới ướt cả áo.

Tới tận lúc chết, Triệu Đức Chiêu vẫn mở to mắt nhìn Triệu Quang Nghĩa.

Triệu Quang Nghĩa ném đao sang bên, nhẹ nhàng như cắt tiết một con gà, liếc mắt qua Triệu Đức Phương, hỏi:” Hoàng huynh của người vì sao lại chết?”

Triệu Đức Phương rung mình, đến tận phút cuối hắn vẫn không ngờ Triệu Quang Nghĩa sẽ giết ca ca hắn, hắn nghĩ tới tước bỏ chức vị đuổi ra biên ải làm thứ dân là cùng. Vậy mà ông ta giết rồi, giết không chút do dự, trước đó hắn thực sự có chút ảo tưởng với hoàng vị, giờ chợt nhận ra, đó là trò chơi không phải ai cũng tham gia được, tuy sợ nhưng hắn là người cơ trí, nói ngay:” Hắn làm nhục Hoàng chiêu nghi, khiến nàng uất ức tự sát, khi bị phát hiện, hắn sợ hãi cứa cổ mà chết.”

Triệu Quang Ngã vô cảm:” Được, vậy thì mau thông báo cho các vị tể chấp đi.”

“ Vâng, vâng, thần đi ngay.” Triệu Đức Phương chạy như ma đuổi, chạy được mấy bước ngã xuống, bò dậy, chạy tiếp:

Lãnh Nghệ tới gần Triệu Quang Nghĩa nói nhỏ:” Quan gia, vụ án này còn ẩn tình.”

Triệu Quang Nghĩa cau mày:” Ẩn tình gì nữa?”

“ Vừa rồi thần ngửi mùi thơm trên người Hưng Nguyên doãn Triệu Đức Phương, hình như không giống mùi nam nhân dùng, thần không quá nhạy bén với mùi, nên không nói rõ được.”

Vương Kế Ân cũng nói:” Thần cũng ngửi thấy, tựa hồ là mùi trên người Hoàng chiêu nghi.”

“ Hả?” Triệu Quang Nghĩa mặt âm trầm, ông ta quen ngửi các loại mùi, nhưng vừa rồi phát hiện đây là cơ hội tuyệt hảo diệt trừ Triệu Đức Chiêu, cho nên toàn bộ tập trung lên người hắn. Nghe Lãnh Nghệ nói thế mới nhớ ra, trên người Triệu

Đức Phương có thứ mùi kiêu túi thơm mà nữ tử mới đeo. Còn về phần có phải của Hoàng chiêu nghi không thì không dám khẳng định. Ông ta ngồi xuống bên cạnh Hoàng chiêu nghi ngửi ngửi rồi gật đầu:” Các người nói đúng rồi đây.”

“ Vẫn còn một điểm kỳ quặc nữa ạ.” Lãnh Nghệ lại trầm tư nói:” Theo lời Hưng Nguyên doãn nói vừa rồi thì Hoàng chiêu nghi bị treo trên không, không có bất kỳ thứ gì kê lên để với tới dây treo cổ. Chiều cao của hai bên chênh lệch, nếu ba người họ đã không thể với tới, Hoàng chiêu nghi thấp hơn càng không làm được. Xin quan gia cho thần kiểm tra hiện trường.”

“ Được!” Triệu Quang Nghĩa phát tay:

Lãnh Nghệ tìm kiếm xung quanh, cây hòe cổ thụ này mọc bên đường lên núi, cái cành cây thấp nhất kia vắt ngang qua đường, vươn tới lùm cây bên kia. Y vén lùm cây ra liền kêu lên:” Sao nơi này lại có tảng băng?”

Triệu Quang Nghĩa và Vương Kế Ân đi tới xem, quả nhiên là có tảng băng lớn, chỗ này không có nguồn nước, xung quanh chẳng có chỗ nào đóng băng, vậy băng ở đâu ra?

Lãnh Nghệ lại leo lên cành cây, lấy tay sờ:” Quan gia, chắc cây này ướt lắm, tảng băng kia hẳn là được đặt trên này.”

Triệu Quang Nghĩa hỏi:” Đặt băng trên đó làm gì?”

Lãnh Nghệ leo xuống, khom người nói:” Theo thần thấy, có kẻ nhân đêm tối lấy tảng băng này về đặt lên cành cây chỗ rẽ nhánh. Do lá che đi nên không ai phát hiện. Tảng băng sẽ làm cành cây bị áp xuống, như thế Hoàng chiêu nghi có thể vòng đai lưng ra vòng qua cành cây làm bộ muốn tự sát. Nhưng khi mặt trời lên, băng tan ra hoặc bằng cách thức nào đó tác động vào làm nó tuột qua khe ở chạc cây rơi xuống.

Cành cây đang bị ép xuống sẽ bật lên, giật mạnh cổ Hoàng chiêu nghi, làm nàng gãy cổ, chết ngay tức thì.”

Vương Kế Ân lẩm bẩm:” Vậy Hoàng chiêu nghi kỳ thực bị giết à?”

Lãnh Nghê gật đầu:” Khả năng cao là như vậy, thần nghĩ đây là một bố trí công phu, mục đích hại chết Vũ Công quận vương, giá họa Hưng Nguyên Doãn.”

Chương 480: Hoàng đế nổi giận.

“ Không hẳn, khanh giỏi phá án lại không hiểu lòng người.” Triệu Quang Nghĩa cười gằn.” Trên người Triệu Đức Phương có túi thơm của Hoàng chiêu nghi, chứng tỏ quan hệ của chúng không tầm thường. Khả năng cao nhất là bọn chúng thông đồng với nhau hãm hại Triệu Đức Chiêu, cuối cùng Triệu Đức Phương giết luôn Hoàng chiêu nghi để bịt miệng.”

Nguyên do Triệu Đức Phương làm thế thì không phải nói, theo kim quỹ chi minh thì tương lai hoàng vị sẽ quay về đích hệ của Triệu Khuông Dận, nhưng không nói rõ là ai, Triệu Khuông Dận chỉ có hai nhi tử, một chết thì kẻ còn lại hưởng lợi rồi.

Vương Kế Ân kinh hãi:” Nói thế Vũ Công quận vương bị oan.”

“ Sai.” Triệu Quang Nghĩa nổi giận:” Một tay võ không kêu, hẳn không khinh nhục Hoàng chiêu nghi thì làm gì có chuyện này, đêm chuyển về sáng, người nghĩ người đảng hoàng nào lại đi gặp một nữ nhân vào giờ này? Hẳn chết không hết tội.”

“ Dạ, dạ!” Vương Kế Ân biết mình lỡ lời vừa rồi vô tình cuốn theo tư duy vụ án mà quên mất nếu nói Triệu Đức Chiêu oan thì chẳng há nói vừa rồi quan gia giết oan người ta à, mồ hôi ròng ròng vội vâng dạ:” Đúng là thế, đáng chết đáng chết ạ.”

Chỉ có Lãnh Nghệ như vẫn còn băn khoăn.” Quan gia, đó mới chỉ là suy đoán của thần, chừng này chứng cứ chưa đủ ...”

“Vậy là đủ rồi! Nếu không người ngoài ai bày đặt cạm bẫy hại ... À không, vạch mặt Triệu Đức Chiêu? Triệu Đức Chiêu chết, kẻ được lợi nhất là Triệu Đức Phương, chính hắn là hung thủ.”

“Quan gia, bằng vào chừng này chứng cứ, không đủ trị tội Triệu Đức Phương, quân thần không phục.”

Triệu Quang Nghĩa giọng âm u.” Trẫm không trị tội hắn, trẫm biết lòng lang dạ sói của hắn là đủ rồi.”

Lãnh Nghệ bấy giờ mới không nói gì nữa, chỉ khẽ thở dài.

Lúc này đám Tiết Cư Chính ở dưới núi chạy lên, lại còn có cả đám phi tần như Khai Bảo hoàng hậu, Lý đức phi cũng nghe tin mà tới. Nhìn hai cỗ thi thể nằm trên vũng máu, có người bật khóc.

“Khóc cái gì, tự làm tự chịu.” Triệu Quang Nghĩa rống lên, bộ dạng hung tợn của ông ta tức thì làm xung quanh im thinht:

Vương Kế Ân đứng ra tuyên bố thay ông ta:” Triệu Đức Chiêu lừa Hoàng chiêu nghi tới nơi này, có hành vi khinh nhục, Hoàng chiêu nghi phần uất tự sát. Quan gia hay tin tới chất vấn, Triệu Đức Chiêu không chối cãi được, tự sát mà chết.”

Giữa lưng chừng núi, một cái cây cô độc, hai cái xác nằm đó, xung quanh mấy chục người im lặng, không ai nói câu nào, bầu không khí như muốn đóng băng, Lô Đa Tốn thấy vậy bước lên đánh thếp nói:” Triệu Đức Chiêu khinh nhục thẩm nương, đại nghịch bất đạo, tội đáng chết! Hoàng chiêu nghi lấy cái chết bảo hộ trinh tiết, đáng khen!”

Bấy giờ mới có một hai câu phụ họa không rõ ràng, ít nhất không ai phản đối.

Triệu Quang Nghĩa cao giọng nói:” Truyền chỉ của trẫm, truy phong Hoàng chiêu nghi làm tư nghi, thưởng 2000 lượng vàng, đưa về quê nhà an táng. Còn Triệu Đức chiêu, dù gì cũng là nhi tử của tiên đế, tuy phạm trọng tội, nhưng biết tự sát tạ tội, trẫm không nỡ trừng phạt nữa, công bố bên ngoài là bệnh chết, truy phong Ngụy vương.”

Lại vẫn chỉ có Lô Đa Tôn tung hô:” Quan gia nhân nghĩa, con cháu Triệu Đức Chiêu hẳn cảm kích rơi lệ.”

Lúc này Hoa Nhị phu nhân bỗng nhiên đi tới thi lễ:” Quan gia, thần thiếp có thỉnh cầu quá phận, mong quan gia thành toàn.”

Triệu Quang Nghĩa không tỏ ra thiên vị quá rõ ràng:” Quý phi cứ nói.”

“ Thần thiếp phúc mỏng, không thể vì tiên đế sinh long tử công chúa, là chuyện đáng tiếc, nay Vũ Công quận vương gặp nạn, thần muốn quá kế trưởng tử Triệu Duy Khánh dưới gối làm tôn tử, tương lai về già có chỗ dựa. Không biết được không?”

“ Quý phi có lòng như vậy, có lý nào không được, hoàng tâu thấy sao?”

Dù gì Khai Bảo hoàng hậu là nguyên phối của Triệu Khuông Dận, trưởng tử của Triệu Đức Chiêu là trưởng tôn của nàng, nên tất nhiên hỏi nàng.

Triệu Đức Chiêu đột nhiên mà chết, lòng nàng đang loạn, Triệu Quang Nghĩa cũng đồng ý rồi, chuyện này nàng phản đối làm gì:” Vậy là tốt nhất.”

Triệu Quang Nghĩa lại bảo Vương Kế Ân:” Thông báo tông chính ti để họ lo liệu chuyện quá kế, đưa đứa bé tới chỗ Hoa Nhị nương nương.”

Hoa Nhị nường nường lại nói:” Thần để tóc tu hành e không rảnh chăm sóc trẻ nhỏ, mà trong chùa cũng không thích hợp cho trẻ con ở. Chuyện này ...”

“ Chuyện này dễ thôi.” Triệu Quang Nghĩa tiếp lời nàng:” Nường nường thay tiên đế cầu phúc nhiều năm, công đức viên mãn, không bằng hoàn tục về cung, thay trăm lo liệu hậu cung, nàng thấy sao?”

Lời này vừa nói ra, tất cả phi tần có mặt đều biến sắc, ai cũng biết ông ta sủng ái Hoa Nhị, cứ nghĩ chỉ vụng trộm vậy thôi, không ngờ tới chuyện này.

Còn chưa đợi ai nói gì, Triệu Quang Nghĩa lại nói:” Hoàng tẩu, Hoa Nhị quý phi thay tiên đế để tóc tu hành ba năm, giờ nên tới lượt hoàng tẩu chứ?”

Mọi người đều choáng váng, không ngờ quan gia vì quý phi, ép hoàng hậu xuất gia. Nhưng họ không biết, Triệu Quang Nghĩa vốn cực kỳ bất mãn với Khai Bảo hoàng hậu, lần này Triệu Đức Chiêu lần Triệu Đức Phương đều có gian dũ với phi tần của ông ta, chuyện này khó tránh khỏi có liên quan với Khai Bảo hoàng hậu, ông ta căm hận tột độ, cho nên không nể nang gì nữa.

Khai Bảo hoàng hậu cười thảm thi lễ:” Thần thiếp tuân chỉ.”

Triệu Quang Nghĩa tiếp tục quay sang Hoa Nhị:” Quý phi vất vả công cao, trăm phong nàng làm hoàng hậu, phong hiệu Đức Cơ.”

Hoa Nhị nhún người thi lễ:” Thần thiếp đa tạ quan gia.”

Đám Tiết Cư Chính biết nguồn cơn sâu xa của chuyện này là vì Khai Bảo hoàng hậu năm xưa khi tiên đế qua đời, không dựa theo kim quý minh ước để Triệu Quang Nghĩa kế thừa

hoàng vị, ý đồ gọi Triệu Đức Chiêu vào cung, nên ông ta luôn căm hận.

Chuyện hôm nay nhất định là còn có bí mật, khiến Triệu Quang Nghĩa nổi điên bộc phát, đưa ra một loạt quyết định tranh cãi. Bọn họ muốn ngăn cản, nhưng lại sợ làm mâu thuẫn thêm gay gắt, chưa có kế sách vẹn toàn, sợ ảnh hưởng tới căn cơ Đại Tổng. Dù sao cũng là ân oán hoàng gia, ngoại thần không tiện nói vào.

Triệu Quang Nghĩa ánh mắt vẫn gườm gườm như chỉ chờ đợi có người phản đối xử lý luôn một thể, nhưng không ai lao vào cơn điên của ông ta lúc này, chuyện cứ thế diễn ra thuận lợi.

Chương 481: Tân quan thượng nhiệm. (1)

Triệu Duy Khánh quá kể cho Hoa Nhị, cho nên đổi tên là Triệu Hằng. Ngoài ra Triệu Đức Chiêu qua đời, công việc xây dựng Kim Minh Trì được ông ta giao cho Lãnh Nghệ, đồng thời vì công việc này điều động mấy chục vạn cấm quân tham gia, cộng với tiền bạc rất lớn, tiếp tục phong y làm tam ti phó sứ, điện tiền phó đô chỉ huy sứ, còn ban y đặc quyền, quan viên dưới lục phẩm nếu không nghe hiệu lệnh, cho y chém lập tức rồi báo sau.

Có thể nói thánh ân cực thịnh, một đời quyền thần cứ thế xuất hiện.

Lãnh Nghệ còn trẻ như vậy mà đưa lên vị trí cao, từ hôm qua tới hôm nay đã hai lần đặc cách thăng cấp, ai cũng biết điều này cho thấy quyết tâm xây dựng Kim Minh Trì của ông ta.

Đợi Triệu Quang Đức tuyên bố giải tán rồi, mỗi người mang theo tâm sự riêng mà đi, chẳng mấy chốc không còn ai nữa. Sở Chiêu Phụ nói nhỏ:” Cái chết của Vũ Công quận vương có vấn đề, hẳn là người cẩn thận, tuyệt đối không có chuyện khinh nhục Hoàng chiêu nghi.”

Tào Bân hừ lạnh:” Trong này chắc chắn có âm mưu, nói không chừng quan gia bố trí cạm bẫy ...”

Thẩm Luân trừng mắt lên:” Ông nhỏ giọng chút, không muốn sống nữa à?”

“ Hết cách ta từ khi sinh ra là giọng đã lớn như vậy rồi.”
Tào Bân hậm hực:

Bốn người đi xuống núi, Thảm Luân trầm tư.” Chuyện hôm nay khiến ta tìm được nguyên nhân ban chết cho Đất Cơ mỹ nhân rồi.”

Đám Tiết Cư Chính đều nhìn ông ta:” Là gì?”

“ Tề vương Triệu Đình Mỹ.” Thảm Luân thông thả nói:” Năm xưa Trịnh Ân định gả muội muội cho Tề vương, Tề vương rất thích nàng. Nhưng về sau Trịnh Ân bị tiên đế lỡ tay giết mất, vì áy náy tiên đế lại nạp Đất Cơ mỹ nhân vào cung, thành hoàng tẩu Tề vương. Nhưng vì chuyện này mà quan hệ Tề vương với Trịnh gia lại càng khăng khít. Giống năm xưa tiên đế thấy có lỗi với Trịnh gia, nên ra sức bù đắp, Trịnh gia cũng thấy không phải với Tề vương.”

Tào Bân vỗ tay:” Ta hiểu rồi, quan gia coi Đất Cơ mỹ nhân là nội ứng của Tề vương ở hậu cung, tất nhiên phải diệt trừ. Chỉ cần là người thân cận với Tề vương lại có địa vị trọng yếu, quan gia ắt trừ bỏ hậu họa.”

Sở Chiêu Phụ khiếp đảm, ông ta là xu mật sứ, tay nắm binh quyền, lại còn quan hệ rất tốt với Tề vương, nói thế nguy cơ rất cao.

Tiết Cư Chính trừng mắt với Tào Bân:” Chớ nói bừa.”

Thảm Luân mặt dài suốt:” Nếu đúng thế không bằng cáo lão hoàn hương, ít ra còn có tuổi già trọn vẹn.”

Tiết Cư Chính mặt âm trầm:” Đây không phải lúc bo bo giữ mình, chúng ta được tiên đế ủy thác trọng trách, mục đích là hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ! Quan gia chỉ lo củng cố hoàng vị, bất chấp đại nghiệp, chúng ta không thể chỉ đứng nhìn, dù gan óc lầy đất cũng không được rút lui.”

Không ai nói gì thêm nữa, chuyện gì nói cũng dễ hơn làm, năm xưa bọn họ đều không thiếu dũng khí ấy, nhưng giờ ai chẳng có gia tộc lớn phía sau, một hành động có thể mang họa tới nghìn người.

Hoài bão thì còn, chỉ có quyết tâm chẳng được như xưa thôi.

Quay trở lại lều Triệu Quang Nghĩa.

Ông ta gọi Triệu Đức Phương đi theo mình, không ngờ vừa về tới lều là vung tay tát hấn một cái ngã lăn ra đất.” Đừng nói là người không biết vì sao trẫm đánh người, người dám nói không, trẫm giết người.”

Triệu Đức Phương ôm mặt cúi đầu không dám nói gì.

Triệu Quang Nghĩa giọng âm trầm:” Trẫm sẽ cho người theo dõi người thật kỹ, hiểu chưa?”

“Thần hiểu, thần hiểu!”

“Cút ra ngoài!”

Triệu Đức Phương ôm mặt cuống cuồng chạy đi, ra ngoài mới sờ lên cổ, chỉ muốn khóc lớn một trận.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, tâm tình du ngoạn của mọi người bị phá hỏng rồi, Triệu Quang Nghĩa ra lệnh về kinh.

Lãnh Nghê chính thức nhận được thánh chỉ bổ nhiệm, cho nên y không về nhà mà ngồi kiệu tới tam ti.

Tam ti sứ Triệu Đức Chiêu đột nhiên bệnh bộc phát mà qua đời, tin Khai Phong thôi quan Lãnh Nghê đảm nhận chức phó sứ được khoái mã phi ngựa về truyền tới tam ti rồi. Hiện chính chức đã chết, chỉ còn hai vị phó sứ, một là Lãnh Nghê, một là Vương Nhân Thiệm.

Thánh chỉ tới, tất cả tới chính đường tiếp chỉ, sau đó là chia làm hai thái cực rõ ràng, một nhóm thì ra sức nịnh nọt y, một nhóm thì chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Lãnh Nghệ không quan tâm tới cả hai bên, tuyên bố thẳng thừng:” Bản quan không quản việc khác trong tam ti, ta chỉ phụng lệnh xây dựng Kim Minh Trì, quan gia yêu cầu với công trình này rất chặt. Không rảnh tán gẫu, ta nói luôn vào chủ đề. Ta cho các người một ngày, làm cho ta phương án, bước thứ nhất phải làm gì, bước thứ hai phải làm gì, càng cụ thể càng tốt. Điều dân tráng từ đâu, bao nhiêu, an bài họ ăn ở thế nào? Khi nào bắt đầu đào đất, đất đào lên mang đi đâu. Đã hiểu rồi chứ?”

“Ta không cần mấy báo cáo viết đồng từ ngữ vô nghĩa, ta cần phương án có tính khả thi. Lời không hay ta nói trước, có câu tân quan thượng nhiệm đốt ba đồng lửa, đừng để đồng lửa này đốt các người đấy.”

Vương Nhân Thiệm liên tục gật đầu:” Ti chúc hiểu rồi.”

Tuy hai người ngang cấp, nhưng Lãnh Nghệ còn là điện tiền phó đô chỉ huy sứ, chính tứ phẩm, cho nên Vương Nhân Thiệm mới tự xưng ti chúc.

Lãnh Nghệ lại nói:” Lần này triệu tập dân tráng, quan gia đã đồng ý cung cấp tiền lương, như vậy đoán chừng có nhiều dân tráng chủ động xin tham gia. Các người nên chủ yếu lựa chọn những nơi nghèo khó, coi như nâng đỡ địa phương. Bản quan giám sát, nếu phát hiện dân tráng điều kiện không phù hợp, không chỉ xử phạt người chịu trách nhiệm tuyển mộ, mà chi phí cho dân tráng hoàn hương sẽ do người đó trả, hiểu chưa?”

Tất cả đều vội đáp đã hiểu.

Bố trí xong công tác, Lãnh Nghệ lại tới tam nha.

Tam nha là tên gọi chung của điện tiền, thị vệ mã quân và thị vệ bộ quân, bọn họ không có người đứng đầu thống nhất, đều chịu trách nhiệm với hoàng đế. Tam nha chỉ có quyền thống quân mà không có quyền điều động binh sĩ, quyền này tới từ hoàng đế, truyền đạt qua xu mật sứ. Lãnh Nghệ lại được đặc quyền điều động gần như tất cả cấm quân, trở thành thống soái ba quân trên thực tế.

Đương nhiên quyền này chỉ giới hạn ở việc y điều động quân đội đi làm việc thôi, nhưng y còn có thể tiền trạm hậu tẩu, cực kỳ có sức uy hiếp.

Tuy thế tình trạng cũng giống ở tam ti, chỉ một ít khom lưng lấy lòng, số còn lại thái độ bất thiện.

Chương 482: Tân quan thượng nhiệm. (2)

Lãnh Nghệ triệu tập hết quan tướng cấp phó đô hầu trở lên, tuyên bố:” Các vị đã biết rồi, cấm quân tham dự xây dựng Kim Minh Trì là đại sự hàng đầu, tuyệt đối không cho ai nói ra nói vào. Càng không cho ai bất tuân hiệu lệnh, nếu chống đối, đừng trách bản quan không khách khí dùng đặc quyền sinh sát mà quan gia cho.”

Đám võ tướng thấy Lãnh Nghệ tuổi còn trẻ mà đã làm đầu lĩnh họ thì không phục, đồng thời cũng bất mãn với chuyện cấm quân đi làm chuyện tạp dịch. Nhưng Lãnh Nghệ thể hiện rõ, y chỉ muốn hoàn thành công việc, không định chơi trò quyền lực để thương lượng, vì thế có oán khí cũng chẳng thể nói.

Lãnh Nghệ lại yêu cầu tam nha mỗi nơi 200 binh sĩ cao lớn, lập đội giám sát do mình thống lĩnh, lấy một ít phục trang của tam nha, để hộ vệ của mình thay vào.

An bài hoàn tất thì trời đã tối, Lãnh Nghệ mới về nhà.

Lúc này Lãnh phủ khách khứa không dứt, đều là người tới chúc mừng, không chỉ là y thăng quan, đến cả phụ mẫu thê thiếp đều được phong thưởng, y lại trẻ như thế, tương lai ắt vô cùng sáng lạn, giờ không tranh thủ lấy lòng còn đợi bao giờ.

Chuyện tiếp khác đã có Đồng sư gia lo liệu, Lãnh Nghệ không ngại xã giao, song y cũng không thích, nên trước giờ tránh được cứ tránh. Về tới nội đường ai ngờ còn náo nhiệt hơn, thì ra có Tề vương phi, Lỗ quốc công chúa, thê thiếp của

Thạch gia, một đám mỹ phụ, Trác Xảo Nương, Tiểu Chu hậu, Hoa Vô Hương vây quanh Thành Lạc Tiệp nói chuyện.

Thành Lạc Tiệp gần đây vì tránh mặt Long Huýnh, sợ Khai Bảo hoàng hậu nói tới hôn sự, nàng lấy cớ điều tra vụ án thường xuyên ở ngoài thành. Hôm qua Long Huýnh chết, Lãnh Nghê cho người đi gọi nàng về.

Cả một phòng oanh oanh yến yến làm Lãnh Nghê nhìn hoa cả mắt, bước qua cửa cười ha hả.” Mọi người náo nhiệt quá nhỉ?”

Thành Lạc Tiệp vừa thấy Lãnh Nghê về, xấu hổ không dám nhìn y.

Tiếng chúc mừng lại lần nữa không ngớt, Lãnh Nghê đối phó không xuể.

Hoa Vô Hương ở bên khó chịu lắm, nói lớn:” Sao không ai chúc mừng ta?”

Cả phòng im hẳn xuống, sau đó cười rĩ rượi, Tề vương phi cười chảy nước mắt:” Tiểu nha đầu có gì để chúc mừng, chẳng lẽ thấy Thành cô nương sắp gả cho Lãnh đại nhân, cũng động lòng xuân, muốn tìm nhà chồng rồi.”

Trong phòng lại cười một tràng nữa.

Hoa Vô Hương xấu hổ tới đỏ rục mặt, nàng không vừa:” Ngày kia ta sẽ tham gia thi điện, tranh giành trạng nguyên! Ta là nữ tử duy nhất được vào thi điện! Không đáng chúc mừng à?”

Trác Xảo Nương hưởng ứng ngay:” Đúng thế, Vô Hương vì nữ nhân chúng ta mà mang về vinh quang! Đáng chúc mừng.”

Tiểu Chu hậu cũng nói:” Đúng vậy, nếu Vô Hương có thể đoạt trạng nguyên, đó là vinh dự của toàn bộ nữ tử chúng ta.”

Thế là trong phòng ồn ào lần nữa, lần này Hoa Vô Hương trở thành nhân vật chính.

Ở đây toàn nữ nhân, Lãnh Nghệ không tiện ở lâu, lúi ra nhường thế giới cho các nàng, một mình về thư phòng.

Không bao lâu sau, đúng như y dự đoán, Thành Lạc Tiệp không biết bằng cách nào đó đã trốn được đám nữ nhân kia, lên tới thư phòng.

Mấy tháng vừa rồi vì trốn tránh Khai Bảo hoàng hậu, hai người gần như không gặp nhau, chỉ liên hệ qua đám Trịnh Nghiên, Hoàng Mai.

Giờ gặp lại trực giác nữ nhân khiến nàng nhận ra Lãnh Nghệ thay đổi không ít, thay đổi thế nào nàng không nói rõ được, chỉ là cảm giác xa lạ.

Nhưng cảm giác này bị xua đi rất nhanh, Lãnh Nghệ kéo nàng vào lòng, hôn ngẫu nhiên, tay không ngừng xoa nắn cơ thể nàng.

“Nghệ ca ca.” Thành Lạc Tiệp thờ dốc, thân thể mẫn cảm bị y mò mẫm đến nỗi như nhuộm một lớp phấn hồng, cố gắng đẩy y ra:” Lúc này chưa được, Xảo Nương tử nói ba ngày sau và bảy ngày sau là ngày tốt, có thể đón thiếp quá môn.”

Trước kia nàng trước tiên là nhận nhiệm vụ quyến rũ y, nên ra sức khiêu khích. Về sau nảy sinh tình cảm thì lại nghĩ hai người không có tương lai, có thể ở bên nhau bao nhiêu tốt bấy nhiêu, nên chiều chuộng y. Giờ danh chính ngôn thuận rồi, nàng không thể không để ý các quy củ, hướng hồ chỉ còn vài ngày nữa.

“Càng sớm càng tốt, ba ngày nữa ta có thể ở cùng nàng rồi.” Lãnh Nghệ đã lâu không gặp nàng, rất nhớ nhưng:

“Nhỏ giọng chút!” Thành Lạc Tiệp mặt đỏ bừng khẽ đánh y:” Bị người ta nghe thấy thì sao?”

Lãnh Nghệ nghĩ tới sự lớn mặt của nàng trước kia mà buồn cười, giờ tình thế hai bên đã thay đổi, chợt nhớ ra một chuyện:” Phải rồi, nàng về nhà chưa, cha mẹ nàng nói sao?”

“ Phải về chứ, thánh chỉ ban hôn, cha mẹ thiếp còn nói được gì, cha thiếp tiếp thánh chỉ xong mời bà mai tới xem ngày, còn tới gặp Xảo Nương, rồi thương lượng hôn sự của muội muội luôn.” Thành Lạc Tiệp xem ra vui mừng tới nói chuyện lẫn lộn hết thứ tự:

Nói tới Thành Lạc Tuyên, Lãnh Nghệ nhớ hôm nhâm hai tử muội họ:” Nàng ấy nói sao?”

“ Muội ấy nói không muốn gả, bảo cha mẹ thiếp đừng sốt ruột.”

“ Sao không sốt ruột cho được, nàng ấy không còn nhỏ nữa.”

Thành Lạc Tiệp nhìn y đầy ẩn ý:” Huynh có vẻ quan tâm nhỉ?”

Lãnh Nghệ có chút hoảng hốt, hắng giọng che lấp:” Thì ta là tử phụ mà.”

“ Nói cũng phải, thôi đi, muội ấy nhìn bên ngoài thì rất ôn nhu điềm đạm, thực ra quật cường lắm ... Á, buông thiếp ra ...” Thì ra trong lúc hai người đang nói chuyện, Lãnh Nghệ âm thầm cời đai lưng của nàng, Thành Lạc Tiệp phát hiện ra liền đẩy mạnh y một cái rồi chạy mất, lúc ra tới cửa còn thè lưỡi trêu, mặt bưng bưng hạnh phúc:

Vậy là giải quyết được một tâm sự lớn, Lãnh Nghệ thở phào, tối hôm đó mới ngai ngừng đem chuyện của mình chính thức thú nhận với Trác Xảo Nương. Trác Xảo Nương trải qua một phen cử tử nhất sinh thì suy nghĩ cũng thoáng đạt hơn, chuyện giữa Lãnh Nghệ và tử muội Thành gia nàng biết từ lâu, giờ thánh chỉ đã ban, tuy chẳng thể nói là vui vẻ, song không

còn lẩn cấn gì trong lòng nữa. Chỉ là không khỏi làm nũng suốt một đêm.

Hậu quả là mãi tới trưa hôm sau Lãnh Nghê mới có thể bò dậy dẫn hộ vệ tới tam ti.

Tam ti phó sứ Vương Nhân Thiệm đã chuẩn bị xong những thứ giao dặn hôm qua, vốn lòng còn bất mãn, nhưng mà nhìn mắt Lãnh Nghê đầy tơ máu giống mình thì tiêu tan, dù sao Lãnh Nghê thì cũng chỉ là phụng chỉ lệnh quan gia mà làm thôi. Đâu ai muốn vất vả thế này.

“ Không tệ, vất vả rồi.” Lãnh Nghê xem qua phương án cùng nghe Vương Nhân Thiệm giải thích chi tiết thì gật gù khẳng định:” Có điều không nên thả lỏng, chiếu theo phương an này mà chuẩn bị, một khi quan nha phê chuẩn liền lập tức thi công. Không được chậm trễ.”

“ Ti chức hiệu.” Vương Nhân Thiệm thi lễ:

Chương 483: Tân quan thượng nhiệm. (3)

Hôn sự ở nhà có Xảo Nương lo liệu, chủ yếu là Tiểu Chu hậu ở bên cạnh giúp đỡ, Lãnh Nghệ rất yên lòng, nên y yên lòng làm việc.

Lãnh Nghệ đem phương án tới tam nha, gặp đám đô chỉ huy sứ Dương Tín.

Ở trong nghị sự đường, thị vệ thân quân bộ quân đô chỉ huy sứ Điền Trọng là người phụ trách cuộc đi du xuân vừa rồi, tận mắt chứng kiến ân sủng của quan gia với Lãnh Nghệ làm việc rất tích cực. Cho nên đã làm xong phương án điều động quân sĩ.

Chỉ có mã quân đô chỉ huy sứ Lý Kế Long ngồi uống trà điềm nhiên nói:” Chưa làm xong, hôm qua mới bố trí, hôm nay đã muốn có, coi bọn ta là cái gì? Có phải trâu ngựa đâu mà làm không ăn không ngủ.”

Lãnh Nghệ giơ hai bản phương án lên:” Dương đại nhân và Điền đại nhân đều làm xong rồi.”

Lý Kế Long năm nay ngoài bốn mươi, mặt vuông râu rậm mắt ốc nhồi, tướng mạo dữ tợn, ông ta thuộc hàng lão tướng tư lịch lâu năm, năm xưa theo thái tổ đánh đông dẹp bắc không coi tên mặt trắng như Lãnh Nghệ vào đâu, lỗ mũi hếch lên trời.” Binh sĩ của ta dùng để hành quân đánh trận, không phải dân tráng vác đá đào đất. Khi ta ở trên chiến trường chém giết, có kẻ e là đang đái dầm, bằng vào cái gì mà chỉ tay múa chân với ta.”

Dương Tín quát:” Kê Long! Không được vô lễ, thống lĩnh đại nhân cũng chỉ phụng lệnh hành sự.”

“ Thế thì sao, lý nào hôm qua nói, hôm nay đã muốn xong rồi, lý nào như thế. Hơn nữa y là phó đô chỉ huy sứ, là phó thủ của ông đây, ông lại để y chỉ huy, ông chịu được, lão tử không chịu được.”

“ Không thể nói thế, Lãnh đại nhân là thống lĩnh sự vụ Kim Minh Trì, hết thấy chuyện liên quan phải nghe ngài ấy.”

“ Vậy hai người nghe là được, mã quân bọn ta còn bận thao luyện.”

Mười mấy người trong phòng đợi xem phản ứng của Lãnh Nghệ, phần đông thấy hả hê khi nghe Lý Kê Long mỉa mai y.

Lãnh Nghệ nhìn thẳng vào mặt Lý Kê Long hiển nhiên chẳng sợ gì ông ta, cao giọng hỏi:” Hôm qua Lý đại nhân không nghe thánh chỉ sao? Có biết quan gia ban cho ta lệnh tiền trăm hậu tấu không?”

“ Hôm qua lão tử không tới, vì không muốn tới, nhưng nghe nói rồi.” Lý Kê Long liếc xéo y, phanh ngực ra:” Vậy còn ngươi có biết lão tử theo tiên đế đánh Nam Bình, vì hộ vệ tiên đế mà bị thương không? Đừng tưởng y vào biết làm vài bài thơ hai, khéo mồm nịnh bợ quan gia mà lên mặt ở đây.”

“ Vậy là Lý đại nhân y công mà kháng lệnh rồi.”

“ Xung phong hãm trận lão tử không tụt lại phía sau nửa bước, đào đất vác đá ngươi đi tìm người khác đi.”

Lãnh Nghệ lạnh nhạt nói:” Niệm tình ngươi là người có công, ta coi như vừa rồi ngươi phun rắm, cho ngươi một cơ hội, có nghe lệnh không?”

Lý Kê Long vỗ bàn:” Dám uy hiếp lão tử, ta dùng một ngón tay ...”

Lãnh Nghệ quát ngang:” Bắt lấy.”

Vô Mi đạo nhân mặc trang phục binh sĩ bước tới, vươn tay bắt người, Lý Kế Long gạt tay ông ta, đá như chớp vào bụng dưới, cả tốc độ lẫn góc độ đều cực hiểm hóc, làm Vô Mi đạo nhân có hơi khinh địch không khỏi kinh hãi, nhảy lui né tránh, kinh ngạc kêu lên:” Có thủ đoạn, bảo sao cuồng vọng thế.”

Lý Kế Long cũng bất ngờ, trước kia ông ta là cường đạo kiếm ăn trên giang hồ, không coi một tiểu binh có tuổi ra gì, không ngờ đối phương tránh cú đá chết chắc đó:” Các hạ là ai?”

“ Người bắt người, xem chiêu.” Hai người động thủ đều là chiêu cầm nã, bẻ khớp chặt xương, chẳng hề có tiếng gió vù vù hay động tác bay nhảy hoa lệ, nhưng toàn là hiểm chiêu. Động tác cực nhanh, đấu liền mười mấy chiêu Vô Mi đạo nhân mới áp đảo được, quát lớn:” Nằm xuống.”

Tích tắc đó ông ta xoay người ra sau lưng Lý Kế Long, giật khuỷu đánh vào lưng đối thủ, Lý Kế Long vừa loạng choạng ngã xuống, ông ta đã đập lưng, bẻ ngoặt hai tay, lấy xích còng lại.

Lãnh Nghệ cúi xuống nhìn Lý Kế Long:” Vốn ta chỉ đánh phạt người 60 ròi, không ngờ người dám ra tay kháng cự. Kéo ra, đánh 100 gậy, trói vào cột cờ thị chúng một tháng.”

Lý Kế Long rống lên:” Họ Lãnh, người, người dám ...”

Lãnh Nghệ không thèm để ý tới tiếng la hét xa dân của ông ta, quét mắt qua tất cả những người có mặt trong phòng, ai nấy tiếp xúc với ánh mắt y đều cúi đầu, khi nhìn mã quân phó đô chỉ huy sứ Đãng Tiến mới dừng lại:” Người cần bao nhiêu thời gian chuẩn bị xong phương án?”

Đãng Tiến vội đứng dậy, do dự chốc lát rồi ôm quyền nói:” Hai canh giờ.”

“ Ta không có nhiều thời gian như thế.” Lãnh Nghệ giờ một ngón tay, nói ngắn gọn.” Một canh giờ, bản quan tiến cử người làm đô chỉ huy sứ thay Lý Kế Long, không làm được, người xuống làm binh sĩ.”

Đảng Tiên vừa mừng vừa sợ.” Ti chúc nhận lệnh.”

Nói rồi chạy đi như bay.

Cả phòng im phăng phắc, chỉ còn tiếng Lãnh Nghệ.” Các vị hôm qua bản quan muốn, 600 binh sĩ cao lớn làm giám công, đã chuẩn bị chưa?”

Dương Tín và Điền Trọng Tiên khom người nói.” Đã chuẩn bị, đang đợi ở bên ngoài.”

Thị vệ mã quân đô ngu hầu Mễ Tín toát mồ hôi.” Ti chúc đi chuẩn bị ngay.”

“ Trưởng quan của người không tuân hiệu lệnh, tất nhiên là không chuẩn bị rồi. May đây không phải hành quân đánh trận đấy, ta cho người nửa canh giờ. Vẫn câu đó, làm tốt, người thăng lên làm phó đô chỉ huy sứ, còn không, xuống làm binh sĩ thường cho ta.” Lãnh Nghệ biết cương nhu đúng lúc:

“ Xin thống lĩnh yên tâm, ti chúc nhất định làm tốt.” Mễ Tín phân chấn hấn lên ưỡn ngực đi ngay:

Khi bọn họ kiểm duyệt quân sĩ được lựa chọn thì Lý Kế Long đang bị đánh gậy vẫn đang kêu gào thảm thiết, nhiều binh sĩ vây quanh, người bàn luận, người tức giận. Vừa thấy đám Lãnh Nghệ vội vàng giải tán.

Các đô ngu hầu ra lệnh xếp hàng, té ra đám binh sĩ vừa đứng xem chính là người được chọn, bọn họ nhanh chóng vào hàng.

Lãnh Nghệ đi từ đầu tới cuối đội ngũ một lượt, y yêu cầu chọn binh sĩ cao lớn tinh tráng, nhưng 200 người bên trái đứng

là cao lớn uy phong thật, 200 người bên phải thì cao thấp gầy béo bất nhất, xếp hàng cũng xộc xệch, bộ dạng thì uể oải. Khi đi hết một vòng quay về, Lãnh Nghệ lạnh lùng hỏi Dương Tín:” Dương đại nhân thế này là sao?”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 484: Tân quan thượng nhiệm. (4)

“ Thế này là sao?” Dương Tín vã mồ hôi, nhìn đờ ngu hầu Vương Chiêu Viễn, hôm qua ông ta đã căn dặn làm việc này rồi, ai ngờ hắn làm bậy làm bạ nhìn một cái là biết ý đồ chống đối:

Vương Chiêu Viễn chính là người được Dương Tín giao làm việc này, nghe hỏi thì vội vàng quỳ xuống, nhưng mặt quật cường.

Lãnh Nghệ không hỏi hắn nguyên do, chỉ nhìn Dương Tín.” Dương đại nhân thấy phải làm sao?”

Lúc này tiếng kêu của Lý Kế Long yếu đi, hiển nhiên sắp không chịu nổi rồi, mà người phụ trách mới đếm tới 50. Dương Tín tuổi chấp tay.” Hắn không nghe hiệu lệnh, xin thống lĩnh đại nhân xử phạt.”

“ Hôm qua ta ra lệnh ba quân tự chọn người, còn về phần nội bộ các người xử lý thế nào, ta không can thiệp, cho nên việc không hoàn thành, ta không cần biết nguyên do thế nào ta chỉ hỏi người đứng đầu.” Lãnh Nghệ nhìn Dương Tín.” Dương tướng quân không hoàn thành nhiệm vụ, tính sao đây?”

Dương Tín mặt đỏ au, quần bách vô cùng, cuối cùng nhìn tám gương Lý Kế Long, không phân bua.” Ti chúc lĩnh phạt.”

“ Người đâu, đưa họ đi, Dương Tín 20 roi, Vương Chiêu Viễn mười roi.” Lãnh Nghệ phát tay:

Vương Chiêu Viễn cứ tưởng ai làm người đó chịu, không ngờ Lãnh Nghệ xử lý liên đới còn là thượng cấp của mình,

nghe thế vội dập đầu với Dương Tín.” Đại nhân, thuộc hạ làm ngài liên lụy rồi ...”

Dương Tín cởi áo đi thẳng tới nơi nhận phạt.” Quân lệnh như sơn, người nhớ là được, nếu không đừng nói Lãnh thống lĩnh, ta cũng không tha cho người.”

Đám binh sĩ còn tưởng Lãnh Nghê chỉ nói thế thôi, khi Dương Tín bị đánh sẽ ngăn cản, hoặc chỉ đánh từng cái tượng trưng. Ai ngờ từng roi quất xuống chan chát, đánh nát áo rách thịt, máu văng tung tóe, không ai không nhìn vị thống lĩnh trẻ với ánh mắt khiếp hãi.

Vương Chiêu Viễn chỉ bị đánh mười roi, rất nhanh đã xong, dù đau đớn vô cùng vẫn bò tới chỗ Lãnh Nghê.” Lãnh thống lĩnh, xin để thuộc hạ nhận số hình phạt còn lại.”

“ Im mồm!” Dương Tín quát.” Đánh tiếp đi.”

Phía bên kia Lý Kế Long gần hôn mê, nhìn Dương Tín bị đánh lưng nát bấy, ông ta ngẩng đầu ngược mắt về phía Lãnh Nghê lăm bằm.” Có gan lắm.”

20 đánh xong, Lãnh Nghê sai Vô Mi đạo nhân xem xét vết thương cho Dương Tín, cho ông ta thuốc uống.

Dương Tín mặt mày bơ phờ, trán lấm tấm mồ hôi, không cho ai dìu đỡ, lão đạo đứng dậy nói.” Lãnh thống lĩnh, ta sẽ tự mình tuyển người, lần này quyết không có sai sót gì.”

Lãnh Nghê không khỏi bội phục.” Đại nhân nghĩ một chút đã, thương tích không nhẹ.”

“ Không sao, lên chiến trường thương nặng hơn thế này ta cũng không nằm xuống, còn chịu được.” Dương Tín nói xong đi ngay:

Vương Chiêu Viễn hổ thẹn vô cùng cũng tập tễnh đi theo sau.

Chưa tới nửa canh giờ mã quân đô hầu Mễ Tín dẫn theo 200 quân sĩ ai nấy cao lớn lực lưỡng tới nơi, đều là binh sĩ trăm người chọn một, cao hơn Lãnh Nghệ nửa cái đầu, xếp cùng một chỗ như bức tường lũy chắc chắn, nhìn rất có sức chấn nhiếp.

Lại thêm nửa canh giờ nữa, phó đô chỉ huy Đảng Tiến mang phương án tới, tuy không đủ tốt, nhưng Lãnh Nghệ chấp nhận, cho hấn hoàn thiện trong quá trình thực thi.

Không lâu sau, Dương Tín dẫn theo 200 quân sĩ hùng tráng trở về, thế là 600 người đứng cùng một chỗ, ai nhìn thấy đều nảy sinh một ý nghĩ, đừng trêu chọc vào đám người này.

Lãnh Nghệ đi lên đài điểm quân trong sân, lớn tiếng nói:” Quan gia hạ chỉ lệnh bản quan phụ trách xây dựng Kim Minh Trì. Đây là công trình trọng đại, cần tốn nhiều nhân lực vật lực, quan gia yêu dân như con, không đành lòng điều động quá nhiều dân tráng. Thêm vào cấm quân huấn luyện không đủ, quen sống an nhàn quân kỷ lơ lửng, đây là dấu hiệu nguy hiểm. Bởi thế quan gia muốn nhân cơ hội này chỉnh頓 quân kỷ, để các người được hoạt động gân cốt. Nói đơn giản một câu thôi, không những phải xây dựng Kim Minh Trì, còn phải nhân đó đề cao sức chiến đấu của cấm quân chúng ta, đó mới là việc trọng yếu.”

Dừng lại một chút Lãnh Nghệ nhìn phản ứng của binh sĩ mới nói tiếp:” Muốn làm được việc này, cần vào đội ngũ giám công các người, chỉ cần có kẻ không nghe lệnh, lười biếng, gian dối, các người đưa tới chỗ ta, ta đích thân xử phạt. Các người giám sát đặc lực, bản quan có thưởng, nếu có kẻ làm việc qua loa đối phó, bản quan phạt nặng. Tới lúc đó đừng trách bản quan vô tình, nghe rõ chưa?”

“ Rõ, kính cẩn tuân theo hiệu lệnh của thống lĩnh.” Binh sĩ đồng thanh đáp:

Lãnh Nghệ chia 600 người này làm 12 đội, mỗi đội 50 người, rồi lại tiếp tục phân thành từng tiểu đội 10 người, chọn ra đại đội trưởng và tiểu đội trưởng. Tập hợp đại tiểu đội trưởng lại, truyền đạt yêu cầu kỷ luật căn bản.

Xong xuôi công việc thì đã là chập tối, Lãnh Nghệ vội vàng tiến cung, báo cáo phương án của mình.

Chuyện ngày hôm nay Lãnh Nghệ làm ở tam nha đã có người báo lên cho Triệu Quang Nghĩa, ông ta rất hài lòng với thủ đoạn bàn tay sắt của y. Ông ta cần chính là một người dứt khoát quyết đoán thực hiện mệnh lệnh của mình như thế, nghe y báo cáo xong, vỗ bàn nói:” Làm rất tốt, trẫm nói rồi, kẻ nào không tuân hiệu lệnh, cách chức, thậm chí chặt đầu, trẫm cho khanh tự quyết. Chỉ cần xây dựng được Kim Minh Trì đúng thời hạn là được. Trẫm sẽ hạ chỉ tới tam nha.”

“ Đa tạ quan gia.” Lãnh Nghệ lại nhớ ra một việc:” Vụ án Phùng Toàn nhận hồi lộ đã kéo dài quá lâu, thần có nên điều tra vụ án này trước không?”

Triệu Quang Nghĩa nghe tới việc này thì hơi trầm tư:” Vụ án này xảy ra từ thời tiên đế, tiên đế hạ lệnh chém lập tức, là trẫm trì hoãn không xử lý, lệnh điều tra lại tấu lên, khanh có biết nguyên do không?”

“ Thần không biết ạ.”

“ Vậy có biết Phùng Toàn là ai không?”

Lãnh Nghệ đáp:” Xu mật trực học sĩ ạ.”

“ Nhưng phía sau ông ta chính là trẫm.” Triệu Quang Nghĩa lạnh nhạt nói:” Khi tiên đế còn, trẫm và tể tướng Triệu Phổ có xung đột, ông ta luôn ngầm giở thủ đoạn đả kích thế lực của trẫm. Chuyện của Phùng Toàn chính là do ông ta thúc đẩy phía sau. Có điều Phùng Toàn cũng vô dụng, chuyện nhận hồi lộ là thật, trẫm muốn giúp cũng không được. Nhưng nói

cho cùng Phùng Toàn vẫn là người của trẫm, giúp trẫm làm rất nhiều việc, trẫm không thể giết người trung thành với mình. Chỉ là vụ án này không thể trì hoãn vô thời hạn, cần kiểm lý do miễn tội, hoặc ít nhất là xử nhẹ. Khanh hiểu chưa?”

Chương 485: Không thay đổi được gì.

Bảo sao Lãnh Nghệ thấy vụ án này cả đống vấn đề, thì ra là như thế, chấp tay:” Vì thần đã hiểu, quan gia dụng tâm khó nhọc, ắt được trời cao chiếu cố, tâm tưởng sự thành.”

Triệu Quang Nghĩa gật đầu nhìn y đầy thâm ý rồi chuyển sang chuyện khác:” Hôm nay Khai Bảo hoàng hậu, à không, hiện đã là Vô Trần tới Nam Kha Tự xuất gia. Hoa Nhị hoàng hậu chuyển vào cung Khôn Ninh, nàng rất cao hứng, nói mai muốn cùng trẫm tham gia thi điện, trẫm đồng ý rồi. Khanh tinh thông thi từ, đi cùng trẫm. Giờ giúp trẫm nghĩ xem, ca từ thi phú thì nên ra đề mục thế nào?”

Lãnh Nghệ nghĩ một chút, chấp tay nói:” Mấy hôm trước du xuân, thần nghe quan gia khen nương nương cân quắc không kém bậc mày râu. Vì nương nương nói tới chuyện bắc phạt, hi vọng quan gia nhất thống thiên hạ, lập nên sự nghiệp cái thế. Quan gia sao không lấy đó làm đề, xem xem những học tử kia, ai có hùng tâm tráng chí, có thể tận trung báo quốc, cho quan gia dùng!”

“ Hay! Hay! Hay!” Triệu Quang Nghĩa nghe mấy lời đó thấy hợp khẩu vị vô cùng, liên tục hô ba tiếng hay, câu này không chỉ trúng tâm ý ông ta, lại còn tiện thể đưa cả Hoa Nhị vào, hài lòng tới không thể hài lòng hơn. Lòng nghĩ, nếu Hoa Nhị biết ông ta lấy linh cảm từ nàng để ra đề, ắt hết sức vui mừng. Đang lúc cao hứng cầm mấy bản tấu chương nói:” Đây là quân tình mật báo từ biên ải, Bắc Hán phái sứ giả sang Liêu, khẩn cầu Liêu xuất binh đánh Đại Tống ta. Nói Đại Tống ta

nước yếu quân hèn, nói trăm ngu độn, chính là thời cơ dùng binh tốt. Chúng nguyện ý làm tiên phong.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Quang Nghĩa nhắc tới việc quân với mình, Lãnh Nghê thầm lòng kích động, bao bố trí của y rất cuộc cũng phát huy hiệu quả, cuối cùng y cũng có thể can dự vào chuyện có thể đảo lộn cả lịch sử Đại Tống ngay từ khởi đầu rồi, cố gắng không thể hiện gì quá đà, nói một câu chung chung:” Thần nghĩ phía Liêu sẽ không tùy tiện dùng binh với Đại Tống ta.”

Triệu Quang Nghĩa gật gù:” Chúng cũng biết Liêu và Tống sớm muộn gì cũng khai chiến toàn diện, trì hoãn càng lâu, quốc lực Đại Tống ta càng mạnh, chúng càng khó đối phó. Nên phải cứng rắn chiếm số trong triều đình chúng muốn sớm dùng binh với Đại Tống ta, chúng chỉ đang đợi một thời cơ mà thôi.”

Lãnh Nghê chưa rõ ý ông ta thế nào, nhưng cảm giác được sự nóng ruột của ông ta, ướm lời:” Quan gia, bây giờ chúng ta xây dựng Kim Minh Trì không thể tập trung lực lượng quyết chiến với nước Liêu.”

“ Cả ngày hôm nay trăm vì chuyện này mà suy nghĩ.” Triệu Quang Nghĩa ném mạnh tấu chương xuống bàn:” Kim Minh Trì không dùng, bắc phạt vẫn đánh, hơn nữa còn phải nhanh, tới khi đó trăm sẽ ngự giá thân chinh.”

Lãnh Nghê sợ hãi, vì y biết trên lịch sử Triệu Quang Nghĩa nóng vội đánh Liêu, nên đánh lần nào liền bại thê thảm lần đó, đánh cho Đại Tống mất hết sĩ khí lẫn năng lực bắc phạt, đánh cho Liêu ngày một không để Đại Tống vào mắt, thế nên mới tìm mọi cách cản trở. Ai ngờ khởi động công trình lớn như vậy, hao hết kinh phí lẫn quân lực mà không cản được quyết tâm của ông ta, lại không thể trực tiếp phủ quyết ý muốn của

ông ta, vội nói:” Quan gia tâm thân chí tôn, vạn vạn lần không thể tới hiểm địa.”

“ Ha ha ha, nói ra hành quân đánh trận mới là sở trường của trẫm, lần này xuất chinh, trẫm đánh Bắc Hán, nếu Liêu cứu viện, trẫm chuyển thành đánh cứu viện. Diệt sinh lực của Liêu, dụ rắn rời hang, lấy nhàn đánh mỏi. Nếu tinh nhuệ của Liêu dốc hết ra, trẫm sẽ lui sâu dụ địch xâm nhập, tập trung ưu thế binh lực diệt chủ lực của chúng. Nhân đà thắng lợi bắc thượng, đánh thẳng Thượng Kinh của chúng.” Triệu Quang Nghĩa hoàn toàn coi Lãnh Nghệ là tâm phúc nên không giấu kế hoạch của mình:” Khả khả, khanh thấy sao?”

Lãnh Nghệ không nghĩ tới mình còn làm tình hình tệ hơn, không khéo thành đại họa:” Nếu vậy quan gia rút cấm quân bắc phạt, chỗ thiếu dùng dân tráng bù vào, thần tận lực nghĩ cách hoàn thành Kim Minh Trì, an nguy quan gia mới là quan trọng nhất.”

“ Trẫm biết lòng trung của khanh, có điều khanh cho lo, trẫm tác chiến với quân Liêu không phải lần đầu, rất hiểu chúng. Sở dĩ trẫm quyết định dùng sương quân đánh Bắc Hán, đồng thời ngự giá thân chinh, chính là dụ chúng tới đánh. Trẫm sẽ giả thua, vừa đánh vừa lui về nội cảnh, sau đó sai Tào Bân lĩnh cấm quân bọc hậu, vây quân Liêu ở Tổng, tập trung toàn bộ binh lực tạo ưu thế áp đảo, diệt sạch toàn bộ.”

Xem ra mình sai rồi, chỉ biết nhìn vào lịch sử là ông ta thua thảm mà đánh giá năng lực cầm quân của ông ta, thắng thua trên chiến trường có lẽ còn do nhiều nhân tố khác tác động, Lãnh Nghệ không hiểu dùng binh không biết phản bác thế nào, nhưng nghe qua thì ông ta có nhận thức rất tinh táo:” Đám lượng của quan gia, làm người ta tán thưởng, không biết bao giờ quan gia xuất binh?”

“ Kế hoạch này trăm chỉ nói theo khanh, chớ tiết lộ ra đó, ba ngày sau trăm đi.” Triệu Quang Nghĩa đặc ý nói:

“ Á, ba ngày ă? Quan gia, vội quá.” Lãnh Nghệ lại cuống lên:” Hay quan gia trước tiên rút một phần quân phí xây dựng Kim Minh Trì ra, dù sao thì xây trong hai năm, cũng không phải dùng ngay một lúc.”

“ Ài, khanh đúng là không hiểu việc quân, không phải trăm nói rồi sao, trăm xuất quân vội vã, lại dùng sương quân, có cơ hội nào tốt hơn với quân Liêu nữa. Có mỗi ngon mới dụ được cá lớn.” Triệu Quang Nghĩa vuốt râu:” Tào Bân cũng sẽ xuất binh đồng loạt với trăm, phải làm sao để nước Liêu không cảnh giác, chuyện này cần thống lĩnh Kim Minh Trì như khanh phối hợp đây, biết phải làm thế nào không?”

Té ra an bài mình làm thống lĩnh Kim Minh Trì còn có hàm ý khác, Lãnh Nghệ nghĩ một lúc đoán ra:” Thần điều 40 vạn dân tráng, mặc trang phục cấm quân, làm nửa ngày, nửa ngày thao luyện. Còn cấm quân mặc trang phục dân tráng, lúc đó quan gia lệnh dân tráng đi sửa kênh che mắt. Còn thần, thao luyện dân tráng không chỉ là yểm hộ cho cấm quân, còn có thể làm đội dự bị nữa.”

“ Ha ha ha, còn tính đường phòng hờ, khanh làm còn tốt hơn trăm dự tính. Thay trang bị cần có cái có tốt, làm từng chút một, từ nửa năm tới một năm hoàn thành.”

“ Làm sao chúng ta có nhiều thời gian thế ă?”

“ Ài, cái đầu thông minh của khanh không dùng vào quân sự thật lãng phí, vì mục đích của trăm là dụ địch, nhưng quân Liêu không ngốc, làm sao tùy tiện xuất quân được, chúng phải thấy trăm sa lầy, thấy rõ thực lực sương binh không ra gì đã chứ. Chuyện đó cần thời gian, nên khanh có chừng nửa năm.”

Lãnh Nghệ há hóc mồm.” Quan gia không nói, thần nghĩ vỡ đầu không ra.”

Triệu Quang Nghĩa tưởng chừng như đã chiến thắng trong tầm tay.” Đội trăm tiêu diệt được tinh nhuệ của Liêu, sẽ cho khanh theo đánh Thượng Kinh, để khanh dẫn một đội quân, nếm thử tư vị chinh chiến sa trường.”

Lãnh Nghệ rồi rít xua tay.” Thần không biết cầm quân đánh trận, làm hỏng đại sự mất, khi đó chỉ cần theo cạnh quan gia làm tên tiêu tốt được rồi.”

-“Kém cỏi.” Triệu Quang Nghĩa miệng thì mắng nhưng lại cười rộ lên:

Chương 486: Người trồng hoa.

Rời hoàng cung thì đã sắp tối, Lãnh Nghê về nhà, lòng bất an, cho dù mưu trí, quyết tâm, kiên định của Triệu Quang Nghĩa đích thực làm y bất ngờ, nhưng bình tĩnh lại, y vẫn không thay đổi quan điểm. Chiến tranh giữa nước lớn, vẫn là cuộc so kè về chuẩn bị và lực lượng vật tư, thủ đoạn chỉ là phụ trợ thôi, đánh gấp thế này bên bất lợi là Đại Tổng.

Chỉ là ông ta đã quyết, sao có thể ngăn cản?

Ôi thôi đi, chẳng cản ông ta nữa, cùng lắm ông ta thua thì chuyện vẫn diễn ra theo lịch sử thôi, mình cố hết sức rồi.

Về tới nhà thì trông cửa báo có thái giám già tên Mạnh Hoa cầu kiến, Lãnh Nghê sực nhớ ra, chẳng phải thợ làm vườn của Hoa Nhị sao?

Lãnh Nghê vội tới hoa sảnh, quả nhiên nhìn thấy người trung niên, vóc dáng gần như không khác mình là bao, đang ngồi đó rất quy củ.

Mạnh Hoa nhìn thấy Lãnh Nghê mặc quan phục đi vào, đoán ngay ra thân phận của y, vén áo quỳ xuống:” Nô tài Mạnh Hoa bái kiến Lãnh đại lão gia.”

Lãnh Nghê đi quanh ông ta một lượt không có đặc điểm dị biệt nào, gật đầu:” Đứng lên đi.”

Mạnh Hoa vội đứng dậy, lùi sang bên đầu hơi cúi:” Hoa Nhị nương nương phái nô tài tới nghe lệnh đại lão gia.”

“Tốt, đi theo ta.”

Lãnh Nghệ sai chuẩn bị hai cái kiệu bình thường, y và Mạnh Hoa đều mặc trang phục bình thường, mỗi người ngồi một cái kiệu, đi ra từ cửa sau, hướng về phía ngược với tử điểm Hạnh Hoàng. Giữa đường hai người xuống kiệu, đi loanh quanh, bắt một cái xe ngựa, tiếp tục lên đường.

Nửa đường đi Lãnh Nghệ nói đau bụng cần đi ngoài, bảo mã phu dừng lại. Đợi lát sau khi y quay trở lại xe thì Mạnh Hoa đã hôn mê, đó là do y đốt mê hương của tên trộm già, sau đó xuống xe. Chuyện này quá nguy hiểm, dù Hoa Nhị nói người này tin cậy được, Lãnh Nghệ vẫn không lơ là.

Vén rèm xe cho mùi bay hết ra ngoài, lần này Lãnh Nghệ sai mã phu tới thẳng tử điểm Hạnh Hoàng, sau đó gọi hỏa kế khiêng Mạnh Hoa lên nhà phòng y gặp Bạch Hồng, đồng thời mời nàng tới.

Lần trước Lãnh Nghệ tới tử điểm Bạch Hồng có dặn Trác Xảo Nương nếu quan gia triệu tập y vào cung thì thả cái điều màu xanh. Lấy ý tưởng đó y dặn Bạch Hồng nếu ở nhà thì treo lá cờ trắng, bởi thế Lãnh Nghệ mới biết trước.

Chẳng mấy chốc Bạch Hồng tới nơi, lần này nàng không đeo mặt nạ, không cải nam trang mà mặc váy, váy lụa trắng tinh không tì vết, nhìn Mạnh Hoa trước rồi mới hỏi:” Lại tìm ta có chuyện gì thế?”

“ Giúp ta chế tác một cái mặt nạ, với khuôn mẫu là ông ta được không?”

“ Được, có khuôn mẫu sẵn thì cũng tiện, hai canh giờ thôi là xong, người đợi mà lấy.”

“ Nhanh vậy sao? Ta không nên đi quá lâu mà không rõ đi đâu, gần đây có lẽ ta đang bị giám sát, không tới mức theo sát từng bước, nhưng trời tối rồi lại biến mất lâu như vậy e dẫn tới

nghe nghe không cần thiết.” Lãnh Nghệ tuy không phát hiện người theo dõi quanh nhà, nhưng không có nghĩa là không có:

“Được, vậy xong việc ta phái người mang tới cho.”

“Vậy thì đa tạ.”

“Còn khách khí với ta sao?” Bạch Hồng nhướn mắt:

“Quen miệng thôi mà.” Lãnh Nghệ thoải mái nhún vai: “Nếu khách khí còn chạy tới đây nhờ cô sao?”

Bạch Hồng lấy công cụ ra, cũng như lần trước làm với Lãnh Nghệ, đắp từng tờ giấy đặc biệt dán lên mặt Mạnh Hoa làm khuôn. Không bao lâu xong xuôi, lấy được khuôn mẫu lại sai hỏa kế bế ông ta xuống lầu.

Đợi hỏa kế cồng Mạnh Hoa đi rồi, Bạch Hồng thấp giọng hỏi: “Nghe nói quan gia muốn bắt phạt.”

“Ừ, tin tức của cô đúng là nhạy.” Lãnh Nghệ không giấu nàng:

“Người có đi không?”

“Không, ta sức trời gà không chặt, đi làm gì?”

“Người mà trời gà không chặt thì Đại Tổng này chẳng ai bắt được gà nữa.” Bạch Hồng lườm y một cái, tên này đóng giả tới nghiệm rồi hay sao, tới giờ vẫn che giấu chuyện đó:

“Chẳng phải còn có cô bắt được?” Lãnh Nghệ nói một câu mập mờ:

“Mồm mép!” Bạch Hồng thoáng đỏ mặt lảng đi: “Quan gia ngự giá thân chinh, các thế lực trong triều ắt thừa cơ tranh đoạt, người ở trong đó phải cẩn thận.”

“Ta chẳng theo đuổi quyền lực địa vị hay tài phú, chỉ theo phái Tiêu Dao, đâu phải ngại.”

“Nhiều chuyện đâu phải cứ muốn tránh là được.”

“ Nói cũng phải ... Có điều không phải còn có cô sao?”
Lãnh Nghệ nói câu này trêu chọc thấy rõ:

Gò má như bạch ngọc của Bạch Hồng hiện lên hai áng mây đỏ, lộ ra nét nữ tính hiếm có làm người ta ngây ngất, không né tránh mà vẫn đối diện với y.” Người nhớ là tốt rồi, đi đi.”

Lãnh Nghệ không muốn đi, chỉ là không thể không đi, rời nhà phòng, tới cuối hành lang chuẩn bị xuống lầu, cảm giác đôi mắt đang nhìn theo, quay lại chỉ thấy bóng trắng lướt vào nhà phòng, khẽ mỉm cười.

Xuống lầu bảo hỏa kế đưa cho một ấm nước lạnh, rưới lên mặt Mạnh Hoa, lau đi.

Xe ngựa tiếp tục lên đường, chỉ chốc lát Mạnh Hoa tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trên xe ngựa, có chút giật mình, nhìn thấy Lãnh Nghệ cũng đang gật gà gật gù bên cạnh thì ngơ ngác hỏi:” Sao nô tài ngủ mất nhỉ?”

Lãnh Nghệ ngáp dài vươn người:” Đúng là mùa xuân dễ ngủ mà, chúng ta sắp tới chưa nhỉ?”

“ Đại gia, sắp tới rồi ạ.” Mã phu quay đầu lại đáp:

Nơi bọn họ tới là chợ hoa.

Mạnh Hoa rất am hiểu về hoa, đặc biệt là mẫu đơn, mỗi loại đều phân biệt rõ ràng, mỗi khi Lãnh Nghệ hỏi tới loại nào là giảng giải đầu ra đó.

Lãnh Nghệ chuyên tâm lắng nghe, ghi nhớ trong lòng, đồng thời quan sát tư thế đi đứng, cách ăn nói của ông ta ngầm mô phỏng. Mục đích của chuyến đi này chính là thế.

Hai người dùng gần một canh giờ, đặt không ít hoa, dần đưa tới cửa hoàng cung và Lãnh phủ, trò chuyện rất hợp ý. Mạnh Hoa chẳng hề nhận ra ngữ khí của Lãnh Nghệ đã rất giống ông ta.

Thấy mưa đã đủ, Lãnh Nghệ và Mạnh Hoa về Lãnh phủ, vẫn đi cửa sau. Trở về thì cũng có phó tòng báo là bạn cũ gửi đồ tới, Lãnh Nghệ liền biết là Bạch Hồng sai người mang mặt nạ tới rồi.

Lần nữa đánh thuốc mê Mạnh Hoa, Lãnh Nghệ đeo thử mặt nạ lên, cùng soi gương, quả thật là giống chín phần, nếu không cố tình sẫm soi không nhận ra được. Mặt nạ này có một sơ hở, đó là không biểu lộ được nét mặt cũng như sắc thái tình cảm, chuyện này Lãnh Nghệ nghĩ cách khắc phục nhờ Thảo Tuệ, đó là dụng ngữ điệu và động tác thay thế, thu hút sự chú ý của đối phương, giảm đi sự chú ý vào khuôn mặt.

Chương 487: Vô tình mà lại hữu tình. (1)

Dán keo, đeo mặt nạ rồi, Lãnh Nghê mặc trang phục thái giám chuẩn bị trước, mang theo bạc, leo tường mà đi.

Hoa bọn họ mua trước đó đã giao tới nơi, Lãnh Nghê thưởng bạc cho chủ hiệu hoa, thị vệ còn cầm hộ lấy lòng:” Công công mua hoa cho nương nương ạ, có điều theo quy củ, bọn tiểu nhân vẫn phải kiểm tra.”

Bọn họ đều biết vị công công này chính là thợ làm vườn cũng là tâm phúc của hoàng hậu nương nương, tất nhiên rất khách khí.

Mạnh Hoa trừ lúc nói về hoa thì lúc khác rất ít nói, chuyện này càng thuận tiện, Lãnh Nghê ừm một tiếng:” Kiểm tra đi, nương nương đang đợi.”

Nói gì thì nói, đám thị vệ vẫn kiểm tra rất kỹ càng, đây là chuyện có thể mất đầu, ai dám lơ là. Kiểm tra xong sai người giúp Mạnh Hoa đưa hoa tới Phúc Ninh cung.

Phúc Ninh cung chính là nơi ở mới của Hoa Nhị phu nhân, trong mắt Lãnh Nghê, mấy nơi này thực sự không khác biệt nhiều, kể cả tầm cung hoàng đế cũng vậy, chẳng qua trông cao lớn hơn thôi, cung cấm vì coi trọng uy nghi nên kiến trúc thực sự rất tẻ nhạt. Đúng ngoài nhìn thì đẹp đấy, chỉ người sống trong đó mới biết không thoải mái lắm.

Lãnh Nghê tới phòng Hoa Nhị báo cáo đã mua hoa về, nàng phẩy tay cho thái giám cung nữ khác lui ra, y lúc này cười

mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt thật. Hoa Nhị vui sướng lấy mặt nạ Mạnh Sưởng cho y mang vào.

Hai người thân thiết một hồi, khi làm cho Hoa Nhị thở hồn hển, mặt đào má phấn, tóc tai tán loạn, Lãnh Nghê mới dừng tay:” Quan gia chưa xuất chinh, ta không thể ở lại quá lâu, có chuyện cần nàng làm.”

“Chàng cứ nói.” Hoa Nhị nằm trong lòng Lãnh Nghê nũng nịu:

Lãnh Nghê ôm eo nàng vuốt ve:” Nàng mô phỏng được bút tích của tiên đế chứ?”

“Có gì khó? Chỗ thiếp có rất nhiều thủ thư của tiên đế, chàng muốn viết gì?” Hoa Nhị không chỉ là bậc đại gia thi từ, cả thư pháp cũng có tạo nghệ rất cao, mà nói tới thư pháp thì mô phỏng bút tích danh gia là chuyện thường làm:

“Tốt, nàng giúp ta mô phỏng bút ký của tiên đế, viết thế này ...” Lãnh Nghê ghé tai nàng thì thầm:

“Để thiếp đi lấy thư trát của tiên đế.” Hoa Nhị không hỏi lý do, gật đầu làm theo:

“Không vội, còn vài chuyện chưa nói.”

“Mạnh Lang nói đi.”

Lãnh Nghê ghé tai thì thầm một hồi nữa.

Hoa Nhị gật đầu:” Cái khác không thành vấn đề, có điều chàng bảo thiếp nghe chính sự thì thiếp chẳng hứng thú. Chàng nói người ta mới làm đó, nhưng chuyện động nào phải do chàng, thiếp chỉ nghe thôi.”

“Đương nhiên rồi, Hoa Nhị thật ngoan.” Lãnh Nghê thân mật vỗ lên cái mông vênh cao của nàng:” Mau đi lấy thư trát.”

Hoa Nhị đi lấy thư trát do chính Triệu Khuông Dận viết, trước tiên luyện tập mười mấy lần, đợi tới lúc bút tích thuần thục rồi, cầm bút viết một mạch, viết ra một bản di chiếu, nhìn ngắm hồi lâu, lại lấy ấn riêng do Triệu Khuôn Dận để lại, đưa cho Lãnh Nghê:” Được rồi, đảm bảo dù chính tiên đề xem cũng không biết là ngụy tạo.”

“ Tốt!” Lãnh Nghê xem xong lại trầm tư, đáng tiếc, y không có bản lĩnh bọn làm giả đồ cổ:” Chỉ là mực và giấy đều quá mới, không giống thứ đã ba năm.”

- Chuyện này dễ thôi mà.

“ Hả, thế mà nàng cũng có cách à?”

“ Hi hi, thiếp thích đan thanh, trước kia ở Hậu Thục sưu tầm nhiều tranh họa cổ, trong đó có cả đồ giả. Cho nên thiếp học kiểm nghiệm, đã học thì tất nhiên phải biết làm giả thế nào. Làm ra thư tịch cổ trăm năm thì khó, thế nào cũng có sơ hở, nếu làm cũ đi vài ba năm thì thực sự quá đơn giản, chẳng ai nhận ra được đâu.” Hoa Nhị đắc ý khoe:

“ Hoa Nhị của ta không hề là đệ nhất tài nữ đất Thúc, cái gì cũng hiểu.” Lãnh Nghê vui mừng ngấu ngiên môi nàng, hôn đến khi Hoa Nhị nhũn cả người mới thôi, nữ nhân này càng lúc càng làm người ta thêm bất ngờ:

Hoa Nhị bị hôn tới môi ướt mềm, mắt lim dim, mỹ miều khôn tả:” Chàng mang di chiếu này đi à?”

“ Không, để lại ở chỗ nàng đợi quan gia tới, nàng đợi thời cơ thích hợp giao cho ông ấy ...”

Bố trí xong xuôi, Lãnh Nghê rời cung về nhà, tâm tình cực tốt.

Khi về tới nhà định lên qua gặp Thành Lạc Tiệp một chút xem chuẩn bị tới đâu rồi, ai dè tới nơi thì thấy có cả Trác Xảo Nương trong phòng, đang chỉ huy Thảo Tuệ dọn đồ.

Chắc là chuẩn bị đưa về nhà mẹ đẻ, đợi ngày đón dâu đây.

Là thanh niên sống dưới chế độ một vợ một chồng, bây giờ làm chuyện nạp thiếp này, nói cho cùng có chút chột dạ, Lãnh Nghê lén lút mà đi.

Ai ngờ Thành Lạc Tiệp tinh mắt đuổi theo, bắt kịp Lãnh Nghê kéo y vào góc khuất:” Muội muội đang thương tâm, chàng có thể tới an ủi không?”

Lãnh Nghê có tật giật mình:” Ta á? Khuyên cô ấy? Ta có biết cô ấy vì sao thương tâm đâu? Khuyên thế nào?”

“ Nhà Thương Soái mấy ngày trước mang sính lễ tới, muốn xác định hôn sự. Muội muội không chịu, bị cha mẹ mắng, nên thương tâm.”

“ Trai lớn dựng vợ, nữ lớn gả chồng, nên vui mới phải chứ.”

Nói thì nói thế, lòng Lãnh Nghê không khỏi chua chua, ngày hôm đó nhằm lẫn hai tỷ muội, nên hôn đã hôn rồi nên sờ cũng sờ rồi, thêm vào hai tỷ muội giống nhau như hai giọt nước, thích một người làm sao tránh khỏi có tình cảm với người còn lại.

Huống hồ bây giờ theo cùng quyền lực tăng lên, lòng tham bành trướng theo cũng là bình thường.

Thử tưởng tượng hai tỷ muội cùng nằm trên giường chờ đợi, đó là chuyện trào máu mũi thế nào?

Thành Lạc Tiệp thấy Lãnh Nghê ngây ra không đáp thì sốt ruột đẩy một cái:” Chàng có đi không?”

“ Đi, đi chứ! Phu nhân đừng giận.” Lãnh Nghê thiếu đứng đắn nói:

“ Đáng ghét!” Thành Lạc Tiệp đỏ mặt khẽ:” Muội chỉ là thiếp thất, phu nhân là Xảo Nương tỷ tỷ.”

“ Muội cũng có cáo mệnh, đều là phu nhân.”

“ Chỉ khéo mồm, đem bản lĩnh này dễ được muội muội mới giỏi.”

Lãnh Nghệ hỏi nàng vị trí rồi đi ra hậu viện, tuy Lãnh phủ không quá rộng, nhưng lại có sân sau rất lớn, chứng tỏ chủ nhân cũ của nó là người yên thiên nhiên hoa cỏ.

Chỉ là rộng quá, nhất thời không biết Thành Lạc Tuyên ở đâu, Lãnh Nghệ men theo con đường nhỏ trải đá, hai bên đường cây cối sum suê, vượt qua một rừng trúc thì liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Vì ở cuối con đường này có một ao nước, trên đó có vách đá cao, nước ngầm trào ra bên trên đổ xuống.

Chương 488: Vô tình mà lại hữu tình. (2)

Mặt trăng hiện ra nơi góc trời bên phải, rải xuống nhân gian u tĩnh những tấm màn ánh sáng nhàn nhạt khiến mặt ao lấp lánh ánh bạc. Bên ao nước có bóng dáng cô đơn, đang ngồi bên bãi cỏ, cong hai chân, tay chống cằm, nhìn thác nước xuất thần.

Dáng người nàng thướt tha, dưới ánh trăng lạnh, trên bãi cỏ rộng, trông càng thêm cô tịch.

Lãnh Nghệ không khỏi rung động, khẽ ho một tiếng gọi:” Lạc Tuyền.”

Thành Lạc Tuyền như tỉnh lại từ giấc mộng, quay người lại thấy Lãnh Nghệ đứng đó, tựa không dám tin, bất giác lâm bầm:” Nghệ ca ca, huynh tới rồi.”

Trước kia Thành Lạc Tuyền luôn gọi y là Lãnh đại nhân, đột nhiên lại dùng cách xưng hô giống tỷ tỷ, biết nàng chỉ buột miệng mà thôi, nhưng như thế càng chứng tỏ trong lòng nàng có mình, Lãnh Nghệ nhất thời không biết làm sao:” Tỷ tỷ của muội nói muội buồn .. Ừm, nên ta tới xem thế nào?”

Ánh mắt Thành Lạc Tuyền từ lấp lánh niềm vui thoáng cái chuyển sang nỗi buồn:” Tỷ tỷ không nói, huynh không tới phải không?”

Lãnh Nghệ hơi do dự, cuối cùng không nỡ làm nàng đau lòng:” A, đương nhiên là có rồi.”

“ Lại đây, muội nói cho huynh một chuyện này.” Thành Lạc Tuyền vẫy vẫy tay:

Lãnh Nghệ đi tới bãi cỏ, nhưng không ngồi, mà đứng cách nàng một khoảng vừa đủ, cố gắng khắc chế bản thân.

Thành Lạc Tuyền mắt nhìn về phía trước:” Còn nhớ đêm mưa trước khi huynh lên Ba Châu không, người tới Âm Lăng báo tin cho huynh thực ra là muội, không phải là tỷ tỷ đâu.”

Lãnh Nghệ ngã oạch một cái, không thể nào, kinh hãi bò dậy nhìn Thành Lạc Tuyền, mồm há hốc không nói lên lời, nhưng vẻ mặt y đã nói thay hết rồi.

Thành Lạc Tuyền then thùng cúi gằm mặt xuống, lí nhí như muỗi kêu:” Muội gõ vào cửa sổ hai cái, sau đó đi theo hành lang ra hậu viện đợi huynh, đó là lan can đá bên cạnh có cây hòe và giếng nước. Huynh tới, muội là người chủ động hôn huynh, huynh hôn lại, còn cắn tai muội, cho tay vào áo ...”

“ Được, được, đừng nói nữa.” Lãnh Nghệ mặt đỏ bừng bừng, Thành Lạc Tuyền nói đúng, nếu không phải người trải qua, làm sao biết chi tiết như vậy, đột nhiên trừng mắt lên:” Muội, muội là Tiệp Nhi, muội đóng giả Lạc Tuyền thử ta chứ gì?”

Thành Lạc Tuyền hứ một cái giận dữ, chỉ môi mình:” Huynh tới mà nhìn đi.”

Hai tỷ muội họ có đường vân môi khác nhau, thế nên Lãnh Nghệ không cần xem nữa, nàng nói thế thì chính là Thành Lạc Tuyền rồi:” Té ra, té ra hôm đó là muội, vì sao chứ?”

“ Lúc đó ... Lúc đó tỷ tỷ vẫn đang ở Cừ Châu, muội biết huynh nhớ tỷ tỷ, muốn gặp tỷ tỷ chứ không phải muội, cho nên, cho nên mới đóng giả tỷ ấy.”

“ Thật, thật xin lỗi.”

“ Không sao, muội, muội cũng thích huynh ...” Thành Lạc Tuyền mới đầu nói rất nhỏ, sau đó như lấy được dũng khí,

ngẩng đầu lên.” Muội muốn nói với huynh lâu rồi, muội thích huynh, không hề ít hơn tỷ tỷ.”

“ Ta Lạc Tuyên, ta thừa nhận hôm đó là muội, nhưng ta thân thiết với muội chỉ coi đó là Tiệp Nhi, ta coi muội chỉ như muội muội ...” Lãnh Nghê nói tới đó, phát hiện thần thái trong đôi mắt dưới ánh trăng ảm đạm dần, tựa như phủ lên lớp sương mù:

Thành Lạc Tuyên cắn môi.” Một chút cũng không có sao?”

“ Ta ...” Lãnh Nghê ngập ngừng:

“ Muội hi vọng huynh nói thật, đừng lừa muội, muội muốn nghe một lời nói thật.” Thành Lạc Tuyên lấy dũng khí, dung mạo thanh thuần ngọt ngào, thùy mị ôn nhu.” Huynh, có thích muội không?”

Tích tắc ấy Lãnh Nghê nhận ra rồi, hai tỷ muội họ đích thực khác nhau rất lớn, khẽ ừ một tiếng.

“ Không phải thương hại muội nên mới nói thế chứ?”

“ Không phải.” Lãnh Nghê nhìn bầu trời đêm.” Muội và Tiệp Nhi giống hai ngôi sao lấp lánh trên trời, đều đẹp đẽ đáng yêu. Nói thật lòng, trước khi có tình cảm với Tiệp Nhi, ta không biết đã thích tỷ tỷ hay muội trước.”

“Ở cái lần chúng ta từ Ba Châu, săn được con gấu mang về nướng, muội chính là người nướng thịt đúng không, Tiệp Nhi rất sôi nổi chạy qua chạy lại, nên ai cũng chú ý, nhưng muội luôn lặng lẽ chăm lo cho mọi người. Lúc đó ta nhìn muội rất lâu, nghĩ rằng tiểu nương này không tệ, ai cưới về có phúc rồi. Về sau lần nhầm lẫn đó, ta không biết mình nhầm thật hay cố ý, khi ta hôn muội, muội giật mình sợ hãi, đáng lẽ ta phải nhận ra ...”

“ Nghê ca ca ...” Trong mắt Thành Lạc Tuyên rơi ra giọt lệ trong veo.” Sao huynh không nói cho muội?”

“ Ta và Tiệp Nhi phát sinh quan hệ kia rồi, không thể nào lại muốn cả muối chứ, từ đó ta không cho mình nghĩ lung tung nữa” Lãnh Nghệ vốn định đưa tay ra vuốt tóc nàng, cuối cùng lại thôi.” Ta đã có Xảo Nương, lại cưới tử tử muối, trái tim này đã chia làm đôi rồi, nếu còn nghĩ tới muối, vậy ta chỉ dành cho muối một góc rất nhỏ. Muối lại giành cho ta toàn bộ tình cảm, vậy là không công bằng, muối tìm một người thực lòng yêu thương một mình muối.”

Thành Lạc Tuyên hít sâu một hơi.” Có câu này của huynh là được rồi, từ ngày huynh hôn muối, muối đã quyết, tương lai huynh không cưới muối, muối sẽ đi làm ni cô.”

“ Lạc Tuyên, đừng ép ta.”

“ Muối không ép huynh, chỉ là muối nghĩ thế thôi, biết đâu, biết đâu muối gặp người như huynh nói đúng không? Ít nhất bây giờ muối chưa muốn thành thân.”

Nói dối, nha đầu ương bướng này nói vậy kỳ thực trong lòng đã quyết rồi, Lãnh Nghệ có chút hối hận, sao không nói dối chứ.” Chuyện này, hoãn lại đã ... Để ta cưới tử tử muối trước, chúng ta tính sau nhé.”

Thành Lạc Tuyên vẫn ôm hai chân nhìn hồ nước, mãi lâu sau mới ừ một tiếng.

Ngày khởi công Kim Minh Trì rốt cuộc đã tới, Triệu Quang Nghĩa dẫn theo Hoa Nhị được quan viên từ tứ phẩm trở lên tháp tùng rầm rộ tới công trường. Nơi này được cấm quân vây chặt, có tới ba tầng canh gác, nghiêm ngặt hơn lần dư xuân gấp bội.

Quan gia và hoàng hậu cầm cuộc cuộc vài cái tượng trưng, sau đó tuyên bố khởi công Kim Minh Trì, tức thì trống nhạc rộn ràng, hơn 600 giám công chỉ huy dân tráng bắt đầu làm việc, tạo nên cảnh tượng hùng tráng chưa từng có.

Thế nhưng đa phần đại thần trong triều lại lắc đầu thở dài, Triệu Quang Nghi coi như không thấy, dặn Lãnh Nghệ phải làm ngày làm đêm, tranh thủ sớm ngày hoàn thiện công trình. Lại ở trước mặt đám tướng lĩnh tam nha, tán thưởng chuyện xử phạt công minh của Lãnh Nghệ hôm trước, tái khẳng định chống lưng mạnh mẽ cho y.

Chương 489: Thi Điện.

Sau lễ khởi công, Triệu Quang Nghĩa tham gia điện thí tổ chức ở Giảng Vũ điện.

Lần này tham gia thi điện tổng cộng 38 người, Hoa Vô Hương vậy mà cũng ở trong đó.

Bọn họ ngồi ở sân rộng ngoài đại điện, Triệu Quang Nghĩa ngồi trên long ỷ, Hoa Nhị ngồi bên cạnh, là hoàng hậu nàng có quyền lực ngồi nghe chính sự, nhưng không nhiều hoàng hậu thực thi quyền lực này. Hôm nay là thi điện, tâm tư Triệu Quang Nghĩa lại không ở chuyện này:” Nhân hôm nay thi điện, trăm có việc mới nói với chư vị ái khanh, chỉ là chuyện khẩn cấp, không kịp thương lượng nhiều. Đó là ngày kia trăm xuất binh bắc phạt.”

Đây vốn không phải chuyện gì bất ngờ, nhưng hiện giờ đã dụng tới lượng lớn tài bạc lương thực khởi động công trình cực lớn, lại chọn thời điểm xuất binh vào lúc không thích hợp chút nào này, cả triều như ong vỡ tổ.

Tiết Cư Chính rời hàng trước tiên:” Quan gia, thần cho rằng, chuyện này còn cần cẩn thận thương lượng, thần thấy thời cơ này không thích hợp, vội vã xuất quân ắt bại không nghi ngờ gì.”

Tiếng ồn ào lắng xuống, cả những người vốn phản đối xuất binh nghe ông ta nói thẳng thừng như vậy cũng không khỏi kinh sợ.

“Thần tán đồng.” Thảm Luân và Tào Bân bước ra hưởng ứng:

Sở Chiêu Phụ vốn luôn cùng tiến cùng lui với bọn họ ở sự kiện Đất Cờ, không ngờ lại ngồi đó như pho tượng, chẳng nói chẳng rằng, kệ Tào Bân trợn mắt lên cũng như không nhìn thấy.

Lô Đa Tồn sai bước đi ra:” Thần cho rằng bắc phạt là nguyện vọng lớn lao chưa thành của tiên đế, quan gia tiếp nối đúng là giai thoại đẹp. Còn nếu nói binh lực quân tư, quan gia nhìn xa trông rộng, ắt đã có tính toán, bọn thần không cần nhiều lời. Chỉ cần theo lệnh quan gia dũng cảm chiến đấu, ắt thể như chẻ tre đánh thẳng thượng kinh của Liêu.”

Tào Bân nổi nóng:” Tinh nhuệ đi đào ao cả rồi, lấy cái gì mà đánh tới thượng kinh? Người chỉ biết nịnh bợ bừa bãi, không thềm bận tâm đặt quan gia và xã tắc vào hiểm cảnh.”

“ Ai nói là không thềm bận tâm, mấy chục vạn sương quân ngài nói sao? Với lại quan gia lĩnh binh, có trận nào thất bại rồi?” Lô Đa Tồn vặn lại một câu:

Thực ra Triệu Quang Nghĩa bại trận không ít, nhưng ở trước mặt quan gia thế này, ai dám nói ra. Tào Bân nóng tính chứ không ngốc, ông ta dám nói ra, bị hoàng đế ghi hận làm sao có kết quả tốt đẹp, trợn mắt lại:” Trước chưa bại, không có nghĩa là sau không bại ...”

Nói tới đó thấy vẫn không ổn vội sửa lại:” Ta nói là đánh trận cần chuẩn bị mới có thể chiến thắng.”

“ Tiên đế đã chuẩn bị mười mấy năm rồi, còn định chuẩn bị tới bao giờ?” Lô Đa Tồn vặn vẹo:

“ Ông mù hay ông điếc thế?” Tào Bân suýt điên, bao nhiêu công sức chuẩn bị đem đào cái ao rồi còn đâu mà nói:

Triều Quang Nghĩa trầm giọng nói:” Tào khanh, đây là triều đường, không phải cái chợ.”

Tào Bân vội vàng tạ lỗi, nhưng không thu lại ý kiến của mình.

Đại Tổng lúc này mới lập quốc hai mươi năm, suốt hai mươi năm này vẫn chinh chiến liên miên, triều thần rất nhiều người có kinh nghiệm chiến đấu, người hoàn toàn xuất thân thư trai không nhiều. Nhưng chính vì thế bọn họ càng hiểu, chiến tranh không phải chuyện nói chơi, sơ xảy một chút sẽ tới quốc phá gia vong, Thập Quốc nay chỉ còn lại Bắc Hán là minh chứng. Vì thế người đứng ra phản chiến ngày càng nhiều, người hưởng ứng ít hơn hẳn.

Xu mật sứ Sở Chiêu Phụ vẫn không nói gì, đầu cúi thấp, Tào Bân cùng số đông đang tranh luận với đám Lô Đa Tốn, ông ta bị cảnh cáo nên không dám nói tục, khí thế kém hơn hẳn, chỉ đích danh:” Sở đại nhân, ông là xu mật sứ, ông ý kiến đi chứ?”

Sở Chiêu Phụ vốn có qua lại mật thiết với Triệu Đình Mỹ, thời gian qua quan gia liên tục thanh trừng những người có khả năng uy hiếp tới hoàng vị, ngay cả thân chất tử cũng giết rồi, ông ta không tránh khỏi bất an, không dám ngỗ nghịch ý ông ta:” Thần cho rằng, Yên Vân Thập Lục Châu nằm trong tay nước Liêu là đại xỉ nhục của chúng ta, Liêu vốn có ý đồ xâm phạm Đại Tổng đã lâu. So với đời chúng tới xâm phạm, không bằng chủ động xuất kích, phá Bắc Hán, bẻ móng vuốt của chúng, thừa cơ bắc phạt. Đây là di nguyện của tiên đế.”

Sắc mặt Triệu Quang Nghĩa như mây mù tan đi thấy ánh nắng, Tào Bân biến sắc mặt:” Sở Chiêu Phụ, ông uống nhầm thuốc à, nói linh tinh gì thế? Quan gia lĩnh sương quân đi bắc phạt, không phải tự tìm đường chết sao?”

Sở Chiêu Phụ đứng đĩnh nói:” Lô đại nhân nói đúng lắm, quan gia nhìn xa trông rộng, điều ông nghĩ tới, ông cho rằng

quan gia lại không nghĩ tới hay sao? Quan gia đã làm ắt phải có tính toán của mình.”

“ Nhưng bây giờ cấm quân đang đào ao ...”

“ Đủ rồi!” Triệu Quang Nghĩa mất kiên nhẫn ngắt lời.” Người nói đi nói lại chỉ có vài câu đó mà thôi, không biết nói cái khác thì để người khác nói ... Triệu Khanh, Khanh thấy sao?”

Triệu Khanh ở đây là Triệu Phổ, ông ta tuy là người chứng kiến kim quỹ chi minh, nhưng lại không tán đồng truyền hoàng vị cho Triệu Quang Nghĩa. Trước kia ông ta được Triệu Khuông Dận trọng dụng, luôn đối đầu với Triệu Quang Nghĩa. Đến khi Triệu Quang Nghĩa đăng cơ, vì ổn định mới để cho ông ta cái hư danh thái tử thái bảo, cao quý mà chẳng có thực quyền. Triệu Phổ hiểu rõ nên trên triều không phát biểu gì, tránh sơ xảy.

Ai ngờ lần này ông ta lại bị điếm danh, cơ mặt co giật mình cái, bước lên đáp:” Thần cho rằng bắc phạt là di nguyện của tiên đế, quan gia tuân theo không có gì không ổn. Về phần hành quân tác chiến, thần vốn không hiểu, nhưng quan gia đã ngự giá thân chinh, sao có thể thiếu tính toán cẩn trọng, vì thế thần thấy không cần lo.”

Toàn bộ văn võ đều bất ngờ, không ai nghĩ Triệu Phổ lại thiên về phía quan gia, tức thì khiến không ít người lập trường không vững dao động.

Đại diện văn nghị luận không ngớt.

Đúng lúc này quan viên phụ trách coi thi bên ngoài đi vào bẩm báo:” Quan gia, đã có khảo sinh nộp bài rồi ạ.”

“ Ồ, đem lên cho trầm xem.”

Khảo quan giao bài thi cho Vương Kế Ân, Vương Kế Ân lại đặt lên long án.

Triệu Quang Nghĩa vốn chỉ đọc thay đổi đầu óc một chút, không ngờ càng đọc càng sáng mắt, cuối cùng vỗ bàn:” Triệu khảo sinh bài này lên đây.”

Rất nhanh, khảo sinh đó đi vào đại diện.

Chỉ thấy người này tuy mặc thanh sam thư sinh, nhưng vóc người nhỏ nhắn, mặt mày tinh tế, môi hồng má phấn, nhìn qua nghĩ là tiểu tử thanh tú, nhìn kỹ hóa ra thật đúng là tiểu cô nương. Đám đại thần trở mắt nhìn nhau, thời gian qua hết chuyện Đất Cờ, lại tới Kim Minh Trì rồi Triệu Đức Chiêu chết làm mọi người có phần lơ là khoa cử năm nay. Cho nên không mấy ai biết hôm nay có một tiểu cô nương tham gia thi diện.

Chương 490: Tiểu nha đầu miệng ngọt. (1)

Hoa Vô Hương nghe nói hoàng đế triệu kiến thì cũng không quá sợ, nàng vốn có thần kinh khác người thường, chỉ có chút thấp thỏm xen lẫn tò mò, đi qua đám ông già râu dài nhìn mình chăm chăm, vén áo quý xuống, giọng trong trẻo:” Học sinh Hoa Vô Hương khấu kiến quan gia, cung chúc ngô hoàng vạn thọ vô cương.”

Dù gì cha nàng từng là ngự y, đối với nghi lễ cung đình chẳng phải quá xa lạ.

Đúng là nữ rồi, ai còn ôm chút hi vọng liên dài mặt.

Triệu Quang Nghĩa thấy đám đại thần chướng mắt bị tiểu cô nương làm thộn mặt thì sáng khoái lắm:” Hoa khanh bình thân.”

“ Tạ ơn quan gia.” Hoa Vô Hương đứng dậy, lùi sang một bên:

Một ông già tự nhiên thấy tiểu cô nương chen vào hàng với mình á khẩu, tránh không được, thứ tự trên triều là cố định, không tránh thì đứng cùng tiểu cô nương cứ thấy thế nào.

Triệu Quang Nghĩa nhìn hành động của tiểu cô nương này thấy thú vị lắm, cười ha hả nói:” Hoa khanh, đọc bài thơ khanh vừa làm cho chư vị đại nhân nghe.”

Hoa Vô Hương bấy giờ mới sợ, bài thơ này do Lãnh Nghệ làm, bảo nàng học thuộc, hôm nay thấy sát đề quá thì mừng rỡ, làm một lèo nộp bài luôn. Ai ngờ thành ra thế này, chuyện xấu

hay tốt, chẳng biết! Nhưng mà không đọc không được.” Tác phẩm vụng về của văn sinh, mong các vị đại nhân chỉ giáo.”

Một đám ông già lại toàn thân thiếu tự nhiên, cảm thấy chuyện này hết sức hoang đường.

Tóc dựng mái đầu,

Lan can đứng tựa,

Trận mưa vừa dứt.

Ngóng trời xa,

Uất hận kêu dài.

Hùng tâm khích liệt,

Mười lăm tuổi công danh cát bụi

Tám ngàn dặm dầm sương dải nguyệt.

Chớ nhàn nhã nữa kéo thiếu niên tóc bạc

Bi thương ích gì.

Nhục Yên Vân chưa rửa

Hận thù này,

Bao giờ mới hát.

Cười mã xa đạp nát Hạ Lan sơn,

Đói, ăn thịt giặc Hồ,

Khát, uống máu Hung Nô.

Giang sơn thu về mảnh cũ

Dâng lên cung nguyệt

Đây là Mãn Giang Hồng trứ danh của Nhạc Phi, Lãnh Nghệ sau khi biết Triệu Quang Nghĩa muốn bắt phạt nên sửa lại bài này cho hợp với Hoa Vô Hương, nhục Tĩnh Khang biến thành nhục Yên Vân, ba mươi tuổi thành mười lăm tuổi.

Yến Vân kỳ thực không phải là sĩ nhục trực tiếp của Đại Tổng, mà mấy chục năm trước hoàng đế Hậu Đường Thạch Kính Đường vì dẹp nội loạn, dâng Yến Vân thập lục châu cho Liêu xin viện binh. Từ đó Yến Vân thuộc về Liêu, đây chính là cánh cửa thông tới Trung Nguyên. Mảnh đất này bao đời vốn thuộc về Trung Nguyên nay rơi vào ngoại tộc, Đại Tổng thống nhất Trung Nguyên lại không đoạt được Yến Vân, nên đây là đại nhục.

Hoa Vô Hương đọc xong đại diện im ắng tới chỉ nghe thấy tiếng thở đám ông già, một số kinh ngạc tròn mắt nhìn, một số nhay bén hơn một số cúi đầu xuống.

Triệu Quang Nghĩa vuốt râu đắc ý:” Các khanh nghe rõ rồi chứ?”

“ Thần hồ thẹn.” Lô Đa Tốn rời khỏi hàng nói:” Thi từ tất nhiên tuyệt diệu chưa nói, một tiểu cô nương mới mười lăm, vậy mà không quên quốc sỉ, trong khi có những kẻ lần lửa mãi tới khi tóc bạc chẳng làm nên chuyện gì, bọn thần thật không còn mặt mũi nhìn ai.”

Câu này là tát thẳng vào mặt phe phản chiến rồi. Sở Chiêu Phụ vì nói lời trái lương tâm, lúc này đứng ra tự bao biện cho hành vi của mình:” Đúng thế, nhục Yến Vân mấy chục năm chưa thể rửa, thực sự thần tử chúng ta sao có thể ăn ngon ngủ yên. Nếu không đoạt về Yến Vân, Liêu tặc có thể xuất binh đánh thẳng tới kinh thành, chúng ta còn mặt mũi nào nhìn tiên đế?”

Dư luận đổi chiều, không ít người thở dài gật đầu.

Tiết Cư Chính nhìn kỹ Hoa Vô Hương:” Dám hỏi Hoa cô nương thi khoa nào?”

“ Văn sinh thi Minh y!” Hoa Vô Hương đáp:

Tiết Cư Chính hết sức bất ngờ:” Cô nương nghiên cứu thuật trị bệnh cứu người, hành y tế thế, vậy vẫn lo cho triều đình, không quên quốc sĩ à?”

Hoa Vô Hương tính cách tinh linh cổ quái, tuy thơ văn nàng không giỏi, nhưng đầu óc rất linh hoạt, giọng non choẹt đáp:” Thân phận thấp không quên lo nước.”

Đây là câu trứ danh trong Bệnh khởi trử hoài của thi nhân lừng danh Lục Du, cũng trong đồng thi từ Lãnh Nghệ nhồi nhét cho nàng, nha đầu này không chỉ học thuộc mà vận dụng cũng rất giỏi.

“ Hay cho câu thân phận thấp không quên lo nước!” Triệu Quang Nghĩa vỗ bàn:” Tiết khanh, khanh quá coi thường tiểu nữ thần y rồi đó.”

“ Vi thần không dám, chẳng qua có chút to mò cô nương đây tuổi nhỏ nhỏ, lại học y lại hứng thú với triều chính thôi.” Tiết Cư Chính vẫn có chút ngờ vực, thơ này không giống tiểu cô nương mười mấy tuổi làm ra được, mỗi hận sục sôi trong bài thơ đó ở đâu ra:

Nghe quan gia tán thưởng, khảo quan nhân cơ hội lấy lòng:” Thực ra trước đó ở thi hội, Hoa cô nương dùng một bài Xích Bích Phú biểu đạt tấm lòng hào sảng tận trung với nước. Cho thấy nàng một lòng với nước, chứ không phải nhất thời viết ra.”

Triệu Quang Nghĩa lại càng hứng thú:” Hoa khanh, mau mau đọc cho trẫm nghe.”

Hoa Vô Hương đâm lao phải theo lao, hít sâu một hơi đọc, ưỡn bầu ngực nhỏ, đọc bài Tiền Xích Bích Phú của Tô Đông Pha.

Khi đọc tới đoạn:

Đêm vắng trăng sao,

Thước bay về chốn Nam Giao một mình
Thơ Mạnh Đức cảm tình còn đó,
Đề ta nay hoài cổ chạnh lòng
Nhớ người nhớ cảnh buồn trông
Vũ Xương tây, Hạ Khẩu đông đôi đường.
Sông với núi ngồn ngang lối cũ,
Chỗ này Ngô đánh đồ Tào binh
Nhớ ngày nào phá Châu Kinh,
Giang Lăng lại lấy, xuôi màn sang đông.

Trong triều toàn bậc hồng nho, nghe danh tác lưu truyền
thiên cổ, sao chẳng như mê như say, lần nữa trong triều im
phăng phắc.

Tiểu cô nương thực sự lòng mang triều đình, có cái khí
khái da ngựa bọc thây, chỉ tiếc tài hoa là vậy, hào khí là vậy,
lại sinh ra là một nữ nhi, khiến người ta tiếc hận.

Đội Hoa Vô Hương liền một mạch đọc xong, Triệu Quang
Nghĩ rên sát khi còn nóng:” Hoa khanh nói đúng lắm, nhục
Yến Vân, còn chưa rửa, giờ thời khắc Đại Tổng ta báo thù rửa
hận đã tới. Các khanh là rường cột triều đình phải hết lòng góp
sức, gặp khó khăn phải khắc phục, nếu còn bàn lui, há không
bằng cả tiểu nữ tử?”

Đám Tiết Cử Chính không nói thêm, trước kia quan gia còn
nghe lời khuyên của họ, nhưng bây giờ quan hệ hai bên tệ tới
mức quan gia coi bọn họ như phía thù địch, chỉ cần họ phản
đối là cho rằng có ác ý, tiếp tục thế này không ổn, đành im
lặng.

Cao Hoài Đức, Thạch Thủ Tín bị đoạt binh quyền từ đầu
tới cuối không nói gì. Bọn họ biết quan gia kiêng kỵ, nên

phàm là chuyện dùng binh, bọn họ không dám lên tiếng, sợ bị nghi kỵ có lòng khác, nói nhiều mang họa, chỉ cần nghe lệnh là được.

Lúc này có thi sinh lần lượt nộp bài, Triệu Quang Nghĩa đọc từng bài một, nhưng không triệu kiến ai nữa, đến khi khảo sinh cuối cùng nộp bài. Triệu Quang Nghĩa xem xong nói:” Vẫn là bài thi của Hoa khanh tốt nhất, xứng đáng làm trạng nguyên đỗ đầu.”

Chương 491: Tiểu nha đầu miệng ngọt. (2)

Tiết Cur Chính vừa quyết định không phản đối nữa, nghe vậy lại không nhìn được, vội khom người nói:” Quan gia, nữ tử này tham gia khoa cử là bất đắc dĩ, chỉ giới hạn ở khoa Minh y thôi, nếu chọn đỗ đầu thì thiên hạ nghị luận.”

“ Nghị luận à?” Triệu Quang Nghĩa cười dài:” Ai nghị luận thì làm một bài thi xuất sắc hơn cho trẫm xem.”

Văn vô đệ nhất, nhưng đó là người trình độ không chênh nhau là bao không phục nhau mà thôi, nếu trình độ chênh lệch quá lớn, không phục cũng không được.

Tiết Cur Chính chấp tay:” Tuy Hoa cô nương tài tình cao tuyệt, nhưng chưa từng có tiền lệ nữ trạng nguyên.”

“ Vậy để trẫm khai sáng tiền lệ đi.” Triệu Quang Nghĩa kiên quyết như vậy là lo một khi mình lỏng miệng, chọn bài thi khác đỗ đầu, đám văn thần coi bài thi đó cao hơn bài của Hoa Vô Hương, từ đó mà hạ thấp ý nghĩa bài thơ của nàng, lật lại chuyện bắt phạt:

Chớ nghĩ ông ta lo xa, đám văn thần giỏi nhất cái trò bẻ chữ bóp nghĩa này, ông ta không chắc nói lại, nên thừa thế bọn họ chưa hoàn hồn mà xác định chuyện này.

Nếu trong hoàn cảnh khác, Hoa Vô Hương dù tài tình tới mấy quyết không có chuyện Triệu Quang Nghĩa khâm điểm thế này.” Hoa khanh, trẫm cho khanh một đặc quyền, khanh muốn làm quan ở đâu?”

Trong khi cả đám quan lại đang cuống lên vì khả năng một tiểu nha đầu sẽ thành trạng nguyên, nhưng dập chân hết cách, có người ra sức nháy mắt hi vọng nàng biết điều mà từ chối. Hoa tiểu nha đầu quả không biết sợ, nghe vậy hớn hờ chạy ra:” Thần hi vọng được thành ngự y như bá phụ Hoa Minh Tôn.”

Triệu Quang Nghĩa kinh ngạc:” Khanh là chất nữ của Hoa thần y à?”

Hoa Vô Hương gạt đầu cái rụp:” Vâng ạ.”

Triệu Quang Nghĩa nhìn lại nàng, tiểu nha đầu xinh xắn lém lỉnh hoạt bát, hơn lão già khó ưa kia không biết bao nhiêu lần mà kể, nếu không nói ra, ai mà ngờ được:” Thế thì y thuật của Hoa khanh không cần nghi ngờ rồi, vậy trầm phong cho khanh làm ngự y thất phẩm.”

“ Đa tạ quan gia.”

Một lớn một bé ở đại điện trò chuyện tíu tít, đám đại thần nhìn nhau, ai chẳng biết là quan gia cố tình trò chuyện với tiểu cô nương để bọn họ câ m hòng.

Đến cuối Triệu Quang Nghĩa khâm điểm thêm bảng nhãn Triệu Xương Ngôn, thám hoa Hồ Đán, ba tám người thi điện đều đỗ tiến sĩ, số lượng so thời tiên đế nhiều hơn gấp bội. Đám tân tiến sĩ như được bánh trên trời xuống rơi trúng đầu, đều tới cửa cung khấu đầu tạ long ân.

Tiếp đó đội nghi trượng tới, mặc áo đỏ lên cho Hoa Vô Hương, cùng bảng nhãn, thám hoa, cưỡi ngựa dạo phố.

Bách tính kéo đông kéo đỏ ra đường, mới đầu còn khen tân khoa trạng nguyên năm nay thật tuần tú, khi biết là tiểu cô nương, không ít học cửu già mồm miệng lấp bắp ngất xỉu tại chỗ, đám sĩ tử hồ thẹn lui khỏi đám đông. Bách tính thì bất kể rồi, họ chỉ coi náo nhiệt thôi, thấy chuyện lạ ra sức reo hò gọi thân bằng hảo hữu tới xem.

Trái ngược với người đọc sách, nữ tử toàn kinh thành sắp điên rồi, cả khuê nữ ở chốn khuê phòng chưa bước ra ngoài một bước cũng bất chấp ngăn cản mà ra nhìn Hoa Vô Hương một cái. Kỹ nữ thanh lâu nhiệt tình nhất, chạy theo đội ngũ tung hoa tươi, một đoàn dài nữ tử đi theo, quá nửa thành cũng chẳng mệt, cứ như họ đồ trạng nguyên vậy.

Chuyện này tất nhiên về sau còn gây tranh cãi rất nhiều, nhưng không thay đổi được gì nữa rồi.

Đạo phổ hoàn tất, có thái giám truyền chỉ Hoa Vô Hương vào cung diện thánh.

Hoa Vô Hương theo thái giám truyền chỉ tới cung Duyên Phúc, ở đây không chỉ gặp Triệu Quang Nghĩa, còn gặp một ông già mặt cả đời trơ như khúc gỗ.

Hoa Minh Tôn nhìn thấy chất nữ càng kinh ngạc.

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả:” Hoa thần y, trầm khâm điểm chất nữ khanh làm trạng nguyên, đồng thời phong làm ngự y thất phẩm đầy.”

Hoa Minh Tôn chẳng nghe ông ta nói, khinh khỉnh nhìn Hoa Vô Hương:” Y thuật của ngươi có làm được ngự y không?”

Chẳng ngờ Hoa Vô Hương không bị khiêu khích, còn lễ phép thi lễ:” Y thuật chất nữ không bằng bá phụ, nếu bá phụ có thể chỉ điểm, chất nữ vinh hạnh vạn phần.”

“ Muốn ta chỉ điểm ngươi à? Nằm mơ.” Hoa Minh Tôn lạnh như băng, quay sang Triệu Quang Nghĩa chấp tay, nói thẳng thừng:” Quan gia, thần và nhà nó có thù, từ lâu đã cắt đứt qua lại, không phải thân thích gì nữa.”

Triệu Quang Nghĩa mắt tròn mắt dẹt, vốn biết lão thần y này điên, ai ngờ còn vô tình tới thế, có chất nữ lạnh lợi đáng

yêu thế này mà đối xử như kẻ thù. Ông ta cứ là mình làm ra cuộc đoàn tụ âm áp, dè dặt biến thành thế này.

Thanh quan khó quản việc nhà, hướng hồ việc nhà lão già Hoa Minh Tôn này quản không nổi. Triệu Quang Nghĩa thờ dài cười ngược với Hoa Vô Hương, tới xu mật viện thương lượng chuyện xuất binh. Mặc dù chuyện bắc phạt luôn được chuẩn bị, nhưng xuất quân gấp gáp như vậy vẫn còn nhiều việc phải làm.

Hoa Minh Tôn đi theo Triệu Quang Nghĩa chẳng thèm nhìn Hoa Vô Hương một cái.

Hoa Vô Hương ủ rũ không vui, nàng muốn tới thái y viện chủ yếu là để theo Hoa Minh Tôn tu luyện y thuật, đặc biệt là Quỷ Môn Thập Tam Châm độc truyền của Hoa gia. Nhưng xem ra thù hận của Hoa Minh Tôn còn lớn hơn nàng nghĩ, mà ông ta còn theo quan gia bắc phạt, không biết bao giờ về.

Hoa Minh Tôn lạnh nhạt chứ những thái y khác ở thái y viện vô cùng niềm nở, muốn mời nàng dự tiệc tẩy trần, nàng trò chuyện một lúc khéo léo từ chối, ngồi kiệu quan gia chuẩn bị trở về.

Lãnh Nghệ đã về nhà từ trước, kỳ thực hôm nay y cũng ở trên triều, hiện y đã là quan tứ phẩm, có tư cách tham gia triều hội rồi, song từ đầu tới cuối y làm người vô hình, không tỏ bất kỳ thái độ nào cả.

Mọi người lúc này tất nhiên đều đang thảo luận chuyện Hoa Vô Hương đoạt trạng nguyên, một đám thê thiếp mấy nhà quan hệ tốt với Lãnh Nghệ tới chúc mừng. Ai nấy nóng ruột đợi Hoa Vô Hương trở về.

Hoa Vô Hương vừa về tới nơi một cái một cái, tức thì pháo nổ tung bùng, cả đám nữ nhân từ hậu viện kéo ủa ra xúm xít vây quanh, ríu rít không ngừng mới làm tâm tình nàng tốt hơn,

hào hứng kể chuyện mình lúc gặp hoàng đế căng thẳng ra sao, đọc thơ khiến toàn triều im ắng thế nào, rồi dạo phố được đám nữ nhân đi sau trợ uy. Tiếng cười không dứt bên tai.

Khách khứa mãi mới quyến luyến rời đi, Lãnh phủ yên tĩnh trở lại.

Chương 492: Tiểu nha đầu miệng ngọt. (3)

Cả phủ bị đám nữ nhân xâm chiếm, Lãnh Nghê trốn về thư phòng đọc sách, đợi họ đi hết, y định đi chúc mừng Hoa Vô Hương thì nàng tung tăng chạy tới:” Lão gia ca ca, đa tạ huynh, nếu không có huynh thì muội không có ngày hôm nay rồi.”

Lãnh Nghê xoa đầu nàng, mọi chuyện đã thành định cục, y vẫn thấy quá hoang đường, cảm thán:” Muội là nha đầu tốt số đây, hôm nay là cơ may nghìn năm hiếm có, vừa đúng tâm ý của quan gia, lại đúng thời điểm, nếu không phải bắt phạt trước mắt thì quan viên thế nào cũng chống đối chuyện này, đúng là hội tụ cả thiên thời địa lợi nhân hòa. Vận may của muội tốt tới mức, đến ta cũng không tin nổi.”

“Được trạng nguyên cũng tốt, nhưng mà muội muốn theo bá phụ học Quỷ Môn thập tam châm lại không được, ông ấy muốn theo quan gia ngự giá thân chinh, chẳng biết bao giờ về.” Hoa Vô Hương nhớ tới tâm nguyện khó thành lại ỉu xiu:” Muốn lấy lòng ông ấy cũng không được.”

“Nhất định cần ông ấy chỉ dạy mới được à?”

“Nếu thế thì tất nhiên là tốt nhất, nếu có tâm đắc hành y của bá bá cũng có thể.”

Lãnh Nghê mất đảo một cái là có kế rồi:” Để mai ta tới tìm ông ta thử xem.”

Hoa Vô Hương mừng rỡ, nhảy lên ôm lấy cổ Lãnh Nghê:” Muội bảo mà, lão gia ca ca thương muội nhất.”

“ Ôi cái miệng thật ngọt, bảo sao hôm nay lừa được cả trạng nguyên từ quan gia.” Lãnh Nghê cười ha ha, tiểu cô nương này đích thực làm người ta vui vẻ:” Nói ra đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, đêm hôm đó nếu không có muội cứu Xảo Nương, cả đời ta chẳng vui vẻ được nữa, muội mới là ân nhân cả đời của ta.”

Đầu Hoa Vô Hương ngoẹo qua bên:” Nếu huynh đã thương Xảo Nương tử như thế, sao lại còn nạt thiếp, không biết làm thế khiến Xảo Nương tử thương tâm à?”

Một đòn chí mạng, Lãnh Nghê xấu hổ, ú a ú ó:” Ta và Tiệp Nhi là do ... Ý trời, bọn ta trải qua sinh tử nên tình duyên, Xảo Nương nói, nàng ấy không để ý đâu .. chuyện này ... ta”

“ Miệng tử nói vậy thôi, ai không để ý cho được.” Hoa Vô Hương buông tiếng thở dài như bà cụ non:

Lãnh Nghê không biết đáp trả thế nào, thẹn quá hóa giận bẹo má nàng:” Cô bé con hiểu cái gì?”

“ Muội sắp mười sáu rồi đây, lão gia ca ca ạ.” Hoa Vô Hương biết y xấu hổ, không nói nữa, thoát cái đã như chim non vui vẻ bay đi, từ lúc về tới giờ bị hết người nọ tới người kia quần lấy, chưa kịp chia vui với nãi nãi:

Lãnh Nghê nhìn theo bóng lưng nàng lòng vui vẻ, thời gian qua suốt ngày âm mưu quỷ kế, khiến tính cách của y u ám hơn xưa nhiều, may mắn có cô tiểu muội ở trên trời rơi xuống này đôi lúc giúp y giải tỏa không ít, nếu không thẳng một đường biến thành người âm trầm rồi.

Cùng lúc ấy Triệu Quang Nghĩa thảo luận xong sự vụ ở su mật viện cũng tới Phúc Ninh cung.

Khi ông ta tới phòng ngủ của Hoa Nhị thì nàng đỡ cỡi cung trang, tóc buông xõa, ngồi bên cửa sổ, ông ta tới cũng không đón.

Triệu Quang Nghĩ đi tới bên cạnh:” Hoa Nhị, nàng sao vậy?”

Hoa Nhị cười gượng:” Quan gia sắp bắc phạt, không biết bao giờ mới về, thiếp tự như mất đi xương cốt vậy, chẳng biết dựa vào đâu.”

Triệu Quang Nghĩa ấm lòng, ngồi xuống ôm vai nàng:” Yên tâm, trầm an bài tốt mọi chuyện.”

Hoa Nhị thuận thế dựa vào vai ông ta, đôi mắt mỹ lệ như phủ sương:” Qua gia đi lâu vậy, trong triều thế nào cũng kết bè kết đảng tranh đoạt quyền thế. Thiếp biết ngoài kia vẫn còn kẻ nhòm ngó hoàng vị của quan gia, những kẻ đó làm loạn thì biết làm sao? ... Ôi, thiếp nông cạn, nói ra quan gia đừng cười.”

Triệu Quang Nghĩa ôm chặt nàng vào lòng, hít mùi hương trên tóc, hận không thể bế nàng ra giường, rốt cuộc không dám, hai người tiến tới bước này không dễ, lỡ làm nàng phản cảm rồi, được không bằng mất, từng bước cũng tốt. Với lại cảm giác này không tệ, không biết bao lâu rồi mới có kiểu cảm giác như về nhà cùng thê tử chia sẻ lo âu thế này:” Nàng lo cho trầm, sao lại cười nàng?”

“ Quan gia ngự giá thân chính, ắt phải chỉ định người lưu thủ kinh sư phụ trách triều chính, người này hẳn là tể tướng.”

“ Tể tướng giám quốc, xưa nay luôn là thế, chỉ là lão già Tiết Cư Chính đó quá cứng rắn không hợp, Thảm Luân là người cẩn thận sẽ phù hợp hơn. Thế nên trầm định để Tiết Cư Chính theo trầm bắc phạt, Thảm Luân ở lại kinh sư.”

“ Dù thế nào khi đó quan gia cũng không có nhà, là ai chẳng nữa, lúc ở vị trí dưới một người trên vạn người như vậy, e là sinh ra dã tâm ... “ Hoa Nhị nói tới đó như sợ hãi hơi run một cái:

Triệu Quang Nghĩa luôn cho rằng nàng trải qua chuyện mất nước một lần, đối với chuyện này luôn miễn cảm.” Chuyện này trăm cũng luôn suy nghĩ, cách tốt nhất là phân quyền nhiều người để kiềm chế lẫn nhau. Nhưng có điều không hay, đó là ở vấn đề cần quyết đoán khả năng vì ý kiến bất đồng mà lỡ chính sự. Cho nên biện pháp tốt nhất là tìm một người giám sát, có quyền phủ quyết, tránh được lưu thủ chuyên quyền.”

“Đúng là chủ ý hay.”

“Tất nhiên rồi, vị trí này trăm định để nàng đảm đương.”

Hoa Nhị phì cười.” Quan gia trêu thiếp rồi, thiếp làm sao can dự chính sự được.”

“Có gì không được, nhìn khắp triều đại, hoàng đế xuất chinh, hoàng hậu nhiếp chính giám quốc không phải không có, nàng là hoàng hậu tiên đế, địa vị siêu việt, danh chính ngôn thuận. Lại là người hiểu tâm tư của trăm nhất, nàng giám quốc, trăm yên tâm trăm phần.” Triệu Quang Nghĩa nói chắc nịch:

Hoa Nhị không cười nữa, nhìn Triệu Quang Nghĩa si dại, chột tay đưa ra nắm vạt áo của ông ta.” Quan gia đối với Hoa Nhị tốt như vậy, chỉ đáng tiếc chẳng thể gặp quan gia sớm hơn ...”

Triệu Quang Nghĩa ôm nàng cũng thở dài.” Lần đầu thấy nàng, tim trăm bị nàng cướp đi rồi, chỉ tiếc tiên đế đi trước một bước, trăm mỗi lần nghĩ tới chỉ biết than tạo hóa trêu người ..”

“Quan gia, đừng nói nữa ...” Hoa Nhị ghen giọng, nước mắt trào ra:

Triệu Quang Nghĩa chưa bao giờ ôm trọn nàng trong vòng tay như vậy, có ý âu yếm, chỉ là nàng thương tâm như thế, không khinh bạc lại còn thành chính nhân quân tử, ôn nhu an ủi.

Lúc lâu sau Hoa Nhị mới dần thu lại nước mắt, thoát khỏi vòng tay ông ta:” Mặt thiếp nhòe cả rồi, quan gia đợi một chút, thiếp đi rồi về.”

“Được, trăm đợi Hoa Nhị bảo bối.” Triệu Quang Nghĩ gạt đầu:

Chương 493: Tảo triều .

Hoa Nhị vào phòng hồi lâu trở ra, dung mạo rực rỡ như cũ, ngồi xuống ghế đối diện với ông ta, bày ra vẻ nói chuyện chính thức:” Quan gia muốn thiếp giám sát, chỉ là những chuyện tham quan ô lại, cấu kết với nhau, thậm chí mưu đồ phản nghịch, đều ngầm tiến hành, thiếp ở trong cung làm sao phát giác. Nếu không biết, chức trách giám sát chẳng thể làm tròn.”

Triệu Quang Nghĩa trầm ngâm:” Đã có ngự sử đài đi khắp dân gian, nghe chuyện tấu báo rồi mà.”

“ Ngự sử chỉ có thể tấu báo mà không thể tra án, hơn nữa họ giám sát bị động, khi báo lên lúc là chuyện đã rồi, phản ứng không kịp. Thiếp cho rằng quan gia nên kiến lập một nha môn trực tiếp nghe lệnh quan gia, giám sát tra xét chuyện bất chính, có quyền phạt chỉ tra án, không thuộc quyền quản lý của nơi nào khác, như vậy mới tránh được lòng riêng, quan gia mới có thể dùng thuận tay.” Hoa Nhị đang gợi ý với Triệu Quang Nghĩa chính là một cơ cấu tương tự Cẩm Y Vệ của triều Minh, đương nhiên cái này do Lãnh Nghệ nói với nàng:

Có hoàng đế nào không thích nắm trong tay một lực lượng diệt trừ kẻ đối địch như thế, vì vậy Triệu Quang Nghĩa nghe một cái là động lòng, tự nhiên theo lối tư duy hoàng đế mà nghĩ:” Chủ ý rất hay, đám người ngự sử đài tự cho rằng mình tấu thỉnh vì bách tính vì xã tắc, nhiều chuyện không tuân theo ý trẫm. Bọn họ cũng chỉ nhìn thấy biểu hiện bên ngoài, không thăm dò được điều quan viên che giấu, cần một cơ cấu giúp trẫm tra xét bách quan, xem ai chung lòng với trẫm.”

“ Nếu quan gia lập nên nha môn như vậy, bách quan kiêng kỵ không dám sinh lòng khác, thiếp cũng yên tâm.” Hoa Nhị lại thủ thi:

Triệu Quang Nghĩa càng nghĩ càng nóng lòng muốn ngay lập tức có lực lượng như vậy chuyên âm thầm điều tra xem có kẻ nào ý đồ phản nghịch, cấu kết mưu lợi, một lực lượng ông ta nói gì làm nấy:” Nha môn như vậy không khó lập, quan trọng là ai nắm nó, phải là người biết tra án, trăm tin được ... Chỉ có Lãnh Nghệ phù hợp điều kiện này.”

“ Lãnh đại nhân am hiểu điều tra phá án, lại một lòng trung với quan gia, song y một là ít tuổi, xuất thân không cao, e là khó trấn nhiếp được vương công đại thần, kẻ có ý đồ đại nghịch thì đều nắm quyền lớn trong tay.”

“ Ái phi nói có lý, trăm phải cho y đặc quyền, để y lấy danh nghĩa trăm tra án, xem kẻ nào dám không nghe.”

“ Nhưng mà Lãnh đại nhân còn thống lĩnh xây dựng Kim Minh Trì, thế thì không được rồi.” Hoa Nhị nhắc nhở:

“ Chuyện xây dựng Kim Minh Trì không cần Lãnh Nghệ trực tiếp quản lý, y làm rất tốt, tới nơi một cái là dùng thủ đoạn sắt trấn áp những kẻ có ý đồ chống đối. Giờ chỉ cần một trợ thủ có uy vọng giúp y quản lý nữa là đủ ...” Triệu Quang Nghĩa quả nhiên là bị ý tưởng thành lập một nha môn chuyên vì mình tra xét giám sát bách quan làm động lòng, ngay cả Kim Minh Trì được ông ta đặt lên hàng đầu cũng rơi xuống thứ yếu:

Ông ta còn đang trầm ngâm tính toán, đột nhiên Hoa Nhị chuyển đề tài:” Quan gia, thiếp chuyển vào cung Phúc Ninh, trong lúc thu dọn phát hiện ra một cái ngăn ngầm ... Quan gia đợi chút.”

Nói xong nàng đi vào gian trong, lát sau lấy ra cái hộp gỗ không có gì đặc biệt, mở ra có quyển trục màu vàng:” Chính là cái này, thiếp không dám xem, đợi quan gia.”

Triệu Quang Nghĩa lòng mảy động, chẳng lẽ là chiếu thứ, vội lấy ra xem, quả nhiên là thế, mở ra xem chỉ thấy bên trên đó đại ý viết, hoàng đế kế thừa ông ta, nếu không phải trọng tội thập ác, không được phép giết sĩ đại phu cùng người dâng thư tấu sớ. Trái lời bị trời phạt. Dưới có con dấu Triệu Khuông Dận. Ông ta lẩm bẩm:” Đúng là di chiếu của tiên đế.”

Hoa Nhị ngạc nhiên:” Vì sao không đưa quan gia?”

Triệu Quang Nghĩa gằn giọng:” Tiên đế giá băng đột ngột, chưa kịp giao cho trẫm, để ở chỗ hoàng hậu ... À không Vô Trần! Vô Trần giữ không giao, thật đáng hận.”

Thứ này nên lợi dụng sao cho tốt, công bố hay không, vào lúc nào, Triệu Quang Nghĩa đang nhiều việc, chưa quyết được, tạm giữ lấy đã, giao cho Hoa Nhị:” Trước tiên nàng giữ cho trẫm.”

“ Cái này ...” Hoa Nhị do dự không nhận:” Quan gia hay là để trong thái miếu, tương lai quan gia nói phát hiện trong thái miếu. Tránh có người nói tiên đế giá băng ba năm, thiếp lẽ mề không chịu giao di chiếu.”

“ Nàng suy nghĩ rất chu đáo ...” Triệu Quang Nghĩa tuy muốn ở lại chỗ Hoa Nhị, biết chuyện này là không thể nào, trong lòng lúc này đang suy xét thành lập nha môn tra án của mình, nhân lúc Hoa Nhị không để ý, hôn trộm nàng một cái rồi cười ha hả rời đi:

Hôm nay là ngày đầu tiên Lãnh Nghệ tảo triều, cảm giác rất mới mẻ.

Mỗi tội phải dậy sớm quá, trời còn chưa sáng Trác Xảo Nương đã thức dậy, cùng Thảo Tuệ bận rộn chuẩn bị quan

phục cho y, bữa sáng chẳng kịp ăn, gói cho y ít bánh để lên kiệu ăn tạm.

Trời tối đen như mực, phải có người cầm đèn đi trước dẫn đường. Lúc này chưa có quy củ bách quan đợi trước cổng cung tới giờ mở cổng cho tất cả vào, cửa cung mở rất sớm, ai tới trước thì tới.

Lãnh Nghệ đi qua cửa cung phải xuống kiệu, có thái giám dẫn tới thiên điện, chỉ có vài quan viên tới thôi, người nào người nấy đang díp mắt ngủ gật trên ghế, trông chán không thể tả.

Nhìn khắp một vòng Lãnh Nghệ chỉ nhận ra Vương Nhân Thiệm đi tới chào hỏi.

Vương Nhân Thiệm biết y lần đầu tham gia tảo triều, nhiệt tình nói:” Nào nào Lãnh đại nhân để ta giới thiệu cho ngài mấy vị đồng liêu, đây là Xu mật thừa chỉ Trần Tông Tín Trần đại nhân, đây là Khai Phong phán quan Lữ Đoan Lữ đại nhân ...”

Lãnh Nghệ thầm ghi nhớ trong lòng, chấp tay thi lễ, khách khí vài câu.

Cuối cùng tới một lão thần béo tốt uể oải đứng dậy chấp tay:” Lãnh đại nhân.”

Vương Nhân Thiệm lại giới thiệu:” Đây là mãnh tướng đặc lực của quan gia, Phan Mỹ đại nhân, lần này quan gia ngự giá thân chinh, khăng định khâm điểm Phan đại nhân cầm quân.”

Lãnh Nghệ kinh ngạc, đây chính là nguyên hình tên đại gian thần Phan Nhân Mỹ trong Dương gia tướng đây mà, ông ta đúng là danh tướng lập quốc, chỉ là sau đánh Liêu thì thua nhiều hơn thắng có không ít ân oán với Dương gia. Có điều chuyện Lãnh Nghệ biết đa phần là đã sử với tiểu thuyết, không thể coi là chuẩn, cẩn thận thi lễ:” Bái kiến Phan đại nhân.”

Phan Mỹ cười híp mắt, nhìn thế nào cũng không da tướng lĩnh tằm máu sa trường:” Lãnh đại nhân là can tướng đặc lực của quan gia, lần này lưu thủ, thế nào cũng được trọng dụng.”

Cứ như thế mỗi lần có người tới Vương Nhân Thiệm lại giới thiệu một phen, kha khá người rõ ràng không thích Lãnh Nghệ, chào hỏi qua loa rồi ngồi một bên vờ ngủ, chẳng còn cách nào, thẳng tiến quá nhanh cũng là cái tội. Thậm chí có vài người nói mấy câu mát mẻ, Lãnh Nghệ không để ý, với bất kỳ ai cũng thái độ âm áp như gió xuân.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Chương 494: Quyền lực đáng sợ .

Tới giờ tảo triều, mọi người xếp hàng tới điện Sùng Chính, chia hai hàng văn võ riêng, Lãnh Nghệ là quan văn đi bên trái, viên quan tứ phẩm trong đám này chỉ xếp gần chót.

Đi vào điện vẫn chia hai hàng, Lãnh Nghệ đứng gần cửa, gió lùa ù ù thổi, vị bên trên mặt xanh tái vì lạnh nhưng rất chuyên nghiệp, nhìn mặt không thấy gì.

Đợi chốc lát tiếng nhạc vang lên, thái giám trực điện vươn cổ hô:” Quan gia tới, bách quan quỳ đón.”

Tiếng kéo áo phần phật, quan viên đi ra chính giữa, toàn bộ quỳ xuống.

Trèm cửa vàng phía sau vén lên, Triệu Quang Nghĩa cùng đội nghi lễ đi vào, ngồi xuống long ỷ.

Mọi người đồng thanh như một:”Thần khấu kiến quan gia, cung chúc quan gia vạn thọ vô cương.”

Triệu Quang Nghĩa phát ông tay áo dài:” Các khanh bình thân.”

“ Tạ ơn quan gia.”

Lại một hồi tiếng y phục, mọi người đứng dậy chia hai bên.

Không nghi lễ gì rườm rà, Triệu Quang Nghĩa tuyên bố thẳng:” Hôm qua trăm cùng các vị khanh gia của xu mật viện thương nghị cụ thể chuyện bắt phạt, hôm nay tảo triều chỉ thảo luận chuyện tương quan, các vấn đề khác thì để mai ...

Thái tử trung Duẫn Trương Ký, tả thị lang Cù Trung Chính đầu.”

“ Có vi thần.” Hai người rời hàng khom người thi lễ:

“ Các khanh đi sứ Cao Ly, báo cho họ biết chuyện trăm ngự giá thân chinh, bảo họ liên hợp xuất binh, cùng trăm giáp kích Bắc Hán. Nếu không trăm xử trí Bắc Hán xong sẽ tìm chúng hỏi tội.”

- Thần tuân chỉ.

Triệu Quang Nghĩa lại gọi:” Phan Mỹ ái khanh.”

Phan Mỹ béo tốt rời hàng giọng, bước chân vững vàng giọng vang vang:” Có vi thần.”

“ Lệnh khanh làm Bắc lộ đô chiêu thảo chế trí sứ, thống soái các lộ binh mã bắc phạt.”

Lãnh Nghệ bất giác nhìn Phan Mỹ lần nữa, quả nhiên ông ta được phong làm tổng tư lệnh.

Tiếp đó lại thêm đám Cao Hoài Đức, Thôi Ngạn Tiên, Duẫn Huân, Lý Hán Quỳnh, Tàn Tư Tiến, Tào Hàn, Đỗ Ngạn Khuê, Lưu Ngộ, Sử Khuê cũng được điểm danh xuất chinh.

Rồi Triệu Đình Mỹ cũng được gọi.

“ Trăm chuyến này ngự giá thân chinh, hoàng đệ lưu thủ kinh sư.” Triệu Quang Nghĩa ân cần dặn dò:” Từ ngày mai, chuyện trong ngoài triều trông vào đệ, đệ là thân đệ đệ của trăm, trăm rất yên tâm.”

Triệu Đình Mỹ quỳ bái:” Quan gia ngự giá thân chinh, thần đệ sao có thể ngồi ở kinh sư tiêu diêu, tự xưng phong theo quan gia, làm tiểu tốt, vì quan gia gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu.”

Đại diện im phăng phắc, cả tiếng thở cũng không có, càng không nói dám ý kiến ở chuyện này.

Triệu Quang Nghĩa mỉm cười, sau đó cười rất lớn, cuối cùng vỗ tay vịn long ý:” Tốt! Hoàng đệ đã kiên quyết như thế, trẫm không miễn cưỡng, vậy theo trẫm bắt phạt đi.”

“ Đa tạ quan gia.” Triệu Đình Mỹ mặt không đổi sắc đáp lớn về hàng:

Triệu Quang Nghĩa dần chuyển ánh mắt sang Triệu Đức Phương, giọng thân mật phát sợ:” Đức Phương à, hoàng thúc cháu không chịu lưu thủ kinh sư, muốn theo trẫm bắt phạt, vậy cháu ở nhà thay trẫm quản lý bách tính nhé, làm cho tốt đấy.”

Mặc dù Triệu Đức Phương khao khát hoàng vị, nhưng lần trước bị Triệu Quang Nghĩa cho cái tát kèm câu nói “trẫm sẽ theo dõi ngươi” làm hấn sợ tới bây giờ, quỳ sụp xuống:” Thần tuy sức khỏe yếu ớt, lại chưa từng chinh chiến sa trường, nhưng thân là con cháu Triệu thị, quan gia đi thực hiện di nguyện của phụ hoàng, thần sao có thể đứng ngoài mà nhìn. Xin quan gia cho thần theo quân, dù tan xương nát thịt cũng không từ.”

Triệu Quang Nghĩa buông tiếng thở dài, làm ra vẻ gặp khó:” Các ngươi đều muốn theo trẫm xuất chinh, không muốn chia sẻ sự vụ triều đình ... Ài, trẫm hết cách, đành tìm người khác ... Tiết Khanh.”

Tiết Cư Chính rời hàng khom người:” Có vi thần.”

“ Khanh luôn khuyên gián trẫm không nên bắt phạt, chính là vì lo lắng cho an nguy của trẫm, làm trẫm rất cảm động.” Triệu Quang Nghĩa vẫn nói bằng cái giọng hiền hòa dễ sợ đó:

Tiết Cư Chính cảm giác không lạnh, cúi người càng thấp:” Đó là chuyện trong bốn phận của thần.”

“ Khanh lo liệu quốc sự rất vừa ý trẫm, lần bắc phạt này, dọc đường trung phu lương thực huyện lệnh, triệu tập dân tráng, bao việc phức tạp, trẫm có lòng không có sức ...” Triệu Quang Nghĩa nói tới đó hơi dừng lại:

Tiết Cư Chính làm sao không thức thời cho được?” Thần nguyện theo quan gia xuất chinh lo liệu chuyện vụn vặt để quan gia yên lòng dùng binh.”

Triệu Quang Nghĩa hài lòng:” Vậy tốt lắm ... Thảm khanh!”

Thảm Luân được nhìn tới một cái vôi đi ra khom người vãi một cái, rất thức thời nói:” Thần muốn theo quan gia xuất chinh.”

- Các khanh đi hết thì ai giữ kinh sư, việc lưu thu kinh sư giao cho khanh rồi.

Triệu Quang Nghĩa không đợi ông ta phản ứng đã gọi người khác bố trí chức vụ tạm thời, rồi lại bất ngờ chuyển đề tài:’ Trẫm nghe nói một vài quan viên ở Đại lý tự, hình bộ bóp méo hình luật, tuyên phạt khắc bạc, coi mạng người như cỏ rác, có phải thế không?”

Đại lý tự khanh Hoàng Cung và Hình bộ thượng thư Tống Kỳ rời hàng nhận tội ngự hạ không nghiêm.

“ Kỳ thực loại hiện tượng này các nha môn khác đều có, chỉ khác có cái đã lộ ra, cái vẫn ẩn giấu mà thôi. Trẫm đặc biệt gọi hai khanh, không phải ở chỗ các khanh hiện tượng này đặc biệt nhiều, mà vì hai khanh chương quản hình ngục, mạng người quan trọng, một khi tham quan khốc lại đem luật pháp chơi đùa, vậy bách tính gặp họa.”

Cả hai vâng dạ nhưng chẳng biết thời khắc xuất chinh tới gần rồi mà quan gia nói chuyện này làm gì?

Quan co một hồi, Triệu Quang Nghĩa từ từ đi vào chính đề:” Trẫm từ khi đăng cơ tới nay, đối với các vụ án tử hình luôn châm chước nhiều lần, không muốn giết oan một ai. Chỉ là sự vụ quá nhiều, lực bất tòng tâm. May từ khi có Lãnh ái khanh, trẫm cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Lãnh ái khanh tinh thông hình luật, sở trường tra án. Lần này trẫm bắt phạt, phải nửa năm một năm mới về, chuyện hạch chuẩn án tử hình do Lãnh ái khanh phụ trách. Chỉ là Lãnh ái khanh còn phải xây dựng Kim Minh Trì, khó mà phân thân. Hai khanh có chủ ý gì hay không?”

Hai người sao không biết quan gia đâu phải hỏi, mà sớm có biện pháp rồi, long đồng thời nghĩ, chẳng lẽ Lãnh Nghệ lại sắp được đề bạt rồi, thế này cũng quá nhanh đi.” Quan gia nhìn xa trông rộng, thấu suốt mọi bề, bọn thân nghe lệnh là được.”

“ Ừm, trẫm nhiều ngày qua cũng suy đi nghĩ lại chuyện này, nghĩ ra một chủ ý, các khanh nghe thử.” Triệu Quang Nghĩa hắng giọng:” Trẫm chuẩn bị thiết lập nha môn mới trong cung cấm, tên thẩm hình viện, chuyên phụ trách án tử hình cùng thẩm tra vụ án quan lại phạm tội. Án từ châu huyện báo lên, trực tiếp do thẩm hình viện thẩm hạch.”

Chương 495: Quyền lực đáng sợ. (2)

Trước kia án tử hình thông qua hình bộ, đại lý tự, báo tử tướng rồi mới tới hoàng đế. Trước khi lên hoàng đế, tử tướng không đồng ý tử hình có thể trực tiếp bác về, xử lại. Quyền lực này cực lớn. Bây giờ hoàng đế thiết lập cơ cấu mới đoạt đi quyền lực của cả hình bộ lẫn tử tướng.

Mà cơ cấu này đặt trong cung cấm, có nghĩa rằng nó là cơ cấu tư nhân của hoàng đế. Không khác gì tước quyền tử tướng tăng thêm hoàng quyền.

Triệu Quang Nghĩa nhìn một vòng:” Chư vị ái khanh thấy sao?”

Thời khắc hoàng đế rời xa kinh thành, củng cố quyền lực, sử dụng thân tín là điều dễ hiểu, đây là lúc mất cảm, ai đại gi đi chống đối vì thế hoặc không lên tiếng, hoặc là phụ họa.

Thế là Lãnh Nghệ thuận tiện kiêm nhiệm luôn một chức vụ mới, rời hàng khẩu đầu tạ ơn.

Triệu Quang Nghĩa thuận lợi an bài xong việc này lại gọi:” Sơ mật trực học sĩ Lý Xương Linh ở đâu?”

“ Có thần.” Lý Xương Linh rời hàng:” Khanh làm phó thủ cho Lãnh ái khanh, cơ cấu và nhân viên cụ thể do hai khanh bàn bạc định đoạn.”

“ Thần tuân chỉ.”

Triệu Quang Nghĩa trầm giọng nói:” Trước kia quan viên phạm pháp, do tầng tầng báo lên, đủ các loại quan hệ dây mớ

rể má can thiệp, nảy sinh những loại chuyện hồi lộ bao che, khiến kẻ loạn pháp kỷ tiêu điều bên ngoài. Thậm chí là mưu nghịch, thập ác cũng thoát tội. Cứ như thế nước không ra nước, kỷ cương rối loạn. Lần này trăm bắc phạt, không thể chú ý tới, quyền lực này do Lãnh ái khanh thay trăm thực hiện ... Kế Ân!”

Cận thị thái giám Vương Kế Ân chạy tới:” Có lão nô.”

“ Lấy kiếm của trăm.”

“ Vâng!” Vương Kế Ân lấy thanh kiếm mỗi lần hoàng đế thiết triều đều treo bên cạnh:

Triệu Quang Nghĩa nói:” Lãnh ái khanh, kiếm này theo trăm nam chinh bắc chiến, uống máu vô số, nay ban Lãnh ái khanh, từ bách quan trong triều, mệnh phụ trong ngoài. Chỉ cần là tham quan ô lại, kết bè kết đảng, làm loạn kỷ cương, khanh hãy dùng nó tru sát, không cần báo cho trăm! Ngoài ra khi tra án, nếu có quan lại, điều dân không hợp tác, thậm chí phản kháng, giết không cần hỏi.”

Lời này vừa nói ra, bách quan chấn kinh, quyền lực này quá kinh khủng rồi.

Vương Kế Ân đi xuống, trao kiếm vào tay Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ tuy chuẩn bị tinh thần trước, không khỏi kích động tới run tay:” Đa tạ quan gia coi trọng, thần nguyện toàn lực vì quan gia trừng trị hết gia tà, để Đại Tổng ta cần khôn lòng lộng sạch trong.”

Chưa đợi y dứt lời, ngự sử đại phu Lưu Ôn Tảo bước ra:” Quan gia, nếu thẩm hình viện tra ra tham quan ô lại, chức quyền sẽ trùng với ngự sử đài, hai bên phân định ra sao ạ?”

“ Bên nào tra của người nấy.” Triệu Quang Nghĩa trả lời:

“ Nếu hai bên cùng tra một vụ án thì sao ạ?”

“ Chỉ cần là vụ án thẩm hình viện tra xét, ngự sử dài chuyển tài liệu tương quan sang là được.”

Lưu Ôn Tầu sắc mặt khó coi.

Tiết Cư Chính hắng giọng bước ra:” Gian gia, trước kia các vụ án tầng tầng báo lên chính là để tránh oan sai, nếu do một mình Thẩm hình viện phán xét, không ai được hỏi tới, sợ dễ gây oan ngục.”

Triệu Quang Nghĩa lạnh lùng hỏi:” Tiết khanh, vậy theo khanh phải làm thế nào?”

“ Nên đặt thêm một nha môn nữa giám sát.”

“ Thế thì có khác gì trước kia, sau đó lại thêm một cơ cấu giám sát nha môn mới sao? Trẫm chính vì ghét loại tầng tầng xét xử để kẻ phạm tội tìm được người bao che là thoát tội tiêu điều mới lập Thẩm hình viện tránh tệ nạn đó. Khanh lại muốn quay về như cũ là sao?”

Tiết Cư Chính á khẩu, nhưng chuyện này không thể để mặc:” Thẩm hình viện phụ trách tra án không có gì không thể, nhưng phán định tội phải báo lên quan gia, không thể có quyền trực tiếp xử tử.”

Người của đại lý tự, hình bộ cũng đồng loạt rời hàng khuyên can.

Ngự sự trung thừa Lưu Ôn Tầu nói:” Khi quan gia có mặt thì báo quan gia, khi quan gia không ở triều, do lưu thủ thẩm duyệt.”

“ Không cần!” Triệu Quang Nghĩa sao cho cơ hội này, quyền ban ra dễ, thu hồi khó:” Thẩm hình viện trực tiếp nghe lệnh trẫm, tra xét bách quan, sau khi làm rõ báo lên trẫm phán quyết. Trẫm xuất chinh thì báo lên cho Hoa Nhị hoàng hậu. Các khanh thấy sao?”

Bách quan liền xông xáo, Triệu Quang Nghĩa cao minh ở điểm này, nên biết Hoa Nhị được phong hoàng hậu, không phải là hoàng hậu của Triệu Quang Nghĩa ông ta, mà là hoàng hậu của Triệu Khuông Dận.

Trong triều lúc này vẫn còn một nhóm trọng thần hướng về Triệu Khuông Dận, nếu Hoa Nhị có quyền lực này, đương nhiên họ vui lòng muốn thấy.

Tức thì những người phản đối liền xuất hiện chia rẽ.

Triệu Quang Nghĩa nắm bắt chuẩn tâm lý này nên tiếp tục nói:” Vừa rồi Tiết ái khanh nhắc nhở trầm rất đúng, không thể để một nhà độc đại toàn quyền xử lý sự vụ. Thảm khanh, đại sự trong ngoài triều, khanh bẩm báo lên Hoa Nhị hoàng hậu, thương lượng, xin ý kiến hoàng hậu.”

Thế này chính là hoàng hậu buông rèm nhiếp chính rồi.

Chuyện này không phải là chưa từng có trên lịch sử, nhưng thông thường là hoàng đế tuổi trẻ, hoặc là bệnh nặng không thể chấp chính nên hoàng hậu làm thay, chứ hoàng đế xuất chinh, hoàng hậu chấp chính thì ít có.

Thảm Luân chính là người thuộc mạch Triệu Khuông Dận, ủng hộ chuyển giao hoàng quyền lại cho đích hệ tiên đế, tất nhiên không phản đối:” Quan gia nói rất phải, Hoa Nhị hoàng hậu hiền huệ trí tuệ, được tiên đế hun đúc đạo trị quốc, có hoàng hậu ở sau, thần vững lòng hơn nhiều, gánh nặng trên vai không còn quá lớn nữa.”

Triệu Quang Nghĩa khen ngợi:” Khanh nói rất hay, có Hoa Nhị hoàng hậu cùng với khanh giải quyết chuyện triều chính, trầm hoàn toàn yên lòng rồi, làm cho thật tốt.”

“ Vâng!” Thảm Luân khom người nói:

Đến cả đương sự cũng đồng ý rồi, người ngoài phản đối thế nào, một lần trước ý muốn của Triệu Quang Nghĩa được quán

triệt, quân thần phải thán phục thủ đoạn của quan gia.

“Thạch khanh!”

Thạch Thủ Tín được gọi tới hơi giật mình, làm bộ già nua yếu ớt đi ra:” Có thần!”

“Lãnh ái khanh nắm Thẩm hình viện, sự vụ bận rộn, vì thế lệnh khanh làm phó thống lĩnh Kim Minh Trì, xử lý công việc hàng ngày.” Triệu Quang Nghĩa nhìn ông ta nói:

Thạch Thủ Tín mừng rỡ, ông ta mất hết quan chức, giờ chỉ biết ngồi nhà uống rượu, giờ được giao việc trọng yếu thế này, rõ ràng hàm ý, làm tốt được trọng dụng, đáp vang:” Thần tuân chỉ, quan gia yên tâm, thần sẽ hết sức hiệp trợ Lãnh đại nhân sớm ngày hoàn thiện Kim Minh Trì.”

Chiều này coi như lấy lòng trọng thần quan hệ với Trịnh gia từng phản đối ông ta chuyện Đất Cờ, giảm bớt trở ngại xây dựng Kim Minh Trì, cân bằng quyền lực các bên.

Lần này tất nhiên không ai phản đối nữa.

Tất cả ai bài thỏa đáng đúng mong muốn của mình, Triệu Quang Nghĩa đứng dậy phất tay áo:” Thoái triều.”

Sau đó cười ha hả chấp tay sau lưng mà đi.

Chương 496: Kiểm chắc lợi ích.

Quần thần mang theo đủ loại tâm trạng rời Sùng Chính điện, ra đến ngoài một đám quan viên xúm quanh Lãnh Nghệ chúc mừng, trong đó có cả Thẩm Luân, Thạch Thủ Tín, Vương Nhân Thiệm.

Những người sáng nay ít nhiều nhìn y với ánh mắt khinh bỉ giờ chuyển sang sợ hãi thận trọng, nhanh chóng lảng đi sợ y nhớ mặt.

Lãnh Nghệ hết sức khiêm tốn cảm tạ từng lời chúc phúc, sau đó không về mà tới thẳng tú phòng.

Vũ Ti đã thuê xong tranh Hoa Nhị phu nhân, Lãnh Nghệ thấy rất hài lòng, tranh Tiểu Chu hậu khóa thân thì được nửa trên.

Lãnh Nghệ rất hài lòng lấy đi tranh của Hoa Nhị, còn tranh của Tiểu Chu hậu, dặn nàng chỉ cần nửa trên, hoàn thành nốt công đoạn cuối, một canh giờ sau quay lại lấy.

Rời tú phòng Lãnh Nghệ tới thẳng cung Duyên Phúc.

Vương Kế Ân ở ngoài chính điện, thấy y tới thì đi đến áp nhỏ giọng hỏi:

“Quan gia cũng đang định tìm đại nhân, hỏi tranh Hoa Nhị hoàng hậu xong chưa, người muốn mang đi theo cùng bắc phạt, giữa đường bớt cô tịch nhớ nhung.”

Lãnh Nghệ cười chỉ cuộn tranh trong tay mình:”Đã mang tới rồi.”

Vương Kế Ân hơi bất ngờ rồi giờ ngón cái, không trách người ta tới kinh thành hơn nửa năm mà thăng tiến vùn vụt, không phục không được. Trước kia kết bái là nhất thời nổi hứng, giờ xem ra sau này mình mới là người phải dựa vào đệ đệ này. Nhưng mà nghĩ lại thấy có chút hoang đường, rõ ràng Lãnh Nghệ không hiểu đạo quan trường, qua tiếp xúc hàng ngày Vương Kế Ân có thể nhận ra điều ấy, thế mà sự thăng tiến tốc độ của y khiến người ta xem lại quy tắc vàng luôn tuân thủ trước kia.

Hắn vào trước cho cung nữ thái giám ra ngoài, Triệu Quang Nghĩa thấy thế hiểu ngay, mừng rỡ hỏi:” Tranh của Hoa Nhị thêu xong rồi sao?”

Lãnh Nghệ cùng Vương Kế Ân mỗi bên cầm một đầu tranh treo trải ra. Đây chính là tranh Hoa Nhị vào tiết Nguyên Tiêu, thấy tranh thêu cung nữ sống động như thật mà nhìn ngây ngất. Khuôn mặt xinh đẹp thoát tục đó, tăng bào rộng không che lấp được đường cong lả lướt, nhất là đôi ngực ngạo nghễ càng chân thực, như Hoa Nhị đang đứng trước mặt.

Triệu Quang Nghĩa hết tới gần đưa tay vuốt gò má phần, cánh môi hồng, lại lùi ra xa nhìn toàn cảnh, xem nửa ngày trời thốt lên:” Quá tốt, quá tốt! Đám họa sư cung đình gì chỉ đáng đem chó ăn hết, Lãnh ái khanh, khanh đúng là can tướng đặc lực trời cao phái xuống cho trẫm.”

“ Chuyện thần nên làm ạ, chỉ cần quan gia hài lòng là được.” Lãnh Nghệ thu tranh lại giao cho ông ta:

“ Hài lòng, cực kỳ hài lòng, vượt ngoài kỳ vọng của trẫm.”

“ Bệ hạ, còn tranh Trịnh Quốc phu nhân nữa ...”

“ Đừng nhắc đừng nhắc!” Ai ngờ Triệu Quang Nghĩa xua tay, sau lần đó, mỗi lần nghĩ tới Tiểu Chu hậu là ông ta chột dạ, dù Hoa Minh Tôn nói bệnh của nàng đã lui tám phần, ông

ta cũng không mạo hiểm. Huống hồ giờ đây có Hoa Nhị rồi, nếu chẳng may để nàng biết được chuyện xấu của mình, nói không chừng hỏng việc, dù sao ông ta chà đạp Tiểu Chu hậu đủ thỏa mãn rồi, Lý Dục đã đi xa, cũng là nguyên nhân làm ông ta mất hứng.

Lãnh Nghệ thở phào, Tiểu Chu hậu coi như chính thức thoát khỏi kiếp nạn, theo y thấy trong hậu cung, phạm phi tần rời khỏi tầm mắt hoàng đế thì coi như hết, không có cơ hội quay lại nữa.

Triệu Quang Nghĩa ban Lãnh Nghệ ngồi:” Trẫm thiết lập Thăm hình viện, để khanh làm viện phán, khanh có ý nghĩ cụ thể làm thế nào chưa?”

“Thần định tuyển tinh nhuệ trong cấm quân, tạo thành lực lượng truy nã, phái tới toàn quốc. Xin quan gia phê chuẩn cho lập thăm hình viện ở các phủ huyện, giám sát quan lại. Bố trí mạng lưới thăm dò động tĩnh quan viên, sau khi tổng hợp báo cáo tình báo sẽ trực tiếp báo quan gia, quan gia dù ở biên cương xa xôi cũng có thể nắm hết động thái toàn quốc! Thần dựa vào phê duyệt của quan gia để nhắm vào từng tình huống cụ thể mà xử lý, sau đó chuyển cho Hoa Nhị nương nương! Như vậy có thỏa đáng không ạ?” Lãnh Nghệ cung kính chấp tay:

Triệu Quang Nghĩa lo nhất là quyền lực nào đó quá tập trung vào tay thần tử, làm mình khó không chế, Lãnh Nghệ cũng không phải ngoại lệ. Giờ Lãnh Nghệ nói thế ý tứ rõ ràng y không nắm quyền lực này mà chỉ đại diện thay ông ta, còn ông ta không chỉ có thể từ xa nắm hết tình hình địa phương, cực kỳ phù hợp tâm ý ông ta, đối với y đã hài lòng tới không thể hài lòng hơn.” Tốt, cứ thế mà làm. Mai là ngày thành hôn của khanh, lại đúng ngày trẫm xuất chinh rồi, không tới chung

vui với khanh được. Mai trăm phái người mang lễ tới chúc mừng.”

Lãnh Nghê vội đứng dậy vài tạ:” Đa tạ quan gia, ân nghĩa này, thần tan xương nát thịt cũng không đủ báo đáp.”

“ Được rồi, được rồi, mai là ngày lành của khanh, trăm không giữ nữa, về đi về đi.” Triệu Quang Nghĩa vui vẻ phẩy tay đuổi:

Lãnh Nghê cười ngượng ngùng:” Vâng ạ, chỉ là thần còn chuyện nữa xin bẩm quan gia.”

“ Nói nói.” Triệu Quang Nghĩa tâm tình rất tốt:” Từ khi nào cũng học mấy thứ vòng vo này rồi.”

“ Thần nghe nói Bắc Hán có viên võ tướng tên Lưu Kế Nghiệp, tay cầm kim đao, có bảy nhi tử, từ Đại Lang tới Thất Lang, đều kiêu dũng thiện chiến, không ai địch được. Nên quan gia bắc chinh nếu thu phục được người này, sau chinh chiến nước Liêu, ắt như hổ thêm cánh.”

“ Ô, trăm cũng nghe danh Lưu Kế Nghiệp rồi, nếu khanh tiến cử, trăm sẽ lưu ý.”

Lưu Kế Nghiệp chính Kim Đao Vô Địch Dương Nghiệp trong Dương gia tướng, trên lịch sử chỉ dùng hai vạn quân kiên thủ kinh thành Bắc Hán, đánh lui vô số lần quân Tống tiến quân. Đáng tiếc cuối cùng do viện binh Liêu bị quân Tống đánh bại, lại bị bao vây hết lương, hoàng đế Bắc Hán đầu hàng. Triệu Quang Nghĩa không tính thù cũ mà còn thích sự ngoan cường của Lưu Kế Nghiệp, kiên nhẫn khuyên hàng, ông ta quy thuận, thành dòng dõi chiến tướng trứ danh Đại Tống lẫn lịch sử.

Giờ Lãnh Nghê nói câu này Triệu Quang Nghĩa ấn tượng chưa sâu, đợi khi ông ta nếm đủ đau khổ từ Lưu Kế Nghiệp rồi

sẽ thấy giá trị mấy lời này. Y không định thay đổi lịch sử, chỉ kiếm chút ích lợi từ đó thôi.

Lãnh Nghệ khom người cáo từ rời cung Duyên Phúc, qua chỗ Vũ Ti lấy tranh thêu Tiểu Chu hầu rồi tới nơi ở của Hoa Minh Tôn.

Chương 497: Không hề định giao dịch.

Hoa Minh Tôn cũng theo Triệu Quang Nghĩa bắc phạt, cho nên về nhà chuẩn bị hành trang, nghe Lãnh Nghệ bái phỏng thì mừng lắm, vội vàng mời tới thư phòng, đóng cửa nhìn y đầy mong đợi.

Lãnh Nghệ lấy tranh thêu ra:” Thần y phải theo quan gia bắc chinh, hành trình buồn tẻ, hẳn mong có tranh Tiểu Chu hậu theo cùng, nên ta mang tới đây.”

Hoa Minh Tôn vội vàng nhận lấy, vừa hỏi hộp vừa kích động từ từ mở ra, chính là tranh Tiểu Chu hậu sau khi được Triệu Quang Nghĩa sung hạnh, đang mặc y phục, gò má ửng hồng, then thùng vô hạn, ngọc phong no đủ, bụng nhỏ phẳng lý, khi mở tới vùng bí ẩn thì hết, ông ta nuốt nước bọt:” Sao chỉ có nửa trên?”

Lãnh Nghệ cười đưa tay ra:” Thời gian gấp rút, tú nương còn phải thêu tranh cho cả quan gia, nên mới hoàn thành một nửa. Nếu thần y chưa hài lòng, ta mang về cho họ thêu tiếp.”

“Không! Không!” Hoa Minh Tôn giữ chặt lấy như sợ y lấy mất:” Nửa bức là được rồi, nhưng khi ta về phải có toàn bộ nhé.”

“Đương nhiên!” Lãnh Nghệ hạ thấp giọng hỏi:” Thần y còn muốn gì nữa không?”

Hoa Minh Tôn thoáng ngẩn người, lập tức nhớ ra đề nghị lần trước của mình:” Ha ha ha, nghĩ thông rồi hả, nói đi, muốn tiền hay quan chức?”

Ông ta không quan tâm tới triều chính, tất nhiên không biết giờ quan chức Lãnh Nghệ đã rất cao, quyền lực càng hiếm có, y tất nhiên không cần mấy thứ đó.” Ta muốn Quý Môn Thập Tam Châm.”

Hoa Minh Tôn lần nữa bất ngờ, lại nghĩ tới Hoa Vô Hương, mặt đang hớn hờ thành tối đen, gạt phắt đi.” Đừng mơ!”

Lão già này thật là, cố chấp hiếm có trong đời, Lãnh Nghệ thở dài.” Hai bức tranh Tiểu Chu hậu.”

Hoa Minh Tôn gạt phắt đi.” Không được!”

Lãnh Nghệ lên giá.” Ba bức, trong đó một bức nàng tắm, đảm bảo thế gian không có.”

Hoa Minh Tôn thoáng ngần ngừ.” Không ... Không được.”

Lãnh Nghệ giơ một ngón tay lên chốt giá.” Một bức nàng hành phòng, giá cuối! Không được thì thôi.”

Ảnh hành phòng của Tiểu Chu hậu sao? Chỉ nghe chưa nghĩ gì mà Hoa Minh Tôn toàn thân run bần bật, ánh mắt lộ vẻ thèm khát rõ ràng, tuy ông ta bảo bản thân phải bình tĩnh, chớ để người ta xỏ mũi, giọng vẫn không kìm được run lên.” Người nói lão, trượng phu nàng đã bị đẩy đi Lĩnh Nam, làm gì thấy được nàng hành phòng, nếu người tưởng tượng ra sẽ không tính.”

Lãnh Nghệ cười nhạt.” Ông quên quan gia ...”

Hoa Minh Tôn sực tỉnh, đúng thế, Triệu Quang Nghĩa thường gọi Tiểu Chu hậu vào cung, ý đồ gì ông ta biết thừa.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng Tiểu Chu hậu giao hoan, Hoa Minh Tôn thấy toàn thân nóng ran, bứt rứt khó chịu, đi qua đi lại. Một thứ là ông ta muốn nhất, một điều ông ta ghét nhất, nên chọn cái nào bỏ cái nào đây? Sau một hồi tính toán, cuối

cùng ông ta cần rằng nói.” Ta không dạy nó, nhưng ta có thể dùng sách tâm đắc hành y cả đời, học được bao nhiêu phải xem tư chất của nó ...”

Cơ mà nói tới tư chất, lại nhớ Hoa Vô Hương đồ trạng nguyên, con khó chịu lại nổi lên, đôi ý:” Mà thôi, thôi đi, con nha đầu đó rất đáng ghét, dám ý đồ dùng quan gia ép ta.”

Lãnh Nghệ đã nắm thóp ông ta, hờ hững thêm một câu:” Ta có thể thay quan gia trong tranh với Tiểu Chu hậu bằng ông.”

Hoa Minh Tôn lão đảo đứng không vững, tim đập nhanh mất kiểm soát, mặt tím như gan lợn, chòm râu hoa râu run lên:” Thật, thật à?”

“ Không tin thì thôi!” Lãnh Nghệ nhạt giọng;

“ Tin! Tin! Ta đương nhiên là tin.” Hoa Minh Tôn trong đầu đã hình dung ra cảnh mình đè lên Tiểu Chu hậu thế nào, dù chỉ là bức tranh, chẳng phải thật vẫn làm ông ta vui sướng muốn nổi tung:

“ Vậy thì đưa sách đây.”

“ Một tay giao trách một tay lấy đồ.”

“ Ông điên à, một bức tranh thù tốn hai tháng, ta làm sao có ngay mà giao cho ông.”

“ Ta kệ, dù sao không thấy hàng không trả tiền, đó là quy củ.”

Lãnh Nghệ đứng lên:” Đồ điên, ông không thích giao dịch thì thôi, cáo từ.”

“ Khoan!” Hoa Minh Tôn bị nhử tới cỡ này rồi, toàn thân bứt rứt thế này rồi, sao chịu để y đi như vậy:” Thế này ta đưa người bí pháp Quỷ Môn thập tam châm trước, coi như tiền đặt cọc, được không?”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Đưa toàn bộ hoặc là thôi.”

“ Cái này, thương lượng tiếp đi.”

“ Vốn y thuật của ông nên truyền cho nhiều người biết, học y vốn là để cứu người, ông lại che giấu đã là không đúng. Giờ ta dùng thứ tội lỗi giao dịch với ông đã khiến lương tâm day dứt rồi, ông lại còn mặc cả cò kè, vậy thì thôi đi, coi như ta chưa nói gì hết, cáo từ. Dù sao ta có được gì đâu, chỉ là giúp cháu ông, không được thì thôi.”

“ Khoan, khoan!” Hoa Minh Tôn cuống lên, không dám mặc cả nữa, chạy vào phòng:

Lãnh Nghệ nhìn theo bóng lưng ông ta cười nhạt, kỳ thực y mới là người không định giao dịch gì hết vì ngay từ đầu đã không định giao bức tranh nào của Tiểu Chu hậu cho ông ta.

Còn về phần làm thế nào, y đã có tính toán.

Mãi lâu sau Hoa Minh Tôn mặt âm trầm đi ra, đưa Lãnh Nghệ hai cuốn sách, ném một cái không nỡ nhìn sợ không tìm được mà lấy về:” Nói với con nhãi đó, thứ này chỉ được một mình nó học, không được truyền cho bất kỳ ai! Bao gồm cả con cháu nó.”

Lãnh Nghệ nhận lấy, Hoa Vô Hương là nữ nhi, sau này lấy chồng sinh con nếu truyền dạy thì coi như truyền ra ngoài rồi. Trung Hoa chính vì đồng hủ tục này mà bao nhiêu thứ hay ho đã thất truyền, có người thậm chí quá đáng hơn, cả con cháu đích hệ của mình cũng không truyền.

Giờ sách vào tay y, truyền hay không chẳng đến lượt ông ta.

Chỉ cần y không truyền lại câu kia cho Hoa Vô Hương câu kia coi như xong, trách nhiệm để kẻ đã mang vô số tội lỗi trên người như y gánh đi.

Sau lưng Hoa Minh Tôn cao giọng gọi:” Đừng quên, mỗi khi hoàn thành một bức tranh là phải giao cho ta ngay đó.”

Lãnh Nghệ phát tay, chẳng thèm quay đầu.

(*) Bác ruột mình nhé, muối bắp cải cực ngon luôn, mẹ mình muốn học, nhà mình không kinh doanh ăn uống gì đâu, chỉ học nấu nhà ăn thôi, bác mình chỉ trả lời ồm ờ, thì cũng muối như người ta. Xin thì bác mình muối cho đây, nhiệt tình lắm, nhưng dạy à, đừng mơ.

Chương 498: Thân nhân.

Về tới Lãnh phủ, Lãnh Nghệ bảo phó tòng gọi Hoa Vô Hương tới thư phòng.

Hoa Vô Hương đã thay nữ phục, chân nhún nhảy tới thư phòng, người chưa tới mà giọng đã đến:” Lão gia ca ca gọi muội à?”

Xem ra niềm vui hôm qua còn chưa phai, nha đầu này còn chưa thấy người làm người ta vui vẻ rồi, Lãnh Nghệ đặt hai cuốn sách lên bàn, ném luôn bom tấn:” Đây, Quỷ Môn thập tam châm, còn có tâm đắc hành y cả đời của lão già đó.”

“ Á!” Hoa Vô Hương ré lên chạy tới, cầm cuốn sách xem qua loa, mắt rực sáng từng chút, như có ngọn lửa cháy bên trong, xoay người ôm lấy cổ y, nhảy nhót như con thỏ:” Tốt quá! Lão gia ca ca, huynh là hảo ca ca của muội, muội vui quá, vui quá.”

Lãnh Nghệ vội giữ lấy hai tay nàng:” Được rồi, được rồi, đừng lắc nữa, người ta chóng cả mặt, thực là, muội cảm ơn ta vậy đấy hả?”

“ Người ta cao hứng mà!” Hoa Vô Hương mừng muốn điên rồi, không ngờ nhón chân hôn lên má Lãnh Nghệ một cái:” Muội về xem đây.”

Đang nhảy nhót đi về đột nhiên khựng lại, chỉ thấy Trác Xảo Nương đứng đó từ bao giờ, hắn là thấy hết rồi. Hoa Vô Hương gọi một câu “Xảo tử tử”, thè lưỡi trên Lãnh Nghệ, lách qua một bên, lướt đi như con bướm xinh, để y lãnh hậu quả.

Lãnh Nghệ oan ức thê thốt:” Xảo Nương! Nàng đừng để ý, nha đầu đó khùng khùng, ta không có ý gì hết, muội ấy vui quá mà thôi.”

Trác Xảo Nương nhìn theo Hoa Vô Hương vừa chạy vừa nghiêng người trái phải còn la hét, lắc đầu:” Lớn vậy rồi, sao còn chẳng chú ý gì cả.”

“ Muội ấy mới chưa tới mười sáu, đang tuổi hoạt bát mà.” Lãnh Nghệ không giải thích, y đối với Hoa Vô Hương chỉ có cảm giác tình thân, nha đầu đó cũng có cảm giác tương tự với y, thế nên mới đòi hỏi y vô tư như vậy, tuyệt đối không có chuyện nam nữ ở đây:

Trác Xảo Nương giúp Lãnh Nghệ chỉnh lại y phục bị Hoa Vô Hương làm xộc xệch, chuyện này nàng không để ý nữa, nên tin hay không không quan trọng:” Mai là ngày chàng thành thân, nhưng quan gia lại xuất chinh, quan viên phải đi tiễn biệt, hẳn là sẽ tới muộn, thiếp tới nói với chàng một chút.”

“ Ừ ta biết, ta cũng phải đi tiễn mà.”

“ Khách tới thì sao?”

“ Chẳng phải có nàng à?” Lãnh Nghệ ôm Trác Xảo Nương vào lòng:

Trác Xảo Nương khẽ giẫy người:” Người ta nhìn thấy đó.”

“ Sợ gì, nàng là thê tử của ta, ta ôm thê tử còn sợ người khác nói ra nói vào à? “ Lãnh Nghệ nâng cằm Trác Xảo Nương lên ngậm lấy cánh môi hồng ướm mềm, không nồng nhiệt nhưng vô cùng chuyên chú:

Trác Xảo Nương cảm thụ được tình cảm của trượng phu qua nụ hôn đầy nhu tình đó, lòng như uống mật, lo lắng trượng phu nạp thiếp sẽ lạnh nhạt với mình tiêu tan.

Hôn một cái khó dừng, Lãnh Nghệ nhẹ ôm eo nàng đặt lên đùi mình, hai tay tìm lên đôi ngực mềm mại, liền đó là một nụ hôn dài nóng bỏng. Tay trái lảng lảng vén chiếc váy của nàng ...

Đúng lúc này giọng hơn hờ của Thảo Tuệ truyền vào:” Tỷ, tỷ phu! Lão thái gia, lão gia, thái thái, còn có cả tứ gia tới.”

Hai người giật mình buông ra, giờ mới nhớ, sau Tết hai người thương lượng với nhau đón phụ mẫu Lãnh Nghệ lên kinh thành phụng dưỡng, nếu không ngôn quan đàn hặc bất hiếu, quan gia cũng không bảo vệ được.

Thời xưa đi đường có nhiều yếu tố khó dự tính, nên không rõ lúc nào tới nơi, nào ngờ trùng hợp thế không những trước khi Lãnh Nghệ thành thân, còn đúng lúc hai người thân thiết.

Trác Xảo Nương thấy sắc mặt Lãnh Nghệ khác lạ liền hiểu ý nghĩ trong đầu y:” Chàng đừng lo, theo thiếp chào hỏi sẽ biết là ai.”

Lãnh Nghệ gật đầu, thực ra vừa rồi chỉ là hơi bất ngờ thôi, y bây giờ còn vì loại chuyện nhỏ này làm lo sợ thì gan đâu làm bao chuyện tày đình kia.

Hai người Lãnh Nghệ, Trác Xảo Nương đi nhanh ra tiền môn, liền thấy một đoàn người ăn mặc có phần quê mùa đang rút rè đi vào, còn nhìn ngang ngó dọc với vẻ tò mò lẫn hưng phấn, đi đầu là ông già râu tóc bạc trắng.

“ Gia gia vẫn khỏe, tôn nhi thật vui mừng.” Lãnh Nghệ từ xa đã chào hỏi:

Trong khi đó Trác Xảo Nương đi nhanh tới đôi trung niên nam nữ, nhún eo thì lễ:” Nhi tức bá kiến công công, bà bà.”

Lãnh Nghệ cũng đã xác định hai người vài phần giống mình, tóc hoa râm, tuổi chừng năm mươi có phần gầy gò này là cha mẹ mình, do đề phòng vạn nhất mà chưa lên tiếng, lúc

này hơn hở quay sang:” Hải nhi bái kiến cha mẹ, cha mẹ đi đường vất vả.”

“ Có là gì, toàn ngồi xe, như du sơn ngoạn thủy ấy mà, không vất vả.” Lãnh Sơn cười ha hả, vào cái nhà to gấp mấy đại hộ trong thôn thì hơi sợ, thậm chí còn chút lo lắng, không biết có nhầm lẫn gì không, giờ thấy nhi tử liền yên tâm:

Tôn thị ba năm rồi không gặp đại nhi tử, rơm rớm nước mắt đi tới sờ nắn trên người Lãnh Nghê, mừng rỡ nói:” Cha nó, Nghê Nhi ra rần chắc hơn hẳn, ông xem vóc người nó này.”

“ Thì tất nhiên rồi, giờ nó là quan lớn, theo bên quan gia, cả ngày ăn sơn hào hải vị mà.” Lãnh Sơn cười ha hả:” Không béo lên thì phí cơm gạo quan gia nuôi sao?”

Trác Xảo Nương lại thân thiết nắm tay chàng trai trẻ:” Đệ đệ cũng tới rồi, không ở quê nhà làm ruộng à?”

Lãnh Nghê liền biết hẳn là Trác Tứ Ngưu, đưa đệ đệ thật thà chỉ biết làm ruộng của nàng, cười ha hả đâm khế vào vai hắn:” Tứ Ngưu.”

“ Tỷ phu!” Trác Tứ Ngưu chẳng xứng với chữ ngưu gì cả, vừa gầy vừa nhỏ, cười ngô nghê.” Đại ca và tẩu tử viết thư gọi đệ lên Ba Châu, nói làm ăn tốt quá, bận không xuể, bảo đệ giúp. Đệ không thích làm ăn, không muốn đi. Lần này gia gia thông gia gọi đệ lên kinh thành mở mang kiến thức, đệ lại nhớ tam tỷ ...”

“ Được rồi, được rồi, mọi người vào nhà nói chuyện, đừng đứng đây.” Trác Xảo Nương cắt lời đệ đệ:

Thê là vào cả đại sảnh, liền có nha hoàn, thị tòng đi vào dâng trà bánh, khăn ẩm lau mặt, có người giúp cất hành lý, nườm nượp không dứt. Đem so với nhà ở Ba Châu rõ ràng là

phó tòng đã nhiều lên không biết bao lần, vật dụng khí phái xa
hoa quá mức, làm họ hơi gò bó.

Chương 499: Thu lễ vô tội vạ.

Trong lúc Lãnh Nghê vội tiếp Lão thái gia, lão gia trò chuyện, Tôn thị lấy cớ xem an bài phòng ốc kéo Trác Xảo Nương đi.

Vừa ra ngoài, Tôn thị có chút nóng lòng hỏi:” Phòng tức phụ mà Nghê Nhi sắp cưới về như thế nào, con đã gặp chưa?”

“ Dạ rồi ạ, muội ấy vốn là hộ vệ thiếp thân của quan nhân, cho nên mọi người biết nhau từ trước, muội ấy rất tốt.” Trác Xảo Nương nói tốt cho Thành Lạc Tiệp:

“ Cái gì, hộ vệ ... “ Tôn thị vừa nghe đã có liên tưởng không tốt.” Vậy là làm cái nghề múa đao múa kiếm ấy hả?”

Trác Xảo Nương vội nói:” Mẹ, thực ra muội ấy rất thanh tú xinh đẹp, nữ công không tệ, trước kia còn làm hộ vệ cho hoàng hậu trong hoàng cung, rất hiểu quy củ.”

“ Hoàng cung à?” Tôn thị càng lo:” Mẹ nghe nói, nữ nhân trong cung đều là của hoàng đế, có phải là ...”

“ Xem mẹ nói kìa, nữ nhân trong cung tới mấy nghìn ấy chứ, có bao nhiêu người sống cả đời chẳng gặp được hoàng đế.” Trác Xảo Nương trấn an:” Huống hồ muội ấy là người của hoàng hậu.”

“ Chính vì người của hoàng hậu cho nên mới có khả năng gặp hoàng đế, mà con cũng nói người ta xinh đẹp mà, hoàng đế chẳng lẽ không động lòng.”

“ Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi.”

Tôn thị càng nghĩ càng không yên tâm.” Không phải mẹ nghĩ nhiều đâu, loại chuyện này phải biết chắc, chúng ta là nhà thanh bạch, không thể để cho nữ nhân không thanh bạch vào nhà ...”

“ Mẹ!” Trác Xảo Nương dậm chân cắt lời bà, nàng là người thiện lương, cho dù chuyện trượng phu nạp thiếp cũng không vui vẻ gì, nhưng nàng không nói xấu người khác sau lưng:

Tôn thị lấy ra tấm khăn lụa trắng chuẩn bị trước đưa Trác Xảo Nương:” Mai con đưa nó, còn hay không kiểm tra là biết. Cái này không làm giả được.”

Trác Xảo Nương trước kia cũng được bà đưa cho một cái khăn tay như vậy, tuy nàng thanh bạch, nhưng nhớ lại đêm động phòng hoa chúc vẫn rất sợ, chẳng may không có dấu đỏ là cả đời không ngẩng lên được, nên sợ chết khiếp. Thành Lạc Tiệp và trượng phu kỳ thực gần gũi với nhau đã lâu, sớm chiều ở bên nhau như vậy, chẳng biết có giữ được mình không?

Nàng chỉ biết mong vạn sự thuận lợi, nếu không nàng chẳng biết làm sao nữa.

Lãnh phủ đã sớm giăng đèn kết hoa, không khí trong nhà rộn ràng, đến hôm sau từ sáng sớm đã có tiếng nhạc sôi nổi, khách khứa tới chúc mừng. Quan viên kinh thành tin tức nhanh nhạy, giờ còn ai không rõ Lãnh Nghệ là đại hồng nhân được đại gia sủng tín, trong tay có ngự kiếm, có quyền tiền trạm hậu tấu, quan viên nào dám không tới tỏ thái độ.

Lãnh Nghệ mặc quan phục, Trác Xảo Nương thì mặc phục sức cáo mệnh tứ phẩm, cầu kỳ hơn Lãnh Nghệ, ra cửa tiếp khách.

Triệu Đình Mỹ, Triệu Đức Phương, Thạch Thủ Tín, Tào Bân, Lô Đa Tốn ... Vương công đại thần tới chúc mừng nhiều

đếm không xuể, quan viên địa vị thấp một chút là phải xếp hàng dài.

Chỉ là mọi người còn phải tiễn chân quan gia xuất chinh, nên không ở lâu, khách khí vài câu đều cáo từ.

Thấy Lãnh Nghệ bắt kê quà quý giá thế nào cũng nhận hết, không chối từ, đám quan viên yên lòng, nhiều người kỳ thực có ý thăm dò nên quà mừng nhiều quá mức thông thường. Y thu nhận quà cáp vô tội vạ thế này, tương lai xử lý tham quan ô lại, mọi người có ân tình để nói chuyện.

Theo quy củ thì tới tặng lễ phải trước buổi trưa, nếu sau đó mới tặng là rất thất lễ, tuy ở cửa có mấy người đăng ký danh sách lễ vật, đội vẫn dài dằng dặc.

Mặt trời dần lên cao, trên phố bỗng có tiếng đàn sáo vang lừng, ở đây toàn quan viên sao không nhận ra là nhạc cung đình, khẳng định quan gia phái người tới.

Chốc lát sau một đội thị vệ hung hãn mở đường, đội nhạc theo sau, tiếp đó nữa là cái kiệu, rồi đội ngũ không gồng gánh thì bê hộp quà.

Kiệu dừng lại, hai tiểu thái giám vèn rèm, Vương Kế Ân mặc quan phục thái giám của mình bước xuống, chấp ty tươi cười với phu thê Lãnh Nghệ đứng ở thêm:” Chúc mừng! Chúc mừng Lãnh đại nhân.”

Lãnh Nghệ vội khom người đáp lễ, đón vào trong đại sảnh:” Đa tạ nội tướng, mời vào trong.”

Vào đại sảnh rồi, Vương Kế Ân gọi mấy thái giám mang một tấm biển tới, nói:” Đây là biển do đích thân quan gia viết.”

Phu thê Lãnh Nghệ quỳ xuống:” Tạ ơn quan gia ban tặng, chúc quan gia đẹp yên bắc cương, nhất thống thiên hạ.”

Dập đầu xong Lãnh Nghê vén lụa đỏ phủ tấm biển, trên bốn chữ “luơng duyên trời ban”, riêng tấm biển này đã khẳng định thân phận của Thành Lạc Tiệp rồi.

Biển treo tạm ở chính sảnh, đợi thành thân xong hiển nhiên đưa phòng Thành Lạc Tiệp.

Vương Kế Ân chấp tay:” Lãnh đại nhân, cha gia đáng lẽ phải ở lại kiểm chén rượu, nhưng phải theo quan gia xuất chinh rồi, nên phải về gấp.”

“ Chúc nội tướng bắc chinh hết thủy bình an.” Lãnh Nghê chân thành nói:

Vương Kế Ân nói xong dẫn đội ngũ đi ngay.

Khi mặt trời lên đúng vị trí chính Ngọ, Lãnh Nghê sai dừng thu lễ, toàn bộ lễ vật tháo bỏ lụa bọc, chất lên xe lớn, cả quà của Triệu Quang Nghĩa cũng cho vào rương nhà mình đưa lên xe.

Quản gia và đám thị tòng không hiểu mệnh lệnh này có ý gì, không dám hỏi, vẫn làm theo.

Lãnh Nghê lên kiệu quan, sai hộ vệ dẫn theo mấy chục che quà mừng, rầm rộ rời phủ tới bắc thành.

Khi Lãnh Nghê dẫn đội ngũ của mình tới cổng thành bắc, văn võ bá quan đã đứng hai bên đường, vòng ngoài là cấm quân canh giữ, xa hơn nữa là bách tính ưa náo nhiệt, rộn ràng hơn cả Tết.

Bách quan thấy Lãnh Nghê mặc hỉ phục xuất hiện thì lấy làm lạ, nhưng bọn họ đã vào hàng rồi, nên không tới hỏi. Tiếp đó còn thấy mấy chục xe chở toàn rương hòm càng thấy kỳ hơn nữa.

Rót cuộc Triệu Quang Nghĩa ngồi liễn xa cũng tới, thái giám tới đặt ghế để kê chân, Vương Kế Ân vén rèm vàng,

Triệu Quang Nghĩa toàn thân khải giáp, hông đeo trường kiếm, tuy cái bụng bự quá khổ, song uy phong khí thế hơn người.

Lưu thủ Thảm Luân bê cái khay có chén rượu và ấm rượu nâng quá đầu hô lớn:” Bọn thần chúc quan gia dương uy bắc cương, đánh đâu thắng đó, nhất thống thiên hạ.”

Quan viên khác quỳ xuống, đồng thanh hô:” Chúc quan gia dương uy bắc cương, đánh đâu thắng đó, nhất thống thiên hạ.”

Tiếp đó là hàng vạn binh sĩ đứng nghiêm người, ngửa cổ hô lớn, kinh thiên động địa, đám bách tính nghe thấy không ít người sợ hãi quỳ rạp xuống, ánh mắt nhìn phía trước thêm cung kính, không dám bàn tán nữa.

Chương 500: Đón dâu.

Triệu Quang Nghĩ rót đầy chén rượu nâng lên:” Nào các khanh, uống chén này cùng trăm.”

Bên cạnh quan viên đều có rượu, tất cả cầm chén nâng lên.

Triệu Quang Nghĩa đi qua hàng quan văn trước nâng chén mời, đột nhiên phát hiện ra Lãnh Nghệ thì đứng lại:” Lãnh ái khanh, sao lại tới, trăm bảo hôm nay là ngày lành của khanh, không cần tới tiễn trăm mà.”

Lãnh Nghệ khom người:” Thần tới đưa quân tư cho bộ hạ.”

“Ồ, vậy là sao?” Triệu Quang Nghĩ ngạc nhiên:

“Quan gia ngự giá thân chinh, văn võ bách quan đều muốn theo cùng, chỉ là trong triều không thể không có người, nên ở lại hậu phương. Nhưng ai cũng muốn góp một phần sức lực cho cuộc bắc chinh này, nên đều khảng phải mở hầu bao.” Lãnh Nghệ xoay người chỉ mấy chục xe lớn:” Đây là tâm ý bách quan, muốn tặng quan gia làm quân tư, tuy không đáng là bao, nhưng là lòng thành, mong quan gia tiếp nhận.”

Nói rồi quỳ rạp đất.

Đám quan viên không ít người tái mặt, tất cả đều không ngờ tới Lãnh Nghệ làm như vậy, rõ ràng y dùng việc làm này để tỏ thái độ rõ ràng dứt khoát.

Lô Đa Tồn đảo mắt một cái, nguyên do sớm muộn quan gia cũng biết, thể diện làm đẹp chút cũng vẫn hơn, thế nên lớn tiếng nói:” Quan gia ngự giá thân chinh, bọn thần không thể đi theo, cho nên quyên ít quân tư tài bảo, vài vốc. Lãnh đại nhân

là người hào sảng công chính, thay mọi người thu nhận, hiến lên quan gia.”

Đám quan viên nghe vậy tức thì phối hợp làm ra vẻ một lòng son sắc nhìn về phía Triệu Quang Nghĩa chấp tay:” Mong quan gia thu nhận.”

Triệu Quang Nghĩa quét mắt nhìn quanh một lượt, về cơ bản ông ta đoán ra rồi, đầu tiên là mỉm cười, sau đó ngửa mặt cười lớn:” Tốt, rất tốt! Tấm lòng của các khanh, trăm tất nhiên phải nhận! Lãnh ái khanh, trăm có thần tử cương trực liêm khiết chấp chương thăm hình viện, trăm yên tâm trăm phần. Chén rượu này thưởng cho khanh.”

Qua lời này có thể thấy ông ta đã hiểu là chuyện gì rồi, Lãnh Nghệ đặt chén xuống, hai tay nhận lấy chén rượu của ông ta, uống cạn ngay:” Thần ắt dốc toàn tâm lực, không phụ thánh ân.”

Triệu Quang Nghĩa vỗ vai y, nhận lấy chén rượu khác đi tới phía võ tướng, hết một vòng dừng bên liễn xa, nói lớn:” Các khanh! Cạn!”

Tất cả ngửa cổ uống.

Triệu Quang Nghĩa cười ha hả đập chén, hài khí xuyên vân hô một tiếng “xuất chinh!” Rồi lên xe.

Văn võ bá quan quỳ xuống, hô vang ba lần:” Cung tiễn quan gia, cung chúc quan gia kỳ khai đắc thắng, nhất thống thiên hạ.”

Trong tiếng tung hô, đội ngũ của Triệu Quang Nghĩa mang theo mấy chục xe vàng bạc châu báu của Lãnh Nghệ, đi thẳng về phía bắc.

Tiền quan gia đi xe rồi, văn võ bá quan người chấp tay cười ngượng với Lãnh Nghệ, người thì đi thẳng một mạch không nhìn y, né tránh chủ đề này.

Thạch Thủ Tín cười ha hả đi thẳng tới.” Hay hay hay! Bao nhiêu kim ngân tài bảo như thế, Lãnh đại nhân chẳng hề động lòng, Thạch mỗ kính phục.”

Lãnh Nghệ mỉm cười.” Đó vốn là tâm ý của mọi người mà.”

Dù sao lòng mọi người đều hiểu việc gì, không cần nói ra, Thạch Thủ Tín gọi.” Lão Tào, Lão Thẩm, ngẩn ra đó làm gì, chúng ta tới chung vui với Lãnh đại nhân.”

Văn võ bách quan vốn định tiễn quan gia xong liền tới tham gia tiệc hỉ của Lãnh Nghệ, nhưng khi Lãnh Nghệ trước mặt bọn họ đem toàn bộ quà mừng nói là quân tư hiến lên quan gia, hiển nhiên làm méch lòng không ít. Đương nhiên thái độ dứt khoát của y cũng được lòng quan viên thanh lưu.

Dù sao trừ khi có thù oán sẵn tỏ rõ thái độ đối đầu với y, nếu không dù khó chịu vẫn phải đi thôi.

Văn võ toàn triều tới chúc mừng, oanh động toàn kinh thành. Lãnh Nghệ an bài cho họ xong thì cưới ngựa, dẫn đội ngũ rước dâu rầm rộ kéo tới nhà Thành Lạc Tiệp. Đón dâu phải đón trước hoàng hôn, vì đó là thời điểm giao thoa giữa ngày và đêm, âm và dương giao hòa.

Cha mẹ Thành Lạc Tiệp vốn không muốn con mình làm thiếp, nhưng biết nàng được phong cáo mệnh thì chuyển buồn thành vui, nên biết như thế nghĩa là nàng được ghi vào tộc phổ, chết được thờ cúng ở Lãnh gia.

Trong tiếng pháo nổ vang trời, tiếng hò reo của thân bằng hảo hữu, Lãnh Nghệ vượt qua từng thử thách của nhà gái, tới được cửa tân phòng, nhìn Thành Lạc Tuyền làm phù dâu dịu tử tử mặc trang phục tân nương đỏ rực.

Thành Lạc Tuyền hôm nay cũng trang điểm cầu kỳ, xinh đẹp mê người, đôi mắt đẹp nhìn y, tựa hờn tự mừng. Làm

Lãnh Nghê không khỏi có chút xao động, khả năng kiềm chế của y rất cao, đi tới đón lấy tay Thành Lạc Tiệp.

“ Nghê ca ca.”

Tiếng gọi này phát ra từ Thành Lạc Tuyên làm Lãnh Nghê hơi khựng lại, chợt dạ “ừ” một tiếng.

“ Theo quy củ, tân nương trước khi tới Lãnh gia, chân không được chạm đất đâu.” Thành Lạc Tuyên cười khanh khách nói:

“ À được!” Lãnh Nghê đỏ mặt xoay người công Thành Lạc Tiệp:

Xung quanh không ít người phì cười, xem ra tân lang là người chân tình. Quy củ thì đúng, nhưng kỳ thực Thành Lạc Tuyên làm khó, đáng lẽ do nam trưởng bối trong nhà công ra kiệu, hiếm khi nhà gái đòi tân lang công, trừ khi nhà gái địa vị cao hơn muốn dẫn mặt tân lang, để tân nương sau khi sang nhà mới không bị bắt nạt.

Thành lão gia nhìn thấy khuê nữ được Lãnh Nghê công xuống thang hơi bất ngờ, sau đó gật gù, khuê nữ tìm được người tốt. Thành phu nhân rơm rớm nước mắt, vậy là chút lo lắng cuối cùng cũng không còn nữa.

Tiếng chiêng trống xen lẫn tiếng pháo nổ, tiếng người reo hò, Lãnh Nghê đưa Thành Lạc Tiệp lên kiệu.

Lãnh Nghê uống chén rượu từ biệt cha mẹ Thành Lạc Tiệp, lên tuần mã, đoàn rước dâu. Rước dâu là phải đi đường lớn, không đi đường tắt, vì vậy bọn họ rình rang qua non nửa thành Khai Phong mới tới vừa vặn trước hoàng hôn.

Hỉ nương tới đem quả hồng tú cầu đỏ đưa cho Lãnh Nghê, tân lang tân nương nối nhau bởi hồng tú cầu, đi trên thảm đỏ tới đại sảnh.

Suốt quãng đường đó Thành Lạc Tuyên ở bên cùng tỷ tỷ.

Mặc dù Thành Lạc Tiệp lấy thân phận thiếp thất quá môn đi cửa nhỏ về thẳng tân phòng là xong, nhưng nàng do hoàng đế ban hôn, lại được sắc phong cáo mệnh, nên vẫn dựa nghi lễ cưới thê tử, có cả nghi thức bái đường.

Chương 501: Động phòng hoa chúc .

Chính đường đã bày nền thơm, bài vị tổ tiên, đặt một cái đầu bên trong có ngũ cốc, trên dán chữ song hỉ.

Lễ quan chuẩn bị hô, chợt thấy Thành Lạc Tuyên còn dúi tủy tủy, nói nhỏ:” Cô nương có thể buông tay rồi.”

Thành Lạc Tuyên nói:” Tủy tủy muốn ta ở bên cạnh tới khi vào tân phòng.”

Bọn họ là tủy muội song sinh, gắm bó hơn người thường, Lãnh Nghệ khẽ gật đầu với lễ quan, ý bảo kệ nàng.

Tất cả đã vào đúng vị trí, lễ quan dài giọng hô:” Tân lang tân nương vào chỗ.”

Ba người đứng sóng vai, lại theo lễ quan quỳ xuống dâng hương, Thành Lạc Tuyên ở bên chẳng lẽ không quỳ? Thế là thành ba người quỳ, bái tế tổ tiên thiên địa.

Lễ quan tiếp tục hô:” Nhị bái cao đường. “

Cha mẹ Lãnh Nghệ mặc phục sức quan viên và mệnh phụ ngũ phẩm, nhìn muội muội ở bên là đoán ra được tủy tủy xinh đẹp thế nào rồi, cười không khép miệng lại được. Đợi họ quỳ bái xong thì cho phong bao đỏ, nói:” Đại cát đại lợi, con cháu đầy nhà.”

Tân lang và tân nương tạ ơn.

Lễ quan hô:” Phu thê đối bái.”

Thành Lạc Tuyên đỡ Thành Lạc Tiệp đứng lên, cả hai cùng quỳ xuống, khấu đầu với Lãnh Nghệ ba cái, hàm ý duyên định

tam sinh.

Rốt cuộc cũng có người thấy kỳ kỳ rồi, sao có những ba người?

Lễ quan hơi ngập ngừng một chút, nhưng mà trước đó Lãnh Nghê đồng ý rồi, với lại nghi lễ không thể dừng, hô:” Lễ xong, đưa vào động phòng!”

Theo cùng tiếng hô này nghi thức rước dâu phức tạp cuối cùng đã hoàn thành, do hai đứa bé kháu khỉnh cần nển long phượng dẫn đường, tân lang cầm một đầu hồng tú cầu dẫn tân nương vào động phòng.

Đợi sau khi đưa Thành Lạc Tuyên vào động phòng, vất vả suốt từ sáng, Lãnh Nghê muốn tranh thủ ngồi nghỉ một chút, liền bị một đám bà nương đuổi ra ngoài chúc rượu chí thân hảo hữu, hiển nhiên muốn nhân lúc này dạy tân nương vài việc cần biết.

Lãnh Nghê muốn giữ tỉnh táo cho đêm nay, nhưng mà hiển nhiên là hi vọng xa vời, làm gì có chuyện tân lang được khách khứa tha cho, hướng hồ vài viên quan đích thực có ý xấu, muốn chuốc say y. Chẳng phải thù oán gì cả, ai bảo y tuổi trẻ như thế đã lên tới tứ phẩm, đồng môn của y toàn người còn đang làm quan bát phẩm, thất phẩm, thậm chí đang chờ phân phối công tác kia kìa. Ai chẳng phấn đấu tới râu rài đến ngực mới leo lên vị trí đó, ghen tỵ, mất cân bằng tâm lý khó tránh.

Thế là cứ luân phiên chuốc rượu làm y xiêu vẹo đứng không vững nữa.

Trác Xảo Nương lo cho Lãnh Nghê, nên bảo Thảo Tuệ ở bên trông chừng, Thảo Tuệ thấy không ổn, cố tình lớn tiếng nói:” Tỷ phu, đừng uống nữa, nếu không vào động phòng chẳng tìm thấy cửa, Lạc Tiệp phu nhân đang đợi.”

Thạch Thủ Tín cũng uống say rồi, vỗ vai Lãnh Nghê chan chát:” Đúng! Đúng! Đi đi, động phòng hoa chúc, đề danh bảng vàng, giờ lành cảnh đẹp, không thể bỏ lỡ! Người đâu, người đâu, đỡ lão gia các người vào động phòng đi.”

Đại sảnh rộ lên tiếng cười, Lãnh Nghê say tới nhìn cái gì cũng nhòe đi, méo mồm nói:” Các vị, ta đi tìm nương tử đây, mọi người thông thả mà uống nhé!”

“ Đi đi, đi đi, chớ để tân nương đợi lâu.”

Có thêm hai nha hoàn tới giúp Lãnh Nghê đi không vững vào phòng.

Thành Lạc Tiệp đội khăn chùm đầu đỏ che kín tới cổ, ngồi ngay ngắn bên giường đợi y tới. Thảo Tuệ và hai nha hoàn vừa điu vừa đẩy Lãnh Nghê tới giường ngồi xuống sau đó cười hì hì ra ngoài đóng cửa lại.

Thấy Lãnh Nghê ngồi đó ợ liên hồi, Thành Lạc Tiệp lo lắng:” Chàng uống bao nhiêu mà say thành thế này?”

“ Hết cách, đám quan viên đó uống khỏe quá, ta, ta đâu sao nổi ... Ợ ... ”

“ Vậy còn không mau vén khăn cho thiếp, để thiếp hầu hạ chàng.”

“ Ừ!” Lãnh Nghê loảng choạng xoay người, nhìn lên nhìn xuống không thấy mặt Thành Lạc Tiệp đâu:” Mặt nàng đâu, sao đỏ rực thế này, muối cũng uống say rồi à?”

Thành Lạc Tiệp dờ khóc dờ cười, say tới mức đó rồi:” Xem chàng say thế nào kìa, đó là khăn chùm đầu.”

“ Đúng, đúng! Đem tân hôn phải vén khăn chùm đầu.” Lăn mò mãi Lãnh Nghê mới vén được cái khăn lên, để lộ ra dung mạo xinh đẹp vô song của thiếu nữ, còn chút vẻ e thẹn và hoảng loạn thoáng qua. Í sao nàng lại hoảng loạn nhi? Chưa

kịp nghĩ nhiều thì giật mình.” Lạc Tuyền, sao muội vẫn còn ở đây, hai nàng sao cứ lắc lư thế này, không nổi im một chỗ làm ta hoa mắt.”

Thành Lạc Tiệp biết hết hi vọng vào y rồi, say thế này còn biết gì nữa, dường như nàng cũng thở phào.” Muội đi lấy rượu hợp hoan, uống xong rồi nghỉ ngơi nhé.”

“ Đúng, uống, đối tửu dương ca, nhân sanh kỷ hà, nào nào, uống vài bát hăng nói.” Lãnh Nghê nghe tới rượu sáng mắt:

Thành Lạc Tiệp đi ra bàn, cầm hồ lô nhỏ khế bẻ ra làm hai, chiếc bầu trông vốn liền một thể liền chia thành hai cái bầu, ở giữa còn nối với nhau bằng một sợi tơ hồng, rót rượu vào đó mang về giường, đưa Lãnh Nghê một nửa, vòng tay chuẩn bị uống, chợt nói:” Chàng không nói lời chúc gì sao?”

Lãnh Nghê gật đầu:” Uống chén này vào thượng hạ thông khí chữa ho hết đờm ...”

“ Phì, chàng nói cái gì vậy!” Thành Lạc Tiệp gất:” Nói lại.”

Lãnh Nghê cười ha hả hôn khế lên tay nàng, tay cầm chén rượu đưa tới bên miệng nàng, ôn nhu nói:” Uống chén rượu này, Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành, thiên trường địa cửu có khi tận, hận này dằng dặc mãi khôn ... À không, biển cạn đá mòn không đổi lòng.”

Thành Lạc Tiệp nhìn y đôi mắt mỹ lệ đã nhòe lệ, gật đầu:” Biển cạn đá mòn không đổi lòng.”

Nói rồi cả hai cùng uống rượu.

Rượu uống xong rồi Lãnh Nghê vẫn ngồi ngây ra đó cười như thẳng ngốc, chẳng làm gì cả. Thành Lạc Tiệp cắn môi, đưa tay kéo sợi dây, màn bốn phía hạ xuống giam hai người trong không gian đỏ rực. Nàng từ từ rút cây trâm ngọc cài sau đầu, ái tóc mềm mại lập tức trút xuống khiến khuôn mặt thanh tú của nàng đột nhiên tăng thêm vài phần quyến rũ.

Ánh mắt Lãnh Nghệ chiếu sang, sáng lên, nhìn nàng gỡ nhẹ vạt áo, trút bỏ áo lót, quỳ lên cởi váy lụa. Trong ánh sáng mờ ảo, thân thể mềm mại của nàng khiến người ta phải phát cuồng thấp thoáng hiện ra, nơi cần cong thì cong, nơi cần tròn thì tròn ...

Thành Lạc Tiệp vừa mới cởi dây thắt lưng giúp Lãnh Nghệ thì bị y ôm lấy, bộ ngực mềm mại mơn mởn vừa lọt vào tay y, đôi mắt đôi mắt y rực lửa, môi tham lam ấn xuống, đè hẳn nàng xuống giường, phần còn lại bản năng nam nhân làm nốt rồi ...

Ánh nến đỏ đong đưa, chiếc giường gỗ tử đàn nhấp nhô, tấm màn run rẩy như dòng suối uốn lượn, những tiếng rên rỉ thỏ thẻ và yêu kiều theo nhau tuôn ra tựa như dòng suối mát chảy róc rách, mơ hồ kèm theo tiếng khóc thút thít.

Nén dần dần cháy hết, bầu trời cũng hừng sáng.

Chương 502: Tỷ muội một nhà.

Lãnh Nghệ bị cơn khát nước làm thức lại, đăm đăm trán mấy cái, trong ánh sáng ban mai mờ mờ, nhìn Thành Lạc Tiệp nằm bên cạnh. Trên mặt chần gấm hồng thêu uyên ương xanh là tấm thân mê người. Mái tóc dài đen nhánh xoã trên lưng như một đám mây, làn da trắng ngà như ngọc, cặp đùi ngọc tròn trịa lộ ra chút ngoài mép chần. Đập vào tầm mắt là một bờ mông thơm uồn lượn, tròn lẳn và trắng ngần.

Hôm qua là động phòng hoa chúc ấy, chẳng lẽ mình uống say ngủ tít luôn rồi, y thực sự say tới chẳng nhớ gì.

Đột nhiên thấy hàng mi nàng khẽ run run, Lãnh Nghệ ôm lấy kéo vào lòng:” Hi hi, cô bé này, giả vờ ngủ à?”

Thành Lạc Tiệp không nói gì, nép vào lòng y, cơ thể hơi cứng đờ.

Lãnh Nghệ thấy có chút kỳ lạ:” Sao thế?”

“ Không, không có gì, chỉ là hơi khản trương.” Thành Lạc Tiệp then thò đầu mặt vào lòng y:

“ Phải rồi, ta sai, đáng đánh.” Lãnh Nghệ nắm tay nàng đánh một cái vào má mình, lòng phẫn khích, nữ tử thiên kiều bá mị bây giờ là thê tử của mình, cùng nàng ân ái là thiên kinh địa nghĩa, không còn cần áy náy và nơm nớp lo sợ như trước. Giờ ôm người ngọc trong lòng, sao còn kiềm chế được nữa, cho nên y hấp tấp phóng người lên ngựa, vùng thương nhắm thẳng trận địa của địch.

Xuân sắc đầy phòng!

Khi Lãnh Nghệ phát tiết hết rồi, thở hồng hộc như trâu mới nhớ ra này giờ mình quá thô bạo, Thành Lạc Tiệp gần như nằm im chịu trận, có lẽ nàng chưa chuẩn bị nên mí mắt vương giọt nước, không khỏi áy náy:” Xin lỗi, ta chỉ biết đề ý tới bản thân ...”

Nói rồi cúi xuống hôn lên môi nàng.

Đột nhiên toàn thân y run lên, ánh mặt trời đầu tiên đã xuyên qua giấy cửa sổ, chiếu lên gương mặt tú mỹ của Thành Lạc Tiệp, ánh sáng tuy không tốt lắm, nhưng ở khoảng cách gần, giữa cánh môi hồng có hai đường vân.

Y lập tức ngồi bật dậy, hốt hoảng lùi lại:” Muội, muội là Tuyên Nhi?”

Nữ tử quay đầu đi không đáp.

Lãnh Nghệ muốn đứng dậy, sợ hãi kèm chút tức giận:” Tuyên Nhi, thế là sao?”

Thành Lạc Tuyên cúi đầu nói:” Sao huynh không đi hỏi bản thân ấy.”

Mình? Lãnh Nghệ ngờ ngợ, dịu giọng xuống:” Rốt cuộc là sao?”

“ Lão thái thái đưa cho tỷ tỷ cái khăn này, nhưng tỷ tỷ nói với muội, tỷ ấy đã là người của huynh rồi, giờ lấy cái gì đưa cho lão thái thái.”

Lãnh Nghệ ngó người, y và Thành Lạc Tiệp tuy rất thân mật, nhưng chưa bao giờ quá giới hạn, thoáng nghĩ một cái y hiểu ra, là Thành Lạc Tiệp muốn thành toàn cho muội muội, nàng ấy nghĩ gì thế không biết. Lúc này lại chẳng thể nói thật, nếu không Thành Lạc Tuyên biết mình hi sinh vô nghĩa thì phản ứng thế nào? Bản thân Lãnh Nghệ cũng lúng túng:” Ta, ta có thể giải thích cho mẹ ta mà.”

“Giải thích gì?” Thành Lạc Tuyên hờn giận chất vấn.” Nói là huynh và tỷ tỷ chưa thành hôn đã đồng phòng, làm việc cầu thả à? Sau này lão thái thái sẽ nhìn tỷ tỷ ra sao?”

Lãnh Nghệ ghen lời, đây là thời Tống, không phải xã hội hiện đại, trinh tiết quý hơn mạng, nàng nói thế không phải sai.

Thành Lạc Tuyên cũng quay người đi không nói, tức thì làm bầu không khí trở nên có chút ngột ngạt.

Đã diễn đành diễn tới cùng, Lãnh Nghệ đưa tay ôm bờ vai mảnh khảnh của nàng, nhỏ giọng nói:” Tuyên Nhi! Tại ta không đúng.”

Thành Lạc Tuyên cúi đầu:” Hôm qua tỷ tỷ nói với muội chuyện này, tỷ tỷ gần như hoảng loạn không biết phải làm sao, cứ khóc mãi. Muội .. Muội liền bảo thay thế tỷ tỷ.”

Lãnh Nghệ ôm chặt nàng hơn.” Nha đầu ngốc, nha đầu ngốc này ... Giờ muội làm sao gả đi được nữa.”

“ Muội không cần, nếu ông trời thương xót cho muội một đứa con, muội sẽ đưa nó đi thật xa, muội ở vậy nuôi nó khôn lớn.” Thành Lạc Tuyên cười thâm:” Nếu không muội cạo tóc đi tu, sống hết cuộc đời này.”

Lãnh Nghệ chua xót trong lòng, cúi xuống hôn lên tóc nàng:” Ta sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu, biển cạn đá mòn không đổi lòng, ta nói rồi mà.”

Thành Lạc Tuyên quay đầu lại, đôi mắt ạng nước nhào vào lòng y.

Trong đại sảnh lão thái thái Tôn thị vừa nhận được khăn lụa trắng từ Trác Xảo Nương.

Tôn thị tay cầm chiếc khăn có dấu lạc hồng, gật gù liên hồi, nói với Trác Xảo Nương:” Con nói đúng, Lạc Tiệp là cô

nuong tốt ... Không, là tức phụ tốt của Lãnh gia ta! Là mẹ nghĩ nhiều, có lỗi với nó.”

“Coi mẹ nói kìa, là quy củ thôi mà.” Trác Xảo Nương an ủi bà:

Lúc này có thị tòng vào báo đại gia tới, ở Lãnh gia, ông cụ Lãnh Trường Bi gọi là lão thái gia, Lãnh Sơn thì lão gia, còn Lãnh Nghệ là đại ca trong nhà nên gọi là đại gia.

Tôn thị vội thu lại khăn tay, Lãnh Nghệ nắm tay Thành Lạc Tiệp đi vào, tới trước mặt bà:” Mẹ, bọn con tới khấu đầu dâng trà.”

“Ừ, ừ, mau đi mới lão thái gia, lão gia tới.”

Thị nữ đi ngay, Tôn thị kéo tay Thành Lạc Tiệp tới gần, mặt mày hiền từ nói:” Sau này ở nhà không cần mấy lễ sáng sớm thỉnh an gì đó, quan nhân của các con công vụ bận rộn, con và Xảo Nương cùng chiều cô tốt cho nó là được.”

Thành Lạc Tiệp nhún eo thi lễ:” Tức phụ nghe lời bà bà giáo huấn, sau này cùng Xảo tử tử chiều cô tốt quan nhân, chiều cô tốt nhị lão.”

Một lúc sau Lãnh Trường Bi và Lãnh Sơn vui vẻ đi tới, mọi người chia vị trí ngồi xuống, Thành Lạc Tiệp khấu đầu, dâng trà cho từng người.

Lễ xong, Tôn thị tự mình đỡ nàng lên, kéo ngồi bên cạnh, rất thân tình.

Mọi người nói cười một hồi, Lãnh Nghệ chọn cơ hội lên tiếng:” Cháu có một việc muốn thỉnh cầu ạ.”

Lãnh Trường Bi vuốt ve chòm râu dài:” Người trong nhà cả, còn văn vẻ gì chứ?”

“Dạ, cháu muốn cưới muội của của Lạc Tiệp!”

Cả phòng ngơ ngẩn, Trác Xảo Nương tuy lơ mờ đoán Lãnh Nghệ và cả hai tử muội có gì đó, chỉ không ngờ y nói thẳng ra như vậy. Thấy Lãnh Nghệ nhìn mình áy náy, nàng cười gượng gạo.

Thành Lạc Tiệp xấu hổ cúi đầu nàng có thể đoán ra được nguồn cơn dẫn tới chuyện này, ý nàng vốn là thế, đâu nghĩ Lãnh Nghệ lại dứt khoát như vậy, vị lang quân này bây giờ quyết đoán hơn xưa nhiều lắm.

Lãnh Trường Bi chỉ bất ngờ thôi chứ không phản đối, giờ tôn nhi là quan lớn, tam thê tứ thiếp là gì đâu, thê thiếp nhiều thì mới có nhiều con cháu chứ giờ chưa có đứa tăng tôn nào, thật đáng lo.” Thằng nhóc này, sao không nói sớm, hôm qua làm một thê.”

Tôn thị mừng rỡ hỏi Thành Lạc Tiệp:” Có phải là tử muội song sinh của con không?”

Thành Lạc Tiệp gật đầu:” Vâng ạ, còn chỉ ra trước muội ấy một chén trà.”

“ Đúng, hôm qua mẹ thấy rồi, xinh xắn như con vậy, nếu cả hai gả vào Lãnh gia ta còn gì bằng.” Tôn thị cũng trách:” Nghệ Nhi, con có tâm tư ấy mà không nói, làm luôn một lần.”

Lãnh Nghệ cười nói đùa:” Tổ chức hai lần mới lấy được hai phong bao của mẹ chứ.”

Cả phong cười rộ lên.

Lãnh thái gia nóng lòng:” Không hề gì, tổ chức lần nữa là được.”

“ Cha, không cần đâu ạ, tổ chức tiệc nhà là được rồi.” Lãnh Nghệ lắc đầu:

Tôn thị nói:” Vậy sao được!”

“ Mẹ, quan gia ủy thác cho con trọng trách giám sát bách quan, cho nên mới có nhiều người tới tặng quà như thế, nhưng con không thể thu. Lần trước đã xử lý rồi, lần này lại mời tiệc, cưới hai tỷ muội nàng, chia ra hai lần, họ nói con có ý đồ.”

“ Mẹ chỉ sợ ủy khuất cô nương người ta.”

Lãnh Nghệ đã bàn bạc với Thành Lạc Tuyên:” Cũng không ủy khuất ả, hôm qua ba người bọn con cùng bái đường, coi như có trời đất cha mẹ chứng giám. Chỉ cần nói với thân hữu, tiếp mời có sơ xuất, kỳ thực là cưới cả hai tỷ muội.”

Chuyện này Lãnh Nghệ chưa kịp nói với Thành Lạc Tiệp, thật ra y cố tình không nói để trị nàng tội tự tiện quyết định, nhưng nàng chỉ thoáng bất ngờ, vui vẻ nói:” Con cũng có ý đó, con và muội muội từ nhỏ đã không rời, nếu muội muội cũng được gả cho quan nhân vậy thì tốt quá rồi.”

“ Tốt! Tốt! Tốt!” Lãnh Trường Bi nói ra ba tiếng tốt liền có thể thấy ông vui ra sao:” Dù thế nào lễ nghi không thể thiếu, chuẩn bị cầu thân đi.”

Chương 503: Lời mời kỳ lạ.

Tất nhiên chuyện này cũng cần Thành gia đồng ý nữa, Tôn thị thực sự quá ưng Thành Lạc Tiệp rồi, giờ có muội muội nữa, còn chẳng phải tốt gấp đôi? Trước đó vì trường bối không có mặt, hai bên thông gia chưa gặp nhau, lần này ông bà cũng muốn sang thông gia nói chuyện, nên nhận trọng trách vào mình.

Bàn bạc xong xuôi, Lãnh Nghệ gọi Trác Xảo Nương đi theo mình có chuyện cần nói với nàng.

Về tới phòng ngủ chính, Lãnh Nghệ cho nha hoàn lui hết, đóng cửa phòng lại, nắm tay Trác Xảo Nương:” Xảo Nương, chuyện này ta có nỗi khổ bất đắc dĩ, ta thề với nàng ta không ...”

Trác Xảo Nương che miệng y, trượng phu nạp thiếp kỳ thực không cần được nàng đồng ý, nhìn y day dứt như vậy, nàng không đành lòng:” Quan nhân, thiếp biết chàng nếu không vạn bất đắc dĩ sẽ không làm thế. Kỳ thực người nên xin lỗi là thiếp, thiếp sớm biết chàng nhưng từ đầu tới cuối không nói, đáng lẽ lần trước cầu thân nên chủ động đề xuất mới đúng.”

Lãnh gia nhờ bà mai tới cầu thân, lại đưa một phần sính lễ cực lớn nữa tới Thành gia, Thành gia hiển nhiên là hết sức bất ngờ, cũng khó xử. Sau đó Lãnh lão thái gia tới thăm hỏi, lại có cả Lỗ quốc trưởng công chúa ra mặt, tuy không hoàn toàn vui vẻ, nhưng coi như cũng không bất mãn gì, gật đầu đồng ý. Còn về hôn sự với Thương gia, chưa nhận sính lễ, nên không tồn tại vấn đề thôi hôn.

Ngày ngày hôm đó, trong Lãnh gia bày tiệc nhà, chỉ mời một hai khách cực thân tới coi như làm người chứng kiến, tiệc mừng bù cho Thành Lạc Tuyên.

Lại thêm một ngày nữa, Hoa Nhị hoàng hậu sắc phong Thành Lạc Tuyên làm ngũ phẩm cáo mệnh, Lãnh gia vui mừng mà Thành gia cũng thở phào.

Tuy vá trước vúi sau không khỏi có người bàn ra tán vào, rốt cuộc vậy coi như là trọn vẹn.

Tuy trong kỳ tân hôn, Lãnh Nghệ không để bản thân chìm đắm trong ổ ôn nhu.

Trước tiên y cùng Lý Xương Linh tới hoàng cung chọn nơi lập nha môn, do nha môn này trực tiếp nghe lệnh hoàng đế, nên nằm ở nơi tiếp giáp với nội đình. Như vậy vừa tiện làm việc, lại tiện báo cáo với quan gia.

Nơi này gọi là Tụ Anh điện, vốn là nơi hoàng đế hội kiến sứ thần phiên bang, diện tích rất rộng, trừ đại điện còn có hai dãy phòng ốc, đủ cho bọn họ dùng, tất nhiên còn cần sửa lại đôi chút cho phù hợp.

Lãnh Nghệ điều 300 tinh nhuệ từ tam nha vào thẩm hình viện, lại rút 300 tướng tá, tới từ các nơi trên toàn quốc, dựa theo nguyên tắc về quê nhậm chức, để họ làm thủ lĩnh phân viện của thẩm hình viện địa phương.

Đồng thời dựa vào tiện lợi khi bản thân là phó tam ti sứ, lại được quan gia cấp quyền, cấp cho những tướng tá đó một khoản kinh phí lớn, để họ kiến lập mạng lưới tình báo đương địa.

Lãnh Nghệ cũng thống nhất đồng phục cho người thẩm hình viện, lấy tên là phi kỵ, cấp bậc dựa theo quân đội thiết lập.

Giai đoạn đầu thành lập, mọi người đều hăng hái nhiệt tình, tình báo các nơi cuộn cuộn đổ tới, tuy nhiên do chưa có kinh nghiệm, thành ra quá nhiều tình báo vụn vặt, đa phần là tin tức không quan trọng, khiến thẩm hình viện kinh thành tổng hợp tình bào hết sức khó khăn. Thế nhưng sau khi tình báo tổng hợp được gửi cho Triệu Quang Nghĩa, ông ta tỏ ra rất tán thưởng, vì quá thông tin đó ông ta hiểu được chuyện diễn ra trên toàn quốc, chỉ cần biết ở đâu đang xảy ra chuyện gì là ông ta yên lòng rồi.

Cùng lúc kiến lập Thẩm hình viện, Lãnh Nghệ không quên xây dựng Kim Minh Tri, dân tráng các nơi lần lượt tới nơi được mặc trang phục cấm quân tới công trường, bọn họ chia nhau luân phiên nửa ngày làm việc nửa ngày huấn luyện.

Tin tức ở tiền tuyến đã truyền về, 20 vạn quân của Triệu Quang Nghĩa gặp phải 2 vạn quân Bắc Hán do Lưu Kế Nghiệp chỉ huy ngoan cường kháng cự, cuộc chiến chưa tới được kinh thành Bắc Hán đã khó khăn trùng trùng, tiến triển chậm chạp. Thế là trong triều lại cãi vã suốt ngày, những ý kiến phản chiến lại nổi lên, Lãnh Nghệ chẳng rảnh để ý, y hoàn toàn tách bản thân ra khỏi chính sự trong triều, chỉ chuyên tâm vào việc mình phân quản, điều này làm bách quan vừa mừng vừa sợ.

Đang lúc bận rộn như vậy, Thẩm Luân đột nhiên gửi thiệp mời Lãnh Nghệ cùng phu nhân vào ngày nghỉ tới Thẩm gia tham gia gia yến.

Lãnh Nghệ không từ chối, chỉ có điều Trác Xảo Nương và Thành Lạc Tiệp đều không muốn tham gia, chỉ có Thành Lạc Tuyền đang lúc tân hôn, quán Lãnh Nghệ vô cùng không muốn tách rời.

Hai người tới Thẩm gia mới biết, ngoài bọn họ còn có Lô Đa Tốn, Trần Tông Tín, Trình Đức Huyền, Tống Kỳ, Triệu Phổ và Hướng Cùng. Đều là quyền quý đương triều. Hơn còn

toàn là ông già, người trẻ nhất thì tuổi cũng gấp đôi Lãnh Nghệ rồi.

Yến hội tổ chức ở hậu hoa viên Thẩm Luân, lại còn dựng lều trên bãi cỏ, điều này có nghĩa nó mang tính chất thoải mái tự do cao.

Hiện đã là vào hè, trời nóng bức khó chịu, ve sầu trên cây kêu ra rả đêm ngày, tăng thêm cảm giác bức bối. Không khí chẳng có lấy một ngọn gió, thở ra còn thấy nóng. Bọn họ ngồi trong lều vẫn thấy quá nóng, đặc biệt là Lô Đa Tốn, ông ta to béo quá mức nên càng sợ nóng, đề nghị chuyển tiệc tới dưới bóng cây, nói không chừng có chút gió.

Vì thế tiệc chuyển địa điểm, mọi người trải chiếu mây, ngồi ngay trên mặt đất ăn uống, tuy trên triều tranh quyền đoạt thế nhưng khi gặp nhau không khí hài hòa, công tư phân biệt coi như rõ ràng.

Uống tới trưa thì mọi người đều đã ngà ngà say, Sở Chiêu Phụ nói:” Quan gia xuất chinh đã hơn một tháng, không biết đã tới kinh thành Bắc Hán chưa?”

Tiêu Phổ lắc đầu:” Nào dễ thế, quan gia xuất lĩnh toàn sương quân, sức chiến đấu rất kém, còn quân Bắc Hán tuy ít, nhưng là tinh nhuệ thân kinh bách chiến, cầm quân là Lưu Kế Nghiệp, người này kiêu dũng thiện chiến, được lòng người. Lại thêm quân Liêu liên tục quấy rối tập ích, tổn thất không ít còn chưa thấy Thái Nguyên.”

Lãnh Nghệ thở dài:” Ta kiến nghị phái cấm quân tăng viện, quan gia không chịu, hết cách.”

Lô Đa Tốn góp lời:” May mà nước Liêu không dốc toàn lực chi viện Bắc Hán, ý đồ tọa sơn quan hổ đấu, nếu không e quan gia gặp nguy mất.”

Tổng Kỳ xua tay:” Thôi, thôi chuyện quốc quân đại sự lên triều thích nói tha hồ nói, ở đây đừng nhắc tới.”

Ai nấy cười ha hả tán đồng, vừa rồi là thuận miệng mà nhắc, không ai có ý bàn luận nghiêm túc, lần này Bắc Hán vong quốc là cái chắc, chẳng qua đánh bao lâu, tổn bao nhiêu người thôi, không ai quá lo.

Lô Đa Tôn gần như cởi sạch rồi, mặc mỗi cái quần rộng, tay quạt không ngừng, làu bàu luôn mồm:” Sao nóng thế, nóng chết người.”

Triệu Phổ gầy quắt, thông dong phẩy quạt, cười nói:” Tâm tĩnh tự nhiên sẽ mát thôi.”

“ Ta tỉnh lắm rồi mà có thấy mát mẻ gì đâu.” Lô Đa Tôn lấy khăn lau mồ hôi:” Giờ ai có chỗ mát mẻ, ta sẵn sàng đem cả trạch viện ra đổi.”

Thẩm Luân thần bí nói:” Ta biết một chỗ mát lắm, chỉ là không biết Lô huynh dám đi không?”

“ Nơi nào? Nghĩa trang à? Chỗ đó cũng nóng chết.”

“ Không phải, nhưng không khác gì, nơi đó rất mát nhưng không ai tới nghỉ mát.”

Đã có chút hơi men trong người, nghe vậy mọi người nổi hứng ngay, Triệu Phổ giục:” Ở đâu, đi thôi.”

Ai ngờ Thẩm Luân nhử người ta xong lại lắc đầu:” Thôi, không nói thì hơn, nói rồi mọi người cũng không dám đi.”

Lô Đa Tôn sốt ruột:” Nói mau, chỗ nào mát mẻ, dù là âm tào địa phủ, lão tử cũng xông vào.”

Thẩm Luân áp nhỏ giọng xuống, còn kéo dài ngữ khí:” Chân ... Trạch! Một căn nhà ma!”

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé!

Chương 504: Quỷ trạch.

Nghe cái tên này trừ Lãnh Nghệ ra thì ai cũng im hết, Lãnh Nghệ tò mò:” Chân trạch là nơi thế nào?”

“ Là một cái nhà ma.” Trình Đức Huyền giải thích:” Trạch viện đó vốn là nhà tổ truyền của một vị hàn lâm họ Chân. Trạch viện này ly kỳ lắm, rất nhiều người đột nhiên mất tích không rõ đi đâu. Lần gần nhất hơn mười năm trước, người mất tích là lão thái thái. Tối hôm trước còn yên lành, nha hoàn hầu hạ xong ngủ ở gian ngoài, tới hai đứa. Vậy mà sáng hôm sau không thấy đâu nữa, chần gấp gọn gàng. Mà Chân lão thái thái thì nằm liệt giường nhiều năm, đừng nói gấp chần, xuống giường còn khó. Cả nhà tìm không ra, báo quan cũng không ích gì, cứ vậy mà biến mất.”

Lãnh Nghệ ồ một tiếng:” Lạ thật, nếu là nữ nhân, trẻ nhỏ còn có thể bị bắt cóc, chứ một bà già thì ta thật không nghĩ ra nguyên nhân nào lại làm thế...”

Tổng Kỳ cũng nói:” Khi đó ta là người tham gia lục soát Chân trạch, không bỏ qua một tấc đất nào, vậy mà tìm thế nào cũng không thấy.”

Căn nhà ma này hiển nhiên là rất nổi tiếng, với thế Tổng Kỳ vừa dứt lời thì Trình Đức Huyền kể tiếp:” Sau chuyện đó Chân lão thái gia vừa giận lại vừa sợ, chẳng bao lâu bệnh mất. Mọi người trong nhà cũng hết sức sợ hãi, tìm đủ lý do mà đi, dần dần đi hết, chỉ còn lại một ông già trông cửa. Rồi một ngày ông ta cũng nổi điên, thế là không ai dám tới đó. Chân gia bán nhà rất rẻ không ai mua, chỉ có đám trẻ con to gan hay leo tường vào chơi, nghe đâu trong đó mát lắm. Nhất là nơi lão

thái thái mất tích, thấy bão bên ngoài nóng hầm hập, bên trong gió lạnh từng cơn.”

Thẩm Lâm tắc lưỡi:” Đúng vậy đấy, nghe nói trẻ con tới đó chơi, giữa mùa hè ấy vậy mà về nhà lại cảm lạnh. Cho nên Lão Lô, ông ham gió mát ở đâu cũng đừng tới nơi đó.”

Lô Đa Tốn uống say rồi, trừng mắt lên:” Dọa ta à? Giữa thanh thiên bạch nhật, ma quỷ đâu ra? Lão tử không tin, các vị chúng ta đi tới đó hóng mát, dám không?”

Trần Tòng Tín cười ha hả:” Có gì mà không dám! Đi thôi.”

Lô Đa Tốn có người phụ họa càng hăng tiết, quay sang Triệu Phổ và Hường Cung:” Hai lão già các ông gần đất xa trời rồi, sợ ma không đi cũng được.”

Hường Cung nổi danh háo sắc, nãy giờ mắt không rời mỹ nữ hầu hạ ở bên, nghe vậy đặt chén rượu xuống:” Nói cái gì thế, thiên hạ bao nhiêu mỹ nữ, lão tử chưa hưởng thụ đủ, làm sao gần đất xa trời được.”

Có điều ông ta sợ ma, nên dùn đẩy cho Triệu Phổ:” Ông ta đi thì ta đi, sợ gì.”

Triệu Phổ cười tủm tỉm:” Lão phu không nóng, chẳng cần phải đi kiếm chỗ mát.”

Trần Tòng Tín cổ vũ:” Chỉ Lão Lô đi hóng mát thôi, chúng ta đều là người trí tuệ, không dễ bị lừa như đám ngu phu ngu phụ ngoài đường phố. Dù gì cũng rảnh, đi xem rốt cuộc là chuyện gì ... Lão Triệu, đừng làm mất hứng mọi người.”

Triệu Phổ vuốt râu:” Nếu đi hóng mát thì lão phu không có hứng, nhưng mà đi khám phá bí mật thì không tệ, đi thôi.”

Thế là Thẩm Luân sai phó tòng đi vào báo cho đám nữ nhân đang tụ tập ở nội một tiếng.

Đám phó tòng nghe nói là sắp đi nhà ma Chân gia kia, đứa nào đứa nấy mặt tái mét, lại không dám nói không đi, chỉ đành gói ghém rượu thịt cho lên xe chuẩn bị xuất phát. Một đám nam nhân có rượu trong người hẳn là nổi hứng trẻ con hăm hờ mà đi, giữa chừng Thành Lạc Tuyên đuổi theo gia nhập, Lãnh Nghệ biết nàng lo cho an nguy của mình, không phản đối, y chưa lúc nào buông lỏng cảnh giác, gần đây càng cẩn thận hơn.

Chân trạch nằm ở nơi hẻo lánh dưới tường thành, thông thường mà nói, ở gần tường thành đều là bách tính nghèo khó. Vì tường thành mùa đông che ánh nắng, mùa hè lại chắn gió, lúc bị công thành dễ bị trúng tên đạn của địch, quan quân thủ thành khi cần gỗ đá gì đó cũng rõ nhà gần tường thành trước. Cho nên sống ở đây toàn người cùng khổ.

Chân lão gia tử năm xưa là vị hàn lâm nghèo, khi nghỉ hưu thì đem hết tích góp mua mảnh đất lớn lớn chút mới chọn nơi đất rẻ này, rồi dần dà xây xây dựng dựng mới thành dáng vẻ bây giờ, không ngờ chọn trúng đất dữ.

Bên tường thành cao cao là tường bao cao cao, tường xây bằng gạch xanh, đã phủ kín rêu, trên bờ tường có um tùm, lay động trong gió.

Nơi này chẳng ai trông coi, chỉ có lý chính đương địa là còn thi thoảng ghé mắt qua.

Lô Đa Tồn sốt ruột nhất, chạy trước lên bậc thềm, thấy có khóa đồng lớn, rỉ sét loang lổ. Ông ta áp tai vào cửa nghe, không nghe thấy gì mà có gió mát luồn qua khe, làm ông ta thấy hi vọng:” Sao đây? Chúng ta phá khóa mà vào à?”

Thẩm Luân là người nho nhã, cười nói:” Tuy là nhà ma nhưng cũng có chủ, chúng ta là quan viên triều đình, sao có thể phá cửa mà vào.”

“Chân gia còn thân thích ở đây không?”

Tổng Kỳ lắc đầu:” Không có, họ về quê cả rồi, ủy thác lý chính trông coi, chúng ta nói với lý chính một câu là được.”

Lát sau có ông già thở hồng hộc chạy tới, mồ hôi đầm đìa, biết ở đây toàn là đại thần đương triều, quỳ rạp xuống đất không nói lên lời.

Quản gia Thảm gia đỡ ông ta lên:: Trời nóng quá, các vị đại lão gia nghe nói Chân trạch mát mẻ, cho nên muốn tới hóng mát, dù sao chủ nhân không có nhà, nhà để trống, không phiền ai cả. Ngươi thấy được không?”

Một lý chính bé xiu làm sao dám nói không, nhưng đây là nhà ma, nếu vị nào đó ở đây có làm sao, sợ là ông ta không thoát tội, lắc đầu lia lịa.

Lô Đa Tôn tức thì mặt tối sầm:” Sao, bọn ta không vào được à?”

Lý chính càng sợ, dập đầu liên hồi:” Tiểu nhân nào dám cản trở các vị đại lão gia, nhưng đây là căn nhà ma, trong đó có ma, người chết, người mất tích. Các vị đại lão gia đừng vào, chẳng may có bề gì, tiểu nhân không gánh nổi.”

Lô Đa Tôn phát tay:” Không cần ngươi gánh, ngươi mở cửa là được.”

Nhưng nói thế nào lý chính cũng không chịu, chỉ dập đầu nói không dám.

Lãnh Nghệ đi tới nói:” Ta nghe nói người trong nhà này chỉ mất tích, chưa nghe nói có ai chết, trừ Chân lão thái gia không tính, đó gọi là hưởng hết số trời, là hỉ tang, đâu tính là có ma quỷ.”

“Không, không!” Lý chính già sợ hãi:” Tiểu nhân sống ở đây nửa đời người rồi, nhìn cái nhà này xây dựng lên, nhìn

thấy ma quỷ ... Tận mắt nhìn thấy đấy, sợ lắm.”

Hướng Củng chết nhát mới nghe thế đã rùng mình:” Lão già nói năng linh tinh, người tận mắt nhìn thấy ma à?”

Chương 505: Quỷ trạch. (2)

“ Đứng đứng đây ạ.” Lý chính nhìn về cánh cửa đã bong sơn tới loang lổ, hồi ức:” Lúc đó là hai mươi năm trước, tiểu nhân còn trẻ. Di nương của Chân trạch đột nhiên bệnh mất, hàng xóm tới giúp đỡ, liên tục trông coi linh cửu sáu ngày. Tối hôm đó tiểu nhân ngủ gật, đột nhiên nghe thấy tiếng thét tỉnh lại, nhưng đèn đuốc ở linh đường đã tắt hết, vải trắng treo xà nhà rơi xuống quan tài đen xì. Lúc đó tiếng thét không ngừng, tiểu nhân nhìn sang thì thấy một tiểu nha hoàn tay chỉ phía trước không ngừng la hét, trên mặt đất có nha hoàn đã sợ tới ngất xỉu ... Tiểu nhân nhớ nàng lớn hơn tên Xuân Đào, trông rất xinh đẹp ...”

“ Bảo người kể chuyện ma ám, người đi nói Xuân Đào, Thu Cúc cái gì.” Trần Tông Tín ngắt lời:

Lý chính vừa há mồm ra thì không biết nói thế nào nữa, ngái ngừng hỏi:” Tiểu nhân kể tới đâu ấy nhỉ?”

“ Nha hoàn la hét đánh thức người.” Thẩm Luân nhắc:

“ Dạ dạ ...” Lý chính xấu hổ kể tiếp:” Tiểu nhân thấy nàng sợ hãi như thế liền nhìn theo ngón tay nàng chỉ. Không nhìn không sao, vừa nhìn một cái tiểu nhân thiếu chút nữa ngất xỉu. Ôi mẹ ơi, tiểu nhân chưa bao giờ thấy chuyện đáng sợ như thế, tiểu nhân liền hiểu vì sao Xuân Đào phát điên, đừng nói nàng, ngay cả tiểu nhân lúc đó cũng sợ tới đứng tim ...”

Lô Đa Tôn đá một phát:” Sốt ruột, người cứ quay sang kể chuyện Xuân Đào làm gì, người thấy gì hả?”

“ Vâng vâng!” Lý chính già miệng thì vâng đầy song mồm há ra mà chẳng có chữ nào:

Đoán chừng ông ta lại quên bég mình vừa nói gì rồi, Lãnh Nghệ nhắc:” Đang kể tới vì sao Xuân Đào sợ phát điên.”

“ À đúng, đừng nói nàg, tiểu nhân sau hôm đó cũng sợ tới bệnh nằm giường cả tháng mới khỏe. Xuân Đào không may thế, nàg hôn mê, tới hôm sau mới tỉnh rồi bị điên, cả ngày trốn trong chăn không dám ra. Chỉ cần thò đầu ra là nói trong phòng có thiếu nãi nãi, tức là vị di nương bị chết kia. Ỉa đái cũng ở trên giường, chưa tới một năm sợ quá mà chết.”

Đến người nghe kể lại cũng rợn sống lưng.

Lãnh Nghệ hiểu ra, không phải lý chính cố tình quên hay lãng đi, mà là tiềm thức ông ta né tránh chuyện đáng sợ trong lòng:” Rốt cuộc là thấy gì?”

Lý chính mặt cắt không ra máu, không dám nhìn về phía cửa vì ông ta cứ có cảm giác phía sau cửa đang có đôi mắt trắng dã nhìn mình:” Tiểu, tiểu nhân thấy ... Thiếu nãi nãi đã chết từ trong nhà đá đi ra, trên người mặc váy thạch lưu hồng mà nàg thích, mặt trắng bệch, hơn nữa còn cười ... Tiểu nhân, tiểu nhân sợ cứng đờ người, nhìn nàg đi tới bò vào quan tài ...”

Trình Đức Huyền cười nhạt:” Người bịa được đấy, nhưng sơ hở còn nhiều, mà thì phải nhảy tung tung, hoặc lướt đi lướt lại, vì chân nó không cong được nữa, làm sao bò vào quan tài?”

“ Tiểu nhân không dám, mỗi lời tiểu nhân nói đều là thật, Xuân Đào về sau được chôn bên cạnh thiếu nãi nãi, vì người Chân gia nói, thiếu nãi nãi ở âm ti buồn chán, muốn Xuân Đào tới hầu hạ. Một nha hoàn cũng nhìn thấy ma như tiểu nhân thì thà xin Chân gia bán vào thanh lâu chứ không muốn ở lại nữa. Chân lão thái gia đâu phải là loại người đó, gả nàg họ Hồ cách đây 70 dặm làm tiểu thiếp.”

Hướng Cung chợt dạ nhìn quanh, muốn bàn lùi:” Nghe ông ta nói đâu ra đó, không phải bịa đặt, hay là chúng ta ...”

Ông ta định nói là đừng vào nữa, nhưng sợ người ta cười, hi vọng người khác nói ra, ai ngờ chẳng ai nói.

Lãnh Nghệ bắt đầu hứng thú rồi, lâu lắm chưa gặp chuyện ly kỳ như thế, hỏi:” Căn phòng đá đó là nơi thế nào?”

“ Từ đường Chân gia ạ.”

“ Tiếp đó thế nào?”

“ Nghe tiếng la hét, Chân lão gia ra hỏi, bọn tiểu nhân kể lại, ông ấy không tin. Nhìn Xuân Đào sợ tới hôn mê mới nửa tin nửa ngờ. Khi đốt đèn lên, phát hiện váy áo thiếu nải nải đã khác trước, dưới hài còn dính đất.”

“ Vớ vẩn!” Trình Đức Huyền lại mắng:” Người chết phải thay giày, đất ở đâu ra?”

“ Bọn tiểu nhân cũng lạ lắm.” Lý chính rồi rít nói:” Linh đường lát gạch, quét dọn sạch sẽ, bên trong đặt bài vị càng sạch, vậy dính bùn đất ở đâu ra?”

Hướng Cung môi run rẩy:” Hay là chết rồi chưa cam lòng, ra ngoài đi một vòng rồi về?”

“ Không thể nào! Vì phòng để bài vị dùng đá xanh chất lên mà thành, trừ lỗ thông khí to bằng cổ tay thì không có cửa sổ gì cả, chỉ có một lối đi thông ra linh đường. Hôm đó có nhiều người canh, nếu nàng ra ngoài đã bị người ta thấy ngay.”

Lãnh Nghệ hỏi:” Vì sao họ lại dùng đá xây phòng?”

“ Nghe nói là pháp sư bảo ạ, Chân gia thiếu thổ trong ngũ hành, phải xây cái linh đường từ trên xuống dưới bằng đá, đặt bài vị vào mới không xảy ra chuyện.”

“ Vớ va vớ vẩn.” Thẩm Luân bĩu môi, ông ta học vấn cao ghét nhất thuyết phong thủy ngũ hành, đó chẳng qua là thứ đem lừa tiền người ta:

“ Vâng vâng!” Lý Chính cười nịnh.” Vâng, đây chắc chắn là pháp sư không có bản lĩnh, nếu không đã chẳng có chuyện ma ám sau đó.”

“ Nhiều lời, kể tiếp.”

“ Dạ, sau khi đốt đèn lên thì nhìn thấy trên mặt đất đúng là có dấu chân, đi từ nhà đá tới quan tài.”

Lãnh Nghê ồ khẽ:” Nói vậy dấu chân xuất hiện bắt đầu từ trong căn nhà đá à?”

“ Đúng ạ, chỉ có đúng dấu chân từ nhà đá ra quan tài, không có gì khác.”

Mọi người rung mình, không có cách nào từ ngoài vào căn nhà đá, vậy mà lại có dấu chân đi ra, làm sao mà có?

Lô Đa Tôn xoa xoa tay:” Nghe người nói ta càng hứng thú hơn, nhất định phải vào khám phá xem sao. Mở cửa ra, mau lên, nếu không ta nhốt người trong cái nhà ma đó.”

Lý chính bị dọa như thế không dám lè mề nữa, vội vâng dạ, lấy chìa khóa ra, run run mở cửa rồi tránh sang bên không dám nhìn.

Vô Mi đạo trưởng nói với Lãnh Nghê:” Để bản đạo dẫn đám đệ tử kiểm tra một lượt đã rồi mọi người vào sau.”

Lô Đa Tôn cười lớn:” Chẳng lẽ còn có thích khách nữa à, kiểm tra cái gì.”

Nói xong liền vào trước.

Người khác cũng cười ha hả đi vào, chỉ có Hướng Cung là rất miễn cưỡng, Lãnh Nghê bảo Vô Mi đạo trưởng chỉ cần

cảnh giới xung quanh.

Chương 506: Một câu chuyện ma. (1)

Chân Trạch cũng khá rộng, cỏ thụ chọc trời khắp nơi, trên mặt đất cỏ dại cao thấp mấp mô, che hết lối đi, bọn họ đi vào kinh động không ít chuột chạy vù đi.

Qua cổng là nhìn ngay thấy chính đường, biển ở đại sảnh đã bong tróc, chữ gần như không nhìn ra, mạng nhện bụi bản dày cả tắc chứng tỏ đã lâu không được quét dọn.

Mọi người đi quanh sân một vòng, rất nhiều căn phòng trống không, bên trong trừ món đồ gia dụng lớn nặng nề thì chẳng còn gì nữa.

Bọn họ lại phát hiện ra một cái giếng dưới cây đại thụ, giếng bốc ra hơi mát, Thẩm Luân thò đầu tới miệng giếng cảm thụ:” Mát thật, hẳn là nước suối từ lòng đất phun ra, nếu không thì chẳng mát như thế.”

Lô Đa Tồn chịu không nổi nóng nữa, ngồi xuống bên giếng sờ tảng đá bên cạnh, tảng đá này kỳ thực là tấm bia đá, có khắc chữ, do dùng để gặt y phục, chữ mờ cả rồi:” Oa, ở đây là sương nhất, toàn thân mát mẻ.”

Tổng Kỳ khẽ đá một cái:” Mỗi mình ông mát mẻ, bọn ta thì sao? Đi tới đại sảnh ở đó cũng mát.”

Lô Đa Tồn đành đứng dậy đi theo bọn họ, đứng dưới hành lang đại sảnh thở ra một hơi dài:” Ôi mát quá, nơi này tốt thật đấy, chẳng cần quạt cũng mát! Thoải mái, quá thoải mái.”

Thẩm Luân chấp tay sau lưng nhìn những cái cây cỏ thụ chọc trời, nói:” Mọi người xem, cả viện tử cây như ô che kín,

nắng không chiếu tới, tất nhiên là mát.”

Lô Đa Tôn phản bác:” Sai rồi, hoa viên nhà ông cây đâu ít, vậy mà làm gì có mát.”

Tổng Kỳ gật gù:” Nói phải, nhà ta cũng nhiều cây mà không râm mát thế này.”

Trình Đức Huyền quan sát xung quanh:” Ngay cả đại tướng quốc tỵ là nơi nhiều cây cỏ thụ nhất cũng không mát bằng nơi này, thật là lạ.”

Phó tông lúc này đã dọn dẹp một chỗ sạch sẽ ở hành lang rộng rãi, bày rượu thịt, lầy bồ đoàn đặt trên mặt đất.

Mát mẻ mới có hứng uống rượu, nhất là Lô Đa Tôn uống lại càng hăng, chỉ là giờ mát rồi phe phẩy quạt đầy ưu nhã:” Không ngờ ở kinh thành lại có một nơi mát mẻ như thế, Lão Thảm, ông không tốt, có chỗ hay thế này chẳng nói sớm, để ta nóng không chịu nổi mới nói.”

Hương Cung lẩm bẩm bất an:” Chắc gì đã là chỗ tốt, không nghe thấy nơi này có ma à?”

Lô Đa Tôn khinh bỉ:” Ông cũng là người chính chiến sa trường bao năm, sao lại sợ ma? Chẳng hiểu sao ông sống nổi trên chiến trường.”

Hương Cung là nguyên lão theo Triệu Khuông Dận từ thời binh biến Trần Kiều, đúng là thân kinh bách chiến, ông ta sợ ma thật, nhưng đường đường là khai quốc nguyên lão sao có thể thừa nhận:” Ai sợ ma, ta bảo các ông đừng nói linh tinh, ở đây có ái thiếp của Lãnh đại nhân đó, đừng dọa nàng.”

Trước đó bọn họ nói chuyện Thành Lạc Tuyền chưa từng tham gia, giờ có người nhắc tới nàng mới nhoẽn miệng cười:” Thiếp thân không sợ ma, các vị đại nhân cứ nói thoải mái, không cần để ý tới thiếp thân.”

Lô Đa Tôn cười ha hả, rót rượu cho Hường Cung, tuy không nói gì, hàm ý đã rõ, uống thêm rượu cho đỡ sợ.

Hường Cung nổi nóng gằn giọng:” Chỉ không sợ ngoài miệng thì ích gì, hay đêm nay chúng ta ở lại đây xem ai sợ.”

“ Ông nói đấy nhé.”

“ Đúng ta nói đấy. Chúng ta cùng tới cùng ở lại xem ai sợ.”

“ Được, ai không sợ, muốn xem ma thì ở lại, không tham gia là đồ chết nhất.”

Sao giống đám trẻ con thế này, mất mặt quá, Triệu Phổ nói vào:” Các ông đánh cược, sao lại kéo bọn ta vào?”

Thẩm Luân lắc đầu:” Ta không sợ ma, nhưng không muốn chen vào vũng nước đục này.”

Nơi này hoang vu, nắng chiếu không tới, màn nhện khắp nơi, ban ngày thôi đã làm người ta phát hãi, nếu đông người Hường Cung miễn cưỡng chịu được, nếu chỉ có ông ta và Lô Đa Tôn thì sao được, ít người quá không đủ dương khí, nên nhất quyết phải kéo người khác xuống nước:” Miệng nói dễ rồi, nếu không sợ thật thì ở lại xem xem ai trong chúng ta sợ ma.”

Bình thường trên triều đường khích bác nhau với mấy lão hồ ly này chẳng là gì, giờ ai nấy uống say, hơn nữa chỉ là chơi thôi, mọi người đều buông lỏng, Tống Kỳ vỗ bàn:” Ông không cần phải khích, chẳng qua là ngủ lại nhà ma một đêm thôi mà, có là gì? Nhớ năm xưa thôn của ta bị loạn binh họa hại, cả thôn chết quá nửa, ta lấy cuộc đập chết một tên loạn binh, giấu thi thể dưới giường mà ngủ kia. So ra thế này là gì.”

Hường Cung cười khẩy, càng sợ càng ra sức chứng minh mình can đảm:” Năm xưa lão tử ngủ trên đồng người chết ở sa trường còn chưa khoe đây này ... Lão Trình ông chắc là chưa trải qua chuyện này đâu nhỉ?”

Trình Đức Huyền là quan văn thuần túy, ung dung đáp lời:” Ta đúng là chưa trải qua mấy cảnh ghê tởm đó, có điều trước kia ta là lang trung, ta ở lại cùng các ông là được chứ gì, khỏi cần khích bác.”

Trần Tòng Tín chép miệng:” Ta chưa trải qua mấy chuyện như các ông, nhưng ta thì tận mắt thấy ma rồi.”

“ Kể xem nào, kể xem nào.” Những người khác nổi hứng giục, chỉ Hướng Cung miệng co giật:

Tần Tòng Tín cầm chén rượu lên mân mê hồi tưởng:” Khi đó ta còn nhỏ, chắc là bảy tám tuổi. Trẻ con thích nhất nghe chuyện ma, ở chỗ bọn ta có lão phụ nhân, bà ta mù một mắt. Hỏi bà ta vì sao lại mù, bà ta kể, sau khi sinh ra không lâu, mẹ bà ta đưa bà ta ra ruộng làm việc, đặt bà ta ở trên bờ ruộng. Hôm đó mặt trời rất gắt, mẹ bà ta nghe bà ta khóc suốt, quay sang không thấy gì nên mặc kệ. Nhưng nghe bà ta khóc thảm quá, không chịu nổi mới tới xem, kết quả là thấy con quạ đang mổ mắt bà ta. Mẹ bà ta sợ quá nhào tới cứu con, nhưng tới nơi con quạ biến mất như chưa từng xuất hiện, chỉ có con mắt bà ta bị mổ bầy nhầy là thật.”

Thành Lạc Tiệp á một tiếng nấp ra sau lưng Lãnh Nghệ, tất cả mọi người đều thấy lạnh sống lưng, thêm vào tiếng thét của nàng càng khiến không khí xung quanh thêm quỷ dị.

Trình Đức Huyền cười:” Bà ta bịa thôi mà, làm gì có mấy chuyện quỷ dị ấy.”

“ Thế mà đã là quỷ dị à? Nghe tiếp đây này.” Trần Tòng Tín lại uống chén nữa:” Về sau khi bà ta sáu tuổi, một ngày mẹ bà ta thấy bà ta ở ngoài về, khoe miệng có vết máu, hỏi bị làm sao? Bà ta lau máu không nói. Mẹ bà ta thấy lạ, lén lút theo dõi, thấy bà ta leo lên cây đại thụ cạnh miếu đầu thôn. Ở đó thường có quạ đậu, bà ta đặt bẫy bắt quạ trên đó, mọi người đoán bà ta làm gì?”

Chương 507: Một câu chuyện ma. (2)

“Làm gì?” Thành Lạc Tiệp hỏi, nữ nhân là vậy, sợ thì sợ, nhưng không kháng cự được tò mò:

“Moi mắt quạ ăn.” Trần Tông Tín điềm nhiên nói:

Thành Lạc Tuyên bầu chặt vào tay Lãnh Nghê, Lãnh Nghê cảm giác được nàng sợ thật rồi, khẽ khẽ vỗ mu bàn tay an ủi.

Hướng Cung mặt tái mét, gật đầu nói:” Đúng rồi, ta nghe nói quạ là quái vật âm ti, nếu ăn mắt nó có thể nhìn thấy ma quỷ.”

Trần Tông Tín xua tay:” Ta không kể chuyện ma, mà kể chuyện có thật, mọi người muốn nghe tiếp không?”

Không ngờ người sợ nhất là Thành Lạc Tuyên lại nói:” Ngài kể đi, kể chuyện phải kể cho hết chứ.”

Trần Tông Tín giơ ngón cái khen ngợi:” Lão phụ nhân đó về sau hay nói là nhìn thấy một số người kỳ quái, không biết có phải ma không? Còn thôn dân thì thường xuyên nhìn thấy bà ta nói chuyện với không khí. Bà ta nói nhà ai khi nào có người chết là thế nào cũng có người chết, rất tà môn. Ai cũng sợ bà ta, nói bà ta là vu bà, không cho con cái chơi với bà ta. Ta sinh ra thì bà ta đã là một bà già rồi, cha mẹ ta dặn ta đi đường gặp bà ta phải tránh đi. Nhưng đám trẻ con bọn ta thì lại rất thích bà ta, bà ta còn cứu mạng ta nữa.”

“Bà ấy cứu ngài thế nào?” Thành Lạc Tuyên đúng là thánh giả tốt, luôn đặt câu hỏi đúng lúc:

Trần Tòng Tín hồi ức:” Khi đó ta tám tuổi, bà ấy nói nhìn thấy đứa bé toàn thân ướt sũng theo sau ta, bảo ta nhất định phải cẩn thận, chớ tới gần nơi có nước sâu. Ta nghe theo lời bà ta, không bao giờ tới gần bờ sông. Không ngờ một lần ta đi múc nước trong chum, chum ở quê to lắm, cao hơn đứa trẻ con. Ta dẫm ghế đi lên lấy nước, đột nhiên có ai đó ấn đầu xuống, thế là chui vào chum, Chum nước không đầy, chỉ ngập tới lưng ta, nhưng ta ngã cắm mặt xuống, đầu ngực nhún chìm trong nước, ta muốn bò dậy mà không bò lên nổi, cứ như rơi xuống ao chứ không phải chum. Khi ta sắp chết đuối thì có người đập vỡ chum cứu ta ra. Chính là lão phụ nhân một mắt.”

Không phải là chuyện ma, Thành Lạc Tuyền thở phào vỗ tay:” Cha mẹ ngài hẳn cảm kích lắm.”

“ Không, cha mẹ ta đánh bà ta một trận, nói nước trong chum không thể chìm chết ta, đòi bà ta đền tiền. Khi đó ta còn nhỏ, sợ quá nên chỉ biết khóc, không nói đỡ được cho bà ta. Bà ta không có tiền đền, bị cha mẹ ta đánh tím mặt, còn giật đứt không ít tóc. Bà ta không giận mà còn cười với ta, bộ dạng đó, cả đời ta không quên.” Trần Tòng Tín cảm thán:

Hướng Củng thấy hết chuyện rồi thì cười lớn, làm ra vẻ anh hùng:” Thế mà là chuyện ma à? Chẳng thấy sợ gì cả.”

“ Tất nhiên rồi còn chưa bắt đầu cơ mà, ta kể chuyện về lão phụ nhân đó để mọi người biết bà ta đặc biệt thế nào, chuyện vừa rồi ta kể là nói tới ma mà bà già ấy nhìn thấy, khác với ma ta nhìn thấy.” Trần Tòng Tín là người rất biết kể chuyện, lúc này đây tất cả bắt giắc im lặng nghe ông ta kể:” Đó là khi ta còn chưa tham gia khoa cử, vẫn đang dùi mài kinh sử, ta rời quê lên phủ thành cầu học. Ở trường tư thực của bọn ta có một phụ nhân mang theo nữ nhi, thường tới trường ta thu y phục đem giặt kiếm tiền. Nữ nhi của bà ta tên Liên Tử, khi đó mười lăm mười sáu, nàng xinh xắn nhưng rất e thẹn. Họ không phải

lúc nào cũng có y phục để giặt, vì thế mà Liên Tử thường bị đói.”

“Ta thấy nàng ấy đáng thương, lén lút cho nàng ấy đồ ăn, nàng ấy không nhận. Ta cố ý làm bẩn y phục cho nàng ấy giặt, vì ta giặt y phục quá nhiều nàng ấy liền hiểu ra, rất cảm kích ta, thấy ta là đồ mặt. Kỳ thực ta cũng thích nàng ấy.”

Thánh Lạc Tuyên thấy chén rượu của ông ta đã cạn, chủ động rót thêm.

Trần Tông Tín cười với nàng:” Một ngày mùa đông, Liên Tử giặt y phục bên dòng sông đóng băng, ta thì đọc sách ở xa. Ta không dám tới gần, nàng ấy không dám nói chuyện với ta, bọn ta cứ thi thoảng nhìn nhau như vậy, đều thấy lòng ngọt ngào.”

“Về sau ta đọc sách quá chăm chú không để ý tới nàng, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu, ta quay sang không thấy nàng đâu. Bên cạnh hồ băng có mấy người, nói nàng vừa đứng lên thì nói chóng mắt rồi liền bị ngã xuống. Ta biết nàng hẳn là mệt quá nên ngất xỉu. Ta vứt sách đi, quên cả lời bà cụ dặn dò không được tới gần nước, ta nhảy xuống hồ băng, rồi không biết vì sao bọn ta lên được bờ đều còn sống. Nàng cảm kích ta, từ đó bọn ta liền thành một đôi.”

Thành Lạc Tuyên cảm thán:” Câu chuyện vậy là kết thúc hoàn mỹ rồi.”

Triệu Phổ vuốt râu, biết chuyện chưa dừng ở đây được:” Nếu thế thì đâu gọi là chuyện ma, kể tiếp đi.”

Trần Tông Tín không kể ngay mà cầm chén rượu lên uống một ngụm nhỏ, ánh mắt mang theo đầy nỗi hoài niệm và thương tiếc:” Sau đó mẹ Liên Tử về quê, để nàng lại. Nàng không đi giặt y phục nữa, ngày ngày đợi ta đi học về, làm cơm cho ta, cùng ta đốt đèn đọc sách. Trong thời gian đó, lão phụ

chột mắt trong thôn lên phủ thành, ghé qua thăm ta. Bà ấy không nói gì, chỉ thở dài rồi đi.”

“Cứ thế ta với Liên Tử ở bên nhau nửa năm, tới kỳ thi, ta phải lên kinh. Liên Tử cùng theo ta lên kinh, dọc đường lo liệu đủ thứ chăm sóc ta. Kết quả ta đề danh bảng vàng rồi, mừng rỡ về khách sạn muốn báo tin tốt lành với nàng, nhưng tìm đâu cũng không thấy, hỏi phường quây và hỏa kế, họ chỉ nhìn ta với ánh mắt quái lạ.”

Thành Lạc Tuyên buồn bã nói:” Liên Tử hẳn cho rằng ngài đỗ đạt rồi, không xứng với ngài nữa, nên trở về một mình.”

“Ừ, lúc đó ta cũng nghĩ thế, vì vậy ta ngày đêm đuổi theo nàng về tới phủ thành. Tới nơi bọn ta ở, nhưng Liên Tử không có nhà, cũng không giống có ai ở. Ta hỏi hàng xóm, họ cũng nhìn ta rất kỳ. Ta về nhà kiểm tra, phát hiện trừ y phục của ta thì không có gì nữa. Ta đoán nàng về quê với mẹ, ta lại đuổi theo tới quê nàng. Mẹ nàng nghe ta kể xong chuyện thì khóc to dẫn ta ra đầu thôn, ở đó có một cái bia mộ, trên đó viết tên nàng, ngày tháng là ngày nàng rơi xuống nước.”

Chương 508: Một câu chuyện ma. (3)

Hoàng Cung thiếu chút nữa kêu mẹ ời, mọi người đều nuốt nước bọt, Thành Lạc Tuyên miệng lắp bắp:” Lẽ lẽ nào lúc ngài cứu nàng lên thì nàng đã chết?”

“ Không, không phải ta cứu nàng, mà nàng cứu ta.” Trần Tông Tín lắc đầu.” Mẹ nàng nói, nàng bơi rất giỏi, ngã xuống nước xong liền trôi lên ở chỗ khác. Ta nhảy xuống nên nàng mới phải nhảy theo, khi đưa ta lên rồi, nàng quá lạnh mà chìm xuống nước. Lúc đó ta hôn mê, người khác vớt nàng lên thì nàng đã chết.”

Thành Lạc Tuyên mắt đỏ hoe.

“ Ta cũng biết chuyện là sao, liền đi tìm lão phụ một mắt, bà ấy nói, lần trước đi lên phủ thành đã nhìn thấy nữ quỷ chết đuối ở bên cạnh ta. Nhưng vì nàng đối xử với ta rất tốt, không hại ta nhưng không nói. Liên Tử tuy chết rồi, nhưng cảm kích ta, lại thích ta, nên không đành lòng rời đi, cứ ở bên ta. Đợi ta đỡ đạt rồi, nàng mới yên tâm mà đi.” Trần Tông Tín kể tới đó giọng nhỏ hỏ, còn nói gì đó nữa không ai nghe thấy, hẳn là lời giành riêng cho Liên Tử:

Nghe xong câu chuyện ma ai oán ấy, Thành Lạc Tuyên càng thương tâm, nước mắt ngấn dài.

Lãnh Nghệ không tin ma quỷ, nhưng một câu truyện như thế, y tôn trọng, thờ dài.” Trần đại nhân, chẳng biết là ngài may mắn hay bất hạnh nữa.”

Trần Tông Tín buồn bã mỉm cười, rót rượu không uống.

Triệu Phổ trầm tư.” Nói vậy chúng tôi có ma quỷ, cũng có âm tào địa phủ, lão phu sau khi chết biết mình sẽ đi đâu rồi. Vậy ta ở lại, biết đâu gặp nữ quỷ, còn hỏi được một chút chuyện ở âm ti.”

Lô Đa Tôn vỗ đùi:” Tốt, thế thì tất cả ở lại, cho phó tông lui hết, chỉ có chúng ta thôi, thế nào? Nếu không quá đông người, dương khí thịnh vượng, âm quỷ không ra được.”

Mọi người đều nói hay, đám phó tông lại chẳng sướng quá. Thâm Luân dặn phó tông về nói là bọn họ đi chơi cao hứng, chưa muốn về, không nói là ở trong nhà ma, tránh mọi người lo.

Đám phó tông rời đi, đóng cửa viện tử lại. Lô Đa Tôn còn chạy đi cài cửa, trên đường về đứng trên con đường toàn cỏ đại tuyên bố:” Nói trước nhé, tối nay ai bị bắt đi cũng không được trách tội người khác đâu đấy.”

Lãnh Nghệ cầm bầu rượu đứng dậy:” Chúng ta đi xem quanh đây đi, hôm nay ở lại nên tìm chỗ nghỉ ngơi, không thể ngủ ở hành lang được.”

Thế là người cầm chén rượu, người cầm chân gà, lão đảo theo Lãnh Nghệ vào chính đường.

Chính đường rất rộng, chỉ là cửa sổ quá cao, lại còn nhỏ, ánh sáng không tốt, đây chính là nơi trước kia đặt linh cữu vị thiếu nữ bị chết.

Làm người ta ngạc nhiên phía trong có hai cửa phòng hai bên, cửa phòng làm bằng đá nguyên khối, trên cửa dính mạng nhện và ít lá khô.

Lãnh Nghệ đi tới nói:” Đây là căn phòng làm bằng đá đặt bài vị rồi.”

Thâm Luân gật gù:” Chắc là nó đó.”

Thành Lạc Tuyên rụt rè thắc mắc:” Không biết bên trong có bài vị không nhỉ?”

Tổng Kỳ vỗ vỗ cánh cửa đá, rất chắc chắn, hơi men bốc lên, nói:” Chúng ta đánh cược đi, ta nói là bên trong không có bài vị.”

Mọi người đều tán đồng, tất nhiên người Chân gia đi phải mang theo bài vị tổ tông rồi, có gì để mà cược.

Không ngờ Lãnh Nghê cười:” Mọi người đều đồng ý thì ta cược ngược lại vậy, nếu không thì chán quá, bên thua phải uống rượu.”

Tổng Kỳ cười dài:” Ngài thua chắc, người Chân gia chưa chết hết mà chỉ rời đi, sao có thể bỏ bài vị lại, chuẩn bị uống rượu đi.”

Nói xong đẩy cửa, cơ mà mím môi mím lợi đẩy không được..

“ Ông gây quá đấy thế nào được, tránh ra cho ta!” Lô Đa Tôn vỗ ngực sẵn tay áo bước lên:

“ Đừng phí công, cửa khóa rồi.” Thâm Luân chỉ tay, ở giữa cánh cửa có một cái khóa bị mạng nhện giăng kín, vì phòng tối, mọi người đều say nên chẳng ai chú ý:

Lô Đa Tôn lấy cành cây gạt hết mạng nhện đi, quả nhiên thấy khóa đồng:” Để ta kiểm cục đá đập ra.”

Thâm Luân ngăn cản:” Không được, đây không phải nhà của chúng ta, chúng ta chưa xin phép đã vào là không hay, lại còn đập khóa của họ sao được.”

“ Không vào sao biết phân thắng bại.”

Lãnh Nghê kiến nghị:” Phòng tuy làm bằng đá nhưng chắc phải có lỗ không khí, tìm rồi nhìn vào là được.”

Mọi người khen hay, vòng qua sau nhà, quả nhiên thấy cái lỗ bằng miệng bát, nhưng ở trên cao, gần mái nhà, không ai với tới.

Tổng Kỳ chân tay nhanh nhẹn mang ghế từ trong phòng ra, nhưng vẫn không tới.

“ Để ta thử xem.” Thành Lạc Tuyên khinh công cao cường, nằng xếp ba cái ghế thành hình tam giác, người nhẹ như chim én nhảy lên, quả nhiên tới được lỗ thông khí, nhìn một lúc nhảy xuống:” Tới quá, hình như có gì đó chắn ngang như xà nhà, nhưng lại bằng đá.”

“ Đỡ ta chút! Nữ nhân gia làm việc không đáng tin, bảo xem bài vị, xem cái khác làm gì?” Lô Đa Tôn vịn vai Trình Đức Huyền trèo lên, ông ta tuy không có khinh công, nhưng cao lớn hơn Thành Lạc Tiệp, vẫn bám vào đường lỗ thông khí mà nhìn, ai ngờ chưa nhìn thấy gì ghế kêu răng rắc sụp đổ, ông ta ngã cái oạch xuống đất, xoa hông kêu đau.

Mọi người cười nghiêng ngả, Tổng Kỳ mới nói:” Vách tường dày lắm, nhìn qua chỉ thấy tường đối diện, làm sao nhìn xuống phía dưới được, bị che rồi.”

Lô Đa Tôn xoa hông:” Thế mà không nói sớm.”

“ Cứ đập khóa đi, mai đưa lý chính mua cái khóa khác là được.”

Mọi người đều đồng ý, Thẩm Luân cũng đành chấp nhận, vì thế Tổng Kỳ kiểm tảng đá lớn mang về phòng, đập mấy cái đã vỡ khóa đã cũ nát.

Lãnh Nghệ là người đẩy cửa ra vào đầu tiên.

Vì lâu không mở cửa thông khí, bên trong cực nóng nực, phòng không lớn, ánh sáng ngoài chiếu vào trên bàn cao nửa giường, xếp tầng tầng bài vị.

Nhìn chữ viết trên đó thì quả nhiên là liệt tổ liệt tông Chân gia.

Thành Lạc Tuyên vui mừng vỗ tay:” Các vị thua rồi, mọi người đều phải uống rượu.”

Nói rồi nàng chạy ra hành lang lấy rượu cho họ.

“ Vì sao họ không mang bài vị tổ tông đi nhỉ?” Hướng Cung lấy làm lạ lâu bầu:” Cả nhà đã đi rồi, còn lại một căn nhà trống, vậy mà không mang bài vị tổ tông theo là sao?”

Thẩm Luân chép miệng:” Con cái bất hiếu ...”

Vừa nói tới đó thì ở đại sảnh như có tiếng hù mạnh, tiếp đó Thành Lạc Tiệp xách mấy vò rượu vào, vui vẻ nói:” Mọi người uống đi.”

Thẩm Luân mặt đã không còn sắc máu:” Lãnh phu nhân có thấy ai ngoài đại sảnh không?”

“ Ai chứ? Mọi người ở đây cả mà” Nụ cười trên môi Thành Lạc Tuyên biến mất, rụt cổ chạy ra sau Lãnh Nghê:” Thẩm đại nhân ngài đừng có mà dọa người ta như thế.”

Chương 509: Túy ngoạn quý ốc.

Triệu Phổ thò đầu ra nhìn quanh đại sảnh, phòng rất trống trải gần như chẳng có vật gì che chắn, tùy ánh sáng không tốt vẫn đủ thấy là không thấy ai hết, ông ta chuyển đề tài:” Lãnh đại nhân sao biết nơi này có bài vị?”

Lãnh Nghệ cũng không thấy bên ngoài có gì, thu lại nghi hoặc, giải thích:” Đơn giản thôi, Chân gia vì ngũ hành thiếu thổ nên mới xây dựng căn phòng này đặt bài vị tổ tiên, bọn họ đi rồi, nếu mang bài vị theo thì khóa cửa làm gì?”

Tống Kỳ hỏi:” Chẳng lẽ không thể để thứ khác hay sao?”

Lãnh Nghệ phủ định:” Nếu là thứ khác thì còn nhiều phòng trống lắm, ai lại đi mang vào phòng đặt bài vị tổ tiên, thế không phải bất kính à?”

“ Có thể vì họ thấy phòng bằng đá chắc chắn, nên cho thứ đáng tiền vào đây khóa lại.”

“ Cái khóa vừa rồi thì làm được gì?”

“ Thế cũng phải.”

Thời cổ khóa phòng quân tử không phòng tiểu nhân, đừng nói là lấy đá đập, người khỏe còn bẻ được khóa kia, trông đồ quý thì cần người canh giữ chứ trông cậy vào mấy cái khóa là điều ngu ngốc.

Lãnh Nghệ nhìn căn phòng, tuy làm bằng đá, chính thể vẫn theo kiến trúc bình thường, có vài cái xà, bờ đoàn trên mặt đất thì toàn bụi, ngoài ra có một cái ghế dài. Xem tới cửa thì lắm

bẩm.” Cái phòng này không có người ở, khóa bên ngoài là hợp lý, vì sao bên trong còn làm then cài, lạ thật.”

“ Cái nhà ma này thứ gì cũng quái lạ.” Hường Cùng hơi run:

“ Chắc mọi người không biết, bài vị tổ tiên không chỉ để thờ cúng, còn có tác dụng khác đấy.” Trần Tòng Tín chợt nói:

“ Tác dụng gì, bắt ma à?” Lô Đa Tốn trêu:

“ Đúng đấy.” Ai ngờ Trần Tòng Tín gật đầu:” Ở quê ta, từ đường thờ cúng bài vị tổ tiên, cũng là nơi gọi hồn, nói chuyện với tổ tông! Phàm là trong nhà có người bỗng nhiên bị bệnh không rõ nguyên do, thường mời tiên cô tới gọi hồn, giao tiếp với tổ tiên, hỏi tổ tiên nguyên nhân do đâu, liệu có phù hộ được hay không? Những chuyện này phải làm trong từ đường, hơn nữa chỉ được có tiên cô, người khác không được tham gia, nếu không thông linh với tổ tiên được, hơn nữa chẳng may có thứ ô uế vào từ đường, tổ tiên nổi giận, con cháu sẽ gặp họa. Cho nên khi thông linh phải đóng cửa.”

Hường Cùng vẫn hỏi:” Vậy vì sao không mang bài vị đi, ông biết không?”

Trần Tòng Tín lắc đầu:” Phong tục mỗi vùng mỗi khác, chưa kể mỗi nhà đều có bí mật riêng, nhiều nguyên nhân không thể nói ra ngoài, chuyện này ai biết được.”

Lãnh Nghệ thì vẫn luôn quan sát tỉ mỉ căn phòng này, y ngồi hẳn xuống, đột nhiên người run lên nhìn dấu chân mờ. Dấu chân này tuy đã bị bụi đất che đi, nhưng miễn cưỡng nhận ra, mà nơi bắt đầu chính là giữa phòng.

Hành vi của y tức thì khiến người khác chú ý, bọn họ cũng nhanh chóng nhận ra dấu chân, tất cả ngồi xuống, không ai bảo ai đều nổi lên một ý nghĩ.

Chẳng lẽ câu chuyện ma kia là có thật?

Lãnh Nghệ biết Thành Lạc Tiệp sợ, không nói chủ đề này.” Ở đây không có cửa sổ, rất nóng bức, chúng ta ra ngoài cho mát.”

Mọi người vội đi ra, qua đại sảnh tới hành lang rồi mới thở phào.

Lô Đa Tôn vươn mình nói:” Bên trong ngột ngạt quá, hành lang vẫn thoáng hơn! Thoải mái khoan khoái! Uống nào!”

Vừa rồi cuộc thua, mỗi người làm một bát lớn, vốn uống suốt từ sáng rồi, ai cũng say, thêm bát rượu này nữa, thậm chí đã có hai người dựa vào tường ngủ gật.

Mặt trời ngả về phía tây, khi ánh mặt trời cuối cùng biến mất khỏi ngọn cây chỉ còn ráng đỏ khắp trời.

Sân vườn tối đi, tiếng gió thổi cũng thành đáng sợ, Hường Cung run sợ nhìn quanh:” Đêm nay cứ thế này ngủ ở hành lang à?”

Lô Đa Tôn đã ngủ gà ngủ gật rồi, nghe vậy sức tỉnh:” Thế sao được, chúng ta kiếm nơi ngủ thôi, trước đó ta thấy nhiều phòng có giường lắm.”

Tống Kỳ cũng ngáp dài phụ họa:” Cơm no rượu say rồi, kiếm chỗ ngủ thôi.”

Mọi người đều đứng dậy lần mò tới hậu viện, kỳ thực là tiểu tứ hợp viện sau đại đường, giống các đại trạch viện khác, chính diện là chính phòng, hai bên là sương phòng, giữa là thiên tỉnh.

Hường Cung hỏi:” Ai ngủ ở chính phòng đây?”

Lô Đa Tôn đáp:” Nghe có vẻ ông muốn ngủ ở chính phòng, ngủ thì ngủ đi, ai tranh với ông đâu.”

Hường Cung cười ha hả:” Ta ngủ thường bá đạo lắm, lúc ngủ thì đầu ở phía này, khi tỉnh dậy thì đầu ở chỗ khác rồi.

Cho nên giường ở nhà ta thường rất lớn, ta thấy giường ở chính sảnh không tẻ, đủ lớn, ta ngủ ở đó Lãnh đại nhân, thư phòng bên cạnh cũng có giường, phu thê ngài ngủ ở đó đi.”

Lô Đa Tôn bữu môi:” Ông vừa muốn ngủ giường lớn, lại sợ, kiếm người ngủ gần chứ gì? Cái giường ở thư phòng nhỏ thế, phu thê người ta ngủ sao đủ, đổi đi.”

Lãnh Nghệ cười:” Không sao, ta thấy giường đó cũng đủ cho phu thê bọn ta ngủ rồi.”

Hương Cung khách khí vài câu, không khiêm nhường nữa:” Không biết có đèn lồng không nhỉ? Sắp tối rồi, không đốt đèn, đêm thức dậy không thấy đường mà đi.”

“ Sợ thì nói ra đi.” Lô Đa Tôn say rồi, nói năng chẳng giữ lời thích khách bác người ta:” Đã nói ngủ ở đây so gan, ông lại muốn đốt đèn, thế chẳng thà về nhà ngủ cho thoải mái.”

Hương Cung trừng mắt:” Ai sợ chứ! Hừ!”

Thế là Hương Cung ngủ ở phòng ngủ chính bên trái chính phòng, phu thê Lãnh Nghệ ngủ ở thư phòng bên phải. Những người khác chia ra sương phòng hai bên.

Cổ nhân thường sinh hoạt theo mặt trời, thêm vào mọi người đều uống say, thế nên lên giường ngủ sớm.

Thành Lạc Tuyên dọn dẹp qua loa, kiểm tằm vải quét bụi trên giường, ghế. Tuy nói nơi bọn họ ở là thư phòng, nhưng chẳng có cuốn sách nào, giá sách cao cao trống rỗng toàn bụi. Có điều trên bàn có tập giấy dày, ống bút còn có mấy cái bút lông, một cái nghiên mặc đơn giản.

Thành Lạc Tuyên nhìn hết thấy, xúc cảm nói:” Chẳng biết chủ nhân ngày nào nay ở đâu, bỏ lại văn phong tứ bảo, có thể thấy phồn hoa năm nào.”

Lãnh Nghệ thuận miệng nói:” Đây là chính đường, tất nhiên là nơi ở Chân gia lão thái gia rồi.”

Thành Lạc Tiệp nhớ ra một chuyện, hơi run:” Á, lão thái thái mất tích ly kỳ cuối cùng ở đây đó.”

“Ừ, nhưng mà lão thái thái sao ngủ ở chỗ chúng ta được, mà là ...” Lãnh Nghệ đánh miệng về phía phòng ngủ chính nơi Hướng Cung ngủ:

“Người đó rất đáng ghét, mắt cứ hai nhìn trộm thiếp, tốt nhất là đêm nay ...” Thành Lạc Tiệp che miệng cười, thì thầm:” Lão thái thái mất tích kia đột nhiên xuất hiện, dọa ông ta sợ chết khiếp, thế mới buồn cười.”

“Bà ấy mà đột nhiên xuất hiện, dọa ông ta xong còn chẳng phải dọa cả chúng ta. Nàng nghĩ xem, đêm đang ngủ mở mắt ra thấy bà già đứng ngay đầu giường nhìn mình chăm chăm thì thế nào?” Lãnh Nghệ giọng âm u:

Chương 510: Túy ngoạn quỷ ốc. (2)

Thành Lạc Tuyên á một tiếng nhảy vào lòng Lãnh Nghê, lập tức đẩy y ra, dấm máu cái:” Đáng ghét, dọa người ta.”

“ Trêu nàng thôi, trên đời này đâu ra ma quỷ, toàn bị ra lừa người.”

“ Ai nói không, Trần đại nhân kể chuyện đây thôi.”

“ Nàng sao biết ông ấy kể có thật không?”

Giường tất nhiên chẳng có chăn đệm gì, chỉ có ván gỗ, nằm trên đó khác gì nằm ở dưới đất cứng, rất không thoải mái.

Thành Lạc Tuyên vừa nằm xuống giường đã kêu đau đón ngời bật dậy:” Lưng thiếp đè lên cái gì ấy.”

“ Để ta xem.” Lãnh Nghê đưa tay sờ rầm, chạm phải thứ nhỏ cứng cứng, cầm lên xem:

Thành Lạc Tuyên lấy làm lạ:” Thiếp rõ ràng quét giường kỹ lắm, sao lại có thứ sót lại, còn lớn thế này, thiếp xem nào.”

“ Cục đá ấy mà.” Lãnh Nghê thuận tay ném đi:” Chắc là vừa rồi nàng không để ý thôi.”

Kỳ thực thứ Lãnh Nghê vừa ném đi nằm lăn lóc trên bụi là khúc xương, chẳng qua không muốn làm nàng sợ.

Hai người nằm xuống, nhưng chưa đi ngủ ngay mà còn thủ thỉ trò chuyện.

“ Chân trạch đúng là mát thật đấy, nếu mà nhà chúng ta cũng mát thế này thì tốt quá ... Á ...” Thành Lạc Tuyên đột

nhiên ré lên một tiếng rúc vào lòng Lãnh Nghệ:

“ Sao vậy?”

“ Có người, thiếp thấy bóng người thoáng qua.”

Lãnh Nghệ ngồi dậy đi về phía nàng chỉ. Lúc này trời đã tối, nhưng có trăng, vẫn có ánh sáng trắng rất mờ chiếu vào cửa sổ, y liền nhìn thấy cái bàn trang điểm, một cái gương đồng lớn đặt bên trên.

Gương đồng vốn không rõ lắm, thêm vào bụi phủ lên, nhưng vẫn thấy được bóng người lay động. Khi Lãnh Nghệ nhìn chăm chăm vào gương đồng, đột nhiên có thứ gì đó lướt qua gương đồng, y quay ngoắt lại chỉ thấy màu xám xịt.

Đó là cửa sổ dán giấy, nếu bên ngoài có người nhìn trộm, bóng người sẽ in lên cửa sổ.

Lãnh Nghệ không nhúc nhích, y nhìn chăm chăm vào cửa sổ, quả nhiên có thứ lay động qua, y nhanh như chớp lao tới, rút chốt mở cửa sổ. Phòng liền sáng hơn nhiều, trăng vốn chui vào tầng mây như khoác lên lớp áo sa mỏng đi ra.

Nương theo ánh trăng, Lãnh Nghệ quét mắt ra ngoài, không có ai, chỉ có một cây du, cành cây lay động trong gió, cứ như có người vẫy tay vậy.

Thì ra là thứ này chiếu lên cửa sổ rồi phản xạ ở gương đồng, lọt vào mắt Thành Lạc Tuyền.

Lãnh Nghệ quay về giải thích cho Thành Lạc Tuyền nghe, hai người lại nằm xuống. Thành Lạc Tuyền nép vào lòng y, thấy yên tâm hơn nhiều, tuy nàng luôn nghĩ Lãnh Nghệ không có võ công, còn nàng là cao thủ, nhưng ở loại chuyện mang tính tâm lý này, không liên quan võ công cao hay thấp.

Nằm được một lúc, Thành Lạc Tuyền xấu hổ nói:” Quan nhân, thiếp, thiếp muốn đi nhà xí ... Chàng đi với thiếp nhé.”

“Ừ.” Lãnh Nghệ cùng nàng rời giường, lần mò bóng tối mà đi:

Trăng trên trời lại biến mất rồi, bốn phía tối om, bọn họ đi qua thiên tỉnh, tới đại đường tiền sảnh, Lãnh Nghệ đột nhiên trầm giọng quát:” Ai?”

Thành Lạc Tuyên cả kinh, nhưng không nhìn thấy gì, nàng nghe thấy tiếng nghiêng răng, còn có tiếng thở.

Người ở hành lang tỉnh lại, lầu bầu:” Lãnh đại nhân hả? Là ta, Trần Tông Tín.”

Lãnh Nghệ thở phào, hỏi nhỏ:” Ngài không đi ngủ, ở đây làm gì?”

“ Trong phòng nóng bức, không mát mẻ bằng ở đây.”

Nơi Trần Tông Tín ở là nơi đặt linh cữu thiếu nữ kia, nơi này đúng là mát thật, nhưng mà cứ khiến người ta thấy sờn gai ốc.

“ Ngài tới đúng lúc lắm, uống với ta đi.” Trần Tông Tín rủ:

Lãnh Nghệ nói:” Xin lỗi, ta phải cùng nương tử đi nhà xí, ngài cũng đừng uống nữa, hôm nay mọi người đều uống nhiều rồi, hôm khác vậy.”

Trần Tông Tín lão đảo đứng dậy, đi vào đại đường:” Ngài không uống với ta, ta đi tìm Liên Tử.”

Nghe ông ta nói chuyện điên điên khùng khùng, Thành Lạc Tuyên sợ lắm kéo Lãnh Nghệ đi ngay.

Từ nhà xí trở về đi qua đại đường, Lãnh Nghệ đứng lại nhìn vào trong.

“ Chúng ta về thôi.” Thành Lạc Tuyên thúc giục:” Nơi này sao mà lạnh thế chứ?”

Lãnh Nghệ trầm ngâm:” Không nên để ông ta một mình ở đây, mọi người lại đều ở hậu viện, xảy ra chuyện gì cũng không biết.”

“ Nhưng bên ngoài có Vô Mi đạo trưởng cảnh giới rồi mà.”

“ Họ chỉ cảnh giới có người ngoài đột nhập thôi, nhưng ông ta uống say, lỡ xảy ra chuyện không hay. Nàng đứng đây đợi, ta vào đón người ra.”

“ Không không!” Thành Lạc Tiệp cuống lên, giữ rịt tay Lãnh Nghệ không buông:” Đi thì cùng đi.”

Lãnh Nghệ dẫn nàng vào trong, nương theo ánh trăng có thể nhìn thấy lờ mờ, nhưng đại đường trống trải, không thấy bóng dáng Trần Tông Tín đâu:” Lạ quá, đi đâu rồi?”

“ Không phải bị quỷ hồn bắt mất rồi chứ?” Thành Lạc Tuyền vừa nói xong liền có cảm giác như ai đó đang thổi hơi lạnh sau gáy, nhắm tịt mắt lại, nắm chặt tay Lãnh Nghệ:

Lãnh Nghệ khẽ khẽ vỗ tay nàng trấn an, gọi:” Trần đại nhân, ngài có ở bên trong không?”

Hỏi không ai đáp, chỉ có tiếng ngáy khò khò, hai người đi vào căn phòng đá, ai ngờ thấy ông ta nằm dưới bàn đặt bài vị ngủ ngon lành. Lãnh Nghệ đi tới lay người ông ta:” Trần đại nhân, đừng ngủ ở đây.”

Trần Tông Tín lại hàm hồ đáp:” Ta không say.”

Thành Lạc Tuyền hơi do dự đề nghị:” Hay là chúng ta tìm nơi khác ngủ, để ông ấy ngủ ở phòng chúng ta đi ... Thiếp, thiếp không muốn ngủ ở đó.”

Lãnh Nghệ biết nàng sợ, vì ở đó từng xảy ra chuyện ma, liền đồng ý rồi dìu Trần Tông Tín vào thư phòng của họ, đóng cửa lại rồi rời đi.

Kiểm căn phòng khác không khó, nhà nhiều phòng bỏ trống mà, bọn họ tới phòng đầu bếp, nơi đó khá tĩnh mịch.

Căn phòng này tuy nhiều bụi, nhưng không có người chết, Thành Lạc Tuyên yên tâm hơn, kiểm cái chổi quét sạch bụi rồi lên giường ngủ.

Cảm giác chẳng ngủ được bao lâu Lãnh Nghệ bị tiếng người đánh thức, mở mắt ra mới biết trời đã sáng, có ai đó gọi mình, y đáp một tiếng rồi làu bàu:” Nơi này không cho người ta ngủ tử tế.”

Thành Lạc Tuyên cũng dụi mắt tỉnh lại, hoạt động cánh tay:” Giường cứng quá, ngủ ê ẩm cả người.”

Giọng ngoài kia là của Thẩm Luân, ông ta đi về phía này gõ cửa:” Lãnh đại nhân, sao ngủ ở đây?”

Lãnh Nghệ đợi Thành Lạc Tuyên chỉnh xong y phục mở cửa ra, thấy đám người Thẩm Luân đứng ngoài cửa, đáp:” Hôm qua Trần đại nhân uống say, cứ nhất định muốn ngủ trong gian phòng đá ở đại đường. Ta lo ông ấy xảy ra chuyện nên dìu về phòng bọn ta ngủ, bọn ta tìm phòng khác.”

“ Nhưng thư phòng không có ai cả.”

“ Không có ai? Có phải là dậy sớm đi dạo không?”

“ Mọi người tìm này giờ không thấy, ôi chúng ta làm cái gì thế này, ăn no uống say chạy tới nhà ma ngủ, người khác mà biết không biết sẽ nói gì chúng ta.” Thẩm Luân hỏi hận vì hành vi hôm qua rồi:

Lãnh Nghệ vỗ trán:” Hay lại chạy vào phòng đá ngủ rồi? Hôm qua bọn ta thấy ông ấy vào đó.”

Chương 511: Treo cổ quỷ ốc.

Mọi người theo kiến nghị của Lãnh Nghệ tới căn nhà đá kia, cánh cửa đóng lại, đẩy không được. Lãnh Nghệ nói:” Chắc là ông ấy trong đây, hôm qua ta dìu ông ấy ra không hề đóng cửa.”

Thẩm Luân vỗ cửa đá gọi lớn:” Trần đại nhân, Trần đại nhân, sáng rồi, chúng ta phải về thôi.”

Không đáp, gọi thế nào cũng chỉ có cánh cửa im lìm đối diện với bọn họ.

Thành Lạc Tuyên nhanh trí chạy ra sau căn phòng đá, lát sau quay về, đầy vẻ hoảng sợ:” Chết! Chết rồi ... Ông ấy treo cổ rồi.”

“ Sao có thể thế được.”

Cả đám hoảng hồn cùng nhau chạy ra, bắc bàn bắc ghế kê lên, nhìn qua lỗ thông gió, quả nhiên là thấy Trần Tông Tín treo lơ lửng trên không, lưỡi thè ra ngoài, mặt vô cùng ghê sợ.

Thẩm Luân mặt mày kinh hoàng, lắp ba lắp bắp:” Treo, treo cổ thật rồi ...”

“ Ma, ma đấy, nhất định là ma rồi.” Hoàng Cung lảo lảo chạy trước, người khác đang hoảng, bị ông ta nói thế cũng xoay người chạy theo:

“ Bình tĩnh, dù là có ma, giữa ban ngày cũng không dám ra đâu.” Lãnh Nghệ vừa rèo lên bàn vừa bảo Thành Lạc Tuyên:” Nàng cản họ lại rồi đi gọi Vô Mi đạo trưởng và Đồ Du đại sư tới đây mau.”

Thành Lạc Truyền chạy đi ngay.

Lãnh Nghệ thì nhìn qua lỗ thông khi, then cửa đã cài rồi, vội vàng chạy về đại đường, cùng lúc đám Vô Mi đạo trưởng đang chạy tới, chỉ cánh cửa đá:” Cửa bị cài then bên trong, các vị xem có mở được không?”

“ Để bản tăng.” Đồ Du đại sư đi tới giữa cửa, gài lên một tiếng, hai chân dẫm mạnh xuống đất, đứng tấn gồng người, sau đó dẫm ra một quyền cực mạnh chính giữa hai cánh cửa:

Uỳnh, cửa bật mở:

Mọi người xông vào, chỉ thấy Trần Tông Tín treo lủng lẳng trước bàn thờ, trên mặt đất có chiếc ghế bị đổ.

Thành Lạc Tuyên nhanh tay bắn ra một mũi phi đao, cắt đứt thắt lưng buộc cổ Trần Tông Tín, Lô Đa Tôn vội vàng đỡ lấy, đặt trên mặt đất.

Lãnh Nghệ ngửi thấy mùi thối của thi thể, ông ta chết hẳn rồi, đáng lý ra mới một đêm, không thể sớm xuất hiện mùi thối như vậy, nhưng trời quá nóng, lại ở trong phòng kín đã đầy nhanh thời gian thối rữa.

“ Ma, cái nhà này thực sự có ma rồi ... Mau đi đi, đi đi ...”
Hương Cung run rẩy:

Lãnh Nghệ ngồi xuống bên xác chết khoác tay:” Không ai được đi đâu hết, Trần đại nhân chết thế nào chưa rõ, phải làm rõ đã tính sau.”

“ Còn phải làm rõ gì nữa?” Lô Đa Tôn cũng sợ rồi:” Nhất định là tối qua ông ấy kể chuyện ma, kết quả là trêu chọc vào ác quỷ trong nhà, bị nó dụ tới đây treo cổ.”

Tống Kỳ nuốt nước bọt:” Đúng thế, rõ ràng là ngủ ở hậu viện, sao lại mò ra tiền viên treo cổ, trừ ma ra còn có thể là gì!”

“ Không có ma đâu, đừng lấy ma ra nói.” Lãnh Nghệ nói dứt khoát.” Ông ấy không treo cổ mà bị giết.”

“ Giết?” Tất cả đều giật mình:

“ Hung thủ rất giao hoạt, hắn còn để một cái ghế đồ nữa, hắn tính cũng hay đấy, nhưng chưa đủ. Mọi người nhìn nút thắt đi, nó ở phía sau cổ người chết, đúng chứ? Người chết treo thì vị trí thắt nút là chỗ bị nhấc lên không, không lưu lại vết thắt ở cổ người chết.” Lãnh Nghệ chỉ vết thắt quanh cổ thi thể.” Nhưng ở đây vết thắt đều quanh cổ, nói lên điều gì?”

Tổng Kỳ do dự:” Có phải là bị siết cổ chết sau đó mới treo lên?”

Lãnh Nghệ gật đầu khen:” Tổng đại nhân không then là hình bộ thượng thư.”

“ Có gì đâu, chuyện trong bốn phận thôi mà.”

Triệu Phổ cũng ngồi xuống nhìn kỹ:” Đúng là xiết cổ rồi, nhưng làm sao có thể giết người xong rồi đóng cửa lại đây?”

Tổng Kỳ tới xem hai canh cửa đá:” Cửa đá đóng lại sẽ khớp vào nhau, tức là không có khe để lách dao mỏng vào.”

Ông ta lại xem kỹ then gỗ:” Cái này không có vết cửa của sợi dây nhỏ để từ ngoài không chế.”

Hướng Cung lẩm bẩm:” Ma, chỉ có thể là ma thôi.”

Lãnh Nghệ không dư hơi đi tranh cãi với ông ta:” Tổng đại nhân, Thảm đại nhân ở lại, còn người khác ra ngoài đi”

Thành Lạc Tuyên đi ngay, người khác đi theo, bọn họ chẳng muốn ở lại nơi này.

Lãnh Nghệ kiểm tra sơ bộ, mặt tím tái sưng phù, phù hợp với dấu hiệu chết do ngạt thở, y lại cởi y phục, không có ngoại

thương. Nhưng ngón tay có vết rách, một móng tay bong ra, nhưng lại không có bất kỳ dấu vết phản kháng nào.

Tổng Kỳ sờ quần Triệu Tòng Tín:” Uớt, hẳn là lúc bị siết cổ thì tiểu ra?”

Thẩm Luân xem kỹ:” Uớt ở phần trên, không giống là tiểu ra, không thể tiểu lên vị trí này.”

Lãnh Nghê suy nghĩ:” Có lẽ là hung thủ nhân lúc Trần đại nhân đang đi tiểu thì đột nhiên tập kích, giết chết, cho nên mới uớt ở phía trên. Nói cách khác đây không phải hiện trường đầu tiên, phải tới chỗ hung thủ giết người, biết đâu hẳn vô tình để lại manh mối! Vị trí khả năng nhất là ở gần thư phòng.”

Trước khi đi tìm hiện trường đầu tiên, Lãnh Nghê sai hộ vệ tìm một cái thang, leo lên xà phát hiện nút thắt ở bên trên. Xà có vết kéo dài, đai lưng cũng dính bụi bẩn, càng chứng tỏ hung thủ giết người xong dây thắt cổ ném qua xà ngang rồi mới kéo người lên nên tạo ra vết tích như thế.

Điều này tiến thêm một bước chứng minh đây là vụ giết người.

Lãnh Nghê đi ra nhìn mấy vị đại thần bên ngoài:” Mặc dù ta còn chưa biết hung thủ là ai, nhưng ta khẳng định đây là một vụ giết người nguy hại hiện trường. Hơn nữa toàn bộ trạch viện đều có người của ta canh giới, không có khả năng có người ngoài đột nhập. Bởi thế hung thủ chỉ có thể trong số chúng ta. Quan gia ủy nhiệm cho ta làm viện phán thẩm hình viện, giám sát bách quan. Giờ Trần đại nhân bị mưu sát, bản quan quyết định chính thức lập án, trước khi tìm ra hung thủ, mọi người đều có hiềm nghi, bởi thế không thể tùy tiện đi lại. Hộ vệ của ta sẽ giám sát, các vị không được rời đại đường nửa bước, nếu không bản quan coi là nghi phạm để bắt giữ.”

Hướng Cung làu bàu:” Người thì sao?”

Lãnh Nghệ cười nhạt:” Ta có chức trách tra án, đây là đặc quyền quan gia ban cho, nếu ngài không phục, sau này có thể dâng tấu đàn hặc lên quan gia, còn lúc này cứ làm theo lời ta nói đi.”

Những người khác không nói gì thêm nữa.

Chương 512: Nói thật và nói dối. (1)

Lãnh Nghệ sai đám Vô Mi đạo trưởng giám sát bọn họ, sau đó dẫn Thành Lạc Tuyên ra sau thư phòng.

Hai người tìm kiếm dấu vết đi tiểu trên mặt đất, vì trời hè nóng bức, nước tiểu đã khô, hi vọng tìm ra được dấu tích tiểu tiện.

Rất nhanh Lãnh Nghệ nhìn thấy một nước vàng nhạt trên tường ở góc hành lang, y nhìn một lúc rồi tìm kiếm xung quanh, đáng tiếc, không có dấu vết khả nghi nào, cũng không có vật chứng gì cả. Có điều dưới hành lang có mảng cỏ bị đồ rập, chứng minh có người đi qua.

Lãnh Nghệ vừa đi qua đi lại tính toán gì đó vừa nói:” Hung thủ hẳn là thấy Trần đại nhân đi tiểu ở đây, sau đó bất thành linh ở phía sau siết cổ chết ông ấy.”

Thành Lạc Tuyên hỏi:” Vậy vì sao lại còn phải kéo vào phòng bằng đá treo cổ ông ấy?”

“ Vì hung thủ muốn làm giả một vụ tự sát, chỉ là ta chưa biết hẳn làm thế nào thôi.”

Hai người đi quanh một lúc không có tiến triển gì liền quay về đại đường, đám Lô Đa Tôn nhìn y chăm chăm, tâm trạng gì cũng có.

Hôm qua vì say, mọi người hứng khởi không trên không dưới gì cả, chỉ là một đám người ham vui. Hôm nay tất cả đều tỉnh táo, lại còn xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế, chuyện không đơn giản.

Lãnh Nghệ bảo Vô Mi đạo trưởng đưa đám đại thần đó tới dưới bóng râm ngoài vườn, mỗi người một ghế ngồi xuống, sau đó dẫn từng người vào căn phòng đá thâm vắn.

Người đầu tiên là Thẩm Luân, vì ông ta là người tổ chức hoạt động này.

Thẩm Luân vẻ mặt không tự nhiên, giọng có chút lạnh:” Không phải Lãnh đại nhân nghi ngờ ta chứ?”

Lãnh Nghệ chẳng gật cũng chẳng lắc:” Tất cả mọi người ở đây đều có hiềm nghi, cho nên ta phải hỏi chuyện từng người, mời đại nhân phối hợp.”

Thẩm Luân nhìn y một lúc rất lâu như muốn đánh giá gì đó, thấy Lãnh Nghệ hoàn toàn không chút nhường nhịn đối mặt với mình thì biết y không phải người dễ khuất phục, gật đầu:” Được, có vấn đề gì Lãnh đại nhân hỏi đi. Chuyện này thực ra có lỗi, nếu không phải ta nhắc tới căn nhà ma này, cũng không có chuyện gì.”

“ Ta muốn hỏi ngài chính là vấn đề này.” Lãnh Nghệ nghiêm túc nói:” Ngài thân là thứ tướng, quan gia không có nhà, vì thấy ngài tính tình cẩn trọng mới ủy thác trọng trách. Vậy mà ngài không phản đối chuyện thám hiểm nhà ma, có vẻ không phù hợp với tính cách của ngài.”

Thẩm Luân chẳng đỏ mặt:” Hôm qua say rượu, hứng trí mọi người lại cao như thế ... Lãnh đại nhân tựa hồ đâu có phải đối chứ?”

“ Nói thế nào thì ngài hành động không phù hợp, rồi đúng lúc xảy ra án mạng! Thật là trùng hợp đấy.”

“ Ta hiểu rồi, Lãnh đại nhân hoài nghi ta cố ý bố trí dẫn mọi người tới đây, sau đó giết chết Trần Tòng Tin sao?”

Lãnh Nghệ khẽ gật đầu:” Chẳng lẽ không phải à?”

“Nực cười, đang yên đang lành, ta giết ông ta làm cái gì?”

Lý do đương nhiên là có, hiện giờ trong triều có ba phe, Trần Tông Tín, Lô Đa Tôn đều là người quan hệ với Tề vương Triệu Đình Mỹ là phe thứ nhất, còn Thẩm Luân nhìn bề ngoài có vẻ trung thành với Triệu Quang Nghĩa phe thứ hai, phe thứ ba là Hường Cung, Triệu Phổ đám lão thần đang muốn phân phối lại quyền lực. Vừa vặn nhóm người bọn họ cùng tới đây lại có đủ người ba phe, ngày nghỉ tổ chức ăn tiệc giải trí, ai lại đi mới hai phe đối địch làm gì cho nặng đầu?

Tin rằng không chỉ mình y mà nhiều người cũng nhìn ra bất thường rồi, hôm qua nhìn bề ngoài rất hòa hợp, nhưng để ý kỹ chút sẽ thấy khúc mắc trong đó, như Lô Đa Tôn liên tục nhắm vào Hường Cung.

Lãnh Nghệ không trả lời ông ta, hỏi:” Đêm qua ngài ở đâu?”

“Đêm qua sao, ta ngủ trong phòng, ngủ liền một giấc tới tận khi trời sáng.”

“Có nhân chứng không?”

“Trừ phu thê người ra, những người khác đều ngủ riêng, chẳng ai ngủ cùng cả.”

Hiển nhiên câu trả lời là như thế, Lãnh Nghệ lường trước rồi, sao dễ dàng hỏi ra gì được, y chỉ muốn thử phản ứng của những người này khi bị khép tội thôi, liền cho Thẩm Luân đi.

Người thẩm vấn thứ hai là lão già háo sắc lại sợ ma Hường Cung.

Hường Cung tỏ ra rất hồi hộp, vừa đi vào đã nói:”Lãnh đại nhân, ngài sẽ không nghi ngờ ta đấy chứ? Ta không giết người.”

“Vậy thì ngài nghĩ ai giết?” Lãnh Nghệ thông thả hỏi:

“ Cái này không dễ nói ...” Hường Cung thần bí nói nhỏ:” Ta nghĩ là Lô Đa Tôn đấy.”

Câu trả lời làm Lãnh Nghê bất ngờ:” Không phải họ thân thiết lắm sao?”

“ Cái đó thì ta không biết, ta chỉ biết ông ta có bản lĩnh mở mật thất.” Hường Cung chỉ vào phòng đá:” Lãnh đại nhân thấy giống cái gì?”

“ Giống cái gì?”

“ Cái mộ, đem người cần an táng vào trong mộ đá, người ở ngoài, nhưng có thể đóng cửa từ bên trong. Bản lĩnh này chỉ Lô Đa Tôn biết, nhà ông ta thời Ngũ Đại là những kẻ trộm mộ. Về sau phát lên nhờ đào trộm mộ mới cải tà quy chính đọc sách nghiên cứu học vấn, đó là bản lĩnh gia truyền, ta dám chắc ông ta biết đấy.”

Lãnh Nghê không đưa ra bình luận, hỏi:” Đêm qua ông làm gì?”

“ Ngủ, nửa đêm đau bụng dậy đi nhà xí, cơm nước của Thảm Luân có vấn đề.”

“ Có ai làm chứng không?”

“ Họ đều ngủ cả, ai làm chứng được chứ?”

“ Được rồi, ông có thể đi.”

Trước khi đi Hường Cung còn nói thêm:” Lãnh đại nhân chớ quên Lô Đa Tôn là hậu đại của bọn đào trộm mộ, hiểu nhiều thứ bàn môn tà đạo lắm đấy.”

Vì thế người bị thẩm vấn tiếp theo hiển nhiên là Lô Đa Tôn.

Câu đầu tiên của Lãnh Nghê là:” Nghe nói Lô đại nhân am hiểu nghề trộm mộ.”

“Biết một chút.” Lô Đa Tôn mặt âm trầm, ông ta nghe ra hàm ý trong đó:” Lãnh đại nhân không phải bằng vào điểm này định nói Trần Tông Tín do ta giết chứ?”

“Không phải sao? Vì ông hiểu làm sao để đóng cửa mộ từ ngoài mà.”

“Rất xin lỗi, làm Lãnh đại nhân, làm ngài thất vọng rồi, đúng là ta biết làm sao cài then cửa từ bên ngoài, nhưng cần có đạo cụ, mà số đạo cụ này cũng sẽ để lại hiện trường. Nhưng ngài cũng thấy rồi, trong phòng không có gì đặc thù hết. Ngoài ra Trần Tông Tín là huynh đệ sinh tử của ta, ông ta chết, ta là người đau lòng khác.”

Câu này là lời nói thật, Lãnh Nghê thâm nghĩ thế, lại hỏi ông ta đêm qua làm gì giống hỏi người khác, ông ta cũng ngủ, không có nhân chứng.

Chương 513: Nói thật và nói dối. (2)

Người tiếp theo đi vào là Triệu Phổ, ông ta ra vẻ bất đắc dĩ, đưa tay ra thở dài:” Lãnh đại nhân nhìn ta gầy khô như củi thế này giết được ai?”

Lãnh Nghệ mỉm cười:” Ta biết một cách siết cổ, đó là tròng dây vào cổ đối phương, sau đó xoay lưng lại nhấc đối phương lên, chỉ đi vài bước là một người có thể giết siết cổ chết người cường tráng hơn nhiều. Huống hồ vóc dáng Trần Tông Tín không hơn ông là bao.”

“ Vậy Lãnh đại nhân nói xem vì sao ta giết ông ta?” Triệu Phổ rất điềm tĩnh:

“ Triệu đại nhân, ngài đừng nghĩ Thâm hình viện của ta không làm gì chứ?” Lãnh Nghệ cũng thông dong nói:” Ngài có một chí giao là Lý Xử Vân, ông ta là người chủ yếu tham gia sự biến Trần Kiều năm xưa, mà ngài là người lập kế. Hai người tình như thủ túc, Lý Xử Vân là phụ thân của Lý Đức Phi của quan gia.”

Triệu Phổ vuốt râu:” Chuyện này liên quan gì tới vụ án.”

“ Trần Tông Tín là thân cữu cữu của Lý Hiền Phi đã hoẵng, mà cái chết của Lý Hiền Phi tựa hồ có liên quan tới Lý Đức Phi.”

“Ồ, thâm hình viện không đơn giản nhỉ? Đúng, ta và Lý Xử Vân quan hệ không tệ, cái chết của Lý Hiền Phi ít nhiều có liên quan tới Lý Đức Phi, nếu báo thù thì cũng là Trần Tông Tín báo thù sao lại là bọn ta báo thù.”

Lãnh Nghệ nhìn thẳng vào ông ta:” Vì ta còn biết một tin tình báo, Trần Tông Tín luôn điều tra cái chết của Lý Hiền Phi, mà ông ta hoài nghi Lý Đức Phi không chỉ có liên quan, mà là quan hệ trực tiếp, nên mới tới Lý gia chất vấn.”

“ Đó là chuyện đã hai năm trước rồi, chuyện đó nhiều người biết.” Triệu Phổ thần nhiên lắc đầu:” Dù Lý gia có muốn tiên hạ thủ vi cường giết Trần Tông Tín thì cũng không nhờ tới thích khách già cả ốm yếu như ta.”

“ Vậy đêm qua ngài làm gì? Có ai làm chứng.”

“ Ta và Tống Kỳ tán gẫu khi trời gần sáng mới đi nhà xí rồi về ngủ. Phòng bọn ta có hai cái giường nên ngủ cùng nhau.”

Lãnh Nghệ hơi bất ngờ, xác chết đã có mùi, chứng tỏ thời gian chết phải từ ba canh giờ trở lên, nếu họ nói chuyện tới khi trời sáng thì đúng là không có thời gian gây án.

Sau khi hỏi ông ta nội dung tán gẫu, Lãnh Nghệ liền gọi Tống Kỳ vào hỏi, Tống Kỳ nói giống như Triệu Phổ, nội dung tán gẫu cũng được xác thực.

Ánh mắt Lãnh Nghệ chiếu vào nghi phạm cuối cùng là Trình Đức Huyền, ông ta là người trung thành với Triệu Quang Nghĩa, năm xưa chính ông ta và Vương Kế Ân giúp Triệu Quang Nghĩa kịp vào cung trước để kế thừa hoàng vị.

Trình Đức Huyền giống Thẩm Luân, ông ta ngủ một mình tới sáng mà không có nhân chứng.

Vụ án tạm thời lâm vào bế tắc.

Vụ án này không thể dây dưa quá lâu, bọn họ đều là người có thân phận thế lực, Lãnh Nghệ không giữ họ lại được, mà một khi thả họ đi rồi coi như xong, mọi chứng cứ có thể bị xóa bỏ. Lúc đó Lãnh Nghệ chỉ có thể kết luận Trần Tông Tín tự treo cổ thôi tức ở chỗ đây rõ ràng là vụ ám sát, mọi chứng

cứ đều chỉ ra điều đó, nhưng làm sao mà cái then có thể cài ở bên trong, chẳng lẽ người chết đặt vào?

Khoan ... tự cài?

Lãnh Nghệ đột nhiên có linh cảm, chạy ra sau căn phòng đá, tìm kiếm một hồi, rút cuộc Thành Lạc Tiệp tìm thấy trà kỷ cao trong bụi rậm, mắt liền sáng lên, đem trà kỷ vào phòng đá, bắt đầu đốt thăm vấn thứ hai

Người đầu tiên y cho gọi là Tống Kỳ.

Tống Kỳ mặt hơi tái, đi vào chấp tay:” Lãnh đại nhân vừa hỏi ta rồi sao, còn muốn hỏi gì nữa?”

“ Vừa rồi ông nói cùng Triệu đại nhân nói chuyện tới khi trời sáng, sau đó cùng đi nhà xí rồi về ngủ, tức là chưa từng tới tiền sảnh?” Lãnh Nghệ hỏi lại:

“ Đúng thế.”

“ Vậy khi ngủ có đóng cửa không?”

“ Có đóng, khi ấy trời đã tương đối mát rồi, bọn ta hơi sợ chuyện ma trong căn nhà này nên đóng hết cửa và cửa sổ lại.” Tống Kỳ cười ngược:

“ Vậy là không ai vào được phòng rồi.” Lãnh Nghệ gật gù:” Mời ngài cởi giày ra.”

Tống Kỳ không hiểu, cởi giày ra đưa cho Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ nhìn kỹ, thấy hoa văn ở đế giày cười càng vui vẻ, đi tới trà kỷ chỉ dấu chân lộn xộn trên đó:” Cái trà kỷ này nhiều năm không dùng, trên đó dính đầy bụi, hôm qua chúng ta đặt dưới cửa sổ phòng đá kia để leo lên xem. Khi đó chỉ có thê tử của ta và Lô đại nhân leo lên. Nhưng ở đây rõ ràng có ba dấu chân, trong đó có một cái hoa văn giống hệt đế giày của ngài, ngài nói sao?”

Tống Kỳ ú a ú ớ.” Ta, ta không biết, có lẽ ai đó nhân lúc ta ngủ lén vào lấy giày của ta.”

“ Vừa rồi ngài nói trước khi đi ngủ vì sợ ma đã đóng hết cửa lại rồi cơ mà, ai vào được?”

“ Ta nhớ nhầm.”

“ Nhớ nhầm? Không sao, ta có thể tìm Triệu Phổ đại nhân xác thực, ta tin ông ta không nhớ nhầm đâu.”

“ Dù có thể chẳng chứng minh được ta giết Trần Tòng Tín.”

“ Đương nhiên có thể.” Lãnh Nghê lạnh lùng nói.” Cái trà kỷ này vốn được đặt ở dưới lỗ thông khí của phòng đá, nhưng sáng nay ta phát hiện không thấy đâu nữa, đi tìm mới phát hiện bị người ta ném vào bụi cỏ rồi, vì sao? Đơn giản, vì ông sau khi vác thi thể vào căn phòng đá, làm giả hiện trường tự sát. Ông luồn dây lưng qua lỗ thông khí, đứng lên trà kỷ, kéo thi thể lên, sau đó thắt nút rồi thả ra cho dây lưng trôi trở lại qua lỗ thông khí. Bố trí xong, ông sợ người ta phát hiện manh mối trên trà kỷ nên ném vào bụi cỏ, phải không?”

Tống Kỳ cười ha hả.” Lãnh đại nhân trí tưởng tượng thật phong phú, ngài nói gì cũng được, vấn đề là làm sao ta cài cửa phòng được bên ngoài đây?”

Lãnh Nghê gằn giọng.” Đây là vấn đề quan trọng, nếu không có được đáp án, làm sao ta lại thu lưới, khóa chặt hiềm nghi là ông?”

Nụ cười của Tống Kỳ hơi héo đi.” Thế kia à? Vậy ta dùng cái gì để cài cửa?”

“ Người chết!” Lãnh Nghê nói ra hai chữ lạnh buốt.” Người chết chừng một canh giờ sẽ bị cứng lại, khi cứng vào rồi thì không thay đổi tư thế, nhưng nhiệt độ cao sẽ kéo dài thời gian hoặc không bị cứng. Do trời nóng, nơi mát nhất là

tảng đá bên giếng, ông giết Trần Tòng Tín xong mang người chết ra tảng đá đó, tạo thành tư thế nằm nghiêng, hai tay duỗi ra. Tảng đá đó có hoa văn, nên phía trái thi thể có vết hằn không rõ ràng, vốn ta không hiểu nó là gì, nên không để ý, sau khi nghĩ thông cái trò của ông, ta liền biết ngay.”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 514: Nói thật và nói dối. (3)

Tống Kỳ không nói nữa, mặt dần lộ vẻ ngạc nhiên.

Lãnh Nghê nói tiếp:” Ông đợi thi thể cứng lại đem vào căn phòng đá, để thi thể đứng trước cửa hai tay vươn ra phía trước nâng then cài, ông lên qua khe cửa chui ra, từ từ đóng cửa lại. Thi thể ngã về phía trước, then cửa vừa vặn đặt trên then. Như thế khi thi thể mềm ra, tay buông xuống vừa vặn đặt then vào vị trí. Sau đó ông mới kéo thi thể lên xà ngang bằng đai lưng bố trí trước đó.”

Tống Kỳ hừ một tiếng:” Vậy ngài cũng phải biết nếu thi thể cứng rồi thì vài ba ngày mới mềm ra chứ?”

“ Ta nói rồi, là do nhiệt độ, cái phòng đá đó quá kín, nhiệt độ quá cao, thậm chí còn xuất hiện mùi thối.” Lãnh Nghê nhìn chằm chằm ông ta:” Theo tin tình báo thẩm hình viện nắm được, sau khi vào sĩ đồ, ông từng làm hình quan ở địa phương nhiều năm. Ông hoàn toàn có tri thức ở phương diện này, ông còn có gì để nói đây?”

Tống Kỳ khôi phục lại bình tĩnh:” Lãnh đại nhân quên đêm qua ta và Triệu Phổ đại nhân trò chuyện tới sáng mà.”

“ Nói dối, hai người thông đồng với nhau, dấu chân ông để lại trên bàn là minh chứng. Còn vì sao thì ta nghĩ do ân oán giữa Lý Đức Phi và Lý Hiền Phi phải không? Triệu Phổ cũng muốn Trần Tông Tín chết.”

“ Nếu ngài biết nhiều thế thì phải biết ta không phải phe lão thần của Triệu Phổ, bọn ta làm sao thông đồng với nhau? Trái

lại Trần Tông Tín là người của ta, sao ta lại giết ông ta chứ? Chẳng phải mâu thuẫn à?”

“Đúng rồi.” Lãnh Nghệ càng hỏi chuyện thì càng thêm tin tưởng, đường đường quan viên chính tam phẩm, không tin ông ta tốt tính tới mức để bị kết tội mà không nổi giận, trừ khi có tật giết mình nên mới tỏ ra bình thản để che giấu.” Ông không giết Trần Tông Tín, nhưng khi ông giết, ông đâu biết, vì người ông muốn giết là ta.”

Thành Lạc Tuyền ở bên cạnh cả kinh đứng bật dậy, nhưng trượng phu ở bên đang nói, nàng không tiện nhiều lời, chỉ dùng ánh mắt phần nộ nhìn Tống Kỳ.

Lãnh Nghệ chép miệng:” Trần Tông Tín uống say, ta không muốn để ông ta ngủ vạ vật bên ngoài, lỡ xảy ra chuyện không hay, nên đưa ông ấy về phòng ta, phu thê bọn ta ngủ ở phòng khác. Khi ông định tới giết ta thì Trần Tông Tín ra ngoài đi tiểu, ông thấy người đi ra thì nghĩ là ta, nên giết ngay. Sau khi giết chết ông mới nhận ra là sai người, đành sai thì cho sai luôn. Ông biết Triệu Phổ cũng muốn giết Trần Tông Tín nên hai người thông đồng với nhau ... Còn về ông, vì sao muốn giết ta, đơn giản ...”

Vừa nói tới đó Tống Kỳ đã như tên dơi cung, lao thẳng vào Lãnh Nghệ, tay trái vươn ra bóp yết hầu y.

Động tác ông ta cực nhanh, nhưng Thành Lạc Tuyền đã biết ông ta muốn mưu sát trượng phu mình thì tất nhiên có đề phòng, chụp tay ông ta, chân tung ra đã thẳng vào bụng.

Tống Kỳ hự một tiếng, ngã mạnh xuống như chim gãy cánh, Thành Lạc Tuyền dẫm mạnh lên lưng ông ta, làm ông ta kêu đau đớn.

Lãnh Nghệ bình tĩnh ngồi xuống, kể cả không có Thành Lạc Tuyền thì Tống Kỳ cũng không có khả năng gây nguy

hiềm cho y.” Tuy ta đoán ra vì sao ông muốn giết ta, nhưng ta vẫn hi vọng ông nói ra.”

Tông Kỳ rên hừ hừ quay đầu đi.

“ Ta biết loại người như ông tự cho rằng mình cứng rắn, chẳng qua là chưa gặp phải khốc hình thôi ... Tuyên Nhi, nàng đi gọi Doãn Thứ tới cho ta.”

Thành Lạc Tuyên do dự:” Nhưng mà ...”

“ Nàng yên tâm, ông ta đã bị thương thành ra thế này còn làm gì được ta?” Lãnh Nghê trấn an:

“ Vâng!” Thành Lạc Tuyên nói vậy xong vẫn cho Tông Kỳ một đá vào đầu ngất xỉu:

Doãn Thứ tuy là bộ đầu lục phiên môn, nhưng ông ta vẫn luôn đi theo bảo vệ Lãnh Nghê, mệnh lệnh này chưa giải trừ. Lão già âm hiểm này giỏi nhất là tra tấn bức cung. Khi tới nơi nghe Lãnh Nghê thuật lại chuyện vừa xảy ra thì chấp tay nói:” Đại lão gia cứ yên tâm, ta nhất định cạy được mồm ông ta.”

Lãnh Nghê lại dặn:” Ừ, nhớ đừng để lại chút ngoại thương nào, người làm được chứ?”

“ Được ạ.” Doãn Thứ tự tin đáp:

Lãnh Nghê dẫn Thành Lạc Tuyên ra ngoài, tới chỗ những người còn lại bị giám sát dưới những cây cổ thụ trọc trời, bọn họ hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh bên trong căn phòng đá, liên tục hỏi đã đi được chưa, bọn họ không muốn ở lại đây nữa. Lãnh Nghê trấn an vài câu rồi mời Triệu Phổ đi theo mình.

Sau khi đi tới cái giếng nước bên đại đường, Lãnh Nghê thành linh nói:” Ta đã tra rõ rồi, hung thủ giết Trần Tông Tín là Tông Kỳ.”

Triệu Phổ giật mình, nhưng không nói gì cả.

Lãnh Nghệ vẫn nói bằng giọng điệu thông thả như không có gì, thực sự đâu có gì, trừ người chết và hung thủ có thân phận ra thì còn lại chẳng có gì ghê gớm, khi y còn là tri huyện nhỏ xiu đã trải qua chuyện nguy hiểm hơn nhiều rồi.” Ông ta muốn giết ta cơ, nhưng lại nhầm người, vì sao ta nghĩ lát nữa ông ta sẽ nói với ông.”

Triệu Phổ đoán ra được vì sao Lãnh Nghệ lại nói với mình những lời này, vì nếu y tìm ra Tống Kỳ là kẻ giết người thì ông ta rõ ràng là tòng phạm, mặt càng tái hơn.

Lãnh Nghệ quay sang nhìn ông ta:” Nói đi, vì sao thông đồng với ông ta, không cần biết ông là ai, đừng nghĩ ta sẽ chùn tay vì thân phận của ông, ta chưa bao giờ khách khí với những kẻ muốn hại mình, ông chỉ có một cơ hội.”

Ngang nhiên uy hiếp mình như thế tức là y không sợ mình đối phó với y thật, Triệu Phổ toát mồ hôi, có vẻ đang cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng cũng nói:” Đêm qua ta đang ngủ, Tống Kỳ gõ cửa nói có chuyện muốn nói với ta. Ông ta nói, Trần Tòng Tín luôn điều tra cái chết của Lý Hiền Phi, Lý Hiền Phi rất được quan gia sủng ái, nếu tra ra, e ta cũng khó tránh khỏi liên quan. Ông ta nói muốn Trương Mỹ bên ta từ chức Tả nhiều vệ thượng tướng quân, đồng thời tiến cử người bọn họ. Ta đồng ý. Sau đó muốn ta thông đồng nói cả đêm nói chuyện với ông ta, còn trao đổi nội dung tán gẫu cụ thể.”

“ Rất tốt.” Lãnh Nghệ gật gù:” Vậy Lý Đức Phi hại chết Lý Hiền Phi ra sao? Đừng nói ông không biết, kỳ thực Hoàng chiêu nghi đã nói với ta, Lý Hiền Phi bị bệnh, Lý Đức Phi hạ độc chết bà ấy, mà người ra tay là Hoa Minh Tôn.”

Triệu Phổ nhìn Lãnh Nghệ đầy kinh khủng, quả nhiên y có chỗ dựa để đẩy mình vào chỗ chết.

“ Kỳ thực Hoàng chiêu nghi rất có dã tâm, nàng ta bỏ nhiều tiền mua chuộc thị nữ thiếp thân các phi tần, biết được không

ít tin trọng yếu. Nhưng Hoàng chiêu nghi không có chỗ dựa đủ chắc, nếu lộ tin này ra là bản thân chết chắc, đến khi ta hứa bảo vệ nàng ta mới chịu tiết lộ, đồng thời viết cả lại. Đây là cơ hội cho ông lập công chuộc tội đây, ông không nói ra, bằng vào tin tức mà ta nắm được đủ để quan gia giết ông rồi. Nhưng nếu ông nói ra, một lòng theo ta, chuyện này còn có thể thương lượng đây ...” Lãnh Nghê vỗ vỗ bả vai gầy khô của ông ta, ngồi xuống bên cái giếng mát mẻ kia.

Chương 515: Âm mưu!

Lát sau Doãn Thứ từ đại sảnh ra, khom người với Lãnh Nghê:” Đại lão gia, ông ta khai rồi.”

“Làm tốt lắm.” Lãnh Nghê nhìn Triệu Phổ, nếu là thời mới tới đây mà gặp danh nhân lịch sử như ông ta, y có lẽ sẽ sùng bái lắm, nhưng bây giờ trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, chẳng còn là cái gì nữa rồi.” Ông đợi chút, đã ta đi hỏi Tống Kỳ, ông có thêm thời gian suy nghĩ đây.”

Nói rồi nghênh ngang bỏ đi.

Chỉ mới chừng một bữa cơm thôi mà Tống Kỳ gần như thoi thóp nằm trên sàn đất, y phục nguyên xi, người vẫn lạnh lạnh, chỉ có đôi mắt thì tuyệt vọng:” Đại nhân, ta khai rồi, ngài phải cho ta một con đường sống.”

“Ồ, lại muốn mặc cả với ta à?” Lãnh Nghê cười khẩy:

Tống Kỳ rợn sống lưng:” Không dám, không dám, ta nhận ... Trần Tòng Tín là do ta giết, đúng như đại nhân ngài nói, ta định giết ngài, nhưng nhầm người ... Ta nhận tội.”

Lãnh Nghê phát tay cho Doãn Thứ ra ngoài:” Vì sao muốn giết ta, nghĩ rồi hãy nói.”

Tống Kỳ gian nan nuốt nước bọt:” Là ... Là Tề vương trước khi đi căn dặn.”

Lãnh Nghê chỉ hơi cau mày, giờ có ai muốn giết mình, y cũng chẳng bất ngờ:” Vì sao?”

“Vì ... Vì, Tề vương muốn nhân lần bắc phạt này để giết quan gia, sau đó kế vị, trước tiên phải ra tay với thân tín của quan gia. Trong đó người đầu tiên là ngài, Tề vương muốn

lung lạc ngại, nhưng ngại trước sau không có biểu hiện gì, Tề vương biết không thể khiến ngại thay lòng đổi dạ ... Ngài lại nắm quyền giám sát bách quan, nên phải giết ngài trước khi giết quan gia.”

Thành Lạc Tiệp sợ hãi, hai tay bịt chặt miệng để khỏi hét lên.

Lãnh Nghệ bình thản như không:” Tề vương vậy là định tạo phản rồi.”

“ Vâng, Tề vương nói, nếu không phản, quan gia sớm muộn quan gia cũng giết như giết Triệu Đức Chiêu ... Cả ngài ấy và Triệu Đức Phương đều không thoát.”

“ Đồng đảng của Tề vương có ai?”

Tổng Kỳ ngập ngừng:” Ta biết không nhiều, vì người ngài ấy tín nhiệm nhất không phải là ta.”

Lãnh Nghệ phát tay:” Biết bao nhiêu nói bấy nhiêu.”

“ Ta đoán chừng có Lô Đa Tồn, còn có Mã quân thị vệ đô chỉ huy sứ Đãng Tiến, là người được Tề vương gọi tới mật mưu.” Tổng Kỳ tìm ra đường sống của mình:” Đại nhân nếu ngài có thể báo với quan gia, là là, ta tố cáo, ta muôn phần tạ ơn, sau này ngài bảo sao ta nghe vậy.”

“ Được! Chỉ cần ông nói ra rõ ràng, ta sẽ soạn tấu dâng lên quan gia, ông không những không chết, còn có vinh hoa phú quý đang đợi” Lãnh Nghệ lấy giấy bút giao ông ta, bảo ông ta viết, sẽ dùng lời ông ta gửi cho quan gia, Tổng Kỳ vội vàng đem toàn bộ khai ra, còn ký tên, đóng dấu riêng lên.

Khi ông ta viết khẩu cung, Lãnh Nghệ ra ngoài nhìn Doãn Thứ làm động tác cửa cổ:” Lát nữa đợi ông ta xong thì làm sạch sẽ vào, đừng để lại dấu vết.”

“ Thuộc hạ hiểu.” Doãn Thứ khom người nhận lệnh:

Thành Lạc Tuyên ngân ngữ nói:” Quan nhân nói tha chết cho ông ta mà.”

“ Ta tha cho ông ta, phía Tề vương sẽ biết ngay ông ta sa lưới rồi, sẽ bắt chấp giết cho bằng được ta trừ hậu họa, ta không đem mạng sống của ta ra đánh cược.” Lãnh Nghê thản nhiên nói, đã tham gia vào trò chơi chết người này thì ai cũng nên chuẩn bị sẵn tâm lý tới lượt mình:

Thành Lạc Tuyên gật liên hồi.

“ Giờ đối địch người sống ta chết, tuyệt không thể mềm lòng, giết chết ông ta tránh bút dây động rừng, với loại người này không cần nói chữ tín, nói tín nghĩa với địch là tự đem mạng dâng tặng.” Lãnh Nghê nói thêm:” Chuyện này nàng không được nói với ai đâu đấy, kể cả tỷ tỷ và Xảo Nương!”

“ Thiếp hiểu.” Thành Lạc Tuyên lo lắng:” Vậy chàng cũng phải đồng ý, trước khi hạ được Tề vương, phải để thiếp theo bên cạnh, có thể thiếp mới yên tâm.”

“ Ừ, có nàng bên cạnh, ta cũng yên tâm.” Lãnh Nghê ôm Thành Lạc Tuyên, y không nói, dù giết Tề vương cũng không ích gì, trên đời này người muốn giết y còn vô số, muốn bảo vệ bản thân chỉ có thân tóm nhiều quyền lực hơn nữa, để những kẻ muốn ra tay với y cũng phải cân nhắc xem chúng có gánh nổi hậu quả không:

Lãnh Nghê về phòng làm bằng đá kia, đợi Tống Kỳ viết xong khẩu cung cho vào người.” Ông theo ta ra ngoài, sau đó nói, ông còn muốn dùng cách thông linh xem xét hiện trường, rồi quay lại căn phòng ngày.”

Tống Kỳ nhìn y ngờ vực không đáp.

“ Đừng nghĩ nhiều, ta chỉ muốn ông nói với họ, ông biết thuật thông linh với linh hồn, qua đó giao tiếp với Trần Tông Tín, khẳng định ông ta tự sát, như thế ta cũng tiện kết án.”

“Được!”

Lãnh Nghệ đi ra ngoài, đột nhiên nói:” Cái chết của Trần Tông Tín đúng là có vấn đề.”

“Đúng thế!” Tống Kỳ phụ họa, tới cửa đại sảnh đứng lại:” Lãnh đại nhân, ta cũng thấy vụ án này có vấn đề, có khi là do nữ tử Trần Tông Tín thích làm ra, trước kia ta học thuật thông linh, ta muốn thử xem có thể nói chuyện với vong linh được không?”

Lãnh Nghệ không đồng ý:” Chuyện này nghe có vẻ nguy hiểm quá, liên quan tới ma quỷ, chúng ta nên tránh thì hơn.”

“Ha ha, ta tự biết chừng mực mà.” Tống Kỳ cười lớn nói:

“Vậy làm phiền Tống đại nhân rồi.”

Lãnh Nghệ chấp tay một cái đi tới chỗ đám Lô Đa Tôn, bảo họ chịu khó đợi thêm một chút, sau đó dẫn Thành Lạc Tuyên tới bên miệng giếng.

Triệu Phổ đã đợi tới nóng ruột, vừa thấy Lãnh Nghệ đi tới liền đứng lên:” Lãnh đại nhân, ta đồng ý nói, sau này đi theo ngài.”

“Vậy ngài nói ra xem nào.”

Triệu Phổ liền đem chuyện mình thông đồng với Lý Xử Vân cha Lý Đức Phi, rồi mua chuộc Hoa Minh Tôn, giúp Lý Đức Phi tranh sủng, hạ độc Lý Hiền Phi kể ra.

Để lấy lòng Lãnh Nghệ, ông ta còn nói ra không ít chuyện đầu đầu, vu oan hãm hại trên triều đình.

Lãnh Nghệ nghe xong cũng bảo ông ta viết lại, có thứ này trong tay rồi, đặc ý vỗ vai Triệu Phổ:” Tốt, tốt lắm, sau này đi theo ta, không thiếu lợi ích cho ông đâu, nhưng nếu định giở trò khôn lỏi thì chỉ có chết mà thôi, không chỉ mình ông chết đâu.”

Triệu Phổ khom người che giấu ánh mắt độc ác.” Lão hủ
tuyệt đối không dám hai lòng.”

Chương 516: Âm mưu nối tiếp âm mưu.

Hai người về tới chỗ đám Lô Đa Tốn, đám người kia đã không chịu yên phận nữa, tức giận chất vấn Lãnh Nghê khi nào mới để họ đi, nếu còn vô cớ giữ họ, sẽ dâng tấu đàn hặc y lợi dụng chức quyền. Lãnh Nghê nói đợi thêm một chút, Tống Kỳ đang thông linh với âm hồn, biết đâu có kết quả.

“Hồ đồ.” Hường Cung mắng:” Chuyện ma quỷ không nên tin có, nhưng đừng nói là không, thứ này tốt nhất tránh xa, lỡ bị ma quỷ ám lên người, khi đó chết cũng chẳng biết vì sao mà chết.”

Thẩm Luân tán đồng:” Chuyện thông linh này ta không rõ, nhưng Tống đại nhân đã muốn thông linh với quỷ hồn, hẳn phải có nghiên cứu.”

Trình Đức Huyền lúc đầu:” Nghiên cứu là để phòng tránh, ai đại gì chủ động dính vào, trước kia ta biết một người, hẳn cứ nói có một người đi theo mình, còn cười lên đầu mình, nhưng không ai thấy. Cuối cùng hẳn tự hại chết bản thân, khi kiểm tra thi thể, vai đúng là có dấu vết như người cười lên trên vậy.”

Mọi người bàn tán hồi lâu mà không thấy Tống Kỳ ra, Hứa Cung run run:” Hay, hay là chết trong đó rồi?”

Nghe Hường Cung nói vậy mọi người đều không khỏi có chút chột dạ, cùng kéo nhau đi vào đại đường, không ngờ cánh cửa đá kia đóng chặt, tình cảnh đó làm mọi người liên tưởng tới cái chết Trần Tông Tín, sợ hãi lùi lại mấy bước.

Lãnh Nghệ đi nhanh tới, đẩy cửa không được, quát Doãn Thứ:” Phá cửa.”

Doãn Thứ vâng một tiếng, xuống tấn vận đủ nội lực, quát lên vỗ chuông vào cửa đá, cửa bật mở, thứ phía sau văng đi đập vào bàn cúng, bài vị bên trên đổ rầm rầm bụi đất mù mịt.

Mọi người nhìn thấy rõ, thứ bị hất bay là thi thể Trần Tông Tín.

Hương Cùng ré lên:” Làm sao, làm sao thi thể ông ta lại ở sau cửa ...”

Vừa nói tới đó thì khựng lại vì có bóng người lay động giữ không trung, cả đám hồn phi phách tán, liên tục lùi ra sau.

Lô Đa Tôn là người duy nhất chạy tới, ôm chân Tống Kỳ nâng lên:” Mau, mau cởi dây.”

Doãn Thứ phi thân lên rút đao chém đứt dây, Tống Kỳ nhũn người rơi xuống, đè lên Lô Đa Tôn.

Lô Đa Tôn sờ tay lên mũi Tống Kỳ, bản thân lâm bầm:” Chết, chết rồi ...”

“ Ma.” Hương Cùng kinh hoàng nhìn quanh cảnh giác:” Đã bảo căn nhà này có ma mà các ông không tin, đi thôi, chúng ta đi thôi.”

“ Đừng hoảng.” Lãnh Nghệ nói lớn:” Phải tra rõ đã.”

“ Tra cái gì mà tra.” Hương Cùng sợ tới điên luôn, rống vào mặt Lãnh Nghệ:” Vừa rồi tất cả chúng ta đều ở ngoài nói chuyện, mọi người thấy cả, không ai ở trong đó, chỉ có ông ta thôi, thế nên ông ta bị ma nhập ...”

Lãnh Nghệ ương bướng nhất định muốn kiểm tra, nhưng không có chút dấu vết nào, những người khác không chịu ở lại đây nữa, muốn điều tra cũng đem thi thể ra chỗ khác cũng được.

Không thể chống lại số đông, Lãnh Nghê phái người đưa thi thể ra ngoài.

Ngoài trạch viện, lý chính già đã đợi từ sớm, thấy bọn họ đi ra, định tới lấy lòng ai ngờ thấy hai cỗ thi thể, sợ tới ngồi bệt xuống đất.

Thẩm Luân đi tới vỗ vai ông ta:” Bọn ta không nghe cảnh báo của ông nên ra cơ sự này, về sau phong bế nó, dù là ai cũng không cho vào. Nếu không còn xảy ra chuyện chết người, bản quan cứ nguoi mà hỏi.”

Tiếp đó chuyện Chân trạch quỷ ám hại chết hai vị đại thần triều đình truyền khắp kinh thành, khiến nơi này cả ban ngày cũng không ai dám tới, nhà ở xung quanh tới tấp dọn đi.

Lãnh Nghê về nhà, lập tức viết mật báo, đem chuyện Triệu Đình Mỹ chuẩn bị mưu phản, sai Tổng Kỳ ám sát mình kể ra, trong đó kèm lời khai của Tổng Kỳ và Triệu Phổ, dùng hỏa tốc 800 dặm gửi Triệu Quang Nghĩa.

Rất nhanh, Lãnh Nghê thu được trả lời của Triệu Quang Nghĩa, tán thưởng hành vi không bút dây động rừng của y. Đồng thời chỉ thị y tăng cường giám sát người liên quan, đồng thời phải toàn diện khống chế cấm quân, đề phòng người Tề vương xâm nhập.

Cùng lúc đó phía Triệu Đình Mỹ cũng không nhàn rỗi.

Lô Đa Tôn từ quỷ trạch trở về lập tức phái người mời phó đô chỉ huy sứ Đảng Tiến, quân giới khố sứ Triệu Đình Tuấn, cùng tâm phúc Triệu Bạch của mình tới.

“ Các ngươi hẳn nghe nói chuyện Trần Tông Tín và Tổng Kỳ chết ở Chân trạch rồi chứ?”

Mọi người đều gật đầu biểu thị đã biết, Đảng Tiến hỏi:” Đại nhân, chuyện đó rốt cuộc là sao?”

“ Không biết.” Lô Đa Tôn nhíu mày suy nghĩ.” Có điều sau khi Trần Tông Tín chết, Lãnh Nghê hai lần tra hỏi Tống Kỳ, ta lo y nghĩ ra chuyện gì đó.”

Đảng Tiến gật đầu:” Kẻ này là thứ tai họa, hành xử lạnh lùng quyết đoán, lại không tham, không háo sắc, không mua chuộc được, một lòng làm chó cho quan gia. Phải trừ sớm trước khi chúng ta hành động, nếu không để y phát hiện ra sơ hở là rất nguy hiểm.”

Triệu Đình Tuấn nói:” Bỏ tiền mới thích khách giết y.”

Lô Đa Tôn lắc đầu:” Không được, chuyện này làm rồi, hộ vệ bên cạnh y võ công cao, lại bị ám sát nhiều lần nên cảnh giác cao độ, nên đều thất bại. Phải nghĩ vện toàn cách dồn y vào chỗ chết.”

Triệu Đình Tuấn gằn giọng:” Rất nhiều tướng sĩ cấm quân bất mãn với y, coi y là tên nịnh thần nhờ xun xoe lấy lòng quan gia nên được đề bạt, lại còn xử phạt Lý Kế Long, Dương Tín, rất nhiều người muốn giết y. Chúng ta chỉ cần đợi y đi thị sát công trường, phái người chọc giận y, để y phần nộ đánh đập binh sĩ, như thế có thể kích động binh sĩ biến loạn giết y, hộ vệ của y có lợi hại cũng làm sao chống nổi quân trận?”

“ Hay!” Lô Đa Tôn tán thưởng:” Không hổ danh trí đa tinh, thoáng cái có cách rồi.”

Đảng Tiến phấn chấn góp ý:” Lần trước ta giúp y làm việc, được y tán thưởng, ta sẽ tiếp cận y, nếu mưu kế không thành, chỉ cần làm hỗn loạn lên, ta sẽ thừa cơ giết y.”

“ Như vậy quá nguy hiểm, nếu không nắm chắc không ai phát hiện thì đừng ra tay.” Lô Đa Tôn cẩn thận nói:

Đảng Tiến chấp tay:” Vì đại nghiệp của Tề vương, chết cũng không từ.”

Triệu Đình Tuấn nói thêm:” Ngoài ra đô chỉ huy sứ Lý Kế Long bị Lãnh Nghê đánh trước mặt mọi người, còn trói vào cột cờ thị chúng, hận y tới tận xương tủy. Người này có nhiều thân tín trong quân, tính nóng như lửa, chỉ cần cho ông ta cơ hội, ắt không bỏ qua thời cơ giết y.”

“ Tốt, rất tốt, chúng ta chuẩn bị nhiều phương án, cách này không xong thì tới cách khác, đến khi giết được y mới thôi.” Lô Đa Tốn mặt âm trầm thông thả nói:” Họ Lãnh, người không sống được mấy ngày nữa đâu.”

.....

Chương 517: Khích bác.

Thời gian trước Lãnh Nghê bận rộn thành lập thẩm hình viện, hôm nay mới lại có thời gian tới tam nha, trong thời gian đó, phụ trách xây dựng Kim Minh Trì là Thạch Thủ Tín.

Uy vọng của Thạch Thủ Tín trong quân rất cao, lời của ông ta nói, tướng lĩnh và binh sĩ cấm quân không dám trái. Cho nên một tháng qua, thi công rất thuận lợi.

Lãnh Nghê tới tam nha, được đám Thạch Thủ Tín, Đảng Tiến nghênh đón dẫn vào trong. Chợt nghe có người lớn tiếng gọi mình, Lãnh Nghê quay đầu nhìn, ra là mã quân đô chỉ huy sứ Lý Kế Long.

Ông ta bị Lãnh Nghê lệnh trói ở đó thị chúng một tháng, giờ đã hết hạn, nhưng do y bận rộn không tới tam nha, mà không có lệnh của y thì không ai dám thả người.

Lãnh Nghê từ từ đi tới trước mặt ông ta:” Có chuyện gì?”

Lý Kế Long lúc này không khác gì dã nhân, râu tóc bù xù như ổ quạ, toàn thân tóp hăn đi, cổ đeo gông cứ đê xuống, ông ta không chịu nổi, chỉ có thể ngồi dựa xuống đất, giảm bớt chút trọng lượng.” Lãnh đại nhân, mặt tướng biết sai rồi Đại, đại nhân khoan thứ”

“Vậy, ta hỏi ông, ông sai ở đâu?” Lãnh Nghê hỏi:

“Không nghe hiệu lệnh, cậy công kiêu ngạo, coi thường cấp trên.”

“Những chuyện này nếu xảy ra ở chiến trường sẽ xử lý thế nào?”

Lý Kế Long giọng khàn đặc:” Giết, giết không tha ... Đại nhân chỉ phạt đánh, thị chúng là khai ân rồi, mặt tướng biết sai, sau này không dám nữa.”

“ Thật chứ?”

“ Thật ạ, mặt tướng xin thề, nếu tương lai dám kháng lệnh đại nhân, mặt tướng bị loạn đao phân thân, chết không chỗ chôn.”

“ Tốt! Vậy bản quan tin người ...” Lãnh Nghê nhìn ông ta:” Vì người bất tuân hiệu lệnh, bản quan đã báo quan gia, cách chức người, Đổng Tiễn thay thế. Người có nhận sai, cũng chẳng thể khôi phục chức vị cũ, nếu người còn muốn làm, ta chỉ cho người làm áp quan dẫn đội 5 người, thế nào? Làm chứ?”

Áp quan là quan quân cấp bậc thấp nhất trong biên chế quân đội Đại Tống, chỉ huy 5 người, từ tướng quân nắm quyền cả nghìn người thành áp quán nhỏ bé, Lý Kế Long nhắm mắt, thống khổ gật đầu:” Mặt tướng ... Chấp nhận.”

“ Tốt, chỉ cần làm cho tốt, phát huy tài năng chỉ huy của người, nghe theo mệnh lệnh, ta sẽ cân nhắc thăng chức cho người.” Lãnh Nghê quát lệnh binh sĩ:” Tháo gông cho ông ta.”

Một binh sĩ chạy tới tháo gông cho Lý Kế Long, cả tháng trời đeo gông nặng, đột nhiên tháo ra, Lý Kế Long chưa thích nghi được cảm giác mới, người lão đảo.

Lãnh Nghê vỗ vai ông ta:” Mong rằng người biết sai thật, về nghỉ ngơi vài ngày đi, vốn thị chúng một tháng, đúng lúc thời gian qua ta bận rộn, quên mất người còn bị trói ở đây, khiến người ủy khuất, bị trói thêm vài ngày. Cho người về hồi phục, coi như bù đắp ...”

“ Không!” Lý Kế Long cương quyết loạn choạng đứng dậy, khom người nói:” Thân thể thuộc hạ không sao, năm xưa

chinh chiến sa trường khổ như thế còn qua được, chút khổ cực này có là cái gì? Thuộc hạ hi vọng nhanh chóng quay về trong quân, dùng hành động sửa chữa sai lầm, thể hiện trung thành với đại nhân.”

“ Nếu thế... “ Lãnh quay sang nhìn Đãng Tiến:” Người an bài một vị trí áp quan, dẫn ông ta tới công trường rồi về ngay, bản quan muốn mở cuộc họp các tướng lĩnh quan gia.”

“ Ti chức tuân lệnh! Lý tướng quân ... À không, Lý áp quan, theo ta.”

Nhìn Lãnh Nghệ dẫn đám Dương Tín vào nha môn tam nha, nụ cười của Đãng Tiến biến mất, nghiêng răng cắn hận:” Tướng quân, tên họ Lãnh này thật quá đáng, đánh đòn đã đành, còn trói ngài sỉ nhục, thời gian qua tướng quân chịu khổ rồi.”

Lý Kế Long ừ một tiếng, một tháng này hoàn toàn không phải nhẹ nhàng như ông ta nói, đau khổ trên thân thể có thể chịu được, nhưng nó đánh vào tự tôn của ông ta.

Đãng Tiến lại nói nhỏ:” Tướng quân là mãnh hổ trong quân, sao lại có thể ra công trường ở cùng đám dân tráng bản thủ, đúng là khinh tướng quân quá lắm, rất nhiều huynh đệ bất bình vì tướng quân.”

Lý Kế Long vẫn chẳng nói gì.

Đãng Tiến thấy khích bác không hiệu quả, không dám nói nữa, thầm nghĩ, ông chưa tới công trường ném thử cảm giác phượng hoàng xuống đất không bằng gà, đợi ông ra đó hăng nói!

Sai binh sĩ dẫn Lý Kế Long đi rồi, Đãng Tiến quay lại tam nha.

Trong nghị sự sảnh tam nha, các tướng lĩnh lặng lẽ ngồi hai bên nhìn Lãnh Nghệ và Thạch Thủ Tín ở chính giữa. Tổng số

quan quân tham gia hơn một trăm người, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Nghệ không còn lo ngại như khinh thị như lần đầu, ít nhiều có sự kính sợ trong đó.

Lãnh Nghệ đợi tất cả chú ý vào mình mới bắt đầu nói:” Ba quân tướng sĩ đã tới công trường một tháng rồi, một tháng qua tuy ta không tới công trường cũng vẫn nghe nói cấm quân làm việc hăng hái tích cực, tiến độ công trình làm người ta hài lòng. Tất cả là nhờ sự nỗ lực của Thạch tướng quân và mọi người.”

Thạch Thủ Tín và đám tướng lĩnh khách khí vài câu.

“ Mọi người đều biết ta bận kiến lập Thảm hình viện, nơi này chủ yếu sưu tập tình báo, giúp quan gia giám sát bách quan, bao gồm cả cấm quân. Cho nên ta nghe được một vài tin tức không hay, ví như có kẻ lười biếng chưa nói, còn lên nói những lời kỳ quái, kích động binh sĩ bãi công.”

Đám người Thạch Thủ Tín giật mình, điều này đúng là có, hơn nữa còn khá phổ biến, dù gì Lãnh Nghệ còn quá trẻ, trong quân thích luận tư lịch nói chuyện, không những thế một số tin đồn xấu về Lãnh Nghệ cũng được kẻ cố tình truyền bá, ông ta biết nhưng truy ra được là ai.

Đảng Tiến cười nhạo:” Đại nhân, chuyện này nếu nói ra cũng không thể trách các tướng sĩ, chủ yếu mọi người không thoải mái vì phải tới công trường lao động. Cấm quân là bộ đội tinh nhuệ, ra trận giết địch mới là bản phận, loại chuyện đào ao xây nhà này vốn là của sương quân, giờ chúng ta làm, chẳng lẽ chúng ta thành sương quân rồi.”

Mấy tướng lĩnh phụ họa.

Lãnh Nghệ quét mắt qua một lượt:” Đây là công trình quan gia khâm định, làm việc vì quan gia mà các người còn nói ra

nói vào, vậy nếu là làm chuyện khác, thái độ các người còn thế nào?”

Câu nói này khiến tất cả phải cúi đầu.

“ Công trình này phải hoàn thành trong hai năm, nếu không hoàn thành đúng kỳ hạn, quan gia sẽ trách tội, ta nhất định phải gánh trách nhiệm. Nhưng trước đó ta không tha các người, phải mất đầu thì cùng mất, các người đừng hòng thoát.”

Cả sảnh im phăng phắc.

Chương 518: Toàn quân chỉnh đốn.

“ Quân nhân phục tùng là thiên chức! Chỉ cần hạ lệnh một tiếng, dù núi đao biển lửa cũng phải xông tới. Vậy mà chỉ đi đào đất đã khiến các người ngậm giở trò bãi công, thế thì bảo các người lên trận giết địch, có phải gặp trận khó là các người trở giáo đầu hàng? Cho nên cái thói này phải diệt!”

Đảng Tiến lại cười nhỉnh:” Vâng vâng, đại nhân đã nhìn thấu mắt xích yếu nhất của cấm quân, phải chỉnh đốn mạnh tay mới thay đổi được thói xấu này.”

Lãnh Nghệ nhìn Thạch Thủ Tín:” Thạch tướng quân thấy sao?”

Thạch Thủ Tín tán đồng:” Đại nhân nói đúng lắm, loại chuyện này còn không nghe, sao có thể trông cậy khi ra trận! Phải chỉnh đốn.”

Ông ta đã nói vậy rồi, tướng lĩnh khác sao còn dám nói không?

Lãnh Nghệ vui vẻ nói:” Nếu mọi người đều cho rằng cần chỉnh đốn, vậy chúng ta phải tiến hành thôi. Đó là lập nên điển hình, có tấm gương mới có sức hiệu triệu, để các điển hình đó tổ chức các đội sản xuất, hấn dẫn đầu làm, ai làm biếng thì họ có quyền xử phạt, như vậy mới thúc đẩy được nề nếp tốt.”

Đảng Tiến trầm nghĩ, y làm thế sẽ khiến quan quân tức giận, phụ họa ngay:” Đúng ạ, cần phải lập nên các điển hình, là các binh sĩ vừa khỏe mạnh lại sẵn sàng chịu khổ cực, cho

bọn họ quyền lực, là để họ dẫn dắt người khác làm tốt hơn. Mọi người nói có phải không?”

Vì đề nghị của Lãnh Nghệ chưa quá cụ thể, nghe không thấy gì quá đáng, bao gồm cả Thạch Thủ Tín, ông ta vuốt râu hỏi:” Đại nhân định làm thế nào?”

“Cạnh tranh thắng tiến.” Lãnh Nghệ nói dứt khoát:” Chia làm hai bộ phận, từng tham gia chiến đấu thì so quân công, chưa từng tham gia chiến đấu so thể lực, sức chịu đựng và võ công. Kể cả đô chỉ huy sứ và phó chỉ huy sứ, ai có quân công cao hơn thì làm. Lựa chọn phạm vi toàn doanh, ai quân công cao hơn ở vị trí cao hơn. Doanh nào chưa tham gia thi đấu thì so hơn kém từ võ công và sản xuất.”

Lời này tức thì gây ra nghị luận, thế này không phải làm loạn hết kết cấu hiện có trong quân à?

Lãnh Nghệ đợi bọn họ bàn luận chán chê mới nói tiếp:” Tỉ thí kỹ năng lao động và võ công, lấy đơn vị 5 người tiến hành, trong thời gian hạn định, chọn hai người vận chuyển được lượng đất cao nhất, hai người này tỉ võ, thắng làm áp quan. Sau đó lấy mười áp quan làm một tổ, tiến hành so đấu chọn ra hai người tỉ võ tiếp, thắng làm tương ngu hầu, thua làm thừa cục. Rồi gom 10 tương ngu hầu tuần hoàn thi đấu, mọi người hiểu chưa?”

Có tướng quân râu đã hoa râu cẩn thận hỏi:” Vậy bọn mặt tướng có phải tỉ thí không?”

Lãnh Nghệ hiểu lo lắng của ông ta, lắc đầu:” Trước tiên chinh đồn cấp cơ sở, cấp tướng quân sau hẵng nói.”

Có nghĩa là vị trí bây giờ của đám tướng quân cũng không chắc chắn, tức thì ai nấy đều lo lắng.

Lãnh Nghệ trấn an:” Mọi người chớ lo, mục đích lần chinh đồn này là điều động tính tích cực của mọi người, để thuận lợi

hoàn thành nhiệm vụ quan gia giao phó. Chính đồn cấp tướng quân phải được quan gia cho phép. Nhưng ta tin quan gia sẽ đồng ý, vì đây là cách nâng cao sức chiến đấu của cấm quân. Ta mong mọi người thống nhất tư tưởng, ở điểm này không cho tiếng nói khác nào, không tuân hiệu lệnh, chém! Lời không hay ta cứ nói trước như vậy.”

Mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Ngữ khí Lãnh Nghệ hòa hoãn hơn.” Ta biết các vị tướng quân nhiều năm chinh chiến, không thể so thể lực võ công với người trẻ, cũng có một số quân công không cao nhưng chỉ huy trác tuyệt. Cho nên ta có thể tiết lộ trước, khảo hạch chủ yếu có hai cái. Thứ nhất, ta mời tướng quân có kinh nghiệm chiến đấu lại có đức cao vọng trọng như Thạch tướng quân ra đề mục tác chiến, sau đó có hội đồng đánh giá tiến hành phân thứ tự. Tiếp theo đó là năng lực cầm quân, mọi người được đưa tới đội ngũ hoàn toàn mới, tiến hành một số môn thực chiến ...”

Phương án nói ra có người vui người buồn, vui là người thấy mình có chân tài thực học mà vị trí kém người ta, buồn tất nhiên là nhóm ngược lại.

Đô ngu hầu Trương Xuyên dưới trướng của Đãng Tiên nhìn ngay ra vấn đề:” Tướng quân, Lãnh Nghệ làm thế này khiến người được đề bạt thông qua so đấu sẽ cảm kích y, hơn nữa sẽ làm loạn bố trí toàn quân, người của chúng ta không ở dưới bố trí của chúng ta, vậy thì đại kế của chúng ta ...”

“ Câm mồm!” Đãng Tiên tức giận thứ ngu xuẩn này chuyện đó mà nói ra ở đây được à, ai mà không nghĩ ra cái kế sách con chó chứ.” Ta tự có cách, không để y được toại nguyện đâu.”

“ Vâng vâng!”

Phía trên Lãnh Nghê ra hiệu cho tất cả im lặng rồi nói:” Công tác này tất nhiên không thể triển khai toàn quân, mà chọn một đội quân để thí điểm chinh đốn cải cách ... Ai xung phong giờ tay.”

Làm gì có chuyện ai chịu xung phong làm việc đặc tội người này, tất cả im re.

Lãnh Nghê đợi chốc lát không ai giơ tay, nói:” Không ai chủ động, vậy ta điểm tướng, bắt đầu từ mã quân ti kiêu mãn tả sương đệ nhất quân đi.”

Đây là một nhánh quân do Đảng Tiên chỉ huy, lòng hấn tràn xuống.

Lãnh Nghê nói lớn:” Đảng tướng quân, ta đề bạt ngươi là vì Lý Kế Long không chịu chấp hành mệnh lệnh, chứ không phải do ngươi có công lao gì, nên nhiều người không phục. Chọn nhánh quân này chinh đốn trước tiên, hi vọng ngươi hoàn thành nhiệm vụ, chứng tỏ cho người khác thấy, ngươi xứng đáng, thế nào?”

Đảng Tiên đánh đứng dậy, khom người thi lễ:” Mạt tướng nhận lệnh, hết thảy nghe theo an bài của thống lĩnh đại nhân.”

“ Tốt, cứ làm như thế, chớ vị tướng quân hôm nay về truyền đạt phương quán cho phía dưới, phải để tất cả được biết, nếu ta chơi binh sĩ nào mà hấn không biết, người phụ trách sẽ mang tội không chấp hành hiệu lệnh, Lý Kế Long là tấm gương! Nghe rõ chưa?”

Toàn bộ tướng lĩnh đứng dậy vỗ tay, hô như sấm nổ:” Mạt tướng tuân lệnh.”

“ Được, mọi người, mai chúng ta xem thi tài, giải tán.”

Rời khỏi nghị sử sảnh, nghị luận mới thực sự bắt đầu, tranh cãi không ngớt, bất kể là tán đồng hay phản đối đều hiểu, lần này e cấm quân sẽ có cách cục mới.

Trương Xuyên đi tụt lại tới gần Đãng Tiên hỏi:” Tướng quân, làm sao giờ? Y rõ ràng là nhắm vào chúng ta.”

“ Thế càng tốt.” Đãng Tiên cười âm hiểm:” Mai lựa chọn an bài từ đám Lý Kế Long, trở về phải khích bác ông ta, ông ta bị Lãnh Nghê sỉ nhục, tuyệt đối không nuốt trôi cục tức này. Về phái ông ta tới chỗ vất vả nhất, khiến ông ta càng thêm điên tiết. Mai so tài, để lão già ông ta đấu với đám trai trẻ, có điều ông ta tuy già, nhưng thể lực không tệ, đợi thắng rồi, Lãnh Nghê ắt xuống khen ngợi ủy thác trọng trách, cú đâm của ông ta vỡ cả gạch, tên thư sinh như Lãnh Nghê sao chịu nổi, tiếp đó chúng ta ủa lên giết ông ta bịt miệng là xong.”

Trương Xuyên vỗ tay:” Diệu kế, diệu kế.”

Chương 519: Biến loạn. (1)

Hôm sau, rạng sáng.

Lãnh Nghệ từ sớm đã dẫn đám tướng lĩnh xuất thành tới công trường.

Cờ các phiên hiệu bay phần phật ở khu mình phụ trách, người đào đất, người đẩy xe, người vác đá, người chặt cây, cảnh tượng tấp nập kéo dài hết tầm mắt.

Trải qua một tháng thi công, từng cái hố cực lớn đã được đào ra, Lãnh Nghệ dẫn mọi người tới hiện trường của đệ nhất quân.

Dựa theo phương quan hành động hôm qua, hiện trường đã được dọn dẹp, ngoại vi có không ít binh sĩ vũ tay reo hò, ai nấy tỏ ra rất hưng phấn. Kiểu tuyển chọn này lần đầu tiên họ gặp, ai cũng muốn thử sức, nhất là người cao lớn có võ công càng nóng ruột.

Lãnh Nghệ đi lên lễ đài được thiết lập ở trên cái hố lớn, so tài lao động võ công ở phía dưới, từ trên nhìn xuống, hết sức rõ ràng.

Mệnh lệnh ban ra, so tài bắt đầu.

Một đô có 100 người, cứ năm người một tổ, phân làm 20 tổ, trước tiên là đào đất, vận chuyển đất, lấy ra 40 người tham dự vòng tuyển võ, đấu ba trận, ai thắng làm áp quan.

Như vậy có 20 người, tiếp tục thi đấu, khi chọn ra đô đầu và phó đô đầu mới thôi.

Cuộc so đấu diễn ra rất quyết liệt, đám binh sĩ không ngờ tới mình có cơ hội trở thành quan quân, dốc hết sức lực, người

bên ngoài hò ra khản cả cổ.

Khi đô đầu và phó đô đầu đầu tiên được chọn ra, ai nấy nín thở chờ đợi, đến khi Lãnh Nghệ đi xuống, đích thân đem quân phục và thư bổ nhiệm phát cho họ, bốn phía nổ tung bới tiếng reo hò. Quan quân mới được tuyển chọn càng xúc động vô cùng, quỳ một chân ôm quyền, khấu tạ thống lĩnh đại nhân.

Đám sĩ tốt bình thường thấy được tấm gương rồi, đứng là hai binh sĩ bình thường như mình, giờ đã trở thành đô đầu và phó đô đầu, tinh thần càng hăng hái, cạnh tranh càng dữ dội, thậm chí có đổ máu. Nhưng thế là bình thường, trong quân lý nào lại không thấy máu.

Đến gần trưa trong số người mới gia nhập cuộc so đấu, Lãnh Nghệ nhìn thấy Lý Kế Long.

Trải qua một tháng dày vò, ông ta tiêu tụy hẳn đi, chòm râu hoa râm lất phất trong gió, nếp đôi mắt lãnh đạm nhìn Lãnh Nghệ trên đài.

Lãnh Nghệ thần sắc như thường, tựa hồ không nhận ra ông ta.

Thi đấu bắt đầu, không ngờ rằng Lý Kế Long tuổi cao, thân hình vẫn vô cùng rắn chắc, đào đất, gánh đất, bước chân như bay, đứng đầu tổ. Tiếp đó thi đấu võ công dễ dàng đánh bại đối thủ, vào vòng tiếp theo.

Cứ như thế ông ta qua ải chém tướng, dễ dàng thành đô đầu.

Lãnh Nghệ vô cùng cao hứng, cùng đám tướng lĩnh xuống đài, nhìn gương mặt già nua đầy mồ hôi, cười ha hả:” Té ra là Lý tướng quân, bảo sao thần dũng như thế.”

Lý Kế Long nhìn y không nói.

Lãnh Nghệ nhận lấy thư bỏ nhiệm và khay quân phục từ hộ vệ, đưa Lý Kế Long:” Chúc mừng Lý đô đầu.”

Lý Kế Long đột nhiên nắm chặt tay, xông tới đâm vù một cái, đâm hộ vệ của Lãnh Nghệ thất kinh, nhưng khoảng cách quá gần, cản không kịp.

Bốp!

Trúng đòn! Máu vẫn tung tóe, nhưng người ôm mặt lùi lại không ngờ là Đản Tiên, hấn nổi khùng chửi:” Ngươi điên rồi, sao lại đánh ta?”

Lý Kế Long cười lạnh:” Bình sinh ta phục nhất là Lãnh thống lĩnh, ngài ấy là chân hảo hán, nói là làm. Không như thứ tiểu nhân vô sỉ, cầu tặc ngươi muốn mượn tay ta giết Lãnh thống lĩnh, mù mắt chó rồi.”

“ Ngươi, người ngậm máu phụ người.” Đản Tiên bị đánh gãy hai cái răng, hoảng sợ gào lên:” Lãnh thống lĩnh đừng nghe lão ta nói bậy, mặt tướng trung thành với ngài, trời đất chứng giám.”

Lãnh Nghệ nhìn Đản Tiên tới mức hấn sợ không dám kêu nữa:” Bản quan cho rằng trong chuyện này có hiểu lầm gì đó thôi mà. Đúng không?”

“ Vâng, vâng!” Đản Tiên không dám truy cứu nữa:” Hiểu lầm ạ, hiểu lầm ạ.”

Lãnh Nghệ nói với Lý Kế Long:” Bản quan đã hạ lệnh toàn doanh, bình chọn công bằng, ngươi quân công hiển hách, sao không tham gia bình chọn quân công? Lại đi tham gia tỉ võ độ sức?”

Lý Kế Long trừng mắt với Đản Tiên:” Bọn chúng bảo đại nhân nói, quân công của thuộc hạ không bằng rầm chó, hơn nữa chúng cũng không bảo với thuộc hạ là tiến hành bình chọn quân công.”

Lãnh Nghệ nhạt giọng hỏi:” Có phải thế không?”

Đảng Tiến sợ hãi, lại thêm mặt mày máu me, trông vô cùng kinh người:” Chuyện này ...”

“ Hôm qua bản quan nói tuyển chọn quân công, người còn chưa triển khai.”

“ Dạ, dạ, vì thời gian eo hẹp.”

“ Cái chức mã quân đô chỉ huy sứ này của người có được do Lý tướng quân không nghe hiệu lệnh mới tới phần người, giờ người cũng không nghe hiệu lệnh, người muốn bản quan làm gì với người đây?” Lãnh Nghệ nhạt giọng hỏi:

Đảng Tiến vội quỳ xuống:” Mặt tướng biết sai rồi, mặt tướng đi làm ngay ...”

Lãnh Nghệ quay sang đám tướng lĩnh đi theo mình:” Bất tuân hiệu lệnh phải bị trừng phạt, người đâu, lôi Đảng Tiến đi đánh năm mươi roi.”

Hộ vệ của Lãnh Nghệ tức thì đi tới kéo Đảng Tiến ra trước mặt đám đông, lột quan bào của hắn, bắt đầu vung roi đánh.

Lãnh Nghệ không thèm để ý tới tiếng la hét đau đớn của Đảng Tiến, tiếp tục nói với hơn trăm tướng lĩnh:” Ta không muốn đánh huynh đệ, nhưng quân lệnh như sơn, ai bất tuân mệnh lệnh, ta không cần biết bối cảnh, công lao người đó thế nào, đều xử theo quân pháp. Ta không muốn xuất hiện chuyện làm mọi người đều khó xử này nữa, hiểu chưa?”

Hơn trăm tướng lĩnh chấp tay:” Xin nghe lệnh thống lĩnh.”

Lãnh Nghệ lại nói với Lý Kế Long:” Cho người một nhiệm vụ, nếu làm tốt, ta có thể trọng dụng người lần nữa.”

Lý Kế Long khom người:” Mặt tướng nguyện nghe lệnh thống lĩnh.”

“ Cuộc so tài hôm nay người đã thấy rồi, cũng đã tự mình tham gia, hẳn đã hiểu phải thao tác ra sao. Ta bổ nhiệm người làm chỉ huy sứ phụ trách công tác tổ chức thi tài của cả 600 doanh. Công việc cụ thể do người tùy theo điều kiện tiến hành, ta không hỏi quá trình, chỉ xem kết quả, người báo cáo trực tiếp với ta, không cần nghe ai chỉ huy.” Lãnh Nghê hành sự quyết đoán, nói làm là làm, cần trọng nhưng không rườm rà, đó là tính cách của y.” Thế nào?”

Lý Kế Long mừng rỡ, ông ta trước kia là cấp trên của Đảng Tiến, giờ là thuộc hạ của hắn, giờ vạch trần âm mưu của hắn, thế nào cũng bị hắn mượn chuyện công báo thù riêng. Giờ Lãnh Nghê lệnh ông ta làm chỉ huy sứ, chỉ phải nghe y chỉ huy, không sợ Đảng Tiến nữa, lòng cảm kích lắm.” Mặt tướng tuyệt không phụ kỳ vọng của thống lĩnh.”

Phía bên kia đánh roi xong, Đảng Tiến thiếu chút nữa ngất xỉu.

Chương 520: Biến loạn. (2)

Lãnh Nghệ vẫn cho tiếp tục so tài, đến giữa trưa mới tạm dừng ăn cơm, cơm ăn ngay ở công trường, không khác gì cơm của binh sĩ, chuyện này lấy được thiện cảm của không ít binh sĩ.

Ăn xong Lãnh Nghệ lệnh chỉ huy sứ các quân tiếp tục cùng mình thị sát tranh tài, các tướng quân khác về quân mình chuẩn bị.

Thành Lạc Tiệp tranh thủ cơ hội hỏi nhỏ Lãnh Nghệ:” Quan nhân vì sao không giết Đảng Tiến, hẳn rõ ràng muốn mưu hại chàng mà!”

“ Ta biết!” Lãnh Nghệ thản nhiên nói.” Đảng Tiến là kẻ ngu xuẩn, giết hắn thì rất dễ, nhưng lời toàn bộ kẻ đồng mưu của hắn ra mới khó, ta không muốn bút dây động rừng, đợi tra rõ rồi sẽ quét sạch một mẻ.”

“ Thiếp biết chàng muốn đánh từ dưới đánh lên, phá hỏng cơ sở chúng gây dựng, từ đó nắm quyền thống lĩnh cấm quân. Nhưng bọn chúng không chịu ngoan ngoãn để chàng đoạt mất quyền lực như vậy đâu.”

“ Tốt nhất bọn chúng nên ngoan ngoãn, nếu không đợi chúng không đơn giản là đòn roi đâu.”

Khi Lãnh Nghệ và Thành Lạc Tiệp thì thâm trò chuyện, Đảng Tiến đau tới mồ hôi ròng ròng, được Trương Xuyên bôi thuốc.

Trương Xuyên nhỏ giọng nói:” May Lãnh Nghệ không hoài nghi gì chúng ta, chúng ta còn có cơ hội.”

“ Cơ hội gì chứ?” Đãng Tiến cắn chặt răng nhin đau.” Tiếp tục thế này, y sẽ phát hồng biên chế của chúng ta, tạo thành các quân mới, dù trung tầng còn có người của chúng ta, nhưng quân sĩ cấp thấp đều nhận ân huệ của y, ai còn nghe lệnh khởi sự.”

“ Vậy thì giết y thôi.”

“ Không vội, chúng ta chưa chuẩn bị đầy đủ, không thể khởi sự. Trước khi Tề vương ra tay, chúng ta không được có hành động, nếu không là thua trắng bàn.”

“ Nhưng không thể đợi như thế mãi.”

“ Yên tâm, ta còn một chiêu chưa thi triển! Bảo bọn Long Thái chuẩn bị đi, mai tới doanh bọn chúng so tài.”

Trải qua ngày đầu thi đấu, toàn bộ mười vạn binh sĩ của tam nha đã biết tới cuộc thi rồi, ai nấy tay chân ngứa ngáy đợi tới lượt doanh của mình, giờ bảo dừng lại, họ là người đầu tiên không chịu.

Thí điểm thành công ngoài mong đợi, tiếp tục mở rộng ra toàn quân.

Đã có tiền lệ cuộc thi hôm qua, đáng lẽ hôm nay sẽ phải rất thuận lợi, khắp nơi đang bàn tán sôi nổi, ấy vậy mà người so tài hôm nay tỏ ra lười nhác, không chỉ tốc độ chậm, có tên đào đất một nửa là thôi, ngồi bệt xuống đất! Có tên nằm lăn ra đất.

Đãng Tiến nổi giận, đứng trên đài cao chĩa roi vào đám binh sĩ đó:” Làm cái gì thế hả?”

Tên binh sĩ ngồi dưới đất đen xì cao lớn hùng hổ nói:” Chúng ta là cấm quân, không phải dân phu, vì sao phải đào đất? Chủ ý của ai thì người đó tự đi mà đào.”

“ Đúng đấy, đúng đấy.” Lập tức có mấy binh sĩ phụ họa, ném công cụ trong tay đi:

Xa hơn nhiều binh sĩ phụ họa.” Nói rất hay, cái gì mà cạnh tranh thắng chức chứ, coi chúng ta là khi diễn trò chắc! Chúng ta không làm.”

Đảng Tiến mặt đỏ gay:” Các người muốn tạo phản à? Đúng đây, tiếp tục thi tài.”

“ Tướng quân, quan chức của bọn thuộc hạ đã an bài từ trước, sao vô duyên vô cớ phải dùng cách đám dân phu khảo hạch lại? Thuộc hạ lên thập tướng là do liều mạng mà có, không phải là thứ mẹ nào đó muốn loại là loại, các người đó đúng không?”

Đám đông nhao nhao hưởng ứng.

Lãnh Nghệ cười nhạt, hỏi Đảng Tiến:” Tên đen xì cao lớn đó là ai?”

“ Một thập trưởng, tên là Long Thái, để mặt tướng giáo huấn hần.” Đảng Tiến nói xong hùng hổ từ trên đài cao đi xuống, tới trước mặt Long Thái:” Ta cảnh cáo người, lập tức quay về thi tài, nếu không sẽ đánh đòn.”

“ Đánh thì đánh, lão tử không làm, các huynh đệ, về thôi, tên nào bày ra trò này thì để trên đó làm.” Long Thái đứng lên hô hào:” Các huynh đệ, dừng lại đi, đừng làm trò khi cho người khác.”

Xem ra tên này rất có sức hiệu triệu trong doanh, vừa nói một cái, mấy trăm người ồ ào theo hần mà đi.

Đảng Tiến giận lắm vùng roi đánh, ai ngờ Long Thái trở tay tóm lấy roi, giật mạnh ném ra xa. Hần không biết làm sao, hỏi Lãnh Nghệ trên cao:” Đại nhân, phải làm sao bây giờ?”

Lãnh Nghệ mỉm cười:” Người không ước thúc nổi thủ hạ của mình thì ta còn cần người làm gì?”

Đảng Tiến tức thì gật đầu:” Lãnh thống lĩnh có lệnh, kẻ nào đả công, trối lại đánh, người đâu, bắt đám Long Thái lại đánh cho ta.”

Đám thân binh của hấn dạt ran, ào ào xông tới bắt người.

Thành Lạc Tuyên cuống lên:” Thông lĩnh không ra lệnh cho người ..”

Lãnh Nghệ ngăn nài lại:” Đừng gấp, thông thả xem.”

Long Thái thấy đám thân binh kia nhao vào đâm đá người mình thì rống lên:” Con mẹ nó, tên thống lĩnh này không coi chúng ta là người, muốn giết chúng ta, chúng ta bắt lấy y, xem y là thứ chó má gì.”

Bốn phía ầm ầm hưởng ứng, thoáng cái đã đánh đám thân binh kia ngã xiêu ngã vẹo, kéo tới bao vây đài cao. Không chỉ thế, người hai doanh ở xa cũng xông tới, tức thì hơn nghìn người cầm cuộc, xẽng bao vây mấy chục người Lãnh Nghệ, đòi bắt y.

Đám Đồ Du đại sư và Vô Mi đạo trưởng khẩn trương, nếu đơn đả độc đấu, ít người làm bọn họ sợ hãi, nhưng cả nghìn người thế này thì sao chống nổi. Tất cả rút binh khí vây quanh Lãnh Nghệ.

Mấy chục tướng lĩnh khác bên cạnh, người sợ hãi trốn đi, người tận tình khuyên giải, cũng có mười mấy người xắn tay áo lên, tuyên bố kẻ nào xông tới sẽ không khách khí.

Đám người này đã có chuẩn bị, làm sao khuyên bảo hay dọa nạt được, Long Thái hét lớn:” Xông lên, bắt tên khốn họ Lãnh.”

Binh sĩ hò reo điên cuồng leo lên, mười mấy tướng lĩnh ngăn cản, nhưng làm sao cản nổi, rất nhanh đã đẩy bọn họ qua một bên, tới ngoài phòng tuyến đám Lãnh Nghệ. Chỉ là nhìn

đám hộ vệ Lãnh Nghệ lăm lăm đao kiếm, sát khí đằng đằng, không tên nào muốn lên đầu.

Lãnh Nghệ đứng sau đám đông nói:” Bắt sống tên cầm đầu.”

Đồ Du đại sư gật đầu:” Đại lão gia yên tâm.”

Long Thái nghe Lãnh Nghệ nói muốn bắt sống mình thì ngó người ra trong giây lát, sau đó cười phá lên, cười gập bụng:” Họ Lãnh, sợ tới ngu người rồi hả? Còn muốn bắt sống ta sao? Ha ha ha.”

Bên cạnh có tên béo nhìn Thành Lạc Tuyên hau háu:” Mỹ nữ kia thật mọng nước, lát nữa lột sạch ả, treo lên cho các huynh xem, khao thưởng thời gian qua vất vả.”

Chương 521: Biến loạn. (3)

Đám binh sĩ xung quanh cười hô hô, ánh mắt dâm ô nhìn Thành Lạc Tuyên không kiêng dè gì.

Thành Lạc Tuyên đỏ mặt tía tai, định ném phi đao, Lãnh Nghệ ngăn cản:” Không cần lãng phí, cào cào mùa thu, nhảy nhót được bao lâu chứ?”

“ Con mẹ nó, người không nhìn thấy đã bị bọn ta bao vây à? Biết điều thì quỳ xuống cầu xin, có khi ta còn tha cho chết toàn thân, còn tiểu nương tử đây, bọn ta hưởng thụ một phen. Nếu người hứng thú, trước khi chết ta cho người xem bọn ta thi triển thần uy trên người nương tử người ra sao?” Long Thái cười hô hô rõ ràng đang muốn chơi mèo vờn chuột:

Đám đông hú hét rầm trời, lời dâm uế liên miên bất tuyệt.

Trong đám đông, có giọng nói truyền tới, giục:” Mẹ nó, nhanh lên, tránh đêm dài lắm mộng.”

Long Thái nhận ra giọng Đãng Tiên, không lẽ mẹ nữa:” Các huynh đệ, lên! Băm chúng thành mảnh vụn.”

Tiếng hô hét lên rầm trời, song tên nào tên nấy lại chỉ la lối mà không xông vào.

Giằng co một lúc, Đãng Tiên sốt ruột hét:” Xông lên, y không chết thì các người chết.”

Long Thái nghiêng răng, giọng cao cuốc:” Các huynh đệ, tên khốn kiếp này thời gian qua hại chúng ta mệt hơn chó, liều thôi, giết y cũng như giết một con kiến, chỉ cần chúng ta đồng lòng, hơn nghìn người xông lên ai làm gì được chúng ta! Xông lên! Xông lên!”

Miệng hô hào rất tợn, nhưng bản thân hắn không lên đầu, thế thì ai chịu lên? Huống hồ không những không ai lên, còn thấy có kẻ bỏ chạy. Đám người trên đài cao bấy giờ mới chú ý, từ phía sau như có tiếng vó ngựa, chẳng lẽ ...

Không cần đợi lâu có người đã hét:” Thiết kỵ vệ tới rồi! Chạy!”

Một tiếng hét này làm đám binh sĩ hỗn loạn, càng có thêm nhiều tên chạy trốn, có kẻ thì buông vũ khí đầu hàng.

Đúng là khinh giáp kỵ binh của cấm quân, số lượng hàng nghìn, áp đảo bọn chúng đang rầm rập kéo theo bụi mù kéo tới, với tốc độ này chỉ trong vài nhịp thở họ sẽ tới nơi.

Long Thái cuống cả lên, ra sức la hét:” Đừng loạn, giết tên họ Lãnh trước, đầu sẽ vào đó.”

Tên béo vào hùa hô hào:” Đúng thế, giết y rồi ... Khắc ...”

Nói tới đó chỉ thấy hàn quang lóe lên, bắn vào miệng hắn, mũi dao đâm xuyên họng rồi ra phía sau, xác thịt to lớn đổ xuống cái rầm. Đám binh sĩ bấy giờ mới biết tiểu nương tử này không dễ chọc, mấy tên ở gần nhảy luôn khỏi đài cao.

Long Thái biết mình không bắt được Lãnh Nghệ thì chỉ còn đường chết, la hét cầm cuộc xông lên, bị Đồ Du đại sư chén một phát vào chân, ngã ngay tức thì. Mấy tên huynh đệ khác của hắn bị chém chết không thương tiếc.

Cùng lúc này kỵ binh tràn qua đài cao như lũ, kẻ nào không buông vũ khí là giết sạch toàn bộ. Đại tướng đi đầu là Thạch Thủ Tín, một tay cầm trường thương, tay kia xách một người, chính là Đặng Tiến.

Thạch Thủ Tín xuống ngựa, bước chân như rồng hổ lên đài cao, quỳ một gối trước mặt Lãnh Nghệ:” Làm thống lĩnh đại nhân sợ hãi rồi.”

Lãnh Nghệ cười ha hả:” Chỉ là một đám hề thôi mà, Đại Tổng ta mới bình an được bao năm, vậy mà binh sĩ đã sợ chết thế này rồi, đây mới là điều đáng buồn.”

Đảng Tiến quỳ rạp xuống đất:” Đại nhân, thuộc hạ không quản được người dưới, làm đại nhân sợ hãi, tội đáng muôn chết.”

Lãnh Nghệ gật gù:” Đúng là người không quản nổi, không ngờ thủ hạ nhất gan vô dụng tới thế phải không? Nếu theo suy tính của người, bọn chúng ủa lên một đợt là bản quan chết rồi. Giờ chắc người mới là người muốn chinh đồn quân ngũ nhất nhĩ, tránh phía dưới toàn lũ phế vật.”

“ Ti chức không biết gì cả, không liên quan gì tới ti chức.”
Đảng Tiến khóc lóc:

Lãnh Nghệ đi tới bên Long Thái, đá vào cái chân bị thương của hắn, khiến hắn gào lên thảm thiết:” Nói, ai sai phải các người?”

Long Thái được mỗi bộ dạng hung hãn bề ngoài, bình thường thì rất hung hăng anh hùng hảo hán, dè dặt vừa bị chém một cái đã lộ ra bản chất, chỉ ngay Đảng Tiến:” Chính là hắn, còn có cả Trương Xuyên! Hắn xúi thuộc hạ giết ngài, nói là chỉ cần nghìn người xông lên, quan gia biết cũng không làm được gì, còn nói đại nhân không biết ngự hạ dẫn tới biến loạn. Đại nhân tha mạng, thuộc hạ biết sai rồi.”

“ Người, người ngậm máu phun người ...” Đảng Tiến hận không thể đập chết tên này, làm sao ngờ được hắn vô dụng như thế, đã áp đảo như vậy rồi mà không xử lý nổi:

Lãnh Nghệ nhìn đám binh sĩ quỳ rạp dưới đất ôm đầu, đám này đều là kẻ có quan hệ, vào trong quân chỉ để ăn lương, ý có chỗ dựa thường ngày không biết sợ ai, đụng đến việc thì lại

chẳng được tích sự gì.” Vừa rồi những tên xông lên đầu tiên tự mình tới đây, đừng để bản quan tổn công.”

Mười mấy tên biết không thoát bỏ tới, chưa hỏi đã la lớn:” Đại nhân tha mạng, đều do Trương Xuyên xúi bợn thuộc hạ làm.”

“ Đứng ạ, chính Trương Xuyên ra lệnh.”

Lãnh Nghệ lớn giọng hỏi:” Trương Xuyên đâu?”

“ Hắn ở đây, đại nhân, hắn không thoát được.” Một người cao lêu khêu quắp Trương Xuyên như quắp gà con đi tới, ném xuống mặt đất.” Tiểu nhân luôn ngằm quan sát đám cầu tặc này, hắn cởi áo định lẩn vào loạn quân định trốn là tiểu nhân bắt ngay.”

“ Làm tốt lắm.” Nghe nói vậy là Lãnh Nghệ biết người của Thẩm hình viện trà trộn vào rồi, chỉ tên béo bị Thành Lạc Tuyên giết.” Hắn là ai?”

“ Hắn là đô chỉ huy sứ của đệ nhất doanh, những tên đô đầu đồng mưu với hắn đều bị bắt hoặc giết.”

“ Tin tức lần này của người rất quan trọng, lập công đều trong cuộc biến loạn này, bản quan sẽ trọng thưởng người.”

“ Đa tạ viện phán.”

Đảng Tiến giờ mới hiểu, người ta sớm giăng lưới rồi, đợi mình ra tay để bắt không sót một ai mà thôi, lòng nguội lạnh, bỏ tới trước mặt Lãnh Nghệ định ôm lấy chân y.” Đại nhân tha mạng.”

Lãnh Nghệ đá hắn sang bên, lớn tiếng tuyên bố:” Mã quân đô chỉ huy sứ Đảng Tiến, đô ngu hầu Trương Xuyên, cùng đám người Long Thái lập mưu hành thích thượng quan, tụ tập mưu phản. Bản quan tuyên bố cách chức bắt giam Đảng Tiến, Trương Xuyên! Đám người Long Thái chém tại chỗ, binh sĩ

tham gia biến loạn, niệm tình các người bị uy hiếp ép buộc, đánh 50 roi, phạt lương ba tháng.”

Đội chấp pháp như hổ như sói xông tới, bắt chấp đám Long Thái vùng vẫy van xin, đao vung lên, mấy chục cái đầu lăn lông lốc.

Kỵ binh ngồi trên ngựa rút roi quất tụi bụi đám binh sĩ quỳ trên mặt đất, tất nhiên có kẻ bị nhiều hơn 50 roi, có kẻ chết ngay tại chỗ, nhưng tham gia phản loạn mà giữ được cái đầu là may, không tên nào dám kêu ca.

Lãnh Nghệ đích thân thăm vấn, nhưng đám Đảng Tiên không biết gì nhiều về âm mưu của Tề vương, chỉ quản khu vực của chúng thôi.

Tiếp đó báo lên cho Triệu Quang Nghĩa thế nào, không cần nói cũng được.

Chương 522: Xuân quang ngoại tiết.

Kỳ thực Lãnh Nghê đã được Triệu Quang Nghĩa cấp quyền không chế cấm quân, không chỉ là xây dựng Kim Minh Trì nữa, y có quyền điều binh, chẳng qua đám Đãng Tiến không biết mà thôi.

Tối ngày hôm đó Lãnh Nghê từ công trường thì được báo thợ làm vườn Mạnh Hoa tới nhà đợi đã lâu.

Từ lúc Triệu Quang Nghĩa xuất chinh, Lãnh Nghê bận đủ bề, chưa từng vào hoàng cung, Hoa Nhị xem ra rốt cuộc không nhìn được nữa, phái Mạnh Hoa tới tìm.

Lãnh Nghê nói với Trác Xảo Nương đêm nay có việc phải ra ngoài, an bài Mạnh Hoa ở sương phòng, thưởng cho hân rượu thịt, trong rượu có thuốc mê. Đợi hân hôn mê rồi, lấy yêu bài của hân rồi rời về phòng lấy mặt nạ Mạnh Hoa tiến cung.

Mọi chuyện thuận lợi Lãnh Nghê tới cung Phúc Ninh.

Hoa Nhị thấy y vừa hôn vừa oán đưa mặt nạ Mạnh Sưởng ra, Lãnh Nghê mỉm cười thay đổi mặt nạ, còn chưa đợi y thay đổi quần áo, Hoa Nhị đã nhào vào lòng hôn cuồng nhiệt. Mùi hương lạ kia mau chóng trở nên ngào ngạt khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lãnh Nghê hoàn toàn không định phản kháng, buông xuôi theo cảm xúc.

Hoa Nhị nhưng nhớ lâu ngày, càng thêm chủ động, dùng hết thủ đoạn phòng the cung cấm, để làm dục vọng của nam nhân càng thêm bùng phát.

Lãnh Nghệ động tác thô bạo tiến vào trong thân thể nàng, Hoa Nhị trong lúc phấn khích chẳng hề kiêng dè phát ra tiếng rên rỉ khoan khoái, đem thân thể của mình và của y quán chặt vào nhau.

Lần này không có bản kỳ ai quấy nhiễu, càng không sợ Triệu Quang Nghĩa đột nhiên xông vào, hai người điên đảo loan phượng, cũng không biết là kịch chiến bao nhiêu hồi, cho tới tận khi trời sắp sáng, mới sức cùng lực kiệt mơ màng lăn ra ngủ.

Mặt trời lên ba cây xào, Lãnh Nghệ mũi ngựa ngửa, hắt hơi một cái tỉnh lại, thì ra Hoa Nhị dùng tóc trêu chọc y, còn người khúc khích không ngừng. Hậu quả tất nhiên là Lãnh Nghệ lại một phen dày vò nữa, khiến nàng thở dốc cầu xin mới thôi.

Hoa Nhị trần truồng mân mê cơ ngực rắn chắc của y, thỏa mãn vô cùng.” Mạnh Lang, nếu mỗi sáng thức dậy đều có chàng ở bên thể này thì tốt biết mấy.”

“ Ta sẽ thường xuyên giành thời gian tới thăm nàng.”

“ Chẳng tin, lần này không phải thiệp phái Mạnh Hoa đi, chẳng biết bao giờ chàng mới tới.”

Hai cái đồi ngực cao ngất gần ngay trong gang tấc, nụ hoa hồng tươi càng trở nên nổi bật trên gò tuyết trắng, cực kỳ kích thích thần kinh buổi sáng của nam nhân, Lãnh Nghệ vừa nắm bóp thành đủ loại hình dạng vừa nói:” Ta tất nhiên không thể ngày nào cũng tới, nàng biết ta hiện giờ không thể không làm vài việc, tất cả là vì tương lai của chúng ta, nàng biết mà.”

Hoa Nhị giảo môi:” Thiệp biết, cho nên thiệp đâu quấy rầy chàng. Nhưng người ta nhớ chàng mà.”

“ Ta cũng nhớ nàng, đợi ta hoàn toàn nắm được cảm quân, ngày tháng tốt đẹp của chúng ta sẽ tới.” Lãnh Nghệ hôn chụt một cái:” Hoa Nhị ngoan!”

“Ừ, thiếp cho chàng xem cái này.” Hoa Nhị thoát khỏi lòng Lãnh Nghê, trần truồng xuống giường, đi tới tủ lấy ra cái rương lên, đặt trên trà kỳ, cặp mông tròn lẳn quay về phía y:

Yết hầu di động lên xuống không ngừng, tư thế này thực muốn giết người, Lãnh Nghê tiến tới, con mắt dán chặt vào những đường cong hoàn mỹ của cặp mông, bàn tay vỗ bốp một tiếng lên cặp mông đầy đà của nàng. Hoa Nhị không nhịn nổi rên lên một tiếng, tựa như vừa thống khổ lại vừa sung sướng. Lãnh Nghê bị tiếng rên rỉ của Hoa Nhị kích thích đến nỗi thú tính sôi lên sùng sục, từng đợt sóng lòng nổi lên, một loại khoái cảm không thể diễn tả được ào đến như giông tố.

Bốp bốp bốp, Lãnh Nghê vỗ ba cái, tiếng rên rỉ cùng thân thể quần quai của Hoa Nhị thiếu chút nữa khiến hắn không khống chế nổi mình, nuốt nước bọt:” Hoa Nhị của ta đúng là vu vật nhân gian.”

Hoa Nhị mặt đỏ rực ràng chiều, thẽ thọt:” Đáng ghét, người ta đang nói chính sự.”

Lãnh Nghê lúc này mới chịu nhìn tới cái rương:” Tàu chương à?”

“Đúng, bách quan đàn hặc chàng đó.” Hoa Nhị lấy ra vài cái:” Chỗ này đàn hặc chàng gài tai mất khắp nơi, thăm dò đời tư quan viên.”

“Đây vốn là chức trách của Thẩm hình viện.”

“Còn nói chàng tùy tiện cải biên cấm quân, ý đồ không chế quân đội mưu phản.”

Lãnh Nghê phát tay:” Đó là yêu cầu của quan gia, họ không biết mà thôi.”

Hoa Nhị nói:” Chàng đừng sơ ý, tuy chàng làm theo lệnh quan gia, nhưng mà nếu lời ra tiếng vào liên tục truyền tới tai ông ấy, khó tránh khỏi làm ông ấy sinh nghi.”

Lãnh Nghê ngấm nghĩ một lúc rồi gật đầu:” Nàng nói phải, hoàng đế luôn đa nghi, tuy ông ta sẽ không tin ta mưu phản, nhưng một khi có đề phòng, sẽ ảnh hưởng tới chuyện ta không chế tuyệt đối cấm quân.”

“ Thế nên thiếp mới giữ hết lại, không chuyển cho quan gia cái nào.” Hoa Nhị khoe công:

Lãnh Nghê ôm nàng vào lòng, hôn thật kêu:” Đúng là Hoa Nhị ngoan của ta, trước đó để nàng nghe triều chính đúng là chiêu tuyệt diệu.”

Hoa Nhị vươn cánh tay như bạch ngọc vòng qua cổ y:” Tầu chương dâng lên thì thiếp ngăn được, thiếp chỉ lo có đại thần tự thông qua dịch trạm báo lên quan gia, vậy phải làm sao?”

“ Chuyện này ta đã an bài, toàn bộ dịch trạm thông tới phía bắc đều gài người của Thẩm hình viện, phàm là thư gửi cho quan gia sẽ giao cho ta thẩm tra trước. Đương nhiên ta có lý do đường hoàng, không thể để quan gia vừa lo bắc chinh, lại còn phí tinh lực vào chuyện triều đình. Không cần chặn hết, chỉ cần không có lượng lớn tầu chương tới tay quan gia, ông ấy không nghi ngờ đâu. Huống hồ ông ấy bận như thế.”

“ Trước khi quan gia xuất chinh có để lại một danh sách cho chàng, chàng ra tay chưa? Quan gia bảo thiếp giục chàng đó.”

“ Trả lời quan gia, đám người đó hiện rất cẩn thận, nhưng ta sẽ nắm cơ hội ra tay.”

Biết tới lúc sắp chia ly rồi, Hoa Nhị quyến luyến vô hạn, lại hết lòng chiều chuộng Lãnh Nghê một phen nữa. Lãnh Nghê tắm rửa xong, thay trang phục Mạnh Hoa rời Phúc Ninh cung.

Tuy cái mặt nạ này rất tốt, nhưng y vẫn cẩn thận cúi đầu mà đi, đột nhiên có người gọi:” Mạnh công công.”

Chương 523: Tập kích trong mưa.

Lãnh Nghệ thiếu chút nữa không nghĩ tới người ta gọi mình, chỉ là xung quanh đây không có ai hết, tự nhiên có người gọi mới theo bản năng quay đầu nhìn, liền thấy cung nữ bên cạnh Lý Đức Phi, tên Xuân Hương. Y chỉ khom người đợi, vì Mạnh Hoa rất ít nói.

Xuân Hương nhoẻn miệng cười:” Đức Phi nương nương bảo ta ở đây đợi người, nương nương có lời muốn nói với người.”

Lãnh Nghệ gật đầu, theo ả tới cung Khôn Ninh của Lý Đức Phi.

Cung Khôn Ninh ở sau cung Phúc Ninh, đi không lâu là tới rồi, Xuân Hương bảo y đợi một lát để bấm báo, sau đó mới cho y vào.

Lãnh Nghệ khom người đi vào, tới nơi mắt hơi ngược lên không ngờ thiếu chút nữa phun máu, chỉ thấy Lý Đức Phi nằm nghiêng trên giường dài, thần thái nhàn nhã, một tay chống cằm, đôi mắt mê người như được che một tầng sương mù, bàn chân trắng như tuyết lộ ra dưới chiếc váy lụa, thành một bức tranh mỹ nhân có thể làm bất kỳ một nam nhân nào cũng phải thần hồn điên đảo. Đã thế nàng còn mặc váy rất mỏng, ngực áo trễ, lộ ra nửa bầu ngực mơn mớn.

Biết nàng chỉ coi mình là thái giám nên chẳng bận tâm, nhưng Lãnh Nghệ thì có đấy:” Lão nô bái kiến nương nương. Cung chúc nương nương vạn phúc kim an!”

“Đứng lên, ban ngồi.” Lý Đức Phi lười nhác nói:

Lãnh Nghệ được Xuân Hương bê ghế tới, y vẫn cúi đầu không dám nhìn nàng cái nào.

“Mẫu đơn của Hoa Nhị hoàng hậu mọc tốt chứ?”

“Tốt ạ.”

“Nghe nói đất Thục tặng hoa hồng chi tử, người cũng đem trồng rồi phải không?” Lý Đức Phi ngồi dậy:” Bản cung cũng thích hồng chi tử, người tới đây trồng một ít đi.”

“Chuyện này, lão nô phải hỏi hoàng hậu ạ.” Lãnh Nghệ cảm giác nàng ta đang tới gần, không khỏi hồi hộp đầu càng cúi thấp hơn, vẫn ngửi thấy mùi hương phấn hấp dẫn:

Lý Đức Phi đi qua, đứng sau lưng Lãnh Nghệ:” Người thường ở trong cung Phúc Ninh, hiện Hoa Nhị hoàng hậu nghe chính sự, thường có quan viên ra vào, người có chú ý không?”

Lãnh Nghệ buồn cười, Lý Đức Phi đúng là nữ nhân ngu xuẩn, Mạnh Hoa là thân tín mà Hoa Nhị mang từ Thục tới, vậy mà lại gọi ông ta đến thăm dò tin tức thế này, vờ làm bộ sợ hãi:” Nương nương, lão nô chỉ biết trồng hoa trong vườn, không biết gì cả.”

“Được rồi.” Lý Đức Phi giọng thông cảm:” Ta biết người theo Hoa Nhị hoàng hậu nhiều năm, nhưng ả đâu coi người ra gì, trung thành bao năm chỉ mua được trạch viện nhỏ. Chỉ cần người làm việc cho ta, ta cho người ích lợi gấp chục lần Hoa Nhị ... Mang đồ tới đây.”

Xuân Hương mang tới một cái hộp gấm, mở ra trước mắt Lãnh Nghệ, là từng thỏi vàng sáng chói mắt xếp chặt trong hộp:” Nhận lấy.”

Lý Đức phi không phải thương lượng, mà là ra lệnh:” Người chỉ là thợ trồng hoa, chẳng thể biết nhiều chuyện của

Hoa Nhị, bản cung không làm khó người, chỉ cần người làm một việc. Đó là đem mỗi nam tử ra vào cung Phúc Ninh, bao gồm tên, thời gian vào và ra ghi lại, báo cho bản cung là được. Hiểu chưa?”

Lãnh Nghệ vì không thể thể hiện cảm xúc qua nét mặt, y phải nuốt nước bọt ực một tiếng, giọng lắp bắp:” Thế, thế mỗi ngày phải bẩm báo ạ? Mỗi ngày người tới bẩm báo công việc với hoàng hậu nương nương nhiều lắm.”

“ Không cần, cứ mười ngày báo với ta một lần là được.”

“ Mười ngày ạ, dạ, lão nô hiểu.”

“ Thu lại đi, làm việc cho tốt, bản cung sẽ không bạc đãi người.”

“ Vâng, vâng, lão nô hiểu rồi.”

Lý Đức Phi quay lại giường:” Đi đi.”

Lãnh Nghệ nhận lấy hộp gấm, ôm thật chặt rồi đi rất nhanh, như sợ người ta đòi lại vậy.

Xuân Hương khinh miệt nói:” Thứ tham tiền này gần như giật cái hộp từ tay nô tỳ.”

“ Thế không phải tốt à? Hừ, ta không tin ả Hoa Nhị đó ba năm thanh khổ trong chùa, nay có cơ hội lại không động lòng! Chỉ cần tóm được ả tư thông, dù là khả nghi, quan gia sẽ tin.” Lý Đức Phi đắc ý nhìn bầu trời phủ mây đen:” Sắp mưa to rồi, mưa qua trời tạnh, sẽ có cầu vồng.”

Lãnh Nghệ bê hộp vàng về tấm cung của Hoa Nhị, xin bài kiến nàng.

Hoa Nhị nghĩ là Mạnh Hoa về, bình đạm nói:” Người về rồi.”

Lãnh Nghệ dùng giọng thật của mình:” Vâng, thưa nương nương.”

Hoa Nhị nghe ra, vừa mừng vừa sợ, vội cho người khác lui ra:” Sao thế?”

Lãnh Nghệ đặt hộp vàng lên bàn:” Lý Đức Phi muốn đổi phỏ với nàng, ả mua chuộc Mạnh Hoa, muốn báo lại nàng gặp nam nhân nào.”

Mấy chuyện kiểu này trong cung chẳng có gì lạ, huống hồ với người sống qua hai cung đình như nàng, Hoa Nhị điềm tĩnh cười lạnh:” Thiếp chưa đổi phỏ với ả, ả đã ra tay rồi.”

“ Chuyện này vừa vặn tương kế tựu kế.”

Lãnh Nghệ ghé vào tai Hoa Nhị thì thầm một hồi, tiếp đó rời hoàng cung ngay, tới một chỗ vắng vẻ đổi y phục. Lần này y biết sẽ qua đêm trong hoàng cung, nên thuốc mê cho Mạnh Hoa uống rất đủ lượng, khi về hấn chưa tỉnh.

Mạnh Hoa sau khi được cho uống canh tỉnh rượu, lau mặt bằng khăn mát thì tỉnh lại, liên tục tự trách mình ham chén làm hỏng việc. Lãnh Nghệ an ủi hấn vài câu, để hấn đi chăm sóc hoa cỏ trong vườn nhà mình rồi đưa về.

Đến chiều trời mưa lớn, sấm nổ đi đùng, mưa chưa lâu mà đường phố bắt đầu tích nước.

Chập tối thì trông cửa tới báo có quan quân tới bái kiến, nói do mưa lớn phát sinh sụt lở, khiến nhiều binh sĩ bị vùi lấp, còn có lũ lớn cuốn không ít binh sĩ.

Lãnh Nghệ cả kinh vội vàng sai chuẩn bị ngựa, mưa vẫn rất lớn, sợ có chuyện bất trắc nên không cho Thành Lạc Tuyên đi cùng. Ngựa trong phủ không nhiều, chỉ đủ Lãnh Nghệ và vài người nữa, nửa số hộ vệ phải đi bộ.

Kim Minh Trì ở ngoại thành, lại không ở gần quan lộ, nên phải đi đường đất, gặp mưa một cái là đường xá toàn bùn lầy.

Trên đường phải đi qua rừng cây, sau khi tiến vào một khu rừng, ngựa của Vô Mi đạo trưởng đột nhiên hụt chân, ngã về phía trước, ông ta thân thủ miễn cưỡng nhảy ra khỏi ngựa, khi đáp đất, người trượt một đoạn dài mới dừng lại được.

Lãnh Nghê chạy phía sau kịp thời ghìm cương ngựa dừng lại, y tinh mắt nhìn ra có sợi dây buông thấp giăng ngang đường, Vô Mi đạo trưởng trúng phải thứ này mà ngã.

“ Mọi người cẩn thận!”

Bấy, ngay từ đầu đây là cạm bẫy, Lãnh Nghê vừa hô lên một tiếng thì vô số mũi tên từ hai bên bắn ra, người khác kinh hoàng nhưng không kịp tới cứu viện, y tựa hồ hoảng sợ ngã xuống ngựa, vừa vịn có tảng đá lớn bên cạnh, lao vào nấp phía sau.

(*) Hôm nay đừng ở đây nhé!

Chương 524: Thợ săn và con mồi. (1)

Phập! Phập! Phập!

Con ngựa của Lãnh Nghê trúng mấy mũi tên, chết ngay tại chỗ, hai đệ tử của Vô Mi đạo trưởng cùng ông ta đi trước mở đường chết ngay, Đồ Du đại sư vì lao mình tới cứu Lãnh Nghê không kịp hộ vệ bản thân nên trúng một mũi tên vào đùi.

Lãnh Nghê trốn sau tảng đá lớn thoát thân, Vô Mi đạo trưởng kịp thời quay về, rút kiếm hộ vệ bên cạnh, những người khác rôi rít hộ vệ xung quanh.

Tên dừng bắn một cái, trong rừng xông ra hơn mười hắc y nhân che mặt, đi đầu là lão giả cầm trường kiếm.” Cầu quan, người đập đầu tự tử hay là để bọn ta tiến lên đường.”

Vô Mi đạo trưởng nhìn quanh đánh giá tình hình, chiến mã đã bị giết hết, bọn họ chỉ còn 5 người vây quanh Lãnh Nghê mà ba bị thương. Trong khi đối phương thì nhìn một cái là biết ngay võ công cao cường, e đây là một vụ ác chiến không có mấy phần thắng. Ông ta dứt khoát nói:” Đại sư, ta đánh trận đầu, ông công đại nhân chạy, ba người đoạn hậu.”

Tình thế khẩn cấp Đồ Du đại sư không nhiều lời gật đầu ngay, chỉ là nhìn cách di chuyển của đối phương tựa hỗn loạn, nhưng ẩn chứa trận pháp, có thể hỗ trợ lẫn nhau, với thế trận thế này, một mình mình xông ra còn khó, nói gì cũng thêm người?

Hôm nay e là lành ít dữ nhiều rồi.

Một trong số bọn chúng là nữ nhân, trời mưa làm y phục dán lên người, lộ vóc dáng uyển chuyển, nhất là bầu vú no đủ, giọng chói tai:” Khỏi cần bày quỳ kể gì, hôm nay các người chấp cánh khó bay.”

“ Ra tay!” Vô Mi đạo trưởng quát lớn đâm thẳng vào một tên:

Tên đó hừ lạnh, giơ đao lên chắn, nhưng đây là hư chiêu, Vô Mi đạo trưởng xoay cổ tay đổi hướng kiếm đâm vào đùi tên đó, không ngờ tên đó càn hung dữ, bất chấp thương tích buông luôn đao hai tay giang ra muốn ôm lấy ông cho người mình ra tay.

Vô Mi đạo trưởng tiến lui tự nhiên, đạp chân nhảy lui, đồng thời kiếm lại từ dưới quét lên, rạch thủng bụng tên đó.

Nhìn đồng bọn chết thảm, lão giả cười nhạt:” Lưỡng Nghi kiếm pháp? Quả nhiên có chút trình độ, nhưng chỉ học được tám phần thôi.”

“ Đủ để đối phó với tiểu nhân như ngươi rồi.” Vô Mi giết xong một người không thừa thắng xông lên, lùi về hộ vệ Lãnh Nghê:

“ Được, vậy thử xem.” Lão giả rung kiếm phóng tới, đầu kiếm ong ong, chẳng ngờ xuất hiện mấy tàn ảnh trong mưa:

Vô Mi đạo trưởng biết ngay võ công đối phương hơn mình, mũi kiếm của lão giả chớp mắt cái đã tới trước mặt, tựa ma trảo từ địa ngục vươn ra. Ông ta phải lùi lại rồi mới gạt kiếm đối phương, không ngờ đối phương lờng trước rồi, chiêu kiếm chưa hết đà mà tiếp tục đâm tới vào cổ họng ông ta.

Một chiêu định hơn thua, trong đầu ông chỉ còn một ý nghĩ, mạng ta xong rồi.

Đúng lúc ấy, choang một tiếng, Đồ Du đại sư chi viện, chém bặt trường kiếm của lão giả xuống, đồng thời tung một

đao dữ dội ép lui lão, sau đó nhảy lùi về phía Vô Mi đạo trưởng.

Hai người nhìn nhau một cái, đột nhiên quát lớn quay sang giết đám hắc y nhân.

“Giảo hoạt lắm!” Lão giả nhìn một cái hiểu ngay bọn họ biết chuyện này khó thoát nên cố gắng giết càng nhiều người bên mình càng tốt, tạo cơ hội cho câu quan bỏ chạy:

Trong đám thích khách này chỉ có lão giả và nữ nhân kia lợi hại, số còn lại tuy võ công cao cường nhưng không phải đối thủ của Vô Mi đạo trưởng và Đồ Du đại sư, lại thêm cả hai biết tình thế nguy cấp, ra tay liều mạng, chớp mắt tiếng kêu thảm không dứt, đã có bốn tên hắc y nhân ngã xuống.

Lão giả không ngăn nổi hai người, gấp giọng nói với ả nữ nhân:” Giết câu quan trước, giết chúng sau.”

“Được!” Ả nữ nhân chuyển hướng tâng đá Lãnh Nghê ẩn nấp cùng hai tên hắc y nhân nữa:

Đao kiếm va chạm liên miên, ba hộ vệ của lãnh nghê vốn bị thương từ trước, ả nữ nhân chiếm hết ưu thế. Kiếm pháp ả vô cùng thâm độc nhưng không giao đấu dàng dàng, đợi người mình gặp nguy là ra tay với đối phương, lấy mạng bên mình kiềm chế đối phương trong khoảnh khắc dứt điểm.

Thoáng cái cả ba đã chết, đổi mạng với hai hắc y nhân, ả nữ nhân hoàn toàn lãnh lặn đâm vào Lãnh Nghê, Vô Mi đạo trưởng sợ hãi lao về cứu viện như tên bắn, Đồ Du đại sư cũng phát ra Sư Tử Hống chấn nhiếp ả nữ nhân cho ông ta cứu viện.

Nhưng muộn rồi, lão giả đã tung người ngăn cản.

Mũi kiếm kia đâm vào lưng Lãnh Nghê, nhưng ả không vui vẻ chút nào, vì người nấp sau đó cúi gập người kia mặc trang phục hộ vệ! Đồng thời khi kiếm đâm vào cũng chẳng có chút phản ứng gì hết, hiển nhiên đó chỉ là xác chết.

Hồng, ả biết trúng kế, rút ngay kiếm ra nhìn quanh, nhưng màn mưa dày đặc, chẳng thấy bóng người. Ả hét lên:” Không thấy cầu quan đâu nữa.”

Lão giả ngạc nhiên quay sang nhìn, nhân lúc ấy Đồ Du đại sư xông tới cho lão một đao ép lão phải lui lại, cứu Vô Mi đạo trưởng khỏi nguy cấp.

“ Các người đi tìm mau, y chỉ là tên thư sinh, mưa to thế này chạy không xa được, ta giết hai tên này.”

Đám hắc y nhân tản ra tìm kiếm, đáng tiếc mưa rửa hết dấu vết, biết đâu mà tìm, tìm quanh một lượt chẳng thấy Lãnh Nghê đâu. Ả nữ nhân gấp giọng hét lên:” Không tìm thấy.”

Phía bên này lão giả một chọi hai cũng không dứt điểm được, nóng ruột gọi ả nữ nhân:” Người chạy tới đây giúp ta giết hai kẻ này nhanh, những người khác tiếp tục tìm, y chưa đi xa được đâu.”

“ Được.” Ả nữ nhân chạy tới:

Có ả nữ nhân đó tham chiến, hai người biết xong rồi, nhìn ả lúc này giết ba đệ tử của mình bằng chiêu sở hiểm độc thì biết ả vô cùng khó chơi, chỉ còn có thể dốc toàn lực kéo dài thời gian cho Lãnh Nghê chạy thôi.

Đúng lúc ả nữ nhân sắp gia nhập chiến đấu, đột nhiên từ trong cánh rừng xa, có giọng nói xuyên màn mưa:” Đạo trưởng, đại sư mau chạy đi! Ta trốn trong rừng, chúng không tìm ra đâu, kệ ta, mau đi tìm cứu binh, nhanh.”

Hai người nghe thế thì thoáng do dự, song tự biết có ở lại thì mình cũng không cứu được Lãnh Nghê, đây dựa vô ích, kế hiện nay chỉ có cách tới Kim Minh Trì thật nhanh gọi cấm quân tới mới được, thế là chẳng ai bảo ai quay đầu chia hai hướng bỏ chạy hết tốc lực, biến mất trong màn mưa.

Chương 525: Thợ săn và con mồi. (2)

Ả nữ nhân định xách kiếm đuổi theo, lão giả gọi:” Đuổi không kịp đâu, mau tìm tên cầu quan giết đi, chớ hỏng việc lớn.”

Thế là còn lại chín tên áo đen cũng chạy về phía Lãnh Nghê vừa hô hoán.

Mưa mỗi lúc một nhiều, tạo thành bức tường nước không lồ, làm tầm nhìn giảm xuống cực thấp, bọn chúng đuổi tới nơi vừa phát ra tiếng nói, nào thấy bóng dáng Lãnh Nghê đâu.

Tất cả lại tản ra, nhìn thì không rõ, nghe thì không được, mà dấu vết cũng không còn nốt. Cả đám như ruồi không đầu, chỉ biết tìm loạn khắp nơi.

“ Á!”

Ả nữ nhân nghe thấy tiếng hét quay sang chỉ kịp thấy một tên đồng bọn bị tên xuyên ngực, vừa sợ vừa giận:” Mọi người cẩn thận, cầu quan tìm được cung tên chúng ta để lại, phải ...”

Á, lại có tiếng hét nữa cắt ngang lời ả, thêm một tên bị giết rồi, vẫn trúng tên vào ngực, đang có giật, hắn không sống nổi nữa.

Ả nữ nhân không định cứu đồng bọn mà xác định hướng tên bắn rồi đuổi theo về phía đó. Đang lúc ả đang như cơn điên tìm kiếm khắp nơi thì một mũi tên bắn về phía ả, kinh hoàng chém bay mũi tên.

Cứ theo phía mũi tên mà chạy, không ngờ thấy lão giả đang đứng đó, mắt như chim ưng quét khắp một lượt.

Uỳnh! Uỳnh! Sấm nổ liên hồi kỳ trận, lão giả nãy giờ ngưng thần nghe ngóng động tĩnh, song làm sao nghe thấy được.” Không phải tên cầu quan, khi kẻ đó giết người của ta, ta ở rất gần, chạy ngay tới nơi bắn cung mà không thấy ai, chứng tỏ là y có người khác giúp, chứ cầu quan không biết võ công, khoảng cách gần như thế, người không có võ công không thể thoát.”

“Vậy phải làm ...”

Ả nữ nhân vừa nói tới đó lại có thêm tiếng kêu thảm, hiển nhiên chúng lại chết thêm một người, nhưng không ai vội truy đuổi mà phi thân lên hai cây cao, nhưng trờ mưa gió làm cho bụi cỏ lay động thì tên thích khách kia chẳng để lại dấu vết nào.

Lão giả nhận ra tình thế nghiêm trọng rồi, kẻ này vô cùng bình tĩnh, giết chết đối phương xong là không nhúc nhích gì thừa thải. Điều này không chỉ nói lên đối phương cực kỳ trấn định, còn chứng tỏ hẳn rất tự tin vào võ công của mình.

Đây là một đối thủ đáng sợ.

Lão giả ra hiệu ả nữ nhân tiếp tục tìm, còn mình thì ở phía trên quan sát, ả nữ nhân tạo tư thế ưu mỹ rồi mới nhảy xuống không trung.

Lão vẫn chú ý động tĩnh xung quanh, thoáng cái đã nghe thấy tiếng giao phong, lòng mừng thầm nhảy xuống, người ở lưng chừng không đã nghe thấy tiếng cười lớn của ả nữ nhân, nghe đặc chí lắm hẳn là phát hiện ra địch rồi, nhưng sau đó ngừng bắt.

Đến khi lão tới nơi thì ả nữ nhân, dựa vào một thân cây, máu tươi chảy ra không ngừng.

Lão ta chẳng tới xem ả sống chết thế nào mà lập tức phát huy khinh công tới mức cực hạn truy đuổi, nhưng chạy liên mấy chục trường, chém nát không biết bao nhiêu bụi cây ven đường mà vô ích.

Cuối cùng lão phải quay lại chỗ ả nữ nhân kia, nhưng ả đã gục xuống bên bãi cỏ, đầu nghẹo sang bên. Lão tử nâng đầu ả lên, thấy mắt đã vô thần, miệng trào máu tươi, nhìn tới ngực thì hít sâu một hơi, đôi ngực ngạo nghễ căng tròn giờ chỉ còn lại một bên, bên còn lại bị đâm lõm, như trúng phải đá trên trời rơi xuống.

Ra tay với một nữ nhân thế này thật tàn nhẫn.

Cứ tưởng ả chết rồi, không ngờ lão ta vừa đỡ dậy, ả còn gắng gượng nói ra ba chữ:” Thiết ... Bố ... Sam”

Nói tới đó chết hẳn.

Lão giả ngay lập tức hiểu ra, đôi phương là cao thủ ngoại gia, luyện Thiết Bố Sam tới tột đỉnh, đao thương bất nhập, vì thế dùng thân chịu một kiếm của ả, sau đó toàn lực tung chiêu dứt điểm khiến ả bất ngờ, mới có thể giết nhanh như vậy.

Lại có tiếng hét nữa.

Lão giả không đi tìm, thậm chí không đứng lên, lại còn nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ đợi. Lão biết, người kia sẽ tới tìm mình, lão phải chuẩn bị trạng thái tinh thần tốt nhất.

Sấm vẫn nổ, tiếng kêu thảm vẫn tiếp tục, khi lão đếm tới thứ tám thì trời đất yên bình, chỉ còn lại tiếng mưa như trút.

Toàn bộ người xuất kích hôm còn mình lão thôi.

Lão giữ tư thế ngồi để bản thân dung hợp vào cỏ cây, mưa gió xung quanh, không lâu sau, lão nghe thấy một nơi tiếng mưa khác lạ so với nơi khác, không giống rơi trên mặt đất, vậy là kẻ kia tới rồi.

Mặc dù kẻ đó di chuyển gần như không có tiếng động, lão ta cũng đầu dựa vào tiếng bước chân, nhếch mép cười lạnh.

Đợi tiếng mưa khác biệt kia đến chỗ lão gần lắm rồi, đã lọt vào phạm vi công kích của trường kiếm, lão ta vốn đang ngồi mà chẳng động tác chuyển tiếp nào, kiếm chém ra như cầu vòng về phía sau.

Trúng.

Tóm được rồi nhé, lão xoay người định bồi thêm nhát chém nữa, nhưng người cứng đờ, tên đó là thủ hạ của lão.

Còn đang ngạc nhiên thì có sát khí ngùn ngụt tập kích sau lưng.

Hự, trúng một đòn mạnh sau lưng, lão giả vẫn nhịn đau định mượn đà lao thẳng về phía trước, nhưng chân chẳng nghe lệnh, người ngã đập mặt xuống đất, bùn đất tung tóe, nhìn lại chân đã bị trúng năm sáu mũi phi đao ..

“Người là ai?” Nước mưa rưới lên mặt, tóc tai tán loạn dán lên mặt, thân thể không thể động đậy, xuyên qua màn mưa, lão chỉ thấy một người mặc quan bào, tay cầm đao của thủ hạ lão, đang đi tới:

Người đó đã tới rất gần, mắt lão tròn tròn tới không tin nổi.

Người giết họ không ngờ là đối tượng họ muốn giết, thống lĩnh Lãnh Nghê.

Tất nhiên là Lãnh Nghê rồi, y mỉm cười:” Ta cũng thấy giọng người quen quen, thì ra là bộ quân Phụng Nhật tả sương đệ tứ quân, đô ngu hầu Hoàng Khải, giỏi, võ công cao lắm, làm ta bất ngờ hơn.”

Đô ngu hầu chỉ là chức vị không đáng nhắc tới trong số tướng lĩnh, vậy mà Lãnh Nghê nhớ chính xác làm Hoàng Khải kinh hãi lần nữa:” Người biết võ công à?”

“ Giờ ta hỏi ngươi chứ không phải ngươi hỏi ta, người ngươi dẫn theo đều là của đệ tứ quân?”

“ Trừ nữ nhân kia là sát thủ ta mời về, còn lại là của đệ tứ quân.”

Lãnh Nghệ gật gù:” Ai phái ngươi tới giết ta?”

Hoàng Khải hỏi:” Ta nói rồi ngươi có tha mạng cho ta không?”

Chương 526: Phụng Nhật đệ tứ quân.

Đúng là một câu hỏi ngu xuẩn, bọn chúng đều thế, lúc giết người thì rất hung hăng tàn nhẫn, đến khi người ta giết lại thì đặt ra những câu hỏi ngu xuẩn, Lãnh Nghê trả lời lão bằng nhát cửa lên chân, giọng lạnh lẽo:” Mưa to lắm, vết thương của người không khô được, người sẽ chảy máu từ từ mà chết, người sẽ nhìn thấy hình dáng tử thần, nghe thấy bước chân của hắn, cảm thấy đôi tay của hắn đang kéo linh hồn người khỏi thi thể, còn người chỉ có thể trơ mắt nhìn.”

Hoàng Khải răng va vào nhâu lập cập.

“ Ai sai người giết ta?”

“ Không ai cả, ta thấy người cải biên cấm quân, làm huynh đệ của ta bị chia rẽ ... Á ...”

Lãnh Nghê lại cửa lên chân lão cái nữa:” Người không phải chủ mưu, nói đi.”

Hoàng Khải cắn chặt răng.

Ánh đao loáng lên, ba ngón tay lão bị chặt đứt. Có câu mười ngón tay nối liền với tim, Hoàng Khải kêu thảm, giờ tay lên, máu tươi tuôn ra như suối, không cách nào cầm lại được.

“ Đã nói được chưa?”

Hoàng Khải môi run lấy bầy, cảm thấy sinh lực toàn thân đang trôi đi, hai tai ù ù, trước mặt cũng dần dần tối tăm.

Cái chết! Nó đã ở rất gần!

Á! Hoàng Khải tưởng đã đạt tới tột cùng nỗi đau, lần này một bàn tay của hắn bị chặt đứt.

Lãnh Nghệ không nhiều lời nữa, giọng khô khốc:” Ai?”

“ Sương, sương chủ Phụng Nhật tả sương, Ngô Phôi Tường.”

Sương chủ cũng là đô chỉ huy sứ, nắm năm quân, tổng cộng hai vạn năm nghìn người! Hơn nữa Phụng Nhật, Thiên Uy, Long Vệ và Thần Vệ gọi là cấm quân tứ quân, tinh nhuệ trong tinh nhuệ! Lãnh Nghệ cũng rất kiêng dè nên định để tứ quân tới cuối cùng mới ra tay, vậy mà đối phương đã ra tay trước rồi.

Lãnh Nghệ gật đầu:” Vì sao lại muốn giết ta? Không thể chỉ vì ta muốn cải biến cấm quân được, nếu chỉ có thế, các người có thể thông qua áp lực triều đình mà.”

Cuộc chơi nào cũng có luật của nó, nếu vì đấu tranh chính trị mà tùy ý giết người, phá hỏng luật lệ, kết cục không tốt đẹp gì.

“ Đại nhân, ta không bi ... Á ...” Hoàng Khải vừa thốt ra chữ không thì đao đã chém đứt chân hắn, đợi Lãnh Nghệ kê đao vào chân còn lại của lão thì lão sụp đổ rồi, thở hồng hộc:” Nghe, nghe nói là vì khởi sự ... Muốn ngăn cản đại nhân ...”

“ Còn ai nữa không?”

“ Ta .. Ta không biết, ta, chỉ biết nghe lệnh Ngô tướng quân ...”

Cái này cũng hợp lý, vì thậm chí Tổng Kỳ, Đãng Tiên, cũng nói thế, họ chỉ biết lệnh cấp trên trực tiếp thôi, Tề vương đúng là rất cẩn thận.

Nếu không biết thì chẳng có giá trị gì rồi, Lãnh Nghệ buông đao, đột nhiên đâm thẳng vào mặt Hoàng Khải, đâm

liên tiếp, đám tới khi mặt lão lồm lại nát bét như dưa hấu thối rồi giang tay ra cho nước mưa xối trôi máu trên người, lấm bầm.” Ngô Phối Tường, người muốn chơi ta thì chờ xem.”

Sau đó y đập nát mặt toàn bộ đám hắc y nhân bị giết, soát người không thấy có gì bại lộ thân phận của chúng mới biến mất trong màn mưa.

Lại qua một lúc nữa, đằng xa có tiếng vó ngựa gấp gáp, một đội kỵ binh xông vào rừng, đi đầu là Thạch Thủ Tín, hai bên là Vô Mi đạo trưởng và Đồ Du đại sư.

“ Chính là chỗ này, Lãnh thống lĩnh trốn vào khu rừng này.”

“ Bao vây, tìm kiếm Lãnh thống lĩnh, gặp tặc nhân phải cố gắng bắt sống.”

Mấy trăm kỵ binh tản ra, liên tục hô lớn “Lãnh thống lĩnh”, lúc này mưa đã nhỏ hơn, trong rừng không có tiếng động nào, làm mọi người thấp thỏm.

Chốc lát sau có binh sĩ hét lên:” Tướng quân, nơi này có thi thể mặc áo đen.”

Đám Thạch Thủ Tín phóng ngựa tới đó, nhìn cách ăn mặc của cái xác chết đã bị đập nát mặt đó, Vô Mi đạo trưởng khẳng định:” Đúng rồi, chính là đám thích khách đó.”

Đồ Du đại sư nhen lên hi vọng:” Xem ra có người ngầm viện trợ có lẽ Lãnh đại nhân không nguy hiểm nữa.”

Từng cái thi thể được tìm thấy, tuy đều bị đánh nát mặt, nhưng không nghi ngờ gì nữa, là đám thích khách kia, nhất là lão giả lợi hại cũng bị giết rồi, mọi người đều thêm tin tưởng, đồng thanh hô lớn.

Rốt cuộc có binh sĩ hoan hỉ reo lên:” Tìm thấy rồi, Lãnh thống lĩnh ở trong ao.”

Toàn quân kéo về phía đó, chỉ thấy cái ao bùn đục ngầu, Lãnh Nghê trông hết sức thảm hại đứng trong ao nước, tay cầm ống lau sậy.

Vô Mi đạo trưởng và Đồ Du đại sư cùng lao xuống, đỡ Lãnh Nghê:” Đại nhân không sao chứ?”

“ Không sao!” Lãnh Nghê giờ cao ống lau sậy cười ha hả:” Ta trón trong ao nước, dùng cái này để thở, tới khi nghe thấy các người la hét ... Cuối cùng các người không phụ kỳ vọng của ta, bắt hết bọn chúng rồi chứ?”

“ Bọn chúng bị giết hết rồi ạ.”

“ Giỏi, các người làm rất tốt.”

Hai người xấu hổ:” Không phải bản đạo, hai người chúng tôi đi tìm Thạch tướng quân, về tới nơi thì chúng bị giết rồi.”

“ Ồ, ai giúp chúng ta thế?”

“ Không rõ ạ ...”

Thạch Thủ Tín đứng trên ao cảnh giới:” Mau diu Lãnh thống lĩnh lên, đừng ngâm trong ao, kéo nhiễm lạnh.”

Ba người gặp lại nhau mừng quá quên hết cả, nghe vậy vội diu Lãnh Nghê lên bờ.

Lãnh Nghê vừa lên bờ đã hỏi:” Công trường có làm sao không, thương vong thế nào?”

Thạch Thủ Tín ngạc nhiên:” Không có, công trường đâu có chuyện gì.”

Vô Mi đạo trưởng ở bên nói:” Đại nhân, từ chuyện tập kích xem ra đây là âm mưu dụ đại nhân khản cấp tới công trường, không mang đủ hộ vệ để hành thích.”

Lãnh Nghê vỗ đầu:” Đúng thế thật, mau phái người tới phủ bắt mấy tên tặc nhân đó.”

Thạch Thủ Tín chấp tay:” Mặt tướng đã phải người tới phủ rồi, nhưng e chúng đã trốn hết. Chuyện nên làm bây giờ là thay y phục khô, tránh bị lạnh, hung thủ là ai, thông thả tra không muộn.”

Lãnh Nghệ gật đầu, cuỡi con ngựa khác, được Thạch Thủ Tín dẫn quân bảo vệ, về tới tận thành. Tránh người nhà lo lắng, Lãnh Nghệ dặn họ không được nói ra.

Ba thê thiếp của Lãnh Nghệ thấy y ướt sũng vội chuẩn bị nước nóng, trang phục khô còn cả canh gừng, y chỉ nói là tới công trường không may bị ngã. Lãnh Nghệ cũng trọng thưởng cho Vô Mi đạo trưởng và Đồ Du đại sư, đồng thời phủ tuất người chết.

Chương 527: Thách thức.

Hôm sau Lãnh Kệ quay lại công trường, do mưa lớn, đúng là có vài chỗ sạt lở, nhưng không có thương vong về người. Hiện chỉ mưa li ti, không tạo ra nguy hiểm gì nữa.

Hỏi tới đám thích khách thì không truy được ra manh mối gì cả.

Đang bận bịu thì Lý Kế Long cầu kiến, ông ta phụ trách tổ chức tuyển chọn quan quân cấp thấp, bận không kém gì y mới đúng, bỗng nhiên tới đây khẳng định có chuyện rồi. Lãnh Nghệ triệu kiến.

Rất nhanh Lý Kế Long tới nơi, không rườm rà, trực tiếp chấp tay nói:” Lãnh thống lĩnh, Ngô Phối Tường không cho binh sĩ tổ chức tuyển chọn.”

Lãnh Nghệ nhướn mày:” Có nói lý do không?”

“ Có ạ, hần nói bọn họ là thân binh hộ vệ của quan gia, thăng giáng gì cũng phải do quan gia, nói bọn họ tham gia thi công là không tề rồi. Binh sĩ của hần không cho người của thuộc hạ vào, thuộc hạ thấy bọn chúng thi công cũng chỉ làm cho có vậy thôi. Giờ phải làm sao?”

Các tướng lĩnh cấp cao đều nhìn Lãnh Nghệ, muốn xem y đối phó với trở ngại khó nhằn này thế nào.

Lãnh Nghệ trầm giọng:” Ngô Phối Tường à, được, chúng ta đi xem sao.”

Vì Lãnh Nghệ chỉ quy hoạch khởi công một phần mười Kim Minh Trì, nên địa điểm thi công các quân đều gần sát nhau, đi một cái tới ngay.

Thấy đội hộ vệ của Lãnh Nghệ tới, binh sĩ trong quân doanh của Ngô Phối Tường sợ hãi cúi đầu, có tên vệ chạy đi bẩm báo.

Lãnh Nghệ không vội xông vào, thông thả đi quanh xem xét.

Mãi hồi lâu Ngô Phối Tường mới dẫn mười mấy hộ vệ cao lớn ra, giọng điệu lười nhác, hiển nhiên không coi y ra gì:” Lãnh thống lĩnh, có gì chỉ giáo?”

Lãnh Nghệ nhìn mặt dài như ngựa của hắn, hỏi:” Ngô sương chủ, nghe nói người từ chối không cho người ta phái tới tổ chức thi tài vào quân doanh của người.”

“Đúng.” Ngô Phối Tường không quanh co:

“Vì sao?” Con người Lãnh Nghệ co lại:

“Ta nói lý do cho Lý Kế Long rồi, không muốn lặp lại.”

“Quan gia trước kia bắc chinh, giao cho ta thống lĩnh cấm quân xây dựng Kim Minh Trì, còn ban cho ta bảo kiếm, kẻ nào kháng lệnh, giết không tha, người biết chứ?”

“Biết!”

“Vì sao còn kháng lệnh?”

“Lý do ta nói rồi, không muốn lặp lại.” Ngô Phối Tường cười nhạt nhìn Lãnh Nghệ thách thức:

Vốn biết tên này cứng đầu cố chấp, không ai nghĩ hắn ngang nhiên chống đối như thế, đám tướng lĩnh đi sau Lãnh Nghệ đều thâm kinh hãi, tuy vậy bọn họ dù phục tùng mệnh lệnh của Lãnh Nghệ, nhưng uy vọng của y thì chưa đủ để người ta hoàn toàn đứng về phía y.

Thái độ đối phương như thế rõ ràng nói lý tốn công rồi, Lãnh Nghệ không thừa lời:”Người nhất định đối kháng với

bản quan?”

Ngô Phối Tường bước tới hai bước:” Trên đời này trừ quan gia ra không ai chỉ huy được lão tử, đặc biệt là một tên thư sinh miệng còn hôi sữa càng không đủ tư cách.”

Lãnh Nghệ chậm rãi nói:” Bắt lấy.”

Mấy đệ tử của Vô Mi đạo trưởng xông lên, mười mấy hộ vệ hình dạng kỳ dị của Phô Phối Tường ngăn cản, dễ dàng đánh bại năm người. Vô Mi đạo trưởng biến sắc, mười mấy tên này võ nghệ đều là hạng nhất, thậm chí có tên còn lợi hại hơn lão giả kia.

Lãnh Nghệ sầm mặt cũng nhìn ra, Ngô Phối Tường này hành thích mình cũng dự phòng bị mình đáp trả rồi, mười mấy người này không phải binh sĩ, nhất định là cao thủ được mời tới, gần giọng:” Ngươi chống lại bắt giữ?”

“ Họ Lãnh kia, ngươi không có tư cách bắt ta. Ngươi tổ chức cái thi tài gì đó là muốn biến cấm quân thành thân binh của Lãnh gia! Muốn tạo phản! Nằm mơ! Cho ngươi biết, bản quan đã báo lên quan gia, ngươi đợi cả nhà bị chém đi.” Ngô Phối Tường thấy hộ vệ của Lãnh Nghệ không làm gì được mình càng tự tin ngông cuồng thách thức, hưởng thân binh của hắn đã gọi quân trong doanh kéo tới:

“ Bản quan chính đón cấm quân được quan gia cho phép! Ngươi không chỉ bất tuân thượng lệnh, còn xúc phạm thượng ti, Ngô Phối Tường, đừng cho rằng ngươi làm chuyện gì sau lưng không ai biết, nhớ câu nói của ngươi, ngươi muốn đem tính mạng cả nhà ra chơi đùa, vậy chúng ta chờ xem đi.” Lãnh Nghệ không muốn có cuộc chiến trong quân, ngăn cản người bên mình tiến lên, chỉ nói:

Ngô Phối Tường xoay người đi, quay về lều không nói thêm lời nào.

Những người ở lại hết sức lúng túng, e dè nhìn sắc mặt Lãnh Nghệ, sợ y then quá hóa giận trút lên mình. Lãnh Nghệ đúng là toàn thân sôi sùng sục, nhưng y kìm chế rất tốt, bình thản quay sang Lý Kế Long nói:” Người tiếp tục tiến hành thi tài ở quân khác.”

Lý Kế Long khó xử:” Nếu ở đây không triển khai được, thuộc hạ lo nơi khác cũng sẽ học theo.”

“ Xảy ra chuyện đó hăng nói.”

Hôm sau Lãnh Nghệ triệu tập các tướng lĩnh tới nghị sự sảnh của tam gia dự họp, Ngô Phối Tường không đi, phái cấp phó của mình thay thế, nói là bệnh phải nghỉ, nhưng ai cũng hiểu là việc, hẳn đang đả kích uy vọng của Lãnh Nghệ.

Trong cuộc họp Lý Kế Long bẩm báo, các sường chủ khác thấy y không làm gì được Ngô Phối Tường quả nhiên cũng ngầm chống đối, thi thì cứ thi, thi xong không chấp nhận người được tuyển chọn, cứ dùng người cũ.

Chuyện này hiển nhiên khiến uy danh của Lãnh Nghệ trong quân sụt giảm mạnh, những ngày sau đó, binh sĩ thi công cũng lười biếng, nếu đội giám sát đòi xử phạt kẻ nào là cả đám xúm lại dùng số đông phản kháng, sợ xảy ra biến loạn, nên đội giám sát phải lùi bước.

Công trường vì thế ngày một loạn.

Cứ thế này thì hỏng mất, Lãnh Nghệ biết không thể đợi được nữa, gửi một phong thư vào hoàng cung, rất nhanh Mạnh Hoa lại được phái tới Lãnh phủ.

Sáng sớm hôm đó mây đen kín trời, thế nào cũng có một trận mưa nữa.

Ngô Phối Tường tiêu điều ngồi trên ghế trong phủ, được thi nữ xinh đẹp xoa bóp.

Lúc này trông cửa đi vào báo:” Lão gia, có Lý công công tới truyền chỉ chỉ của hoàng hậu.”

Ngô phối tường gọi phu nhân của mình tới dặn dò vài câu.

Ở đại đường, hương án đã bày xong, thái giám truyền chỉ đứng đợi hồi lâu chỉ thấy Ngô phu nhân đi ra hỏi:” Ngô tướng quân đâu?”

Ngô phu nhân thi lễ:” Quan gia nhà thiếp thân ở công trường ngày đêm vất vả nhiệm phong hàn nằm trên giường nhiều ngày không dậy nổi.”

“ Vậy thì phu tiếp chỉ thay cũng được.”

Thái giám truyền chỉ tuyên bố ý chỉ của Hoa Nhị hoàng hậu, triệu tập văn võ tới thái miếu để cầu phúc quan gia bắc chinh khải hoàn, gọi là truyền chỉ, thực ra chỉ là thông báo thôi, nên không cần quá chính thức, viên thái giám thở dài nói nhỏ:” Quan gia lần này ngự giá thân chinh bắc phạt, dọc đường không quá thuận lợi, đã hai tháng rồi mà chưa đánh tới kinh thành Bắc Hán. Binh sĩ thương vong vô số, hoàng hậu lòng lo lắng mới quyết định tái thái miếu dâng hương ...”

Ngô phu nhân cười lấy lòng:” Nhờ công công về nói với hoàng hậu nương nương, quan nhân nhà thiếp thân sức khỏe không tốt, không đi được.”

Thái giám truyền chỉ mặt tối đen:” Phu nhân sao lại nói lời ấy, ta nghĩ Ngô tướng quân không thể không hiểu chứ, mai bách quan tới cầu phúc cho quan gia, không thể thiếu một ai, dù trọng bệnh nằm cang cũng phải đi. Đương nhiên nếu có người không muốn cầu phúc cho quan gia thì không cần đi làm gì.”

Ngô phu nhân hoảng sợ:” Sao có thể thế ạ.”

“ Không phải thì tốt.” Thái giám truyền chỉ nói còn phải tới nơi khác truyền chỉ, cáo từ đi ngay:

Chương 528: Thi pháp tìm ngay gian.

Ngô phu nhân tiến ra tới cửa, ngây ra hồi lâu mới về chuyển lời cho Ngô Phối Tường.

Ngô Phối Tường cho gọi thủ lĩnh hộ vệ Tiết Báo tới:” Mai tới thái miếu cầu phúc, ta không đi e gặp rắc rối to, nhưng nếu đi sợ Lãnh Nghệ thừa cơ gây bất lợi, các người có kế gì không?”

Tiết Báo chấp tay:” Không hề gì, tướng quân có thể điều một đội cấm quân tới gần thái miếu diễn tập đợi lệnh. Thuộc hạ dẫn hết hộ vệ, cái trang đợi bên ngoài, bốn người mạnh nhất sẽ khiêng kiệu cho tướng quân. Không cần biết họ Lãnh đó có ý đồ gì, bốn người này dư sức bảo vệ đại nhân rồi đi, khi đó thuộc hạ phát tín hiệu, hộ vệ bên ngoài xông vào cứu tướng quân ra. Nếu cần gọi cả cấm quân diễn tập gần đó vào. Lãnh Nghệ nếu huy động quân đội để đối phó với tướng quân thì chúng ta biết ngay, nếu không, lực lượng này đủ bảo vệ an toàn cho tướng quân rồi.”

“ Hay lắm, cứ thế mà làm.”

Hôm sau Ngô Phối Tường đúng là nằm trên giường để bốn cao thủ đóng giả phó tông, khiêng tới thái miếu.

Chuyện cầu phúc này, dù không dặn dò cũng chẳng ai dám không tới, nên dù người có bệnh cũng chỉ có một hai phó tông đi mà thôi, đâu dám phô trương như Ngô Phối Tường. Hơn nữa nhìn bốn phó tông kia, không ít người đã nhận ra không phải người thường rồi, liên tưởng chuyện hấn ngang nhiên

chống đối Lãnh Nghê đang đồn ầm ĩ trong triều thời gian qua, ai cũng đoán được nguyên do.

Có người đợi xem trò vui, cũng có đại thần lo lắng hai quân va chạm xảy ra chuyện không hay, quan gia không có ở nhà, Thẩm Luân lưu thủ tuy cẩn thận có thừa, quyết đoán không đủ, hơn nữa chuyện trong quân, ông ta vì tị hiềm càng tránh can thiệp.

Vì thế xung đột ngày càng có nguy cơ bùng nổ.

Trong tiếng lễ nhạc cung đình, Hoa Nhị hoàng hậu tới nơi, lễ quan bắt đầu hô lệnh, hướng dẫn mọi người thực hiện nghi thức.

Hoa Nhị hoàng hậu dẫn đầu bách quan quỳ bái, Ngô Phối có nằm giường cũng phải thực hiện nghi lễ này. Hắn nhìn thấy Lãnh Nghê mặt mày trang trọng ở trong hàng ngũ bên trên cung kính quỳ bái, nghi lễ này kẻ nào phá hoại cắt ngang là loạn thần tặc tử, nên hắn yên tâm.

Trên đài cao, lưu thủ Thẩm Luân bắt đầu đọc bài văn tế dài:” Hiếu tử tự hoàng đế thân mẫu, cần tái bái kê thủ thượng ngôn, thân văn trường phát kỳ tường, lưu phương dữ thương tụng, khắc xương quyết hậu, phan mỹ vu chu thi, khánh dĩ tích thiện nhi miên trường, tổ dĩ hữu công nhi phi hiện ...”

Nghi thức vô cùng rườm rà phức tạp cứ thế diễn ra từng bước một thuận lợi tới khi hoàn thành.

Hoa Nhị hoàng hậu trên đài cao nói:” Nghi thức đã xong, ngoài ra bản cung mời các vị văn thần võ tướng từng theo tiên đế chinh chiến ở lại, bản cung có điều muốn nói. Những người khác có thể về được rồi.”

Thế là đại bộ phận văn thần rời đi, họ mong chả được, có người thậm chí chạy khỏi thái miếu, vì có tin Ngô Phối Tường

mai phục quân bên ngoài, nơi này không chừng thành chốn thị phi.

Còn lại khoảng hơn trăm người được thái giám vờ lên đài cao, Ngô Phối Tường nhìn thấy Lãnh Nghệ rời đi, hấn cố ý lẫn trong đám đông, dù có thích khách thì cũng không thể đánh tới hấn ngay được.

Hoa Nghị phu nhân ngồi trên ghế, mặt đầy lo âu nói:” Quan gia bắc phạt, chiến sự không thuận lợi song vẫn hết sức quan tâm tới sự vụ trong triều, đặc biệt là chuyện xây dựng Kim Minh Trì, chuyện này liên quan tới thủy quân Đại Tổng ta có thể sớm ngày huấn luyện hay quân. Vậy mà ai gia nghe nói, có kẻ không tuân theo ý chỉ quan gia, làm việc xây dựng không thuận lợi, ai gia vô cùng tức giận.”

Ngô Phối Tường làm bộ mặt tỉnh bơ, cứ như người nàng nói không liên quan gì tới hấn.

Đại thần ở đây có ai ngốc đâu, đều biết Kim Minh Trì là do quan gia muốn lấy lòng Hoa Nhị mà xây. Thậm chí không tiếc dùng tới quân phí và cấm quân, nên mới gây ra chuyện bắc phạt khó khăn này. Song đây là chuyện không ai dám nói, bọn họ vốn ngầm phản đối chuyện này nên chẳng ai ác cảm với Ngô Phối Tường, thậm chí có người thán phục hấn dám đối đầu với tên nịnh thần Lãnh Nghệ, kể cả người trung thành với Triệu Quang Nghĩa cũng không ưa y.

“ Trước kia ai gia đã nói rất nhiều về tầm quan trọng của Kim Minh Trì, các khanh đều là can tướng đắc lực của quan gia, nếu các khanh cũng không chấp hành ý chỉ của quan gia, vậy quan gia còn trông cậy vào ai được nữa? Có kẻ không coi thánh chỉ quan gia ra gì, ai gia không biết làm sao, mời thỉnh cầu tiên đế, cầu phúc quan gia. Xin trừng trị kẻ bất tuân thánh chỉ.” Nói tới đó Hoa Nhị dừng lại nhìn đại thần phía dưới, gọi:” Trương thiên sư ở đâu?”

“ Có bản đạo.” Sau đài cao một tiếng đáp vang như sấm, Trương thiên sư thân mặc đạo bào, râu dài bóng mặt, mặt mày uy nghiêm bước lên đài, đứng ở bên đợi lệnh:

“ Chuyện ai gia căn dặn thế nào rồi?”

“ Đã chuẩn bị xong, nương nương yên tâm.”

Hoa Nhị lớn tiếng nói:” Vậy thì thi pháp đi.”

Trương thiên sư phát tay, mấy tên đệ tử tiến hành bố trí bàn thờ, các loại pháp khí, mặt mày ông ta vô cùng trang nghiêm:” Chư vị đại nhân, bản đạo hôm nay được nương nương mời tới thi pháp, tra ra kẻ bất kính với tiên đế, trái ý quan gia.”

Đại thần phía dưới đưa mắt nhìn nhau, để một tên đạo sĩ tới phân định lòng trung thành của họ, đây là trò hề gì vậy? Lô Đa Tôn lên tiếng:” Nương nương, thần cho rằng các vị đại nhân ở đây một lòng trung thành, làm pháp sự dùng trừ yêu bắt quỷ còn được, sao có thể nhận định trung gian, mong nương nương suy xét.”

Rất nhiều người phụ họa.

Ngô Phôi Tường không nói gì cả, hắn chẳng sợ Trương thiên sư giả thần giả quỷ nói hắn là gian thần, hắn chỉ cảm thấy đây là âm mưu gì đó của Lãnh Nghê mà thôi, nhưng tới lúc này hắn vẫn chưa nhìn ra được Lãnh Nghê sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với mình.

Trương thiên sư ho một tiếng:” Chư vị hôm nay bản đạo làm phép, mời anh linh tiên đế trên trời phân biệt ngay gian. Trong thời gian bản đạo làm phép, mời các vị tuyên thệ trung thành với quan gia, ai làm trái sẽ bị sét đánh. Bản đạo khuyên ai có ý đồ ngoài nghe trong chống, lừa người đừng có lừa trời, lời thề sẽ thành sự thật đấy.”

Tuy người xưa tin quỷ thần, tin vào lời thề, nhưng bảo trái lời thề bị sét đánh chưa ai thấy, nên bọn họ tuy không phản

bác, song cũng không coi ra gì.

Hoa Nhị đứng dậy nói lớn:” Thiên sư, thi pháp đi.”

Chương 529: Trời cao hiển linh.

Trương thiên sư đứng trên đài cao miệng lẩm nhẩm thần cú, lắc chuông đồng, tay múa kiếm, phát ra tiếng hú dài như rồng ngâm.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, ở đằng xa, loáng thoáng tiếng sấm nổ. Mặc dù mấy ngày qua thời tiết đều như thế cả, bình thường không ai nghĩ gì, chỉ là lúc này nhìn Trương thiên sư đứng trên đài cao múa kiếm, thi thoảng bên người lại có ngọn lửa bùng lên hết sức quý dị, mỗi tiếng sấm nổ liền khiến người ta có chút giật mình ngẩng đầu lên.

Đến khi một tiếng sấm lớn nổ ụp ngay trên đầu mọi người, tiếp đó là những giọt mưa nhỏ rơi xuống, Trương thiên sư chống kiếm xuống đất, hai tay bắt quyết toàn thân run bần bật hô to:” Nương nương, tới lúc rồi.”

Hoa Nhị liền đi tới sát mép đài cao, giơ tay phải lên trời, giọng trong trẻo vang vang:” Chư vị ái khanh, thề theo bản cung đi.”

Đám đại thần người nọ nhìn người kia, thấy bên cạnh đã có người giơ tay, bản thân cũng giơ theo hướng lên trời, trong lòng ba phần bất an.

Ngô Phối Tường càng như thế, hấn vạn vạn lần không muốn giơ tay, song lúc này không thể không giơ, may bốn tên hộ vệ cao lớn vẫn đứng ở xung quanh, hấn yên lòng phần nào.

Hoa Nhị giơ tay:” Thần thiếp thề, một lòng trung thành với tiên đế và quan gia, tuyệt đối không hai lòng. Nếu làm trái,

thiên lôi đánh chết.”

Đám đại thần cũng hô theo, âm thanh vang vọng.

Khi hơn trăm người cùng hô lên “thiên lôi đánh chết” thì trên trời có tiếng sấm nổ, tiếp đó chỉ thấy Ngô Phối Tường người cứng đờ, mặt ngửa ra, hai mắt trợn tròn nhìn bầu trời.

Rầm! Thân hình cao lớn cứ như thế đổ xuống sàn đá.

Bốn tên hộ vệ đồng loạt quay đầu, bàng hoàng phát hiện chính giữa đầu Ngô Phối Tường thủng một lỗ máu tuôn ào ào. Tiết Báo hô vang:” Có thích khách.”

Dứt lời lao tới chắn trước mặt Ngô Phối Tường.

Thế nhưng quét mắt bốn phía, làm gì thấy thích khách ở đâu, những đại thần khác ít nhất đứng cách mấy thước, người người giơ cao tay lên trời đợi Hoa Nhị kết thúc tuyên thệ kia.

Thích khách đâu ra?

Thích khách thì có, nhưng ở rất xa, xa tới khó ai ngờ tới trên đời này lại có thể giết người ở khoảng cách xa như vậy.

Đây hiển nhiên là kiệt tác của Lãnh Nghệ, y do không phải người từng theo Triệu Quang Nghĩa ra trận nên không tham gia lần tuyên thệ này. Hiện nấp trên lầu cao thu lại súng bắn tỉa.

Nếu có thêm thời gian, Lãnh Nghệ không muốn lãng phí một viên đạn quý giá của mình, nhưng không còn cách nào khác, kẻ này phải giải quyết nhanh chóng.

Do Lãnh Nghệ đã dùng nòng giảm thanh, gần như không có tiếng động, vì thế các đại thần không nhận ra Ngô Phối Tường đã chết, nhưng khi hắn ngã xuống, lỗ máu đỏ lôm trên đầu kia khiến đám đông la hét.

Rất nhanh mọi người đều biết chuyện, bao nhiêu người xung quanh thế này, không thể nào có thích khách hành thích được, nếu khó thích khách cũng phải có hung khí gây ra chứ, làm gì có ai được mang vũ khí vào thái miếu đâu.

Như vậy chỉ có một khả năng, Ngô Phôi Tường làm trái lời thề, bị tiên đế hiển linh, giáng thiên lôi đánh chết rồi.

Cái chết bất ngờ cùng kinh khủng của Ngô Phôi Tường khiến bốn bề náo loạn, trên đài cao, Trương thiên sư sững sờ đứng đó, cả đời ông ta làm pháp sự vô số, nhưng tận mắt nhìn thấy trời cao hiển linh, giáng thiên lôi đánh chết người ngay tại chỗ thế này là lần đầu tiên ông ta mới thấy.

“Trời cao hiển linh rồi, hiển linh rồi.”

Ông ta run run ngẩng đầu lên hét trong sung sướng và sợ hãi, nhìn trên cao giữa đám mây đen đang xẹt ra những tia chớp ngoằn ngoèo, tựa hồ vừa có thiên binh vừa thu về. Từ nay ông ta sẽ không còn nghi ngờ trời cao nữa, không nghi ngờ pháp lực bản thân nữa, ông ta thực sự có thể giao tiếp với trời rồi.

Hoa Nhị bị cái chết của Ngô Phôi Tường làm ghê tởm, nàng chỉ nhìn một cái rồi vội quay đầu đi, người vẫn đang run lên vì sợ, nàng tổ chức pháp sự này theo yêu cầu của Lãnh Nghệ, nàng không biết đem tới kết quả đẫm máu thế này.

Nàng sững sờ, không biết làm sao.

Cơn mưa nhỏ bất ngờ hóa lớn, rào rào rơi xuống gương mặt diễm lệ vô hạn của nàng, nước mưa làm nàng thức tỉnh, bốn xung quanh là đại thần đang sững sờ, cố lấy bình tĩnh mà giọng vẫn run:” Ai gia đã nói rồi mà, nếu như có kẻ nào giả dối, tiên đế sẽ hiển linh! ... Giờ, giờ các vị ái khanh đã thấy rồi đó ...”

Nói rồi chính nàng cũng khiếp sợ trước sức mạnh của trời cao, quỳ xuống cầu khẩn.

Nàng vừa quỳ một cái, đám đại thần đang hoang mang tột độ cũng bị cảm nhiễm mà quỳ theo.

Trong đó Lô Đa Tôn mặt không còn sắc máu, thân thể béo ú không ngần run cầm cập, đầu óc đã bấn loạn. Không cần biết xảy ra chuyện gì, có thể khẳng định, Ngô Phối Tường chết rồi, chết ngay trước mặt mọi người, chết giữa thanh thiên bạch nhật. Ông ta biết thời gian qua Ngô Phối Tường cẩn thận thế nào, biết bên cạnh hắn toàn là cao thủ tuyệt đỉnh ra sao.

Liệu có phải trời cao hiển linh không, không ai biết hết, nhưng có thể giết một người không cách gì ngăn cản như thế, thật đáng sợ.

Có lẽ, có lẽ thực sự là ông trời, là tiên đế, Lô Đa Tôn mắt hoa lên, đom đóm vờn trước mắt, ông ta muốn ngất xỉu.

Trương thiên sư là người tỉnh ra đầu tiên ở đây, ông ta biết thời khắc của mình tới rồi, sau ngày hôm nay ông ta sẽ vang danh thiên hạ. Vì thế làm pháp càng hăng hái, trút hết công lực bao năm vào tiếng đọc phép, hòa lẫn tiếng mưa gió như đâm vào tai mỗi người, ai nấy càng cảm giác ma chú khắc lên người, nếu mình làm trái sẽ chết ngay tại chỗ.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Sấm nổ!

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Lại một hồi sấm nổ nữa, Trương thiên sư cho rằng ông trời nói chuyện với mình, ngửa mặt lại trời dồn sức hú vang đáp lại, như sói hú trăng.

Tiếng sấm rớt cuộc cũng dừng lại, Trương thiên sư cười ha hả, vang vọng.

Pháp sự vậy là kết thúc.

Hoa Nhị được Lăng Yên dìu đứng lên, nàng không dám nhìn thi thể Ngô Phôi Tường, giọng vẫn run:” Các vị ái khanh, ai gia nhắc mọi người một câu, thiên ý chớ cãi. Nếu, nếu còn có người tiếp tục kháng chỉ, chỉ e thảm kịch hôm nay còn xảy ra Khi đó, khi đó đừng trách ai gia không nói trước.”

Cả đám người quỳ rạp xuống:” Chúng thần cần tuân thánh chỉ, không dám hai lòng.”

“ Thế thì tốt!” Hoa Nhị rời đài cao, ngồi loan giá về cung:

Nàng vừa đi một cái, những người khác cũng cuống quýt rời khỏi hiện trường, bỏ lại thi thể Ngô Phôi Tường nằm đó, máu hòa nước mưa, chảy ngoằn ngoèo thành một hình vẽ kỳ dị khủng khiếp.

Không ai muốn đụng vào kẻ bị trời phạt đó.

.....

Chương 530: Hôm nay Thất Tịch.

Lãnh Nghệ quan sát diễn biến ở hiện trường, đợi tất cả tàn đi rồi ngồi kiệu, ngâm nga hát trở về nhà, thi thoảng còn vén rèm lên nhìn đường phố Khai Phong dưới cơn mưa tầm tã.

Y dùng vải dầu bọc lấy vali chứa súng bắn tỉa, vừa mới đi qua cổng nội trạch đã nghe thấy tiếng cười rúc rích, rón chân đi tới, nhìn thấy Trác Xảo Nương, tử muội Thành Lạc Tiệp, Tiểu Chu hậu, Hoa Vô Hương, Thảo Tuệ và thị nữ của họ đang tụ tập nói chuyện.

Giai nhân tụ họp, đúng là một cảnh tượng vui mắt, Lãnh Nghệ cười ha hả đi tới.” Ái dà, có chuyện gì mà mọi người vui thế?”

“ Quan nhân về rồi!” Trác Xảo Nương hoan hô đi lên đón, nhận lấy bọc trong tay y giao Thảo Tuệ đem cất, nháy mắt ra hiệu với mọi người, có chút tinh nghịch nói:” Chàng đoán xem.”

“ Ta đoán à?” Tâm trạng đang rất tốt, Lãnh Nghệ nhéo cằm đoán:” Có phải mọi người chuẩn bị cái gì ngon không?”

“ Đoán trúng một chút, đương nhiên có món ngon để ăn, nhưng chủ yếu không phải vì món ăn.” Thành Lạc Tiệp khẽ đánh y một cái:” Gọi ý cho chàng, là ngày lễ.”

“ Hả? Ngày lễ ...” Lãnh Nghệ nghĩ một lúc rồi ngó ra, cười khỏ:” Ta còn chẳng biết hôm nay là ngày gì tháng mấy nữa cơ.”

Mọi người vừa buồn cười lại vừa thương, Hoa Vô Hương phồng má:” Ngày quan trọng thế mà không nhớ, phạt huynh uống rượu.”

Lãnh Nghệ gật đầu rồi rít:” Được, được.”

Thành Lạc Tuyên phì cười:” Nhìn chàng thêm chưa kìa, muội phát thế quá bằng thường.”

Trác Xảo Nương thương xót kéo tay y ngồi xuống:” Quan nhân nhiều ngày vất vả, nên nghỉ ngơi một chút rồi, hôm nay cả nhà ta náo nhiệt một chút.”

“Ừ.” Lãnh Nghệ tò mò:” Rốt cuộc là ngày gì mà các nàng coi trọng thế?”

Tiểu chu hậu tủm tủm cười, khẽ ngâm:” Trong thành Trường An trắng trong vất, nhà nhà đêm nay cầm kim chi. Váy tiên ngọc bội không tự biết, thiên thượng nhân gian chẳng thấy nhau.”

Đây không phải bài thơ nổi tiếng, Lãnh Nghệ không biết, nhưng với người bỏ nhiều công sức học hỏi thi văn thời đại này, tất nhiên là đoán ra:” A, Thất Tịch!”

Đây là ngày Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau, trong mô hình gia đình lý tưởng xã hội nông canh là nam cấy cấy nữ dệt vải, có thể thấy đây là ngày trọng yếu thế nào, bách tính ăn mừng ngày này còn mong nam có thể giới chuyện đồng áng như Ngưu Lang, nữ khéo tay như Chức Nữ, vì thế gọi là lễ khất xảo. Với các nữ tử càng mong đợi, nữ quyền trong nhà đêm nay sẽ thêm thừa dưới ánh trăng, mong được Chức Nữ ban phúc, có nhà bày đồ thêu khuê nữ nhà mình ra cửa trên bàn cúng, hàm ý khoe nhà mình có khuê nữ giỏi chưa xuất giá, đợi người cầu thân.

“Đúng rồi!” Đám nữ nhân vỗ tay reo hò:

Hoa Vô Hương miệng nhanh nhất.” Lão gia ca ca, bọn muội đã dựng sân khấu ở hoa viên, mời đoàn kịch tới nhà biểu diễn, nhất định náo nhiệt.”

“Lão thái gia nói, nhà ta hiện phong quang phú quý, không quên người cùng khổ, nên lập sân khấu biểu diễn ngoài ngõ cho bách tính cùng khổ xem, còn nấu cháo tiếp tế mọi người.” Thảo Tuệ nói thêm:

Biện Lương tuy là kinh thành, nhưng người cùng khổ rất nhiều, vì như lẽ hiển nhiên, gặp nạn người ta chạy tới kinh thành mà, thế nên dọc đường nhìn thấy người bán con bán cái nhiều lắm.

Theo tập tục truyền thống, lễ Thất Tịch nhà có tiền sẽ mời đoàn kịch tới dựng rạp dựng sân khấu biểu diễn, đại hộ có thiện tâm sẽ bày ở ngoài đường cho bách tính tới xem, còn giăng đèn kết hoa, chuẩn bị các loại món ăn nữa.

“Mọi người cứ chuẩn bị đi nhé, ta còn vài việc quan trọng phải làm.” Lãnh Nghê về thư phòng ngồi ngẩn ngơ, thời gian qua bận tới mất rồi, quên luôn nhịp sống thường ngày là thế nào, giờ ngồi đây, nghe bên ngoài các nàng vẫn nói cười, không ngờ đâm sợ hãi vô cớ:

Vì thế y quyết định tới công trường xem sao.

Trải qua lần gặp nạn trước đó, Vô Mi đạo trưởng tăng cường lực lượng hộ vệ, mỗi lần ra ngoài phải dẫn toàn bộ người đi theo mới chịu. Nên lên tới mấy chục người, Lãnh Nghê cũng điều thêm mấy chục chiến mã tới nhà.

Trong cơn mưa lất phất, đội ngũ Lãnh Nghê an toàn băng qua khu rừng bị tập kích lần trước, tới Kim Minh Trì, y muốn biết cái chết của Ngô Phối Tường sẽ tác động thế nào với nơi này.

Tin tức về cái chết của Ngô Phôi Tường đã lan truyền tới đây rồi, đám đồ ngu hầu thân tín của hắn thì hoảng loạn không biết chạy đâu hết, nhưng quan quân cấp thấp hơn thì vội quát roi đuổi binh sĩ ra công trường làm việc, tự mình làm giám sát.

Trời tuy mưa, công trường làm việc còn hăng hái hơn ngày thường, đầu vào đó trật tự.

Không có chuyện gì xảy ra Lãnh Nghệ mới yên tâm quay về nhà, vừa thấy một cảnh bình yên trong nhà mà sinh ra bất an như thế, Lãnh Nghệ cũng không biết hình dung thế nào, chỉ bởi vì chuyện y làm thực sự quá nguy hiểm, không cho phép sơ xảy.

Vừa về tới nhà gác cửa đã nói Mạnh Hoa đưa hoa tới, Lãnh Nghệ tự biết Hoa Nhị gọi mình tiến cung, an bài hắn tới hoa viên làm việc, bảo Trác Xảo Nương thoải mái sai bảo hắn, sau đó giả trang tiến cung.

Lãnh Nghệ tới Phúc Ninh cung thì Hoa Nhị đã bày tiệc rượu ở hoa viên đợi sẵn, y tự giác thay mặt nạ Mạnh Sưởng nhập tiệc.

Hai người trước tiên nâng chén.

Hoa Nhị uống liền ba chén rượu vẫn chưa hết bất an:” Mạnh lang, chuyện hôm nay rốt cuộc là sao? Thực sự là thiên lôi đánh chết hắn à?”

“ Nếu không còn có thể là gì nữa?” Bí mật này Lãnh Nghệ tất nhiên không tiết lộ với bất kỳ ai:” Làm nhiều chuyện bất nghĩa tự chuốc lấy cái chết thôi, hôm nay nàng làm rất tốt.”

Hoa Nhị cười gượng gạo, lại còn ngẩng đầu nhìn mây đen trên trời.

“ Sao thế?”

“ Thiếp ... Thiếp sợ, liệu tiên đế”

Lãnh Nghệ liền đoán ra nàng sợ cái gì, kéo nàng vào lòng, hôn lên môi nàng, tay áp lên đôi ngực cao ngất nấn nhe:” Đừng lo, ta đóng vai tiền phu nàng, chúng ta vốn là phu thê, luận ra ông ấy còn là người tới sau, có thấy chúng ta thân thiết cũng chẳng thể nói gì ... Nàng xem, ta vừa hôn vừa sờ nàng, có làm sao đâu.”

“ Đáng ghét, trước mặt trời còn như thế.” Hoa Nhị mặt đỏ bừng bừng đánh y một cái, sợ hãi giảm bớt phần nào:

Lãnh Nghệ cười ha hả, thậm chí còn đặt nàng ngồi ngang trên đùi mình, cầm chén rượu lên đưa lên tận miệng mớm nàng uống:” Chuyện ta bảo nàng làm đã làm rồi chứ?”

Hoa Nhị phụng phịu:” Chuyện chàng bảo thiếp làm, có chuyện gì thiếp không làm tốt? Mấy ngày qua thiếp liên tục triệu kiến Lô Đa Tốn, giữ hấn ở thư phòng ngự hoa viên, giúp thiếp phê duyệt tấu chương không quan trọng tới tới. Hiện giờ hấn cũng đang ở đó kìa.”

“ Làm tốt lắm.” Lãnh Nghệ hôn một cái khen ngợi:” Tất cả những người cản trở chúng ta đều phải bị diệt trừ.”

“ Kế hoạch của chàng rất chu đáo, người ta chưa từng thấy ai lợi hại như chàng.”

“ Nàng nói ta hay nói ông ấy?”

Chương 531: Bắt gian tại trận. (1)

Hoa Nhị hơi khựng người, nàng biết Lãnh Nghê nói ông ấy ở đây là ai, gần đây nàng thi thoảng cũng dẫn đo chuyện này, đôi lúc trong giấc mơ của nàng, người xuất hiện là Lãnh Nghê chứ không phải tiên phu, khẽ cắn môi.” Người ấy nêu bằng một nửa chàng thôi, Hậu Thục đâu diệt vong.”

Đây chính là điều Lãnh Nghê đang âm thầm làm, y muốn Hoa Nhị dần chuyển quyền luyện kia tới mình, tay lần vào trong áo, xuôi xuống dưới chụp lấy bầu ngực nở nang, vừa xoa nắn vừa nói.” Thứ mất đi, đôi khi có thể lấy về mà.”

Hoa Nhị rên khẽ.” Có chàng là có tất cả, thiếp không mong gì hơn nữa, hôm nay ở lại với thiếp nhé.”

“ Chúng ta còn chuyện phải làm, ta không thể lần nào cũng đánh thuốc mê Mạnh Hoa, chỉ có thực hiện được kế hoạch của chúng ta rồi, khi đó mới có thể ở cùng nhau không cần lo sợ gì.” Lãnh Nghê rút tay ra:

“ Vâng!” Hoa Nhị hơi buồn, hôm nay là Thất Tịch, nàng muốn ở bên tình lang, nhưng cũng không muốn làm hỏng chuyện.” Nghe chàng.”

“ Ngoan lắm.” Lãnh Nghê bẹo gò má trắng trẻo của nàng.” Vậy làm theo lời ta nói đi.”

Hai người uống thêm một lúc, Lãnh Nghê mới thay mặt nà rời đi, giữa đường tới chỗ vắng vẻ liền bị thị nữ Xuân Hương của Lý Đức phi chặn lại.

Xuân Hương phẩy phẩy tay trước mũi, dáng vẻ không hài lòng:” Uống bao nhiêu rượu mà mũi khiếp thế?”

Lãnh Nghệ vội khom người:” Hôm nay là Thất Tịch, nướng nướng thưởng rượu, uống hơi quá chén.”

Xuân Hương nhìn trái phải, không thấy ai mới gọi:” Đi theo ta.”

Hai người tới cung Khôn Ninh, Lý Đức Phi ngửi thấy mùi rượu trên người y, dùng khăn tay che mũi:” Hôm nay có chuyện gì vui mà uống nhiều rượu thế?”

Lãnh Nghệ cười ngốc nghếch:” Bẩm nương nương, hôm nay hoàng hậu triệu kiến Lô Đa Tôn đại nhân, hai người uống rượu ca hát, ngâm thơ làm từ, rất cao hứng. Cho nên thưởng cho bọn hạ nhân lão nô rất nhiều rượu thịt.”

Lý Đức Phi vừa nghe vậy từ khó chịu liền biến thành mừng rỡ, tới bên cạnh Lãnh Nghệ, không cả để ý tới mùi rượu nữa, cúi người hỏi nhỏ:” Lô Đa Tôn có phải thường hay tới chỗ Hoa Nhị không?”

Lãnh Nghệ gật đầu:” Dạ, ngày nào cũng tới.”

Lý Đức Phi càng thêm kích động:” Họ làm gì?”

“Dạ, nói chuyện.”

“Chỉ nói chuyện thôi sao?”

Lãnh Nghệ làm ra vẻ suy nghĩ:” Còn uống rượu nữa, lão nô thấy Lô đại nhân lúc đi về có mùi rượu, đi còn không vững.”

Lý Đức Phi thở gấp lại tới gần Lãnh Nghệ hơn chút nữa, giọng thêm cấp thiết:” Thế Hoa Nhị có uống rượu không?”

“Uống say luôn ạ, lần nào cũng phải có cung nữ dìu về, hôm nay lão nô đoán chắc là say rồi.”

“Chỉ hai người họ uống với nhau thôi sao? Ở đâu?”

“ Dạ, trong chòi nghỉ mát ở ngự hoa viên, nương nương đuổi hết người khác ra ngoài, sai thái giám canh cổng, lão nô không biết làm gì nữa.”

Để người biết mới là lạ đó, tuy Lý Đức Phi bỏ tiền mua chuộc được Mạnh Hoa, nhưng trong lòng khinh bỉ loại vì tiền tài mà bán chủ này vô cùng, đã ngầm suy tính, chỉ cần xong việc này là sẽ giết hẩn để bịt miệng, thế mới an toàn.

Nhưng tên đó được việc lắm, không còn nghi ngờ gì nữa rồi, hôm nay là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau mà, gian phu dâm phụ đó cũng muốn làm một vụ gặp gỡ trên cầu Ô Thước đây, tối nay nhất định có trò hay. Lô Đa Tốn sao? Hoa Nhị không dụ dỗ được kẻ nào khá hơn à, thật đáng khinh bỉ. Lý Đức phi thở mạnh hỏi:” Cụ thể ở đâu?”

“ Là cây hợp hoan ...” Lãnh Nghê say tới nói năng lẫn lộn:” À là chòi nghỉ bên cạnh cây hợp hoan chứ.”

Lý Đức phi hiển nhiên đã biết cây hợp hoan ở đâu, đuổi Lãnh Nghê đi, không cho y tiết lộ chuyện này với người khác, sau đó hưng phấn dẫn Xuân Hương cùng hơn mười thái giám cung nữ tới ngự hoa viên, chuẩn bị bắt gian.

Cổng ngự hoa viên quả nhiên là đóng chặt, còn có hai thái giám của Phúc Ninh cung trông coi.

Lý Đức phi đi tới sắc mặt như thường, tựa hồ đi ngang qua:” Sao lại đóng cửa ngự hoa viên như thế?”

Thái giám vội thi lễ đáp:” Là lệnh của hoàng hậu nương nương ạ.”

“ Nương nương của các người ở trong đó phải không?”

“ Dạ.”

“ Còn ai nữa?” Lý Đức phi lại hỏi:

“ Còn có Lô Đa Tôn đại nhân, đang bẩm báo quốc sự ạ.”
Thái giám khom người đáp:

Lý Đức phi mừng phát cuồng luôn rồi, Mạnh Hoa nói không sai, lòng khinh bỉ, cái gì mà bẩm báo quốc sự, làm chuyện dơ bẩn thì có, bề ngoài cố gắng không để biểu lộ ra chút nào.” Mọi năm tới Thất Tịch, quan gia luôn mở tiệc mời phi tần trong cung, năm nay quan gia xuất chinh, tập tục này đành do bản cung nối tiếp, không thể để các tỷ muội khác nói bản cung không biết làm người. Mở cửa đi, hôm nay bản cung muốn bày tiệc ở ngự hoa viên.”

“ Chuyện này ...” Hai tên thái giám do dự.” Hoàng hậu lệnh, không được mở cửa cho người ngoài quấy nhiễu.”

“ Bản cung mà là người ngoài à?” Lý Đức phi nhướn mày, quát:” Mở.”

Mấy thái giám phía sau Lý Đức Phi dạ một tiếng xông lên, làm ra vẻ sẵn tay áo muốn đánh nhau, hai tên thái giám kia thấy đối phương đông người lại hùng hổ như thế, vội ôm đầu chạy mất, làm đám Xuân Hương cười khanh khách.

“ Thủ hạ cũng ăn hại như thế, Hoa Nhị đúng là vô dụng.”

Lý Đức phi nghênh ngang đắc ý đi vào, sợ Hoa Nhị ở bên trong còn bố trí người canh gác, như thế càng đi đông người càng dễ bị lộ, dặn mấy thái giám cung nữ:” Các người canh ở đây, nghe hiệu lệnh của bản cung, đợi bản cung hét lên là tất cả cùng xông vào nhé.”

Xuân Hương kích động gật đầu:” Nương nương cứ yên tâm, chỉ cần một tiếng hô của nương nương là bọn nô tỳ tới ngay lập tức.”

Lý Đức Phi hít sâu một hơi rồi rón rén đi vào, đi rất cẩn thận, ba bước dừng một lần quan sát, tới gần cây hợp hoan, nàng liền nấp vào trong ngu rừng nhỏ, chẳng ngại nước mưa

động lại dính ướt váy, từng bước đi về phía chòi nghỉ mát. Quả nhiên nhìn thấy Lô Đa Tôn đang ở bên trong, tựa hồ uống say gục ở lan can, chỉ là không thấy Hoa Nhị đâu, đang lấy làm lạ gáy bị người ta đánh mạnh, ngất xỉu.

Chương 532: Bắt gian tại trận. (2)

Bên ngoài ngự hoa viên, Hoa Nhị dẫn theo một đám phi tần, thái giám đông đảo vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ:” Mọi người hôm nay tới đầy đủ, đáng tiếc lại thiếu Đức phi.”

Tu nghi Vương thị nói:” Tỷ tỷ, ả không tới càng tốt, con người ả toan tính, hẹp hòi, ở bên cạnh lúc nào cũng phải cẩn thận mười phần, sợ lỡ một câu thành đắc tội.”

Chiêu ái Lý thị hòa theo:” Đúng đấy ạ, ả còn hay nói xây tỷ tỷ sau lưng.”

Tiếp dư Tạ thị gật đầu:” Vâng, gọi ả theo để ả nói ngọt nói nhạt mọi người sẽ mất vui.”

Triệu Quang Nghĩa vì lấy lòng cựu thần của Triệu Khuông Dận nên không tấn phong hoàng hậu cho phi tần của ông ta, vẫn để Khai Bảo hoàng hậu của Triệu Khuông Dận làm chủ hậu cung. Sau khi ông ta tước phong hiệu của Khai Bảo hoàng hậu chuyển cho Hoa Nhị thì nàng tiếp tục làm chủ hậu cung.

Địa vị này đáng lẽ ra sẽ phải là của Lý Đức phi, phi tần có tước vị cao nhất của Triệu Quang Nghĩa mới đúng. Thế nên Lý Đức phi hận Hoa Nhị cũng không có gì lạ, chuyện này ở trong cung ai cũng biết.

Lúc này Lý Đức phi không có ở đây, tất nhiên là bị nói xấu, đổi ngược lại người vắng mặt là Hoa Nhị, vậy thì nàng chính là người phải đón nhận những lời lẽ không hay ho gì.

Hoa Nhị biết rất rõ điều ấy, khẽ thở dài:” Có ai không nói người khác sau lưng đâu, cô ấy nói kệ cô ấy, coi như không

nghe thấy là được rồi, hôm nay nếu như tất cả tỷ muội chúng ta tụ hội, vậy thì đừng nên để thiếu ai. Chúng ta đợi thêm một chút, cho người đi tìm là được.”

Vương tu nghi khen:” Tỷ tỷ thật rộng rãi, Đức phi mà nghe thấy chắc là hồ thẹn chết thôi.”

“ Thôi mọi người đừng nói người khác nữa, hôm nay chơi vui là được rồi.”

“ Đúng thế từ khi tỷ tỷ để tóc tu hành tới nay đã ba năm, tỷ muội chúng ta chưa tụ tập ăn uống một bữa thật vui vẻ. Hôm nay Thật Tịch, giao hẹn trước, tất cả phải say đây nhé, nếu không là không cho về đâu.”

“ Lần nào cô cùng nói phải say mới được, kết quả là cô luôn trốn trước.”

Đám phi tần cười cười nói nói tới ngự hoa viên, không ngờ gặp Xuân Hương và đám cung nữ thái giám của cung Khôn Ninh đứng trước cổng. Đám thái giám cung nữ đều quỳ cả xuống thi lễ. Xuân Hương nhìn thấy Hoa Nhị thì kinh hãi như nhìn thấy ma vậy, thiếu chút nữa là đã quay người chạy vào trong ngự hoa viên rồi.

“ Đứng lên cả đi.” Hoa Nhị vờ không biết gì, mỉm cười hỏi:” Các người là người cung nào, sao lại đứng đây làm gì?”

Xuân Hương đã á khẩu không nói lên lời, một thái giám già dập đầu nói:” Bẩm hoàng hậu, bọn lão nô là người cung Khôn Ninh, Đức Phi nương nương bảo bọn lão nô canh ở đây để vào ngự hoa viên ạ.”

“ Ô, ta đi khắp nơi tìm muội ấy, té ra muội ấy tới trước rồi, vậy là mọi người chung suy nghĩ rồi.” Hoa Nhị vẫy tay gọi các tần phi khác:” Vậy là đông đủ rồi, chúng ta vào thôi.”

Đám phi tần riu rít đi qua cổng, Xuân Hương có linh cảm không lành, nhưng ả chỉ là thị nữ nhỏ xú, can không được,

muốn chạy đi báo tin cũng không dám. Hoàng hậu ở đây, dám chạy vượt mặt sao? Không muốn sống nữa rồi à?

Vương tu nghi hỏi:” Ngự hoa viên rộng như thế, chúng ta tới đâu đây?”

Lý chiêu nghi nhanh miệng nói:” Còn phải hỏi à, trên trời Ngưu Lang Chức Nữ, dưới đất uyên ương thành đôi, vậy tới cây hợp hoan đi.”

Hoa Nhị gật đầu khen ngợi:” Muội nói phải lắm, nơi đó phong cảnh đẹp, ngụ ý hay rất thích hợp cho buổi tụ họp hôm nay của chúng ta.”

Mọi người reo hò đi về phía đó, vòng qua một ngọn giả sơn liền thấy cây hợp hoan trồng nối liền nhau, tán cây rộng tầng nọ phủ tầng kia, dưới lá xanh trên phủ hoa đỏ, vô cùng đẹp mắt.

Đột nhiên mọi người ngừng nói cười, vì nghe thấy tiếng nữ nhân kêu rên tựa đau đớn lại tựa sung sướng, cực kỳ dâm dăng.

Tạ tiếp dư đỏ mặt:” Kẻ nào làm chuyện cầu thả dâm dăng thế?”

Lý chiêu ái ôm hai má nóng ran:” Chắc là cung nữ thái giám làm chuyện đồi trụy giả phụ thê đấy.”

Từ cổ hoàng cung cấm cung nữ thái giám làm chuyện giả loan phụng này, chỉ là cấm không hết, vì trong cung quả thực vô cùng tịch mịch, tìm nhau an ủi là bình thường.

Vương tu nghi tức giận dậm chân:” Đánh chết bọn chúng.”

“ Thôi, hôm nay là ngày vui, không nên.” Hoa Nhị cau mày bảo Lý chiêu ái:” Muội đi đuổi chúng đi, đừng làm mất hứng mọi người, sau này xử lý là được.”

Chiêu ái là vị trí chỉ thấp hơn phi thôi, nàng là phi tần của Triệu Quang Nghĩa, vâng một tiếng đi nhanh tới. Ai dè chốc lát sau ré lên chạy về, mặt càng đỏ hơn, không phải tức giận mà là hưng phấn.” Tỷ tỷ, không phải thái giám cung nữ đâu, mà là ... Ái dà, mọi người tới xem thì biết, nhanh lên, nhanh lên.”

Không phải cung nữ thái giám? Nghe thế cả đám nữ nhân hiếu kỳ rảnh việc làm sao kìm được, vội vội vàng vàng chạy tới, chỉ thấy trên bãi cỏ dưới cây hợp hoan, Lý Đức phi toàn thân trần truồng, tóc tai xõa tung cuời lên người tên béo không ngừng nhấp nhô. Động tác cuồng nhiệt, gương mặt sung sướng, tiếng rên siết như quên hết thảy xung quanh.

Cả đám phi tần nhìn trố cả mắt, nửa không thể tin nổi, nửa hưng phấn, chỉ có số ít quay mặt đi.

Hoa Nhị mặt tím tái đi nhanh tới, cầm vò rượu trên bàn gần đó, hắt vào hai người, quát lớn:” Các ngươi làm trò gì thế này?”

Hai người đang say sưa giao hoan tức thì như sét đánh, tích tắc thét lớn, đẩy mạnh đối phương ra, cuống cuồng tìm y phục, nhất thời không tìm ra. Lô Đa Tốn cầm vò rượu che hạ bộ, Lý Đức Phi ngồi bệt dưới đất, nhìn đám phi tần trước mặt, sợ tới lạng người.

Lý Đức phi bàng hoàng, chỉ nhớ mình bị đánh ngất, sau đó ... Như một giấc mơ vậy, trong người vô cùng khao khát, bên cạnh lại có một nam nhân trần truồng, cả hai cứ thế lao vào nhau.

Giờ nàng mới nhận ra, không phải là mơ, không biết chuyện gì, nhưng đoán ra mình trúng quỷ kế của Hoa Nhị rồi, mặt vắn vẹo:” Ngươi, ngươi thật ác độc.”

Hoa Nhị nổi giận quát:” Im mồm, thứ không biết liêm sỉ, dâm loạn cung cấm, bản cung chưa xử phạt ngươi lại còn lên tiếng xúc phạm bản cung à?”

Lý Chiêu ai địa vị chỉ dưới Lý Đức phi, chỉ cần Lý Đức phi ngã ngựa rồi, cơ hội nàng là lớn nhất, làm gì có chuyện không tranh thủ, xông lên tát chát vào mặt Lý Đức phi:” Gian phụ ngươi tư thông đại thần, còn dám vô lễ với hoàng hậu, không coi ai ra gì nữa sao?”

Chương 533: Bức cung.

Lô Đa Tồn cũng rơi vào tình cảnh giống Lý Đức Phi, đầu óc hỗn loạn mơ mơ hồ hồ, chỉ thấy trong người nóng bừng, sau đó bên cạnh có một nữ nhân trần truồng lại còn vô cùng nhiệt tình, làm sao mà chịu nổi chứ? Đến khi bị hất rượt vào mặt rồi cuộc cũng tỉnh táo đôi phần, bấy giờ mới nhận ra đối tượng vừa giao hoan với mình không ngờ lại là Lý Đức phi, rụng rời chân tay quỳ sụp xuống, giọng lạc cả đi:” Hoàng hậu nương nương, thần oan uổng, thần chắc chắn bị hãm hại, thần vốn phụng chỉ nương nương tới đây phê duyệt tấu chương, đang ở trong thư phòng, không biết làm sao ...”

Hoa Nhị phu nhân tức tới bật cười:” Té ra người đang nói bản cung hại người đấy hả?”

“ Không không, vì thần không dám.”

“ Phi dám tặc, người lợi dụng tín nhiệm của hoàng hậu, vào cung cấm cùng con tiện nhân Lý Đức phi gian dâm, dâm loạn hoàng cung, giờ bị bắt gian tại trẫm lại còn đổ cho người khác, chó lợn không bằng.” Vương tu nghi nhô bọt vào mặt ông ta:

“ Muội nhớ rồi, muội nhớ rồi, lúc nãy khi thấy chúng ta tới, con thị nữ Xuân Hương của ả đã tỏ ra rất hoảng sợ, quỳ xuống chầm một chút, thì ra là thế.” Lý chiêu ái nhớ ra một chuyện kêu lên:

Tạ tiếp dư cũng á một tiếng:” Đúng, đúng, phản ứng của ả cung nữ đó rất lạ, rõ ràng là biết chuyện xảy ra trong này rồi, bắt lấy ả, đánh đòn xem chúng còn đổ cho người khác được nữa không?”

Cả đám phi tần mồm năm miệng mười chửi bới, Lô Đa Tôn cho thêm mười miệng cũng chẳng đấu nổi với đám nữ nhân đang phẫn khích này, còn Lý Đức phi biết là xong rồi, nói gì cũng vô nghĩa thôi. Trước đó nàng mua chuộc Mạnh Hoa, vốn chỉ cần chút tin đồn nào đó thôi truyền tới tai Triệu Quang Nghĩa đủ hạ Hoa Nhị, nàng biết ông ta cực kỳ đa nghi còn bạc bẽo. Giờ đây nàng thực sự làm chuyện kia, bao người chứng kiến như thế, nguyên nhân có là gì cũng không quan trọng nữa rồi, trong cuộc chiến này, nàng thua rồi.

“Được rồi, mọi người đừng nói nữa.” Hoa Nhị nổi giận quát một tiếng, đầu quay sang bên tựa hồ không muốn chứng kiến cảnh đơ bản trước mắt.” Người đâu, bắt hai kẻ này mang tới Thâm hình viện, báo kết quả cho bản cung.”

Theo lý thì đáng lẽ chuyện này phải giao tông chính ti chuyên môn xử lý thành viên hoàng gia phạm tội mới đúng, đám phi tần cũng nghĩ thế, nhưng chớp mắt lại tán đồng với Hoa Nhị, giao cho Thâm hình viện cũng đứng chức trách, hơn nữa ra tới đó là công khai rồi, không có khả năng bao che cho hai kẻ này, thế chẳng phải tốt hơn à? Chắc chắn là do hoàng hậu tức giận vì bị ả Lý Đức phi và tên gian phu tức giận nên mới làm thế.

Không chỉ hai người này, cả đám cung nữ thái giám ngoài cổng cũng bị coi là đồng phạm giải đi.

Chuyện tụ hội hôm nay coi như hỏng rồi, nhưng ai bận tâm chứ, chuyện thế này không biết đủ mọi người bàn tán bao lâu nữa kia.

Lãnh Nghệ đã về tới nhà, kiểm tra công việc trong vườn của Mạnh Hoa xong thì khen ngợi cho ông ta về, chuyện ở hoàng cung do chính y sau khi đánh ngất Lô Đa Tôn, Lý Đức Phi thì lột sạch y phục bọn họ xếp cạnh nhau, phần còn lại Hoa Nhị xử lý.

Sau đó thế nào không cần y nữa, tin rằng với sự am hiểu cung cấm của Hoa Nhi, nàng còn làm tốt hơn y nữa.

Quả nhiên là về nhà chưa lâu, người của thẩm hình viện tới bẩm báo, Lý Đức phi và Lô Đa Tốn thông gian ở hoàng cung, bị hoàng hậu nương nương và các phi tần bắt tại trận, giải tới thẩm hình viện rồi.

Lãnh Nghệ tức tốc dẫn Doãn Thứ và đội hộ vệ lên đường.

Thẩm hình viện đặt ở Tụ Anh điện gần kề nội cung, nơi này kinh qua cải tạo thì đã đầy đủ đủ phòng làm việc lẫn phòng giam, cùng nhân viên. Không ít quan viên đứng ngoài muốn nghe ngóng tin tức, Lãnh Nghệ không trả lời gì hết.

Lãnh Nghệ gọi hai nữ quan dẫn dò vài câu rồi phái đi thẩm vấn Lý Đức Phi và Xuân Hương, còn Lô Đa Tốn giao cho Doãn Thứ.

Tới giờ Lãnh Nghệ vẫn dùng Doãn Thứ không chỉ vì lão già này giỏi tra tấn, còn nguyên nhân quan trọng nữa, ông ta chính là tai mắt của Triệu Quang Nghĩa, vài việc giao cho ông ta làm, tự có người bẩm báo lên thay y, lời qua miệng ông ta, Triệu Quang Nghĩa càng tin.

Mấy chuyện vặt này Lãnh Nghệ không phải tốn công, về phòng làm việc thông thả uống trà chờ đợi.

Hồi lâu sau có thuộc hạ vào báo, Lý Đức Phi và Xuân Hương đều khai rồi, theo lời khai thì Lô Đa Tốn dụ dỗ nàng, nhiều lần thông gian, Xuân Hương đều ở ngoài trông chừng. Còn tra hỏi ra nàng thông đồng với Hoa Minh Tôn đầu độc Lý Hiền phi.

Lãnh Nghệ đã biết chuyện này từ Hoàng chiêu nghi rồi, đây là lý do y hứa hẹn với Hoa Minh Tôn sẽ cho ông ta ảnh khỏa thân của Tiểu Chu hậu.

Y sai người giao lời khai này cho Doãn Thứ, Doãn Thứ không làm y thất vọng, Lô Đa Tôn cũng theo đó mà khai.

Bấy giờ Lãnh Nghệ tới phòng thẩm vấn.

Khởi nói cũng biết Lô Đa Tôn dưới khốc hình của Doãn Thứ trông thảm thế nào, Lãnh Nghệ ngồi sau bàn thẩm vấn, thông thả hỏi:” Trừ chuyện này ra, ngươi còn tội gì nữa không?”

Lô Đa Tôn rên hừ hừ trên mặt đất:” Hết rồi ...”

“ Hết?” Lãnh Nghệ cười lạnh:” Ngươi đồng đảng với Tống Kỳ, Ngô Phối Tường, Đảng Tiên làm chuyện hay ho gì, tưởng không ai biết sao?”

Lô Đa Tôn biết tội mình chết chắc rồi, nếu giữ được chuyện kia may ra Tề vương soạn ngôi thành công niệm tình một lòng trung thành mà tha cho, nên đời nào khai nhận:” Đại nhân, ta không biết ngài đang nói gì.”

Lãnh Nghệ đã mang theo lời khai của Tống Kỳ và Đảng Tiên, ném trước mặt hắn:” Tự xem đi.”

Lô Đa Tôn vừa xem vài trang đã biết hết rồi, chuyện này lộ ra là xong rồi, lòng nguội lạnh hi vọng cũng tắt ngấm.

“ Ngươi còn định cãi gì nữa đây, khai ra đi, chẳng nào ngươi cũng chết, muốn chết nhẹ nhàng hay chết trong đau đớn tốt cùng là tùy ngươi ... À không, ta đảm bảo ngươi không chết một cách dễ dàng đâu.” Lãnh Nghệ đứng dậy ra hiệu cho Doãn Thứ tiếp tục:

Lô Đa Tôn sợ chết khiếp rồi, cuống cuống khai hết chuyện Tề vương chuẩn bị mưu phản ra sao, khai ra cả mấy đồng lõa, song ông ta chỉ biết vài người, không rõ toàn bộ kế hoạch.

Lãnh Nghệ có được danh sách, sai binh sĩ Thảm hình viện truy bắt, đồng thời soạn công văn khẩn cấp đem cả lời khai

của Lý Đức phi gửi cho Triệu Quang Nghĩa. Khi phi ký từ Tự Anh điện hùng hổ xông ra ngoài khiến không ít quan viên ở ngoài sợ hãi.

An bài phó thủ của mình là Lý Xương Linh xử lý nốt phần còn lại, điều này cũng đồng nghĩa với việc chia cho hắn một phần công lao lớn, Lý Xương Linh tất nhiên vô ngục đảm bảo làm thật tốt. Lãnh Nghệ về tới nhà thì trời đã tối, kỳ thực nếu không phải đã hẹn với đám thê thiếp, Lãnh Nghệ còn chưa về được.

Chương 534: Nguyệt dạ thất tịch.

Lần này Lãnh Nghê về nhà, không khí rất khác, đèn đã giăng lên, nhưng không khí chẳng náo nhiệt như buổi sáng, Trác Xảo Nương lên đón y mà lòng như mang tâm sự. Lãnh Nghê hỏi:” Có chuyện gì, sáng nay mọi người còn vui vẻ lắm mà?”

Trác Xảo Nương nói nhỏ:” Bọn thiếp nghe nói chuyện Lý Đức phi và Lô Đa Tôn rồi, ngoài kia truyền bá đủ tin đồn, sau đó lại liên tục bắt giữ quan viên, có cả lời nói không hay về chàng.”

“ Ài, miệng lưỡi thiên hạ quan tâm làm gì.” Lãnh Nghê chỉ cười, y sớm chẳng bận tâm tới mấy thứ đồn thổi đó, chỉ cần nắm quyền trong tay, mấy cái đó khác gì trò hề, y chẳng phải kẻ sĩ coi danh như mạng:” Kệ họ, đêm nay là Thất Tịch chúng ta nên vui vẻ mới đúng.”

Hoa Vô Hương có được đồng minh đang ngồi ỉu xiu vì nghĩ hôm nay hồng rồi, tức thì như sống lại:” Đúng đúng, nói chuyện bức mình làm gì chứ, đoàn kịch đã tới rồi, đi thôi, đi thôi ...”

Ở hậu hoa viên, Lãnh Trường Bi và cha mẹ Lãnh Nghê đều ngồi ăn dưa trò chuyện, Lãnh Nghê tới ngồi cùng bàn với họ, đám thê thiếp của y ngồi phía sau.

Nha hoàn phó dịch đứng hai bên hò reo, không khí hết sức sôi nổi.

Với người đã xem phim ở rạp với hiệu ứng âm thanh hình ảnh đỉnh cao, giờ ngồi nghe hát ê a, lại còn không hiểu thì sao mà có hứng thú được. Song Lãnh Nghê tất nhiên không làm mọi người mất hứng, ở bên vỗ tay cổ vũ, thi thoảng còn nghị luận vài câu.

Tối đêm khuya buổi biểu diễn mới kết thúc, sau đó là hoạt động khát xảo, tức là thêu thùa dưới trời sao, tất nhiên là Thảo Tuệ khéo tay nhất giành được giải thưởng của Lãnh Nghê rồi.

Kết thúc hoạt động khát xảo, Lãnh Nghê tiễn gia gia và cha mẹ mình về phòng nghỉ ngơi, sau đó quay lại bãi cỏ hậu hoa viên cùng đám thê thiếp uống rượu ngắm trăng.

À ngắm sao, trời sáng nay còn mây đen kìn kịt, đến tối chuyển tạnh ráo, nhưng không có trăng, chỉ có sao lấp lánh đầy trời.

Lúc này có trường bối nên ít nhiều phải giữ ý, giờ chỉ còn lại đám tử muội, ai nấy ăn uống tung bừng, tới mức nghiêng ngả trên mặt đất.

Hoa Vô Hương hai tay chống cằm nhìn sao, giọng mơ mộng:” Bọn họ chắc là đang gặp gỡ đây.”

Thảo Tuệ cũng say rồi nhìn hết bên nọ tới bên kia:” Cầu Ô Thước ở đâu, sao ta không thấy?”

Thành Lạc Tuyên nằm bên cạnh Lãnh Nghê, chạm người y một cái:” Quan nhân, chàng bảo lúc này Ngưu Lang và Chức Nữ đang ở đâu?”

Lãnh Nghê chỉ dải ngân hà:” Bọn họ đang tắm ở ngân hà, tắm sạch sẽ thơm tho rồi làm cái đó hắc hắc ...”

“ Đáng ghét!” Thành Lạc Tuyên đánh y:” Suốt ngày chỉ nghĩ chuyện đó.”

“ Có gì lạ đâu, bọn họ một năm mới gặp nhau một lần, không làm chuyện đó có mà thiệt à?”

Trác Xảo Nương và tỷ muội Thành Lạc Tiệp cười khúc khích, Thảo Tuệ then nóng ran mặt, chỉ Hoa Vô Hương ngo ngác:” Cái đó là cái gì?”

Cả đám cười lăn ra đất.

Tiểu Chu hậu thì thâm vào tai:” Lớn lên gả cho người ta muội sẽ hiểu.”

“ Bắt nạt người ta ... Phì phì:” Hoa Vô Hương hiểu ra, nhỏ nước bọt phì phì, chột hét lên:” Á, sao băng, mau mau ước đi sẽ linh nghiệm đấy, ôi muộn rồi.”

Quả nhiên có một ngôi sao băng bay xẹt qua ngân hà rồi biến mất.

Hoa Vô Hương tiếc nuối, quay sang không ngờ thấy Tiểu Chu hậu chấp tay lặng lẽ cầu khẩn từ bao giờ:” Thì ra là Anh tỷ tỷ biết, thật nhanh, tỷ ước gì thế? Nói cho mọi người nghe đi.”

Tiểu Chu hậu mỉm cười không đáp.

Trác Xảo Nương ngà ngà say cười toét miệng:” Đương nhiên là mong sớm gặp lại trượng phu rồi.”

Tiểu Chu hậu mở mắt ra gượng cười cho có.

Đêm đã khuya.

Lãnh Nghệ lần lượt đưa từng thê thiếp của mình về phòng, ai cũng say cả rồi, Hoa Vô Hương còn ôm Thảo Tuệ sống chết đòi ngủ chung giường.

Ai nấy đều vui vẻ, Lãnh Nghệ đóng cửa sổ lại chuẩn bị đi ngủ, chột nhớ tới một người, nàng thích đứng bên cửa sổ, một mình lặng nhìn phương trời xa.

Không phải, là vì không còn ai khác bên cạnh mới đúng, người nàng yêu thương phản bội nàng, lại còn muốn tặng nàng cho nam nhân khác, lúc này hẳn nàng cũng một mình ngẫm sao đi?

Thời khắc đó, Lãnh Nghệ đột nhiên rất muốn gặp nàng, thay y phục, mở cửa sổ vượt tường mà đi.

Lúc này chỉ còn lác đác vài nhà là còn sáng đèn, tất cả ngủ say, đêm khuya kinh thành mới thấy được sự yên tĩnh hiếm hoi.

Từ lâu Hạnh Hoàng đã đóng cửa.

Lãnh Nghệ gõ cửa chốc lát, bên trong có tiếng người cục cằn nói:” Đóng cửa rồi.”

“ Ta là Hắc Hồng.”

Rất nhanh cửa kết một tiếng mở ra, hỏa kế khom người cười nịnh:” Hắc gia tới rồi.”

Lãnh Nghệ mỉm cười:” Thật xin lỗi, đêm khuya thế này còn quấy nhiễu.”

“ Hắc gia khách khí quá, ngài tìm Bạch gia phải không?” Hỏa kế biết mục đích ý tới đây, không rườm rà:” Hôm nay Bạch gia tới Đại tướng quốc tự, tới giờ chưa về.”

“ À, vậy không quấy nhiễu nữa, cáo từ.”

“ Hắc gia đi thông thả.”

Lãnh Nghệ chấp tay một cái rồi rời đi, tuy không có trăng nhưng sao rất sáng, thời hiện đại không khí ô nhiễm, ánh sáng cũng ô nhiễm, thật khó hình dung ra được sao trời có thể sáng như thế, sáng tới mức đủ đi đường mà không lo bị cấp ngã.

Tới một ngã tư thì Lãnh Nghệ đứng lại, vì một hướng là về nhà, một hướng là tới Đại tướng quốc tự, thoáng do dự y quyết

định tiếp tục đi.

Qua vài con đường, Đại tướng quốc tự đã trong tầm mắt, cửa vẫn mở, nơi này trồng nhiều cổ thụ nhất trong thành, mùa hè hết sức mát mẻ, nhiều người tới đây hóng mát tận khuya mới về, mà sáng ra thì đã có người tới sớm dâng hương, cho nên chùa không đóng cửa.

Lãnh Nghệ tới đây nhìn cây cổ thụ cao vút tầm mắt, chùa không xa hoa nhưng rộng lớn khí thế, võ võ trán, đúng là, nơi này lớn thế, mình tìm ra sao? Chẳng lẽ lại hô lớn tên nàng? Dù sao không có chuyện gì gấp, thôi về vậy.

Đúng lúc này trong chùa có người gọi:” Hắc huynh!”

Lãnh Nghệ quay đầu sang mới phát hiện ở dưới gốc hòe lớn có ba người đang đứng, một trong số đó mặc áo bào trắng muốt, mặt vàng vọt bệnh tật, chính là Bạch Hồng. Vì có người khác nên y cũng đổi giọng:” Bạch huynh ở đây sao?”

“ Tới đây làm chút việc, sao huynh cũng tới đây?”

“ Thất Tịch mà uống nhiều không ngủ được, lang thang thế nào mà đi qua tửu điểm Hạnh Hoàng, biết Bạch huynh ở đây nên tới thử.”

“ Ra là thế.” Bạch Hồng như hiểu ra điều gì miệng chum chim cười, mắt ánh lên ôn nhu nhìn Lãnh Nghệ, đêm Thất Tịch tới tìm nàng, ý nghĩa không cần nói nữa rồi. Hai người vốn ngầm sinh thiện cảm với nhau, chỉ là thiếu một thời cơ vượt qua quan hệ bằng hữu nữa mà thôi, một câu nói này chính là xúc tác thúc đẩy điều ấy:

Chương 535: Tranh đấu vô nghĩa.

Đang lúc hai người nhìn nhau, chợt nghe bên cạnh có tiếng ho khẽ, Bạch Hồng mới hơi xấu hổ quay sang giới thiệu hai hán tử bên cạnh:” Đây là Hắc gia, hảo huynh đệ của ta, đây là Long huynh và Hồ huynh.”

Họ Long là người trẻ tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, còn họ Hồ lại là ông già gầy gò.

Người họ Long cười ha hả như chuông đồng, xòe bàn tay to như cái quạt ra:” Tại hạ Long Cương, nhậm chức trong cấm quân, không biết Hắc huynh xưng hô thế nào, nhậm chức ở đâu?”

Lãnh Nghệ bắt tay với hắn, đang định trả lời thì đột nhiên cảm giác tay đối phương phát lực, bàn tay thành cứng như sắt, tựa hồ muốn bóp nát tay y.

Tên này làm sao vậy? Lãnh Nghệ bị bất ngờ, nếu phát kinh đấu lại hắn lúc này ắt thua thiệt, vì thế y lập tức thả lỏng toàn thân, tựa hồ chẳng hề nhận ra đối phương đang giở thủ đoạn.

Nhưng Bạch Hồng nhìn ra ngay, cay mòi:” Long huynh!”

Long Cương đẩy kinh lực tới mười phần, chỉ đợi Lãnh Nghệ có chút phản kháng là tung ra áp đảo, cho y bẽ mặt, dè dặt đối phương lại nhũn như chi chi, hơn nữa Bạch Hồng đã lên tiếng, cười khẩy hai tiếng. Tích tắc hắn thu lực đạo lại, đột nhiên có luồng kinh lực cực kỳ cương mãnh phát ra như bài sơn đảo hải.

Rắc, tiếng xương tay sắp vỡ nát vang lên, cơn đau đâm xuyên tim lan khắp toàn thân, không kìm được kêu lớn, vừa định phản kích thì Lãnh Nghệ đã buông tay:” Tại hạ Hắc Nham, kiếm ăn giang hồ thôi.”

Long Cương bị gài bẫy gặp thiệt thòi lớn, không phục:” Ra là Hắc Nham huynh, huynh cũng là người luyện võ, hay chúng ta luận bàn một phen đi.”

Bạch Hồng trầm giọng nói:” Long huynh, không nên làm chuyện không cần thiết, nếu không chuyện chúng ta vừa nói coi như thôi đi.”

Lão giả khẽ lắc đầu ra hiệu:” Hắc huynh đệ đêm Thất Tịch đi tìm Bạch gia hắc là có chuyện quan trọng rồi, không quấy nhiễu hai vị nữa, cáo từ.”

Trọng tâm câu này chính là đôi phương có chuyện quan trọng, nghe vào tai Long Cương chỉ nghĩ đến đêm Thất Tịch, không khỏi sinh liên tưởng, lửa ghen tuông bốc lên ngàn ngút, để ý gì nữa hừ một tiếng:” Vốn tại hạ định thành tâm thỉnh giáo Hắc huynh, nếu Bạch cô nương nói thế thì thôi vậy. Hắc huynh thật có duyên với nữ nhân, được che chở dưới váy nữ nhân như vậy thì an toàn rồi, bội phục.”

Lãnh Nghệ vốn giữ nụ cười lễ tiết, nghe Long Cương nói vậy thì giờ tắt luôn, y vốn chẳng phải thiện nam tín nữ gì, hưởng hồ bầy giờ địa vị cực cao, dưới tay vô số thủ hạ, sao để người khác dễ dàng xúc phạm mình như thế, quay sang Bạch Hồng:” Xem ra vị Long đại nhân này vô cùng muốn giáo huấn ta một trận, nếu ta không ứng chiến, e là không có tâm tình trải qua Thất Tịch rồi, cô đừng ngăn cản nữa, để ta thử xem nắm đấm của hắc có mạnh như cái miệng của hắc không?”

Long Cương bước tới một bước, gằn giọng:” Nắm đấm ta không đủ mạnh, đủ đánh người rơi răng là được.”

Lãnh Nghệ nhìn hấn bật cười:” À, ta muốn thử xem.”

Long Cương bảo với Bạch Hồng:” Bạch cô nương yên tâm, ta biết một lang trung, giỏi nhất là làm răng giả.”

Bạch Hồng nhìn hấn thương xót:” Vậy ta yên tâm rồi.”

Long Cương cùng Lãnh Nghệ đi tới sân rộng trước đại điện, hấn vừa đi vừa hoạt động chân tay, đôi mắt độc ác nhìn Lãnh Nghệ nhỏ giọng nói:” Họ Hắc kia, người không xứng với Bạch cô nương, đập đầu lạy ba cái, ta sẽ cho người đi, người còn răng mà ăn cơm, nếu không sau này người chỉ có thể húp cháo mà thôi.”

Lãnh Nghệ tự lẩm bẩm:” Nói nhiều thật đấy, bọn ngốc cứ hay lẩm lời.”

“ Người muốn chết đừng trách ta, đời răng không còn, xem người có mạnh miệng được nữa không.” Long Cương lùi về hai bước vào thế chiến đấu, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, hai năm đấm xoay tròn một vòng, sau đó mang theo kinh phong nhắm thẳng vào mặt Lãnh Nghệ:

Hấn cực kỳ tự tin vào cú đấm của mình, trước kia hấn từng đấm cho một con chiến mã sừng sừng ngã không đứng lên nổi, trúng một đấm thôi, hấn tin Lãnh Nghệ không còn cái răng nào.

Đáng tiếc Lãnh Nghệ đâu phải con ngựa không biết né, khi nắm đấm của Long Cương sắp tới gần thì đột nhiên y biến mất rồi. Hấn hơi giật mình, song phản ứng rất nhanh, cho rằng Lãnh Nghệ vòng ra sau mình rồi, giật khuỷu thật mạnh, ai ngờ vẫn đánh vào khoảng trống.

Lãnh Nghệ ở bên cạnh thở dài, đặc điểm lớn nhất trong võ công của y là đơn giản không có động tác thừa:” Người họ Rùa phải không, chậm thật đấy.”

Ai ngờ tên này khá thủ đoạn, đòn giật khuỷu là có tính toán, Lãnh Nghê vừa lộ vị trí cú giật khuỷu liền biến thành vặn lưng làm đà xoay, chân trái tạt ngang vào thẳng mặt Lãnh Nghê.

Lần này Lãnh Nghê không né, khuỷu tay giơ lên chặn đòn, tay kia nhanh như gió đâm thẳng vào mé trong đùi Long Cương. Long Cương như bị điện chích, hai lần biến chiêu khiến đòn đánh của hắn đã tận, nhất thời không thể ứng phó kịp, Lãnh Nghê lên gối dữ dội.

Long Cương nghe thấy tiếng răng mình gãy lìa, cơn đau làm y tên liệt, ngã vật xuống đất, cổ mấy lần không ngời dậy được.

Trận chiến kết thúc trong chớp mắt.

Lão giả vội vàng lao tới, đỡ lấy Long Cương, chỉ thấy răng cửa của hắn không còn nữa, quay sang nhìn Lãnh Nghê, giọng âm trầm:” Các hạ thật tàn nhẫn.”

Lãnh Nghê nhún vai:” Có qua không có lại thì thiếu lễ độ quá, hắn muốn đánh gãy răng ta mà.”

Lão giả gằn giọng: “ Người có biết hắn là quan viên cầm quân không?”

Loại vô dụng thế này đúng là nhiều, bản lĩnh không bằng ai nhưng rõ mạnh miệng, đến khi chịu thua thiệt lại giở quẻ, giống đời sau mấy kẻ suốt ngày biết cha tao là ai không? Lãnh Nghê ngoáy tai:“ Thế à, vậy sau này hắn hô hiệu lệnh, binh sĩ chắc phải giởng tai lên nghe.”

Bạch Hồng phì cười:” Được rồi, ta đã bảo đừng đánh với Hắc huynh mà không chịu nghe, các người đi đi.”

Lão giả dìu Long Cương, Long Cương muốn tự mình đứng lên, nhưng chân phải hắn không thuộc về bản thân nữa, phải

vịn vào ông ta mới đứng được, nhổ ra một ngụm máu.” Hắc Nham, Long mỗ nhớ rồi, sau này sẽ trả lại gấp bội.”

Lãnh Nghê vậy tay đáp qua loa:” Ừ , ừ ta đợi.”

Người ta rõ ràng chẳng coi mình vào đâu, Long Cương hận lắm, nhưng chẳng còn cách nào khác, dựa vào lão giả, tập tễnh mà đi.

Chương 536: Tin mừng liên tiếp.

Đợi bóng dáng của hai người đó biến mất, Bạch Hồng mới nói:” Nếu hần biết huynh là cấp trên của hần, không biết sẽ có nét mặt gì?”

Lãnh Nghệ tới gần, đi song song với nàng cùng đi vào rừng cây:” Hai người họ ở quân nào?”

“ Điện tiền thị vệ ti, theo quan gia xuất chinh, không ở công trường. Có biết họ ủy thác ta nhiệm vụ gì không? Liên quan tới huynh đấy.” Bạch Hồng nói nhỏ:

“ Nhiệm vụ gì mà liên quan tới ta?”

“ Ám sát Lưu Kế Nghiệp, chẳng phải huynh tích cực tiên cử với quan gia, nói chỉ cần thu phục được sẽ có một can tướng đặc lực à?”

Lãnh Nghệ rất kinh ngạc, khi y nói chuyện này với Triệu Quang Nghĩa, trừ thân tín thái giám ra không có ai khác, vậy mà nàng cũng biết.” Xem ra muốn giấu cô việc gì thật là khó.”

“ Vậy huynh giấu ta chuyện gì?” Bạch Hồng mỉm cười đẩy ả ý:

Lãnh Nghệ nghĩ tới chuyện với Hoa Nhị mà chợt dạ, lảng đi:” Cô muốn đi ám sát Lưu Kế Nghiệp?”

“ Ta đã nhận tiền rồi.”

“ Theo quy củ trả lại gấp đôi đi, ta bỏ tiền.”

“ Người này quan trọng với huynh thế kia à?” Bạch Hồng hỏi lại.

“ Là quan trọng với Đại Tổng.” Lãnh Nghệ nghiêm giọng nói.” Nếu có thể hàng phục cha con họ, sẽ bảo vệ được bình an cho giang sơn Đại Tổng trăm năm.”

“ Xem ra huynh đúng là nhìn trúng nhà họ rồi, chuyện này huynh không tìm ta, ta cũng vốn định đi hỏi huynh mới quyết định. Bọn họ ủy thác ta chính là khiến Lưu Kế Nghiệp không thể thống lĩnh binh mã Bắc Hán, giúp Đại Tổng thuận lợi tiến quân chứ không phải giết ông ta, ta biết phải làm gì rồi.” Bạch Hồng đứng lại dựa vào cây hoa quế nhìn Lãnh Nghệ.” Hôm nay là Thất Tịch, sao lại muốn gặp ta?”

Lãnh Nghệ đứng bên cạnh.” Chẳng biết vì sao, nhớ tới cô, nên đi tìm.”

Im lặng hồi lâu, Bạch Hồng dùng giọng nhỏ gần như không thể nghe thấy nói:” Nghe huynh nói thế ... Ta rất vui ...”

Lời này tương đương với thổ lộ rồi, Lãnh Nghệ đi tới, không nói gì, chỉ kéo nàng vào lòng, Bạch Hồng không phản kháng, không có cảm xúc quá mãnh liệt sinh ra, hai người cứ thế ôm nhau, nhìn lên dải ngân hà.

Bóng cây loang lổ, sao trời lấp lánh.

Ngay trong đêm Bạch Hồng rời khỏi kinh thành đi lên phương bắc, những lúc Lãnh Nghệ rảnh rỗi, bất giác lại nhớ đêm đó hai người lặng lẽ ôm nhau dưới gốc cây hoa quế.

Đêm đó, bọn họ gần như ở bên nhau tới sáng, khi có người tới dâng hương mới đi.

Trong nhớ nhung còn có cả lo lắng, dù sao Bạch Hồng đang tới đất địch, mục tiêu còn là thủ lĩnh quân địch, cho dù nàng võ công cái thế, vẫn khiến Lãnh Nghệ khó tránh khỏi lo âu.

Thi tài tuyển chọn cấm quân diễn ra tích cực, vì Lãnh Nghệ muốn xem phản ứng cho của tướng lĩnh trong sự kiện này nên

không triển khai toàn diện mà tiến hành từng quân.

Quan quân cấp thấp hiển nhiên đều tràn ngập cảm kích với Lãnh Nghệ, còn tướng lĩnh trung cao cấp vì tấm gương Ngô Phối Tường mà không dám công nhiên chống đối nữa, song đương nhiên không mấy ai thiện cảm gì với y. Lãnh Nghệ chẳng để ý, bây giờ chuyện cần làm chẳng qua là đào đất thôi, chẳng cần chỉ huy nhiều, tầm quan trọng của đám tướng lĩnh đó suy giảm nhiều. Kẻ nào tỏ ra oán hận quá mức, Lãnh Nghệ cho vào danh sách, y xử lý dần.

Thời gian cứ thế trôi qua một tháng.

Trong một tháng này xảy ra nhiều chuyện.

Triệu Quang Nghĩa hạ chỉ xử tử toàn bộ đám Lô Đa Tồn với tội danh mưu phản, chỉ có điều không nhắc tới chủ mưu Tề vương.

Không lâu sau có tin Tề vương Triệu Đình Mỹ chiến tử, được ban thụy phù vương. Lúc ấy Lãnh Nghệ mới thực sự hiểu vì sao ông ta cố chấp tiến hành bắc phạt, chính là dụ Tề vương ra tay, đồng thời với người không biết nội tình, một vương gia tử trận là thất bại to lớn, đây chính là mối nhử với quân Liêu.

Một mũi tên trúng hai đích, thủ đoạn của ông ta rất chu toàn.

Lý Đức phi bị tước bỏ hết phong hiệu, ban cho lụa trắng, Xuân Hương bị lãng tri. Hoa Minh Tôn được giữ chút thể diện, dọc đường hành quân do hành quân vất vả nên ngủ quên ngã ngựa mà chết.

Cùng lúc với việc xử phạt những kẻ có tội, Lãnh Nghệ cũng được Triệu Quang Nghĩa thăng lên làm quang lộc đại phu, tham tri chính sự, chính nhị phẩm, chính thức bước vào

hàng ngũ tể chấp, đồng thời thê thiếp y cha mẹ y cũng có sắc phong tương ứng.

Trong triều xôn xao lẫn nữa, thăng tiến thế này là chuyện chưa từng có, nên nhớ Lãnh Nghệ mùa đông năm ngoài lên kinh mới tòng lục phẩm mà thôi, nếu Triệu Quang Nghĩa ở kinh thành, ắt trên triều sẽ có quan viên tập thể dâng tấu phản đối.

Lãnh Nghệ như mọi khi, phớt lờ mọi dư luận nhắm vào mình, lặng lẽ làm việc.

Khi tiết Trung Thu sắp tới, việc thi tuyển lựa chọn tướng lĩnh cơ sở đã hoàn thành, đang lúc mọi người đều nhìn chăm chăm đợi y tiến hành tuyển chọn tướng lĩnh trung tầng, thì Triệu Quang Nghĩa ban thánh chỉ, phái tới cho Lãnh Nghệ một trợ thủ.

Chính là trưởng tử của ông ta, Triệu Nguyên Tá, chức vụ cầm quân điện tiền thị vệ ti đô chỉ huy sứ, kiêm phó thống lĩnh cầm quân Kim Minh Trì.

Đây là vị trí cầm quân, Lãnh Nghệ là thống lĩnh, có thượng phương bảo kiếm, nhưng toàn bộ quyền lực của y ở Kim Minh Trì, không có quyền cầm quân. Còn Triệu Nguyên Tá mới là người cầm quân.

Ngoài ra hắn còn là phó thống lĩnh Kim Minh Trì, hiển nhiên là tiến hành giám sát Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ lập tức hiểu ra, Triệu Quang Nghĩa đề bạt y, đồng thời cũng đề phòng y, nếu ông ta ở kinh thành có lẽ không làm thế, nhưng vì ông ta không có mặt nên mới phải nhử tới giám sát.

Cho nên Lãnh Nghệ tạm dừng cải cách cầm quân, tranh thủ thời gian này để quan quân cơ sở mới tuyển chọn làm quen với quân mình, kiến lập đủ uy tín.

Tránh Triệu Quang Nghĩa thêm nghi ngờ, y gần như buông tay chuyện ở cấm quân, đem tinh lực đặt vào thẩm hình viện.

Ngày hôm đó Lãnh Nghê làm việc rất muộn mới về, đến tới tới phòng Trác Xảo Nương định ngủ cùng nàng, không ngờ nàng không cho, hỏi vì sao, Trác Xảo Nương đỏ mặt nói:” Buổi chiều thiếp buồn nôn, Vô Hương bắt mạch cho thiếp mới nói với thiếp, thiếp có thai rồi.”

“ Hả?” Lãnh Nghê suýt ngã ra đất, tin tức tới vào thời điểm quá bất ngờ, y không có sự chuẩn bị nào, tới nơi này gần hai năm rồi, đây chính là máu mủ thực sự của mình, niềm vui này khiến y không biết diễn tả thế nào, kích động sờ cái bụng còn chưa có bất kỳ thay đổi nào của nàng.” Sao giờ mới nói với ta?”

“ Thì chàng đã về đâu.”

“ Phải phải người nói với ta chứ.”

“ Vội thế làm gì, chàng cũng sắp về mà.” Trác Xảo Nương then thùng vô hạn.” Vô Hương nói, hoài thai ba tháng đầu, ba tháng đầu hoài thai, tốt nhất không nên cùng phòng ...”

“ Đúng đúng đúng!” Lãnh Nghê gật đầu như gà mổ thóc, lúc này chạm vào Trác Xảo Nương còn nhẹ hơn bóc trứng nữa là.” Bảo bối của chúng ta là quan trọng nhất, lát, lát ta qua chỗ Tiệp Nhi.”

“ Tiệp Nhi cũng không được.” Trác Xảo Nương nén cười.” Nhưng chỗ Tuyên Nhi thì được.”

Chương 537: Ai cũng có phần.

“ Không phải chứ?” Lãnh Nghê không dám tin, sắp làm cha rồi, không chỉ một mà hai đứa luôn, chuẩn bị có đứa nhóc bé xiu trợ trợ gọi cha chạy về phía y, đang giang tay ra đón, bỗng dưng có đứa khác chen hàng đẩy ngã lao vào lòng, cảm giác này mừng quá rồi, mừng tới mức làm người ta hơi sợ:

Trác Xảo Nương gật đầu:” Vô Hương xem cho thiếp xong, tiện thể xem cho tử muội họ, không ngờ Tiệp Nhi còn hoài thai trước thiếp một tháng cơ, giờ là tháng thứ ba rồi.”

“ Hả?” Lãnh Nghê há hốc mồm lần nữa, dở khóc dở cười:” Nàng ấy đúng là con vịt tồ, bản thân hoài thai những ba tháng mà cũng không biết à?”

“ Muội ấy là người luyện võ mà, bình thường ít để ý.” Trác Xảo Nương thấy trượng phu đứng ngồi không yên thì hiểu tâm trạng của y, chủ động nói:” Chàng đi thăm muội ấy đi.”

“ Ủ, ừ, ta phải đi xem thế nào, ài mấy ngày trước còn thấy nàng ấy dậy sớm múa võ nữa chứ, thật đúng là ...” Lãnh Nghê có chút lo cho Thành Lạc Tiệp, nóng lòng rời đi, ra cửa phòng chạy về hôn Trác Xảo Nương một cái mới vội vàng chạy mất:

Thành Lạc Tiệp đang ngồi thêu ở trong phòng thì thấy Lãnh Nghê chạy vào như gió, biết ngay là y nghe tin rồi, đợi y tới gần ôm mình thì bèn lên nói:” Vô Hương nói gần ba tháng rồi.”

Lãnh Nghê cụng đầu vào trán nàng:” Nàng đó, lớn thế này rồi còn hời hợt qua loa như thế, sau này làm mẹ ra sao?”

Thành Lạc Tiệp cười hạnh phúc, làm nũng:” Chàng thích nhi tử hay nữ nhi?”

“Đều thích, chỉ cần là con của ta là đều thích hết.” Lãnh Nghê cười toét miệng, cảm thấy câu này mình nói hơi tùy tiện, không hay, bổ xung:” Tốt nhất là song sinh giống nàng và Tuyên Nhi ấy.”

“Nếu song sinh một nam một nữ là tốt nhất.” Thành Lạc Tiệp ao ước:

“Khuê nữ nhất định sẽ xinh đẹp như nàng, nhi tử thì thông minh như ta này, ha ha ...” Lãnh Nghê cười ha hả vòng tay qua eo bế nàng lên:” Nào, ta đưa nàng về giường.”

Thành Lạc Tiệp phát hoảng, muốn giãy ra nhưng đã bị Lãnh Nghê bế lên rồi, vội nói:” Chàng định làm gì đấy, cẩn thận.”

“Yên tâm, không ngã được đâu.”

“Không phải chuyện đó, Vô Hương nói, lúc này không thể cùng phòng.”

“Ta biết, chỉ bế nàng lên giường thôi mà.” Lãnh Nghê nhẹ nhàng bế nàng đi về giường, ôn nhu đặt xuống:

Chỉ vài ba bước chân thôi, hiển nhiên không cần làm thế, Thành Lạc Tiệp thỏa mãn ôm cổ y, dán mặt vào má y, cảm thụ yêu thương tới từ trượng phu.

Trác Xảo Nương và Thành Lạc Tiệp đều mang thai, sáng hôm sau những người khác trong nhà mới biết tin, cả phủ gần như nổ tung trong tiếng reo hò.

Ông cụ Lãnh Trường Bi vội vàng đi bái tế tổ tiên, Tôn thị cứ nói luôn mồm Thành Lạc Tiệp là điềm lành. Chứ còn không à Trác Xảo Nương quá môn gần ba năm rồi mà có động tĩnh gì đâu, bà không nói ra chứ lo tới thất ruột gan, không ngờ

cưới Thành Lạc Tiếp về một cái liền có thai cả đôi, chẳng phải điềm lành là gì? Lãnh lão gia thì thưởng tiền cho hạ nhân hầu hạ hai nàng, đi đường cũng cứ thi thoảng đứng lại rồi ngửa mặt lên trời cười. Nhi tử thăng tiến, nhi tức mang thai, còn tin tức nào tốt lành hơn chứ?

Từ đó Thành Lạc Tuyên hưởng hết sung ái của trượng phu, nhưng hai người kia đều có thai rồi, mỗi nàng là chưa, lòng sốt ruột. nữ nhân vốn ôn nhu điềm đạm là thế mà mỗi ngày chỉ ngong ngón đợi Lãnh Nghê về, ăn tối xong hận không thể kéo ngay y lên giường. Có điều loại chuyện này phải nhìn sắc mặt ông trời, sốt ruột vô ích.

Mặc dù ngày ngày bị Thành Lạc Tuyên vất cạn tinh lực, tâm tình Lãnh Nghê vẫn rất tốt, dù sao Tề vương chết rồi, trong triều tương đối ổn định, y định làm biếng một thời gian, ở nhà bồi tiếp đám thê thiếp. Có điều rất nhanh một vụ án khiến Lãnh Nghê phải đặt hết tinh lực vào đó.

Quay lại chuyện Lãnh Nghê thăng quan, lần này gần như không ai dám tặng quà hết, vì y tuyên bố rồi, chiến sự khẩn trương, quân phí tốn kém, nếu ai tặng quà là y gửi thẳng lên tiền tuyến làm quân tư hỗ trợ đại quân. Vì Lãnh Nghê đã làm thế một lần rồi nên không ai dám hoài nghi y sẽ lại làm thế lần nữa.

Vậy mà trước Trung Thu, Lãnh Nghê vẫn nhận được phần quà cực lớn, tới từ phò mã đương triều Ngụy Hàm Tín.

Lai lịch vị phò mã này không nhỏ, cha là tể tướng thời tiên đế, mẹ là thân muội muội của Đỗ thái hậu, chính là mẹ của Triệu Khuông Dận và Triệu Quang Nghĩa. Hắn ta cưới Vĩnh Khánh công chúa chính là biểu chất nữ của hắn. Hiện là Bái Châu phòng ngự sứ.

Một người vốn là hoàng thân lại cưới nữ nhi của tiên đế, thân càng thêm thân, có gì phải tặng Lãnh Nghê một phần hậu

lễ như thế? Lãnh Nghệ không hiểu, nên quyết định gặp người tặng lễ.

Hội kiến diễn ra ở hoa sảnh Lãnh phủ, người tới tặng quà tất nhiên không phải bản thân Ngụy phò mã, mà là quản gia phủ phò mã.

Gặp mặt qua loa khách khí vài câu, Lãnh Nghệ đi vào chủ đề:” Không biết lão gia nhà người tặng hậu lễ như vậy là ý gì?”

“ Đây là phần của các đại lão cấp tam ti ạ, lão gia nhà tiểu nhân có chút chuyện làm ăn trên sông, luôn được tam ti chiếu cố, nên tới hiếu kính.” Ngụy quản gia cười lấy lòng:

Lãnh Nghệ hiểu ra:” Quà lớn thế này thì các người còn lấy đâu ra lãi nữa?”

Ngụy quản gia không trả lời thẳng, quanh co:” Các đại lão gia thường ngày nhọc công như vậy, hiếu kính một chút là nên ạ.”

“ Lão gia của người là phòng ngự sứ, sao lại có thể đi làm ăn chứ?”

“ Dạ, lão gia tất nhiên là không có tinh lực quản chuyện làm ăn, nên đều do Nhị lão gia lo liệu thay.”

Nhị lão gia ở đây là Ngụy Hàm Dững thân đệ đệ của Ngụy Hàm Tín, Lãnh Nghệ phe phẩy danh sách quà, không vòng vèo:” Các người muốn ta làm gì?”

Ngụy Quản gia vội đáp:” Đại nhân nặng lời rồi, đây chỉ là chia phần theo thông lệ, không có ý gì khác. Tam ti trên dưới đều có, mong đại nhân đừng nộ lên, nếu không thể diện các vị đại lão gia đều khó coi ạ.”

Lại trò truyện thêm lát nữa, Ngụy quản gia cáo từ mà đi, Lãnh Nghệ nhìn vàng bạc châu báu đầy một rương, trầm ngâm

chốc lát sau chuẩn bị kiệu, tới tam ti.

Tam ti tương ứng với bộ tài chính triều Tống, Tam ti sứ Triệu Đức Chiêu đã chết, hoàng đế vẫn chưa ủy phái người mới, nên luôn do hai phó sứ là Lãnh Nghệ và Vương Nhân Thiệm quản lý. Nhưng Lãnh Nghệ thì lại luôn bận quản lý Kim Minh Trì và Thảm hình viện, cho nên thực tế tam ti do Vương Nhân Thiệm quản lý.

Do y tới mà không báo trước nên không ai biết cả.

Chương 538: Hoa rụng chẳng ai nhặt. (1)

Lãnh Nghệ muốn xem tình hình nộp thuế thuyền vụ của Ngụy gia. Tổng triều về tổng thể mà nói vẫn trọng nông khinh thương, song đem so với bất kỳ triều đại nào cũng vô cùng coi trọng thương nghiệp rồi. Cho nên thương nghiệp ở triều Tống vô cùng phát triển, thuế thu rất lớn, chế độ quản lý cũng nghiêm ngặt. Lãnh Nghệ nhanh chóng tìm ra được thuyền vụ Ngụy Ký đang ký ở Tần Châu, thuyền chủ là Ngụy Hàm Dũng.

Nhưng số tiền thuế mà Ngụy Ký nộp lên không bằng con số lễ vật tặng mình, nhìn một cái đã thấy có vấn đề rồi. Lại tiếp tục xem các hiệu buôn khác của Ngụy gia, đúng là có không ít, bộ phận lớn đặt ở Tần Châu.

Tổng triều không cho quan lại kinh doanh, song không cấm người nhà quan lại kinh doanh, nên họ công khai lấy tên người nhà đăng ký hiệu buôn.

Lãnh Nghệ đang lật xem thì nghe có tiếng bước chân, sau đó có tiếng hỏi nhỏ: "Lãnh đại nhân đâu?"

"Dạ, ngài ấy đang xem thuế thu năm ngoái." Một viên lại cung kính đáp:

Lãnh Nghệ cất ngay sổ sách đang xem, mở đăng ký chức tạo Tô Châu ra, làm ra vẻ xem say sưa lắm.

"Lãnh đại nhân." Vương Nhân Thiêm nhanh chóng xuất hiện ở cửa, cười rất tươi: "Đại nhân tới không nói một tiếng đề ti chức nghênh tiếp."

“ Nghênh tiếp gì, đều là huynh đệ cả mà, mọi người công vụ bận rộn, ta không muốn quấy nhiễu.” Lãnh Nghê thở dài:” Quan gia lần này ngự giá thân chinh tiến triển không thuận lợi, chuyện này cố nhiên do sương quân sức chiến đấu kém, kẻ địch ngoan cường. Nhưng cũng có nguyên do hậu cần không đủ.”

“ Dạ, dạ, ti chức vô năng.”

“ Cũng không thể trách người, chúng ta đều biết quan gia hạ chỉ đem đại bộ phận quân phí đi xây Kim Minh Trì. Cùng với chiến cục tiến triển, không rõ quân Liêu có tham chiến không, khi đó quân phí lại trôi đi như nước. Cho nên chúng ta phải dự phòng trước, nếu không tới lúc đó lại luống cuống chân tay.”

Vương Nhân Thiệm liên tục vâng dạ:” Ý đại nhân là ...”

“ Ta cũng chẳng có cách gì, có bệnh vái tứ phương, cho nên mới xem sổ sách xem có gợi ý gì không? Ài, đúng là cách nghề như cách núi, xem không hiểu.” Lãnh Nghê lắc đầu đặt cuốn sách dày xuống:” Không biết Vương đại nhân có cao nhiều gì để gom được lượng lớn quân tư như thế không?”

Mắt Vương Nhân Thiệm liếc nhanh qua tiêu đề cuốn sách, mồm nịnh bợ:” Đại nhân khách khí rồi, đại nhân nhìn xa trông rộng, bác học đa tài còn không nghĩ ra được, ti chức càng vô kế khả thi.”

“ Thôi vậy, xem ra không tăng thuế mà lại muốn có được lượng lớn tiền đúng là mộng tưởng không thiết thực.”

“ Vâng, vâng.”

Lãnh Nghê đứng lên, làm động tác đấm đấm vai:” Thôi ta đi đây, còn phải qua Kim Minh Trì xem xét, hoàng tử Triệu Nguyên Tá vừa tới, ta phải giới thiệu tình hình cho hoàng tử biết, việc cần làm còn nhiều lắm.”

“ Vâng, đại nhân chăm chỉ cần cù là tấm gương của mọi người.” Vương Nhân Thiệm phun rắm liên tu bất tận:

Lãnh Nghệ xua tay, rời cửa lên kiệu mà đi.

Tất nhiên Lãnh Nghệ không tới Kim Minh Trì mà về nhà dâng tấu lên Hoa Nhị hoàng hậu, nói thăm hình viện đã thành lập một thời gian, y muốn đi khắp nơi tuần thị. Xem tình thế phát triển thăm hình viện các nơi.

Hoa Nhị tuy không nỡ để y đi xa, nhưng đành phê duyệt.

Cùng lúc tấu báo lên trên, Lãnh Nghệ cũng tuyển chọn 200 binh sĩ võ công cao cường trong cấm quân đợi lệnh.

Thành Lạc Tuyền muốn cùng đi với Lãnh Nghệ, nhưng giờ Trác Xảo Nương và Thành Lạc Tiệp đều có thai rồi, chuyện trong nhà cần người lo liệu nên không để nàng theo. Về an toàn có đám Vô Mi đạo trưởng và 200 cấm quân là đủ.

Hành trang sửa soạn xong, Lãnh Nghệ quyết định ở nhà ăn tết Trung Thu rồi mới đi.

Trung thu lấy ngắm trăng làm chủ.

Cả nhà bày tiệc ở hậu hoa viên, ăn uống ngắm trăng, Trung Thu là ngày lễ đoàn tụ ấm áp lãng mạn, lão thái gia thích náo nhiệt, lại mời đoàn kịch về biểu diễn. Một năm không có mấy dịp như vậy cả nhà tụ tập đông đủ, chỉ thiếu Tiểu Chu hậu, nàng nói là không khỏe không tham gia.

Trác Xảo Nương không yên tâm, bảo Thảo Tuệ đi xem, lát sau Thảo Tuệ quay về, Lãnh Nghệ để ý thấy mắt nó giống vừa khóc, y không biểu lộ gì, tiếp tục cùng gia gia xem kịch vỗ tay, nói cười vui vẻ.

Đợi hết một vở kịch, Lãnh Nghệ mới cầm một bầu rượu rời đi, cũng không cho ai đi cùng tới thẳng viện tử của Tiểu Chu hậu.

Tới nơi thì bà mụ lại nói là Tiểu Chu hậu tới hậu hoa viên rồi, còn không cho ai đi theo.

Lãnh Nghệ cau mày cũng tới hậu hoa viên.

Ánh trăng rất đẹp, trăng Trung Thu tròn vành vạnh như cái đĩa lớn. Có câu trăng sáng sao thưa, trên trời gần như không có sao, nhìn vàng trắng ở đó một mình giữa không gian bao la tối tăm, có chút cô độc tịch mịch.

Lãnh Nghệ thong thả bước trên con đường nhỏ, hậu hoa viên nhà y rất rộng, nếu không có mục tiêu thì nhất thời chẳng thể tìm thấy người. Vì vậy y cứ đi không mục đích, qua cánh rừng trúc nhỏ, qua ao nước, giả sơn, đi qua một hành lang có mai che, mới nhìn thấy cuối hành lang một bóng người ngồi dựa vào lan can chòi nghỉ, nhìn trời cao tới xuất thần.

Ánh trăng chiếu liên thân thể yếu điệu cô đơn, ngồi không nhúc nhích dựa vào cột, cứ như bức tượng.

Lãnh Nghệ tới gần mà Tiểu Chu hậu không nhận ra, đầu nàng hơi nghiêng nghiêng, đôi mắt trống rỗng chứa nỗi buồn vô tận làm người ta thất lòng.

Tiểu Chu hậu đột nhiên nhận ra có bóng người, giật mình hỏi:” Ai?”

“ Ta!” Lãnh Nghệ nhẹ giọng nói:” Sao lại ngồi đây một mình?”

“ Nghệ ca ca, muội, muội đi loanh quanh rồi tới đây.” Tiểu Chu hậu có chút lúng túng:

“ Sao huynh lại tới đây?”

Lãnh Nghệ cũng ngồi xuống lan can:” Nghe hát không vào, cũng muốn tới hậu hoa viên uống rượu, uống chút không?”

Tiểu Chu hậu nhìn Lãnh Nghệ, đột nhiên đưa tay nhận lấy bầu rượu, kê môi ngửa cổ tu ừng ực, Lãnh Nghệ rồi rít giữ tay

nàng.” Mặc dù tên muội là Nữ Anh, là nữ trung anh hùng, cũng không nên uống rượu thế chứ! Chỉ có một bầu thôi, để ta uống với.”

“ Muội muốn uống, đưa muội.” Tiểu Chu hậu vì uống quá gấp mà ho liên hồi, vẫn tỏ ra ương bướng:

Lãnh Nghệ thở dài:” Chỉ được uống một ngụm thôi, không được uống quá nhanh.”

Tiểu Chu hậu gật đầu.

Lãnh Nghệ đưa bầu rượu cho nàng, ai dè chuyện giống hết vừa rồi lại tái diễn, Tiểu Chu hậu ngửa cổ tu ừng ực, y vội cướp lại, lắc lắc, chỉ còn một nửa.

Tiểu Chu hậu không còn rượu để uống, tiếp tục dựa vào cột ngắm trăng, không nói không rằng.

Chương 539: Hoa rụng chẳng ai nhặt. (2)

Biết hôm nay là Trung Thu, nàng nhớ trượng phu ở nam cương, không cách nào giao tiếp với nàng cả, không muốn nàng u uất thể dễ sinh bệnh, Lãnh Nghê đành đọc ra thiên cổ tuyệt xướng của Tô Thức:

- Trăng sáng bao giờ có?

Nâng chén hỏi trời cao

Chẳng hay trên đây cung khuyết

Đêm đó nhằm năm nao?

Rắp định cười mây lên đến

Chỉ sợ lâu quỳnh điện ngọc

Cao ngất lạnh lòng sao?

Đứng múa vờn thanh ảnh

Trần thế khác chi đâu.

Xoay gác đỏ

Luồn song lụa

Rọi tìm nhau

Chẳng nên cừ hận

Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau

Người có buồn, vui, ly, hợp

Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết

Tự cổ vện toàn đầu

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngàn dặm dưới trăng thâu.

Bài thơ đã hết, Tiểu Chu hậu vẫn ngồi ngây ra đó, một lúc sau hai hàng nước mắt chực trào ra nhưng đọng lại ở khóe mi, miệng lẩm bầm:

Người có buồn, vui, ly, hợp

Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết

Tự cổ vện toàn đầu

Tự cổ vện toàn đầu

Tự cổ vện toàn đầu ...

Nghe nàng lẩm bầm câu này Lãnh Nghê rung mình nhớ ra một chuyện, Lý Dục được ban chết vào đúng Trung Thu, chẳng lẽ vận mệnh không thể tránh, giật mình hỏi:” Anh muội, có tin gì về Trọng Quang?”

“ Chàng ... Chết rồi.” Tiểu Chu hậu ghen giọng nói, không đợi Lãnh Nghê kịp phản ứng đã đứng lên quay đầu bỏ đi:

Quả nhiên là như thế, Lãnh Nghê lòng nặng trĩu, không yên tâm lặng lẽ đi theo nàng.

Tiểu Chu hậu đi ra cửa sau, người loạng choạng, bước thấp bước cao, đi tới một trạch viện, đứng lại nhìn đại môn.

Chính là phủ đệ của phu thê nàng.

Nơi này sau khi Lý Dục lưu đầy đã bị tịch thu, nhưng đến nay chưa phân cho ai cả, để không như thế, chỉ còn ông già trông cửa ở lại trông trạch viện bao la này.

Tiểu Chu hậu đi tới gõ cửa, gõ rầm rầm rất lâu, mãi lúc sau mới có giọng gắt gỏng “Ai? Gõ cái gì mà gõ?”, sau đó một ông già mắt mũi lèm nhèm soi đèn lồng đi ra, vừa thấy mặt người liền giật mình:” Á, phu nhân, sao người lại về đây?”

Tiểu Chu hậu chẳng đáp, đi thẳng vào trong.

“ Phu nhân, bên trong không có đèn đóm gì cả, để lão nô soi đèn cho.”

“ Đưa cho ta, yên tâm, có ta ở đây, phu nhân nhà ngươi không sao đâu.” Lãnh Nghệ nhận lấy đèn lồng rồi nhanh chóng đuổi theo nàng:

Tiểu Chu hậu đi thẳng tới nội trạch, đứng ở trong sân nhìn căn phòng tối om, nhưng trong mắt nàng tựa hồ sáng ánh đèn, bên cửa sổ nàng ngồi đó, trượng phu vừa vẽ mày cho nàng vừa đọc:

Sóng hoa có ý nghìn trùng tuyệt,
Đào lý không lời một chuỗi xuân,
Một bầu rượu,
Một giỏ cần,
Như gã mấy ai giữa cõi trần.

Nàng đi lên bậc thềm, vịn vào cửa sổ, men theo hành lang, tới trước thư phòng, ánh trăng xiên xiên chiếu vào cửa sổ, bên trong tối om, chẳng thấy gì, nàng dán tai vào cửa sổ, tựa như nghe thấy trượng phu đi lại bên trong đang ngâm.

Trăng sớm rụng,
Mây tối tan,
Tựa gối dài lặng câm.
Mộng nơi cỏ ngát ý xa xăm,

Trời rộng nhận thừa âm.

Oanh ly tán,

Hoa tàn loạn,

Tịch mịch lầu hoa viện thắm.

Hồng rơi tận lòng chớ quét đi,

Lưu lại đợi người về.

Lãnh Nghệ biết nàng đang chìm sâu trong hồi ức với Lý Dục, cứ thế này e thần trí sẽ không tỉnh táo, để lại mầm bệnh, không nén được nữa, kéo tay nàng:” Anh muội, đêm khuya rồi, về thôi.”

“ Về?” Tiểu Chu hậu nhìn trắng sáng, lẩm bẩm:” Đúng là nên về rồi, chàng đã lên trời rồi, muội còn ở nhân gian, chẳng bằng trở về, chẳng bằng trở về ...”

Lãnh Nghệ thở dài kéo nàng đi, Tiểu Chu hậu không phản kháng, cứ theo y mà đi.

Đi qua cửa hàng châu báu, Tiểu Chu hậu đứng lại chỉ “phu quân mua cho muội một cái trâm ở đây”, lại qua một tửu lâu nàng nói “Lần đầu tới kinh thành, phu quân và muội ăn cơm nơi này.”

Đi tới Biện Hà, nàng giật khỏi tay Lãnh Nghệ chạy tới ôm cây Liễu, lẩm bẩm:” Phu quân, còn nhớ chúng ta ở đây uống rượu ngâm thơ, xem thuyền qua lại không?”

Tuổi xanh dần hết, thấy xuân buồn,

Nhớ cuộc chơi xưa phóng mộng hồn.

Cảm tạ liễu kia như thấu hiểu,

Trên đầu bông rủ, mấy nhành vương.

Lãnh Nghệ càng lúc càng thấy bất an, đang định kéo nàng đi thì có tiếng người gọi mình, quay đầu lại thấy đám Trác Xảo Nương, Thành Lạc Tiệp cùng cả Thảo Tuệ chạy tới, hỏi:” Sao các nàng tới đây?”

Trác Xảo Nương nhìn Tiểu Chu hậu ôm cái cây, ánh mắt si dại, kéo Lãnh Nghệ sang bên nói nhỏ:” Thảo Tuệ lúc nãy tới viện tử của Nữ Anh tử tử mới biết buổi chiều tử ấy nhận được thư từ Lĩnh Nam, nói Lý công bệnh mất rồi. Đợi mãi không thấy chàng về mới đi tìm, đoán hai người về phủ cũ của tử ấy, tới phủ thì trông cửa lại nói đi rồi, thiếp men theo đường mà tìm, may mà tìm thấy, tử ấy làm sao?”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Thương tâm quá độ, thần trí không tỉnh táo nữa.”

Đám nữ nhân chạy tới vừa đỡ dành vừa kéo Tiểu Chu hậu về, Tiểu Chu hậu nhìn trắng nói:” Mọi người xem, chàng ở Lĩnh Nam vậy tay với ta kia, trắng như cái gương, ở đây có thể thấy đây.”

Mọi người nghe mà toàn thân sớn gai ốc, lòng thầm cầu khẩn nàng ngàn vạn lần đừng bị điên nữa.

Về tới Lãnh phủ, Lãnh Nghệ gọi Hoa Vô Hương đang xem náo nhiệt ở tiền viện tới tới, Hoa Vô Hương nghe y kể chuyện xảy ra lại xem mạch một hồi, nói:” Do đau khổ quá độ, đờm ẩm dâng lên, che mất linh trí, cần phải khiến tử ấy khóc ra.”

“ Khóc á?”

“ Đúng, khóc thật to vào.”

Lãnh Nghệ nghĩ một lát gật đầu:” Ta biết làm thế nào rồi.”

Trác Xảo Nương đang ôm Tiểu Chu hậu đỡ dành, Lãnh Nghệ đi tới gỡ tay nàng ra, bất ngờ vung tay tát Tiểu Chu hậu một phát.

Cả phòng sững sờ, Hoa Vô Hương là biết nguyên do nhưng càng không tin nổi Lãnh Nghệ lại làm thế, Tiêu Chu hậu một tay ôm má ngơ ngàng nhìn y.

Lãnh Nghệ chỉ mặt Tiêu chu hậu:” Muội nghe cho rõ đây, trượng phu của muội Lý Dục đã chết rồi, hắn bị bạo bệnh mà chết ở Lĩnh Nam. Trên mặt trăng không có gì hết, không có Hằng Nga, không có thỏ, không có phu quân của muội đâu, chỉ có đá với sỏi thôi, đừng mơ mộng nữa.”

Tiêu Chu hậu bàng hoàng, môi run run.

Lãnh Nghệ kéo tay nàng xuống:” Ta biết muội đau khổ, nhưng muội xem đi, xung quanh đây còn rất nhiều người lo lắng cho muội, còn Lý Dục, Lý Dục chết rồi, chết là hết, không có lên thiên đường, cũng chẳng âm ti địa phủ nào hết, muội có chết cũng không gặp lại được nữa đâu.”

Tiêu Chu hậu miệng mếu máo, ngửa mặt lên trời òa một tiếng khóc lớn, tiếng khóc thê lương xé lòng làm đám nữ nhân trong phòng cũng khóc theo.

Tiếng khóc rõ ràng có cảm nhiễm, Tiêu Chu hậu nghe người khác khóc càng khóc to hơn.

Thế là người cần khóc, người không cần khóc đều khóc cả rồi, tiếng khóc văng nhà làm Lãnh Nghệ rợn người, khuyên không nổi, bị Hoa Vô Hương cũng đang khóc tức giận đuổi ra ngoài.

Trác Xảo Nương khóc tới sưng mắt, Hoa Vô Hương dọa phải vì đứa con không được thương tâm mới ngừng được, cuối cùng kéo Hoa Vô Hương ra ngoài:” Muội là ngự y muội nghĩ cách đi.”

“ Cách của muội chính là để tỷ ấy khóc ra được, đây là tâm bệnh không thuốc nào trị được đâu.” Hoa Vô Hương gãi đầu một lúc cũng có cách:” Nơi này là kinh thành, có quá nhiều

nơi khiến tử ấy nghĩ tới chuyện cũ, cách tốt nhất là đi nơi xa lạ một thời gian.”

“ Phu quân tử ấy thì chết, nhà mẹ đẻ cũng không còn ai, đi đâu được?”

“ Mai lão gia ca ca đi tuần thị, để tử ấy đi theo cho khuây khỏa.”

Trác Xảo Nương gật đầu liên hồi.” Chủ ý hay lắm, chỉ không biết quan nhân có chịu không, dù sao đâu phải đi chơi.”

“ Lão gia ca ca rất thương Anh tử tử, sẽ đồng ý thôi.” Hoa Vô Hương quả quyết.” Để muội đi nói, tử chuẩn bị hành lý cho Anh tử tử luôn đi.”

Lãnh Nghệ tất nhiên là đồng ý, thế là Trác Xảo Nương vội vàng gọi hai tiểu nha đầu và hai lão mục tử tới dặn dò, còn chuẩn bị hai cái xe lớn xa hoa cho Tiểu Chu hậu ngồi.

Chuẩn bị thỏa đáng thì trời sáng, tới giờ lên đường.

Chương 540: Hoa rụng chẳng ai nhặt. (3)

Lần này Lãnh Nghệ đi tuần thị không hẳn là giữ bí mật tuyệt đối, nhưng cũng không công bố ra ngoài, càng không nói bao giờ đi, cho nên chẳng có quan viên tiền chân.

Được hai mươi hộ vệ cùng 200 cấm quân tinh nhuệ bảo hộ, đội ngũ rời thành đi về phía đông, đi được mấy chục dặm, Lãnh Nghệ lại hạ lệnh chuyển hướng nam.

Đến trưa, đội ngũ dừng lại ở một tiểu trấn, tìm chỗ ăn cơm.

Nha hoàn dìu Tiểu Chu hậu xuống xe, đi vào tửu quán nhỏ. Tuy nàng không còn điên điên khùng khùng như hôm qua nữa, nhưng chẳng nói chẳng rằng, đi lại như cái xác không hồn, làm người ta lo lắng.

Cơm nước đưa lên, Lãnh Nghệ nói:” Muội ăn chút đi.”

Tiểu Chu hậu lắc đầu.

“ Ăn đi, nếu không đói hại người lắm.”

Tiểu Chu hậu chẳng nói gì, đến khi mọi người ăn xong nàng vẫn không động đũa.

Mọi người ra ngoài, trên bầu trời mờ hồ có tiếng nhạn kêu, Tiểu Chu hậu ánh mắt vô hồn rớt cuộc có phản ứng, ngẩng đầu lên nhìn đàn nhạn lớn đang bay về phía nam, tới tận khi biến mất.

Nhạn bay qua

Đang đau lòng

Lại đúng bạn quen biết cũ.

Lãnh Nghệ khẽ thở dài đọc một đoạn từ của Lý Thanh Chiêu, không nói gì thêm, hạ lệnh đội ngũ lên đường:

Đi về phía nam tới tận khi chập tối, đội ngũ cắm trại ở một thôn nhỏ, đầu thôn có miếu thổ địa, đám Lãnh Nghệ ở bên trong, còn binh sĩ và đội hộ vệ thì ở lều xung quanh.

Đốt lửa nấu cơm ngoài trời, ở nơi bán hoang dã thế này, tâm trạng Lãnh Nghệ rất tốt, cảm giác quay về thời lang bạt trên thảo nguyên, lòng thoải mái hơn, không bí bách khó chịu bí bách như ở kinh thành.

Tay nghề đầu bếp đi theo không tẻ, Tiểu Chu hậu chẳng ăn, một mình ở sau miếu ngắm hoa, Lãnh Nghệ khuyên nhiều rồi nên không nói nữa.

Ăn cơm xong Lãnh Nghệ lững thững đi ra sau miếu, nơi này trồng ít hoa cúc vàng, lúc này hoa rụng nhiều rồi, y bâng quơ nói:” Hoa rụng chẳng ai nhặt, đáng tiếc.”

Tiểu Chu hậu nghe tiếng người quay lại, chợt nói:” Bài từ buổi trưa huynh đọc ấy, có thể đọc hoàn chỉnh cho muội nghe không?”

Lần lần, giờ giờ

Lạnh lạnh lòng lòng

Cảm cảm thương thương nhớ nhớ

Thời tiết ấm lên lại rét

Càng thêm khó ở

Rượu nhạt uống đôi ba chén

Không chống nổi chiều về gió dữ

Nhạn bay qua

Đang đau lòng

Lại đúng bạn quen biết cũ.

Lãnh Nghệ lần nữa đọc lại bài Thanh Thanh Mạn của Lý Thanh Chiêu, nhưng y cố tình dừng lại một nửa:” Muội ăn cơm đi, ta sẽ đọc hết.”

Tiểu Chu hậu nghe tới ngậy ra, không khen hay, cũng chẳng đồng ý, cứ ngậy ra nhìn hoa vàng rụng trên đất.

Lãnh Nghệ không ép, cũng không nhắc lại điều kiện nữa:” Về đi, hình như sắp mưa đấy.”

Khi họ quay về sương phòng trong miếu, quả nhiên mưa tí tách rơi.

Sắc trời hoàng hôn ảm đạm, nước mưa lộp độp rơi trên tán lá chuối rộng, không nhanh không chậm. Mưa thu chẳng được tích sự gì ngoài mang tới nỗi buồn, vậy mà Lãnh Nghệ tựa hào hứng cười nói:” Mai chúng ta đi về phía nam một ngày, sau đó chuyển hướng tây, tới dải Tần Lũng, nơi đó phong cảnh mùa thu ưu mỹ, mang phong tình tái ngoại ...”

Tiểu Chu hậu chẳng để ý tới đề tài của y, khẽ cắn môi nói:” Mang cơm lên đây, muội ăn.”

Lãnh Nghệ mừng thầm, vội vàng gọi nha hoàn mang cơm tới.

Cơm nước được mang lên, Tiểu Chu hậu ăn rất chậm, gần như nhặt từng hạt cơm mà ăn, nửa bát cơm thôi mà ăn gần nửa canh giờ mới ăn xong, rồi không ăn nữa.

Dù sao chịu ăn rồi, Lãnh Nghệ yên lòng, đọc tiếp nửa sau:

Chồng chất hoa vàng khắp chỗ

Buồn bực nổi

Giờ đây còn ai bẻ nữa

Đen kịt nhường kia
Một mình giữ bên cửa sổ
Cây ngô đồng gặp mưa bay
Buổi hoàng hôn thánh thót giọt nhỏ
Nói tiếp vậy
Ghê gớm sao, sầu kia một chữ.

Tiểu Chu hậu lẩm nhẩm đi lẩm nhẩm lại, cắn môi nói:”
Viết thay muội sao?”

Lãnh Nghệ thăm xin lỗi Lý Thanh Chiêu một câu, không gật cũng chẳng lắc:” Ta không muốn trông muội như thế, ta chỉ muốn muội thoát khỏi thương tâm mà thôi.”

“ Muội cũng đâu muốn như thế, nhưng mà không thể, cứ nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện ra hình ảnh cũ ... “ Tiểu Chu hậu im lặng hồi lâu mới đáp, rồi có chút áy náy:” Muội không sao, bài thơ kia của huynh kể hết nỗi khổ của muội, lòng thoải mái hơn nhiều rồi.”

Lãnh Nghệ biết nàng chỉ ứng phó vậy thôi, sao dễ dàng như thế.” Nếu muội muốn, muội có thể kể cho ta, người đi rồi, hãy để hồi ức thành kỷ niệm đẹp đi.”

“ Huynh muốn nghe sao?”

“Ừ, ta rất sùng bái Lý Dục, thật đấy, hắn mới là cổ kim đệ nhất từ đế.”

“ Nếu chàng ở trên trời nghe được huynh tán dương như thế, nhất định rất cao hứng. Chàng cũng rất tán thưởng tài hoa của huynh.”

“ Đáng tiếc ta chỉ biết hơn ba mươi bài thơ của hắn, có điều chắc chắn không thể chỉ có vậy đúng không?”

“ Vâng, chàng làm tới mấy trăm bài cơ ...”

Hai người cứ thế nói chuyện, nói xuyên đêm, nói tới khi phương đông hừng sáng.

Trải qua một đêm tự thuật và hồi ức, Tiểu Chu hậu trút hết bi thương trong lòng ra, liên tục hai ngày không ngủ, tâm tình thả lỏng, rốt cuộc mệt mỏi, cứ nói cứ nói rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Giác ngủ này nàng ngủ tới trưa mới tỉnh, cảm thấy trên người ấm áp, cúi đầu nhìn phát hiện ra mình đang khoác áo của Lãnh Nghê. Đưa mắt nhìn quanh, thấy Lãnh Nghê cũng đang ngoẹo đầu ngủ ngon lành trên ghế, vội kéo áo ra, định đắp lại lên người y.

Nhưng nàng vừa có động tác, tuy rất nhẹ, Lãnh Nghê vẫn tỉnh ngay tức thì, mỉm cười hỏi:” Ngủ ngon không?”

Tiểu Chu hậu khẽ giọng trách:” Huynh bị lạnh thì làm sao?”

“ Sao ta yếu ớt thế được.”

Lãnh Nghê vươn vai đứng dậy, gọi nha hoàn mụ tử vào hầu hạ Tiểu Chu hậu rửa ráy, mang cơm trưa lên, lần này Tiểu Chu hậu ăn hết được một bát, còn ăn thêm chút thức ăn.

Đêm hôm qua nói chưa hết chuyện, bọn họ lên đường lại nói tiếp.

Thi từ của Lý Dục thực sự quá nhiều, liên tục nói liên mấy ngày, Lãnh Nghê còn hỏi thi từ của Tiểu Chu hậu, thi thoảng lại đạo văn của hậu nhân, được nàng khen ngợi hết lời.

Chớp mắt một cái bọn họ đã rời kinh thành hơn mười ngày, tâm tình Tiểu Chu hậu đã dần dần tốt lên, dọc đường Lãnh Nghê không thông báo cho nha môn đương địa, cũng chẳng tới thăm hình viện, không ai rõ y định làm gì.

Ngày hôm đó bọn họ tới giao giới giữa Hoàng Hà và Vị Hà, trước khi vào thành, Lãnh Nghê gọi Vô Mi đạo trưởng, Đồ Du đại sư còn đô đầu Lôi Chấn tới:” Từ hôm nay, bản quan thường phục vi hành, các người giữ khoảng cách không được lại gần, dọc đường ta lưu lại ký hiệu cho các người biết, nghe rõ chưa?”

Ba người hết sức bất ngờ, Vô Mi đạo trưởng không đồng ý:” Đại nhân, như thế thì nguy hiểm quá, hay là để bản đạo đi theo ngài, người khác ở phía sau?”

Lãnh Nghê mỉm cười:” Không hề chi, bản quan chỉ đi dò xét tình hình, lại không phải tới vào hang hổ, có gì nguy hiểm chứ, thêm người dễ bại lộ. Các người cứ yên tâm, bản quan không mạo hiểm đâu.”

Đồ Du đại sư theo y thời gian rồi, biết tính y quyết gì khó thay đổi, lấy ra hai cái ống ngắn:” Xin đại nhân mang theo cái này, chỉ cần gặp phải nguy hiểm, giật dây thừng phía sau, sẽ bắn ra pháo hoa, bọn bản tăng sẽ biết mà tới. Bắn cái vàng thì chỉ có bản tăng dẫn hộ vệ tới, bắn cái đỏ là cực kỳ nguy hiểm, toàn bộ nhân mã sẽ bắt chấp tất cả thủ đoạn cứu viện.”

“Ồ, đại sư suy nghĩ thật chu đáo.” Lãnh Nghê cất hai cái ống đi:” Ta sẽ ngồi thuyền, men Vị Hà đi tới Tàn Châu, các người đi theo trên bộ, tốt nhất là đôi trang phục, chia thành từng nhóm nhỏ.”

“Bọn thuộc hạ hiểu rồi.” Lôi Chấn chấp tay đi an bài ngay:

Chương 541: Đáp thuyền mà đi.

An bài xong chuyện hộ vệ, Lãnh Nghệ gọi Tiểu Chu hậu tới, nói lại những điều vừa rồi, ai ngờ nàng bảo:” Muội đi theo huynh.”

Lãnh Nghệ đi chuyến này có mục đích, tuy không nói là nguy hiểm, nhưng biến cố cũng khó nói hết, ngần ngừ:” Chuyện này ...”

“ Không phải huynh nói không có nguy hiểm sao, muội đi theo đâu hề gì?” Tiểu Chu hậu bắt bẻ:” Đông người dễ gây nghi ngờ, đi một mình cũng khiến người ta không tin, muội cái nam trang đi với huynh.”

Lãnh Nghệ hết cách đành đưa nàng theo, y đeo mặt nạ, nhưng không có cái nào thích hợp cho Tiểu Chu hậu, nàng lấy nhọ nổi bôi lên mặt, che đi dung mạo khuynh thành, xách theo bọc hành lý, trông như hai huynh đệ nhà bình dân.

Thành Vị Châu không rộng, nhưng Tiểu Chu hậu lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam đã bao giờ thấy thành nhỏ tái ngoại, mở to con mắt tò mò lên nhìn, thấy cái gì cũng mới lạ. Lạ cũng phải, vì khác biệt quá nhiều, thời tiết này, nhà cửa này, cách ăn nói, ngoại hình, rồi gió cát, người ở đây cười ngựa nhiều hơn, nam nữ đều cười, thi thoảng lại thấy một đại hán lưng đeo đại đao to bản đi qua mà không ai phản ứng. Nếu ở nơi nàng sống đeo vũ khí đi nghênh ngang thế này mà không phải quan sai thì quan sai sẽ tìm tới rất nhanh.

Lãnh Nghệ nói nhỏ:” Nhớ chưa, chúng ta là huynh đệ họ Trương tới từ phương nam.”

“ Nhưng người ta nhận ra muội là nữ thì sao?” Tiểu Chu hậu hỏi.” Giọng muội có đổi được đâu?”

“ Thì bảo là huynh muội chứ sao!”

“ Không, như thế đi đường ăn ở bất tiện lắm, nói là phu thê đi.”

Lãnh Nghệ ngập ngừng:” Cái này ...”

“ Nói thôi mà, chúng ta đâu phải chưa từng ở riêng trong phòng.”

Lần trước bọn họ ở trong miếu nói chuyện Lý Dục cả đêm, đúng là cùng phòng rồi, người ta là nữ tử còn không ngại, Lãnh Nghệ còn nói gì được nữa.

Trước tiên bọn họ tới bên tàu Vị Hà, chỉ thấy thuyền bè qua lại tấp nập, bên trên trúc mọc rất nhiều, vì thời đầu lập quốc, kinh thành tái thiết, cần lượng lớn trúc mộc, lợi nhuận cao, quan phủ chuyên môn thiết lập trúc mộc vụ. Đồng thời cấm tư nhân mua bán, nhưng do kinh doanh thứ này quá lãi, giống buôn muối vậy vẫn nhan nhản ra đó.

Cũng chẳng cần tốn thời gian, hỏi cái ai cũng biết, mấy thuyền vẫn chuyển trúc mộc kia đại bộ phận của Ngụy Ký.

Lãnh Nghệ lại hỏi trúc mộc vụ ở đâu, sau đó dẫn Tiểu Chu hậu tới một nơi cách bên tàu không xa.

Nơi này là viện tử, tường đắp đất, sân rất rộng có nhà chính và dãy nhà kho, lán ngựa. Gần như chẳng có ai, chỉ có mấy tạo đãi đang ba hoa bốc phét, Lãnh Nghệ tới gần móc ra mẫu bạc nhỏ đưa tới:” Dám hỏi mấy vị đại ca vài chuyện, không biết có tiện không?”

Bạc đã mở lời, mấy vị đại ca gật đầu niềm nở:” Tiện, tiện, huynh đệ cứ hỏi.”

“ Chuyện là thế này, huynh đệ ta muốn bắt thuyền đi Tần Châu, nghe nói trúc mộc vụ có thuyền đi tới đó, không biết có thể đi nhờ không?”

“ Thuyền thì có, nhưng mà quan thuyền nửa tháng mới đi một lần, vừa rồi mới xuất phát, phải đợi mười ngày.”

Lãnh Nghệ thất vọng lắm:” Tiếc quá, đệ thấy nhiều thuyền trúc mộc thế, cứ nghĩ là thuyền quan.”

“ Đó là thuyền tư hết.”

“ Hả? Không phải nói chỉ quan phủ mới được kinh doanh trúc mộc à?”

Tạo đãi nhìn Lãnh Nghệ từ trên xuống dưới:” Tiểu huynh đệ là người ở đâu thế?”

“ Ta người đất Thục, lần đầu tới Tần Châu.”

“ Bảo sao, huynh đệ, ta tốt bụng nhắc một câu, ra ngoài kia chuyện liên quan tới trúc mộc đừng hỏi gì cả, nếu không chuốc họa vào thân đấy.”

Lãnh Nghệ sợ hãi rồi rít cảm ơn.

Tạo đãi nhìn lại đỉnh bạc, cũng phải gần hai lượng đây, đủ rượu thịt vài ngày:” Tới bến tàu, tìm một quan sai tên Lại Đầu Tam là quan sự ở đó, bảo Trương đại ca ở trúc mộc vụ giới thiệu, ông ta sẽ an bài thuyền đi Tần Châu cho.”

Lãnh Nghệ tạ ơn, quay lại bến tàu, tìm Lại Đầu Tam, tiếp tục dùng bạc mở đường:” Nghe nói Ngụy Ký ở Vị Hà uy lớn thế mạnh, đi đường an toàn, không biết có thể giúp bọn ta đi nhờ thuyền của họ không?”

Lại Đầu Tam hết sức nhiệt tình, đích thân dẫn hai người họ tới một chiếc thuyền lớn, gọi thuyền lão đại ra, nói đây là người quen của mình, bảo đưa tới Tần Châu.

Thuyền lão đại cao to, mặt mày bặm trợn, còn có vết sẹo đáng sợ trên mặt nghe Lại Đầu Tam nói vậy thì cho hai người Lãnh Nghệ lên thuyền, nói thuyền của họ có vài người lên bờ mua sắm, nửa canh giờ nữa xuất phát.

“ Mọi người gọi ta là Hắc Sa Đầu.”

“ Thì ra là Hắc đại ca, dọc đường chiếu cố nhiều hơn.”

“ Ha ha, được mà.” Hắc Sa Đầu nhìn Tiểu Chu hậu, mắt như sáng lên:

Không bao lâu sau có mấy người về thuyền, trong đó có một người thấp đậm, lên thuyền xong thì rút ván thuyền về khoang. Cái ván này dài hai trượng, nặng hẵn tới trăm kg, vậy mà tên lùn đó làm dễ như không, chẳng tốn mấy sức lực.

Hắc Sa Đầu đi tới mũi thuyền, một mình kéo mở neo lên, đặt trên thuyền, hô:” Lên đường.”

Lãnh Nghệ nhìn cái mở neo đó còn nặng gấp bội cái ván thuyền vừa rồi, không khỏi cau mày.

Thuyền từ từ đi qua khe hở giữa các thuyền khác, ra tới giữa sông, kéo căng buồm, vừa vặn thuận gió, thuyền đi rất nhanh, chẳng mấy chốc bóng dáng thành trấn đổi thành đồng hoang bao la.

Dọc được gặp bên tàu nhỏ, trên bến tàu đó có vài gian phòng, sai dịch vẫy vẫy tay tiễn một cái thuyền lớn.

Lãnh Nghệ làm ra vẻ thuận miệng hỏi một thuyền phu:” Cái bến tàu này dùng làm gì thế, sao gần như vậy đã lập hai cái bến tàu rồi.”

“Đương nhiên là thu tiền mãi lộ, không biết trúc mộc do quan phủ độc quyền kinh doanh à?”

“Nộp có nhiều không?”

“Phải xem chở bao nhiêu ...”

“Lý Trúc Can, nói linh tinh gì đó.” Thuyền lão đại Hắc Sa Đầu quát ngang:” Cẩn thận ném xuống sông nuôi vương bát.”

Thuyền phu đó sợ hãi chạy mất.

Hắc Sa Đầu giao bánh lái cho người khác, đi tới trước mặt Lãnh Nghê gằn giọng:”Đừng tò mò quá, nếu không không biết chết thế nào đâu.”

“Thuận miệng hỏi thôi mà” Lãnh Nghê nhún vai, đợi hần đi rồi lại bắt chuyện với một thuyền phu:” Các người kéo gổ thế này một tháng kiếm được nhiều không?”

“Một nghìn.”

“Nhiều nhĩ?”

“Đương nhiên, xem trúc mộc bán đắt thế mà, bọn ta chỉ như nhổ sợi lông trên mình trâu thôi.”

Vừa nói chuyện tới đó có người vỗ vai Lãnh Nghê:”Ta nói này, người muốn ăn đòn à, hỏi đông hỏi tây làm gì thế?”

Lãnh Nghê quay đầu lại, thì ra là tên lùn kéo ván thuyền khi nãy, tay bóp chặt vai y, y bình gỡ ra dễ như không, làm tên lùn thất kinh, y bực bội nói:”Ta buồn chán tán gẫu với thuyền phu, các người cũng cấm à?”

“Người tốt nhất là đừng hỏi gì hết, nếu không lão tử không khách khí đâu.”

Tên lùn vỗ vai Lãnh Nghê mấy cái rồi đi, sau đó tìm Hắc Sa Đầu thì thăm báo vài câu.

Tiếp đó chẳng còn thuyền phu nào chịu nói chuyện với Lãnh Nghê nữa, tên lùn cứ thi thoảng cười lạnh với y rồi lại nhìn trời.

Chương 542: Lên nhằm hắc thuyền.

Trời chiều ngả bóng, ráng đỏ rực một vùng.

Trù nương béo hô to “ăn cơm nào”, sau đó bê hai cái chậu gỗ lớn ra, một chậu cơm, một chậu thịt luộc. Mười mấy thuyền công tộ tập xung quanh ăn cơm.

Cơm nước bình thường, Lãnh Nghệ chẳng sao, Tiểu Chu hậu từ nhỏ sống trong nhung lụa làm sao chịu nổi cơm thô canh nhạt, ăn vài miếng rồi thôi.

Lãnh Nghệ nói nhỏ:” Lần này chúng ta đi lâu đấy, muối không ăn là đói bụng, sau này làm sao? Ăn đi.”

Tiểu Chu hậu nghe vậy cầm bát đũa lên, cũng chỉ ăn thêm được nửa bát rồi thôi.

Trời tối dần, phong cảnh bên sông không thấy được nữa, Tiểu Chu hậu ở trong khoang có vẻ đứng ngồi không yên, mãi mới lí nhí nói, té ra là muốn đi nhà xí.

Lãnh Nghệ lần đầu đi thuyền kiểu này nên có biết đâu, đi hỏi thuyền thu, được chỉ tới gần chỗ lái thuyền có cái ván nhô ra, gần mặt nước, ở đó có tay vịn. Vị trí này thấp, ngồi xuống là không thấy được.

Tiểu Chu hậu ra tới đó, tuy tầm nhìn tới chỗ bánh lái đã bị che, nhưng nàng không sao tiếp nhận được chuyện này. Lãnh Nghệ thầm thở dài trong lòng, phiền phức này không ngờ tới, nhưng chính y dẫn nàng theo đành chịu.

Lãnh Nghệ ngượng ngùng tới chỗ lái thuyền:” Huynh đệ, ta thay ngươi cầm lái, ngươi vào khoang nghỉ ngơi một chút nhé.”

Lái thuyền xua tay:” Đây không phải trò đùa, ngươi là thư sinh, chớ quấy rầy.”

Vô duyên vô cớ bảo người ta giao bánh lái ra thì vô lý thật, Lãnh Nghệ đành nói thật:” Thế này, nàng là phu nhân của ta, vì đi đường nên cải nam trang cho tiện, nàng muốn đi nhà xí, làm phiền đại ca.”

Lái thuyền chẳng ngạc nhiên, vốc dáng hành động của Tiểu Chu hậu quá khác biệt, họa có mù mới không nhận ra là nữ nhân, bực bội lắm bầm mấy câu khó chịu đi vào khoang thuyền.

Tiểu Chu hậu nhìn trái phải, trên thuyền gần đó không có ai, bên sông là đồng hoang mới nhanh chóng ngồi xuống, một tay giữ váy, một tay giữ người, đi vệ sinh thế này chẳng dễ dàng.

Lãnh Nghệ đứng ở vị trí lái thuyền, lúc này sông rộng bao la lại ít thuyền bè qua lại, chẳng cần điều khiển. y chủ đề ý mấy hướng khác canh chừng cho Tiểu Chu hậu, thấy lái thuyền nói chuyện với Hắc Sa Đầu, sau đó Hắc Sa Đầu đi thẳng tới chỗ bọn họ, không những thế còn đi về phía Tiểu Chu hậu. Lãnh Nghệ lên tiếng ngăn cản:” Làm gì thế, nội nhân ta đang đi nhà xí.”

“ Ngươi không biết trên thuyền không được phép có nữ nhân à?” Hắc Sa Đầu gằn giọng hỏi:

“ Đâu ra cái quy củ này chứ?”

“ Ta đặt ra đấy, có sao không?”

“ Trù nương không phải nữ nhân sao?”

“Đó là người của bọn ta, không tính.”

Lãnh Nghệ biết ngay bọn chúng chỉ kiếm có sinh sự mà thôi, lúc này Tiểu Chu hậu cũng đã xong, đi tới nấp sau lưng Lãnh Nghệ. Dù sao y lên cái thuyền này cũng chẳng phải chỉ đơn thuần là tới Tần Châu, chẳng ngại mấy chuyện rắc rối, thuyền này trừ tên Hắc Sa Đầu và tên lùn là biết võ công ra số còn lại tối đa chỉ khỏe mạnh một chút, trong mắt y chẳng là cái gì, nhặt giọng hỏi:” Muốn gì? Nói đi.”

Tên lùn quát:” Người có biết trên thuyền có nữ nhân là rất không may không, nói không chừng sẽ gây tai nạn, chìm thuyền đấy, như vậy chẳng phải mọi người đều bị vạ lây à?”

Lập tức có kẻ phụ họa:” Không sai, cho nên phàm là có người lên đem nữ nhân lên thuyền, hoặc là ném xuống nước, hoặc là cho huynh đệ trên thuyền hưởng thụ một chút, như thế mới đáng để bọn ta mạo hiểm.”

Đám thuyền phu cười hô hô kinh tởm.

Tiểu Chu hậu quốc sắc thiên hương, dù có mặc nam trang, dù cùng nhỏ nòi bơi mặt, cũng làm sao che giấu dung mạo tuyệt sắc ấy. Nhất là cử chỉ lời nói ưu nhã đẹp đẽ, nhận ra không khó.

“ Hay là thế này, ra ngoài dùng quy củ giang hồ giải quyết.” Hắc Sa Đầu chỉ tên lùn:” Người đánh nhau với hắn, nếu thắng thì chuyện người lên mang nữ nhân lên thuyền sẽ bỏ qua, không ai hỏi tới. Nếu người thua, tức phụ của người sẽ để hắn dùng một đêm.”

Tên lùn liếm mép:” Tiểu nương tử, đêm nay ta sẽ cho nàng nếm thử tư vị khác với tương công nàng, đảm bảo cả đời khó quên.”

Tiểu Chu hậu đâu ngờ mình lại lên nhằm hắc thuyền, Lãnh Nghệ chỉ là thư sinh thì đánh được ai, toàn thân sợ phát run:”

Các người, các người vô phạm vô thiên.”

“Tiểu nương tử nói đúng đấy, ở đây bọn ta là vương pháp.”
Hắc Sa Đầu thấy nàng sợ thì càng khoái trá:

Tiểu Chu hậu sợ hãi tột độ.” Đừng, đừng, ta sẽ trả tiền, trả rất nhiều tiền mà.”

Lái thuyền nói:” Nàng muốn bỏ tiền để bọn ta phục vụ à, được, để ta.”

Tên lùn tức giận đẩy một cái.” Muốn chen ngang à, ta trước.”

“Lão tử mấy tháng không đụng tới nữ nhân rồi, tiểu nương tử này tuy mặt đen chút, nhưng eo nhỏ, mông cong, nhìn là biết đậm lắm, ta thích.” Lái thuyền chảy nước dãi:

Tên lùn đá một cái:” Con mẹ người, mù mắt à, rõ ràng là bôi nhọ nội, không thấy cổ nàng trắng nõn nà à, nhìn bàn tay kia xem, non như cọng hành, đôi mắt long lanh long lanh. Ta đảm bảo tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ là tuyệt sắc giai nhân đấy.”

Nghe hẳn miêu tả, đám thuyền phu khác tranh nhau:” Để ta trước, để ta trước.”

Đám thuyền phu tranh giành nhau, như Tiểu Chu hậu là con mèo trong hồ bầy rồi, hoàn toàn không coi Lãnh Nghệ ra gì.

Tiểu Chu hậu nghe những lời đậm ứ đó sợ hãi tột độ, dọa:” Các người tới gần, ta sẽ nhảy xuống sông tự tận.”

Tên lùn cười rộ:” Nàng cứ nhảy, ta xuống sông cùng nàng tắm yên ương, ha ha ha.”

Cả đám người lăn cười bò, với khả năng bơi lội của chúng, nàng nhảy xuống, chúng vót lên ngay tức thì.

Lãnh Nghệ nắm bàn tay lạnh giá của nàng, nói:” Đừng sợ, có ta đây.”

Hắc Sa Đầu phì cười:” Các người nghe thấy chưa, có y, các người đừng hòng cười tiểu nương tử, ha ha ha.”

Tên lùn đâm đá mấy thuyền phu khác:” Cút xéo, cút xéo, tránh chỗ, để thư sinh đại nhân đánh ta.”

Đám thuyền phu cười ngặt nghẽo nhường ra một khoảng trống.

Tên lùn xoa xoa tay đi tới, phanh áo ra, để lộ cơ bắp rắn chắc khỏe khoắn:” Thế này đi, người là người đọc sách, nhường người ba chiêu, thế nào?”

Lãnh Nghệ bóp tay ngoẹo cổ, bảo Tiểu Chu hậu:” Quay đầu đi, nhắm mắt lại.”

“ Làm, làm gì?” Tiểu Chu hậu hoảng hơn:

“ Sẽ máu me lắm đấy, nữ tử không nên nhìn là hơn, nghe lời, nhắm mắt lại.” Lãnh Nghệ ra tay một cái, Tiểu Chu hậu dù không hiểu gì vẫn không dám trái ý, nhắm mắt lại ngay:

Bên kia tên lùn ưỡn ngực đứng đó, vỗ người:” Đấm đi, đấm đi, cho đấm ba phát.”

Chương 543: Chết cả đi.

Hự!

Một tiếng kêu phát ra từ cổ họng, tên lùn trúng cú đâm của Lãnh Nghê, hai chân rời đất, ngã vật ra sau lăn mấy vòng liền.

“ Hay! Hay, đâm đẹp lắm, chết người rồi, ha ha ha.”

“ Cố lên thư sinh đại nhân.”

Đám thuyền phu cho rằng tên lùn diễn trò, cũng giả bộ cổ vũ Lãnh Nghê, tên nào tên nấy cười nghiêng ngả, cười, cười mãi mà chẳng thấy tên lùn phản ứng gì mới bắt đầu thấy lạ.

Lãnh Nghê nhạt giọng nói:” Hắc thua rồi.”

Hắc Sa Đầu chạy tới lay người tên lùn, gọi mấy câu không được, nắm vai xoay người hắc lại, giật bắn mình, vị trí tim lõm hắc xuống, mũi chảy máu, tắt thở rồi.

Không những thua, còn thua luôn mạng.

Đám thuyền phu im bật, lùi cả ra sau.

Lãnh Nghê vỗ vỗ vai Tiểu Chu hậu:” Mở mắt ra được rồi đấy.”

Tiểu Chu hậu nghe vậy mở mắt, trước tiên nhìn Lãnh Nghê, thấy y không sao, lại thấy tên lùn đã nằm đó không nhúc nhích, vừa mừng vừa sợ:” Thì ra, huynh biết võ công.”

Lãnh Nghê cười:” Ra đường không thể không học ít ngón nghề phòng thân.”

Hắc Sa Đầu đứng lên, nhìn chăm chăm Lãnh Nghê:” Hảo công phu, một quyền giết người, rất tàn độc.”

“Hắn chết chưa hết tội, vừa rồi tên nào muốn đánh cược?” Lãnh Nghê bây giờ giết người nhẹ như không vậy, chẳng bận tâm có phải người đáng chết không, mà cần giết hay không thôi, hỏi:

Đám thuyền phụ gần như lùi sát mép thuyền rồi, có tên chui hẳn vào khoang.

Lãnh Nghê nhìn quanh, tuyên bố ngông cuồng:” Không ai dám đánh cược, vậy tới ta tính sổ, vừa rồi kẻ nào ý đồ lãng nhục nương tử ta, tự cửa cổ đi, đừng để ta ra tay.”

Hắc Sa Đầu ngửa mặt cười dài:” Không sợ cần phải lưỡi à, bản lĩnh đó chưa đủ cuồng vọng trước mặt ta đâu.”

Nói rồi nhặt một thanh cổ to bằng tay trẻ con lên, bẻ gãy dễ dàng, chĩa đầu gãy lỏm chồm về phía Lãnh Nghê:” Người không để lộ ra thủ đoạn này, có khi còn thắng được ta, giờ ngươi hết cơ hội rồi, ta sẽ bẻ gãy hai chân ngươi, hai tay ngươi ...”

Lãnh Nghê chẳng buồn nghe hắn lải nhải, lại bảo Tiểu Chu hậu:” Muội nhắm mắt lại đi.”

Tiểu Chu hậu nhắm tịt mắt quay đầu sang bên.

“Chết đi!” Hắc Sa Đầu tuy nói vậy, trong lòng kỳ thực sợ rồi nhân lúc Lãnh Nghê phân tâm nói chuyện với Tiểu Chu hậu thì xông tới, đâm thẳng khúc gỗ vào bụng y:

Phập! Phập! Phập!

Cứ một tiếng phập là người Hắc Sa Đầu lại lùi một chút, tới khi ngã vật xuống, vai, đùi đã trúng liền ba mũi phi dao.

Người lơ là phải là hắn mới đúng, Lãnh Nghê tuy nói chuyện với Tiểu Chu hậu, nhưng tinh thần kỳ thực tập trung trăm phần. Hắc Sa Đầu tưởng là cơ hội, bỏ thủ toàn lực công kích muốn lấy mạng đối phương tức thì.

Kết quả là thắng bại chỉ trong tích tắc.

Hắc Sa Đầu không ngờ tình thế thoát cái thành ra thế này, chân tay hấn gằn như bị phê rồi, cổ nén cơn đau tốt độ, rống lên:” Mẹ nó, xông lên, các ngươi xông lên đi, không chết cả bây giờ, lên, chém nát nó.”

Mấy tên thuyền phu hung hăng nhất vùng đao lao tới, bọn chúng không biết võ công, chỉ ỷ vào số đông, chém bừa chém bậy. Tiểu Chu hậu nghe thấy tiếng la hét rung trời mở mắt ra, chỉ thấy ánh đao loáng lên, sợ hãi nhắm mắt vào, ôm đầu đợi khoảnh khắc đao chém vào người.

Nhưng đợi mãi chẳng thấy, chỉ nghe thấy thuyền phu hét thảm, rồi tiếng cheng cheng liên hồi, khi nàng mở mắt ra lần nữa đã thấy Lãnh Nghê tay cầm đao không biết cướp của ai, như hổ dữ xông vào đàn dê, đao đi tới đây, máu đổ tới đó. Đã có mấy người chết, chân tay đứt lìa, nội tạng vương vãi, khủng khiếp vô cùng.

Một số tên khôn ngoan lao ngay xuống sông biển mất.

Võ công của đối phương vượt quá xa hình dung của Hắc Sa Đầu, thấy đã có bốn tên thuyền phu bị chết, ba tên bỏ chạy, tiếp tục thế này thì cả thuyền không còn ai, cố gắng chống đao đứng dậy gào rú chỉ huy:” Không được chạy, tên nào chạy, đông gia sẽ không tha cho các ngươi đâu, chạy cũng chết.”

Câu này làm đám thuyền phu sợ hãi không dám trốn nữa, nhưng ở lại thì cũng chẳng khá hơn, chỉ trong khoảnh khắc nói chuyện đó, lại có thêm hai tên mất mạng rồi.

Đám còn lại kia chẳng chần chừ thêm nữa, lao thẳng xuống sông mà trốn.

Trên thuyền chỉ còn lại Hắc Sa Đầu và trù nương sợ run bần bật trong khoang.

Lãnh Nghệ thông thả tới bên Hắc Sa Đầu, đao vung lên, hấn kêu thảm, tưởng chết rồi, chỉ thấy chân tay máu me, ngã ục xuống đất. Lãnh Nghệ ngồi xuống, cười nhạt:” Người hấn biết vì sao ta không giết ngươi chứ?”

Hắc Sa Đầu bị cắt đứt gân chân gân tay, nằm đó ngơ ngậy như con giun, giờ nào còn chút anh hùng hảo hán nào, cầu khẩn:” Đại gia, tiểu nhân sai rồi, xin ngài tha cho.”

“ Không muốn chết thì trả lời câu hỏi.” Lãnh Nghệ cầm đơn đao máu me ngay sát mặt hấn:” Sổ sách của các ngươi ở đâu?”

“ Rương, rương, trong phòng tiểu nhân.”

“ Đông gia các ngươi là ai?”

“ Ngụy Hàm Dũng, là thân đệ đệ của phò mã Ngụy Hàm Tín ... Đại gia, xin ngài ...”

“ Ngụy Hàm Dũng đang ở đâu?”

“ Ngươi, ngươi rút cuộc là ai, vì sao lại á ...” Hắc Sa Đầu kêu thảm, vì Lãnh Nghệ dẫm lên vết thương ở cổ tay hấn:

Lãnh Nghệ hỏi lại:” Ngụy Hàm Dũng ở đâu?”

Hắc Sa Đầu đau tới không thở nổi:” Tần Châu, đôi khi ở Vị Châu, có điều giờ này ngài ấy ở Tần Châu, vì có một đợt hàng đi Tây Hạ.”

“ Hàng gì?” Lãnh Nghệ nghe tới Tây Hạ là hỏi gấp:

Hắc Sa Đầu biết lỡ miệng rồi, cắn răng không nói nữa, không nói là Lãnh Nghệ lại dẫm lên vết thương, hấn đau đốn gào thét, thề thào:” Giết ta đi, ta nói cũng chết.”

“ Ngươi mà không nói sẽ không chết đâu, nhưng mà sống không bằng chết đấy.” Lãnh Nghệ cầm tay hấn lên, rắc, bẻ

ngón tay gãy ngược ra sau hết sức gọn gàng.” Có mười ngón, để xem ngươi chịu được tới ngón số mấy nhé.”

Hắc Sa Đầu đau muốn ngất xỉu, mồ hôi ròng ròng:” Ta nói thì ngươi phải tha cho ta, nếu không ta chết cũng không nói.”

Lãnh Nghê gật đầu:” Được, chỉ cần ngươi thẳng thắn, ta có thể suy xét không giết ngươi.”

Hắc Sa Đầu không tin:” Ngươi lấy cái gì đảm bảo chứ?”

“ Không tin thì thôi.” Lãnh Nghê cầm lấy ngón tay khác của hắn chuẩn bị bẻ:

“ Được, được, ta tin, ta tin ...” Hắc Sa Đầu cuống lên la hét:” Ngụy Hàm Dũng bán binh khí, vàng bạc đồng sắt sang Tây Hạ.”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 544: Nguy hiểm liên tiếp.

Lời khai của Hắc Sa Đầu làm lòng Lãnh Nghê trầm xuống, Tây Hạ và nước Liêu rất ít kim loại, mà Đại Tổng thì sản lượng phong phú, ngay từ thời kiến quốc, đã nghiên cấm buôn bán vũ và đồng sắt sang hai nước kia, thậm chí cấm cả lưu thông tiền tệ. Chỉ cần buôn lậu trên một quan tiền sang đó là lãng trì xử tử.

Buôn bán giữa quan phủ và Tây Hạ đều là lấy vật đổi vật, không dùng tiền, vàng bạc. Vậy mà giờ vào lúc Đại Tổng cần binh khí nhất, Ngụy Hàm Dững lại buôn lậu vũ khí sang đó. Cứ nghĩ bọn chúng chỉ buôn lậu trúc mộc thôi, ai ngờ còn đem cả vật tư chiến lược sang nước địch.

Đám người này điên rồi, vì tiền bất chấp thế nào?

Lãnh Nghê trầm giọng hỏi:” Có bao nhiêu binh khí và đồng sắt mang tới Tây Hạ?”

“ Thường là mấy chục xe, tiểu nhân không rõ cụ thể.”

“ Chúng buôn lậu bao lâu rồi?”

“ Nhiều năm rồi, tiểu nhân phụ trách vận chuyển trúc mộc nên không biết, chuyện này không ai được hỏi đâu, một lần uống rượu với Lão Cam Đầu, ông ấy vô tình nói ra.” Hắc Sa Đầu cố tỏ ra chân thành, nói cả điều Lãnh Nghê chưa hỏi:

“ Lão Cam Đầu là ai?”

“ Là chương quân Ngụy Ký diêm hành, ông ấy phục trách đem muối từ bên cạnh Tây Hạ tới nơi khác, bọn tiểu nhân là

đồng hương.”

Lãnh Nghê lại hỏi đi hỏi lại, có điều Hắc Sa Đầu chỉ là tên tiểu đầu mục thôi, không biết nhiều, nên không hỏi ra được gì nữa.

Hắc Sa Đầu thề thốt:” Đại gia, tiểu nhân nói hết rồi, hết thật rồi, không giấu diếm gì hết.”

“ Hết rồi sao? Nếu thế thì xin lỗi nhé, ta nói dối người đó, người đi chết được rồi.”

“ Đồ vô tín, vô sỉ, thứ tiểu nhân như người sẽ ...”

Rắc! Lãnh Nghê không đợi hắn nói xong đã bẻ gãy cổ, âm thanh ngưng bật, lật cái nhẫn ở ngón tay cái hắn ra rồi ném xuống nước.

Lúc bấy giờ Lãnh Nghê mới vỗ vai Tiểu Chu hậu:” Muội mở mắt được rồi.”

Tiểu Chu hậu he hé mắt, thấy khắp nơi là máu me và thi thể, hét lên nhắm mắt lại.

Lãnh Nghê không giải thích hành vi của mình, kéo nàng vào khoang thuyền, trù nường run cầm cập:” Đại gia, đại gia, xin ngài đừng giết ta, đừng giết ta, ta chỉ nấu cơm thôi.”

“ Yên tâm, ta chỉ giết kẻ muốn hại phu thê ta, người không liên quan gì, sao ta giết người chứ?”

“ Đa tạ đại gia, đa tạ đại gia.” Trù nường béo mừng rỡ rồi rút tạ ơn:

Lãnh Nghê chợt nhớ một chuyện:” Người biết lái thuyền không?”

“ Biết một chút ạ.”

“ Vậy thì người lái thuyền.”

Trù nương béo lấy gan nói:” Nhưng trời sắp tối rồi, nếu giờ tiếp tục đi, gặp phải đá ngầm sẽ rất phiền.”

“ Nói cũng phải, vậy ngươi cùng ta ra đó ném thi thể xuống sông, rửa sạch vết máu, chúng ta dùng thuyền nghỉ ngơi, mai tới Tần Châu.”

Trù nương béo rời khoang thuyền, cùng Lãnh Nghệ dọn dẹp, khi thả neo thì trời đã tối.

Tiểu Chu hậu từ trong sợ hãi hồi tỉnh lại, tới giờ vẫn chưa dám tin mình đã trải qua kiếp nạn, ngồi thu lu trong góc, không dám rời khoang thuyền.

Lãnh Nghệ đi vào khoang, thở dài dặn:” Chuyện ta biết võ công, muội không được nói với bất kỳ ai nhé!”

Tiểu Chu hậu gật đầu liên hồi, Lãnh Nghệ đã giấu chuyện này kỹ như thế, ắt phải có nguyên nhân, nhỏ giọng nói:” Nhưng còn có mấy kẻ bỏ trốn, lỡ chúng gọi cứu binh tới.”

“ À, ta cố tình cho chúng chạy đi báo tin đấy, nếu không ta giết sạch rồi.” Lãnh Nghệ thoải mái nói:

Tiểu Chu hậu kinh hãi:” Vì sao huynh lại để chúng chạy báo tin?”

“ Vì như thế ta đỡ phải tốn công đi tìm bọn chúng.”

Đây là thư sinh hiền lành sức trời gà không chặt mà dám Thành Lạc Tiệp hay kể sao, sự quyết đoán, máu lạnh của y làm Tiểu Chu hậu cơ hồ không nhận ra:” Nếu chúng tới thật nhiều người thì sao?”

“ Yên tâm, chúng ta cũng có rất nhiều người.”

“ Nhưng Vô Mi đạo trưởng còn cách chúng ta rất xa, lỡ họ không tới kịp?”

Lãnh Nghệ mỉm cười.” Sợ rồi sao, hay mai theo họ về nhé?”

Tiểu Chu hậu hít sâu một hơi, ôm lấy cánh tay y dựa vào:” Muội không sợ, muội sẽ đi theo huynh, dù sao cái mạng này do huynh cứu, nếu không muội sớm chết cồng trước cửa nhà huynh rồi.”

Có lẽ chuyện ngày hôm nay làm Tiểu Chu hậu quá khiếp đảm, không sao ngủ yên, thi thoảng lại giật mình thức dậy, phải nhìn thấy Lãnh Nghệ ở đó mới yên tâm nằm xuống, một tay còn nắm chặt tay áo y không chịu buông.

Không biết khuya tới mức nào, bởi vì nơi này không có trống cầm canh, càng không có canh phu đi báo giờ, đột nhiên bên ngoài có người gõ gõ cửa, rồi giọng trù nương béo truyền vào:” Đại gia và cô nương có ăn khuya không? Ta làm đồ ăn khuya không tẻ.”

Tiểu Chu hậu lắc đầu đáp vọng ra:” Ăn không được, cứ nghĩ tới cảnh kia là ta không muốn ăn nữa.”

“ Chính vì thế mà phải ăn cho bớt sợ đấy, bụng no thì mới yên tâm mà.” Trù nương béo lý luận:

Lãnh Nghệ gật gù:” Nói vậy cũng đúng, thế thì ăn một chút, làm phiền đại thẩm.”

“ Vâng, vâng, có ngay ạ, không phiền gì cả.”

Không bao lâu sau trù nương béo, bê hai bát canh hồn đồn bốc hơi nghi ngút vào vào, nhiệt tình mời mọc:” Hai vị ăn cho nóng.”

Lãnh Nghệ dùng thìa khuấy một bát canh hồn đồn, đẩy một bát tới:” Nàng ấy không ăn được bao nhiêu đâu, phu thê bọn ta ăn một bát là đủ rồi, đại thẩm cũng vất vả cả ngày rồi, ăn đi.”

Trù nương béo cười chắt phác vỗ cái bụng mỡ:” Trong lúc làm ta đã ăn vụng rồi, với lại béo thế này nên ăn ít một chút thì hơn.”

“ Thế cũng phải.” Lãnh Nghệ vẫn chỉ khuấy thìa không ăn:” Cơ mà lương thực lãng phí thì tiếc quá, trông ngon thế này cơ mà, ăn thêm một bát cũng đâu béo hơn được.”

“ Đại gia trông sức khỏe tốt thế, ăn hai bát cũng không thành vấn đề.”

“ Đương nhiên là không thành vấn đề, chẳng qua đại thẩm nhất định không chịu ăn, ta hơi ái ngại đây, chẳng lẽ có gì trong đó?”

“ Sao có thể thế được ạ, đại gia không tin thì ta ăn cho ngài xem.” Trù nương béo như chính mình mình không làm gì bất chính, đi tới cầm bát đưa lên miệng, nhưng nửa chừng đột nhiên đổ ụp cái bát nóng rẫy vào mặt Lãnh Nghệ:

Chương 545: Hồng nhan gây họa. (1)

Lãnh Nghệ đã dự tính được rồi, nghiêng người sang bên né tránh.

Trù nương béo cũng chỉ đợi có thế, lao thẳng vào chộp lấy cái cổ trắng nõn của Tiểu Chu hậu, muốn bắt nàng làm con tin. Lúc sắp chụp tới nơi thì Lãnh Nghệ tóm cổ áo bà ta kéo lại, kèm thêm cú đấm giữa bụng, làm bà ta lăn sầm ra cửa, gục xuống, đầu ngoẹo sang tựa hôn mê.

Cứ tưởng thế là xong rồi, Lãnh Nghệ vừa tới gần bà ta chồm lên, tay cầm con dao phay đâm y, y nhẹ nhàng nhảy ra sau.

Cuộc chiến diễn ra rất ngắn ngủi nhưng hung hiểm, Tiểu Chu hậu kinh hoàng lùi lại sát vách khoang thuyền.

Trù nương béo không dám xông lên, tay cầm dao phay vẫn chĩa vào Lãnh Nghệ:” Sao ngươi biết tạ hạ độc vào thức ăn?”

“ Làm sao ta biết đại thẩm bỏ độc vào thức ăn, nhưng mà hôm nay đại thẩm lên sàn thuyền vút xác mà mặt thản nhiên như không. Nhất định phải là người giết nhiều người lắm rồi mới dừng dừng như vậy.” Lãnh Nghệ cười như không có chuyện gì, chỉ đang tán gẫu thôi vậy:” Xin hỏi cao tính đại danh.”

“ Đúng, biệt danh của là Đồ Phu, số người ta đã giết còn nhiều hơn số người ngươi đã thấy. Thấy võ công ngươi cao cường, ta chẳng muốn đánh với ngươi, không ngờ ngươi

chẳng chịu ngoan ngoãn ăn mà chết đi, thế đành phải đối chiến vậy.”

“ Một mình đại thâm không phải đối thủ của ta, gọi hai tên bên trên, gọi thêm tên dưới khoang nữa thì may ra. Đánh lên không ăn thua đâu.”

Trù nương béo ngạc nhiên rồi bật cười:” Không nhìn ra tiểu tử ngươi thật có tài ... Này ra cả đi, người ta biết rồi.”

Ba người nữa đi vào, hai nam một nữ, bốn người vây Lãnh Nghệ và Tiểu Chu hậu trong khoang thuyền.

Lãnh Nghệ lòng trầm xuống, đám người đi vào này võ công cao hơn Hắc Sa Đầu nhiều lắm, nếu có một mình y chẳng sợ, nhưng lúc này không gian nhỏ, lại phải bảo vệ Tiểu Chu hậu, trận này khó đánh đây. Phải nghĩ cách thoát ra ngoài mới đánh được

Tráng hán khôi ngô tay cầm rìu lớn, mắt như ốc nhồi, giọng ồm ồm:” Thằng ranh đâu ra chọc vào Ngụy Ký, không muốn sống à?”

“ Quan nhân của ta là trọng thần triều đình, các ngươi dám ra tay với chàng, sẽ bị tru di cửu tộc.” Tiểu Chu hậu phát hiện khi đám này vào, Lãnh Nghệ liền trở nên căng thẳng, không ung dung như lúc đối phó với mục béo, liền đe dọa:

Mỹ phụ trung niên cầm song đao cười hì hì:” Nếu là người triều đình thì nên biết, đông ông của bọn ta chính là phò mã, chưa nghe ngóng cho rõ ràng đã mò vào vùng nước đục này, chán sống rồi à?”

Lãnh Nghệ xua tay cản Tiểu Chu hậu:” Nàng không cần nói nữa, dù chúng ta là ai, bọn chúng cũng giết người bịt miệng thôi, nói nhiều làm gì.”

“ Hi hi hi, không sai, tiểu huynh đệ thông minh, trông cũng mất tở tở lắm, lát nữa tở tở xử lý, đảm bảo chết cực kỳ thư

thái.”

Tên trung niên nam nhân cầm trường kiếm cũng cười đậm dặt nhìn Tiểu Chu hậu, vì nghĩ trên thuyền không còn thuyền phu, nàng rửa sạch nhọ nổi, giờ dưới ánh đèn lồng, đẹp kinh tâm động phách.

Lãnh Nghệ thở dài:” Xem ra các người là bảo tiêu của Ngụy Ký hử?”

Mỹ phụ rất hứng thú với Lãnh Nghệ:” Đúng thế, bọn ta phụ trách an toàn trên Vị Hà, Hắc Sa Đầu là sự đệ của ta, phụ trách an toàn trên thuyền này, người gây họa rồi đó.”

Lãnh Nghệ lại nói:” Bốn người các người đánh một mình ta, ta lại phải chiếu cố cho nương tử, thế là không công bằng. Nếu là hảo hán giang hồ, không nên ý đông hiếp ít thế chứ.”

Mỹ phụ che miệng cười không ngừng:” Tiểu huynh đệ, đừng cố giở trò nữa, bọn ta không ai đơn đả độc đấu với người đâu.”

“ Vậy các người đều có binh khí, có thể cho ta lấy đao ra chứ?”

Hán tử khôi ngô thấy y lằng nhằng thì bực mình hỏi trù nương béo:” Hắc Sa Đầu làm sao lại chết dưới tay tên phế vật thế này?”

Trù nương béo lắc đầu:” Chớ coi thường, y ra tay rất tàn độc.”

“ Thế kia à?” Hán tử khôi ngô không coi vào đâu:

Tiểu Chu hậu tưởng đã thoát đại nạn, ai ngờ lại rơi vào tuyệt cảnh, cười thảm:” Quan nhân, chàng đừng lo cho thiếp, tự mình phá vây đi đi, thiếp có chết cũng không để chúng làm ô nhục đâu.”

Lãnh Nghệ ôm nàng vào lòng:” Đừng lo, có ta đây không ai động vào nàng, lát nữa nhắm mắt lại nhé.”

Hai hán tử trong cười hô hô, chết tới nơi còn mạnh miệng.

Đúng lúc ấy, chỉ thấy hàn quang lóe lên, bốn mũi phi đao bắn ra, chia ra bắn vào ngực bốn người, đồng thời đèn duy nhất trong phòng đặt ở đầu giường cũng tắt phụt, thì ra Tiểu Chu Hậu được ám hiệu từ trước của Lãnh Nghệ, y vừa ra tay là thôi tắt đèn.

Phi đao quá nhanh, trời lại tối chỉ nghe tiếng kêu thảm cùng tiếng leng keng, trù nường béo chết ngay tại chỗ, trung niên trúng phi đao vào vai, hai người còn lại dùng vũ khí đánh bay. Cả ba cuống cuống lùi ra khỏi khoang, không cách gần, không gian hẹp, đâu không lại ám khí, phòng lại tối như thế.

Lại nghe uỳnh một cái, khoang thuyền làm bằng gỗ mỏng không chịu nổi va chạm mạnh đã bị Lãnh Nghệ húc sập, kéo Tiểu Chu hậu chạy mất.

“ Đuổi!” Hán tử khôi ngô tức tối chạy ngay theo, nhưng bọn chúng không dám theo đường Lãnh Nghệ chạy vì sợ y ném ám khí nên chạy lên sàn thuyền bằng lối khác. Lạ cái, lên sàn thuyền rồi, ngoại trừ ánh trăng sáng chẳng thấy ai:

“ Chúng đâu?” Trung niên nam tử bị thương càng điên tiết, chỉ muốn băm vằm xé xác Lãnh Nghệ:

“ Hay nhảy xuống sông rồi?” Mỹ phụ tới sau hỏi:

“ Không nghe thấy tiếng nhảy xuống nước.”

Đang nghĩ hoặc thì sau lưng có tiếng cười:” không cần tìm, ta ở đây.”

Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lãnh Nghệ đứng đó, tay cầm đoản kiếm, ánh trăng phủ lớp sáng bạc quanh thân y, hiển nhiên đã sẵn sàng chiến đấu.

Trải qua chuyện ở trong khoang thuyền có thể thấy người này mưu trí độc ác, tuyệt đối không dễ đối phó, vừa rồi y hoàn toàn có cơ hội bỏ trốn lại không trốn mà ở lại đây một chọi ba, điều này chứng tỏ y hoàn toàn tự tin có thể thắng bọn họ. Trận này khó rồi mỹ phụ sắc mặt khó coi, ngầm tính toán.” Động tác nhanh lắm.”

Trung niên nam tử nhìn quanh.” Nữ nhân kia đâu, người giấu ả đâu rồi?”

“ Lão dân tặc, chết tới nơi còn mơ tưởng tới nữ nhân.” Lãnh Nghê hừ một tiếng, nhìn nam tử trung niên bực mình nói.” Lên đi, đừng nói người chỉ biết đấu võ mồm.”

Chương 546: Hồng nhan gây họa. (2)

“Tiểu tử, chết đi.” Trung niên nam tử hét lớn, trường kiếm trong tay rung lên hóa năm đóa hoa kiếm hoa mắt, sát chiêu đích thực đâm vào vai Lãnh Nghê:

Lão ta không biết giết y ngay, mà muốn trả thù một dao vào vai trước rồi từ từ dày vò sau. Nhưng kiếm này đâm hụt, tiếp ngay đó mũi kiếm lạnh ngắt xuất hiện ngay ở yết hầu lão, vội nghiêng đầu lúi sang bên, đồng thời chân đạp một cái lui ra sau. Cổ vẫn để lại vết rạch mờ.

Lãnh Nghê gần như đứng tại chỗ, chiêu thức của y không có lấy một chút hoa lệ thừa thãi nào, ra tay là giết người ngay, chỉ có nhanh và chuẩn không cần thêm bất kỳ thủ đoạn che mắt hay đánh lạc hướng, hoặc phô trương gì hết.” Không tệ, lần sau không may vậy đâu.”

Trung niên nam tử sờ máu trên cổ, vừa sợ vừa giận:” Mẹ nó, các người còn đứng xem à, tiểu tử này khó chơi đấy, xông lên đi.”

Hai người kia gật đầu, cả ba trao đổi ánh mắt hẹn thời cơ cùng xông lên, ai dè một bóng đen lao thẳng vào mỹ phụ, cheng một cái, đổi hướng tấn công nam tử khôi ngô. Nam tử trung niên vội vàng đâm kiếm cứu viện.

Tiếng va chạm liên hồi, ba người đồng loạt thối lui, trung niên nam tử thêm một vết thương ở chân, hán tử khôi vĩ cổ tay bị rách, không cầm được rìu nữa. Còn mỹ phụ thị ngực trúng

kiếm, y phục rách toạc, lộ ra nửa bầu ngực trắng muốt, máu tươi đầm đìa.

Mỹ phụ không che đi, thở dốc:” Thật tàn độc, không có chút thương hương tiếc ngọc nào cả.”

Hán tử khôi ngô chuyên riu qua tay trái, trầm giọng nói:” Mẹ nó, tên tiểu tử này lợi hại đấy, không đem bản lĩnh giữ nhà ra thì không hạ được rồi.”

Trung niên nam tử gật đầu, vận khí toàn thân:” Phải dùng tuyệt chiêu thôi.”

Mỹ phụ nhìn Lãnh Nghê chăm chăm, nghiêng răng hét:” Lên!”

Ba người đồng loạt hành động, thế nhưng không phải tấn công Lãnh Nghê mà chia ba hướng chạy rồi.

Lãnh Nghê ngớ người mất một giây, chuyển này y thực sự bị lừa, tưởng chúng định liều mạng, ai ngờ chúng lại chạy thực mạng, đúng là dở khóc dở cười, trong lúc cấp bách chỉ kịp phóng phi đao theo tên trung niên nam tử. Uych một cái, lão ta vốn bị thương ở chân trước, chạy không nhanh, hai tên đồng bọn không quay đầu lấy một cái, biến mất dạng trong đêm tối.

Trung niên nam tử định lừa đồng bọn ở lại cầm chân cho mình chạy, ai dè cả ba có suy nghĩ giống hệt nhau, còn trách ai được, lúc này muốn sống chỉ còn một chiêu thôi, rồi rít nói:” Đại gia tha mạng, ngài hỏi gì tiểu nhân cũng nói.”

Lãnh Nghê nhặt trường kiếm của lão ta, dùng thân kiếm vỗ vỗ lên má:” Ai phái các người tới?”

“ Không ai phái, bọn tiểu nhân phụ trách an nguy cho thuyền của Ngụy Ký, nghe đám thuyền phu báo tin liền chạy tới.”

“ Ngụy Ký có bao nhiêu thuyền?”

“Tiểu nhân không biết, nhưng đoán chừng 100 cái.”

“Thế xe ngựa đi Tây Hạ có bao nhiêu?”

“Tiểu nhân là một bảo tiêu, làm sao biết ạ.” Trung niên nam tử cười khỏ:

Lãnh Nghê chĩa kiếm vào cổ lão:” Đã không biết gì thì chết đi.”

“Khoan khoan!” Trung niên nam tử phát hoảng:” Tiểu nhân có tình báo quan trọng nói với đại gia, nhưng ngài phải hứa tha mạng cho tiểu nhân.”

Lãnh Nghê ngần ngừ:” Phải xem tin đó xứng đáng với mạng người không đã.”

Trung niên nam tử nhen lên một tia hi vọng, nếu đôi phương không định giữ lời thì cũng chẳng cần đo, cứ hứ bừa là được:” Xứng, tuyệt đối xứng.”

“Vậy thì nói đi.”

“Đại gia nhớ giữ lời.”

Lãnh Nghê gạt đầu, mặt kiên nhẫn nói:” Mau lên.”

“Dạ dạ!” Trung niên nam tử nuốt nước bọt:” Tiểu nhân biết áp giải đồ đi Tây Hạ là do Thạch Bảo Cát dẫn cấm quân phụ trách.”

Lãnh Nghê kinh hãi, Thạch Bảo Cát là trượng phu của Lỗ quốc trưởng công chúa, nhị nhi tử của Thạch Thủ Tín, không ngờ hắn có phần, lại còn dùng cấm quân áp giải. Tin tức này quá nghiêm trọng, y hỏi lại:” Làm sao ngươi biết?”

“Ba người tiểu nhân chuyến này cũng phải tham gia vào đoàn hộ vệ, chính là đóng giả cấm quân tham gia.” Trung niên nam tử giải thích:

“Thạch Bảo Cát hiện đang ở đâu?”

“ Tần Châu, vì lần này vận chuyển binh khí tới Tây Hạ rất nhiều, biên cảnh lại nhiều mã tặc, nên phải điều bảo tiêu các nơi tới, đảm bảo an toàn tuyệt đối.”

“ Tập hợp ở đâu?”

“ Tổng bộ Ngự Ký Tần Châu.”

“ Có bao nhiêu người?”

“ Cái này tiểu nhân không biết, tiểu nhân chỉ đi làm hộ vệ.”

“ Người không biết thì sống thêm làm gì nữa?” Lãnh Nghê cười nhạt, mũi kiếm đâm tới, xuyên cổ họng lão, nhấc xác lên ném xuống sông. Sau đó đi xuống cuối thuyền, nói với Tiểu Chu hậu ngồi nấp dưới thuyền con úp ngược:” Ra đi, bọn chúng chạy rồi.”

Tiểu Chu hậu vươn tay ra muốn Lãnh Nghê kéo lên, nàng chỉ bất ngờ chứ chuyện giết người thì lại thấy nhiều rồi.” Huynh thật lợi hại, sao trước kia muội không nhìn ra?”

Lãnh Nghê chỉ cười, nếu để cô nương như nàng nhận ra được thì y chết từ đời nào rồi, đi vào trong thuyền, lục lấy y phục, hai người thay đổi rồi hạ thuyền nhỏ xuống rời đi, biến mất trong đêm tối.

Chừng nửa canh giờ sau từ trên sông có hai đội binh mã ở thượng du lẫn hạ du kéo tới, nhân số mấy trăm, sau khi bao vây thuyền lớn xông lên, trừ xác trừ nương béo ra thì không thấy gì khác.

Người cầm đầu rời thuyền tới bên một nam nhân cười ngửa:” Công tử, tên kia bỏ thuyền chạy rồi, làm sao đây?”

Người cười ngửa hừ mạnh:” Thông bao cho châu huyện phụ cận kiểm tra nghiêm ngặt, vẽ tranh dán các nơi, tìm ra cho được chúng.”

.....

Trên quan đạo dẫn tới Tân Châu, Lãnh Nghệ đã đôi mắt nạ, dẫn theo Tiểu Chu hậu dùng khăn buộc đầu, đang ngồi xe ngựa, xếp hàng trong đội ngũ đợi thẩm tra dài dằng dặc.

Nhìn cách kiểm tra nghiêm ngặt này, lại có quan phủ tham gia, Lãnh Nghệ cười nói với Tiểu Chu hậu:” Nàng đừng khẩn trương.”

Không ngờ Tiểu Chu hậu nhoẻn miệng cười, khoác tay y:” Ở bên cạnh chàng, trời có sập xuống, thiếp cũng không sợ.”

Rốt cuộc cũng sắp tới bọn họ tiếp nhận thẩm tra, bên cổng thành đã có không ít người trẻ tuổi bị bắt, đang ra sức cầu xin nói mình không phải tội phạm truy nã. Trên tường thành dán hai bức tranh, nam thì rất giống cái mặt nạ cũ của y, nữ chẳng giống Tiểu Chu hậu, vì nàng bôi nhọ nôi không nhìn rõ. Lãnh Nghệ thấy thế thì yên tâm.

Trên xe có mấy người đều bị gọi xuống, Lãnh Nghệ giờ là trung niên da mặt vàng vọt, rất nhanh bị chúng bỏ qua, đến Tiểu Chu hậu, một tên binh sĩ kéo khăn trùm đầu của nàng, tức thì lộ ra khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, làm xung quanh sững sờ.

Nơi này là vùng gió cát, nữ nhân đa phần da thô thịt dày, vóc dáng thô kệch, chúng đã bao giờ thấy nữ nhân yêu kiều cỡ mọng nước thế này, lại thấy nàng ngồi lẫm lộn trong xe ngựa biết không phải người có thân phận gì, một tên binh sĩ đưa tay vuốt má nàng:” Tiểu nương tử đi đâu lặn lội đường xa như thế?”

Tay hắn sắp chạm vào má Tiểu Chu hậu thì bị một cánh tay tóm lấy, tên binh sĩ quay đầu sang thì thấy Lãnh Nghệ, trừng mắt lên:” Định làm gì hả?”

“ Nàng là phu nhân của ta.”

“ Phu nhân của ngươi thì sao, ta phải kiểm tra, chẳng may các ngươi là tội phạm bị truy nã thì sao, buông tay.”

Lãnh Nghệ đẩy một cái, tên binh sĩ đó loạng choạng lùi lại, hấn tức giận tuốt đao ra, gầm giọng:” Chống lại triều đình, xem ra ngươi muốn chết rồi.”

Chương 547: Đánh nhau ở công thành.

Bên cạnh một binh sĩ béo kéo tên vừa rút đao lại, ngăn cản hấn ra tay, vì tên béo nhìn thấy bách tính xung quanh nhìn chúng với ánh mắt phẫn nộ, người dân ở đây hung hãn lắm, chẳng may một vài kẻ “trượng nghĩa” nào đó dám xông vào bên vực, bọn họ không sợ, nhưng to chuyện lên sẽ rầy rà.

Tên rút đao khẽ gật đầu, tay rời chuôi đao.

Lãnh Nghệ biết ngay là bọn chúng sắp giở trò xấu rồi, kéo tay Tiểu Chu hậu lại nhỏ giọng nói vài câu căn dặn trước.

Tên béo cầm bức tranh lên vờ vịt so sánh với Lãnh Nghệ, nhìn lên nhìn xuống:” Ta thấy người rất giống đào phạm, bắt!”

Biết ngay mà, Lãnh Nghệ tóm lấy cổ tay hấn định vươn ra đá một phát vào hạ bộ, tên binh sĩ béo gục ngay tức thì, không kịp kêu lấy một tiếng.

Bách tính xung quanh không ít người vỗ tay khen hay, đám binh sĩ này thường ngày hoành hành ngang ngược, họ chướng mắt lâu rồi, không mấy khi có người dám chống lại chúng.

Tên còn lại nào ngờ một bách tính dám ra tay với quan binh, rút đao ra chỉ Lãnh Nghệ:” Quỳ xuống, nếu không ta chém chết ngươi.”

Nào ngờ vừa mới quát thì đối phương áp sát như gió lốc, chỉ thấy cổ tay đau nhói, tay buông ra, đao đã vào tay đối phương. Lãnh Nghệ tay cầm đao, xoay chuôi đao, đập vào đầu cổ tay, đầu gối tên binh sĩ, làm hấn nhẩy căng lên la hét.

Bách tính cười nghiêng ngả, cũng có một số tốt bụng xúi y chạy mau, nếu không sẽ gặp họa.

Những tên binh sĩ khác trông công thành thấy bên này phát sinh biến cố thì chạy tới, cầm đầu là hai tên áp quan, tổng cộng 10 người, trừ hai tên đang nằm đo đất là còn tám. Một tên chìa đao vào Lãnh Nghê:” Dám kháng cự bắt giữ, nếu không muốn chết thì quỳ xuống, nếu không loạn đao phân thân.”

Đây chính là binh sĩ Đại Tổng đốc à, bảo sao mà thời Tổng là cái thời nhiều người chiếm núi xưng vương nhất, đều do lũ súc sinh này mà ra, một lũ hèn ưc hiếp bách tính thì nhiệt tình, gặp ngoại địch thì chạy cong đuôi. Lãnh Nghê nghiêm giọng quát:” Các người không hỏi trắng đen trái phải, còn chém người giữa phố, trong mắt các người còn vương pháp không?”

Đám binh sĩ cười rộ lên, tên áp quan gằn giọng:” Lão tử chính là vương pháp, xông lên, nhổ hết răng hăn, xem hăn còn mồm mép được nữa hay không?”

Đám binh sĩ cảm trường mâu nhè chân Lãnh Nghê mà đâm, chỉ nghe tiếng ối á liên hồi, đám người này bắt nạt bách tính còn được, trong mắt Lãnh Nghê thì khác nào trò đùa, nhắm cổ tay chúng mà đánh, chẳng mấy chốc tất cả rơi hết binh khí, sợ hãi lùi lại.

Biết đám người bọn mình không đánh lại tên điều dân kia, một tên áp quan nói:” Người trông chừng, ta đi gọi Tả quân đầu.”

Đã chạy còn chỉ Lãnh Nghê:” Có giỏi đừng chạy.”

Lãnh Nghê cầm đao xuống chân:” Ta sẽ đợi.”

Tiểu Chu hậu lo lắng nói:” Phu quân, hay là chúng ta không vào thành nữa, kiếm đường vòng mà đi.”

Lãnh Nghê khẽ vỗ mu bàn tay nàng:” Đánh binh sĩ thì không đi nổi đâu, yên tâm, ta có tính toán.”

Không ít người thấy to chuyện sợ bị vạ lây rời đi, nhưng người kéo tới ngày một nhiều.

Đợi một tuần trà, tên áp quan kia dẫn thêm mấy người tới, từ xa đã chỉ Lãnh Nghê hét:” Chính y, y đánh bị thương huynh đệ của chúng ta, Tả quân đầu, chính hấn.”

Tả quân đầu là một kẻ cao lêu nghêu, chân tay dài như vượn, đôi mắt ánh lên như điện, cau mày nói:” Tháo mặt nạ của ngươi xuống.”

Lãnh Nghê giật mình, tên này nhìn ra ngay mình đeo mặt nạ, thật không đơn giản.” Xin lỗi, ta thích đeo mặt nạ.”

“ Ngươi không muốn cởi mặt nạ, đả thương binh sĩ, ngươi phải theo ta một chuyến, tới quân doanh nói chuyện. Đừng chặn công thành, ảnh hưởng tới người khác.” Tả quân đầu lấy lý lẽ ra nói:

Lãnh Nghê lại ngang ngược:” Ta chỉ dẫn nương tử đi ngang qua đây, các ngươi cho bọn ta đi thì không có chuyện gì, nếu dám ngăn cản thì phiền toái to đấy.”

Tả quân đầu hừ mũi:” Nói thế thì xem ra ngươi có lai lịch rồi, cho ngươi biết, bất kể ngươi là ai, tới đây đều phải cúi đầu. Buông binh khi đi theo ta, nếu không ta đánh ngươi tàn tật kéo đi.”

“ Giỏi thì tới đây.” Lãnh Nghê cầm đao lên:

Tả quân đầu hai tay không từng bước đi tới:” Bỏ đao, quỳ xuống ngay! Nếu không ta đánh ngươi quỳ xuống.”

“ Ngươi nói nhiều quá.” Lãnh Nghê cười nhạt:

Tả quân đầu quát lớn đâm thẳng vào ngực Lãnh Nghê, Lãnh Nghê vùng quyền đâm trả, hai nắm đấm chạm nhau, y ê tay mà nắm đấm kia chỉ chệch qua vai y một chút. Ngăn đòn đối phương xong, y quát lên đâm một phát, tên Tả quân đầu

không tránh, cũng giờ tay đâm, uỳnh, cả hai cùng loạng choạng.

Lãnh Nghệ đâm cú này không khác gì đâm vào bức tường đất, lòng ngạc nhiên một tên quân đầu nhỏ bé không chỉ sức mạnh lớn, khả năng chống đỡ càng cao. Tuy y chưa dùng hết sức, đối phương cũng thuộc hàng cao thủ rồi.

Tả quân đầu càng giật mình:” Đỡ được một quyền của ta mà không lui, hiếm có đấy, nhưng nếu chỉ có chút bản lĩnh đó, vậy ngoan ngoãn quỳ xuống đi.”

“ Nhiều lời!” Lãnh Nghệ hừ nhẹ:

Tả quân đầu găm lên tung ra một quyền giữa ngực Lãnh Nghệ, Lãnh Nghệ vẫn như lần trước, đâm trả không lùi.

Bốp! Mỗi người lùi hai bước.

Lãnh Nghệ tê cả cánh tay, Tả quân đầu trong lòng chấn động, hấn đã dùng toàn lực rồi, vậy mà không làm gì nổi đối phương, mình thì cả người tê dại. Nên biết hấn luyện ngoại công cường mãnh, từng đứng tấn cho binh sĩ húc đầu vào ngực mà chẳng mấy may suy chuyển.

Đám binh sĩ trở mắt, Tả quân đầu trong quân doanh không có đối thủ, vậy mà không đánh nổi người này sao?

Tả quân đầu đều xé toạc y phục, hét lên gồng người, toàn thân cơ bắp nổi cuộn cuộn, cứ như biến thành người khác, uy phong lẫm liệt. Hiên ngang đi thẳng tới trước mặt Lãnh Nghệ, vung quyền to như cái bát, vẫn là nhắm giữa ngực Lãnh Nghệ mà đâm.

Hết giờ chơi đùa, Lãnh Nghệ xoay người vung chân đá cao, bốp, trúng ngay gáy Tả quân đầu.

Tả quân đầu lao đảo lao về phía trước, thiếu chút nữa thì ngã, ôm đầu lắc lư một chút mới khôi phục, quay lại quát:”

Người chơi ăn gian.”

Lãnh Nghệ buồn cười.” Đây là đánh nhau, không phải chơi trội trâu.”

“ Dù đánh nhau người cũng không phải đối thủ của ta.” Tả quân đầu phi thân nhè đều Lãnh Nghệ mà đá, hiển nhiên là muốn báo thù một đá vừa rồi:

Cả hai lao vào nhau, quyền qua cước lại, Tả quân đầu không đánh trúng Lãnh Nghệ cái nào, bản thân trúng mấy quyền rồi, tuy ngành công của hắn cường hoành, song biết thế này thua là chắc.

Bốp! Trúng một cú lên gôi của Lãnh Nghệ, Tả quân đầu lăn mấy vòng đứng lên, nhổ ra ngụm máu tươi, nhe răng cười rùng rợn rút dao:” Đi chết đi.”

Vừa mới rút dao thì không thấy người đâu nữa, Tả quân đầu rùng mình, bản năng con nhà võ cho hắn biết, móng vuốt tử thần đang vươn tới mình.

Không may may suy nghĩ, dao chém ngược ra sau, hắn thấy động tác của mình đã rất nhanh rồi, nhưng dao chưa tới mà đùi đã nhói đau, dao tất nhiên chém hụt. Quay sang đối phương thấy y đã cầm đoản kiếm, máu nhỏ ròng ròng.

Tả quân đầu không chịu thua, xuất dao càng thêm điên cuồng, nhưng chân hắn bị thương rồi, càng đánh càng kém, mười mấy chiêu sau, toàn thân đầm đìa máu.

Lãnh Nghệ không nương tay thì tên này chết mấy chục lần rồi, thấy sức hắn gần kiệt đoạt dao đá một phát ngã lăn ra đất:” Trong vòng nửa canh giờ không tìm được lang trung thì người chết chắc.”

Chương 548: Truy sát.

Tiểu Chu hậu nhìn nam nhân không quá cao lớn trước mắt, bờ vai đó tựa như gánh được cả bầu trời, si dại nói:” Phu quân, chàng thật lợi hại.”

“ Chuyện nhỏ thôi.” Lãnh Nghê nắm tay nàng đi tới cổng thành, hỏi tên áp quan:” Giờ ta có thể vào thành chưa?”

Áp quan lão đảo lúi lại, mặt vàng ệch, không biết trả lời thế nào.

Cùng lúc ấy trong thành tuyên ra tiếng võ ngựa, có người quát vang:” Phản tặc chó chạy.”

Chỉ thấy đội khinh kỵ trăm người phóng tới, đi đầu là tên tướng quân tay cầm trường mâu, sát khí ngùn ngụt, bách tính không dám xem náo nhiệt nữa, bỏ chạy tứ tán.

Đội kỵ binh nhanh chóng tới nơi bao vây hai người, Lãnh Nghê không nhiều lời, lấy ra yêu bài ném cho tên cầm đầu, tên cầm đầu vừa bắt lấy nhìn, tức thì run người xuống ngựa, quỳ một gối thi lễ:” Mặt tướng tham kiến đô ngu hầu đại nhân.”

Không phải bất đắc dĩ Lãnh Nghê không muốn lộ thân phận thật làm gì, cho nên yêu bài này là của một đô ngu hầu Thẩm hình viện, không phải của y.

Tên Lưu đô đầu này chẳng qua chỉ là một quan chỉ huy trăm người, so với đô ngu hầu năm 2500 quân thì chênh lệch quá xa.

Đám binh sĩ khác phản ứng cũng nhanh, thái độ Lưu đô đầu vừa thay đổi, lập tức hạ vũ khí xuống.

Lưu đô đầu cười nịnh:” Hiểu lầm, đây chỉ là hiểu lầm ạ, các huynh đệ không biết tướng quân ngài, xin tướng quân tha tội.”

Lãnh Nghệ đá nhẹ Tả quân đầu đang đầy kinh hãi:” Vốn không nên xảy ra chuyện này, nhưng bộ hạ của người thấy nương tử ta xinh đẹp thì định trêu ghẹo, tên Tả quân đầu này tới nơi không hỏi đúng sai đã đòi chặt gãy chân ta. Nén ta mới phải ra tay, chuyện này mà truyền tới tai đại thống lĩnh, cái đầu người mang nuôi chó rồi.”

“ Dạ, dạ, mặt tướng ngự hạ không nghiêm, tướng quân thứ tội.” Lưu đô đầu rống vào đám binh sĩ trông cổng thành:” Kẻ nào ý đồ trêu ghẹo gia quyến tướng quân ra đây.”

Hai tên binh sĩ kia đầu ngơ chọc phải khúc xương khó nuốt như thế, quỳ xuống mếu máo:” Đại tướng quân tha mạng.”

“ Đánh gãy chân tay hai tên mù mắt này, treo lên thị chúng, xem xem còn kẻ nào dám trêu ghẹo dân nữ.”

Tức thì hai tên đó bị đám binh sĩ ấn xuống đánh túi bụi, chẳng mấy chốc chân tay tàn phế, bách tính reo hò không thôi.

Gương mặt âm trầm của Lãnh Nghệ lúc này mới lộ ra nụ cười:” Giờ ta đi được chưa?”

“ Dạ dạ, được ạ, không biết tướng quân vào thành có nơi nghỉ ngơi, có người tiếp đãi chưa ạ? Nếu chưa thì cho mặt tướng an bài, xin tướng quân nể mặt.” Lưu đô đầu khúm núm:

“ Không cần, bản quan chỉ có ít chuyện riêng, làm xong là về kinh ngay, không muốn có người đi theo.”

Lãnh Nghệ dẫn Tiểu Chu hậu rời đi trước mắt cả đám.

Vào thành rồi Tiểu Chu hậu mới dám thở phào, vuốt ngực mỉm cười.

Lãnh Nghệ quay sang:” Nàng cười là xinh đẹp nhất đấy.”

Tiểu Chu hậu có chút xấu hổ, cũng nhờ y dọc đường cùng nàng nói chuyện, dẫn dắt nàng, tâm tình mới tốt hơn, nếu không chẳng biết bây giờ mình thành người thế nào nữa.” Giờ chúng ta đi đâu?”

“ Tới Tần Châu, trước tiên thuê một cái xe ngựa đã.”

Chỉ cần chịu bỏ tiền, chẳng mấy chốc không làm được, rất nhanh bọn họ tìm được đôi cha con đánh xe, đưa họ tiền rồi lên xe tới Tần Châu.

Xe rời thành đi về phía tây, ngồi trong xe Lãnh Nghê chưa buông lỏng cảnh giác.” Có đuôi bám theo.”

Tiểu Chu hậu định vén rèm xe nhìn thì Lãnh Nghê cản lại, nàng hỏi nhỏ.” Vẫn là đám binh sĩ thủ thành à?”

“ Không, nhưng là đồng bọn của chúng thôi, nếu ta đoán không nhầm chúng sẽ ra tay vào lúc trời tối. Xem ra lần buôn lậu quân khí này rất lớn, Thạch Bảo Cát không để xảy ra sai sót gì, cả đô ngu hầu không quen biết vẫn muốn giết.”

“ Vậy chúng cho rằng chàng tới đây điều tra chúng rồi.”

“ Ừ!” Lãnh Nghê biết tên Thạch Bảo Cát này vì chuyện lần trước chặn y giữa đường không thành mà ôm hận tới tận bây giờ, hiện đang thời điểm mẫn cảm với hắn, lại xuất hiện quan viên cao cấp ở Thẩm hình viện của mình, y không lo mới lạ.

Mặt trời dần khuất sau rặng núi xa, bóng tối dần buông xuống, chỉ có một chiếc xe cô đơn đi trên quan đạo hướng về phía tây dưới ánh trăng khi mở khi tỏ.

Xe ngựa đi qua một cây hòe cổ thụ, bỗng nhiên ba bóng người lao xuống kèm ba ánh bạc, chém vào khoang xe phía sau, nhưng không hề có tiếng kêu la như tưởng tượng.

Lão giả cầm đầu cả kinh, đang định nhảy lui thì một mũi đao đâm vào yết hầu.

Hai thích khách còn lại giật nảy mình, thì ra đánh xe không biết từ lúc nào đã biến thành Lãnh Nghệ, chúng phản ứng rất nhanh, đồng loạt phản kích.

Hai tên này võ công đã cao, phối hợp như một, không phải Lãnh Nghệ giết nhanh một tên thì cả ba hợp sức, khó nói thắng bại. Giờ chỉ còn lại hai tên, thắng chúng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đánh thêm mấy chục chiêu, một tên hét:” Tam đệ, đi tìm nữ nhân kia, bắt ả.”

Lão Tam nhìn bốn phía không phát hiện người ở đâu, đoán chừng đã trống trong bụi cỏ bên đường:” Đại ca, một mình huynh đâu lại không?”

“ Bớt thừa lời, y không giết được ta ngay đâu.” Lão Đại xuất chiêu như vũ bão áp đảo Lãnh Nghệ hòng đề đề đệ mình thoát thân:

Lão Tam nhân cơ hội chạy ngay, chốc lát sau nghe thấy tiếng hấn kêu:” Ha ha, thấy nàng rồi, xem nàng chạy đâu.”

Bên này Lãnh Nghệ đột nhiên tăng tốc đột, Lão Đại biết y cuống, không chịu giao đấu mà chỉ vờn quanh trốn tránh kéo dài thời gian.

Đúng lúc này Lão Tam cười lớn:” Tiểu nương tử, té ra nàng ở đây.”

Lãnh Nghệ quay đầu, bất chấp tên Lão Đại phi thân về phía Lão Tam:” Buông nương tử ta ra, nếu không ta giết ngươi.”

Lão Đạo thấy Lãnh Nghệ vội đi cứu người, phần lưng hoàn toàn bỏ trống, lòng mừng rỡ, cười gằn một tiếng thân hình hóa thành bóng đen, trường kiếm đâm vào lưng Lãnh Nghệ như sao băng.

Trúng!

Ai dè hấn chưa kịp mừng, kiếm đâm trúng rồi mà không xuyên qua được thân thể, còn làm kiếm cong đi.

Thiết Bố Sam!

Lão Đại kinh hoàng, tiếp đó hấn lần lượt nhìn thấy hai cảnh, đó là một màn sương máu phun ra từ nửa cái đầu của mình, màn khác là nửa cái đầu kia của mình bay đi.

Chỉ tích tắc tất cả chìm vào bóng tối vĩnh hằng.

Chương 549: Lấy tiền mở đường.

Phía bên kia, Lão Tam vẫn đang “ha ha, ta nhìn thấy nàng rồi” để dọa Tiểu Chu hậu sợ hãi chạy ra. Đột nhiên sau lưng hắn có giọng lạnh băng:” Tìm ra chưa?”

Giọng này không phải đại ca, Lão Tam không quay đầu mà trở tay chém ra sau, nhưng trường kiếm không chém xuống chỗ hắn muốn, mà lại bay lên không.

Cùng lúc đó hắn cảm thụ được cơn đau nhói tim, thì ra cánh tay của mình đã bị người ta chém đứt. Hắn muốn lui, nhưng chân trái không nghe sai bảo nữa, người mất đi chỗ chống, ngã lảo ra đất.

Lãnh Nghê thông thả đi tới ngồi xuống:” Thương thế này của ngươi không băng bó thì tối đa cầm cự được một tuần trà. Thế nên trả lời ngay, ai sai các ngươi tới?”

“ Lưu đô đầu ạ, hắn muốn mang đều phu thê hai vị về.” Lão Tam rồi rít đáp, hắn chỉ là dân giang hồ, không phải người của Lưu đô đầu chẳng việc gì giữ bí mật hộ:

“ Các ngươi là ai?”

“ Dạ, Tàn Lũng Tam Sát.”

Lãnh Nghê ồ một tiếng, y cũng thường trò chuyện giang hồ với Bạch Hồng, nghe nàng nói ba tên này là nhân vật nổi danh trong giới hắc đạo, là ba huynh đệ, võ công cao, phối hợp với nhau càng tinh diệu. Nếu để nàng đánh với cả ba huynh đệ họ thì chết chắc chứ không nghi ngờ.

May y đánh lén giết một tên rồi, nếu không hôm nay lành ít dữ nhiều.

“Tần Lũng Tam Sát, làm ác vô số, chết đi.”

Lão Tam kinh hoàng hét lên:” Hảo hán tha mạng, ta có tin tức nói với ngài, à không mua lấy mạng ta. Người, người là cấm quân Thảm hình viện đúng không, đây là tin cực kỳ quan trọng với người.”

“Nói thử xem.”

“Trị thương cho ta trước.”

“À vậy sao, người nghĩ có thời gian để mặc cả với ta thì tùy tiện.” Lãnh Nghệ dừng dừng:” Dù sao chỉ là một tin tức, ta không nghe cũng có chết đâu.”

Lão Tam đã thấy mất tối dần, biết thời gian của mình không còn nhiều nữa, không nói nhanh chỉ sợ chết không nghi nữa:” Thạch Bảo Cát ủy thác ba huynh đệ ta lên kinh thành giết cha hắn, giá 200 lượng hoàng kim, giết Khai Bảo hoàng hậu già 500 lượng hoàng kim. Bọn ta đang chuẩn bị lên đường thì Lưu đô đầu bảo ta đi giết người, ta thuận tiện nhận luôn.”

Lãnh Nghệ chấn kinh không nhỏ, giết hai người đó ích gì cho Thạch Bảo Cát chứ? Xem ra sau lưng hắn còn có người nữa. Đồng thời cũng tò mò:” Thế giết phu thê ta bao tiền?”

“100 lượng.” Lão Tam đáp ứng:

“100 lượng hoàng kim thôi sao?” Lãnh Nghệ hơi bực, y giết Đồ bang chủ của thuyền bang còn được Bạch Hồng trả 500 lượng hoàng kim kia:

“Là 100 lượng bạc.” Lão Tam nói nốt:

“Con mẹ nó!” Lãnh Nghệ chửi om xòm, tiện tay giết luôn Lão Tam, cái mạng mình vậy mà có 100 lượng bạc, càng nghĩ

càng tức, đi về xe, ném xác Lão Đại Lão Nhị vào bụi cỏ bên đường. Vỗ vỗ ván thùng xe:” Nàng ra đi, an toàn rồi.”

Chỉ nghe lạch cạch, Tiểu Chu Hậu ở ngăn ngàm của xe ngựa chui ra, vùng biên cương này nguy hiểm, đánh xe đường xa có bố trí thủ đoạn an toàn có không có gì lạ:” Phu quân, chàng bị thương rồi.”

Dù là nơi không có ai, nàng vẫn dùng cách xưng hô giả mạo.

Lãnh Nghệ kéo tay áo lên, cánh tay có vết chém không sâu, ngoài ra nơi khác là máu địch, y băng bó cầm máu thay bộ y phục mới lên đường.

Đi không xa thì gặp ba con ngựa buộc ở bên đường, hiển nhiên là ngựa ba tên thích khách. Tiền xe và tiền ngựa đã trả cho hai cha con kia rồi, buộc xe vào thân cây, hai cha con kia nếu tìm được tới đây thì lãi lớn. Sau đó bọn họ chọn hai con ngựa khỏe mạnh, mỗi người cưỡi một con tiếp tục lên đường.

Tần Châu nằm ở nơi giao nhau giữa Tây Hạ và Thổ Phồn, vì thế người qua lại vô cùng tấp nập, trên đường thấy nhiều nhất là đoàn buôn lớn tới cả trăm con ngựa hoặc lạc đà, dù là gần tới thành, ánh mắt người trong đoàn vẫn cảnh giác với người lạ tới gần họ.

Ở đây gần như nam nữ đều biết cưỡi ngựa, người Hán có vẻ ít hơn người nơi khác, nhìn đâu cũng thấy người mặc áo da thú, người đeo vũ khí.

Nhập thành tương đối dễ dàng, nộp tiền là qua, tất nhiên muốn xuất quan đi tiếp không dễ mà người trong thành đi về phía Đại Tổng bị kiểm tra.

Lãnh Nghệ không có tâm tình thưởng thức phong cảnh, hỏi đường tới Ngụy Ký diêm hành, tới quầy chấp tay với hỏa kè:” Xin hỏi Lão Cam Đầu chương quầy có nhà không?”

Hỏa Kế thấy y ăn mặc sang trọng, khí thế tỏa ra không phải người thường, vội đi từ sau quây ra chấp tay:” Xin hỏi hai vị là?”

“ Ta là đồng hương Hắc Sa Đầu, tìm Lão Cam Đầu có chút chuyện.”

“ Vâng, ngài đợi một chút, tiểu nhân đi tìm.”

Tuy Hắc Sa Đầu chết rồi, nhưng Lãnh Nghê tin, một tên bảo tiêu bình thường như thế, tin tức chẳng truyền nhanh tới Tần Châu, y phải tranh thủ.

Lát sau có lão giả râu dê gầy còm đi ra, đánh giá Lãnh Nghê một lượt, chấp tay hỏi:” Bỉ nhân chính là Lão Cam Đầu, xin hỏi các hạ là ...”

“ Tại hạ họ Tống, là hảo hữu của Hắc Sa Đầu, tới Tần có việc, huynh ấy trọng nghĩa giới thiệu bảo ta tới Tần Châu bái kiến ngài.” Lãnh Nghê lấy ra nhẫn ngọc đeo ngón cái:” Đây là tín vật của huynh ấy.”

Lão Cam Đầu xem kỹ cái nhẫn, là cái năm xưa ông ta tặng cho Hắc Sa Đầu, có thể thấy Hắc Sa Đầu coi trọng người này, hẳn không phải bằng hữu bình thường, đưa tay làm động tác mời:” Mời vào trong nói chuyện.”

Ba người đi vào hoa sảnh hậu viện, nơi này cũng có cây có hoa, có giả sơn ao nước, nhưng mà có phần gần gũi với thiên nhiên hơn, không đậm dầu ản con người như ở kinh thành.

Đội phó tông dâng trà lên rồi lui ra, Lãnh Nghê vuốt râu ngằn ngừ:” Thật không dám giấu lão ca, ta phạm ít tội, cho nên muốn dẫn chuyết kinh tới Tây Hạ mưu sinh, nghe Hắc Sa Đầu nói, lão ca có chút qua lại, nên muốn xin lão ca chỉ cho một con đường sáng.”

Lão Cam Đầu trầm tư:” Xem ra huynh đệ gặp chuyện không nhỏ nhỉ?”

“ Vâng, nếu không ai muốn đi xa thế?”

“ Nhưng đi không dễ, biên cảnh tra nghiêm lắm đấy, ài ...”

Lãnh Nghệ hiểu ý, nhìn Tiểu Chu hậu, nàng lấy một cái hộp gấm ra đặt trên trà kỳ:” Đây là chút ít lòng thành, khi nào phu thê ta đi được rồi, thế nào cũng có đáp tạ.”

Lão Cam Đầu mở hộp ra, trên đó là cái vòng trân châu, viên nào viên ấy tròn trịa sáng bóng, nhìn là biết ngay giá trị không tầm thường, thái độ tích cực hơn hẳn:” Thực ra không cần khách khí như vậy, nếu đã là bằng hữu Hắc Sa Đầu thì cũng là bằng hữu của ta, có khó khăn gì ta tất nhiên sẽ giúp. Tạm thời cứ ở lại Tần Châu đi, ta sẽ liên lạc người, an bài.”

“ Đa tạ.” Lãnh Nghệ chấp tay nói nhỏ;” Hắc Sa Đầu nói, sắp tới có đợt hàng đi Tây Hạ, còn có binh sĩ hộ vệ, không biết lão ca giúp đi cùng được không?”

Lão Cam Đầu nghiêm mặt cảnh giác:” Cái đó mà hẳn cũng nói sao?”

Lãnh Nghệ cười khỏ:” Thì đó, rắc rối của ta không phải nhỏ, sau khi Hắc Sa Đầu nghe ta kể liền nói, chỉ có trà trộn vào quân đội mới đi được qua quan ải, cách khác khó thông.”

Lão Cam Đầu mặt giãn ra:” Ra thế, nhưng mà đội xe đó xuất phát hôm trước, các người không kịp rồi.”

“ Thế thì phải làm sao, lão ca, mong huynh nghĩ cách cho, chứ nếu không phu thê ta e là khó ở Tần Châu này, sẽ có kẻ tìm đến. Phải tính đường khác ...” Lãnh Nghệ lại cắn răng gật đầu với Tiểu Chu hậu:

Tiểu Chu hậu dẫn đó mãi mới lấy ra cái bọc nhỏ, gói ghém cẩn thận, mở ra là viên lục bảo thạch to như ngón cái, tỏa hào quang nhu hòa.

Cái này giá trị khó đong đếm, Lão Cam Đầu không định giá được, gian nan nuốt nước bọt:” Thế này ... Ài, được, ta an bài người đuổi theo đội xe, đợi một chút ...”

Chương 550: Âm thầm phá hoại.

Lão Cam Đầu rất được việc, cũng là nhờ tiền bạc mở lối, ông ta đi một lúc rồi mang về hai bộ quân phục cho bọn họ thay, ánh mắt ông ta không tệ, kiếm được bộ quân phục vừa vặn với hai người. Trong thời gian hai người thay y phục, ông ta chạy đi một lúc, dẫn về mấy tên binh sĩ, còn viết lá thư giao Lãnh Nghệ, bảo bắt kịp đội ngũ thì giao đại tướng cầm quân.

Không chút chậm trễ, đội ngũ năm người lên đường, phóng ngựa ngày đêm, tới chập tối ngày thứ ba thì gặp được đội ngũ vận chuyển cắm trại nghỉ lại.

Nhìn quân đội hộ tống này, lòng Lãnh Nghệ trầm xuống, từ vũ khí trang bị, từ cách cắm trại quy củ, thể hình binh sĩ có thể nhận ra, đây là cấm quân tinh nhuệ của quân Tống.

Tuyệt đại bộ phận cấm quân đang xây dựng Kim Minh Trì, vậy đội cấm quân này là tinh binh của điện tiền thị vệ ti.

Nhưng sao có thể xuất hiện ở bên cảnh nghìn dặm này, cấm quân cơ bản đóng xung quanh kinh thành, số ít đóng ở biên cảnh tiếp giáp với nước Liêu. Tây Hạ lúc này chưa chính thức lập quốc, chỉ là thế lực cát cứ, không có chiến tranh với Tống, thậm chí không tính là lực lượng đối địch, nên không có cấm quân tinh nhuệ ở đây.

Vậy chỉ có thể điều tới kinh thành.

Sau khi Lãnh Nghệ đi, quyền thống lĩnh cấm quân kinh thành tới tay Thạch Thủ Tín, nếu ông ta không gật đầu, sao có thể điều động nhiều cấm quân như thế?

Cái Đại Tổng này không ngờ đã thủng lỗ chỗ như thế rồi.

Lãnh Nghệ có cảm giác giông tố đang tới.

Hai người theo binh sĩ dẫn được vào doanh trại, tìm được một đô đầu, đưa ra thư tín của Lão Cam Đầu, đô đầu đó không nói gì cả, an bài hai người làm việc trong trướng của mình.

Mọi chuyện thuận lợi, nghỉ ngơi một đêm, hôm sau lên đường.

Đội xe này phải tới ba trăm chiếc, nhìn vào vết xe để lại thì chở theo thứ rất nặng.

Thẳng một đường đi về phía bắc, càng gần biên cảnh thì càng nhiều trạm kiểm tra, nhưng đám sương quân biên cương nào dám kiểm tra đội ngũ thế này, nên đi thẳng một mạch không chút cản trở.

Đội ngũ đi đường bình an, tuy nơi này an ninh rất kém, mã tặc hoành hành, nhưng làm gì có đội mà tặc khôn lắm, chúng biết nhìn người mà cướp, chẳng đại trêu vào đội ngũ bọn họ. Rốt cuộc chập tối hôm đó, bọn họ tới quan ải ở Vọng Nguyệt Sơn.

Nơi này là cửa quan thông với Tây Hạ, quan ải đặt giữa hẻm núi, hai bên là đều là vách đá khá dốc, trên núi không có mấy cây cối, toàn là loạn thạch và cỏ.

Cái doanh hai người Lãnh Nghệ gia nhập ở hậu cần, phụ trách cung cấp lương thảo cả đội ngũ, nghe lão binh nói tới biên cảnh rồi, ai nấy tựa hồ trút được gánh nặng, trong quân doanh cắm trại xong là bắt đầu thả lỏng, thậm chí có người tới doanh hậu cần họ xin rượu uống.

Hai người thấy vậy tiếp tục đẩy xe đi về phía trước, quả nhiên chẳng ai hỏi han gì, bọn họ nhanh chóng tới phía trước đội ngũ. Xa xa có đội binh sĩ khác, cũng mang theo đội xe, kéo dài tới cận cửa núi.

Tiểu Chu hậu í khẽ một tiếng, nói nhỏ:” Phu quân, không phải quân Tây Hạ, mà là quân Liêu.”

“ Hả?” Lãnh Nghê giật mình hỏi lại:” Nàng chắc chứ?”

Tiểu Chu hậu nói nhỏ:” Trước kia có một lần sứ thần nước Liêu tới, còn cùng cầm quân thi xạ kị, mới rất nhiều vương công đại thần tham gia, trong đó có cả thiếp. Nên tuyệt đối không sai được.”

Chuyện này còn phức tạp hơn cả mình nghĩ, Lãnh Nghê nhìn phương xa, đột nhiên kêu đau bụng, Tiểu Chu hậu phối hợp ngay, nói chắc hôm nay ăn phải thứ gì không sạch sẽ rồi. Hai người đi ra ngoài đường, chui vào bụi cỏ cao nửa người, cứ thế rời đi, tới lưng chừng núi.

Vọng Nguyệt Sơn không cao từ lưng chừng núi có thể thấy tình huống đôi bên. Lãnh Nghê nhìn kỹ, một trong số đó là Thạch Bảo Cát, phò mã đương triều. Hai người còn lại không nhận ra, trông có vẻ thân mật với Thạch Bảo Cát lắm.

Xem ra chúng chuẩn bị bàn giao hàng rồi, không thể chậm trễ, Lãnh Nghê lập tức rút pháo hoa trong lòng ra, bắt lên trời, quả pháo hoa đỏ rực lao vút lên không trung nổ bùng bốn phía, cực kỳ chói mắt dưới nền trời ngả tối.

Toàn bộ người trong hai đội ngũ đều nhìn cả về phía pháo hoa bắt ngờ xuất hiện kia. Nơi đang bàn giao, Thạch Bảo Tín hoảng hốt tuốt kiếm:” Đó là tín hiệu liên lạc, có kẻ theo dõi chúng ta.”

Viên tướng Liêu bình thản xua tay:” Đừng sợ, chúng ta đông người, cùng lắm là lui vào biên cảnh Tây Hạ, quân Tống chẳng lẽ có thể đuổi theo hay sao?”

Ngụy Hàm Tín cười ha hả, bộ dạng tự tin:” Thạch huynh chớ lo, chúng ta an bài thỏa đáng rồi, không có chuyện gì đâu.”

Thạch Bảo Cát hơi yên tâm một chút, vẫn chỉ kiểm về phía phát ra tín hiệu.” Bao vây, bắt cho được tên khốn đó, ta muốn xem là kẻ nào dám tới đây vượt râu hùm.”

Lập tức mấy trăm người bao vây chặt khu vực không rộng, nhưng tìm đi tìm lại không có nhân vật khả nghi nào.

Kết quả báo về là không tìm thấy bất kỳ ai, tướng lĩnh hai bên quyết định, tăng cường đề phòng nhanh chóng bàn giao hàng hóa rồi đường ai nấy đi.

Binh sĩ nhận lệnh quát roi, đội ngũ tiến về quan ải.

Không ngờ một chiếc xe đi chưa lâu thì đổ đánh sầm, không chịu nổi sức nặng của vật chứa bên trong, rương văng nắp, đồ rơi đầy đất, quả nhiên là kim loại, vũ khí, không ngờ còn có liên hoàn thần nỏ mà quân Tống mới phát minh. Lãnh Nghệ và Triệu Quang Nghĩa từng thử nghiệm ở thao trường.

Không chỉ một chiếc mà là rất nhiều chiếc nối nhau đổ xuống, xe sau không đi được nữa, đám Thạch Bảo Cát chấn kinh:” Có chuyện gì xảy ra?”

Một tướng quân chạy tới bẩm báo:” Tướng quân, một bên bánh xe không rõ vì sao mà hỏng, nên xe bị đổ.”

Thạch Bảo Cát phóng ngựa tới, kiểm tra bánh xe, một thanh chống bánh xe bị gãy, khi áp lực không đều, cả bánh xe hỏng theo:” Các người làm ăn kiểu gì thế hả? Biết chuyện quan trọng, không dùng xe tốt chút.”

Tên tướng Liêu đi tới xem cái xe khác vẫn còn lành lặn:” Có kẻ phá hoại đây.”

“ Cái gì?”

“ Tướng quân nhìn vết rạn, có kẻ dùng ám kinh bóp thanh gỗ vỡ vừa đủ nhìn bề ngoài không thấy gì, nhưng bánh xe đi

không lâu sẽ đổ. Người này võ công rất cao, to gan, không thể xem nhẹ.”

“ Tìm cho ra, tìm cho ra tên khốn đó.” Thạch Bảo Cát tính nóng như lửa, đá mấy tên binh sĩ ở gần:

Một viên tướng Tây Hạ béo tốt nói:” Tám phần là kẻ phóng pháo hoa đấy.”

Tên tướng Liêu gật đầu tán đồng:” Không cần tìm, nếu kẻ đó nhắm vào chúng ta thì mục đích chỉ có thể là ngăn chúng ta trao đổi thôi, hấn trốn kỹ rồi, tìm không ra đâu, giữ nguyên đội hình, chớ hỗn loạn để hấn lợi dụng phá hoại.”

Ngụy Hàm Tín chung suy nghĩ:” Nói có lý, mau bàn giao hàng.”

Đệ đệ hấn là Ngụy Hàm Dững nói:” Bàn giao thế nào, đã đổ hơn mười xe rồi, số còn lại chẳng biết có đi được nữa không?”

Tướng Tây Hạ nói:” Lệnh binh sĩ vác đồ qua quan ải, đặt phía Tây Hạ bọn ta, dù quân Tống có tới cũng chẳng làm gì được. Còn các người thì tìm xe thay thế, vận chuyển đồ sau.”

Lúc này chỉ đành như vậy, Thạch Bảo Cát đứng trên xe ngựa đồ ra lệnh:” Tất cả vác đồ qua biên ải Tây Hạ, nhanh lên.”

Chương 551: Phán đoán sai lầm, hậu quả nghiêm trọng.

Đám binh sĩ rời từng rương hàng xuống xe, một số thu dọn hàng đồ, vác vai đi bộ qua quan ải.

Nhưng mấy tên đi đầu đội ngũ vừa đi được mấy bước thì tên vun vút bắn ra, tên xuyên ngực, chúng ngã xuống, đồ lại vương vãi khắp quan đạo chật hẹp.

“ Có thích khách.” Cấm quân được huấn luyện rất tốt, lập tức ném đồ trên vai, tìm vị trí ẩn nấp, hoặc nằm xuống đất, có binh sĩ giờ khiên chắn lên, một số rút đeo kiếm phòng ngự, một số giương cung bắn trả.

Cực kỳ bài bản.

Sau một loạt tên bắn, binh sĩ đàm trường mâu kéo âm âm lên vị trí bắn tên đó, nhưng nào có thấy ai.

Cứ như có ma quỷ đang trêu đùa bọn chúng vậy.

Tên tướng nước Liêu cũng bắt đầu sốt ruột:” Mặc kệ hấn, hành động này giờ chúng tỏ hấn chỉ có một mình thôi, nên đang cố sức cầm chân chúng ta đây. Vận chuyển hàng đi.”

Binh sĩ lại bắt đầu vận chuyển, lần này tên bắn từ phía khác, lại có vài tên nữa ngã xuống mà chết, đồ lại vương vãi khắp nơi.

Thạch Bảo Cát muốn điên rồi, hấn không thể lệnh binh sĩ bất chấp mạng sống đi tiếp, đối phương chỉ là con muỗi theo dí cái là chết, nhưng nó vo ve vo ve bên cạnh, dù là sư tử cũng nổi điên.

Kết quả tướng sĩ hai bên trao đổi, do quân Tống canh chừng hai bên đường, còn quân Liêu sẽ sang vận chuyển.

Một lát sau quân sĩ phía Liêu qua quan ải tới đội xe quân Tống lấy hàng, tướng lĩnh hai bên đang bàn bạc phân chia cảnh giới thì phía bên kia quan ải, người xe náo loạn, tiếp đó xe ngựa vận chuyển muối cùng hàng lậu điên cuồng chạy về phía này.

Những chiếc xe đó đúng là điên rồi, một số lao thẳng về phía quan ải, một số lao ra ngoài, xe trước đã đổ, xe sau cứ như không thấy, xô thành đống. Không chỉ xe và cả muối cũng đổ tràn khắp nơi, lấp kín đạo quan ải chật hẹp.

Chạy tới hiện trường kiểm tra mới phát hiện móng ngựa máu me be bết, rõ ràng có kẻ dùng dao đâm vào, nên khiến đám ngựa nổi điên như vậy.

“ Nếu ta đoán không nhầm thì ta biết ai rồi.” Ngụy Hàm Dũng giọng âm u tốt độ:

“ Bọn chúng không chỉ có một người đầu, chúng ta vừa rồi trúng kế diệu hổ ly sơn của chúng, nghĩ y chỉ có một điều binh sĩ qua nên xảy ra cơ sự này.”

“ Ai?” Thạch Bảo Cát đang nổi cơn cuồng nộ, hận không thể băm vằm xé xác kẻ kia:

“ Không cần biết là ai.” Tên tướng Liêu cũng nóng ruột lắm rồi, sợ đám người Tống chạy đi tìm cái bóng ma kia:” Vận chuyển hàng đã, không tin vài người bọn chúng có thể ngăn cản được chúng ta giao hàng ở khoảng cách gần thế này. Mau, kéo qua núi.”

Hai bên quan ải là rặng núi, quan ải bị mấy chục cái xe đồ chặn rồi, chỉ có thể đi qua bằng đường núi. Đám quân Liêu hết sức dũng mãnh, vác rương nặng mà vẫn leo núi phăm phăm.

Khi chúng sắp tới quan ải, bỗng dừng nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếp đó là vó ngựa hỗn loạn. Tên đi đầu nhìn thấy vô số ngựa đang phi tới, có con bị loạn thạch làm vấp ngã, chúng vẫn bất chấp kéo tới như thủy triều.

Người Liêu mặt vàng như nghệ, bọn họ sống trên thảo nguyên quá hiểu, một đàn ngựa nổi điên cả hổ sói cũng chẳng cản nổi. Chúng ném rương chạy ngay, hướng về phía chỗ xe ngựa đổ dồn thành đống kia, song kẻ né được kẻ không, tiếng ngựa hí tiếng người la vang vọng sơn cốc.

Viên tướng Tây Hạ nhận ra đó là ngựa mà bọn họ chuẩn bị dùng để trao đổi kim loại, số lượng tới hàng ngàn, la hét:” Chạy mau, chạy mau.”

Đám Thạch Bảo Cát sợ sấn đá, cũng chạy ra sau đống xe bị đổ, nơi đó không ngờ giờ thành chỗ trú an toàn, nếu mà đám ngựa này nổi điên trước khi xe đổ, e là không mấy ai thoát được ở sơn cốc chật hẹp này.

Đàn ngựa chạy qua quan ải, khiến ngựa bên phía quân Tống cũng quay đầu chạy theo, chúng húc lung tung, đâm quân chết không biết bao nhiêu mà kể.

Trong sơn cốc cứ như có núi lở, tiếng rầm rầm không dứt, con người dưới hoàn cảnh này vô cùng nhỏ bé, ngoài cầu khẩn trời cao phù hộ thì chỉ biết nhắm mắt chờ chết.

Tiếng ầm ầm kinh sợ ấy kéo dài đúng một tuần hương, đám ngựa điên chạy mất dạng.

Thạch Bảo Cát từ dưới đống xe đổ bò ra ngoài, chứng kiến cảnh tượng như bãi chiến trường, người chết, người bị thương lăn lộn kêu la, binh khí vương vãi, vài con ngựa tụt lại chạy loanh quanh. Người bình an thì bàng hoàng đứng đó không biết làm sao.

Ngụy Hàm Tín bị thương ở tay, máu me ướm đầm bên người, đang được băng bó.

Viên tướng Liêu lúc này cũng không nhìn nổi nữa rồi, tuốt kiếm:” Giết tên khốn đó, băm hấn thành muôn mảnh.”

Quân hai bên đều là tinh nhuệ cả, rất nhanh khôi phục tinh thần, bọn họ vốn hơn hai nghìn người, lúc này người hoàn toàn lành lặn chỉ có trên dưới 300, đủ thấy màn hỗn loạn vừa rồi kinh khủng ra sao. Cả đám cầm binh khí xông về phía trại ngựa Tây Hạ, tới nơi chỉ thấy mấy chục thủ quân đã chết. Vết thương là đao kiếm, vậy mà không kịp phát báo động, đôi phương quả nhiên không thể chỉ có một.

Nơi này tuy ít cây cối, nhưng mà khe rãnh, loạn thạch khắp nơi, muốn tìm một nhóm người nhỏ khó như mò kim đáy biển, huống hồ chẳng biết mặt mũi người ta, già trẻ cao thấp gầy béo thế nào.

Tin tức truyền về, tướng lĩnh hai bên đều còn cào ruột gan, bọn họ đích thực xem thường đối phương rồi, nơi này tụ tập tinh nhuệ ba thế lực, cứ nghĩ dưới gầm trời không ai làm gì nổi. Cho nên mới liên tiếp đưa ra phản ứng sai lầm.

Viên tướng Liêu cố lấy lại bình tĩnh:” Giờ tất cả những thứ cho tên đó lợi dụng đã không còn nữa, cho nên chúng ta tiếp tục vận chuyển đi, chúng sẽ phải lòi mặt ra thôi.”

Bị đàn ngựa điên dẫm đạp, binh sĩ Tống Liêu tử thương nặng nề, số lành lặn không nhiều, song bây giờ không kịp điều người tới rồi, chỉ đành vận chuyển rương chưa bị vỡ nát qua phía Tây Hạ trước.

Lần này tất cả đều hết sức cẩn thận, cả người khuân vác lẫn người cảnh giới đều căng mắt quan sát.

Đến đoạn hẹp nhấp giữa hai sơn cốc, phía sau một tảng đá lớn xuất hiện mười mấy người, toàn bộ mặc quân phục Đại

Tổng.

Viên tướng Liêu gằn giọng:” Quả nhiên chúng không còn gì lợi dụng nên phải lòì mặt chuột ra rồi, lên! Giết sạch.”

Đám binh sĩ bỏ rương, cầm đao kiếm xông lên.

Chương 552: Bọ ngựa bắt ve

...

Dưới ánh đuốc, ánh kiếm loang loáng, đám xông lên trên cùng gần như chỉ chạm mặt là chết, hiệu suất giết người đó khiến những tên ở sau chùn bước không dám xông lên.

Viên tướng Liêu bước tới quát:” Các ngươi là ai?”

Một người trẻ tuổi tay cầm kiếm rướm máu lạnh lùng đáp:” Nói với các ngươi cũng không sao, bản nhân là Đại Tổng thống lĩnh cấm quân, thẩm hình viện viện phán, Lãnh Nghê.”

“ Nói vậy, đừng tưởng ta chưa gặp Lãnh Nghê, y trông không giống ngươi.” Thạch Bảo Cát cho rằng đối phương mạo danh làm giao động lòng quân của mình, quát:” Ngươi là ai?”

Người trẻ tuổi đó lộ mặt nạ, để lộ ra khuôn mặt không quá tuấn lãng, nhưng đường nét góc cạnh, rắn rỏi kiên nghị.

“ Lãnh Nghê!” Thạch Bảo Tín lão đảo lùì lại, người này quả nhiên là cấp trên của hắn:

Lãnh Nghê phóng pháo hoa đỏ gọi toàn bộ đội hộ vệ tới, nhưng chỉ có Vô Mi đạo trưởng vì lúc nào cũng lo cho an nguy của y nên bám sát ám hiệu trên đường tới kịp. Đội ngũ hộ vệ không linh hoạt như họ, cho nên chưa tới.

Bọn họ đều là người hành tẩu giang hồ, thủ đoạn cực nhiều, đối phương lại thiếu phòng bị, dễ dàng đột nhập vào hậu phương phá hoại.

Đáng tiếc duy nhất là do hành động không khớp, để đội xe bên Liêu loạn trước mới tạo thành chương ngại vật khiến

nhiều tên thoát chết.

Giả sử đàn ngựa điên kia lao qua quan ải không có vật cản gì thì lúc này e quân ba bên chết gần hết rồi.

Lãnh Nghệ nói vang sơn cốc:” Thạch Bảo Cát, cha người là khai quốc nguyên huân, cùng nước Liêu chinh chiến nhiều năm, không ngờ nhi tử ông ta lại thông đồng với địch, bán chủ cầu vinh.”

Thạch Bảo Cát mặt lúc đỏ lúc trắng hét lên:” Người vì tiền mà chết, chim mà mỗi mà vong, cái gì mà bán chủ chứ! Triệu Khuông Dận cũng có phải là thứ tốt đẹp gì, vì lập uy mà giết huynh đệ kết bái Trịnh Ân, sau đó gặp báo ứng bị đệ đệ giết, đó là nhân quả luân hồi.”

“ Triệu Quang Nghĩa càng khôn kiếp, gian dân với hoàng tẩu, lại dùng quân phí đi xây dựng cái ao khôn kiếp, lấy cấm quân đào ao thay dân tráng. Lấy sương quân ốm yếu chinh chiến thay cấm quân hồ lang. Bao nhiêu người vì ông ta mà chết thảm sa trường, loại hoàng đế hồ đồ như vậy còn xứng cho người ta đi theo không? Chỉ có tên nịnh thần người, vì lợi ích bản thân mà làm chó cho ông ta, người mới là kẻ giúp hồ làm ác, trợ Trụ vi ngược.”

Lãnh Nghệ chỉ mặt quát:” Câm mồm, nếu người không phục, giỏi lật đổ ông ta, ta còn trọng người là hảo hán. Giờ người đang làm cái gì? Dù người lập liêm thể nào cũng không thoát được tội tư thông với địch, tàn hại đồng bào đâu. Người quỳ xuống hàng hay để bản quan chém chết.”

“ Đúng là chuyện nực cười nhất trên đời.” Thạch Bảo Cát cười gập bụng:” Các người dùng thủ đoạn vô sỉ làm tử thương không ít người của bọn ta. Có điều giờ bọn ta vẫn còn tới vài trăm, bằng vào mười mấy người các người còn muốn châu chấu đá xe à? Người mau quỳ xuống mới đúng.”

Lãnh Nghệ quay sang Đồ Du đại sư, ông ta liền rút cái ống ra, chỉ lên không, bắn ra một quả pháo hoa xanh lam.

Không ngờ đám Thạch Bảo Cát nhìn nhau rồi cười phá lên. Ngụy Hàm Tín là cười dữ nhất, cười chảy nước mắt:” Té ra là định gọi đội hộ vệ của ngươi, bảo sao dám lớn lối. Ha ha ha, cho ngươi biết bọn chúng bị người của ta bao vây cách đây 30 dặm, lúc này e bị giết sạch rồi.”

Thạch Bảo Cát vỗ vai người trung niên bên cạnh:” Ta cho ngươi chết khỏi hồ đồ, vị này là Vị Châu đô bộ thự Vương Thừa Diễn, chính ông ấy phát hiện và bao vây quân của ngươi đó.”

Con người Lãnh Nghệ co lại:” Phò mã của Khánh Trường công chúa.”

“ Không sai, là kẻ hèn này.” Vương Thừa Diễn tiêu sái phủ tay áo:

Lãnh Nghệ gật gù:” Tốt lắm, Vương Thừa Diễn, Thạch Bảo Cát, Ngụy Hàm Tín, ba tên phò mã cùng bán đứng lão trượng nhân, xem ra không phải chỉ là tham tài đâu, các người hẳn định tạo phản rồi.”

“ Coi như ngươi thông minh, song muộn rồi.” Vương Thừa Diễn mỉm cười:” Vài đồng tiền buôn lậu mà đáng để bọn ta mạo hiểm vận chuyển quân khí à, quá coi thường bọn ta đấy.”

“ Ngu xuẩn, câu kết với giặc ngoài đoạt hoàng vị, rốt cuộc chỉ chuốc trái đắng mà thôi.” Lãnh Nghệ không ngờ đám người này ngu ngốc đến thế, y chẳng cho rằng đây là hậu quả do việc mình cố tình xúi bẩy Triệu Quang Nghĩa xây dựng Kim Minh Trì mà ra, đơn giản, nắm độc không đổi đổi, bọn chúng chỉ bao biện cho hành động của mình mà thôi:

“ Bọn ta chuốc lấy cái gì thì người cũng không sống được tới lúc mà nhìn thấy đâu. Hơn nữa nếu nói tới ngu xuẩn, thì kẻ

đó phải là người mới đúng ...” Vương Thừa Diễm cho rằng phe mình đã thắng chắc rồi, Lãnh Nghệ không còn cơ hội trở mình nữa, ánh mắt nhìn sang Tiểu Chu hậu bên cạnh Lãnh Nghệ tặc lưỡi thêm thường:” Ha ha ha, chắc người không ngờ ở đây có người nhận ra Trịnh Quốc phu nhân đúng không, có người nhìn thấy nàng theo hộ vệ của người xuất hiện ở cổng thành, còn đánh nhau với binh sĩ trông thành nữa.”

“Dung mạo khuynh quốc khuynh thành của nàng đi đến đâu cũng hào quang vạn trượng, muốn giấu cũng không được, đó là chiêu bài của người, bọn ta biết nàng ở kinh thành theo người ra ngoài. Người lén lén lút lút, nhưng lại để nàng công khai lộ diện, thế chẳng khác nào khua chiêng gióng trống tuyên truyền người đã tới, thực sự là ngu không tài nào tả nổi.”

Thách Bảo Cát cười rùng rợn:” Trịnh Quốc phu nhân là của ta, không ai được tranh hết.”

Vương Thừa Diễm mỉm cười, không tiếp lời, hắn cũng đang có ý đó, lúc ấy mỹ nhân về tay ai thì hậu xét.

Tiểu Chu hậu không ngờ vì mình xảy ra đại họa này, mặt sầu thảm, khẽ cắn môi nói:” Xin lỗi, tại muội cố chấp nhất quyết muốn theo huynh, làm liên lụy huynh rồi.”

Lãnh Nghệ mỉm cười vỗ vai nàng:” Đừng lo, bằng vào mấy người bọn chúng không làm gì được chúng ta.”

Vương Thừa Diễm gằn giọng:” Chết tới nơi rồi còn thích làm ra vẻ anh hùng, thật nực cười.”

Viên tướng Liêu lớn tiếng nói:” Đừng thừa lời với bọn chúng, giết đi còn vận chuyển hàng.”

Quân hai bên kéo tới, hơn ba trăm vây lấy mười mấy người Lãnh Nghệ, chuẩn bị xung trận giết một lượt.

Đội hộ vệ xếp thành vòng tròn bảo vệ Lãnh Nghệ và Tiểu Chu hậu ở giữa, một mặt là tảng đá lớn, hạn chế không để họ

bị giáp công hai đường, chỗ này là đoạn chật hẹp nhất ở hẻm núi, ưu thế đối phương nhất thời không thể hiện được. Kỳ thực chủ yếu binh sĩ Liêu còn hung hăng, quân Tống nghe nói đại thống lĩnh tới chùn tay rồi, thành ra đáng lẽ là đội ngũ chặt chẽ, thành rời rạc, đối diện với cao thủ võ lâm như đám Đồ Du, Vô Mi, chỉ đi mà không có về.

Chương 553: Se sẽ ở sau ...

Viên tướng Liêu quan sát một lúc thấy binh sĩ bình thường khó phá tuyến phòng thủ của địch, quát lớn “tránh cho ta”, sau đó rút thanh đao nhìn qua còn tướng là cái rìu ra.” Bản tướng Da Luật Tà Chân, Hán cầu người chết dưới tay ta là vinh dự rồi.”

Lãnh Nghệ nghe cái tên này chấn động, đây là danh tướng nước Liêu, Lãnh Nghệ biết vì ở trận huyết chiến Nhạn Môn Quan, Dương Kế Nghiệp xưng vô địch trong Dương gia tướng, bị người này bắt sống! Hắn hô câu này không phải cuồng ngôn.

Nhưng chính vì câu này, nhất định phải giết hắn cho bằng được.

Đồ Du đại sư nhìn binh khí của người này liền biết sức hắn khỏe vô cùng, nếu là tình huống bình thường ông ta còn né tránh. Giờ thì không thể, vì mục tiêu của đôi phương là Lãnh Nghệ, chỉ cần ông tránh đi, đòn tấn công sẽ nhắm thẳng vào y.

Vì thế không còn lựa chọn nào khác đành dùng trường kiếm như đao đỡ đòn. Ai dè vừa đỡ đã bị đại đao của đôi phương chém gãy, tay tê dại vội lấy tề mi côn của đệ tử thay thế.

Da Luật Tà Chân hét “lần nữa”, đao bổ như Thái Sơn áp đỉnh, Đồ Du đại sư biết đỡ không được, chỉ có thể gạt. Vũ khí va chạm, Da Luật Tà Chân lùi lại sau hai bước còn bản thân ông hồ khẩu toạc ra, miệng phun máu, ngã bịch xuống đất.

Vòng vây đã hở, Da Luật Tà Chân không chậm trễ, bỏ tới Lãnh Nghệ, hai đệ tử của Đồ Du đại sư liền mình cản đường bị

hất văng.

Lãnh Nghệ biết không xong rồi, người này qua khỏe, đấu sức thì mình cũng không chịu nổi, khi hắn xông đến đẩy Tiểu Chu hậu sang bên, bản thân luống cuống ngã chổng vó. Da Luật Tả Chấn chém hút, nhưng không coi ra gì cười ha hả:” Đúng là ngu xuẩn, chết đến nơi còn làm anh hùng cứu ...”

Vừa nói tới đó thì ngưng bật, vì Lãnh Nghệ trong lúc ngã xuống “vô tình” thế nào chân đá trúng hạ bộ của hắn, toàn thân như bị sét đánh, khựng ngay lại.

Đồ Du đại sư tuy bị ngã, nhưng chưa mất ý chí chiến đấu, vừa thấy cơ hội nào chịu bỏ qua, nhảy lên tay cầm kiếm gãy nhè gáy Gia Luân Tả Chấn đâm xuống.

Da Luật Tả Chấn đến lúc chết mắt vẫn nhìn chằm chằm Lãnh Nghệ không tin nổi, chỉ hắn mới biết một cước kia tuyệt đối không phải vô tình, mà vừa nhanh vừa mạnh mới có thể đá hắn gần như chết đứng như vậy.

Uỳnh! Cái xác to lớn đổ xuống, một khoảnh khắc sơ xuất đã phải trả giá bằng mạng sống.

Ngay cả Đồ Du đại sư cũng không hi vọng một mình ngăn cản được tên này, chỉ cầm chân đợi Vô Mi tới hỗ trợ, vậy mà chỉ khoảnh khắc tình thế thay đổi, quên cả nội thương, tay kiếm gãy, tay cầm côn, đánh lui hai tên quân Liêu định tới cứu chủ tướng, hét:” Bảo vệ đại lão gia.”

Tướng địch bị giết, đội hộ vệ sĩ khí gấp bội, lại đánh lui một đợt tiến quân nữa của địch.

Bên kia đám Thạch Bảo Cát bàng hoàng, ai mà ngờ đại tướng quân nước Liêu chết không minh bạch ở nơi này. Vương Thừa Diễn lại càng sợ tới công hết chân tay, hắn ta là người liên hệ với nước Liêu, giờ ăn nói thế nào, trong lúc hoảng loạn la hét:” Giết, giết hết chúng đi.”

Nhưng hiệu lệnh này ai nghe, quân Tống đánh cầm chừng, quân Liêu mất tướng chỉ huy, chỉ một số tên hung dữ nhân lao vào báo thù, còn lại chỉ đứng la hét bên ngoài.

“ Còn đợi gì nữa, còn đợi gì nữa?” Thạch Bảo Cát nhìn ra tình thế hết với tên tướng Tây Hạ.” Phóng tín hiệu, gọi hết người của người tới đây.”

Đại tướng Tây Hạ phóng liền ra ba quả pháo hoa, nổ bùng trên không.

Quả pháo này tai hại lắm, biết sắp có viện binh rồi, đám kia đang đánh càng không chịu liều mình nữa, chỉ vây kín đợi người tới, thành ra phía Lãnh Nghệ được nghỉ ngơi lấy sức.

Thế nhưng chẳng ai vui mừng được, vì lò mò đã nghe thấy tiếng sấm rền, hiển nhiên là có vô số kỵ binh đang tới, Thạch Bảo Cát đứng trên tảng đá nhìn nhúm người Lãnh Nghệ cười đắc thắng.” Các người không còn cơ hội đầu hàng đâu, giao Trịnh Quốc phu nhân ra đây, tránh nàng chết trong loạn quân. Như thế các người được chết toàn thân.”

Tiếng sấm rền muốn rung chuyển trời đất ngày một tới gần, lần át mọi âm thanh ở hiện trường, âm thanh đó làm người ta tuyệt vọng rồi. Tiểu Chu hậu bình tĩnh đến lạ, không ngờ ôm Lãnh Nghệ, ngược mắt nhìn y đầy ôn nhu, vuốt ve gương mặt kiên nghị, nói ra điều nàng giấu trong lòng bấy lâu.” Nghệ ca, tình cảm của huynh, kiếp này muội không có gì báo đáp, nguyện kiếp sau làm phu thê.”

Nói rồi xoay người đi, lao về tảng đá lớn bọn họ dựa lưng chiến đấu, thà chết chứ không để rơi vào tay địch.

Ai ngờ đầu húc phải thứ mềm mềm, tiếp đó nghe thấy tiếng hự, ngẩng đầu lên không ngờ húc vào bụng Lãnh Nghệ, do nàng dùng toàn lực, Lãnh Nghệ không kịp vận kinh, cũng lão đảo.

Tiểu Chu hậu thăm thiết nói:” Để muội chết, huynh đột vây đi.”

“ Đừng lo, chưa tới mức đó.” Lãnh Nghê ôm lấy nàng, không để nàng làm bừa:

Viên tướng Tây Hạ chột hoang mang, lần này hẳn tới đây chỉ mang theo vài trăm người thôi, nhưng nghe âm thanh này, nhân số phải tới hàng nghìn, hỏi Thạch bảo Cát:” Ngươi còn bố trí kỵ binh ở gần đây à?”

“ Không, nếu ta có thì đã ...” Thạch Bảo Cát nói một nửa thì run giọng:” Không phải người của ta.”

Tới rồi, tới rồi, đội kỵ binh kia rốt cuộc tới gần, nhìn cờ hiệu là quân Tống bay phất phới trong gió, số lượng đúng là phải tới hơn nghìn, kể cả kỵ binh Tây Hạ tới nơi, thêm vào số binh tướng sót lại ở nơi này chưa đầy một nghìn, đánh làm sao được?

Hai quân Tống Liêu rúm ró vào một chỗ, Thạch Bảo Cát gấp giọng hô:” Lui về phía Tây Hạ.”

Vương Thừa Diễn cuống lên:” Hàng hóa thì sao?”

“ Còn hàng gì nữa, để lại núi xanh, lo gì không có củi đốt, lui, lui!”

Nhưng muốn lui cũng không lui được nữa rồi, phía Tây Hạ cũng có kỵ binh quân Tống tràn tới, kỵ binh cứu viện của Tây Hạ bị truy đuổi phía sau đang chạy bán sống bán chết, lo thân chưa xong nói gì tới cứu viện. Viên tướng Tây Hạ vừa sợ vừa giận quát:” Các ngươi dám xâm nhập Tây Hạ, muốn khơi lên chiến tranh hay sao?”

Lãnh Nghê cười ha hả:” Nực cười, quân Tây Hạ các ngươi lúc này đang đứng ở lãnh thổ nước nào?”

Viên tướng Tây Hạ cứng họng.

Đúng lúc này một chiến tướng tay cầm trường đao, râu dài như Quan Công, mắt lại như Trương Phi, chính là nguyên mã quân thị vệ ti đô chỉ huy Lý Kế Long, hô lớn:” Lãnh thống lĩnh, thuộc hạ đã tới, xin nghe hiệu lệnh.”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Chương 554: Ước hẹn ba năm!

Lãnh Nghệ dẫn hơn 200 người xuất phát từ kinh thành, cho dù chẳng báo cho ai biết, nhưng mục tiêu lại quá rõ ràng, làm sao tránh tai mắt người khác? Nếu bảo y trông cậy cả vào 200 người đó thì quá ngây thơ. Trước đó Lãnh Nghệ xin Hoa Nhi điều Lý Kế Long tới Khánh Châu làm phòng ngự sứ, cùng 3000 mã quân. Bề ngoài là đề phòng quân Liêu xâm nhập, kỳ thực là đi đường vòng, đóng quân ở một dải Tần Châu, lúc này Lãnh Nghệ phóng tín hiệu là gọi họ tới, chứ không phải 200 hộ vệ kia.

“Bọn ta đầu hàng.” Viên tướng Tây Hạ quyết đoán ném ngay vũ khí đi, nếu Lãnh Nghệ không muốn gây lên chiến tranh giữa hai nước sẽ không giết người tùy tiện, nhưng nếu phản kháng là chết chắc:

Quân sĩ Tây Hạ thấy vậy ném hết vũ khí, xuống ngựa đứng ở một bên.

Bốn phương tám hướng đều là quân Tống, Thạch Bảo Cát biết đại thế đã mất, cũng ném vũ khí hô lên:” Lãnh thống lĩnh, nể tình phụ thân ...”

“Câm mồm! Không được nhắc tới cha ngươi!” Lãnh Nghệ nổi giận:” Lúc ngươi muốn giết ta sao không nhắc tới cha ngươi! Thứ bán nước, người đâu bắt toàn bộ lũ phản quân này, kẻ nào kháng cự giết không cần hỏi!”

Lý Kế Long vung đao, kỵ binh Đại Tống xông tới, có số ít còn cố chấp kháng cự, rất nhanh chỉ còn là vong hồn. Đám

Thạch Bảo Cát, Ngụy Hàm Tín, Ngụy Hàm Dũng và Vương Thừa Diễn còn ôm chút hi vọng mình là hoàng thân quốc thích, thế lực không nhỏ, biết đâu còn chút sinh cơ, vì thế đồng loạt đầu hàng.

Tính cả đám người bị thương, vậy là tổng cộng có hơn nghìn tù binh.

Lãnh Nghệ lệnh Lý Kế Long:” Người phái người chia ra thăm vấn đám Thạch Bảo Cát, nếu chúng khai nhận không khớp nhau thì cứ chặt đầu luôn, đối với đám loạn thần tặc tử, không cần phải khách khí, không cần hỏi ý ta.”

Đám Thạch Bảo Cát nghe vậy sợ hãi, vốn định không khai, hoặc cãi cùn bịa lý do không nhận tội, nhưng nghe những lời đó liền biết, e mình không khai mà tên khác khai thì mình chết hồ đồ rồi.

Lãnh Nghệ không tham gia thăm vấn, y bận rộn tổ chức người thu gom hàng hóa hai bên, sửa chữa xe ngựa, để đem vận chuyển về.

Lát sau Lý Kế Long mang lời khai đám Thạch Bảo Cát tới, cơ bản là giống nhau, hiển nhiên trước đó uy hiếp chặt đầu cùng việc y khéo léo đem mâu thuẫn chuyển thành chuyện nội bộ của chúng khiến không tên nào tin tên nào, đều khai hết.

Đám người này vậy mà ôm mộng làm hoàng đế? Đúng là hoang đường.

Sau đó quả đúng viên tướng Tây Hạ dự đoán, Lãnh Nghệ không giết họ, mà tước hết vũ khí rồi thả cho về. Chỉ áp giải quân Liêu và phản quân Tống về kinh thành.

Mọi chuyện đã kết thúc, vậy nhưng Tiểu Chu hậu chẳng có mấy vui vẻ, liền mấy ngày chỉ lặng lẽ đi theo sau Lãnh Nghệ. Còn Lãnh Nghệ bận rộn an bài đủ thứ chuyện, cho nên cũng không tiện nói gì với nàng.

Tối tới ba ngày hôm sau, đội ngũ đã đi sâu vào trong quốc thổ Đại Tống, nguy hiểm bị loại trừ. Đóng quân lại trong một sơn thôn nhỏ, ăn tối xong, lại đi tuần tra doanh trại, xác định mọi việc được an bài thỏa đáng. Lãnh Nghê tới phòng Tiểu Chu hậu.

Tiểu Chu hậu không ngờ đêm hôm khuya khoắt y bỗng tới phòng mình, nhất thời lúng túng, không biết nói gì, nhún eo thi lễ:” Nghê ca ca, huynh tới có chuyện gì?”

Lãnh Nghê tới trước mặt nàng:” Ta muốn hỏi ngày hôm đó lời muội nói trước khi lao vào tảng đá tự vẫn có phải thật không?”

Tiểu Chu hậu càng cuống:” Huynh hỏi cái đó làm gì?”

“ Muội nói kiếp này chúng ta không thể làm phu thê, hẹn kiếp sau. Nhưng giờ chưa tới kiếp sau, ngày tháng của chúng ta vẫn còn dài, vậy còn có thể làm phu thê không?”

Sao có thể ngờ y lại hỏi thẳng như thế, Tiểu Chu hậu mặt đỏ dừ, quay đi.

Lãnh Nghê mặt dày mày dạn truy hỏi:” Ta hỏi lúc này đúng là không hợp thời điểm, nhưng ta muốn biết suy nghĩ thật của muội, nếu đúng là muội nghĩ thế, ta còn chuẩn bị.”

Tiểu Chu hậu cả người run lên:” Huynh huynh muốn chuẩn bị gì?”

Lãnh Nghê tới gần hơn, chỉ còn cách nàng nửa bước:” Ta muốn biết muội nói có thật không đã.”

Tiểu Chu hậu hoảng loạn, nàng không phải tiểu cô nương chưa hiểu sự đời, nhưng đối diện với cách bày tỏ tình cảm quá trực tiếp của Lãnh Nghê, có chút tiếp thụ không nổi, quay người đi, giọng lí nhí nhỏ hơn cả muỗi kêu:” Muội nói luôn giữ lời.”

Lãnh Nghệ bước đến, ôm lấy nàng từ phía sau, Tiểu Chu hậu vùng vẫy, y càng ôm chặt, đầu cúi xuống ghé sát gò má đã nóng muôn cháy của nàng:” Ta nghĩ thế này, muội thấy có được không nhé?”

Tiểu Chu hậu vốn còn muôn chống cự, nghe thế đứng yên.

Lãnh Nghệ nói nhỏ:” Ba năm sau, đợi muội hết tang, ta cưới muội nhé, được không?”

Tiểu Chu hậu ngờ ngàng, đây là chuyện nàng chưa từng ngờ tới, không những chẳng vui, thậm chí còn sợ hãi, hai hàng nước mắt còn ứa ra:” Huynh, huynh biết thân phận của muội ... Quan gia, ông ấy không bỏ qua cho muội đâu ... Huynh, huynh mà cưới muội, ông ấy sẽ hận huynh, không bỏ qua cho huynh ...”

“ Ta biết! Ta cũng rất sợ ông ấy. “ Lãnh Nghệ thừa nhận:” Nhưng ta sẽ nghĩ cách.”

“ Cách gì được chứ?” Tiểu Chu hậu cười thảm, thân là thần tử, còn làm được gì, cả thiên hạ này là của ông ta, trừ khi bọn họ rời bỏ Đại Tổng đi thật xa, nhưng Lãnh Nghệ còn cả gia tộc lớn, còn cả sự nghiệp, nàng không thể vì bản thân mà ích kỷ:

“ Chuyện đó muội để ta, muội chỉ cần trả lời, ba năm sau có chấp nhận làm thê tử ta không?” Lãnh Nghệ tiếp tục hỏi:

Tiểu Chu hậu sao không muôn cơ chứ, nhưng nàng không hiểu còn cách nào cởi được nút thắt này, cho rằng y không biết những việc ghê tởm Triệu Quang Nghĩa từng làm với mình, cho nên suy nghĩ quá đơn giản:” Nghệ ca ca, huynh không biết, quan gia, ông ta, ông ta ...”

Nói tới đó nước mắt giàn giụa, thân thể này nhơ nhuốc rồi, sao xứng với huynh ấy.

Lãnh Nghệ xoay nàng lại, đối diện với mình:” Muội không cần nói, chuyện trước kia đã qua rồi, ta không quan tâm, nếu

bỏ đi tất cả mọi chuyện, chỉ bằng tình cảm mà nói, muội chỉ cần trả lời ta một câu, ba năm sau chấp nhận gả cho ta không? Chuyện khác đợi chúng ta giải quyết vấn đề này xong hẵng tính.”

Tiểu Chu hậu cảm động nghẹn ngào, không nỡ nói dối làm y đau lòng, nói chắc chắn từng chữ:” Khi đó nếu huynh còn muốn cưới muội, muội theo huynh cả đời.”

Chương 555: Không còn gì để nói.

Lãnh Nghệ nghe được lời thừa nhận của Tiểu Chu hậu, cúi đầu xuống dùng trán khẽ chạm vào trán nàng, mũi chạm mũi nàng, rồi chạm vào đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, cảm giác ngọt ngào ấm áp đó thật khiến người ta ngất ngây.

Thân thể Tiểu Chu hậu không ngừng run rẩy, cả người như không còn chút sức lực dựa hẳn vào trong lòng Lãnh Nghệ, tựa như tiểu cô nương nhận nộ hôn đầu đời ...

Lãnh Nghệ không phải tham luyện dung mạo của nàng mà đưa ra mong muốn ấy, trong đó phần lớn là thương cảm cho số phận của nàng, một phần áy náy, bi kịch của nàng ở góc độ nào đó có nguyên nhân do y. Lý Dục chết rồi, nàng không còn chỗ ký gửi tinh thần nữa, dù lần này ra ngoài giúp nàng khuây khỏa phần nào, nhưng trở về rồi, e nàng dần héo mòn trong cô độc, cái y cho nàng là một ngôi nhà để về, một hi vọng để sống.

Hồi lâu sau hai người mới tách nhau ra, Tiểu Chu hậu vẫn nép trong lòng y:” Nghệ ca, có câu này của huynh là muội thấy đủ rồi, muội biết trong tim huynh có muội, muội không mong gì hơn nữa ...”

“ Suyt, đừng nói mấy thứ ngốc nghếch.” Lãnh Nghệ ngăn không cho nàng nói tiếp, vuốt ve mái tóc mượt mà:” Muội phải tin ta, ta có cách đối phó với ông ấy, muội chịu khổ nhiều rồi, từ nay về sau, ta không để muội chịu thêm chút ủy khuất nào nữa, dù là hoàng đế cũng không được.”

Tiểu Chu hậu hết sức kinh ngạc, nàng có thể nhận ra, Lãnh Nghệ không nói cho có, mà y có vẻ thực sự có tính toán, đối diện với vẻ mặt kiên định ấy, không hiểu sao, nàng yên tâm dân, chủ động tìm môi y:” Chỉ cần theo huynh cả đời, muội sẵn sàng trả bất kỳ giá nào.”

Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, đội ngũ nhanh chóng lên đường, trên đường đi, tin sứ phái đi liên hồi, Lãnh Nghệ như lúc tới, không vào thành trì, đóng trại nơi hoang dã, không tiếp nhận quan viên địa phương tới ủy lạo, quân kỷ nghiêm ngặt, không một giây phút lơ lửng, lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Dù Lãnh Nghệ cố gắng phong tỏa tin tức tránh bút dây động rừng, nhưng truyện lớn thế này khó giấu kín, hưởng hồ phe cánh của đám người này còn ở ngoài kia, khi tin tức bất lợi truyền về là chúng đoán ra phần nào. Trên triều có kẻ lớn tiếng đàn hặc y lạm quyền, tự tung tự tác, cần ngay lập tức trừ bỏ mọi chức vụ, bắt về trị tội. Có người nói y dẫn quân binh địa phương tới kinh thành là có ý đồ phản nghịch, tuyệt đối không cho y toại nguyện.

Tín sứ tới quân doanh cầu kiến không ngớt, trừ tín sứ do triều đình phái ra, còn lại Lãnh Nghệ đều đuổi đi, thậm chí có ông già tóc bạc, hồng nhô đương thế tới cầu kiến cũng vô ích.

Xung quanh đội ngũ có không biết bao nhiêu kẻ công khai bám theo, Lãnh Nghệ lơ hết, một mực đi thẳng tới kinh thành.

Trong thời gian này Lãnh Nghệ cũng nhận được tin, Triệu Quang Nghĩa đã công phá Thái Nguyên, Bắc Hán vương quy hàng, mục tiêu bắc phạt cuối cùng đã thành trước khi mùa đông tới. Chỉ là không rõ số phận người Dương gia tướng ra sao.

Rốt cuộc sau hơn nửa tháng, trong đủ thứ nhốn nháo, Lãnh Nghệ về tới kinh thành. Để quân đội ở lại bên ngoài 30 dặm, y

sai người đưa Tiểu Chu hậu về nhà, đưa đám Thạch Bảo Cát tới đại lao thẩm hình viện. Bản thân không về nhà mà dẫn 200 cấm quân tinh nhuệ, tới thẳng nhà Thạch Thủ Tín, vây chặt bốn phía.

Chuyện này cần xử lý nhanh chóng.

Thạch Thủ Tín và Lỗ quốc công chúa xem xong lời khai của Thạch Bảo Cát, người muốn lặng đi, bọn họ nghe phong thanh rồi, nhưng chuyện còn tệ hơn dự đoán.

Lãnh Nghệ nhìn Thạch Thủ Tín, lạnh nhạt nói:” Thạch tướng quân, có chuyện ta cần xác nhận, binh sĩ Thạch Bảo Cát chỉ huy là cấm quân, mà trong thời gian ta không có nhà, cấm quân do ông thống lĩnh, ta hỏi đội cấm quân này từ đâu ra, sao hấn điều động được?”

Thạch Thủ Tín cúi đầu không nói.

Lỗ quốc công chúa khẩn thiết hỏi:” Lãnh thống lĩnh, rốt cuộc chuyện điều binh này nghiêm trọng tới đâu?”

Lãnh Nghệ trả lời ngắn gọn:” Không có thánh chỉ cùng binh phù, tự ý điều động cấm quân rời kinh sư, tru di cửu tộc.”

Lỗ quốc công chúa run rẩy, lần trước không có Lãnh Nghệ tha cho, Thạch gia đã chết sạch rồi, lần này còn qua nổi không?

Lãnh Nghệ nhìn Thạch Thủ Tín:” Thạch tướng quân có thể cho một lý do hợp lý không?”

Thạch Thủ Tín rốt cuộc lên tiếng:” Là ta đồng ý, không có binh phù.”

“ Ngài thừa biết đây là tử tội liên lụy cửu tộc, sao vẫn có phạm vào? Lý do là gì?”

“ Không có gì để nói, làm sai phải gánh chịu, cứ theo vương pháp mà làm.”

Lãnh Nghê không nhiều lời:

- Tốt, ta chỉ có quyền bắt ông, người nhà của ông thì ở nhà đợi thánh chỉ đi.

Lỗ quốc công chúa nổi giận, đập vỡ chén trà, chỉ mặt Thạch Thủ Tín:” Vì sao, vì sao ngươi làm thế, vì sao đem tính mạng cả nhà vào nguy hiểm ?! Nói!”

Thạch Thủ Tín vẫn không nói không rằng.

Lãnh Nghê đứng dậy:” Nhi tử của ông phái ba tên sát thủ là Tần Lĩnh Tam Sát tới hành thích ông và hoàng hậu nương , may mà gặp phải ta, bị ta phải người giết. Ông vẫn muốn bao che cho hắn à?”

Thạch Thủ Tín vẫn lắc đầu:” Ta không có gì để nói.”

Lãnh Nghê nhìn ông ta hồi lâu, nói một chữ bắt rồi xoay người bỏ đi, sau đó điều động binh sĩ bao vây Thạch phủ không cho ai ra ngoài.

Tiếp đó y tới nhà Ngụy Hàm Tín và Vương Thừa Diễn, người hai nhà này góc khóc vầng trời, xin y giờ cao đánh khế, rồi lấy vàng bạc ra hối lộ. Khi thấy mấy cách này đều không hiệu quả thì quay sang đe dọa y, bọn họ là hoàng tộc, đừng có quá đáng, ngày họ trở mình, giết Lãnh phủ gà chó không còn. Lãnh Nghê nghe đe dọa này cười khẩy, chẳng thèm hỏi nguyên do gì nữa, nói tời đây thông báo, không phải trưng cầu ý kiến, đi ngay.

Y không thích bị đe dọa, mỗi nguy sẽ phải loại bỏ, dù chó gà nhà chúng cũng phải loại bỏ.

Xong xuôi hết mọi việc Lãnh Nghê mới về nhà, đám Trác Xảo Nương vì Tiểu Chu hậu về nhà trước mà đã đứng ở cổng đón.

Khi đi hai thê tử của y tuy có thai, nhưng nhìn chưa ra, giờ về đã thấy rõ rồi, Lãnh Nghệ vui mừng vô cùng, chuyện không vui đều bị quét sạch, nếu không phải ở ngoài đường thì thân thiết với các nàng một phen.

Chương 556: Dương gia tướng.

Mọi người đứng ở ngoài cổng tíu tít một lúc mới vào trong, nhưng Lãnh Nghệ bước lên bậc thềm mới để ý, sau lưng các nàng có mấy người, trong đó có một lão giả tóc hoa râm, nhưng thân hình hùng tráng như sư tử, sau lưng còn có mấy nam tử tướng mạo tương tự, hẳn là người một nhà. Chỉ là Lãnh Nghệ không nhận ra ai cả:” Mấy vị này là ...”

Trác Xảo Nương giới thiệu:” Đây là Lưu Kế Nghiệp Lưu lão gia tử và nhi tử, họ là đại tướng Bắc Hán đã quy hàng Đại Tổng ta, Hoa Nhị hoàng hậu phái họ tới làm gia tướng của quan nhân, nói do chàng an bài. Cho nên hiện ở tại tiền sảnh nhà ta.”

Lãnh Nghệ vỗ trán, hồ đồ rồi nhìn bảy nam tử kia mà không nghĩ ra, vội đi tới cung kính thi lễ:” Ra là Lưu tướng quân, tại hạ nghe tên ngài đã lâu, hôm nay mới gặp thật may mắn.”

Lưu Kế Nghiệp khom người đáp lễ:” Thống lĩnh đại nhân quá lời rồi, mặt tướng được theo thống lĩnh mới là may mắn. Mặt tướng được ân điển của quan gia, bản cho họ Dương, đổi tên là Dương Nghiệp.”

“ Chúc mừng Dương tướng quân.” Lãnh Nghệ còn hưng phấn hơn cả lần đầu gặp Triệu Quang Nghĩa, niềm nở khách sáo mời họ vào phòng nói chuyện:

Trác Xảo Nương bất ngờ vì trượng phu lại nhiệt tình với mấy hàng tướng như thế, đến nỗi thê tử và hài tử cũng quên

luôn, đoán hẳn có việc hệ trọng lắm, không quấy nhiễu nữ, dẫn đám tử muội về nội trạch trước.

Lãnh Nghệ dẫn đám Dương Nghiệp tới hoa sảnh, đợi phó dịch mang trà nước lên lui ra liền hỏi tới bảy người còn lại, Dương Nghiệp giới thiệu từng người con.

Trò chuyện vài câu Dương Nghiệp mới nói:” Không giấu đại nhân, mặt tướng không phải chủ động quy hàng, mà bị một nữ tử bắt sống, nói là hảo hữu của ngài, vì ngài tán thưởng mặt tướng, không muốn bị hủy trong chiến tranh hai nước, muốn mặt tướng hàng. Mặt tướng không chịu, nàng lại lần lượt bắt bảy nhi tử của mặt tướng. Trong thành không soái, Bắc Hán vương liền đầu hàng, mặt tướng đành hàng theo.”

Lãnh Nghệ nghe mà cảm nín, Bạch Hồng quá thô bạo rồi, dùng cách trực tiếp như thế, y không biết chuyện này tốt hay xấu nữa, nhất thời không nói lên lời:

“ Sau đó Bạch Hồng cô nương mời quan gia tới, quan gia chấp nhận mặt tướng đầu hàng, ban họ mới.” Dương Nghiệp vô cùng âm thầm kể nốt:

Lãnh Nghệ à một tiếng, chẳng trách Triệu Quang Nghĩa chẳng trọng dụng họ, bị nữ nhân bắt sống thì còn bản lĩnh gì? Có điều bản lĩnh Dương gia tướng không phải ở võ nghệ siêu quần mà là chỉ huy thiên binh vạn mã, hơi do dự, nói nhỏ:” Phải chăng quan gia lạnh nhạt với tướng quân?”

“ Không, không, quan gia lấy lễ đối đãi rất chu đáo...” Dương Nghiệp thở dài:” Quan gia công phá Thái Nguyên xong, hạ chỉ cho bách tính di chuyển tới Tây Kinh, sau đó hủy thành Thái Nguyên, rất nhiều bách tính không kịp đi hoặc không muốn đi bị lửa lớn thiêu cháy. Dương Nghiệp thân là tướng thủ thành không thể bảo vệ bình an cho bách tính ...”

Lãnh Nghệ giật mình, Triệu Quang Nghĩa còn có việc làm tàn ác vậy sao? Về mặt chiến lược đây là cách tốt nhất đảm bảo dẹp yên đất mới thu phục, nhất là khi Bắc Hán ở sát Liêu, quân Tống rút đi, rất dễ sinh ra phản loạn, nhưng cách này cũng quá cực đoan. Lãnh Nghệ không cách nào bình phẩm, đành chuyên đề tài:” Quan gia chinh phục Bắc Hán xong bước tiếp theo tính toán ra sao? Tướng quân liệu có hay?”

Dương Nghiệp gật đầu:” Quan gia muốn thừa thắng thảo phạt nước Liêu, mặt tướng ra sức ngăn cản, nói nước Liêu cường thịnh không kém Đại Tống, dốc hết quốc lực vẫn chỉ có vài phần thắng. Quan gia không nghe. Có điều nhìn việc làm của quan gia, tựa hồ không phải là do nóng lòng lập chiến công hiển hách, có lẽ còn có ý đồ nào khác, mặt tướng không dốc sức ngăn cản.”

Nhìn ra được điều này thật không tệ, danh bất hư truyền, Lãnh Nghệ chấp tay nói:” Tướng quân sở trường dùng binh, am hiểu quân ngũ, có tướng quân tới giúp ta, thật là may mắn lớn. Vừa vặn Thạch Thủ Tín bị cách chức, chức phó thống lĩnh cấm quân còn trống, tướng quân thay thế ông ấy thì tốt rồi.”

Dương Nghiệp ngỡ ngàng, ông ta vốn chán nản vì phải tới làm một gia tướng khác nào gia phó, cứ nghĩ với thân phận hàng tướng của mình, có lẽ phải tới thế hệ sau bèn rẽ ở Đại Tống này mới được trọng dụng. Ai ngờ Lãnh Nghệ vừa về đưa ngay ông ta lên vị trí cao như vậy, Dương Nghiệp sinh cảm giác gặp được tri kỷ, đứng dậy quỳ một gối:” Đa tạ đại nhân tín nhiệm, mặt tướng nhất định hiệp trợ đại nhân, thống lĩnh tốt cấm quân.”

Lãnh Nghệ lại nhìn lục nhi tử Dương Duyên Chiêu của ông ta, sau khi Dương Nghiệp tử trận chính người này gánh Dương gia, nhiều lần lập kỳ công trong cuộc chiến với Liêu, nói:”

Cầm quân thị vệ mã quân thiên uy tả sương đô chỉ huy sứ Đãng Tiên ý đồ phản loạn đã bị xử tử, vị trí trống của hắn do người thay thế.”

Dương Duyên Chiêu bất ngờ không kém cha mình, vội vàng quỳ một chân hô lớn:” Cảm tạ đại nhân, mặt tướng nhất định không cô phụ kỳ vọng của đại nhân.”

Tiếp đó Lãnh Nghệ lệnh đại lang thay thế Ngô Phối Tường, nhị lang thay Trương Xuyên, tam lang giám công Kim Minh Trì. Những người khác tạm thời làm giáo quan phụ trách thảo luyện cầm quân.

Mấy cha con Dương gia cứ ngỡ nằm mơ, thế này không chỉ là ơn tri ngộ, là ơn tài tạo với Dương gia rồi.

Lãnh Nghệ nói thật:” Ta trông cậy vào các vị đó, cầm quân Đại Tổng tuy đông, tinh nhuệ nhưng kỷ luật hỗn loạn, sơ hở quá nhiều. Không chỉ ta không hài lòng, quan gia cũng cực kỳ bất mãn, lệnh ta chính đốn. Nhưng ta không hiểu cầm quân đánh trận, kết quả hờ trái hờ phải, làm việc này hỏng việc kia, nên lần này trông cậy vào các vị tướng quân rồi.”

“ Tướng quân quá khiêm nhường.” Dương Nghiệp khom lưng nói:” Sau khi tới kinh thành, mặt tướng nghe nói thống lĩnh mạnh tay điều chỉnh cầm quân, tuy có nhiều tướng quân liên quan mất chức, nhưng được đông đảo binh sĩ tán đồng. Điều này phải có khí phách mới làm được.”

Đây đúng là chiêu số hay, Lãnh Nghệ khá đặc ý, nói cho cùng y chưa phát huy hết hiệu quả, nếu không chẳng có chuyện hơn nghìn cầm quân rời kinh mà không biết, chưa kể nói tới tổ chức, thảo luyện, chỉ huy, vô vàn điều khác y chưa hiểu. Y không giấu diếm, nói hết ra khó khăn này:” Tạm thời các vị ở nhà ta, đợi ta bẩm báo lên hoàng hậu sẽ an bài nơi ở cho các vị.”

Đám Dương Nghiệp cảm kích, biết y mới đi xa về, không quấy nhiễu nữa.

Lãnh Nghệ về tới nội trạch, gọi Trác Xảo Nương vào phòng, kể ước hẹn ba năm với Tiểu Chu hậu, nói rõ nguyên do với nàng. Trác Xảo Nương đối với chuyện này cũng tán đồng, nàng và Tiểu Chu hậu như tỷ muội, giờ Tiểu Chu hậu khác nào không nhà để về, trượng phu chỉ là cho một mái nhà thôi. Nàng giờ hoài thai, lại có sắc phong, lòng yên tâm hơn trước rồi, không so đo nữa.

Đêm hôm đó Lãnh Nghệ ngủ lại trong phòng Trác Xảo Nương, kể cho nàng nghe chuyện đi dài ngày của mình, tất nhiên kể phong thổ nhân tình, chuyện đấu tranh không nhắc tới.

Chương 557: Nghị kỵ và giám sát.

Vừa đi xa về, đáng lý theo thông lệ, Lãnh Nghê được nghỉ ba ngày, nhưng y làm sao dám nghỉ ngơi lúc này, ngay hôm sau đã tới tam nha, triệu tập toàn bộ tướng lĩnh cấp cấp, tuyên bố bổ nhiệm của mình.

Phó thống lĩnh Triệu Nguyên Tá trước mặt đông đảo tướng lĩnh nói:” Chúc đô ngu hầu và giám quân đã đành, nhưng phó thống lĩnh và sương chủ tứ quân do phụ hoàng ta bổ nhiệm, Lãnh thống lĩnh vượt quyền rồi.”

Thạch Thủ Tín cùng đám tướng lĩnh mất chức, toàn vị trí béo bở, vô số người nhìn vào, cảm quân còn lâu mới tới lúc Lãnh Nghê một tay che trời. Ở đây có nhiều người sợ y, nhưng phục y thì còn chưa đâu.

Lãnh Nghê quét mắt một lượt, ai hả hê, ai né tránh, ai ủng hộ mình, y nhìn thấy hết.” Hoàng tử điện hạ, nếu thần không có quyền này, tuyệt đối không dám đưa ra lệnh bổ nhiệm như vậy. Điện hạ mới tới chưa biết, thần có quyền bổ nhiệm cách chức toàn bộ tướng lĩnh cấm quân, có quyền tiền trăm hậu tấu, quan gia ban thần thượng phương bảo kiếm, vì thế quyết định này không hề vượt quyền. Thần chỉ cần báo lên để quan gia chính thức bổ nhiệm là đủ.”

Thái độ Lãnh Nghê cứng rắn ngoài dự kiến Triệu Nguyên Tá, hần rơi vào thế cười hổ rồi, giờ đây lệnh nhậm chức này thông qua hay không sẽ liên quan uy tín hai người trong quân:” Nếu ta không nghe lệnh người, người cũng có thể chém chết ta rồi.”

Lãnh Nghệ chấp tay về phía hoàng cung.” Thượng phương bảo kiếm đại biểu cho quyền uy của quan gia, thần chỉ là người thừa hành.”

Hàm ý là, người không phải chống đối ta, người chống lại quan gia. Ta giám giết hay không chưa nói tới, nhưng người làm thế là tát vào mặt cha người rồi.

Triệu Nguyên Tá hẳn không thể trực tiếp đối đầu ở chuyện này.” Lãnh đại nhân thay đổi toàn bộ vị trí quan binh cấp doanh trở xuống, ta thấy đây là điều không ổn, vì những quan binh này đều do phụ hoàng ta bổ nhiệm. Người phủ nhận họ là đại bất kính.”

Lời này lại đem vấn đề chống đối thánh lệnh đá ngược về Lãnh Nghệ.

Lãnh Nghệ bình thản nói:” Chuyện thay đổi quan binh được quan gia cho phép, nói cách khác cũng là lệnh từ quan gia, ân uy tới từ bên trên, điện hạ nặng lời rồi.”

Triệu Nguyên Tá tính ra không có bất kỳ khúc mắc gì với Lãnh Nghệ, thậm chí là người thích thơ văn, hẳn còn khâm phục Lãnh Nghệ nữa kia, nhưng hẳn được cử tới đây với trọng trách giám sát y, như thế không thể để uy vọng của Lãnh Nghệ trong cấm quân đi lên, lớn tiếng chất vấn.” Người có thủ dụ của phụ hoàng ta không?”

Đây là mật chỉ sau khi đám Đảng Tiến mưu phản, Triệu Quang Nghĩa mới hạ lệnh cho y đề phòng cấm quân mưu nghịch, giao y tiếp quản toàn diện cấm quân, Lãnh Nghệ không thể tùy tiện công khai điều này cho nên đành nói:” Điện hạ quá bộ sang đây thần có điều muốn nói.”

Ai ngờ Triệu Nguyên Tá xua tay:” Có gì thì nói cho mọi người cùng nghe, ta ghét nhất loại tiểu nhân thì thầm sau lưng người khác.”

Câu này làm không khí trong nghị sự sảng động băng.

Triệu Nguyên Tá thân là trưởng tử hoàng đế, là người khả năng kế thừa hoàng vị, trực tiếp chỉ mặt Lãnh Nghê mắng y tiểu nhân, tương lai Lãnh Nghê coi như đóng lại, dù y hiện phong quang ra sao, còn ai dám thân cận với y nữa.

Lãnh Nghê rất bất ngờ, thái độ này của Triệu Nguyên Tá không hợp lẽ thường, không rõ nguyên nhân do đâu, nhưng y tuyệt đối không vì y là một hoàng tử mà nhún nhường, nghiêm sắc mặt:” Quan gia bổ nhiệm thân làm thống lĩnh cấm quân, viện phán thẩm hình viện, tham tri chính sự, liệt hàng tể chấp, tay nắm thượng phương bảo kiếm. Thân được quan gia trọng dụng, nhưng trong mắt điện hạ chỉ là tiểu nhân, vậy là điện hạ không phục quan gia rồi.”

Phản kích quá hay, Dương thất lang tính tình đơn giản sáng sủa, nghe câu này suýt cười thành tiếng, may mà kịp thời biến nó thành tiếng ho.

Triệu Nguyên Tá đang lúc nhạy cảm, nghe ra người thực ra là muốn cười, tức giận quát:” Người là ai? Có gì đáng cười?”

Dương Nghiệp vội đi tới:” Khuyển tử vô lễ, điện hạ thứ tội.”

Nếu là người phía Lãnh Nghê, Triệu Nguyên Tá không ngại đả kích:” Tưởng là ai, thứ bại tướng đầu hàng không biết vẫy đuôi lại còn ngông nghênh thế sao?”

Toàn bộ người Dương gia biến sắc.

Lãnh Nghê giương cao giọng nói hết sức đanh thép:” Điện hạ, Dương lão anh hùng không phải bại tướng trước trận, chỉ với hai vạn người đã cầm chân hai mươi vạn quân ta nửa năm, được quan gia vô cùng tán thưởng. Gia qua hay tin lão anh hùng quy thuận, cao hứng vô cùng, ban cho họ tên, đủ thấy quan gia vô cùng coi trọng. Vậy mà điện hạ nói lời xúc phạm

đại tướng của quan gia, nếu truyền tới quan gia, không biết quan gia nghĩ gì.”

Triệu Nguyên Tá năm nay mới mười lăm, chính là tuổi ngựa non háu đá, thích thể hiện thiếu suy nghĩ, chỉ vì muốn hạ uy phong Lãnh Nghệ, không ngờ y cứng rắn không nhường một phân, đến nỗi càng lúc càng tức giận, mới sai làm liên tiếp như thế.

Tuy thế hấn không ngu ngốc, biết Lãnh Nghệ là thân tín của cha mình, nếu hôm nay bị y thêm dầu thêm mỡ báo lên phụ hoàng mình, chẳng may phụ hoàng mà tin thì không xong. Cho dù hấn là trưởng tử, nhưng hoàng vị không truyền cho trưởng tử là chuyện chẳng hiếm xưa nay, nên không dám chọc giận Lãnh Nghệ quá mức, giờ vội chữa lời:” Ta chỉ nói đùa thôi mà.”

Câu này mới thực sự là hồng, hấn cứng rắn đối chọi với Lãnh Nghệ tới cùng thì ít nhất được lòng phe chống Lãnh Nghệ, hoặc phe trung gian, nhưng hấn vừa nhún tướng lĩnh khác kinh hãi rõ ràng. Triệu Nguyên Tá vừa nói ra khỏi miệng liền biết sai rồi, lại vội nghĩ cách bù đắp:” Lãnh thống lĩnh, phụ hoàng ta bổ nhiệm người làm thống lĩnh cấm quân để phụ trách xây dựng Kim Minh Trì, trừ xây dựng Kim Minh Trì ra người không có quyền lực điều động, thống lĩnh phải không?”

Lãnh Nghệ gạt đầu, muốn xem đối phương còn trò gì.

“ Vây là người không bằng ta rồi, ta có quyền điều động binh lực ở tình huống tất yếu. Ví như Lãnh đại nhân làm phản, ta sẽ điều quân tiêu diệt tức thì đấy, ta có mật chỉ của phụ hoàng, có binh phù trong tay, người có không?” Triệu Nguyên Tá gằn giọng nhìn Lãnh Nghệ đầy khiêu khích:

Đây là lời hăm dọa, nhưng tướng lĩnh xung quanh càng thêm ngán ngẫm, có thể tùy tiện nói chuyện này sao? Cầm quân không phải chuyện có thể tùy tiện mang ra đùa, mưu

phản cũng không phải thứ tội tùy tiện gán cho người ta, quan gia để thẳng nhãi con như vậy có quyền lực quá lớn, làm người ta không khỏi lẩn nã nghi vấn.

Điều này Triệu Quang Nghĩa oan, ông ta chủ yếu đưa Triệu Nguyên Tá tới giám sát Lãnh Nghệ, cũng là để học hỏi, trao quyền cho hắn trong trường hợp khẩn cấp cũng là điều hiển nhiên. Nhưng mà bị hắn nói ra, mới thành trò đùa.

Nhưng nghe vào tai vài người lại chẳng phải trò đùa. Vì như với Lãnh Nghệ lại khác hẳn, nhìn sắc mặt Triệu Nguyên Tá không phải hấn đùa, mà đích thực có chỗ dựa khi nói ra điều này, lại liên hệ với thái độ thù địch của Triệu Nguyên Tá trước đó, tám phần Triệu Quang Nghĩa nói gì với hắn về mình rồi, chuyện này hẳn liên quả năng y mưu phản. Không ngờ Triệu Quang Nghĩa đã đề phòng mình tới mức đó.

Chương 558: Tình thế khó khăn.

Triệu Nguyên Tá có tật giật mình, đúng là Triệu Quang Nghĩa có gửi mật chỉ nhắc hấn chuyện này, nếu nói đùa đã đành, nhưng vì hấn nói thật, đâm ra sợ để lộ. Nhìn Lãnh Nghệ sắc mặt như thường, không giống nhìn ra hàm nghĩa trong đó, thầm thở phào:” Ý ta nói, ta quen thuộc với quan binh trước kia của điện tiền ti, không hiểu người mới đề bạt. Vì tiện thống lĩnh, ta muốn dùng người cũ, dù sao Lãnh đại nhân chỉ có chức quyền ở Kim Minh Trì, nơi khác không dùng. Vì thế lệnh bổ nhiệm tương quan của người ở Kim Minh Trì thì bản vương thừa nhận. Nhưng bản vương thao luyện quân thì không liên quan. Chúng ta chia hai đầu quản, không liên quan tới nhau.”

Kỳ thực đối với điện tiền ti một phần theo Triệu Quang Nghĩa bắc chinh, một phần ở lại là đám kiêu binh kiêu tướng rất khó gặm, Lãnh Nghệ chưa dám cải tạo lại, nên lời này của Triệu Nguyên Tá hòa vốn thôi, vốn ở đó mọi thứ như cũ mà.

Giờ biết Triệu Quang Nghĩa đề phòng mình, Lãnh Nghệ có quyết định khác:” Hoàng tử điện hạ là quan thống binh điện tiền ti, đương nhiên thần không phản đối.”

Triệu Nguyên Tá như đánh thắng trận, cực kỳ đắc ý, lớn tiếng nói kế hoạch thao luyện, muốn rèn ra đội hùng sư bất bại ra sao, nhưng lời trẻ con, ai nghe lọt tai được.

Lát sau Lãnh Nghệ tuyên bố giải tán, vào hoàng cung.

Dương Nghiệp mang theo thư ủy nhiệm dẫn bảy đứa con tới Kim Minh Trì nhậm chức tức thì. Trên đường đi, tới đoạn

rừng vắng không người, Dương Duyên Chiêu mới nói với cha mình về chuyện hôm nay:” Lãnh thống lĩnh là người có khí phách dám làm, lại coi trọng chúng ta, theo thượng ti như thế mới có thể làm việc lớn.”

Dương Nghiệp gật đầu:” Đúng vậy, Lãnh đại nhân quả thực là người dám nghĩ dám làm. có điều tình thế Lãnh thống lĩnh không lạc quan, ta xem trong cấm quân, ngài ấy chưa có người của mình.”

Dương Thất Lang vẫn để bụng câu nói kia của Triệu Nguyên Tá, lòng rất tức giận:” Tên hoàng tử nhãi nhép đó thật ngu xuẩn, nhưng con sợ sau này hấn đối phó với nhà ta.”

Dương Đại Lang nói:” Chúng ta vốn là hàng tướng, bị người ta khinh khi cũng là khó tránh khỏi, bây giờ giúp Lãnh thống lĩnh cũng chính là tự giúp mình đó.”

Đám nhị lang đều tán đồng, bọn họ bây giờ với Lãnh Nghê đã là người cùng thuyền cùng vinh cùng nhục rồi.

Dương Duyên Chiêu lại lắc đầu, trầm giọng nói:” Có giúp được hay không còn quá sớm để nói, Lãnh đại nhân đối diện với sự bất tín nhiệm của quan gia, âm mưu của hoàng tử. Chúng ta muốn giúp Lãnh đại nhân phải hết sức cẩn thận, đừng để giúp ngài ấy lại thành hại ngài ấy. Trước hết đừng nên tự ý chủ trương, Lãnh đại nhân là người không tầm thường, khi nào cần tới chúng ta, ắt sẽ lên tiếng.”

Tất cả gật đầu, quyết định sẽ làm như thế.

Phía bên này người Dương gia thảo luận cách giúp Lãnh Nghê, phía kia Lãnh Nghê bái kiến Hoa Nhị.

Lần này là chính thức tấu báo quá trình tuần thị cùng chuyện đám Thạch Thủ Tín, Lãnh Nghê ăn mặc chính thức, cầu kiến chính thức, nên nơi gặp Hoa Nhị là đại điện nơi nàng thường nghe bách quan báo cáo.

“Vi thần thỉnh an ...”

Lãnh Nghệ vừa định quỳ xuống thỉnh an thì Hoa Nhị đã cắt lời:” Ái khanh miễn lễ, bản cung nghe nói khanh trên đường đi khanh gặp phải thích khách, lại bị phản quân bao vây, thực sự không sao chứ?”

Nói xong vén mép váy hoàng kim phụng, rời bàn đi xuống.

Lãnh Nghệ ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt diễm lệ cao quý, vẻ quan tâm lo lắng lộ hết ra ngoài, lo cho y, chứ không phải là vì cái mặt nạ kia, nàng có vẻ gầy đi, cái cằm cũng nhọn hơn, thiếu đi chút mạnh mẽ, thêm vào vài phần nữ tính yếu mềm càng nàng lay động lòng người hơn bội phần.

“Làm hoàng hậu lo lắng là lỗi của vi thần.” Lãnh Nghệ có chút kích động, xem ra công sức bao lâu của y có hiệu quả, khom người thi lễ:

“Không cần câu nệ, khanh đường xa mỗi một rồi, người đâu ban ngồi.” Hoa Nhị phát tay:

Cung nữ mang ghế lên xong thì Hoa Nhị lệnh cho tất cả lui ra, canh gác bên ngoài, bất kỳ ai cũng không được phép tới gần nghe trộm cơ mật quốc gia, nếu không chém.

Thế là trong đại điện Phúc Ninh cung chỉ còn lại một đôi cô nam quả nữ.

Cung nữ thái giám vừa lui xuống, Lãnh Nghệ dù không mang mặt nạ Mạnh Sưởng vẫn hết sức tự nhiên nắm lấy tay Hoa Nhị khẽ vuốt ve, khuôn mặt diễm lệ của Hoa Nhị hơi ngẩn ngừ, nhưng không rút tay lại.

Một bàn tay ấm áp đó như truyền hơi ấm trái tim đang dần giá lạnh của nàng, khiến nàng có cảm giác được yêu thương, được quan tâm, trong lòng hết sức dễ chịu.

Tiểu biệt thắng tâm hôn, có lẽ vì xa cách lâu, có lẽ vì quen với từng cử chỉ lời nói của Lãnh Nghê, nên y không đeo mặt nạ nàng vẫn như thấy Mạnh Sưởng trước mặt, đương nhiên mức độ nồng nhiệt so với lúc y đeo mặt nạ không thể sánh bằng.” Người không tới, ta cũng phải người tìm người.”

Đây là cơ hội để Lãnh Nghê đem hai thân phận của mình hòa làm một, cố ý nói:” Nhớ ta vậy sao?”

Hoa Nhị chưa quen thân thiết với Lãnh Nghê ở bộ dạng này, có chút né tránh:” Có một việc lớn phải thương lượng với người.”

Lãnh Nghê biết dự tốc bất đạt, nên không vội vàng tiến tới:” Chuyện gì thế?”

Hoa Nhị đi về bàn lấy một bản quân tình, đưa Lãnh Nghê:” Đây là quân tình khẩn cấp ta thu được hôm qua.”

Lãnh Nghê xem rất nhanh, Triệu Quang Nghĩa dẫn 20 vạn sương quân đã tiến vào nước Liêu, đột phá Trác Châu, đang tiến đến U Châu (nay Bắc Kinh). Dọc đường không gặp quá nhiều phản kháng, hạ được U Châu trong nay mai. Nhưng có tin viện binh quân Liêu đang tới tăng viện, bởi thế lệnh cho Hoa Nhị phái Tào Bân và Thạch Thủ Tín chia quân hai người, bí mật tập kết ở một dải Dịch Châu, chuẩn bị tiếp ứng Triệu Quang Nghĩa rút, lui, đánh bọc sườn truy binh nước Liêu.

“ Nàng đã nói với Thạch Thủ Tín chưa?”

Hoa Nhị lắc đầu:” Ta chưa nói, người tính thế nào đây, tru di cửu tộc của ông ta sao?”

Lãnh Nghê trầm tư:” Việc buôn lậu thì không tới mức đó, nhưng Thạch Thủ Tín tự ý điều động cấm quân cho nhi tử buôn lậu, ta cứ cảm giác không giống con người ông ta. Ông ta hẳn không biết nhi tử thông đồng với địch mưu phản, cho nên

ông ta thừa nhận hẳn có vấn đề. Chẳng lẽ ông ta nhận tội thay ai?”

“Thạch Thủ Tín rốt cuộc là khai quốc nguyên lão, quan gia kỳ vọng cao, chuẩn bị để ông ta cầm quân phối hợp sách lược dụ địch. Vào lúc quan trọng thế này cứ làm rõ hăng tính, ta thấy thận trọng là hơn.” Hoa Nhị lo âu nói:

Chương 559: Bị lừa rồi. (1)

Lãnh Nghệ có chút đau đầu, tình hình đột nhiên diễn biến phức tạp, không có cách nào nhanh chóng hữu hiệu truyền tin đôi bên, chỉ cần xử lý không thỏa đáng một chút, bên kia lập tức thành tín hiệu sai lầm, hậu quả khó lường.” Giờ đại tướng có thể dùng trong triều đều theo quan gia bắc chinh, lấy ai thay Thạch Thủ Tín đây?”

“ Người không phải rất tin tưởng Dương Nghiệp sao?”

“ Ông ta là hàng tướng, để ông ta nắm quyền suất lĩnh chủ lực Đại Tổng, e quan gia không đồng ý.”

“ Phải rồi, người an bài cho họ ra sao?” Hoa Nhị lại hỏi:

Lãnh Nghệ đang phiền lòng về vấn đề này, kể lại an bài của mình:” Nếu trước kia ta có thể trực tiếp bổ nhiệm họ, nhưng giờ không được rồi, hôm nay trong cuộc họp tướng lĩnh cao cấp, Triệu Nguyên Tá lỡ miệng nói hấn có binh phù quan gia cấp, đồng thời nói nếu ta có ý mưu phản, sẽ điều động cấm quân tiêu diệt ta ngay.”

Hoa Nhị hoảng sợ, song trấn định lại nói:” Quan gia bản tính đa nghi, có lẽ không chỉ đề phòng người, không mưu phản thì hấn làm gì được người.”

Lãnh Nghệ thở dài:” Khó nói lắm, nàng xem hôm nay hấn đã chống đối ta ra mặt, còn dùng lời lẽ xúc phạm ta công khai, một khi cái mầm nghi ngờ gieo vào lòng, cách nhìn nhận sự việc sẽ khác đi. Tất cả mọi hành vi của ta đều có thể bị coi là đang mưu phản.”

“ Người làm bao việc vì ông ta như thế, thực sự làm người ta ngội lạnh.” Hoa Nhị bất mãn, nàng là người rõ hơn ai hết Lãnh Nghệ vì Đại Tổng này hao tâm tổn trí ra sao.” Nếu thế chúng ta không thể ngồi yên chờ chết, phải có chuẩn bị một khi hấn sinh tâm tư méo mó.”

“ Vốn ta không biết phải làm sao, nhưng giờ xem ý chỉ này ta có một chủ ý, nàng nghe xem nhé ...”

Hai người thương lượng một hồi, Lãnh Nghệ không thể ở lại lâu, cáo từ rời đi. Hoa Nhị sau đó hạ chỉ đem Lũng Tây quốc công phủ vốn của Tiểu Chu hậu thưởng cho Dương gia làm nơi ở.

Đám Dương Nghiệp rất nhanh biết tin, vô cùng kinh ngạc cảm kích, cả nhà chuyển tới nhà mới, quốc công phủ vô cùng rộng lớn, còn lớn hơn cả nhà họ ở Bắc Hán. Tiểu Chu hậu đối diện với chuyện này vô cùng thần nhiên, giờ nàng coi mình là người Lãnh gia, không lưu luyến gì với nhà cũ nữa.

Lãnh Nghệ thì lập tức bắt tay vào điều tra Thạch Thủ Tín.

Khi đó ông ta rút ra hai doanh cấm quân, chỉ huy sứ hai doanh này đã bị bắt sống, người đầu tiên thẩm vấn là Từ Hâu.

“ Rời thành phải có binh phù điều quân thì quan thủ thành mới cho đi, ai cấp người binh phù?”

Từ Hâu cúi đầu không nói.

Lãnh Nghệ cười lạnh:” Đừng nghĩ người không nói thì bản quan không tra ra được, chẳng lẽ người còn chưa hiểu chuyện mình làm nghiêm trọng thế nào à? Tự ý điều quân, tội ngang mưu phản, mà mưu phản là tội liên quan tới cử tộc, hôm nay người im lặng, mai cả nhà người bêu đầu ngoài chợ, đó là điều người muốn chứ gì?”

Người Từ Hâu run lên:” Ti chức không biết, ti chức chỉ làm theo lệnh.”

“ Ai?”

“ Là đại hoàng tử, Triệu Nguyên Tá.”

“ Thế à?” Lãnh Nghệ chân động, nói vậy Triệu Nguyên Tá có trong tay binh phủ của cả mã quân và điện tiền thị vệ ti, hai trong tam nha rồi. Bề ngoài y chỉ hời hợt nói:” Binh phủ điều quân do xu mật viện giữ, phải căn cứ vào thánh chỉ mới cấp, hấn làm sao có được.”

“ Chuyện này ti chức không biết, dù sao quân lệnh hạ xuống, bảo bọn ti chức xuất quân rời thành, sau đó nghe sự chỉ huy của Thạch Bảo Cát.”

“ Thạch Bảo Cát điều các người tới Tây Hạ, các người không thấy đáng ngờ gì sao?”

“ Không phải, đây là chỉ thị của hoàng tử Triệu Nguyên Tá.”

“ Hấn là hoàng tử cũng không thể trực tiếp chỉ huy quân đội, người thân là tướng lĩnh cầm quân, chẳng lẽ không rõ điều này?”

“ Nhưng, nhưng ...” Từ Hầu cắn chặt răng nói:” Đại hoàng tử có thủ dụ của quan gia.”

Tới mức này Lãnh Nghệ không sao che giấu khiếp hãi trong lòng, đồng thời lòng nguội lạnh, thì ra Triệu Quang Nghĩa cho Triệu Nguyên Tá thánh chỉ để chỉ huy quân đội, điều này tương đương hấn mới thực sự là thống lĩnh tối cao của cấm quân, y bị gạt sang lề rồi.

Vậy hấn không chỉ hai nha, mà binh phủ điều bộ quân cũng nằm trong tay hấn rồi.

“ Đại nhân, chuyện này đại hoàng tử dặn, tuyệt đối không được nói với ai, đặc biệt là ngài ... Xin đại nhân đừng nói ra, nếu không ti chức sẽ chết rất thảm.” Từ Hầu cầu khẩn:

Ta không nói thì người cũng vẫn chết rất thảm, tuy vậy Lãnh Nghê vỗ vai hấn trấn an:” Yên tâm, người phụng lệnh hành sự thôi, ta không gây phiền phức cho người làm gì, bản quan báo lên quan gia, nghe quan gia xử trí là được.”

Có sự thừa nhận của Từ Hâu, tiếp theo đó Lãnh Nghê thậm vẫn chỉ huy sứ khác liền dễ dàng hơn nhiều, hấn cũng thừa nhận tương tự.

Người kế đến là Thạch Thủ Tín, ông ta vẫn cái bộ dạng nghe thiên mệnh, nào đâu còn chút hào khí nào trước kia.

“ Ông nói dối! Ta tra ra rồi, người điều binh kỳ thực là đại hoàng tử của Triệu Nguyên Tá, hấn có binh phù lẫn mật chỉ của quan gia, nên điều binh khởi thành giao Thạch Bảo Cát chỉ huy! Vì sao ông lại gán tội cho hấn.” Lãnh Nghê phủ đầu lập tức:

Thạch Thủ Tín cúi đầu:” Lãnh đại nhân đừng tra nữa, tội này ta gán là được.”

Lãnh Nghê mỉa mai:” Ông nghĩ mình trượng nghĩa lắm à, mắc bẫy khiến cả nhà bị liên lụy mà không biết, nực cười.”

Thạch Thủ Tín hơi ngẩng đầu.

“ Ta biết ông nghĩ gì, ông cho rằng đây là ý của quan gia, quan gia muốn ông gán tội, nên lòng ông nguội lạnh, đánh liều đúng không? Ta nói cho ông biết, quan gia hoàn toàn không biết gì hết, ông đúng là ngu xuẩn, quan gia ủy thác trọng trách không làm, lại làm chuyện hại mình, hại cả Đại Tổng, ông là tội nhân thiên cổ.” Lãnh Nghê cao giọng trút một loạt tội danh xuống đầu Thạch Thủ Tín:” Sử gia nghìn đời sẽ phỉ nhổ ông, con cháu ông cũng nhổ vào mộ của ông ... à sau chuyện này ông làm quái gì còn con cháu. Vậy mà ông còn ở đây làm ra vẻ người tử vì đạo gì chứ, hết sức nực cười”

Thạch Thủ Tín phát run, ông ta không biết mình làm gì mà phải gánh chịu những lời ấy, mặt tròn tròn.” Người nói gì?”

Chương 560: Bị lừa rồi. (2)

Triệu Quang Nghĩa lên ngôi vị chưa lâu, lại bằng phương thức gây ra nhiều nghi vấn tranh cãi, cái ghế của ông ta còn chưa vững, tất nhiên mọi quyền lực đều ôm vào mình, Triệu Nguyên Tá tuy là thái tử, kỳ thực còn chưa gây dựng được vây cánh của mình, người giúp đỡ bên cạnh hạn chế.

Sai lầm của Triệu Nguyên Tá là hắn không biết kế hoạch của Triệu Quang Nghĩa mới dùng cách này hãm hại Thạch Thủ Tín, Lãnh Nghê không nói ra điều ấy mà vỗ bàn:” Đại tướng triều đình theo quan gia xuất chinh gần hết, quan gia muốn ông gánh tội cũng không thể ở thời điểm này, nếu không một khi có sự cố bất ngờ? Kinh sư lấy ai cầm quân, hồ đồ.”

Thạch Thủ Tín càng nghĩ người càng phát run, không phải ông ta ngu xuẩn, chỉ vì tư tưởng quân thần ăn sâu bén rễ trong lòng, gặp chuyện không suy sẽ sâu xa hơn.

Lãnh Nghê thấy đã tới lúc, trầm giọng hỏi:” Rốt cuộc hắn nói gì mà ông cam nguyện đem cả cửu tộc ra mạo hiểm?”

Thạch Thủ Tín suy ngẫm một hồi, rốt cuộc nói:” Hôm đó đại hoàng tử hốt hoảng chạy tới nói với ta là nhi tử ta buôn lậu quân nhu tới Tây Hạ, nước Liêu bị người bắt. Đây là tội thông địch, phản quốc. Còn khóc lóc nói Thạch Bảo Cát lừa hắn, nói chỉ buôn lậu trúc mộc thôi, hắn cũng được chia không ít. Vốn không cần quân đội vận chuyển, vì gần đây dải Tần Lĩnh xuất hiện không ít phi tặc, hàng lại nhiều. Hắn không chịu được dụ hoặc đã tự ý điều hai doanh cho Thạch Bảo Cát.”

“Lời đó trẻ con cũng không tin, vậy mà ông cũng tin.”

“Hắn lấy mật chỉ của quan gia ra, nói là hỏi quan gia phải làm sao, quan gia chửi mắng hắn, nói hắn là trưởng tử, tương lai là thái tử, không thể có sai sót, chuyện này chỉ có thể để ta gánh. Chỉ cần nhận toàn bộ, sẽ giết mỗi ta và Thạch Bảo Cát. Ta nghĩ, nếu ta không nhận thì cả nhà phải chết đành phải nhận.”

Lãnh Nghệ hừ một tiếng:” Đó là mật chỉ giả.”

“Không thể nào, ta nhận ra bút tích quan gia mà.”

“Ta hỏi ông, hắn tới tìm ông khi nào?”

“Ba ngày trước.”

“Ông còn chưa hiểu ra à? Ta bắt được lệnh lang cách đây 10 ngày, ta đi ngày đêm mới về được tới kinh thành. Cho dù hắn có mật thám biết tin, chạy về báo với hắn, sau đó hắn phải gửi thư cho quan gia, rồi quan gia trả lời hắn gửi về kinh thành. Ông nghĩ xem, bảy ngày có đủ để làm những chuyện đó không?”

Thạch Thủ Tín là tướng cầm quân thường gửi tin báo khẩn, biết 7 ngày không đủ từ biên cảnh Tây Hạ về tới kinh thành, lại từ kinh thành tới bắc cương, tiếp đó từ bắc cương về kinh thành. Minh trong lúc nóng ruột không để ý sơ hở lớn này.

Lãnh Nghệ nói tiếp:” Còn sơ hở lớn hơn nữa, khi ta bẩm báo với Hoa Nhị hoàng hậu mới biết, hoàng hậu thu được quân tình khẩn cấp của quan gia, nói quan gia đang tiến tới U Châu nước Liêu. Yêu cầu hoàng hậu dựa theo kế hoạch, phái đại tướng tập kết quân ở biên cảnh, đợi quân Liêu truy đuổi quan gia thì đánh bọc hậu diệt địch. Ông nói xem, đại tướng đó là ai?”

Thạch Thủ Tín khàn giọng:” Là ta sao?”

Lãnh Nghệ điên tiết mắng chửi:” Đúng, là lão già hồ đồ ông đó, quan gia phái ông và Tào Bân chia quân hai ngả tập

kết ở Dịch Châu, quan gia nếu muốn ông gánh tội sao còn phải ông đem cấm quân đi cứu mình?”

Thạch Thủ Tín tới đây hiển nhiên choàng tỉnh, gầm lên:” Triệu Nguyên Tá, hấn lừa ta ... Ta nhìn hấn lớn lên từ nhỏ, vậy mà hấn lừa ta.”

“ Nếu ta không làm, Triệu Nguyên Tá và lệnh đường là một bọn, sau khi lệnh đường bị bắt, hấn mới dùng chiêu này để che giấu, chỉ cần ông nhận tội. Quan gia sẽ giết chín họ của ông, tội ác của hấn cũng được che đậy thành công.”

“ Vì sao? Chúng che giấu cái gì mà phải làm thế?”

Lãnh Nghệ trố mắt, ông ta thật thà quá rồi, trực tiếp đánh thức ông ta:” Ông nghĩ, lệnh lang vì chút tiền bạc mà mạo hiểm tội tru di cửu tộc à, vì chút tiền mà tư thông với cả Tây Hạ và Liêu à?”

Gương mặt già của Thạch Thủ Tín co quắp:” Người nói, nói ... Chúng mưu phản?”

Lãnh Nghệ gật đầu:” Đúng, mục đích của chúng ta tăng cường thực lực cho địch, giết chết quan gia.”

“ Không thể nào.” Thạch Thủ Tín thốt lên:

“ Không à.” Lãnh Nghệ không kìm được cơn giận, suýt tát cho ông ta một phát:” Ông ngu xuẩn tới mức đó rồi à, đợi ngày ông tin là ngày chết của chín họ đấy, quân Liêu có nam hạ già y xéo bách tính cũng là lỗi của ông, khôn kiếp.”

Thạch Thủ Tín suy sụp, nhìn Lãnh Nghệ cầu khẩn:” Đại nhân, vậy, vậy chúng ta phải làm gì đây? Ngài nói, ta sẽ nghe ngài ...”

Chiều ngày hôm đó, Hoa Nhị hoàng hậu triệu tập hội nghị tế chấp, đồng thời gọi cả Triệu Nguyên Tá tham gia.

Triệu Nguyên Tá không biết xảy ra chuyện gì, có điều với một vị hoàng tử mới mười lăm tuổi mà nói, tham gia hội nghị cao cấp thế này mới là lần đầu.

Khi hấn tới nơi thì đại sảnh của cung Phúc Ninh đã có lưu thủ tể tướng Thẩm Luân, xu mật sứ Sở Chiêu Phụ, xu phạt phó sứ Thạch Hi Tái, còn có tham tri chính sự Lãnh Nghệ và phó thống lĩnh Dương Nghiệp.

Trừ những người đó ra còn có một người làm Triệu Nguyên Tá vừa giận vừa sợ, Thạch Thủ Tín. Chuyện gì thế này? Ông ta phải ở trong đại ngục chứ? Triệu Nguyên Tá không có chút chuẩn bị nào, lấy cớ đau bụng rời đại đại điện, kéo dài thời gian.

Thế nào cũng có chuyện chẳng lành, Triệu Nguyên Tá tức tốc đi tìm điện tiền nội trực chỉ huy sứ Trương Sư tới, nói nhỏ:” Người lập tức triệu tập thị vệ nội trực, nếu chúng có ý đồ bất lợi với bản vương thì xông vào cứu người, hiểu chưa?”

Trương Sư vội khom người nói:” Thần hiểu.”

“ Thông tri các đô chỉ huy sứ khác lãnh binh đợi lệnh, đề phòng bất trắc.”

“ Vâng.”

An bài thỏa đáng xong Triệu Nguyên Tá mới an tâm được một chút đi vào đại điện.

Hoa Nhị ngồi sau bàn như đang chờ đợi hấn tới hỏi:” Vương gia, giờ bắt đầu được chưa?”

Câu này làm Triệu Nguyên Tá rất hưởng thụ.” Được rồi, nương nương bắt đầu đi.”

Hoa Nhị mới quay sang mọi người phía dưới:” Hôm nay chủ yếu triệu tập chư vị ái khanh của xu mật viện, hai vị thống

lĩnh cấm quân, thương lượng chuyện tăng viện cho quan gia. Sở khanh, đọc đi.”

Trước đó Hoa Nhị đã giao mật lệnh của Triệu Quang Nghĩa cho xu mật sứ Sở Chiêu Phụ, ông ta lớn tiếng đọc ra, chính là mật chỉ yêu cầu Tào Bân và Thạch Thủ Tín điều cấm quân viện trợ. Mọi người nghe mà bất ngờ, quan gia chẳng lẽ chưa biết Thạch Thủ Tín đã bị vào ngục hay sao còn điều ông ta và Tào Bân chia binh tới Dịch Châu tập kết. Tất cả nhìn Lãnh Nghê.

Chương 561: Đối đầu. (1)

Lãnh Nghệ đối diện với ánh mắt mọi người, trấn định nói:” Chuyện của Thạch tướng quân do chưa làm rõ, ta không muốn quan gia phân tâm nên chưa báo lên.”

Triệu Nguyên Tá thầm hô không xong, trước đó hấn ngự tạo mật chỉ của cha hấn đầu lương tới chuyện này, thấy hai mắt Thạch Thủ Tín phun lửa nhìn mình. Phải nói tên nhãi này đầu óc không kém, da mặt cũng đủ dày, trong lúc cuống lên như vậy vẫn nghĩ ra được cái cớ nhỏ giọng lắp liếm với ông ta:” Thạch tướng quân, chính ta xin phụ hoàng để ông lập công chuộc tội đây.”

Thạch Thủ Tín cười lạnh:” Một người sắp bị tru di cử tộc còn có thể thống lĩnh mười vạn cấm quân tác chiến à? Hoàng tử coi lão phu là trẻ lên ba sao?”

Hoa Nhị ngồi trên nói:” Ai gia chỉ nghe chính sự, giúp các khanh xem xem chính sách có thỏa đáng hay không, còn chủ ý phải do các khanh đưa ra. Đặc biệt là chuyện dùng binh, ai gia các không hiểu, các khanh mau đưa ra kế sách.”

Tào Bân là người thẳng tính lên tiếng luôn:” Thần cho rằng quân tình khẩn cấp không thể trì hoãn, nếu quan gia đã có chỉ vậy cứ theo đó mà làm, binh quý thần tốc, không thể chậm trễ.”

Thẩm Luân trầm ngâm:” Nhưng Thạch tướng quân phạm tử tội, sao có thể cầm quân?”

Sở Chiêu Phụ can thận hơn:” Hãy đợi Lãnh đại nhân mau báo chuyện này cho quan gia đã, để quan gia quyết định.”

Thạch Thủ Tín lớn tiếng nói:” Không cần bẩm báo nữa, quan gia đã biết rồi, đúng không hoàng tử điện hạ.”

Chuyện đã tới nước này Triệu Nguyên Tá không kịp nghĩ, đâm lao phải theo lao, ra vẻ tự tin nói:” Ta đã bẩm báo với phụ hoàng, phụ hoàng cho ông ta lập công chuộc tội, nói cho cùng Thạch tướng quân là nguyên lão khai quốc của Đại Tống ta.”

Mọi người cùng ngỡ ngàng, người thật thà như Thạch Thủ Tín còn không tin, người khác sao tin, nhưng mà nếu không tin, chẳng lẽ Triệu Nguyên Tá lại đi nói dối một chuyện như vậy?

Trong chuyện này còn điều gì mình chưa biết hay là bố trí che mắt địch của quan gia, khiến địch bất ngờ?

Trước đó Triệu Nguyên Tá ngầm ngầm bồi dưỡng thế lực, tất cả chỉ đợi một ngày cha hấn giá băng còn cạnh tranh hoàng vị với đám đệ đệ. Nhưng Triệu Quang Nghĩa từ cái chết của Đát Cơ, xây Kim Minh Trì tới bắc chinh làm mất lòng người không ít, bất mãn với Triệu Quang Nghĩa càng cao thì người vây quanh hấn ngày càng nhiều, làm tự tin cùng dã tâm của Triệu Nguyên Tá lên cao chưa từng có. Đồng thời hấn cũng tin, cha mình già cả hồ đồ rồi, giang sơn này nên sớm giao cho mình mới đúng.

Thế rồi Triệu Quang Nghĩa dẫn một đám sương quân già yếu bắc chinh, hấn cho rằng thời cơ của mình đã tới. 20 vạn sương quân sức chiến đấu rất tệ, khẳng định đánh không nổi. Nếu cha hấn và Triệu Đức Phương chết trong loạn quân, vậy hấn ngồi vững trên hoàng vị rồi.

Đó là kết quả Triệu Nguyên Tá muốn thấy nhất, vì thế hấn cung cấp quân nhu cho địch để mong thấy kết cục này. Nhưng giờ đây điều cấm quân tăng viện cho cha hấn, sau đó chuyện Thạch Bảo Cát bại lộ thì hấn chết chắc.

Cho nên bất kể thế nào hấn cũng không muốn xuất binh cứu viện.

Nhưng Triệu Quang Nghĩa đã hạ mật chỉ yêu cầu xuất quân rồi, hấn kiên quyết phản đối cũng phải có lý do thích hợp, nếu không người ta nhìn ra ý đồ của mình. Vậy bây giờ hấn chỉ còn cách phải nắm chắc cầm quân trong tay, không được thực hiện được kế hoạch thì cưỡng ép soán ngôi.

Trong thời gian ngắn Triệu Nguyên Tá đã phải suy nghĩ không biết bao kế sách ứng phó, khiến hấn cảm tưởng đầu óc muốn nổ tung, cuối cùng nghĩ thông kết quả, nói gấp:” Lãnh binh xuất chinh không phải chuyện nhỏ, tình huống của phụ hoàng vạn phần nguy cấp, nên do ta đích thân cầm quân, đảm bảo tuyệt đối! Người khác dù là ai, ta cũng không tin.”

Chuyện này về tình là đúng, về lý Sở Chiêu Phụ không tán đồng:” Điện hạ, thánh chỉ không lệnh người cầm quân không thể làm trái.”

“ Không sao, ta cũng có thánh chỉ.” Triệu Nguyên Tá chuyện này vào cung đã có chuẩn bị, lấy trong lòng ra cuộn lụa gấm vàng đưa Sở Chiêu Phụ:

Sở Chiêu Phụ mở ra xem, trong đó khâm lệnh Triệu Nguyên Tá là quan thống binh của tam nha, khi xảy ra chuyện khẩn cấp thì tất cả phải nghe điều khiển, nếu không giết không tha. Sau đó truyền tay người khác xem, rồi tới lượt Hoa Nhị.

Hoa Nhị sớm biết điều này từ Lãnh Nghê, dò hỏi:” Quan gia cho vương gia điều binh, vậy vương gia có binh phù không?”

“ Đương nhiên là có.” Triệu Nguyên Tá lấy ra nửa mảnh binh phù:” Lãnh thống lĩnh xem có đúng không?”

Binh phù hình con hổ chia làm hai nửa, hoàng đế giữ một nửa, nửa còn lại giao cho tướng lĩnh cầm quân, khi hai mảnh

khớp lại mới có thể điều động quân đội.

Lãnh Nghệ cũng có nửa mảnh binh phù, mang ra đối chiếu gập đầu.” Đúng là hoàng tử có binh phù điều động tam nha.”

Thực ra đạo mật chỉ này là Triệu Quang Nghĩa cấp Triệu Nguyên Tá dự phòng Lãnh Nghệ, chứ không phải là đề tác chiến với Liêu, nhưng người khác không biết.

Triệu Nguyên Tá lúc này phụ họa với Thạch Thủ Tín là bắt đắc dĩ, giờ hẳn có ý khác.” Như thế Tào tướng quân được phụ hoàng khâm định tất nhiên cùng bản vương xuất chinh. Còn về Thạch tướng quân, án chưa làm rõ, đúng là không thích hợp xuất binh.”

Đám Sở Chiêu Phụ nhìn nhau, không ai lên tiếng trước, triều đình gần đây quá loạn, bọn họ không nhìn thấu nữa, không tùy ý lên tiếng.

Triệu Nguyên Tá thấy không ai nói gì thì đắc ý ra lệnh:” Lãnh thống lĩnh, hãy về truyền lệnh bản vương, toàn bộ tam nha chinh đồn, mai xuất binh Dịch Châu.”

Lãnh Nghệ cau mày:” Toàn bộ 60 vạn quân sao?”

“ Đương nhiên!” Triệu Nguyên Tá trừng mắt lên trấn áp:” Thánh chỉ nói tam nha từ trên xuống dưới tuân chỉ hành sự, ngươi muốn kháng chỉ à?”

“ Hiện hạ, trong thánh chỉ nói Thạch tướng quân và Tào tướng quân dẫn mười vạn quân tới Dịch Châu. Vương gia muốn đưa toàn bộ cấm quân đi là không phù hợp.” Lãnh Nghệ không tán đồng:” Nếu kinh thành có chuyện thì làm sao?”

Chuyện liên quan tới an nguy sống còn, Sở Chiêu Phụ cũng không thể đứng nhìn thêm được nữa:” Vương gia, Lãnh thống lĩnh nói không sai, chức trách của cấm quân là bảo hộ kinh thành, nếu điều hết đi, kinh thành bỏ trống thì phải làm sao?”

“ Hiện giờ thiên hạ thái bình, đâu ra phản tặc. Hơn nữa ta và phụ hoàng đều đã xuất thành, kinh thành cần gì phải bảo vệ nữa.” Triệu Nguyên Tá phát tay bất chấp, đây là chuyện liên quan tới sinh tử của hắ^hn, chỉ có thể liều thôi:

Chương 562: Đối đầu. (2)

Cả đám đại thần biến sắc, đúng là đưa dao cho trẻ con nghịch mà, xu mật phó sứ Thạch Hi Tái lên tiếng:” Vương gia nói thế không được, dù vương gia không lo cho đám lão thần, nhưng hoàng lăng thì sao, thái miếu thì sao? Trăm vạn bách tính thì sao?”

Triệu Nguyên Tá nhận ra mình nói năng quá tùy tiện, hơi xấu hổ:” Ý bản vương không phải thế, ta nóng lòng đi cứu phụ hoàng, nếu vậy ta để lại ba vạn năm nghìn quân thủ thành là đủ.”

Càng nói càng hồ đồ, Thạch Hi Tái trầm giọng nói:” Kinh thành rộng lớn như thế, ba vạn rưỡi sao đủ?”

Triệu Nguyên Tá không chịu nổi người khác chống đối mình:” Không thể nhiều hơn nữa, mạng các người quan trọng, nhưng mạng ta và phụ hoàng càng quan trọng hơn.”

Lãnh Nghệ nói vào:” Quan gia sở dĩ dẫn sương quân xâm nhập nước Liêu không phải là để đánh Liêu, mà là dụ địch tới biên cảnh Đại Tống, sau đó cắt đường lui của địch. Khi đó cấm quân mới toàn diện xuất kích diệt địch. Cho nên nếu vương gia điều toàn bộ cấm quân đi sẽ lập tức khiến quân Liêu cảnh giác, làm hỏng kế hoạch của quan gia.”

Tào Bân gật đầu:” Lời Lãnh thống lĩnh phải lắm, quan gia trước khi xuất chiến cũng cho thần phương hướng tác chiến, nên không thể điều quá nhiều quân, tránh đánh cỏ động rắn. Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là tiếp ứng cản địch.”

Nói ra thì tên tiểu tử Triệu Nguyên Tá không phải kém, một mình hấn đối diện với nhiều người phản đối như vậy mà

không cuống, chủ ý xấu liên tiếp, khiếm khuyết chẳng qua là quá non nớt mà thôi.” Phương án đó không được, các người phải nghe ta, điều toàn bộ quân đội tới biên cảnh quyết tử chiến với quân Liêu. Cứ làm thế đi, kẻ nào không nghe là kháng chỉ, giết không tha.”

Tức thì cả đại điện im phăng phắc.

Lãnh Nghệ lạnh nhạt nói:” Chuyện liên quan tới đại kế của quan gia, dù chết ta cũng phải nói.”

“Được! Được lắm Lãnh Nghệ!” Triệu Nguyên Tá vừa giận vừa mừng, thế này là hấn có cơ rồi, quát lên:” Người đâu, bắt tên loạn thần tặc tử này cho ta.”

Dương Nghiệp thoáng do dự, cuối cùng vẫn đi tới chặn trước mặt Lãnh Nghệ. Trong thời khác sinh tử, vẫn có người nguyện che chắn cho mình, Lãnh Nghệ hài lòng, người này đúng là tin được, khẽ gạt đầu trấn an ông ta, bước lên nói:” Giọng vương gia nhỏ quá, bên ngoài không nghe thấy đâu, hay tới cửa mà gọi có khi bọn chúng nghe thấy đấy.”

Triệu Nguyên Tá biến sắc, chạy ra cửa điện, vì đang bàn quân cơ đại sự nên cửa đóng lại, vừa mở ra liền thấy một hàng thị vệ thì mừng lắm:” Mau xông vào, bắt tên Lãnh Nghệ đó. Mau.”

Đám thị vệ đứng im như chẳng nghe thấy.

Triệu Nguyên Tá bấy giờ mới nhận ra chuyện khác thường, lại hô:” Trương Sư! Trương Sư!”

Giọng Lãnh Nghệ từ sau lưng hấn truyền ra:” Không cần gọi nữa, giờ thân tín của vương gia không ở đây đâu, người của ta dẫn chúng đi uống rượu rồi. À phải quên nói với vương gia, vì đảm bảo cơ mật cho cuộc hội nghị này, được hoàng hậu nương nương cho phép, ta đã đổi cấm quân nội trực ra ngoài, do Ngự Long nỗ trực của ta canh gác.”

Triệu Nguyên Tá kinh hoàng lùi lại:” Người định làm gì bản vương?”

Lãnh Nghê kinh ngạc:” Thần sao dám làm gì vương gia cơ chứ? Chẳng qua khi hiệu lệnh của vương gia và thánh chỉ của quan gia mâu thuẫn, nếu không thể kiêm cố, thần chỉ đành nghe lệnh của quan gia thôi. Không chỉ thần, mà mỗi người ở đây đều thế, có phải không?”

Đây là lựa chọn tất nhiên, mọi người đều gật đầu, Hoa Nhị khẳng định:” Thánh chỉ của quan gia là tối cao vô thượng.”

Tào Bân chấp tay nói với Triệu Nguyên Tá:” Thần tuân theo kế hoạch tác chiến của quan gia.”

Triệu Nguyên Tá cứ nghĩ khi phụ hoàng không có mặt, lại có thứ thánh chỉ mập mờ này, hẳn có thể khiến người khác ngoan ngoãn phục tùng, không ngờ chuyện chẳng đơn giản như vậy, giờ bài cùn:” Ta nhất định điều toàn bộ cấm quân đi thì sao?”

“ Thần sẽ lập tức dùng tín sứ hỏa tốc bẩm báo quan gia, nếu không được quan gia cho phép, thần không để vương gia dẫn toàn bộ cấm quân đi.” Lãnh Nghê chấp tay nói dứt khoát:” Vương gia có quyền điều binh, thần có quyền điều hành.”

Bây giờ quan trọng nhất có thể dẫn binh đi tới Dịch Châu, thừa cơ giết cha hắn và Triệu Đức Phương, chỉ cần họ chết, thiên hạ là của mình, còn sợ ai, Triệu Nguyên Tá tạm nhường một bước:” Được, ta chỉ dẫn bốn mươi vạn đi, để lại hai mươi vạn giữ kinh sư, được chưa?”

Lãnh Nghê giơ một ngón tay:” Mười vạn, không thể nhiều hơn, đó là thánh chỉ của quan gia, huống hồ lần tập kết này phải làm âm thầm.”

“ Mười vạn thì làm được cái gì?” Triệu Nguyên Tá nhảy dựng lên:

“ Đủ diệt quốc.” Tào Bân lớn tiếng nói.” Năm xưa thần lãnh binh hạ Nam Đường, phá Hậu Thục chỉ cần 10 vạn, giờ chúng ta không cần diệt địch, chỉ cần cản chân chúng, không cho địch chi viện. 10 vạn là nhiều rồi, nếu là thần, năm vạn là đủ.”

“ Người khoác lác cái gì? Nếu bại trận thì người có mấy cái đầu?” Triệu Nguyên Tá dùng dùng nổi giận:

“ Thần chỉ có một cái.” Tào Bân tính không sợ trời chẳng sợ đất.” Quân Liêu vốn không nhiều bằng Đại Tống ta, chúng truy kích quân ta tới đa 15 vạn, quân ta thua quân Liêu ở kỵ binh, đánh không được thì chúng chạy, ta đuổi không được. Nhưng hiện chúng ta chỉ chặn đường, chỉ cản thủ vững, lấy ưu đánh nhược, không phải sợ chúng.”

Luận tới cầm quân tác chiến, Triệu Nguyên Tá sao tranh luận nổi với ông ta, nhìn sang đám Sở Chiêu Phụ.” Còn các người thì sao?”

Sở Chiêu Phụ hết sức cung kính nói.” Bọn thần là văn thần, không hiểu quân sự, xin nghe hoàng hậu và các vị tướng quân.”

Hoa Nhị mỉm cười.” Ai gia thấy Lãnh đại nhân và Tào tướng quân nói có lý.”

Triệu Nguyên Tá biết hôm nay khó đạt được mục đích rồi, bất kể thế nào, cứ nắm quân trong tay đã, nếu không vạn nhất có biến thì nguy.” Nếu hoàng hậu nói thế thì mười vạn cũng được, ta lấy thượng tứ quân của mã quân thị vệ ti, vừa vạn mười vạn.”

Không ngờ Lãnh Nghệ lắc đầu.” Vương gia chỉ có thể mang bộ quân, không thể mang mã quân.”

Triệu Nguyên Tá chỉ mặt Lãnh Nghệ.” Người có ý gì, có phải là không muốn ta đi giải cứu phụ hoàng? Người muốn

muru phản à?”

Lãnh Nghệ gạt tay hẳn:” Thứ nhất, lần này điều quân đi là để chấp hành kế hoạch căn địch rồi phản kích, không phải giải cứu, quan gia đang dụ địch chứ không phải gặp nguy hiểm. Thứ hai, mật chỉ quan gia đã nói rõ, bí mật tập kết, không được gây chú ý. Mười vạn mã quân hành động, gây kinh động quá lớn. Thứ ba, một khi dụ địch thành công, nhiệm vụ của vương gia là phòng thủ trận địa, khi ấy bộ binh càng có lợi hơn kỵ binh. Thứ tư, khi hết thấy thuận lợi, cần nhanh chóng ra chiến trường, kỵ binh mới là vương bài đảm bảo diệt địch. Vương gia, nếu không làm theo trình tự này, kế hoạch sẽ hỏng, tâm huyết của quan gia sẽ trôi theo dòng nước.”

Không ai nói gì cả, tức là không ai phản đối Lãnh Nghệ, Triệu Nguyên Tá nhìn hẳn oán độc:” Được, bộ quân thì bộ quân.”

Hội nghị tới đó coi như kết thúc, Triệu Nguyên Tá hầm hằm bỏ đi.

Chương 563: Bù đắp sơ hở.

Thạch Thủ Tín đứng bàng quan này giờ đã nhìn thấu suốt, tới bên Lãnh Nghê nói nhỏ:” Đa tạ thống lĩnh để ta biết chân tướng, không tới mức chết thành ma hồ đồ.”

Lãnh Nghê khẽ gật đầu:” Giang sơn Đại Tổng sau này còn cần dựa vào tướng quân nhiều mà.”

Thạch Thủ Tín chấp tay:” Mặt tướng nghe thống lĩnh chỉ huy.”

Câu này tương đương một lời hứa trung thành, Lãnh Nghê không lộ ra điều gì:” Chuyện đã xong rồi, tướng quân về nghỉ ngơi đi.”

Thạch Thủ Tín do dự chốc lát nói:” Thống lĩnh, lần này quan gia e là vô cùng nguy hiểm.”

Lãnh Nghê xua tay, ý bảo ông ta đừng nói, hạ thấp giọng:” Tướng quân lo cho quan gia, ta biết, nhưng nhìn bộ dạng vương gia như thế, còn thay đổi được gì sao? Bây giờ cương lên chỉ gây nội loạn, hại tới quan gia.”

Thạch Thủ Tín nhut chí gật đầu.

Vì vụ án Thạch Thủ Tín chưa kết thúc, cho nên Lãnh Nghê đưa ông ta về đại lao.

Trên đường về, Lãnh Nghê thấy Dương Nghiệp không nói gì cả, cứ lặng lẽ theo sau, bảo:” Dương tướng quân, tới nhà ta nói chuyện đi.”

Dương Nghiệp gật đầu, không hỏi nhiều, theo y tới Lãnh phủ.

Lãnh Nghệ dẫn Dương Nghiệp tới thẳng thư phòng nội trạch, Trác Xảo Nương tự biết ý không cho ai tới quấy nhiễu.

Trong thư phòng, Lãnh Nghệ tự mình pha trà mời khách:” Dương tướng quân thấy chuyện hôm nay thế nào?”

Dương Nghiệp ngồi thẳng như cán thương:” Lãnh thống lĩnh muốn nghe lời thật sao?”

“Đúng.”

“Lãnh thống lĩnh yên tâm, không cần biết xảy ra chuyện gì, Dương gia nghe theo sự chỉ huy của ngài.”

Lãnh Nghệ đặt ấm trà xuống, trình trọng chấp tay:” Được Dương lão lệnh công hậu ái, Lãnh mỗ nguyện cùng Dương gia chung vinh nhục.”

Hai người đứng dậy vỗ tay liên ba lần, coi như ước thề, sau đó nhìn nhau ngồi xuống, lúc này quan hệ đôi bên coi như đã khác rồi.

Dương Nghiệp hơi ngả người tới, giọng thật nhỏ:” Mặt tướng cho rằng chuyện thống lĩnh muốn làm nguy hiểm quá lớn, đao mượn rất tốt, nhưng chưa hẳn đã tắt thẳng.”

“Tại hạ phục rồi.” Lãnh Nghệ tủm tỉm cười, không phủ nhận, điều y muốn làm là gì? Đương nhiên là mượn đao giết người, y nhìn ra Triệu Nguyên Tá mưu phản mà không nói, vẫn để hắn cầm quân đi, tất nhiên mong hắn đạt thành kỳ vọng của mình:

“Nhưng mà điều này qua mặt được đứa con nít như Triệu Nguyên Tá, đám Sở Chiêu Phụ khó mà không nhìn ra, nếu để chính chủ biết, nước cờ này rất nguy hiểm.”

“Lão lệnh công nếu thấy ta làm chưa đủ tốt, vậy phải bù đắp thế nào?”

Dương Nghiệp thở dài:” Không phải là chưa đủ tốt, mà là chỉ có thể làm thế, đại nhân không đủ thời gian chuẩn bị. Giờ khiêm khuyết nhất là người tuyệt đối trung thành với ngài, mặt tướng ở quân doanh quan sát, uy vọng của thống lĩnh với binh sĩ rất cao. Nhưng mới chỉ dừng ở mức cảm kích, chưa phải kính phục, muốn đạt được điều này, chỉ có chiến tích trên chiến trường.”

“ Ý lão lệnh công muốn ta lãnh quân đánh với Liêu?”

“ Mặt tướng tiếp xúc với nước Liêu cả đời, bọn họ chinh chiến nhiều năm, có một loạt tướng lĩnh kiệt xuất, không đơn giản như quan gia nghĩ đâu. Nói thật mặt tướng nghĩ, kế dụ địch này của quan gia không dùng được.”

Lãnh Nghê hứng thú hơn rồi:” Mong được nghe kỹ hơn.”

“ Mưu kế này nói thẳng ra là quá đơn giản, nhìn một cái là thấu, dẫn 20 vạn sương quân đi dụ địch là sai lầm, muốn dụ địch phải dùng 20 vạn cấm quân, bày ra vẻ muốn quyết chiến mới dụ tình nhuệ địch ra được. Rồi ít nhất trải qua một cuộc ác chiến mới lui dụ địch truy kích. Bây giờ quan gia dẫn 20 vạn sương quân đánh tới U Châu, đâu phải là dụ địch mà là bị địch dụ đó.”

“ Nếu là lão lệnh công sẽ đối phó ra sao?”

“ Thọc sườn Trác Châu, chặn đường lui, diệt toàn bộ.”
Dương Nghiệp nói ngắn gọn dứt khoát:

“ Ta nghĩ quan gia phải chú ý tới điểm ấy.”

“ Quan gia ắt biết, nhưng quan gia sai rồi, ý đồ của quan gia hẳn là đánh tới thành U Châu, khi địch bọc hậu ở Trác Châu mới quay lại phá vây. Sau đó dụ địch vào sâu Đại Tổng. Nếu bị ngăn cản thì cấm quân ở Dịch Châu lên tiếp ứng. Đánh địch từ hai mặt. Kế hoạch nhìn trên giấy rất hoàn mỹ, nhưng vấn đề ở sương quân, sức chiến đấu lẫn tính cơ động quá kém.

Nếu chẳng phải quốc chủ Bắc Hán quá nhát gan, nhiều lần hạ chỉ ép ta giữ kinh thành, ta nắm chắc có thể dùng hai vạn tinh nhuệ, ngăn cản, thậm chí đánh tan 20 vạn quân của quan gia, nói gì tới quân Liêu thiện chiến.”

Ở loại chuyện này, Lãnh Nghê chỉ có thể thành tâm ngồi lắng nghe mà thôi.

“ Vấn đề thứ hai là ở tiếp ứng, nếu do đại tướng như Thạch Thủ Tín suất lĩnh, có khả năng phá vây cứu quan gia ra. Còn về phần Tào Bân, ông ta chỉ có thể đánh trận khi có ưu thế áp đảo, còn với trận khỏ chiến thì không ăn thua. Nhìn từ trận đánh trước kia của ông ta có thể thấy dũng mãnh hơn người, mưu trí không đủ. Khó mà có thể cứu được quan gia trong hiểm cảnh. Bây giờ lại có thêm tên nhãi ranh Triệu Nguyên Tá thích chơi trò khôn vặt, đối diện với Da Luật Hưu Ca, chỉ e Đại Tổng mất cả 10 vạn quân này.”

“ Vậy theo lão lệnh công, bước tiếp theo ta nên làm sao?”

“ Mạt tướng đã nói rồi, phải nhanh chóng nắm lấy toàn bộ cầm quân, lĩnh quân suất chiến, đánh thắng vài trận, kiến lập quân uy.” Dương Nghiệp chấp tay dứt khoát nói:

“ Rất tốt, trước kia ta chưa thay đổi tướng lĩnh trung cao tầng, không phải vì sợ, chủ yếu vì ta không nhìn ra được ai là người có bản lĩnh thực sự. Giờ lão lệnh công và hổ lang, công việc này giao cho lão lệnh công.”

“ Mạt tướng tuân lệnh, nhất định lựa chọn ra tướng lĩnh cầm quân tốt nhất.”

Lãnh Nghê buông tiếng thở dài:” Về phần lãnh binh xuất chiến, không phải ta chưa nghĩ tới. Chỉ là năng lực có hạn, mục tiêu này khó thực hiện.”

Dương Nghiệp mỉm cười:” Thân là chủ soái, quan trọng nhất là quyết sách, chỉ cần có quyết sách đúng, điều phối các

quân, trong tay lại có đại tướng cầm quân đặc lực, không phải là không thể. Thống lĩnh biết mình biết người, ấy đã là có tố chất quan trọng của chủ soái rồi.”

“Được, ta tin lão lệnh công.” Lãnh Nghê rót trà mời:

Dương Nghiệp vuốt râu hài lòng:” Có điều chuyện này đến cuối cùng, chuyện cấp bách hiện nay là nắm lấy cầm quân, đợi chuyện phía quan gia rõ ràng rồi, sẽ có cơ hội cho thống lĩnh xuất quân, đó là thời cơ lập uy tốt nhất.”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé.

Chương 564: Vết sẹo.

Hôm sau Hoa Nhị hạ chỉ điều mười vạn dân tráng tới phía bắc Dịch Châu sửa chữa thủy lợi, thống lĩnh là hoàng tử Triệu Nguyên Tá. Do tính bảo mật, nên không mở tiệc tiễn chân, Triệu Nguyên Tá dẫn mười vạn cấm quân đóng giả dân tráng chia hai đường mà tiến.

Lãnh Nghệ lúc này cũng thấy ám hiệu từ tửu lâu Hạnh Hoàng, biết Bạch Hồng đã về, đeo mặt nạ tới tìm.

Bạch Hồng lần này không tiếp y ở nhã phòng, mà là ở phòng ngủ của mình ở hậu viện.

Cửa phòng vừa đóng lại Lãnh Nghệ cởi ngay mặt nạ ra, ôm nàng vào lòng, bốn mắt trao nhau, không thể tách rời.

“Nàng đi lâu như thế, ta rất lo lắng, lại chẳng biết nàng ở đâu, viết thư cũng không được. Có biết ta nhớ nàng thế nào không?”

Bạch Hồng chưa quen lắm với thay đổi trong quan hệ hai người, hơi xấu hổ:” Kỳ thực ta cũng nhớ ngươi ... Nhưng nhiệm vụ không dễ, Dương Nghiệp và mấy nhi tử của ông ta võ công rất cao, lại còn cẩn thận, trí kế đều đủ, có một lần ta suýt rơi vào bẫy họ. Cho nên không dám làm bừa phải kiên nhẫn đợi cơ hội, cho nên tốn nhiều công sức mới nhân một lần quân Tổng cường công, toàn bộ đám nhi tử của ông ta cũng phải căng sức ra đối phó mà thành công. Giờ ông ta thế nào rồi?”

“Rất tốt, bọn ta đã vỡ tay ước thề cùng chung vinh nhục, Hồng Nhi, lần này nàng giúp ta một chuyện lớn rồi, có cha con

họ, ta như hổ thêm cánh ...” Lãnh Nghệ nói rồi nâng cằm nàng lên, hôn xuống:

“ Ừm... “ Bạch Hồng có chút lúng túng, không biết nên từ chối hay tiếp nhận thì chiếc miệng xinh xắn của nàng đã bị lấp đầy, chỉ có thể phát ra tiếng nấc kháng nghị trong cổ họng.

Đầu lưỡi khéo léo của Lãnh Nghệ trêu chọc chiếc lưỡi thơm của Bạch Hồng, giờ đây y đã quá thuần thục chuyện nam nữ, hiểu làm thế nào để khơi lên tình dục của một cô gái, cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ, khiêu khích cho nàng toàn thân bủn rủn. Bạch Hồng dần dà cũng chịu để cho lưỡi hắn quán quýt không rời, ngày càng ngoan ngoãn thuận theo ý y.

Bàn tay Lãnh Nghệ vuốt ve dọc thân hình trơn mịn đầy nhựa sống, tới khi nàng không có phản kháng nào nữa, mới tìm tới đôi ngực nảy nở êm ái.

Bạch Hồng quay đầu tránh khỏi, thở dốc nói: “ Đừng, đừng như thế, ta chưa ...”

Nói còn chưa dứt câu, đã bị Lãnh Nghệ lần nữa mau lẹ khóa lấy miệng. Bàn tay xoa nắn cực kỳ có kỹ xảo, phóng túng cùng chiếc lưỡi điêu luyện của y, Bạch Hồng non nớt chuyện nam nữ bị kích thích toàn diện của y làm cho toàn thân vô lực, mỗi một tê tái không sinh ra nổi ý định phản kháng.

Bạch Hồng phát ra tiếng rên nho nhỏ như mèo kêu, thân thể run rẩy, mấy lần muốn cưỡng lại nhưng nàng sớm đã chìm ngập trong nhu tình, hàng mi dài chớp động, nàng không còn nhớ được mình đang ở nơi nào, khi thấy ngực man mát mới nhận ra y phục mình bị cởi bỏ không biết từ bao giờ.

Ánh mắt Lãnh Nghệ tham lam nhìn thân thể mỹ lệ của nàng, nhũ phong của nàng tròn trịa lại trơn như mịn như mỡ đặc, không biết có phải do luyện võ công hay không, nơi đó tuy không đầy đặn như của Trác Xảo Nương và Hoa Nhị,

nhưng lại sẵn chắc sung mãn đàn hồi, sờ lên mang lại một cảm thụ khác hẳn. Giữa hai bầu vú là nốt ruồi hồng nhạt đáng yêu, y không kìm được cúi đầu hôn lên đó.

Chuyện tới nước này rồi còn làm gì được nữa, Bạch Hồng khép mắt lại chờ đợi.

Chỉ là Lãnh Nghệ không nóng vội như nàng tưởng tượng, cảm giác y sờ lên cánh tay mình, khẽ nói:” Xin lỗi.”

Ở đó có một vết xẹo, chính là do năm xưa ngoài miếu thổ địa trên đất tuyết vì cứu Trác Xảo Nương mà y làm nàng bị thương. Tựa như chiếc bình bạch ngọc hoàn mỹ vô cùng lại có một vết xước, làm người ta tiếc nuối.

Bạch Hồng vốn nhắm mắt, nghe thấy câu này mở mắt ra:” Không có gì, mỗi lần nhìn thấy vết thương, ta đều mắng tiểu oan gia chàng. Ta trải qua không ít trận chiến, chỉ có đúng vết thương này do chàng để lại. Lúc đó hận tới ngứa răng. Chàng nói làm sao bồi thường ta đây?”

Lãnh Nghệ nắm lấy bầu vú nàng, hôn nhẹ lên đó:” Dùng cả đời này bồi thường cho nàng được không?”

Bạch Hồng cắn môi không đáp.

Lãnh Nghệ phát hiện điều khác thường, ngẩng đầu hỏi:” Sao vậy?”

“ Ta không thể gả cho chàng.”

“ Vì sao?”

“ Không chỉ không thể gả cho chàng, ta không thể gả cho bất kỳ ai.”

“ Vì sao?”

“ Xin lỗi, ta không thể nói cho chàng biết, xin lỗi.” Bạch Hồng mắt ầng nước:

“Được, được không cần nói nữa.” Lãnh Nghệ biết Bạch Hồng nếu không có lý do chính đáng, nàng không nói thế, càng không đau khổ như vậy, ôm chặt lấy nàng, nói nhỏ:” Không thể nói thì không cần nói cũng được, sau này rồi tính, không có chuyện gì không thể vượt qua mà.”

Bạch Hồng không đáp, chỉ ôm chặt lấy y, nước mắt giàn giụa.

Thời gian trôi đi rất nhanh, một tháng thoáng cái đã qua, tiết trời từ thu chuyển sang đông.

Đây là mùa đông thứ hai của Lãnh Nghệ ở Đại Tổng.

Trong một tháng qua, Dương Nghiệp dẫn theo bảy nhĩ tử, dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Hoa Nhị cùng uy hiếp từ thượng phương bảo kiếm của Lãnh Nghệ, trong khi Triệu Nguyên Tá lại đi rồi, ông ta tiến hành khảo hạch lựa chọn nghiêm khắc tướng lĩnh cấp cao của cấm quân. Nhưng ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, không thể vội vàng được, cho nên khảo hạch tiến hành khá chậm, theo Dương Nghiệp dự kiến, ít nhất nửa năm mới hoàn thành.

Sau khi đại đa số quan binh cấp thấp đã bị hoán đổi, đám tướng lĩnh cao cấp dù bất mãn, dù có muốn phản kháng cũng chỉ có lòng không có sức, Triệu Quang Nghĩa không có nhà, Triệu Nguyên Tá cũng đi rồi, hoàng hậu lại ở sâu trong thâm cung nghe lời sàm tấu của nịnh thần, khiến đám tướng lĩnh đó kêu trời chẳng thấu, gọi đất không xong, trơ mắt nhìn lực lượng của mình bị ăn mòn từng chút một.

Thêm vào trước đó Dương Tam Lang đảm nhận chức vị giám công tướng như đây là chức vị chẳng có gì quan trọng, giờ đây phát huy tác dụng trọng yếu, đám tướng lĩnh đó chỉ cần tiếp cận binh tốt với ý đồ khó lường sẽ bị phát hiện ngay, khiến họ không cựa quậy được chút nào.

Nhưng chuyện đó chỉ giới hạn với mã quân và bộ quân thôi, còn với điện tiền ti thì không cách nào tiến hành. Vì Triệu Nguyên Tá đã thay thế tướng lĩnh nơi này thành đa phần là người của mình, không cho Lãnh Nghê xen vào.

Cùng lúc ấy công tác dùng dân tráng đổi với cấm quân, rút cấm quân ra bí mật thao luyện cũng được tiến hành. Muốn quân tướng cộ sát ăn ý cũng cần nửa năm.

Nhưng phát triển sự việc thường không theo ý muốn con người.

Chương 565: Ai mới là kẻ tạo phản. (1)

Sau khi Triệu Nguyên Tá xuất binh Dịch Châu không lâu, đám Tào Bân thu được thánh dụ khẩn cấp của Triệu Quang Nghĩa, lệnh quân đội Dịch Châu lập tức xuất binh tiếp ứng ông ta rút lui. Đúng như Dương Nghiệp dự đoán, sương binh không phá vây được. Thế nhưng Triệu Nguyên Tá án binh bất động, Tào Bân nhiều lần thúc giục bị hấn chửi bới. Tào Bân đành gửi tấu về triều, Hoa Nhị lệnh hấn xuất binh, hấn mới tấn công thăm dò, vừa gặp phải kháng cự của quân Liêu lập tức rút về Dịch Châu tử thủ.

Quân Liêu nhờ thế thành công bao vây Triệu Quang Nghĩa hết vòng này tới vòng khác, trong nửa tháng không nhận thêm bất kỳ tin tức nào của ông ta. Triệu Nguyên Tá cũng không tấn công, phảng phất như mọi thứ đã kết thúc rồi vậy.

Hôm đó Lãnh Nghê nhận được khẩu dụ của Hoa Nhị, lệnh y lập tức tiến cung.

Vừa được tin báo Lãnh Nghê tới thẳng tâm cung Hoa Nhị, Hoa Nhị đuổi lui người khác, nhìn Lãnh Nghê với ánh mắt phức tạp, vì người nàng tìm lúc này là Lãnh Nghê chứ không phải Mạnh Sưởng, hai thân phận này khiến nàng hết sức rối rắm.

Chuyện khẩn cấp, Hoa Nhị cũng không yêu cầu y đeo mặt nạ, nói:” Kế hoạch của chúng ta có chút biến cố, ta rất sốt ruột nên gọi người tới.”

Lãnh Nghê ôm eo nàng:” Sao thế?”

Hoa Nhị cựa mình thoát khỏi tay y, đi tới trước bàn cầm phong thư lên.” Nước Liêu phái sứ thần đưa thư tới người xem đi.”

Đây là thư do chính Da Luật Hưu Ca viết, khẩu khí vô cùng khiêm tốn, trong thư nói, 20 vạn quân của Triệu Quang Nghĩa bị bao vây trong huyện thành Lương Hương. Quân Liêu nể tình quan hệ huynh đệ giữa Tống Liêu nên không tấn công. Nước Liêu muốn nghị hòa với Tống. Điều kiện là đem cương thổ phía bắc Hoàng Hà của Tống, bao gồm cả Bắc Hán giao cho Liêu. Mỗi năm tặng cho Liêu 100 vạn mân. Hai bên ký minh ước U Châu, thành quốc gia huynh đệ, mãi mãi không khai chiến. Nếu phía Tống không đồng ý, có thể phái sứ giả tới Trác Châu đàm phán.

Võn Lãnh Nghệ nghĩ nước Liêu sẽ tiêu diệt 20 vạn quân Tống, giết chết hoặc bắt Triệu Quang Nghĩa, như thế chuyện đơn giản hơn nhiều. Nhưng giờ nước Liêu chỉ bao vây, còn lấy ông ta làm điều kiện giao dịch, chuyện liền trở nên phức tạp.

Lãnh Nghệ thoáng rung mình, cảm giác như lịch sử đang tái hiện dưới hình thức khác, khiến y vừa sợ vừa hưng phấn, cầm lá thư hồi lâu mới nói:” Trước tiên không chấp nhận điều kiện cắt đất, thứ hai không thể xuất binh cứu ông ta. Chuyện này không có lợi gì cho chúng ta.”

“ Vậy phải làm sao?”

“ Nàng phái người gọi Triệu Nguyên Tá về đã, sau đó chúng ta làm thế này ...”

Mấy ngày sau Triệu Nguyên Tá khăn cấp về kinh thành, Hoa Nghị triệu tập hội nghị quân chính, tham gia có toàn bộ tể chấp, các đại thần cấp bậc nguyên lão như Triệu Phổ, Hướng Cung cùng với tướng lĩnh cao cấp.

Trước khi mở hội nghị, Hoa Nhị đưa thư của Da Luật Hưu Ca cho Sở Chiêu Phụ xem.

Tất cả đại thần xem thư xong đều sững sờ chỉ truyền thư cho nhau xem, không ai là người muốn lên tiếng đầu tiên. Ứng hộ ư, sẽ thành sỉ nhục vì khiến Đại Tổng mất lượng lớn quốc thổ. Phản đối ư, đó là bất trung.

Cho nên ngay cả Triệu Nguyên Tá cũng im thin thít, muốn xem tình hình mới tính.

Đợi hồi lâu Hoa Nhị sốt ruột:” Các khanh đều là rường cột quốc gia, bây giờ quan gia bị trùng trùng bao vây, phải làm sao đây, mọi người nói một câu đi chứ? Nuôi binh ngàn ngày dùng một giờ cơ mà.”

Điện tiền thị vệ ti Long Vũ hữu sương đô chỉ huy sứ Triệu Duyên Tiên đi lên khom người nói:” Theo mặt tướng thấy, vạn vạn lần không thể đồng ý điều kiện nhục quốc đó, chỉ còn một cách xuất binh quyết một trận tử chiến, không có gì phải sợ.”

Bộ quân thị vệ ti hùng vũ tả sương đô chỉ huy sứ Quách Tiến cũng rời hàng ngũ:” Mặt tướng nguyện làm tiên phong đánh vào trùng vây, giải cứu quan gia.”

Có người lên tiếng Triệu Nguyên Tá có cơ sở phát biểu rồi:” Ta đã nói giao toàn bộ cấm quân cho ta để giải cứu phụ hoàng, nhưng đám các người không đồng ý, giờ nếu phụ hoàng có gì bất trắc, ta hỏi tội các người! Lãnh Nghê, người là kẻ đầu tiên.”

Lãnh Nghê cười nhạt:” Vương gia, đừng nghĩ không ai biết, khi quan gia còn chưa bị bao vây, quan gia lệnh quân đội lên cứu viện, ngài lại án binh bất động. Tào tướng quân nhiều phen thúc giục còn bị ngài chửi mắng tàn tệ. Ta có thư của Tào tướng quân làm chứng, nói ra ngài mới là người có tội, đừng ngậm máu phun người, tìm dê thế tội.”

“ Ai nói ta không xuất binh, ta có xuất binh, nhưng địch quá lợi hại, quân sĩ tham sống sợ chết nên không đánh vào được.”

“ Cầm quân Đại Tổng ta không có ai tham sống sợ chết, binh oai hùng, tướng dũng mãnh, mười vạn cầm quân không làm gì được năm vạn quân Liêu, có thể nói do tướng sĩ à?”

Triệu Nguyên Tá hùng hổ trừng mắt đe dọa thấy Lãnh Nghệ lạnh lùng nhìn mình không nhường cơ hơi chột dạ, hậm hực nói:” Không cãi nhai với ngươi, giờ phụ hoàng đã rơi vào trùng vây, phải giao cầm quân cho ta thống lĩnh giải cứu phụ hoàng rồi đó.”

Hoa Nhị lên tiếng:” Bây giờ quan gia rơi vào trùng vây, nhất cử nhất động của chúng ta ảnh hưởng tới an nguy của quan gia, ảnh hưởng tới xã tắc Đại Tổng. Cho nên phải mưu tính kỹ rồi mới hành động, các khanh có ý nghĩ gì nói ra đi.”

Xu mật sứ Sở Chiêu Phụ cúi đầu như không tồn tại, ngược lại lão thần Triệu Phổ bước ra:” Thần cho rằng tình thế chưa rõ, không nên xuất binh.”

Triệu Nguyên Tá quát:” Ngươi không muốn cứu phụ hoàng ta, ngươi có ý đồ gì?”

“ Chính vì lão thần muốn cứu quan gia nên mới không xuất binh.”

“ Nói linh tinh.”

Triệu Phổ đứng định nói:” Hiện giờ quân Liêu đã vây kín quan gia, muốn tiêu diệt 20 vạn sương quân, bắt lấy quan gia, sao chúng không làm?”

Triệu Nguyên Tá hừ mạnh:” Chúng chỉ hư trương thanh thế, 20 vạn quân đâu phải nói diệt là diệt.”

“Hoàng tử chưa cầm quân đánh trận, nên nghe các vị tướng lĩnh nói đi.” Triều Phổ cười nhẹ lờ hẩn đi:

Nói tới so sánh lực lượng Tống Liêu thì không ai đủ tư cách hơn Dương Nghiệp, người từng chiến đấu chống lại cả hai quân, ông ta rời hàng ngũ nói:” Mạt tướng đánh trận nhiều năm với Liêu, sức chiến đấu của chúng rất mạnh, nhất là đã chiến. Còn 20 vạn sương quân của quan gia, mạt tướng cũng đánh rồi, thực sự không chịu nổi một đòn. Muốn tiêu diệt, chỉ cần 5 vạn tinh binh, chưa tới 2 ngày là đủ.”

Chương 566: Ai mới là kẻ tạo phản. (2)

“Nói linh tinh.” Triệu Nguyên Tá lớn tiếng quát:” Người là thứ bại tướng tư cách gì mà lên tiếng, 5 vạn quân mà diệt 20 vạn quân, người nghĩ người là ai?”

Dương Nghiệp nhẹ nhàng buông một câu:” 10 vạn cấm quân tinh nhuệ nhất của vương gia không đột phá được vòng vây 5 vạn quân Liêu cứu quan gia, vậy còn phải nói về sức chiến đấu của quân Liêu sao?”

Triệu Nguyên Tá nghẹn lời, giọng cùn:” Các, các người không muốn cứu phụ hoàng ta, các người muốn mưu phản!”

Lãnh Nghệ nói vang đại điện:” Vương gia, rốt cuộc ai có 10 vạn tinh binh lại không muốn cứu quan gia, khiến quan gia rơi vào trùng vây? Vương gia nói đi.”

“Người ~~” Triệu Nguyên Tá chột dạ, không phản bác được:

“Đủ rồi, đừng tranh chấp nữa.” Hoa Nhị hiềm khi thể hiện quyền uy:” Hôm nay mọi người có thể lên tiếng, ai gia miễn tội, ai gia muốn nghe suy nghĩ thật của mọi người còn quyết đoán. Vương gia thân là trưởng tử, ai gia rất hiểu tâm tình của ngài, nhưng càng lúc như thế càng phải bình tĩnh, càng phải cẩn thận. Nếu không, không phải cứu quan gia, mà là hại quan gia.”

Lời này vừa có tình vừa có lý, Triệu Nguyên Tá đành ngậm miệng lại.

Hoa Nhị tiếp tục điểm danh:” Triệu khanh, nói tiếp đi.”

“ Vâng!” Triệu Phổ khom người nói:” Vì sao quân Liêu bao vây 20 vạn quân ta, thần suy đoán ...”

“ Tôi đã chỉ có 15 vạn quân thôi!” Dương Nghiệp xen vào đính chính:

Thực ra mọi người đều hiểu điều này, chỉ là vẫn bụng tai trộm chuông mà thôi, Triệu Nguyên Tá nhảy dựng lên:” Là do ngươi giết, thứ ác tặc!”

“ Hai quân giao chiến, sinh tử khó tránh.” Dương Nghiệp trầm giọng nói:” Với lại 5 vạn quân đó, chết là số ít, chạy là phần nhiều, vì thế ta khuyên quan gia, đừng xuất binh đánh Liêu.”

Triệu Phổ gật gù:” Câu này ta tin, sức chiến đấu của sương quân thật là ... Ài, vừa rồi tướng quân nói, với sức chiến đấu của quân Liêu, tôi đã hai ngày đại phá quân ta. Mà quân ta gần nhất là ở Dịch Châu, dốc toàn lực tới cũng mất ba ngày. Lại phải đối diện với 20 vạn thiết kỵ tinh nhuệ. Điều quân từ kinh thành thì đánh rắn động cỏ, dù xuất binh cũng không thể cứu, nên xuất binh là hạ sách.”

Nếu không đi tiếp cứu thì không thể có cơ nắm hết cầm quân Triệu Nguyên Tá lại hùng hổ nhảy vào:” Chẳng lẽ tro mắt nhìn phụ hoàng ta bị vây khốn, ngươi đang mưu phản.”

Đôi mắt lơ dờ của Triệu Phổ mở to:” Điện hạ, nếu nói thế lúc điện hạ có 10 vạn quân phải đối diện với 5 vạn quân địch, nhận chiếu thư của quan gia, lại không liều mình đánh vào cứu quan gia, có phải là có ý làm phản không? Hơn nữa thừa biết chúng ta chỉ cần xuất binh là quân Liêu phá thành giết quan gia, vẫn cố ý xuất binh, có phải là có ý đồ mượn đao giết người?”

Triệu Nguyên Tá nào ngờ ông ta lại nói thẳng thừng ra như vậy:” Ông, ông ngậm máu phun người ...”

“ Nguyên Tá hoàng tử, ai gia đã nói, hôm nay mọi người nói ra đều được miễn tội, nếu còn tiếp tục chỉ trích đại thần mưu phản, ngăn cản người khác ý kiến, ai gia sẽ nhận định hoàng tử mới là người hông muốn cứu quan gia đó.” Hoa Nhị vỗ bàn quát:

Triệu Nguyên Tá im re không dám nói nữa.

Hướng Cung, lão già hám gái sợ ma này giờ quan sát một hồi, ông ta thuộc phe lão thần hướng về tiên đế Triệu Khuông Dận. Xét tình hình này, một khi chuyện diễn biến xấu, đáng lẽ quyền hành giao cho trưởng tử Triệu Nguyên Tá mới đúng, vậy mà hoàng hậu rõ ràng không hướng về phía hắn, ông ta cảm thấy đây là cơ hội.” Lão thần là người đất vàng chôn đến cổ rồi, lớn gan nói một câu, hiện nếu quan gia ở thành Lương Hương không kháng cự được hai ngày, vậy chúng ta toàn lực xuất binh là ép quân Liêu ra tay, như thế quan gia sẽ nguy hiểm. Cho nên vạn bất đắc dĩ không nên xuất binh. Nhưng phải nghĩ cách cứu quan gia ra.”

Trong lời của ông ta, không xuất binh mới là trọng yếu, còn cứu quan gia chỉ là nói cho có thôi, ai không nghe ra? Tả thập di Lý Hãn cũng rời hàng:” Thần có chỗ này không hiểu, vì sao chúng có thể phá thành trong hai ngày, lại không trực tiếp bắt quan gia, thế chẳng phải càng tiện mặc cả sao?”

Triệu Phổ giải thích:” Đó là chỗ thông minh của quân Liêu, nếu quan gia đã bị bắt, vậy bên ta không còn bất kỳ lựa chọn nào là phải dồn quân quyết chiến với chúng. Liêu tuy mạnh song không thắng được chúng ta, kết quả là lưỡng bại câu thương, không ai được gì hết. Nhưng chỉ vậy không diệt làm chúng ta ném chuột sợ vỡ đồ, chúng ta sẽ như nắm cát rời, đánh không được, không đánh cũng không được, như thế chúng mới có cơ hội trục lợi.”

Mọi người gật đầu tán thành, đây là tâm tư của phần đông.

Lý Hãn chấp tay:” Vậy chỉ còn cách đàm phán thôi, tuy điều kiện chúng đưa ra là không thể chấp nhận. Nhưng đàm phán phải mặc cả, chúng ta tranh thủ bằng giá thấp nhất, nghênh đón quan gia trở về.”

Phía văn thần đều tán đồng, nói hòa đàm là tốt nhất.

Hoa Nhị điểm danh:” Sở khanh, các khanh chấp chương xu mật viện, chiến hay hòa, các khanh ý kiến đi.”

Sở Chiêu Phụ không còn cách né tránh, đành đáp:” Hòa hay chiến, quan hệ trọng đại, không thể không cẩn thận, quan gia bị vây hãm, phải nghĩ mọi cách cứu ra. Phàm là cách cứu được quan gia, thần đều giơ tay tán thành.”

Phó sứ Thạch Hi Tái cũng tán đồng.

Ai chẳng nghe ra bọn họ chơi trò nước đôi, không muốn gánh trách nhiệm chứ? Người có nhiệt huyết đều ngán ngẫm.

Hoa Nhị lại phải điểm danh:” Thâm khanh, khanh nói đi.”

Lưu thủ tể tướng Thâm Luân lễ mề nói:” Các vị đại nhân nói đều có lý, chúng ta ném chuột sợ vỡ đồ, đánh không thể đánh, nên thần thấy cố gắng thông qua đàm phán giải quyết. Song điều kiện của nước Liêu là không thể chấp nhận, vì thế nhân tuyền đi đàm phán với chúng phải chọn cho cẩn thận.”

Hoa Nhị nhìn Lãnh Nghê:” Ý Lãnh thống lĩnh ra sao?”

“ Thần đồng ý với ý kiến các vị đại thần, không có gì muốn nói thêm cả.”

Mặc dù tướng lĩnh cầm quân đều có ý muốn xuất chiến, nhưng bọn họ là quan võ, không đủ lý lẽ đấu với đám quan văn. Hơn nữa trước đó đã nói, xuất binh là dồn quan gia vào chỗ chết, ai muốn gánh tội này, vì thế không ai nói gì.

Hoa Nhị đợi một lúc không ai lên tiếng mới nói:” Vậy mọi người đồng ý rằng sẽ hòa đàm, giờ chúng ta thương lượng

xem ai sẽ đi, nhân số không thể quá nhiều, năm người là đủ.
Triệu khanh, khanh là tể tướng của tiên đế, lại là trọng thần
quan gia nể trọng, khanh nói đi.”

Chương 567: Sứ đoàn đàm phán.

Triệu Phổ khom người nói:” Thần cho rằng cuộc đàm phán này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, cho nên cần phái người lão thành thận trọng mà lại thanh nhàn đi là tốt nhất. Nương nương đã xem trọng thần, vậy thần là người đầu tiên tự tiến cử, vốn Lãnh đại nhân và Thẩm đại nhân cũng thích hợp, nhưng vì đảm nhận vị trí trọng yếu khó thoát thân. Nên thần tiến cử Hường đại nhân đi cùng.”

“Thần và Hường đại nhân đều là văn thần, vậy cần thêm võ tướng, mã vệ quân đô ngưu hầu Dương Duyên Phổ am hiểu nước Liêu, có mưu có dũng rất thích hợp. Ngoài ra mã quân đô chỉ huy sứ tân tuyển Không Thủ Chính túc trí đa mưu cũng là nhân tuyển thích hợp.”

Không Thủ Chính thuộc nhóm tướng lĩnh ưu tú đầu tiên Dương Nghiệp tuyển ra qua khảo hạch, người này được Lãnh Nghệ trao cơ hội, có thể coi là người của y.

Năm người đàm phán vậy là chọn được bốn, chỉ thiếu một người nữa thôi, Triệu Phổ nhìn quanh một lượt điểm danh:” Còn cuối cùng là hoàng tử Triệu Nguyên Tá, thần thấy đại hoàng tử vô cùng lo cho quan gia, chuyện đàm phán này liên quan tới cứu được quan gia hay không? Nên đại hoàng tử là nhân tuyển không thể thiếu. Nương nương thấy sao?”

Chưa đợi Hoa Nhị trả lời, Triệu Nguyên Tá đã nói ngay:” Ta ở Dịch Châu còn lãnh mười vạn quân, sao có thể thoát thân, tìm người khác đi.”

Lúc này đây hấn sợ nhất là mất đi binh quyền, đợi mình đàm phán xong quay về, không biết đội quân này giao cho ai rồi. Hơn nữa hấn là người không muốn cha hấn quay về nhất.

Triệu Phổ tủm tỉm cười.” Mọi người đã thống nhất không xuất binh mà dùng cách hòa đàm giải quyết, cho nên không cần lo lắng về binh sự nữa, điện hạ có thể đi.”

Triệu Nguyên Tá chỉ ngay Lãnh Nghê:” Thế thì y cũng đi được.”

“ Lãnh thống lĩnh còn là viện phán Thẩm hình viện, là tham tri chính sự, lại phụ trách xây dựng Kim Minh Trì, không thể thoát thân.”

“ Mấy chức đó ta cũng làm được, để ta làm thay y, cho y đi.”

Hoa Nhị nhú mày:” Hoàng tử, không thể nói tùy tiện thế được, hơn nữa lệnh do quan gia bổ nhiệm, không thể giải trừ.”

Lãnh Nghê bước lên hai bước nhìn Triệu Nguyên Tá:” Làn đàm phán này liên quan tới việc quan gia có thể thoát vây hay không, cần có người đủ địa vị đủ tiếng nói để ra quyết định, điện hạ là trưởng tử của quan gia, là người quan trọng nhất. Điện hạ nói không chừng chỉ cần nói vài câu, gạt đầu một cái thôi là đưa được quan gia về triều, như vậy không cần nghi kỵ ai mưu phản không muốn cứu quan gia nữa.”

Triệu Nguyên Tá tức thì biến sắc, vì hấn nhận ra đúng thế thật, mình phải là người quyết định chuyện này, nếu cha hấn về thì chuyện hấn cùng Thạch Bảo Cát liên thủ với Liêu, Tây Hạ, rồi chuyện mình không chịu xuất quân sẽ bị cha hấn biết, lúc đó chỉ còn đường chết. Nếu để người khác đi, đồng ý với điều kiện phía Liêu để cha hấn về thì hấn nguy mất, vội đổi ý, bất kể thế nào cũng phải nắm quyền đàm phán trong tay:”

Được, thế thì ta tham gia, nhưng như thế phải do ta dẫn đầu, chủ trì đàm phán.”

Tranh cãi này giờ cũng chỉ là để hấn nhận ra tự gánh lấy việc này mà thôi, Hoa Nhị thầm thán phục sắp xếp của Lãnh Nghê, nói:” Tất nhiên rồi, vương gia là trưởng tử của quan gia, còn ai chủ trì đàm phán tốt hơn.”

“ Được, cứ quyết định như thế.” Triệu Nguyên Tá thờ phào, đảo mắt một vòng:” Ngoài ra mười vạn cấm quân của ta ở Dịch Châu, không ai được phép đụng vào, nếu không đợi bản vương về sẽ cho kẻ đó biết mặt.”

Lời lẽ trẻ con không ai thêm chấp, Lãnh Nghê khép mắt dưỡng thần, ngơ về được hay không hăng hay.

Triệu Nguyên Tá tiếp tục ra điều kiện:” Nhân tuyển tham gia đàm phán phải do ta lựa chọn, ta, Hương Cung, xu mật sứ Sở Chiêu Phụ, phó sứ Thạch Hi Tái, đô chỉ huy sứ Kha Mặc.”

Hoa Nhị không tán đồng cắt ngang:” Điện hạ liền một lúc phủ định ba trên bốn vị trí của Triệu Khanh, vậy không hay đâu.”

Triệu Nguyên Tá rất mâu thuẫn, hấn không muốn tham gia đàm phán, lại không muốn cha hấn về, chuyện này dây dưa mãi không được:” Ta nhường bước nữa, Sở Chiêu Phụ không cần đi, Triệu Phổ chọn một người thôi, nếu không đường ai nấy đi.”

Triệu Phổ vuốt râu nói:” Vậy thì Dương Duyên Phổ tướng quân là được.”

Triệu Nguyên Tá đồng ý, hấn chẳng coi Dương Nghiệp ra gì nữa là con ông ta, chỉ cần hấn ở đó, chuyện do hấn định đoạt.

Hoa Nhị đứng lên nói:” Nếu đã vậy thì chúng ta quyết định đội ngũ đàm phán xong. Bây giờ quan gia thân hãm trùng vây,

không biết bao giờ mới về, ai gia muốn lập thêm đội ngũ phụ chính đại thần, giúp ai gia xử lý chính vụ. Lãnh đại nhân, hiện là thống lĩnh cấm quân, lại nắm Thẩm hình viện, làm phiên Lãnh đại nhân gánh thêm trọng trách rồi.”

Lãnh Nghệ rời hàng:” Thần lĩnh chỉ.”

Hoa Nhị lại nói với Thẩm Luân:” Sau này chính vụ trọng đại, hai khanh thương lượng xong báo cho ai gia, phân công thường ngày ra sao, hai khanh tự an bài.”

Hai người khom người vâng lời.

Hoa Nhị phát tay:” Sự tình khẩn cấp, trừ đội ngũ đàm phán, các khanh có thể giải tán rồi.”

Đợi mọi người đi hết, Hoa Nhị ban năm người ngồi:” Lần đàm phán này trông cậy vào năm người, có ý kiến gì, cứ nói ra đi.”

Triệu Nguyên Tá không khách khí, tuyên bố ngay:” Điều kiện của nước Liêu quá đáng, khinh người quá lắm, không thể đồng ý. Ý kiến của ta là, yêu cầu chúng lập tức thả người, bồi thường tổn thất, xin lỗi. Nếu không Đại Tổng ta đốc toàn quân diệt nước Liêu bọn chúng, ý ta là thế đó.”

Nghe hắn nói người ta nghĩ phía Tổng mới đang bắt giữ hoàng đế nước Liêu.

Hoa Nhị buồn cười trong lòng, đàm phán thế này thì có kết quả nhanh lắm:” Lời này của hoàng tử đã nói ra uy phong của Đại Tổng, ý mọi người thế nào?”

Không ngờ Dương Duyên Phổ tán đồng:” Đúng, đối với Liêu, chúng ta càng tỏ ra yếu thế, đàm phán càng bất lợi, phải thể hiện khí thế không thua chúng.”

Triệu Nguyên Tá càng bất ngờ vì được kẻ đóng dấu là người của Lãnh Nghệ tán đồng, mỉm cười với hắn.

Triệu Phổ vuốt râu gật gù:” Không sai, nếu chưa gì đã tỏ ra yếu thế thì làm sao còn đàm phán được.”

Hướng Cung trầm tư:” Sai thì không sai, nhưng chúng ta phải có dự phòng, điều kiện này phía Liêu sẽ không đồng ý, vậy sau đó phải làm sao?”

Tới lượt Khổng Thủ Chính lên tiếng:” Điều kiện này trái ngược hẳn với chúng, chúng sẽ không đồng ý, đàm phán chưa tới một ngày sẽ hỏng.”

Mỗi người một tâm tư một ý đồ khác nhau, lời nói ra chẳng thể hiện suy nghĩ trong lòng, ở đây không ai ngu ngốc nhưng hành động đều như đám ngốc.

Triệu Nguyên Tá có lẽ đơn thuần nhất, hẳn muốn người Liêu thấy hết hi vọng giết quách cha hắn để hắn nối ngôi, trợn mắt lên:” Không thể thì chẳng lẽ chấp nhận điều kiện nhục quốc đó sao?”

Hướng Cung chấp tay:: Không phải thế, chỉ là ép chúng dần hạ điều kiện tới mức chúng ta có thể chấp nhận thôi.”

“ Nếu chúng không chấp nhận thì sao? Ta nói trước, chuyện cắt đất bồi thường là không thể.” Triệu Nguyên Tá nói hùng hồn:

“ Lời này nói có lý, hôm nay chúng ta định ra vài điều.” Hoa Nhị lên tiếng chốt lại:” Thứ nhất, phải giữ được tôn nghiêm; thứ hai, phải tiết chế, không được trả mặt với người Liêu. Thứ ba, kết minh có thể, nhưng cắt đất bồi thường là không thể chấp nhận. Có thể xem các điều kiện khác, ví dụ như thông thương, lấy vật đổi vật ...”

Chương 568: Phân chia quyền lực.

Cùng lúc bên kia thương lượng, Lãnh Nghê ra ngoài cũng nói với Thẩm Luân:” Thẩm đại nhân, chúng ta tới tam nha bàn chuyện phân công nhé?”

“ Ta đang có ý này, mời Lãnh đại nhân.” Thẩm Luân lòng cảm khái, cách đây hơn nửa năm Lãnh Nghê mới là tên quan nhỏ xiu, bọn họ có thể tùy ý chặn giữa đường chất vấn, giờ này đã bàn việc ngang vai với mình rồi:

Vừa rời cổng tam nha đã thấy hai hàng binh sĩ khôi giáp đầy đủ, thấy Lãnh Nghê liền cúi đầu lùi ra sau. Dọc đường đi thấy không ít tướng quân cấp bậc đều không thấp, vậy mà gặp Lãnh Nghê thì đều đứng thẳng người, đợi y đi qua mới rời đi tiếp. Thẩm Luân càng kinh sợ, từ hành động nhỏ có thể thấy Lãnh Nghê gây dựng được quyền uy đáng kể rồi.

Đến đại đường tam nha, đội vệ binh dâng trà nước lên lui ra, Lãnh Nghê đi thẳng vào vấn đề:” Hôm nay Hoa Nhị hoàng hậu muốn ta cùng ngài xử lý triều chính, đúng là đưa ta lên giàn thiêu mà. Không biết đại nhân có an bài gì không?”

Thẩm Luân hơi hồi hận vì tới đây rồi, tại ấn tượng của ông ta về Lãnh Nghê vẫn dừng ở quá khứ, coi rằng y chủ động mời mình tới tam nha nói chuyện thể hiện ở thế yếu, thực tế khác hẳn, y rõ ràng đang ra uy. Ông ta hít sâu, lấy hết tinh thần ứng phó:” Chuyện này hai ta khó phân công, nên để hoàng hậu chỉ định là được.”

“Lời này sai rồi, hoàng hậu chỉ nghe chính sự, không tiện can thiệp trực tiếp, nên để chúng ta thảo luận. Chúng ta là huynh đệ trong nhà, cũng không nói chuyện phân chia, phạm đại sự cùng nhau thương lượng.” Lãnh Nghệ mỉm cười:” Có điều với chuyện thường nhật thì nên phân chia, tiện quản lý đúng không?”

“Đúng là thế.”

“Vậy trung thư và môn hạ, chúng ta mỗi người quản một nơi, ta trung thư, ngài môn hạ, thế nào?”

Quyền lực trung thư tỉnh trên thực tế lớn hơn môn hạ rất nhiều, dù là cơ cấu ngang hàng, nhất là hạng mục khảo hạnh quan lại châu huyện và xuất thân cử nhân, bằng với việc không chế quan địa phương. Thảm Luân vừa nghe vậy thì nụ cười cứng đờ, sắc mặt khó coi.

Lãnh Nghệ như không nhìn thấy:” Thái thường, tông chánh, quang lộc, vệ úy, thái phó, thái lý, hồng lư, ti nông, thái phủ còn có quốc tử, thiếu phủ, tương tác, quân khí, đô thủy, ti thiên, vậy cử tự và lục giám do đại nhân quản. Ngài vất vả rồi.”

Cử tự và lục giám quản kho lẫm, tế tự, triều cống, tinh tượng, hoàng thân quốc thích, đều là cơ cấu nói không quan trọng thì không phải, nhưng thực quyền không cao, mà công việc thì rất nhiều.

Không đợi Thảm Luân nói, Lãnh Nghệ đã ép tới:” Ta lười một chút, thượng thư tỉnh và giám sát viện là hai nơi ít việc, lại cùng chức trách với Thảm hình viện của ta, vậy ta phụ trách là được. Ngoài ra Hàn Lâm, Quán Các và Điện học sĩ đều là nơi của quan viên tâm cao khí ngạo, không phục người khác, để ta ứng phó là được. Thảm đại nhân có ý kiến gì không?”

Thẩm Luân suýt đập bàn, thượng thư tỉnh là nơi quan trọng nhất tam tỉnh, chương quản lục bộ, hai mươi bốn ti. Giám sát viện lại là nơi giám sát bách quan. Quán Các và Điện học sĩ là cơ quan ngôn luận của triều đình. Tóm lại là y nắm hết chỗ thực quyền, nhường nơi mang tính chất lễ nghi cho ông ta, ai mà chịu.

Lãnh Nghệ cau mày:” Đại nhân sao không nói gì, phải chăng là có ý kiến với bản quan?”

“ Không phải.” Thẩm Luân nếu là người quyết đoán, cường ngạnh chủ kiến thì Triệu Quang Nghĩa dám để ông ta lại, dùng ông ta là vì một chữ ôn, thế nên tuy tức giận, nhưng ông ta không chọn cách đối đầu:” Hôm nay chúng ta bàn bạc phân chia, kết quả nên do hoàng hậu quyết mới được.”

“ Ha ha, tất nhiên là thế.” Lãnh Nghệ đồng ý:

Thẩm Luân không chịu yếu thế, tiếp tục lần thêm:” Ngoài ra quan gia hãm trong trùng vây, không thể quản lý triều chính, nhưng đã cấp đại hoàng tử thánh chỉ tùy nghi hành sự, vậy cũng nên để đại hoàng tử ngó qua mới được.”

Lãnh Nghệ gạt luôn đi:” Không cần nữa, Hoa Nhị hoàng hậu là hoàng tẩu của quan gia, hoàng hậu đã đồng ý, chẳng lẽ còn xem ý kiến chất tử của mình, không cần thiết.”

“ Trong lục bộ nhị thập tứ ti có không ít hoàng thân quốc thích, nếu không có nam tử trực hệ hoàng thất gạt đầu, Lãnh thống lĩnh muốn quản không dễ.” Thẩm Luân lắc đầu:

Phải biết rằng Đại Tổng quản lý hoàng thân quốc thích vô cùng nghiêm khắc, cơ bản cho ăn lộc và quan chức vinh dự, không cho thực quyền. Chủ yếu đề phòng bọn họ tranh quyền đoạt lợi, thậm chí là uy hiếp tới hoàng quyền.

Không ngờ từ lúc nào lại có người hoàng tộc nắm giữ thực quyền thế này, Lãnh Nghệ thời gian trước đi xa một chuyến,

trở về đã biến động lớn như thế, sầm mặt chất vấn.” Ai bỏ nhiệm những người đó?”

“ Là ta.” Thầm Luân mỉm cười.” Quan gia trước khi đi đã giao cho ta mật chỉ, vào lúc cần thiết, tránh giang sơn xã tắc rơi vào tay người ngoài, đưa người hoàng tộc vào vị trí trọng yếu, nhân tuyển cụ thể do ta và Triệu Nguyên Tá hoàng tử thương lượng.”

Lãnh Nghê mỉm cười trở lại, thỏ khôn đào ba hang, Triệu Quang Nghĩa có hậu chiêu là bình thường thôi, tuy như thế sẽ làm kế hoạch của y khó khăn gấp bội.” Động tác của Thầm đại nhân thật nhanh, đã bảo với hoàng hậu chưa?”

Thầm Luân đáp:” Quan gia có dặn ta, có thể trực tiếp định đoạt, không cần báo hoàng hậu, nên hoàng hậu cũng không biết.”

Xem ra Triệu Quang Nghĩa đúng là không tin ai hoàn toàn, dù có là Hoa Nhị. Hoa Nhị ở trong thâm cung, hết thấy qua báo cáo mới biết, nàng trước đó để tóc tu hành, không bồi dưỡng thể lực, nên không biết cũng có thể hiểu.

Nhưng Thầm hình viện vậy mà không báo cáo gì? Xem ra tổ chức còn chưa đủ hoàn thiện, hoặc có lẽ đây là biến động nhân sự công khai, ai cũng biết nên không có gì khác thường để báo cáo.

Lãnh Nghê đành nói:” Nếu thế bầm báo hoàng hậu nương nương trước, báo đại hoàng tử sau.”

“ Thế là ổn thỏa nhất.” Thầm Luân ngoài bình thản, trong lòng thực ra cũng toát mồ hôi, Lãnh Nghê dám lớn tiếng đòi quyền lực lớn như thế, chứng tỏ thể lực của y gây dựng tới một mức độ rồi, vậy mà mọi người chưa nhận ra, coi y là một tên nịnh thần phong quang nhờ thánh sủng:

Phải đánh giá lại tình thế rồi.

Tiền Thảm Luân đi, Lãnh Nghệ cũng vội mất bò lo sửa chuồng, triệu tập phó viện phán Lý Xương Linh và ti trưởng các ti tới dự họp. Bố trí lại nhiệm vụ giám sát, đó là chú ý tới biến động nhân sự quan lại, đồng thời tăng cường giám sát với hoàng thân quốc thích mới nhậm chức.

Chương 569: Thỏ khôn đào ba hang.

An bài xong xuôi, Lãnh Nghệ thay trang phục tới tửu lâu Hạnh Hoàng.

Từ khi quan hệ hai người có thay đổi thực chất, Lãnh Nghệ không tới nhà tọa phía trước nữa mà đến thẳng khuê phòng của Bạch Hồng.

Bạch Hồng không thay đổi gì so với trước kia, vẫn một thân bạch y như không nhuốm bụi trần, chỉ là đôi mắt đẹp thêm phần ôn nhu, không còn cô độc xa vắng như trước nữa.

Lãnh Nghệ vừa tới đã nói:” Ta muốn mời sát thủ chỗ nàng.”

Bạch Hồng bất ngờ, song nàng không động dãi:” Mục tiêu là ai? Bao giờ ra tay?”

Lãnh Nghệ không muốn vừa tới lại nói ngay công việc thế này, nhưng hiện tình hình nghiêm trọng, sơ xảy một bước là có mối nguy diệt tộc, không thể tạm gạt tình cảm sang bên:” Triệu Nguyên Tá, hần tham dự đàm phán với nước Liêu, đợi hần tới nước Liêu thì giết.”

Bạch Hồng cũng không truy hỏi gì cả:” Hiểu rồi, ta sẽ lựa chọn cao thủ dùng độc tốt nhất, chàng chỉ cần bố trí người này vào đội hộ vệ, tới biên cảnh nước Liêu sẽ hạ độc hần, đảm bảo nước Liêu trăm miệng khó cãi.”

Quả nhiên là tri âm của y, chưa nói mà nàng đã hiểu, Lãnh Nghệ vươn tay trái kéo nàng vào lòng:” Chi phí do ta bỏ.”

“Đương nhiên là do chàng trả, chi phí sát thủ của ta không rẻ, ta không có tiền trả giúp chàng.”

“Nàng thật kỳ lạ, nghe ta nói muốn giết một hoàng tử mà không hỏi gì là sao?”

Bạch Hồng lườm y:” Kỵ húy lớn nhất của sát thủ là tò mò.”

“Đổi lại là người khác ta còn chẳng thèm hỏi tới ấy, trên người nàng thật nhiều bí mật.” Lãnh Nghệ luôn cảm giác thân phận Bạch Hồng không tầm thường, song không nhìn ra chút manh mối nào từ nàng:

Bạch Hồng chợt nhỏ giọng nói rồi cởi một thứ trên cổ xuống đưa Lãnh Nghệ:” Chàng không tìm ta thì ta cũng tìm chàng, cho chàng đó.”

Lãnh Nghệ nhìn kỹ là khối bạch ngọc khắc chữ “Phúc Thọ Vĩnh Xương”, còn chữ nhỏ li ti nữa, nhìn gần mới nhận ra là ngày sinh tháng đẻ, lẩm bẩm:” Thế đạo giờ đảo lộn rồi, bên nữ lại chủ động đưa lễ cưới hỏi sao?”

Bạch Hồng đỏ mặt đẩy y một cái:” Mơ đi.”

Lãnh Nghệ cười ha hả:” Vậy nàng đưa ta làm gì?”

“Đeo vào là được, nói nhiều thế?” Bạch Hồng giúp y đeo vòng bạch ngọc lên cổ:” Nếu trong hoàng cung gặp phải nguy hiểm thì lấy ra.”

“Nàng ngày càng thần bí rồi đó.”

“Rồi có một ngày ta sẽ nói cho chàng, dù chàng không hỏi ta cũng nói, nhìn tình thế bây giờ thì không quá lâu đâu.”

“Được, để ta hôn cái miệng giữ bí mật của nàng, nhìn trái tim nàng, để xem nàng có bao bí mật?” Lãnh Nghệ vòng tay ôm ngang eo bế bổng nàng, đặt thân thể mềm mại của nàng trên đệm, động tác y quá bất ngờ làm chén trà đổ lên tấm áo mỏng manh của nàng dán sát vào người nàng, phác họa ra

những đường cong lung linh. Y không đợi được nữa, áp lên đôi môi đỏ thắm của nàng.

Bạch Hồng đỏ mặt từ từ khép mắt lại, hàng mi dài rung rinh, không nén nổi một tiếng rên, phó mặc cho y.

Thẩm Luân rời khỏi tam nha trước tiên cầu kiến Hoa Nhị, đem cách phân công của Lãnh Nghê nói ra. Hoa Nhị không đề xuất ý kiến gì, chỉ nói cứ thế mà làm. Khi Thẩm Luân nói còn phải báo Triệu Nguyên Tá, nàng bất ngờ lắm, nhưng ông ta có thánh chỉ, nên chẳng thể làm khác.

Tiếp đó Thẩm Luân tới vương phủ của Triệu Nguyên Tá, nơi này có xu mật sứ Sở Chiêu Phụ, phó xứ Thạch Hi Tái, tam ti phó xứ Vương Nhân Thiêm cùng vài tướng lĩnh điện tiền thị vệ ti và đông đảo con cháu hoàng thất.

Triệu Nguyên Tá vẫy tay gọi Thẩm Luân:” Ngồi đi, bản vương đang định phái người đi tìm người đây, có chuyện gì sao?”

Thẩm Luân khom lưng đi tới, thuật lại cuộc nói chuyện vừa rồi với Lãnh Nghê.

Triệu Nguyên Tá cười khẩy:” Họ Lãnh này muốn thừa loạn nuốt giang sơn Triệu gia ta à, lòng tham thật lớn, nhưng y không có cái miệng to vậy đâu.”

Ở nơi này có không ít con cháu Triệu thị, tức thì lớn tiếng chửi bới:” Y là một con chó quấy đuôi lấy lòng quan gia, quan gia gặp nguy không đi cứu chủ lại định cướp của chủ, thứ chó lợn không bằng.”

“ Hừ, một tên thư sinh nghèo, không gốc rễ, nhờ ôm chân quan gia lao cao thôi, cử một tên gia phó tới, chém đầu mang về là được.”

Triệu Nguyên Tá bực mình:” Được rồi, chửi chết được y đâu, y vô dụng như vậy cũng không biết bị giết bao lần, nói gì

hữu ích đi.”

Thẩm Luân lên tiếng:” Giờ vương gia chưa đi, Lãnh Nghê đã ngông nghênh như thế, nếu ngài đi rồi, sợ rằng toàn bộ vị trí chúng ta mới bổ nhiệm sẽ bị y loạn bỏ hết.”

Thế là cả phòng như nổi nước sôi, nói cái gì mà “cầu nô tài to gan”, “súc sinh”.

Triệu Nguyên Tá bực bội:” Im hết, các người không cần lo, ta đã có diệu kế, dù ta đi rồi các người cũng không cần sợ, sẽ có người triệu tập các người, giữ giang sơn Triệu thị ta vững như bàn thạch.”

“ Là ai?” Đám tông thất hỏi:

“ Mấy ngày nữa các người sẽ biết, không cần gấp.” Triệu Nguyên Tá đắc ý nói:

Thẩm Luân vẫn còn lo:” Vậy chuyện phân công của y thì sao?”

“ Bảo với y, không cần phân công, hai người các người cùng quản. Tất cả sự vụ do hai người cùng ký mới có hiệu lực.”

“ Sợ y không chịu.”

Triệu Nguyên Tá tựa nắm càn khôn trong tay:” Để ta nói chuyện với Hoa Nhị hoàng hậu, hoàng hậu ắt ngả về phía ta, họ Lãnh đó làm gì được.”

Thẩm Luân đành nén nghi hoặc xuống cáo từ, tới tam nha tìm Lãnh Nghê nhưng không thấy, tới Thẩm hình viện cũng không có, đành tìm tới phủ của y, thì ra y đã về nhà rồi.

Thẩm Luân đợi ở hoa sảnh, khi Lãnh Nghê ra liền tỏ vẻ cung kính:” Lãnh thống lĩnh, ta vừa ở phủ đại hoàng tử về, có đem chuyện phân chia công tác nói ra, đại hoàng tử nói, không cần phân rạch rồi như vậy, mọi chuyện do hai chúng ta cùng

quản, cùng ký tên mới có hiệu lực, như thế là cách ôn hòa nhất.”

Lãnh Nghệ cau mày:” Ngài báo lên cho Hoa Nhị hoàng hậu chưa?”

“ Đại hoàng tử nói sẽ cùng Hoa Nhị hoàng hậu thương lượng, hoàng hậu sẽ đồng ý thôi.” Thẩm Luân cẩn thận nói:

Lãnh Nghệ trầm tư, Thẩm Luân lúc bàn bạc tỏ ra không yếu thế, lúc này có chống lưng lại tỏ ra cung kính không cần thiết. Xem ra ông ta rất tự tin Triệu Nguyên Tá có thể thuyết phục được Hoa Nhị, vậy cứ xem biến hóa đã:” Được, vậy đợi ý chỉ của hoàng hậu đi, nếu hoàng hậu cũng đồng ý thì ta không còn gì để nói.”

Chương 570: Bạch ngọc vi bằng. (1)

Hôm sau Lãnh Nghệ chưa ăn sáng xong đã có thái giám tới truyền khẩu dụ gọi y tiến cung nghị sự.

Địa điểm nghị sự đáng nói, Hoàng Nghi điện.

Nơi này vốn là chỗ tổ chức khánh điển nội bộ hoàng gia, Hoa Nhị sao lại muốn nghị sự ở đó?

Khi Lãnh Nghệ tới nơi thấy đại hoàng tử Triệu Nguyên Tá, Tứ hoàng tử Triệu Nguyên Phân, Ngũ hoàng tử Triệu Nguyên Kiệt.

Triệu Quang Nghĩa chỉ sinh năm nhi tử, Nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hi đã bị chết, ba người còn lại ở đây. Ngoài ra còn có tôn tử mà Hoa Nhị nhận nuôi, tên Triệu Duy Chính đã đổi tên là Triệu Hằng, năm nay mới sáu tuổi, đang ngồi bên cạnh Hoa Nhị cầm món đồ ngọc chơi.

Ngoài các hoàng tử ra còn có Chiêu dung Lưu thị, Chiêu ái Lý thị đều là phi tần của Triệu Quang Nghĩa. Tiếp nữa là một lão giả mặc đạo bào, tuy tuổi cao, tóc đã trắng, nhưng sắc mặt hồng hào, da dẻ không mấy nếp nhăn, tiên phong đạo cốt. Nhìn tướng mạo lúc này thì đoán hồi trẻ ông ta phải là mỹ nam tử.

Quan trọng là, người này trông quen lắm, nhưng y dứt khoát chưa gặp.

Lạ nữa là nhìn ba nữ nhân trong điện rõ ràng vừa khóc.

Lão giả neho mắt nhìn Lãnh Nghê hỏi:” Người chính là tên tiểu tử Lãnh Nghê gì đó phải không?”

Câu này cực kỳ vô lễ, Lãnh Nghê điềm nhiên đáp:” Vì thân Lãnh Nghê.”

“ Có biết ta là ai không?”

“ Lão nhân gia tới đây, hẳn là người hoàng tộc.”

Lão giả lên giọng bẽ trên:” Khuông Dân tức phụ, nói cho y biết ta là ai, để y mở mắt.”

Hoa Nhị vội đứng dậy giới thiệu:” Lãnh thông lĩnh, đây là hoàng thúc của quan gia, Dục vương Triệu Hoằng Tú.”

Lãnh Nghê giật mình, y có nghiên cứu tư liệu tông tộc Triệu thị, Triệu Hoằng Tú là thân đệ đệ của Triệu Hoằng Ân, là thân thúc thúc của hai vị hoàng đế. Nhưng tài liệu đã ghi, ông ta chết khi Đại Tống lập quốc rồi mà.

Triệu Nguyên Tá chính là đơi sự bất ngờ này:” Nói cho người biết, hoàng thúc công của ta không qua đời mà xuất gia đi tu, không muốn người khác làm ảnh hưởng tu hành mới công bố ra ngoài là đã chết. Phụ hoàng ta để lại mật chỉ nói cho ta biết nơi hoàng thúc công tu hành, khi cần thiết mời lão nhân ra xuất sơn tọa trấn thế cục.”

Lãnh Nghê không khỏi thảm than, Triệu Quang Nghĩa đúng ghê gớm, để lại một chiêu thế này. Trao binh quyền cho Triệu Nguyên Tá, trao mật chỉ bổ nhiệm cho Thảm Luân, giờ lại thêm một lão già bất tử thân phận cao tới mức đè bẹp hết thầy người hoàng tộc.

Đúng là tâm tư hoàng đế, không dò hết được.

Có chỗ dựa vững vàng thế này, Triệu Nguyên Tá càng thêm huênh hoang:” Hoàng thúc công kỳ thực về cung một thời gian rồi, chẳng qua chỉ lạng lẽ quan sát không ra mặt thôi.

Có điều hiện giờ ta phải đi nước Liêu đàm phán, mặt này không ai chủ trì đại cục, phòng tiểu nhân thừa cơ làm loạn, nên hôm nay ta mời hoàng thúc công ra mặt.”

Lãnh Nghệ nhìn phía ba nữ nhân, y phải xác định thân phận người này đã.

Triệu Hoằng Tú nhận ra ánh mắt dò hỏi của y, tỏ vẻ khó chịu.” Sao, tiểu tử, chưa tin thân phận của lão đạo à? Các người nói cho y đi.”

Lưu chiêu dung vội nói:” Hoàng thúc giống hệt năm xưa, không thay đổi chút nào, làm bọn tiểu bối chúng cháu cảm thấy già rồi.”

Triệu Hoằng Tú thích câu này cười ha hả, sau đó lại ngưng bất nhìn Lãnh Nghệ:” Người có thể khiến lão đạo bỏ tu luyện mà xuất sơn thì cũng có bản lĩnh đấy. Được rồi, người đã tới thì nên chết rồi! Khuông Dân tức phụ, hạ chỉ chém tên loạn thần tặc tử này, thuận tiện diệt cửu tộc của y.”

Câu này vừa nói ra, bốn bề im phăng phắc.

Hoa Nhị há hốc mồm, nàng không sao ngờ được Triệu Hoằng Tú lại nói một câu như thế, nhất thời làm nàng không biết đối đáp thế nào.

Triệu Hoằng Tú mặt đanh lại:” Sao, lời của lão đạo không còn hữu dụng nữa à?”

“ Không phải ạ.” Hoa Nhị vội nói:” Lãnh thống lĩnh là trọng thần quan gia coi trọng, không phạm sai lầm gì.”

“ Trọng thần à? Y sắp nuốt chửng giang sơn Triệu thị ta còn nói y không phạm sai lầm.”

Lãnh Nghệ mặt không đổi sắc, chấp tay nói:” Không biết thần phạm lỗi gì, làm sai chuyện gì mà bị gán cho trọng tội như thế? Hơn nữa có chứng cứ gì không?”

“Hoàng tôn ta nói người muốn nuốt chửng giang sơn Triệu thị, đó là chứng cứ. Khuông Dân tức phụ, không nghe thấy lời ta sao?” Triệu Hoảng Tú cao giọng hỏi:

Hoa Nhị mặt trắng bệch:” Không có chuyện đó.”

Triệu Nguyên Tá ra cửa hô:” Người đâu, hoàng thúc công có lệnh, đem loạn thần tặc tử Lãnh Nghê ra chém đầu.”

Nghe tiếng gọi của Triệu Nguyên Tá, tức thì hai nhóm người cùng xông vào, một là thân binh thị vệ của Triệu Nguyên Tá muốn bắt Lãnh Nghê, một là đội hộ vệ của y, chắn đường đi của chúng.

Triệu Nguyên Tá không ngờ Lãnh Nghê dẫn hộ vệ vào cung cấm, cuồng nộ:” Lãnh Nghê, người muốn tạo phản à?”

Lãnh Nghê chẳng để ý tới hấn, đứng đưng nhìn Triệu Hoảng Tú:” Vương gia nóng tính thật đấy, hơi một chút là muốn chém đầu, diệt tộc người ta, cũng không biết xuất gia bao năm để làm cái gì? Làm sao không có chút hòa khí của người xuất gia. Xin hỏi, quyền lực nào cho ngài giết ta?”

Triệu Hoảng Tú nhướng mi thò:” Giết người còn cần quyền lực gì chứ?”

Lãnh Nghê buông tiếng thở dài:” Lão nhân gia ở trong núi quá lâu không còn biết chuyện dân gian nữa à? Đại Tổng có vương pháp, không phải khỉ sói trong rừng, con nào lợi hại thì giết con kia. Nếu ngài không biết thật thì ta nói cho ngài biết, muốn chém đầu một người, trừ quan gia ra thì phải theo trình tự.”

“Đầu tiên là căn cứ vào chứng cứ phát tội, tội này do nha môn có quyền phát xét, sau đó báo lên tới quan gia thẩm hạch. Hiện quan gia không có mặt thì phải có bút đồ của ta mới giao phó nha môn chấp hành. Còn về phần ngài vừa nói lời ra ngoài chém đầu là đặc quyền riêng của quan gia, quan gia còn sống

ngài đã muốn dùng đặc quyền của quan gia, có phải định mưu quyền soán vị không?”

Triệu Hoằng Tú chẳng bị y dọa, còn hứng thù gật gù:” Ừ, có bản lĩnh đấy, người nói đúng, ta quanh năm ở chốn sơn dã, không biết mấy trò bàng môn tà đạo của các người. Ta chỉ biết, kẻ mưu đoạt giang sơn Triệu gia đều phải chết. Hôm nay ta dùng quyền lực của quan gia một lần, ta muốn người chết thì người phải chết! Còn về phần sau này quan gia xử trí ta ra sao thì nói sau. Người có thể trợn hoặc tự treo cổ hoặc để lão đạo bẻ đầu người.”

Lãnh Nghê nhún vai:” Ta lười lắm, làm phiền ngài vậy.”

Chương 571: Bạch ngọc vi bằng. (2)

Lưu chiêu dung và Lý chiêu ái sớm sợ hãi nấp đi rồi, Hoa Nhị thì bất an nhìn Lãnh Nghê không thể làm gì.

Triệu Hoàng Tú không nói không rằng thông thả đứng lên đi về phía Lãnh Nghê.

“Đạo trưởng còn tới là bọn ta không khách khí đâu đấy.” Đồ Du đại sư và Vô Mi đạo trưởng song song bước lên chắn đường, Hoa Nhị cho Lãnh Nghê mang hộ vệ vào nội đình, nhưng không được mang binh khí.

Triệu Hoàng Tú không dừng lại, bước chân thông thả mang như con trâu đang lầm lũi đi tới. hai người đều thấy nặng nề, chỉ riêng bước chân đã đầy kinh lực như vậy, biết ngay đây là kinh địch.

Không thể đợi đối phương tích đủ uy thế, Đồ Du tung tuyệt học Kim Cương Chỉ đâm vào tâm khẩu Triệu Hoàng Tú, Vô Mi đạo trưởng phối hợp tức thì một đòn phách không chưởng tung ra.

Triệu Hoàng Tú phát đạo bào, cuốn lấy một chỉ của Đồ Du, tay đơn quyền đâm ra chặn chường. Chỉ nghe ục ục hai bên cận thân giao thủ vô cùng hung hiểm, lão già một chọi hai mà vững như bàn thạch mặc hai người kia biến hóa chiêu số ra sao cũng không xuy chuyển, cuối cùng tụ lực hai tay đâm ra, hất văng cả hai.

Đồ Du và Vô Mi trúng đòn nặng thấy lão ta tiếp tục đi về phía Lãnh Nghê định xông lên ngăn cản, không ngờ vừa đứng

dậy thì khí huyết đảo lộn phun máu.

Lãnh Nghệ nheo mắt thành khe hẹp nhìn Triệu Hoằng Tú từ từ tới gần, người này võ công cao nhất trong số người y từng biết từ khi tới Đại Tổng, thậm chí cao hơn Bạch Hồng vài phần.

Hộ vệ khác sao chịu đứng im nhìn, ủa cả lên ngăn cản. Triệu Hoằng Tú quát “muốn chết”, ông tay áo rộng chứa đầy kính khí cuốn một vòng đỡ hết thế công, tụ họ làm một rồi hất ra, tất cả ngã bịch bịch xuống đất không đứng dậy được.

Ông tay áo của lão ta chứa sức mạnh khó tin.

Đúng lúc này một bóng hình xinh đẹp chắn trước mặt Lãnh Nghệ, cấp thiết nói:” Hoàng thúc công, người không thể giết y, y là trọng thần quan gia trông cậy nhất, người giết y, quan gia không cho đâu.”

“ Khuông Dân tức phụ, tránh!”

“ Không! Không được giết y.”

Triệu Hoằng Tú gằn giọng:” Ta nói lại lần nữa, tránh, nếu không ta giết ngươi.”

Hoa Nhị môi run run, vẫn kiên định nói:” Không!”

Triệu Hằng trông vậy cũng đẩy nhũ nương ra, chạy tới ôm chân Hoa Nhị, nó chưa biết lớn bé gì, chỉ biết hét lên với ông ta:” Không được đánh hoàng nãi nãi của ta.”

Triệu Hoằng Tú nhìn cảnh này liền thoáng do dự.

Trước kia Hoa Nhị không thích Lãnh Nghệ, nàng chỉ thích con người mà y đóng giả. Nhưng giờ đây nàng kiên quyết hi sinh tính mạng bảo vệ y, giây phút này Lãnh Nghệ biết tình cảm của nàng chuyển dần từ cái mặt nạ sang người đeo mặt nạ rồi.

Lãnh Nghệ không dám để lộ chút ôn nhu nào, nói:” Nương nương tránh ra đi, không sao cả, vương gia không giết thần đâu.”

Câu này làm Triệu Hoằng Tú bất ngờ, song giờ tay lên:” Người bằng vào cái gì nói lão đạo không giết người.”

“ Bằng vào cái này.” Lãnh Nghệ giờ nắm đấm lên xòe ra, trong tay xuất hiện miếng bạch ngọc:

Triệu Hoằng Tú vừa nhìn thấy một cái lao vào như chớp, cướp lấy miếng bạch ngọc trong tay y, đôi mắt già nua mở to hơn bao giờ hết, xoay lưng về phía Lãnh Nghệ mà không để ý.

Triệu Nguyên Tá biết dùng lý lẽ đường hoàng khép tội Lãnh Nghệ là không được nên mới mời Triệu Hoằng Tú ra, dùng sự ngang ngược vô lý của ông ta để giết y. Kế hoạch tưởng thành công tới nơi lại biến thành kỳ quái thế này, cuống lên la hét:” Hoàng thúc công, làm sao thế? Giết y đi, nhanh lên!”

“ Câm mồm, không ta giết người!” Triệu Hoằng Tú bỗng nhiên rống lên với hắn:

Triệu Nguyên Tá lỗ tai bùng nhùng mặt mày xay xảm lão đảo lùi lại, hiển nhiên tiếng rống vừa rồi cũng là một môn công phu.

Mất hồi lâu Triệu Hoằng Tú mới ổn định được phần nào cảm xúc:” Người lấy thứ này ở đâu ra?”

Lãnh Nghệ bình thản đáp:” Tất nhiên là chủ nhân của nó tặng.”

“ Nàng ở đâu, đưa ta đi gặp nàng, nhanh lên.”

Miếng bạch ngọc này chính là của Bạch Hồng đeo lên cổ Lãnh Nghệ, bảo y nếu gặp nguy hiểm ở trong cung thì mang ra. Hiển nhiên nàng đã biết có lão sát tinh này ẩn trong hoàng

cung muốn gây bất lợi cho mình, nên đưa thứ pháp bảo này ra. Nếu thế thì ắt khắc chế được ông ta rồi, bởi vậy Lãnh Nghệ vốn không sợ, y tin vào Bạch Hồng.

Thế nên kẻ lão già thúc dục, Lãnh Nghệ vẫn bình chân như vại:” Vội gì, ta còn có lời muốn nói.”

“ Nói gì, mau lên.” Triệu Hoằng Tú sốt ruột muốn điên rồi.

Lãnh Nghệ tuy không biết quan hệ giữa hai người, vẫn cố tình nói đầy hàm ý:” Vương gia muốn gặp nàng, nhưng nàng chắc gì đã muốn gặp vương gia, vậy nên phải được nàng đồng ý đã phải không?”

Triệu Hoằng Tú lão đảo, kích động tan biến, thoáng cái bóng lưng trở nên già nua, thất hồn lạc phách:” Đúng ... Nàng chắc chắn không muốn gặp ta.”

Lãnh Nghệ lại cung kính nói với Hoa Nhị:” Nương nương ngồi xuống đi, không sao rồi.”

Hoa Nhị không hiểu chuyện gì, nhưng nàng là người từng trải sóng gió rồi, biết phải làm gì để không lộ quan hệ không tầm thường của hai người, làm ra vẻ chưa hết sợ:” Hoàng thúc công, Lãnh đại nhân thực sự là ái thần của quan gia, trước khi quan gia đi đã dặn ai gia nếu có chuyện không thể quyết thì trông cậy vào Lãnh đại nhân. Bởi thế ai gia không thể để người giết Lãnh đại nhân được.”

Triệu Hoằng Tú yếu ớt xua tay:” Ta không giết y, người ngồi đi, ta còn có lời muốn hỏi y.”

Hoa Nhị có chút lo lắng trao đổi ánh mắt với Lãnh Nghệ rồi bèn Triệu Hằng đi, Triệu Nguyên Tá không muốn định nói gì nhưng nghĩ tới sự đáng sợ của lão ta nên ra theo.

Lãnh Nghệ cũng hỏi thăm thương thế đám Vô Mi, Đồ Du rồi bảo họ ra ngoài, hai người hồ thẹn dẫn đám đệ tử mà đi.

Chỉ còn lại hai người, Triệu Hoằng Tú hít sâu một hơi nhìn Lãnh Nghê.” Người đưa cho người tẩm bạch ngọc này phải chăng ở vị trí tâm khẩu có một nốt ruồi đỏ?”

Lãnh Nghê nghe mà giật mình, vị trí đó của nữ nhân làm sao người bình thường có thể thấy.” Vương gia là gì của nàng?”

“ Trả lời ta.”

“ Đúng!”

Triệu Hoằng Tú càng nhìn xoáy vào Lãnh Nghê, giống y nếu đã biết nốt ruồi đó thì cũng có quan hệ không tầm thường.” Nàng có ở kinh thành không?”

Lãnh Nghê gật đầu.

Triệu Hoằng Tú đứng dậy đi qua đi lại, sau đó tuôn một tràng.” Hiện giờ nàng thế nào rồi? Cao bao nhiêu? Lập gia đình chưa? Nàng, sống có tốt không? Có bị ai bắt nạt không?”

Lãnh Nghê cẩn thận nói.” Vương gia, ta không biết ngài và nàng liên quan thế nào, ta không thể ...”

Chương 572: Bạch ngọc vi bằng. (3)

“ Ta, ta ...” Triệu Hoàng Tú đau khổ nói.” Ta, là cha nàng.”

Lãnh Nghệ sững sờ, giờ y nhận ra rồi, bảo sao thấy lão già này quen quen, vì ông ta thực sự giống Bạch Hồng, nếu còn trẻ thì còn giống hơn nữa.

Triệu Hoàng Tú thấy y không đáp, sợ y chưa tin, nói tiếp:” Ta thực sự là phụ thân nàng, khi nàng sinh ra còn đỏ hòn, ta thấy nốt ruồi đúng ở tâm khẩu. Ta là người tu đạo nên biết, người có nốt ruồi đó vận mệnh thương tâm cả đời, ta thương nữ nhi, dùng bạch ngọc khắc bốn chữ Phúc Thọ Vĩnh Xương, lập đàn làm phép cầu nàng cả đời bình an. Sau khi nàng ra đời không lâu, mẹ nàng bệnh chết, ta thì lúc đó vẫn si mê tu tiên, cho nên không ở bên cạnh. Khi biết tin quay về đòi con thì trượng phu của mẹ nàng nói, đứa bé chết rồi ...”

Cha của nàng rồi lại trượng phu của mẹ nàng, Lãnh Nghệ nghe mà suýt hộc máu:” Chẳng lẽ”

“ Đúng, khi đó mẹ nàng đã là thê tử của người ta, ta nhìn mẹ nàng lần đầu đã thích. Một lần ta uống say, ta đã ... Ôi thôi, chuyện hỗn loạn trong quá khứ đừng nói nữa ... Dù sao ta là cha nàng, khi nghe nàng chết, ta phát cuồng, ta không tin, ta truy hỏi hắc chôn nàng ở đâu, hắc không dám được, ta đi tìm nàng mà không ra. Bao năm qua ta vẫn tìm nàng, nàng là máu mủ duy nhất của ta trên đời, ta muốn gặp nàng, dù nàng đánh chết ta, ta cũng cam lòng. Xin người, để ta gặp nàng ...”

Triệu Hoằng Tú bộ dạng đáng thương hết mức, như biến thành người khác hẳn:

Lãnh Nghệ ngân ngữ, tuy từ tướng mạo thì y có thể hai người có huyết thống, nhưng vẫn phải làm rõ:” Ta có thể giúp ngài chuyển lời cho nàng, nhưng ngài chắc nàng là nữ nhi của mình ... Ý ta nói, nếu mẹ nàng đã có trượng phu, vậy có thể ...”

“ Không, khi đó trượng phu nàng ở biên cảnh kháng địch hơn một năm, nàng đích thực là con ta ...” Triệu Hoằng Tú nói xong sức nhớ ra cái gì, nhìn Lãnh Nghệ từ trên xuống dưới.” Ngươi, ngươi cùng nữ nhi của ta ... Chưa được ta cho phép ngươi đã dám ... Ngươi, ngươi ức hiếp nó phải không? Có tin ta đập chết ngươi không?”

Lãnh Nghệ có chút xấu hổ, nói thật là y từng ức hiếp nàng nhiều lần, còn làm nàng bị thương:” Vương gia, bọn ta hai bên chân tình ...”

Triệu Hoằng Tú vẫn không có tí thiện cảm nào:” Nể tình ngươi nói cho ta tin tức về nàng, ta giữ lại cho ngươi cái mạng này! Mau đi nói với nữ nhi ta, phải nói làm sao cho nàng chịu gặp ta, nếu không ta giết tên loạn thần tặc tử ngươi.”

Lãnh Nghệ nghiêm mặt nói:” Bá phụ, chớ nghe lời một phía của Triệu Nguyên Tá, ta chẳng có hứng thú gì với giang sơn Triệu gia, điều ta làm là tránh cho bách tính bị vó sắt của quân Liêu dẫm đạp, không đành lòng nhìn giang sơn Đại Tống mới hai mươi năm đã dâng cho nước Liêu mà thôi.”

Triệu Hoằng Tú hừ mạnh:” Được rồi, ngươi khua môi múa mép lừa được người khác chứ không lừa được lão đạo đâu! Ta nói rõ cho ngươi biết, ta không giết ngươi, nhưng lập tức từ bỏ hết chức vụ, cút về quê làm ruộng! Loại như ngươi không xứng với nữ nhi của ta, sớm bỏ ý đồ của ngươi đi.”

Con người Lãnh Nghệ co lại, chút tôn trọng cũng mất sạch.” Thế thì ta cũng nói rõ với bá phụ, vì bách tính thiên hạ, ta không từ chức, ta và nữ nhi ngài thực lòng yêu thương nhau, bọn ta ở bên nhau, không ai cản được. Kể cả bá phụ.”

Triệu Hoảng Tú mặt hiện sát khí, đốt xương trên người kêu răng rắc cho thấy lão ta đang vận khí.” Nếu người nghĩ rằng vì biết nữ nhi ta ở đâu thì ta không dám giết người thì người làm rồi.”

“ Ngài giết ta hay không thì cũng vẫn câu đó thôi.” Lãnh Nghệ cũng cao giọng đáp:

“ Nói lại lần nữa xem.”

“ Nói bao câu thì cũng vậy.”

Không ai nhường ai, không khí giữa hai người như đóng thành băng.

Đôi đầu một lúc Triệu Hoảng Tú hạ khí thế xuống.” Có gan lắm, ta nói hiện chưa giết người thì ta giữ lời, đi nói với nàng ta muốn gặp nàng, chuyện khác tính sau.”

“ Ta có thể chuyển lời, gặp hay không là ở nàng.”

“ Được, nếu người thuyết phục được nàng thì sẽ không phải từ chức nữa.”

Lãnh Nghệ nhạt giọng đáp.” Chuyện đó không liên quan, ta không từ chức, ta làm vì bách tính thiên hạ, không phải vì Triệu gia.”

“ Người nghĩ mình mà xứng à?”

“ Bá phụ, ngài ở trong núi lâu quá rồi, không biết tình huống Đại Tổng, quan gia thâm hãm trùng vây, con cháu hoàng tộc chỉ có Triệu Nguyên Tá lớn nhất, song chỉ mới 15. Hắn độc đoán cố chấp, tham quyền háo thắng, nghi ngờ đại thần, khiến lòng người ngợ lạnh. Ta không một lòng trung

thành với quan gia, quan gia chẳng đưa ta lên vị trí này. Ngoài ra ta nói với ngài, Triệu Nguyên Tá không muốn cứu quan gia, hắn chỉ muốn nhân cơ hội này mượn đao giết người để còn thay thế. Hắn làm thế sẽ đảo lộn giang sơn, ngài giúp hắn là hủy Đại Tổng.”

“Người cho rằng ta tin người chắc.”

“Tin hay không sự thực chứng minh!”

Triệu Hoằng Tú phát ồ tay áo:” Ta không quan tâm, kể có thể thì giang sơn vẫn của Triệu gia ta, người có khả năng đoạt nó, chỉ có người, dù người miệng nở hoa sen thì ta cũng không tin người.”

“Thôi vậy.” Lãnh Nghệ phát ngán lão già gàn dở này:” Ta đi đây, đợi tin nữ nhi bảo bối của ông đi.”

“Này, nhớ nói tốt với nàng về ta, nhờ người đó. Tiểu huynh đệ, lão đạo nhờ người đó.” Triệu Hoằng Tú thấy y không vì quan hệ đôi bên căng thẳng mà nuốt lời, tức thì nói vọng theo:

Đồ thần kinh, Lãnh Nghệ lảo bỉnh đi thẳng ra ngoài, đám Hoa Nhị vẫn đợi ở đó, y liền thi lễ:”Vi thần cáo lui.”

“Khoan đã!” Triệu Nguyên Tá không cam lòng quát lớn, thấy Triệu Hoằng Tú cũng đi ra, vội nói:”Hoàng thúc công, y muốn đi kìa.”

Triệu Hoằng Tú lườm một cái:”Y nói rồi, y sẽ phò tá trung thành với quan gia, nên không giết y nữa.”

“Y lừa hoàng thúc công đó, y nhòm ngó giang sơn Triệu gia ta lâu rồi, người hồ đồ rồi, sao tin y được!” Triệu Nguyên Tá tức điên, lão già ngu xuẩn tới lúc cần lại vô dụng:

“Y được bao tuổi mà nhòm ngó giang sơn Triệu gia ta rất lâu, huống hồ chỉ là tên thư sinh nghèo nhà quê, không gốc

không gác lên kinh chẳng bao lâu.” Triệu Hoàng Tú thấy nghi tên này:” Với lại y là nam nhân của nữ nhi ta, ta giết y, nữ nhi ta sẽ trở mặt với ta.”

Nghe câu này tất cả ngờ ngác không hiểu gì, Triệu Hoàng Tú lắp bắp:” Là hoàng di nương của cháu sao? Sao cháu không biết?”

“ Hừ, y nếu thành thân với nữ nhi ta thì là hoàng thân quốc thích, mưu đồ gì giang sơn Triệu gia ta nữa.”

Chương 573: Nghiệt duyên.

Lãnh Nghệ thực sự đâm vỡ đầu cũng không hiểu nổi lão đạo này, vừa rồi còn không cho mình ở cùng nữ nhi của ông ta, giờ lại coi mình là nữ tể tương lai rồi. Thật sự không hiểu nổi, chẳng lẽ chuyện năm xưa đã kích khiến đầu óc ông ta không bình thường? Kệ, chỉ cần ông ta không muốn giết mình là được, chứ có lão già thần kinh võ công cao quá đáng nhòm ngó cái mạng thì đau đầu lắm.

Lãnh Nghệ thấy vẻ lo lắng sợ hãi chưa phai trong mắt Hoa Nhị không thể làm gì hơn, thì lễ lần nữa:” Thần xin cáo từ, lúc khác sẽ bái phỏng ba vị nương nương.”

Đám Vô Mi đạo trưởng dìu nhau đi theo.

“ Khoan!” Triệu Nguyên Tá lại gọi:” Lãnh Nghệ, người đứng lại, ta có chuyện muốn tuyên bố.”

Lãnh Nghệ dừng bước liếc xéo hắn.

“ Lần này bản vương phải tham gia đàm phán, cho nên chuyện thống lĩnh quan binh điện tiền thị vệ sẽ giao cho hoàng thúc công nắm giữ. Lãnh Nghệ, người không ý kiến gì chứ?” Triệu Nguyên Tá ồn ào:” Dù người có ý kiến cũng vô dụng, ta có chỉ dụ của phụ hoàng, có thể tùy nghi hành sự.”

Thằng nhãi ranh, Lãnh Nghệ chẳng nói chẳng rằng, bỏ đi như không hề nghe thấy, một kẻ sắp chết, không cần phí nước bọt.

“ Thái độ gì thế? Người dám bỏ đi khi bản vương đang nói à, phản rồi, phản rồi.” Triệu Nguyên Tá chỉ bóng lưng Lãnh Nghệ chửi bới, không làm gì được quay sang xúi bẩy Triệu

Hoàng Tú.” Hoàng thúc công, người xem, y không coi Triệu gia ta ra gì.”

Triệu Hoàng Tú cũng chẳng thềm đề ý tới hắn, hô lớn:” Nay ta ở hoàng cung đợi tin tốt lành của người đó, nhất định làm cho tốt nghe chưa?”

Lãnh Nghệ vẫn chẳng thềm quay đầu, dẫn đội hộ vệ bị thương mà đi.

Ra tới cổng hoàng cung, Lãnh Nghệ sai binh sĩ gác cổng đi gọi vài cỗ xe lớn tới, đưa hộ vệ bị thương lên. Lại gọi cả thái y tới chữa trị.

Vô Mi đạo trưởng hô thẹn:” Bọn bản đạo tài không bằng người, nếu không phải hôm nay đại nhân cơ trí thoát hiểm, bọn bản đạo không còn mặt mũi mà sống nữa.”

“ Mọi người đừng tự trách, lão già đó võ công quá biến thái, thiên hạ chắc chẳng ai địch nổi nữa. Trong tình thế đó mọi người vẫn tận chức, thế là quý rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lãnh Nghệ an ủi bọn họ đưa về nhà, nhờ Hoa Vô Hương chăm sóc.

Cùng đám Trác Xảo Nương, Thành Lạc Tiệp tâm tình một hồi, trong nhà có thần y, thai nhi phát triển rất tốt, các nàng cũng khỏe mạnh, không có gì đáng lo.

Sau đó Lãnh Nghệ về thư phòng, thay trang phục, lại bí mật tới tửu lâu Hạnh Hoàng.

Thời gian này ở kinh thành tình hình khẩn trương, cho nên Bạch Hồng không ra ngoài nữa.

Tới khuê phòng nàng, Lãnh Nghệ quyết định nói thẳng:” Ta gặp lệnh tôn rồi.”

Bạch Hồng chẳng có chút kinh ngạc nào:” Ông ấy không làm khó chàng chứ?”

“ Cha nàng đánh bị thương mấy hộ vệ của ta, may mà ta lấy bạch ngọc của nàng ra nên ông ấy dừng tay. Nàng biết ông ấy ở hoang cung, muốn gây bất lợi với ta hả?”

“ Ừ, ông ấy không biết ta ở đâu, nhưng ta biết ông ấy ở đâu.”

Nói vậy là Lãnh Nghệ biết nàng không muốn gặp rồi.” Ông ấy nói dù nàng đánh, mắng, thậm chí giết ông ấy cũng được. Ông ấy chỉ muốn gặp nàng thôi.”

“ Ông ấy vứt bỏ mẹ ta, hai mẹ ta chết thảm, khi đó ta còn là đứa bé ẵm ngửa, ông ta vứt bỏ cả ta. Giờ ta đã lớn, ông ta tuổi già cô độc nên nhớ ta sao? Năm xưa ông ta coi ta như không tồn tại, đã thế giờ cần gì phải gặp.” Giọng Bạch Hồng như có tiếng ghen trong cổ họng:

Lãnh Nghệ thở dài:” Không phải ta nói đỡ cho ông ta, nhưng khi đó nàng còn nhỏ, sao biết những chuyện ấy?”

“ Mẹ ta trước khi chết để lại một lá thư, kể hết nguyên do. Cha nuôi ta chưa bao giờ xử tệ với ta, thậm chí chưa bao giờ để ta biết ta không phải con ruột ông ấy, đến khi ta trưởng thành mới đưa ta xem lá thư. Ông ấy đã không tìm ta khi còn nhỏ, giờ tìm làm gì?”

“ Ông ấy nói, ông ấy biết mẹ nàng qua đời thì lập tức trở về, còn đòi nàng. Nhưng cha nuôi nàng nói nàng chết rồi, ông ấy không tin tìm kiếm khắp nơi. Ta cảm giác ông ấy nói thật, nếu là người bạc bẽo thì khi nhắc tới nàng đã không nói năng lẫn lộn, cảm xúc hỗn loạn vậy đâu. Ta cảm giác bao năm qua, ông ấy thực sự vẫn tìm nàng, chỉ là tìm không ra.”

Bạch Hồng ngồi trên giường cúi đầu không nói.

Lãnh Nghệ ngồi xuống trước mặt nàng, nắm lấy tay nói nhỏ:” Nói cho cùng ông ấy là cha nàng, nếu có gì, hãy nói

trước mặt vẫn hơn, nói rõ rồi, sau này không gặp lại ông ta nữa cũng được mà. Đừng để có hiểu lầm gì rồi hối hận.”

Bạch Hồng im lặng hồi lâu bậm môi nói:” Chàng nói đúng.”

Đề tài này quá nặng nề, Lãnh Nghê đùa một câu:” Ta luôn tò mò thân phận của nàng, không ngờ nàng là quận chúa.”

Ai ngờ Bạch Hồng càng buồn bã:” Ta là công chúa.”

“ Công chúa ...” Lãnh Nghê đang cười hì hì tức thì tái mặt, một ý nghĩ đáng sợ dâng lên trong lòng:

“ Chàng đoán ra rồi đấy, cha nuôi ta là tiên đế, mẫu thân ta vốn là nguyên phối của tiên đế, nhưng cha ruột ta lại là thân thúc thúc của tiên đế ...”

Chuyện này Lãnh Nghê cũng không ngờ được, đau lòng ôm nàng vào lòng mà chẳng biết an ủi thế nào.

Bạch Hồng ghen ngào kể:” Khi mẹ ta gả cho tiên đế, tiên đế là tiết độ sứ Hậu Chu, lãnh binh đóng ở biên cảnh. Vì mẹ ta quá đẹp, vị thúc thúc kia một đêm uống say cưỡng bức mẹ ta, mẹ ta muốn tự sát, ông ta rất giỏi thủ đoạn đối phó với nữ nhân, lại anh tuấn hào hùng. Mẹ ta đã lỡ rồi, đành chiều theo ông ta, rồi dần dà bị miệng lưỡi ngon ngọt của ông ta chinh phục. Nhưng khi mẹ ta có thai, muốn ông ta dẫn bỏ đi, dù chân trời góc biển, ông ta lại chạy mất. Mẹ ta thương tâm, suốt ngày khóc sinh ra ta, ông ta về chỉ đưa một miếng bạch ngọc rồi đi. Mẹ ta tuyệt vọng, ốm bệnh rồi mất.”

“ Tiên đế biết mẹ ta bệnh nặng thì vội vàng trở về, di thư mẹ ta viết khi sắp chết. Khi tiên đế về thì mẹ ta chỉ nắm tay tiên đế thỉnh cầu một chuyện, không mong tiên đế tha thứ, chỉ mong đừng giết đứa bé vô tội. Tiên đế đồng ý, hứa nuôi nấng ta như con đẻ, mẹ ta mới yên tâm mà đi ...”

“ Tiên đế tuy không giết ta, nhưng cũng không muốn nhìn thấy ta, cho nên đưa ta tới am ni cô, để Từ Hàng sư thái nuôi nấng. Ở ngoài thì nói ta chết yếu, không ai biết một đứa bé vừa là công chúa lại vừa là quận chúa như ta. Tiên đế đợi ta trưởng thành mới nói cho ta sự thật, nói cho ta biết chỗ ông ta tu luyện. Nhưng ta không tìm ông ta, ta hận ông ta. Tiên đế thấy ta võ công cao cường thì ngầm hỗ trợ ta thành lập tổ chức sát thủ, để giết những người chống đối mình.”

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Chương 574: Thương tâm khó lành.

Tất cả đều là sai lầm đời trước, Bạch Hồng không có tội gì cả, nàng chỉ là đứa bé đáng thương thôi. Lãnh Nghê ôm nàng an ủi rất lâu mới đi, rồi từ điểm Hạnh Hoàng liền tức tốc nhập cung báo tin.

Bạch Hồng đồng ý gặp mặt Triệu Hoảng Tú, nhưng không muốn ông ta biết nơi ở của mình, nên nói sẽ gặp ông ta ở tửu lâu Biện Hà.

Triệu Hoảng Tú không ngờ có kết quả nhanh như thế, hay tin mừng rỡ vô cùng, rồi rít theo Lãnh Nghê tới tửu lâu Biện Hà.

Điểm tiêu nhị nhiệt tình chào đón, Lãnh Nghê đi trước tới chưa đến nhã phòng, liền thấy Bạch Hồng một thân bạch y ngồi ở bên bàn cơm trong góc cửa sổ, tay chống cằm nhìn sắc thu chuyển đông tiêu điều ngoài cửa sổ, tựa như bức tranh mỹ lệ.

Lãnh Nghê lấy làm lạ, hiện chưa tới giờ cơm, thực khách không nhiều, không thiếu nhã phòng, sao nàng chọn đại sảnh?

Triệu Hoảng Tú cũng thấy rồi, ông ta như lên cơn động kinh, run bần bật đi tới nhìn Bạch Hồng không chớp mắt:” Con ... Con giống hệt như mẹ con vậy ...”

Bạch Hồng không nhìn ông ta, thậm chí coi như ông ta là không khí, bảo Lãnh Nghê:” Chàng không ngồi còn đứng đó làm gì?”

Lãnh Nghệ kéo cái ghế nói với Triệu Hoằng Tú:” Bá phụ, mời ngồi.”

“ Đa tạ, đa tạ ...” Ánh mắt Triệu Hoằng Tú chưa từng rời Bạch Hồng, như sợ chớp mắt một cái làm nàng biến mất, thế là vấp cả vào ghế, suýt ngã:

Tiếp đó không ai biết tiếp tục thế nào, đến Lãnh Nghệ còn thấy bút rút trong lòng nữa là người trong cuộc, thậm chí hơi hối hận xúc tác việc này nhanh như thế, đáng lẽ để thâm thời gian, cho hai người dần bình tâm lại, đưa tay gọi:” Tiểu nhị, ta muốn gọi m ...”

“ Không cần.” Bạch Hồng cắt ngang, nói rất dứt khoát:” Ta không muốn ăn, nói xong sẽ đi.”

Triệu Hoằng Tú vừa nghe vậy vội vàng nói:” Bạch Hồng, con là Bạch Hồng hả? ... Ta là cha con.”

Bạch Hồng không đáp, mân mê chén trà.

“ Con biết không, tên của con là do cha đặt đấy, vì hôm đó cha thấy cầu vồng trắng bắc ngang mặt trời nên đặt cho con tên này.”

“ Cha biết, con giận cha, cha có lỗi với mẹ con, khi đó cha một lòng tu đạo, không muốn dẫn mẹ con theo. Về sau mẹ con chết, cha vô cùng hối hận, về tìm con thì hấn nói con, con bệnh mà chết rồi ... Cha không tin, cha vẫn tìm con suốt bao nhiêu năm qua, quả nhiên ông trời không bạc đãi ta, con còn sống.”

Triệu Hoằng Tú nói đi nói lại chỉ mấy lời giải thích cho quá khứ vô trách nhiệm của mình, nói nửa canh giờ Bạch Hồng chỉ nhìn chén trà, để ông ta độc thoại.

“ Con nói một câu đi, cha không xin gì cả, chỉ xin con tha thứ, con chửi mắng cha cũng được, đừng lờ cha đi như thế.”

Bạch Hồng như nói chuyện với hư vô chẳng nhìn ông ta.” Ông có lỗi với mẹ ta, không bao giờ bù đắp được, ta đồng ý gặp ông, không phải là vì tha thứ cho ông, mà vì muốn nói một câu, ông làm hại Nghệ ca ca, ta giết ông!”

Nói tới đó đứng dậy, ánh mắt chuyện sáng Lãnh Nghệ, nhu tình vô hạn nắm tay y:” Chúng ta đi thôi.”

“ Khoan.” Triệu Hoằng Tú vội chặn đường:” Nữ nhi, ta không làm khó tên tiểu tử này, con yên tâm. Con ngồi thêm một chút được không, ta còn rất nhiều lời muốn nói ...”

“ Tránh ra!” Bạch Hồng mặt đanh lại, sát khí dâng lên vô cùng đáng sợ:

“ Nữ nhi, cha biết cha có lỗi với con.” Triệu Hoằng Tú khản khoản:

“ Ta nói lần cuối, tránh hay là chết.” Bạch quang lóe lên, Bạch Hồng chĩa mũi kiếm vào yết hầu ông ta:

Triệu Hoằng Tú cười đau khổ:” Cha sớm phải chết rồi mới đúng, khi mẹ con chết, lòng cha cũng chết rồi, cảm ơn con đưa cha đi đoàn viên với mẹ con.”

Nói rồi nhắm mắt tự đưa cổ tới, Bạch Hồng không hề có ý thu tay, đã có thực khách hét lên. Khi mũi kiếm đâm vào cổ Triệu Hoằng Tú, máu phun ra, Lãnh Nghệ kịp thời đẩy Bạch Hồng một cái, kiếm lướt qua cổ ông ta, để lại vết rạch dài.

Y không dám để nàng ở lại nữa, vội vàng kéo đi.

Không ngờ Triệu Hoằng Tú chẳng biết tốt xấu còn đuổi theo chặn đường họ:” Nữ nhi, con không chịu tha thứ cho cha sao?”

Bạch Hồng lại giơ kiếm lên.

Lãnh Nghệ vội kéo nàng sang bên, ngăn cái lão điên này:” Bá phụ, hôm nay tâm tình nàng không tốt, đừng ép nàng nữa,

ngày sau còn dài, sao vội nhất thời.”

Triệu Hoằng Tú vẫn đứng đó.

Lãnh Nghệ có chút tức giận:” Bá phụ, chuyện năm xưa ngài nghĩ dễ dàng nói cho qua như vậy à, cho nàng ấy thời gian, hay ngài nghĩ mình chẳng làm gì sai vậy?”

Triệu Hoằng Tú run người, biết mình đang làm chuyện tệ hơn, tránh đường cho hai người đi qua.

Hai người xuống lầu mới nghe thấy ông ta nói “chiều cố tốt nữ nhi của ta”, bóng dáng cả hai chớp mắt đã biến mất trong đám đông qua lại.

Về tới khuê phòng của mình, Bạch Hồng mới bình thường lại:” Chàng ngăn ta làm gì, giết ông ta, chàng sẽ hết rắc rối.”

“ Chút rắc rối đó ta đối phó được.” Lãnh Nghệ ôm eo nàng kéo ngồi vào lòng mình:” Nhưng ta không thể để nàng mang tiếng giết cha.”

“ Ông ta không phải cha ta.” Bạch Hồng vẫn vùng vằng:

“ Được rồi, được rồi, không nói nữa, vừa rồi đáng vẻ nàng hung dữ quá, làm ta cũng sợ này.” Lãnh Nghệ khẽ bẹo má nàng:” Mau trở lại lại làm Bạch Hồng đáng yêu dễ thương xinh đẹp của ta đi thôi.”

Bạch Hồng tính cách vốn có chút lạnh, chịu sao nổi mấy lời buồn nôn này, biết y cố tình nói vậy để mình sớm quên chuyện không vui, nửa bực nửa buồn cười nói:” Thực ra ta biết chàng sẽ ngăn cản mới làm thế.”

“ Giỏi quá, té ra nàng có ý đồ, làm ta lo uổng công. Nhớ nàng tính sai thì sao, ta không ngăn thì sao?”

“ Thì ông ấy chết, chàng sẽ không còn nguy hiểm nữa, đảng nào cũng tốt ...”

Giọng nói của nàng chỉ có thù oán, không có chút tình cảm nào. Cũng phải thôi, oán hận mấy chục năm, sao cõng bỏ được dễ dàng như thế, chuyện này lời người ngoài không mấy tác dụng, chỉ có thể tự mình điều chỉnh mà thôi. Vì thế Lãnh Nghê không nhiều lời, để nàng không gian suy nghĩ.

Lãnh Nghê về nhà thì biết Mạnh Hoa tới, biết Hoa Nhị gặp mình. Đánh thuốc mê hắn mấy lần rồi không thể dùng cách đó mãi, vì thế giao việc cho hắn ở vườn, đeo mặt nạ giả mạo nhập cung.

Chương 575: Đàm phán. (1)

Lãnh Nghệ vừa mới đóng cửa lại, Hoa Nhị đã nhào vào lòng y khóc nức nở, lúc này y không hề đeo mặt nạ, y khe khẽ vỗ lưng nàng:” Sao vậy, đang yên đang lành sao lại khóc?”

“ Người ta sợ mà, vừa rồi ông ấy muốn giết chàng, người ta chỉ sợ.” Hoa Nhị thực sự sợ hãi.” Tuy ông ta tha cho chàng rồi, nhưng ông ta tính tình cổ quái, võ công cao cường, thân phận lại cao khiếp người, ai biết bao giờ giờ quẻ, thiếp nhất định phải giết ông ta.”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Không cần đâu, ông ta sẽ không giết ta, vì nữ nhi của ông ta là hảo hữu của ta.”

Hoa Nhị chớp hàng mi ướt sướt:” Bằng hữu?”

Lãnh Nghệ nâng cằm nàng lên hôn nhẹ:” Sao thế, ghen à?”

“ Đương nhiên, nhưng người ta không thể gả cho chàng, cho nên cũng không thể ước thúc chàng.” Hoa Nhị ngừng nguẩy giẫy người, đồng thời toàn thân phát ra mùi hương ngào ngạt, nàng sớm nhận ra, tình cảm của mình và Lãnh Nghệ không đơn giản vì y là người đeo mặt nạ nữa, đến khi thấy Triệu Hoằng Tú muốn giết y, nàng tự nhiên theo bản năng lao ra bảo vệ, lúc đó nàng mới biết kỳ thực mình thích y chứ không phải là cái mặt nạ kia, không biết vì sao lại như thế:

Lãnh Nghệ cũng không nhắc tới vấn đề y và Mạnh Sưởng nữa, tránh làm khó nàng, hướng hồ mùi hương kia kích thích khiến tình dục y dâng cao ngàn ngút. Lập tức bế ngang người nàng lên, ngồi xuống chiếc ghế tựa gần đó, tay phải vội vã tìm lên đôi ngực mềm mại, liền đó là nụ hôn nóng bỏng, tay trái

cấp tốc luôn qua chiếc váy màu hoàng yến, thuận theo chân ngọc tiến thẳng tới nơi thần bí.

Đây là lần đầu tiên hai người hoan ái với không cần mặt nạ kia, cảm giác kích thích, động tác hấn trở nên có chút thô bạo, sau khi cởi bỏ dây lưng của nàng, bỏ qua cả giai đoạn chuẩn bị ban đầu, mạnh mẽ tiến vào thân thể của nàng.

Cuối cùng mây tan mưa tạnh.

Hoa Nhị thỏa mãn, thực sự thỏa mãn, lần này nàng thực sự hoan ái với người mình yêu thích, không phải là tìm kiếm lại hồi ức đã mất, lừa mình lừa người nữa.

Nàng không quan tâm nữa, chỉ biết lúc này mình rất hạnh phúc, hai tay nâng má y, nhìn say đắm, như muốn ghi sâu gương mặt này trong lòng.

Lãnh Nghê vẫn ôm lấy thân thể ưu mỹ của Hoa Lân không chịu rời xa, nghiêng đầu hôn lên gò má hồng, đó là dư hỏa còn lại sau cơn xúc cảm mãnh liệt, chỉ là lúc này không thể không nói vài chuyện mất hứng:” Sắp cuối năm rồi, quan viên sẽ vào kinh báo cáo, ta muốn tìm một số quan viên có năng lực thực tế ở địa phương. Nên ta muốn nàng hạ ý chỉ, để ta khảo hạch quan viên địa phương, Thẩm Luân khảo hạch quan viên kinh thành. Đồng thời yêu cầu lần này báo cáo không được viết những thứ trống rỗng vô nghĩa, phải có thứ thực tế, ám thị sẽ thông qua đó đề bạt.”

“Được, thiếp sẽ hạ chỉ ngay.” Hoa Nhị vẫn ôn nhu dựa vào người y:

“Đừng vội, đợi đám Triệu Nguyên Tá đi đã, ta không muốn hấn can thiệp, sinh rắc rối không đáng.” Lãnh Nghê không nói chuyện y thuê sát thủ giết Triệu Nguyên Tá, không phải không tin nàng, nhưng loại chuyện này, không biết vẫn hơn:

“Chàng nói gì người ta cũng nghe.” Hoa Nhị nũng nịu:

“Ngoan ...” Lãnh Nghệ bế xốc thân thể trần truồng tuyệt mỹ của nàng lên, đi về giường, một lần làm sao mà đủ chứ.

Vài ngày sau, năm người Triệu Nguyên Tá dẫn theo ba trăm kỵ binh cầm quân hộ vệ, theo sứ thần nước Liêu xuất phát.

Tới Dịch Châu, Triệu Nguyên Tá đem binh quyền chuyển giao cho Tào Bân và thân tín Trương Sư. Sau đó bọn họ tiến vào nước Liêu.

Không biết có phải vì phô trương vũ lực hay là tình cờ an bài, dù sao đám Triệu Nguyên Tá vừa đi qua giới tuyến là thấy toàn là quân Liêu võ trang hoàn bị, đội hình nghiêm ngặt, đao thương như rừng.

Dương Duyên Phổ và Kha Mặc đều là võ tướng, cảnh ấy thấy nhiều rồi, chẳng có cảm giác gì. Thạch Hi Tái và Triệu Nguyên Tá tái mặt, khiếp sợ trước võ uy của người Liêu.

Ngày hôm đó bọn họ tới được Trác Châu, địa điểm đàm phán.

Trác Châu chính là quê nhà của Triệu Khuông Dận, một tổ Triệu gia ở đó. Mặc dù hai bên giao chiến, nhưng nước Liêu không trút giận lên một tổ Triệu gia, còn bảo vệ chu đáo. Sau khi đám Triệu Nguyên Tá tới nơi, việc đầu tiên là tới một tổ khẩu bái, mong tổ tiên phù hộ, để hết thảy thuận lợi giải cứu quan gia trở về. Đương nhiên Triệu Nguyên Tá cầu ngược lại.

Tế tổ hoàn tất, nghỉ ngơi một ngày rồi đàm phán chính thức bắt đầu.

Hội đàm được an bài trong quân doanh của quân Liêu, bọn họ đi qua một đội kỵ binh võ trang tận răng, nói là đội nghi trượng chào đón, chẳng ai thấy vinh diệu, ngược lại chỉ thấy đó là hăm dọa vũ lực.

Đi vào lều đàm phán, bên trong trống không, chỉ có hai cái bàn, Triệu Nguyên Tá nổi giận với sứ thần nước Liêu:” Người của các người đâu?”

“ Chur vị đợi một chút, họ sẽ tới ngay thôi.”

Nhưng cái ngày này gần một canh giờ mới thấy có tiếng bước chân ngoài lều, sau đó năm người nối nhau đi vào. Đi đầu là một người thân hình hùng tráng, nhanh nhẹn, đôi mắt hồ lướt qua Triệu Nguyên Tá làm hắn cảm giác như bị dao cắt qua, lời chát vắn ra tới miệng phải nuốt vào.

Dương Duyên Phổ chẳng nề nang:” Da Luật Huru Ca, làm cao quá, đây là thành ý đàm phán của người à?”

Da Luật Huru Ca chính là người cao lớn kia, trông vóc dáng đầy sức uy hiếp như vậy, không ngờ nói năng lại rất văn nhã, chắp tay:” Xin lỗi tới trễ, làm các vị đợi lâu. Dương tướng quân, nghe nói người đầu hàng Tống rồi, không ngờ người mà cũng làm chuyện đầu hàng sống cầu thả cho qua ngày.”

Trước kia còn ở Bắc Hán, do cùng chung kẻ thù là Tống, hai người coi như có tiếp xúc, đồng thời cũng có va chạm quy mô nhỏ, có thắng có thua. Nhưng đó là vì Bắc Hán quá nhỏ bé, quân đội có hạn, Dương Duyên Phổ không sợ người này:” Se sẽ sao biết chí đại bàng.”

Da Luật Huru Ca cười tủm tỉm:” Đúng đúng, sao ta biết được đại chí hướng đầu hàng của người. Có điều mỗi người mỗi chí, không ép được. Thôi, không nói chuyện này nữa, trước tiên giới thiệu người bên phía ta. Đây là Yên vương Hàn Khuông Tự, Đại Đồng tiết độ sứ Tiêu Đốt Lý, Da Luật Hách Đức tướng quân và Tiêu Oát tướng quân.”

Dương Duyên Phổ cũng giới thiệu bên mình, nghe nói tên tiểu tử mười mấy tuổi là đại nhi tử của Triệu Quang Nghĩa, Da Luật Huru Ca nhìn hắn đầy hứng thú:” Vượng gia, lệnh tôn tới

làm khách ở nước Liêu ta, ngài hẳn nhớ nhưng vô cùng? Không biết ngài đem tin tức tốt gì tới để đổi phụ hoàng của mình về?”

“Ta, ta ... Các người .. Chuyện này ...” Triệu Nguyên Tá ú ớ, bị khí thế của đôi phương áp đảo từ lúc nào, đâm ra nói chẳng lên lời:

Khi ở nước Tống, Triệu Nguyên Tá hùng hùng hồ hồ, nói năng hay lắm khí thế lắm, đến khi đối diện với tướng lĩnh quân Liêu, sợ tới nói cũng không được làm người khác cũng xấu hổ thay.

Thấy bộ dạng vô dụng của hắn, Da Luật Hưu Ca cười khinh bỉ, bảo những người khác:” Ngồi xuống nói chuyện.”

Năm người phía Liêu thông thả ngồi xuống uống trà, tựa hồ căn bản không phải tới đàm phán mà tới tụ hội, chẳng vội nói gì.

Chương 576: Đàm phán. (2)

Vốn người chủ trì bên này là Triệu Nguyên Tá, nhưng hắn đã bị khí thế quân Liêu dọa cho nói không ra lời rồi, nên người nhiều tuổi nhất là Hướng Cung mở miệng:” Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi. Điều kiện của các ngươi, bọn ta không thể chấp nhận, điều kiện của bọn ta là các ngươi lui binh vô điều kiện, để quan gia và quân đội của bọn ta quay về Đại Tống. Sau đó mới nói tới chuyện kết minh được.”

Phò mã Tiêu Đốt Lý cười nhạt, hăm dọa:” Ngươi chưa tỉnh ngủ à, tới đây nằm mơ nói mộng gì thế? Có tin bọn ta dùng đầu hoàng đế các ngươi tới bịt miệng các ngươi không?”

Vừa nghe tới điều mình hi vọng nhất, Triệu Nguyên Tá mừng rỡ, khôi phục bản tính nông cuồng trước kia:” Ha ha ha, dọa ai thế hả? Phụ hoàng ta có 20 vạn hùng sư bảo hộ, biên cảnh của các ngươi có 30 vạn hùng binh Đại Tống tập kết, ta cảnh cáo các ngươi, lập tức lui binh cho phụ hoàng ta trở về. Nếu không đại quân của ta đánh tới, khiến các ngươi không còn manh giáp.”

Mấy người Da Luật Hưu Ca sửng sốt vì giọng điệu này của hắn, không phải là tên này vừa rồi sợ sệt ra quần đấy à, cả đám nhìn nhau không hiểu ra sao. Hàn Khuông Tự ở bên Liêu cũng là người tuổi cao đứng trọng nhất, đứng đỉnh nói:” Vương gia, ngài không tin bọn ta diệt 20 vạn hùng sư kia mà ngài nói, chém đầu phụ hoàng ngài sao?”

“ Ta không tin.” Triệu Nguyên Tá càng hung hăng:” 20 vạn quân ta không phải ăn chay, các ngươi nói diệt là diệt à? Đó là mũi dao đâm vào tim các ngươi, một khi cùng 30 vạn quân ở

biên cảnh giáp kích, đám quân Liêu các người sẽ chết không có đất chôn.”

Hàn Khuông Tự ngó người sau đó như hiểu ra điều gì, cười rõ lên:” Xem ra vương gia không có kinh nghiệm cầm quân đánh trận, không hiểu sức chiến đấu của sương quân rồi. Nếu thế đàm phán không cần tiến hành nữa, các người đợi đấy, bọn ta đưa đầu hoàng đế các người về, xem xem có phải bọn ta khoác lác không, thế nhé?”

“ Người dọa ai đấy hả?” Được thế còn gì bằng, đó là Triệu Nguyên Tá đang muốn mà, hấn sướng rơn trong lòng nói năng càng càn rỡ:” Các người dám động vào một cọng lông phụ hoàng ta, ta dẫn binh giết sạch gà chó nước Liêu, không tin thử xem.”

Da Luật Hách Đức nóng tính làm ầm lên:” Không đàm phán nữa, đợi ta lãnh Liêu binh đem đầu cầu hoàng đế tới chúng ta hẵng nói.”

“ Đừng nóng.” Da Luật Hưu Ca tựa nhìn thấy điều gì rồi, kéo hấn ngồi xuống, nói đầy thâm ý:” Tiểu vương gia có vẻ hi vọng bọn ta giết phụ hoàng của ngài quá nhỉ?”

Triệu Nguyên Tá thoáng run:” Ai bảo, ta thực lòng mong đón phụ hoàng về.”

Được nhắc một cái, Da Luật Hách Đức sực tỉnh trừng mắt nhìn làm Triệu Nguyên Tá rùng mình:” Mẹ nó, thằng nhãi ranh, may mà lão tử không có con như người, nếu không lão tử bị người làm tức chết.”

“ Ai là con người, người ...” Triệu Nguyên Tá cũng học đối phương trừng mắt, nhưng đối diện với ánh mắt dữ dội của đối phương, sợ hãi cúi đầu:

Hàn Khuông Tự tùm tùm cười:” Các người phái kẻ thế này đi đàm phán, chẳng lẽ các người thực sự muốn mượn dao giết

người, để bọn ta giết hoàng đế của các người, để còn đưa tên phế vật này lên làm hoàng đế.”

Tiêu Đốt Lý nói:” Cả hai đều là phế vật, tên hoàng đế kia cũng đâu hơn thằng nhãi này.”

Dương Duyên Phổ đứng bật dậy:” Đúng là một đám man di thiếu giáo dưỡng, nếu như các người tới đây để dùng lời ô uế xỉ nhục người khác thì đừng trách bọn ta dùng lời ô uế đáp lại.”

Da Luật Hưu Ca đứng dậy chấp tay:” Dương tướng quân chỉ trích phải lắm, ta xin lỗi vì những lời vừa rồi, đồng rút lại. Còn các người, chú ý ngôn từ, đây là đàm phán, không phải đối trận giao chiến, không được nói những lời xúc phạm.”

Đám Tiêu Lý Đốt hậm hực gật đầu.

Đội ngũ đàm phán của phía Liêu cũng phân chia văn võ, cứng mềm, Hàn Khuông Tự chính là phía văn, ông ta không để phía mình đuối lý:” Đúng là bọn ta thất lễ, nhưng nếu các người muốn cứu hoàng đế về thì mang ra thành ý thực sự đi, đừng giở cái trò mượn đao giết người như thế.”

Đối phương nhất trí, bên mình chia rẽ, đàm phán khó ra kết quả gì, Hướng Củng cũng không nghĩ đàm phán một lần là xong, dù sao chuyện hệ trọng như thế, vuốt râu đáp trả:” Bọn ta rất có thành ý đàm phán, các người mới là không, điều kiện các người đưa ra căn bản không thể chấp nhận. Huống hồ bọn ta chưa biết quan gia của bọn ta có bình an hay không?”

Da Luật Hưu Ca lắc đầu:” Nếu các người muốn gặp hoàng đế của các người là không thể, nhưng bọn ta có thể bảo họ viết một lá thư báo bình an để chứng minh. Còn điều kiện, không đàm phán, các người chỉ có thể chấp nhận.”

“ Vậy còn đàm phán cái chó gì.” Triệu Nguyên Tá dùng dùng nổi giận tuyên bố:” Về khai chiến luôn đi.”

Da Luật Hưu Ca hờ hững nhìn hấn, như nhìn một con khỉ vụng về diễn trò, quay sang Dương Duyên Phổ:” Đó là chủ ý của hấn, hay là ý đồ thực sự của nước Tống các người?”

Dương Duyên Phổ trả lời ngắn gọn:” Bọn ta tới để đàm phán, không phải để khai chiến.”

Triệu Nguyên Tá chỉ mặt Dương Duyên Phổ:” Người sợ chết thì xéo sang một bên đi, để ta, phụ hoàng cho ta quyền điều động tất cả cấm quân! Đợi ta dẫn binh tới, đập bằng nước Liêu bọn chúng.”

Kha Mặc bị Triệu Nguyên Tá trợn mắt nhìn cũng lên tiếng phụ họa:” Bọn ta không tin các người có thể diệt được 20 vạn đại quân ở U Châu, cho nên đừng nói những lời uy hiếp vô nghĩa ấy làm gì.”

Hàn Khuông Tự trầm ngâm chốc lát nhìn Thạch Hi Tái:” Người là phó xu mật sứ nước Tống, hấn là phải hiệu quân lực nước Liêu ta. Người nói xem, đó có phải là uy hiếp không?”

Thạch Hi Tái cười:” Ta cũng thấy các người chỉ uy hiếp thôi, các người không thể diệt được 20 vạn quân trước khi bọn ta dẫn quân tới U Châu, cho nên thành thật lui binh đi, để quan gia và quân ta về. Sau đó kết minh, như thế có lợi cho cả đôi bên.”

Hàn Khuông Tự gật gù:” Xem ra cần phải thể hiện thực lực quân ta cho các người thấy rồi. Thế này đi, các người muốn thấy hoàng đế của các người chứ gì, vậy theo bọn ta tới thành Lương Hương một chuyến. Ta đánh cược, bọn ta chỉ cần một ngày phá thành, nếu không phá được sẽ lập tức thả hoàng đế các người về. Nhưng nếu bọn ta phá được, các người phải chấp nhận điều kiện cắt đất bồi thường.”

Triệu Nguyên Tá thoáng qua chút hưng phấn:” Một ngày thôi sao?”

“ Chuẩn xác mà nói là nửa ngày, từ lúc mặt trời lên tới lúc mặt trời lặn, thành ắt phá.”

“ Được, ta cược.”

“ Vương gia!” Hướng Cung nói nhỏ:” Không nên tùy ý quyết định, Hoa Nhị hoàng hậu đã nói, bất kỳ quyết định gì cũng phải về thương lượng đã.”

“ Không cần.” Triệu Nguyên Tá nói dứt khoát:” Ta không tin bọn chúng có thể hạ thành trong một ngày, chỉ cần thắng, chúng ta có thể đón phụ hoàng của ta về. Phụ hoàng bị vây khốn, tim ta muốn nổ tung, kệ hoàng hậu nương nương nói gì.”

Thạch Hi Tái và Kha Mặc cùng đồng loạt ủng hộ hẳn, Hướng Cung thở dài không nói nữa.

Triệu Nguyên Tá giơ tay:” Nào, vỗ tay đánh cược.”

Chương 577: Chẳng cần võ tay vẫn tính.

Phía bên nước Liêu có vẻ rất tự tin vào phần thắng của mình, chẳng cần thảo luận với nhau, Hàn Khuông Tự đứng lên định võ tay với Triệu Nguyên Tá, Dương Duyên Phổ quát:” Không được, hoàng hậu nương nương nói, lần đàm phán này cần năm người thống nhất ý kiến mới tính! Hơn nữa chúng ta chỉ tới đàm phán, mang kết quả về, không được đưa ra bất kỳ quyết định gì! Vụ đánh cuộc này không được.”

“ Một tên hàng tướng Bắc Hán, chuyện của Đại Tổng không cần người quản, cắt sang bên.” Triệu Nguyên Tá quát:

Dương Duyên Phổ mắt phun lửa.

Da Luật Hưu Ca mỉm cười:” Xem ra chí đại bàng của Dương tướng quân chẳng được thỏa nguyện lắm nhỉ, hay là sang Liêu bọn ta đi, ta rất hoan nghênh.”

Dương Duyên Phổ không thèm trả lời hắn.

“ Thương lượng xong chưa?” Hàn Khuông Tự mặt đầy giễu cợt:

“ Xong rồi!” Triệu Nguyên Tá đi tới:” Đại Tổng là giang sơn của Triệu gia, chỉ có ta mới có thể định đoạt.”

Dương Duyên Phổ giận dữ:” Đại Tổng còn có ngàn vạn con dân, Vương gia, nếu ngài thua, bách tính phía bắc Hoàng Hà sẽ thành nô lệ cho người Liêu.”

Da Luật Hưu Ca cắt ngang:” Dương tướng quân nói câu ấy sai rồi, về với nước Liêu ta, đó là phúc của bọn họ. Người

không thấy bách tính Yên Vân thập lục châu sống hạnh phúc thế nào à?”

Triệu Nguyên Tá cũng nhảy vào quát:” Họ Dương kia, ngươi cầm mồm xéo qua bên, đợi ta về sẽ xử lý cả nhà ngươi.”

Dương Duyên Phổ đánh mặt nắm chặt tay kiềm chế.

Hàn Khuông Tự thấy Dương Duyên Phổ không nói gì nữa đi tới muốn vỗ tay với Triệu Nguyên Tá:” Xem ra không ai phản đối nữa rồi, được! Vỗ tay!”

Khi hai bàn tay sắp vỗ vào nhau, thì tay Triệu Nguyên Tá không thấy đâu nữa, té ra bị Dương Duyên Phổ kéo đi mất rồi, hấn nổi điên:” Họ Dương kia, ngươi muốn chết hả?”

Dương Duyên Phổ hiên ngang nói:” Có chết ta cũng không thể để vương gia đánh cược.”

“ Bắt lấy hấn.”

Bọn họ đi đàm phán không mang hộ vệ, chỉ có Kha Mặc là võ tướng, xông tới định bắt Dương Duyên Phổ, bị Dương Duyên Phổ né người đá một phát vào bụng gục luôn.

Bên Liêu cười lớn, đi đàm phán mà bên mình tự đánh nhau trước, quá thú vị, vui vẻ xem trò hay.

Triệu Nguyên Tá sợ hãi lùi lại chỉ mặt Dương Duyên Phổ:” Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?”

Dương Duyên Phổ nói từng chữ một:” Ta chấp hành ý chỉ của hoàng hậu nương nương, không cho bất kỳ ai đem giang sơn và lê dân bách tính ra làm trò đùa.”

Triệu Nguyên Tá không biết làm sao với hấn, quay sang Hàn Khuông Tự:” Kệ hấn đi, vụ đánh cược này không vỗ tay cũng tính.”

Hàn Khuông Tự không muốn xem trò hề nữa, nước Tống nát thế này, hấn chẳng chấp làm gì, rộng rãi xua tay:” Thôi, nếu hoàng hậu các người nói thế, nàng không chấp nhận thì đánh cược cũng vô nghĩa. Có điều chỉ cần các người muốn, bọn ta vẫn có thể thể hiện thực lực cho các người xem.”

“ Hay ... à không, các người đừng khoác lác, nếu các người không hạ được thành trong vòng một ngày thì sao nào?”

“ Bọn ta lập tức rút binh để hoàng đế các người đi.”

“ Không cần điều kiện giao hoán sao?”

“ Người không quyết được, cược cũng vô ích. Có điều đợi bọn ta phá thành rồi, các người về nói rõ với hoàng hậu của các người, cắt đất bồi thường vẫn tốt hơn, nếu không ... Hừ.”

“ Yên tâm, chỉ cần các người hạ được thành trong một ngày, ta đảm bảo sẽ nói với hoàng hậu nương nương tác thành chuyện ...” Triệu Nguyên Tá nói tới đó thấy Dương Duyên Phổ đang nhìn mình khinh bỉ, cũng thấy lộ liễu quá, che giấu:” Các người không đánh nổi đâu, toàn lời vớ vẩn.”

“ Được, vậy thì đi luôn sẽ biết.”

Da Luật Hưu Ca lập tức ra lệnh hộ tống quan viên nước Tống tới thành Lương Hương.

Từ Trác Châu tới thành Lương Hương cần hai ngày.

Tối hôm đó cắm trại, Triệu Nguyên Tá lên nói với quan viên nước Liêu, mình cần gặp riêng Da Luật Hưu Ca.

Theo quan viên nước Liêu tới lều Da Luật Hưu Ca, thấy hấn ta ngồi khoanh chân trên tấm da hổ trắng muốt, da hổ trắng là kỳ trân hiếm có trên đời, có thể thấy thân phận tôn quý của người này ra sao.

Da Luật Hưu Ca đang ăn tối, nhìn thấy tên hoàng tử đáng khinh này thì không chút khách khí:” Có chuyện gì?”

Triệu Nguyên Tá nhìn trái phải cười nịnh:” Có thể nói chuyện riêng với tướng quân không?”

Da Luật Hưu Ca phẩy tay:” Các người lui cả đi.”

Tất cả thị vệ lui ra, cửa lều cũng hạ xuống, Da Luật Hưu Ca không mời hân ngồi, chỉ thông thả xẻo thịt trâu ăn.

Triệu Nguyên Tá bị người ta coi khinh thì bẽ mặt lắm, nhưng vì cần tới người ta, hân khom người đi tới nói:” Tướng quân có biết chuyện buôn lậu quân khí và đồ kim loại của nước Liêu với Thạch Bảo Cát không?”

Da Luật Hưu Ca thoãng ngõ ngang rồi gật đầu:” Người phái đi sao?”

“ Tướng quân nói đúng rồi.” Triệu Nguyên Tá giờ ngón cái:” Ta không thể đi quá lâu, tránh người ta hoài nghi, thời gian eo hẹp, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, ta mong hai bên hợp tác, thế nào?”

“ Hợp tác ra sao?” Da Luật Hưu Ca không mấy hứng thú, sur tử sao lại đi hợp tác với cừu dê được cơ chứ, tiếp tục ăn uống:

Triệu Nguyên Tá thấy thế cúi càng thấp, gần như cười lấy lòng, chủ động ra điều kiện:” Các người bắt phụ hoàng ta, ép ông ta truyền ngôi cho ta, đời ta làm hoàng đế rồi, các người giết ông ta. Ta sẽ đem đất đai bắc Hoàng Hà nhường cho các người, mỗi năm cống 100 vạn lượng bạc.”

Da Luật Hưu Ca hừ lạnh:” Sao ta biết người làm hoàng đế rồi sẽ cắt đất bồi thường?”

“ Ta có thể thề độc.”

“ Người Hán các người tráo trở lắm, ta không tin, người phải thể hiện thành ý mới được.”

Triệu Nguyên Tá dám làm chuyện nhục nhã như cắt đất thì còn chuyện gì hắn không dám, chỉ cần lên làm hoàng đế, gì hắn cũng dám làm.” Thành ý thế nào?”

“ Ngươi về rút hết toàn bộ quân ở biên cảnh về Tấn Châu, Tương Châu, chứng minh thành ý của ngươi. Đợi đại quân Đại Liêu ta tiến vào sẽ làm theo yêu cầu của ngươi giúp ngươi lên làm hoàng đế. Tới khi ngươi làm hoàng đế rồi thì ký minh ước, nhường phần đất còn lại cho bọn ta.”

Một dải Tấn Châu, Tương Châu là đã gần mép Hoàng Hà rồi, tức là cũng gần kinh đô Biện Lương của Tống, ngang với nhường phần lớn quốc thổ mà Liêu yêu cầu ra.

Hai nơi này là cánh cửa phía bắc Biện Lương, một khi bị quân Liêu chiếm lĩnh, bằng với mở cổng vào kinh thành. Ở bình nguyên rộng lớn, thiết kỵ quân Liêu chỉ một ngày là có thể tới dưới kinh thành. Cho nên nếu quân Liêu có được hai nơi này, họ không sợ Triệu Nguyên Tá không giao phần còn lại cho họ.

Triệu Nguyên Tá hỏi lại:” Vậy sao ta biết sau khi ta lui binh, các ngươi sẽ giúp ta làm hoàng đế?”

“ Người Khiết Đan nói lời giữ lời, tuyệt đối không lừa dối. Nói giúp ngươi là giúp ngươi, chỉ cần bọn ta phá thành, bắt phụ hoàng ngươi, nói truyền ngôi cho ngươi sẽ thả ông ta về, ông ta sẽ đồng ý thôi.” Một kẻ ngu xuẩn như Triệu Nguyên Tá lên làm hoàng đế phù hợp với lợi ích Đại Liêu, Da Luật Hưu Ca chẳng có gì từ chối:

Triệu Nguyên Tá mừng rỡ, chấp tay tạ ơn liên hồi:” Tốt quá, tốt quá, quyết định như vậy đi. Có điều các ngươi lấy chiếu thư cho ta xem đã, sau đó ta sẽ về lui binh ngay, thế được chưa? Chiếu thư ngươi các ngươi vẫn giữ.”

“ Được thôi, đơn giản.” Da Luật Hưu Ca gật đầu:

Chương 578: Không đỡ nổi một đòn.

Triệu Nguyên Tá mừng lắm, hơn hờ rời lều Da Luật Hưu Ca về lều của mình. Cả đêm hôm đó hấn kích động không ngủ được, ngồi xuống học động tác của cha mình, lúc thì nói “miễn lễ”, lúc bảo “bình thân”, không thì đứng bật dây hô “tan triều”. Cứ như là làm hoàng đế tới nơi rồi vậy, không hề biết có đôi mắt âm độc trong bóng tối nhìn trộm hễ của mình.

Chiều ngày hôm sau bọn họ tới ngoài thành Lương Hương, có điều ở đây bọn họ bị hạn chế khu vực hoạt động, chỉ có thể ở nơi chỉ định của quân Liêu, cầm đi lung tung.

Tới sáng sớm ngày hôm sau, trời vẫn còn tờ mờ sáng, bọn họ được trọng binh quân Liêu hộ tống lên đồi đất cao. Đứng ở đây có thể thấy bốn xung quanh thành Lương Hương đều là quân Liêu, đội ngũ chỉnh tề. Những chiếc máy bắn đá cỡ lớn đã được đặt trên mô đất cao, còn xe bắn nỏ, xe công thành, xe thang, xe chắn tên nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Mặc dù nhìn đâu cũng thấy quân Liêu nhưng trừ tiếng ngựa hí thì gần như không nghe thấy tiếng nói chuyện, một sự lặng khiến người ta sợ hãi.

Ngược lại trên tường thành Lương Hương, tuy cũng chỉ có quân Tống, nhưng mà lộn xộn thấy rõ, chẳng nhìn ra doanh nào với doanh nào, chẳng thấy vũ khí thủ thành. Lại nhìn công thành đã tan nát, sợ không chịu nổi một húc của xe công thành. Tường thành thì thấp, có nơi đã sụp đổ. Chết người nhất là không có sông hộ thành.

Dương Duyên Phổ thở dài:” Bảo sao quân Liêu dám mạnh miệng tuyên bố hạ thành trong một ngày, xem ra không phải nói khoác.”

Triệu Nguyên Tá nghe vậy thì càng mừng, mặt vẫn phải làm ra vẻ sầu bi.

Đúng lúc ấy bọn họ nghe thấy tiếng trống như sấm rền dưới chân rung chuyển, thì ra là những chiếc máy bắn đá đang quăng ra những tảng đá lớn. Tảng trúng vào tường thành, sụp đổ quá nửa, tảng ném vào quân Tống, tiếng la hét liên hồi, quân trên tường thành đang tháo chạy.

Oanh kích liên tục hơn nửa canh giờ, tường thành tan hoang, thảm vô cùng, quân trên đó chết không biết bao mà kể ... À phải nói là chạy. Dù thế nào quân sĩ trên tường thành đã thừa thốt lắm rồi.

Tiếng trống thay đổi, máy bắn đá dừng lại, từng hàng xe bắn nổ đẩy ra, nhắm vào tường thành. Tiếp đó là những tiếng “phụt phụt” nối liền liên tiếp, nổ bắn vun vút, cắm loạn xạ lên tường thành. Không phải để giết địch, mà là cho binh sĩ leo tường thành.

Tiếng trống lại thay đổi, quân Liêu bắt đầu hành động. Bọn họ đẩy những chiếc xe chắn tên tiến lên, binh sĩ nấp ở phía sau, hô lên từng tiếng vang dội uy hiếp tinh thần tiến tới dưới tường thành Lương Hương.

Trên tường thành quân Tống bắn cung tới tấp, vô trật tự hỗn loạn. Dương Duyên Phổ lắc đầu:” Địch còn chưa tới đã bắn, thế này khác gì tặng tên cho người ta kia chứ?”

Kha Mặc cũng chán nản:” Thế này thì chưa cần tới nửa ngày đã có thể phá thành rồi.”

Xe chắn tên tới dưới tường thành, cùng lúc đó thang mây cũng tới nơi, cung tiễn thủ nấp sau xe chắn tên luân phiên bắn

lên tường thành yểm hộ để bắc thang.

Quân Liêu cũng liên tục ngã xuống, nhưng không thể cản họ.

Khi toàn bộ đã tới dưới chân thành, trống trận trở nên dồn dập, binh sĩ sau xe xông ra đồng thanh hô “giết” rung chuyển màng nhĩ, ào ạt leo lên tường thành.

Tên từ hai phía thoáng cái tăng lên gấp bội, đúng với hình dung tên như mưa. Binh sĩ trúng tên ngã xuống, gỗ đá trên tường thành cũng ném xuống tới tấp, không ngừng có binh sĩ ngã từ trên thang xuống chết thảm.

Ở cổng thành, xe công thành đã tới, súc gỗ lớn đầu bọc thép liên tục húc vào cổng thành tan nát sắn, nhưng phía sau đã bị chương ngại vật chặn lại, húc không được.

Chiến đấu nhất thời vào trạng thái giằng co.

Dần dần quân Liêu ở phương hướng khác cũng truyền tới tiếng hô hét, bọn họ đang triển khai tấn công toàn diện.

Gần tới trưa sức đề kháng của quân Tống suy giảm thấy rõ, vì từ thương tăng lên, sĩ khí sẽ suy giảm, còn quân Liêu vẫn hùng hực khi thế. Rốt cuộc bọn họ cũng phá được cổng thành xông vào chém giết.

Trên tường thành, quân Liêu đang dần chiếm thế áp đảo, tiếng la hét truyền ra toàn là tiếng Khiết Đan.

Khói đen bốc lên nhiều nơi trong thành, quân Liêu đang phóng hỏa.

Lúc này là giữa trưa, thành bị phá rồi.

Năm người nhìn nhau, sắc mặt khó coi.

Tiếng la hét nhỏ dần, mọi người biết sắp kết thúc rồi. Quả nhiên từng đội quân Tống bị áp giải thất thểu đi ra, thùng lớn

trời người nọ nói người kia. Hiển nhiên khi quân Liêu vào được thành là họ mất ý chí đầu hàng luôn rồi.

Tù binh đi ra từ chiều tới chập tối mới kết thúc.

Đám Dương Duyên Phổ đứng chết lặng trên ngọn đồi đất, Triệu Nguyên Tá khóc lóc thảm thiết, chỉ là chẳng có nỗi giọt nước mắt nào.

Chập tối, họ rời đồi đất về doanh trại.

Trên đường về Triệu Nguyên Tá luôn mồm nói với quan viên nước Liêu, yêu cầu phải đảm bảo an toàn cho phụ hoàng hắn, mọi điều kiện đều có thể thương lượng.

Cuộc chiến kết thúc không lâu, Da Luật Hưu Ca còn mặc nguyên khôi giáp dính máu cùng với vết cháy xém tới lều bọn họ, còn dẫn theo một người, không ngờ là Vương Kế Ân, thái giám thiếp thân của Triệu Quang Nghĩa.

Vương Kế Ân thần sắc ảm đạm, gập lại đám đại thần nước Tống cũng chẳng hề vui vẻ, bởi hắn biết, những người này chẳng thể giúp mình, nước Liêu quá hùng mạnh. Cả quan gia từ sau khi bị bao vây không thoát ra được cũng sa sút như biến thành người khác, nô tài như hắn làm sao khá hơn.

Triệu Nguyên Tá tóm ngay lấy tay hắn, hỏi gấp:” Vương công công, phụ hoàng ta đâu? Người, người không sao chứ?”

Vương Kế Ân gượng gạo nói:” Không sao, quan gia rất an toàn ... Quân Liêu phá thành nhưng không tiến công nha môn, hiện giờ quanh quan gia còn khoảng 1000 cấm quân. Còn lại đã chiến tử hoặc đầu hàng. Quân Liêu nói sẽ không làm hại quan gia, cũng không bắt quan gia làm tù binh, chỉ hi vọng đàm phán với quan gia, đồng thời nói trong triều đình phải năm quan viên đàm phán đang ở ngoài thành. Quan gia đã viết một đạo thánh chỉ, bảo nô tài đưa cho mấy vị đại nhân,

nhất định đồng ý với điều khoản cắt đất bồi thường. Chỉ cần quan gia về được sẽ trọng thưởng cho năm người.”

Nói xong lấy thánh chỉ ra.

Triệu Nguyên Tá vừa khóc vừa lĩnh chỉ, xem xong đưa Hường Cung:” Nhi thần cần tuân thánh dụ, nhất định bằng mọi giá đưa phụ hoàng về.”

Hường Cung xem xong cũng khóc như mưa đưa cho người khác, thánh chỉ viết rất cấp thiết, nói phải đáp ứng điều kiện của nước Liêu, ai kháng chỉ, tru di cửu tộc. Đạo thánh chỉ này làm người ta nản lòng tới cực điểm, cả người phe Triệu Nguyên Tá là Kha Mặc và Thạch Hi Tái cũng thấy bẽ bàng, hoàng đế không còn tôn nghiêm, thần tử đâu ra tôn nghiêm nữa.

Chương 579: Máu nhuộm mộng đẹp.

Thánh chỉ này hiển nhiên phải qua tay Da Luật Hưu Ca trước rồi mới được phép mang cho phía Tống xem, vì thế hẳn sớm biết nội dung, liếc mắt cao ngạo nhìn năm người.” Hôm nay các người cũng thấy sự dũng mãnh của quân Liêu rồi, hẳn các người biết làm gì rồi chứ? Trở về nói với hoàng hậu của các người, nếu muốn đón hoàng đế các người về, mau cắt đất trao đổi. Đơn giản vậy thôi, không thương lượng.”

Hướng Cung gạt đầu gạt đi nước mắt:” Vậy số tù binh kia có thể giao trả bọn ta không? Các người muốn điều kiện gì để trao đổi?”

“ Xin lỗi, nước Liêu ta đất rộng người thưa, đang cần một lượng lớn lao lực. Đám quân Tống này đánh trận không ra gì, nhưng chặn thả làm việc nặng nhọc hẳn không thành vấn đề. Không thể trả các người, cũng không trao đổi, đương nhiên nếu tương lai các người có bản lĩnh bắt được người bên ta thì chúng ta trao đổi. “ Da Luật Hưu Ca nói rất nhẹ nhàng nhưng kiên quyết:

Hướng Cung không muốn cãi nhau tổn nước bọt, ông ta chỉ muốn nhanh chóng rời đi cho khỏi mất mặt:” Chúng ta về thôi ... Da Luật Hưu Ca tướng quân, đợi câu trả lời của bọn ta.”

Triệu Nguyên Tá cũng nói với Vương Kế Ân:” Vương công công đợi một chút, ta có việc muốn nói với Da Luật Hưu Ca tướng quân, nói xong sẽ viết một phong thư cho phụ hoàng, nhờ công công mang về.”

Vương Kế Ân vâng lời.

Triệu Nguyên Tá mời Da Luật Hưu Ca ra ngoài.

Trong lòng hắn vô cùng đắc ý, vì hết thảy mọi thứ đang phát triển theo dự tưởng của hắn, không bao lâu nữa, hắn có thể làm hoàng đế, đứng trên muôn người. Hắn lâng lâng bước đi, thoáng va phải một thị vệ quân Tống đứng gác ngoài lều.

Thị vệ đó sợ hãi quỳ gối:” Tiểu nhân đáng chết.”

Triệu Nguyên Tá thoáng ngửi thấy một mùi lạ, như mùi thứ gì bị mốc, cơ mà hắn không để ý, đây là quân doanh quân Liêu, thứ nặng mùi còn ít à? Lúc này tâm tình hắn rất tốt, chỉ mắng:” Cẩn thận chút.”

Sau đó vào lều Da Luật Hưu Ca.

Hạ rèm cửa xuống, Triệu Nguyên Tá đã nóng lòng tới không thể đợi thêm được nữa hỏi:” Sao rồi, sao rồi, các người lấy được chiếu thư chưa?”

“ Đương nhiên, chuyện này tốn của ta một chút công sức đó, khi quân ta xông vào bắt phụ hoàng người, ông ta sợ chết khiếp. Bọn ta nói tới điều khoản cắt đất bồi thường, ông ta đồng ý ngay, nói thả ông ta về, ông ta sẽ làm theo. Bọn ta không đồng ý, nói là truyền ngôi cho người, để người làm giúp ông ta, sau đó mới thả cho ông ta về. Lúc đầu ông ta không đồng ý, ta phải nói đợi ông ta về rồi, người còn chẳng ngoan ngoãn nhường ngôi lại, ông ta mới làm theo yêu cầu viết ra hai bản chiếu thư.” Da Luật Hưu Ca lấy ra chiếu thư vàng rực:” Một cái thì vị công công kia đưa ra rồi, còn đây là chiếu thư truyền ngôi.”

Triệu Nguyên Tá run run nhận lấy xem, quả nhiên là truyền ngôi cho mình, ngửa mặt cười lớn.

Da Luật Hưu Ca lấy lại chiếu thư:” Nhớ đó vương gia, hoàng vị của ngài trong tay ta, lui binh tới Tấn Châu, Tương

Châu, bản chiếu thư này sẽ giao cho ngài. Ngay cả khi vương gia muốn ta xuất binh giúp đoạt hoàng vị cũng được, nhưng điều kiện phải tăng thêm.”

Triệu Nguyên Tá nghiêng rằng:” Được, ta về tới Dịch Châu là lập tức lui binh, hi vọng các người giữ lời.”

“ Yên tâm, bọn ta cầm chiếu thư này cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa vương gia ngài lên làm hoàng đế nước Tống sẽ rất có lợi cho Đại Liêu ta. Cho nên ta sẽ giúp ngài đăng cơ. Tới lúc đó ta có yêu cầu nho nhỏ.” Da Luật Hư Ca giơ một ngón tay lên:” Giao kẻ tên Lãnh Nghê của Tống triều các người cho bọn ta xử trí.”

“ Vì sao?”

“ Ta muốn từng xẻo y trước mộ huynh đệ Da Luật Tả Chân của ta.”

“ Được!” Triệu Nguyên Tá đồng ý không suy nghĩ:” Ta cũng có thù với tên họ Lãnh đó, người không nói, ta cũng giết y, có điều người muốn, ta giao cho người là được.”

“ Nhắc vương gia ngài một câu, phải nghĩ kỹ sách lược hăng ra tay, từ chuyện lần trước tên Lãnh Nghê đó bố trí phục binh giết người của chúng ta mà xét, y không phải kẻ dễ đối phó đâu.” Da Luật Hư Ca không tin tưởng tên vương gia ngu xuẩn này:

“ Yên tâm! Ta có cách đối phó với hắn, các người đợi tin tức tốt đi ..” Triệu Nguyên Tá đang nói thì thấy mũi ngựa ngửa, đưa tay day day, không ngờ chảy máu:

Da Luật Hư Ca cười:” Vương gia, ngài hưng phấn quá rồi đấy.”

“ Ha ha ha, đúng là thế thật ...” Triệu Nguyên Tá cũng chỉ cho rằng là thế, nghĩ tới việc sắp thành hoàng đế, máu toàn

thân cứ chảy giàn giạt, hấn ngửa đầu lên ngăn máu chảy ra, không ngờ máu càng lúc càng nhiều, bắt đầu nhỏ tong tong:

Da Luật Hưu Ca không cười được nữa, vội vén rèm cửa quát:” Mau, mau, đi gọi lang trung.”

Thân binh vâng một tiếng chạy ngay.

Da Luật Hưu Ca vừa quay đầu lại tức thì hoảng hồn, vì mất, tai Triệu Nguyên Tá đang chảy máu:” Vương gia! Ngài, ngài làm sao thế?”

Triệu Nguyên Tá cứ như không nhận ra, hấn cười ngốc nghếch, người hấn bắt đầu lão đảo, đi về phía trước được vài bước lại lão đảo lùi ra sau, va phải bàn. Uych một cái ngã lên tấm da bạch hổ, máu tươi nhuộm đỏ tấm da trắng.

Da Luật Hưu Ca lần nữa khản cập hét lên:” Người đâu, gọi lang trung ... Gọi đám người Tổng tới.”

Đám Vương Kế Ân đang nói chuyện trong lều thì một quân binh đi vào nói:” Vương gia của các người bị bệnh, Da Luật Hưu Ca tướng quân bảo các người mau tới xem.”

Đám người Vương Kế Ân cũng không có phản ứng gì lớn, nghe vậy thì đi theo tên binh sĩ kia, thế nhưng vừa tới nơi thì sợ tới đờ người.

Chỉ thấy Triệu Nguyên Tá nằm trong vũng máu, thất khiếu vẫn liên tục có máu trào ra, tấm da hổ dưới đầu hấn đã thành vũng máu lớn.

“ Vương gia!” Vương Kế Ân lao tới trước tiên, nâng đầu Triệu Nguyên Tá lên, gào khóc:” Vương gia, làm sao thế này?”

Triệu Nguyên Tá hai mắt đã mất tiêu điểm, miệng lẩm bẩm:” Ta sắp làm hoàng đế ... Ta sắp làm hoàng đế ...”

Nói tới đó khựng lại, bong bóng nổi lên từ mũi không còn, Vương Kế Ân sờ tay một cái giật bắn mình:” Không, không thở nữa rồi.”

Hướng Cung lúc này mới hoàn hồn, chất vấn Da Luật Hưu Ca:” Tướng quân, thế này là sao?”

Da Luật Hưu Ca bực tức, chuyện đang thuận lợi lại gặp sự cố, hẳn là người khó chịu nhất:” Ta làm sao mà biết được?”

Dương Duyên Phổ phẫn nộ:” Người không biết? Vương gia trước khi cùng người vào lều vẫn khỏe mạnh, giờ thất khiếu chảy máu chết trong lều của người. Người lại nói là không biết à?”

“ Ta không biết! Hắn tự phát bệnh mà chết, liên quan gì tới ta?” Da Luật Hưu Ca hừ mũi, biết mình đuối lý, nhưng với đám người Tống này, hẳn chẳng bật tâm:

Dương Duyên Phổ chỉ mặt quát:” Phát bệnh chết à? Rõ ràng là người hại chết.”

“ Không phải do bọn ta giết, hắn đáp ứng cắt đất bồi thường, đó là điều bọn ta mong mỏi, bọn ta còn giết hắn làm gì?”

“ Ai mà biết các người tính toán gì, dù sao người chết trong lều người, người phải có câu trả lời.”

Da Luật Hưu Ca thấy mình đúng là có miệng cũng không cãi nổi:” Đừng ồn ào nữa, đợi lang trung tới, tra xem hắn chết thế nào là biết ngay.”

Chương 580: Vẫn là Triệu Hằng.

Vì trước đó chiến đấu khiến quân Liêu thương vong không nhỏ, cho nên lang trung còn đang bận, ngược lại đám Hàn Khuông Tự thậm chí còn đến trước.

Nghe Gia Luật Hưu Ca kể đơn giản quá trình, cả đám ngạc nhiên, Hàn Khuông Tự lấy trong lòng ra một cây ngân châm, đâm vào yết hầu Triệu Nguyên Tá, lát sau rút ra, ngân châm sáng nguyên, không chuyển đen, hắn còn ngửi ngửi mùi máu khắp người, nói:” Hắn không phải bị giết, là bị bệnh bộc phát dẫn tới đột tử.”

Kha Mặc quát:” Sao ngươi biết, ngươi đâu phải lang trung?”

Da Luật Hưu Ca nhạt giọng nói:” Yên vương Hàn Khuông Tự là thần y của Đại Liêu ta, y thuật đệ nhất, nếu ngài ấy không phải là lang trung thì trên đời không ai là lang trung.”

Hương Cung gật đầu:” Ta có nghe nói danh tiếng thần y của Yên vương, chỉ là vương gia ta tới đây mới một tuần trà, trước đó khỏe mạnh như thường, dù cò là bệnh đột phát cũng không thể chết nhanh như thế.”

Hàn Khuông Tự trầm giọng nói:” Da Luật Hưu Ca tướng quân nếu muốn giết hắn không cần tự mình động thủ, càng không cần làm ra như thế này. Vừa rồi ta có kiểm tra, lục phủ ngũ tạng của hắn tựa hồ đã rữa nát.”

Da Luật Hưu Ca hỏi:” Liệu có phải là trúng độc không?”

Hàn Khuông Tự nghĩ một lúc khẽ gật đầu:” Nhìn qua thì giống, nhưng lại không có dấu hiệu trúng độc nào biểu hiện ra ngoài, lục phủ ngũ tạng bốc ra mùi thối. Nếu nói trúng độc thì độc này quá bá đạo, ta chưa từng nghe tới, cũng không tin là ai có thể chế ra được. Mà nói chết bệnh trong thời gian một chén trà thì chưa từng có.”

Da Luật Hưu Ca phát tay:” Các người đem thi thể hẩn đi đi, ta phái người hộ tống các người rời đi, ta nói rồi, ta không giết hẩn.”

Dương Duyên Phổ gầm gừ:” Chỉ thế là xong sao, vương gia chết trong lều người, người không có câu trả lời, chỉ nói không phải do người giết là phải hết trách nhiệm ă?”

Da Luật Hưu Ca chẳng sợ, nhướn mày:” Vậy các người muốn thế nào?”

“ Người phải chịu trách nhiệm về cái chết của vương gia.”

“ Chịu trách nhiệm thế nào, người muốn động thủ sao?”

“ Đúng thế đây.”

Hướng Cung vội kéo Dương Duyên Phổ lại:” Đừng kích động, có gì từ từ nói.”

Dương Duyên Phổ hầm hừ:” Nếu chúng muốn nói chuyện tử tế thì ta tức giận làm gì, rõ ràng các người muốn chối bỏ, đừng hòng có chuyện đó.”

Nếu vì chuyện này đàm phán đổ vỡ, quân Tổng bất chấp tất cả báo thù, tuy Đại Liêu bọn họ không sợ, nhưng chém giết vô nghĩa như thế không ai muốn, Hàn Khuông Tự hỏi:” Vậy các người muốn bọn ta chịu trách nhiệm ra sao?”

“ Bọn ta là đại thần đàm phán, người của bọn ta chết trong đại trướng của các người, các người phải viết lại toàn bộ quá

trình vương gia bọn ta chết như thế nào, sau đó đóng dấu lên, bọn ta còn về có thể nói với văn võ toàn triều.”

Nghe nói chỉ là viết giấy chứng minh, Da Luật Hưu Ca cũng thở phào:” Được rồi, ta chỉ có thể viết quá trình này một cách khách quan, thứ khác thì xin khiêu.”

Nói rồi bày giấy bút viết ngay tại chỗ, văn bút hần không tệ, viết tương đối khách quan, còn viết cả hoài nghi của Hàn Khuông Tự. Viết xong cả Hàn Khuông Tự và Da Luật Hưu Ca đều đóng dấu giao cho Hướng Cung.

Hướng Cung nói:” Hôm nay bọn ta không đi, vì vương gia chết ở lều của người, bọn ta phải bẩm báo với quan gia, cho nên các người phải cho Vương công công về, xin thánh dun mới nhất của quan gia, bọn ta mới đi.”

Da Luật Hưu Ca và Hàn Khuông Tự qua một bên thương lượng. Lát sau Hàn Khuông Tự quay lại nói:” Để xảy ra chuyện này, bọn ta cũng rất tiếc, các vị có thể lần nữa xin thánh chỉ, để tiện hai bên thương thảo, được rồi, các người có thể đưa người đi.”

Hướng Cung sai hộ vệ quân Tổng đưa thi thể Triệu Nguyên Tá về lều, sau khi qua thương lượng, Vương Kế Ân vội vàng quay về thành Lương Hương.

Sau nửa đêm, Vương Kế Ân lại tới mang theo thánh chỉ mới nhất của Triệu Quang Nghĩa, để tam nhi tử Triệu Nguyên Khản tạm thời nhiếp chính, Hoa Nhị hoàng hậu hỗ trợ, Thảm Luân, Triệu Phổ, Triệu Hoằng Tú, Lãnh Nghệ làm đại thần phụ chính. Phải mau chóng thương lượng chuyện cắt đất bồi thường, đưa ông ta về.

Triệu Nguyên Khản chính là Tổng Chân Tông trên lịch sử, sau đổi tên Triệu Hằng, nhưng Lãnh Nghệ thay kèo đổi cột để cháu nuôi của Hoa Nhị là Triệu Duy Chính lấy tên này rồi.

Đã có được chiếu thư của hoàng đế, đám Hường Cung không dám ở lại lâu, cái chết không rõ ràng của Triệu Nguyên Tá khiến bọn họ sợ hãi. Phía Liêu chuẩn bị một cái quan tài chứa thi thể, đồng thời phía một đội kỵ binh đưa linh cữu Triệu Nguyên Tá về Tống.

Đội ngũ đi ngày đi đêm không nghỉ, mấy ngày sau tới được biên cảnh Đại Tống. Hường Cung đã phái tín sứ trở về báo tin trước, Trương Sư đem binh tới tận biên giới nghênh tiếp, toàn quân để tang, khóc lóc vang trời.

Đáng lẽ Triệu Nguyên Tá đã hứa với Da Luật Hưu Ca rằng hắn về tới Dịch Châu sẽ lui binh, nhưng giờ đây hắn đã chết, đám đại thần Tống triều đang sợ hãi, căn dặn Trương Sư phải canh phòng biên cương nghiêm ngặt, đề phòng phía Liêu nhân lúc trong nước rối ren mà tấn công.

Bọn họ tiếp tục ngựa không ngừng vó về kinh thành.

Hoa Nhị dẫn toàn bộ bách quan văn võ ra ngoài thành đón linh cữu, quy cách cao ngang với hoàng đế. Đây là đề xuất của Lãnh Nghệ ở trên triều, khiến không ít người phe Triệu Nguyên Tá cảm kích, còn thu hút ánh mắt cả triều đình vào đây, sau này tiện hành động.

Linh cữu Triệu Nguyên Tá được đưa tới thái miếu.

Trước đó tin tức Triệu Quang Nghĩa bị vây hãm vẫn bị giữ kín, lần này thêm cái chết của Triệu Nguyên Tá liền không giấu diếm được nữa, toàn kinh thành chấn động, lòng người hoang mang cực điểm.

Chớ quên Tống mới lập quốc hai mươi năm thôi, đem so với các nước như Nam Đường, Nam Hán, Bắc Hán còn ít hơn, lòng người chưa hoàn toàn quy về. Không ít người lo sợ hoàng triều chẳng giữ được nữa.

Lãnh Nghệ đợi nghi lễ xong xuôi cũng giả mạo Mạnh Hoa tới Phúc Ninh cung gặp mặt Hoa Nhị ở tẩm cung của nàng.

Từ sau lần trước, Lãnh Nghệ gặp Hoa Nhị không cần đeo mặt nạ Mạnh Sưởng nữa, Hoa Nhị ôn nhu chẳng giảm mà càng thêm say mê.

Chỉ là lần này không phải bí mật hẹn hò, mà là vì công việc, Lãnh Nghệ vừa xem xong mật chỉ của Triệu Quang Nghĩa, mặt âm trầm:” Cắt đất bồi thường? Tuyệt đối không có chuyện đó đâu, giang sơn này không thể để trong tay hậu nhân Triệu Quang Nghĩa được nữa.”

Hoa Nhị lo âu:” Vậy phải làm sao?”

Lãnh Nghệ nói dứt khoát:” Để dưỡng tôn Triệu Hằng của nàng làm hoàng đế đi.”

Chương 581: Vật quy nguyên chủ.

Nếu như Đại Tổng đã lập quốc trăm năm, Triệu gia đã thành chính thống, hoàng quyền đã ăn sâu vào lòng người, tạo được uy nghiêm thì Lãnh Nghệ sẽ không dám có ý đồ gì cả. Nhưng mới chỉ 20 năm trước Triệu Khuông Dận cướp ngôi từ ấu chúa của nhà Hậu Chu, lập ra Tống, sau đó mới chinh chiến khắp nơi. Nhiều nước khác sát nhập vào Tống chưa lâu, như Bắc Hán chưa được một năm, hay Nam Đường của Tiểu Chu hậu mới được bốn năm. Bởi vậy hết thảy còn khả năng.

Lãnh Nghệ rời hoàng cung về nhà thay y phục, sau đó tới khuê phòng của Bạch Hồng ở tửu điểm Hạnh Hoàng.

Sự tình khẩn cấp, Lãnh Nghệ vừa tới đã hỏi:” Triệu Nguyên Tá đã chết ở Liêu, nàng biết rồi chứ?”

Bạch Hồng gật đầu:” Sát thủ đã báo về rồi, không ai nghi ngờ gì cả, hôm nay chàng tới đây không phải để thanh toán tiền chứ?”

“ Không phải, ta tới còn có chuyện rất quan trọng thương lượng với nàng. Nói đúng hơn là nàng phải tham dự vì quan hệ mật thiết với nàng.”

“Ồ, nói đi.”

Lãnh Nghệ thuật qua cho Bạch Hồng biết tình thế trong triều lúc này:” Thánh chỉ của quan gia là để tam nhi tử Triệu Nguyên Khản kế thừa hoàng vị. Nhưng ta thấy nên để dưỡng tôn của Hoa Nhị hoàng hậu, cũng chính là trưởng tôn của tiên

đế kế thừa. Triệu Hằng cũng là thân chất nhi của nàng, nàng là cô cô. Nó làm hoàng đế, chẳng nhẽ không liên quan tới nàng?”

Bạch Hồng lãnh đạm nói:” Ta chẳng quan tâm ai làm hoàng đế.”

“ Nhưng ta quan tâm.” Lãnh Nghệ thấp giọng xuống:” Không thể để bất kỳ đứa nhi tử của quan gia làm hoàng đế, nếu không tương lai nó trưởng thành sẽ đối phó với ta. Chẳng lẽ nàng mong một ngày chúng nó giết ta sao?”

“ Lý do này thuyết phục được ta rồi đấy. Nói đi, chàng cần ta giúp thế nào?”

-“ Trong mật chỉ của quan gia chỉ định 4 đại thần phụ chính, trong đó có phụ thân nàng. Theo lý mà nói, Triệu Hằng cũng là chí thân của ông ta, ông ta không có lý do gì để phản đối. Nhưng ông ta là nhân tố bất ổn, không thể dùng lý thường đoán định được, huống hồ ông ta còn có địch ý với ta, rất có thể người ta ủng hộ thì ông ta phản đối ...”

Bạch Hồng đoán được y muốn nói gì, chặn trước:” Ta có thể giúp chàng thuyết phục ông ấy, nhưng không tha thứ cho ông ấy.”

“ Được, ta sẽ an bài cho hai người gặp nhau, nàng chỉ đừng rút kiếm ra là được rồi, ta biết chuyện này không công bằng với nàng, nhưng hiện giờ tình thế khẩn cấp, chỉ đánh làm thế, sau này nhất định bù đắp cho nàng.” Lãnh Nghệ tin Bạch Hồng sẽ biết phải làm thế nào, không cần y thừa lời:” Còn một người nữa là Thẩm Luân, ông ta thuộc phe Triệu Nguyên Tá, nàng có thể thử xem phụ thân nàng có thể tác động được vào ông ta không?”

Hai người thương lượng kỹ càng một hồi, Lãnh Nghệ tiếp tục ngựa không ngừng vó lên đường. Lần này y về nhà, thay

trang phục chính thức, ngồi kiệu, dẫn theo gia phó tới bái phỏng thái tử thái bảo Triệu Phổ.

Triệu Phổ nghe nói Lãnh Nghê tới thăm thì ra tận cửa nghênh đón, hai người tuy sau sự kiện nhà ma thì kết thành đồng minh, nhưng tư giao không có, đây mới là lần đầu tới nhà nhau bái phỏng.

Lãnh Nghê cũng không rào trước đón sau gì cả, vừa vào tới thư phòng đã nói:” Triệu đại nhân, quan gia có mật chỉ giao Hướng Cung mang về, muốn chúng ta cắt hết đất đai phía bắc Hoàng Hà nhường cho Liêu đón ông ấy về. Ý ngài ra sao?”

Triệu Phổ vốn là kẻ đối đầu với Triệu Quang Nghĩa từ thời tiên đế, là người khởi xướng sự biến Trần Kiều năm xưa, phần nộ đặt chén trà xuống đứng bật dậy:” Sao có thể như thế, tuyệt đối không được! Giang sơn Đại Tống không phải là của mình ông ta, là do tiên đế dẫn dắt mọi người gian khổ giành lấy. Thân là quan gia, ông ta đáng lẽ phải chỉ định người kế vị, thống lĩnh quân đội tác chiến, báo thù rửa hận chứ không phải làm ra chuyện nhục quốc này! Tuyệt đối không thể, ta sẽ là người đầu tiên không đồng ý.”

Thái độ này rất rõ ràng, không hổ là nguyên lão lập quốc, Lãnh Nghê chấp tay kính phục, cũng thể hiện thái độ của mình:” Triệu đại nhân am hiểu đại nghĩa, như vậy ta yên tâm rồi, nếu để chuyện này xảy ra, chúng ta còn mặt mũi nào tới thái miếu gặp tiên đế?”

“ Quan gia chỉ định bốn đại thần phụ chính, ít nhất có ta và đại nhân phản đối rồi, có thể ngăn cản chuyện này.”

“ Chưa chắc, trong mật chỉ của quan gia giao Hướng Cung mang về, đã chỉ định tam hoàng tử Triệu Nguyên Khả kế thừa hoàng vị, ngài cũng biết rồi Triệu Nguyên Tá luôn chướng mắt với ta, nhiều lần muốn đẩy ta vào chỗ chết. Triệu

Nguyên Khả lên làm hoàng đế, ta thậm chí lo mạng ta còn khó giữ nói gì tới chuyện khác.”

Triệu Phổ từ từ gật đầu Triệu Nguyên Tá không che giấu đối địch với Lãnh Nghê, công khai nói y là tiểu nhân, muốn cướp giang sơn Triệu gia. Chuyện này do Triệu Nguyên Tá cố ý lan truyền, nên ai cũng biết, ông ta vuốt râu nói:” Thực ra thánh dụ này không phù hợp quy củ.”

“Ồ, vì sao?”

“Năm xưa Đỗ thái hậu trong lúc lâm chung để lại di chiếu, muốn tiên đế truyền ngôi cho quan gia, quan gia lại truyền cho Tề vương, sau đó Tề vương truyền lại cho nhi tử của tiên đế, chính là Triệu Đức Chiêu. Ta chính là người làm chứng, còn chính tay viết chiếu thư. Hiện giờ quan gia đã rơi vào tay địch, hoàng vị phải truyền cho người khác, nhưng Tề vương lẫn Triệu Đức Chiêu đều chết. Khi đó dụng ý của Đỗ thái hậu là đề phòng hoàng đế còn nhỏ, bị người ta soán vị, đi vào vết xe đổ của Hậu Chu, đó mới là ý đồ chân chính của kim quỹ minh ước.”

Đây là bí mật công khai, Lãnh Nghê không thể vờ không biết:” Vậy ý của đại nhân là?”

“Bây giờ không còn người kế vị trưởng thành nữa, vậy thì theo kim quỹ minh ước, kế thừa quay trở lại mạch của tiên đế. Như vậy nên do trưởng tử của Triệu Đức Chiêu là Triệu Hằng, nay là dưỡng tôn của Hoa Nhị hoàng hậu, mà Hoa Nhị hoàng hậu là hoàng hậu của tiên đế, phù hợp kế vị chính thống. Cho nên Triệu Hằng kế thừa là thỏa đáng nhất.” Triệu Phổ luôn là người ủng hộ kiên định thuộc phe tiên đế, ông ta tất nhiên không muốn con cháu Triệu Quang Nghĩa kế thừa:” Đáng tiếc, minh ước đã mất rồi, ta là người viết có thể làm chứng, nhưng lời nói xuông không có ý nghĩa gì cả...”

Lãnh Nghệ thâm thở phào, đó là lý do y kết mình với ông gia này.” Mất có thể tìm về mà.”

Triệu Phổ biết Lãnh Nghệ là người được lệnh truy tìm thứ này, vì thế trước kia khi y mãi mê lấy lòng Triệu Quang Nghĩa, lơ là nhiệm vụ chính, ông ta đã nhắc nhở y. Nghe vậy ông ta kích động hỏi:” Chẳng lẽ đại nhân tìm ra rồi sao?”

Lãnh Nghệ lấy trong lòng ra một cuộn lụa vàng rực:” Lão đại nhân mời xem, đây có phải là di chiếu ngài viết năm xưa không?”

Triệu Phổ nhận lấy mở ra xem, kích động tới chòm râu bạc rung rinh không ngớt:” Đúng, đúng, đúng là nó rồi, không sai vào đâu được ... Đây, đây đây chính là chữ viết của ta ... Còn đây là ấn chương và ký tên của tiên đế, quan gia, Tề vương, Triệu Đức Chiêu ... Đúng, đúng là bản di chiếu đó rồi. Đại nhân làm sao tìm được?”

Lãnh Nghệ cảm thán:” Năm đó ta còn ở huyện Âm Lăng, Ba Châu làm tri huyện, viên thái giám lấy trộm mình ước vì né tránh truy bắt mà tới tận vùng sơn cùng thủy tận ấy, giấu vào trong quan mào của ta. Bọn họ khả năng là muốn sau này tìm ta mà lấy, không ngờ bị giết chết. Minh ước này ở trong cái mũ tri huyện, bản thân ta cũng không hề hay biết, chỉ muốn giữ lại cái mũ này kỷ niệm thôi. Thời gian trước thê tử ta mang mũ ra xem, thấy chỉ sờn, muốn tháo ra khâu lại, nào ngờ phát hiện ra bí mật này. Nay vật quy nguyên chủ, trao lại cho đại nhân.”

Chương 582: Quay về chính thống.

Nhớ lại khi đó vì viên thái giám bỏ trốn kia và vị tri huyện Lãnh Nghệ giả mạo tình cờ ở cùng dịch trạm Âm Lăng, bị các thế lực nghi ngờ truy đuổi ám sát, chết trong uất ức. Lãnh Nghệ từng nghĩ đó chỉ là sự tình cờ, cảm thấy rất oan, không ngờ di chiếu mà bao người đổ mắt tìm kiếm lại ở ngay bên cạnh y.

Ngày đó y nhậm chức thông phán Ba Châu, bộ quan phục cũ này còn thiếu chút nữa bị Trác Xảo Nương vứt đi.

Đôi khi người ta không thể không tin trong cõi u minh sớm có an bài.

Triệu Phổ xem đi xem lại di chiếu nhiều lần, không sai sót gì hết, có chút ý trách:” Đại nhân sớm phát hiện ra mình ước, sao giờ mới lấy ra?”

“ Lão đại nhân, ta và ngài đều là người sáng mắt, chẳng lẽ không nhìn ra tâm tư quan gia, ta mà lấy ra thì còn mạng nữa không? E là mình ước cũng bị hủy mất, vì thế phải giữ kín.” Lãnh Nghệ cười khổ:

Triệu Phổ gật gù, sao không biết Triệu Quang Nghĩa không muốn hoàng vị dựa theo mình ước truyền cho người khác, chỉ muốn truyền cho đích hệ của mình, chẳng qua là đang lúc kích động mà nói thế thôi.” Đúng, đúng, may mà đại nhân suy xét tinh táo, nếu không mình ước sao lại còn.”

“ Để tránh lời ra tiếng vào và nghi ngờ không cần thiết, mong lão đại nhân cứ nói kỳ thực di chiếu thực sự luôn ở chỗ

ngài, chưa bao giờ mất đi.” Lãnh Nghệ chấp tay một cái.” Ta có chút lòng riêng, sợ người ta nói mình nhất gian che giấu.”

Triệu Phổ chấp tay vái lại.” Nếu không nhờ sự sáng suốt của đại nhân, mình ước sao còn giữ được tới ngày hôm nay chứ, ai mà nói thế, lão phu là người đầu tiên không chịu.”

Hai người đạt thành nhất trí, thảo luận thêm một lúc về buổi hội triều sắp tới, Triệu Phổ còn tiễn Lãnh Nghệ ra tận cửa.

Lãnh Nghệ tiếp đó ngồi kiệu tới phủ Dực vương, Triệu Hoảng Tú vì thân phận đã công khai, nên được ban phủ riêng.

Triệu Hoảng Tú nghe nói Lãnh Nghệ tới thì cao chạy ra đón, thậm chí còn chưa kịp mời y vào trong, ngay ở đại môn đã hỏi:” Có phải nữ nhi của ta đã tha thứ cho ta rồi không?”

Lãnh Nghệ mỉm cười.” Lệnh ái đồng ý gặp ngài, nàng có điều muốn nói.”

“ Nơi nào, nơi nào? Mau đưa ta đi gặp.”

Thế là cả nhà cũng chưa kịp vào, Lãnh Nghệ đã bị ông ta lôi xềnh xệch đi rồi, đi nửa đường mới nhớ không biết là đi đâu, ngượng ngùng buông Lãnh Nghệ ra. Hai người lên kiệu tới tửu điểm Biện Hà.

Triệu Hoảng Tú vào nhã phòng, vừa thấy Bạch Hồng liền thấp thỏm, kéo ghế tới ngồi.” Nữ nhi, con chịu tha thứ cho ta rồi à?”

Bạch Hồng lần đầu tiên chịu nhìn ông ta.” Chuyện ông làm với mẹ ta, ta vĩnh viễn không tha thứ. Có điều, ta không thể chối bỏ ông là cha ta.”

Vốn câu đầu tiên không khác gì gáo nước lạnh làm Triệu Hoảng Tú lạnh thấu tim, đến câu thứ hai lại khiến ông ta mừng

phát cuồng.” Được được, ta không dám mong con tha thứ, chỉ cần con nhận”

Bạch Hồng lạnh lạnh nói:” Đừng mừng vội, ta còn chưa nói hết, ta có điều kiện, thứ nhất, ta và Nghệ ca ca...”

“ Ta đồng ý gả con cho y.” Triệu Hoằng Tú chưa nghe hết đã gạt vội:” Mặc dù ta chẳng ưa gì gì, nhưng vì con, ta đồng ý.”

“ Ông nghĩ ta có thể gả cho ai được à?”

“ Đương nhiên, con là con ta, gả cho ai chẳng được.”

Bạch Hồng hỏi:” Thế đến khi người ta hỏi cha mẹ ta là ai, ta trả lời thế nào?”

Triệu Hoằng Tú cứng người, sau đó thống khổ đấm đầu mình:” Ta xin lỗi, ta xin lỗi, đều là lỗi của ta.”

Lãnh Nghệ không biết cời nút thắt này ra sao, nói dối ư, Bạch Hồng kiêu ngạo như thế, nàng sao chịu vì có thể gả đi, mà cha mẹ cũng không dám nhận? Mà nhận rồi, thì ai chấp nhận được?

Chẳng trách nàng nói, cả đời không thể gả cho ai.

Lãnh Nghệ hít một hơi nói chắc nịch:” Hồng Nhi, ta hứa cả đời quan tâm yêu thương nàng, không đời bỏ.”

Bạch Hồng nhìn y đầy nhu tình, khóe mắt ươn ướt.

Hai người liếc mắt đưa tình như không có ai bên cạnh làm Triệu Hoằng Tú càng thêm tự trách, không ngừng đánh vào đầu mình:” Xin lỗi, xin lỗi, ta không chỉ cô phụ mẹ con, còn hại con cô độc cả đời, ta có chết nghìn lần cũng không bù đắp được.”

Nhất thời trong phòng chỉ có tiếng khóc lóc tự hành hạ bản thân của Triệu Hoằng Tú, ông ta biết vì sao nữ nhi hận mình

đến thế.” Con nói đi, ta có thể làm gì bù đắp cho con đây, con muốn gì cũng được.”

Bạch Hồng khẽ lau nước mắt:” Ta hi vọng ông có thể giúp Nghệ ca ca trên triều, nhất là bây giờ quan gia rơi vào trùng vây, triều đình vô chủ, càng cần vương gia như ông hết lòng tương trợ.”

Triệu Hoằng Tú trước kia còn nghĩ nếu Lãnh Nghệ cưới khuê nữ mình thì y cũng là người nhà rồi, nhưng giờ khuê nữ theo y không danh không phận thì y mãi mãi là người ngoài:” Thế nếu y nhòm ngó giang sơn Triệu gia ta sao?”

Lãnh Nghệ cau mày:” Ta nói rồi, ta không hứng thú với giang sơn Triệu gia ông, ta chỉ mong muốn Đại Tổng hùng mạnh, bách tính được an cư lạc nghiệp mà thôi.”

Triệu Hoằng Tú nheo mắt:” Mong là người nói thật, nếu không ta tự mình xử lý người, không ai cứu được người đâu. Nói đi, người muốn gì?”

“ Tình hình hiện nay thế nào ta không cần nói hẵn ông rõ hơn ai hết, quan gia muốn truyền ngôi cho tam nhi tử Triệu Nguyên Tá. Nhưng theo minh ước kim quỹ, ngôi vị này phải quay về mạch tiên đế mới đúng. Cho nên ta muốn Triệu Hằng trưởng tôn của tiên đế kế vị, ý ông ra sao?”

“ Không phải minh ước đó mất rồi à?”

Ông ta biết chuyện minh ước thì Lãnh Nghệ đỡ tốn nước bọt:” Ở trong tay Triệu Phổ đại nhân, mai ông ấy sẽ công bố.”

“ Triệu Hằng, nó là nhi tử của Triệu Đức Chiêu phải không?” Triệu Hoằng Tú như nghĩ ra điều gì, lẩm bẩm:

“ Đúng vậy, mẹ đẻ của Triệu Đức Chiêu là Hiếu Huệ hoàng hậu Hạ thị, cũng là mẹ đẻ của Bạch Hồng.” Lãnh Nghệ xác nhận:

“ Thế, thế thì ta giúp nó cũng là nên làm, coi như bù đắp lại món nợ của ta với mẹ Bạch Hồng.” Triệu Hoằng Tú yên tâm, là con cháu Triệu gia, vậy là được:

“ Còn cả tiên đế.” Bạch Hồng lạnh lùng nói:

Triệu Hoằng Tú xấu hổ:” Đúng, đúng, ta cũng có lỗi với Khuông Dân, giúp con cháu hắn đoạt lại hoàng vị cũng là điều nên làm. Dù không có ý chỉ của đại tâu ta cũng nên giúp.”

Lãnh Nghệ thở phào:” Vậy thì đa tạ.”

Bạch Hồng lại nói:” Ta còn có một chuyện nữa, đó là ông giao quyền chỉ huy thập vạn cấm quân cho Nghệ ca ca thống lĩnh.”

Chương 583: Càng lúc càng loạn .

Chuyện này tới Lãnh Nghê mà nói cũng hết sức bất ngờ, y không nghĩ Bạch Hồng đưa ra yêu cầu đó.

Triệu Hoảng Tú há hốc mồm:” Vì sao?”

Bạch Hồng lạnh lùng nói:“ Vì cần chiến đấu với nước Liêu, quân đội cần chỉ huy thống nhất, nếu chia năm sẻ bảy còn gì sức mạnh, dưới trướng huynh ấy có các đại tướng như Dương Nghiệp, Thạch Thủ Tín ủng hộ, thích hợp hơn ông.”

“ Nhưng nếu giao quân đội cho y, một khi y có ý đồ với giang sơn Triệu gia ta thì làm sao?” Triệu Hoảng Tú rất khó xử, đây là yêu cầu từ nữ nhi, sao ông ta có thể từ chối, nếu đồng ý lại không yên tâm:

Lãnh Nghê nghĩ một chút nói:” Ta có một chủ ý nói ra xem có được không nhé. Trước tiên ta phải hỏi câu này, Hồng Nhi, thân thể của nàng có ai biết?”

“ Chỉ có tiên đế biết, ngay cả sư phụ của ta cũng không biết, chỉ biết ta là đứa bé từ trong cung đưa ra. Hơn nữa sư phụ ta cũng mất nhiều năm rồi.” Bạch Hồng đáp:

“ Thế thì tốt rồi, ý ta thế này, bá phụ có thể nói với Hoa Nhị hoàng hậu, Bạch Hồng là khuê nữ của thê tử ngài trước khi làm đạo sĩ, là tôn nữ của ngài, nhưng chưa nhận tổ quy tông. Hi vọng hoàng hậu nương nương nhận làm dưỡng nữ, sắc phong công chúa, sau đó hứa hôn cho ta, vậy ta thành nữ tế của Triệu gia, ngài yên tâm được rồi chứ? Như thế Bạch Hồng bái Hoa Nhị là mẹ, cũng danh chính ngôn thuận gọi Hiếu Huệ

hoàng hậu là mẹ, thế chẳng phải làm tròn tâm nguyện của nàng sao?”

Đây thực sự là kẻ sách vụn cả đôi đường, cả hai người kia đều động lòng. Đặc biệt là Bạch Hồng, nàng không thể danh chính ngôn thuận một lần bái tế mẫu thân là nỗi đau lớn nhất. Chủ ý này đã thỏa mãn nguyện vọng của nàng, lại giúp nàng được gả cho Lãnh Nghê.

“Chỉ có một điểm không hay.” Lãnh Nghê cũng phục bản thân nghĩ ra được cách này, méo miệng nói thêm:” Đó là bá phụ không thể xưng là cha của Bạch Hồng nữa, mà thành tổ phụ.”

Triệu Hoằng Tú thở dài:” Không sao, chỉ cần để nữ nhi ta có danh phận chính thống quay về tộc phổ, ta yên lòng rồi.”

Bạch Hồng rất dứt khoát, nhún eo thi lễ:” Bạch Hồng bái kiến tổ phụ.”

“Tôn nữ, đứng dậy đi.” Triệu Hoằng Tú thoáng nhói lòng, chưa nghe được một tiếng gọi cha đã thành tổ phụ, nhưng đây là nghiệt chướng ông ta gây ra, trả giá là đáng đời: “Thằng tiểu quỷ thật lắm trò, có điều ân tình này ta ghi nhớ rồi.”

“Không có gì gia gia.” Lãnh Nghê mỉm cười:

Triệu Hoằng Tú miệng co giật một cái, bỏ lại một câu ” ta hiểu tiểu tử ngươi muốn làm gì, để ta lo nốt phần còn lại”, rồi thi triển khinh công mà đi.

Bạch Hồng thoáng ngây người, dáng vẻ đau khổ đó đã chứng minh tình cảm ông ta giành cho nàng thực sự không hề nhỏ.

Tình hình khẩn cấp, Lãnh Nghê không ở lại với Bạch Hồng, về tới phủ, gọi Tiểu Chu hậu tới, kể chuyện quân Liêu đánh bại 20 vạn sương quân của Triệu Quang Nghĩa, bao vây ông ta cùng nghìn cấm quân trong huyện thành nhỏ.

Tiểu Chu hậu vừa mừng vừa sợ.” Lữ nước Liêu thả ông ta về thì sao? Bọn họ sẽ không giết ông ta đâu, vì làm thế mà trăm hại mà chẳng lợi gì cho Liêu.”

“ Nàng nói đúng, nhưng bọn họ cũng không dễ dàng thả ông ta ra, giữ ông ta lại, bọn họ có một con tin đáng giá để sau này gây khó dễ cho Đại Tống, chỉ cần con cháu Triệu gia nắm giang sơn này thì ông ta còn tiếng nói nhất định.”

“ Nếu ông ta về, sẽ lại có người muốn đưa ông ta đăng cơ trở lại.”

“ Ủ, đúng là có khả năng đó.” Lãnh Nghê nghĩ tới biến cố Thỏ Mộc Bảo triều Minh, hoàng đế bị bắt, sau đó trở về lại đăng cơ. Nhà Tống cũng có hai hoàng đế bị bắt song không may mắn như vậy, không biết kết cục Triệu Quang Nghĩa sẽ thế nào.” Bất kể thế nào, cục diện đang tốt hơn, vẫn câu nói đó, ta sẽ không để bất kỳ ai gây tổn hại cho chúng ta, dù là hoàng đế cũng vậy. Vì tránh khả năng đó, ta không từ thủ đoạn.”

Tiểu Chu hậu dựa vào lòng Lãnh Nghê, có một nam nhân sẵn sàng vì mình không ngại đối đầu với hoàng đế, nàng thấy ấm lòng chưa từng có.

Lãnh Nghê tiếp đó lại vào hoàng cung cầu kiến Hoa Nhị, vừa đuổi tả hữu lui ra, y không khách khí bế nàng lên giường.

Hai người hoan ái, Hoa Nhị có thể cảm nhận được, Lãnh Nghê hôm nay đặt biệt dụng tâm chiều chuộng nàng, khiến nàng liên tiếp đạt cao trào, thỏa mãn tới người nhũn ra như bún, không muốn đụng đây dù chỉ một ngón tay.

Hoa Nhị toàn thân trần truồng quần lấy Lãnh Nghê như bạch tuộc.” Hôm nay chàng thật đặc biệt, có chuyện gì sao?”

Lãnh Nghê cảm giác khó mở miệng:” Dực vương Triệu Hoảng Tú có tôn nữ là Bạch Hồng, ta và nàng ấy ...”

“ Thiếp biết, chàng đã giải thích chuyện này rồi mà, thiếp lại chẳng thể gả cho chàng, sao có thể ngăn cản chàng được. Chỉ cần trong lòng chàng vẫn có thiếp, thường xuyên tới thăm thiếp là đủ.” Hoa Nhị giúp y nói phần khó khăn, nàng mỉm cười, nhưng là nụ cười bất đắc dĩ:

Lãnh Nghệ càng thêm áy náy, lại khẽ hôn nàng, kể lại thỏa thuận với Triệu Hoằng Tú trước đó.

Nụ cười trên mặt Hoa Nhị biến mất, giọng hơi lạc đi:” Chàng muốn thiếp làm nhạc mẫu chàng à?”

Lãnh Nghệ thoáng ngó người lúc đó y không nghĩ tới còn chuyện phiền toái này nữa, cảm giác thân thể nàng hơi cứng, có chút bài xích tựa như muốn đẩy y ra. Nếu không thể giải thích cho nàng thông, đây là điều gây tổn thương lớn cho tình cảm hai bên:” Vốn chuyện này liên quan tới bí mật người đã mất, ta không muốn bới lên nữa, nhưng nếu không nói, nàng lại hiểu lầm ta. Sự thực là, Bạch Hồng chính là khuê nữ của Hiếu Huệ hoàng hậu.”

Hoa Nhị chấn kinh:” Thế có nghĩa nàng ấy là công chúa đích thực rồi, cần gì ...”

“ Để ta nói hết.” Lãnh Nghệ tuy muốn giảm độ nghiêm trọng của chuyện này xuống, nhưng chẳng cách nào, hai chữ loạn luân đã quá kinh khủng:

Hoa Nhị nghe xong ngây ra hồi lâu:” Thật đáng thương, nếu Bạch Hồng nhận thiếp là mẹ nuôi, vậy có thể danh chính ngôn thuận bãi tước Hiếu Huệ hoàng hậu rồi.”

“ Ừ, đó là nguyện vọng lớn nhất của nàng ấy, đương nhiên còn nguyên nhân trọng yếu, Triệu Hoằng Tú luôn đề phòng ta đoạt giang sơn Triệu gia, một khi ta thành thân với khuê nữ của ông ta, như vậy ông ta sẽ yên tâm.”

“ Nhưng, sau này thiếp thành nhạc mẫu của chàng, chúng ta chẳng phải cũng ...”

Chuyện này đúng là càng lúc càng loạn, Lãnh Nghệ bế Hoa Nhị ngồi vào lòng mình, lần nữa tiến vào thân thể nàng, ở tư thế này hai người gắn kết càng khăng khít:” Chỉ là danh phận trên danh nghĩa thôi, nàng và nàng ấy đâu phải mẹ con thật sự. Duyên phận cả đời của chúng ta sẽ không vì chuyện gì mà dứt bỏ.”

Hoa Nhị ôm lấy cổ Lãnh Nghệ khóc một tràng, có hạnh phúc, cũng có thương cảm.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé!

Lúc đầu dịch cứ nghĩ nó là chuyện trinh thám cổ đại, nào đâu có ngờ nó thành thế này :D

Chương 584: Tranh chấp tân đế. (1)

Tảo triều hôm nay văn võ bá quan tề tụ đông đủ, thậm chí một số người vốn già yếu, bệnh tật cũng ngồi kiệu nhỏ mà tới. Đại thần đàm phán đã trở về, Triệu Nguyên Tá đột tử ở Liêu, mật chỉ của quan gia tuy chưa được công bố, nhưng đủ tin đồn đang khiến toàn kinh thành lòng người rối loạn. Thậm chí có quan viên âm thầm đưa người nhà rời kinh đề phòng bất trắc.

Trên Kim Loan Điện có dựng một tấm bình phong mỏng như cánh chuồn, Hoa Nhị hoàng hậu ngồi nghe chính sự sau tấm bình phong đó. Đứng hai bên điện là hai vị quan viên chủ chính Lãnh Nghê và Thẩm Luân.

Phía dưới bách quan xếp hai phía đông nghìn nghịt, ai nấy im phăng phắc.

Hoa Nhị quét mắt qua quần thần, nói:” Các khanh gia, chuyện hôm nay thương lượng vô cùng quan trọng, ai gia hi vọng các khanh vì giang sơn xã tắc mà cân nhắc cho cẩn thận. Hướng khanh, khanh kể lại quá trình đàm phán lần này đi.”

Hướng Cung vâng một tiếng rời hàng bước lên phía trước, hướng về bách quan, lần lượt kể chuyện từ lúc bọn họ tới doanh trại của quân Liêu, năm sứ thần Liêu ngông nghênh khiến họ phải chờ đợi ra sao. Nói đối phương ăn nói cực đoan vô lễ, nhiều lần chế nhạo xúc phạm quan gia và đại hoàng tử. Bọn họ kiên cường đấu tranh không chấp nhận điều kiện cầu hòa.

Lại kể quân Liêu vì biểu dương vũ lực mà dẫn họ tới xem công thành, nói quân Liêu tuy gặp phải kháng cự ngoan cường của quân Tống, tổn thất thảm trọng. Nhưng do thành bị vây hơn một tháng, hết quân lương, cạn cung nỏ nên rốt cuộc chỉ chống cự được nửa ngày thì bị phá thành.

Quân Liêu bao vây quan gia nhưng không bắt giữ, để cho thái giám thiếp thân Vương Kế Ân ra ngoài truyền chỉ. Chỉ định hoàng tử Triệu Nguyên Tá đăng cơ. Khi họ chuẩn bị quay về, Da Luật Hưu Ca mời Triệu Nguyên Tá vào lều nói chuyện, không lâu sau thì Triệu Nguyên Tá chết thảm.

Xét thấy Triệu Nguyên Tá đã hoăng, thánh chỉ không cách nào thực hiện nữa, Vương Kế Ân quay về xin mật chỉ mới, sau đó bọn họ quay về Đại Tống với di thể của Triệu Nguyên Tá.

Ở đây làm gì có ai ngốc, đều nghe ra lời kể của Hường Cung có chút tô vẽ, nửa ngày phá thành, sự hung mãnh của người Liêu làm tất cả chấn kinh. Thứ tới cái chết ly kỳ của Triệu Nguyên Tá, rồi mật chỉ chỉ định tân đế tạm thời nhiếp chính sẽ là ai. Quá nhiều vấn đề, không ai kịp nghĩ thấu suốt trong thời gian ngắn.

Trong đại diện không ai nói gì cả, Hoa Nhị từng trải qua ngày tháng như thế khi đại quân của Tống áp sát Nam Đường, nàng không trông đợi gì vào đám quan viên lúc này, nói:” Hường khanh, đọc mật chỉ của quan gia đi.”

Hường Cung mở mật chỉ ra đọc vang.

Thánh chỉ nói, trước khi Triệu Quang Nghĩa trở về, do tam nhi tử Triệu Nguyên Khả tạm thời đăng cơ, Hoa Nhị hoàng hậu buông rèm nhiếp chính. Triệu Phổ, Triệu Hoảng Tú, Thẩm Luân, Lãnh Nghệ làm đại thần phụ chính. Trong thánh chỉ nhiều lần nhấn mạnh, phải đáp ứng tất cả điều kiện của nước Liêu, ai kháng chỉ tru di cửu tộc.

Câu cuối cùng đủ cho không ai dám lên tiếng nữa rồi.

Hoa Nhị tổng kết lại:” Cắt đất bồi thường, lập tân đế, đều là chuyện trọng đại liên quan tới xã tắc, các khanh gia có ý kiến gì nói đi.”

Đại đa số im lặng, nhưng có số ít mừng rỡ, đó là người thuộc mạch Triệu Nguyên Khản.

Hữu ban điện trị Doãn Huy là đệ đệ của nguyên phối Thục Đức hoàng hậu của Triệu Quang Nghĩa, rời hàng nói ngay:” Nếu quan gia đã có chiếu thư, tất nhiên là phải nghiêm khắc tuân theo. Quan gia chỉ định Tam hoàng tử làm tân đế, chúng ta phải phục tùng, phò tá tân đế.”

Nói rồi quay sang kiểm giáo thái úy Lý Anh:” Chúc mừng thái úy đại nhân.”

Lý Anh là ngoại công của Triệu Nguyên Tá và Triệu Nguyên Khản, giờ ngoại tôn lên làm hoàng đế, cao hứng tới hoa mắt quên hết đông tây nam bắc, chấp tay vái:” Đa tạ, đa tạ! Đứa bé Nguyên Khản này còn nhỏ, phải nhờ cậy Doãn đại nhân nhiều.”

Tiếp đó điện tiền thị vệ đô ngưu hầu Lý Kế rời hàng khom người nói:” Thánh chỉ của quan gia không thể cãi, nên do Tam hoàng tử kế thừa. Về cắt đất bồi thường, cũng phải chấp hành, quan gia bị nước Liêu cầm tù, phải đón về, chỉ đành như thế, không còn cách nào khác.”

Lý Kế này chính là đệ đệ của Lý Đức phi, chính là người địa vị cao nhất trong hậu cung của Triệu Quang Nghĩa, đáng lẽ được phong hoàng hậu, vì ông ta nổi ngôi nhiều tranh cãi, trước thì phong Khai Bảo hoàng hậu, sau lại đưa Hoa Nhị lên. Lý Đức phi vì muốn hại Hoa Nhị mà mắc bẫy, đã được ban chết.

Đáng nói hơn Lý Kế còn là thân ca ca của Lý Kế Long từng bị Lãnh Nghệ cho người đánh đòn thị chúng.

Mắt thấy đám hoàng thân quốc thích đang ùn ùn kéo nhau ra chúc mừng âm ỉ, Triệu Phổ hắng giọng nói lớn:” Khoan đã, chuyện này không ổn.”

Câu này vừa nói ra, cả đại điện im phăng phắc.

Triệu Phổ tiếp tục nói lớn:” Đây là chuyện trọng đại, không thể không thận trọng ... Về phần lập tân đế thế nào, Đỗ thái hậu sớm cùng tiên đế, quan gia ước định rõ ràng. Gọi là kim quỹ minh ước, minh ước này do chính tay ta viết, có Đỗ thái hậu, tiên đế, quan gia, Tề vương, Triệu Đức Chiêu ký tên đồng thời đóng dấu. Đây là ước định truyền thừa cơ bản của hoàng vị, phải theo đó mà tiến hành.”

“ Triệu đại nhân!” Lý Anh mặt âm trầm cắt lời:” Kim quỹ chỉ minh tới nay cũng vẫn chỉ là truyền thuyết, chưa từng có ai nhìn thấy, cả quan gia cũng chưa bao giờ thừa nhận rõ ràng. Hơn nữa tựa hồ khi tiên đế giá băng thì đã bị trộm mất rồi. Thế nên dù có thì ai biết được nội dung thực sự là sao? Quan gia kế vị không phải do minh ước, mà là do ân trạch của tiên đế. Giờ quan gia có thánh chỉ rõ ràng, chúng ta không làm theo là kháng chỉ, phải chém lập tức cùng liên lụy chín họ.”

Ngoại tôn sắp làm hoàng đế tới nơi, Lý Anh đang mừng phát cuồng, tự nhiên nghe nói cái kim quỹ minh ước kia, như thể hoàng vị hẳn phải chuyển về mạch của tiên đế, nghĩa là vịt nướng rồi còn bay được, làm sao ông ta chịu.

Tuy người thuộc phe Triệu Khuông Dận còn nhiều, nhưng bản thân họ còn chưa thấy minh ước, không thể lên tiếng ủng hộ Triệu Phổ.

Triệu Phổ sợ gì chút đe dọa đó:” Minh ước kim quỹ này không chỉ là tin đồn, cũng không bị mất, trước đó vì không có

chuyện truyền ngôi nên không cần lấy ra. Hoàng vị của quan gia từ đâu mà có, cần phải nói rõ. Nếu là lựa chọn của tiên đế, vậy không có gì để nói, chọn người kế vị ra sao, tất nhiên do quan gia định đoạt. Nhưng tiên đế đột nhiên giá băng, khi còn sống không để lại bất kỳ di chiếu truyền ngôi nào, dựa theo quy củ các triều, hoàng vị do trưởng tử kế thừa, chính là hoàng tử Triệu Đức Chiêu. Thế nên quan gia kế thừa, không phải nhờ di chiếu Đỗ thái hậu thì còn có thể là vì cái gì? Lý đại nhân nói sao?”

Lý Anh á khẩu, nếu phủ định Triệu Quang Nghĩa kế vị nhờ kim quỹ chi minh thì có nghĩa là hoàng vị không chính thống rồi.

Ý Đức hoàng hậu và Lý Hiền phi khi còn sống tình như tỷ muội vì thế Phù Nghiêm Tuấn là thân đệ đệ của Ý Đức hoàng hậu cùng Lý gia quan hệ mật thiết. Môi hở răng lạnh, nếu hoàng vị không được truyền cho mạch Triệu Quang Nghĩa thì sẽ ảnh hưởng toàn bộ phi tần của Triệu Quang Nghĩa, đám ngoại thích như bọn họ cũng thấp xuống một bậc, Phù Nghiêm Tuấn chất vấn:” Triệu đại nhân nói nửa ngày trời rồi mà chưa mang minh ước ra cho mọi người xem, vậy ai mà biết thật giả ra sao?”

Lý Anh hồi tỉnh:” Đúng, đúng, nếu ông có thứ đó thì mang ra đây xem nào?”

Triệu Phổ thông thả lấy trong lòng ra cuộn thánh chỉ vàng rực giờ cao:” Đây chính là kim quỹ minh ước, minh ước này kỳ thực không ở trong cung, ta tuân theo ý chỉ của Đỗ thái hậu luôn giữ trong nhà, bên ngoài thì nói là khóa trong tủ vàng trong cung. Vì bảo mật và an toàn. Đỗ thái hậu dặn dò ta, nếu người truyền vị không dựa theo minh ước này thì công khai ra ngoài. Giờ đây chính là thời khắc đó.”

Chương 585: Tranh chấp tân đế. (2)

Đại điện đang im ắng tức thì xôn xao, thứ chỉ có trong truyền thuyết ai ngờ lại hiện thế, song cũng có người nghi ngờ tính chân thực của nó.

Hoa Nhị sai thị tòng đưa lên, nàng sớm biết chuyện từ chỗ Lãnh Nghệ, vẫn xem kỹ một lượt, hỏi Triệu Phổ:” Triệu ái khanh, đây thực sự là kim quỹ minh ước đó sao?”

Triệu Phổ bái lạy:” Lão thần sao dám lừa hoàng hậu, xin hoàng hậu lấy ấn chương tương quan tới so sánh, rồi mời các vị hồng nho Hàn lâm viện tới xác nhận sẽ biết ngay thật giả.”

Tức thì ý chỉ được truyền đi, những ấn chương tương quan mau chóng được đưa tới. Tiếp đó hàn lâm học sĩ Trình Vũ, Đậu Nghi, Lý Mục được gọi lên giám định.

Đám người này sau một hồi quan sát, tranh chấp, lưu thủ tể tướng Thẩm Luân đi lên nói:” Bẩm hoàng hậu, sau khi kiểm tra, con dấu lẫn chữ ký đều hoàn toàn chính xác, không hề có chỗ nào là giả.”

Các vị hàn lâm học sĩ cũng gật đầu tán đồng.

Tiếng ồn trong đại điện ngày một lớn, không đợi Hoa Nhị kịp đưa ra bất kỳ phán định nào, Doãn Huy đã nói lớn:” Hiện giờ người có tên trong minh ước này chỉ có quan gia còn sống, vậy chỉ có thể do quan gia kế thừa hoàng vị, rồi truyền thừa theo mạch của quân gia, đó cũng hợp với ước định của minh ước.

Triệu Phổ trầm giọng quát:” Doãn đại nhân, ngay trước mặt bao vị hồng nho, ngài lại bóp méo minh ước, không thấy đồ mặt à?”

Doãn Huy cãi:” Ta bóp méo thế nào chứ?”

Triệu Phổ một mình chống lại cả đám người theo phe Triệu Nguyên Sản không nao núng, cao giọng nói.” Minh ước này rõ ràng vì tránh chủ trẻ thần mạnh cho nên mới truyền thừa vòng quanh, cuối cùng vẫn về tới mạch tiên đế. Đó là đường về cuối cùng, mặc dù hoàng tử Triệu Đức Chiêu không còn, nhưng trưởng tử Triệu Hằng vẫn còn, đó là trưởng tôn của tiên đế, như vậy mới phù hợp với minh ước.”

“ Thế sao được, chẳng nhẽ thánh chỉ của quan gia không chấp hành nữa à? Ông muốn tru di cửu tộc à?” Lý Anh giọng cấp thiết lắm rồi, câu cuối nói ra gần như đã nổi điên:

Giờ minh ước được làm rõ, mọi người có cơ sở để lên tiếng, Trình Vũ người đứng đầu hàn lâm học sĩ bước ra, ông ta là mạch lưu thân tín của Triệu Quang Nghĩa, khom người nói với Hoa Nhị:” Thần cho rằng, tuy minh ước kim quỹ là thật, cũng có thể từ đó nói rõ hoàng vị của quan gia là từ minh ước mà có. Nhưng có một điểm cần nhắc mọi người chú ý, nếu không sẽ làm hỏng việc! Như thế là bất kính với thái hậu, tiên đế ở trên trời, là vong ân với quan gia.”

Ông ta vừa lên tiếng đã lôi ra một loạt tội nghiêm trọng ra tức thì làm xung quanh im ắng hẳn.

Trình Vũ hỏi Triệu Phổ:” Triệu đại nhân, minh ước kim quỹ ước định điều gì?”

Triệu Phổ đáp:” Truyền thừa hoàng vị, tiên đế truyền cho quan gia, quan gia ...”

“ Được rồi, nội dung sau đó mọi người đều nghe thấy, không cần lặp lại. Ta hỏi ông, khi nào quan gia nên truyền

hoàng vị cho người phía sau? Đây là điểm quan trọng, chúng ta không cần kỳ huy. Nói thẳng ra, đó là khi quan gia giá băng ... Vậy quan gia đã giá băng chưa?”

Dương Duyên Phổ trầm giọng nói:

- Tuy quan gia chưa giá băng, nhưng hiện giờ bị quân Liêu vây khốn, không thể chấp chương hoàng vị, cho nên hạ chỉ truyền hoàng vị cho người khác.

“ Đúng, Dương tướng quân nói hay lắm!” Trình Vũ vỗ tay.” Ngai nói đúng điểm mấu chốt rồi, quan gia thân hãm trùng vây, không thể chấp chương hoàng vị, cho nên mới hạ chỉ để tam hoàng tử tạm thời nhiếp chính ... Các vị chú ý, quan gia chỉ là tạm thời để tam hoàng tử tạm thời nhiếp chính, chứ không phải truyền ngôi. Nói cách khác, tam hoàng tử chỉ tạm thời thay quan gia sử dụng hoàng quyền.”

Triệu Phổ đỡ người, biết chuyện hôm nay sẽ không dễ dàng gì, nhưng phe mình nắm chủ động, nào ngờ đối phương xoay vào vấn đề như thế.

Phe Triệu Nguyên Khả tức thì lấy lại tinh thần.

Trình Vũ càng nói càng hăng:” Quan gia chưa giá băng, thậm chí chưa bị quân Liêu bắt, chỉ mới bị bao vây mà thôi. Vậy mà các người ở đây lại thương lượng đem hoàng vị của quan gia truyền cho người khác, còn coi quan gia ra gì không? Nói nghiêm trọng hơn thì có khác gì mưu phản! Triệu đại nhân cho nên ta mới nói ngài không rõ tính chất sự việc này, tương lai phạm sai lầm lớn.”

Lý Anh mừng như vớ được vàng, ngửa mặt cười ha hả:” Đúng thế, đúng thế, quan gia không hề truyền vị mà chỉ là tạm thời nhiếp chính, đâu cần lấy kim quỹ minh ước ra nói.”

Đám Doãn Huy, Lý Kế thở phào, đồng thời tán phục trí kế của Trình Vũ, bọn họ thiếu chút nữa bị cái kim quỹ minh ước

dọa cho hết hồn, nhao nhao ủng hộ.

Lý Kế hùng hồ nhẩy ra:” Trình đại nhân nói không sai, ở đây không có vấn đề truyền vị, cho nên chỉ có thể làm theo ý đồ của quan gia. Nếu tương lai quan gia quy thiên, chúng ta hăng lấy kim quỹ minh ước ra.”

“ Chỉ e khi đó một mạch Triệu Đức Chiêu đã chẳng còn con cháu để mà ...” Lý Anh từ mất thành được nhất thời mừng quá nổi, đem lời trong lòng nói ra, may mà nói một nửa đã dừng lại rồi:

Dù vậy người khác sao không nghe ra hàm ý trong đó, tức thì không ít người biến sắc, nhất là người thuộc mạch tiên đế, không ít người thở dài, triều đình loạn thành thế này, e là họa không xa.

Thế rồi chỉ thấy một ông già râu trắng bạc phơ đi tới, ngay trước mặt bao người, vung tay tát ngay cho Lý Anh một phát, làm ông ta xoay vòng vòng ngã ra đất, rơi cả răng.

Triều đường chấn kinh lần nữa, mọi người nhận ra ông già này chính là vị vương gia tưởng đã chết nay quay về, hoàng thúc của tiên đế và quan gia.

Dực Vương Triệu Hoảng Tú.

Ông ta đánh cho cao thủ như Vô Mi, Đồ Du học máu thì ông già như Lý Anh chịu sao nổi.

Tuy vậy không phải ai cũng sợ ông ta, Trình Vũ tuy tuổi cao, nhưng chưa từng gặp Triệu Hoảng Tú, chỉ mới nghe tên, nào biết ông ta lợi hại, bước tới chát vắn:” Vương gia vì sao lại ầu ả đại thần trên triều, dù là hoàng thân quốc thích cũng không có đặc quyền đó, chưa nói Lý đại nhân cũng là hoàng thân ...”

Chưa nói hết đã chát một cái, Trình Vũ cũng ăn một tát, tuy nhẹ hơn nhưng trên má hằn năm dấu tay.

Trình Vũ đường đường một bậc đại nho, lại cả đồng tuổi thế này, làm sao chịu được nhục nhã trước mặt bao người, phát cuồng chỉ mặt Triệu Hoằng Tú.” Vương gia, ngài, ngài, làm sao lại đánh lão phu, ngài phải nói cho rõ ràng.”

Chương 586: Lập tân đế. (3)

Triệu Hoảng Tú hừ một tiếng.” Lão phu ở trong núi nhiều năm rồi, đạo lý khác lão phu không biết, lão phu chỉ biết kẻ nào nói láo lếu kẻ đó phải bị ăn tát.”

Trình Vũ tức tới râu tóc rung rinh, ôm mặt nhìn Hoa Nhị:” Nương nương, chẳng lẽ để ông ta làm xằng như vậy?”

Hoa Nhị chưa đáp thì lại một ông gia nữa bước ra:” Lão già Lý Anh kia muốn giết sạch cả nhà lớn nhỏ ngoại tôn ta, chẳng lẽ không đáng ăn tát.”

Người này là nhạc phụ của Triệu Đức Chiêu, thái tử thái phó Vương Phổ.

Lý Anh miệng vẫn còn chảy máu bao biện:” Ta chỉ lỡ mồm nói sai, sao có khả năng làm việc đó.”

“ Vì người lỡ mồm nên chỉ ăn tát, nếu người dám làm chuyện thủ túc tương tàn thì không chỉ là một tát đâu.” Triệu Hoảng Tú gằn giọng:

Trình Vũ không sợ:” Vậy vì sao Dục vương đánh ta, chẳng lẽ ta nói sai à? Nếu ngài nói ra chỗ sai của ta, ta nhận cái tát này, nếu nói không ra, ta tái thái miếu đâm đầu vào linh vị tiên đế chết chứ không chịu nhục.”

Từ thì một đoàn người Hàn lâm viện, Ngự sử đài không sợ chết đứng ra đòi hạch tội Triệu Hoảng Tú.

Không đợi Triệu Hoảng Tú trả lời, một người khác bước ra, vị này tư cách càng lão thành, là một đại thần thời Hậu Chu, quan cùng triều với tiên đế. Ông ta khi xưa lúc Tống triều kiến lập, một lần Triệu Khuông Dận mở tiệc đãi quần thần, ông ta

uống say tưởng niệm Hậu Chu mà khóc, người khác đòi chặt đầu ông ta. Triệu Khuông Dận nói, nhớ chủ cũ là lẽ thường của con người, không đáng tội. Người này cảm kích vô cùng từ đó một lòng trung với tiên đế.

Ông ta là hàn lâm học sĩ Vương Chiêu.

“Trình đại nhân nói nghe thì có lý, thực ra là sai lầm, luận ra bị tát là đúng.”

Trình Vũ đứng thẳng lưng:”Được, Vương đại nhân nói xem ta sai ở đâu?”

“Ồ ta hỏi ngài, trên mình ước có nói tới chuyện truyền vị là phải đợi giá băng mới thực thi?”

“Tùy không nói, nhưng ai cũng hiểu như vậy.”

“Vậy thì Triệu Vũ Linh Vương truyền vị cho Triệu Huệ Văn Vương, Đường cao tổ Lý Uyên truyền vị Đường thái tông Lý Thế Dân thì nói thế nào?” Vương Chiêu thông thả nói:” Khi không thể hành xử quyền lực, giao cho người khác, chính là truyền. Các vị đại nhân, đây là chuyện vô cùng quan trọng, nếu chúng ta không chú ý sẽ phạm sai lầm lớn, thậm chí là đại tội đấy.”

Phe Triệu Nguyên Sản không khỏi lo lắng.

“Chư vị, mục đích của mình ước là gì? Vì sao lại có mình ước, vì sao không trực tiếp truyền ngôi cho hậu nhân tiên đế mà truyền qua hai đệ đệ của tiên đế mới quay về mạch tiên đế? Đạo lý này nếu chúng ta không chú ý, sẽ có kẻ bóp mép. Như vậy là phụ sự kỳ vọng của thái hậu, của tiên đế.”

Lý Anh đang sôi máu, ăn nói càng thiếu giữ gìn:”Đủ rồi đấy, ông đừng dài dòng, nói luôn đi, lải nhải cả đồng, rốt cuộc muốn nói gì?”

Vương Chiêu không để ý tới ông ta, cứ tiếp tục việc mình mình nói.” Đỗ thái hậu hoẵng vào năm Kiến Long thứ hai, cũng là khi Đại Tổng ta mới thành lập được vẹn vẹn một năm, khi đó hoàng tử Triệu Đức Chiêu mới chưa tròn 10 tuổi, tiên đế chinh chiến khắp nơi, Đại Tổng còn quá nhiều cường địch vây quanh. Đại Tổng ta thay Hậu Chu, khi đó Hậu Chu Cung Đế chỉ 7 tuổi, nên thái hậu lo đi vào vết xe đổ mà lập ra mình ước này.”

Lý Anh bức tức:” Chuyện đó ai chẳng biết, không cần ông nói.”

“ Ông biết thì không nói những lời này rồi.” Vương Chiêu chỉ mặt Trình Vũ:” Nên nhớ khi đó Tề vương Triệu Đình Mỹ chỉ hơn hoàng tử Triệu Đức Chiêu có 4 tuổi, nếu theo trình tự này mà truyền, hai người tuổi tác tương đương, đợi lúc giá băng thì chẳng biết ai đi được. Đỗ thái hậu chẳng lẽ không hiểu? Nên an bài trình tự này chỉ để đề phòng bất trắc đợi Triệu Đức Chiêu lớn lên đủ đảm đương đại sự là phải truyền thừa về. Chứ không phải là đợi lúc giá băng mới truyền thừa. Trình đại nhân cố tình làm lập lờ ý đồ thái hậu, bẻ cong nguyện vọng thái hậu. Ở chuyện quan trọng thế này mà ông lại chơi đùa thủ đoạn, bị tát một cái là xứng.”

Triệu Hoẵng Tú nghe vậy thì đắc ý như thể mình thấy trước rồi vậy, liếc xéo Trình Vũ, hàm ý là, phục chưa, không phục cho cái tát nữa.

Trình Vũ là bậc hồng nho đương thế, sao dễ dàng bị người ta phản bác:” Ông đang nói tới chuyện chủ nhỏ bị thần tử thừa cơ, vậy thì trưởng tôn của tiên đế là Triệu Hằng mới sáu tuổi, không phải chính là thế sao?”

“ Vậy Triệu Nguyên Khản thì hơn được Triệu Hằng bao nhiêu?”

“ Đều là ấu chúa, thế thì nên theo thanh chỉ quan gia.”

“ Danh bất chính thì ngôn bất thuận, giang sơn do tiên đế giành được, phải do con cháu tiên đế kế thừa.”

“ Giờ không phải là lúc kế thừa, quan gia vẫn còn, không có chuyện kế thừa.”

“ Hoàng vị xưa nay càng không có chuyện hành sử thay, nước không thể một ngày thiếu vua, nước không thể có hai vua, quan gia đã không thể chấp chương hoàng quyền, vậy phải lập tân đế. Đó không phải là truyền thừa là gì?”

Người ai bên tới tấp nhảy ra tranh luận không dứt.

“ Đủ rồi.” Hoa Nhị quát lớn.” Tranh đi cãi lại chỉ có đúng một vấn đề, lập tân đế hay tìm người thay thế quan gia. Hai ý kiến này đã được nói rõ, mọi người còn có ý kiến nào khác hăng nói, không có thì im lặng.”

Hai bên trừng mắt nhìn nhau, nhưng chẳng đưa ra được luận điệu nào mới hơn.

Chất nhi của Đỗ thái hậu, hữu tán kỵ thường thị Đỗ Chúc ròi hàng nói:” Thần cho rằng trước đó Hường đại nhân đã nói rõ ràng rồi, quân Liêu đã phá thành, không rõ vì sao lại không bắt quan gia chỉ còn một nghìn thị vệ. Mục đích quân Liêu chính là giống Tào Tháo năm xưa, ép thiên tử, lệnh chư hầu. Quan gia đã không thể tự quyết, thánh chỉ của quan gia ắt bị quân Liêu uy hiếp mà viết ra.”

Câu này không ít người tán đồng.

Đỗ Chúc tiếp tục:” Nếu đã thế, chúng ta khác mà nghe theo thánh chỉ này thì khác gì đang nghe theo hiệu lệnh nước Liêu.”

Toàn triều ồ lên xôn xao, câu này làm không ít người nổi giận, nói không thể làm theo thánh chỉ, không có chuyện quan gia đồng ý cắt đất, rõ ràng là ý đồ của nước Liêu.

Trình Vũ nói lớn:” Các vị, nội dung cắt đất bồi thường chúng ta có thể không để ý, từ từ bàn bạc sau. Nhưng ta dám khẳng định, thánh chỉ chọn người nhiếp chính của quan gia không bị ai uy hiếp. Nếu quân Liêu uy hiếp quan gia thì quan gia hạ chỉ lệnh quân thần tuân theo là được, đâu cần tìm người hành sử quyền lực thay quan gia.”

Thế là lại một phen tranh luận quan gia có bị uy hiếp không?

Chương 587: Tranh chấp tân đế. (4)

Xu mật phó xứ Thạch Hi Tái lớn tiếng:” Trình đại nhân nói có lý lắm, tuy quan gia bị bao vây trùng trùng, nhưng ý chỉ này hẳn là không bị cưỡng chế, nên chúng ta vẫn phải nghe theo.”

“ Hồ đồ.” Tế tửu Vương Đức Hiền mắng:” Quan gia là hán tử đỉnh thiên lập địa, nếu bị bắt cũng không có chuyện tiếp nhận điều khoản khuất nhục ấy, nên thánh chỉ không đại biểu ý nguyện của quan gia, mà của nước Liêu. Chúng ta không thể làm theo.”

“ Quan gia có bị uy hiếp không chỉ là suy đoán, thứ không có chứng cứ thì không thể nhận định. Vì thế chúng ta cứ theo thứ đã rõ ràng để làm, đấy chính là thánh chỉ.” Hàn lâm học sĩ Sài Vũ Tích chấp tay:

“ Nói thế là sai rồi.” Lão tướng quân Trương Mỹ phản bác:” Quan gia bị uy hiếp là cái chắc, các ông chẳng lẽ ngây thơ tới mức cho rằng quân Liêu đánh tan 20 vạn quân lại không làm gì được một nghìn người chứ. Thánh chỉ này đương nhiên phải chứa những thứ có lợi cho Liêu, nếu không chúng không để tới tay chúng ta, tuy chưa biết mưu đồ của chúng là gì, nhưng tuyệt đối không thể làm theo.”

“ Chúng ta tranh luận vấn đề truyền thừa hay là thay thế hành sử quyền lực, mà không phải vấn đề thánh chỉ thật giả, các ông đi quá xa đề tài rồi.”

Tranh cãi, tranh cãi, tiếp tục tranh cãi, người nọ nổi người kia, không ai chịu thua ai, cãi nhau cả sáng, đến gần trưa một số lão thần tuổi cao không chịu nổi mệt mỏi nữa, lăn quay ra đất rồi. Chỉ đám quan viên râu chưa trắng hết là lao vào cãi nhau như gà chọi, thiếu điều đánh nhau nữa mà thôi.

Hoa Nhị đợi bọn họ nói chán rồi mới lệnh tất cả im lặng:” Mọi người đã tranh cãi không ra vậy chúng ta nghe bốn vị phụ chính đại thần mà quan gia chỉ định đi, bốn khanh cũng nói ý kiến của mình đi chứ? Lấy ý bốn khanh làm chuẩn.”

Triệu Phổ chấp tay một vòng:” Ý thần đã nói rõ, không kim quỹ minh ước thì quan gia đã chẳng thể kế thừa hoàng vị. Giờ quan gia gần như đã bị quân Liêu bắt, ngay cả chuyện nhục quốc như cắt đất bồi thường mà cũng đồng ý, chứng tỏ quan gia đã bị ép buộc. Cho nên không thể nghe chỉ huy nữa, mà cần nghiêm khắc chấp hành minh ước, để trưởng tôn của tiên đế là Triệu Hằng kế thừa hoàng vị.”

Triệu Hoằng Tú vận nội lực nói chấn động đại điện nhìn Thẩm Luân:” Ý của lão đạo cũng là như vậy.”

Thẩm Luân bị ông ta nhìn phát hãi, do dự rồi nói:” Thần thấy Triệu đại nhân nói đúng, song nếu trong triều còn nhiều đại thần không đồng ý, chủ trương để Tam hoàng tử Triệu Nguyên Khản kế thừa hoàng vị vậy chúng ta nên suy xét ý kiến của họ.”

Triệu Hoằng Tú hùng hổ chất vấn:” Tên tiểu tử ý đồ méo mó thật nhiều, cái gì mà suy xét tới ý kiến của họ, chẳng lẽ ngươi định lập hai hoàng đế hả?”

Thẩm Luân sợ hãi vẫn tỏ ra điềm tĩnh:” Không, không, ý lão phu là nếu chúng ta lập tân đế, nếu một ngày quan gia về thì sao?”

Thế là xong rồi, lại một đề tài mới mở ra, hai bên lại như gà chọi, xông vào cắn nhau tung bừng. Đó là nếu quan gia trở về thì thế nào.

Lãnh Nghệ này giờ chỉ nghe không nói, chính là muốn nhân cơ hội này nhìn rõ tình thế trong triều, giờ đã gần như nhìn ra rồi, sẽ không thể giành được toàn thắng ở trận này. Thâm Luân nói không phải không có lý, phải chiều cô tới suy nghĩ của phe khác, nếu không ý chỉ của Triệu Hằng không được quần thần tán đồng, thiếu đi tính quyền uy, sẽ làm nước Tống càng suy yếu.

Như vậy một khi Triệu Quang Nghĩa về rất có khả năng khiến Đại Tổng rơi vào phân liệt, đấu tranh tới khi diệt hẳn một phe mới thôi, vậy không phải điều Lãnh Nghệ muốn.

Nghĩ tới đây Lãnh Nghệ điều chỉnh sách lược, hắng giọng nói:” Ta muốn nói vài câu.”

Lời y vừa phát ra tiếng cãi vã lắng xuống, trước kia nhiều người chỉ coi y là tên nịnh thần, chỉ nhờ xun xoe nịnh bợ quan gia mới leo lên vị trí cao. Nhưng từ khi quan gia bị hãm trùng vây, quyền lực của y không giảm, ngược lại càng tăng, hiện trong tam nha, gần như không có tướng lĩnh nào dám công khai chống đối nữa rồi.

Lúc này kẻ nắm quân đội mới có tiếng nói nhất, ai dám xem nhẹ.

Lãnh Nghệ thông thả thi lễ với Hoa Nhị trước rồi mới nói với mọi người:” Minh ước kim quỹ có chữ ký của quan gia, nên chấp hành minh ước cũng không trái ý quan gia, đó là thứ nhất. Thứ hai, quan gia gần như bị bắt rồi, quân Liêu sẽ lợi dụng điểm này để thu lại lợi ích lớn nhất, với tính cách của quan gia, sẽ không chấp nhận điều kiện nhục quốc đó. Thánh dụ này rõ ràng đi ngược ý nguyện của quan gia, chúng ta không thể chấp hành, nếu không trúng kế địch.”

“ Mặc dù lập ấu chủ lên là trái ý nguyện của mình ước, nhưng nay đã không còn người kế thừa trưởng thành, vì thế lập ấu chủ cũng là bất đắc dĩ. Nếu như ấu chủ chưa trưởng thành, quan gia lại quay về, chúng ta nên ủng hộ quan gia, để quan gia đăng cơ trở lại. Là phụ chính đại thần, ta đảm bảo với mọi người điều này.”

Triệu Phổ sao không hiểu đây là kế hoãn binh của Lãnh Nghệ để phe phản đối tạm thời yên lòng, giờ chuyện quan trọng nhất là đưa Triệu Hằng lên ngôi, làm xong chuyện này hẵng thông thả xử lý việc khác, hướng về phía Hoa Nhị chấp tay.” Lãnh thống lĩnh nói phải lắm, thần cũng tán đồng khi quan gia trở về thì trao lại quyền cho quan gia.”

Triệu Hoằng Tú trao đổi ánh mắt với Lãnh Nghệ sau đó cũng gật đầu.” Ta tán đồng.”

Thẩm Luân mặt thì tươi cười, nhưng mà vẫn cẩn thận hỏi:” Lão phu đương nhiên cũng tán đồng, có điều vẫn có điều cần nói rõ thì hơn. Nếu sau khi tân đế trưởng thành tự mình chấp chính rồi, quan gia về thì sao?”

“ Khi đó tân đế đã chấp chính, lời chúng ta còn ý nghĩa gì sao, khi đó là chuyện của hai vị quan gia rồi.” Lãnh Nghệ khéo léo nói.” Nhưng nếu khi đó hỏi ý kiến cá nhân ta, ta chủ trương tân đế nhường hoàng vị cho quan gia. Ta tin quan gia mai này cũng tuân theo minh ước mà làm, mọi người thấy đúng không? Quan gia luôn là người giữ lời mà.”

Câu cuối chẳng ai tán đồng, nhưng mà ai dám nói quan gia thiếu chữ tín, nên đều gật gù.

Ai còn lạ gì Lãnh Nghệ là thân tín là đệ nhất sủng thần của quan gia, y tất nhiên mong quan gia trở về nhất, thế nên yên tâm với y. Tuy y có xung đột với Triệu Nguyên Tá, khiến mối quan hệ với phe thân Triệu Quang Nghĩa sút mẻ. Nhưng nhiều

người nghĩ rằng đây là xung đột cá nhân, Triệu Nguyên Tá đã chết, hiển nhiên mâu thuẫn này không còn.

Tuy xưa nay Lãnh Nghệ luôn độc lai độc vãng không kết đảng với ai, nhưng một khi cần thiết, y vẫn đứng về phía quan gia. Nhất là việc đưa quan gia về, bọn họ tin tưởng vào Lãnh Nghệ hơn.

Bốn vị đại thần phụ chính thì đã có ba ủng hộ rồi, phe Trình Vũ không còn phản đối kịch liệt nữa, như thế chỉ còn đám Lý Anh là vẫn không chịu, song họ đã thành số . Một khi thế cục ngã một phía không ít những kẻ theo gió trở cò ủng hộ Triệu Hằng lên làm hoàng đế, cục diện càng nghiêng hẳn một phía.

Chương 588: Thành hôn và xuất binh. (1)

Vốn chuyện đang diễn ra theo hướng thuận lợi rồi, tưởng cứ thế thuận lợi giúp Triệu Hằng đăng cơ, ai ngờ Trình Vũ lại lên tiếng, đưa ra một đề nghị:” Bẩm nương nương, thần kiến nghị do Lý Anh đại nhân gia nhập đội ngũ phụ chính đại thần, phò tá tân đế.”

Hiển nhiên đây là một chiêu vót vát, tân đế còn nhỏ, trong thời gian dài vẫn dựa vào phụ chính đại thần, có Lý Anh đứng vào hàng ngũ này, phe của họ sẽ được đảm bảo quyền lợi. Tức thì được lượng lớn người ủng hộ, vậy thêm phần đảm bảo cho phe cánh Triệu Nguyên Khả cùng trực hệ Triệu Quang Nghĩa, lại không xung đột với tân đế.

Phe bên kia tất nhiên không đồng ý Vương Chiêu lắc đầu:” Quan gia đã chỉ định bốn vị đại thần, không tiện cho thêm.”

Trình Vũ cười nhạt:” Các người cả thánh chỉ truyền vị còn thay đổi được, giờ có thêm vị trí phụ chính mà lại không thể à, định giở trò gì, tưởng người khác không biết.”

“ Hừ, bốn người họ là phụ chính đại thần do quan gia chỉ định, người nói họ giở trò, có phải là mắng quan gia không có nhãn quang.”

“ Ta không hề nói thế.”

Lại cãi nhau nữa rồi.

Hiện giờ nhất thiết lấy chuyện Triệu Hằng lên ngôi làm hàng đầu, chỉ cần đưa dưỡng tôn này làm hoàng đế, địa vị của mình càng đảm bảo. Hoa Nhị đương nhiên có suy tính của

mình, không cần đợi Lãnh Nghệ tỏ ý, lên tiếng cắt lời.” Đủ rồi, đừng tranh luận nữa, ai gia cũng thấy đề Lý Khanh gia làm phụ chính đại thần là đề nghị tốt, thêm một người giữ nguyên người cũ không trái ý quan gia, càng có thể giúp tân đề chấp chính. Giả sử thánh chỉ là bản ý của quan gia, nhưng không phù hợp với minh ước. Làm theo minh ước, lại không phù hợp với ý chỉ của quan gia. Nên đề ngoại công của tam hoàng tử tham gia phụ chính là bù đắp lại cho thánh chỉ của quan gia, cứ làm vậy đi.”

Lãnh Nghệ đương nhiên cũng phải phối hợp với nàng, khom người hưởng ứng đầu tiên:” Nương nường suy nghĩ chu toàn, như thế tốt nhất.”

Ba người còn lại cũng đồng ý.

“ Vậy quyết định đề trưởng tôn của tiên đế là Triệu Hằng đăng cơ làm hoàng đế, do năm vị phụ chính đại thần hỗ trợ. Hiện chúng ta đang đối diện với sự rình rập của quân Liêu, nước không thể một ngày không vua, chuyện quá khẩn cấp, bởi thế ai gia quyết định mai cử hành đại điển đăng cơ, tân đế tiếp nhận quần thần triều bái. Nghi lễ hết thảy đơn giản.” Hoa Nhị ngừng lại một khoảng ngắn nói thêm:” Ngoài ra ai gia cũng tuyên bố một chuyện, Dục vương Triệu Hoằng Tú trước khi xuất gia đã cưới vợ sinh con, hiện có một tôn nữ là Bạch Hồng, trước lưu lạc dân gian, nay quay về tông tộc. Do Dục vương là người xuất gia, nên ai gia nhận Bạch Hồng làm dưỡng nữ, sắc phong công chúa, đồng thời ban hôn cho Lãnh thống lĩnh.”

Đáng lẽ Lãnh Nghệ là người có thể thiệp rồi, không thể cưới công chúa. Đó là lúc bình thường, bây giờ cãi nhau cả ngày rồi, ai còn sức đi tranh luận chuyện ấym chẳng ai quan tâm. Gả công chúa cho y là một cách lung lạc, đảm bảo giang

sơn thêm vững vàng mà thôi. Đây là giai đoạn phi thường, đến ý chí của quan gia còn sửa được chuyện đó còn nói làm gì.

Bởi thế quần thần chỉ vâng dạ.

Hiện quá trưa rồi, Hoa Nhị mệt mỏi tuyên bố:” Buổi chiều năm vị phụ chính đại thần tới tẩm cung ai gia thương lượng, giờ tán triều đi.”

Quần thần đợi Hoa Nhị đi trước rồi lui khỏi đại điện, lúc này tranh cãi chưa dứt, vì còn một chuyện lớn chưa giải quyết, đó là cắt đất bồi thường đón quan gia về. Lời qua tiếng lại gay gắt.

Năm vị phụ chính đại thần ở lại cung ăn trưa, nghỉ ngơi, sau đó được Hoa Nhị mời tới đại điện cung Phúc Ninh. Hoa Nhị ngồi trên giường, bên cạnh là đứa bé năm sáu tuổi chưa hề biết vận mệnh của mình đã có thay đổi to lớn thế nào, vẫn đang chơi với một đồng trò chơi đủ màu sắc đẹp đẽ.

Đợi năm người chia nhau ngồi xuống năm chiếc ghế tựa, Hoa Nhị mới nói:” Năm vị khanh gia, trên đại điện hôm nay quá loạn còn vài đại sự chúng ta chưa thương lượng. Thứ nhất làm cắt đất bồi thường, thứ hai là phải ứng phó với quân Liêu thế nào, ai gia muốn nghe ý kiến của chư vị trước.”

Triệu Phổ tư cách lão thành nhất ở đây, ông ta lên tiếng trước:” Thần cho rằng, cắt đất bồi thường bất kể thế nào cũng không đồng ý, huống hồ còn cái chết của hoàng tử Triệu Nguyên Tá, không thể nhún nhường bọn chúng. Nếu không các nước khác cũng không sợ Đại Tổng nữa rồi, nhiều nơi mới thuận phục, lòng dân chưa yên dễ gây bất an, đây chính là cái họa vong quốc.”

Lý Anh tất nhiên mong Triệu Quang Nghĩa mau chóng được trở về, ông ta phản đối, Triệu Nguyên Tá chết, Triệu Nguyên Hi cũng đã chết, chỉ có quan gia về thì địa vị của cháu

ông ta đảm bảo.” Nhưng nếu không làm thế sao đưa được quan gia về.”

“ Ngu xuân!” Triệu Hoảng Tú chẳng nề nang gì mắng ngay.” Vì cứu hấn mà mất một góc giang sơn à, đây là giang sơn của Triệu gia, không phải của Triệu Quang Nghĩa hấn.”

Ông ta là thúc thúc của Triệu Quang Nghĩa mới dám nói câu này, người khác không dám.

Lãnh Nghê nói ngắn gọn:” Chuyện cắt đất là tuyệt đối không được.”

Thẩm Luân cũng gật đầu:” Thần tán thành, nếu để chúng có thêm vùng đất màu mỡ phía bắc, chúng ta sẽ phải dời kinh, đây là chuyện rung chuyển quốc gia, bất kể thế nào cũng không được.”

Lý Anh không ngờ chỉ có mình ủng hộ cắt đất, nhất thời nóng mặt xấu hổ, im luôn.

Hoa Nhị gật đầu:” Vậy chuyện này chứ làm thế, tiếp theo, chúng ta phải đáp trả quân Liêu thế nào đây? Nay Liêu áp sát biên cảnh, ắt lợi dụng Đại Tổng ta rối ren mà có hành động, nếu chúng ta không thống nhất sách lược đối phó với chúng, e muộn mất.”

Lãnh Nghê lần này chủ động lên tiếng:” Thần nguyện lãnh binh thảo phạt quân Liêu, báo nỗi nhục binh bại của quan gia. Thần tuy chưa bao giờ cầm quân chinh chiến, nhưng dưới trướng có Dương Nghiệp cùng bảy nhĩ tử đều là hạng mãnh tướng kiêu dũng thiện chiến có kinh nghiệm đối phó với quân Liêu, lại có đại tướng Tào Bân, Thạch Thủ Tín hỗ trợ, cùng 60 vạn cấm quân. Thần có lòng tin đánh bại quân Liêu.”

Triệu Phổ là người chủ trương dùng quân sự:” Dương Nghiệp quả thực là một mãnh tướng hiếm thấy, Lãnh đại nhân chỉ cần dùng tốt ông ta, không phải sợ gì nước Liêu cả.”

“ Lão đạo mấy chục năm trong núi tu hành, nói tới tu tiên dưỡng sinh còn biết, chuyện khác thì không được rồi. Triệu Nguyên Tá trước khi chết giao cho ta 10 vạn bộ quân điện tiền thị vệ ti, thêm vào mười vạn cấm quân của Dịch Châu. Lão đạo chỉ là giữ tạm đợi nó về, nào ngờ nó một đi không về, giữ mãi không ổn, giao lại Lãnh thống lĩnh đi.” Triệu Hoàng Tú ủng hộ:

Chương 589: Thành hôn và xuất binh. (2)

“ Vạn vạn lần không thể.” Lý Anh lớn tiếng ngăn cản.” Thế không phải là giao toàn bộ binh quyền cho một người được.”

“ Ta không tham quyền, mà nước Liêu vô cùng mạnh mẽ, không dốc toàn bộ quốc lực khó đánh bại được chúng. Quân đội xuất chinh, tối kỵ có quá nhiều tiếng nói, cần có chỉ huy thống nhất mới tạo nên sức mạnh. Ta hiểu lo lắng của Lý đại nhân, một khi đánh bại quân Liêu ban sư về triều, ta giao ra quyền thống binh, tránh chư vị lo lắng.” Lãnh Nghê nói:

Triệu Phổ gật đầu:” Dùng người không nghi, có thể mới giành được thắng lợi, thời khắc quan trọng, thần tán thành.”

Thẩm Luân trầm ngâm:” Hay thế này, xuất binh kháng Liêu đúng là cần chỉ huy thống nhất mới có thể phát huy được năng lực tác chiến. Một khi đánh bại quân Liêu, vậy thì không cần chức thống lĩnh nữa, dựa theo cách làm trước kia, mỗi quân có một đo chỉ huy sứ. Nhận lệnh từ hoàng đế, trước khi hoàng đế lo chính sự, do Hoa Nhị hoàng hậu thống lĩnh thay.”

Giao binh quyền cho Hoa Nhị khác gì giao cho mình, hướng hồ đánh thắng Liêu, uy tín của y lập nên rồi, Lãnh Nghê còn sợ gì nữa:” Thần thấy như vậy là tốt nhất, thần cảm quân là bất đắc dĩ, chỉ mong sau lần này không phải thống lĩnh quân đội, ở thâm hành viện lo phá án là được rồi.”

Lý Anh sợ Lãnh Nghê nuốt lời nói ngay:” Có câu này của Lãnh thống lĩnh là ta yên tâm rồi, chỉ cần ban sư về triều, các

quân tự khôi phục quyền chỉ huy, chỉ nhận lệnh hoàng hậu thôi.”

Triệu Phổ chấp tay:” Thần thấy Thâm đại nhân nghĩ rất chu đáo, tránh được lời ra tiếng vào.”

Triệu Hoằng Tú gật gù:” Như vậy rất tốt, binh quyền này chỉ hạn chế xuất binh phạt Liêu thôi, dùng vào mục đích khác hết thấy không tính.”

Hoa Nhị thấy tất cả thông nhất ý kiến rồi, tuyên bố:” Vậy thì lần xuất chinh nước Liêu này do Lãnh thống lĩnh thống nhất chỉ huy toàn bộ cấm quân, tập trung toàn lực đánh bại quân Liêu, để chúng biết Đại Tổng ta không dễ ức hiếp như vậy, thanh thủ điều kiện đàm phán có lợi, đưa quan gia về.”

Lãnh Nghệ quỳ một gối:” Thần lĩnh chỉ:”

Hoa Nhị lại nói:” Lãnh thống lĩnh không có ở nhà, đại sự trông vào bốn vị phụ chính đại thần gánh vác, chuyện này bốn vị khanh gia thương lượng với nhau, báo lên cho ai gia là được.”

Bốn người quỳ xuống nhận lệnh, trong bốn người này thì Thâm Luân thực ra là phe bảo thủ cẩn thận, chỉ muốn ổn định. Triệu Phổ thì thuộc phe tiên đế sẽ hết lòng giữ gìn Triệu Hằng. Triệu Hoằng Tú thì tuy nhân nhượng Lãnh Nghệ một vài chuyện, nhưng trên cơ sở là đảm bảo lợi ích Triệu gia. Chỉ có Lý Anh là nhân tố bất ổn, nhưng một tay võ khó kêu.

Lãnh Nghệ coi như yên tâm ở nhà, lại nói:” Vụ án Thạch Bảo Cát cùng hai phò mã nữa tham gia mưu phản được làm rõ, Thạch Thủ Tín không liên quan, thần xin nương nung nhân ngày vui tiên đế đăng cơ xã miễn cho ông ta. Để ông ta tới Đãng Châu kiến lập thủy quân, tương lai giáp kích nước Liêu từ hai hướng.”

Chuyện này tranh cãi từ lúc xây dựng Kim Minh Trì rồi, ai cũng nói, muốn lập thủy quân thì Đãng Châu là tốt nhất, không cần hao phí đào cái ao vô dụng.

Giờ không đào ao nữa rồi, chuyện kiến lập thủy quân này không ai phản đối.

Hôm sau tổ chức đại điển tân đế Triệu Hằng đăng cơ.

Vì chuyện quá gấp gáp, nên đại điển diễn ra tương đối đơn giản, Hoa Nhị hoàng hậu dẫn tiểu hoàng đế Triệu Hằng lên Kim Loan bảo điện, tiếp nhận năm vị phụ chính đại thần suất lĩnh văn võ bách quan triều bái. Hạ chỉ đổi niên hiệu thành Hàm Bình.

Tiểu hoàng đế cũng là hoàng đế thứ ba của triều Tống, nhưng không phải Tống Chân Tông Triệu Nguyên Khản trên lịch sử, mà thành trưởng tử Triệu Duy Khánh của Triệu Đức Chiêu. Huyết thống hoàng đế quay trở lại với mạch Triệu Khuông Dận.

Tiếp đó tổ chức lần tảo triều đầu tiên của tân đế.

Hoa Nhị ngồi ở rèm châu phía sau tân đế, tuyên bố đình chỉ xây dựng Kim Minh Trì, bổ nhiệm Lãnh Nghệ làm tam nha đô điểm kiểm, đồng thời lãnh ấn Chinh Liêu đại nguyên soái, Dương Nghiệp làm phó soái, suất lĩnh 40 vạn cấm quân phạt Liêu.

Lệnh Dục vương Triệu Hoàng Tú làm hoàng thành sứ, thống lĩnh nhung vệ ngự lâm quân, Dương thất lang làm hoàng thành phó sứ.

Thẩm Luân thành Trung thư lệnh, Triệu Phổ làm Môn hạ thị trung, Lý Anh kiêm chức thừa khanh của Quang Lộc tự và Hồng Lư tự.

Còn lại không thay đổi.

Vì mừng tân đế đăng cơ, Hoa Nhị hoàng hậu lấy danh nghĩa tân đế hạ chỉ đại xá thiên hạ, xá miễn cho Vương Thừa Diễn, Ngụy Hàm Tín và Thạch bảo Cát tội chết, đi đầy Quỳnh Châu, cả đời không được về. Đồng thời miễn tội liên đới cho người nhà.

Với ba nhà mà nói đây là niềm vui trời ban, tới hoàng thành dập đầu tạ ơn.

Thạch Thủ Tín được phóng thích giao chiêu mộ người kiến lập thủy quân ở Đãng Châu. Thạch Thủ Tín hay tin cả nhà được miễn tội chết thì tới ngoài đại điện dập đầu tạ ơn biểu thị sẽ không phụ kỳ vọng nhanh chóng kiến lập thủy quân, đưa vào chiến đấu.

Tiếp đó sứ giả đem tin tân đế đăng cơ báo cho Liêu, Tây Hạ, Cao Ly, Oa Quốc, Thổ Phồn, Đại Lý và triều Việt.

Quần thần chúc mừng, khắp kinh thành giăng đèn kết hoa, đến tối phóng pháo lễ ăn mừng, náo nhiệt vô cùng, ít nhất thì bề ngoài là thế, lo âu bên trong chỉ số ít biết.

Ngày kế tiếp Hoa Nhị hạ chỉ nhận Bạch Hồng làm nữ nhi, để nàng trở về nhận tổ quy tông, phong làm Sở quốc công chúa. Đồng thời ban hôn cho Lãnh Nghệ làm bình thê.

Đáng lẽ hoàng đế gả nữ nhi sẽ vô cùng phiền toái, nhưng bây giờ quân Liêu tới biên cảnh, Lãnh Nghệ thân là đại nguyên soái, phải mau chóng lãnh binh bắc thượng, nên hết thảy làm giản đơn.

Ba ngày sau Sở quốc công chúa Bạch Hồng quá môn, khỏi phải nói Lãnh gia từng bùng thế nào, so với lần trước Triệu Quang Nghĩa ban hôn Thành Lạc Tiệp còn lớn hơn gấp mấy lần.

Ông cụ Lãnh Trường Bi, cha mẹ Lãnh Nghệ vui mừng không phải nói nữa. Đám thê thiếp thì rất bất ngờ, bỗng dưng

ở đâu xuất hiện một cô công chúa, ai nấy lo lắng, không biết sau này sống chung ra sao. Đến khi Lãnh Nghệ giải thích Trác Xảo Nương mới biết là ân nhân cứu mạng mình, đồng thời nhiều lần giúp Lãnh Nghệ đánh lui sát thủ thì các nàng hết lo.

Đêm động phòng hoa chúc.

Lãnh Nghệ và Bạch Hồng uống rượu hợp hoan, nắm tay nhau đi vào màn uyên ương. Cuối cùng trải qua một phen gian nan, thành phu thê chim liền cánh rồi.

Khi hai người còn đang trong thán hôn trăng mật, một buổi sáng Lãnh Nghệ bị gọi khẩn cấp vào cung.

Tin mới nhất quân Liêu đánh Ngõa Kiêu Quan, Tào Bân phái Trương Sư dẫn quân tới phòng thủ bị đánh bại, Trương Sư chết ngay tại trận, quân Tống tử thương hơn vạn. Hà Dương tiết độ sứ Thôi Ngạn dẫn quân cứu viện mới tạm đẩy lui được quân Liêu, tình thế nguy ngập.

Theo kế ban đầu của Dương Nghiệp, cấm quân trải qua một phen thay đổi phải mất nửa năm mới khiến tướng lĩnh và quân sĩ quen thuộc. Nhưng lúc này tình thế khẩn cấp không cho họ trì hoãn nữa, Lãnh Nghệ phải lập tức xuất quân nghênh địch.

Chương 590: Hai quân đối lũy. (1)

Rời hoàng cung quay về tam nha, Lãnh Nghê khẩn cấp triệu tập cha con Dương Nghiệp, cùng với đám tướng lĩnh cao cấp, thương lượng kế hoạch tác chiến.

Dương Nghiệp phát biểu ý kiến:” Từ hiểu biết của mặt tướng về cầm quân Đại Tổng thời gian qua mà nói, sức chiến đấu của quân Tổng rất mạnh, đối diện với quân Liêu chưa chắc thua kém, nhưng mã quân thì yếu kém. Đây là điểm yếu của chúng ta.”

“Thảo nguyên nước Liêu rộng lớn, chúng ta tiến vào đó sẽ bị kỵ binh cơ động thiện chiến của chúng quấy phá, sẽ vô cùng bị động. Ngược lại sức chiến đấu của bộ quân thì mạnh hơn. Cho nên mặt tướng cho rằng, chiến đấu với Liêu không thể vội vàng hấp tấp, phải đánh chắc, tiến chắc, kỵ huy nhất là mạo hiểm tiến quân. Ở điểm này nguyên soái nên nhắc nhở tướng lĩnh binh các quân, tuyệt đối không thể tham công mạo hiểm.”

Lãnh Nghê gật đầu tán đồng:” Quan gia chính vì tiến quá nhanh nên bị địch lợi dụng ưu thế kỵ binh bọc hậu đường về, trong tình huống không có quân phía sau, tuyệt đối không cho quân nào tùy tiện tiến đánh, thà lỡ cơ hội hơn là mạo hiểm.”

Các tướng lĩnh chấp tay tuân lệnh.

Dương Nghiệp nói tiếp:” Ngõa Kiều Quan là dải hồ muối đất mặn, cư dân thưa thớt, địa thế bằng phẳng, không có nơi hiểm yếu để phòng thủ. Chính là nơi kỵ binh địch dễ dàng phát

huy sức chiến đấu, chúng ta không nên giao chiến với địch ở đó.”

Lý Kế Long hỏi:” Vậy phải làm sao, địch vượt Ngõa Kiều Quan là có thể đánh sâu vào trong lãnh thổ ta rồi.”

“ Không có cách nào cả, kỵ binh của chúng ta quá kém, chỉ có thể để địch vào rồi đánh.”

Lãnh Nghệ không tán đồng:” Đưa địch vào sâu biên cảnh để đánh tất nhiên tăng phần thắng, nhưng đem chiến hỏa đốt ở quốc thổ khiến bách tính sinh linh đồ thán, dù đánh thắng cũng tổn thất quá lớn. Vậy nên cách tốt nhất là kháng địch ngoài quốc môn.”

Dương Nghiệp ngần ngừ:” Đại soái, kỵ binh quân Liêu quá nhanh, mà biên giới lại nhiều bình nguyên, làm sao ngăn địch bên ngoài.”

“ Ta đã nghĩ cách ứng đối rồi, ở những nơi đó chúng ta đào kênh ngòi ao hồ đan xen chằng chịt, một là cản trở thiết kỵ của Liêu, hai là có lợi tưới tiêu đồng ruộng.”

Chiêu này không phải do Lãnh Nghệ tự nghĩ ra, mà là triều Tống sau nhiều lần chinh chiến với nước Liêu thất bại, vì ứng phó với kỵ binh Liêu mà nghĩ ra, trên lịch sử đúng là có tác dụng trọng yếu.

Đám Dương Nghiệp ngẫm nghĩ rồi gật đầu, bọn họ đều là những người thân kinh bách chiến, thừa biết kỵ binh muốn phát huy tác dụng phải có đủ không gian, nhưng nếu khắp nơi là sông ngòi kênh mương, tốc độ kỵ binh không đẩy lên được. Đừng nói phát huy sức chiến đấu, nói không chừng còn thành gánh nặng. Chỉ có điều một công trình như thế hao phí nhân lực vật lực rất lớn, cần thời gian dài.

Lãnh Nghệ nói:” Chuyện này không cần mọi người lo, ta sẽ bẩm báo với hoàng hậu rồi sẽ có an bài, mọi người chỉ cần

định ra kế hoạch tác chiến là được.”

“ Vâng!” Dương Nghiệp chấp tay:” Mặt tướng thấy quân ta số lượng đông hơn quân Liêu, có thể chính diện hội chiến với Liêu, tận lực tiêu diệt chủ lực của chúng, như thế tiếp đó dễ đánh hơn nhiều. Căn cứ vào điều Dương Duyên Phổ báo về thì chủ lực quân Liêu hẳn vẫn đang bố trí ở U Châu. Cho nên chúng ta quyết chiến với chúng ở đó.”

“ Ngã xuống ở đâu thì đứng lên ở đó, quan gia binh bại ở U Châu thì chúng ta phải đánh bại quân Liêu ở U Châu! Hơn nữa lần này phải đánh cho chúng trọng thương! Chúng ta dốc 7 thành toàn bộ quân lực toàn quốc, đạt tới 40 vạn quân! Còn quân Liêu cùng lắm chỉ có 20 vạn. Cho nên có thể mặt đối mặt quyết chiến. Đương nhiên kỵ binh của chúng ta không giỏi, mà đối phương lại sở trường, nên địa điểm quyết chiến cụ thể thế nào, trông cậy vào mọi người.”

“ Mặt tướng cho rằng trước tiên đoạt lấy Cổ Bắc Khẩu, Bạch Mã Khẩu, Cư Dung Quan, Đắc Thắng Quan, sau đó bao vây thủ quân U Châu, bắt ba ba trong giọ.”

“ Rất tốt, định ra phương án xuất binh báo ta, mai lập tức xuất quân.” Lãnh Nghê vỗ bàn quyết định:

Dương Nghiệp cùng đám tướng lĩnh thương lượng xong nhanh chóng định ra phương án.

Trước tiên là toàn bộ quân sẽ đến một dải Dịch Châu, sau đó chia ra ba lộ quân tây, trung, đông, tiến tới Bảo Châu, Dịch Châu, Hùng Châu.

Kế hoạch tác chiến cụ thể là: Tây lộ do đại lang, nhị lang, tam lang thống lĩnh 15 vạn quân, từ Bảo Châu xuất binh, bí mật vượt Thái Hành Sơn tiến về phía đông bắc, tới Cư Dung Quan phía bắc U Châu, cắt đứt đường lui của quân Liêu, ngăn cản quân Liêu tăng viện.

Đông lộ do tứ lang suất quân năm vạn, công chiếm Bá châu, vượt Ôn Du hà chiếm Thuận Châu, bao vây phía đông.

Trung lộ do Lãnh Nghệ, Dương Nghiệp, ngũ lang, lục lang, suất lĩnh chủ lực 20 vạn quân, vượt Tang Can Hà, chiếm huyện thành Lương Hương, An Thứ, Tam Hà. Hợp với đông lộ chiếm Bạch Mã khẩu cắt đứt đường viện binh quân Liêu.

Sau khi kế hoạch xuất binh định xong, Lãnh Nghệ về nhà báo cho đám thê thiếp, không ngờ đám Trác Xảo Nương cũng bàn bạc rồi, nhất định muốn Lãnh Nghệ đưa Bạch Hồng đi cùng các nàng mới yên tâm.

Bạch Hồng võ nghệ cao cường, nàng có cả tổ chức sát thủ sai bảo, Lãnh Nghệ tất nhiên không từ chối.

Hôm sau cử hành lễ xuất binh vô cùng long trọng, chẳng những có toàn thể văn võ bá quan, Hoa Nhị cùng tân đế Triệu Hằng còn có bách tính tiễn chân. Người hiểu biết đều biết rằng, đây là trận chiến có thể ảnh hưởng tới Đại Tống cả trăm năm.

Triệu Hoằng Tú cũng tới tiễn chân, ông ta nhìn thấy Bạch Hồng mặc nam trang ở phía sau Lãnh Nghệ thì hết hồn, tiếp cận nàng hỏi:” Con đi làm cái gì?”

Bạch Hồng tuy nhận ông ta rồi, thái độ vẫn lãnh đạm đáp:” Ta theo phu quân xuất chinh.”

“ Không được, quá nguy hiểm.”

“ Chính vì nguy hiểm nên ta mới đi.”

Triệu Hoằng Tú biết mình khuyên không nổi, nói:” Được, vậy ta cũng đi.”

“ Ông đi làm cái gì?”

“ Ta đi bảo vệ nữ nhi, à không, tôn nữ của ta.”

“ Kệ ông!” Bạch Hồng lười tranh cãi:

Thế là Triệu Hoằng Tú chạy đi báo với Hoa Nhị là mình cũng xuất chinh, Hoa Nhị biết ông ta tính tình quái gở, vẫn nói:” Hoàng thúc, người đảm nhận vị trí hoàng thành sứ, làm sao mà đi được?”

“ Có gì mà không đi được?” Triệu Hoằng Tú ương ngạnh:” Lão đạo tói đi tự do, không ai ngăn được, còn tên Dương thất lang đấy thôi, dù sao chuyện do hấn quân, có ta hay không cũng thế.”

Hoa Nhị hết cách lại bảo ông ta đi hỏi Lãnh Nghê, Lãnh Nghê biết chuyện cam nín, càng hiểu ông ta vô cùng coi trọng nữ nhi, dù không đồng ý cũng đi một mình, đành chấp thuận:” Được, có điều ngài phải nghe theo hiệu lệnh, tuyệt đối không được tự ý hành sự, đây là hành quân tác chiến, không phải như bình thường.”

Triệu Hoằng Tú đồng ý ngay:” Được, người là nguyên soái ba quân, tất nhiên phải nghe người rồi.”

Tiếp đó Lãnh Nghê uống rượu xuất chinh, roi ngựa chỉ về phía bắc, toàn quân lên đường.

Chương 591: Hai quân đối lũy. (2)

Trên đường hành quân nhận được quân báo khẩn cấp, quân Liêu đánh Dịch Châu, đang bao vây trùng điệp, tấn công dữ dội. Lãnh Nghệ vội bàn với chúng tướng, phái tiên phong Quách Tiến dẫn 5 vạn kỵ binh, ngày đêm cứu viện, đồng thời đại quân cũng tăng tốc hậu thuẫn phía sau.

Khi đại quân tới gần Dịch Châu thì nhận được tin, Quách Tiến đánh bại quân Liêu ở Dịch Thủy, đẩy mấy nghìn quân Liêu cuống cuống nhảy xuống sông đào thoát, giải vây cho Dịch Châu. Lập công trạng đầu tiên cho cuộc chiến phạt Liêu tức thì sĩ khí tăng lên không ít.

Tào Bân đích thân ra cổng thành nghênh tiếp đại quân, dẫn các tướng vào nha môn Dịch Châu, chuẩn bị sẵn tiệc tẩy trần. Nhưng Lãnh Nghệ không ăn, tổ chức bàn việc quân trước.

Lãnh Nghệ bảo Tào Bân lấy bản đồ giải thích bố trí của địch, Tào Bân ú ớ:” Mặt tướng kiên thủ Dịch Châu, không dám xuất kích, thám tử phái ra cũng chỉ thăm dò tới phía bắc Dịch Thủy, vì quân Liêu quá đông, không vượt qua được phong tỏa, nên không rõ bố trí cụ thể ra sao.”

“Biết mình biết người, trăm trận không nguy, đạo lý này chẳng lẽ ông không hiểu? Trú quân ở đây đã mấy tháng mà chưa rõ bố trí của địch là sao?” Lãnh Nghệ sầm mặt chất vấn:

Tào Bân toát mồ hôi, ngượng ngập nói:” Mặt tướng biết sai, xin đại soái trách phạt.”

“ Trước đó quan gia lùi khỏi U Châu, ông không tiếp ứng, tuy lỗi chính ở Triệu Nguyên Tá, nhưng ông là phó tướng cũng phải gánh trách nhiệm. Giờ ông lại không thăm dò tình hình địch, phòng ngự tiêu cực, khiến quân địch bao vây trùng trùng, nếu không có Quách Tiến kịp thời chi viện thì ông đã mất Dịch Châu rồi. Sai lầm này không phải là nhỏ, ông đã không còn thích hợp chỉ huy tuyển đầu, về kinh đi. Hoàng hậu nương nương sẽ cho ông chức vị thích hợp.” Lãnh Nghệ nghiêm khắc nói:

Tào Bân mặt trắng bệch:” Xin đại soái cho mặt tướng cơ hội sửa chữa.”

“ Dưới trướng ta không có kẻ tầm thường.” Lãnh Nghệ không đổi ý:

Tào Bân hổ thẹn rời đi.

Trước đó Dương Nghiệp đã đánh giá Tào Bân là chỉ đánh được trận áp đảo, thừa dững mãnh thiếu kế mưu, không làm nên trò trống gì. Không ngờ kết quả đúng một nửa, Tào Bân giờ chẳng những thiếu kế mưu, mà cái dững năm xưa cũng chẳng còn. Là chỉ huy tuyển đầu, khi đại quân tới, chuyện đầu tiên không phải báo cáo quân tình, mà tổ chức yến tiệc, đủ thấy người này không thể dùng, nếu không sẽ hỏng việc.

Lãnh Nghệ đích xác không phải nhà quân sự, nhưng y biết nhìn nhận con người, biết dùng người. Tào Bân cho về trấn giữ hậu phương đi, ở đó cái uy của ông ta còn chút tác dụng, chứ đối đầu với Liêu không ích gì.

Tình hình địch không rõ, cho nên Lãnh Nghệ sai các quân dựng trại đợi lệnh, sau đó phái thám tử điều tra tình hình.

Ngày hôm đó Lãnh Nghệ và các tướng đang xem bản đồ thảo luận về quân báo các nơi, suy đoán bố trí cơ bản của địch

thì mộ hộ vệ chạy vào, quỳ một gối nói:” Đại soái, thống soái quân Liêu là Hàn Khuông Tự hạ chiến thư.”

“ Trình lên.”

Dương Nghiệp nhận lấy chiến thư xem qua cười nhạt giao Lãnh Nghệ:” Quân Liêu Trác Châu tuyên bố, chiều này xuất thành muốn phân cao thấp với quân ta. Chủ soái bên chúng muốn khiêu chiến chủ soái bên ta.”

Lãnh Nghệ đầu sợ:” Ngông cuồng lắm, được, chúng ta đi gặp chúng, xem xem có phải chúng ba đầu sáu tay hay không.”

“ Truyền lệnh, rời thành nghênh địch.”

Trên thành lâu, trống trận như sấm, cửa thành mở rộng, quân Tống rời thành đi về phía Trác Châu. Đi được hơn mười dặm thì thấy quân Liêu đông nghìn nghịt tiến tới, hai quân cách nhau mấy trăm bước thì dừng lại.

Tiếp đó phía quân Liêu chiêng trống vang lừng, trung quân tách làm hai, một viên tướng mắt lồi, râu tua tủa như cương châm, tay cầm búa lớn. Tới trước Tống trận ghìm cương, ngựa dựng vó hí vang.

Tướng đó giọng như chuông đồng:” Ta là tiên phong quân Liêu Tiêu Thác Cổ, quân Tống kẻ nào lên nạp mạng?”

Phía Tống một viên tướng cầm cưỡi hoàng đao xuất trận:” Ta là đại tướng Liêu Thành, chịu chết đi.”

Nói rồi vung đao thúc ngựa tới chém.

Hai quân hò la cổ vũ, hai tướng xông vào nhau chém giết, va chạm hơn mười lần liền nghe Tiêu Thác Cổ hét lớn, rìu chiếm xuống phạt bay nửa cái đầu của Liêu Thành.

Phía trận địa Liêu, tiếng thét rung trời, sĩ khí tăng vọt. Bên Tống lặng nhạt xác Liêu Thành.

Tiêu Thác Cổ đắc ý cười dài.” Vô dụng! Tướng quân nước Tống các người đều là lũ vô dụng ... Họ Lãnh kia, có bản lĩnh thì ra đây cho lão tử, lão tử báo thù cho Da Luật Tả Chấn tướng quân.”

Đối phương hiển nhiên không mong Lãnh Nghệ tự ứng chiến, nhưng gọi thẳng tên đại soái thế này, quân Tống lại không ai ra ứng chiến thì e sĩ khí càng kém.

Dương Nghiệp bên cạnh chấp tay.” Đại soái không cần để ý tới chúng, mặt tướng đi lấy đầu hấn.”

Dương lục lang cao giọng nói.” Giết gà sao cần dao mổ trâu, phụ thân, con đi lấy mạng hấn.”

“ Được.” Dương Nghiệp rất tự tin vào nhi tử của mình.” Tranh thủ bắt sống.”

Dương lục lang vâng lời, rời đài chỉ huy nhảy lên mình ngựa, xông tới trước trận hô vang.” Bản tướng Dương Duyên Chiêu tới bắt người đây.”

“ Vậy phải hỏi xem rìu trong tay ta có đồng ý không đã.” Tiêu Thác Cổ phóng ngựa tới chém một rìu.” Xem đây.”

“ Tránh!” Dương Duyên Chiêu quát lớn quét thương qua, chỉ nghe keng, chiếc rìu hơn 50 cân của Tiêu Thác Cổ bị chặn đứng:

Hai ngựa lướt qua nhau, Dương Duyên Chiêu quay đầu, đâm vào hông chiến mã của Tiêu Thác Cổ, chiến mã bị đau nhảy dựng lên, Tiêu Thác Cổ ngã khỏi mình ngựa.

Tiêu Thác Cổ lâm nguy không loạn, lăn một cái trên mặt đất bỏ dậy, tay cầm rìu xông về phía Dương Duyên Chiêu.

“ Tới hay lắm.” Dương Duyên Chiêu xoay đầu ngựa, trường thương đâm ra như giao long xuất hải, đâm cho Tiêu Thác Cổ luống cuống chân tay đỡ không xuể:

Phía trận Liêu, một viên đại tướng thúc ngựa xông ra:” Hãn đã ngã ngựa, người còn không bỏ qua, còn liêm sỉ nữa không?”

Có điều đã muộn rồi, lúc này Dương Duyên Chiêu đã đâm xuyên vai Tiêu Thác Cổ, làm hãn không cầm nổi rìu lớn nữa.

Dương Duyên Chiêu rút thương, xoay đầu thương đánh bay Tiêu Thác Cổ, liên tục lăn mấy vòng không đứng lên nổi. Hai quân Tống Liêu đồng loạt xông lên cướp người.

Lúc này viên tướng Liêu cũng đã tới, Dương Duyên Chiêu không ngần ngại mà phóng ngựa qua chỗ Tiêu Thác Cổ, vươn tay tóm đai lưng hãn xách lên chạy về trận.

“ Chạy đi đâu?” Viên tướng Liêu đuổi sát không rời:

Chương 592: Hai quân đối lũy. (3)

Từ trong trận Tổng lại một viên đại tướng xuất hiện, chính là đại tướng tiên phong Quách Tiến vừa giành đại thắng hô vang:” Sở trường quân Liêu là xa luân chiến sao?”

“ Ai xa luân chiến, người bên ta ngã ngựa là thua rồi, các ngươi lại còn bắt, mau thả ra.”

“ Ngươi điên à, hai quân giao chiến, đâu phải là tỉ võ, ngươi giết người bên ta, chẳng lẽ bọn ta phải nương tay?”

Tướng Liêu thấy Dương Duyên Chiêu đã chạy đủ xa, đuổi không kịp nữa, cầm trường đao chữa tới:” Ngươi là ai, báo danh đi, đao ta không giết quỷ vô danh.”

Quách Tiến cười vang:” Ta là Quách Tiến vừa đánh các ngươi tháo chạy khỏi Dịch Châu, ngươi là ai?”

“ Da Luật Sa, chịu chết đi.” Da Luật Sa nói xong thì người cũng tới nơi, chém một đao sấm sét:

Hai người này không ngờ là kỳ phùng địch thủ, đao qua thương tới, đánh hơn trăm hiệp vẫn bất phân thắng bại. Hai bên đánh rách trống mà chưa có kết quả.

Lúc này trong quân Liêu tiếng chiêng la xuất hiện, đó là báo hiệu thu quân, Da Luật Sa đang đánh hăng máu, không muốn về, nhưng quân lệnh không thể cãi, đành ghim cương ngựa hô:” Tiểu tử, coi như ngươi may mắn, lần sau ngươi không tốt số vậy đâu.”

Nói rồi cầm đao về trận.

Phía Tổng cũng gọi Quách Tiến về.

Hai tướng về trận, tiếp đó một viên quan cầm lệnh kỳ từ bên trận Liêu xuất hiện, vẫy lệnh kỳ liên hồi, một hàng binh sĩ nước Liêu mấy chục người đi lên, đồng thanh hô to:” Đại Liêu thống soái Hàn Khuông Tự khiêu chiến Tổng quân nguyên soái Lãnh Nghệ, kẻ sợ chết chớ ra.”

Tiếng hô rất lớn, vang vọng hai quân, nhất thời phía Liêu ầm ầm hô vang:” Sợ chết chớ ra, sợ chết chớ ra!”

Tiếng hô làm quân Tổng nhìn cả về phía có cờ soái.

Quách Tiến phần nộ:” Nguyên soái bọn ta là văn thần, không phải võ tướng, các người biết xấu hổ không?”

Một thót bạch mã từ trận Liêu thông thả đi ra, trên ngựa là ông già râu tóc hoa râm, người đó xuống ngựa, rút kiếm từ bên yên ngựa, đứng giữa hai trận hô vang:” Ta là thống soái quân Liêu, Yên vương Hàn Khuông Tự, ta là văn thần, Lãnh Nghệ, người cũng là văn thần, không tới mức sợ chết đến thế chứ?”

Ở khoảng đất trống hai trận, một ông già tuổi ngoài năm mươi, đơn thương độc mã chĩa kiếm về phía trận địa địch khiêu chiến.

Quân Liêu phía bên kia đồng thanh hô:” Thống soái quân Tổng là kẻ nhát gan, kẻ nhát gan.”

Hô một đợt là cười rộ lên một lần.

Phía Tổng tức lắm, chửi lại, nhưng không có tổ chức, nên tiếng chửi bị nhấn chìm.

Người khác không có tư cách ứng chiến, Dương Nghiệp lấy mũ trụ:” Để mặt tướng ra gặp lão.”

Lãnh Nghệ giữ lại:” Người ta chỉ đích danh ta, đòi ta quyết đấu, làm sao ta né tránh cho được? Hàn Khuông Tự chỉ là một văn thần, nghe nói còn là thần y. Không biết ông ta làm sao

chắc thắng như vậy? Có điều dù ông ta có âm mưu gì, ta cũng phải đi gặp, nếu không sau này làm sao cầm quân được nữa?”

“ Nhưng quá nguy hiểm.”

“ Nguy hiểm à? Hai quân giao chiến, nơi nào bình an được chứ? Tướng sĩ vào sinh ra tử, ta có lý do gì để ở sau hưởng thái bình.”

Bạch Hồng đứng sau làm hộ vệ nói:” Dương tướng quân yên tâm, quan nhân nhà ta không sao đâu.”

Triệu Hoảng Tú cũng nói:” Có ta ở đây, không sao hết.”

Dương Nghiệp hết cách, chỉ đành dặn dò cung nô thù cần thận, lưu ý cục diện, phát hiện chuyện bất thường, phóng tên giải cứu.

Lãnh Nghê giục ngựa rời trận.

Thấy nguyên soái nghênh chiến, quân Tống tức thì tinh thần bội phần, tiếng chửi áp đảo đối phương.

Lãnh Nghê cũng đi được một đoạn thì xuống ngựa, rút đơn đao, cầm tùy tiện ở tay, tới giữa trận nơi Hàn Khuông Tự đợi sẵn, cắm đao xuống đất:” Ta chính là Lãnh Nghê, ngươi là một văn thần mà học người ta quyết đấu gì chứ?”

“ Giết người đền mạng, Da Luật Tả Chấn là huynh đệ kết bái của ta, ta muốn vì hắn báo thù rửa hận, hôm nay ngươi phải chết.”

“ Hai quân chiến đấu, sinh tử là chuyện thường mà cũng đòi báo thù, thật vớ vẩn, chẳng muốn nhiều lời với ngươi, nói đi, đánh thế nào?”

Hàn Khuông Tự mỉm cười:” Chúng ta là người đọc sách, tất nhiên không thể đao thương chém giết như võ tướng, chúng ta văn nhã hơn. Ngươi đâm ta một quyền, ta đâm ngươi một quyền, tới khi ngã xuống mới thôi, thế nào?”

“Được, người trước hay ta trước?”

“Tuổi ta cao hơn người rất nhiều, lại là ta đề nghị, đương nhiên là ta trước, không phải người sợ chứ?”

Lãnh Nghệ nhìn ông ta với ánh mắt đáng thương:” Đừng khích tướng, ta nhường người trước đó.”

“Được, vậy người chú ý nhé, ta tuy tuổi cao nhưng xương cứng lắm.”

Hàn Khuông Tự hoạt động cổ tay, tay trái vươn ra, ước chừng trước ngực Lãnh Nghệ, sau đó thu lại, hét lớn tay phải đâm giữa ngực y.

Đúng lúc nắm đấm ông ta sắp chạm vào ngực Lãnh Nghệ thì đột nhiên ánh sáng lạnh lóe lên, từ trong ống tay áo ông ta bắn ra mũi dao, phập đâm vào chiến bào của Lãnh Nghệ.

Rồi rắc, mũi nhọn đứt đoạn.

Hàn Khuông Tự thất kinh:” Không thể nào, chùy thủ của ta chém sắt như bùn, không thứ khái giáp nào cản nổi, người, người”

Lãnh Nghệ không bất ngờ cũng chẳng nổi giận, chỉ mỉm cười:” Tót lượt ta nhé.”

Hàn Khuông Tự vốn định dụng mũi dao bí mật này đâm chết Lãnh Nghệ, ai ngờ kết quả thế này, ông ta thực sự không có võ công, biết tình thế không ổn, vung ra nắm phấn độc rồi xoay người bỏ chạy.

Phấn độc mù mịt nhưng không ai thấy Lãnh Nghệ đâu.

Hàn Khuông Tự chạy được vài bước chân bị vấp ngã, ông ta bò dậy, nhưng người ta đâm lên lưng, mỗi mũi đao lạnh ngắt chĩa vào cổ.

Bên tai truyền tới giọng Lãnh Nghê:” Người giáo hoạt lắm, đáng tiếc gặp phải ta, theo ta về thôi.”

Nói rồi ném đao, bẻ hai tay ông ta ra sau, tay kẹp họng nâng lên, không cho ông ta nuốt thuốc độc.

“ Bỏ vương gia của ta ra.” Trong trận Liêu phóng ra bóng người nhanh như điện xẹt, đồng thời phóng liền mấy mũi ám khí về phía lưng Lãnh Nghê:

Lãnh Nghê không thềm né tránh, y đã thấy Triệu Hoằng Tú và Bạch Hồng ở phía đối diện cũng phóng ám khí tới, tiếng va chạm leng keng không dứt, toàn bộ ám khí bay tới bị ném rơi.

Tiếp ngay đó là tiếng quát lớn trên không” định chạy đâu?”, rồi kinh phong ập tới! Nhưng Triệu Hoằng Tú và Bạch Hồng đã lướt qua đầu Lãnh Nghê nghênh đón, Lãnh Nghê biết bản lĩnh hai cha con họ, cứ ung dung xách Hàn Khuông Tự đi.

Nửa đường đã có vô số hộ vệ chiến tướng tiếp ứng, một số vây quanh Lãnh Nghê đưa y trở về, một số ở lại chặn đường tướng Liêu xông lên.

Mắt thấy Lãnh Nghê bắt sống Yên vương Hàn Khuông Tự, quân Tống reo hò nối tiếp như thủy triều, sĩ khí tăng vọt.

Lãnh Nghê vừa về trận, một binh sĩ mặt đen xì hô lên:” Đại soái cẩn thận, đừng để ông ta cắn thuốc độc giấu ở răng tự sát.”

Nói rồi binh sĩ đó tự xé chiến bào nhét vào miệng Hàn Khuông Tự. Lãnh Nghê tán thưởng sự cơ trí của người này:” Làm tốt lắm, tên người là gì?”

“ Bẩm đại soái, tiểu nhân Doãn Kế Luân, là đô đầu do đại soái đề bạt.”

“ Rất thông minh, làm cho tốt.”

“ Đa tạ đại soái khen ngợi.”

Chương 593: Ân binh bất động.

Dương Nghiệp cũng đã tới, nhận lấy Hàn Khuông Tự, bấy giờ Lãnh Nghê mới quay đầu nhìn cuộc chiến sau lưng, hai quân mấy chục người đánh hỗn loạn.

Làm y kinh ngạc là Triệu Hoảng Tú và Bạch Hồng chỉ đánh với bốn người mà chưa dứt điểm, nhất là viên tướng mặc chiến bào đấu sức ngang ngửa với Triệu Hoảng Tú. Còn lại ba tên trợ hợp kích Bạch Hồng, võ công quý dị, làm nàng liên tục thoái lui.

Lãnh Nghê cau mày, lệnh Vô Mi và Đồ Du:” Hai người dẫn đệ tử tới giúp, đừng tham chiến, từ xa bắn ám khí nhiều loạn đối phương là đủ.”

7 người xông lên, bọn họ phối hợp ăn ý, liên tục phóng ám khí, bốn người kia luống cuống chân tay, tức thì Bạch Hồng và Triệu Hoảng Tú thừa thế phản kích, vẫn hồi thế yếu.

Mắt thấy chiến cục bất lợi, trong trận địa quân Liêu phát hiệu lệnh thu binh.

Bên phía Tống cũng hạ lệnh rút lui, không cần truy kích, bọn họ bắt sống được nguyên soái của địch, trận này đã có thu hoạch lớn rồi, nhất định tìm hiểu được thông tin giá trị.

Lãnh Nghê đợi Bạch Hồng quay về bên cạnh hỏi:” Đối phương là ai? Vì sao lợi hại thế?”

Bạch Hồng lắc đầu:” Võ công rất quái dị, hẳn không phải công phu của nước Liêu.”

Triệu Hoàng Tú tức tối nhô ra một ngum đờm:” Mẹ nó, đâu ra bốn tên khốn, cũng có bản lĩnh lắm.”

Chuyến này quân Liêu trộm gà không được lại mất năm thóc, sĩ khí quân Tống tăng vọt, nguyên soái Lãnh Nghê một văn thần không sợ lời thách đấu của đối phương, còn bắt được tướng soái địch mang về, làm uy vọng tăng lên vun vút.

Đem hai tù binh về thành Dịch Châu, khi Lãnh Nghê hưng phấn sai giải tù binh lên, y đích thân tra hỏi. Ai ngờ khi binh sĩ Hàn Khuông Tự tới nơi thì mặt mày xám đen, Lãnh Nghê không khỏi thất kinh quát:” Không xong, mau gọi lang trung.”

Lang trung theo quân mau chóng tới nơi, kiểm tra kỹ càng một phen lắc đầu:” Đại soái, lão hủ không biết độc gì, không cứu được.”

Hàn Khuông Tự há miệng, nói khó khăn:” Ngươi tìm được thuốc giải cũng vô ích thôi, loại độc này phải uống thuốc giải trước khi phát tác, ta uống thuốc độc trước khi đi giao đấu với ngươi. Nếu chiến thắng trở về, lập tức dùng thuốc giải thì không sao, nếu thua, dù bản sống được ta, ngươi đừng hòng moi được gì.”

Lãnh Nghê tức giận, cũng không khỏi bội phục dũng khí của đối phương, ngược lại Triệu Quang Nghĩa thân là hoàng đế để người ta bao vây rồi lợi dụng, đúng là nổi hổ thẹn.

Hàn Khuông Tự càng lúc càng suy yếu:” Ta chết rồi, nhi tử của ta sẽ báo thù, sẽ lấy mạng ngươi.”

Dương Nghiệp như hiểu ra điều gì:” Tên chiến tướng cao lớn kia là Hàn Đức Nhượng đúng không?”

“ Đúng thế, nó chính là Nam Viện xu mật xứ đó, khu khu ...” Hàn Khuông Tự cười khó nghe:” Tất cả các ... Đều sẽ chết ở ngoài thành U Châu, đừng hòng kẻ nào thoát ... Đi đi trước ... Đợi các ngươi.”

Nói xong cổ ngoẹo sang bên, tắt thở.

Cứ tưởng phen này bắt sống tướng soái địch, dù không thể khai thác thông tin thì lợi ích rất lớn, ví như hai quân đối lũy, có thể đem ra khiêu khích hoặc hạ thấp ý chí địch. Nào ngờ Hàn Khuông Tự tính toán cẩn mật như thế, trước khi ra trận đã uống thuốc độc rồi. Lãnh Nghê thêm nhận thức về người Liêu, tiếc nuối nói:” Tiêu Thác Cổ đâu, đâu, đưa hắn lên đây, trông chừng cẩn thận, chớ để hắn tự sát.”

Dương Nghiệp đi ngay.

Triệu Hoằng Tú nhìn xác Hàn Khuông Tự mà lắc đầu:” Lão tiểu tử này thật âm độc, nhưng sao nhát dao của hắn không làm gì được ngươi, ngươi có võ công à?”

Bạch Hồng kiêu ngạo nói:” Hừ, phu quân ta có Thiết Bô Sam, tới cả kiếm của ta còn không xuyên thủng được, nói gì một lão già.”

“ Thế kia à?” Triệu Hoằng Tú sáng mắt:” Ta không nhận ra ngươi biết võ công, kỳ quá, lại biết Thiết Bô Sam, nào, nào chúng ta thử một trận.”

Lãnh Nghê vội nói:” Chút công phu mèo quào của ta đâu phải đối thủ của nhạc trượng công, không cần thử.”

“ Không được, không thử sao mà biết.”

Bạch Hồng lườm một cái:” Ông hơn người ta hai bồi phận, luyện võ cả đời, còn không biết xấu hổ đòi tỷ võ, thắng vinh dự lắm sao?”

Triệu Hoằng Tú hơi mất hứng, ông ta không chỉ tu đạo còn mê võ, thấy đối phương không có ý chí chiến đấu, đánh cũng vô nghĩa, đành thôi.

Không lâu sau Tiêu Thác Cổ được đưa lên, nhưng làm người ta thất vọng là, dù tra tấn hắn suốt một ngày đêm, mấy

lần chết đi sống lại, không còn ra hình dạng con người, nhưng hẩn thủy chung không mở miệng.

Quân Liêu không tới khiêu chiến nữa, hai bên ở trạng thái án binh bất động, tình hình này làm Lãnh Nghệ khá sốt ruột.

Trong đại đường Dịch Châu, Lãnh Nghệ cùng các cao cấp tướng lĩnh họp bàn.

Dương Nghiệp chỉ bản đồ lớn nói:” Theo như tin tức thám tử thu được từ mấy ngày qua, quân Liêu đem chủ lực phái cả tới một dải U Châu, lần lượt là Trác Châu, Kế Châu, Đan Châu, Thuận Châu cùng với Đô Sơn Quan, Cư Dung Quan. Bọn chúng bày trận muốn dụ chúng ta quyết chiến ở dải bình nguyên bằng phẳng này. Quân số ước chừng 20 vạn.”

Lãnh Nghệ hỏi:” Ta nghe nói bọn họ đều là mục dân, xưa nay toàn quân là binh, cả ông già năm sáu chục tuổi cũng không thua trai tráng. Bình thường là mục dân, khi cần lên ngựa một cái là thành lính, như thế nếu cần quân số e chẳng kém gì chúng ta, huy động lại mau chóng.”

“ Đại soái đừng lo, quân Liêu đúng là mạnh, nhưng sức chiến đấu chúng ta không kém, chỉ cần phát huy sở trường, tránh sở đoản, mỗi trận chiến là một cơ hội.” Dương Nghiệp tự tin nói:

“ Trông cậy vào lão lệnh công, chỉ có điều giờ là tháng 10 rồi, trời ngày càng lạnh, quân Liêu quen sống thời tiết khắc nghiệt, năng lực chịu đựng lớn hơn ta. Chúng ta có 40 vạn quân, hao phí kinh người, chúng ta không thể kéo dài. Dịch dân trận ở U Châu đợi chúng ta, chính là nhắm vào điểm yếu này đây, vậy phải đánh trước khi mùa đông thực sự kéo tới.” Lãnh Nghệ không biết cầm quân đánh trận, nhờ chịu khó học hỏi, ít nhất về chiến lược y vẫn biết:

“Hiện bố trí của quân Liêu cũng không khác là bao so dự tưởng ban đầu của chúng ta. Cho nên chúng ta cứ dựa theo bố trí vốn có, chia quân ba ngả hợp vây, chỉ cần hạ được U Châu, cho dù vào mùa đông cũng không sợ.” Dương Nghiệp kiên trì làm theo sách lược ban đầu: “Chúng ta trước tiên án binh bất động ở trung lộ và đông lộ, đợi tây lộ hạ được Cư Dung Quan, bóp yết hầu Quân Đô Sơn, không cho kỵ binh Liêu nam hạ. Sau đó phát động thế công mạnh nhất đoạt Kế Châu, Thuận Châu, Đan Châu, vây U Châu ở giữa. Khi đó chúng ta có thể thông thả hạ U Châu rồi.”

Quách Tiến nghi ngờ: “Vây thì toàn bộ thế cục giờ nằm ở tây lộ có thuận lợi đoạt được Cư Dung Quan không, Dương tương quân khăng định Tây lộ quân hoàn thành được nhiệm vụ này chứ?”

Tây lộ do đại nhi tử, nhị nhi tử, tam nhi tử của Dương Nghiệp thống lĩnh, Lãnh Nghệ tin tưởng nói: “Dương gia tướng uy danh thiên hạ, nhất định không phụ sự kỳ vọng của mọi người đâu.”

Thực ra Dương gia tướng phải đợi sau này mấy đời kháng Liêu mới vang danh, còn lúc này đây Dương Nghiệp mà mấy đứa con chỉ là hàng tướng, trừ bách tính Bắc Hán thì chẳng mấy ai biết sự tồn tại của họ. Nên câu này của Lãnh Nghệ trong tai Dương Nghiệp thể hiện sự tin tưởng lớn vào Dương gia.

Với một hàng tướng, thứ mong mỗi nhất không gì ngoài tín nhiệm, Dương Nghiệp quỳ một gối cảm động nói: “Dương gia gặp được đại soái là may mắn của mặt tướng, nguyện đời này theo đại soái, tan xương nát thịt cũng không từ.”

Lãnh Nghệ đỡ ông ta lên: “Lãnh Nghệ ta không đáng để Dương gia tướng đi theo, nhưng Đại Tổng này có Dương gia tướng là may mắn lớn, lão lệnh công, cứ phát lệnh.”

Tức thì Dương Nghiệp tự mình tới tây lộ quan gặp đám nhĩ tử của mình, ba người Dương đại lang biết đại soái tín nhiệm như thế thì kích động vô cùng, thề hoàn thành nhiệm vụ, tiếp đó lãnh binh tiến về Thái Hành Sơn mênh mông.

Trung lộ quân và đông lộ quân không có động tĩnh gì, chờ đợi tin từ tây lộ, nhưng đợi liên nửa tháng không có tin tức, theo hành trình thì họ phải tới Cư Dung quan rồi mới đúng.

Chương 594: Do thám U Châu.

Trời mỗi lúc một lạnh, đã đến ngưỡng chịu đựng của quân Tống, càng trì hoãn càng bất lợi.

Quân Liêu không có bất kỳ động tĩnh gì, không rời thành khiêu chiến, rõ ràng là kiên nhẫn đợi quân Tống không chịu nổi cái lạnh. Thời gian này thám tử quân Tống không thăm dò thêm được tin tức gì mới, vì quân Liêu đóng chặt cổng thành, không cho bách tính ra vào, canh phòng cực kỳ gắt gao, thám tử không cách nào thăm dò.

Lãnh Nghệ không có bất kỳ tin tức gì thì sốt ruột vô cùng, định tự mình đi thăm dò U Châu, gọi Triệu Hoảng Tú và Bạch Hồng vào, nói suy nghĩ của mình.

Triệu Hoảng Tú gật phất đi.” Không được, tường thành U Châu cực cao, ta còn chẳng leo lên được nữa là người.”

Bạch Hồng cũng nói:” Thiếp cũng đã tới, tường thành đó thực sự không cách nào leo lên.”

Lãnh Nghệ mừng rỡ:” Hai người tới đó rồi, vậy hẳn là biết qua tình hình?”

Cả hai gật đầu.

“ Tốt quá, thế thì ta có càng có thêm lòng tin, võ công hai người hơn ta, nhưng nói về leo núi, khẳng định không thể bằng ta được.”

Triệu Hoảng Tú hừ lạnh:” Khoác lác.”

Lãnh Nghệ chỉ tường thành Dịch Châu.” Tường thành U Châu hẳn cũng giống thế này.”

Triệu Hoảng Tú gật đầu:” Đúng, U Châu còn dốc hơn hơn một chút, độ cao hơn ba phần.”

Bạch Hồng nói:” Ở đây nếu dùng thùng có thể leo được, nhưng thành U Châu cao hơn, không thể ném thùng tới độ cao đó, tường thành lại có quân Liêu phòng thủ.”

“ Mọi người đợi xem.”

Lãnh Nghệ nói rồi rời nha môn, cưỡi ngựa tới đoạn tường thành cao nhất, cởi giày cùng áo bào rộng ra, khởi động chân nhìn tường thành ngựa ngay, lâu rồi không thử ngón nghề này.

Hai người kia đang không hiểu gì thì Lãnh Nghệ cứ như thể tay không bám tường mà leo lên, động tác nhanh nhẹn thuần thục làm bọn họ há hốc mồm.

Quân sĩ tên tường thành thấy chuyện lạ cũng kéo tới nhìn, không ngờ đại soái nhà mình leo tường, đứng trên reo hò cổ vũ.

Thực ra không khó leo tới vậy, so với vách núi Quỷ Phủ Nhai còn dễ hơn, chẳng bao lâu Lãnh Nghệ đã leo lên tường thành đắc ý nhìn xuống trong tiếng tung hô của quân sĩ.

Triệu Hoảng Tú hô lớn:” Giỏi thì leo xuống xem.”

Bạch Hồng lườm ông ta:” Lên được rồi thì dùng thùng xuống là được, cần gì phải leo.”

“ Ta muốn y bẽ mặt mà, cho khỏi vênh váo.” Triệu Hoảng Tú bức dọc, chung quy ông ta vẫn không vừa mắt Lãnh Nghệ.” Có giỏi thì leo xuống đi, leo lên thì dễ, leo xuống mới khó.”

Leo xuống đúng là khó hơn thật, vì khó quan sát điểm đặt chân. Lãnh Nghệ mỉm cười, từ từ leo, toàn thân dán sát vào

tường thành, tư thế khó coi vô cùng, không hay ho như lúc leo lên, cũng chậm hơn. Cuối cùng vẫn bình yên đáp đất. Trên tường thành binh sĩ hò reo vang dội, không ai nghĩ sâu xa gì cả, cho rằng đại soái buồn chán giải trí chút mà thôi.

Bạch Hồng lập tức vui vẻ đi tới, khoác áo lên người y:” Phu quân thật giỏi, thủ đoạn này thiếp không biết đâu.”

Triệu Hoằng Tú có chút hậm hực:” Đừng nói con không biết, ta nghĩ trên đời này chẳng ai biết đâu, trừ con thần lẩn.”

“ Có ai nói tôn nữ tể mình vậy không? Già không nên nét.”

“ Ta đang khen y mà.”

Lãnh Nghệ cười đi giày vào, cha con này tuy đấu khẩu thường xuyên, nhưng dù sao đây cũng là sự tiến bộ, tốt hơn trước kia chỉ im lìm:” Thế chúng ta xuất phát được chưa?”

Bạch Hồng ngần ngừ:” Cần thiết phải đi không?”

“ Cần chứ.” Lãnh Nghệ khẳng định chắc nịch:” Thăm dò là công tác quan trọng nhất trước chiến đấu, giờ thành U Châu đóng chặt, chúng ta không biết gì bên trong đó. Một khi tấn công vào sẽ là chuyện nguy hiểm, nhưng U Châu không thể không hạ, nếu không chúng ta phải lui binh. Vì thế nhất định phải tìm hiểu rõ ràng.”

Triệu Hoằng Tú ngẫm nghĩ rồi nói:” Được rồi, ta đi với ngươi, Bạch Hồng ở nhà.”

“ Ta cũng đi.” Bạch Hồng nói:” Ta không yên tâm phụ quân ta đi vào nơi nguy hiểm, có thêm người tiện chiếu cố.”

“ Không lo cho ta sao, ta là ... Gia gia của cháu.”

“ Ông bản lĩnh lớn, không cần lo.”

Lãnh Nghệ đi chuyến này chuẩn bị vô cùng đầy đủ, mang cả công cụ leo tường, trong quân sẵn thợ rèn, lập tức yêu cầu

làm thêm hai bộ. Sau đó giảng giải tri thức chính của bộ môn leo núi, người kia tuy là cao thủ, có thể dựa vào thân thủ cao minh lược bỏ một ít chi tiết, vì thế sau một ngày cũng có thể tự mình leo tường thành Dịch Châu không cần công cụ.

Sau khi bí mật chuẩn bị ngựa ở ngoài thành, ba người nhân trời tối, không cho bất kỳ ai biết, cưỡi ngựa rời đi. Vì đây là dải bình nguyên bằng phẳng, cho nên cưỡi ngựa đi một mạch bốn canh giờ liền tới nơi.

Trong bóng tối, thành U Châu như con quái thú lặng lẽ chầu chực kẻ lữ hành mạo hiểm.

Bọn họ tài cao gan lớn, không sợ, tìm một nơi giấu ngựa đi rồi tiếp cận.

Tới gần sông hộ thành liền gặp dải ngăn cách, dùng cành cây cao nửa người chôn dưới đất, cao thấp nhấp nhô, rộng hơn mười trượng, cắm chi chít, dùng để phòng kỵ binh.

Thứ này với kỵ binh là chướng ngại, đi bộ chỉ mất công một chút là qua được, huống hồ họ là cao thủ, chẳng mấy chốc tới sát sông hộ thành.

Từ nơi này nhìn lên thấy rõ binh sĩ trên thành lâu rồi, đèn lồng, đuốc, rất nhiều. Nhưng vì thành U Châu thực sự quá lớn, nên mười mấy bước mới có một bó đuốc, tổng thể mà nói, ánh sáng không đủ. Binh sĩ qua lại tuần tra, thường xuyên nhìn xuống dưới, nhưng nhìn cũng vô ích, căn bản không thấy gì cả.

Ba người lựa chọn góc rẽ của tường và ụ thành, vị trí này dễ leo.

Sông hộ thành thì chỉ còn một cách, bơi qua thôi, lặng lẽ không tiếng động, ba người mặc áo da do Lãnh Nghệ chuẩn bị, tuy không thoải mái được bằng áo của vận động viên bơi lội đời sau, ít nhất chống được nước.

Tới dưới thành lâu, Lãnh Nghệ phải hít sâu một hơi, cao quá, cao hơn cả tường thành Biện Kinh ba phần, quân Liêu rõ ràng cực kỳ coi trọng nơi này.

Lãnh Nghệ đeo thùng lên, từ từ leo tường, y không dám dùng đinh leo tường, vì như thế gây ra tiếng động, chỉ có thể leo tay không. Không có bất kỳ đồ phòng hộ nào, rơi xuống chỉ có chết thể nên y điều động toàn bộ giác quan leo tường.

Lúc này là giữa đêm rồi, là lúc người ta ngủ say nhất, quân Liêu tuần tra đúng là nghiêm ngặt, nhưng chỉ giới hạn là đi qua đi lại thôi, làm sao có thể giữ cảnh giác cao độ nhìn xuống dưới liên tục được.

Cho nên Lãnh Nghệ thuận lợi leo lên được thành lâu, y cẩn thận quan sát, khắp nơi có gỗ đá, xe nỏ, cùng cung tiễn nhiều không xuể, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta thấy nặng nề.

Nơi này tất nhiên không an bài lính canh giữ, mỗi đội quân lính đi qua chừng một tuần trà, quá đủ ba cao thủ vượt qua.

Lãnh Nghệ tranh thủ thời gian giữa hai đội lính tuần tra thả thùng xuống, hai người còn lại nhanh chóng leo lên, lợi dụng đồng khí tài thủ thành làm che chắn, vượt qua tường thành rộng lớn tới bên kia.

Bọn họ tìm chỗ kín đáo buộc thùng, lại từ từ leo xuống, nhanh chóng ẩn mình trong đường phố.

(*) Hôm nay dừng ở đây nhé, mai là hết rồi.

Chương 595: Không cánh mà bay.

Tiến vào đường phố tối om, Lãnh Nghê thở phào, nói nhỏ:” Để tiết kiệm thời gian, chúng ta chia ra hành động, ta và Bạch Hồng đi bên trái, nhạc trượng công ngài đi bên phải, một canh giờ sau tụ họp ở đây.”

Hai người kia đều đồng ý, bọn họ chia nhau hành động.

Tiếp đó Lãnh Nghê và Bạch Hồng áp sát tường bên phố mà đi, trên đường trừ kị binh thi thoảng tuần tra thì không có ai hết, tiếng vó ngựa trong đêm rất rõ ràng, khác nào cảnh báo cho họ né tránh.

Bạch Hồng quả nhiên rất quen thuộc U Châu, dẫn Lãnh Nghê rẽ đông rẽ tây một hồi tới dưới bức tường bao, nói nhỏ:” Đây là một trong mười hai tòa binh doanh của U Châu.”

“ Đi, chúng ta vào xem xem, ta cần biết bên trong có bao nhiêu người còn tính ra khả năng quân địch có bao nhiêu.”

Tường bao không quá cao, không cần Lãnh Nghê leo lên trước, Bạch Hồng ném dây móc, nhẹ nhàng mà lên, sau đó kéo Lãnh Nghê, vượt tường.

Tòa binh doanh này bốn xung quanh là từng dãy nhà cho quân lính ở, giữa là sân tập luyện. Lúc này là đêm khuya, ngoại trừ lính gác ra, toàn bộ im phăng phắc không thấy bóng người.

Lãnh Nghê chỉ bản thân rồi chỉ bên trái, lại chỉ Bạch Hồng rồi chỉ bên phải, ý bảo tách nhau ra hành động. Bạch Hồng gật đầu đi theo hướng ngược lại.

Bọn họ áp sát một vài căn nhà, dùng ngón tay thăm nước bọt chọc thủng cửa sổ nhìn bên trong, binh sĩ đều đã ngủ say trên chiếc giường lớn kéo dài hết nhà, đếm cẩn thận, mỗi phòng như thế chừng có 100 binh sĩ, thử hai ba phòng đều tương tự.

Hai người rất nhanh hợp lại với nhau, sau khi tính toán, nơi này đại khái có một vạn quân. Bọn họ còn cẩn thận thăm dò kho quân khí, kho lương trong doanh, số lượng hẳn là đủ dùng trong nửa năm.

Lãnh Nghê lại nói:” Chúng ta tới binh doanh khác xem.”

Bạch Hồng lấy làm lạ:” Tới nơi khác làm gì, quy mô mỗi tòa binh doanh ở đây đều không khác nhau là bao, chứng tỏ binh lực nơi này cùng lắm là 12 vạn.”

Lãnh Nghê trầm giọng nói:” Mắt thấy mới là thật, hướng hồ còn thời gian, chúng ta cứ tra xét là hơn.”

“Được, vậy thì tiếp dẫn chàng đi.” Bạch Hồng dẫn Lãnh Nghê tới binh doanh thứ hai:

Nơi này vẫn là kiến trúc tường bao cao, bốn phía có ụ bắn tên, chòi gác, gần như không khác gì.

Hai người tiếp tục tìm chỗ vắng vẻ đột nhập, sau đó chọc cửa sổ quan sát.

Nhìn vào bên trong, Lãnh Nghê bất ngờ, vẫn là gian phòng với chiếc giường lớn dài, nhưng chẳng có ai cả, thậm chí không có chăn đệm. Tới căn nhà thứ hai cũng tương tự.

Vừa gặp mặt nhau, Bạch Hồng đã nói:” Không ổn rồi, bên ngoài canh phòng như thường, bên trong lại không có ai.”

Lãnh Nghê gật đầu:” Ta xem qua kho lương thực và binh khí, đầy đủ như doanh trước.”

“ Hay là vừa vặn đến doanh này nhận nhiệm vụ thủ thành?”

: Có khả năng đó, chúng ta xem tiếp.”

Hai người tới doanh trại tiếp theo, lại một phen bất ngờ, giống cái trước, trừ lính canh gác ra thì không có ai.

Thế là bọn họ đẩy nhanh tốc độ thăm dò, chỉ hai doanh có người, các doanh khác trống không.

Tới điểm tập hợp, Triệu Hoằng Tú sốt ruột chờ đợi, thấy hai người gấp giọng nói:” Các người sao lâu thế? Nếu còn không tới là ta đi tìm rồi.”

“ Tình huống phía nhạc trượng công thế nào?” Lãnh Nghệ thấy ông ta về sớm thì không yên lòng hỏi:

“ Sáu vạn người.”

“ Người kiểm tra rõ từng doanh chứ?”

“ Không, tốn công làm gì? Ta chỉ xem một cái, dù sao cái khác quy mô cũng vậy, ta tìm thấy sáu doanh, tất nhiên là sáu vạn.”

Bạch Hồng mặt âm trầm:” Ông lười biếng kiêu thế à, may mà phu quân ta đoán trước, bọn ta giúp ông kiểm tra mới tới muộn như thế, trừ binh sĩ hai doanh đầu còn đầy đủ, doanh ở sâu hơn không có ai hết.”

Triệu Hoằng Tú tròn cả mắt:” Không thể nào, nhiều người như vậy đi đâu cả rồi?”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Không rõ, xem ra cần phải bắt một tên hỏi.”

“ Ta không ngờ như các người đâu, phương pháp này ta nghĩ tới từ đầu rồi, ta tuy chỉ kiểm tra một doanh nhưng tóm

được một tên, có điều ta lười hỏi. Các người tự hỏi đi.” Nói rồi Triệu Hoằng Tú xách một người từ trong bóng tối ra.

Người này đã bị Triệu Hoằng Tú điểm huyết, miệng còn nhét vải, vóc dáng cao lớn, mặc áo trong màu trắng, có vẻ bị bắt trên giường.

Triệu Hoằng Tú dương dương đắc ý nói:” Đoán xem hắn là ai?”

Lãnh Nghê đoán chừng người này là tướng lĩnh quân Liêu.” Người là ai?”

Người đó quay đầu đi không thèm để ý, Triệu Hoằng Tú nói:” Tên này mà mã quân đô chỉ huy sứ Da Luật Học Cổ, là tướng lĩnh chủ yếu tham gia vây hãm Quang Nghĩa. Ta lười đi xem từng doanh, tóm một tên lính gác hỏi chỗ đầu lĩnh bọn chúng. Sau đó tới nha môn bắt tiếp hai tên lính canh nữa, biết có hai tên quan chỉ huy là Hàn Đức Nhượng và Da Luật Học Cổ. Sau khi giết vài tên thị vệ thì ta bắt tên này về, hình như hắn không biết tiếng Hán, nên ta lười hỏi.”

Lãnh Nghê vội truy hỏi:” Ông có tìm hiểu xem lần này quân Liêu có bao nhiêu quan chỉ huy ở U Châu không?”

“ Hỏi rồi, bảy tám tên, gì mà Da Luật Hưu Ca, Da Luật Thiện Bố, Da Luật Hi Đạt ... Ta nhớ không nổi, dù sao hiện giờ chỉ còn lại hai tên.”

Làm Lãnh Nghê bất ngờ là Bạch Hồng biết tiếng Khiết Đan, dù là một ít. Nàng dùng tiếng Khiết Đan hỏi Da Luật Học Cổ số binh sĩ bị thiếu trong thành đi đâu? Da Luật Học Cổ không đáp, Triệu Hoằng Tú điểm mấy huyết đạo trên người làm hắn đau đớn tột độ, nhưng hắn không khuất phục.

Chưa hỏi ra được gì thì từ bốn phương tám hướng đã vang lên tiếng tù và làm người ta sợ hãi, tiết tấu đều giống nhau.

Bạch Hồng biến sắc.” Không xong, đây là cảnh báo của quân Liêu, báo đã phát hiện thám tử thích khách. Chúng ta bị phát hiện rồi.”

Quay sang tức giận với Triệu Hoằng Tú:” Chấn chấn là tại ông, hết giết thì vệ lại bắt người, nên bị quân Liêu phát hiện.”

Triệu Hoằng Tú gãi đầu xấu hổ vẫn bao biện:” Không thể nào, ta cẩn thận lắm.”

Da Luật Học Cổ ú á ú ớ, Triệu Hoằng Tú liền rút giẻ trong mồm hất ra.

Bạch Hồng nghe một lúc rồi phiên dịch:” Hắn nói chúng ta thả hắn rồi đầu hàng, hắn có thể đảm bảo chúng ta không chết, nếu không tuyệt đối không ra được khỏi thành.”

Lãnh Nghệ ngồi xuống rút dao từ ống giày ra, vỗ vỗ lên má Da Luật Học Cổ:” Quân đội của các ngươi đi đâu rồi, nếu nói thì còn có đường sống, không nói thì chỉ có chết mà thôi.”

Da Luật Học Cổ được Bạch Hồng phiên dịch bĩu môi khinh bỉ nói vài câu. Bạch Hồng trả lời:” Hắn nói giết thì cứ giết dù sao cũng sẽ có người báo thù cho hắn, chúng ta không thể chạy thoát.”

Chương 596: Ác chiến tường thành.

Triệu Hoảng Tú Tú tức giận định tra tấn, nhưng đúng lúc này có tiếng vó ngựa từ nhiều phương hương truyền tới, ông ta nói:” Chúng ta kiểm một ngôi nhà rồi nấp vào thôi.”

Lãnh Nghệ lắc đầu:” Không được, chúng ta không thể chậm trễ, quá nửa quân Liêu đã biến mất, chắc chắn phải có âm mưu lớn, nếu chúng ta không kịp về báo cho Dương Nghiệp để thương lượng đổi sách thì sẽ thua trắng bàn, phải mau chóng rời khỏi đây.”

Thế là Triệu Hoảng Tú lại nhét giẻ vào miệng Da Luật Học Cổ, tóm hẩn như gà con, rồi vừa ăn nấp vừa chạy về phía tường thành.

Bọn họ né được vào nhóm quân Liêu, tới dưới tường thành thì phát hiện trên tường thành đã tăng thêm rất nhiều binh lính, đèn đuốc thấp sáng như ban ngày.

Thế này xông qua không được, bọn họ nấp vào một góc mai phục, đợi một đội quân Liêu chừng năm người đi qua, cả ba dùng hết bản lĩnh xông ra như chớp. Cả năm tên đều bị chặt gãy cổ mà chết, không kịp phát ra âm thanh cũng không đổ máu.

Ba người thay y phục quân Liêu cho mình và cho cả Da Luật Học Cổ. Đợi chốc lát có một đội binh sĩ quân Liêu chạy qua, có vẻ đều hướng lên thành, thế là bọn họ hòa vào lạng lẽ chạy theo sau, do Triệu Hoảng Tú cấp Da Luật Học Cổ.

Đông người có cái hay, đó là dễ trà trộn, quân Liêu chạy qua chạy lại hết sức bận rộn, không ai để ý tới bọn họ, cũng không tra hỏi gì.

Bọn họ tới chỗ rẽ của tường thành, nơi đó Triệu Hoàng Tú dùng nội lực đóng đinh leo núi vào tường, thả thùng đen ở đó. Chỉ cần tới được đây là thoát, đúng lúc ấy Lãnh Nghê đi đầu dừng lại, vì y phát hiện có mấy người đang nhìn họ, cầm đầu là Hàn Đức Nhượng, bên cạnh có ba tên hộ vệ đầu trọc cầm vũ khí cổ quái.

Hàn Đức Nhượng cười gằn:” Người là Lãnh Nghê à, gan lắm, nhưng cũng quá ngu xuẩn, các người nghĩ rằng thay đồng phục của quân ta là không bị phát hiện à? Vô ích, ta đã phòng chiêu này rồi, nhân số mỗi đội bọn ta phát ra là cố định, việc chạy lên tường thành là để tạo điều kiện cho các người trà trộn đây. Huống hồ các người còn cấp theo một người, hẳn là Da Luật Học Cổ tướng quân rồi.”

Lãnh Nghê kinh sợ, bọn họ đánh giá thấp người Liêu rồi, không ngờ trong thời gian ngắn như thế mà bọn chúng vẫn kịp sắp xếp một cái bẫy cho bọn họ đâm đầu vào.

Bọn họ bị bao vây rồi.

Triệu Hoàng Tú chĩa kiếm vào cổ Da Luật Học Cổ:” Đừng quên, người các người trong tay bọn ta.”

Hàn Đức Nhượng thông thả nói:” Người Liêu bọn ta không có ai tham sống sợ chết, các người đừng hòng dùng Da Luật Học Cổ tướng quân uy hiếp bọn ta! Hai người các người quỳ xuống đầu hàng, ta sẽ tha chết cho các người, ta chỉ cần Lãnh Nghê. Nhưng nếu các người giết Da Luật Học Cổ tướng quân, bọn ta sẽ chặt đầu các người báo thù.”

Triệu Hoàng Tú trợn mắt:” Dọa ai chứ, tới đây xem ai cắt đầu ai?”

Hàn Đức Nhượng rút cửu hoàn đao sau lưng, từ từ bước tới.

Lãnh Nghệ nói nhỏ:” Nhạc trượng công tạm thời cầm chân hấn, ta và Bạch Hồng giết ở phía sau, ta dùng thùng thả nàng về báo tin. Bạch Hồng, nàng phải báo tình huống ở đây.”

Tình hình hết sức khẩn cấp, Bạch Hồng không tranh luận, khẽ gật đầu.

Triệu Hoảng Tú nghe thấy rồi, chỉ cần nữ nhi của ông ta xuống được chân thành thì đừng ai mong cản nổi, thế là hét một tiếng ném Da Luật Học Cổ về phía Hàn Đức Nhượng. Cùng lúc đó trường kiếm chém tới như cầu vòng, nhắm vào ba tên trọc đầu.

Những tiếng leng keng liên tiếp, ba tên trọc không ngờ Triệu Hoảng Tú nói đánh là đánh, không kịp đề phòng, vừa đánh vừa lui.

Triệu Hoảng Tú càng như hổ đại, lao tới bất chấp sống chết, tiếng binh khí va chạm không dứt, kiếm ông ta nhanh tới nỗi để lại cả tàn ảnh, đâm trúng đùi một tên trọc.

Cùng lúc ấy kinh phong chém ập vào lưng ông ta, ông ta biết ngay là Hàn Đức Nhượng ra tay. Tên này phản ứng cực nhanh thấy Da Luật Học Cổ bị ném về phía mình với mục đích cản đường liền vỗ một chưởng vỡ tim mà chết, sau đó tránh khỏi thì thể ra tay tấn công.

Triệu Hoảng Tú đã chuẩn bị trước, không hề né tránh, trường kiếm từ dưới chém quét lên. Đây là chiêu liều mạng, đầu ông ta có bị chém đôi thì bụng đôi thủ cũng bị rạch nát.

Đây là kẻ võ công cao nhất bên quân Liêu, giết được hấn là tình thế của Bạch Hồng và Lãnh Nghệ sẽ khác.

Có điều Hàn Đức Nhượng đang áp đảo tuyệt đối, sao chịu liều mạng, chuyển đao bổ xuống kiếm đỡ đòn.

Một bên chủ động, một bên bị động ứng phó, Triệu Hoằng Tú cướp được ưu thế, liên tiếp tấn công, chớp mắt đã đánh mấy chục chiêu.

“ Chạy đi đâu?” Ba tên trọc rảnh tay xông về phía Lãnh Nghê và Bạch Hồng:

Cùng lúc ấy Hàn Đức Nhượng đang vỗ một chương mạnh vào ngực Triệu Hoằng Tú, ông ta không né mà gio chân đá. Hai người đồng loạt trúng đòn bị đánh bật ra sau.

Triệu Hoằng Tú lợi dụng chiêu này của Hàn Đức Nhượng lùi lại tấn công ba tên trọc.

Lại nói đám Lãnh Nghê từ lúc Triệu Hoằng Tú ném người thì bọn họ cũng xông vào phía đám quân Liêu, vai kề vai, đi tới đâu giết tới đó, máu bắn lên, đầu rơi xuống, từng chiêu đoạt mạng, không chút dung tình.

“ Y là Lãnh Nghê, thông soái quân Tống, bắt được hắn sẽ được trọng thưởng.” Hàn Đức Nhượng hô hoán, hắn trúng một đá của Triệu Hoằng Tú, bị thương không nhẹ, nên chỉ đứng la hét:

Triệu Hoằng Tú cũng bị thương, nhưng ông ta vẫn liều mạng, lại dùng một mạng đổi mạng, nhận đòn đối phương phun ra vòi máu vào thẳng mặt tên trọc khác sắp đánh tới Lãnh Nghê.

Tên trọc kia nghe tiếng gió rít mạnh chưa từng có, hãi hùng chuyển thân đỡ đòn, nhưng sao cản được một kiếm sắc sảo kèm đà quán tính.

Chỉ nghe keng, kiếm của Triệu Hoằng Tú bị chém gãy, nhưng phần còn lại vẫn đâm vào tim tên trọc.

Tên trọc phát ra tiếng kinh thiên động địa, thanh vũ khí bị gãy đã ném đi, dùng cả hai tay toàn lực đâm vào đầu Triệu Hoằng Tú.

Triệu Hoàng Tú đã hai lần trúng đòn mạnh, thương thể cực nặng, chẳng thể né tránh được nữa, chỉ quay đầu muốn nhìn nữ nhi lần cuối.

Lãnh Nghệ và Bạch Hồng đã đánh được tới rìa bên kia tường thành, Lãnh Nghệ cướp được một thanh mâu, toàn lực quét ngang đánh lui quân Liêu, thả thừng xuống.” Nhanh lên, ta thả nàng xuống.”

Bạch Hồng nắm thừng chuẩn bị nhảy khỏi tường thành, đột nhiên hét lên:” Cẩn thận.”

Lãnh Nghệ quay đầu theo bản năng, tích tắc đó Bạch Hồng ném y ra khỏi tường thành, người lao vù vù, vội nắm chặt lấy thừng nhìn ánh mắt mê lương của nàng hét lên:” Hồng Nhi.”

Quá muộn rồi, dù Lãnh Nghệ cố quay trở lại chỉ thêm một người chết thôi, y nắm chặt thừng chân đạp vào tường thành giảm được lực rơi, ngược đầu nhìn lên, Bạch Hồng một tay giữ thừng một tay chiến đấu. Cẩn chặt răng bám thừng hạ xuống thật nhanh, khi ước chừng độ cao vừa đủ buông tay thả người rơi xuống.

Độ cao này vẫn quá lớn, Lãnh Nghệ đáp đất hai chân muốn gãy lìa, cùng lúc đó Bạch Hồng cũng ném hẳn thừng xuống đất.

Chương 597: Quyết định khó khăn.

“ Bạch Hồng!” Lãnh Nghê dốc sức hét lên, nàng đã biến mất khỏi tường thành, y xoay người chạy vài bước lao vào sông hồ thành:

Trên tường thành, Bạch Hồng lao tới chém xả vào cánh tay tên trọc đâm vào đầu Triệu Hoằng Tú.

Nắm đấm vẫn đánh trúng đầu Triệu Hoằng Tú nhưng không còn sức lực nữa, máu từ chỗ tay đứt phun xối xả vào mặt ông.

Bạch Hồng phi thân tới bên cạnh, tóm lấy cổ tay Triệu Hoằng Tú:” Cha, đi mau.”

Trước đó Bạch Hồng chưa bao giờ gọi ông ta là cha, đây là nỗi đau thâm kín của Triệu Hoằng Tú, lần này bốn bề là địch, sinh tử trong khoảnh khắc, nàng cảm thụ được tình cảm sâu sắc từ ông, buột miệng gọi ra tiếng này.

Triệu Hoằng Tú cười phá lên, tựa hồ biến thành người khác, toàn thân tràn trề sức mạnh, một tay vươn ra chụp lấy chùy xích một tên trọc đánh tới, không ngờ giật mạnh cướp luôn chùy, xoay vù vù đánh quân Liêu xông tới ngã ngang ngã dọc.

“ Ngăn mé ngoài tường thành, đừng để chúng chạy.” Hàn Đức Nhượng thấy Lãnh Nghê đã trốn thoát thì tức tối vô cùng, đang chỉ huy binh sĩ phóng tên thì bên này Triệu Hoằng Tú lại ra oai, không thể để tất cả con mối chạy thoát, hấn điều chỉnh lại sách lược:

Đột nhiên Bạch Hồng nhảy lên rũ một cái gói, bột hồng phủ xuống cả mảng tường thành.

“Nín thở, lùi lại.” Hàn Đức Nhượng hét lên:

Bạch Hồng tiếp tục lấy ra hai túi bột nữa lại vung lên, tức thì bốn bề mù mịt, đám binh sĩ sợ hãi cuống cuống lùi ra. Bạch Hồng ném thùng móc, tóm lấy Triệu Hoằng Tú nhảy xuống mé trong thành.

Nhưng thùng của nàng không đủ dài, tụt xuống được một nửa thì hết dây rồi, Triệu Hoằng Tú quát lớn, hai tay bấu vào tường thành, mang theo nữ nhi tuột xuống, bắt kẻ mười ngón tay ma sát toe toét máu.

“Bắn tên, bắn tên.” Hàn Đức Nhượng quạt tay xua bột phấn đi, mắt thấy một đám binh sĩ bị bột phấn phủ lên người nhưng không sao cả, biết bị lừa rồi, la hét liên tục:

Cung tiễn thủ trên tường thành bắn loạn xạ, nhưng Bạch Hồng và Triệu Hoằng Tú đã trốn vào ngõ ngách, tên bắn phạm phạm lên mái nhà.

Hai người mất bóng, Hàn Đức Nhượng nổi trận lôi đình quát:”Tìm, nhất định phải tìm cho ra.”

Lại nói Lãnh Nghệ thúc ngựa về Trác Châu thì trời đã sáng, y lập tức triệu tập toàn bộ tướng lĩnh tới, thông báo tin tức mới nhất.

“Ta và nương tử cùng hoàng thúc công nhân đêm tối tới U Châu thăm dò, phát hiện quá nửa binh doanh trong thành để trống, cả chẵn đêm cũng không thấy. Ta đoán chừng trong thành chỉ có ba vạn người.”

Cả đám tướng lĩnh thất kinh, không ai ngờ đại soái lại tự mình đi làm một chuyện nguy hiểm như vậy, thế nhưng ba người đi mà chỉ có một người trở về, e rằng lành ít dữ nhiều rồi, đều trầm mặc.

Lãnh Nghệ chỉ biết hi vọng với võ nghệ cao cường của Bạch Hồng, nếu trốn được vào thành, có khi còn có cơ hội, vì nàng rành rẽ U Châu như vậy. Chuyện liên quan tới tính mạng hàng chục vạn thậm chí trăm vạn người, y phải ép tình cảm riêng xuống, nói:” Mọi người nói đi, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Lý Kế Long lên tiếng trước:” Liệu có phải thành U Châu vốn không có nhiều quân như thế, bọn chúng chỉ hư trương thanh thế thôi không?”

Dương lục lang nói:” Không đâu, theo nhị ca ta quan sát trên đường đi đàm phán, quân Liêu phải đạt tới 20 vạn. Thời gian trước chúng đánh sang biên ải, xác nhận là đạt tới con số này, nếu chúng ta không kịp thời chi viện thì Dịch Châu đã thất thủ rồi. Vì vậy thành U Châu phải có hơn 10 vạn thủ quân mới đúng.”

Quách Tiến cũng tán đồng:” Vậy là chừng bảy vạn quân không rõ tung tích, chúng phải có mưu kế gì rồi.”

Bộ quân đô chỉ huy sứ Điền Trọng nói:” Liệu có khả năng chúng nhân lúc trong nước ta trống vắng mà nam hạ không?”

“ Thế thì phải có động tĩnh rồi chứ?”

Dương Nghiệp khẳng định:” Khả năng cao chúng đi chặn đánh tây lộ quân của chúng ta. Với sức ép của chúng ta ở đây, chúng chỉ có thể tăng quân chứ không thể giảm, trừ khi chúng có nhiệm vụ quan trọng hơn để làm. Mà hiện giờ chỉ có đội quân tây lộ của chúng ta.”

Lý Kế Long nói:” Nhưng nếu cộng cả quân ở Đan Châu, Thuận Châu cũng chưa đủ 15 vạn để tiêu diệt tây lộ quân của chúng ta.”

“ Chúng còn có thể điều quân dự bị từ đại bản doanh tới, binh lực có thể đạt tới 30 vạn.”

“ Nhưng thế khác nào bỏ U Châu?”

“ Không bỏ, với ba vạn quân, lại có tường cao hào sâu, chúng đủ kiên thủ cho tới khi chủ lực quay về, lần này thống soái U Châu là Da Luật Hưu Ca, kẻ này sở trường là tập trung binh lực phá từng chiến lược của địch, đồng thời thích mạo hiểm. Hắn dám dùng chiến lược này.”

Viên Kế Trung nói gấp:” Vậy chúng ta tăng viện cho tây lộ quân gấp, vẫn đoạn Cư Dung Quan, sau đó dùng số ít binh lực phòng thủ, phân ra số đông quay lại phối hợp với chủ lực của ta, hạ luôn U Châu.”

Mọi người đều tán đồng.

Một mặt chia binh cứu viện, mặt khác lại muốn hạ thành đối phương, Dương lục lang thấy đây là chiến lược tề nhất:” Đây chính là cục diện quân Liêu trông đợi nhất, Cư Dung quan địa thế hiểm yếu, binh lực đông khó triển khai. Trong khi chúng ta kéo quân ra phải dàn trận ở bình nguyên trống trải. Một khi chúng điều kỵ binh trọng giáp tới , chúng ta lại chẳng có thành trì mà dựa vào, vậy thì bại chắc không nghi ngờ gì rồi.”

“ Vậy chúng ta cứ ngồi nhìn tây lộ quân bị diệt sao?” Thôi Ngạn Tiến truy hỏi:

Dương lục lang không đáp được.

Dương Nghiệp trầm ngâm:” Bọn chúng rút quân hợp vây tây lộ quân của chúng ta thì ắt có sách lược đối phó nếu chúng ta tăng viện rồi, hai nữa là muốn tăng viện phải vượt Thái Hành Sơn, quá tốn công tốn sức. Sợ chưa tới nơi thì tây lộ quân bị diệt rồi. Trong trường hợp có quyết chiến với chúng để hạ được Cư Dung Quan thì chúng ta cũng tổn thất lớn. Vậy không đủ quân để quay lại đánh U Châu. Chuyên phạt Liêu này chấm dứt, chúng ta chỉ còn cách rút quân.”

Dương ngũ lang tán đồng:” Đúng thế, chúng ta mà tăng viện thì U Châu của bọn chúng an toàn rồi.”

Lãnh Nghệ nói:” Chúng ta dốc toàn lực đánh thẳng U Châu thì sao? Từ U Châu đánh lên Cư Dung quan sẽ dễ hơn.”

Thôi Ngạn Tiến vẫn hỏi câu đó:” Vậy chúng ta trông mắt nhìn tây lộ quân bị diệt?”

“ Đại soái nói đúng đó.” Dương Nghiệp vuốt râu gật gù:” Đây gọi là vây Ngụy cứu Triệu, chúng ta tương kế tựu kế toàn lực mà đánh, ta tin ba đứa nhi tử ta không dễ dàng bị tiêu diệt vậy đâu. Cho nên giờ chúng ta dùng đông lộ quân đánh Cư Dung quan, trung quân toàn lực đánh U Châu.”

Lãnh Nghệ vỗ bàn quyết định:” Lập tức xuất binh U Châu.”

Chương 598: Hồi mã thương.

(1)

Ngoài Cư Dung quan, bên sông Quy Thủy trước thành Nho Châu.

Dương tam lang suất lĩnh quân tiên phong men theo sông Quy Thủy mà đi, từ xa đã nhìn thấy thành Nho Châu.

Bọn họ vượt qua Thái Hành Sơn, dọc đường hành quân khẩn cấp, rốt cuộc tới Nho Châu ngoài Cư Dung quan rồi, chỉ cần hạ tòa thành này, sẽ có chỗ dựa đánh Cư Dung quan rồi.

Quay đầu lại nhìn hậu phương, đằng xa là chủ lực của đại ca, hậu quân có nhị ca. Dọc đường tiến quân thuận lợi, xem ra quân Liêu không ngờ bọn họ đi đường vòng, đánh bọc hậu bọn chúng.

Dương tam lang rất hài lòng.

Trong số binh sĩ đi đầu, có ba huynh đệ Cừ gia, là Cừ Hữu Tài, Cừ Hữu Phú và Cừ Hữu Thọ. Ba người vừa đi vừa tán gẫu, bọn họ từng tham gia chiến dịch công phá Nam Đường, coi như đã được khói lửa chiến trường tẩy rửa rồi, bề ngoài tỏ ra khá thoải mái.

Đại ca Cừ Hữu Tài nói:” Quân Liêu khó chơi lắm đấy, Lão Nhị, đệ là trường mâu thủ, ta là trường phủ thủ, đối phó với thiết kỵ quân Liêu phải trông vào chúng ta, chúng ta ở tuyến đầu, khi chiến đấu phải trấn định, đừng quay đầu, giơ lưng ra với kỵ binh địch là chết chắc rồi. Cầm chắc trường mâu, nhắm vào ngực chúng, chúng tự nạp mạng thôi, đừng sợ.”

Lão nhị Cừu Hữu Phú cười:” Đại ca nói câu này bao nhiêu lần rồi, đệ nghe muốn chai cả tai. Huynh đánh Nam Đường bị thương ở lưng, lúc chém chân ngựa Liêu đừng để chém không nổi chân ngựa đã làm mình trọ lưng.”

Lão tam Cừu Hữu Thọ cười ha hả.

Đại ca Cừu Hữu Tài tròng mắt:” Còn cười được à, không phải ta cứu đệ thì có đến mức bị thương không?”

Lão Tam ngượng ngùng:” Đại ca, quân Liêu lợi hại lắm, huynh ở trên đầu cẩn thận.”

Lão Nhị vỗ vai:” Đại ca không cần lo cho bọn đệ, bọn đệ lớn rồi, tự lo được cho mình, huynh ở tuyến đầu mới là phải hết sức thận trọng.”

Ba huynh đệ đang nói chuyện thì cảm giác được mặt đất dưới chân đang rung rinh, mới đầu nhẹ thôi, nhưng ngày càng rõ, bên tai cũng có tiếng âm âm như truyền tới.

Tất cả đều dừng bước.

Lão đại Cừu Hữu Tài bỏ trường mâu, nằm rạp xuống đất mà nghe, đây là tiếng vó ngựa? Phải bao nhiêu con ngựa mới có thể gây ra chấn động này? Mặt hấn trắng bệch vội vàng đứng lên nhìn ra xa, một đường kẻ màu đen đang dần lớn lên.

“ Địch tới rồi, quân Liêu! Là kỵ binh đấy, mau báo cáo tướng quân.”

Rất nhiều binh sĩ phát hiện ra lớn tiếng la hét.

Dương tam lang ở giữa đội ngũ nghe thấy, nhảy lên lưng ngựa nhìn, quả nhiên trên bãi sông hẹp có hai đường kẻ đang nổi lại với nhau. Sắc mặt hấn khó coi, bốn phía là bình nguyên, sông Quy Thủy chắn lối, bọn họ bị vây ở bãi sông hẹp hơn 10 dặm. Nếu bên kia là kỵ binh trọng giáp, đó sẽ là tai họa với bộ binh, vội ra lệnh:” Thôi tù và gặp địch.”

Tiếng tù và trầm hùng vang vọng không gian rộng lớn.

Bộ đội chủ lực của Dương đại lang nghe thấy, sắc mặt biến đổi:” Thiết kỵ quân Liêu tới rồi, tránh vào rừng né tránh mũi xung phong của địch, đợi chúng quay đầu thì đánh.”

Chiến tướng Dương Khai chuẩn bị chấp hành thì khựng người, vì từ trong sơn cốc của Thái Hành Sơn vô số cờ hiệu dựng lên, trống gõ vang lừng, quân Liêu hò hét kéo ra đông như thủy triều.

Gặp phải mai phục rồi.

Đúng lúc này ở hậu quân cũng có tiếng tù và báo hiệu gặp địch.

Như vậy bọn họ bị vây cả ba mặt, muốn lui cũng không thể, chỉ có thể đón địch.

Không rõ số lượng địch là bao nhiêu Dương đại lang không hoảng:” Truyền lệnh bố trận, trường thương trận và phủ trận trước, cung trận sau.”

Trống trận vang lừng, tiên phong và hậu doanh của quân Tống nhanh chóng tiến vào trận doanh chủ lực, các quân trận nhanh chóng dàn hàng, tạo thành hai đạo phòng tuyến dài.

Đối diện với quân Liêu ở trên Thái Hành Sơn xuống, chủ lực đối phó là cung trận.

Quân Liêu càng lúc càng tới gần, tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc, mặt đất rung chuyển, quân sĩ Đại Tống mặt mày căng thẳng nhìn chăm chăm vào quân địch đang từng bước tới gần.

Chữ Khiết Đan trên chiến kỳ quân Liêu đã hiện ra rõ ràng.

“ Phóng tên!” Dương tam lang hạ lệnh:

Từng hàng thần nỏ thủ theo cờ hiệu lấp tên, hướng xiên xiên lên trên, đồng loạt bắn ra hàng vạn mũi tên vẽ thành

đường cong trên trời, sau đó lao xuống vun vút.

Hàng đầu của kỵ binh địch đều cầm thuẫn bài, chúng giơ lên chống lại mưa tên ào ạt, tuy có rất nhiều tên trúng tên ngã xuống, nhưng chẳng ảnh hưởng tới tốc độ tiến quân.

Thần nỏ thủ bắn hết lập tức rút ra sau cung tiễn thủ, vì nỏ lắp rất lâu, đối diện với kỵ binh chỉ có thể bắn một lần. Thế nên tiếp theo là lượt thần nỏ thủ thứ hai, lần này bọn họ gần như bắn ngang, vì tốc độ kỵ binh Liêu quá nhanh.

Viu viu viu!

Thần nỏ của quân Tống có lực bắn cực mạnh, trong tầm bắn của nó hoàn toàn có thể xuyên cả trọng giáp, vì thế lần này cả hàng kỵ binh bên trên đổ xuống, phía sau hoặc né, hoặc nhảy qua, vẫn cứ như đợt sóng ập tới.

Quân Liêu đã gần trong gang tấc.

Cừu Hữu Thọ trong đội ngũ thần nỏ thủ, tay hấn run run, nhìn trường đao loang loáng của quân Liêu mà mắt hoa lên, nhưng vẫn nhắm đúng phương hướng địch mà bắn.

Viu!

Mũi tên bắn ra, xuyên bụng quân Liêu, khoảng cách gần thế này, không thứ giáp nào kháng cự nổi.

Tên kỵ binh đó như bị thúc một gậy giữa hông, ngã văng ra sau ngựa, bị đồng bọn dẫm nát.

Cừu Hữu Thọ mừng rỡ, đây là lần đầu tiên hấn mặt đối mặt giết chết địch, hưng phấn muốn nhảy cẫng lên, nghe thấy tiếng đại ca loáng thoáng la hét, sức tỉnh ném nỏ quay đầu về sau hàng ngũ trường phủ thủ.

Lúc hấn chạy qua hàng ngũ của nhị ca nhìn thấy trường mâu của nhị ca đâm trúng bụng một tên kỵ binh Liêu, hất tung kẻ địch lên không trung.

Hắn còn chưa kịp vui mừng thì vó ngựa dầm xuống, đầu nhị ca vỡ nát như dưa hấu ngay trước mặt, Cừu Hữu Thọ gào thảm thiết:” Nhị ca.”

Quân Liêu đã xông vào trận địa rồi.

Tiếp đó Cừu Hữu Thọ nghe thấy tiếng rống của đại ca, chiến mã của quân Liêu cũng mặc giáp, nhưng không che hết chân, trường phủ chém qua, chân bị chặt đứt.

Tên quân Liêu kia ngã xuống vẫn hung hãn vung đao chém bay đầu một trường phủ thủ, máu phun xối xả vào mặt Cừu Hữu Thọ.

Cừu Hữu Thọ sợ tới điếng người, cứ đứng trơ trơ ở đó.

Lúc này có hai mũi mâu đâm qua bên người hắn, một trúng bụng, một trúng cổ tên quân Liêu kia.

Thuần bài và trường đao của quân Liêu kia rơi xuống bên cạnh, hắn không biết nhật lên, tới khi nghe tiếng đại ca gào thét.

Chiến trường quá hỗn loạn, không nghe rõ đại ca nói gì, nhưng từ nhỏ tới lớn hắn được đại ca chăm sóc lớn lên, tức thì tỉnh người, nhật ngay lấy thuần bài, chưa kịp nhật trường đao thì một thanh đao đã chém xuống đầu.

Lần này hắn không cần ai nhắc, hắn giơ thuần bài đỡ, cheng một tiếng, lực đạo quá mạnh đẩy hắn lão đảo lùi lại phía sau.

Chương 599: Hồi mã thương.

(2)

Quân Tống vì kéo giãn khoảng cách với địch đang không ngừng lùi lại phía sau, thu hẹp khoảng cách các quân trận. Dao thủ đang chém nhau dữ dội với quân Liêu đột phát trường mâu trận và trường phủ trận.

Cừu Hữu Thọ là tên thần nỏ thủ chậm chân không kịp vào trận, lúc này ở chính chỗ hai bên giao phong quyết liệt nhất. Khắp nơi là tiếng la hét, tiếng va chạm, tiếng kêu cứu, hấn hoảng sợ mất cả phương hướng, chỉ biết giơ thuẫn bài lên che đầu, tìm kiếm đại ca. Cuối cùng hấn nhìn thấy đại ca đang kháng cự lại hai tên kỵ binh quân Liêu, toàn thân máu me, không biết là máu phe nào.

Đùng lúc hấn nhìn thấy đại ca thì đại ca hấn cũng nhìn thấy hấn, mặt đại ca hấn ánh lên niềm vui, quét trường phủ ép lùi hai tên quân Liêu chạy về phía hấn.

Cừu Hữu Thọ hét lên kinh hoàng:” Phía sau!”

Cừu Hữu Tài lập tức ngồi xuống, một thanh đao quét qua đầu, chém rơi cả mũ trụ, tóc bay tán loạn. Hấn giật trường phủ lại, chém ngang chân một kỵ binh địch phóng qua.

Cùng lúc ấy lão tam chạy tới, giơ thuẫn bài đỡ cho đại ca một đao.

Tên quân Liêu khác ở mé trái chém vào vai lão tam, lão tam không hề hay biết. Đại ca Cừu Hữu Tài nhìn thấy trường đao như tử thần lấy mạng đệ đệ của mình, nhưng vũ khí hấn

quá dài, không kịp thu về cứu nữa rồi, gào lên trong tuyệt vọng.

Đúng lúc sinh tử một mũi tên xé gió bay tới, xuyên yết hầu quân Liêu.

Cừu Hữu Tài quay đầu nhìn chỉ thấy một võ tướng quân Tống tay cầm thiết cung, cưỡi ngựa đen, liên tục bắn ra những mũi điêu linh tiễn, chớp mắt đã có ba bốn tên kỵ binh ngã ngựa.

Hắn nhận ra người này, là đại tướng tiên phong Dương Duyên Huân.

Một tiếng rống vang trời, tiếp ngay đó là mũi tam xoa kích đâm thẳng vào mặt Dương tam lang.

“Tối hay lắm.” Dương tam lang hai tay cầm thiết cung gạt tam xoa kích sang bên, rút ngay kim thương, chớp mắt đâm liên tiếp ba phát:

Tướng Liêu múa cương xoa gạt thương, quát: “Khá lắm, ta là Da Luật Hi Đạt, ngươi là ai?”

“Tam lang Dương Duyên Huân.”

“A, thì ra là tên tham sống sợ chết đầu hàng Đại Tống.”

“Để mạng lại đây.” Dương tam lang nộ khí xung thiên đâm thương vào mặt Da Luật Hi Đạt:

Hai người chiến đấu hơn mười hiệp, Dương tam lang nhận ra quân số Liêu đang áp đảo phe mình, không ham đánh nữa, đâm dọa một chiêu rồi bỏ chạy.

“Chạy đâu?” Da Luật Hi Đạt thấy Dương tam lang kéo thương bỏ chạy thì cao hứng lắm, thúc ngựa đuổi theo, nhưng vừa phóng tới hai bước, mũi thương từ dưới đất bắt ngược lên, góc độ hiểm hóc, hắn muốn tránh nhưng muộn rồi.

Phụt Thương đâm xuyên họng.

Đây là tuyệt kỹ Dương gia sau này vang danh thiên hạ, gọi là Hồi Mã Thương.

Dương tam lang đâm chết Da Luật Hi Đạt thì quay người lại chém giết, quả thực là kẻ chặn đường phải chết, đánh đâu thắng đó.

Quân Liêu đâm sâu vào trận quân Tống, đội hình Tống lúc này đã thu gọn, không còn không gian cho kỵ binh phát huy, dần dần hai bên chuyển thành khổ chiến.

Dương tam lang đánh vào trung quân, ở đây chưa có chiến đấu, binh sĩ đang chuẩn bị tiếp ứng cho từng quân trận bị hờ. Hắn thúc ngựa một lúc tìm thấy đại ca và nhị ca đang thương lượng gì đó.

Dương đại lang vẫy tay gọi:” Đệ tới đúng lúc lắm, quân Liêu thế mạnh, chúng ta không nên ham đánh, nhân lúc thế trận còn giữ được, phải nghĩ cách phá vây thôi.”

“ Phá vây thế nào, phía đông là Thái Hành Sơn, trước sau là kỵ binh trọng giáp, chỉ còn phía tây là sông Quy Thủy, huynh định vượt sông à?” Dương tam lang đoán ngay được ý đại ca:

“ Đúng, vượt qua sông, bờ kia có một khu rừng rậm, kỵ binh của chúng vào đó là chịu chết rồi.” Dương nhị lang nói.” Vấn đề là phải kiên trì được tới trời tối.”

Dương tam lang gật đầu:” Được, đợi trời tối đệ dẫn quân hư trương thanh thế muốn phá vây, các huynh dẫn quân vượt sông.”

“ Chỗ này nước siết, lùi lại phía sau có đoạn sông rất rộng, sông rộng thì nước không thể chảy mạnh, nước cũng không sâu, chúng ta bỏ giáo vượt sông, ắt qua được.” Dương đại lang chỉ tay phía sau.” Nhị lang, đệ dẫn hậu quân làm tiên phong

mở đường, tam lang đổi tiền quân làm hậu quân yểm hộ, chúng ta tranh thủ chuyển trận địa ra chỗ đó. Chú ý giữ vững đội hình, đừng để kỵ binh chúng đánh loạn, nếu không chúng ta không chống lại nổi đâu.”

Dương nhị lang và Dương tam lang đều gật đầu thúc ngựa rời đi, về quân trận của mình chuẩn bị.

Cừu Hữu Tài đã chém được bảy thớt ngựa rồi, tam đệ của hắn cũng kiếm được một thay đao, giờ thuận bài bảo vệ đại ca. Chỉ cần đại ca chém quân địch ngã ngựa là hắn xông tới chém chết ngay, không cho cơ hội đứng lên.

Hai huynh đệ phối hợp, trong loạn quan đã vượt qua đợt mấy đợt xung kích của kỵ binh Liêu.

Nhưng quân Tống ở bên cạnh không may mắn được như thế, thường thương thủ và trường phủ thủ không có thuận bài thủ bảo hộ, tối đa chỉ đâm chết được một quân địch, khi chúng xông tới gần thì hành động vô cùng bất tiện.

Dương gia tướng huấn luyện rất chú trọng phối hợp ngắn dài, khi quân Liêu xông phá loạn hai trận trường thương, trường phủ, chuẩn bị đồ sát thì cung nỏ thủ lùi ra sau kịp thời lấp tên. Mưa tên như châu chấu trút ra sau địch, tiêu diệt kỵ binh tiếp tục xông tới.

Nhưng sức xuyên phá của trọng giáp kỵ binh rất mạnh, một đợt tấn công là có thể tới trước trận địa của cung nỏ thủ rồi.

Cung nỏ thủ không có năng lực phòng thủ, thế nên ở bên cạnh họ có thuận bài thủ, kỵ binh Liêu kẹt cứng ở đây, không có không gian tiến lui nữa.

Hỗn chiến nửa canh giờ, hai bên đều tử thương nặng nề, không ai hơn ai, thi thể ngổn ngang, máu nhuộm đỏ bãi sông.

Quân Tống liên tục lùi lại, chiến trường ngổn ngang xác chết này lại thành vật cản nhất định kỵ binh Liêu xung trận.

Tốc độ kỵ binh đã giảm xuống, mưa tên vẫn không có dấu hiệu suy giảm. Tiếng tù và trong trận Liêu vang lên.

Quân Liêu rút lui rồi.

Rút lui rồi, quân Tống reo hò vang dội, bị bao vây phục kích, đánh lui địch với họ không khác gì chiến thắng.

Chương 600: Huyết chiến.

(1)

Lúc này trong trận quân Tống cũng truyền tới tiếng trống trận, đây là tiếng trống chỉnh đội hình, chuẩn bị nghênh đón xung kích của địch. Nhưng lúc này Cừ Hữu Thọ chỉ muốn tìm huynh đệ của mình chứ không phải là chuẩn bị nghênh địch.” Nhị ca đâu rồi, nhị ca đâu rồi, đệ phải mang huynh ấy trở về.”

Cừ Hữu Tài đau khổ nói:” Bây giờ hỗn loạn thế này làm sao tìm ra, đợi sau này đi .. A đệ bị thương rồi.”

Thấy lưng đệ đệ máu đầm đìa, khái giáp bị chém rách, vội vàng bỏ trường phủ, tới cởi giáp đệ đệ.” Đúng là trúng đao rồi, mau mau cởi giáp băng bó, nếu không máu chảy nhiều quá không sống được đâu.”

Nghe đại ca nói thế, Cừ Hữu Thọ mới chú ý lưng mình nóng rát, hấn vội vàng cởi khái giáp, quả nhiên có miệng vết thương dài mấy tấc, vẫn đang chảy máu, may mà không sâu lắm.

Cừ Hữu Tài lấy thuốc trong lòng ra, đây là thứ quân đội phân phối thống nhất, tác dụng chủ yếu là cầm máu, đơn giản dễ dùng, cứ rắc lên vết thương thôi, sau đó băng lại . Trên chiến trường chỉ có thể làm thế, vết thương lớn nhỏ đều làm vậy, sau đó xem trời an bài thế nào.

Đang băng bó thì trong trận quân Tống vang lên tiếng trống gấp gấp.

Cừu Hữu Tài biến sắc, hần nghe ra đó là cảnh báo địch xung phong, còn chưa băng bó xong, nên hần không quay đầu nhìn. Thế nhưng Cừu Hữu Thọ thì nhìn thấy kỵ binh trọng giáp của quân Liêu đang lần nữa quét tới như gió lốc.

Ưu thế lớn nhất của kỵ binh là lực xung kích cực lớn chứ không phải đánh giáp lá cà, cho nên bọn chúng tổ chức xung phong liên tục nhiều lần. Phát hiện đợt tấn công thứ nhất không thể phá nát phòng tuyến quân Tống, hai bên biến thành giằng co, nên thôi tù và rút lui.

Kỵ binh rút lui không phải là thua, mà là rời khỏi chiến trường, cung cấp không gian cho đội ngũ khác công kích.

Mà lúc này trận địa của quân Tống, người thì băng bó cho huynh đệ bên cạnh như Cừu Hữu Tài, người thì sức cùng lực kiệt ném vũ khí ngồi trên mặt đất thở. Có người bị cuộc chiến thảm liệt sờ đứng đó, chỉ có một số là làm theo huấn luyện, lập thành trận hình.

Quân Tống tuy biết trước địch sẽ có đợt tấn công thứ hai, nên đã gõ trống cảnh báo, nhưng bọn họ thiếu kinh nghiệm đấu với kỵ binh, trước kia đánh nhau với Nam Đường, Hậu Thục đều là bộ binh đấu bộ binh, hiếm khi có chuyện hội chiến quy mô lớn có kỵ binh. Cho nên tuy binh thường luyện tập nhấn mạnh nhiều lần, khi kỵ binh rút lui thì phải nhanh chóng chấn chỉnh đội hình, nghênh đón đợt tấn công thứ hai. Nhưng nói mồm cảm thụ không sâu được.

Quân Tống thiếu kinh nghiệm quý giá thế này, đánh đôi vô cùng đau thương, vì đội ngũ không đủ chặt chẽ, cung nỏ thủ không nhịp nhàng như trước.

Vì thế khi đợt tấn công thứ hai tới, tất cả đều đã muộn.

Khi quân Liêu xông vào trận, Cừu Hữu Tài mới băng bó xong, chỉ thấy trường đao quân Liêu đang chém như chém

chuối vào quân Tống, tiếng kêu thảm thiết khắp trận địa. Lúc này hấn mới cuống lên giục đệ đệ đang mặc khải giáp:” Mau, mau, quân Liêu tới rồi.”

Cừu Hữu Thọ chỉ mới kịp khoác khải giáp lên người, chưa kịp buộc chặt thì địch đã ở trước mặt, Cừu Hữu Tài hét lên quét trường phủ, chém đứt chân ngựa, quân Liêu ngã xuống. Cừu Hữu Thọ cầm đao thuận xông tới, đâm vào cổ tên bị ngã.

Đúng lúc ấy một cặp võ ngựa đạp vào đầu Cừu Hữu Tài, hấn không kịp thu vũ khí về, chỉ còn cách buông vũ khí lăn người tránh đòn.

Khi Cừu Hữu Tài bò dậy thì thấy hai tên quân Liêu đang chém về phía tam đệ của mình. Cừu Hữu Thọ dùng thuận bài đỡ được một đao, đối với đao còn lại chỉ có thể dùng đao đánh. Nhưng đối phương ở trên ngựa, làm sao đỡ nổi, nên giáp bị chém rách, máu tung tóe.

Cừu Hữu Tài không kịp tìm vũ khí, lao tới ôm lấy tên quân Liêu tấn công đệ đệ mình, kéo hấn xuống ngựa, cứ thế hai tay bấu chặt vào mắt hấn.

Đang giằng co Cừu Hữu Tài cảm giác bị thứ gì đó húc mạnh vào lưng, hấn biết đó là chiến mã quân Liêu, quả nhiên tiếp đó hấn chỉ thấy vó ngựa hỗn loạn, thấy xương cốt mình vỡ vụn rồi hôn mê.

Cừu Hữu Thọ thấy đại ca ngã xuống, muốn xông tới che chắn, nhưng hấn biết không thể, chỉ đành cuộn mình lại dùng thuận bài che người.

Vó ngựa quân Liêu dẫm qua thuận bài của hấn, quân Tống chạy qua trên người hấn.

Giống như đội kỵ binh Liêu không chỉ có một đợt, trận hình phòng ngự của quân Tống không chỉ có một cái, làm thế để phòng toàn quân tan rã. Đội ngũ phía sau không nhận

được hiệu lệnh thì không lên tham chiến, chỉ giữ đội hình chỉnh tề. Vì chỉ có đội hình chặt chẽ mới phát huy được sức chiến đấu lớn nhất, một khi đội ngũ hỗn loạn, không thể bảo vệ nhau, uy lực sẽ giảm mạnh.

Hiệu lệnh của Dương tam lang phát ra, cung tiễn thủ bắn vào trận địa phòng ngự thứ nhất đã hoàn toàn hỗn loạn. Trường mâu thủ và trường phủ thủ ngồi xuống, cung tiễn phía sau lập tức đồng loạt bắn ra.

Quân Liêu ở trận địa thứ nhất liên tục ngã ngựa, tất nhiên do song phương hỗn chiến cũng có quân Tống bị bắn chết.

Kỵ binh không thể lui được, nếu không sẽ thành bia sống cho người ta, vì thế tiếp tục xông về phía trước, rất nhanh chúng tới phòng tuyến thứ hai.

Cung nỏ thủ lùi lại lấp tên, trường mâu thủ và trường phủ thủ đồng thanh hô vang đứng lên.

Đây hiển nhiên là đội ngũ được huấn luyện nghiêm khắc hơn rất nhiều, quân Liêu tới tấp ngã ngựa, đội hình chặt chẽ làm chúng như những con thiêu thân lao vào nạp mạng.

Trống trận của quân Tống lần này dồn dập, đó là lệnh xung phong.

Hai vạn mã quân bố trí ở cánh của quân Tống giờ mới lần đầu lên trận.

Quân Tống không có nhiều ngựa, lần bắc phạt này tổng cộng chỉ có 5 vạn, 3 vạn thì để lại cho chủ lực, tây lộ quân có hai vạn là vì để họ tập kích đường xa nên mới được phân phối nhiều như vậy.

Dương Tam Lang có một vạn mã quân, nên hắn cất giấu rất kỹ, không dùng bừa bãi, kỵ binh quân Tống chỉ có khinh kỵ, tuy giáp nhẹ, nhưng tốc độ nhanh.

Kỵ binh xông lên ở cánh trái có hai đội, một là Quảng Duệ Quân, một là Thanh Tổ Quân, đây là đội quân tinh nhuệ theo Triệu Quang Nghĩa nam chinh bắc chiến, lập vô số công lao hiển hách, thống soái là chiến tướng trứ danh của Bắc Tống là Mễ Tín.

Mễ Tín không dùng thần nỏ mà dùng xạ nguyệt cung, đây là loại cung lớn nhất trong quân Tống, uy lực mạnh hơn nỏ thường, lại có thể lắp tên nhanh. Khi mã quân khác mới chỉ kịp bắn ra một mũi tên đang lắp thì ông ta đã giết bảy tám quân Liêu rồi.

Khoảng cách đã gần, Mễ Tín thu lại xạ nguyệt cung, rút đao, hô lớn chỉ huy.

Tốc độ đội ngũ này quá nhanh, lực xung kích cường đại xé toạc hai cánh quân Liêu, quân Liêu bị đánh bất ngờ, trận hình trọng giáp khó xoay chuyển đã tán loạn, số ít tới được trước trận hình quân Tống không thể uy hiếp nổi trường mâu trận như rừng nữa.

Cùng lúc ấy cung nỏ thủ đã kịp lắp tên, tên bắn ra ào ạt, kỵ binh Liêu lúc này hoàn toàn ở thế chịu đòn, một số không chịu nổi, chưa có lệnh đã rút lui.

Rốt cuộc chiêng thu binh của quân Liêu đã vang lên, không ít kỵ binh như nghe được ân xá, cuống lên quay ngựa mà chạy, vì thế phoir lưng cho quân Tống bắn. Nhưng chính thể rút lui rất có trật tự, không cho quân Tống cơ hội lợi dụng.

Địch lui rồi, trận địa quân Tống cũng thảm vô cùng.

Chương 601: Huyết chiến.

(2)

Cừu Hữu Thọ nhắm tịt mắt nấp sau thuẫn bài, tới khi vó ngựa lui xa mới mở mắt nhìn, cảm giác toàn thân tan rã, chỗ nào cũng đau. Hắn vẫn gắng gượng gò dậy, chạy về phía đại ca Cừu Hữu Tài la hét:” Đại ca, đại ca.”

Không có ai trả lời, chỉ có tiếng binh sĩ bị thương kêu gào, cứu hộ binh vác binh sĩ bị thương trở về.

Lúc này trong trận doanh quân Tống có tiếng tù và, đây là lệnh rút lui về phía sau.

Rút lui? Thế đại ca thì sao? Bỏ mặc à? Không, nếu không có đại ca thì mình đã chết rồi, hướng hồ nhị ca đã mất, không thể bỏ mặc đại ca.

Thế là Cừu Hữu Thọ bất chấp mệnh lệnh, hắn tiếp tục lục lọi đồng thi thể tìm kiếm đại ca.

Quân Tống đã bắt đầu rút lui.

Nhìn đại quân đang xa dần, lại nhìn quân Liêu đang chấn chỉnh đội ngũ chuẩn bị xung phong, Cừu Hữu Thọ vừa khóc vừa gào, cuối cùng ông trời thương tình, hắn tìm thấy rồi, đại ca nằm đó trong đồng xác chết.

“ Đại ca!” Cừu Hữu Thọ vui mừng xông tới gạt thi thể một quân Liêu một quân Tống sang, hắn dù có cố cũng phải công đại ca về quê chôn cất đàng hoàng:

Ai dè Cừu Hữu Tài rên một tiếng đau đớn.

Đại ca còn sống.

Cừu Hữu Thọ mừng tốt độ, dùng hết sức khoác một tay đại ca lên vai, tay khác đỡ eo, kéo đại ca dậy.

Quân Tổng xung quanh còn sống cơ bản đã rút lui về đại trận, chỉ còn ít lính cứu hộ.

Cừu Hữu Thọ thấy một lính cứu hộ dắt ngựa chở một thương binh về, hô lên:” Huynh đệ, huynh đệ dắt ngựa phía trước, xin đợi đã, đại ca ta cũng bị thương, không đi được.”

Binh sĩ kia quay đầu nhìn:” Hắn không sống được đâu, đừng cứu nữa, quân Liêu sắp xung phong tới nơi rồi, mau về trận, nếu không chúng ta đều chết.”

“ Không!” Cừu Hữu Thọ gào khóc:” Đại ca ta còn sống, huynh ấy giết mười mấy quân Liêu đây, phải cứu huynh ấy.”

Binh sĩ kia mũi lòng thở dài dắt ngựa quay lại, cùng Cừu Hữu Thọ đỡ Cừu Hữu Tài lên lưng chiến mã. Tiếp đó tiếng tù và từ trận địa quân Liêu vang lên, tiếp đó tiếng vó ngựa rung chuyển trời đất làm người ta khiếp hãi lại xuất hiện.

Hai người kéo ngựa chạy, binh sĩ bị thương ngồi trên ngựa không giữ vững ngã xuống, Cừu Hữu Thọ vì nằm vắt ngang lại không sao.

Lính cứu hộ kia buông dây cương, co chân chạy.

Cừu Hữu Thọ chẳng kịp nghĩ nhiều, nhảy lên lưng ngựa, hai chân kịp chặt bụng nó thúc ngựa chạy như bay, rất nhanh đuổi kịp lính cứu hộ kia, gọi:” Mau lên ngựa.”

Lính cứu hộ thấy trên lưng ngựa có hai người rồi, không ngồi được ba, nhảy lên ôm lấy cổ ngựa, liều mạng bám chặt.

May con ngựa đó là của mã quân Đại Tổng, nó biết tự về trận địa, rốt cuộc kịp quay về trận trước khi quân Liêu tới, nếu không chẳng ai vì hắn mở trận địa làm đội hình sơ hở.

Hai người chạy qua cung trận, tới nơi cứu hộ lâm thời, ở đây tập trung thương binh của cả ba mặt trận, mười mấy lang trung theo quân tất bật chạy qua chạy lại, người nằm ngổn ngang chẳng biết còn sống hay chết, tiếng rên la như địa ngục trần gian dần dần bị lấn át bởi tiếng chém giết rung trời cách đó không xa.

Chiến đấu vẫn liên tục tiến hành, quân Tống vừa đánh vừa lui về hạ du, thương binh không ngừng được chuyển tới, qua lời bọn họ biết quân Liêu xung kích hết đợt này tới đợt khác, nhưng quân Tống trải qua cú sốc ban đầu, từ hoảng loạn đã trấn định lại, dưới sự chỉ huy của Dương gia tướng, bình tĩnh chống đỡ phản kích. Trận địa mỗi lúc một thu hẹp khiến binh lực thiếu hụt không ảnh hưởng nhiều, ít nhất họ khiến quân Liêu không làm gì nổi.

Thời gian trôi đi, trời tối dần, số binh sĩ bị thương đã lên tới mấy nghìn, không đủ lính cứu hộ chiếu cố thương binh nữa, vị y quan già đành tổ chức người thương nhẹ khiêng người thương nặng di chuyển theo quân.

Trời đột nhiên đổ mưa kèm tuyết.

Thứ này còn dày vò hơn cả tuyết rơi thực sự, đánh người ướt sượt, gió thổi một cái lạnh như trong hầm băng.

Vết thương được băng bó của Cừu Hữu Thọ đã bị mưa làm ướt, cái lạnh làm vết thương đau rát, hắn chẳng để ý, thương thế của đại ca càng quan trọng hơn.

Đại ca sốt cao, thi thoảng nói mơ, làm hắn lo lắng.

Lính cứu hộ tên Cổ Qua kia tới tìm bọn họ, hắn tỏ ra mệt mỏi nói:” Đợt vừa rồi chúng ta tổn thất nặng, riêng chiến tử đã tới ba bốn nghìn, hôm nay phải trên một vạn người chết, thảm quá.”

Cừu Hữu Thọ lo lắng hỏi:” Liệu quân Liêu có tấn công vào buổi tối không?”

“ Ta nghĩ có thể lắm, quân Liêu lần này quyết tâm rồi, bọn chúng ỷ vào đông người muốn đánh một trận diệt sạch chúng ta mới thôi. Nhưng thống soái của chúng ta lợi hại lắm, ta tận mắt nhìn thấy Dương gia tam lang trúng mấy chục mũi tên còn giết địch.”

“ Gì? Trúng mấy chục mũi tên mà không chết?”

“ Người không hiểu, giáp của Dương tướng quân là trọng giáp, tên bình thường bắn không xuyên qua được. Dương nhiên vẫn bị thương, chỉ là không tới mức chết thôi, mấy chục mũi tên cũng khiếp lắm, thương tích chắc chắn khắp người rồi.”

“ Chúng ta có tướng quân như vậy, lần này có khi chiến thắng ấy nhỉ?”

Cổ Qua lắc đầu:” Không được đâu, quân Liêu đông lắm, chúng ta thương vong còn nhiều hơn chúng nữa, ta đoán là chúng ta sẽ phá vây. Nếu không chúng ta ngày càng ít người, càng đánh càng thua.”

Cừu Hữu Thọ nhìn đại ca hôn mê, lo lắng trùng trùng:” Đại ca ta bị thương thế này, nếu đột vây thì phải làm sao?”

Cổ Qua nói:” Yên tâm, có ta, chúng ta là huynh đệ cùng qua sinh tử hoạn nạn, tới lúc đó ta giúp ngươi khiêng cáng, nhất định xong ra được.”

“ Tốt quá, cảm ơn ngươi.”

“ Cảm ơn gì, tranh thủ ăn đi, khi đột vây còn có sức.”

Đêm xuống, quân Liêu ở ba phía đốt lửa, tay cầm đuốc liên tục tấn công, mục đích của chúng rất rõ ràng, tranh thủ từng giây từng phút tiêu diệt đội quân này, sau đó quay về U Châu

ứng phó với chủ lực quân Tống. Cho nên chúng tấn công bất kể ngày đêm.

Lúc này binh sĩ bốn xung quanh trở nên náo động, thì thâm nghị luận gì đó, rồi di chuyển về phía sông Quy Thủy.

Cổ Qua không hiểu gì, chạy đi hỏi, lát sau trở về, mặt đầy kinh hoàng:” Bên trên truyền lệnh, chúng ta lui binh sang bờ đối diện.”

Cừu Hữu Thọ hét hồn:” Ta không biết bơi.”

“ Yên tâm, nghe nói là phái người đi dò xét rồi, đoạn sông này rộng, nhưng không sâu, lội qua được, cùng lắm ngập tới vai thôi, mọi người bám vào nhau, sẽ qua được. Đi nào ta giúp người khiêng cáng.”

Chuyện tới mức này, Cừu Hữu Thọ đâu còn lựa chọn nào khác.

Hai người cởi khải giáp ném đi, một trước một sau khiêng cáng, theo mọi người bắt đầu di chuyển về phía sông Quy Thủy.

Chương 602: Dương tam lang.

Nước sông rất lạnh, lạnh tới cón người, đành cắn răng kiên trì, đằng xa vẫn chém giết rung trời, hiển nhiên chiến đấu vẫn tiếp tục.

Binh sĩ qua sông được nghiêm lệnh không cho nói chuyện, cho nên đều cắn chặt răng tiến về phía trước, thật may xung quanh rất đông, trước sau đều có huynh đệ, nếu không một mình đối diện với con sông rộng trước mắt, chẳng ai dám vượt qua.

Cừu Hữu Thọ run cầm cập, hai răng va vào nhau liên hồi, bên cạnh có một binh sĩ thấp lùn, nước ngập tới quá cổ, cầu khẩn hấn:” Đại ca, kéo, kéo ta với.”

Đáng tiếc, hai tay Cừu Hữu Thọ giờ cao khiêng cáng, muốn cứu người nhưng sợ đại ca rơi xuống, đành quay đầu đi.” Xin lỗi huynh đệ, ta không giúp được.”

Binh sĩ kia bị đội ngũ phía sau liên tục đẩy lên, sau đó không xuất hiện nữa.

Bốn phía tối om om, mưa vẫn rơi, Cừu Hữu Thọ lạnh muốn tê cón người, nhưng vì đại ca, hấn cắn răng kiên trì.

Đột nhiên hai chân hấn bị người ta ôm lấy, ôm rất chặt, Cừu Hữu Thọ kinh hoàng, hấn biết có người chết đuối, nên ôm lấy mình, hấn muốn đá ra nhưng không được. Cừu Hữu Thọ đứng không vững, bị người kia kéo nghiêng đi, uống liền mấy ngụm nước.

Hắn biết, lúc này không buông tay, cả cái sẽ bị kéo xuống nước, trước khi hoàn toàn bị kéo xuống, hắn hét lên:” Chiều cổ đại ca ta.”

“ Huynh đệ.”

Bốn phía một màn tăm tối, Cổ Qua không nhìn thấy bóng dáng Cừu Hữu Thọ đâu nữa, hắn theo bản năng muốn lặn xuống nước cứu người, nhưng phải từ bỏ, vì nếu buông tay, cái cái sẽ chìm ngay, Cổ Hữu Tài chết chắc.

Hắn lặng lẽ nâng cái đi, mong mỗi kỳ tích xuất hiện.

Rốt cuộc tới bờ bên kia, một binh sĩ bên cạnh giúp hắn khiêng cái lên bờ.

Đứng bên bờ này, nhờ ánh lửa cháy rừng rực bên kia, hắn lơ mơ nhìn thấy quân Tống đông nghìn nghịt vẫn đang lội nước qua sông, lên bờ, điều chỉnh đội ngũ, theo quan binh tiến vào núi.

Cứ thế đoàn người qua sông kéo dài tới tận khi trời sáng, không biết có bao nhiêu người, tiếng chém giết truyền cả sang bên này.

Khi cái được di chuyển vào trong núi, Cừu Hữu Tài tỉnh lại, nhìn trái phải, nhận ra Cổ Qua ở sau khiêng cái, yếu ớt nói:” Cảm ơn.”

Cổ Qua cười gượng:” Thế nào rồi?”

“ Chắc là không chết được đâu, lang trung bảo ta chỉ cần qua được đêm là chết được.” Cừu Hữu Tài thấy người khiêng cái phía trước là một binh sĩ không quen biết, lại nhìn xung quanh mà không thấy bóng dáng tam đệ của mình đâu, lập tức trở nên khẩn trương:” Tam, tam đệ của ta đâu rồi? ... Tam đệ, tam đệ!”

“Đừng gọi nữa.” Cổ Qua áp a áp ứng.” Cừu huynh đệ, lúc qua sông, bị chết đuối rồi ...”

Cừu Hữu Tài chờ đợi, nhìn Cổ Qua cười.” Huynh đệ, đừng đùa nữa, sao thế được? Nó trải qua huyết chiến không chết, lại chết vớ vẩn vậy sao?”

Cổ Qua đau lòng nói.” Ta cũng hi vọng chỉ là một câu nói đùa, nhưng hắn, hắn ... chết rồi.”

Cừu Hữu Tài ngồi trên cẳng giật tóc mình gào khóc, tại sao, tại sao không để hắn chết thay đệ đệ mình.

Đoạn sông nước chảy chậm, quân Tống vẫn không ngừng qua sông.

Mặt sông trôi nổi bập bênh không ít thi thể, có cái trôi qua bên kia sông nhưng chẳng ai vớt, vì binh sĩ qua sông đều được quan thống binh suất lĩnh nhanh chóng vào núi, không có thời gian quan tâm tới người chết.

Bên kia, số ít quân Tống đoạn hậu đang kháng cự lại quân Liêu tràn tới như thủy triều, viên tướng đi đầu chiến bào đỏ máu, người tên chi chít, trông như con nhím.

Viên hổ tướng liều chết cản đường địch này là Dương gia tam lang Dương Duyên Huân.

Huyết chiến suốt đêm, quân Tống tổn thất thảm trọng, các đại tướng Ngưu Tư Đạt, Đỗ Ngạn Khuê tử chiến sa trường.

Dương Duyên Huân suất lĩnh 5000 quân đoạn hậu, lúc này thấy trời đã sáng, nhìn thấy không còn quân Tống trên bờ nữa, nhưng vẫn còn hơn nghìn binh sĩ tiếp tục vượt sông cùng bè gỗ làm trong đêm, mang theo lương thực và quân nhu. Hắn đỏ mắt hạ lệnh, tập trung binh lực ở đoạn quân Tống đang qua sông đó, lập hàng phòng ngự.

Những binh sĩ đoạn hậu biết vận mệnh của bọn họ đã được định đoạn, ngọn nến sinh mệnh của mình định sẵn sẽ cháy hết ở bãi sông này, nhưng không ai chùn bước.

Dương tam lang lúc dùng kim thương, lúc chuyển sang chân thiên cung, xa bắn gần đâm, thương pháp của hắn vang danh thiên hạ, tiễn pháp của hắn bắn đâu trúng đó, không biết bao nhiêu địch chết dưới tay hắn.

Hắn đã trọng thương rồi, binh sĩ đoạn hậu còn non nửa, vậy chặn quay hắn kiên cường phòng ngự.

Đối diện là từng đội từng đội kỵ binh trọng giáp của quân Liêu, nhìn không thấy điểm cuối, đang chuẩn bị cuộc tiến công quyết định.

Tướng lĩnh quân là Da Luật Hưu Ca lừng danh nước Liêu.

Chiến bào của Da Luật Hưu Ca cũng nhuộm đỏ máu quân Tống, suốt đêm hắn tự mình lên trận, chém giết quân Tống vô vãn, đẩy quân Tống liên tục lùi lại. Đến khi trời sáng hắn tức hộc máu, quân Tống đã sang bờ đối diện rồi, mà bọn họ không biết.

Tại ông trời, cả đêm mưa liên tục, đất trời tối đen, đuốc quân Liêu tuy nhiều, chỉ có thể chiếu sáng chiến trường, không chiếu ra sông được. Chủ yếu hơn nữa, là vì Dương tam lang và đám binh sĩ này quá ngoan cường, chặn đứng hết mọi đợt tấn công của quân Liêu, làm hắn không phát hiện được quân Tống đang ít đi.

Da Luật Hưu Ca muốn bấm vào tên khốn kiếp đó, kim đao trong tay vung về phía trước, rống một tiếng “Xông lên!” Tự mình thúc ngựa đi đầu.

Mấy nghìn thiết kỵ mang theo khí thế của con lũ không gì cản nổi, ập tới quân Tống bên bờ.

Dương tam lang quay đầu nhìn, quân Tống cuối cùng đã tới giữa sông rồi, không đuổi kịp được nữa, bắn cung cũng chẳng tới. Hắn cười, cười điên cuồng, thành công rồi, nhìn quân Liêu kéo tới, hắn rút kim thương ra chĩa về phía trước quát một tiếng đầy lạnh lùng khinh miệt:” Giết!”

Chỉ còn lại hơn một nghìn người thôi, ai nấy thương tích đầy mình, đối diện với kẻ địch đông gấp bội, vậy mà sĩ khí rục rùi, mắt đỏ ngầu hét:” Giết.”

Hai quân càng ngày càng gần rồi, Da Luật Hưu Cơ giơ cao kim đao, chém xả từ vai Dương tam lang xuống, qua một đêm huyết chiến, hắn đã biết bản lĩnh của tướng địch, không hi vọng chiêu này có thể khắc địch, mà đợi đối phương ứng phó để biến chiêu.

Nhưng Dương tam lang đột nhiên như hóa thành tượng, không né không đỡ, lao tới như nộp mạng.

Da Luật Hưu Ca mừng rỡ, cho rằng đối phương kiệt sức rồi, chỉ cố liều mình chống đỡ mà thôi, kim đao dồn sức chém mạnh vào vai địch, từ hư chiêu thành thực chiêu, muốn đoạt mạng ngay tức thì.

Đúng lúc kim đao sắp chém vào vai, Dương tam lang thành linh ném kim thương vào thẳng Da Luật Hưu Ca.

Da Luật Hưu Ca thất kinh, muốn né hoặc đỡ, nhưng chiêu thức đã đi quá đà có thể không chế, đao vừa chém vào vai địch thì “phập”, kim thương mang theo kinh lực cực lớn xuyên qua ngực hắn. Lực đạo mạnh tới mức khiến hắn ngã bay ra khỏi ngựa.

Đối phương muốn liều mạng!

Hắn biết thì đã muộn rồi.

“ Ngươi” Da Luật Hưu Ca chỉ kịp nói câu đó, vô số móng ngựa băng qua, dẫm hắn thành thịt nát.

Dương tam lang cũng biến mất trong thiên binh vạn mã ấy.

Hơn một nghìn quân Tống không chống lại được đợt tấn công như vũ bão đó của quân Liêu, từng người đổ gục xuống bãi cát bên sông.

Mặt trời đã lên, ánh nắng chiếu bãi cát lấp lánh ánh vàng.

Dân đương địa gọi đây là bãi Kim Sa.

(*) Trên lịch sử sau này cha con Dương Kế Nghiệp bị bao vây chết ở bãi Kim Sa.

Đoạn miêu tả chiến tranh này thực sự hay.

Chương 603: Giăng co!

Phó soái quân Liêu Da Luật Sa thúc ngựa tới bên sông, chỉ kịp nhìn thấy đợt quân sĩ cuối cùng của quân Tống lên bờ, chạy vào rừng núi.

Hắn không thể chấp nhận kết quả này, quân Liêu vì nhanh chóng diệt địch trả cái giá quá lớn, kết quả để quân Tống phá vây chạy mất, mà hướng chúng chạy là Yên Sơn, vùng trung tâm của nước Liêu.

Da Luật Sa rống lên:” Vượt sông, đuổi cho ta.”

Mức độ chấp hành mệnh lệnh của quân Liêu là tuyệt đối, kỵ binh không hề suy nghĩ ào ào lao xuống nước. Nhưng cát mềm, kỵ binh hạng nặng bọn họ bị lún xuống, đội ngũ đầu tiên tới giữa sông đã chết hai phần ba, tiếng người ngựa la hét vang một khúc sông.

Da Luật Sa phát hiện sai lầm lớn, truyền lệnh cỡi giáp, dùng khinh kỵ qua sông.

Lần này chỉ chết rất ít, Da Luật Sa cũng đã vượt sông thành công, sau lưng hắn có ba vạn kỵ binh, hắn quyết định lập tức truy kích.

Mặc dù trải qua huyết chiến đêm qua, quân Tống tử thương nặng nề, nhưng binh lực ít nhất còn trên 10 vạn, theo lý mà nói dùng 3 vạn quân truy kích là không hợp lý. Nhưng Da Luật Sa đánh trận lâu năm, biết cái gọi là binh bại như núi đổ, bại binh đông tới mấy cũng chẳng có sức chiến đấu, chỉ cần đuổi kịp sẽ là một cuộc đồ sát.

Trường đao vung lên, hấn chuẩn bị ra lệnh tấn công thì nghe thấy tiếng động như sấm rền, quân sĩ bốn xung quanh hỗn loạn, hấn cũng há hốc mồm.

Chỉ thấy quân Tống đông nghìn nghịt từ ba phương hướng xông tới, binh lực vượt xa số quân bọn họ vừa kịp qua sông.

Quân Tống vậy mà dám quay đầu đánh họ?

Quân Liêu cũng huấn luyện tốt, kinh nghiệm trận mạc phong phú, nhanh chóng điều chỉnh đội hình, Da Luật Sa rất cuộc vẫn hô ra tiếng kia:” Xông lên!”

Kỵ binh quân Liêu hò hét vang trời, thúc ngựa phóng tới, Da Luật Sa nhanh chóng bị quân sĩ khác bỏ lại phía sau, thế là hấn nhìn thấy cảnh kỵ binh bên mình người mình trần, ngựa không giáp, chỉ có mỗi thanh đao trên tay.

Vừa rồi vượt sông, bọn họ cởi bỏ toàn bộ trang bị, sẽ có hậu quân đóng bè đưa sang.

Da Luật Sa tái mặt, hấn hét lên:” Rút, rút ...”

Nhưng trên trời vang lên tiếng ù ù đáp lời hấn, mưa tên đen kịt che kín trời như cơn bão ập tới.

Tiếng la hét không dứt, Da Luật Sa nhìn thấy vô số chiến mã kỵ binh đổ gục, binh sĩ ngã xuống ngựa chẳng kịp bò dậy đã biến thành nhím.

Cung nỏ của quân Tống quá lợi hại, huấn luyện càng xuất sắc, tên bắn theo từng đợt từng đợt như trận sóng liên tiếp ập tới, tựa cơn mưa không dứt. Quân Liêu không có lấy một cơ hội nghỉ ngơi nào, nối nhau ngã gục.

Da Luật Sa quay đầu chạy ngay.

Nhưng muộn rồi, ngựa của hấn đã trúng liền mấy mũi tên, hấn bò dậy bỏ chạy, hấn chạy cũng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới mép nước.

Thế rồi một thốt chiến mã từ phía sau va vào hấn, Da Luật Sa rơi ùm xuống sông, hấn nhìn đau bò dậy, nhưng con chiến mã kia cũng chết ngã xuống nước, thi thể dề lên người hấn.

Hấn không cách nào đẩy cái xác ngựa to lớn đó ra, mà xung quanh toàn là binh sĩ đang tháo chạy không ai để ý tới thống soái đang bị dề dưới lòng sông gần đó, chỉ nhòm người là ngồi dậy được.

Danh tướng một đời Da Luật Sa cứ thế mà chết.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục.

Quân Liêu cũng nổi danh với tài xạ kỵ, cung tên là vật bất ly thân, bọn họ cũng triển khai bắn trả quân Tống.

Trước kia quân Liêu nỏ chiến với quân Tống thắng lợi đều dựa vào kỵ binh di chuyển nhanh, vượt qua đợt mưa tên của quân Tống rồi bắn trả. Chứ khi bọn họ bị bao vây ba mặt thế này, kỵ binh chưa có đủ không gian tăng tốc lên cực hạn, cung nỏ cũng mất đi sức mạnh.

Khi những tên hung hấn nhất vượt qua được nửa lộ trình, đối diện không phải là thần nỏ thủ tầm bắn cực xa nữa, mà là cung tiễn thủ tầm bắn gần, nhưng tên bắn ra càng dồn dập hơn.

Kỵ binh không hề có bảo hộ đối diện với cung tiễn thủ chỉ có bị kích.

Còn non nửa lao được vào trận địa quân Tống cũng không ích gì, mất đi những bộ giáp trụ bảo vệ, đối diện với trận địa trường mâu như rừng của quân Tống, chúng không khác gì đèn lồng làm bằng giấy, đâm là thủng.

Chỉ chưa đầy nửa canh giờ, toàn bộ kỵ binh quân Liêu tới được trận địa quân Tống chỉ còn là xác chết.

Sau hai ba đợt tấn công không khác nào tự sát, quân Liêu quay đầu tháo chạy.

Thế là sông Quy Thủy không khác gì nổi nước sôi, phía kia quân sĩ không có lệnh rút lui vẫn tiếp tục vượt sông, bên này tháo chạy, hai bên va vào nhau ở giữa.

Lần này quân Liêu rút lui không còn trật tự nào nữa rồi.

Thế bại của địch đã quá rõ ràng, Dương đại lang sao chịu bỏ qua cơ hội, hạ lệnh:” Xung phong!”

Quân Tống qua sông đông gấp bốn lần, đội hình nghiêm ngặt tiến lên, đi tới đâu giết tới đó. Đối diện là quân Liêu mất đi khái giáp phòng hộ, đội hình hỗn loạn, đây chỉ còn là một cuộc tàn sát.

Trận này đánh tới tận chập tối, ba vạn quân Liêu vượt sông một nửa chết ở bãi cát ven sông, một nửa chết đuối hoặc bị cung tiễn bắn chết giữa sông, chạy thoát chưa tới tám nghìn, tổn thất cực kỳ nặng nề.

Khi trời tối, quân Liêu ý đồ tổ chức một cuộc vượt sông nữa, nhưng quân Tống đã đốt đuốc, lập trạm gác dọc bờ sông, tiếp tục dùng cung nỏ bắn hạ quân Liêu. Cuộc chiến kéo dài suốt cả đêm.

Quân Liêu tới sáng chia quân hai ngả, ý đồ tìm nơi vượt sông khác ở thượng hạ du, nhưng kết quả không khả quan hơn, nơi có thể vượt qua thì đều phải bỏ lại khái giáp. Kinh kỵ quân Tống liên tục tuần tra, phát hiện quân Liêu vượt sông là tập trung binh lực tiêu diệt.

Hai bên cách sông triển khai chiến đấu suốt ba ngày ba đêm, quân Liêu ỷ vào số lượng đông, ý đồ làm quân Tống không được ngơi nghỉ, kết quả để lại thêm hơn vạn cái xác ở sông Quy Thủy.

Chiều ngày hôm đó, Dương đại lang nhận được chiến báo từ trung quân, nói cho hẳn biết quân chủ lực của quân Tống đang tiến đánh U Châu và Cư Dung quan. Nếu hẳn còn có thể

tiền quân thì tăng viện cho Cư Dung quan, nếu không thể thì lập tức rút lui tới phụ cận Trác Châu chỉnh đốn mai phục, tập kích quân Liêu truy kích chủ lực rút lui.

Đến tối cùng ngày bên kia sông, quân Tống đốt lửa sáng rực doanh trại, ăn uống chơi đùa, náo nhiệt vô cùng.

Quân Liêu cho rằng quân Tống sắp giở trò, hạ lệnh toàn quân ở nguyên vị trí, cảnh giác cao độ.

Sáng ngày hôm sau lính canh trên đài cao phát hiện doanh trại quân Tống trống không, vội vàng báo cáo, thám tử vượt sông kiểm tra, quả nhiên là không còn bóng người.

Lại bị lừa lần nữa, quân Liêu tức giận vô cùng.

Chương 604: Thời khắc sinh tử!

Thám tử quân Liêu theo dấu vết hành quân báo về, quân Tống khả năng men theo sông, đánh Quy Châu hoặc Tân Châu.

Sau khi xác định không có quân Tống mai phục, toàn thể quân Liêu vượt sông truy kích, khi đại đội nhân mã ngày đêm không nghỉ tới Quy Châu thì nơi này bình an vô sự, không hề có dấu vết địch. Dựa theo tình thế bây giờ khả năng quân Tống đã kiếm chỗ khác vượt sông, phối hợp chủ lực tấn công U Châu, hoặc bắc thượng đánh Nho Châu, Cư Dung quan.

Vì thế Da Luật Mạt Chích chia quân làm hai, một nửa tăng viện U Châu, một nửa tăng viện Cư Dung Quan, Nho Châu.

Da Luật Mạt Chính lại lần nữa vượt sông tới Nho Châu, nơi này không có bóng quân Tống, hấn kéo quân tới Cư Dung quan thì kinh hoàng phát hiện, cờ quân Tống đã cắm trên thành lâu.

Thì ra Dương đại lang nhận được tin báo từ quân chủ lực thì để lại số ít quân cho ăn uống tung bừng gây hoang mang thu hút địch, còn lại lợi dụng bóng đêm bảo hộ men sông mà đi, nửa đường thì chủ lực vượt sông, còn lại là khinh kỵ ở lại làm dấu vết giả lừa quân địch.

Quân Liêu liên tiếp mất đi chiến tướng Da Luật Hưu Ca, Da Luật Sa, còn tân thống soái Da Luật Mạt kinh nghiệm không đủ, bị quân Tống làm cho nghi thần nghi quỷ, không

dám liều lĩnh, liên tục phán đoán sai lầm, làm lỡ ba ngày hành trình.

Khi hấn tới được Cư Dung Quan thì Dương đại lang, Dương nhị lang dẫn mười vạn tinh binh trải qua lễ rửa tội đầm máu ở bãi Kim Sa, tấn công Cư Dung Quan từ sau lưng. Quân Liêu đang đối phó với năm vạn quân của Dương tứ lang, Dương Ngũ lang ở mặt trước, làm sao ngờ được địch đông hơn gấp bội tới từ phía sau, chỉ mất một ngày đã hạ được cửa ải quan trọng.

Đối diện với Cư Dung quan địa thế hiểm yếu dễ thủ khó công Cư Dung Quan, hơn nữa thủ thành là sở trường của quân Tống, quân Liêu chỉ biết nhìn mà chẳng làm gì nổi.

Một trận bãi Kim Sa, quân Tống chết hơn 4 vạn, mất cả đại tướng Dương tam lang mới vượt sông thành công, cái giá quá đắt. Nhưng sau đó phục kích thành công, tiêu diệt hơn năm vạn quân Liêu, càng giết được chiến tướng kinh nghiệm trận mạc địch. Cuối cùng phối hợp với đông lộ quân chiếm được Cư Dung Quan, có thể nói là thành công lớn.

Cùng lúc ấy cuộc chiến ở U Châu tàn khốc không kém gì ở bãi Kim Sa.

Lãnh Nghệ dẫn 20 vạn chủ lực tới dưới chân thành U Châu, không dùng bất kỳ kế mưu nào, đường hoàng toàn lực công thành.

Hàn Đức Nhượng vô cùng thất vọng, hấn vốn cho rằng Lãnh Nghệ trốn thoát chạy về đem theo tin quân Liêu phần lớn rời khỏi U Châu, nhất định cuống cuống phái binh tăng viện cho tây lộ quân. Không ngờ quân Tống không cứu viện mà liều lĩnh đốc toàn lực đánh U Châu.

U Châu rất kiên cố, nơi này là yếu địa được quân Liêu dày công gây dựng suốt mấy chục năm. Tuy quá nửa quân đội đã

rút đi để phục kích quân Tống, trong thành còn chưa tới ba vạn, vẫn đủ cầm chân quân Tống ít nhất một tháng. Hơn nữa chỉ huy còn là Hàn Đức Nhượng văn võ song toàn, Đa Luật Hưu Ca rất yên tâm.

Hàn Đức Nhượng không làm hấn thất vọng, liên tục đánh lui tám đợt tấn công của quân Tống, khiến quân Tống tổn thất nặng.

Nhưng quân Tống lại gan lì hơn Hàn Đức Nhượng nghĩ, từ lúc bắt đầu tấn công là không nghỉ, liên tiếp ba ngày, không dừng dù chỉ là khoảnh khắc.

Binh lực quân Tống lên tới 20 vạn, gấp 10 lần quân Liêu. Dương Nghiệp điều phối quân rất tốt, phân binh cứ bốn canh giờ lại đổi, mỗi đợt sáu vạn quân tham gia tấn công, đảm bảo cường độ không đổi.

Khi một quân công thành thì hai quân nghỉ ngơi dưỡng sức phục hồi, đảm bảo thể lực.

Quân Liêu chỉ hơn hai vạn, U Châu quá lớn, dù điều động thêm bách tính lên thủ thành thì mỗi lần đều phải dốc toàn lực. Không cách nào luân phiên nghỉ ngơi, vì lực độ tấn công của quân Tống ngày hay đêm đều ngang nhau, không có kẽ hở nào lợi dụng, chỉ có cách cắn răng kiên trì.

Hơn nữa bách tính trong thành đại đa số là người Hán, dù mảnh đất này thuộc về Liêu mấy chục năm rồi, Hàn Đức Nhượng cũng không yên tâm để đám người này tham gia thủ thành. Cho nên chỉ trưng dụng được mấy nghìn người Khiết Đan thôi, không giúp được nhiều cho thế cục.

Ba ngày đầu còn đỡ, đến ngày thứ tư quân Liêu không chịu nổi nữa, có người đang chiến đấu mà lăn ra ngủ, liên tục bị quân Tống leo lên tường thành.

Lúc này trên tường thành toàn là xác quân Tống, sông hồ thành bị xác quân Tống lấp kín rồi. Quân Tống ước chừng tổn thất trên 3 vạn, nhưng quân Liêu cũng tổn thất gần vạn, sức phòng ngự giảm mạnh, làm Hàn Đức Nhượng lòng như lửa đốt.

Hiện chỉ còn trông đợi vào Da Luật Hưu Ca tiêu diệt xong tây lộ quân thì mau chóng quay về tăng viện, khi đó bình nguyên U Châu bao la sẽ là mồ chôn quân Tống.

Nhưng đợi mãi không thấy viện binh tới, Hàn Đức Nhượng tuyệt vọng. Mắt thấy quân Tống binh lực sung mãn công thành, nhìn binh sĩ nước Liêu sức cùng lực kiệt, hẳn biết U Châu nguy trong sớm tối rồi.

Hắn đưa ra quyết định cuối cùng, sai binh sĩ lừa nữ nhân trẻ nhỏ lên thành, dùng bọn họ làm lá chắn chống lại cung đạn của quân Tống, bắt họ lăn gỗ đá ném chết quân Tống.

Dương Nghiệp đăng xa đối diện với thủ đoạn ti tiện này, đành phải dừng tấn công.

Quân Tống lui về, trên thành Hàn Đức Nhượng phát ra tràng cười sảng khoái:” Lãnh Nghê, Dương Nghiệp! Các ngươi có giỏi thì công thành đi, ta còn có vô số phụ nhân trẻ nhỏ đây, xem cung tiễn các ngươi nhiều, hay người trong tay ta nhiều.”

Dương Nghiệp quát rống:” Hàn Đức Nhượng, bản thân ngươi là người Hán, sao lại làm chuyện tàn hại đồng bào như thế?”

“ Ha ha ha, ngươi nói gì vậy, chính các ngươi tấn công U Châu mới là tàn hại đồng bào, các ngươi đánh vào thành thì gà chó không còn.” Hàn Đức Nhượng cố tình nói thật to:” Các ngươi nghe rõ đi, nếu để quân Tống đánh vào thành, chúng sẽ giết sạch các ngươi đây ...”

Đúng lúc ấy trên thành lâu một ánh sáng bạc lóe lên đâm vào gáy Hàn Đức Nhượng.

Hàn Đức Nhượng mặc dù đặc ý phân tâm, thêm vào ba ngày ba đêm không ngủ, nhưng rốt cuộc võ công hắn vẫn cao tuyệt. Xoay lưng lại kẻ địch vẫn cảm thụ được sát khí, hắn nghiêng người, tránh chỗ yếu hại, trường kiếm đâm vào vai.

Mà kiếm chỉ vền vện đâm vào hai tấc, hắn lần nữa xoay người khiến kiếm rạch một đường tuột ra, không cách nào đâm sâu hơn. Lập tức đạp chân, tránh xa hơn năm thước.

Nhưng kiếm ảnh kia không cho hắn né, truy kích như hình với bóng, đâm vào tim y.

Hàn Đức Nhượng nhìn rõ rồi, là nữ nhân đã đào tẩu trên tường thành hôm đó, nhờ võ công cao tuyệt nhiều lần thoát khỏi binh sĩ vây bắt. Sau nhờ quân Tống vây thành mà ả trốn tới tận bây giờ. Không ngờ lẩn vào trong đám phụ nhân lên thành ám sát mình. Hắn rất nhanh tóm lấy một đứa bé che ngực.

Quả nhiên trường kiếm dừng lại cách đứa bé một tấc.

Dưới thành Lãnh Nghệ nhìn cảnh đó mừng rỡ hét lên gì đó, Bạch Hồng nghe thấy, nhưng nàng không phân tâm, mắt vẫn nhìn Hàn Đức Nhượng:” Buông nó ra, chúng ta sống mái một phen.”

Liên tục thủ thành mấy ngày, trắng đêm không ngủ, khiến tinh thần lẫn thể lực Hàn Đức Nhượng kiệt quệ rồi, hắn không phải hạng võ phu, cười gằn:” Đấu với ngươi à, xin lỗi, ta không hứng thú.”

Rồi quay sang nói với quân Liêu trùng trùng vây quanh:” Lấy bọn trẻ con làm lá chắn đấu với ả, ha ha ha.”

“ Vô sỉ.”

“ Nhớ bắt sống, sau đó lột sạch ả treo trên thành lâu, khao thưởng tướng sĩ thủ thành.”

Quân Liêu cười rộ lên, tên nào tên nấy dùng ánh mắt dâm tà nhìn vóc dáng lả lướt của Bạch Hồng, chúng biết nàng lợi hại, đều bắt lấy một đứa bé ôm trước người làm lá chắn áp sát.

Bạch Hồng mắt âm u nhìn Hàn Đức Nhượng rít lên:” Người sẽ chết rất khó coi!”

“ Thế à, chết dưới váy nàng cũng được đó, tới đây, làm ta chết đi chứ.”

Vừa nói tới đó Hàn Đức Nhượng đột nhiên thân thể nhào về phía trước, hắn ném thẳng đứa bé vào Bạch Hồng, ngay lập tức xoay người đâm kiếm vào quân Liêu gần đó.

Đó là một ông già, tay cầm trường kiếm dính máu, chính là Triệu Hoảng Tú.

KẾT CỤC: Tương lai thay đổi lớn.

Đêm hôm đó Bạch Hồng và Triệu Hoằng Tú thành công trốn vào trong thành U Châu, sau đó ỷ vào võ công cao tuyệt nhiều lần thoát truy bắt. Tới khi quân Tống công thành, bọn liền an toàn trốn vào một căn nhà trống dưng thương. Tới ngày thứ tư, quân Tống vẫn chưa đánh được thành mà Hàn Đức Nhượng thì dùng thủ đoạn ti tiện kia, cả hai thương lượng nhân lúc hỗn loạn lên thành.

Bọn họ vốn mặc quân phục của Liêu, nên thuận lợi áp sát Hàn Đức Nhượng, Bạch Hồng cũng biết võ công của mình khó giết chết hẳn, nên chiêu chí mạng là của Triệu Hoằng Tú.

Nhưng Hàn Đức Nhượng sau khi bị ám sát đã cảnh giác, sau khi thấy Bạch Hồng thì làm sao không đề phòng lão già võ công không kém gì mình. Thế nên khi Triệu Hoằng Tú ra tay là hắn phát hiện ngay.

Nhát kiếm của Triệu Hoằng Tú cũng chỉ đâm vào thân thể của Hàn Đức Nhượng một chút, chưa khiến hắn bị thương.

Vẫn là hai tên hộ vệ đầu trọc của Hàn Đức Nhượng phối hợp xông vào đánh Triệu Hoằng Tú, đánh chưa được vài chiêu thì phát hiện kinh phong lạnh lưng phía sau, thì ra Bạch Hồng đã phi thân xuất thủ, toàn lực đánh lui hai người.

Bạch Hồng biết cha mình chỉ áp thương thế xuống thôi, vận công quá độ không chịu được lâu, vội vàng giải cứu. Hai tên trọc cũng không vội tấn công, bắt lấy hai đứa bé chắn trước mặt, lạnh lùng nhìn Bạch Hồng.

Hàn Đức Nhượng thuận tay bắt lấy đĩa bé nữa, lần trước đánh với Triệu Hoằng Tú, hấn bị thương không nhẹ. Dù sao còn trẻ nên hấn khôi phục nhanh hơn, hấn đứng hấn lên ụ thành, mặt hướng ra ngoài nói:” Người của ta tra ra rồi, nàng là công chúa Đại Tổng, tên Lãnh Nghệ dưới kia chính là trượng phu nàng, còn lão già thì ta không biết, có điều không sao cả. Hôm nay nàng chấp cánh khó thoát, nói đi, buông tay chịu trói hay là để ta bắt? Nếu nàng đầu hàng, ta sẽ rất ôn nhu, để nàng biết được thế nào là nam nhân chân chính! Nếu nàng phản kháng, ta cho binh sĩ luân phiên cưỡng bức nàng, sau đó treo lên thành lâu, xem Lãnh Nghệ kia còn mặt mũi nào cầm quân nữa ... Ha ha ha ha ... Lãnh Nghệ ngươi nghe thấy không?”

Lời này hấn cố tình dồn nội lực nói thật to cho Lãnh Nghệ nghe thấy, tiếp tục đả kích quân Tổng, khiến chúng sợ ném chuột vỡ đồ mà thu binh hoặc ít nhất khiến bên kia lên tiếng thương lượng.

Thế nhưng phía quân Tổng im lìm, không có lời nào đáp lại.

Hấn không vội, quyền chủ động đang nằm trong tay hấn, tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột:” Nàng nghĩ kỹ chưa? Để ta còn báo với trượng phu nàng.”

Bạch Hồng gật đầu:” Nghĩ kỹ rồi, ta sẽ cắt cái đầu của ngươi, treo trên cán cờ tường thành.”

“ Tốt lắm, vậy là nàng định phản kháng ... Các tướng nghe lệnh đây.” Hàn Đức Nhượng hét lớn:” Tấn công chúng, nam thì giết, nữ bắt sống, ai bắt được nàng sẽ được ngủ với nàng, nàng là công chúa Đại Tổng, phu nhân tên Lãnh thống soái đấy, cơ hội không có lần thứ hai đâu.”

Quân tướng nước Liêu hút hết kích động, nhất thời tinh thần gấp bội, mấy ngày liền bị quân Tổng dày vò, chúng cấp

thiết muốn báo thù.

Hai tên đầu trọc nhanh nhất, cầm vũ khí ký quái xông tới.

Bạch Hồng liên tục né tránh vô cùng vất vả, trường kiếm của nàng mấy lần thử tấn công thăm dò, nhưng đối phương luôn lấy trẻ con trong lòng ra chắn, nàng căn bản không làm gì được.

Phải làm sao đây?

Khóe mắt nàng nhìn bốn xung quanh, quân Liêu rút kinh nghiệm lần trước, không ulla cả vào nữa mà phía ra trấn giữ các vị trí, không cho nàng đào thoát.

Kỳ thực Hàn Đức Nhượng rất sốt ruột, hắn cũng đang đánh bạc, tên Lãnh Nghê kia vậy mà chưa chịu đàm phán, làm nhục Bạch Hồng chỉ là chiêu uy hiếp thôi, nếu hắn làm thật e là quân Tống sẽ nổi điên, không có ích gì hết. Nghĩ vậy giờ đưa bé lên, kẻ kiểm vào cổ nó:” Ta đếm đến ba, nàng không đầu hàng, ta sẽ giết đứa bé này ... Một!”

Bạch Hồng làm sao có chuyện đầu hàng, hiện nàng không có lựa chọn, chỉ có liều mạng mà thôi, mắt liếc về phía cờ soái của quân Tống, muốn nhìn trượng phu lần cuối.

Nhưng rõ ràng khi này còn nghe thấy tiếng trượng phu, lúc này không thấy bóng dáng y đâu, y không thể vô duyên vô cớ biến mất vào lúc này, chợt nghĩ ra chuyện gì đó, đôi mắt ánh lên niềm vui, hét lớn:” Người đếm thêm một lần nữa là sẽ chết.”

Hàn Đức Nhượng cười to:” Thế hả? Được, vậy thì ta chờ ... Hai!”

Vừa đếm khỏi miệng nửa cái đầu của Hàn Đức Nhượng đột nhiên vỡ tung, hai con mắt chỉ còn một vẫn đang rất đặc ý. Xương vỡ cùng máu đỏ, não trắng vương vãi.

Tất cả bàng hoàng, trừ Bạch Hồng.

Nàng ra tay như ánh chớp, đâm xuyên họng hai tên trọc đầu.

Trước mặt cao thủ như Bạch Hồng, phân tâm là chết.

Chết! Chết rồi!

Thống soái chết rồi, chết một cách ly kỳ, chết không ai rõ vì sao chết, toàn bộ quân Liêu quanh đó bàng hoàng không nói lên lời.

Một số tuyệt vọng đánh rơi cả binh khí.

Bạch Hồng lao tới chém đứt đầu Hàn Đức Nhượng giờ lên cao:” Thống soái các ngươi chết rồi, kẻ nào đầu hàng thì sống, mau buông vũ khí đầu hàng.”

Ở dưới thành, Dương Nghiệp làm sao bỏ lỡ cơ hội tốt như thế, phát cờ lệnh:” Công thành.”

Trống trận lại lần nữa rền vang, quân Tống hò reo như biển gầm tràn tới thành U Châu, lần nữa phát động tấn công, lần này đánh toàn bộ các phía, toàn quân lên một lượt, không luân phiên nữa.

Quân Liêu ở nơi khác còn liều mạng chống đỡ, chứ ở chỗ Bạch Hồng, do tận mắt chứng kiến cái chết khủng khiếp không rõ nguyên do của Hàn Đức Nhượng, quân sĩ không còn lòng dạ nào chiến đấu. Rất nhanh các điểm đột phá liên tục xuất hiện, quân Tống kéo lên tường thành, kịch chiến với quân Liêu.

Bạch Hồng và Triệu Hoằng Tú giết chết quân Liêu trông giữ cầu treo thả cầu xuống, phá hòng bàn quay.

Kỵ binh quân Tống tràn vào nhanh như gió, tiếng chém giết nhanh chóng lan đi vào sâu trong thành.

Lãnh Nghệ xông vào thành ngay đợt đầu tiên, vừa nhìn thấy Bạch Hồng đứng bên cổng thành, mừng rỡ giao quyền chỉ huy cho Dương Nghiệp, còn mình chạy tới đôn nằng.

Bạch Hồng phi thân bay vào lòng Lãnh Nghệ, nức nở kêu lên:” Nghệ ca.”

“ Để nằng chịu khô rồi.” Lãnh Nghệ ôn nhu nói:

Bạch Hồng lắc đầu, cười rạo rỡ trong nước mắt:” Thiếp biết, thiếp biết chàng tới cứu thiếp mà.”

Đương nhiên nằng không biết Lãnh Nghệ dùng thứ vũ khí tới từ hơn một nghìn năm sau, nằng chỉ biết Lãnh Nghệ có thứ ám khí cường đại. Lần trước ở Di Tang thành đã giết chết Bồ Tử Khanh cứu nằng, lần này lại giết Hàn Đức Nhượng, hai lần cứu nằng.

Quân Tổng công phá U Châu, sau đó liên tiếp chia quân tấn công Kế Châu, Thuận Châu, Đan Châu. Những thành trì này không cao lớn như U Châu, binh sĩ thủ thành cũng không nhiều. Cho nên quân Tổng dễ dàng chiếm được.

Còn Da Luật Mạt phân binh vượt Thái Hành Sơn cứu viện thì đã muộn rồi, toàn bộ thành trì một dải U Châu thuộc về quân Tổng, sau khi cố gắng cường công mấy lần không được do mùa đông giá rét thiếu thốn tiếp tế phải rút lui.

Còn quân Tổng thì do dư thừa lương thực quân nhu dùng để thủ thành của quân Liêu chuẩn bị trước đó nhanh chóng củng cố những thành trì được hiểm đóng.

Chiến dịch U Châu vậy là kết thúc.

Cuộc đại hội chiến lần này, hai bên đều đã dùng tới chủ lực mạnh nhất, tổn thất hai bên đều trên mười vạn người, con số khủng khiếp. Chỉ khác quân Tổng hoàn thành chiến lược chiếm được, đại bộ phận đất đai Yến Vân Thập Lục Châu nằm

xưa cắt nhường cho nước Liêu nay quay lại dưới sự thống trị của Trung Nguyên.

Về sau thăm vãn tù binh Lãnh Nghệ biết, Triệu Quang Nghĩa bị quân Liêu đưa về kinh thành rồi.

Trải qua tổn thất nặng nề ở chiến dịch này, quân Liêu không còn sức để tổ chức phản công nữa. Da Luật Hưu Ca, Hàn Khuông Tự, Da Luật Học Cổ, Da Luật Sa, những kẻ thuộc phe chủ chiến chết trận, phe ôn hòa thắng thế triều đường.

Còn ở triều Tống, vừa giành được đại thắng, uy vọng lên cao chưa từng có, nhưng còn lâu mới đạt tới mức độ nhất hô bách ứng, những âm thanh nghi kỵ y cũng càng lớn, Lãnh Nghệ chủ động giao lại binh quyền tránh bị kịch xảy ra. Tiểu hoàng đế mới đăng cơ, chính quyền bất ổn, làm Lãnh Nghệ nhận thức được, quân Tống không có năng lực đánh bại hoàn toàn nước Liêu, đây là chuyện cần thời gian tích góp lực lượng.

Chính vì thế mà Tống Liêu có được yên bình rất nhiều năm.

Lãnh Nghệ giao quyền lại cho Dương gia tướng, còn mình ban sư về kinh.

Quân Tống về tới kinh thành, Hoa Nhị dẫn tiểu hoàng đế bách quan và bách tính trong thành rời thành ba mươi dặm nghênh đón long trọng.

Buông binh quyền, Lãnh Nghệ tránh được nghi kỵ, quyền lực đạt tới đỉnh cao chưa từng có của một thần tử.

Trước khi Tiểu hoàng đế trưởng thành, Lãnh Nghệ sẽ có mười năm nhào nặn Đại Tống theo ý mình, y tin chừng đó thời gian đủ khiến vận mệnh Đại Tống hoàn toàn thay đổi so với quỹ tích vốn có. Đợi tiểu hoàng đế trưởng thành rồi, y sẽ dẫn

đám thê thiếp quay về huyện Âm Lăng, kiếm mảnh đất nhỏ sống cuộc đời điền viên, cày cấy, leo núi, hoặc lên thảo nguyên rong ruổi, biết đâu có thể gặp lại giai nhân ngày nào ôn lại mộng đẹp xưa ...

Nhưng trước đó Lãnh Nghệ còn một việc quan trọng phải làm.

Sau một tháng ở kinh thành đoàn tụ vui vầy cùng thê thiếp, đón ba đứa con chào đời. Thật vậy, Trác Xảo Nương sinh được một nhi tử, Thành Lạc Tiệp bất ngờ sinh được đôi long phụng thai, làm toàn bộ Lãnh phủ nổ tung trong niềm vui sướng tốt độ.

Một đêm mùa xuân mưa gió tối trời, Lãnh Nghệ để lại một lá thư, đeo mặt nạ mặc áo toi rời nhà, một thân một mình lặng lẽ bắc thượng ...

Lại hơn một tháng nữa bôn ba, Lãnh Nghệ không vội vàng, y dùng thời gian này thu thập đủ thông tin cần thiết.

Cũng là một đêm khác, nhưng ở bên cạnh hồ nước lớn đang dần tan băng sâu trong biên cảnh nước Liêu, nơi đây hoàng tộc nước Liêu tổ chức cuộc đi săn đầu năm.

Trong một căn lều cực lớn, ánh lửa sáng trưng, có một lão giả lưng hơi cong, râu tóc hoa râm, không ngờ chính là Triệu Quang Nghĩa đã bị bắt làm tù binh nhiều tháng, lúc này ông ta đâu còn vẻ uy nghi của hoàng đế nữa, mặt đầy vẻ nịnh bợ nói chuyện với nữ nhân đoan trang xinh đẹp tuổi chừng ba mươi, bên cạnh còn có đứa trẻ con hơn mười tuổi mặc long bào. Nàng chính là Tiêu Xước, vị thái hậu tiếng tăm lẫy lừng lịch sử, trượng phu nàng là Liêu Cảnh Tông đã qua đời, nàng là người nhiếp chính, quyền lực nhất nước Liêu.

Không biết Triệu Quang Nghĩa nói gì, trên mặt nàng ánh lên vẻ khao khát vô hạn.

Bọn họ không biết rằng, cách đó không xa, có họng súng đen ngòm ngòm chĩa vào, sau khẩu súng chính là tay súng bắn tỉa Lãnh Nghệ xuyên việt tới đây.

Hơi thở y đều mà dài, trong ống ngắm, dấu chữ thập di tới trán Triệu Quang Nghĩa.

Bốn bề tĩnh lặng.

Đoàng!

Một tiếng nổ vang, kinh động đàn nhạn lớn trong rừng, chúng vỗ cánh bay cao.

Trong ống ngắm, đầu Triệu Quang Nghĩa như quả dưa hấu chín bị người ta dùng gậy đập mạnh, vỡ tan nát, sương máu bắn lên, rải khắp trời.

Thời khắc ấy, lịch sử không cách nào quay đầu nữa.

(*) HẾT TRỌN BỘ!

Cám ơn các bạn đã ủng hộ.